NGUYỄN NHẬT ÁNH

KÍNH VẠN HOA 5

Bộ truyện dài tập nhất dành cho thiếu nhi

LỚP PHÓ THẬT TỨ
HỌ VÀNG NHÀ
ĐOÀN KỊCH TÍNH LẺ
LÀNG THANG TRONG RỪNG
KHO BÁU DƯỚI HỒ
GIA SƯ
KHÁCH SẠN HOA HỒNG
QUÀ TẶNG BA LẦN
KÍNH VẠN HOA

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

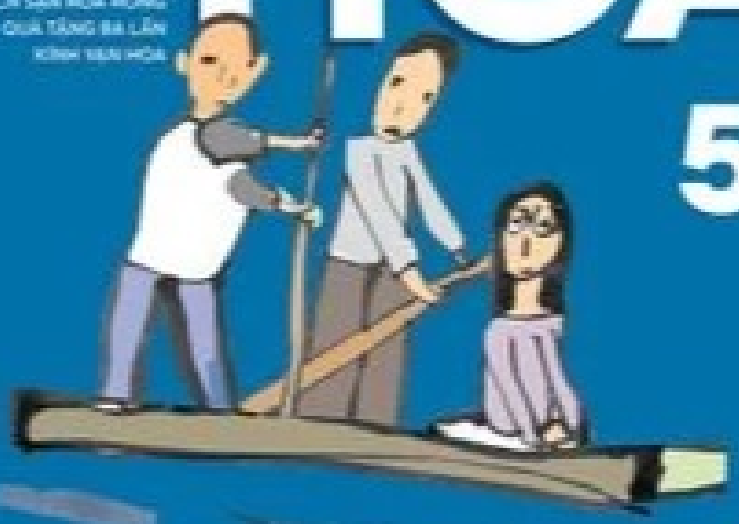
NGUYỄN NHẬT ÁNH

KÍNH VẠN HOA

5

Bộ truyện dài tập nhất dành cho thiếu nhi

LỚP PHÓ TRẬT TỰ
MỆ VÁNG NGOÀ
ĐOÀN KỊCH TÍNH LÊ
LÀNG THANG TRONG RỪNG
KHO BÁU DƯỚI HỒ
GIA SƯ
KHÁCH SẠN HOA HỒNG
QUÀ TẶNG BA LẦN
KÍNH VẠN HÓA

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

KÍNH VẠN HOA

Tác phẩm:
Kính vạn hoa (ebook tuyển tập 1-54)

Tác giả:
Nguyễn Nhật Ánh

Thông tin về sách

Tủ sách: Tuổi Hoa
Nhà xuất bản: Kim Đồng
Nguồn:
www.e-thuvien.com/forums (TVE)
Người đóng gói: Annsuri, QuocSan
Ngày hoàn thành: 12/12/2010

Phần lớn tóm tắt cho tác phẩm đều lấy nguồn trực tiếp từ

www.nxbkimdong.com.vn

(Bạn có thể sao chép, post tác phẩm lên bất cứ trang web nào, nhưng nên ghi rõ nguồn gốc cùng đội ngũ thực hiện ebook. Tuyệt đối không thực hiện với mục đích thương mại.
Xin chân thành cảm ơn!)

MỤC LỤC:

Đôi lời cảm ơn
Tiểu sử nhà văn Nguyễn Nhật Ánh

- Cuộc đời và sự nghiệp
- Địa chỉ liên lạc

Giới thiệu tác phẩm

- Các nhân vật chính
- Các nhân vật khác

- Nhà ảo thuật
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Những con gấu bông
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8
- Thám tử nghiệp dư
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Ông thầy nóng tính
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Xin lỗi mày, Tai To!
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Người bạn lạ lùng
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Bí mật kẻ trộm
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Bắt đền hoa sứ
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Con mả con ma
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cô giáo Trinh
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Theo dấu chim ưng
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Tiền chuộc
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Khu Vườn Trên Mái Nhà
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

- Thủ môn bị từ chối
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Thi sĩ hạng ruồi
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Ba lô màu xanh
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Lọ thuốc tàng hình
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cuộc so tài vất vả
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cú nhảy kinh hoàng
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Anh và em
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Tướng quân
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Tấm huy chương vàng
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cỗ xe ngựa kì bí
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Giải thưởng lớn
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Hiệp sĩ ngủ ngày
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Tiết Mục Bất Ngờ
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Phù thủy
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Mùa hè bận rộn
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Hoa tỉ muội
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Quán Kem
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

- Thằng thỏ đế
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Bên ngoài cửa lớp
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Họa mi một mình
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cháu của bà
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Trúng số độc đắc
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Mười lăm ngọn nến
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Lớp phó trật tự
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Mẹ vắng nhà
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Đoàn kịch tỉnh lẻ
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Lang thang trong rừng
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Kho báu dưới hồ
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Gia sư
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Khách sạn hoa hồng
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Quà tặng ba lần
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Kính vạn hoa
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56
- Người giúp việc khác thường
  - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Ngủ quên trên đồi

    - Lời tác giả
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Kẻ thần bí
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Bạn gái
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cửa Hàng Bánh Kẹo
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Một ngày kỳ lạ
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Tóc ngắn tóc dài
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Má lúm đồng tiền
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- Cà phê áo tím
    - 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

Phụ lục

1. “Kính vạn hoa” và những kỷ lục
2. Nguồn gốc ra đời “Kính vạn hoa”
3. Những lời nhận xét đặc biệt về sách
4. Link coi phim (tham khảo)

Đôi lời cảm ơn

Với một mục tiêu duy nhất: hoàn thiện trọn bộ 54 tập (tính tới 28/11/2010), ngay từ những ngày đầu cho tới khi kết thúc, tất cả những người tham gia đóng góp trong công tác biên soạn đều đã cống hiến hết mình để hoàn thành ebook trong thời gian sớm nhất!

Vì đội ngũ thực hiện với số lượng lớn (member TVE and non-member TVE), nên Annsuri mạn phép không liệt kê ở đây. Nhân đây, mình xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới toàn thể các bạn đã đóng góp công sức cho bộ sách này. Cám ơn sự ủng hộ của bạn đọc sách trong thời gian qua đối với nhóm tụi mình! Chúc mọi người có sức khỏe tốt để tiếp tục thực hiện ước mơ của mình, nếu có thời gian rảnh hãy tham gia vào các hoạt động khác trong thư viện ebook nhé!

Hy vọng gặp lại các bạn ở các dự án khác trong tương lai gần nhất!

Thân,
Annsuri.

Tiểu sử nhà văn Nguyễn Nhật Ánh

Nguyễn Nhật Ánh (07/05/1955 -) là một nhà văn Việt Nam chuyên viết cho tuổi mới lớn. Bút danh cũng là tên thật của ông.

Cuộc đời và sự nghiệp

Ông sinh tại Quảng Nam. Thuở nhỏ ông theo học tại các trường Tiểu La, Trần Cao Vân và Phan Chu Trinh. Từ 1973 Nguyễn Nhật Ánh chuyển vào sống tại Sài Gòn, theo học ngành sư phạm. Ông đã từng đi Thanh niên xung phong, dạy học, làm công tác Đoàn Thanh niên Cộng Sản Hồ Chí Minh. Từ 1986 đến nay ông là phóng viên nhật báo Sài Gòn Giải Phóng, lần lượt viết về sân khấu, phụ trách mục tiểu phẩm, phụ trách trang thiếu nhi và hiện nay là bình luận viên thể thao trên báo Sài Gòn Giải Phóng Chủ nhật với bút danh *Chu Đình Ngạn*. Ngoài ra, Nguyễn Nhật Ánh còn có những bút danh khác như *Anh Bồ Câu*, *Lê Duy Cật*, *Đông Phương Sóc*, *Sóc Phương Đông*, …

Năm 13 tuổi ông đăng báo bài thơ đầu tiên. Tác phẩm đầu tiên in thành sách là một tập thơ: *Thành phố tháng tư*, NXB Tác phẩm mới 1984 (in chung với Lê Thị Kim). Truyện dài đầu tiên của ông là tác phẩm *Trước vòng chung kết* (NXB Măng Non, 1985). Hai mươi năm trở lại đây, ông tập trung viết văn xuôi, chuyên sáng tác về đề tài thanh thiếu niên.

Năm 1990, truyện dài *Chú bé rắc rối* được Trung ương Đoàn Thanh niên Cộng Sản Hồ Chí Minh trao giải thưởng Văn học Trẻ hạng A. Năm 1995, ông được bầu chọn là nhà văn được yêu thích nhất trong 20 năm (1975-1995) qua cuộc trưng cầu ý kiến bạn đọc về các gương mặt trẻ tiêu biểu trên mọi lãnh vực của Thành Đoàn Thành phố Hồ Chí Minh và báo Tuổi Trẻ, đồng thời được Hội nhà Văn Thành phố Hồ Chí Minh chọn là một trong 20 nhà văn trẻ tiêu biểu trong 20 năm (1975-1995).

Năm 1998 ông được Nhà xuất bản Kim Đồng trao giải cho nhà văn có sách bán chạy nhất. Năm 2003, bộ truyện nhiều tập *Kính vạn hoa* được Trung ương Đoàn Thanh Niên Cộng Sản Hồ Chí Minh trao huy chương Vì thế hệ trẻ và được Hội nhà văn Việt Nam trao tặng thưởng. Đến nay ông đã xuất bản gần 100 tác phẩm và từ lâu đã trở thành nhà văn thân thiết của các bạn đọc nhỏ tuổi ở Việt Nam.

Năm 2004, Nguyễn Nhật Ánh kí hợp đồng với NXB Kim Đồng tiếp tục cho xuất bản bộ truyện dài gồm 28 tập mang tên *Chuyện xứ Lang Biang* nói về hai cậu bé lạc vào thế giới phù thủy. Đây là lần đầu tiên ông viết một bộ truyện hoàn toàn dựa trên trí tưởng tượng. Vì vậy, để chuẩn bị cho tác phẩm

này, ông đã phải mất 6 tháng nghiên cứu tài liệu và đọc sách báo liên quan như *Phù thủy và Pháp sư*, *Các huyền thoại phương Đông*, *Ma thuật và thuật phù thủy* …

Sau *Chuyện xứ Lang Biang*, tác phẩm tiếp theo của ông là bút kí của một chú Cún có tên "*Tôi là Bêtô*".

Tác phẩm mới nhất của ông vừa được NXB Trẻ ấn hành vào năm 2008 có tên "*Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ*".

Giới thiệu tác phẩm

Kính vạn hoa là một bộ truyện dài nhiều tập của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Câu truyện mang tính hài hước kể về những chuyện vui buồn trong giới học trò, những trò nghịch ngợm, những trò chơi thú vị, những bài học cuộc sống sâu sắc và đầy ý nghĩa. Những nhân vật chính là Quý ròm, nhỏ Hạnh, Tiểu Long cùng các nhân vật khác. Mỗi tập là 1 câu chuyện khác nhau xung quanh 3 cô cậu bé này. Những tập Kính vạn hoa có thể coi là những cuốn sách tâm lý của tuổi học trò, Kính vạn hoa hiện nay đã được dựng thành phim. Cả 3 phần của bộ phim (sản xuất năm 2005, 2006, 2008) đều đã được chiếu trên kênh HTV9 Đài Truyền hình Thành phố Hồ Chí Minh. Bộ phim đã gây được sự chú ý không chỉ của giới học trò mà đủ các lứa tuổi. Hiện nay, nhà xuất bản Kim Đồng đã tái bản bộ truyện này thành 6 tập. Vừa qua, cũng trong năm 2010, nhà xuất bản Kim Đồng đã kí hợp đồng với tác giả Nguyễn Nhật Ánh để viết các tập tiếp theo trong truyện Kính vạn hoa, qua đó càng khẳng định hơn nữa sức cuốn hút của bộ truyện này đối với không chỉ lứa tuổi thiếu niên mà còn với những bậc trưởng thành.

(Theo **http://vi.wikipedia.org/wiki/K%C3%ADnh_v%E1%BA%A1n_hoa_%28truy%E1%BB%87n%29**)

Các nhân vật chính

- **Quý ròm**: Là thần đồng các môn Toán – Lý – Hóa của trường Tự Do (trong các tập mới nhất hiện nay là trường Đức Trí), rất được thầy cô yêu quí. Cùng với nhỏ Hạnh, cậu là một trong 2 bộ óc điện tử của nhóm. Nhiệt tình vì bạn bè, tự trọng cao đến nỗi nhiều khi thành tự ái vặt, lém lỉnh, mồm mép và thỉnh thoảng ba hoa quá trớn, có tài nói dối trơn như bôi mỡ, đó là những đặc điểm nổi bật của cậu. Tuy rất tốt, nhưng cậu lại có tính hay nôn nóng, mỗi khi giảng bài cho thằng bạn Tiểu Long khù khờ là quát tháo om sòm, khiến Tiểu Long rất sợ. Nạn nhân thường xuyên của những trò nạt nộ khi giảng bài này là nhỏ Diệp, em cậu, dù thật sự cậu rất thương em. Chân tay gầy khẳng gầy kheo nhưng lúc nào cũng ba hoa chuyện đánh nhau. Dù rất tốt bụng nhưng nhiều khi lại hơi vô tâm. Và ngoài đối với chuyện học hành và thí nghiệm, cậu lại là một đứa trẻ lười biếng, thường xuyên đùn đẩy công việc nhà cho em gái và bà. Ngoài ra, cậu còn rất nhát gan (dù trong đa số trường hợp, tính tò mò của một nhà khoa học và tính tự ái thường lấn át tính nhát gan). Giỏi ảo thuật, mê toán và hóa học, thần tượng nhà ảo thuật đại tài David Copperfield.
- **Tiểu Long**: Là võ sinh huyền đai đệ nhị đẳng Taekwondo, rất giỏi võ, tay chân cứng như thép nguội, nổi tiếng với môn "thiết đầu công" – đưa đầu ra đỡ đòn của đối thủ. Tuy giỏi võ như vậy nhưng sức học chỉ thuộc loại trung bình yếu, trừ môn thể dục ra thì các môn còn lại đều yếu. Từ sợ học đâm ra sợ thầy cô, hễ thấy thầy cô là tránh đi. Thần tượng diễn viên hành động Thành Long mơ ước sau này trở thành diễn viên võ thuật hoặc võ sư. Tính tình hiền lành, nhường nhịn, điềm đạm, trái ngược hẳn với tính cách nóng như lửa của ông bạn ròm, nhưng lại khá cù lần nên thường bị Quý ròm át giọng và chỉ huy. Sinh ra trong gia đình nghèo nên tính tình giản dị, khiêm tốn, luôn mong muốn đỡ đần cho gia đình, đặc biệt rất thương nhỏ Oanh – em gái mình. Tuy cù lần nhưng đôi khi nhờ phương châm "chậm mà chắc", lại giúp cả bọn giải quyết vấn đề.

- **Nhỏ Hạnh**: Là đứa con gái duy nhất trong nhóm. Có "bộ óc điện tử" còn vượt trội hơn Quý ròm, học giỏi đều các môn học chứ không chỉ Toán – Lý – Hóa như Quý ròm. Tính tình dịu dàng, kiên nhẫn, tốt bụng, điềm đạm, ham học và đọc rất nhiều sách, nên thông thái đến mức được mệnh danh là "bộ từ điển biết đi". Tuy nhiên tay chân lại rất vụng về. Rất mê món bò viên, nên thường bị Quý ròm đem ra trêu chọc. Mê bò viên đến nỗi mơ ước sau này sẽ đi bán hủ tíu bò viên, ước mơ kỳ quái đến mức ai nghe cũng phải lắc đầu. Cô nhát gan thậm chí có phần hơn Quý ròm, và rất được thầy cô trong trường yêu quý.

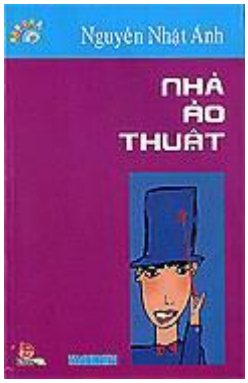
Các nhân vật khác

- **Văn Châu**: Một người bạn của nhóm. Là con gái nhưng hình dáng, ăn mặc, tính cách, sở thích đều giống con trai; là một cao thủ Judo, giỏi võ ngang ngửa Tiểu Long. Dù là con nhà giàu nhưng tính tình lại giản dị, bộc trực, chân thành và tốt bụng, tuy nhiên hơi ngang ngạnh. Bị bố mẹ cấm cửa nhưng vẫn tìm cách chơi với nhóm Quý ròm, Tiểu Long, Hạnh. Rất yêu quý người ông bị lòa của mình.
- **Nhỏ Diệp**: Em gái Quý ròm, tinh quái không thua gì ông anh mình. Tốt bụng và dễ thương, nhưng nhiều khi lại hay khóc, nhất là khi bị ông anh quát mắng và cốc đầu trong lúc giảng bài. Dù thường gây gổ với ông anh nhưng cũng rất thương anh mình, hay hỏi cung anh mình và hay bị Quý ròm mắng vì cái tội nhiều chuyện.
- **Nhỏ Oanh**: Em gái Tiểu Long. Cũng như anh mình, cô bé chững chạc hẳn so với tuổi của mình. Rất ngoan và rất thương anh mình. Tuy nhiên, do chơi thân với nhỏ Diệp lâu nên đôi lúc cũng bị nhiễm tính lém lỉnh và nhõng nhẽo của bạn.
- **Ba nhỏ Hạnh**: Sự xuất hiện của ông thường không đáng kể, phần lớn chỉ là để làm nền cho các nhân vật, tuy nhiên ông lại tạo được thiện cảm, bởi ông là một người cha mẫu mực, thông cảm với con cái, biết tạo cơ hội cho con phát triển. Ông là một nhà báo, vì vậy mà ông có tầm hiểu biết và kinh nghiệm sống rộng. Có thể nói ít nhiều tính tốt của nhỏ Hạnh là do ông dạy dỗ.
- **Mạnh**: Em họ của Quý ròm, sống ở Vũng Tàu với mẹ, có máu trinh thám. Hơi nhát gan.
- **Tùng**: Em của nhỏ Hạnh, hay nóng tính. Đặc biệt ghét con Tai To, con chó nhà nhỏ Hạnh. Nhưng sau đó Tai To đã cứu Tùng và từ đó cậu biết cách yêu thương động vật. Hơi lém lỉnh và đôi khi cũng có máu trinh thám giống Mạnh.
- **Nghị**: Bạn của Tùng.
- **Đạt**: Bạn của Tùng, hay bắt nạt bạn bè.
- **Lâm**: Thủ lĩnh bang "Tứ quậy" trong lớp, một học sinh học kém nhưng khá lém lỉnh, đầu têu nhiều trò quậy phá nhưng có lần lại trở

thành học sinh "gương mẫu". Giỏi làm vè châm chọc các bạn, biệt danh là "Thi sĩ Hoàng Hôn".

- **Dũng cò**: Thủ lĩnh băng Chim Ưng, từng đụng độ nhóm Quý ròm khi cướp sổ liên lạc của nhóm thằng Tùng, em Hạnh. Cậu cũng là em họ của Văn Châu.

Tập 1: Nhà ảo thuật

Đánh máy: Giang Trần
Chính tả: fatman1702

Tóm tắt nội dung

Quý ròm và Tiểu Long là một đôi bạn thân. Một hôm Quý ròm thấy bạn thân của mình buồn buồn. Theo gặng hỏi mãi, Quý ròm mới biết Tiểu Long đang cần tiền để mua con gấu bông cho em gái. Quý ròm lập tức nghĩ cách giúp bạn: Nó tổ chức biểu diễn ảo thuật có bán vé tại nhà. Buổi biểu diễn đang suôn sẻ thì tai hoạ thình lình ập đến ...

Chương 1

Tháng tư bao giờ cũng bắt đầu bằng những ngày oi bức khó chịu. Hằng năm, vào mùa này mọi cư dân trong thành phố thường trằn trọc khó ngủ. Dù nhà mở toang cửa sổ, suốt đêm cũng chỉ đón được dăm ba làn gió nhẹ thoảng qua và cứ đến gần sáng là mọi người thiếp đi trong giấc ngủ mê mệt.

Quý ròm dĩ nhiên không thể là một ngoại lệ, nhất là tối hôm qua nó thức khuya lơ khuya lắc ráng đọc cho xong cuốn "Toán học ứng dụng trong đời sống" mà nó vừa mua được chiều hôm trước.

Như thường lệ, đúng sáu giờ rưỡi sáng, chuông báo thức đổ hồi. Nhưng Quý ròm không buồn nhỏm dậy. Nó cựa quậy và lăn một vòng trên giường trong khi mắt vẫn nhắm tịt.

Đang mơ mơ màng màng, Quý ròm cảm thấy có ai đó đang nắm lấy chân nó. Rồi tiếng bà gọi khẽ:

- Nào, dậy đi cháu!

Quý ròm không trả lời, thậm chí không cả nhúc nhích. Tất nhiên nó không dại gì hé môi để bà biết là nó đã thức.

- Dậy đi! Cháu cứ nằm ườn ra như thế này không khéo trễ học mất!

Lần này không chỉ lay, bà còn cù vào cả lòng bàn chân nó.

Quý ròm lim dim mắt, cố chịu đựng. Nhưng cuối cùng nhột quá, nó đành phải thét lên:

- Bà ơi, để yên cho cháu ngủ! Hôm nay cháu được nghỉ học!

- Hôm nay là thứ tư kia mà!

- Nhưng trường cháu đóng cửa một tuần. Vì thế chúng cháu được nghỉ.

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao trường cháu cho nghỉ lâu thế? Đã đến hè đâu?

Quý ròm quên mất ý định ngủ nán ban đầu. Nó ngồi bật dậy, vung tay hăm hở giải thích:

- Cái nhà máy quỷ quái kế bên trường cháu mấy hôm nay cứ nhả khói thải sang. Tụi học trò ho rũ rượi. Thế là nhà trường phải đóng cửa, chờ cho nhà máy dời đi!

- Thế bao giờ họ mới dời đi? – Bà hỏi, giọng quan tâm.

- Cháu cũng chẳng biết! – Quý ròm nhún vai hệt người lớn – Hiện nay ban giám hiệu nhà trường đang kiện lên thành phố, chắc ít hôm nữa là họ phải dời đi thôi.

Nói xong, thấy bà trầm ngâm nghĩ ngợi, Quý ròm sè sẹ ngả lưng xuống giường. Nhưng bà đã kịp nhìn thấy. Bà đập lên chân nó nói:

- Dậy đi cháu! Dù có không đi học thì cũng phải dậy sớm! Cháu không chịu tập thể dục, người cứ còm nhom thế kia!

Biết không thể nằm lì mãi được, Quý ròm đành leo ra khỏi giường. Nó vừa đi ra cửa vừa làu bàu:

- Chính phải cứ dậy sớm như thế này cháu mới còm nhom đấy! Cứ để cho cháu ngủ sướng mắt, chẳng mấy chốc cháu sẽ to đùng như thằng Tiểu Long cho bà xem!

- Này, này, cháu đừng có nói lếu láo như thế chứ! – Bà gọi với theo, vẻ phật ý – Thằng Tiểu Long to khỏe thế kia, chắc chắn nó phải là đứa siêng năng dậy sớm và ham tập thể dục hơn cháu nhiều!

Tới đây thì Quý ròm làm thinh. Thoạt đầu nó định bảo với bà là thằng Tiểu Long cũng ham cái trò nướng trên giường không thua gì nó, sáng nào cũng đợi hai ông anh mỗi người nắm một bên tai xách lên mới chịu lồm cồm bò dậy nhưng cuối cùng cảm thấy bịa chuyện nói xấu bạn để bào chữa cho mình là một hành động chẳng hay ho gì, nó bèn tặc lưỡi lặng lẽ bỏ đi.

Lúc Quý ròm lò dò ra tới phòng ngoài, bốn bề đã vắng tanh. Mọi người đã rời khỏi nhà từ lâu.

Ba đi dạy. Mẹ đến cửa hàng. Anh Vũ và nhỏ Diệp đi học. Nhỏ Diệp học ở trường Họa Mi, chỗ ba dạy. Lúc này, trong căn nhà trống trải này chỉ còn bà với nó.

Sự tĩnh lặng khác thường đem lại cho Quý ròm một cảm giác thích thú khó tả. Nó cảm thấy mọi vật chung quanh đột nhiên trở nên lạ lẫm và mới mẻ như thể trước nay chúng vẫn mang một bộ mặt giả và bây giờ thì chúng mới chịu phô bộ mặt thật ra.

Quý ròm đi lui đi tới, nghiêng ngó một hồi rồi sực nhớ ra một việc quan trọng, liền vội vã chui tọt và phòng học riêng của mình.

Sáng nay, Quý ròm cần phải bắt tay vào thí nghiệm một trò chơi mới: trò phun nước kỳ bí. Nước khi ở bầu bên này thì có màu đỏ, khi phun qua bầu

bên kia lại biến thành màu xanh. Trò này mà đem ra biểu diễn, tụi bạn sẽ lác mắt! Quý ròm nhủ bụng và lui cui lôi hai chai bầu trên giá xuống.

Các chất hỗn hợp amôni clorua và natri hyđrôxyt dùng cho cuộc thí nghiệm, Quý ròm đã kiếm được từ lâu. Riêng hai chai bầu thì cho đến sáng hôm qua nó mới mượn được trong phòng thí nghiệm của nhà trường. Là một học sinh cực kỳ xuất sắc về các môn khoa học tự nhiên, là niềm tự hào của nhà trường trong các kỳ thi toán, lý, hóa toàn thành, Quý ròm thường được các thầy cô cho hưởng những biệt lệ, chẳng hạn được mượn đem về nhà một số dụng cụ nhất định trong phòng thí nghiệm để tiến hành những "nghiên cứu khoa học" có tính chất cá nhân. Tất nhiên, vì những cuộc thí nghiệm bên ngoài khuôn viên nhà trường là những cuộc thí nghiệm không thể kiểm soát được, Quý ròm thường xuyên nhận được những lời khuyến cáo. Thật ra các thầy cô chỉ lưu ý nó không nên sử dụng những hoá chất nguy hiểm, đặc biệt là lân tinh, còn thì chẳng ai cấm cản hay ngăn trở gì những trò tọc mạch của nó.

Nếu có kẻ ngăn cản thì đó là người khác. Cái người khác đó lúc này đang thò đầu vào phòng đảo mắt nhìn lướt qua đống chai lọ nó đang bày lỉnh kỉnh trên nền nhà, tặc tặc lưỡi:

- Cháu lại bày trò gì nữa đấy?

Nghe tiếng bà, Quý ròm chột dạ ngẩng lên:

- Dạ, cháu đang làm thí nghiệm khoa học bà ạ!

Quý ròm cố tình nhấn mạnh bốn chữ "thí nghiệm khoa học" để mong bà thấy được tầm quan trọng của công việc nó đang làm mà đừng can thiệp.

Nhưng bà chẳng rơi vào bẫy của nó. Bà nghiêm mặt:

- Những chuyện này sao cháu không đem vào trường mà làm? Ở trường cháu hẳn có chỗ để cháu làm những chuyện này chứ?

- Tất nhiên là có! – Quý ròm khụt khịt mũi – Nhưng đây không phải là bài học …

- Ra là thế! – Bà gật gù – Thì ra vẫn là những trò nghịch phá!

Bà làm Quý ròm tự ái quá chừng. Nó gân cổ:

- Đây không phải là trò nghịch phá bà ạ! Cháu chỉ làm thí nghiệm khoa học thôi!

Bà hừ giọng:

- Cháu còn chống chế nữa hả? Thế cháu không nhớ có lần cháu suýt làm nổ sập nhà với những trò táy máy này của cháy hay sao?

Nghe bà nhắc chuyện cũ, Quý ròm chỉ biết nhăn nhó thở dài. Lần đó, nó định nghiên cứu chế tạo một loại súng đại bác cực mạnh với bột natri cacbônat và dấm chua. Mải say sưa với công việc, Quý ròm lơ đãng để nòng "đại bác" chĩa ngay vào tấm kính mỏng ngăn giữa phòng học với phòng ăn. Khi tiếng nổ phát ra, chiếc nút bị áp suất khí đẩy văng ra khỏi ống thủy tinh, bắn thẳng vào tấm kính đang được gắn một cách lỏng lẻo trên vách kia khiến nó rớt xuống nền nhà vỡ loảng xoảng.

Lúc đó là buổi chiều, ngoài nó ra chỉ có bà và nhỏ Diệp ở nhà. Đang rửa rau đằng sau bếp, nghe trong nhà có tiếng nổ và tiếng kính vỡ, bà hốt hoảng ném đại rổ rau xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy vụt vào, mặt mày xanh lè xanh lét.

Bà bắt gặp nhỏ Diệp đang ngồi co rúm trên bàn ăn, hai tay ôm chặt lấy đầu, bà càng hốt hoảng.

- Cái gì vậy? Cái gì vậy? – Bà ôm lấy nhỏ Diệp, hớt hải kêu.

Và khi thấy Quý ròm lấm lét thò đầu ra khỏi phòng, bà chạy lại níu lấy tay nó:

- Cái gì nổ điếc tai vậy cháu?

- Chẳng có gì đâu ạ! – Quý ròm cố làm ra vẻ thản nhiên – Chẳng qua là … chẳng qua là …

Thấy Quý ròm cứ ấp a ấp úng, bà sốt ruột:

- Chẳng qua là sao? Làm gì mà cháu ăn nói lôi thôi như cá trôi sổ ruột thế?

Quý ròm gãi đầu:

- Chẳng qua là cháu đang thử một … loại súng mới ấy mà!

- Lạy chúa! – Bà ngao ngán lắc đầu – Tổ mẹ mày, súng với chả súng! Mày mà không banh xác cả lũ!

Hôm đó, Quý ròm phải năn nỉ bà và nhỏ Diệp đến ráo cả nước bọt, cả hai mới chịu ém nhẹm chuyện đó cho. Cũng may, khi ba bà cháu vừa dọn xong chỗ kính vỡ thì ba mẹ cũng vừa về tới. Và tất nhiên khi mọi người phát hiện ra sự biến mất của tấm kính, chính bà là người nai lưng ra gánh chịu mọi

chuyện giùm cho Quý ròm. Bà bảo trong khi lau kính, bà bất cẩn để nó rơi xuống đất. Thế là ba mẹ chẳng buồn chất vấn hay truy cứu nữa!

Bây giờ nghe bà nhắc lại chuyện đó, Quý ròm vẫn còn hoảng vía. Nếu nó cứ bướng bỉnh không chịu nghe lời bà, bà nổi sùng đem chuyện đó kể lại với ba mẹ thì nó cứ gọi là nát đít.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Quý ròm lặng lẽ cất các chai lọ vào lại trên giá. Những gói hóa chất thì nó nhét vào hộp các tông. Xong xuôi đâu đó, nó co giò phóng ra khỏi nhà.

- Này, này, cháu đi đâu đó? – Tiếng bà gọi giật.

- Cháu lại nhà thằng Tiểu Long!

Quý ròm đáp mà không quay đầu lại. Hai cẳng chân khẳng khiu của nó phi như ngựa. Nó nghe tiếng bà lo lắng vọng theo:

- Đi chầm chậm thôi, cháu ơi! Không khéo vấp ngã u đầu bây giờ!

Mặc bà dặn, Quý ròm vẫn không giảm tốc độ. Nó vừa chạy vừa cười thầm "Bà thật lẩm cẩm! Mình chứ đâu phải nhỏ Diệp!".

Quý ròm nghĩ chưa dứt câu, chân bỗng trượt phải một vỏ chuối ai ném giữa đường, ngã một cái "oách", đau lịm cả người.

Nó lồm cồm ngồi dậy và vội vàng ngoảnh cổ nhìn ra phía sau. Hú vía, chỗ này nhờ có bụi cây che khuất nên bà không nhìn thấy mình! Quý ròm mừng rỡ nhủ bụng và sau khi phủi bụi đất bám trên người, nó nghiến răng cà nhắc đi tiếp.

Chương 2

Nhà Tiểu Long rất nghèo. Ba nó là thợ hồ. Mẹ nó bán những thứ linh tinh như thuốc lá, nước ngọt, mì gói và những mặt hàng lặt vặt khác, toàn bộ "gia tài" chất trên một chiếc xe đẩy nhỏ.

Tiểu Long có hai ông anh sinh đôi là anh Tuấn với anh Tú. Cả hai đều đã nghỉ học từ cuối năm lớp chín để đi làm phụ giúp gia đình. Anh Tuấn làm bảo vệ ở một xí nghiệp may. Còn anh Tú là công nhân trong một nhà máy sản xuất giày dép.

Tiểu Long còn một đứa em gái là nhỏ Oanh. Nhỏ Oanh cùng tuổi và học cùng lớp cùng trường với nhỏ Diệp, em Quý ròm. Con bé tuy nhỏ tuổi nhưng nom chững chạc ra phết, chả bù với tính nhõng nhẽo của nhỏ Diệp.

Nhà Tiểu Long nằm cuối một con hẻm cụt. Mẹ nó ngồi bán ở ngay đầu hẻm, sáng đẩy xe ra tối đẩy xe vào.

Lúc Quý ròm tới, mẹ Tiểu Long đang bán mấy bịch kẹo xanh xanh đỏ đỏ cho một thằng nhóc trong hẻm.

Vừa nhác thấy Quý ròm, không đợi nó kịp hỏi, bà đã niềm nở:

- Cháu vào chơi đi! Tiểu Long có ở nhà đấy!

Cũng như nhà Quý ròm, nhà Tiểu Long vào giờ này vắng tanh vắng ngắt. Mọi người đã đi làm, đi học cả. Ngay cả Tiểu Long cũng không thấy đâu.

Nhưng Quý ròm không hề ngạc nhiên. Như một kẻ quá quen thuộc với những ngóc ngách trong nhà, nó xăm xăm đi thẳng ra mảnh sân nhỏ phía sau nhà.

Quả nhiên, vừa bước qua khỏi góc bếp, Quý ròm đã nhìn thấy Tiểu Long. Nhưng trái với sự hình dung của nó, Tiểu Long đang ngồi thừ ra trên chiếc ghế gỗ cuối vườn chứ không bay nhảy đấm đá như mọi ngày.

Không hiểu sao anh em Tiểu Long người nào cũng mê võ nghệ. Anh Tuấn học Karaté, anh Tú theo Vovinam. Noi gương hai anh, cách đây mấy năm, Tiểu Long lò dò đến trung tâm võ thuật quận đăng ký học Taekwondo. Bây giờ nó đã là võ sinh huyền đai đệ nhị đẳng.

Bà của Quý ròm không biết Tiểu Long học võ nhưng bà nói trúng phóc. Bà bảo cứ trông tướng tá của thằng Tiểu Long biết ngay nó là đứa ham tập

thể dục, thật chả bù với thằng cháu lười hoạt động, chân cẳng cứ như que sậy của bà!

Tất nhiên Tiểu Long không chỉ tập thể dục suông. Mảnh sân nhỏ phía sau nhà nó treo lủng lẳng toàn những bao cát. Đó chính là "luyện võ đường" của anh em nhà nó. Hằng ngày, vào những giờ rảnh rỗi, Tiểu Long thường ra đây ôn quyền luyện cước. Lần nào bắt gặp Tiểu Long ở phía sau nhà, Quý ròm cũng thấy nó tay đấm chân đá huỳnh huỵch vào các bao cát, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Vậy mà hôm nay Tiểu Long lại ngồi im ru trên ghế, dáng điệu rù rù như con gà chết, lạ thật!

Chắc là nó đang bí bài tập toán thầy Hiếu mới cho về nhà hôm trước! Quý ròm nhủ bụng và rảo bước tiến lại.

Nghe tiếng động, Tiểu Long giật mình quay đầu lại. Quý ròm vừa mở miệng định hỏi, Tiểu Long đã nhanh nhẩu hỏi trước. Nó nhìn tướng đi khập khiễng của Quý ròm, mắt trố lên:

- Chân mày sao vậy?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Tao vừa mới đánh nhau!

- Đánh nhau?

Vẻ nghi hoặc của Tiểu Long khiến Quý ròm đâm tự ái. Nó khịt mũi:

- Chẳng lẽ chỉ có mày mới biết đánh nhau?

- Tao đâu nghĩ vậy! – Tiểu Long hạ giọng – Nhưng mày đánh nhau với ai?

Quý ròm không trả lời thẳng. Nó "nhập đề" theo kiểu "lung khởi":

- Trên đường đến nhà mày, tao gặp một con chó!

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Tao hiểu rồi! Và mày đánh nhau với nó!

- Ừ.

- Và đó là một con chó … con!

- Dẹp mày đi! – Quý ròm sầm mặt – Một con béc-giê giống Đức đàng hoàng! Nó bay vào người tao. Thế là tao lập tức bay …

- … lên lề! – Tiểu Long bất thần chen ngang.

Quý ròm nghiến răng trèo trẹo:

- Bậy! Tao cũng bay vào người nó! "Ầm" một cái, con chó lăn quay, xương cổ gãy nghe răng rắc!

Tiểu Long mỉm cười:

- Nó gãy cổ, còn mày thì gãy chân!

Quý ròm rung rung chân:

- Chân tao dễ gì gãy! Chỉ trầy trụa sơ sơ thôi! Tao đá bằng thế võ của mày mà lại!

- Thế võ của tao? – Tiểu Long đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác – Thế gì vậy?

- Tao quên rồi! Để tao nhớ lại đã! – Quý ròm nhíu mày cố nghĩ đến một cái tên nước ngoài – À, à, hình như thế võ này có tên là Oshin thì phải!

Thế võ của Quý ròm khiến Tiểu Long ôm bụng cười bò:

- Làm gì có thế võ nào tên là Oshin! Chỉ có phim Oshin đang chiếu trên ti-vi thì có!

Biết mình bị hớ, Quý ròm đỏ bừng mặt. Nhưng nó vẫn cố vớt vát:

- Có thế võ này mà! Mày nhớ kỹ lại đi!

Tiểu Long quệt nước mắt:

- Hay là mày muốn nói đến thế Osoto-Otoshi?

Mắt Quý ròm sáng rỡ:

- Có thế võ này hả? Vậy thì đúng rồi! Khi nãy tao dùng chính thế này để hạ con béc-giê hung dữ đó!

Tiểu Long nhún vai:

- Nhưng tao đâu có biết sử dụng thế võ này! Đây là đòn thế của nhu đạo, không phải của Taekwondo!

Quý ròm phẩy tay:

- Nhu đạo hay Taekwondo gì cũng vậy! Hễ thế võ nào hay là tao dùng!

Nói xong, Quý ròm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tỏ vẻ muốn kết thúc câu chuyện về chiến công tưởng tượng của mình. Nó biết nếu cứ kéo dài thêm, sớm muộn gì nó cũng sẽ thòi ra một vài câu bá láp. Và lúc đó thì tha hồ cho Tiểu Long chọc ghẹo.

Thật ra Tiểu Long làm gì mà chẳng biết bạn mình đang bịa chuyện. Ngữ như Quý ròm, trời sinh ra không phải để đánh nhau, càng không phải để đánh nhau với chó béc-giê Đức. Quý ròm có thể trở thành nhà bác học hay nhà ảo thuật lừng danh thế giới, nhưng trở thành võ sĩ thì không đời nào, dù là võ sĩ hạng tép trong phường.

Nhưng khổ nỗi, thói đời là khi không có cái gì, con người ta lại thích khoe khoang về cái đó. Anh em Tiểu Long võ nghệ kinh người nhưng chả bao giờ nói đến chuyện đánh nhau. Còn còm nhỏm còm nhom như Quý ròm hễ mở miệng ra là kể toàn chuyện đánh với đấm, làm như ngày nào nó cũng phải "kịch chiến" với những người chung quanh chừng vài chục trận vậy. Mà những trận đánh của Quý ròm đâu phải là xoàng, trận nào cũng có "xương cổ gãy răng rắc", "xương sườn gãy rào rào", toàn cảnh máu chảy thây phơi nghe phát ớn!

Thấy Tiểu Long tủm tỉm ngồi cười một mình, Quý ròm đâm chột dạ:

- Mày cười gì vậy?

- Thích thì cười chơi vậy thôi! – Tiểu Long chối phắt.

Quý ròm không tin. Nó hừ giọng:

- Xạo đi mày! Khi nãy ngồi như con gà rù, bây giờ lại tự nhiên thích cười!

- Ừ, tính tao vậy đó!

Nói xong, mặt Tiểu Long lại xịu xuống.

Lúc nãy, nghe Quý ròm gân cổ ba hoa chuyện đánh nhau với chó béc-giê, nó buồn cười quá cỡ, vì vậy nó quên béng mất nỗi phiền muộn trong lòng. Bây giờ, Quý ròm đột nhiên nhắc tới chuyện đó khiến lòng nó đang vui bỗng chùng hẳn xuống.

Quý ròm nhìn đăm đăm vào bộ mặt rầu rĩ của bạn:

- Mày có chuyện gì buồn hả?

- Ừ.

- Chuyện gì vậy? Kể tao nghe được không? – Vừa hỏi Quý ròm vừa xích ghế gần lại.

Tiểu Long có vẻ lưỡng lự. Nó không biết có nên thổ lộ tâm sự với bạn mình hay không.

Quý ròm lại xích ghế sát hơn nữa:

- Mấy bài tập đại số hóc búa của thầy Hiếu làm mày "hết muốn sống" phải không?

Ở lớp, Tiểu Long thuộc loại học sinh bị xếp hạng trung bình yếu. Và trong các môn, nó yếu nhất là môn Toán. Kể cũng lạ, trong khi thằng bạn chí thân của nó là Quý ròm được xưng tụng là thần đồng tóan học thì nó cứ trông thấy các con số và các hình vẽ vuông vuông tròn tròn là sợ vãi cả mật.

"Cứ thấy cuốn sách toán là tao … hết muốn sống!", câu nói nổi tiếng này của Tiểu Long lâu lâu lại bị Quý ròm lôi ra giễu cợt và những lúc như vậy, Tiểu Long chỉ biết nhe răng cười trừ.

Nhưng hôm nay Tiểu Long không cười. Nó hờ hững nhếch mép:

- Lớp mình còn nghỉ cả tuần nữa mà sợ gì!

- Vậy thì mày buồn chuyện gì? – Lần này thì quả tình Quý ròm không hiểu được điều gì đang xảy đến với thằng bạn của nó.

Sau một thoáng ngập ngừng, Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao cần tiền!

- Tiền? – Quý ròm chưng hửng, nó không hề nghĩ nỗi buồn của Tiểu Long lại liên quan đến những tờ giấy bạc – Mày cần bao nhiêu?

- Một trăm ngàn! – Tiểu Long buông thõng.

- Một trăm ngàn? – Quý ròm bất giác buột miệng lặp lại, con số quá lớn làm miệng nó há hốc.

Quý ròm sửng sốt là phải, một phần vì số tiền lớn ngoài sức tưởng tượng của nó, phần khác "nỗi buồn tiền bạc" này có vẻ gì đó lạ lẫm so với tâm tính thường ngày của thằng bạn nó.

Xưa nay Tiểu Long nổi tiếng là một đứa tiết kiệm, chi tiêu dè sẻn. Ý thức được sự khó khăn của gia đình, Tiểu Long luôn biết cách tự hài lòng với những gì mình có. Từ chuyện ăn mặc, tóc tai cho đến vui chơi, giải trí, nó không bao giờ đua đòi, bắt chước bạn bè.

Nói chung, Tiểu Long hầu như ít khi sử dụng đến tiền bạc. Chạy đủ ăn từng bữa, đối với nó đã là một chuyện nhiêu khê. Vì vậy, nó không muốn ba mẹ và các anh phải lo nghĩ thêm về những nhu cầu riêng tư của nọ.

Vậy mà bây giờ cái đứa không bao giờ đụng đến tiền bạc đó lại đâm ra thẫn thờ vì cần tới những một trăm ngàn một lúc, bảo Quý ròm không kinh ngạc sao được!

- Mày cần tiền chi vậy? – Cuối cùng không nhịn được, Quý ròm buột miệng hỏi.

Tiểu Long bùi ngùi:

- Tao thương em tao!

Câu trả lời không ăn nhập đâu vào đâu của Tiểu Long khiến Quý ròm ngơ ngác mất một lúc mới lờ mờ đoán ra:

- Bộ nhỏ Oanh không có tiền đóng học phí hả?

Tiểu Long lắc đầu:

- Học phí đóng rồi!

- Hay nó thiếu tiền mua sách vở?

Tiểu Long vẫn lắc đầu.

Quý ròm gãi đầu:

- Hay nó hết quần áo mặc?

Lần này Tiểu Long không lắc đầu nữa. Mà thở dài:

- Nó thích một con gấu bông!

- Gấu bông? – Quý ròm tròn xoe mắt.

- Ừ! – Giọng Tiểu Long buồn buồn – Nó thích con gấu bông bày trong tủ kính ở cửa hàng Sao Mai!

Quý ròm chớp mắt:

- Nhỏ Oanh bảo với mày vậy hả?

- Nó không bảo. Nhưng ngày nào tao đi học về, nó cũng lo lắng hỏi tao đã có ai mua con gấu bông đó chưa. Khi nghe tao bảo con gấu vẫn còn nằm trong tủ kính, nó mừng lắm, mặc dù nó biết chẳng bao giờ nó mua được con gấu đó!

Trong khi Quý ròm đang im lặng buồn lây nỗi buồn của bạn, giọng Tiểu Long vẫn trầm trầm:

- Tối nào cũng thấy nó ôm chiếc gối, nựng nịu "Ngủ đi, gấu bông ngoan của chị", tao buồn không chịu được. Vì vậy tao quyết tâm kiếm tiền mua

con gấu cho nó, càng sớm càng tốt. Tao sợ nhỡ một ngày nào đó, con gấu bị ai mua đi mất, lúc đó …

Tiểu Long bỏ lửng câu nói, thay vào đó là những tiếng tặc lưỡi đượm vẻ bồn chồn.

Quý ròm ngồi ngây người bên cạnh. Nó chẳng biết phải an ủi bạn bằng cách nào. Nó cũng chẳng nghĩ ra cách gì giúp bạn. Một trăm ngàn là số tiền quá khủng khiếp so với bọn học trò như nó và Tiểu Long. Khổ nỗi, những chuyện gay cấn như vậy Tiểu Long lại không thể thổ lộ với ba mẹ và cách anh được. Mặc dù nhỏ Oanh là con gái út, được cưng nhất trong nhà, nhưng bỏ một khoản tiền lớn ra mua một món đồ chơi xa xỉ như gấu bông kia thì quả là một ý tưởng điên rồ đối với những người quen sống chắt bóp, tằn tiện lâu nay!

Nhưng với Quý ròm thì mơ ước của Tiểu Long chẳng có một chút xíu gì gọi là điên rồ. Nó có một đứa em gái, vì vậy nó biết lòng thương em là thế nào. Nhỏ Diệp em nó có cuộc sống tương đối đầy đủ, vậy mà nó còn thương. Huống hồ gì Tiểu Long. Em nó lúc nào cũng thiếu thốn. Nhỏ Oanh lại là một đứa em ngoan. Cũng như Tiểu Long, chẳng bao giờ nó vòi vĩnh ba mẹ một điều gì. Chỉ khi nào thèm khát quá mức một cái gì đó, nó mới rụt rè tâm sự với Tiểu Long. Như chuyện con gấu bông này chẳng hạn. Tội nghiệp nó ghê!

Quý ròm ngồi rầu rầu. Tiểu Long ngồi rầu rầu. Hai đứa như hai pho tượng, thẫn thờ theo đuổi những ý nghĩ lãng đãng trong đầu.

Chợt Quý ròm vỗ đùi đánh đét:

- Chậc, tao nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Long giật mình ngước lên, giọng mừng rỡ xen lẫn ngờ vực:

- Cách kiếm tiền hả?

Quý ròm mạnh bạo:

- Ừ! Cách này chắc ăn như bắp!

Rồi không đợi Tiểu Long kịp phản ứng, nó đứng bật dậy nắm tay bạn kéo đi:

- Đi! Đi theo tao!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng mà đi đâu?

- Tới nhà tao! – Quý ròm hăm hở – Tới đó mày sẽ biết!

Rồi bất chấp cái chân đau, nó cầm tay Tiểu Long lôi một mạch khiến thằng này không có cách nào khác là co giò lính quýnh chạy theo.

Chương 3

Thấy Quý ròm xồng xộc bước vào, bà kêu:

- Sao về sớm thế cháu?

Rồi nhác thấy Tiểu Long lẽo đẽo đi sau, bà mỉm cười vui vẻ:

- Ồ, Tiểu Long đấy hả? Cháu vào nhà chơi đi!

Tiểu Long dạ lí nhí trong miệng rồi lật đật theo Quý ròm vào phòng học.

Vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã nôn nóng hỏi ngay:

- Sao? Cách gì, bây giờ mày nói tao nghe đi!

Quý ròm lấy vẻ trịnh trọng:

- Tao sẽ làm trò ảo thuật!

- Tưởng gì! Mày lúc nào mà chả thích làm trò ảo thuật! – Giọng Tiểu Long đượm thất vọng.

Quý ròm đập đập hai tay vào nhau:

- Nhưng lần này khác! Lần này tao sẽ bán vé!

- Bán vé? – Tiểu Long thô lố mắt – Bán cho ai?

- Bán cho bọn trẻ trong xóm. Và mình sẽ có khối tiền! – Quý ròm nói với vẻ tự tin.

Nhưng Tiểu Long nhún vai tỏ ý nghi ngờ:

- Chắc gì tụi nó chịu mua vé!

- Mày đừng lo! – Quý ròm trấn an bạn – Vấn đề là mình phải biết quảng cáo cho rôm rả! Lát nữa trong khi ta chuẩn bị sân khấu thì mày viết một tấm áp-phích dán ngay trước cổng. Nhớ ghi rõ: Ảo thuật gia Elvis Quý sẽ trình diễn những màn ảo thuật ly kỳ hấp dẫn, không thể nào tin được như biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh … Giá bình dân 2000 đồng/vé. Ai chậm chân coi như chết nửa đời người …

- Giá bình dân gì mà tới 2000 đồng? – Tiểu Long phản đối.

- Mày chả biết gì cả! – Quý ròm khịt khịt mũi – Hôm trước, ảo thuật gia Elvis Công về biểu diễn ở Nhà hát Thành phố bán tới cả trăm ngàn đồng một vé lận. Tao bán có hai ngàn đồng, ăn nhằm gì!

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng tụi nhóc đào đâu ra tiền mà mua vé?

- Hai ngàn đồng thì đứa nào chả có! – Quý ròm nhún vai – Nếu không có, chúng sẽ xin anh chị! Bằng một chai nước ngọt Tribeco chứ mấy!

Nghe Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nhưng nó sực nhớ tới một vấn đề nan giải khác:

- Biết lấy gì làm vé bây giờ?

Quý ròm chỉ tay ra sau bếp:

- Mày chạy ra đằng sau nhặt củ khoai đem lên đây, rồi lấy dao khắc! Chỉ khắc giá tiền thôi! Xong lấy phẩm đỏ bôi vào rồi in lên giấy! Mày sẽ có hàng trăm vé trong nháy mắt!

Tới đây thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ rảo xuống bếp. Nó cũng không hỏi xem liệu lát nữa đây Quý ròm có sẽ thực hiện được những trò ảo thuật "không thể nào tin được" như những gì nó sắp phải ghi trên tờ áp-phích quảng cáo hay không.

Về khoản này, Tiểu Long rất tin bạn. Xưa nay, nó đã thấy Quý ròm làm trò nhiều lần, cả lúc ở nhà lẫn khi liên hoan văn nghệ trên lớp. Trước đám đông, những tiết mục đặc sắc của Quý ròm bao giờ cũng được hoan nghênh nhiệt liệt. Tiểu Long chẳng lo chuyện đó. Nó chỉ lo chẳng biết chốc nữa bọn nhóc có mặn mà gì với chuyện bỏ tiền mua vé vào xem nhà ảo thuật "cây nhà lá vườn" biểu diễn hay không.

Trong khi Tiểu Long đang lui cui in vé và trình bày áp-phích quảng cáo thì Quý ròm bận rộn chuẩn bị sân khấu, phông màn.

Những trò ảo thuật này Quý ròm đã từng thực hiện qua nhiều lần nên nó không cần phải dợt lại nữa. Bây giờ nó chỉ cốt làm sao cho khung cảnh trong phòng thật nổi bật để tăng hiệu quả biểu diễn.

Lần đầu tiên biểu diễn có bán vé, Quý ròm không tránh khỏi cảm giác hồi hộp. Diễn không khéo hoặc "bể dĩa" nửa chừng, bọn nhóc nhao nhao lên phản đối hoặc đòi tiền lại thì khốn. Lúc ấy coi như chẳng cần phải mơ tưởng gì đến con gấu bông cho nhỏ Oanh nữa.

Quý ròm vừa làm vừa loay hoay tính toán. Nó khệ nệ khuân chiếc bàn ra giữa phòng, lót một tấm ni-lông lên trên rồi thận trọng sắp xếp lên đó các loại chai lọ cùng các túi hóa chất đã được sửa soạn sẵn.

Khi kéo rèm cửa sổ, Quý ròm thấy cần phải căng thêm lên bức vách phía sau một tấm màn trắng để làm nổi rõ màu sắc của cách loại dung dịch cũng như các thứ khói lửa sẽ lần lượt xuất hiện trong cuộc trình diễn.

Nhưng biết tìm đâu ra một bức màn trắng bây giờ? Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm chợt sáng mắt lên khi nhớ tới những tấm drap trải giường. Nhưng khổ nỗi, tấm drap của nó lại may bằng thứ vải in bông. Tấm drap của nhỏ Diệp cũng màu mè sặc sỡ. Chỉ có tấm drap trải giường của anh Vũ là drap trắng.

Nghĩ đến chuyện tháo tấm drap của anh Vũ để căng màn, Quý ròm thốt rùng mình. Cũng như bà, anh Vũ rất nghiêm khắc với nó trong những chuyện như thế này. Anh thường bĩu môi chê bai nó, bảo những "thí nghiệm khoa học" của nó chỉ là trò trẻ con. Mỗi lần thấy nó loay hoay với đống chai lọ, anh thường nhún vai "Mày chỉ tổ làm rác nhà!". Đối với anh Vũ, để có thể trở thành người chững chạc, phải biết vứt những thứ lỉnh kỉnh đó đi. Người chững chạc là người phải biết suy tư mơ mộng, phải biết ngồi vẩn vơ hàng giờ bên cửa sổ, ngắm mưa rơi lất phất bên ngoài để rồi sau đó ngồi vẩn vơ bên cửa sổ thêm hàng giờ nữa để cặm cụi viết những vần thơ không bao giờ đăng báo, hay nói chính xác hơn là không báo nào chịu đăng. Giống như trường hợp của anh.

Quý ròm đã thấy anh Vũ làm từng tập, từng tập thơ, chi chít hết cuốn sổ này đến cuốn sổ khác. Nhưng dường như những sáng tác của anh chẳng có báo nào tiêu thụ. Chỉ đến khi anh quen với chị Ngần, lần đầu tiên Quý ròm mới thấy có người chịu đọc thơ anh và đó cũng là người độc giả duy nhất thường hỏi mượn những tập thơ của anh để đem về nhà, nhưng đem về có phải để đọc hay không thì Quý ròm không biết.

Nói chung, Quý ròm chẳng ác cảm gì với "món" thơ văn của anh Vũ. Nó cũng chẳng hề châm chọc anh, mặc dù đôi lúc nó thấy buồn cười. Vậy mà chẳng hiểu sao anh Vũ lại có vẻ như không chịu đựng nổi cái "món" khoa học của nó. Có lẽ là do trong khi tiến hành những cuộc thí nghiệm triền miên của mình, vì thiếu thốn dụng cụ, nó hay đụng đến đồ đạc của anh, khi thì "chớp" cái bật lửa, lúc lại "cuỗm" con dao cái kéo và sau đó nếu không thất lạc thì những món này cũng sút cán gãy gọng hoặc long đinh tuộc ốc. Có lần tức quá, anh Vũ đe "Mày mà còn làm hỏng đến đồ của tao lần nữa, tao sẽ vứt toàn bộ những thứ lốc cốc leng keng của mày vào hố rác cho xem!".

Bây giờ nhớ lại gương mặt đỏ bừng của anh lúc đó, Quý ròm hãy còn hãi. Nhưng nếu không có tấm drap trắng của anh thì màn biểu diễn chốc nữa đây trông sẽ chẳng ra sao. Thí nghiệm một mình thì chả cần gì ba thứ đó, nhưng trổ tài trước một đám đông khán giả, lại có bán vé thu tiền hẳn hoi thì lại là chuyện khác, đâu thể qua loa sơ sài được!

Đắn đo cân nhắc một hồi, Quý ròm quyết định liều. Nó nhủ "Anh Vũ sẽ chẳng biết đâu! Mình sẽ giữ gìn tấm drap cẩn thận, đến lúc anh đi học về thì mọi thứ đã đâu vào đấy!". Nghĩ là làm, Quý ròm rón rén bước qua phòng ngủ.

Nhưng đến khi nó tháo được tấm drap giường, xếp lại kẹp vào nách chuẩn bị đi ra thì bà trông thấy.

- Này, này, cháu lại định nghịch ngợm gì đấy? – Bà hớt hải kêu.

Quý ròm giật bắn người. Nãy giờ mải lo đến sự thành bại của buổi diễn, nó quên bẵng mất sự có mặt của bà ở nhà. Thế này thì gay go to! Quý ròm quay người lại, giấu tấm drap ra sau lưng, giọng hiền khô:

- Dạ, cháu có định làm gì đâu ạ!

Bà nheo nheo mắt:

- Thế cháu giấu cái gì sau lưng đấy?

- Cái này ấy à? – Quý ròm lúng túng – Đây là chiếc áo bẩn, cháu định đem đi giặt!

- Cháu mà giặt đồ? – Bà trợn tròn mắt, như không tin vào tai mình.

Trong nhà, Quý ròm là chúa lười. Ngoài niềm say mê học tập, nó chỉ biết vùi đầu vào đống chai lọ, chả để tâm gì đến chuyện chung quanh. Việc nhà việc cửa, nó phó hết cho bà và nhỏ Diệp. Vì vậy, bảo Quý ròm tự giặt đồ cũng hoang đường như bảo đức vua tự thổi cơm ăn! Nhìn vẻ mặt sửng sốt của bà, Quý ròm biết ngay là mình bị hớ. Nó vội vàng chữa:

- Cháu có bảo là cháu tự giặt đồ đâu! Cháu chỉ định đem bỏ vào thau thôi mà!

- Nhưng đấy không phải là chiếc áo! – Bà vẫn nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, giọng đe doạ.

Quý ròm liếm môi:

- Bà thật lạ! Chả là áo chứ là gì?

Bà chìa tay ra:

- Là gì cháu cứ đưa đây là biết ngay!

Tới nước này thì Quý ròm biết là không thể giấu giếm bà được. Nó buột miệng:

- Là tấm drap giường!

Tuy vậy, nó vẫn thủ tay sau lưng.

Nhưng bà chẳng buồn nhìn nó. Bà đảo mắt nhìn quanh phòng ngủ một vòng rồi thảng thốt kêu:

- Trời đất, sao cháu dám lấy tấm drap của anh Vũ để làm đồ chơi! Cháu không sợ anh Vũ sẽ xé xác cháu hay sao?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Chỉ khi nào bà nói thì anh Vũ mới biết thôi!

Quý ròm tưởng nói vậy bà sẽ không làm khó dễ cho nó. Nào ngờ bà nghiêm mặt lại:

- Bà sẽ nói! Bà không muốn cháu nghịch phá đồ đạc của người khác!

Thái độ cương quyết của bà khiến Quý ròm nhăn nhó:

- Cháu đã nói với bà bao nhiêu lần rồi! Đây không phải là trò nghịch phá!

Bà lắc đầu:

- Là "thí nghiệm khoa học" thì cũng thế thôi!

- Cũng không phải là thí nghiệm khoa học nữa! – Cuối cùng không nén được, Quý ròm kêu lên – Đây là cháu giúp bạn!

Câu nói của Quý ròm làm bà ngẩn ngơ:

- Giúp bạn là sao?

- Nghĩa là cháu muốn giúp Tiểu Long ấy mà! Nghĩa là như thế này này …

Vừa nói Quý ròm vừa ngồi xuống ghế. Nó không giấu tấm drap sau lưng nữa, mà đặt lên đùi. Rồi nó bùi ngùi thuật lại cho bà nghe nó đã bắt gặp Tiểu Long ngồi thẩn thờ ngoài sân như thế nào và Tiểu Long đã tâm sự với nó ra sao …

Quý ròm không giấu giếm điều gì. Nó kể cả chuyện nó định bán vé cho bọn nhóc vào xem nó biểu diễn. Tất nhiên khi thú nhận đoạn này, nó có liếc trộm bà mấy lần để xem bà phản ứng ra sao. Nhưng nó chẳng thấy gì đặc biệt cả. Bà vẫn ngồi im nghe nó nói, mặt mày nghiêm nghị một cách khác thường.

Mãi đến khi nó nói xong, bà mới trầm ngâm bảo:

- Vậy thì cháu đem tấm drap đi đi! Nhưng nhớ đừng làm bẩn đấy!

Bà nói ngắn gọn, đơn giản nhưng rõ ràng. Quý ròm tưởng như có ai vừa nhấc một tảng đá ra khỏi ngực mình. Mặt tươi hơn hớn, nó bật đứng dậy phóng vụt ra cửa.

Có tiếng bà vói theo:

- Làm gì thì làm nhưng chớ có giở trò súng ống đì đoàng ra nữa đấy nhé!

Chương 4

Tất nhiên lần này Quý ròm chả dại gì gây ra tiếng nổ. Nó chỉ làm trò lửa cháy thôi. Nhưng lửa cháy trong phòng, lại bùng lên rồi tắt ngay, hẳn là bà không thấy.

Bây giờ chỉ còn mỗi chuyện trang phục. Quý ròm vừa căng tấm drap lên tường vừa cố nhớ xem trong tủ có bộ quần áo nào giông giống với bộ cánh mà các nhà ảo thuật thường mặc hay không, nhưng nó chẳng nhớ ra một bộ nào như vậy cả.

Rốt cuộc, sau một hồi lục lục lọi lọi, Quý ròm đành tạm bằng lòng với chiếc áo ghi-lê màu tím thẫm, loại áo khoác bên ngoài sơ-mi mà lâu nay nó rất ít đụng tới.

Đang đứng săm soi ngắm nghía trước gương, Quý ròm chợt thấy Tiểu Long thò đầu vào.

- Sao, mày đã dán tờ quảng cáo lên cổng chưa? – Quý ròm quay lại hỏi.

- Rồi! Tụi nhóc bu đông như kiến!

Quý ròm sung sướng:

- Tụi nó có nói gì không?

- Có.

- Tụi nó nói sao?

Quý ròm hỏi dồn khiến Tiểu Long đâm rụt rè. Nó ngắc ngứ một hồi rồi mới đáp:

- Tụi nó bảo mày xạo!

Quý ròm sầm mặt:

- Đứa nào nói vậy, mày cứ gõ bẹp đầu! Bảo tụi nó, nếu tao xạo, cho tụi nó dẫn ba mẹ tới đòi tiền lại!

Tiểu Long quay ra một lát lại quay vào. Lần này mặt mày nó trông hí hửng:

- Tao bán được ba vé rồi!

Quý ròm cau mặt:

- Ba vé thì ăn nhằm gì! Ra bán tiếp đi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Tụi nó hỏi chừng nào mới bắt đầu biểu diễn!

- Mày cứ nói là mười lăm phút nữa!

Tiểu Long lại quay ra. Nhưng cứ chốc chốc nó lại thò đầu vào, thông báo:

- Được năm vé rồi!

- Được tám vé!

- Mười hai vé!

Quý ròm vuốt vuốt cổ áo:

- Mười hai vé mới được hăm bốn ngàn, chưa ăn thua gì cả!

Nhưng Tiểu Long chẳng thể làm hơn được nữa. Nó bán tới vé thứ mười lăm thì những đứa đã mua vé sốt ruột lắm rồi. Chúng nhao nhao:

- Diễn đi chứ! Mười lăm phút sao lâu quá vậy?

- Mở màn lẹ đi! Tao còn phải chạy đi mua dầu cho mẹ tao!

- Không diễn là ông trả vé lại à!

Tiểu Long nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Đành phải bắt đầu chứ sao! – Quý ròm nhún vai, rồi nó tặc lưỡi an ủi bạn – Được ba chục ngàn cũng khá lắm rồi! Mày cứ yên chí, rồi mình sẽ nghĩ ra cách để xoay tiếp!

Nói xong, nó lẩn ngay vào phòng.

Khi Tiểu Long dẫn khán giả vào thì Quý ròm đã ung dung đứng trước chiếc bàn ngổn ngang chai lo, mặt mày lạnh lẽo không thua gì David Copperfield lúc sắp sửa đi xuyên qua bức tường của Vạn lý trường thành.

Rèm cửa buông kín và những chiếc bóng đèn được Quý ròm phủ một lớp giấy bóng đang tỏa ra thứ ánh sáng nhờ nhờ càng làm tăng thêm vẻ nghiêm trang, huyền bí.

Nhưng khung cảnh âm u hồi hộp đó đã nhanh chóng bị phá vỡ bởi đám khán giả ồn ào, lắm miệng. Tiếng một đứa oang oang:

- Ngồi ở đâu đây? Rạp xiếc gì chả có ghế ghiếc gì hết vậy?

Khi nghe Tiểu Long bảo phải ngồi xếp bằng dưới đất, bọn nhóc lại la rân:

- Trời đất! Ông bỏ tới hai ngàn mua vé mà vào đây bắt ông ngồi dưới đất!

- Tao chẳng chịu đâu! Ngồi dơ quần lát về mẹ tao đánh cho bét đít!

Giữa những tiếng la chí chóe của đám trẻ bát nháo, bộ tịch Tiểu Long nom đến tội. Nó cứ xoay hết bên này đến bên kia, nhấn cổ được ông nhóc này ngồi xuống thì ông nhóc khác lại nhổm lên, cứ hệt như một chị nhà quê đang cuống cuồng đuổi bắt đàn vịt sổng giữa chợ.

Quý ròm nhìn quang cảnh trước mặt, vừa tức vừa buồn cười. Cuối cùng, thấy Tiểu Long cứ loay hoay mãi vẫn không dẹp được bọn lỏi tì, nó liền cầm lên chiếc đũa thủy tinh gõ "coong coong" vào chiếc bình trước mặt.

- Yên lặng! Yên lặng! Màn ảo thuật thứ nhất bắt đầu!

Mưu kế của Quý ròm quả nhiên hiệu nghiệm như thần. Nó vừa cất tiếng, bọn nhóc lập tức im bặt, mắt đứa nào đứa nấy thò lỏ nhìn về phía nó.

Đến bây giờ bọn nhóc mới để ý đến chiếc áo khoác lửng trên người Quý ròm và chiếc mũ đen Quý ròm đang đội. Ừ, thằng này nom cũng có vẻ ảo thuật gia ra phết! Nhiều đứa nghĩ, và vì thế chúng ngồi im trố mắt xem thử Quý ròm định làm trò gì, quên bẵng mất nỗi lo dơ quần dơ áo.

Thấy bọn nhóc đã bắt đầu tập trung chú ý đến mình, Quý ròm buông chiếc đũa thủy tinh xuống và từ từ nhấc hai chiếc bình trước mặt lên, giọng trịnh trọng:

- Thưa các bạn! Thưa quý ông quý bà!

Quý ròm mới nói đến đây đã nghe phía dưới có tiếng cười hí hí, nhưng nó phớt lờ, tiếp:

- Màn ảo thuật lạ lùng mà tôi sắp trình diễn với quý ông quý bà đây có liên quan đến một vụ án thời xưa …

Nói đến đây, Quý ròm cố ý ngưng một chút, cốt tạo sự hồi hộp cho khán giả. Quả nhiên, nghe nói có "vụ án", bọn nhóc há hốc mồm, lắng tai chờ nghe tiếp:

- Cái vụ án đó là như thế này! – Quý ròm hắng giọng kể – Ngày xưa có một tay nhà giàu nọ muốn cướp vợ của một người hàng xóm nghèo, bèn lập kế gọi người hàng xóm đó đến xay gạo giùm, rồi vu cho anh ta tội ăn cắp vàng bạc của gia chủ. Vụ án lập tực đước báo lên quan. Quan ăn của đút của tay nhà giàu từ trước nên mặc cho người hàng xóm kêu oan như bộng, vẫn

đổ riệt tội trạng lên đầu anh ta và kêu án đày biệt xứ. May thay lúc ấy có một người thuật sĩ đi ngang qua, nghe chuyện, liền xin vào ra mắt. Sau khi hỏi han đầu đuôi tự sự, người thuật sĩ biết vụ án có nhiều oan khuất, bèn đứng ra minh oan cho anh hàng xóm nghèo và vạch trần âm mưu đổi trắng thay đen của tên nhà giàu quỷ quyệt. Lý lẽ vững chắc của người thuật sĩ khiến quan cứng họng không cãi lại được tiếng nào. Tức mình, quan bèn đập bàn hét "Trắng là trắng, đen là đen! Đổi trắng thay đen thế nào được mà nhà ngươi cứ lải nhải mãi thế!". Trước trận lôi đình của quan, người thuật sĩ vẫn bình tĩnh đáp "Thưa ngài, đổi trắng thay đen là chuyện thường tình ở đời. Ngay cả thứ nước màu trắng trong chiếc bình trước mặt ngài đây, tôi cũng có thể biến nó thành màu đen trong chớp mắt, huống gì những chuyện xa xôi!" …

Kể đến đây, Quý ròm lắc lắc hai chiếc bình đang cầm trên tay rồi nhẹ nhàng đặt xuống, giọng nghiêm nghị:

- Đó chính là hai chiếc bình này đây!

Bọn nhóc lập tức chen nhau chồm tới trước để nhìn cho rõ hai chiếc bình.

Một đứa hỏi:

- Như vậy là người thuật sĩ có cả thảy mấy chiếc bình? Hai chiếc hay một chiếc?

Quý ròm khịt mũi:

- Tất nhiên là hai chiếc!

- Sao khi nãy mày bảo chỉ có một chiếc? – Thằng nhóc cãi lại.

- Tao chả bảo gì cả! – Quý ròm nổi quạu – Một chiếc hay hai chiếc cũng vậy thôi!

Một đứa khác tỏ ý nghi ngờ:

- Nhưng chắc gì đây là hai chiếc bình của người thuật sĩ nọ?

Quý ròm gầm gừ:

- Chắc hay không gì thì dang ra rồi mày sẽ biết!

Vừa nói Quý ròm vừa nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Long "dẹp loạn". Hiểu ý bạn, Tiểu Long vội vàng dang rộng hai cánh tay vạm vỡ lùa đám khán giả đang chồm chồm trở về chỗ cũ:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống!

Khi bọn nhóc đã ổn định trật tự, Quý ròm liền cầm hai chiếc bình đưa qua đưa lại trước mặt:

- Quý ông quý bà nhìn kỹ đi! Trong hai chiếc bình này, một chiếc đựng nước trắng, một chiếc đựng bột trắng. Nói chung chỉ toàn màu trắng. Và người thuật sĩ đã làm như thế này đây!

Nói vừa dứt câu, Quý ròm nhanh tay đổ chất dịch lỏng trong suốt vào bình chứa bột. Xong, nó lấy chiếc đũa thủy tinh quậy lên.

Trong thoáng chốc, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn nhóc, chiếc bình thủy tinh đột ngột sẫm màu lại và bắt đầu bốc khói. Và chừng vài phút sau, một khối cứng màu đen bỗng trồi lên khỏi miệng bình đến mấy phân, nổi bật trên nền trắng của tấm drap căng phía sau và kéo theo nó những tiếng xuýt xoa thán phục:

- Chậc, chậc! Tài quá hén!

- Đúng là "đổi trắng thay đen"! Hay thật!

- Có thế mới đáng đồng tiền bát gạo chứ!

Tiểu Long ngồi lẫn trong đám nhóc, nghe khen, sướng phổng mũi, luôn miệng cười hì hì.

Quý ròm cũng khoái chí không kém, nhưng lỡ đóng vai David Copperfield, nó phải cố giữ vẻ đĩnh đạc và phớt tỉnh để xứng đáng với tầm vóc của mình.

Sau khi dẹp hai chiếc bình và đặt lên bàn một tấm bìa cứng, Quý ròm gõ gõ chiếc đũa thủy tinh xuống bàn:

- Quý ông quý bà lưu ý! Đây là màn ảo thuật thứ hai, còn ly kỳ hấp dẫn hơn màn thứ nhất! Màn này …

- Khoan đã! Màn khi nãy đã xong đâu! – Một ông nhóc bỗng chồm dậy vọt miệng chen ngang.

Đám đông đang nôn nóng chờ xem màn tiếp theo, thình lình bị ông nhóc này làm cụt hứng, bèn nhao nhao phản đối:

- Đồ phá đám, ngồi xuống đi!

- Người ta đã đổi trắng thành đen rồi, còn xong với chưa xong gì nữa!

Ông nhóc gãi đầu:

- Nhưng còn người hàng xóm nọ …

- Người hàng xóm nào? – Có tiếng hỏi.

- Thì người hàng xóm trong câu chuyện khi nãy chứ người hàng xóm nào! Rốt cuộc anh ta có được tha hay không?

- Tất nhiên là được tha rồi!

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết!

- Đừng có dóc! Câu chuyện vừa rồi đã kể hết đâu!

- Kể chưa hết cũng biết! Nếu không được tha thì chẳng ai kể làm gì!

Thấy cuộc đối đáp lạc đề này có nguy cơ kéo dài đến vô tận, Quý ròm vội vã can thiệp:

- Thôi đừng cãi nhau nữa! Tóm lại là người hàng xóm được tha, tên nhà giàu vô ngục! Bây giờ xin mời quý ông quý bà xem tiếp …

Chương 5

Màn biểu diễn thứ hai của Quý ròm còn rùng rợn ly kỳ hơn nữa.

- Quý ông quý bà hãy nhìn kỹ đây!

Vừa nói Quý ròm vừa chìa ngón trỏ tay phải ra phía trước.

- Có thấy gì không? – Nó hỏi.

Bọn nhóc nhìn sững vào ngón tay của nhà ảo thuật:

- Thấy.

- Thấy gì?

- Thấy … ngón tay.

Quý ròm hừ giọng:

- Thấy ngón tay thì nói làm gì! Chứ chả lẽ đó là … ngón chân?

Vẻ phật ý của Quý ròm khiến bọn nhóc ngơ ngác. Chúng chả hiểu nhà ảo thuật muốn gì.

Quý ròm lại đằng hắng:

- Quý ông quý bà cố nhìn kỹ đi! Trên ngón tay có gì không?

- Có gì là có gì? – Nhiều cái miệng nhao nhao.

Quý ròm lạnh lùng:

- Có thấy máu không?

Nghe đến máu, bọn nhóc bỗng dưng rụt cổ lại:

- Máu ư? Không, không thấy!

Quý ròm nhếc mép:

- Nhưng bây giờ thì quý ông quý bà sẽ thấy!

Nói xong, Quý ròm thò tay vào ngăn bàn lấy ra một con dao găm. Nó huơ huơ con dao trong không khí:

- Tôi sẽ dùng con dao này cắt ngón tay mình chơi!

Bọn nhóc trố mắt nhìn con dao, đứa nào đứa nấy trống ngực đập thình thịch. Một đứa run rẩy hỏi:

- Cắt đứt lìa ngón tay ra luôn ư?

- Chả cần phải cắt đứt lìa làm gì? – Quý ròm vừa đáp vừa rủa thầm – Chỉ cắt tí xíu đủ để chảy máu thôi!

Nghe vậy, bọn nhóc đồng loạt thở phào. Mặc dù bấm bụng bỏ tiền mua vé cốt để xem những trò kỳ bí, không đứa nào muốn nhìn thấy ngón tay của nhà ảo thuật bị cắt bỏ một cách thương tâm. Nhưng dù đã được nhà ảo thuật cho biết trước là chỉ cắt một tí tẹo trên đầu ngón tay thôi, khi Quý ròm bắt đầu kê ngón tay vào lưỡi dao, mặt mày bọn nhóc cứ đuỗn ra vì xúc động và vì sợ hãi. Bọn con gái thì thét lên the thé và nhắm tịt mắt lại.

Tiểu Long mở mắt thao láo, tay áp lên ngực. Nó chưa thấy bạn nó diễn trò này lần nào.

Quý ròm có vẻ thích thú trước vẻ mặt căng thẳng của bọn nhóc. Nó liếc mạnh lưỡi dao lên ngón tay kêu đánh "soẹt" một cái rồi thản nhiên giơ ngón tay lên:

- Xong rồi! Nhìn đây!

Bọn nhóc nhìn lên, đứa nào cũng cố mở căng mắt để nhìn thật rõ ngón tay của nhà ảo thuật. Quả nhiên có một vệt máu trên đầu ngón tay của Quý ròm. Dưới ánh đèn nhờ nhờ, vệt máu như đang thẫm lại. Không khí trong phòng bỗng chốc như đông lại. Dường như tất cả bọn nhóc đều nín thở.

Mãi một lúc, có tiếng con gái kêu lên:

- Eo ơi, kinh quá!

- Chẳng có gì gọi là kinh cả! – Quý ròm nhún vai – Bây giờ tôi sẽ dùng ngón tay này để vẽ tranh.

Dùng tay trái xoay tấm bìa cứng trên bàn lại, Quý ròm chìa ngón tay đẫm máu vẽ lên đó hình con bướm. Đầu ngón tay nó vạch đến đâu, những nét đỏ thẫm hiện ra đến đó khiến bọn nhóc cứ há mồm ra và tự động nhích gần lại chiếc bàn lúc nào không hay.

Màn ảo thuật "lấy máu vẽ tranh" của Quý ròm đã thực sự hớp hồn khán giả. Bọn nhóc sững sờ đến mức khi thấy Quý ròm cất tấm bìa và đang loay hoay sắp xếp dụng cụ chuẩn bị cho màn diễn tiếp theo, ba bốn đứa đã tranh nhau nhắc nhở:

- Kiếm bông băng buộc ngón tay lại đã!

Vẻ lo lắng chân thành của tụi nhóc khiến Quý ròm dở khóc dở cười. Dĩ nhiên nhà ảo thuật của chúng ta dại gì cắt tay mình. Màu máu đỏ vừa rồi

chẳng qua chỉ là phản ứng của sắt clorua bôi trên ngón tay với dung dịch kali thioxynat đã được phủ trên lưỡi dao và trên tấm bìa từ trước. Nhưng để cho bọn nhóc khỏi nghi ngờ, Quý ròm vẫn quay lại phía Tiểu Long, vờ ra lệnh:

- Lấy thuốc đỏ và bông băng mau! Tao đã nghe đau đau rồi đấy!

Vừa nói nó vừa tặc lưỡi ra vẻ vết thương đã bắt đầu hành hạ.

Sau khi đã xức thuốc và quấn một cục băng trắng toát, to sụ nơi đầu ngón tay, Quý ròm bắt đầu màn trình diễn thứ ba.

Lần này, đồ nghề của nó chỉ có một cái túi treo. Trên bàn là một bình nước và một chiếc cốc.

Cũng như màn thứ nhất, trước khi vào cuộc, nhà ảo thuật đi một đường giới thiệu "đại ý" và "xuất xứ":

- Thưa quý ông quý bà, sở dĩ tôi biết được bí quyết "biến nước thành lửa" này là do một anh bạn truyền thụ lại. Anh bạn tôi là một nhà đi biển. Sau nhiều chuyến vượt đại dương thành công, một ngày kia chẳng may chiếc tàu của anh bị một cơn bão lớn đánh tan thành từng mảnh …

Quý ròm ngừng lại một vài giây đúng theo "bài bản" rồi mới đảo mắt nhìn khắp lượt khán giả, thủng thẳng tiếp:

- Khi rơi xuống biển, anh may mắn vớ được một tấm ván, nhờ vậy anh thoát chết. Nhưng anh chỉ thoát cái chết trước mắt, còn cái chết từ từ vẫn đang chờ đợi anh. Lênh đênh trên biển cả mênh mông, hằng ngày anh có thể bắt cá sống ăn cầm hơi nhưng cái lạnh ban đêm trên biển dần dần đánh quỵ anh. Cho đến khi anh không thể chịu đựng hơn được nữa, chỉ còn chờ thần chết tới rước đi, tâm linh anh tự nhiên sáng suốt và anh chợt nghĩ ra một bí quyết có thể biến nước thành lửa. Nhờ bí quyết này, từ hôm đó anh có thể nướng cá để ăn và nhất là đã có thể chống chọi lại cái lạnh chết người giữa đại dương để bình tĩnh chờ tàu đến cứu. Sau khi thoát được về đất liền, anh tình cờ gặp tôi và chỉ cho tôi cái bí quyết thần kỳ đó. Bây giờ quý ông quý bà hãy xem đây!

Quý ròm cầm chiếc bình lên từ từ rót nước ra cốc. Và trước những cặp mắt hau háu đang chăm chú kia, nó bưng cốc nước uống một hớp:

- Quý ông quý bà thấy đấy! Đây là nước! Tôi vừa mới uống!

- Cho uống một hớp coi nào! – Một ông nhóc háo hức nài nỉ.

Quý ròm hơi cau mày nhưng nó vẫn bước lại trao chiếc cốc cho tay khán giả "phá đám" kia:

- Uống một tợp nhỏ thôi đấy nhé!

Được nhà ảo thuật cho uống "nước phép" quả là một đặc ân! Ông nhóc mừng rơn, cầm chiếc cốc bằng hai tay một cách kính cẩn và rụt rè nhắp môi vào miệng cốc.

Chả biết ông nhóc đã uống được tẹo nước nào vào bụng chưa, chỉ thấy khi nó vừa chạm môi vào cốc, nhà ảo thuật đã thò tay giật phắt chiếc cốc:

- Uống thế đủ rồi! Muốn uống nữa thì về nhà mà uống!

Hành động thô bạo của Quý ròm chẳng khiến vị khán giả may mắn kia phật lòng tí ti nào. Nó chép miệng, vẻ thỏa mãn:

- Quả là nước thật! Uống cứ mát cả ruột!

Quý ròm vội vàng nắm ngay lấy cơ hội:

- Quý ông quý bà đã nghe rõ cả rồi đấy nhé! Đây là nước chứ chả phải xăng dầu gì sất!

Rồi vẫn cầm chiếc cốc trên tay, nó bước lại chỗ túi treo, cao giọng:

- Bây giờ thì quý ông quý bà hãy nhìn đây!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ giơ cao chiếc cốc.

Như bị một sức mạnh vô hình thu hút, bọn nhóc chen nhau dồn tới trước, xúm xít quanh chiếc bàn, mắt đứa nào đứa nấy căng hết cỡ.

Quý ròm lẹ làng nghiêng cốc và thoắt một cái, dốc hết chỗ nước còn lại vào túi. Ngay từ khắc, từ trong túi một ngọn lửa phực lên và bốc cao gần cả thước, sáng rỡ, chói lòa. Căn phòng đột ngột rực lên như bốc cháy.

Mặc dù đã đề phòng từ trước, bọn nhóc vẫn kinh hoàng. Cả bọn thét lên be be và quýnh quíu lùi lại. Trong khi nhốn nháo xô đẩy nhau, chúng hất đổ cả chiếc bàn khiến chiếc bình rơi xuống đất vỡ loảng xoảng.

Trong khi Tiểu Long đang luống cuống chưa biết xoay xở ra sao thì Quý ròm đã nhảy xổ lại, gầm lên:

- Ngồi cả xuống! Tụi mày làm trò ngu ngốc gì thế?

Đang cơn điên tiết, nhà ảo thuật của chúng ta chả buồn gọi khán giả của mình là "quý ông quý bà" theo đúng phép lịch sự như khi nãy nữa

Nhưng mặc dù cho Quý ròm gầm thét, bọn nhóc vẫn đứng trơ ra, có vẻ như sự sợ hãi đã đóng đinh bọn chúng xuống đất. Vẻ kinh khiếp mỗi lúc một hiện rõ trên mặt bọn nhóc khiến Quý ròm rất đỗi ngạc nhiên. Nó quay phắt lại và điếng người khi thấy tấm drap treo trên tường đang bắt đầu bén lửa.

Hóa ra khi chiếc bàn ngã xuống, nó đã hất đổ và làm vỡ cả bình ête êtylic thừa đặt hờ hững trên thùng các-tông kế đó. Ête êtylic vốn là chất dễ gây cháy. Đó chính là chất mà Quý ròm đã đổ và túi treo cùng với kali để biểu diễn trò "biến nước thành lửa".

Vừa rồi ête văng ra, bắn vào tấm drap và lập tức bắt lửa từ túi treo.

Lúc này Tiểu Long cũng vừa phát hiện ra đốm lửa trên tấm drap. Liếc vội Quý ròm, thấy bạn mình mặt mày tái mét, nó hiểu ngay đó là cháy thật chứ không phải ảo thuật gì sất, liền nhảy chồm chồm:

- Nước, nước! Đứa nào chạy đi lấy nước, lẹ lên!

Một ông nhóc dợm chân định chạy, Quý ròm đã đưa tay cản lại:

- Không được! Tạt nước nguy hiểm lắm!

Nhà ảo thuật sợ chất kali còn rơi rớt đâu đó sẽ tỏa hyđrô khi gặp nước, và như vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

- Vậy thì lấy mền phủ lên! – Một đứa nói.

Quý ròm càng lúng túng. Lấy mền phủ lên chắc chắn sẽ dập tắt được lửa, nhưng đợi đến khi được tấm mền từ phòng ngủ qua đây, tấm drap của anh Vũ lúc ấy hẳn đã ra tro.

Đang bồn chồn vô kế khả thi, mắt Quý ròm chợt sáng lên. Nó "à" một tiếng và nhảy phóc tới trước, cầm tấm drap bặm môi giật mạnh.

Các mép drap tuột khỏi móc, rơi ngay xuống đất. Quý ròm cúi xuống, lẹ làng cuộn tròn tấm drap lại, "nhốt" cả ngọn lửa vừa bén vào trong rồi sấp người đè lên trên.

Cách xử trí sáng suốt và kịp thời của Quý ròm khiến cuộc hỏa hoạn vừa mới chớm đã nhanh chóng bị dập tắt. Lúc này ngọn lửa đằng túi treo cũng đã tắt ngóm.

Bọn nhóc sau khi hoàn hồn, liền cất tiếng hò reo và ùa lại tìm cách giúp đỡ Quý ròm bằng cách tranh nhau đè lên cái thân hình còm nhom của nhà ảo thuật khốn khổ.

Cuộc viện trợ muộn màng này chẳng có ý nghĩa gì thiết thực ngoài việc làm nhà ảo thuật nghẹt thở đến nỗi phải gắt om lên:

- Thôi, thôi! Tụi mày giải tán đi cho tao nhờ!

Trong khi bọn nhóc lục tục ngồi dậy và ngơ ngác nhìn nhau, không biết Quý ròm nói thật hay nói đùa thì ngoài cửa phòng đột ngột có tiếng hỏi:

- Cái gì ầm ầm trong này thế?

Nghe tiếng bà, Quý ròm điếng hồn. Nó ôm tấm drap lồm cồm ngồi dậy. Còn bọn nhóc thì không đợi giục đến lần thứ hai, nối đuôi nhau lấm lét chuồn ra cửa.

- Ôi, còn cái gì đây nữa? – Bà la lên khi nhìn thấy chiếc bàn ngã chổng kềnh và các mảnh bình vỡ đang tung tóe trên nền nhà.

Lúc này bà đã bước hẳn vào phòng, đứng đối diện với Tiểu Long và Quý ròm.

Tiểu Long nhìn bà, giọng lo lắng:

- Đấy là do bọn nhóc làm ngã!

Bà khẽ lắc đầu:

- Thật cứ hệt như giặc cướp mới vào nhà!

Rồi bà chép miệng bảo Tiểu Long:

- Cháu dựng chiếc bàn lên đi! Rồi lấy chổi gom những mảnh vỡ lại! Kiểu này không khéo què chân cả lũ!

Nghe vậy, Tiểu Long thở phào nhẹ nhõm. Nó bước lại dựng chiếc bàn dậy rồi lật đật co giò phóng xuống bếp. Trong khi đó, Quý ròm vẫn đứng đực tại chỗ, tay ôm khư khư tấm drap trước bụng.

Bà chìa tay về phía nó:

- Đưa đây bà đi giặt! Còn tiếc gì mà chưa chịu buông ra!

Quý ròm vẫn không nhúc nhích. Nó ngần ngừ:

- Nhưng đây không phải là tấm drap khi nãy!

Bà hừ mũi:

- Cháu đừng có bướng! Chẳng phải tấm drap khi nãy thì là tấm drap nào?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nó là tấm drap khi nãy, nhưng bây giờ nó khác rồi!

- Khác là sao? – Bà hỏi, chẳng hiểu cháu mình muốn nói gì.

Quý ròm chớp mắt. Nó lưỡng lự một thoáng rồi mím môi giũ mạnh tấm drap trên tay cho nó trải ra:

- Khác là như thế này này!

- Chúa ơi! – Vừa nhìn thấy cái lỗ thủng nám đen, xấu xí nằm ngay giữa tấm drap, bà sửng sốt kêu lên – Cháu làm sao mà nó lại ra hình thù thế này hở cháu?

- Cháu chẳng làm sao cả! Cháu chỉ lỡ tay thôi! – Quý ròm vừa nói vừa khịt khịt mũi.

- Hừ, lỡ tay! Lỡ tay cái tổ mẹ mày!

Thỉnh thoảng bà hay nói "tổ mẹ mày". Khi đó, không phải bà giận dữ, mà bà đang lo lắng. Như lúc này, bà đang lo Quý ròm sẽ không thoát khỏi đòn trừng phạt của anh Vũ – cái thằng Vũ cộc tính, như bà vẫn nghĩ.

Thấy bà lộ vẻ đăm chiêu, Quý ròm biết ngay là bà đang tính kế gỡ tội cho mình. Bụng mừng rơn, nó ngậm chặt miệng, cố giữ yên lặng cho bà "làm việc".

- Thôi, được rồi, cháu cứ đưa đây! – Cuối cùng, bà nói – Bà sẽ bảo với anh Vũ của cháu là tấm drap này do bà làm cháy!

- Bà ư? – Quý ròm tròn mắt.

- Chứ chẳng lẽ lại là cháu?

- Nhưng bà làm cháy thế nào được? – Quý ròm nhìn bà ái ngại.

- Sao lại chẳng được! – Bà nhún vai – Bà sẽ bảo là bà lôi tấm drap ra ủi. Và trong lúc lơ đãng, bà quên nhấc bàn ủi lên. Thế là …

Bà ngừng lại, khẽ tặc tặc lưỡi và nhẹ nhàng đón lấy tấm drap trên tay Quý ròm rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Một lát, Tiểu Long lại xuất hiện với chiếc chổi trên tay.

- Bà mày đem tấm drap đi đâu đấy? – Nó bước lại gần Quý ròm, hồi hộp hỏi.

- Bà tao đem đi giặt.

Tiểu Long vẫn chưa hết thấp thỏm. Nó liếm môi:

- Thế bà mày đã biết tấm drap bị cháy chưa?

- Biết rồi.

Tiểu Long nín thở:

- Thế bà mày nói sao?

- Bà tao bảo đó là chuyện vặt, ai mà chẳng có lần làm cháy drap!

Tiểu Long gật gật đầu. Bây giờ thì nó có thể hoàn toàn yên tâm nghĩ đến chuyện dọn dẹp. Nó bước ra giữa phòng, dọ dẫm từng bước một vừa cúi lom khom vừa thận trọng đưa từng nhát chổi.

Trong thoáng mắt, những mảnh chai lọ vỡ được gom lại một chỗ. Tiểu Long dồn tất cả vào chiếc ki nhựa rồi đem đổ vào thùng rác đặt trước hiên.

Đâu đó xong xuôi, nó vỗ vai Quý ròm:

- Tao về.

Rồi móc ra một xấp giấy bạc đặt lên bàn, Tiểu Long hắng giọng:

- Mày giữ đi!

- Tao giữ tiền làm gì? – Quý ròm khẽ kêu lên.

Tiểu Long điềm nhiên:

- Theo tao, mày cần phải mua lại một tấm drap mới!

- Đừng có điên! Chuyện đó đã có bà tao lo rồi!

Quý ròm gạt phắt. Vừa nói nó vừa cầm xấp tiền nhét vào túi áo bạn:

- Mày phải cất kỹ chỗ tiền này! Không phải vì mày mà vì nhỏ Oanh! Hiểu chưa, đồ ngốc!

Rồi không để Tiểu Long kịp nói tiếng nào. Quý ròm mím môi đẩy thằng bạn to đùng ra khỏi phòng và nhanh tay đóng sập cửa lại.

Chương 6

Anh Vũ về.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nghe tiếng xe anh dừng trước cửa, Quý ròm vẫn thấy trong bụng mình giật thon thót. Nó ngồi im trong phòng, vờ đọc sách.

Quý ròm nghe tiếng chân anh bước ngang qua cửa phòng mình. Rồi tiếng động lịch kịch ở phòng bên cạnh. Một lát, tiếng chân anh Vũ bước ra nhà sau. Quý ròm mỉm cười: Chắc là anh đang đói bụng!

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên môi Quý ròm chợt tắt ngấm. Nó sực nhớ giờ này bà đang giặt tấm drap liền than thầm một tiếng và co giò chạy xuống bếp.

Quả nhiên, vừa bước tới ngách cửa, Quý ròm đã nghe tiếng anh Vũ thắc mắc:

- Bà ơi, tấm drap của cháu mới vừa giặt hôm qua đây mà!

Quý ròm nhìn qua khe cửa, thấy bà thủng thỉnh ngước lên, tay vẫn cầm bàn chải:

- Ừ, nhưng hôm nay nó đã khác rồi cháu ạ!

Đang lo lắng, Quý ròm cũng phải cố nén để khỏi phì cười khi thấy bà bắt chước thứ "ngôn ngữ bí hiểm" của nó.

- Khác là sao hở bà? – Anh Vũ ngơ ngác.

- Khác nghĩ là nó đã bị cháy mất một tẹo cháu ạ! – Bà đáp, cố làm ra vẻ thản nhiên.

- Cháy ư? – Anh Vũ lộ vẻ hốt hoảng – Đâu, bà đưa cháu xem thử nào?

Bà xoay xoay tấm drap trong tay rồi bình tĩnh chìa chỗ thủng ra:

- Cháu xem đây này! Dù sao nó cũng chỉ cháy có một chút xíu thôi mà!

- Nhưng làm sao nó lại có thể cháy được?

- Có gì đâu! – Bà tặc lưỡi – Bà đem tấm drap đi ủi rồi đãng trí để chiếc bàn ủi nằm lì một chỗ, thế là chẳng mấy chốc bà nghe có mùi khét …

Quý ròm đứng lấp ló sau kẹt cửa, phập phồng theo dõi cuộc đối đáp. Đến khi nghe bà nhận tội thay mình, nó áp tay lên ngực và nhè nhẹ thở ra.

Nhưng anh Vũ đã làm nó cụt hứng. Anh nói, giọng chế giễu:

- Bà ơi, bà quên mất một điều là chẳng ai lại đi ủi một tấm drap đã được bọc vào nệm bao giờ!

Câu bắt bẻ bất ngờ của anh Vũ làm bà ngớ người ra. Cả Quý ròm cũng chưng hửng. Ừ nhỉ, người ta chỉ ủi những thứ vừa lấy từ dây phơi vào thôi! Có thế mà bà và nó cũng chẳng nghĩ ra!

- Thế nào hở bà, cháu nói có đúng không? – Anh Vũ tiếp tục trêu bà.

- Đúng cái tổ mẹ mày! – Bà sầm mặt, cáu kỉnh vì bất lực.

- Bà đừng nổi cáu với cháu làm gì! – Anh Vũ mỉm cười – Đằng nào cháu cũng biết tấm drap này không phải do bà làm cháy kia mà!

- Chính bà làm cháy đó cháu ơi! – Bà kêu lên một cách tuyệt vọng.

Tiếng kêu đầy xúc cảm của bà khiến anh Vũ khựng lại. Anh không tìm cách ghẹo bà nữa, mà gật đầu hạ giọng:

- Thôi được, thế thì cứ coi như chính bà làm cháy vậy!

Nói xong, anh lững thững quay mình bỏ lên nhà trên.

Vừa thấy anh dợm bước, Quý ròm đã nhón gót lao vụt về phòng. Nó vừa cầm lên cuốn sách, chưa kịp ngồi yên chỗ, anh Vũ đã bước vào.

Quý ròm không dám ngẩng mặt lên. Nó chúi đầu vào trang sách đặc nghẹt chữ, chả trông thấy gì.

- À, lại một phương pháp đọc sách mới! – Tiếng anh Vũ vang lên sát bên tai, đầy nhạo báng.

Quý ròm gồng mình ngồi im, cố đoán xem cái ý nghĩa gây hấn trong câu nói nằm ở đâu.

Anh Vũ lại cười:

- A ha, thế ra con người ta có thể xoay ngược cuốn sách lại mà đọc đấy!

Quý ròm cảm thấy đầu mình căng thẳng. Nó vẫn chẳng hiểu anh Vũ định nói gì. Mãi một lúc, sau vài lần chớp chớp mắt, nó mới tẽn tò phát giác ra nó đang cầm ngược cuốn sách.

- Em cố tình xem ngược chứ bộ! – Quý ròm lúng túng chữa thẹn.

Giọng anh Vũ thản nhiên:

- Chẳng lẽ sau khi làm cháy một cái gì đó người ta cứ phải đọc sách ngược hay sao?

- Cháy cái gì kia? – Quý ròm vờ kinh ngạc.

- Dĩ nhiên là cháy tấm drap trắng! – Anh Vũ nhún vai – Anh không nghĩ là em còn làm cháy thêm một cái gì khác nữa!

Câu nói của anh Vũ rõ ràng là có ý bắt thóp, Quý ròm nghĩ, nhưng mình nhất quyết không để bị sập bẫy! Nó định ngoác mồm phản đối, thậm chí nó còn định gào lên thảm thiết ra vẻ ta đây vô cùng oan ức, nhưng đến phút chót nó bỗng ngần ngừ. Lu loa ăn vạ theo kiểu đó có cái gì không tự nhiên và nhất là không hợp với tính cách của Quý ròm. Tất nhiên Quý ròm rất muốn chạy tội, nhưng chối đây đẩy trước một sự việc đã rõ mười mươi là điều nó không làm được.

Vả lại trong chuyện này, Quý ròm không muốn trút gánh nặng lên vai bà. Xưa nay, bà vẫn bao che cho Quý ròm. Nói chung lần nào cũng trót lọt. Duy có lần này, bà đã nói dối một cách khổ sở, lại còn bị anh Vũ trêu, thật tội cho bà quá!

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Quý ròm đành buông một tiếng thở dài thườn thượt:

- Đúng là em chỉ làm cháy mỗi tấm drap của anh thôi!

- Hay lắm! Cuối cùng thì em cũng tỏ ra là một con người dũng cảm!

Anh Vũ nói, không rõ thật lòng hay giễu cợt. Rồi anh hỏi, mắt nhìn đăm đăm vào mặt Quý ròm khiến nó cảm thấy nóng cả người lên:

- Nhưng làm sao em có thể làm cháy một tấm drap đang ở trên giường được?

Quý ròm khịt khịt mũi, bao giờ lúng túng nó cũng khịt khịt mũi:

- Em ấy à! – Nó chẳng tỏ ra vội vàng, không phải vì thích sự khoan thai mà chính là cố tình nấn ná để có thể sắp xếp những ý nghĩ thoắt hiện ra trong đầu – Em đánh rơi một cái gì đó trên giường của anh. Một cái gì nhỉ? À, em nhớ rồi, một chiếc đinh ốc! Em đánh rơi một chiếc đinh ốc, và em tìm mãi không ra. Thế là em đành phải đánh diêm lên …

- Đoạn sau thế là quá rõ! – Anh Vũ đột nhiên cắt ngang – Que diêm tuột tay rơi xuống giường và tấm drap buộc phải bén lửa, như không còn cách nào khác, đúng không?

- Thì anh cũng đoán ra rồi đấy! – Quý ròm xuôi xị – Vấn đề ở đây là lỡ tay …

- Sai rồi! – Anh Vũ phản đối, vẻ như bất đắc dĩ – Vấn đề không phải ở chỗ lỡ tay, mà ở chỗ tại sao em lấy giấy kính mờ bao hết các bóng đèn lại để căn phòng trở nên tối đến mức phải đánh diêm lên!

Quý ròm thốt nhiên rùng mình như có một làn gió lạnh thổi qua. Nó nhìn lên các bóng đèn, mặt đực ra. Lúc này, đang vội vội vàng vàng, nó chỉ lo "phi tang" dưới đất, quên béng mất những "tang vật" trên cao.

- Ờ nhỉ, – Quý ròm tìm cách phá tan sự ngờ vực, nó nói mà miệng méo xệch – Em cũng chả rõ em bọc các bóng đèn này lại từ bao giờ!

- Có gì mà rõ với chả rõ! – Anh Vũ nheo nheo mắt – Em chỉ mới bọc lại sáng nay thôi, lúc em làm trò ảo thuật ấy! Bao giờ làm trò ảo thuật mà người ta chả cần một khung cảnh mờ mờ!

Quý ròm bất giác thót bụng lại như tránh một lưỡi gươm vô hình. Nó cố nặn một vẻ mặt ngây thơ:

- Anh bảo trò ảo thuật nào kia?

Anh Vũ cười tươi như hoa:

- Em thật là chóng quên! Sáng nay ảo thuật gia Elvis Quý đến trình diễn ngay tại nhà ta, lại bán vé tới những hai ngàn đồng, chẳng lẽ em không nhớ một tí gì?

Suýt chút nữa thì Quý ròm đã té lăn quay ra đất. Nó chẳng hiểu bằng cách nào anh Vũ lại biết vanh vách những hành động của nó như thế. Chẳng lẽ bọn nhóc trong xóm tự nhiên lại phát khùng đến mức chặn anh lại dọc đường và kể hết mọi chuyện với anh?

- Đừng có mà trố mắt ra như thế! – Anh Vũ chậm rãi lên tiếng – Anh chả có tài phép gì đâu! Chỉ nhờ đọc tờ quảng cáo dán trước cổng, anh mới biết được sáng nay em làm gì thôi!

- Thôi rồi! – Quý ròm than trời trong bụng – Hóa ra mọi sự sở dĩ hỏng bét bè be là do cái tờ giấy khốn kiếp này! Tự nhiên nó cảm thấy tay chân xụi lơ, y như sắp chết. Càng ngẫm nghĩ nó càng giận cái thói đểnh đoảng của mình kinh khủng. Nó giận lây cả Tiểu Long. Quỷ tha ma bắt cái thằng to xác này đi, lúc nãy ra về chỉ cần giơ tay ra một cái là bóc được ngay tờ áp-phích quảng cáo trước cổng, vậy mà nó cũng chẳng chịu nhớ ra cho!

- Như vậy là không phải em đánh rớt diêm xuống giường nữa chứ? – Anh Vũ hỏi, giọng đã thôi cười cợt.

Quý ròm không trả lời. Nó mím chặt môi, ngồi chết cứng trên ghế.

- Nghĩa là em đã tự tiện lấy tấm drap của anh để phục vụ cho những trò "thí nghiệm khoa học" dở hơi của em? – Giọng anh Vũ mỗi lúc một nghiêm khắc.

Quý ròm vẫn im lặng. Nó muốn nói một cái gì đó cho đỡ nặng nề nhưng chẳng biết phải mở miệng như thế nào. Đằng nào thì nó cũng sai quấy đứt đuôi đi rồi!

Anh Vũ hỏi nó bằng giọng của một quan tòa:

- Em có nhớ anh nói là anh sẽ làm gì nếu em còn phá hỏng đồ đạc của anh một lần nữa không?

- Nhớ! – Quý ròm khẽ cực mình trên ghế.

- Anh sẽ làm gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Vứt tất cả những đồ lốc cốc leng keng của em xuống hố rác!

Khi nói đến bốn chữ "lốc cốc leng keng" mà anh Vũ thường dùng để chỉ các dụng cụ thân yêu của nó, Quý ròm tự nhiên cảm thấy cay cay nơi mũi và nó phải cố kiềm chế để không phát ra tiếng khụt khịt.

Anh Vũ vẫn chẳng tỏ vẻ gì động lòng. Anh trầm giọng:

- Thế nếu bây giờ anh thực hiện những lời anh nói thì sao?

Thoạt đầu, Quý ròm định tỏ thái độ anh hùng. Nó định đáp "Anh cứ việc!" nhưng chợt nhớ trong đống dụng cụ của mình có cả hai chai bầu mới mượn của phòng thí nghiệm nhà trường, nó đâm chột dạ. Nếu để cho anh Vũ vứt tất cả đi thì biết nói sao với cô Kim Anh dạy hóa học, người đỡ đầu cho nó trong những vụ "thí nghiệm khoa học" như thế này. Thật là khó xử!

Nhìn vẻ lưỡng lự của Quý ròm, anh Vũ khẽ nhếch môi:

- Thôi được, nếu em không biết phải trả lời như thế nào thì anh sẽ thôi không vứt đồ của em nữa!

Quý ròm chưa kịp thở phào, anh Vũ đã nói tiếp:

- Nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì? – Quý ròm hoang mang hỏi.

- Em phải chép hai mươi lần câu "Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những trò nhảm nhí của tôi nữa"!

Câu nói của anh Vũ làm Quý ròm nóng ran cả ngực. Đã từng nhiều lần làm hỏng đồ đạc của anh, nay buộc phải hứa "không bao giờ lấy đồ của người khác", nó chẳng có gì phải phàn nàn. Điều đó dù sao cũng hợp lẽ công bằng. Nó chỉ tự ái chuyện anh Vũ dùng các từ "dở hơi" và "nhảm nhí" để chỉ những "thí nghiệm khoa học" của nó. Không, đó không phải là trò dở hơi hay nhảm nhí như anh Vũ nghĩ, cũng không phải là trò nghịch phá như bà vẫn mắng! Đó là những trò chơi nghiêm túc! Quý ròm muốn kêu lên nhưng ngực nó cứ tức nghẹn như thể bị ai bóp chặt.

- Em không cần phải quyết định ngay bây giờ! – Tiếng anh Vũ nghe xa xăm như vọng lại đằng sau bức vách – Em có thể suy nghĩ trong vòng hai ngày. Tới ngày thứ ba em nộp những câu chép phạt cho anh!

Nói xong, anh Vũ quay mình bỏ đi, mặc Quý ròm sững người trên ghế thẫn thờ đưa mắt trông theo.

Chương 7

Anh Vũ chưa ra tới cửa phòng thì ba bất ngờ bước vào.

Khi nãy, mải lo đối phó với đòn trừng phạt của anh Vũ, Quý ròm không nghe tiếng xe của ba, nên khi ba thình lình xuất hiện, nó hơi hốt, nhất là nó nhìn thấy ba đang cầm tờ áp-phích quảng cáo của nó trên tay. Quý ròm phải ngồi thẳng người lên và mím môi hít một hơi rõ dài để trấn tĩnh.

Ba ve vẩy tờ quảng cáo trước mặt, cười cười:

- Tuyệt lắm! Biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh, thật không thể nào tin được! Lại bán với giá bình dân nữa đấy!

Quý ròm nhìn lom lom tờ quảng cáo trên tay ba, vẻ cảnh giác. Nó chưa rõ thái độ của ba nên vẫn ngồi im, án binh bất động. Tuy nhiên so với anh Vũ, ba dễ chịu hơn nhiều. Xưa nay, ba chưa bao giờ lên tiếng phê phán nó. Có vẻ như ba sẵn sàng tin những "hoạt động khoa học" của nó là những việc làm bổ ích.

Ba vẫn vui vẻ:

- Làm gì mà ngồi trơ như phỗng thế kia! Thế nào, buổi biểu diễn có thành công không?

Quý ròm liếc mắt về phía anh Vũ, khẽ hắng giọng:

- Dạ, thành công … hừm … tất nhiên … nếu như …

- Cái gì mà "tất nhiên", "nếu như" loạn cào cào lên như thế! Nếu thành công thì có nghĩa là không thất bại chứ?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì anh Vũ đã nhìn lên trần nhà, nói bâng quơ:

- Nếu như que diêm không thình lình phát hỏa!

- Phát hỏa à? – Ba hỏi, rồi đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, ba lại tặc tặc lưỡi – Cũng chả sao! Nói chung là chưa đến nỗi nào! Làm trò ảo thuật tất nhiên phải có khói lửa, chỉ có điều phải thật cẩn thận mới được!

Nói xong, ba bước lại đặt tờ quảng cáo xuống trước mặt Quý ròm, nheo mắt bảo:

- Nhưng lần sau có muốn biểu diễn bán vé thì phải hỏi qua ý kiến ba mẹ! Ba nghĩ con chả cần tiền đến mức phải hành động như vậy!

Quý ròm gãi gãi đầu định lên tiếng giải thích thì ba đã bước ra khỏi phòng. Cũng may là ba chưa biết chuyện mình làm cháy tấm drap! Quý ròm tự an ủi và lại nhìn về phía anh Vũ.

Bắt gặp ánh mắt của nó, anh Vũ khẽ nhún vai:

- Hai ngày nữa! Nhớ đấy!

Rồi không để Quý ròm kịp phản ứng, anh cũng bỏ ra nốt.

Trưa đó, Quý ròm ăn cơm một cách uể oải. Câu chép phạt anh Vũ đưa ra khiến lòng nó nặng trĩu. Bắt một "nhà khoa học" như nó gọi những cuộc thí nghiệm của mình là nhảm nhí cũng chẳng khác nào bắt người công nhân chê bai nhà máy hoặc buộc người nông dân dè bỉu ruộng đồng, thật khó mà làm được! Anh Vũ cho nó một hạn định hai ngày, nhưng nó biết dù thời gian đó kéo dài gấp mười lần, nó cũng chẳng thế nào đi đến một quyết định dứt khoát được.

Thấy Quý ròm nhai cơm rệu rạo, biếng nhác khác hẳn thường ngày, mẹ lộ vẻ lo âu:

- Con làm sao thế? Ốm à?

- Dạ, không ạ! – Quý ròm lắc đầu.

Mẹ nhíu mày:

- Hay là hôm nay mẹ không nêm bột ngọt vào thức ăn nên con thấy nhạt miệng?

Quý ròm vẫn lắc đầu.

Nhưng ba thì gật đầu lia:

- Ờ, ờ, đúng đấy! Hèn gì anh có cảm giác món canh hôm nay nhạt nhạt thế nào! Hóa ra là em quên bỏ bột ngọt!

- Không phải là quên! – Mẹ cười – Mấy hôm nay thấy báo đài bảo bột ngọt là chất độc hại nên em cố ý không dùng đó thôi!

- Độc hại ư? – Ba húp một muỗng canh – Thế bột ngọt làm bằng chất gì mà ghê gớm thế?

- Em cũng chả nhớ! – Mẹ lúng túng – Em chỉ nghe người ta bảo thế thôi!

- Đó là chất natri glutamat! – Quý ròm vọt miệng – Trước kia người ta lấy chất này từ đậu xanh, bột mì, đậu phộng khô, bây giờ người ta tổng hợp nó bằng cách lên men vi sinh vật!

- Thế nó độc hại lắm hay sao? – Ba nhìn Quý ròm, hỏi bằng giọng tin cậy.

- Con cũng chả rõ! Một số nhà khoa học cho rằng bột ngọt gây tổn thương não, làm giảm bạch cầu và tỉ lệ huyết sắc tố nhưng đến nay vẫn chưa có một kết luận chính thức nào!

Ba gật gù:

- Ừ, chứ nếu đã biết chắc là nó độc hại thì trên thế giới chả ai cho sản xuất bột ngọt làm gì! – Rồi ba quay sang mẹ, vui vẻ nháy mắt – Vậy ngày mai nhà ta tiếp tục dùng bột ngọt chứ?

Mẹ rụt cổ:

- Em vẫn thấy sờ sợ thế nào!

Bà nói:

- Dùng bột ngọt quen miệng rồi, bây giờ không có nó, cứ thấy món nào cũng nhạt thếch!

- Nếu dùng in ít thì được! – Quý ròm hắng giọng, cố làm ra vẻ chững chạc – Tổ chức Y tế Thế giới vẫn chưa có ý kiến dứt khoát về chuyện này, chỉ khuyến cáo là không nên lạm dụng, đặc biệt không nên dùng để nêm thức ăn cho trẻ em và phụ nữ đang mang thai.

Ba tặc tặc lưỡi:

- Thế thì ta cứ dùng, nhưng dùng in ít thôi! Mỗi khi ướp thịt, ta chỉ cần thêm một tí bột ngọt …

- Không được đâu, ba ơi! – Quý ròm vội vã lên tiếng – Mỗi khi ướp thịt, mẹ thường bỏ đường. Mà bột ngọt thì kỵ đường. Bột ngọt gặp đường sẽ tạo ra chất melanoidine, ăn vào khó tiêu lắm!

Ba ngẩn người ra:

- Thế thì biết nêm bột ngọt vào đâu?

Quý ròm bật cười:

- Thì nêm vào muỗng canh trên tay ba ấy!

Ba đưa muỗng canh lên miệng nhấm nháp, rồi cũng cười:

- Ừ nhỉ, phải nêm vào canh thôi!

Anh Vũ và nhỏ Diệp không tham gia vào cuộc tranh luận về đề tài bột ngọt. Nhỏ Diệp mải say sưa tấn công đĩa thịt rán nên thờ ơ với mọi chuyện

chung quanh. Anh Vũ lặng lẽ nhai cơm, nghe không sót một lời nhưng chả tỏ thái độ gì.

Mỗi lần liếc về phía anh, Quý ròm đều bắt gặp anh đang nhìn lại mình, ánh mắt có chiều khác lạ. Anh đang nghĩ gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chả hiểu anh có xem những điều mình nói là nhảm nhí hay không!

Ăn trưa xong, Quý ròm không vào phòng ngủ như thường lệ. Nó không muốn "đụng đầu" anh Vũ trong lúc này. Hơn nữa, nó cũng đang muốn ở một mình.

Quý ròm lẻn vào phòng học, khép hờ cửa lại. Rồi lôi hai chai bầu trên giá xuống để trước mặt, nó trầm ngâm tính kế.

Nếu gặp lúc bình thường, hai ngày là khoảng thời gian quá đủ để Quý ròm đem hai chai bầu này trả lại cho phòng thí nghiệm nhà trường. Kẹt một nỗi, hiện nay trường nó đang đóng cửa chờ nhà máy bên cạnh dời đi.

Nó cũng nghĩ đến chuyện gửi tạm hai chai bầu ở nhà Tiểu Long. Biện pháp này có thể thực hiện dễ dàng bất cứ lúc nào nhưng lại có nguy cơ mất sạch hết "oai phong". Trong mắt Tiểu Long, Quý ròm trước nay vẫn là một "siêu nhân" trong lãnh vực học tập lẫn "nghiên cứu khoa học". Mà một siêu nhân thì không thể đem đồ nghề của mình trốn chui trốn nhủi như phường đạo tặc được.

Trong lớp, ngoài Tiểu Long, Quý ròm còn chơi thân với nhỏ Hạnh cận nữa. Nhỏ Hạnh đọc sách đến mờ mắt, nhớ đủ chuyện trên trời dưới đất, được bạn bè mệnh danh là "nhà thông thái", thậm chí có đứa còn gọi nó là "bộ từ điển biết đi". Nhỏ Hạnh cũng là đứa chuyên môn lật tẩy những trò ảo thuật của Quý ròm. Nó nhớ vanh vách những nguyên tắc vật lý cũng như những phản ứng hóa học đã đọc được trong sách, chẳng có mẹo vặt nào của Quý ròm qua được mắt nó. Chỉ có điều là chúa nhát gan, nhỏ Hạnh chẳng bao giờ dám tự tay thực hành những hiểu biết của mình như Quý ròm.

Nghĩ đến nhỏ Hạnh, Quý ròm nhớ ngay đến thói quen vỗ vỗ trán và cứ chốc chốc lại đẩy gọng kiếng trên sống mũi của nó, liềm mỉm cười một mình. Ở lớp, nhỏ Hạnh học giỏi đều các môn chứ không chỉ nghiêng về các môn khoa học tự nhiên như Quý ròm nên luôn luôn đứng đầu trong bảo xếp hạng.

Tất nhiên nhỏ Hạnh chẳng bao giờ coi Quý ròm là "siêu nhân". Chính vì vậy, nếu bây giờ đem hai chai bầu đến nhờ nhỏ Hạnh giữ giùm, Quý ròm

chẳng sợ “uy tín” của mình bị sụp đổ. Nó có thể thú thật hết mọi chuyện với nhỏ Hạnh và chắc chắn nhỏ Hạnh sẽ thừa thông minh để hiểu thấu và thông cảm với những khó khăn của nó.

Nhưng nhỏ Hạnh lại là chúa vụng về. Chính điều này làm Quý ròm lưỡng lự. Nhỏ Hạnh mà rửa chén dứt khoát là đập vỡ chén, rửa ly là đập vỡ ly, đố mà tránh khỏi. Đến nhà nhỏ Hạnh chơi, lần nào Quý ròm cũng nghe bạn mình bị mẹ mắng về tội làm rơi vỡ đồ đạc như thể không làm hỏng một cái gì đó thì nó không phải là nó vậy. Giao các dụng cụ bằng thủy tinh cho một đứa như vậy cất giữ thật chẳng khác nào giao trứng cho ác! Trong khi đó còn những bốn, năm ngày nữa nhà trường mới mở cửa trở lại. Thời gian đó đủ để cho nhỏ Hạnh đập vỡ tới hai mươi chai bầu, chứ đừng nói hai chai!

Nếu bây giờ đem hai chai bầu này gửi cho nhỏ Hạnh để năm ngày sau đến gom một đống miểng vỡ đem đi đổ thì thà để cho anh Vũ đập ngay tại đây còn hơn! Quý ròm tặc lưỡi nghĩ thầm và sau một hồi trùng trình, nó buồn bã xách hai chai bầu đặt lại trên giá.

Chương 8

Vẻ lo lắng bồn chồn của Quý ròm không qua được mắt bà.

Ngày hôm sau, nhân lúc chỉ có hai bà cháu ở nhà, bà lại gần Quý ròm, nhỏ nhẹ hỏi:

- Làm gì mà buồn buồn thế cháu?

- Dạ có gì đâu ạ! – Quý ròm chối.

Bà chép miệng:

- Bà thấy cháu lo lo là!

- Không phải đâu bà ơi!

Quý ròm kêu lên. Nhưng bà không tin. Bà vẫn lặng lẽ quan sát nó, rồi lại hỏi:

- Anh Vũ đã làm gì cháu phải không?

Quý ròm lắc đầu:

- Anh Vũ có làm gì đâu!

- Bà nghĩ là có! – Giọng bà nghi ngại – Thằng Vũ là chúa cộc, lẽ nào nó lại bỏ qua cho cháu vụ tấm drap?

Biết không thể nào giấu bà, Quý ròm đưa tay gãi cổ:

- Anh Vũ chỉ bắt cháu chép phạt thôi!

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chỉ chép phạt thôi ư?

- Dạ, – Quý ròm nhún vai – Chỉ khi nào cháu không chịu chép, lúc đó anh Vũ mới phá hỏng đồ đạc của cháu!

- Ồ, thế thì cháu chép đi! – Bà nói, giọng đã có phần nhẹ nhõm – Thế mà bà cứ lo đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm!

- Nhưng cháu không thể chép bà ạ!

Giọng điệu rầu rĩ của Quý ròm khiến bà ngơ ngác:

- Sao lại thế hở cháu? Chẳng lẽ cháu không muốn giữ mớ chai lọ của cháu lại hay sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Cháu muốn. Nhưng cháu đã nói rồi. Cháu không thể chép câu đó được.

- Câu đó là câu gì mà cháu có vẻ bực bội thế? – Bà tò mò hỏi.

Quý ròm nhìn bà, đắn đo một thoáng rồi hắng giọng đọc lên cái câu mà anh Vũ phạt nó phải chép.

Nghe xong, bà ngẩn người ra:

- Câu đó thì có gì là kinh khủng đâu?

Quý ròm nhăn nhó:

- Nhưng cháu không thể gọi những thí nghiệm của cháu là trò nhảm nhí!

- Ối dào! – Bà kêu lên – Gọi gì mà chẳng được! Miễn là mình thoát nạn thôi chứ!

Rồi bà hạ giọng nài nỉ:

- Chép đi cháu! Nghe lời bà, chép đi, đừng có bướng!

- Không được đâu bà ơi! – Quý ròm khăng khăng – Hồi trước ông Bruno thà bị thiêu sống trên giàn hỏa chứ không chịu thừa nhận mặt trời quay quanh trái đất đấy!

- Là sao? Cháu nói gì bà chẳng hiểu!

- Thế này này! – Quý ròm hùng hồn giải thích – Trước kia có một thời người ta cho rằng mặt trời quay chung quanh trái đất, còn trái đất thì đứng yên vì nó là trung tâm của vũ trụ. Đó cũng là quan điểm của Nhà thờ. Về sau, ông Copernicus rồi đến các ông Bruno, Galileo đều nói ngược lại, rằng mặt trời đứng yên và chính trái đất mới quay chung quanh mặt trời. Ông Bruno bị Giáo hội bắt giam tám năm và đưa ra Tòa án Tôn giáo nhưng ông thà bị hỏa thiêu chứ nhất định không chịu nói khác với suy nghĩ của mình! Thế đấy!

- Lạy chúa! – Bà trợn mắt – Sao cái ông Bruno gì gì đó điên quá vậy hở cháu? Cái nào quay quanh cái nào thì liên quan gì đến mình mà phải đưa lưng ra chịu chết? Người ta bảo sao cứ nói theo vậy có phải hơn không?

- Đâu thể nó như bà được! – Quý ròm bật cười – Người ta là nhà khoa học mà lại! Nhà khoa học thì không thể nói sai sự thật được!

- Nhưng cháu có phải là nhà khoa học đâu! – Bà nhấp nháy mắt – Cháu cứ chép tướng cái câu đó thì đã sao!

Mặc cho bà dụ dỗ, Quý ròm vẫn không nao núng. Nó nói, vẻ kiên quyết:

- Bây giờ cháu còn đi học nhưng biết đâu sau này cháu sẽ trở thành một nhà khoa học. Vì vậy cháu cần phải học tập theo ông Bruno.

Thấy không lay chuyển được đứa cháu cứng đầu, bà thở dài giận dỗi:

- Đã vậy thì mặc cháu! Nhưng mai mốt nhỡ có chuyện gì thì đừng có kiếm bà mà nhè đấy nhé!

- Cháu sẽ không nhè đâu! – Quý ròm nheo mắt trêu bà – Nhà khoa học ai lại nhè!

- Khoa học cái tổ mẹ mày! Có mà bét đít với thằng Vũ!

Bà nói, tức tối và tuyệt vọng. Rồi bà hậm hực bỏ đi.

Chắc bà lo lắng cho mình lắm! Quý ròm nhìn theo bà, buồn rầu nhủ bụng. Nhưng nó không thể làm theo lời khuyên của bà. Nó đã quyết định rồi. Nó sẽ không chép phạt. Hoặc giả, nếu chép nó sẽ thay chữ "trò nhảm nhí" bằng một từ ngữ khác, ý nghĩa hơn và ít báng bổ hơn. Rồi mặc anh Vũ muốn làm gì thì làm.

Quý ròm nhìn lên tấm lịch trên tường. Hôm nay đã là ngày cuối cùng. Sáng mai, theo lời hẹn, nó phải nộp tờ giấy chép phạt cho anh Vũ nếu muốn cứu mớ chai lọ lỉnh kỉnh của mình. Mặc dù đã quyết tâm bắt chước ông Bruno hy sinh tất cả cho khoa học nhưng mỗi lần nghĩ đến những dụng cụ và thiết bị mà mình đã cất công tom góp bấy lâu nay bỗng chốc bị ném tõm vào hố rác, Quý ròm không khỏi xót ruột. Những lúc ấy, nó phải nghĩ đến hình ảnh ủ rũ của Tiểu Long lúc ngồi ngoài vườn để tự trấn an mình. Ừ, dù sao sự hy sinh của mình cũng không phải là vô nghĩa! Với ba chục ngàn trong túi, hiện nay Tiểu Long chưa thể mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh tội nghiệp, nhưng ít ra nó cũng đã cất giữ được một phần ba ước mơ của em gái mình. Những ngày sắp tới, nó và Tiểu Long sẽ nghĩ ra cách kiếm thêm tiền. Chắc chắn là sẽ có cách, mặc dù đó là cách gì thì nó chưa nghĩ ngay ra được.

Trước đây, Quý ròm định bàn với Tiểu Long tổ chức thêm một buổi biểu diễn ảo thuật có bán vé ngay tại nhà bạn mình. Nó đã suy tính kỹ càng về chuyện này. Khu phố Tiểu Long ở là khu phố của dân lao động nghèo, bọn trẻ con ở đó chắc chắn sẽ không đào đâu ra hai ngàn đồng để mua vé. Quý ròm dự tính chỉ bán vé với giá năm trăm đồng. Giá vé thấp nhưng nếu bọn nhóc chen kín cả mảnh sân phía sau nhà Tiểu Long thì số tiền kiếm được cũng không đến nỗi nào.

Nhưng kế hoạch đó chưa kịp thực hiện đã nhanh chóng bị phá sản. Nếu ngày mai Quý ròm không chịu nộp tờ chép phạt hoặc cố tình chép sai những lời anh Vũ dặn thì những dụng cụ hành nghề của nó có nguy cơ bị tan tành. Nghĩ đến đó, Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn lên dãy chai lọ đủ kiểu đủ cỡ đang nằm im lặng xếp hàng trên giá gỗ sát tường. Ánh mắt của nó lúc này nom trìu mến lạ. Có vẻ như nó đang thầm nói lời vĩnh biệt với những người bạn đã cùng mình chia bùi xẻ ngọt lâu nay!

Suốt buổi chiều hôm đó, Quý ròm cứ thấp tha thấp thỏm. Nó ở lì trong phòng học, không dám ló mặt ra ngoài. Nó sợ gặp anh Vũ. Nó sợ anh sẽ nhắc nó về chuyện nộp phạt.

Thực ra, nếu anh Vũ muốn gặp nó thì Quý ròm chẳng trốn đi đâu được, nhưng anh Vũ chẳng có ý định đó. Vả lại, nghỉ trưa một chút xíu, anh đã vùng dậy dắt xe chạy đi chơi, đến tối mịt mới về.

Trong bữa cơm, Quý ròm thỉnh thoảng lại liếc về phía anh. Nhưng nó thấy anh chẳng tỏ vẻ gì khác lạ. Anh vẫn thản nhiên nhai cơm, thậm chí không hề nhìn nó.

Ngay cả khi ba xuýt xoa khôi hài:

- Chà, bữa nay chắc là có một tí "độc hại" trong canh hay sao mà nó ngọt ác!

Cả nhà đều phì cười, duy có anh chỉ nhếch mép một tí ti. Dường như anh đang bận tâm nghĩ ngợi một chuyện gì đó. Chuyện gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chả rõ nó có dính dáng gì đến mình không!

Quý ròm mang nỗi băn khoăn vô tới tận phòng ngủ. Ngay cả khi đã lên giường rồi, nó vẫn nhìn trộm về phía anh nhưng anh vẫn tảng lờ.

Anh Vũ bật chiếc đèn nhỏ nơi đầu giường, duỗi mình trên tấm drap bà vừa vá lại, ung dung nằm đọc sách. Có vẻ như anh đã quên bẵng lời giao hẹn hôm nào với đứa em khốn khổ đang bồi hồi trằn trọc đằng kia.

Chương 9

Sáng hôm sau, khi Quý ròm dụi mắt lần bước ra phòng khách thì anh Vũ đã đi học.

Nó xuống bếp, rón rén lại gần bà:

- Bà này!

- Gì thế cháu?

- Sáng nay ấy mà! – Quý ròm đột nhiên lúng túng.

- Sáng nay sao?

- Anh Vũ ấy mà!

- Anh Vũ sao?

- Cháu định hỏi là … sáng nay trước khi đi anh Vũ có dặn lại gì không!

- Không! Không dặn gì cả!

Bà đáp, hơi mỉm cười, có lẽ đã đoán ra nỗi lo trong mắt Quý ròm.

Bắt gặp nụ cười của bà, Quý ròm đỏ mặt lẩn vội lên nhà trên. Nó ngồi vào bàn ăn, nhấm nháp qua quít mẩu bánh mì nhỏ bà chừa phần, rồi chui vào phòng học. Đó là nơi trú ẩn tuyệt vời của nó. Xưa nay hễ gặp chuyện gì rắc rối, nó đều chui tọt vào đó.

Gần suốt buổi sáng, Quý ròm chống cằm ngồi suy tư bên bàn học. Đã mấy lần bà thò đầu vào lặng lẽ quan sát, nó cũng không hay biết.

Quý ròm cứ ngồi bất động hoài như thế. Có lúc nó lôi sách ra định đọc nhưng xem lướt vài dòng thấy chẳng lọt vào đầu được chữ nào, nó lại nhét sách vào chỗ cũ.

Mãi đến gần trưa, đoánh anh Vũ sắp về tới, Quý ròm mới lấy giấy ra chép chép xóa xóa. Nó xé bỏ có đến chục tờ giấy, cuối cùng mới hài lòng với câu chép phạt đã được "cải biên" lại của mình: "Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những hoạt động khoa học của tôi nữa!".

Quý ròm mới chép được hơn mười câu thì có tiếng thắng xe rít lên ngoài cửa. Chết rồi, anh Vũ về! Quý ròm nhét vội tờ giấy vào ngăn kéo rồi sè sẹ bước tới chỗ cửa phòng, nhướn cổ trông ra.

Không phải anh Vũ, mà là chị Ngần. Chị Ngần dựng xe trước hiên, thong thả bước vào nhà.

Sao chị Ngần lại đến vào giờ này kìa? Quý ròm hơi ngạc nhiên. Trước nay, bao giờ chị Ngần cũng đến chơi vào buổi chiều hoặc buổi tối, đó là khoảng thời gian anh Vũ có nhà. Hầu như chưa bao giờ Quý ròm thấy chị xuất hiện vào giờ này. Vậy mà trưa nay chị đến, lạ thật!

Nhưng Quý ròm chẳng buồn nghĩ ngợi lâu. Biết không phải anh Vũ về, nó thở phào một cái rồi quay lại bàn, lôi giấy ra ngồi chép tiếp.

Quý ròm mới chép thêm được hai câu thì cửa phòng bỗng xịch mở khiến nó phải ngừng tay thắc thỏm trông ra. Và nó chợt tròn xoe mắt khi thấy chị Ngần đứng ngay trước cửa.

Quý ròm lật đật đứng dậy kéo ghế mời:

- Chị ngồi chơi!

Chị Ngần không khách sáo gì. Chị bước lại ngồi xuống ghế và tươi cười hỏi:

- Phòng học của em đây hả?

- Dạ.

Quý ròm lí nhí đáp, bụng vẫn chưa hết kinh ngạc. Từ trước tới giờ mỗi khi đến nhà, chị Ngần thường ở ngoài phòng khách hoặc ngồi chơi trong phòng anh Vũ. Chưa bao giờ chị đặt chân vào phòng Quý ròm. Vậy mà không hiểu sao bữa nay chị lại "dời gót ngọc" vào đây. Chắc anh Vũ chưa về nên chị muốn kiếm nó trò chuyện trong khi chờ đợi! Nghĩ vậy nên Quý ròm liếc đồng hồ, nói:

- Anh Vũ chắc sắp về tới rồi!

Nào ngờ chị Ngần mỉm cười:

- Chị đến tìm em chứ đâu phải tìm anh Vũ!

- Tìm em? – Quý ròm như không tin vào tai mình.

- Dĩ nhiên là tìm em rồi!

Quý ròm chớp chớp mắt:

- Chị tìm em có chuyện gì không?

Chị Ngần không trả lời thẳng câu hỏi của Quý ròm. Mà hỏi lại:

- Nghe nói em giỏi môn lý hóa lắm phải không?

Không biết chi Ngần hỏi câu đó có ý gì, bụng Quý ròm giật thon thót. Nó chẳng rõ giữa câu hỏi của chị Ngần với hình phạt anh Vũ dành cho nó có

liên quan gì với nhau hay không nên cứ ngồi trơ ra, quên cả trả lời:

- Sao, có phải không?

Thấy Quý ròm ngồi không nhúc nhích, chị Ngần lại hỏi.

Quý ròm hít mạnh một hơi rồi cắn môi, bẽn lẽn:

- Ai nói với chị vậy?

- Anh Vũ nói.

Câu trả lời của chị Ngần làm Quý ròm há hốc mồm:

- Anh Vũ nói với chị vậy hả?

- Ừ. Ảnh còn bảo về các môn vật lý và hóa học có khi em còn giỏi hơn ảnh và chị nữa!

- Không có đâu! Đó là ảnh nhạo em đấy thôi!

Quý ròm phủ nhận lời khen của anh Vũ nhưng giọng nó lại nhuốm vẻ xúc động. Nó không hiểu tại sao anh Vũ vốn xem những "hoạt động khoa học" của nó bằng nửa con mắt bây giờ lại "bốc" nó lên tận mây xanh như thế. Trong một thoáng, Quý ròm bỗng nhớ tới ánh mắt khác lạ của anh Vũ nhìn nó hôm nó "thuyết trình" về đề tài "bột ngọt" trong bữa cơm cách đây mấy ngày. Phải chăng kể từ giây phút đó anh Vũ đã hiểu rằng những gì mà nó say mê đeo đuổi không phải chỉ là trò trẻ con như anh tưởng?

Quý ròm nhìn chị Ngần, ngờ ngợ hỏi:

- Anh Vũ nói với chị hồi nào vậy?

- Chiều hôm qua! – Chị Ngần tủm tỉm – Khi chị nhờ ảnh giải giùm chị một câu đố có liên quan đến hiện tượng vật lý, ảnh chịu thua và bảo chị đi hỏi em!

Quý ròm vừa tò mò vừa phấp phỏng. Nó sợ nếu chị Ngần nói ra, nó cũng mít đặc luôn thì thật là mắc cỡ. Nhưng cuối cùng không cưỡng được sự hiếu kỳ, nó buột miệng hỏi:

- Câu đố gì vậy chị?

Chị Ngần vuốt tóc:

- Người ta đố tại sao điếu thuốc ta hút, chỗ đầu cháy có khói màu xanh, còn khi ta thở khói ra thì nó có màu trắng vàng.

Nghe chị Ngần đọc câu đố, Quý ròm bỗng phì cười.

- Em cười gì vậy? – Chị Ngần ngơ ngác – Bộ chị đọc sai hả?

- Không phải là đọc sai! – Quý ròm cố nín cười – Nhưng em nghe chị hỏi, em cứ nghĩ là chị nghiện thuốc lá ghê lắm!

- Em đừng có mà trêu chị! – Chị Ngần làm bộ cung tay – Câu này chị đọc được trên báo chứ đâu phải do chị nghĩ ra!

- À, em biết rồi! – Quý ròm gật gù – Chị đọc trong mục "Đố vui" chứ gì?

Chị Ngần sáng mắt lên:

- Phải rồi! Như vậy là em cũng hay chơi trò giải đố trên báo lắm phải không?

Quý ròm quệt mũi:

- Trước đây thì có, nhưng bây giờ thì em hết thích rồi!

- Tại sao vậy?

Câu hỏi của chị Ngần khiến Quý ròm ngập ngừng. Nó cảm thấy lý do của nó không khiêm tốn lắm. Thực ra năm ngoái nó vẫn còn say mê trò giải câu đố trên các báo. Nhưng kể từ đâu năm nay, trò chơi đó không còn hấp dẫn nó nữa. Càng ngày những câu đố, kể cả những câu đố mẹo, càng trở nên ít kích thích trí tò mò của nó. Bây giờ Quý ròm đã có thể giải đáp hầu hết những câu đố hóc búa một cách dễ dàng. Vì vậy nó đâm chán. Tất nhiên Quý ròm không muốn nói ra sự thật. Nó không muốn chị Ngần nghĩ nó là đứa huênh hoang hay tự cao tự đại.

- Tại lúc này em bận học! – Quý ròm đáp, nó khịt khịt mũi để che giấu sự bối rối.

Chị Ngần chớp chớp mắt:

- Thế câu đố vừa rồi, em giải đáp được không?

- Dạ được! – Quý ròm liếm môi rồi lấy vẻ nghiêm trang, hắng giọng – Sở dĩ khói ở đầu điếu thuốc đang cháy có màu xanh bởi vì nó có những hạt rất nhỏ, những hạt này làm khuếch tán ánh sáng và cho thấy màu xanh tức là màu ánh sáng có bước sóng ngắn. Còn màu trắng vàng vì những hạt này lúc đó đã bị hơi nước bao bọc chung quanh!

Rồi nhìn vẻ mặt đang ngẩn ra của chị Ngần, Quý ròm chép miệng nói thêm:

- Hiện tượng này cũng giống như khi ta nhìn thấy màu xanh của bầu khí quyển và màu trắng vàng của những đám mây vậy!

Nghe Quý ròm giải thích một lèo, đôi mắt chị Ngần ánh lên vẻ thán phục. Chị chặc lưỡi trầm trồ:

- Anh Vũ nói quả không ngoa! Em đúng là "siêu" thật!

Được chị Ngần khen, Quý ròm sướng phổng mũi. Ở trường, nó vẫn thường được thầy cô và bạn bè khen ngợi, thậm chí trong những cuộc thi thố cấp thành phố, nó còn được xem là niềm tự hào của toàn trường. Nhưng những điều đó từ lâu đã là chuyện bình thường đối với Quý ròm. Còn chị Ngần lại khác. Lời khen của chị có một giá trị đặc biệt.

Chị Ngần không chỉ khen Quý ròm. Chị còn nói:

- Bây giờ em đọc lại lời giải cho chị chép đi!

Đề nghị của chị khiến Quý ròm cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Nó sửa lại thế ngồi rồi khoanh tay trước ngực, chậm rãi đọc từng lời cho chị chép, dáng điệu rất là trịnh trọng.

Đúng lúc đó, anh Vũ về.

Anh bước vào phòng, môi mím lại để khỏi bật cười khi thấy chị Ngần đóng vai cô học trò ngoan ngoãn, còn Quý ròm thì nghiêm trang, oai vệ như một ông giáo khó tính.

- Ngần mới tới hả? – Anh hỏi, không nhìn về phía Quý ròm.

Chị Ngần ngừng tay ngước lên, giọng vui vẻ:

- Ừ, Ngần mới tới! – Rồi chị hớn hở khoe – Quý đã giải giùm Ngần được câu đố rồi!

- Vậy hả? – Anh Vũ hất đầu – Thôi, Ngần chép tiếp đi!

Từ khi anh Vũ xuất hiện, Quý ròm đánh mất ngay sự ung dung trước đó. Đang hùng hồn đọc cho chị Ngần chép, nóng bỗng im bặt và thu hai tay xuống gầm bàn, chẳng để làm gì. Chỉ đến khi nghe anh Vũ giục chị Ngần, nó mới tằng hắng hai, ba cái để lấy lại bình tĩnh rồi rụt rè đọc tiếp.

Hoàn toàn không hay biết gì về mối quan hệ "gay cấn" giữa hai anh em, chép xong lời giải, chị Ngần buông bút xuống và cười cười nhìn Quý ròm:

- Chị còn một câu nữa!

Nghe chị Ngần nói vậy, anh Vũ đưa mắt nhìn Quý ròm có ý dò hỏi. Nhưng Quý ròm lại hiểu khác. Đang bị ám ảnh bởi chuyện nộp bản chép phạt, vừa bắt gặp cái nhìn của anh, nó giật thót và lật đật thò tay vào ngăn

kéo lôi tờ giấy đã chuẩn bị sẵn ra, bụng lo ngay ngáy về việc đã đổi chữ "những trò nhảm nhí" trong nguyên văn thành "những hoạt động khoa học" một cách tự tiện và có vẻ gì đó như là thách thức.

Nhưng may mắn làm sao, thấy Quý ròm lo lắng chìa tờ giấy ra, anh Vũ đã vội vàng xua tay:

- Thôi, chuyện đó coi như xong rồi!

Thái độ của anh Vũ bất ngờ đến mức phải ngớ người ra một hồi Quý ròm mới hiểu. Nó sung sướng thở một hơi dài, cảm thấy người tự dưng nhẹ bỗng. Gánh nặng mấy ngày qua vẫn đè nặng trong tâm trí nó chợt biến mất một cách vô hình, hệt như bức tượng Nữ thần Tự do ở cảng New York bị biến mất thình lình trong màn biểu diễn của nhà ảo thuật David Copperfield vậy.

Chị Ngần không hiểu ất giáp gì, trố mắt hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Ồ, có gì đâu! – Anh Vũ lấp lửng – Chỉ là chuyện vặt thôi!

- Chị bảo còn một câu nữa là câu gì vậy? – Quý ròm láu lỉnh vọt miệng chen ngang.

Quả nhiên, nghe Quý ròm hỏi, chị Ngần quên béng mất thắc mắc. Chị đưa tay bóp bóp trán:

- À, câu đó là như thế này: Trong một cuộc thi điền kinh, khi trọng tài bắn phát súng lệnh ra hiệu xuất phát thì giữa người khán giả ngồi trên khán đài cách chỗ trọng tài đứng khoảng 100 mét với người thính giả nghe tường thuật trực tiếp qua ra-đi-ô cách đó 1000 ki-lô-mét, ai là người nghe tiếng súng trước tiên?

Chị Ngần hỏi Quý ròm những câu đố lý thú đến nỗi anh Vũ ngồi cạnh cũng thần người ra suy nghĩ. Anh đoán là người thính giả ở xa nghe tiếng súng trước thì chẳng ai mất công đánh đố làm gì. Nhưng tại sao người ở xa nghe thấy tiếng súng trước người ở gần thì anh lại không thể giải thích suôn sẻ được vì vậy anh ngồi im đưa mắt nhìn Quý ròm.

Khác với lần trước, lần này Quý ròm nhíu mày ra vẻ băn khoăn tợn. Chị Ngần nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, lo âu hỏi:

- Câu đố khó quá hả em?

Quý ròm lắc đầu:

- Câu đó không khó, nhưng thiếu những giả thiết cụ thể thành ra không rõ ràng!

- Không rõ ràng? – Chị Ngần ngơ ngác.

- Lẽ ra câu đố phải chi biết vị trí chính xác của người tường thuật viên! – Quý ròm chậm rãi giải thích – Nếu anh ta ngồi trên khán đài thì người khán giả sẽ nghe thấy tiếng súng trước. Còn nếu anh ta cầm mi-crô đứng ngay tại điểm xuất phát cuộc thi, nghĩa là đứng kế người bắn súng hiệu, thì người thính giả nghe thấy tiếng súng trước tiên!

- Làm sao mà người ở xa 1000 ki-lô-mét lại có thể nghe thấy tiếng súng trước người ở cách đó chỉ 100 mét được? – Chị Ngần kêu lên, giọng nghi hoặc.

Quý ròm mỉm cười:

- Chuyện này chẳng có gì lạ! Bởi khi trọng tài bắn phát súng lệnh thì sóng âm của tiếng nổ sẽ biến đổi thành sóng điện trường vô tuyến thông qua máy phát tại chỗ. Sóng điện trường được phát lên không trung và truyền đi trong không khí với vận tốc khoảng 300.000 ki-lô-mét/giây. Trong khi đó sóng âm truyền trong không khí chỉ đạt vận tốc khoảng 343 mét/giây. So sánh hai vận tốc, chị sẽ thấy trong khi sóng âm đi được một mét thì sóng điện trường đã đi được gần 900 ki-lô-mét. Như vậy người thính giả ở xa nghe thấy tiếng súng trước người ngồi xem trên sân là chuyện tất nhiên!

Anh Vũ ngồi bên chăm chú nghe, đầu gục gà gục gặc. Còn chị Ngần thì đợi Quý ròm dứt câu liền hớn hở reo lên:

- Hay quá! Nếu em không cắt nghĩa rõ ràng như vậy, chị chẳng tài nào lần ra nổi!

Rồi lật vội cuốn tập trên tay, chị nhanh nhẩu giục:

- Bây giờ em nói lại lần nữa đi!

Quý ròm gãi đầu:

- Nhưng còn vị trí của người tường thuật …

- Không sao! – Chị Ngần hăm hở – Nếu đề bài không rõ ràng thì mình cứ nêu cả hai trường hợp. Có vậy tòa báo họ mới sợ!

Nhìn bộ tịch hăng hái của chị Ngần, Quý ròm không khỏi cười thầm. Chị cũng "hiếu thắng" hệt như mình! Nó nhủ bụng và cảm thấy vui vui với điều vừa khám phá.

Ngày hôm nay quả thật là ngày vui của Quý ròm. Suốt cả buổi sáng nó cứ thấp thỏm không yên, bụng lúc nào cũng lo ngay ngáy đến số phận của đống chai lọ bảo bối. Cứ nghĩ tất cả thế là đi tong hết, vậy mà trong phút chốc mọi sự lại đảo lộn tùng phèo, thật không thể nào tin được! Chị Ngần xuất hiện như một bà tiên bước ra từ những câu chuyện cổ, kéo theo cả sự thay đổi thái độ của anh Vũ. Còn Quý ròm từ vị trí là một tên tội phạm bỗng chốc nhảy vọt lên vai trò của một vị cứu tinh vĩ đại, oai phong ra phết!

Nhưng điều hạnh phúc hơn hết là cuối cùng, trên con đường khoa học gian nan của mình, Quý ròm đã tìm được một người bạn tâm đắc là chị Ngần. Chị Ngần khoái nó đến mức sau khi chép xong lời giải cho câu đố thứ hai, liền chớp chớp mắt gạ:

- Nghe anh Vũ nói em làm trò ảo thuật hay lắm phải không? Bây giờ em biểu diễn vài trò cho chị xem với!

- Trò ảo thuật ấy à?

Không ngờ chị Ngần lại yêu cầu đột ngột như vậy, Quý ròm đâm lúng túng. Miệng nó hỏi lại mà mắt thì lấm lét nhìn anh Vũ.

Biết Quý ròm còn ngần ngại sau những chuyện vừa rồi, anh Vũ khẽ hắng giọng:

- Biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh gì gì đó!

Anh nói, giọng cố làm ra vẻ thờ ơ nhưng rõ ràng ngụ ý trấn an Quý ròm.

Quý ròm làm gì chẳng hiểu biết điều đó. Nó còn biết vì mới trách phạt nó cách đây ba ngày nên lúc này anh Vũ không tiện cổ vũ nó một cách mạnh mẽ. Nhưng dù sao đi nữa anh Vũ ngày hôm nay đã không còn là anh Vũ của những ngày trước đó. Và Quý ròm chẳng mong gì hơn nữa.

Nhưng khi nó cúi xuống định với tay kéo thùng các-tông dưới gầm bàn ra thì bà đã thò đầu vào phòng:

- Ra ăn cơm đi các cháu!

Chương 10

Chị Ngần tới vào khoảng chín giờ.

Hôm qua Quý ròm hẹn với chị là sáng nay nó sẽ biểu diễn cho chị xem một vài trò lạ mắt. Chị Ngần thích lắm. Chị bảo tuần tới chị đi píc-níc với một đám bạn, vì vậy chị muốn có một trò hay hay nào đó để góp vui với bạn bè. Nghe chị nói vậy, Quý ròm cười cười:

- Cái đó thì chị khỏi lo! Rồi chị sẽ có khối trò!

Tới nơi, chào bà xong, chị Ngần rảo ngay lại phòng Quý ròm.

- Em chuẩn bị xong chưa? – Vừa bước vào, chị Ngần đã lật đật hỏi.

- Xong rồi! – Quý ròm tươi tỉnh chỉ tay vào chiếc thẩu thủy tinh đặt trên bàn – Chị thấy cái gì đây không?

Chị Ngần ngồi xuống ghế, tò mò nhìn chiếc thẩu:

- Chiếc thẩu chứ cái gì? Nước gì trong veo trong đó vậy?

Quý ròm mỉm cười:

- Nước lạnh!

Rồi nó cầm hai mảnh thủy tinh vỡ đặt sẵn trên bàn giơ lên, mặt nghiêm lại:

- Quý bà xem đây! Đây là một chiếc ly đã vỡ làm hai mảnh! Quý ông …

Đang nói, Quý ròm bỗng khựng lại. Nó sực nhớ trong phòng lúc này chỉ có chị Ngần và nó, liền đỏ mặt chữa thẹn:

- Chết rồi, em quen miệng …

Chị Ngần vui vẻ:

- Quen miệng cũng chả sao! Chỉ có điều ở đây chẳng có "quý ông" nào hết!

Quý ròm cố mím chặt môi nhưng chẳng làm sao lấy lại được vẻ trang nghiêm khi nãy. Nó đành toét miệng cười:

- Bây giờ chị xem đây! Em sẽ bỏ hai mảnh vỡ này vào chiếc thẩu!

Nói xong, trước cặp mắt hau háu của chị Ngần, Quý ròm từ từ hạ tay xuống và nhúng hai mảnh thủy tinh vào thẩu nước.

Lạ thay, mảnh thủy tinh nhúng tới đâu liền biến mất tới đó! Đến khi Quý ròm buông tay thì hai mảnh thủy tinh hoàn toàn chìm hẳn vào trong nước và tan biến không còn một dấu vết.

Chị Ngần chồm người tới trước cố nhìn cho kỹ hơn. Nhưng chị chỉ thấy trước mặt là một thẩu nước trong suốt. Những mảnh ly vỡ chẳng rõ đi đằng nào.

- Chẳng lẽ chúng lại tan trong nước? – Chị nhìn Quý ròm, ngẩn ngơ hỏi.

Quý ròm cười bí ẩn:

- Không những chúng chỉ tan đi, mà sau khi tan chúng tự động biến thành một chiếc ly mới!

Vừa nó Quý ròm vừa thò tay vào thẩu nước và nhẹ nhàng nhấc lên một chiếc ly lành lặn, mới nguyên trước vẻ mặt sững sờ của chị Ngần.

Chị Ngần trố mắt nhìn chiếc ly Quý ròm vừa vớt lên có đến gần một phút. Mãi một lúc, chị mới ấp úng:

- Làm sao có thể như thế được!

Quý ròm nhún vai:

- Thì đã bảo là ảo thuật mà lại!

Chị Ngần chìa tay ra:

- Em đưa chiếc ly cho chị xem một tí nào!

Sau khi cầm chiếc ly trong tay, chị Ngần xoay tới xoay lui, nghiêng nghiêng ngó ngó, thậm chí chị còn đưa lên tận mắt săm soi từng li từng tí. Xem xét một hồi, chẳng phát hiện được điều gì khả nghi, chị đành tặc lưỡi đưa trả chiếc ly cho Quý ròm:

- Hay thật! Chẳng tìm thấy chỗ giáp mí đâu cả! Cứ hệt như một chiếc ly nguyên!

Rồi chị nhìn Quý ròm, cười cầu tài:

- Em làm sao hay vậy? Nói cho chị biết đi!

Quý ròm nhăn nhó:

- Em nói ra chị sẽ hết thấy hay liền!

- Không sao đâu! Em cứ nói đi! – Chị Ngần nhanh nhẩu – Dù thế nào đi nữa chị vẫn cứ thấy trò này hay như thường!

- Thôi được! Chị hãy xem đây!

Quý ròm thở một hơi dài và lại thò tay vào thẩu nước. Đến khi Quý ròm rút tay lên, chị Ngần liền bật lên một tiếng la hoảng:

- Trời đất! Ở đâu ra vậy?

Ở trong tay Quý ròm lúc này là hai mảnh ly vỡ khi nãy. Nó thả những mảnh vỡ xuống bàn, hóm hỉnh:

- Thì ở trong thẩu nước ra chứ đâu!

Chị Ngần quay sang chiếc ly lành lặn:

- Thế còn chiếc ly này?

- Thì cũng ở trong thẩu.

Mắt chị Ngần tròn xoe:

- Nhưng chị có nhìn thấy gì trong thẩu nước đâu!

- Làm sao chị thấy được! – Quý ròm mỉm cười – Chị xem lại lần nữa nè!

Quý ròm lại cầm lên chiếc ly và nhặt hai mảnh vỡ bỏ vào thẩu nước.

Cũng hệt như lúc nãy, tất cả khi chìm vào nước đều biến mất tăm mất tích. Cứ như Quý ròm chưa hề bỏ một thứ gì vào thẩu vậy.

- Bây giờ thì chị hiểu rồi! – Chị Ngần gật gù – Có nghĩa là em đã đặt sẵn chiếc ly kia trong thẩu từ trước?

Rồi không đợi Quý ròm xác nhận, chị thắc mắc tiếp:

- Nhưng làm sao những chiếc ly có thể vô hình khi ở trong nước được?

- Thực ra đây không phải là nước lạnh! – Quý ròm khịt khịt mũi – Nước đựng ở trong thẩu vốn là một thứ chất lỏng không màu được điều chế từ tétraclobenzen. Chất lỏng này có cùng chiết suất với thủy tinh, vì vậy những vật dụng bằng thủy tinh khi ngâm trong đó lập tức trở nên vô hình!

- Thì ra vậy! – Chị Ngần thở phào, thỏa mãn vì đã biết được chìa khóa của sự bí mật. Nhưng liền sau đó, chị lộ vẻ băn khoăn – Trò này hay thì hay thật nhưng không thể diễn trong buổi píc-níc được! Thẩu lọ cồng kềnh, dễ vỡ như thế này làm sao mà đem đi!

- Vậy để em bày cho chị trò khác! – Quý ròm nhiệt tình.

Nói xong, nó rút từ trong ngăn kéo một tấm bìa cứng đặt lên bàn.

- Trò "lấy máu vẽ tranh" hả? – Chị Ngần nhìn tấm bìa dựng đứng, hồi hộp hỏi.

- Không! – Quý ròm quệt mũi – Trò này hay hơn nhiều!

Đang hào hứng quảng cáo, sực nhớ ra một việc quan trọng, Quý ròm nhớn nhác:

- Chết rồi! Chị đợi em một chút!

Rồi không để chị Ngần kịp hỏi lại, nó ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi phòng.

Quý ròm chạy tọt ra cổng, một lát lại chạy vào. Lần này, vừa đặt chân tới cửa, nó đụng ngay phải bà.

Bà đang lúi húi quét hiên, nghe tiếng chân, liền ngước lên:

- Này, này, cháu làm gì mà chạy bổ nháo bổ nhào thế? Thong thả mà đi không được hay sao!

- Dạ.

Quý ròm hãm đà phi lại. Nó bước chầm chậm, mắt vẫn cảnh giác nhìn bà, một tay giấu sau lưng.

Nhưng bà đã quá quen với những "thủ đoạn" của Quý ròm. Bà đứng thẳng người lên, hất đầu hỏi:

- Cháu lại giấu cái gì nữa đấy?

- Có gì đâu ạ! – Mắt Quý ròm chớp lia chớp lịa – Cháu chỉ mua một cục kẹo thôi!

Bà có vẻ không quan tâm đến câu trả lời của Quý ròm. Bà nhìn sững phía sau lưng nó, kinh ngạc kêu lên:

- Lại có khói nữa! Cháu lại định nghịch với lửa như lần trước hay sao?

- Đây là khói chứ không phải là lửa!

Quý ròm cười khổ, rồi như để chứng minh lời nói của mình, nó bấm bụng chìa bàn tay giấu sau lưng ra.

- Lạy chúa! – Bà sững sờ nhìn điếu thuốc đang ngún khói trên tay đứa cháu, miệng lắp bắp – Bây giờ cháu lại tập tành cái trò hút sách này nữa ư?

- Không phải là hút! – Quý ròm gãi tai – Cháu chỉ dùng nó để làm … thí nghiệm khoa học thôi!

Lời giải thích của Quý ròm giúp bà yên tâm được một chút. Nhưng bà vẫn làu bàu:

- Khoa học với chả khoa học! Chẳng lẽ anh Vũ của cháu chưa ném hết cái đống chai lọ lỉnh kỉnh của cháu đi hay sao?

- Anh Vũ chả mắng cháu về chuyện đó nữa đâu bà ơi! – Quý ròm toét miệng cười – Anh còn bảo cháu dạy chị Ngần làm trò ảo thuật nữa cơ đấy!

Rồi trước vẻ mặt ngạc nhiên đến sửng sốt của bà, Quý ròm co giò phóng vèo qua cửa sổ và sau ba cú nhảy đã đứng chễm chệ ở trong phòng.

Chị Ngần nhìn điếu thuốc trên tay Quý ròm:

- Cái này để làm gì vậy?

- Để làm như thế này này!

Vừa nói Quý ròm vừa dí đầu thuốc đang cháy vào tấm bìa trên bàn.

Ngay tức khắc, tấm bìa bén lửa. Nhưng nó chỉ cháy theo những đường ngoằn ngoèo. Những phần còn lại vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Trong thoáng chốc, những con chữ dần dần hiện lên từng nét một theo đà lửa cháy và đến khi ngọn lửa cháy hết, trên tấm bìa hiện lên rõ mồn một hai chữ "Vần Ngũ".

- Hai chữ này nghĩa là gì? – Chị Ngần ngơ ngác hỏi.

- Chị không biết hai chữ này thật hả? – Quý ròm hỏi lại bằng giọng tinh quái.

Chị Ngần vẫn thật thà:

- Làm sao chị biết được! Lạ hoắc à!

Quý ròm nheo mắt, láu lỉnh:

- "Vần Ngũ" tức là "Vũ Ngần" đấy!

- Chị cốc cho em một cái bây giờ!

Chị Ngần đỏ mặt la lên. Nhưng chị vừa chồm tới thì Quý ròm đã kịp lùi tuốt ra xa.

- Đừng, đừng! – Quý ròm xua tay rối rít – Nếu chị không thích hai chữ này thì thôi! Em sẽ làm cho chị hai chữ khác!

- Nhớ đấy nhé! – Chị Ngần hăm he – Em mà còn giở trò nghịch tinh, chị sẽ méc anh Vũ đấy!

- Được rồi! – Quý ròm cười hì hì – Hôm nào sắp tới ngày đi píc-níc, chị báo em, em sẽ chuẩn bị sẵn cho chị một tấm bìa khác!

Chị Ngần gục gặc đầu, rồi chị tò mò hỏi:

- Nhưng em làm thế nào mà lửa cháy thành chữ thế?

- Có gì đâu! – Quý ròm nhún vai – Những con chữ cháy được là do bị oxy hóa bởi dung dịch kali nitrate. Trước đó em đã dùng kali nitrate kẻ chữ lên tấm bìa. Hễ gặp lửa là những chữ này tự độc bốc cháy!

Nghe vậy chị Ngần mừng rỡ:

- Nếu chỉ đơn giản như em nói thì trò này có thể diễn trong buổi đi chơi sắp tới được đây!

- Dĩ nhiên rồi! – Quý ròm gật gù, vẻ đắc ý – Nhưng chưa hết đâu! Em sẽ chỉ cho chị thêm một trò nữa!

- Hay bằng trò vừa rồi không? – Chị Ngần phập phồng hỏi.

- Rồi chị sẽ thấy!

Quý ròm đáp lấp lửng. Rồi thò tay vào ngăn kéo, nó lấy ra một cây kim dài và năm quả bong bóng chưa thổi đặt lên bàn.

Quý ròm chúm miệng thổi một quả cho căng phồng lên rồi một tay cầm quả bóng một tay cầm cây kim, nó nheo mắt nhìn chị Ngần:

- Nếu cây kim đâm vào quả bóng thì theo chị điều gì sẽ xảy ra?

Chị Ngần chớp mắt:

- Dĩ nhiên là quả bóng sẽ nổ!

- Chưa chắc!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ dí sát mũi kim nhọn vào quả bóng.

Chị Ngần bất giác nhắm tịt mắt lại, còn hai tay thì bịt chắt lấy tai.

- Chị mở mắt ra chứ! – Quý ròm hắng giọng – Xem ảo thuật ai lại nhắm mắt bao giờ!

Chị Ngần khăng khăng:

- Kệ chị!

Quý ròm khẽ nhún vai. Nó lặng lẽ nhấn mạnh cây kim vào quả bóng:

- Xong rồi!

Chị Ngần không mở mắt ra ngay. Chị sợ bị Quý ròm đánh lừa. Mãi một lúc, chị mới hé hé mắt rồi từ từ mở ra. Và đến khi nhìn thấy rõ rệt cây kim

đã đâm xuyên qua quả bóng mà quả bóng vẫn căng tròn như cũ, mắt chị trố lên:

- Ôi, hay quá!

Quý ròm cười khoái chí. Nó không nói gì, chỉ mỉm cười cầm chuôi kim kéo nhẹ.

Lần này thì chị Ngần không nhắm mắt nữa. Chị nín thở nhìn sững cây kim đang được Quý ròm nhẹ nhàng rút ra khỏi quả bóng và chỉ đến khi Quý ròm đã rút hẳn cây kim ra mà quả bóng vẫn không phát nổ, chị mới thở phào reo lên:

- Thật tuyệt vời! Đúng là không thể nào tin được!

Quý ròm chìa cây kim và quả bóng về phía chị Ngần, vui vẻ:

- Chị làm thử xem!

Chị Ngần rụt cổ:

- Eo ôi, chị không dám đâu!

- Chị đừng sợ! – Quý ròm trấn an – Đây là quả bóng đặc biệt mà!

Được Quý ròm bảo đảm, chị Ngần rụt rè cầm lấy cây kim và quả bóng. Nhưng chị vẫn để cây kim xa xa, không dám đâm vào.

- Chị cứ chích mạnh vào đi! – Quý ròm động viên – Không hề gì đâu!

Chẳng biết làm sao, chị Ngần đành nhắm mắt mím môi "chích mạnh".

"Đoàng" một tiếng, quả bóng nổ tung. Còn chị Ngần thì bật lùi ra sau mấy bước, mặt mày tái xanh tái xám …

- Ơ … ơ …

Hồn vía lên mây, chị đặt tay lên ngực, miệng kêu lên những tiếng bàng hoàng.

Quý ròm nhăn răng cười:

- Tại chị chích mạnh quá! Mạnh vừa vừa thôi!

Nó liền thổi một quả bóng khác, rồi nhón lấy cây kim trên bàn tay vẫn còn run rẩy của chị Ngần, liếm môi bảo:

- Chị xem em làm đây này!

Quý ròm thận trọng đặt mũi kim sát vào quả bóng, đâm vụt một cái. Cây kim chui vào bên trong một cách gọn gàng. Nó thả tay ra, cây kim vẫn còn

cắm nơi quả bóng, khẽ rung rinh.

Chị Ngần thuỗn mặt nhìn, cố nhớ lấy động tác của Quý ròm.

Quý ròm lại rút cây kim ra. Nhưng lần này, nó chưa kịp đưa cho chị Ngần đã nghe đằng trước nhà có tiếng léo nhéo và trong thoáng mắt, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã tươi cười xuất hiện nơi cửa phòng.

Vừa nhác thấy cặt mắt kính lấp loáng của nhỏ Hạnh, bụng Quý ròm đã giật thon thót. Ai chứ nhỏ Hạnh thì nó biết tỏng tòng tong mọi mánh khóe của Quý ròm. Làm trò trước mặt nó chẳng khác nào lấy vải thưa che mắt thánh. Nhưng khách tới nhà chả lẽ không tiếp, Quý ròm đành cười gượng gạo:

- Mấy bạn ngồi chơi đi!

Rồi quay sang chị Ngần, nó giới thiệu:

- Đây là Hạnh và Tiểu Long, bạn em!

Chị Ngần nhìn hai đứa trẻ, miệng xuýt xoa:

- Các em ngồi xem! Bạn Quý làm ảo thuật hay lắm đấy!

Nhỏ Hạnh đặt người xuống ghế, cười cười:

- Dạ, bạn Quý mà làm ảo thuật thì số một rồi ạ!

Nhỏ Hạnh nhận xét bằng giọng điệu tự nhiên nhưng Quý ròm cứ thấy nhồn nhột. Nó chẳng hiểu nhỏ Hạnh nói thật lòng hay có ý giễu cợt nó.

Quý ròm phớt lờ, quay nhìn Tiểu Long vẫn đang đứng đực giữa phòng:

- Ngồi ghế đi chứ!

Tiểu Long nhe răng cười:

- Tao đứng xem cho rõ!

Lúc này chị Ngần đã đón lấy quả bóng và cây kim từ tay Quý ròm. Và bắt chước Quý ròm, chị cẩn thận đưa mũi kim sát vào quả bóng, nhấn phụp một phát. Nhưng trái với ý nghĩ của chị, quả bóng lại nổ đánh "đoàng".

Chị Ngần giật nẩy người, nhưng không đến nỗi hốt hoảng thối lui như khi nãy.

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của chị, Quý ròm nhăn mũi:

- Tại chị làm sao ấy!

- Chị có làm sao đâu! – Chị Ngần nuốt nước bọt – Chị làm giống hệt em thôi!

- Giống hệt đâu mà giống hệt! Chị xem lại lần nữa nè!

Quý ròm thổi một quả bóng khác rồi lại cầm cây kim đâm vào rút ra một cách nhẹ nhàng.

Tiểu Long đứng bên cạnh bỗng dưng cảm thấy ngứa tay:

- Mày đưa tao làm thử nào!

Quý ròm đưa cây kim và quả bóng cho Tiểu Long, kèm theo lời đe dọa:

- Coi chừng nổ đấy!

- Không nổ đâu! – Tiểu Long cố nói cứng.

Nhỏ Hạnh nãy giờ ngồi im bỗng bất thần vọt miệng:

- Nổ là cái chắc!

Nghe nhỏ Hạnh tuyên bố có vẻ dứt khoát, Tiểu Long đâm chột dạ. Nó liếc nhỏ Hạnh, tần ngần hỏi:

- Sao bạn biết?

Quý ròm trợn mắt nhìn nhỏ Hạnh tỏ ý hăm he nhưng nhỏ Hạnh vẫn tảng lờ. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi, thản nhiên:

- Sao lại không biết! Hễ bạn đâm sai chỗ là nó nổ liền!

Trong khi Quý ròm mặt nhăn mày nhó thì Tiểu Long cúi đầu tò mò quan sát quả bóng trên tay. Chị Ngần cũng xích lại nghiêng đầu ngắm nghía.

Xoay ngang xoay dọc quả bóng một lát vẫn chẳng phát hiện ra điều gì khác lạ, Tiểu Long đang định giơ kim đâm đại thì chị Ngần bỗng la lên:

- Ôi, có cái gì sáng sáng đây nè!

- Đâu? Cái gì đâu?

Tiểu Long hấp tấp hỏi và theo tay chỉ của chị Ngần, quả nhiên nó trông thấy một vệt sáng lấp lánh trên quả bóng. Vệt này rất nhỏ, cỡ bằng móng tay út, lại cùng màu với quả bóng, mắt thường không thể thấy được. Nếu Tiểu Long không tình cờ xoay vệt này về phía ngọn đèn khiến nó phản chiếu ánh sáng thì chị Ngần có tinh mắt đến đâu cũng không tài nào phát giác ra.

Cả hai lập tức dí sát mắt vào vệt sáng khả nghi này. Nhưng sau một hồi chụm đầu "nghiên cứu", cả Tiểu Long lẫn chị Ngần vẫn chẳng đoán ra cái

vệt sáng đó là thứ quái quỷ gì.

Quý ròm đứng đằng sau chiếc bàn lặng lẽ theo dõi, chẳng nói một lời. Chỉ đến khi Tiểu Long thò tay định thử cào lên vệt sáng, nó mới trầm giọng bảo:

- Khỏi cào! Đó là miếng băng keo!

- Băng keo? – Tiểu Long ngẩn người – Băng keo để làm gì?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì nhỏ Hạnh đã cười khúc khích:

- Băng keo giúp cho quả bóng khỏi bị rách khi mũi kim đâm vào chứ để làm gì!

Lời giải thích của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long vỡ lẽ. Nó liền dí mũi kim vào ngay chỗ miếng băng keo chích mạnh một cái. Quả nhiên mũi kim xuyên qua ngọt xớt mà quả bóng vẫn y nguyên.

Chị Ngần reo lên:

- Hay quá! Cho chị thử một cái nào!

Sau khi "làm thử một cái" mà quả bóng vẫn … không chịu nổ, chị Ngần mừng rơn. Chị nhìn Quý ròm, hào hứng:

- Bạn chị mà thấy chị làm như thế này, tụi nó sẽ phục lăn ra mất!

Rồi dường như đã thỏa mãn với hai màn ảo thuật vừa học được sáng nay, chị Ngần liền cáo từ ra về.

Ra tới cửa phòng, chị còn quay lại dặn Quý ròm:

- Em nhớ vụ tấm bìa cho chị đấy nhé!

- Chị yên tâm! – Quý ròm gật đầu, rồi như sực nhớ ra nó cầm hai quả bóng chưa thổi còn nằm tênh hênh trên bàn bước lại dúi vào tay chị – Chị cầm mấy cái này về tập cho quen tay đi!

Đợi cho chị Ngần đi khuất, Quý ròm quay lại ngoắc Tiểu Long:

- Mày với nhỏ Hạnh đi đâu đây?

- Đi chơi! – Tiểu Long vừa đáp vừa tiến lại.

- Xạo đi mày!

Tiểu Long cười hì hì chìa cuốn tập vẫn kẹp dưới nách nãy giờ ra:

- Nói đùa chứ tao định nhờ mày giảng giùm mấy bài tập đại số của thầy Hiếu!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao mày không nhờ nhỏ Hạnh?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao cũng muốn tới xem mày có hề gì không!

Quý ròm trố mắt:

- Hề gì là sao?

- Vụ cháy tấm drap đó!

- Ồ, không sao! – Quý ròm tươi tỉnh vỗ vai bạn – Ổn cả rồi! Thậm chí tao còn định tiếp tục tổ chức thêm một buổi biểu diễn bán vé ở nhà mày nữa kia! Mày đã có sẵn ba chục ngàn rồi, diễn thêm một buổi nữa …

- Ba chục ngàn đâu mà ba chục ngàn!

Tiểu Long thình lình cắt ngang khiến Quý ròm chưng hửng:

- Chứ tiền hôm trước …

Tiểu Long khụt khịt mũi, không để bạn mình nói hết câu:

- Hôm trước nhà tao thiếu tiền đóng tiền điện, tao "hỗ trợ" hết mười ngàn rồi!

- Mày đừng lo! – Quý ròm trấn an bạn – Dù sao với hai chục ngàn còn lại …

- Hai chục ngàn cũng chẳng còn!

Một lần nữa Tiểu Long lại làm Quý ròm cụt hứng. Nó há hốc miệng:

- Mày "hỗ trợ" tiền gì nữa vậy?

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Vừa rồi ông tổ trưởng tổ dân phố đi từng nhà quyên góp tiền ủng hộ cho đồng bào bị lũ lụt ở mấy tỉnh miền Tây. Tao xem ti-vi thấy cảnh lũ lụt tội quá, thế là …

Đến lượt Quý ròm ngắt lời bạn:

- Thôi, tao hiểu rồi! – Rồi nó gật gù hắng giọng – Nhưng mày cứ yên chí, sớm muộn gì tụi mình cũng sẽ nghĩ ra cách …

Một tiếng "xoảng" đột ngột vang lên cắt đứt câu nói của Quý ròm. Nó và Tiểu Long lập tức quay phắt người lại.

Bên cạnh chiếc bàn, nhỏ Hạnh đang bối rối đứng thộn mặt ra.

- Gì vậy Hạnh? – Tiểu Long nhớn nhác hỏi.

Nhỏ Hạnh ấp úng:

- Hạnh đang cắm cúi xem chiếc thẩu không hiểu sao lại … đụng rớt cái ly!

Vừa nói nó vừa lấm lét nhìn Quý ròm. Nhưng Quý ròm lại nhoẻn miệng cười:

- Cảm ơn Hạnh nhé!

- Sao Quý lại cảm ơn Hạnh? – Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Bởi nếu Hạnh cắm cúi xem chiếc ly không hiểu sao lại "đụng rớt cái thẩu" thì chắc tôi phải bỏ nghề mất!

Câu nói của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh dù chưa hết thảng thốt cũng phải phì cười.

Trong khi đó, không đợi ai nhắc nhở, Tiểu Long đã tự động phóng ra khỏi phòng đi tìm ki và chổi. Từ ngày chơi với Quý ròm, nó đã quen với công việc này rồi …

Thành phố Hồ Chí Minh 1995.

HẾT.

Tập 2: Những con gấu bông

Đánh máy: Da buon, Summer
Chính tả: fatman1702

Tóm tắt nội dung

Đang dạo chơi trong công viên Đầm Sen, Tiểu Long bỗng nhìn thấy con gấu bông mà em gái mình ao ước trong góc quầy phần thưởng của gian trờ chơi ném lon. Để có được con gấu bông đó phải ném đổ năm chồng lon liên tiếp - một điều gần như không thể làm nổi! Vậy Tiểu Long làm sao? Rốt cuộc có đem về cho nhỏ Oanh con gấu bông đó không?

Chương 1

Tiểu Long thức dậy trước tiên.

Liếc sang hai chiếc giường bên cạnh, thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh vẫn còn ngủ say sưa, nó biếng nhác nằm ườn thêm một lát.

Ở nhà, Tiểu Long không bao giờ như thế. Hễ mở mắt là nó ngồi bật dậy, tót xuống khỏi đi-văng. Cả anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Tác phong con nhà võ bao giờ cũng nhanh gọn lẹ làng.

Nhưng chiều nay chiếc giường nệm nhà Quý ròm đã níu lưng nó xuống. Đến chơi nhà Quý ròm, thỉnh thoảng Tiểu Long vẫn nằm trên chiếc giường này và lần nào nó cũng cong người nhún lên nhún xuống để thích thú tận hưởng những cảm giác êm ái do những chiếc lò xo không ngừng bật nẩy dưới lưng đem lại.

Sáng nay Tiểu Long và nhỏ Hạnh đến chơi nhà Quý ròm. Đúng ra chỉ có nhỏ Hạnh đi chơi. Còn nó, nó ôm cuốn bài tập đại số đến nhờ Quý ròm giảng.

Tiểu Long là học sinh trung bình kém của lớp 8A4 trường Tự Do. Nó chỉ giỏi mỗi môn thể dục. Còn ngoài ra nó yếu đều các môn, nhất là toán. Từ chỗ học kém, nó đâm mắc cái tật … sợ thầy cô. Ngồi trong lớp, bao giờ nó cũng cố thu mình rụt cổ nấp sau lưng mấy đứa bàn trên, lòng chỉ mong sao cho các thầy cô – tất nhiên là trừ thầy Đoàn dạy thể dục – quên phắt sự hiện diện của nó đi. Gặp các thầy cô trong sân trường hay ngoài đường phố, nó thường tìm cách lảng đi chỗ khác, mặt mày lấm la lấm lét như kẻ trộm.

Tiểu Long không bao giờ tin vào sức học của mình. Không hiểu nó đọc được ở đâu mà lại cho rằng cái đầu óc chậm chạp của nó thích hợp với chuyện học võ hơn là học văn. Nó đinh ninh dù cố gắng đến mấy nó cũng chẳng thể tiếp thu được đủ loại kiến thức hóc búa mà các thầy cô thay phiên nhau nhồi nhét một cách vô vọng vào cái đầu cứng như sắt của nó.

Mà cái đầu của Tiểu Long quả là cứng thật. Không hiểu phái võ Taekwondo có môn công phu "thiết đầu" này không nhưng thỉnh thoảng đến chơi nhà Tiểu Long, Quý ròm vẫn hay bắt gặp thằng bạn của mình dùng đầu húc bình bịch vào những bao cát treo lủng lẳng trong vườn. Quý ròm hỏi, Tiểu Long cười hì hì:

- Luyện môn này, đầu tao sẽ cứng như đá!

Quý ròm chép miệng:

- Đầu mày cứng như vậy hèn gì học hoài không nhét vô lấy một chữ!

Lời châm chọc của Quý ròm làm Tiểu Long cụt hứng:

- Đừng chơi quê anh em, mày!

Quý ròm nhe răng cười:

- Chứ mày luyện môn này chi vậy?

- Sao lại chi vậy? – Tiểu Long hào hứng giải thích – Luyện môn này, đứa nào đánh tao, tao không cần đánh lại, chỉ cần đưa đầu ra đỡ là …

- … "Rắc" một cái, cánh tay địch thủ gãy lìa! – Quý ròm nhanh nhẩu tiếp lời.

Tiểu Long nhăn mặt:

- Mày lúc nào cũng "rắc" một cái với "rầm" một cái! Đánh nhau gì thấy phát ghê!

Quý ròm nhún vai:

- Chứ nếu không vậy, mày tập môn này làm chi?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Tao chỉ muốn làm địch thủ đau tay thôi!

- Thế nhỡ địch thủ không đánh bằng tay mà đánh bằng … búa thì sao? Mày dám đưa đầu ra đỡ không?

Câu hỏi cắc cớ của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn người ra.

- Búa hả? – Nó lúng túng – Nếu là búa thì tao … rụt đầu lại!

- Xì! Đánh vậy mà cũng đánh! – Quý ròm hừ giọng – Nếu là tao, tao sẽ xông vào quật địch thủ ngã lăn quay ra đất, cướp lấy búa. Tao sẽ dùng thế võ … chậc, chậc … thế võ gì quên mất rồi …

Tới lượt Tiểu Long châm chọc:

- Thế võ Oshin!

- Dẹp mày đi! – Quý ròm đỏ mặt, rồi nó nhíu mày – Để yên tao nhớ xem! À, hình như đó là thế Otosho Otoca thì phải!

- Đấu võ chứ đâu phải quảng cáo xe hơi mà Ô-tô-ca! – Tiểu Long cười hích hích – Đó là thế Osoto – Otoshi!

- Ừ, đúng là thế võ này! – Quý ròm gật gù tặc lưỡi – Hôm trước mày có nói một lần mà tao quên béng đi mất!

Vừa đáp Quý ròm vừa ngạc nhiên nhìn Tiểu Long. Nó không hiểu sao thằng bạn của mình đầu óc vốn mít đặc, học bao nhiêu quên sạch bấy nhiêu, mà các thế võ nó lại nhớ vanh vách thế không biết. Mà các thế võ toàn tên Tây tên Tàu đọc lên nghe muốn trẹo quai hàm chứ đâu phải chơi!

Tiểu Long thì chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện trái khoáy đó. Nó xem chuyện một võ sinh nhớ tên các thế võ của mọi môn phái là điều tự nhiên, không có gì phải bàn cãi. Nhất là khi võ sinh đó mơ ước sau này sẽ trở thành một diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Lý Tiểu Long, Thành Long hay Lý Liên Kiệt, Jean-Claude Van Damme.

Cái tên Tiểu Long của nó đâu phải vô cớ mà thành. Tên thật của nó là Nguyễn Minh Long. Nhưng sau lần nghe nó thố lộ những mơ ước tương lai, Quý ròm liền hứng chí sửa tên nó thành … Tiểu Long. Quý ròm sửa tên nó cốt để chế diễu, nhưng tụi bạn bắt chước gọi theo, riết thành quen miệng. Bây giờ thì ngoài nhỏ Hạnh ra, chẳng đứa nào chịu gọi đúng tên của nó nữa.

Tiểu Long chẳng lấy thế làm buồn phiền. Thậm chí nó còn tỏ ra thích thú với biệt danh đầy ấn tượng của mình. Nếu có buồn nó chỉ buồn một nỗi là chẳng thể kết hợp một học sinh giỏi với một võ sinh hay trong một con người. Ông bà nói "Văn ôn võ luyện". Nhưng nó chỉ khoái mỗi khoản "luyện võ", còn chuyện "ôn văn" đối với nó chẳng khác nào một cực hình. Gặp những đề bài kho khó, chẳng bao giờ nó đủ kiên nhẫn ngồi một mình mày mò tìm cách giải. Bao giờ nó cũng chạy đi tìm Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh – hai đứa bạn "siêu học sinh" của nó – nhờ giải giùm. Như sáng hôm nay chẳng hạn.

Suốt cả buổi sáng, Quý ròm và nhỏ Hạnh xúm vào thay nhau chỉ cho nó cách lập một phương trình bậc nhất có một ẩn số. Gọi là "xúm vào" cho oai chứ thực ra gần như chỉ có nhỏ Hạnh giảng tới giảng lui.

Quý ròm là chúa lười. Nó lạng qua lạng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ và nói dăm ba câu rồi lảng tuốt ra xa đứng xăm soi nghịch ngợm với đống chai lọ, đùn hết chuyện "dạy dỗ" Tiểu Long cho nhỏ Hạnh. Nhưng cũng chính nhờ vậy mà Tiểu Long mới "dễ thở".

Quý ròm tính tình nóng nảy, lại ưa làu bàu. Lần nào "kèm" Tiểu Long học, nó cũng nhăn nhăn nhó nhó, quát tháo vang nhà. Giảng một hồi thấy

Tiểu Long vẫn chưa thông, mặt nó lập tức đỏ gay như gà chọi. Nhìn bộ mặt đó, Tiểu Long đã cuống lại càng cuống, và những hiểu biết ít ỏi mà trí óc nó vừa thu nhận được lập tức bay vèo theo mây gió.

Nhỏ Hạnh dịu dàng hơn Quý ròm nhiều. Là con gái, giọng nói của nó bao giờ cũng nhỏ nhẹ ôn tồn. Hơn nữa nhỏ Hạnh còn là đứa có tính kiên trì bẩm sinh. Say mê hiểu biết, nó đã giở từ điển cặm cụi tra từng từ một để đọc cho được các bộ "Bách khoa toàn thư" bằng tiếng Anh và tiếng Pháp ba nó cất trong tủ. Ngày này qua ngày nọ, nhỏ Hạnh kiên nhẫn học hết từ này đến từ khác, bền bỉ như kiến tha mồi. Cứ thế, nó gặm dần từng cuốn "Bách khoa toàn thư" như Tiểu Long gặm … bánh. Chẳng bao lâu nhỏ Hạnh đã nhét gần hết kho kiến thức khổng lồ kia vào trong cái trí nhớ khủng khiếp của nó và tự nhiên đâm ra giỏi ngoại ngữ kinh khủng.

Cũng nhờ cái tính kiên nhẫn đó mà dù Tiểu Long ù ù cạc cạc, học mười hiểu một, nhỏ Hạnh vẫn ngồi lì bên bàn từ sáng đến trưa, loay hoay tìm mọi cách giúp bạn mình nắm vững bài học.

Nhỏ Hạnh tay chân thì vụng về nhưng đầu óc cực kỳ thông minh. Cách giảng bài dễ hiểu của nó giúp Tiểu Long "sáng ra" từng chút một. Nhưng do cách tiếp thu chậm chạp của mình, Tiểu Long mới giải được hai trong ba bài tập thầy Hiển đã cho thì bà của Quý ròm đã gọi:

- Tới giờ cơm rồi, các cháu ơi!

Ăn cơm xong, nhỏ Hạnh còn phải giảng tiếp cho Tiểu Long bài toán còn lại. Mãi đến gần hai giờ, lúc ba mẹ Quý ròm đã đi làm và anh Vũ đã đi chơi, ba đứa mới lục tục leo lên giường nằm … ngủ trưa.

Tiểu Long cứ nằm ườn trên giường nghĩ ngợi, thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình khi nhớ tới một chi tiết thú vị nào đó. Giải xong mấy bài tập đại số hiểm hóc, lại vừa ngủ một giấc đã mắt, Tiểu Long cảm thấy người mình lâng lâng.

Trong phòng lúc này chỉ có Quý ròm, nhỏ Hạnh và nó. Nhỏ Diệp em Quý ròm đã thức dậy từ đời nào và chắc đang chạy chơi loanh quanh đâu đó. Đã mấy lần Tiểu Long định đánh thức hai bạn nhưng thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh đang có vẻ mê mệt, nó đâm ra ngần ngừ không nỡ.

Tiểu Long lặng lẽ leo xuống đất. Nó định chạy ra sau nhà rửa mặt xong sẽ lên kêu hai bạn dậy nhưng vừa ngước mắt lên, chạm phải chiếc đồng hồ

reo đặt trên đầu giường, thấy cây kim ngắn đang chỉ số 4, nó giật mình kêu toáng:

- Dậy đi, dậy đi! Bốn giờ chiều rồi!

Nhỏ Hạnh nghe la, hoảng hốt choàng dậy:

- Gì vậy Long?

Tiểu Long chỉ tay về phía đầu giường như để phân trần:

- Bốn giờ rồi!

- Bốn giờ thì bốn giờ chứ! Làm gì mà hét cứ như cháy nhà vậy! – Quý ròm làu bàu vì bị đánh thức.

- Mày bảo bốn giờ tụi mình đi Đầm Sen chơi kia mà! – Tiểu Long cự lại.

Quý ròm vẫn bướng bỉnh:

- Bảo bốn giờ nhưng năm giờ mình đi cũng được vậy!

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn lồm cồm leo xuống khỏi giường. Tuy nhiên, nó vẫn chưa nguôi hậm hực, cứ ngoác miệng than vãn:

- Đang ngủ mà bị đập dậy kiểu này đúng là … hết muốn sống!

Biết Quý ròm cố tình "chọc quê" mình cho bõ tức, Tiểu Long không nói gì. Nó chỉ nhe răng cười hì hì.

Chương 2

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh dung dăng dung dẻ khắp khu Đầm Sen rộng lớn đến hơn một tiếng đồng hồ.

Coi khủng long phun lửa chán, chúng thuê pédalo đạp ra giữa đầm. Gió lồng lộng quanh người nghe mát lạnh.

Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long:

- Long hết căng thẳng chưa?

- Căng thẳng gì?

- Mấy bài đại số đó!

Tiểu Long bẽn lẽn:

- Căng thẳng gì đâu!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Tao thấy mày ngồi học mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà không căng thẳng?

Bị Quý ròm "sửa gáy", Tiểu Long giả vờ quay mặt đi chỗ khác. Bỗng nó tròn mắt kêu lên:

- Coi kìa!

- Gì vậy?

Quý ròm và nhỏ Hạnh cùng vọt miệng hỏi. Rồi nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long, cả hai lập tức nhận ra ngay một chiếc pédalo đang tròng trành trên mặt nước.

- Đạp lại gần coi! – Quý ròm ra lệnh.

Nói xong, sực nhớ ra mình đang là "thuyền trưởng" chính, nó vội vàng kéo cần lái và nhấn mạnh bàn đạp. Bên cạnh, Tiểu Long cũng cong lưng đạp phụ.

Trên chiếc pédalo bị nạn lố nhố bốn, năm đứa nhóc cỡ tuổi nhỏ Diệp. Chúng đang hò hét kêu cứu inh ỏi, còn hai đứa con gái trong bọn thì sợ hãi khóc rống.

Thấy bọn Tiểu Long đến gần, tụi nhóc mừng rỡ hét ầm:

- Cứu tụi em với!

- Cho tụi em qua thuyền các anh với!

Vừa la ỏm tỏi, tụi nhóc vừa đổ xô qua một bên khiến chiếc pédalo đột ngột nghiêng hẳn đi.

Tiểu Long xanh mặt ngó Quý ròm:

- Giờ sao mày?

Còn nhỏ Hạnh thì quýnh quíu níu tay áo Tiểu Long:

- Tấp vào cho tụi nhỏ qua đi!

- Không được! – Quý ròm gạt phắt, rồi quay sang tụi nhóc đang nhốn nháo, nó cao giọng ra lệnh – Các em trở về chỗ cũ ngay đi! Nếu không, thuyền sẽ lật bây giờ!

Nghe dọa, tụi nhóc hoảng hốt líu ríu lui vào trong. Nhờ vậy, chiếc pédalo nhanh chóng lấy lại thăng bằng.

- Nghe đây nè! – Quý ròm tiếp tục lên tiếng trấn an – Thuyền các em không chạy được chỉ là do tuột xích thôi, chẳng phải hỏng hóc gì ghê gớm! Không chạy được nhưng nhờ có phao hai bên, nó sẽ không bao giờ chìm, nếu các em ngồi im đừng nháo nhào chạy qua chạy lại!

Quý ròm nói đến đây, mặt mày tụi nhóc đã lộ vẻ yên tâm. Hai đứa con gái cũng thôi khóc. Chúng bình tĩnh mở to mắt chờ "vị cứu tinh" nói tiếp.

Khẽ liếc nhỏ Hạnh một cái, Quý ròm hắng giọng:

- Nhưng các em cũng không thể qua bên thuyền tụi anh được! Chất lên đông quá, thuyền sẽ chìm ngay tức khắc!

Quý ròm nói vừa dứt câu, tụi nhóc đã nhao nhao:

- Chẳng lẽ tụi em ngồi hoài ở đây?

- Thế thì không được rồi! Em phải về nhà, nếu không mẹ em sẽ đi tìm!

- Hu hu!

Một đứa con gái lo lắng bật lên tiếng khóc thút thít.

Quý ròm lại phải nạt:

- Tụi mày có im mồm đi không! – Lần này nó nổi cáu, chẳng buồn "anh anh, em em" như ban đầu nữa – Ngồi yên đó, chờ tụi tao kêu thuyền cứu hộ chạy ra kéo vào!

Rồi sợ tụi nhóc cuống lên chạy loạn, nó đe thêm:

- Đứa nào nhúc nhích, thuyền lật ráng chịu à!

Đến khi thấy tụi nhóc sợ hãi ngoan ngoãn ngồi im, Quý ròm mới thở phào bẻ tay lái cùng Tiểu Long đạp pédalo quay vào bờ.

Sau khi nghe tụi Quý ròm thông báo sự việc, chiếc ca-nô cứu hộ đậu sẵn ven bờ vội vàng phóng ra giữa đầm.

Nhỏ Hạnh rụt cổ nhìn Quý ròm:

- Ghê quá hén?

- Ghê gì?

- Chiếc thuyền của tụi nhỏ đó! Suýt chút nữa là lật rồi!

Quý ròm cười:

- Nói vậy chứ dễ gì lật!

- Bây giờ sao? – Nhỏ Hạnh lại hỏi.

- Sao là sao?

- Mình đứng đây hay về?

Quý ròm trố mắt:

- Đứng đây làm chi?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Chờ tụi nhỏ vô!

Thoạt đầu Quý ròm không hiểu bạn mình đợi tụi nhóc để làm gì, nhưng khi nhác thấy vẻ mặt bồn chồn của nhỏ Hạnh, nó hiểu ngay.

- Trời đất! – Quý ròm phì cười – Không sao đâu mà! Người ta kéo cái "ào" là tụi nhỏ vào tới nơi liền!

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn đứng lại cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh ngóng cổ trông ra giữa đầm. Mãi đến khi thấy chiếc ca-nô và chiếc pédalo nối đuôi nhau lướt sóng vào gần tới bờ, nhỏ Hạnh mới nắm tay hai bạn kéo đi.

- Hạnh này! – Vừa rảo bước về phía cổng, Quý ròm vừa bỡn cợt – Năm đứa nhỏ khi nãy hoạ năm đứa còm nhỏm còm nhom như tôi đứng lệch về một bên trên chiếc pédalo thì không sao, nhưng nếu thay vào đó là năm đứa "gầy khẳng gầy kheo" như thằng Tiểu Long nhà mình thì Hạnh có tưởng tượng được điều gì sẽ xảy ra không?

Biết Quý ròm muốn trêu Tiểu Long, nhỏ Hạnh khoái chí hưởng ứng ngay:

- Chiếc pédalo sẽ lật nhào.

- Gì nữa?

- Năm "thằng Tiểu Long" sẽ rơi tõm xuống đầm.

- Năm "thằng Tiểu Long" có biết bơi không?

- Hình như là không.

- Thế thì chuyện gì sẽ xảy ra?

- Năm tên sẽ uống căng năm bụng nước.

Quý ròm khịt mũi:

- Chỗ này thì Hạnh đoán sai rồi!

- Sai?

- Ừ, không phải năm tên mà cả thành phố đều bị uống nước.

- Cả thành phố?

- Chứ sao! – Quý ròm thản nhiên – Một "thằng Tiểu Long" rơi xuống đầm là đã chí nguy, đằng này năm đứa "ốm nhách" như nó cùng rơi xuống một lúc thì chắc chắn nước sẽ tràn lên bờ và thành phố sẽ bị ngập lụt ngay tức khắc!

Lời giải thích của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bưng miệng cười khúc khích.

Nhưng nhân vật chính bị châm chọc là Tiểu Long thì chẳng thấy có một phản ứng gì.

Quý ròm thắc mắc ngoảnh cổ dòm sang và ngạc nhiên chẳng thấy Tiểu Long đâu:

- Ủa, Tiểu Long đâu rồi?

- Long mới vừa đi bên cạnh Hạnh đây mà! – Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt, nó cũng chẳng rõ Tiểu Long biến đi đằng nào.

Sau khi ngoái cổ nhìn dáo dác một hồi, cả hai phát hiện bạn mình đang đứng chôn chân bên vệ đường, mắt nhìn sững vào một gian trò chơi dựng sơ sài trên bãi cỏ.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã quay ngược trở lại.

- Long đứng đây làm gì thế? – Nhỏ Hạnh sờ tay lên vai bạn, tò mò hỏi.

Tiểu Long không trả lời. Nó cứ thẫn thờ nhìn vào gian trò chơi như thể tâm trí nó đang bị hút chặt vào đó.

- Muốn chơi thì vào chơi chớ làm gì đứng trơ như phỗng thế! – Quý ròm bực mình xẳng giọng.

Tiếng gắt gỏng của Quý ròm làm Tiểu Long bừng tỉnh. Nó nhìn hai bạn, vẻ bẽn lẽn. Rồi quay sang Quý ròm, nó liếm môi nói khẽ:

- Mày nhìn kìa!

Quý ròm nhìn vào gian trò chơi rồi quay ra:

- Người ta đang chơi trò ném lon chứ có gì đặc biệt đâu!

- Ở quầy phần thưởng ấy!

Quý ròm nhìn vào quầy phần thưởng, vẫn chẳng thấy gì.

- Có gì lạ đâu? – Nó chép miệng.

Tiểu Long chỉ vào góc quầy:

- Con gấu bông kìa!

- À!

Quý ròm "à" một tiếng và lại đảo mắt nhìn vào trong. Lần này nó đã trông thấy con gấu bông trắng đốm đen nằm trong góc quầy bên cạnh chiếc giá gỗ nhiều tầng chất đầy xà phòng, mì gói, kem đánh răng và các thứ linh tinh khác. Con gấu bông nằm tít trong góc, chốc chốc lại bị những bóng người qua lại che khuất, nên thoạt đầu nó không nhận ra.

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Nhỏ Oanh em mày thích con gấu này đây hả?

- Con khác! – Mắt Tiểu Long vẫn không rời quầy phần thưởng – Con kia trong cửa hàng Sao Mai! Nhưng con này cũng tựa tựa như vậy!

- Vậy thì mình vào chơi! – Quý ròm kéo tay bạn – Biết đâu mình chơi thắng sẽ trúng thưởng con gấu bông này!

Không đợi giục đến lần thứ hai, Tiểu Long háo hức đi theo bạn.

Nhỏ Hạnh lẽo đẽo phía sau, luôn miệng hỏi dồn:

- Vô đây chi vậy?

Quý ròm quay lại:

- Vô chơi trò ném lon!

- Tự dưng lại chơi trò ném lon? – Giọng nhỏ Hạnh có vẻ phật ý.

- Mình phải đem về cho bằng được con gấu bông kia! – Rồi thấy nhỏ Hạnh vẫn ngơ ngác, Quý ròm lật đật nói thêm – Em gái của Tiểu Long thích con gấu bông này lắm!

Quý ròm giải thích qua loa nhưng nhỏ Hạnh đã hiểu ngay vấn đề. Nó không thắc mắc nữa, chỉ rảo chân cố bước nhanh hơn.

Tới trước gian hàng, Quý ròm móc túi lấy ra tờ một ngàn chìa về phía người đàn ông râu rậm đứng bên trong:

- Chú ơi, bán cho tụi cháu mấy quả bóng!

Khi người chủ gian trò chơi bước đi, cả bọn mới phát hiện ông ta bị thọt chân. Ông cà nhắc đi lại chỗ chiếc giỏ đựng bóng, lấy ra năm quả bóng nhựa đủ màu đặt xuống thanh gỗ rộng bản trước mặt bọn trẻ:

- Này, các cháu cố ném cho trúng nhé!

Cả ba đứa trẻ không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn lên mục tiêu.

Sát bức vách phía sau, một thanh gỗ dài treo lơ lửng cách mặt đất gần hai mét, trên có đặt một dãy dài các lon sữa rỗng.

Cứ hai lon đặt kế nhau lại có một lon chồng lên trên tạo thành một hình tam giác. Trên thanh gỗ cao cao kia có tất cả mười chồng lon như vậy. Chỉ cần ném quả bóng nhựa trúng chồng lon, bất cứ chồng nào, sao cho cả ba cái lon đều rơi xuống đất là thắng cuộc.

Mặc dù chưa chơi trò này lần nào nhưng sau một hồi quan sát những người chung quanh, Quý ròm đã nắm bắt ngay luật chơi. Nó quay sang Tiểu Long:

- Bây giờ ai ném trước? Hay là ném cùng lúc?

Tiểu Long khịt mũi:

- Mày ném trước đi!

Quý ròm đưa quả bóng ra phía sau và ngã người lấy trớn. Quả bóng nhẹ, lại hơi lớn nên nó phải bấu chặt mấy ngón tay, sợ quả bóng tuột ra.

Sau khi nheo mắt ngắm nghía cẩn thận, Quý ròm vung tay ném vụt một phát. Quả bóng bay vù đi và chạm vào bức vách phía sau đánh "bộp" một cái. Những chiếc lon vẫn đứng trơ trơ.

Tiểu Long thở dài:

- Quả bóng bay cách mục tiêu có đến một mét là ít!

Còn nhỏ Hạnh thì bụm miệng cười hích hích:

- Ném vậy mà cũng đòi ném!

Quý ròm đỏ mặt. Nó nhặt một quả bóng khác chìa tới trước mặt nhỏ Hạnh:

- Hạnh ngon thì ném thử coi!

Không khách sáo, nhỏ Hạnh cầm lấy quả bóng. Cũng như Quý ròm, nó nheo nheo mắt nhìn dãy lon trước mặt rồi mím môi ném mạnh. Và cũng như Quý ròm, quả bóng của nhỏ Hạnh nhất định không chịu lao về phía mấy chồng lon mà bay tuốt lên cao.

Tới phiên Quý ròm chọc quê. Nó ôm bụng:

- Hạnh ném hay quá!

- Xạo đi! – Nhỏ Hạnh nghi ngờ – Ném trật mà hay?

- Chứ sao? – Quý ròm cười hì hì – Hạnh ném rớt một con chim rồi kìa!

Biết Quý ròm có ý trêu mình ném quả bóng bay tuốt lên trời, nhỏ Hạnh nguýt một cái dài:

- Xí! Quý làm như Quý giỏi lắm vậy!

Rồi quay sang Tiểu Long, nó giục:

- Long ném đi! Ráng ném cho trúng à nghen!

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lầm lì nhặt lên quả bóng và khẽ bóp một cái. Bàn tay của Tiểu Long to hơn tay của nhỏ Hạnh và Quý ròm nên nó cầm quả bóng rất vừa vặn.

- Trúng không mày? – Quý ròm hồi hộp hỏi.

- Không biết nữa! – Tiểu Long nhếch mép – Nhưng tao sẽ cố!

Nãy giờ Tiểu Long lặng lẽ ước lượng khoảng cách và theo dõi đường bay của quả bóng. Nó có cảm giác hai bạn mình đứng gần quá và cánh tay khi vung ra hơi bị chếch lên trên. Vì vậy nó đứng lùi ra cách bức vách ngăn phía trước chừng một mét và cố giữ tư thế thật vững chãi.

- Đứng xa vậy mày? – Quý ròm xuýt xoa.

Tiểu Long làm như không nghe thấy. Mắt vẫn nhìn thẳng vào mục tiêu, nó nghiêng người lấy đà và vung tay ném mạnh.

Như một viên đạn đại bác vọt ra khỏi nòng, quả bóng xẹt một cái và đập "bốp" vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại. Sức ném của Tiểu Long rất mạnh, do đó khi văng trở lại, quả bóng lao đi với một tốc độ khủng khiếp không thua gì lúc ném ra. Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ kịp thấy nhoáng một cái, quả bóng đã vọt qua dãy đầu người lố nhố, bay tuốt ra ngoài bãi cỏ.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi tiếc rẻ:

- Long ném cao một chút xíu nữa là trúng rồi!

Quý ròm chạy theo nhặt quả bóng, lát chạy về, miệng hít hà:

- Tiếc quá, tiếc quá! Suýt tí nữa được con gấu bông rồi!

Tiểu Long vẫn không nói gì, chỉ liếm môi. Sự khao khát chiến thắng khiến cổ nó khô lại. Tuy bề ngoài nó có vẻ thản nhiên nhưng thật ra so với hai bạn, sự thôi thúc trong lòng nó mãnh liệt hơn nhiều. Cứ mỗi lần liếc về phía con gấu bông đằng góc quầy, Tiểu Long lại nhớ đến vẻ mặt thẫn thờ của nhỏ Oanh và bất giác nghe đầu mình nóng ran …

Chương 3

Cú ném thứ hai của Tiểu Long chệch một chút xíu. Quả bóng lướt sát lên trên chồng lon, cách chừng nửa gang tay.

Nhỏ Hạnh dậm chân:

- Chỉ cần thấp xuống một tẹo nữa thôi!

Quý ròm không la "tiếc quá, tiếc quá" nữa. Mà chậc chậc lưỡi, hệt như vừa cắn phải một quả ớt.

Tiểu Long cắn chặt môi cầm lên quả bóng cuối cùng. Lần này trước khi vung tay, nó cố kềm hơi thở lại trong lồng ngực.

Quả bóng lại lao vụt đi và "păng" một tiếng, chiếc lon trên cùng bị bắn tung lên cao.

Nhỏ Hạnh nhảy cẫng:

- Thắng rồi! Thắng rồi!

- Thắng đâu mà thắng! – Quý ròm "xì" một tiếng – Phải ném rớt cả ba chiếc lon kìa!

Nhỏ Hạnh cụt hứng, quay sang dòm Tiểu Long. Thấy Tiểu Long mặt mày ỉu xìu, lòng nó bất giác bỗng xìu theo.

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Ném nữa chứ?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Sao tao thấy khó ăn quá!

- Không sao đâu! – Quý ròm trấn an bạn và cho tay vào túi lấy ra một tờ bạc mới – Bây giờ ném thêm năm lần nữa, thế nào cũng có lần thắng!

- Đúng rồi đó! – Nhỏ Hạnh hùa theo – Hạnh thấy Long càng ném càng quen tay mà!

Lần này năm quả bóng đều được dồn hết cho Tiểu Long. Nhỏ Hạnh và Quý ròm đứng ngoài làm "cổ động viên", phụ trách phần khua tay múa chân và hét hò ủng hộ.

Nhưng ngay từ đầu Tiểu Long đã ném trượt.

Quả thứ hai: lại trượt.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Long, Quý ròm vội lên tiếng nhắc nhở:

- Bình tĩnh lại nào!

Tiểu Long hít mạnh một hơi để lấy tinh thần.

Quả bóng thứ ba một lần nữa bắn tung chiếc lon trên cùng. Hai chiếc lon còn lại vẫn đứng trơ trơ đầy thách thức.

Quả thứ tư Tiểu Long ném trúng chiếc lon bên dưới khiến chiếc này lẫn chiếc bên trên đều bị văng xuống đất. Chiếc lon còn lại khẽ rung rinh nhưng vẫn nằm yên trên thanh gỗ.

Quý ròm vò đầu bứt tóc:

- Thật tức chết đi được!

Nhỏ Hạnh thì không ngừng đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, không hiểu để nhìn cho rõ hay để nén hồi hộp.

Trong lúc Quý ròm và nhỏ Hạnh hoàn toàn tuyệt vọng thì kỳ tích xảy ra.

Quả bóng cuối cùng trên tay Tiểu Long lao thẳng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon. Hai chiếc rơi ngay xuống đất. Còn chiếc cuối cùng có lẽ do chịu lực va chạm ít hơn nên không chịu rơi theo mà cứ quay lòng vòng trên thanh gỗ như người say rượu khiến ba đứa trẻ căng mắt ra nhìn, hồi hộp còn hơn theo dõi cảnh rượt bắt trên phim trinh thám.

Mãi đến khi chiếc lon lảo đảo kia quay ra tới ngoài rìa và rơi thẳng xuống đất, cả ba cái miệng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tuyệt quá! – Nhỏ Hạnh hớn hở reo lên – Lần này thì thắng thật rồi!

Quý ròm áp tay lên ngực:

- Suýt chút nữa trái tim tao đã vọt tuốt ra ngoài!

Tiểu Long mỉm cười nhìn hai bạn, vẻ sung sướng hiện rõ trên mặt.

Người chủ gian trò chơi tươi cười bước lại, tay cầm một gói mì "hai con tôm". Ông chìa gói mì ra trước mặt Tiểu Long:

- Phần thưởng của "nhà thiện xạ" đây!

- Không, không! – Tiểu Long lật đật xua tay – Cháu không lấy thứ này!

- Ồ, hóa ra là cháu không thích ăn mì! – Người đàn ông râu rậm khôi hài – Vậy chắc là cháu thích cục xà phòng kia!

- Cháu cũng không thích xà phòng! – Tiểu Long lắc đầu.

Người chủ gian trò chơi vẫn chẳng tỏ vẻ gì phật ý. Ông chỉ tay vào quầy phần thưởng, giọng dễ dãi:

- Vậy thích thứ nào, cháu cứ nói! Kem đánh răng, hộp chì màu hay chai nước ngọt …

- Bạn cháu thích con gấu bông đằng kia kìa! – Quý ròm sốt ruột vọt miệng.

- Con gấu bông? – Người đàn ông kêu lên kinh ngạc.

- Vâng ạ, chính con gấu bông có màu trắng đốm đen ấy đấy!

- Ôi, thế thì không được rồi các cháu ơi! – Người đàn ông vò chòm râu rậm, vẻ khó xử.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Sao lại không được kia chú? Chả phải con gấu bông đó là để thưởng cho những ai chơi thắng sao?

- Con gấu bông không phải là phần thưởng! – Người đàn ông nhún vai – Chú đặt nó đấy cốt để trang trí cho gian hàng thôi!

Quý ròm khẽ liếc Tiểu Long, thấy bạn mình mặt mày đầy vẻ thất vọng, bèn quay sang người chủ gian trò chơi, tặc lưỡi hỏi:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao chú?

- Cách gì? – Thoạt đầu người đàn ông không hiểu Quý ròm muốn nói gì, nhưng rồi ông vỡ lẽ – À, cháu muốn nói về con gấu bông ấy ư?

- Vâng.

- Nếu vậy thì có một cách! – Người đàn ông nheo mắt – Đó là các cháu phải bỏ tiền ra mua thôi!

Tiểu Long lật đật hỏi:

- Bao nhiêu tiền hả chú?

Nó hy vọng con gấu bông ở đây giá sẽ rẻ hơn ở cửa hàng Sao Mai. Nhưng câu trả lời của người đàn ông khiến nó chết đứng:

- Tám chục ngàn.

Quả là con gấu bông này rẻ hơn con gấu bông kia hai chục ngàn. Nhưng như vậy cũng chẳng ăn thua gì. Tám chục ngàn đối với bọn học trò như nó vẫn còn là một món tiền ngoài tầm tay.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khi nghe người đàn ông nêu lên số tiền quá lớn như vậy cũng chỉ biết lắc đầu tuyệt vọng ngó nhau.

- Tụi cháu không thể nào có được một món tiền lớn như vậy! – Cuối cùng, Tiểu Long nói, nó gãi gãi cổ rồi cầm lấy gói mì trước mặt – Thôi, tụi cháu lấy gói mì này vậy! Chào chú!

Trước khi quay đi, nó còn đưa mắt nhìn về phía con gấu bông với vẻ vương vấn buồn bã như đang vĩnh biệt một bóng hình vô cùng thân thiết.

Ánh mắt của Tiểu Long khiến người chủ gian trò chơi bỗng cảm thấy nao nao. Vì vậy khi ba đứa trẻ đi được bốn, năm bước, ông đã gọi giật:

- Này, này, các cháu khoan đi đã!

Ba đứa trẻ thấp thỏm quay đầu lại.

- Có chuyện gì vậy hở chú? – Quý ròm ngơ ngác hỏi.

- Các cháu quay lại đây đi! – Người đàn ông vẫy tay – Chú vừa nghĩ ra được một cách!

Ba đứa trẻ lập tức bước lại.

Quý ròm hồi hộp:

- Chú nghĩ ra cách gì vậy?

Người đàn ông xoa xoa chòm râu, e hèm một tiếng rồi thủng thỉnh cất giọng:

- Nếu các cháu thích con gấu bông này quá mức thì bây giờ có thể làm như thế này: các cháu phải ném đổ năm chồng lon liên tiếp!

- Thế thì sao kia ạ? – Quý ròm vẫn chưa hiểu.

Người đàn ông mỉm cười:

- Thế thì các cháu sẽ được con gấu bông chứ sao!

- Ồ, hay quá! – Quý ròm reo lên, nhưng chợt nhớ đến điều kiện khắt khe của người chủ gian trò chơi, mặt nó bỗng xịu xuống – Nhưng ném đổ liên tiếp năm chồng lon thì tụi cháu không làm được đâu ạ!

- Thì các cháu cứ thủ xem! Biết đâu đấy! – Người đàn ông động viên, rồi chỉ tay vào Tiểu Long, ông gật gật đầu – Chú thấy cháu này có thể làm được đấy!

Nhỏ Hạnh kéo tay Tiểu Long:

- Sao? Thử không?

Tiểu Long đang ngần ngừ thì Quý ròm khoát tay:

- Ném đại đi! Biết đâu tụi mình gặp vận hên thì sao?

Rồi không đợi Tiểu Long kịp có ý kiến, Quý ròm nhanh nhẹn mua năm quả bóng và đẩy hết về phía Tiểu Long. Lần này, nó nhắc nhở ngay từ đầu:

- Cứ bình tĩnh mà ném! Nhỡ trật thì thôi!

Tiểu Long nhìn bạn, gật đầu. Mình phải thật bình tĩnh! Nó tự nhủ rồi liếc xuống năm quả bóng trước mặt, mím môi cầm lên quả bóng màu xanh. Màu xanh là màu hy vọng! Tiểu Long nhớ nó đã từng nghe ai đó nói như thế.

Dường như những ý nghĩ sáng sủa đó giúp nó vững tin hơn. Ngay từ quả bóng đầu tiên, Tiểu Long đã ném tung ba cái lon xuống đất.

Quý ròm vỗ tay đôm đốp:

- Tuyệt lắm Tiểu Long ơi!

Còn nhỏ Hạnh thì không ngớt reo hò:

- Ráng lên! Ráng lên!

Tiểu Long cố giữ vẻ nghiêm nghị. Nó đưa tay quẹt mũi và hồi hộp cầm lên quả bóng thứ hai. Nheo mắt ngắm nghía một hồi, Tiểu Long vung mạnh tay. Quả bóng bay vù và đập mạnh vào chồng lon kêu đánh "binh" một tiếng.

Nhỏ Hạnh nhảy cẫng:

- Thắng rồi, thắng rồi! Ba chiếc lon đổ hết rồi!

Quý ròm vội níu tay nhỏ Hạnh:

- Yên nào! Để cho Tiểu Long tập trung tinh thần! Đừng quên là còn những ba quả nữa!

Không biết có phải vì nhỏ Hạnh hết hò reo đến nhảy múa khiến Tiểu Long không "tập trung tinh thần" được hay không mà cú ném tiếp theo của nó không còn chuẩn xác nữa.

Quả bóng bay trượt bên trên chồng lon, đập "bộp" vào tấm ván phía sau rồi rơi xuống nằm ngơ ngác dưới đất.

- Thế là công cốc! – Nhỏ Hạnh thở dài.

Không khí đang háo hức bỗng nhiên chùng xuống như một sợi dây đàn bị tuột khóa.

Tiểu Long cắn môi buồn bã, hiểu rằng ước mơ đã tiêu tan.

Quý ròm nhìn người chủ gian trò chơi, cố hy vọng:

- Bây giờ sao hở chú?

- Sao là sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nếu bây giờ bạn cháu ném đổ thêm ba chồng lon nữa thì có được thưởng con gấu bông kia không?

- Tất nhiên là không rồi! – Người đàn ông râu rậm lắc đầu – Các cháu phải ném đổ năm chồng lon liên tiếp kia! Liên tiếp chứ không được cách quãng!

Người đàn ông nhấn mạnh câu sau cùng khiến Quý ròm hoàn toàn tuyệt vọng. Nó chớp chớp mắt:

- Thế hai lần thắng vừa rồi không được tính à?

- Tính chứ! – Người đàn ông khịt mũi – Nhưng chỉ tính bình thường thôi! Nghĩa là chỉ được thưởng xà phòng hoặc là kem đánh răng …

Nói xong, người đàn ông cà nhắc quay lại chỗ quầy phần thưởng lấy ba món linh tinh đem đặt trước mặt bọn trẻ.

Quý ròm nhìn Tiểu Long:

- Giờ sao mày?

- Thì lấy chứ sao! – Tiểu Long cười méo xẹo.

Nhưng nó chưa kịp đưa tay ra thì nhỏ Hạnh đã cầm lên cục xà phòng và hộp kem:

- Để Hạnh giữ cho! Long ném tiếp đi! Còn hai quả nữa kia mà!

Tiểu Long nhún vai:

- Thế là xem như ném lại từ đầu!

Nhỏ Hạnh cười:

- Biết đâu lần này Long ném trúng liên tiếp thì sao!

Nhỏ Hạnh cố giữ vẻ mặt tươi tỉnh để động viên bạn. Nhưng sau cú ném hụt vừa rồi, tay chân Tiểu Long đã xụi lơ. Những cú ném tiếp theo chệch choạng hẳn. Một quả trúng thanh ngang, một quả bay tuốt lên trời.

- Ném nữa chứ? – Người chủ gian trò chơi cười cười nhìn Tiểu Long.

- Dạ, thôi ạ!

Tiểu Long lắc đầu, hai bàn tay lúng túng chùi vào nẹp quần.

Đang rờ rẫm bâng quơ, chợt nó chạm phải một vật gì cồm cộm. Như sực nhớ ra, nó thò tay vào túi quần móc ra một quả bóng nỉ.

Tiểu Long bóp bóp quả bóng trong tay một thoáng rồi bất chợt chìa ra trước mặt người đàn ông râu rậm:

- Cháu ném bằng quả bóng này được chứ?

- Quả bóng này ư? – Người đàn ông nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long với vẻ cảnh giác.

- Vâng ạ.

Người đàn ông e hèm một tiếng rồi nói, mắt nheo nheo:

- Nếu ai cũng đòi ném bằng quả bóng này thì chắc là chú sạt nghiệp mất!

Giọng người đàn ông nửa như khôi hài nửa như chế diễu. Tiểu Long đỏ mặt:

- Nhưng cháu phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng kia mà!

Người đàn ông lộ vẻ ngần ngừ. Bọn trẻ thấy mày ông cau lại.

- Thôi được! – Cuối cùng ông nói – Nhưng một nghìn đồng chỉ được ném một lần thôi đấy!

Quý ròm liếm môi:

- Sao đắt thế ạ?

Người đàn ông nhún vai:

- Bởi ném bằng quả bóng này dễ trúng hơn ném bằng quả bóng nhựa nhiều!

Quý ròm muốn phản đối nhưng chưa nghĩ ra được lý lẽ gì, đành tặc lưỡi làm thinh. Thấy vậy, Tiểu Long khều vai bạn:

- Thôi, tụi mình về quách!

- Gượm đã! – Quý ròm vừa nói vừa thò tay vào túi mò mẫm – Tao còn một ngàn! Mày cứ ném thử một quả nữa xem sao!

Tiểu Long lắc đầu định mở miệng từ chối nhưng khi bóp nhẹ quả bóng nỉ trong tay, lòng nó bỗng nhiên cồn cào, cứ muốn ném thử một phát cho biết.

Quả nhiên, với quả bóng vừa vặn trong tay, Tiểu Long như rồng thêm cánh. Cú ném của nó chuẩn đích và mạnh đến nỗi ba chiếc lon bị bắn tung

vào vách, còn quả bóng sau khi "hoàn thành nhiệm vụ", tiếp tục lao vọt tới trước, xoi thủng tấm nan tre và mắc kẹt luôn trong đó.

Trong khi bọn trẻ reo lên mừng rỡ thì người đàn ông sầm mặt càu nhàu:

- Cháu ném nhẹ tay một tí chứ! Cứ như đại bác thế này thì tường vách nào chịu nổi!

Quý ròm nhe răng cười:

- Bạn cháu nó không ném nhẹ được đâu! Tay nó như có lò xo ấy!

Nhỏ Hạnh hào hứng móc túi lấy ra tờ hai ngàn.

- Tụi cháu ném thêm hai quả nữa! – Nó đẩy tờ giấy bạc về phía người chủ gian trò chơi.

Cú ném kinh hồn của Tiểu Long vừa rồi khiến người đàn ông hơi sửng sốt. Vẻ ngần ngại hiện rõ trên mặt nhưng đã lỡ hứa, ông đành phải bất đắc dĩ cầm giấy bạc và lặng lẽ quay lại phía sau gỡ quả bóng đang dính chặt trên vách trao cho Tiểu Long.

Cú ném thứ hai của Tiểu Long là bản sao của cú ném thứ nhất. Quả bóng đi nhanh, mạnh, lao thẳng vào chính giữa chồng lon với một tốc độ chóng mặt.

Ba chiếc lon văng ra khỏi thanh gỗ, đập mạnh vào vách trước khi rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất. Lần này, quả bóng không dính vào vách nữa mà nẩy tuốt lại đằng góc nhà khiến người đàn ông phải chân thấp chân cao đuổi theo nhặt lại.

- Cháu ném cừ lắm!

Khi đưa quả bóng cho Tiểu Long, người đàn ông bật ngón tay cái lên, khen ngợi.

Tiểu Long mỉm cười nhìn người chủ gian trò chơi và trong một thoáng nó chợt giật mình nhận thấy điều gì đó như là sự lo lắng thoáng hiện trong đáy mắt người đối diện. Có lẽ ông ta sợ mình sẽ thắng cuộc! Tiểu Long áy náy nhủ bụng và bất giác chùn tay lại.

Mất tập trung, cú ném thứ ba của Tiểu Long chệch khỏi mục tiêu, quả bóng đập mạnh vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại rồi va phải cây cột đứng, lại bắn trở vào. Quả bóng xẹt qua xẹt lại nhoang nhoáng như sao xẹt khiến người đàn ông hoảng hốt ngồi thụp xuống.

Vẻ luống cuống của người đàn ông làm nhỏ Hạnh phì cười. Nó kêu:

- Đứng dậy đi chú ơi! Chẳng chết chóc gì đâu!

Quý ròm cũng buồn cười, nhưng cố nén. Chỉ có Tiểu Long là không cười nổi. Cú ném hụt vừa rồi khiến nó buồn vô hạn. Nó càng buồn hơn khi người đàn ông nhanh chóng trấn tĩnh nhặt lên quả bóng và kịp với lấy hai gói mì trên quầy phần thưởng đem tới trước mặt nó:

- Cháu lấy cái này vậy nhé!

Tiểu Long cầm lên hai gói mì, thiểu não quay sang Quý ròm:

- Về đi!

- Sao lại về? – Quý ròm phản đối.

Nhỏ Hạnh móc ra ba ngàn xòe trước mặt:

- Long cứ ném nữa đi! Hạnh còn tiền đây nè!

Tiểu Long liếc mấy tờ bạc:

- Ba ngàn thì chẳng ăn thua gì! Muốn ném năm cú phải có đủ năm ngàn kia!

- Em biếu anh hai ngàn nè!

Một giọng nói lạ hoắc bất thần vang lên. Kèm theo là một cánh tay nhỏ xíu chìa ra, vung vẩy tờ bạc hai ngàn.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh ngạc nhiên quay đầu nhìn và cả ba nhận ra ngay thằng nhóc đi trên chiếc pédalo tuột xích khi nãy.

Hóa ra cuộc thách đấu giữa bọn Tiểu Long và người chủ gian trò chơi ngay từ đầu đã thu hút sự chú ý của những người chung quanh. Ngay cả những kẻ đang ném lon bên cạnh cũng ngừng chơi để tập trung theo dõi màn "quyết đấu" của bọn Tiểu Long. Khách dạo chơi đi ngang, thấy đông người tụ tập, cũng tò mò dừng lại ghé mắt.

Bọn nhóc đi trên chiếc pédalo bị nạn tham gia vào đám khán giả này từ lâu nhưng mãi để đầu óc vào cuộc chơi càng lúc càng căng thẳng, bọn Quý ròm không phát hiện ra.

Tiểu Long cảm động nhìn vị khán giả nhỏ tuổi:

- Cám ơn em! Nhưng anh không chơi nữa đâu!

- Sao vậy? – Thằng nhóc trố mắt – Em thấy anh ném giỏi lắm mà!

- Nhưng ném trúng năm lần liên tiếp là chuyện không thể được!

Tiểu Long nhăn nhó đáp. Rồi thấy đôi mắt đen láy đang nhìn mình với vẻ thất vọng, Tiểu Long xoa vai thằng bé, nói thêm:

- Nhưng anh không chịu thua đâu! Anh sẽ về tập luyện cho thật giỏi, rồi sẽ trở lại đây!

Thằng nhóc tươi cười:

- Hôm đó em sẽ đến đây ủng hộ anh! – Đang nói, nó chợt nhớ ra một điều liền nhíu mày hỏi – Nhưng chừng nào anh mới trở lại đây?

- Anh cũng chả biết! – Tiểu Long đưa tay quệt mũi – Nhưng chắc chắn anh sẽ trở lại!

Chương 4

Mảnh đất nhỏ phía sau nhà Tiểu Long không biết nên gọi là sân hay là vườn.

Vườn thì phải cây cối xum xuê, nếu không cũng phải trăm hoa khoe sắc. Đằng này mảnh đất nhà nó chỉ trồng lèo tèo dăm bụi chuối kế hàng rào, sát với vách tường nhà đối diện.

Lúc bình thường, Tiểu Long chẳng bao giờ la cà lại chỗ những bụi chuối này, trừ những khi mót tiểu đột xuất không kịp chạy vô nhà. Nó chỉ quanh quẩn ở khu vực giữa sân nơi những bao cát treo lủng lẳng để huỳnh huỵch luyện quyền luyện cước.

Nhưng mấy hôm nay tình thế lại khác hẳn. Hễ tót ra vườn là Tiểu Long chạy ngay lại chỗ mấy gốc chuối. Bây giờ đó là nơi chốn nó gắn bó mật thiết nhất. Nó đang mượn mấy thân chuối để luyện tài xạ tiễn.

Tiểu Long lấy mũi dao khắc lên các thân chuối những vòng tròn nhỏ, cách mặt đất gần hai mét, bằng đúng tầm cao của những chồng lon nơi gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm. Rồi lùi ra xa cũng với một khoảng cách bằng khoảng cách hôm nọ giữa các chồng lon và nó, Tiểu Long bắt đầu lôi quả bóng nỉ trong túi quần ra, nheo mắt ném.

Tiểu Long hiểu rằng nếu không luyện thành tuyệt kỹ "bách phát bách trúng" thì chỉ tổ đem tiền "nướng" hết vào trò chơi ném lon này mà chẳng mong gì sờ được vào bộ lông của con gấu bông nọ.

Vì vậy, chiều nào nó cũng ra vườn ném rã cả tay.

Anh Tuấn và anh Tú thắc mắc, nó thản nhiên đáp:

- Em luyện gân tay!

Anh Tuấn tỏ ý nghi ngờ:

- Ai lại luyện gân tay bằng cách như vậy!

- Thầy em bảo thế mà lại!

Cái kiểu "luyện gân tay" kỳ quặc của Tiểu Long khiến hai ông anh bán tín bán nghi nhưng thấy nó đem thầy ra làm bằng chứng nên chả ai hỏi tới hỏi lui nữa.

Nhỏ Oanh thắc mắc, Tiểu Long lại giải thích kiểu khác:

- Tao tập ném … chim.

Nhỏ Oanh ngơ ngác:

- Chim ở đâu mà ném?

- Chim ở trên trời chứ đâu!

- Anh chỉ giỏi xạo! – Nhỏ Oanh cười hích hích – Chim bay trên trời làm sao ném trúng được?

- Mày ngốc quá! – Tiểu Long khịt mũi – Tao đâu có ném lúc nó đang bay! Tao đợi nó đậu xuống rồi mới ném chớ bộ!

Nhỏ Oanh vẫn gân cổ:

- Nhưng em chả thấy ai ném chim bao giờ cả! Người ta chỉ bắn chim bằng ná thôi!

- Bắn bằng ná ai bắn chả được! – Tiểu Long bĩu môi – Ném chim bằng quả bóng mới là khó! Vì vậy mà tao phải tập!

Nghe Tiểu Long giảng giải một hồi, nhỏ Oanh bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nó không vặn vẹo nữa. Mà ngồi im trên chiếc ghế gỗ, thô lố mắt nhìn anh nó tập … ném chim.

Từ hôm đó, chiều nào nhỏ Oanh cũng lẽo đẽo theo Tiểu Long ra vườn.

Thấy vậy, Tiểu Long khoái lắm. Có được một vị khán giả trung thành lúc nào cũng tò tò đi theo xem mình tập luyện, Tiểu Long hăng hái hẳn lên.

Nhưng vị khán giả nhiệt tình kia chỉ ngồi im được ba buổi đầu. Đến bữa thứ tư, nhỏ Oanh bắt đầu mở miệng gạ:

- Anh Long nè!

- Gì?

- Nhà bạn em ấy mà!

- Nhà bạn mày sao?

- Nhà nó có một cây xoài cao lắm!

- Vậy hả? – Giọng Tiểu Long hờ hững.

Nhỏ Oanh cố cất cao giọng:

- Cây xoài nhà nó toàn những trái là trái!

Nhưng Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì chú ý đến những trái xoài ở nhà bạn nhỏ Oanh. Giọng nó vẫn thờ ơ:

- Vậy hả?

Thái độ của ông anh khiến nhỏ Oanh phát bực. Nhưng nó cố nén, hạ giọng rủ:

- Hôm nào anh với em đến chơi nhà nó đi!

- Nhà bạn mày ấy hả?

- Ừ.

Tiểu Long nhún vai:

- Nhưng tao đâu có quen nó!

- Cần gì quen! – Nhỏ Oanh chớp mắt – Anh tới … ném xoài giùm tụi em!

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó quay lại tròn mắt nhìn nhỏ Oanh:

- Hóa ra mày định nhờ tao chuyện ấy đấy?

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Xoài nhà bạn em ngọt lắm …

Nhỏ Oanh khôn ngoan "quảng cáo" khiến Tiểu Long nuốt nước miếng đánh "ực" một cái. Nhưng nó nhất quyết không để bị dụ dỗ:

- Tao tập ném chim chứ đâu có tập ném xoài!

- Chim hay xoài gì cũng vậy thôi! – Nhỏ Oanh tiếp tục gạ gẫm – Thậm chí ném xoài còn dễ hơn ném chim! Chim nó nhúc nhích chứ xoài đâu có nhúc nhích!

Sự so sánh của nhỏ Oanh tuy đơn giản nhưng thật khó bắt bẻ. Thật ra Tiểu Long cũng rất thích ăn xoài, nhất là thứ "xoài nhà bạn em ngọt lắm" như nhỏ Oanh mô tả. Nhưng Tiểu Long không dám nhận lời. Nó sợ mình ném trật sẽ làm trò cho bọn con gái. Mục tiêu thực sự của nó là những chồng lon ở gian hàng trò chơi trong công viên Đầm Sen kia. Chứ nó tha thiết cóc gì trò ném chim. Ném chim là nó chỉ bịa. Nhưng nhỏ Oanh lại tin lấy tin để, thế mới khổ!

Tiểu Long loay hoay cả buổi vẫn chưa nghĩ ra cách nào từ chối. Trong khi đó nhỏ Oanh cứ luôn miệng giục "Hôm nào anh đi với em nhé!" khiến nó cứ cuống cả lên.

Đang thập phần bối rối, mắt Tiểu Long chợt sáng lên:

- Tao không đi được đâu!

- Sao vậy? – Mặt nhỏ Oanh xịu xuống.

- Ném xoài khó lắm! – Tiểu Long tặc lưỡi – Khó gấp ngàn lần trò ném chim lận!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, nó hùng hồn giải thích:

- Lũ chim tuy nhúc nhích nhưng ném trúng là tụi nó rớt liền. Còn trái xoài dù sao cũng có cái cuống. Cái cuống dính chặt vào cành cây. Dẫu tao có ném trúng hai ba lần, trái xoài chưa chắc đã rớt mà có khi còn nát bét ra không chừng!

Nhỏ Oanh tất nhiên không tin là trái xoài khi bị ném trúng lại không chịu rớt. Dù sao cái cuống xoài cũng không phải là cọng kẽm. Nó giòn, dễ gãy thí mồ. Nhưng thấy ông anh mình có vẻ chẳng tha thiết gì với chuyện ném xoài nên nhỏ Oanh chẳng buồn ép uổng hay vặn vẹo. Nó chỉ ngồi thừ ra một cách ấm ức.

Chính vì nỗi ấm ức đó mà một hôm không hiểu Tiểu Long luyện "ném chim" cách sao, quả bóng lại đập vào thân chuối bắn ngược trở lại trúng ngay vào trán nhỏ Oanh, nó liền bụm mặt khóc bù lu bù loa khiến chàng võ sĩ nhà ta điếng hồn.

- Mày bỏ tay ra tao xem thử nào! – Tiểu Long cúi lom khom trước mặt nhỏ Oanh, lo lắng nói.

Nhỏ Oanh không những không buông tay, lại còn ngoác miệng kêu lớn:

- Ui da, đau quá!

Tiểu Long nghe bụng nóng ran. Nó càng khom người xuống:

- Thì mày bỏ tay ra đi!

Nhỏ Oanh mếu máo:

- Đau quá, không bỏ được!

Tiểu Long càng quýnh. Nó nuốt nước bọt:

- Mày nghe đau lắm hả?

- Đau lắm! – Giọng nhỏ Oanh nức nở – Chắc em vỡ sọ mất!

Giọng nhỏ Oanh rõ là cái giọng muốn ăn vạ. Tuy nghi hoặc nhưng Tiểu Long không nén nổi phập phồng. Nó cứ luôn miệng khẩn khoản:

- Thì mày bỏ tay ra cho tao xem đi! Hé ra một tí cũng được!

Đợi Tiểu Long năn nỉ muốn sùi bọt mép, nhỏ Oanh mới từ từ hé tay ra.

Tiểu Long nhìn sững vào trán nhỏ em, rùng mình khi nghĩ đến cảnh cái trán vỡ toác. Nhưng trán nhỏ Oanh vẫn lành lặn như thường. Cũng không hề dây một chút máu.

Tiểu Long thở phào:

- Không hề gì đâu! Trán mày chỉ bị u một cục thôi!

- U một cục mà anh bảo không hề gì! – Nhỏ Oanh vừa thút thít vừa nhăn mặt rờ rẫm chỗ sưng.

Biết lúc này càng đôi co càng bất lợi, Tiểu Long không buồn cãi cọ. Nó chỉ nói:

- Mày ngồi đó để tao chạy vào nhà kiếm chai dầu ra xức!

Rồi không đợi nhỏ Oanh kịp có ý kiến, Tiểu Long ba chân bốn cẳng chạy vụt đi.

Lục lọi trong tủ thuốc một hồi, Tiểu Long tìm thấy chai dầu khuynh diệp. Nhưng nó mới cầm chai dầu trong tay, vừa quay lưng chưa kịp bước đi thì ba đã lù lù ôm thùng đồ nghề đi vô.

- Sao hôm nay ba về sớm thế nhỉ? Tiểu Long thấp thỏm nhủ bụng và lấm lét nhìn ba.

Như không hề hay biết gì, ba đặt thùng đồ nghề xuống đất, chậm rãi quệt mồ hôi trán và nhìn Tiểu Long, hỏi:

- Con đang làm gì thế?

Tiểu Long ấp úng:

- Dạ, con kiếm chai dầu.

- Dầu à? – Ba ngồi xuống đi-văng – Con mới bị té hay sao?

Nghe ba hỏi vậy, Tiểu Long mừng rơn. Nó đã định gật đầu đại cho xong. Nhưng rồi sợ ba hỏi tiếp té chỗ nào đưa ba xem thì chẳng biết lấy "bằng cớ" đâu để trưng ra, nó đành bấm bụng đáp:

- Em Oanh té chứ không phải con!

Nghe đến nhỏ Oanh, ba đứng bật ngay dậy, vẻ lo âu:

- Oanh à? Nó làm sao mà té?

- Nó có làm sao đâu! – Tiểu Long gãi đầu – Nó chỉ bị trượt chân thôi!

- Trượt chân mà con bảo là không làm sao! – Ba có vẻ phật ý – Thế nó đang ở đâu?

- Nó ở đằng sau vườn! – Tiểu Long cắn môi đáp, nó hít một hơi dài để tự trấn tĩnh.

Ba đi ngay ra vườn.

Tiểu Long lẽo đẽo đi theo, chân nặng như đeo chì.

Ba bước thẳng lại chỗ nhỏ Oanh ngồi. Chưa tới nơi, ba đã lật đật hỏi:

- Con bị làm sao thế hả con?

Nhỏ Oanh quay lại, chưa kịp đáp, ba đã kêu lên:

- Ôi, trán con làm sao thế kia?

Đã nín khóc, nghe ba hỏi, nhỏ Oanh bất giác rơm rớm mắt:

- Anh Long ném trúng con!

- Thằng Long ném? – Ba sửng sốt – Nó ném bằng gì?

Nhỏ Oanh sụt sịt:

- Ảnh ném bằng quả bóng!

Ba quay sang Tiểu Long lúc này đang đứng như trời trồng, mặt tái mét.

- Thế đấy! – Ba hừ mũi – Vậy mà dám bảo là em té!

Tiểu Long vẫn đứng im, chỉ có những ngón chân ngọ nguậy một cách khổ sở.

- Sao con lại ném em? – Ba lại gằn giọng.

- Con đâu cố ý ném nó! – Tiểu Long liếm cặp môi khô rang – Con ném vào cây chuối đằng kia, thế là quả bóng văng ngược lại trúng phải nó!

Ba nhìn nhỏ Oanh:

- Anh Long nói đúng không?

Nhỏ Oanh đưa tay quệt nước mắt:

- Dạ đúng.

Ba đã định phạt Tiểu Long, nhưng tình huống lại bất ngờ xoay ra như vậy, ba đành thở dài bảo:

- Đưa chai dầu đây!

Biết giông bão đã trôi qua, Tiểu Long sốt sắng chìa chai dầu trong tay ra.

Một chân quỳ một chân ngồi, ba thấm dầu vào những đầu ngón tay và se sẽ thoa lên chỗ sưng trên trán nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh không bỏ lỡ dịp may để nhõng nhẽo. Nó cứ "ui da" luôn mồm khiến bụng Tiểu Long cứ giật thon thót.

- Không sao đâu! – Ba nhẹ nhàng trấn an – Chỉ đau một chút xíu thôi, rồi sẽ khỏi ngay ấy mà!

Xức dầu xong, ba đứng dậy định bỏ vào nhà nhưng không hiểu sao đến phút chót, ba lại nhìn về phía những bụi chuối. Tiểu Long nhìn theo ánh mắt ba, tim thót lại.

Quả nhiên, ba hỏi, sau một thoáng trầm ngâm:

- Con làm gì với những bụi chuối thế?

Tiểu Long chột dạ:

- Con có làm gì đâu!

- Thế những vòng tròn khắc trên thân chuối kia là những vòng gì?

- Ờ … ờ …

Tiểu Long không biết phải giải thích như thế nào. Nó cứ "ờ, ờ" cả buổi khiến ba sốt ruột:

- Làm gì con cứ "ờ, ờ" mãi thế? Những vòng đó là những vòng gì?

Lần này thì nhỏ Oanh vọt miệng đáp thay:

- Cái đó là để anh Long tập ném đấy!

- Tập ném? – Ba ngạc nhiên.

- Dạ, – Nhỏ Oanh nhanh nhẩu – Ảnh đang tập ném chim!

- Tập ném chim? Lại trò kỳ quặc gì nữa thế này! – Ba làu bàu, rồi quay sang Tiểu Long, ba nghiêm nghị nói – Trong ba anh em trai, con là người duy nhất còn được học hành. Do đó con phải cố gắng học thật tốt để tương lai con sau này được sáng sủa, đồng thời để làm gương cho em con. Con thích học võ thì cứ học, ba không cấm. Võ nghệ giúp cho thân thể được tráng kiện, đó là điều tốt. Nhưng ba không muốn con bày thêm ra những trò nghịch như ném chim, ném cá gì đó, vừa ảnh hưởng đến thời gian học tập vừa gây ra những chuyện không hay!

Tiểu Long cuối đầu đứng nghe, đau xót hiểu mình bị rầy oan nhưng chẳng thể biện bạch.

Nó tập ném đâu phải với mục đích ném chim hay ném cá như ba vẫn tưởng. Nó cũng chẳng phải là đứa ưa nghịch ngợm hay quấy phá. Nó chỉ có

một ước mơ cháy bỏng là làm sao đem con gấu bông về cho nhỏ Oanh thôi. Nhà nó nghèo, không có tiền mua đồ chơi cho em gái nó. Do đó mà nó phải cố. Do đó mà mỗi buổi chiều nó phải ra vườn kiên trì tập ném đến rã rời cả gân cốt.

Nhưng trước khi chiến thắng trong cuộc "thách đấu" với người chủ gian hàng trò chơi kia, Tiểu Long không thể hở môi cho bất cứ ai trong nhà về dự định của mình. Nói ra khác chi là vòi vĩnh. Và chắc chắn ba mẹ nó sẽ buồn. Anh Tuấn anh Tú cũng sẽ buồn. Vì trong khi chạy ăn từng bữa mà vẫn còn thiếu trước hụt sau, mọi người đào đâu ra một khoản tiền lớn như thế để mua giấc mơ cho em gái nó!

Tiểu Long cũng không thể tiết lộ với nhỏ Oanh những toan tính của mình. Bởi tự trong thâm tâm, nó không tin chắc mình sẽ ném đổ năm chồng lon liên tiếp. Hiện nay nó đang cố hết sức để đạt đến điều đó nhưng kết quả cuối cùng sẽ như ý muốn hay không thì nó không tài nào biết chắc. Do đó, nó ngậm tăm. Nói ra bây giờ, nhỡ không thực hiện được, nhỏ Oanh sẽ càng hụt hẫng. Hoài công chờ đợi một điều gì đó để rốt cuộc nhận ra điều đó không bao giờ đến thì tội nghiệp biết bao!

Chính vì những lẽ đó mà khi bị ba nghiêm giọng rầy la, Tiểu Long vẫn không nói gì. Nó chỉ cúi gầm mặt xuống đất, môi cắn chặt và trên khóe mắt nó, những giọt lệ nóng bỏng đang nghẹn ngào, lặng lẽ ứa ra.

Chương 5

Sau vụ đó, Tiểu Long không luyện ném bóng ở nhà nữa. Bây giờ nó tập ném trên trường.

Khi tiếng trống ra chơi "tùng, tùng" vang lên, nó kéo áo Quý ròm. Thế là hai đứa nhét vội nhét vàng tập vở vào ngăn bàn rồi ba chân bốn cẳng chuồn ra sau hè.

Tiểu Long cố tình không rủ nhỏ Hạnh. Nhớ đến bộ mặt mếu máo của nhỏ Oanh mấy hôm trước, nó đâm chột dạ. Bọn con gái là chúa hay nhè! Tiểu Long nghĩ bụng, mặc dù nó chưa thấy nhỏ Hạnh nhè bao giờ. Nó không rủ nhỏ Hạnh còn vì một lẽ khác. Nhỏ Hạnh mang kiếng, nhỡ chẳng may quả bóng va phải mặt nó thì đâm ra rách việc. Không khéo thì mù mắt chứ chẳng chơi!

Hôm đi chơi ở Đầm Sen, nó chưa kịp nghĩ ra chuyện hung hiểm đó. Nhưng từ khi quả bóng "tặng" cho nhỏ Oanh một cú như trời giáng vào mặt thì Tiểu Long bắt đầu lo xa.

Ở nhà, Tiểu Long lấy mũi dao vẽ vòng tròn trên thân chuối. Còn ở trường thì nó lấy phấn vẽ vòng tròn lên bức tường phía sau.

Xong xuôi, Tiểu Long ném, còn Quý ròm đứng coi.

Tiểu Long ném một hồi thì tụi bạn đã tò mò bu lại đông nghịt.

- Thằng Tiểu Long nó làm gì thế hả? – Một đứa hỏi trống.

- Chắc nó tập chơi bóng rổ! – Một đứa đáp.

- Bóng rổ đâu mà bóng rổ! – Một giọng ra vẻ hiểu biết – Đây là bóng ném!

Ngay lập tức một tiếng cười hô hố vang lên:

- Cái khung thành bóng ném nó nằm thấp tè ở dưới đất! Còn ở đây là thằng Tiểu Long nó ném lên trời! Vậy mà mày dám bảo là nó chơi bóng ném! Khùng ơi là khùng!

Lập luận của đứa vừa rồi tỏ ra chí lý. Kẻ bị bắt bẻ thoạt đầu định làm thinh nhưng nghe đến bốn chữ cuối cùng, nó không nhịn được, liền nổi cáu vặc lại:

- Có mày khùng thì có!

- Mày khùng! – Đứa kia không chịu thua.

- Mày khùng!

Các vị khán giả kéo đến thoạt đầu định xem Tiểu Long làm trò gì, bây giờ chẳng ai buồn ngó ngàng đến Tiểu Long nửa con mắt. Tất cả đều háo hức chú mục đến hai kẻ đang hăm hở đấu khẩu đến sùi bọt mép kia và rõ ràng nếu cuộc chiến ngôn ngữ này mà bất phân thắng bại thì hai vị khán giả đang nhảy loi choi kia dứt khoát phải sử dụng đến chân tay để "nói chuyện" với nhau chứ chẳng sai!

Cuộc náo loạn của những tên "hu-li-gân" nội địa này khiến Tiểu Long không tài nào tập trung đầu óc được nữa. Nó ném ba phát liền, đều chệch ra khỏi vòng tròn.

Chẳng biết làm sao, Tiểu Long đành nhặt quả bóng nỉ cho vào túi rồi quay về phía hai đấu thủ đang nhảy chồm chồm kia, nói lớn:

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! Hai đứa mày chẳng đứa nào khùng hết! Tụi mày chỉ có làm cho tao phát khùng lên thôi!

Nói xong, Tiểu Long kéo tay Quý ròm, hậm hực quay vào lớp.

Khi Tiểu Long bỏ đi, bầu không khí đang sôi sùng sục kia bỗng nhiên dịu hẳn. Hai đấu thủ đang say máu chuẩn bị lao vào nhau bất giác khựng lại, rồi chợt nhận ra nguyên nhân lãng xẹt của cuộc đụng độ, cả hai tẽn tò thõng tay xuống, lườm nhau một cái ra vẻ ta đây thực chẳng sợ cóc gì ai rồi cùng quay lưng, mỗi người đi một hướng.

Nhưng Tiểu Long chỉ bị quấy rầy hôm đầu tiên. Những ngày sau, khán giả thưa dần.

Đám bạn tọc mạch mới đầu thấy lạ xúm lại xem. Nhưng rồi thấy Tiểu Long cứ lầm lì lặp đi lặp lại chỉ mỗi trò ném bóng vào tường, mặc dù chẳng hiểu nó ném như vậy để làm gì, những đứa hiếu kỳ đâm chán và dần dần lảng đi chỗ khác.

Rốt cuộc bên cạnh Tiểu Long chỉ còn mỗi Quý ròm.

Tiểu Long quệt mồ hôi trán, mỉm cười ngó bạn:

- Tụi nó chuồn hết, tao mới tập trung tinh thần được!

Quý ròm băn khoăn:

- Nhưng từ nãy đến giờ, tao thấy mày ném ra ngoài vòng phải đến bốn, năm quả là ít!

- Tại tao mỏi tay!

Vừa đáp Tiểu Long vừa rảy rảy cánh tay như để chứng minh cho lời nói của mình.

Quý ròm tủm tỉm:

- Thôi, khỏi rảy! Tao tin rồi!

Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long đỏ mặt. Nó khịt mũi phân trần:

- Tao mỏi tay thật chứ bộ!

- Thì tao có nói gì đâu! – Quý ròm nheo mắt – Nhưng nếu mỏi tay thì nghỉ đi, mai ném tiếp!

- Ừ, mai ném.

Tiểu Long nói xuôi theo và cất quả bóng vào túi quần.

Cứ vậy, ngày nào cũng như ngày nào, cứ đến giờ chơi là Tiểu Long và Quý ròm lại kéo nhau ra sau hè tập ném bóng.

Tiểu Long càng ném càng thuần thục. Sau một thời gian, nó ném đạt hiệu suất đến khoảng 90%. Bây giờ ném mười quả, Tiểu Long chỉ để chệch mục tiêu chừng một, hai quả là cùng.

Trước sự tiến bộ khả quan của bạn, Quý ròm không nén nổi hào hứng. Nó phấn khởi đề nghị:

- Hay là chiều nay mình đi đi!

- Đi đâu?

- Đi Đầm Sen.

Tiểu Long cắn môi:

- Chưa được đâu!

- Gì mà chưa được! – Quý ròm cau mày – Tao thấy mày ném "siêu" lắm mà!

- "Siêu" gì! – Tiểu Long nhún vai, vẻ đăm chiêu – Phải ném bách phát bách trúng mới hòng thắng nổi! Như hiện nay thì chẳng ăn thua gì!

Quý ròm liếm môi:

- Nhỡ đến đó mày ném trúng năm quả liên tiếp thì sao?

Tiểu Long nhìn lên vòng phấn tròn trên tường, giọng lộ vẻ xúc động:

- Tao muốn một khi đã quay lại là phải chiến thắng! Phải chắc chắn chiến thắng chứ không có "nhỡ"!

Trước quyết tâm của bạn, Quý ròm thôi không giục nữa. Nó thở ra một hơi dài:

- Tùy mày! Nhưng như vậy thì biết chờ đến chừng nào?

- Mày yên chí! Không lâu đâu! – Tiểu Long nói với vẻ quả quyết.

Tiểu Long bảo "không lâu đâu" nhưng Quý ròm chờ hoài vẫn chẳng thấy Tiểu Long đả động gì đến chuyện đó. Một hôm trên đường đi học về, không nhịn được, nó buột miệng hỏi:

- Mày đã định ngày nào đi đến đó chưa?

- Đến đâu?

Quý ròm nhăn mặt:

- Thì đến Đầm Sen chứ đến đâu!

Tiểu Long thản nhiên:

- Sắp rồi!

- Mày cứ "sắp, sắp" hoài! – Giọng Quý ròm bực dọc – Chắc tao phải chờ đến Tết Ma-rốc quá!

Tiểu Long mỉm cười:

- Mày đừng có sốt ruột! Ném lon chứ đâu phải làm trò ảo thuật!

- Á, à, – Quý ròm trợn mắt – Mày mới học được ở đâu cái giọng cà khịa thế? Mày có muốn tao …

Đang nói, Quý ròm bỗng ngưng bặt.

Tiểu Long ngạc nhiên quay sang, thấy bạn mình đang há hốc miệng nhình sững vào một căn nhà bên đường.

- Cái gì thế? – Tiểu Long không kềm được thắc mắc.

- Mày có nhìn thấy gì không?

Quý ròm hỏi lại, mắt vẫn không rời căn nhà. Lúc này nó đã đứng hẳn lại.

- Thấy! – Tiểu Long đáp – Thấy căn nhà!

- Thấy căn nhà thì nói làm gì! – Quý ròm hừ mũi – Mày có thấy cái gì chung quanh căn nhà không?

Tiểu Long chớp mắt:

- Chung quanh căn nhà là cái hàng rào!

Quý ròm điên tiết:

- Thế bên trong hàng rào là cái gì?

Tiểu Long ngập ngừng:

- Thì bên trong hàng rào là cái … căn nhà!

- Trời ơi là trời! – Quý ròm ôm đầu la lớn – Bộ mắt mày đui rồi hay sao! Chẳng lẽ giữa căn nhà và cái hàng rào không trồng cây gì hết sao?

Được Quý ròm mớm ý một cách cụ thể, Tiểu Long vỡ lẽ:

- À, cây xoài!

Quý ròm lườm bạn:

- Vậy mà không biết!

- Nhưng cây xoài sao? – Tiểu Long hỏi lại, vẫn không hiểu tại sao bạn mình bỗng dưng lại quan tâm đến cây xoài một cách đột ngột thế.

Quý ròm không trả lời thẳng mà chỉ tay lên trời:

- Mày có thấy mấy nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào kia không?

Tiểu Long ngước mặt lên:

- Thấy.

Quý ròm liếm môi:

- Mình phải "triệt hạ" chúng!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Triệt hạ cách sao?

- Mày ném cho chúng rơi xuống! – Quý ròm huơ tay, phán.

- Tao đâu có biết ném xoài!

Tiểu Long kêu lên chưng hửng. Nó không hiểu tại sao hôm trước nhỏ Oanh kêu nó ném xoài, hôm nay Quý ròm cũng kêu nó ném xoài. Trái xoài nằm tít trên cao dễ gì ném trúng! Nhưng với Quý ròm, nó không biết viện cớ gì để thoái thác. Nó không thể đem lý do "cái cuống dính vào thân cây" để đánh lừa Quý ròm như đã từng gạt nhỏ Oanh được.

Thấy Tiểu Long lộ vẻ do dự, Quý ròm hắng giọng:

- Mày cứ ném đại đi, việc gì phải phân vân! Thay vì ném vào vòng tròn trên tường thì bây giờ mày ném xoài! Đó cũng là một cách luyện tập vậy!

Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long cảm thấy bùi tai, đầu cứ gật gà gật gù. Quý ròm liền ranh mãnh bồi thêm:

- Nếu mày ném trúng được mấy trái xoài nằm tuốt trên cao kia thì những chồng lon ở Đầm Sen sẽ chẳng là "cái đinh gỉ" gì sất! Và coi như con gấu bông đã nằm … ngáy khò khò trong túi mày!

Cú đòn cuối cùng của Quý ròm đã đánh trúng ngay "yếu huyệt" của Tiểu Long.

Tiểu Long moi quả bóng nỉ trong túi ra, bóp bóp trong tay. Nó nhìn lên tán xoài trên đầu, giọng ngần ngừ:

- Nhỡ tao ném hụt, quả bóng bay tuốt vào bên trong hàng rào thì bỏ xừ!

- Không sao đâu! – Quý ròm trấn an – Mày đứng sát hàng rào mà ném! Như vậy quả bóng sẽ bay ra đường!

Tiểu Long làm y theo lời mách nước của bạn. Nó bước lại sát hàng rào. Rồi nheo mắt nhìn lên mục tiêu, nó dạng chân lấy thế và vung tay ném.

Cú ném của Tiểu Long cực mạnh. Quả bóng lao vút đi như một hòn đạn, xuyên qua tàng cây khiến lá rụng rào rào, cuối cùng bắn thẳng lên không và rơi xuống tuốt đằng xa. Trái xoài trên kia vẫn chẳng suy suyển gì. Nó im lìm nhìn xuống, ngạo nghễ thách thức.

- Chỉ trượt một tí tẹo thôi! – Trước khi chạy đi nhặt bóng, Quý ròm lên tiếng động viên bạn – Mày ngắm kỹ một chút nữa, thế nào cũng trúng!

Tiểu Long "ngắm kỹ một chút nữa". Và đúng như Quý ròm tiên đoán, lần này cú ném của nó hoàn toàn chuẩn đích. Trái xoài bị quả bóng đập mạnh, nẩy lên một cái và rớt thẳng xuống … hai bàn tay hứng sẵn ở phía dưới của Quý ròm.

- Còn một trái nữa! – Quý ròm hất đầu.

- Đâu?

- Tít trên cao kia kìa!

Tiểu Long đảo mắt sục sạo một hồi mới thấy trái xoài Quý ròm nói. Nó nhăn nhó:

- Cao quá!

- Cao mới ném chứ nếu thấp thì thò tay ra hái chứ cần quái gì mày!

Đòn khích tướng của Quý ròm làm Tiểu Long nóng mặt. Nó nuốt nước bọt:

- Mày chạy nhặt quả bóng đem đây!

Lần này, vì mục tiêu ở khá xa, Tiểu Long phải nín thở, vận hết thần lực vào cánh tay.

Không hiểu do tài nghệ hay do may mắn, trái xoài nằm tít trên ngọn kia rớt ngay từ cú ném đầu tiên của Tiểu Long.

Cú ném ghê hồn đến mức sau khi "choảng" rụng trái xoài chín, quả bóng còn bật văng ngang, va phải một trái xoài xanh khiến trái này gãy cuống rơi theo.

- Bỏ xừ rồi! Biết chụp trái nào bây giờ! – Quý ròm vừa nhảy loi choi vừa hét toáng.

- Để tao một trái!

Tiểu Long cũng hét lên theo và nhảy bổ lại, bụng sung sướng không để đâu cho hết về thành tích bất hủ của mình.

Nhưng ở đời, bên cạnh cái may cũng kè kè theo cái rủi.

Trong cơn cao hứng, Quý ròm và Tiểu Long quên béng mất cảnh giác. Vì vậy, tiếng hò hét ỏm tỏi của chúng đã gây nên tai họa.

Mỗi đứa vừa chụp được một trái xoài, chưa kịp mở miệng nói với nhau một tiếng nào thì một con chó to đùng, tướng mạo dữ tợn đã phóng ra sát bờ rào, sủa gâu gâu.

Theo sau là một con nhóc khoảng mười tuổi. Chưa ra tới nơi nó đã ngoác mồm la lớn:

- Có người bắn trộm xoài! Có người bắn trộm xoài!

Không đợi con nhỏ kia la đến lần thứ hai, Tiểu Long và Quý ròm đã co giò chạy biến.

Chạy một thôi một hồi, không thấy ai đuổi theo, cả hai mới dám đứng lại thở.

Quý ròm áp tay lên ngực, hổn hển:

- Xíu nữa tiêu đời!

Tiểu Long nhe răng cười:

- Béc – giê Đức mày còn đá gãy cổ, sá gì con chó này!

Biết Tiểu Long cà khịa câu chuyện ba hoa của mình hôm trước nhưng Quý ròm vẫn tỉnh bơ:

- Thế võ của tao chỉ chuyên dùng để đối phó với chó béc – giê thôi, còn với chó ta thì tao chưa kịp nghĩ ra!

- Thế chừng nào … – Đang định chọc quê Quý ròm thêm vài câu, chợt nhớ tới một chuyện, Tiểu Long liền kêu lên – Bỏ xừ rồi! Quả bóng đâu?

- Quả bóng hả? – Quý ròm gãi đầu, lúng túng – Quả bóng vẫn ở … đằng kia!

- Trời đất!

Than trời một tiếng, Tiểu Long vội vã quay mình chạy trở lại đường cũ. Quý ròm cũng hối hả chạy theo.

Cả hai vừa chạy vừa dòm dáo dác, sợ bị "phục kích". Nhưng chẳng còn ai ở đó nữa. Sau khi hù Tiểu Long và Quý ròm chạy tóe khói, con nhỏ kia chắc đã bỏ vào nhà dọn cơm phụ mẹ nó, cả con chó dữ tợn nọ cũng biến mất.

Tiểu Long thở phào một hơi và quét mắt khắp mặt đường. Chỉ trong thoáng chốc, nó đã tìm thấy quả bóng thân thương đang nằm ngơ ngác bên vệ đường, với vẻ im lìm đầy giận dỗi.

Chương 6

Tiểu Long một mình quay trở lại Đầm Sen.

Nó không rủ Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh.

Thoạt tiên nó định rủ Quý ròm, nhưng đến phút chót nó đâm ngần ngừ và cuối cùng nó gạt bỏ ý định đó.

Không hiểu sao Tiểu Long vẫn không cảm thấy chắc thắng trong lần ra đi này, mặc dù tài nghệ của nó ngày càng tăng tiến.

Sau lần ném xoài ngẫu hứng kia, Tiểu Long nhận thấy mình đã tiến rất gần đến mục tiêu. Nó tin rằng với độ chuẩn xác của những cú ném hiện nay, việc đánh đổ năm chồng lon liên tiếp không còn là việc ngoài tầm tay của nó nữa.

Tuy vậy, Tiểu Long vẫn cảm thấy lo lắng không đâu. Tâm trạng của nó lúc này cũng hệt như tâm trạng của một thí sinh chuẩn bị đi thi, bài vở đã ôn luyện kỹ càng nhưng nỗi phập phồng vẫn không hề giảm bớt.

Chính vì vậy mà nó không rủ Quý ròm, mặc dù Quý ròm là đứa ngày nào cũng nôn nóng giục giã nó quay lại chỗ gian hàng trò chơi. Nó sợ nhỡ nó không thắng nổi, Quý ròm sẽ thất vọng. Mà nó thì không muốn làm bạn bè thất vọng.

Người đàn ông râu rậm đón tiếp Tiểu Long với nụ cười tươi:

- Cháu lại đến ném lon đấy à?

- Dạ.

- Thế hai bạn vẫn cùng đi với cháu đâu?

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Dạ, các bạn ấy bận … đi học thêm.

Người đàn ông không quan tâm đến Quý ròm và nhỏ Hạnh nhiều. Ông chỉ hỏi thăm qua loa rồi vội vã quay lại đề tài chính:

- Cháu vẫn ném bằng quả bóng nỉ chứ?

- Vâng ạ! Cháu có đem theo đây!

Vừa nói Tiểu Long vừa lấy quả bóng trong túi ra.

Người đàn ông nheo mắt nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long, gật gù nói:

- Hay lắm! Thế ta vẫn theo những giao ước cũ đấy nhé?

Tiểu Long chớp mắt:

- Là sao ạ?

Người đàn ông xoa chòm râu rậm:

- Nghĩa là vẫn cứ một nghìn đồng một quả. Và phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng!

- Cái đó thì cháu biết rồi ạ!

Tiểu Long điềm nhiên đáp. Và nó lấy ra tờ bạc năm ngàn đặt lên thanh gỗ rộng bản trước mặt, giọng cả quyết:

- Cháu xin bắt đầu ạ!

Người đàn ông cho tiền vào ngăn kéo, giọng vui vẻ:

- Được rồi! Cháu ném đi!

Tiểu Long lùi ra sau một bước, nheo mắt ngắm nghía chồng lon, vẻ xúc động. Nó phải bóp bóp quả bóng trong tay để trấn tĩnh. So với những vòng tròn ở nhà, những chồng lon ở đây trông lớn hơn vì vậy có vẻ dễ ném trúng hơn nhiều. Nhưng đó thực ra chỉ là sự đánh lừa của cảm giác. Kinh nghiệm đã cho Tiểu Long biết muốn đánh đổ cả chồng lon chỉ có cách duy nhất là ném trúng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon đang chồng lên nhau kia. Mà điều đó thì cực khó, đòi hỏi sự chính xác đến từng mi-li-mét.

Nhưng một khi đã trở lại đây để bước vào cuộc thách đấu lần thứ hai này, Tiểu Long rất tự tin vào sức mình. Việc đánh đổ những chồng lon trước mặt kia đối với khả năng của nó bây giờ không còn là chuyện mò kim đáy biển. Điều quan trọng là phải bình tĩnh, hết sức bình tĩnh và đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Tiểu Long cố trấn áp sự hồi hộp bằng cách hít thở thật sâu và thật chậm rãi, thậm chí nó còn khẽ lúc lắc đầu để cố làm "rơi" ra những "ý nghĩ vẩn vơ" nào đó vô tình còn sót lại.

Bên trong gian hàng, người đàn ông râu rậm nhìn Tiểu Long một cách tò mò. Ông không rõ cậu bé này có thực là "đối thủ" đáng gờm nhất của ông từ ngày ông mở gian hàng trò chơi này hay không. Nhưng bằng trực giác, ông nhận ra đây là một tay khó đối phó. Vẻ mặt lầm lì, cương nghị của cậu ta hoàn toàn thích hợp với một tay xạ thủ. Chỉ một điểm yếu duy nhất là cậu ta có vẻ dễ xúc động bất chợt, nếu có một tác động nào đó từ bên ngoài. Nhưng dù sao ông cũng không tin cậu ta sẽ chiến thắng. Ném đổ năm chồng

lon liên tiếp là điều không phải ai cũng có thể làm được, dù ném bằng bất cứ vật gì. Mà quả thực ông cũng chưa thấy một chuyện như thế xảy ra bao giờ.

Sự ngờ vực của người chủ gian hàng trò chơi được Tiểu Long "giải đáp" ngay sau đó.

Cú ném đầu tiên của nó bắn tung ba cái lon xuống đất trong chớp mắt và cũng như lần trước, quả bóng lao thẳng vào bức vách phía sau với một tốc độ kinh hoàng và mắc kẹt luôn giữa những nan tre.

Lần này người đàn ông không rầy nó về chuyện làm thủng vách. Ông chỉ xuýt xoa:

- Cháu ném ghê thật!

Rồi gỡ quả bóng chậm rãi trả lại cho Tiểu Long.

Cú ném đầu tiên trúng đích khiến Tiểu Long lên tinh thần.

Cú ném thứ hai mạnh và chuẩn xác không thua gì cú ném thứ nhất. Một lần nữa, ba chiếc lon bị bắn tung lên không như ăn phải tạc đạn. Và quả bóng, như không thể khác, tiếp tục lao tới trước và xoi thêm trên bức vách một lỗ thủng thứ hai.

Lần này người đàn ông đưa trả quả bóng cho Tiểu Long với vẻ mặt ngẩn ngơ.

Nhưng Tiểu Long không nhìn thấy điều đó. Nó mãi dõi mắt quan sát chồng lon thứ ba. Bây giờ thì hầu như không điều gì có thể cản trở nó được nữa. Nó cảm thấy khá quen tay và việc bắn phá mục tiêu trở nên đơn giản.

Bây giờ mỗi khi nheo mắt lại, Tiểu Long lại thấy hiện lên ngay chính giữa chồng lon cái vòng tròn mà nó từng khắc lên thân chuối và từng vẽ lên bức tường đằng sau lớp học. Nó chỉ việc ném vào cái vòng tròn đó, như nó đã từng ném hàng ngàn lần trong những ngày qua.

Tiểu Long lại vung tay ném vào "vòng tròn". Chồng lon đổ kềnh và bức vách lại thủng tới lỗ thứ ba.

Người đàn ông tái mặt, nói:

- Ráng lên! Còn hai lần nữa!

Ông cổ vũ Tiểu Long mà giọng lại run run.

Tiểu Long vẫn chẳng phát hiện ra sự mâu thuẫn đó. Nó mím môi ném quả thứ tư.

Lon tiếp tục đổ và vách tiếp tục thủng.

Qua bốn lần ném, quả bóng trên tay Tiểu Long đều bay với một đường bay giống nhau, với một tốc độ mạnh và độ chính xác như nhau, hệt như từ một chiếc máy bắn ra chứ không phải do con người thực hiện.

Người đàn ông thốt nhiên rùng mình. Ông không thể tưởng tượng nổi cậu bé đang đứng trước mặt mình lại đạt tới một trình độ khó tin như vậy.

Trong một thoáng, người đàn ông cảm thấy mặt mình nóng lên. Một nỗi khó chịu lan khắp người ông, mặc dù ông không rõ tại sao mình khó chịu đến thế. Tự trong thâm tâm, việc mất con gấu bông không khiến ông quá tiếc rẻ. Ông đang sở hữu hàng chục con thú nhồi bông như thế.

Có lẽ quả bóng nỉ trong tay Tiểu Long làm ông tức tối. Ông nghĩ nếu ném bằng quả bóng nhựa của gian hàng, chưa chắc Tiểu Long đã đạt thành tích như vừa rồi. Ông cảm thấy hối hận về việc đồng ý cho Tiểu Long sử dụng quả bóng nỉ chết toi kia. Tất nhiên ném bằng quả bóng nỉ phải chịu giá đắt gấp năm lần so với ném bằng quả bóng nhựa. Chính ông đã nghĩ đến món lợi đó khi chấp nhận cho Tiểu Long trổ tài bằng quả bóng mang theo.

Nhưng bây giờ khi chứng kiến những cú ném kinh hồn của Tiểu Long, ông lại nhận thấy ông đang rơi vào cái bẫy do chính ông giăng ra. Và ý nghĩ đó làm ông bứt rứt và cáu kỉnh. Và ông nhất định không chịu thua cuộc một cách dễ dàng.

Tiểu Long không đọc được những toan tính trong đầu người chủ gian hàng trò chơi, vì vậy khi ông đưa trả quả bóng lại cho nó và vờ ra vẻ thân tình, hỏi:

- Cháu luyện tập cách nào mà ném tài thế?

Tiểu Long không ngần ngại, đáp ngay:

- Cháu ném vào thân chuối.

- Chỉ ném vào thân chuối thôi à?

- Cháu còn tập ném cả vào tường nữa!

Người đàn ông nhíu mày:

- Nhưng ném vào tường thì đâu có giống với ném lon?

Tiểu Long vẫn thật thà:

- Cháu vẽ những vòng tròn lên tường rồi ném vào đó!

- À, ra vậy, hèn gì!

Người đàn ông gật gù, vẻ thỏa mãn.

Thấy người đàn ông không hỏi nữa, Tiểu Long quay lại ngắm nghía chồng lon trước mặt. Nhưng khi nó giơ tay lên chuẩn bị ném thì người đàn ông bỗng làm ra vẻ lơ đãng hỏi:

- Thế ngày nào cháu cũng tập ném hay sao?

Tiểu Long đành hạ tay xuống:

- Vâng, cháu tập ném mỗi ngày!

- Suốt từ sáng đến tối à?

- Không ạ! – Tiểu Long sốt ruột đưa tay gãi cổ – Mỗi ngày cháu chỉ tập chừng nửa tiếng thôi!

Người đàn ông lại gục gặc đầu:

- Thì ra thế!

Nói xong, ông cắn môi, vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi.

Thấy vậy, Tiểu Long không dám ném ngay. Nó sợ ông sẽ bất chợt hỏi thêm câu gì đó. Nhưng lần này, người đàn ông dường như không buồn lên tiếng nữa.

Đợi một lát, không thấy ông động tĩnh gì, Tiểu Long mới dám đưa mắt quan sát chồng lon. Nhưng thần hồn nát thần tính, trong khi nheo mắt ngắm mục tiêu, chốc chốc nó lại bồn chồn liếc về phía ông, xem thử ông có sẽ lại bất thần lên tiếng gạn hỏi gì nữa không.

Tiểu Long là một đứa học kém nhưng hoàn toàn không phải là một đứa đần độn. Trong thoáng mắt, nó nhận ngay ra tình huống nguy hiểm của mình. Nhưng khổ nỗi, dù biết là đang mất tập trung, nó vẫn không có cách nào quay trở lại trạng thái thanh thản ban đầu.

Nó cố hít thật sâu, thật chậm nhưng lúc này phương pháp đó xem ra chẳng ăn thua gì.

Tiểu Long trì hoãn thêm một lát nhưng rồi thấy càng kéo dài thời gian đầu óc càng căng thẳng, nó đành nghiến răng vung tay ném đại.

Quả như sự dự liệu của người đàn ông râu rậm, cú ném quyết định của Tiểu Long đã mất hẳn độ chính xác. Sau khi bị người đàn ông liên tục quấy nhiễu, động tác ném bóng của nó không còn giữ được sự ổn định cần thiết.

Quả bóng bay hơi chếch về phía trái, chỉ đánh văng được hai chiếc lon. Chiếc lon bên phải vẫn trơ trơ.

- Ồ, trật rồi!

Người đàn ông nói như reo. Rồi cảm thấy mình hớn hở một cách quá lố, ông liền đổi giọng:

- Tiếc thật! Tiếc thật! Chỉ còn một quả nữa thôi mà lại hỏng mất!

Tiểu Long không nói một lời. Cú ném hụt làm nó choáng váng. Nó thất vọng nhìn xuống bàn tay mình, như thể muốn tìm ở đó một lời giải thích cho sự thất bại vừa rồi. Rồi nó lại ngước nhìn về phía quầy phần thưởng, nơi con gấu bông đang ngồi chễm chệ, bàng quan và xa cách.

Tiểu Long cố không chớp mắt. Nó biết nếu nó chớp mắt bây giờ, dẫu chỉ một cái thôi, những giọt lệ sẽ ứa ra tức tưởi.

Người đàn ông đem những gói mì, xà phòng, kem đánh răng đặt xuống thanh gỗ trước mặt Tiểu Long, tươi cười hỏi:

- Cháu ném nữa chứ?

- Thôi ạ!

Giọng Tiểu Long thẫn thờ. Đã không định xài tiền của Quý ròm và nhỏ Hạnh, mấy tuần nay Tiểu Long nhịn tất cả mọi thứ và để dành được mười ngàn. Với số tiền này, trước khi đi nó đã định bụng nếu ném hụt năm quả đầu, nó sẽ ném tiếp năm quả nữa. Nhưng bây giờ thì Tiểu Long hiểu rằng một khi đã mất tinh thần thì mọi cố gắng tiếp theo đều vô ích. Bàn tay nó lúc này chắc chắn sẽ không chịu tuân theo ý muốn của nó nữa.

- Cháu về! – Tiểu Long buồn bã chào người đàn ông.

- Rồi cháu sẽ trở lại chứ?

- Vâng, cháu sẽ trở lại! Chừng nào con gấu bông kia chưa là của cháu thì dứt khoát cháu sẽ trở lại!

Giọng điệu quả quyết và chắc nịch như dao chém đá của Tiểu Long khiến người chủ gian hàng trò chơi rất đỗi ngạc nhiên. Ông không hiểu tại sao cậu bé này lại nhất định chiếm cho bằng được con gấu bông thế không biết! Mà đó đâu phải là thứ đồ chơi dành cho con trai! Lạ thật!

Nhìn theo dáng đi thất thểu của Tiểu Long, người đàn ông thốt nhiên cảm thấy một cái gì đó đang nhói lên trong lòng ông như là sự ray rứt. Ông e hèm một tiếng như để xua đuổi nỗi băn khoăn trong đầu, rồi theo thói quen, ông lại đưa tay xoa xoa chòm râu rậm.

Chương 7

Tiểu Long lại tiếp tục ném bóng vào tường trong những giờ chơi. Nó cần phải duy trì phong độ để chờ ngày "rửa hận".

Quý ròm không biết Tiểu Long đã âm thầm quay lại Đầm Sen, ngày nào cũng giục:

- Đi đi chứ!

- Chưa được đâu!

- Sao lại chưa được? – Quý ròm phản đối – Bây giờ mày ném gần như bách phát bách trúng rồi mà!

- Chẳng ăn thua gì! Tiểu Long thở dài – Tao còn phải luyện thần kinh tao thành thép!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chi vậy?

- Để dẫu trời có sập sát bên chân, tao vẫn đủ bình tĩnh ném trúng như thường! Lúc đó mới hy vọng thắng được người đàn ông râu rậm!

Nghe Tiểu Long nói, Quý ròm đứng thuỗn mặt ra. Nó chẳng hiểu sao thằng bạn mình bữa nay lại ăn nói thận trọng như một ông cụ thế không biết.

Tất nhiên Tiểu Long thừa biết Quý ròm đang nghĩ gì trong đầu. Vẻ mặt Quý ròm đã tố cáo tất cả. Nhưng Tiểu Long lại không thể hé môi về chuyến đi thất bại của mình vừa rồi. Trước khi đi, nó đã giấu Quý ròm. Bây giờ, sau khi trở về tay trắng, nó lại càng phải ngậm tăm.

Vì vậy, trước ánh mắt dò hỏi của Quý ròm, nó chỉ nhe răng cười trừ.

Nhưng tránh được Quý ròm, Tiểu Long lại đụng nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh thắc mắc theo kiểu của nó:

- Sao dạo này anh không tập ném chi nữa?

- Ném chim hả? – Tiểu Long lúng túng – Tao vẫn ném đấy chứ!

Nhỏ Oanh ngơ ngác:

- Anh ném lúc nào mà sao em không thấy?

- Tao ném ở trên trường.

Nhỏ Oanh chớp mắt:

- Bộ trường anh có trồng chuối hả?

Tiểu Long phì cười:

- Cần quái gì phải trồng chuối mới ném được! Tao ném vào tường!

- Vào tường?

- Ừ, tao vẽ vòng tròn lên tường.

Nhỏ Oanh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Anh đã ném giỏi chưa?

- Cũng tàm tạm! – Tiểu Long nhếch mép.

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Vậy anh đã ném xoài được chưa?

Lại xoài! Sao con nhỏ này nó không quên được chuyện đó nhỉ? Tiểu Long nhủ bụng. Nhưng nó chỉ ngạc nhiên thôi, chứ không ngán ngại như hôm trước. Sau lần ném xoài dọc đường với Quý ròm, Tiểu Long đã tự tin lên rất nhiều.

Vì vậy, lần này nghe nhỏ Oanh hỏi, nó nhún vai, vẻ khi thường:

- Xoài thì có gì mà ném không được!

Thái độ hách-xì-xằng của Tiểu Long khiến nhỏ Oanh kinh ngạc. Nó cứ ngỡ ông anh của mình sẽ viện đủ lý do để từ chối như lần trước, nào ngờ mọi sự lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Tuy vậy, nhỏ Oanh vẫn chưa thật sự yên tâm. Nó chẳng rõ câu nói vừa rồi của Tiểu Long là thật hay đùa, nên dè dặt hỏi lại:

- Thế còn cái cuống xoài?

Tiểu Long trố mắt, nó quên bẳng cái lý do bịa đặt của mình trước đây:

- Cái cuống xoài sao?

Tới lượt nhỏ Oanh trố mắt:

- Thì cái cuống xoài dính chặt vào cành cây chứ sao! Hôm trước anh chẳng bảo cái cuống giữ không cho trái xoài rớt xuống là gì?

Tiểu Long bối rối đưa tay gãi đầu:

- Ủa, hôm trước tao có nói vậy hả?

- Thì anh nói chứ ai!

- Nhưng cũng chả sao! – Tiểu Long khịt mũi – Bây giờ tao đã nghĩ ra cách ném đứt phăng cả cái cuống xoài rồi!

Nhỏ Oanh mừng rỡ:

- Vậy chiều mai anh với em đi hén?

- Đi đâu?

- Thì đi tới nhà bạn em! Nhà nó có cây xoài ấy!

- Ừ, thì đi!

Tiểu Long đáp, sau một thoáng ngập ngừng.

Chiều hôm sau, khoảng ba giờ, hai anh em dắt xe đạp ra khỏi nhà.

Tiểu Long ngồi đằng trước lọc cọc đạp. Nhỏ Oanh ngồi phía sau làm nhiệm vụ chỉ đường. Chốc chốc nó lại hô:

- Quẹo trái!

- Quẹo phải!

Tiểu Long tặc lưỡi hỏi dò:

- Nhà bạn mày gần không?

- Gần xịt à!

- Sắp tới chưa?

- Sắp rồi!

Một lát, Tiểu Long lại hỏi:

- Sao giống đường tới trường tao quá vậy?

- Thì nhà bạn em nằm trên đường đó chứ đâu!

Câu trả lời của nhỏ Oanh khiến Tiểu Long chột dạ. Nhưng nó chưa kịp điều tra thêm thì căn nhà có nhánh xoài de ra đường hôm trước đã hiện ra trong tầm mắt.

Tim đập thình thịch. Tiểu Long bặm môi đạp. Nó thầm mong căn nhà quỉ quái này chẳng liên quan gì đến bạn nhỏ Oanh. Nhưng niềm hy vọng mỏng manh của Tiểu Long nhanh chóng tiêu tan. Nhỏ Oanh đập lên lưng nó:

- Tới nơi rồi! Anh đạp chậm lại đi!

Tiểu Long xanh mặt:

- Nhà bạn mày đâu?

- Căn nhà trước mặt đó!

Giọng Tiểu Long run run:

- Căn nhà có nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào đó hả?

Tiểu Long hỏi vừa dứt câu thì xe đã tới nơi. Nhỏ Oanh hoàn toàn không hay biết gì về tâm sự của ông anh. Nó "ừ" một tiếng rồi vội vàng phóc xuống xe, mặt mày hí hửng:

- Anh đợi một chút! Để em gọi nó ra!

Nhỏ Oanh bảo "đợi một chút" nhưng Tiểu Long cảm thấy cái "một chút" đó sao mà dài dằng dặc. Nhìn nhỏ Oanh thò tay bấm núm chuông gắn trên cổng mà bụng Tiểu Long cứ giật thon thót, làm như thể đó là nút nhấn tên lửa hạt nhân vậy.

Nhưng sự thể đã tới nước này, Tiểu Long biết mình không thể rút lui được nữa. Bây giờ nó chỉ mong sao con nhỏ chủ nhà không nhận ra mình.

Con nhỏ chủ nhà không nhận ra Tiểu Long thật. Nó ra mở cổng, nghe nhỏ Oanh giới thiệu ông anh, liền gật đầu chào Tiểu Long một cách lễ phép.

Tiểu Long mừng rơn. Và khi biết đã tai qua nạn khỏi, nó liền lấy lại vẻ bề trên, hỏi:

- Em tên gì vậy?

- Em tên Tí Tách! Anh dắt xe vào đi!

Tiểu Long dắt xe vào, cười hỏi:

- Sao tên em ngộ quá vậy?

Nhỏ Tí Tách chưa kịp trả lời thì nhỏ Oanh đã vọt miệng:

- Tại lúc nhỏ nó hay đái dầm nên mẹ nó đặt tên như vậy!

Nhỏ Tí Tách đỏ mặt:

- Không phải đâu! Tí Tách là tên ở nhà. Còn đi học em tên là Thùy Vân.

Tiểu Long gật gù:

- Vậy anh gọi em là Thùy Vân hén?

Thùy Vân nhoẻn miệng cười:

- Anh muốn gọi bằng tên gì cũng được!

Rồi nó quay sang nhỏ Oanh:

- Vô nhà chơi đi!

Nhỏ Oanh lắc đầu:

- Đứng ngoài này được rồi! Bữa nay Oanh nhờ anh Long tới hái xoài!

Thùy Vân ngước mắt nhìn lên tán lá xanh rậm rạp:

- Cây xoài cao lắm, anh bạn leo sao nổi!

- Anh mình đâu có leo!

- Không leo thì làm sao hái được? Hay là anh bạn bắn bằng ná thun?

Nhỏ Oanh khoe:

- Anh mình ném xoài bằng quả bóng! Anh mình có tài ném bóng hay lắm!

Như để chứng minh cho lời "quảng cáo" của em mình, Tiểu Long móc quả bóng nỉ chìa ra trước mặt:

- Quả bóng này nè!

Thùy Vân nhìn quả bóng bằng ánh mắt ngờ vực:

- Quả bóng này làm sao ném xoài được?

- Sao lại không được? – Tiểu Long tự ái – Hôm trước anh đã ném một lần rồi chứ bộ!

- Anh ném ở đâu?

- Thì ở ngay đây chứ đâu! – Bị con nhỏ lóc chóc này nghi ngờ tài nghề, Tiểu Long nổi dóa quên béng cả cảnh giác, cố gân cổ chứng minh – Hôm trước anh đứng ở bên ngoài hàng rào này nè …

Đang hăm hở, chợt nhận ra mình lỡ lời, Tiểu Long liền im bặt. Nhưng tất cả đã quá muộn.

Thùy Vân tròn xoe mắt:

- Ủa, thì ra người bắn trộm xoài bữa đó chính là anh!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Không phải!

- Không phải anh ư? – Thùy Vân chưng hửng.

- Thì đúng là anh – Tiểu Long ấp úng giải thích – Nhưng không phải "bắn" mà là "ném"! Anh ném bằng chính quả bóng này nè!

Nhỏ Oanh nãy giờ đứng bên cạnh ngơ ngác hết nhìn bạn mình đến nhìn ông anh. Đến khi hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, nó nheo nheo mắt nhìn Tiểu Long, dọa:

- Thì ra anh đi ném trộm xoài nhà người ta hén! Em về méc mẹ cho coi!

Tiểu Long sượng sùng đưa nắm tay quẹt mũi:

- Thực ra anh đâu có ném trộm!

- Không ném trộm chứ là gì?

- Thì là … ném trộm! – Tiểu Long lúng túng – Nhưng anh không cố ý! Chỉ tại Quý ròm thách anh!

Nhỏ Oanh chớp mắt:

- Anh Quý thách sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Quý ròm thách anh ném trúng được trái xoài tít trên cao! Thế là … anh ném!

Thùy Vân quên mất nhiệm vụ "bắt trộm", tò mò cất giọng hỏi:

- Thế anh ném có trúng không?

Câu hỏi của Thùy Vân khiến Tiểu Long hơi khựng lại nhưng rồi nó hiểu ngay là hôm đó con nhỏ này thực ra cũng chẳng trông thấy gì rõ rệt, bất quá nhỏ chỉ nghe thấy tiếng chó sủa ngoài hàng rào nên chạy ra hét toáng vậy thôi.

Thoạt đầu Tiểu Long định nói "trật" để xem thử Thùy Vân có phát hiện ra nó phịa không nhưng rồi thấy nói vậy mất "uy" quá, nó bèn gật đầu:

- Trúng.

Thùy Vân vẫn bán tín bán nghi:

- Trúng ngay chóc chứ?

Tiểu Long khịt mũi:

- Thì ngay chóc chứ sao!

Thùy Vân không hỏi nữa. Nó ngẩng nhìn lên tàng cây xum xuê dòm dỏ một hồi rồi chỉ tay vào một trái xoài chín vàng đang lủng lẳng trên cành:

- Anh ném trúng được trái kia không?

Tiểu Long mỉm cười:

- Để anh thử coi!

Vừa nói Tiểu Long vừa đi loanh quanh chọn thế đứng.

Rồi trước cặp mắt căng ra vì hồi hộp của Thùy Vân và nhỏ Oanh, quả bóng từ tay Tiểu Long lao vút đi như sao xẹt và đập mạnh vào trái xoài khiến trái xoài rớt xuống đất đánh "bộp" một tiếng và lăn lông lốc.

Nhỏ Oanh reo lên mừng rỡ "hay quá, hay quá" và chạy vội lại chỗ trái xoài.

Còn Thùy Vân thì hớn hở giục Tiểu Long:

- Anh ném nữa đi! Để em chạy vào nhà lấy chiếc rổ ra hứng!

Nhìn Thùy Vân nhảy thoăn thoắt lên các bậc cấp, Tiểu Long không khỏi nở từng khúc ruột. Mới còn là kẻ trộm đây, thoắt một cái nó đã biến thành một vị anh hùng, thật không có một cuộc đổi ngôi nào nhanh hơn thế!

Chương 8

Cuộc trổ tài của Tiểu Long trong vườn nhà Thùy Vân thành công ngoài mong đợi. Những cú ném thiện nghệ của nó đà làm hai cô bé lát mắt.

Thùy Vân bị cuộc biểu diễn của Tiểu Long chinh phục hoàn toàn. Trước khi chia tay, nó khẩn khoản mời:

- Hôm nào anh đến ném xoài cho em xem nữa nhé!

Tiểu Long dễ dãi:

- Được thôi!

Và nó nổi hứng ba hoa:

- Anh sẽ ném trụi hết cây xoài nhà em!

Thùy Vân mỉm cười:

- Anh cứ tha hồ!

Cũng như Thùy Vân, buổi chiều hôm đó đối với nhỏ Oanh là buổi chiều tuyệt đẹp. Trên đường về, nó ngồi đằng sau xe cứ xuýt xoa:

- Anh ném tài ghê!

Tiểu Long sướng phổng mũi:

- Còn phải nói! Tao tập hết cơm hết gạo mà lại!

Tự bao giờ, Tiểu Long đã lây cái tính huênh hoang của Quý ròm. Nhưng nó không hề biết. Vì vậy khi nhỏ Oanh lại chép miệng trầm trồ:

- Bữa nay nhỏ Thùy Vân phục anh sát đất!

Tiểu Long liền khoái chí hỏi:

- Thế mày có phục không?

- Phục.

Nhỏ Oanh mau mắn đáp. Rồi ngẫm nghĩ một hồi, nó nói thêm:

- Nhưng tài nghệ như anh mà chỉ có hai người phục thì ít quá!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ mày muốn ai phục tao nữa?

- Tất cả tụi bạn em.

- Thì mày đi mà kể với tụi nó!

- Xí! Em kể sức mấy tụi nó tin!

- Thì mày bảo nhỏ Thùy Vân làm chứng cho mày!

- Nhỏ Thùy Vân có làm chứng, tụi nó cũng không tin đâu! Tụi nó sẽ tưởng em với Thùy Vân toa rập với nhau!

Tiểu Long liếm môi:

- Chứ làm sao tụi nó mới tin?

- Anh phải đi cùng em tới nhà từng đứa để biểu diễn! – Rồi nhỏ Oanh hân hoan liệt kê – Nhà nhỏ Đào có cây mận nè, nhà nhỏ Hương có cây lê-ki-ma nè, nhà nhỏ Mỹ Hạnh có cây ổi nè …

Nhỏ Oanh kể tới đâu, mặt Tiểu Long tái đi tới đó. Sém tí nữa, nó đà đâm sầm vào gốc cây bên đường. Nếu không phải đang lái xe thì nó đã đưa tay lên bịt hai tai lại rồi.

- Thôi, thôi, đủ rồi! Đừng kể nữa! – Cuối cùng, Tiểu Long khổ sở kêu lên.

- Sao lại thôi? – Nhỏ Oanh chưng hửng – Em còn ba mươi mấy đứa bạn nữa mà!

Mặt Tiểu Long nhăn như bị:

- Nếu tao đi ném đủ hết các cây ở nhà tụi bạn mày, lúc đó chắc tao già cốc đế như ông nội ở ngoài quê rồi!

- Anh chỉ nói! – Nhỏ Oanh cười khúc khích – Làm sao anh già bằng ông nội được!

- Chứ còn gì nữa! – Tiểu Long chưa hết quạu quọ – Với lại người ta chỉ ném những trái mọc tuốt trên cao thôi, chứ thấp lè tè như trái ổi thì thò tay ra hái chứ ném làm gì cho nhọc xác!

Nghe ông anh nói cũng có lý, nhỏ Oanh đành nhân nhượng:

- Thế thì em chỉ tính những đứa nhà có trồng loại cây cao thôi!

Và sau một hồi nhíu mày tính toán, nhỏ Oanh kê ra bảy đứa bạn, trong đó có ba đứa trồng mận, hai đứa trồng lê-ki-ma, một đứa trồng vú sữa và một đứa trồng táo. Bảy cây đó, cây nào trái cũng mọc tít trên cao, Tiểu Long không có cớ gì thoái thác. Nó đành chép miệng:

- Nhưng tao nói trước, tao không có đi ngay đâu đấy! Hôm nào thật rảnh rỗi thì tao mới đi cùng mày được!

Mặc dù cáu kỉnh vì bị rơi vào kế "dụ địch" của nhỏ Oanh, trong thâm tâm Tiểu Long vẫn cảm thấy thỏa mãn vì tài nghệ của mình được công nhận. Và nó đâm ra tự tin hơn nhiều.

Quý ròm không biết tất cả những điều đó nên nó rất đỗi ngạc nhiên khi nghe Tiểu Long bất thần tuyên bố:

- Chủ nhật tuần sau tao với mày sẽ đi Đầm Sen!

Trước đây cứ mỗi lần nghe Quý ròm nhắc tới chuyện quay lại Đầm Sen, Tiểu Long đều viện hết lý do này đến lý do khác để trì hoãn. Vậy mà hôm nay nó tuyên bố chắc nịch như thế bảo Quý ròm không trố mắt lên sao được!

- Chủ nhật tuần sau? – Quý ròm vẫn chưa tin vào tai mình.

- Ừ.

- Đi ném lon?

- Ừ.

Thấy bạn mình gật đầu lia, Quý ròm đâm tò mò:

- Bộ mày luyện thần kinh mày thành thép rồi hả?

- Chưa! – Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi – Nhưng dù sao tao cũng phải đi! Không thể đợi lâu hơn được!

- Sao vậy?

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao sợ mình chần chờ, con gấu bông đó sẽ bị người ta mua mất!

- Mua sao được mà mua! – Quý ròm kêu lên – Đấy là trò chơi chứ có phải cửa hàng đâu!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu được!

Thoạt đầu Tiểu Long định kể thật hết cho Quý ròm nghe. Rằng sở dĩ nó quyết định quay lại Đầm Sen bởi vì qua cuộc trổ tài ném xoài lần thứ hai ở nhà nhỏ Thùy Vân vừa rồi, nó có cảm tưởng lần này nó sẽ không thua cuộc trước người đàng ông râu rậm nữa. Rằng hôm qua nó ném hay đến mức em gái nó và nhỏ Thùy Vân phải phục lăn. Nhỏ Thùy Vân còn mời nó khi nào rảnh đến biểu diễn ném xoài cho nhỏ coi, ném trụi hết cả cây xoài bảo bối

trong vườn nhỏ cũng được. Còn em gái nó thì tha thiết mời nó đi ném mận, ném vú sữa, ném lê-ki-ma, ném táo giùm cho các bạn trong lớp.

Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, nỗi háo hức trong lòng Tiểu Long xẹp dần. Mục tiêu tối hậu của nó là ném đổ năm chồng lon liên tiếp trong gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm chứ không phải là ném các thứ trái cây vặt vãnh kia. Dù tài nghệ của nó có giỏi đến mức ném rớt cả … mặt trăng nhưng vẫn không thắng nổi cuộc thách đấu ở gian hàng ném lon để đem được con gấu bông về cho em gái nó thì tài nghệ đó cũng xem như vô dụng. Quý ròm thừa hiểu điều đó. Chính vì vậy mà Tiểu Long ngần ngại. Khoe người này khâm phục người kia ngưỡng mộ mà làm gì nếu chủ nhật tới đây, nó lại trở về với hai bàn tay trắng như mọi lần. Lúc đó lại thêm cớ cho Quý ròm trêu chọc và chế giễu.

Thấy Tiểu Long im lặng, Quý ròm cũng im lặng theo. Nó đang vẩn vơ nghĩ đến "cuộc chiến đấu" sắp tới của bạn mình.

- Nè, – một lát, Tiểu Long hắng giọng nói, nó sợ Quý ròm nghĩ ngợi rồi đâm ra thắc mắc lung tung nên tìm cách chuyển đề tài – Chiều mai mày đi chơi với tao không?

- Đi đâu?

- Ra bến xe Bình Triệu! – Tiểu Long đáp, rồi không đợi Quý ròm hỏi tiếp, nó chép miệng giải thích – Chú tao ở ngoài quê mới vô chơi. Chiều mai ổng về. Tao phải chở ổng ra đó đón xe đò.

Quý ròm nheo mắt:

- Bình Triệu có gì mà chơi?

Tiểu Long năn nỉ:

- Thì mày đi với tao cho vui! – Đang nói, nó bỗng sáng mắt lên – À, gần đó có công viên Văn Thánh! Đợi chú tao lên xe xong, tao với mày chạy qua đó chơi!

Nghe nói đi chơi công viên, Quý ròm đồng ý ngay. Nó cười hì hì:

- Đi thì đi!

Chiều hôm sau, Tiểu Long chở ông chú, Quý ròm chở túi hành lý và giỏ trái cây, cả hai lọc cọc đạp ra bến xe Bình Triệu.

Bến xe rộng mênh mông, từ cổng vào phòng vé phải qua một quãng dài. Cơ man là người. Cơ man là hàng hóa. Tất cả chen chúc, gồng gánh, đẩy

kéo, trông ngợp cả mắt. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng rao quà lanh lảnh, tiếng la hét chửi rủa và hàng chục loại âm thanh không rõ nguồn gốc khác, tất cả quyện vào nhau tạo nên một sự huyên náo đáng kinh hãi.

Tiểu Long một tay dắt ông chú, một tay xách giỏ trái cây, đi thẳng lại chỗ bán vé. Ông chú nắm chặt tay cháu, tay kia ôm khư khư túi hành lý trước ngực, lật đật rảo bước theo.

Quý ròm đứng ngoài giữ xe, chờ mãi mới thấy Tiểu Long một mình đi ra.

- Chú mày lên xe rồi hả? – Quý ròm thở phào, hỏi.

- Ừ, bây giờ tao với mày chạy qua công viên Văn Thánh.

Tiểu Long vừa nói vừa cầm lấy ghi-đông. Quý ròm cũng hấp tấp phóng lên xe:

- Tao với mày đạp cho lẹ! Ở đây thêm một lát chắc tao xỉu mất!

Tiểu Long gật gù:

- Yên chí! Lát nữa tới Văn Thánh, mày sẽ khỏe ra liền!

Nào ngờ hai đứa mới ra khỏi cổng, vừa quẹo phải được một quãng, đã nghe có tiếng la thất thanh "Cướp! Cướp!".

Cả hai chưa kịp hiểu ra chuyện gì, bỗng nghe có tiếng chân chạy huỳnh huỵch phía sau rồi nhoáng một cái, một gã thanh niên phóng vụt qua. Đuổi theo sau là một người phụ nữ mặt mày hớt ha hớt hải, vừa chạy vừa cầu cứu một cách tuyệt vọng.

- Chắc là giật dây chuyền!

Tiểu Long quay lại nói với Quý ròm. Rồi với phản ứng nhanh nhẹn của con nhà võ, nó phóc xuống khỏi xe, mím môi rượt theo gã thanh niên.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Quý ròm cũng vứt đại chiếc xe bên lề đường, ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Trong thoáng mắt, Tiểu Long đã vượt qua người phụ nữ và rút ngắn khoảng cách với gã thanh niên phía trước.

- Đứng lại! Đứng lại!

Tiểu Long vừa chạy vừa ngoác miệng hét lớn. Nhưng gã thanh niên vẫn giả điếc, cứ cắm đầu phóng thục mạng.

Thấy vậy, Tiểu Long điên tiết. Nó nghiến chặt răng, cố guồng mạnh đôi chân.

Khổ nỗi, gã kia không phải tay mơ. Tốc độ của gã gần như ngang ngửa với Tiểu Long, chỉ kém một chút xíu. Vì vậy phải rất khó nhọc Tiểu Long mới có thể nhích lại gần gã. Còn Quý ròm thì khỏi nói, nó lẹt đẹt hít bụi tít đằng sau.

Đang hăm hở rượt theo đối thủ, Tiểu Long bỗng điếng hồn khi nhìn thấy ngõ hẻm trước mặt. Nó thừa hiểu một khi gã thanh niên đã lẩn được vào đó thì coi như không còn cơ hội tóm được gã nữa. Ở các khu lao động như thế này, các ngõ hẻm bao giờ cũng có hằng trăm ngóc ngách chằng chịt như bát quái trận đồ, bọn đạo tặc đã chui vào đó hệt như lươn chui xuống bùn, có thánh mới mò ra!

Gã kia dường như cũng chỉ đợi có vậy. Sắp đến con hẻm, gã đột ngột tăng tốc, bứt khỏi Tiểu Long thêm một quãng.

Đang lo lắng và sốt ruột chưa biết làm sao, óc Tiểu Long vụt lóe lên một ý nghĩ. Nó vội dừng chân lại.

Đang lệt bệt thở dốc phía sau, Quý ròm bỗng trố mắt kinh ngạc, không hiểu tại sao đang rượt ngon trớn, thằng bạn mình tự dưng lại khựng lại. Nhưng đến khi thấy Tiểu Long vội vã móc quả bóng nỉ trong túi ra thì nó hiểu ngay. Tuy vậy, Quý ròm vẫn theo dõi hành động của bạn mình bằng ánh mắt ngờ vực. Nó không tin là quả bóng chỉ chuyên dùng để ném xoài ném mận kia lại có thể "sát thương" được đối thủ.

Tiểu Long cũng ở trong tâm trạng nghi hoặc như Quý ròm. Cho đến khi cầm quả bóng trên tay, nó vẫn không thực sự tin tưởng về hiệu lực của thứ "vũ khí" bất đắc dĩ này. Nhưng đây là biện pháp cuối cùng, chẳng còn cách nào khác.

Tiểu Long rùn mình lấy thế và nheo mắt lại. Gã thanh niên lúc này đã chạy thêm được một đoạn và cách Tiểu Long gần mười mét. Chỉ cần ba cú phóng người nữa là gã đã có thể ung dung chui tọt và hẻm.

Tiểu Long cắn môi hít vào một hơi và vung mạnh tay. Nó dồn hết sức mạnh vào cú ném nên quả bóng lao đi nhoang nhoáng. "Bốp" một tiếng, quả bóng đập ngay vào cẳng chân gã thanh niên.

"Ui da", gã bật kêu lên và lảo đảo chúi người tới trước. Chỉa trong tích tắc đó, Tiểu Long đã vượt lên. Và khi gã vừa kịp lấy lại thăng bằng thì cánh

tay cứng như thép của Tiểu Long đã chẹt ngang cổ gã.

Chưa đầy một phút, một đám đông đã bu quanh "hiện trường". Ai nấy đều bàn tán xôn xao về sự dũng cảm của Tiểu Long và Quý ròm, đặc biệt là về cú ném thần sầu của Tiểu Long. Nhất là mấy đứa nhóc. Chúng cứ xuýt xoa:

- Ảnh ném cứ y như trong phim!

- Còn "độc chiêu" hơn cả Hoàng Phi Hồng!

Khiến Tiểu Long sướng mê tơi.

Người phụ nữ nạn nhân nhận lại sợi dây chuyền từ tay Tiểu Long với vẻ mặt xúc động và chưa hết thảng thốt. Chị cảm ơn Tiểu Long và Quý ròm rối rít và hỏi xin địa chỉ của hai cậu bé để hôm nào đến đền ơn nhưng cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều từ tốn lắc đầu:

- Chuyện nhỏ mà, có gì đâu cô!

Ba anh công an xuất hiện ngay sau đó.

- Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Một anh hỏi, mặc dù nhìn thoáng qua tình hình trước mắt, anh đã có thể đoán ra phần lớn sự việc.

Không đợi hỏi đến lần thứ hai, người phụ nữ bị giật dây chuyền nhanh nhẹn tường thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Những người đứng chung quanh cũng háo hức góp phần không kém. Hễ mỗi lần người phụ nữ ngừng lại lấy hơi, ba, bốn người lại lật đật giành nhau "bổ sung", người nào cũng cố gân cổ để át giọng người bên cạnh.

Sau khi nắm rõ diễn biến câu chuyện, một anh sĩ quan công an, có vẻ là người chỉ huy, đưa mắt nhìn Tiểu Long, mỉm cười hỏi:

- Em là vận động viên ném bóng phải không?

- Dạ không ạ! – Tiểu Long lí nhí.

Câu trả lời của Tiểu Long khiến anh công an ngạc nhiên:

- Thế tại sao em ném bóng tài như vậy?

Tiểu Long liếm môi:

- Dạ, nhờ em tập! Ngày nào em cũng tập ném!

- Tập ném à? – Đôi mắt anh công an càng mở to – Để làm gì thế?

Tới đây thì Tiểu Long cà lăm, không biết trả lời như thế nào. Nó cảm thấy cái mục đích tập ném bóng của nó rất là kỳ khôi. Điều đó nó chỉ có thể kể với những đứa bạn thân như Quý ròm và nhỏ Hạnh. Ngay cả với anh Tuấn và anh Tú, nó cũng không dám tiết lộ, huống gì với người lạ!

Thấy Tiểu Long ấp a ấp úng, Quý ròm nhanh nhẩu đỡ lời giùm bạn:

- Bạn Tiểu Long tập ném bóng vì thương em gái đấy ạ!

Lời giải thích vắn tắt của Quý ròm càng khiến anh công an không hiểu gì cả. Anh chớp chớp mắt:

- Vì thương em gái? Là sao?

Chợt nhận ra câu nói không đầu không đuôi của mình, Quý ròm bẽn lẽn gãi tai:

- Là như thế này này …

Rồi bất chấp cái nháy mắt ra hiệu ngăn cản của Tiểu Long, Quý ròm nhanh nhẩu kể lại câu chuyện thầm kín của bạn mình, bắt đầu từ cái buổi chiều nó bắt gặp Tiểu Long ngồi thẫn thờ một mình trên chiếc ghế gỗ sau vườn …

Câu chuyện về Tiểu Long khiến những người có mặt đều cảm động.

- Thôi, được rồi! – Cuối cùng, anh sĩ quan công an tặc lưỡi nói – Bây giờ thì các em đi theo anh về đồn!

Quý ròm tái mặt:

- Để làm gì ạ?

- Thì về đó rồi sẽ biết! – Giọng anh công an úp mở.

Mặc dù bắt gặp nụ cười thân thiện trên môi người đối diện, Quý ròm vẫn không yên tâm. Nó chẳng rõ trò chơi ném lon mà tụi nó tham gia có bị coi là cờ bạc và liệt vào những hành vi phạm pháp hay không.

So với Quý ròm, Tiểu Long bình tĩnh hơn nhiều. Nó hờ hững theo chân các anh công an, chẳng lộ vẻ gì quan tâm hay lo lắng. Đầu óc nó mải nghĩ đến ngày chủ nhật sắp tới, ngày mà nó hẹn với Quý ròm quay lại Đầm Sen. Câu chuyện Quý ròm vừa kể nhắc với nó rằng mục tiêu quan trọng nhất của nó vẫn đang còn ở phía trước.

Mải bận bịu với nỗi day dứt trong lòng, Tiểu Long không nhìn thấy anh sĩ quan công an vừa bước vào phòng làm việc đã nhấc điện thoại gọi đi đâu

đó. Cuộc đối thoại giữa các anh công an với gã tội phạm và người phụ nữ bị giật dây chuyền ở chiếc bàn kế đó, nó cũng chỉ nghe loáng thoáng. Chỉ đến khi biên bản đã được lập xong, người phụ nữ ra về và gã thanh niên đã được áp giải đi đâu đó, Tiểu Long mới giật mình khi nghe gọi tới nó.

- Các em lại đây! – Anh sĩ quan công an ngồi sau chiếc bàn, nói bằng giọng điềm đạm.

Đến lúc này, Tiểu Long mới bắt đầu hoang mang. Nó chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra với hai đứa nó. Vừa bước lại chỗ chiếc bàn, Tiểu Long vừa hồi hộp liếc về phía Quý ròm, thấy thằng này mặt mày cũng xanh lè xanh lét.

Thấy hai cậu bé có vẻ căng thẳng, anh công an mỉm cười trấn an:

- Các em chờ cho một chút! Chẳng có gì đáng lo đâu!

Anh công an vừa nói xong thì cửa phòng xịch mở. Hai người bước vào, một người cầm máy quay phim, người kia cầm một chóa đèn cực lớn.

Tiểu Long quay sang Quý ròm, hỏi nhỏ:

- Chuyện gì vậy mày?

Quý ròm chưa kịp đáp thì anh công an đã lên tiếng. Anh nhìn thẳng vào mặt Tiểu Long:

- Bây giờ anh hỏi câu gì em trả lời câu nấy! Cứ kể đúng như sự thật, rõ ràng, bình tĩnh, hệt như đang trò chuyện với bạn bè vậy! Sao, được không?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Được ạ!

- Hay lắm! – Anh công an gật gù – Thế thì chúng ta bắt đầu!

Ngay lập tức, hai người vừa mới tới bật đèn chiếu sáng và chĩa ống kính quay phim về chỗ chiếc bàn.

Tiểu Long liếm đôi môi khô khốc và nhìn thẳng vào anh công an, trân mình chờ đợi.

Thoạt đầu, anh công an hỏi về tình huống xảy ra ngoài bến xe, về động cơ thúc đẩy Tiểu Long và Quý ròm không nề nguy hiểm đuổi theo tên cướp giật. Tiếp theo anh hỏi về tài nghệ ném bóng của Tiểu Long, về nguyên nhân nào đã thúc đẩy nó rèn luyện được trình độ như vậy.

Nói chung, những câu hỏi không khó như Tiểu Long nghĩ. Nó trả lời mạch lạc, suôn sẻ và tự nhiên. Quý ròm ngồi bên cạnh nghiêm nghị theo

dõi, khi nào thấy bạn mình lúng túng hoặc quên chi tiết này chi tiết nọ, nó lại nhiệt tình lên tiếng nhắc.

- Tốt lắm! – Kết thúc buổi quay phim, anh sĩ quan công an xoa xoa tay, vẻ hài lòng.

Tới đây, Quý ròm không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Nó gãi đầu, hỏi:

- Thưa, quay phim để làm gì thế ạ? Có phải để đưa vào hồ sơ vụ án không?

- Ồ không! – Anh công an bật cười – Đây là chương trình người tốt việc tốt trong phong trào ổn định an ninh trật tự trên đường phố của Đài truyền hình! Tối thứ sáu này, lúc 9 giờ, các em nhớ mở ti-vi đón xem!

Chuyện hai đứa sắp được lên ti-vi khiến Quý ròm khoái chí vô kể. Nó nôn nao tính đếm từng ngày, mong cho chóng đến thứ sáu.

Sáng thứ sáu, lúc tan học, Quý ròm đón nhỏ Hạnh ngay trước cổng trường, hạ giọng ra bộ bí mật:

- Chín giờ tối nay Hạnh nhớ bật ti-vi đấy nhé!

- Có gì hay không?

- Có! Hay lắm!

- Chương trình gì vậy? – Nhỏ Hạnh tò mò.

Quý ròm nhún vai:

- Thì mở ra coi rồi sẽ biết!

Buổi chiều, Quý ròm cũng nói với nhỏ Diệp y như vậy:

- Chín giờ tối nay mày nhớ bật ti-vi đấy nhé!

- Có cải lương hả?

- Không phải.

- Hay là bóng đá?

- Cũng không phải.

Nhỏ Diệp trố mắt:

- Chứ có cái gì?

Quý ròm nhếch mép:

- Thì mày cứ mở ti-vi rồi biết!

- Sao anh không mở mà phải là em? – Nhỏ Diệp cắc cớ hỏi.

Quý ròm khịt mũi:

- Tối nay tao không có nhà!

- Anh đi đâu vậy?

Thấy nhỏ Diệp cứ hỏi lần tới, Quý ròm sầm mặt, làu bàu:

- Tao đi đâu kệ tao, mày thắc mắc làm chi!

Bị anh rầy, nhỏ Diệp tức mình dọa:

- À, chín giờ tối mà anh còn đi nhong nhong ngoài đường há! Em méc mẹ cho coi!

Quý ròm bĩu môi:

- Cho mày méc!

Thực ra Quý ròm chẳng đi đâu long nhong. Nó chỉ định chạy qua nhà Tiểu Long. Nó muốn trải qua cảm giác thích thú khi chứng kiến phản ứng của gia đình Tiểu Long lúc con mình bất ngờ xuất hiện trên ti-vi như một người hùng.

Nhưng khi đặt chân qua ngưỡng cửa nhà bạn, Quý ròm vô cùng sửng sốt khi thấy mọi người đều sinh hoạt bình thản, còn chiếc ti-vi trắng đen thì đang nằm lặng câm trên đầu tủ.

Liếc đồng hồ, thấy gần tới chín giờ, Quý ròm hoảng hốt ngoắc Tiểu Long:

- Ti-vi nhà mày lại hư hả?

- Không.

- Vậy sao mày không bật lên coi?

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác:

- Tao không muốn.

- Không muốn? – Quý ròm há hốc miệng – Sao lại không muốn?

- Tao cũng chẳng biết! – Tiểu Long gãi gáy, ấp úng – Có lẽ tại tao thấy nó kỳ kỳ sao ấy!

- Thôi đi, đừng có điên! – Quý ròm hừ giọng – Mày không mở thì tao mở!

Nói xong, Quý ròm rảo lại chỗ chiếc máy, thò tay bậc công tắc. Tiểu Long tính kêu lên nhưng rồi sợ ba mẹ và hai ông anh nghe thấy, đành đứng

lặng người tại chỗ nhăn nhó trông theo.

Ti-vi mở đúng ngay lúc chương trình an ninh trật tự trong tuần mới bắt đầu.

Mọi người vừa hướng mắt về phía màn ảnh truyền hình đã vội ngẩn người ra khi thấy Tiểu Long và Quý ròm đang ngồi … trong đó.

- Ba ơi! Mẹ ơi! – Nhỏ Oanh reo lên thích thú – Có anh Long và anh Quý ở trong ti-vi nè!

Còn mẹ Tiểu Long thì ôm ngực:

- Ối trời ơi! Con làm gì mà người ta bắt con về đồn công an thế con?

Tiểu Long chưa kịp đáp thì ba đã hắng giọng:

- Im nào! Để xem thử là chuyện gì!

Mọi người liền im lặng dán mắt vào màn hình.

Trước khi Tiểu Long trả lời "phỏng vấn", anh sĩ quan công an biểu dương một cách trân trọng thành tích bắt cướp trên đường phố của nó và Quý ròm, còn giới thiệu cả địa chỉ nhà ở, khu phố, phường, quận hai đứa đang ở nữa.

Cả nhà lập tức ồn ào hẳn lên.

Nhỏ Oanh vỗ tay đôm đốp:

- Anh Long ném bóng tài quá! Trúng ngay chân kẻ cướp!

Ba e hèm một tiếng:

- Chuyện thế mà nó giấu biệt!

Mẹ thở phào và buông hai tay ra khỏi ngực:

- Vậy mà cứ tưởng nó làm chuyện gì bậy!

Anh Tuấn và anh Tú cũng cười cười nhìn về phía Tiểu Long khiến nó bối rối đưa nắm tay lên quệt mũi.

Quý ròm bật ti-vi xong, chạy lại ngồi cạnh Tiểu Long. Nó huých khuỷu tay vào hông bạn:

- Thích nhé!

Khiến thằng này ngượng đỏ mặt.

Nhưng cả nhà chỉ náo nhiệt vui vẻ được lúc đầu. Đến khi Tiểu Long trả lời anh công an về động cơ tập ném bóng của mình thì không khí đột nhiên

trĩu xuống.

Một nỗi xúc động pha lẫn buồn bã dần len vào trái tim mọi người. Ngay cả Quý ròm vốn là đứa biết đầu đuôi tự sự, vậy mà bây giờ nghe Tiểu Long bùi ngùi thuật lại trên ti-vi nỗi mơ ước tuyệt vọng của em mình về một món đồ chơi vốn dĩ bình thường đối với bao gia đình khác, cũng như sự phấn đấu và khổ luyện âm thầm của mình để cố kiếm con gấu nhồi bông về cho em, nó không khỏi cảm thấy nao nao.

Nhỏ Oanh lúc nãy hào hứng là thế, bây giờ cũng ngồi buồn xo, mũi khịt khịt còn mắt thì đỏ hoe.

Thấy tình hình có vẻ nặng nề, vả lại biết đây là chuyện riêng của gia đình bạn, Quý ròm đứng dậy chào về.

Quý ròm vừa khuất sau cánh cửa, nhỏ Oanh vội vàng nhỏm dậy chạy vụt lại chỗ Tiểu Long, đấm thùm thụp vào lưng anh, trách móc bằng một giọng sụt sịt:

- Vậy mà anh dám nói xạo em là anh tập ném chim hén!

Tiểu Long không nói gì, cũng chẳng dám nhìn ai. Nó dán mắt vào hai bàn tay đặt trên đùi, tự dưng thấy buồn vô hạn.

Mãi một lúc, nó nghe tiếng mẹ thở dài:

- Thật khổ thân chúng mày! Sao chúng mà không nói sớm với ba mẹ?

Mẹ nói "chúng mày" nhưng Tiểu Long biết là mẹ nói với mình. Nhưng làm sao nó có thể nói với ba mẹ những chuyện như thế này được. Hằng ngày ba mẹ phải lo toan biết bao nhiêu là chuyện. Nó không nỡ làm cho ba mẹ phải bận lòng thêm. Hơn nữa, ba mẹ cũng chẳng có tiền. Nếu muốn mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh, ba mẹ phải chắt bóp, dành dụm trong rất nhiều ngày. Không, Tiểu Long không bao giờ muốn thế!

Suốt buổi tối hôm đó, ba không nói một tiếng nào. Ba cũng chẳng trách Tiểu Long. Nhưng không vì vậy mà Tiểu Long thấy nhẹ nhõm hơn. Nhìn ba nằm lặng lẽ hút thuốc trên chiếc ghế bố đằng góc nhà, Tiểu Long cứ nghe lòng mình bồn chồn sao sao ấy.

Vẻ trầm ngâm khác thường của anh Tuấn và anh Tú càng khiến Tiểu Long thêm xốn xang. Cả hai không hẹn mà cùng leo lên đi-văng buông mùng ngủ sớm, bỏ hẳng cuộc đấu cờ thường lệ.

Tiểu Long nằm trằn trọc đến tận nửa đêm, lòng cứ thấp thỏm mong trời chóng sáng. Ngày mai đã là thứ bảy. Sau thứ bảy là chủ nhật. Chủ nhật, nó và Quý ròm sẽ quay lại Đầm Sen. Lần này, nó nhất quyết sẽ tập trung tinh thần cao độ cho cuộc quyết đấu. Nó sẽ ném đổ năm chồng lon liên tiếp ngay từ loạt bóng đầu tiên. Nó sẽ đem con gấu bông về cho em gái nó ngay trong chiều hôm đó. Nhỏ Oanh sẽ hớn hở ôm con gấu bông vào lòng nựng nịu "Ngủ đi, gấu bông ngoan của chị!" thay vì giả vờ ôm chiếc gối vải như trước nay.

Trong trí tưởng tượng của Tiểu Long, lúc đó đôi mắt nhỏ Oanh sẽ long lanh như hai giọt nước và miệng thì cười toe toét khoe cả hàm răng sún ra ngoài. Còn nó thì đứng bên cạnh, hai tay chống nạnh, âu yếm nhìn em với vẻ tự hào. Dĩ nhiên chia sẻ niềm vui với nhỏ Oanh còn có ba mẹ và anh Tuấn anh Tú nữa. Mặt mày mọi người đều rạng rỡ, hân hoan. Và hẳn nhiên trong nhà lúc đó ngập tràn một thứ không khí vui tươi, nhẹ nhõm. Chứ chẳng nặng trĩu như bữa nay, mặt mày ai nấy đều dàu dàu nghĩ ngợi.

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại, Tiểu Long lại thấy bứt rứt khó ngủ. Mãi đến quá nửa đêm, khi tiếng xe vọng lại từ ngoài đầu hẻm thưa thớt dần, nó mới chập chờn mệt mỏi thiếp đi.

Chỉ đến sáng, khi đến lớp học, được bạn bè xúm lại khen ngợi và tò mò hỏi han, Tiểu Long mới tạm quên đi nỗi phiền muộn.

- Hồi hôm, tao thấy mày với thằng Quý ròm trên ti-vi nè! – Một đứa khoe.

- Tao cũng thấy nữa! – Đứa khác vội tiếp lời – Tao còn khoe với ba mẹ tao là tụi mày học chung lớp với tao!

Lại một đứa rụt cổ, xuýt xoa:

- Tụi mày gan thật! Gặp tao là tao chả dám! Nhỡ bọn cướp móc súng ra "pằng" một phát thì banh xác!

- Xì! – Đứa đứng cạnh bĩu môi – Tên cướp này làm gì có súng!

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết? Nếu có súng thì nó đã móc ra "pằng" thằng Tiểu Long và thằng Quý ròm què giò từ khuya rồi!

Tiểu Long mỉm cười nhìn các bạn đấu khẩu. Nó chẳng quan tâm đến việc tên cướp hôm nọ có mang súng trong người hay không.

Nhưng Quý ròm thì không chịu được. Nó cảm thấy rượt bắt một tên cướp không có vũ khí trong tay chẳng có vẻ gì là "phiêu lưu mạo hiểm" cho lắm. Hơn nữa, giọng điệu coi thường của đứa bạn vừa rồi càng khiến nó lộn ruột. Vì vậy, nó hừ mũi:

- Tên cướp không có súng nhưng có dao!

- Dao?

- Ừ. Con dao nhọn hoắt. Chỉ cần nhìn thấy con dao đó thôi thì là khối đứa đã vỡ mật ra rồi!

- Nó cầm dao trong tay à?

- Tất nhiên rồi! – Quý ròm nhún vai – Nếu nó không cầm trong tay thì làm sao tao biết con dao nhọn hoắt!

- Eo ơi, thế nó có đâm tụi mày không?

- Không đâm thì nó rút dao ra làm gì? Chẳng lẽ để … gọt khoai tây? – Thấy thằng bạn hỏi tới hỏi lui với vẻ nghi ngờ, Quý ròm cáu kỉnh vặn lại.

Người đối thoại gãi gãi đầu:

- Nhưng nếu vậy thì tại sao hai đứa mày lại … chẳng xây xát một tí tẹo nào?

- Xây xát thế nào được mà xây xát! – Quý ròm đáp bằng giọng khinh khỉnh – Nó vừa rút dao đâm tới là tao dùng thế võ Oshin đá văng con dao đi chứ lại!

Thế võ của Quý ròm khiến tụi bạn tròn xoe mắt:

- Mày vừa nói thế võ gì thế?

Sực nhận ra mình vừa quen miệng nói bừa, Quý ròm lúng túng chữa lại:

- À, à, tao vừa nói đến thế võ … Ô … Ô-tô-ca …

Thấy bạn mình nói lại lần thứ hai vẫn trật, Tiểu Long vội vàng đỡ lời:

- Osoto-Otoshi!

- À, đúng rồi! – Quý ròm chộp ngay lấy cơ hội – Đó là thế Osoto-Otoshi! Thế võ này mày mới dạy nên tao chưa kịp nhớ tên!

Thấy Quý ròm tự dưng tôn mình lên làm "sư phụ" ngang xương, Tiểu Long dở khóc dở cười. Nhưng vì Quý ròm lỡ ba hoa quá trớn, đang lăm vào thế kẹt, Tiểu Long đành làm thinh.

Còn tụi bạn thấy Quý ròm đem Tiểu Long ra làm bằng chứng, đứa nào đứa nấy tin ngay. Tiểu Long tay chân cứng như thép nguội, lại mang đai đen đệ nhị đẳng Taekwondo. Nó ít chơi trò đánh nhau nhưng một khi đã ra đòn, đối thủ chỉ có nước bò càng. Điều đó đứa nào cũng biết. Vì vậy, một khi nó đã dạy võ cho Quý ròm thì chắc chắn cái thằng còm nhỏm còm nhom này không phải là hạng xoàng.

Nhờ uy tín của Tiểu Long mà trong nháy mắt tụi bạn đang bu quanh kia đã nhìn Quý ròm bằng một con mắt khác. Và Quý ròm sướng phổng mũi khi nghe có tiếng xuýt xoa:

- Cái thế võ Osoto gì đó ghê thật! Vậy mà tao cứ tưởng những đứa tay chân gầy khẳng gầy kheo không biết đánh nhau chứ!

Chỉ có nhỏ Hạnh là biết tỏng trò huênh hoang của Quý ròm. Khi Quý ròm đang khoe khoang vung vít trước đám đông về tài đá văng dao của mình, nhỏ Hạnh đứng nghe, không nói gì. Nhưng đến lúc ra về, nó lại gần Quý ròm, hạ giọng tinh quái hỏi:

- Con dao mà Quý đá văng hôm nọ là con dao bằng nhựa phải không?

Tiểu Long vừa ôm cặp bước vào nhà đã há hốc miệng, sững sờ chôn chân ngay ngưỡng cửa.

Sự có mặt đông đủ của mọi người khiến nó vô cùng kinh ngạc. Thường khi, ba đi làm chiều tối mới về. Anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Trước nay hai anh thường ở lại trưa tại xí nghiệp. Vậy mà trưa nay tất cả lại đột nhiên trở về nhà, bảo Tiểu Long không sửng sốt sao được!

Sau một thoáng bối rối, Tiểu Long rụt rè bước lại chỗ chiếc bàn học nhỏ đóng bằng gỗ tạp kê ở góc nhà, nhét dấm dúi chiếc cặp vào ngăn bàn rồi vội vàng lỉnh ra phía sau múc nước rửa mặt.

Lúc quay vào, bắt gặp nhỏ Oanh đang lục đục dọn chén bát, Tiểu Long lại gần, thì thầm hỏi:

- Lúc nãy mày về, ba đã về chưa?

- Chưa! Ba mới về tới!

- Chiều nay ba ở nhà hả?

Nhỏ Oanh lắc đầu:

- Không! Khi nãy em nghe ba nói lát chiều ba đi lại!

Tiểu Long lo lắng hỏi:

- Mày có biết ba về nhà để làm gì không?

Nhỏ Oanh lại lắc đầu:

- Em không biết!

Tiểu Long cắn môi:

- Còn anh Tuấn với anh Tú?

- Em cũng không biết!

Tiểu Long tặc tặc lưỡi. Nó biết có hỏi nhỏ Oanh nữa cũng vô ích. Em gái nó không biết gì thật.

Nỗi băn khoăn trong lòng Tiểu Long mỗi lúc một nung nấu. Nó nhíu mày nghĩ ngợi cả buổi vẫn chẳng đoán ra nguyên nhân của sự việc bất thường này. Cho tới lúc ngồi vào bàn ăn, lòng nó vẫn không ngớt phập phồng nghi ngại.

Sự việc càng tăng thêm phần nghiêm trọng với sự có mặt của mẹ bên bàn ăn. Thường ngày, nhỏ Oanh phải đem cơm ra đầu hẻm cho mẹ để mẹ vừa ăn vừa trông hàng. Nhưng trưa nay, mẹ gửi chiếc xe đẩy cho con bé bán bánh mì kế đó trông hộ để vào nhà ăn cơm. Thật là chuyện hiếm có!

Nhưng rốt cuộc bữa ăn diễn ra không nặng nề như Tiểu Long nghĩ. Mọi người đều cười nói vui vẻ và hầu như không ai nhắc gì đến câu chuyện tối hôm qua.

Cho đến cuối bữa ăn thì Tiểu Long đã trấn tĩnh hoàn toàn. Thậm chí nó còn nghĩ: Hay việc mọi người trở về nhà trưa nay chỉ là sự tình cờ?

Nhưng diễn biến tiếp theo đã nhanh chóng xóa sạch ý nghĩ đó của Tiểu Long.

Khi mâm cơm được nhỏ Oanh dọn xuống bếp, ba vừa nhấm nháp tách trà trên tay vừa lừ mắt nhìn hai người con lớn:

- Sao trưa nay hai con bỗng dưng kéo nhau về nhà vậy?

Trước câu hỏi của ba, anh Tú ngồi im không nói gì. Còn anh Tuấn thì cười cười hỏi lại:

- Chứ còn ba, sao trưa nay ba cũng về nhà?

Ba khẽ nhún vai, giọng nghiêm nghị:

- Đây không phải là chuyện của hai con!

Rồi chậm rãi móc từ trong túi áo ra một xấp tiền, ba đặt lên bàn và nhìn Tiểu Long:

- Đây là số tiền một trăm ngàn! Chiều nay con cầm ra cửa hàng Sao Mai mua con gấu bông cho em!

Tiểu Long nhìn xấp tiền, ngập ngừng hỏi:

- Tiền ở đâu ba có vậy?

Ba mỉm cười:

- Con đâu cần biết điều đó làm chi! Con cứ cầm lấy đi mua đồ chơi cho em là được rồi!

Tiểu Long còn đang ngần ngừ thì anh Tuấn đã móc một xấp tiền trong túi ra:

- Em cầm lấy tiền này đi mua nè! Tiền của ba để ba trả lại cho người ta!

Bắt gặp ánh mắt không bằng lòng của ba, anh Tuấn vội vã nói thêm:

- Ba cứ yên tâm! Đây là tiền tạm ứng lương của con!

- Tiền tạm ứng thì đằng nào cũng sẽ bị trừ lại thôi! – Anh Tú bỗng đột ngột lên tiếng, rồi anh vừa cười vừa từ từ lôi ra khoản tiền của mình – Còn đây là tiền bồi dưỡng làm ngoài giờ trước nay em vẫn để dành! Số tiền này để mua gấu bông cho nhỏ Oanh là hợp lý nhất!

Anh Tuấn chưa kịp phản ứng thì mẹ thình lình xua tay:

- Cất đi! Cất hết đi! Khổ quá, chẳng có khoản tiền nào của ba cha con có thể dùng vào việc này cả! Hợp lý nhất là mua con gấu bông bằng tiền hốt hụi của tôi sáng nay đây nè!

Nói xong, mẹ đứng dậy bước lại mở tủ lấy ra một gói giấy bạc được buộc dây cẩn thận.

Mẹ đặt gói bạc lên bàn, chuẩn bị tháo dây thì ba đã lên tiếng:

- Khoan đã! Ai cũng muốn mua con gấu bông cho nhỏ Oanh, vậy hợp lý nhất là để nhỏ Oanh tự chọn lấy!

Rồi quay sang nhỏ Oanh, ba nháy nháy mắt:

- Thế nào con gái? Trong bốn xấp tiền đang đặt trên bàn, con chọn xấp nào?

Khi từ dưới bếp đi lên, nhỏ Oanh chạy lại ngồi cạnh mẹ và từ nãy đến giờ, nó đã nghe rõ hết mọi chuyện. Sung sướng và cảm động trước tình

thương yêu và sự chăm sóc của ba mẹ và các anh, nó phải cố lắm mới ngăn được nước mắt khỏi lăn dài xuống má.

Nghe ba hỏi, nó chỉ biết cúi đầu lí nhí:

- Dạ, con không biết!

Thấy con gái không hiểu ý cái nháy mắt ra hiệu của mình, ba bực mình quay sang Tiểu Long:

- Em con không quyết định được thì con quyết định!

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Con quyết định … chẳng lấy tiền của ai cả!

- Thế nghĩa là sao? – Ba ngạc nhiên kêu lên.

Những người khác cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng trước câu trả lời của Tiểu Long.

- Chủ nhật này con sẽ trở lại gian hàng trò chơi ở Đầm Sen để đem con gấu bông về! – Tiểu Long nói bằng một giọng quả quyết.

- Không được đâu con ơi! – Ba khẽ lắc đầu – Chớ bao giờ nghĩ đến chuyện viển vông đó nữa!

Tiểu Long vẫn khăng khăng:

- Nhưng lần này nhất định con sẽ thắng cuộc!

- Không được! – Ba tỏ ra còn cương quyết hơn – Làm thế nào thì làm nhưng tối nay dứt khoát phải có con gấu bông trong nhà!

Lời phán của ba khiến Tiểu Long xụi lơ. Nó chưa biết phải kèo nài thế nào thì anh Tuấn đã đứng lên:

- Nếu không ai quyết định được thì con quyết định! Mỗi người sẽ góp vào một phần tư, thế là công bằng! Thôi, con đi làm đây!

Nói xong, anh chộp vội chiếc túi treo trên vách và chạy vụt ra khỏi nhà.

- Con đồng ý!

Anh Tú nói, rồi cũnng lật đật đi tuốt.

Ba mỉm cười nhìn mẹ:

- Thế mà hay đấy!

Rồi ba cúi xuống ôm thùng đồ nghề và quay sang Tiểu Long:

- Chiều nay nhớ đi mua đồ chơi cho em đấy nhé!

Tiểu Long gật đầu và lặng lẽ nhìn theo dáng người khắc khổ của ba mỗi lúc một xa dần, lòng chợt dâng lên một cảm giác bâng khuâng khó tả.

Buổi chiều, lúc Tiểu Long và nhỏ Oanh chuẩn bị dắt xe ra khỏi nhà thì khách đến.

Khách đột ngột bước vào, tay ôm theo một con gấu bông to sụ khiến hai anh em ngơ ngác nhìn nhau, không rõ chuyện gì.

- Chào cháu!

Khách mỉm cười lên tiếng. Nghe giọng nói quen quen, Tiểu Long nhìn sững vào mặt khách và khi nhận ra đó là người phụ nữ bị giật dây chuyền hôm nọ ở ngoài bến xe, nó liền reo lên:

- A, thì ra là cô! Mời cô ngồi chơi!

Người phụ nữ vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã vội thắc mắc ngay:

- Sao cô biết nhà cháu ở đây?

- Dễ thôi! Hôm trước cô hỏi nhà, cháu và bạn cháu giấu biến! Nhưng hôm qua trên ti-vi người ta đã chỉ cho cô!

Tiểu Long "à" một tiếng và nghe mặt mình đỏ lên. Có thế mà nó cũng quên khuây đi mất!

Người phụ nữ nhìn nhỏ Oanh:

- Em gái cháu đây hả?

- Dạ.

Người phụ nữ liền chìa con gấu bông trên tay về phía nhỏ Oanh, giọng dịu dàng:

- Quà của cô tặng cháu đây! Khi nghe câu chuyện của anh cháu trên ti-vi, cô vội vã đến ngay cửa hàng Sao Mai định mua con gấu bông mà cháu thích nhưng người ta bảo vừa bán nó đi rồi. Cô đành phải mua con này!

Nhỏ Oanh nhìn con gấu bông trước mặt bằng ánh mắt thích thú, mặt rạng lên. Nhưng nó vẫn đứng im không chìa tay ra, vẻ lưỡng lự.

Thấy thế, người phụ nữ tươi cười trấn an:

- Cháu cứ cầm đi! Mẹ cháu không la đâu! Cô đã gặp mẹ cháu ở ngoài đầu hẻm và đã xin phép mẹ cháu rồi!

Đến lúc đó, nhỏ Oanh mới sè sẹ đưa tay ra đón con gấu bông âu yếm ôm vào lòng.

- Cảm ơn cô! – Nó nói, giọng lắp bắp vì sung sướng.

Người phụ nữ đứng lên:

- Cháu không cần cảm ơn cô! Cháu phải cảm ơn anh cháu mới đúng!

Người phụ nữa vừa đi khỏi chừng mười lăm phút thì có tiếng xe đỗ xịch trước cửa. Rồi hai anh công an bước vào.

Tiểu Long nhận ra ngay đó là hai anh công an đi cùng người sĩ quan hôm nọ. Nó vừa mở miệng định chào nhưng chưa kịp cất lời đã khựng ngay lại khi thoáng thấy con gấu bông trên tay anh công an đi sau. Chỉ cần nhìn lướt qua, Tiểu Long đã biết ngay đó là con gấu bông trước nay vẫn bày trong tủ kính ở cửa hàng Sao Mai. Nhỏ Oanh vẫn luôn ao ước con gấu bông này và ngày nào cũng nhờ Tiểu Long lúc đi học về ngang nhìn vào trong tủ kính xem thử con gấu vẫn còn đó hay đã bị ai mua mất, rồi về nhà kể lại cho nó hay. Chính vì ngày nào cũng "theo dõi" con gấu bông này đến mòn con mắt nên bây giờ vừa trông thấy, Tiểu Long đã nhận ra ngay lập tức.

Nhỏ Oanh cũng nhìn ra con gấu bông quen thuộc. Nó đứng sát sau lưng Tiểu Long, cầm vạt áo anh giật giật.

Anh công an đi trước vỗ vai Tiểu Long, giọng vui vẻ:

- Làm gì mà sững người ra thế? Em nhận ra con gấu bông này à?

Tiểu Long chớp mắt:

- Dạ, đó là con gấu bông ở cửa hàng Sao Mai.

Anh công an đi sau gật đầu và đặt con gấu bông lên bàn:

- Đúng rồi! Và từ nay con gấu bông này sẽ thuộc về nhà ta!

- Thưa … – Tiểu Long ngập ngừng.

- Sao kia?

Tiểu Long gãi đầu:

- Tụi em đã có gấu bông rồi ạ!

Vừa nói Tiểu Long vừa chỉ tay về phía con gấu bông đang đặt trên đi-văng.

Hai anh công an ngoảnh cổ nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long và cùng reo lên:

- Ôi, ở đâu ra thế này?

- Người ta vừa đem tới tặng tụi em đấy ạ!

- Ai thế?

- Dạ, chính người phụ nữ bị giật dây chuyền bữa trước.

- Ồ! – Anh công an đứng gần Tiểu Long trợn mắt kêu lên – Cô ta đã kịp đến đây rồi kia à? Thế thì nhanh thật!

Tiểu Long hào hứng kể:

- Cô ấy bảo cô ấy đến cửa hàng Sao Mai định hỏi mua con gấu bông mà em cháu thích nhưng người ta đã vừa mới bán. Thế là cô ấy phải mua con gấu khác! Hóa ra các anh đã đến đó!

Anh công an đứng trước quay lại nhìn đồng bạn, mỉm cười:

- Thì ra chúng ta vẫn nhanh hơn!

Rồi quay sang anh em Tiểu Long, anh nghiêm giọng nói:

- Nhưng dù sao con gấu bông của người phụ nữ đó cũng chẳng liên quan gì đến con gấu bông của tụi anh! Đây vừa là quà tặng vừa là phần thưởng cho sự đóng góp của em vào công cuộc bảo vệ trật tự trị an của ngành công an!

Rồi không để Tiểu Long kịp phản ứng, anh nháy mắt:

- Chào nhé!

Cho đến khi chiếc xe rồ máy vọt đi, Tiểu Long vẫn không thốt được tiếng cảm ơn đang nghẹn ngang cổ họng. Những sự ứng phó của nó bỗng nhiên trở nên chậm chạp, vụng về.

Khi quay đầu lại, bắt gặp con gấu bông xinh xắn đang ngồi trên bàn giương mắt nhìn mình, Tiểu Long phải chớp mắt hai, ba lần để thực sự tin rằng món đồ chơi trong mơ này từ nay sẽ mãi mãi cư ngụ trong căn nhà lụp xụp, nhỏ bé của mình.

Nhỏ Oanh quấn quít bên hai con gấu bông suốt cả buổi chiều. Nó hết bồng bế, đong đưa lại nựng nịu, hôn hít.

Tiểu Long ngồi bên cạnh nhìn em chơi đùa bằng ánh mắt âu yếm. Đối với nó lúc này, cuộc sống thật là tươi đẹp.

Chợt có tiếng hắng giọng vang lên ngoài cửa.

- Ba về đấy! – Tiểu Long hớn hở nói.

Ngay lập tức, nhỏ Oanh đứng bật dậy. Mỗi tay một con gấu bông, nó hân hoan chạy ào ra cửa, bụng nghĩ chắc ba sẽ ngạc nhiên ghê lắm khi trông

thấy nó như thế này.

Người đàn ông ngạc nhiên thật. Vừa đặt chân qua khỏi cửa, ông đứng sững lại, thảng thốt kêu lên:

- Ôi, gấu bông ở đâu mà lắm thế này?

Nhỏ Oanh cũng ngỡ ngàng không kém. Tiếng reo chưa kịp bật ra khỏi miệng đã vội tắt ngấm. Nó đứng đờ người tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn … con gấu bông trên tay người khách lạ.

- Ô kìa, chú! – Nhác thấy chòm râu rậm của người đàn ông, Tiểu Long tròn xoe mắt – Sao chú cũng đến đây?

- Không đến đây thì đến đâu! – Người đàn ông e hèm một tiếng rồi thong thả đi cà nhắc vào nhà.

Không đợi Tiểu Long mời, ông thản nhiên ngồi xuống ghế và hỏi bằng giọng trách móc:

- Sao cháu không đến chỗ chú nữa?

- Cháu định chủ nhật này sẽ đi đến đó! – Đang nói, Tiểu Long bỗng liếm môi, ngập ngừng – Nhưng bây giờ có lẽ chuyện đó … không còn cần thiết nữa!

- Ừ, đúng là không cần nữa! – Người đàn ông gật đầu và vỗ vỗ vào con gấu bông trên tay – Chú đã mang quà đến cho cháu đây rồi!

- Ôi, sao lại thế được? – Tiểu Long bối rối – Cháu đã thắng được chú đâu!

Người đàn ông vò chòm râu rậm, tặc tặc lưỡi:

- Công bằng mà nói thì xem như cháu đã thắng cuộc! Lần trước nếu chú không cố tình làm cháu phân tâm thì cháu đã ném đổ chồng lon thứ năm rồi!

Rồi ông chép miệng nói thêm:

- Hơn nữa, tối hôm qua, chú đã nhìn thấy cháu trên ti-vi. Nếu sớm biết được tại sao cháu nung nấu có được con gấu bông như vậy, chú đã tặng quách cho cháu từ lâu rồi!

Nhã ý của người chủ gian hàng trò chơi khiến Tiểu Long vừa cảm động vừa hoang mang. Nó ngần ngừ:

- Nhưng bây giờ em cháu đã có những hai con gấu bông rồi ạ!

Người đàn ông vui vẻ gật gù:

- Chắc người ta cũng vừa đem tới tặng chứ gì! Nhưng thế cũng chả sao! Càng nhiều thì chơi càng thích!

Rồi không để Tiểu Long từ chối, ông chuyển qua đề tài khác:

- Hôm nào rảnh, cháu và các bạn cứ đến chỗ chú chơi nhé!

- Vâng ạ.

- Tất nhiên là chỉ tới chơi thôi! – Người đàng ông vừa đứng lên vừa nheo mắt hóm hỉnh – Chứ ném bóng tài như cháu, chú không dại gì thách đấu để sạt nghiệp đâu!

Tiểu Long đưa người đàn ông râu rậm ra tận đầu hẻm. Cho đến khi ông ngồi lên xích-lô rồi, nó mới nhớ ra, liền cuống quýt nói:

- Cảm ơn chú nhiều ạ!

Người đàn ông chìa một ngón tay làm ra vẻ đe dọa:

- Nhớ đấy! Nhớ đến chơi với chú!

Tiểu Long đứng thẩn thờ nhìn theo chiếc xích-lô một lúc lâu.

Khi quay trở vào, nó bắt gặp mẹ ngồi sau chiếc xe đẩy đang tươi cười nhìn nó.

Mẹ khẽ nói, khi nó đến gần:

- Hôm nay là ngày hạnh phúc của gia đình ta, con ạ!

Tiểu Long nhận ra giọng mẹ run run. Rồi bất giác thấy tay mình cũng run run, nó liền thu nắm tay lại đưa lên quệt mũi. Ngay trong khoảnh khắc đó, Tiểu Long bỗng cảm thấy nôn nao dễ sợ. Nó mong ba và anh Tuấn, anh Tú chóng về tới nhà để chia sẻ niềm vui với mẹ, với nó và với nhỏ Oanh. Hẳn mọi người sẽ ngạc nhiên ghê lắm. Cả Quý ròm và nhỏ Hạnh nữa, khi nhìn thấy ba con gấu bông cùng một lúc, hẳn tụi nó sẽ tưởng đây là chuyện cổ tích! À, phải rồi, mình sẽ bảo nhỏ Oanh tặng cho nhỏ Diệp em Quý ròm một con! Nhất định phải là như thế!

Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa mỉnh cười rảo bước vào nhà. Nó không hề hay biết hôm nay nó cười nhiều hơn mọi bữa.

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

HẾT.

Tập 3: Thám tử nghiệp dư

Đánh máy: Nguyễn Bình

Tóm tắt nội dung

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh được gia đình cho đi nghỉ mát ở Vũng Tàu một tuần. Ngay buổi sáng đầu tiên, ba người bạn nhỏ của chúng ta đã hoảng vía khi phát hiện trên vách chùa Phật nằm những câu thơ kỳ bí đầy hăm doạ. Ai đã viết ra những câu thơ đó? Với mục đích gì? Bằng những suy luận thông minh, các bạn nhỏ dần dần lần ra dấu vết.

Chương 1

Xe chạy hơn một tiếng đồng hồ thì nhỏ Hạnh bắt đầu cảm thấy mỏi chân.

Chiếc ba lô căng phồng của Quý ròm để dưới gầm ghế khiến nó không duỗi thẳng chân ra được. Nó đành phải lắc lắc hai đầu gối cho đỡ mỏi.

Đã mấy lần nhỏ Hạnh nhìn sang bên cạnh nhưng thấy Quý ròm ngồi ngủ khò còn Tiểu Long thì đang chúi đầu đọc truyện, nó không nỡ gọi, đành chép miệng ngoảnh nhìn ra ngoài.

Lúc này những cánh đồng rộng đã bị bỏ lại tít phía sau. Xe đi như chui vào những vườn điều, vườn chôm chôm chi chít trái trải dài hai bên đường.

Nhỏ Hạnh chưa thấy cây điều và cây chôm chôm bao giờ. Vì vậy khung cảnh trước mắt khiến nó nhấp nha nhấp nhổm và như không đừng được, nó quay lại lay mạnh Tiểu Long, bất chấp phép lịch sự mà nó tuân thủ nãy giờ:

- Này, nhìn kìa!

Tiểu Long rời mắt khỏi trang sách:

- Gì vậy?

Nhỏ Hạnh nói như reo:

- Cây chôm chôm! Cây điều nữa! Trái nhiều quá trời!

Tiểu Long nhún vai hờ hững:

- Tưởng gì!

Thái độ thờ ơ của Tiểu Long làm nhỏ Hạnh cụt hứng:

- Bộ Long đã nhìn thấy những loại cây này rồi hả?

- Chôm chôm và điều ở ngoài quê Long thiếu gì!

Ra là vậy! Nhỏ Hạnh xụi lơ. Có một lúc nó định chồm qua đập Quý ròm dậy nhưng rồi sực nhớ lần này ba đứa đi nghỉ mát ở Vũng Tàu là nghỉ ở nhà cô Quý ròm, điều đó có nghĩa là Quý ròm đã đi qua con đường này nhiều lần và những vườn điều, những vườn chôm chôm không còn lạ gì với nó.

- Bộ Hạnh chưa đi Vũng Tàu bao giờ hả? – Tiểu Long thình lình hỏi.

- Chưa. Thế còn Long?

- Tôi đi lần này là lần thứ ba.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế ở Vũng Tàu có gì hay?

Câu hỏi cắc cớ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long đưa tay lên gãi cổ. Một hồi lâu, nó mới ấp úng đáp:

- Có biển.

- Biển thì nói làm gì! – Nhỏ Hạnh hừ mũi – Ai chả biết là ở Vũng Tàu có biển! Thế ngoài biển, còn có gì nữa?

- Có cát!

Quý ròm bất thần vọt miệng đáp thay. Chả ai biết nó tỉnh dậy từ lúc nào.

Nhỏ Hạnh lườm Quý ròm:

- Thế ngoài cát?

- Ngoài cát là cá!

- Ngoài cá?

- Ngoài cá là cua!

- Ngoài cua?

- Ngoài cua là còng!

Quý ròm làm một lèo khiến Tiểu Long không nhịn được phải phì cười.

Nhỏ Hạnh vẫn không chịu thua. Nó bặm môi:

- Thế ngoài còng?

Tới đây thì Quý ròm bí. Hết giễu được nữa, nó đành cười hì hì:

- Ngoài còng là … bò viên!

Câu trả lời của Quý ròm làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó vùng vằng:

- Hạnh nghỉ chơi Quý ra luôn à!

Quý ròm cuống quýt:

- Thôi, thôi, tôi xin lỗi Hạnh!

Mặt nhỏ Hạnh vẫn lạnh băng:

- Không có xin lỗi xin phải gì hết! Hạnh không nói chuyện với Quý nữa!

- Cho tôi xin lỗi đi mà! – Quý ròm hạ giọng nài nỉ – Ai mà chẳng có lúc … lỡ lời!

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Vậy Quý thề đi!

- Thề.

- Thề sao?

Quý ròm liếm môi:

- Thề … không bao giờ lỡ lời nữa!

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Thề vậy thì nói làm gì!

- Chứ thề sao?

- Phải thề là nếu Quý lỡ lời lần nữa thì Quý sẽ bị xe đụng hoặc bị sét đánh gì gì đó!

Quý ròm liền lim dim mắt:

- Nếu tôi còn lỡ lời lần nữa thì tôi sẽ đụng xe ngay lập tức!

- Quý đừng có ăn gian! – Nhỏ Hạnh giãy nãy – Bị xe đụng chứ không có đụng xe gì hết!

Quý ròm lại nhắm mắt:

- Nếu tôi lỡ lời thì tôi sẽ bị xe đụng sứt móng!

Nhỏ Hạnh vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Xe đụng sứt móng thì ăn nhằm gì! Phải đụng què giò thì Quý mới sợ!

Bị bắt bẻ hoài, Quý ròm đổ quạu:

- Ai bảo Hạnh là sứt móng không ăn nhằm gì! Hạnh thử tưởng tượng một ngày nào đó Hạnh bị sứt hết mười móng tay lẫn mười móng chân, Hạnh có đi học được không!

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm tìm cách cãi chày cãi cối nhưng hình dung đến cảnh một con người bị sứt hết móng chân móng tay, nó thấy như vậy cũng là đau khổ lắm nên không bắt Quý ròm thề lại nữa.

Thấy nhỏ Hạnh làm thinh, Quý ròm khoái chí cười thầm. Nó chắc mẩm phen này nó đã được nhỏ bạn thông minh của mình.

Quý ròm tức cười còn vì một chuyện khác nữa. Nó không hiểu tại sao nhỏ Hạnh lại mê món bò viên đến thế. Hễ mỗi lần cả bọn rủ nhau đi ăn, bao giờ nhỏ Hạnh cũng đòi vào quán phở bò viên hoặc hủ tiếu bò viên cho bằng được. Ở nhà cũng vậy. Trong mâm cơm của gia đình nó, bữa nào cũng có một tô bò viên dành riêng cho nó. Ba nó, mẹ nó và thằng Tùng, em trai nó,

người nào cũng gắp hết món này tới món khác, riêng nó từ đầu đến cuối chỉ xộc đũa vào mỗi tô bò viên. Chỉ khi nào mẹ nó thúc ép lắm, nó mới nhăn nhó gắp sang các món khác.

Nhưng như vậy cũng chẳng có gì đáng nói. Đằng này, nhỏ Hạnh mê bò viên đến nỗi nó tuyên bố thẳng thừng lớn lên nó nhất định sẽ trở thành một chủ tiệm hủ tiếu bò viên. Ước mơ của nó kỳ quái đến mức ba mẹ nó phải nhăn mặt lắc đầu. Ai đời một học sinh xuất sắc như nó, một bộ tự điển biết đi, một trí nhớ tuyệt hảo, thông thạo cùng lúc hai ngoại ngữ, lại chẳng kỳ vọng gì cao xa như trở thành bác sĩ, kỹ sư hay nhà ngoại giao chẳng hạn, lại khoanh tròn ước vọng của mình trong … vành tô hủ tiếu!

Lần đầu nghe nhỏ Hạnh tỉ tê mơ ước của mình, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Hạnh không làm chủ tiệm hủ tiếu được đâu!

- Sao vậy?

- Hạnh sẽ đập vỡ hết bát đĩa, lấy gì đựng hủ tiếu!

- Không sao! – Nhỏ Hạnh cắn môi – Hạnh sẽ sắm bát đĩa bằng … nhựa!

Quý ròm nhún vai:

- Ngay cả vậy Hạnh cũng không thể trở thành chủ tiệm hủ tiếu được!

- Tại sao?

Quý ròm cười hì hì:

- Hạnh sẽ ăn cụt hết vốn của mình! Chẳng ai mở tiệm hủ tiếu để bán cho … chính mình cả!

Lời trêu trọc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xấu hổ đến nóng ran cả mặt. Sau lần đó, nó chẳng bao giờ dại dột tâm sự với Quý ròm về những gì nó ấp ủ nữa.

Nhưng không vì vậy mà Quý ròm buông tha nó. Thỉnh thoảng, như hôm nay chẳng hạn, Quý ròm lại ngứa miệng lôi đề tài bò viên ra giễu cợt khiến nó phát khùng lên bắt thằng bạn gầy khẳng gầy kheo của mình thề sống thề chết mới chịu bỏ qua.

Quý ròm ngồi nghĩ ngợi lan man và tủm tỉm cười một mình. Nhỏ Hạnh liếc qua bắt gặp, bèn gắt:

- Thích thú chuyện gì mà Quý ngồi cười hoài thế? Kéo cái ba lô lại chỗ Quý cho Hạnh nhờ chút đi!

- Để đó đâu có sao!

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Sao lại không sao! Kẹt cái ba lô, nãy giờ Hạnh duỗi chân không được, mỏi thí mồ!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Nhưng bây giờ thì không cần nữa!

- Sao vậy? – Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

Quý ròm thở ra một hơi dài:

- Tới Vũng tàu rồi!

Nhỏ Hạnh quay ngoắt ra ngoài, phát hiện xe đã vào thành phố. So với thành phố Sài Gòn, Vũng Tàu ít ồn ào, náo nhiệt hơn nhiều. Những bức tường vôi trắng thấp thoáng sau bóng cây xanh khiến thần kinh nó chợt dịu đi sau quãng đường dài bị nhồi xóc trên xe.

Tiểu Long níu tay Quý ròm:

- Nhà bà cô mày ở chỗ nào đâu?

- Ở Bãi Dứa. Lát nữa tới bến xe, tụi mình sẽ đi xích-lô đến đó!

- Xa không?

Quý ròm vung tay mô tả:

- Bằng nhà tao chạy đến nhà mày, rồi chạy ngược về, rồi quay lại nhà mày, rồi …

- Thôi, thôi! – Tiểu Long vội vã đưa hai tay bịt tai lại – Tao không thèm nghe mày nữa đâu!

- Không nghe thì thôi!

Quý ròm làm ra vẻ giận dỗi rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười hì hì.

… Chiếc xích lô chạy về hướng Bãi Trước rồi quẹo trái, theo đường Hạ Long ngược lên dốc.

Gió biển mặn mà phả vào người khiến nhỏ Hạnh reo lên hớn hở:

- Thích quá! Thích quá!

Tiểu Long thì tò mò đưa mắt ngắm các loại tàu thuyền đủ kiểu đậu san sát bên kè đá, thầm mơ đến những chuyến phiêu lưu.

Quý ròm ra vẻ chủ nhân, hai tay chỉ loạn:

- Tít đằng kia là Thích Ca phật đài. Còn đây là bến cao tốc. Trước mặt mình là chùa Phật nằm. Còn chạy tuốt lên trên kia là Mũi Nghinh Phong.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Thế nhà bà cô Quý ở đâu? Gần tới chưa?

Quý ròm chồm người chỉ tay ra phía trước:

- Ở chỗ cây sứ kia kìa!

Cây sứ mọc ngay đầu sân nhà cô Quý ròm.

Chiếc xích lô vừa dừng lại, ba đứa vội vàng nhảy xuống xe.

Trong khi Quý ròm chạy lại cổng nhấn chuông, Tiểu Long và nhỏ Hạnh háo hức nhìn vào tò mò ngắm nghía.

Nhà của cô Quý ròm xây lõm vào vách núi. Người ta phải đục đá ra để lấy chỗ cất nhà. Phía dưới là khoảnh sân rộng dùng làm chỗ đậu xe. Tiếp theo là những bậc cấp dẫn lên căn nhà nằm tít trên cao, hai bên hoa giấy mọc từng chùm đỏ ối.

Lần đầu tiên trông thấy một ngôi nhà kỳ dị như vậy, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cứ ngẩn mặt ra nhìn.

Quý ròm nhấn chuông đến lần thứ ba thì một thằng nhóc trạc mười hai tuổi từ trên cao theo bậc cấp phóng xuống. Nhác thấy Quý ròm đứng ngoài cổng, chưa tới nơi nó đã reo:

- A, anh Quý! Em đợi anh từ sáng đến giờ!

Quý ròm mỉm cười:

- Cô Tư có nhà không?

- Có! – Thằng nhóc vừa kéo sợi xích leng keng quấn quanh mép cổng vừa đáp – Tối qua cậu Hai gọi điện thoại báo sáng nay anh xuống chơi nên mẹ em ở nhà suốt chẳng đi đâu!

Quý ròm giới thiệu hai bạn mình cho thằng em, rồi nói:

- Còn đây là Mạnh, con cô Tư!

Mạnh gật đầu chào hai người khách quý:

- Mời anh, mời chị vô nhà chơi!

Sau khi nói một câu đầy vẻ người lớn, Mạnh quay lại dẫn đường. Nhìn nó thoăn thoắt leo lên các bậc đá, nhỏ Hạnh không khỏi lắc đầu thán phục.

Cô Tư của Quý ròm đón tiếp ba đứa trẻ với vẻ niềm nở, tất bật của một người lâu ngày không có khách đến thăm.

Cô dẫn Tiểu Long vànhỏ Hạnh đi từng phòng, giới thiệu chỗ ăn chỗ ngủ đã được sửa soạn tươm tất, rồi sau đó giục bọn trẻ đi rửa mặt. Quý ròm lẽo đẽo đi theo hai bạn, mặt mày sung sướng vì sự chu đáo của cô mình.

Chương 2

Rửa mặt rửa mày và thu xếp đồ đạc đâu đó xong xuôi, nhỏ Hạnh khều Quý ròm:

- Ra biển tắm đi!

- Chiều hãy tắm! – Quý ròm gạt phắt – Ai lại tắm giờ này!

- Tắm giờ này đâu có sao!

Quý ròm vẫn lắc đầu:

- Giờ này nắng lắm! Buổi trưa mà xuống biển là rộp da liền!

Như mọi đứa con gái khác, nghe nói đến hai chữ "rộp da", nhỏ Hạnh thè lưỡi, rút lui ngay ý định. Nhưng nó vẫn chưa chịu ngồi yên:

- Vậy mình đi chơi đi!

- Đi đâu?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thì đi loanh quanh đâu đó!

Mạnh đứng bên hóng chuyện, nghe vậy liền hào hứng mách nước:

- Lên chùa Phật nằm chơi đi! Chùa Phật nằm gần xịt đây nè!

Nhỏ Hạnh mau mắn:

- Ừ, lên chùa Phật nằm đi!

Tiểu Long cũng hùa vô:

- Đúng rồi đó! Đi tới đi lui cho dãn gân cốt! Hồi sáng đến giờ ngồi trên xe tù cẳng thí mồ!

Ngồi xe mệt, Quý ròm chỉ thấy buồn ngủ. Nó chả thấy tù cẳng tí ti ông cụ nào. Bây giờ, nó chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc. Nhưng trước áp lực của hai bạn, lại thêm thằng Mạnh hăng tiết vịt không ngừng xúi giục, nó đành phải miễn cưỡng xỏ giày lếch thếch đi theo, thỉnh thoảng lại liếc xéo thằng em trời đánh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chùa Phật nằm có tên chính thức là Niết Bàn Tịnh Xá, cách nhà cô Quý ròm khoảng một trăm mét. Nhưng dân gian ít gọi tên chữ, chỉ quen gọi là chùa Phật nằm, căn cứ vào tư thế của tượng Phật thờ trong chùa.

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh không ngừng trầm trồ về bức tượng khổng lồ này thì Quý ròm uể oải đứng tựa lưng vô cửa, vẻ hờ hững. Nó đã xem bức tượng này hàng bao nhiêu lần nên đã chẳng còn hứng thú. Thậm chí, tư thế nằm lim dim của Đức Phật lúc này càng khiến nó thêm ghen tị. Nó chỉ mong chóng về đến nhà để tót lên giường nằm lim dim như thế.

Nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh "tham quan" lâu lắc. Chúng lẩn quẩn bên bức tượng cả buổi, vừa đi vòng quanh vừa hiếu kỳ rờ rẫm và hỏi han thằng Mạnh lót tót đằng sau đủ thứ chuyện trên đời. Còn thằng Mạnh nhanh nhẩu đoảng này, năm đời bảy kiếp mới được thiên hạ kính cẩn "phỏng vấn", cứ toét miệng ba hoa liên tu bất tận khiến Quý ròm đứng nhìn bắt ngứa con mắt.

Đến khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh quay ra thì trời đã đứng bóng. Quý ròm làu bàu:

- Coi gì lâu dữ vậy? Đói bụng bỏ xừ!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi, trêu:

- Xem kìa, người gì mà hết ăn tới ngủ, hết ngủ tới ăn, lạ chưa!

Quý ròm càng cáu:

- Kệ tôi! Miễn tôi không ăn …

Quý ròm định nói "Miễn tôi không ăn hủ tiếu bò viên là được rồi!" nhưng sực nhớ tới lời thề trên xe hồi sáng, nó vội tốp ngay lại.

Thấy Quý ròm bỏ lửng câu nói, nhỏ Hạnh không nén được thắc mắc:

- Quý định nói Quý không ăn gì vậy?

- Cái món này không nói ra được!

Nhỏ Hạnh càng tòmò:

- Thì Quý cứ nói đại đi!

Quý ròm càng làm ra bộ bí mật:

- Đã bảo không được là không được mà!

- Sao vậy?

Quý ròm gãi đầu:

- Nói ra có người không thích!

- Quý cứ nói đi! – Nhỏ Hạnh chớp mắt, gạ – Ai không thích kệ người ta, Hạnh thích là được rồi!

- Thật hén?

- Thật.

- Vậy nói hén?

Nhỏ Hạnh nhanh nhẩu:

- Ừ, nói đi! Món gì vậy?

- Món … bò viên!

Nói xong, Quý ròm toét miệng ra cười. Nhìn vẻ hả hê, khoái trá của Quý ròm, nhỏ Hạnh tức điên nhưng biết cú sập bẫy này là do mình bất cẩn gây ra, nó chỉ biết nhăn nhó gượng gạo cười theo.

Sau khi lừa được nhỏ Hạnh vào tròng, Quý ròm khoái chí quên cả đói bụng. Nó lững thững đi về phía cổng chùa, không bắng nhắng giục giã hay cau có như khi nãy nữa.

Chợt có tiếng nhỏ Hạnh gọi giật từ phía sau:

- Khoan đã, Quý ơi!

- Gì vậy?

Quý ròm quay lại, thấy nhỏ Hạnh, Tiểu Long và thằng Mạnh đang đứng xúm xít trước bức tường gạch dọc đường vào chùa.

- Lại đây xem cái này nè! – Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt.

Quý ròm ngạc nhiên lò dò tiến lại.

Nhỏ Hạnh chỉ tay lên bức tường trước mặt:

- Quý thấy cái gì không?

Quý ròm ngước lên, thấy trên tường có một bài thơ viết bằng than, bèn nhún vai:

- Khách vãn cảnh chùa cao hứng đề thơ là chuyện bình thường, có gì lạ đâu?

- Chuyện đề thơ không lạ! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Nhưng nội dung bài thơ thì rất lạ! Hạnh chả hiểu gì cả!

Quý ròm lại nhìn lên bài thơ, nhẩm đọc:

Ở ngoài sương ngoài gió
Trang hoàng những hiểm nguy

Ba người đi đến đó
Bảy ngày không trở về.

Quả thật, bài thơ rất kỳ quái, đúng như nhỏ Hạnh nhận xét. Nó không giống với những bài thơ vãn cảnh mà Quý ròm từng thấy. Nó chẳng tả cảnh chùa, cũng chẳng nói lên cảm tưởng của tác giả bài thơ khi viếng cảnh.

Quý ròm đọc đi đọc lại bài thơ hai, ba lần rồi chép miệng thở dài:

- Tôi cũng chẳng hiểu gì cả!

Nhỏ Hạnh lại chỉ tay lên bức tường:

- Quý có thấy hình vẽ dưới góc bài thơ không?

Bây giờ Quý ròm mới nhìn thấy hình vẽ nhỏ Hạnh chỉ.

Nó gật đầu:

- Thấy. Đó là hình con chim phải không?

- Đúng rồi.

- Đó là chim gì vậy?

- Chim hải âu.

Quý ròm nhíu mày:

- Sao lại có chim hải âu ở đây kìa?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã xen lời:

- Tao nghi đây là dấu hiệu của một băng đảng bí mật nào đó!

Nhỏ Hạnh trố mắt:

- Băng đảng bí mật?

- Ừ! – Tiểu Long quệt mũi – Đích thị đây là một băng tội phạm!

Quý ròm nhún vai:

- Tao không tin! Bọn tội phạm không bao giờ lại làm thơ!

- Nhưng đây không phải là thơ! – Nhỏ Hạnh vọt miệng – Nó chỉ giống như một bài thơ thôi!

Thấy nhỏ Hạnh ngả về phía Tiểu Long, Quý ròm cáu tiết vặn lại:

- Không là thơ chứ là gì?

Nhỏ Hạnh vẫn điềm nhiên:

- Hạnh nghi đây là một thứ ám hiệu. Những kẻ hoạt động bí mật thường dùng cách này để thông báo tin tức cho nhau!

Quý ròm cười khảy:

- Vậy theo Hạnh thì ám hiệu đó nói gì!

Nhỏ Hạnh bất lực thú nhận:

- Hạnh không biết! Hạnh chỉ đoán vậy thôi!

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đang cau mày nghĩ ngợi, thằng Mạnh thình lình lên tiếng:

- Anh Quý, anh Tiểu Long và chị Hạnh cả thảy là ba người phải không?

Quý ròm không hiểu tại sao thằng em mình lại hỏi cắc cớ như vậy, liền gắt:

- Chứ chẳng lẽ là sáu người?

Mạnh không buồn để ý đến sự bắt bẻ của ông anh, liếm môi hỏi tiếp:

- Vả cả ba định xuống Vũng Tàu nghỉ mát một tuần đúng không?

- Mày biết rồi mà còn hỏi! – Quý ròm càng cau có.

Mạnh bỗng nhiên lắp bắp:

- Nếu vậy thì … nguy … nguy to rồi! Đích thị là băng đảng bí mật này đang nhắm vào ba người tụi anh!

Lời phán của Quý ròm làm Quý ròm tái mặt. Nhưng nó vẫn cố tỏ ra cứng cỏi:

- Đồ ngốc! Ai bảo mày vậy?

Giọng Mạnh run run:

- Cần gì ai bảo! Anh đọc lại bài thơ coi!

Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều nhất loạt nhìn lên bức tường.

Khi đọc tới hai câu “Ba người đi đến đó. Bảy ngày không trở về”, Quý ròm bỗng điếng người hét lên một tiếng “Bỏ xừ rồi!” và co giò chạy biến ra khỏi chùa.

Thái độ hốt hoảng của Quý ròm khiến cả bọn biến sắc. Sau một thoáng ngỡ ngàng, Tiểu Long, Mạnh và nhỏ Hạnh quýnh quíu chạy theo.

Quý ròm chân cẳng như que sậy nhưng phóng lẹ khủng khiếp. Bình thường nó chậm như rùa, mỗi lần học môn thể dục của thầy Đoàn, bao giờ nó cũng lẹt đẹt chạy sau thiên hạ, vậy mà tới lúc "thập tử nhất sinh", nó phóng vèo vèo cứ như tên lửa.

Nhỏ Hạnh vừa lẽo dẽo chạy theo vừa ngoác miệng kêu inh ỏi:

- Quý ơi, chạy chầm chậm lại đi! Đợi Hạnh với!

Nhưng hồn vía đang lên mây, Quý ròm cứ cắm cổ chạy thục mạng, tai ù đặc.

Mãi đến khi về tới nhà, nó mới hoàn hồn ngồi bệt xuống bậc cấp, miệng thở dốc.

Một lát, cả bọn lếch thếch về tới, đứa nào đứa nấy hổn ha hổn hển, mặt mày xanh lè xanh lét như sắp tắt thở tới nơi.

Khi nỗi kinh hãi đã qua, nhỏ Hạnh khẽ liếc Quý ròm, thủng thẳng hỏi:

- Làm gì mà Quý chạy như bị ma đuổi thế? Chứ thế võ đá văng dao của Quý đâu?

Tiểu Long cũng hùa vô:

- Ừ, đúng rồi, cái thế võ Oshin Otoca gì đó!

Quý ròm áp tay lên ngực, nhăn nhó:

- Chết tới nơi rồi, ở đó mà chọc quê!

Lời trách móc của Quý ròm kéo cả bọn quay về với thực tế. Không ai bảo ai, tất cả đều thấp thỏm ngoảnh mặt nhìn ra đường, đảo mắt quan sát, xem thử có ai rình rập theo dõi hay không. Đến khi không thấy gì khả nghi, cả bọn mới len lén men theo dãy hoa giấy leo len nhà.

Bữa cơm tươm tất đã được dọn sẵn giữa bàn.

Thấy bọn trẻ lục tục bước vào, cô Tư trách yêu:

- Trưa nắng thế các cháu còn đi đâu?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Con dẫn các anh chị lên chùa chơi cho biết!

Quý ròm bỗng hắng giọng:

- Cô nè!

- Gì thế cháu?

- Cháu muốn hỏi cô điều này … – Giọng Quý ròm phân vân.

Cái lối ăn nói rào đón bất thường của đứa cháu khiến cô Tư lấy làm lạ:

- Điều gì quan trọng mà cháu phải ngắc nga ngắc ngứ thế?

- Dạ, không có gì quan trọng đâu ạ! – Quý ròm gãi tai – Cháu chỉ muốn hỏi là ngoài cô ra, còn có ai biết tụi cháu xuống Vũng Tàu bữa nay không!

- Ngoài cô ra thì chỉ có thằng Mạnh thôi!

- Mạnh thì nói làm gì! – Quý ròm nhăn mũi – Cháu hỏi là hỏi người khác kìa!

- Người khác thì làm sao biết được các cháu xuống đây! Các cháu có phải Tổng thống hay Thủ tướng gì đâu mà đi đâu ai cũng biết!

Đang trêu cháu, chợt cô Tư khựng lại, giọng ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao cháu lại hỏi cô như vậy?

Quý ròm ấp úng:

- Dạ, cháu chỉ hỏi cho biết thế thôi!

Câu trả lời của Quý ròm tất nhiên không làm cô Tư thỏa mãn. Nhưng cô chẳng buồn chất vấn thêm. Chắc nó lại nghĩ ra một trò nghịch ngợm gì đấy! Cô nhủ bụng, và giục:

- Thôi, cầm đũa đi các cháu!

Bọn trẻ cắm cúi ăn. Sợ cô Tư nghe thấy sẽ thắc mắc lôi thôi, không đứa nào dám mở miệng bàn bạc về câu chuyện vừa rồi.

Tuy lo lắng, Quý vẫn thấy ngon miệng, nhất là sau cú chạy nước rút vừa rồi. Tiểu Long thì khỏi nói. Nó ăn như rồng cuốn, xưa nay vẫn vậy. Chỉ có nhỏ Hạnh ăn không được ngấu nghiến cho lắm. Nhà lạ, nó đâu thể vòi vĩnh món … bò viên!

Chương 3

Nhà cô Tư có rất nhiều phòng ngủ. Trừ phòng riêng của cô, còn lại cả thảy là bốn phòng. Phòng nào phòng nấy đều có một chiếc giường đôi rộng rãi, nệm gối đầy đủ, lại có cả tủ treo quần áo, bàn ngồi uống trà và toi-lét riêng.

Cô Tư xây nhiều phòng như vậy ý chừng để mai mốt cho khách du lịch thuê. Khi khách chưa tới thuê thì bọn Quý ròm tha hồ thụ hưởng. Cô Tư phân cho mỗi đứa một phòng khiến đứa nào đứa nấy sướng mê tơi.

Nhưng đó là nói lúc chưa đi chơi chùa Phật nằm. Còn bây giờ, sau khi tình cờ trông thấy bài thơ khủng khiếp kia rồi, chẳng đứa nào muốn ở một mình một phòng nữa.

Ăn cơm trưa xong, sau khi chụm đầu bàn bạc một hồi, bọn trẻ phân công thằng Mạnh vào nhà kho lôi chiếc giường sắt cá nhân đã xếp xó tự đời nảo đời nào ra chùi rửa cẩn thận rồi vác vào phòng Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh sẽ ngủ trên chiếc giường đó. Còn Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh sẽ chen chúc nhau trên chiếc giường đôi kê ở giữa phòng, ba phòng còn lại đành bỏ trống.

Cái lối ăn ở của bọn trẻ khiến cô Tư há hốc miệng:

- Sao các cháu không ở mỗi đứa một phòng cho rộng rãi, chui hết vào đây làm chi cho chật chội?

- Dạ, không sao đâu cô! – Quý ròm cười cầu tài – Ở chung nói chuyện mới vui!

Tất nhiên cô Tư chỉ biết lắc đầu chịu thua. May mà bọn Quý ròm không phải là khách du lịch. Nếu khách du lịch cũng khoái cái kiểu ba, bốn người chất vô một phòng như thế này thì ý đồ kinh doanh của cô chắc phải dẹp sớm!

Cô Tư vừa khép cửa đi ra, Quý ròm đã tót ngay lên giường nằm nhắm mắt lại. Hồi sáng đi đường nhọc mệt, lúc xuống xe nó đã buồn ngủ. Khi nãy, chạy thục mạng từ chùa Phật nằm về nhà, xương cốt rã rời, nó càng buồn ngủ tợn. Nó tưởng hễ ngả lưng xuống nệm là nó sẽ ngáy khò khò như mọi bữa ngay.

Nhưng nằm nhắm mắt một hồi, Quý ròm ngạc nhiên phát hiện ra mình đang … thức. Những câu thơ kỳ bí trên bức tường trước cổng chùa Phật nằm cứ lảng vảng trong óc khiến Quý ròm rơi vào trạng thái lạ lùng. Tay chân xụi lơ, cơ thể mỏi nhừ nhưng đầu óc lại tỉnh như sáo.

Xoay trở một hồi vẫn không ngủ được, Quý ròm ngóc cổ nhìn qua chỗ nhỏ Hạnh nằm, gọi khẽ:

- Hạnh nè!

- Gì?

Nhỏ Hạnh nhổm dậy, hỏi. Hóa ra nó cũng thao thức nãy giờ.

- Sao tôi thấy vô lý quá! – Quý ròm tặc lưỡi.

- Vô lý chuyện gì?

- Chuyện bài thơ đó! Tụi mình mới xuống Vũng Tàu sáng nay, làm gì đã có ai biết mà làm thơ dọa dẫm!

- Hạnh cũng nghĩ vậy! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán theo thói quen – Hơn nữa, làm sao họ biết mình ghé chùa Phật nằm mà đề thơ ở đó!

- Ờ há! Vô lý thật! – Tiếng Tiểu Long đột ngột vang lên sau lưng.

Quý ròm giật mình quay lại, thấy Tiểu Long và thằng Mạnh đã ngồi dậy từ hồi nào.

Tiểu Long gật gù tiếp:

- Vả lại tụi mình đâu phải là những nhân vật gì ghê gớm mà người ta theo dõi, hăm he!

Mạnh ngồi bên, ngứa miệng xen vào:

- Nhỡ đây là bọn chuyên bắt cóc thì sao?

Quý ròm chột dạ, quay qua nạt thằng em:

- Mày lúc nào cũng nói bậy nói bạ! Người ta bắt cóc tụi tao làm gì?

- Làm sao em biết được! – Mạnh bướng bỉnh – Có thể người ta bắt cóc để tống tiền hoặc bắt qua các nước khác làm nô lệ chẳng hạn!

Giả thuyết của thằng Mạnh càng làm Quý ròm thêm đau tim. Nó mắng át:

- Mày chuyên coi phim xã hội đen nên đầu óc lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện gì đâu không!

Thấy mình nhiệt tình đóng góp ý kiến mà không hiểu sao ông anh lại sửng cồ, mặt mày đỏ gay cứ như mấy con gà chọi, Mạnh nản quá bèn ngồi im, không thèm tham gia phát biểu nữa.

Dẹp được cái miệng xúi quẩy của thằng em, Quý ròm yên tâm quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh đã đoán được manh mối gì chưa?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh lắc đầu.

- Nếu bài thơ đó không phải viết về tụi mình thì nghĩ ngợi làm gì cho mất công! – Thấy hai bạn mình đăm chiêu khổ sở, Tiểu Long liền lên tiếng – Cứ ngủ một giấc, chiều dậy ra biển tắm là khỏe nhất!

Lý lẽ của Tiểu Long đơn giản nhưng đầy thuyết phục. Quý ròm vươn vai:

- Tiểu Long nói đúng! Phải ráng ngủ mới được!

Nói xong, nó liền ngã lăn đùng ra giường.

Cả bọn lập tức làm theo.

Gạt khỏi nỗi lo âu ra đầu óc, chẳng bao lâu ba ông nhóc đã ngáy pho pho.

Chỉ có nhỏ Hạnh là vẫn trằn trọc. Những câu thơ quỉ quái kia cứ bám lẳng nhẳng trong trí nó, không tài nào giũ đi được. Nó không tin những câu thơ này nhằm vào tụi nó nhưng lời lẽ lạ lùng của bài thơ cứ khiến nó loay hoay nghĩ ngợi. Nó chưa bao giờ thấy những câu thơ kỳ dị kiểu như "Trang hoàng những hiểm nguy". Không một người bình thường nào đi viết những câu như vậy cả. Cách diễn đạt này có một vẻ gì đó khác thường, phi lý. Nhưng tại sao cái phi lý đó lại được viết ra thì nó không tài nào hiểu nổi.

Nhỏ Hạnh cứ nghĩ, nghĩ hoài. Sự thôi thúc khám phá những bí ẩn của bài thơ khiến nó trở nên lờ đờ, chậm chạp. Ngay cả khi ba ông nhóc đã thức dậy và lục tục kéo nhau vào toi-lét thay đồ tắm, nó vẫn chưa rời khỏi giường.

Quý ròm là kẻ cuối cùng rời khỏi toi-lét, thấy nhỏ Hạnh vẫn còn nằm thẫn thờ trên giường, liền la rầm:

- Trời ơi là trời! Hạnh ơi là Hạnh! Bộ Hạnh tính làm công chúa ngủ trong rừng hay sao mà còn nằm ườn ra đó!

Cho tới lúc đó, nhỏ Hạnh mới chịu đứng lên. Nhưng ngay cả đang thay đồ, đầu óc nó vẫn không ngừng làm việc. Dường như những ý nghĩ của nó đã bị cột chặt vào những câu thơ, không làm sao tách ra được.

Bỏ mặc cô công chúa lề mề trong phòng, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh kéo nhau xuống dưới cổng đứng đợi.

Chưa tới năm phút, cả bọn đã thấy nhỏ Hạnh lật đật chạy xuống. Nó vừa nhảy qua các bậc đá vừa la toáng:

- Hạnh tìm ra rồi! Hạnh tìm ra rồi!

Đang bực nhỏ Hạnh về cái tội chậm chạp, giờ lại nghe nó hét điếc cả tai, Quý ròm nheo mắt giở giọng cà khịa:

- Bộ hồi sáng Hạnh để lạc bịch bò viên ở đâu, giờ mới tìm ra hả?

Nếu gặp lúc khác, nhỏ Hạnh đã chửi Quý ròm tắt bếp, nhất là thằng này mới thề sống thề chết sẽ không bao giờ đụng đến đề tài bò viên đầy riêng tư này nữa. Nhưng đang cơn hào hứng, nhỏ Hạnh đâm ra dễ dãi. Nó chỉ "xì" một tiếng:

- Vô duyên! Ai đem theo bịch bò viên hồi nào?

Quý ròm cười cười:

- Chứ vừa rồi Hạnh bảo Hạnh tìm ra cái gì vậy?

Mặt mày nhỏ Hạnh rạng rỡ:

- Hạnh tìm ra ý nghĩa bí mật của bài thơ!

Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh, cả ba cái miệng cùng lúc há hốc:

- Ý nghĩa bí mật của bài thơ?

- Ừ.

- Ý nghĩa sao? – Quý ròm hồi hộp – Có liên quan gì đến tụi mình không?

- Quý cứ yên tâm! – Nhỏ Hạnh thừa dịp trả đũa vụ bò viên vừa rồi – Bài thơ này chẳng dính dáng gì đến bắt cóc tống tiền hay bán làm nô lệ đâu!

Biết nhỏ Hạnh châm chọc thái độ chết nhát của mình nhưng Quý ròm chẳng nghĩ ra cách nào chống đỡ.

Nó đành phớt lờ, hỏi:

- Vậy bài thơ dính dáng đến chuyện gì?

- Hạnh cũng chẳng rõ!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm nổi dóa:

- Hạnh đùa kiểu gì kỳ vậy? Sao khi nãy Hạnh bảo Hạnh đã tìm ra ý nghĩa bí mật của bài thơ?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Hạnh chỉ không rõ bài thơ dính dáng đến chuyện gì thôi! Còn ý nghĩa của bài thơ thì Hạnh biết! Ý nghĩa của nó nằm ở chữ đầu của mỗi câu!

- Chữ đầu của mỗi câu? – Quý ròm chưng hửng.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ, không tin, Quý ráp bốn chữ đầu của mỗi câu lại coi!

Quý ròm nhíu mày. Những câu thơ nhanh chóng hiện ra trong óc nó:

Ở ngoài sương ngoài gió
Trang hoàng những hiểm nguy
Ba người đi đến đó
Bảy ngày không trở về

Theo như nhỏ Hạnh phát hiện, bí mật của bài thơ này nằm ở những chữ đầu câu. Như vậy, ý nghĩa của bài thơ nằm ở bốn chữ "Ở trang ba bảy".

Quý ròm vừa suy nghĩ vừa gục gặc đầu. Ừ, "ở trang ba bảy" nghe cũng có lý. Nhưng cái gì ở trang ba bảy? Và trang ba bảy mà bài thơ nhắc tới là trang ba bảy nào? Nó nằm ở đâu?

Vốn là vua giải câu đố lão luyện, đầu óc của Quý ròm nhanh chóng bị kích thích.

Từ khi ghé chùa Phật nằm đến giờ, bị nỗi hãi sợ bao phủ, Quý ròm không còn giữ được sự tỉnh táo và nhạy bén thường ngày. Hơn nữa, nó không bao giờ nghĩ bài thơ trên tường kia là một bài thơ đánh đố, vì vậy nó không hướng suy nghĩ vào việc đi tìm cách giải.

Thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh cứ cắn môi đi tới đi lui, Mạnh ngoắt Tiểu Long và hai đứa nháy nhau rón rén leo trở lên các bậc cấp.

Vừa bước qua khỏi cửa, Mạnh chạy ù đến chỗ kệ sách, lôi hết cuốn này đến cuốn khác bày đầy ra sàn nhà.

- Mày làm gì vậy? – Tiểu Long ngạc nhiên hỏi.

Mạnh đáp, tay vẫn không ngừng lục lọi:

- Lấy sách ra, em và anh tìm!

Tiểu Long vẫn không hiểu:

- Tìm gì?

- Em cũng chả biết tìm gì nhưng mình cứ lật tất cả những trang ba bảy! – Mạnh khịt khịt mũi – Biết đâu em và anh sẽ phát hiện ra một điều gì đó!

Sáng kiến của thằng Mạnh khiến Tiểu Long dở khóc dở cười. Nhưng thấy thằng này đã nhiệt tình lôi toàn bộ sách trên kệ xuống và vứt ngổn ngang vương vãi đầy mặt đất, Tiểu Long chẳng còn cách nào hơn là ngồi thụp xuống mò mẫm đánh vật với những cuốn sách.

Thôi thì không thiếu sách gì! Từ lịch sử, đạo đức đến hình học, đại số, thêm một lô truyện cổ tích và truyện trinh thám, nói chung hễ vớ phải cuốn nào, Tiểu Long và Mạnh đều hăm hở lật ra ngay trang ba bảy, trợn mắt ngắm nghía, dò tìm.

Trong khi hai đứa đang hì hục bới tung cả đống sách thì nhỏ Hạnh và Quý ròm thò đầu vào.

- Trời đất! Tụi mày làm trò gì vậy? – Quý ròm thô lố mắt.

Mạnh ngước lên, bối rối:

- Em và anh Tiểu Long định xem thử có gì đặc biệt trong những trang ba bảy này không!

- Thôi đi hai ông tướng! – Quý ròm nhếch mép – Tìm trong đó thì dù tìm đến già cũng đừng hòng mò ra được điều gì!

- Chứ không tìm trong này thì tìm ở đâu? – Mạnh gãi cổ.

- Tìm trong chùa Phật nằm! – Nhỏ Hạnh hắng giọng đáp thay.

Mạnh ngơ ngác:

- Trong chùa Phật nằm?

- Đúng vậy! – Nhỏ Hạnh gật đầu – Bài thơ chép trước cổng chùa thì cái trang ba bảy bí mật kia phải nằm ở một cuốn sách nào đó trong chùa!

- Nhưng trong chùa làm gì có sách! – Mạnh ương bướng – Chùa chiền chứ đâu phải làm thư viện!

Nhỏ Hạnh đáp gọn:

- Chùa có kinh Phật.

- Thôi đừng thắc mắc lôi thôi nữa! – Quý ròm nôn nóng – Thay đồ lẹ đi, rồi lên chùa!

Cả bọn lại lục tục kéo nhau vào toi-lét, trút bỏ đồ tắm.

Tiểu Long chép miệng:

- Đi Vũng Tàu mà rốt cuộc chẳng được xuống biển, chỉ toàn leo núi!

Nghe vậy, Quý ròm an ủi:

- Mày đừng lo! Tụi mình còn những sáu ngày nữa kia mà! Khám phá xong bí mật của trang ba bảy này rồi là tụi mình nhào xuống biển ngay!

Đúng như nhỏ Hạnh dự đoán, trên bệ thờ trong chùa Phật nằm có để sẵn mấy cuốn kinh Phật.

Theo sự phân công trước, Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh giả vờ đi tới đi lui ngoạn cảnh để đánh lạc sự chú ý của những người chung quanh. Trong khi đó, nhỏ Hạnh lân la lại gần bệ thờ lén mở mấy cuốn kinh ra xem.

Ba ông nhóc vừa đi loanh quanh vừa hồi hộp liếc chừng về phía nhỏ Hạnh. Đến khi thấy nhỏ Hạnh buông mấy cuốn kinh xuống và rảo bước ra cửa, cả bọn lập tức co cẳng chạy theo.

- Sao, có gì lạ không? – Quý ròm vừa đuổi tới nơi đã hỏi ngay.

- Chẳng có gì đặc biệt cả!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến cả bọn xuôi xị.

- Vô lý! – Quý ròm cau mày – Ít ra cũng phải có điểm gì khả nghi chứ?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Hạnh đã xem kĩ rồi! Chẳng có điểm gì gọi là khả nghi! Không tin thì Quý chạy vào xem lại lần nữa đi!

Quý ròm hít một hơi dài và quay đầu nhìn vào bên trong. Bất chợt ánh mắt nó dừng lại ở cuốn sổ lưu niệm treo tòng teng ở góc bệ thờ.

- Kia rồi! – Quý ròm cố kềm giọng để nén một tiếng reo.

- Gì vậy? – Cả ba cái miệng cùng hỏi.

- Cuốn sổ lưu niệm.

Nhỏ Hạnh cũng vừa kịp nhìn thấy cuốn sổ. Nó liếc Quý ròm:

- Quý với Hạnh vô đi! Mình giả vờ như đang viết lưu niệm!

Thế là để Mạnh và Tiểu Long đứng canh cửa đề phòng bất trắc, Quý ròm và nhỏ Hạnh rón rén quay vào chỗ bệ thờ.

Cuốn sổ lưu niệm khá dày, dành cho khách tham quan ghi cảm tưởng.

Ở trang ba bảy, Quý ròm và nhỏ Hạnh bắt gặp một dòng chữ ghi ở lề giấy phía cuối trang, chỗ không kẻ dòng, nội dung lại chẳng ăn nhập gì với đoạn văn trên, chứng tỏ nó mới được viết thêm vào. Dòng chữ cực kỳ bí hiểm: “Đá không đỏ, nhà không đen”.

Chương 4

Nhỏ Hạnh hỏi Mạnh:

- Em ở Vũng Tàu có nghe câu "đá không đỏ nhà không đen" bao giờ chưa?

- Chưa.

Mạnh lắc đầu đáp, chân vẫn hờ hững bước.

Lần này, cả bọn rời khỏi chùa Phật nằm một cách thong thả. Sau khi khám phá bài thơ kỳ bí trên vách chùa chỉ có ý nghĩa ở mỗi chữ đầu câu, còn những chữ "ba người" và "bảy ngày" chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, cả bọn không còn thi nhau chạy vắt giò lên cổ như hồi sáng nữa.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Tiểu Long buột miệng:

- Hay là ở đây có một thứ "đá không đỏ" nào đó?

- Đá đỏ mới hiếm chứ đá không đỏ thì ở đâu chẳng có!

Thực tế Mạnh nêu lên khiến cả bọn thêm nhức đầu. Ừ nhỉ, đá nào mà chẳng không đỏ!

- Thế còn "nhà không đen"? – Quý ròm nhíu mày – "Nhà không đen" là cái cóc gì?

Tiểu Long cười:

- Còn phải hỏi! "Nhà không đen" tức nhiên là "nhà trắng" rồi!

Quý ròm không xem lời nói của Tiểu Long là một lời nói đùa. Nó nhìn Mạnh, nghiêm nghị:

- Ở đây có tòa nhà trắng nào không mày?

Mạnh ngơ ngác:

- Làm gì có!

Nhỏ Hạnh khịt mũi:

- Chỉ ở Mỹ mới có tòa Bạch ốc thôi!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Mạnh giật thót. Nó hấp tấp hỏi lại:

- Chị vừa bảo gì thế?

Chị bảo là ở Mỹ mới có tòa Bạch ốc, tức là tòa nhà trắng, thôi!

Mắt thằng Mạnh sáng lên:

- Như vậy ở Vũng Tàu cũng có tòa Bạch dinh! – Và nó bỗng reo lên – Đúng rồi, tòa Bạch dinh cũng toàn trắng, chỉ có một số đường viền là màu gạch thôi!

Quý ròm toét miệng cười:

- Tao vô Bạch dinh chơi mấy lần mà tự dưng quên bẵng đi mất!

Nhỏ Hạnh sốt ruột:

- Tòa Bạch dinh ở đâu? Xa không?

- Hơi xa! Nó ở dưới chân Núi Lớn! – Mạnh chỉ tay về phía trước mặt – Muốn tới đó phải đi xích-lô!

Nhỏ Hạnh hăm hở:

- Vậy kêu xích-lô đi ngay đi!

Tiểu Long ngẩn người:

- Đi ngay bây giờ?

- Thì đi ngay bây giờ chứ sao! – Nhỏ Hạnh nheo mắt – Võ sĩ gì mà chậm chạp thế!

Tiểu Long đưa nắm tay quệt mũi:

- Sao khi nãy Quý ròm bảo đi chùa Phật nằm xong, tụi mình sẽ xuống biển tắm?

- Khi nãy khác, bây giờ khác, ông ơi! – Quý ròm kêu lên – Khi nãy mình đâu có biết câu chuyện này lại kéo dài tới tận … Bạch dinh!

Chiếc xích-lô chở bốn đứa trẻ đổ dốc Hạ Long, men theo Bãi Trước, chạy về hướng Núi Lớn.

Một lát, Bạch dinh, nơi vua Thành Thái từng bị thực dân Pháp giam lỏng trước đây, hiện ra trong tầm mắt.

Tiểu Long vừa leo xuống khỏi xe vừa tấm tắc:

- Bạch dinh đẹp quá Hạnh hén?

- Ừ, đẹp ghê!

Nhỏ Hạnh trầm trồ theo. Rồi đảo mắt nhìn dọc dãy hàng rào thấp bao quanh tòa nhà, nó tặc lưỡi:

- Tụi mình vào hén?

- Vào làm gì?

Mạnh thình hỏi khiến cả bọn ngớ người. Ừ, vào đó rồi sẽ làm gì tiếp theo nhỉ? Tất nhiên nếu đi tham quan thì lại khác. Khách tham quan vào Bạch dinh để xộc vào tất cả các phòng, tò mò ngắm nghía một nơi chốn được xem là di tích cùng với những vật đang trưng bày trong đó. Nhưng mục tiêu nóng bỏng của bọn Quý ròm lúc này đâu phải là tham quan, mà đang lần theo một đường dây bí mật.

Lúc nãy, mải hào hứng với chuyện khám phá ra tòa "nhà không đen", cả bọn hộc tốc nhảy xích lô đến đây. Nhưng đến đây rồi làm gì nữa thì chẳng đứa nào nghĩ tới.

Sau một thoáng băn khoăn, nhỏ Hạnh bặm môi:

- Cứ vào đại! Tới đâu hay tới đó!

Quý ròm đồng tình:

- Ừ, vào đi! Nếu không phát hiện ra điều gì thì cũng kể như là một chuyến tham quan!

Thế là cả bọn nối đuôi nhau vào cổng.

Trong khi Mạnh dắt Tiểu Long đi từng phòng hăng hái chỉ trỏ và liến láu thuyết minh thì Quý ròm lại gần nhỏ Hạnh, thì thầm:

- Hạnh đã phăng ra được đầu mối nào chưa?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh chép miệng – Hạnh vẫn chưa hiểu ba chữ "đá không đở" nhằm ám chỉ điều gì!

- Ừ, khó hiểu ghê!

Quý ròm nói và nó lại cúi đầu nghĩ ngợi.

Đã vào tòa Bạch dinh này nhiều lần, Quý ròm chẳng ham ngắm nghía như các bạn. Hơn nữa, đầu óc mải loay hoay tìm cách "giải mã" những từ ngữ kỳ bí kia nên sau khi đi loanh quanh một vòng, Quý ròm lững thững ra ngồi đăm chiêu trên chiếc băng đá trước sân.

Quý ròm ngồi một lát đã thấy Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh lục tục kéo ra.

Thấy Quý ròm một mình một ghế, Mạnh ngạc nhiên:

- Nãy giờ anh ngồi ngoài này hả?

- Ừ.

- Vậy anh có thấy gì không?

- Thấy gì là thấy gì?

Mạnh liếm môi:

- Thì thấy người ta ấy! Như … bọn cướp chẳng hạn!

Quý ròm cau mặt:

- Mày hễ mở miệng ra là trộm với cướp! Cứ làm như đang sống ở trong phim Hồng Kông ấy!

Nhỏ Hạnh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Quý ròm. Và hỏi đúng cái câu khi nãy Quý ròm vừa hỏi nó:

- Quý đã phăng ra được đầu mối nào chưa?

Quý ròm không đáp. Nó khẽ lắc đầu và thẫn thờ nhìn ra phía trước. Bất chợt, ánh mắt đang xa xôi của Quý ròm đột ngột lóe lên, mừng rỡ:

- Kia rồi! Đúng là nó rồi!

Vừa nói, Quý ròm vừa nhổm dậy chạy băng băng về phía gốc sứ đối diện.

Chẳng biết chuyện gì, cả bọn lật đật chạy theo.

Mạnh hí hửng:

- Thấy chưa! Em đã bảo thế nào bọn cướp cũng xuất hiện mà anh không tin!

Tiểu Long không nói tiếng nào. Nó chỉ lặng lẽ vọt lên trước Quý ròm nhằm bảo vệ cho thân hình còm nhom của bạn.

Nhưng cả Tiểu Long lẫn Mạnh đều hố to. "Kẻ địch" mà Quý ròm vừa hô hoán chẳng phải là bọn cướp nào sất. Đó chỉ là một … tảng đá.

Quý ròm chạy thẳng lại chỗ tảng đá xanh lớn bằng chiếc lu kế gốc sứ. Nó vỗ vỗ lên tảng đá, giọng phấn khích:

- Nó đây rồi!

Tiểu Long và Mạnh chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao thì nhỏ Hạnh đã gật gù:

- Theo Quý thì "đá không đỏ" là tảng đá này đây hở?

- Không còn nghi ngờ gì nữa! – Mắt Quý ròm long lanh – "Nhà không đen" là "nhà trắng" thì "đá không đỏ" tức thị "đá xanh"! "Đen" trái nghĩa với "trắng", "đỏ" trái nghĩa với "xanh"!

Nhỏ Hạnh hớn hở:

- Như vậy thì đúng rồi! Đơn giản thế mà Hạnh không nghĩ ra!

Nhỏ Hạnh không khen Quý ròm một cách trực tiếp. Nhưng câu nói của nó giá trị gấp mấy lần khen tặng. Ác một nỗi, trời đã sinh nhỏ Hạnh còn sinh thêm … thằng Mạnh.

Quý ròm chưa kịp phồng mũi, Mạnh đã làm nó cụt hứng:

- Nhưng tìm ra tảng đá này để làm gì?

Câu hỏi cắc cớ của thằng em trời đánh làm Quý ròm lúng túng:

- Sao lại để làm gì? Chắc chắn là có dấu hiệu gì trên tảng đá này chứ chẳng sai!

Quý ròm vừa nói dứt câu, cả bọn lập tức châu đầu săm soi tảng đá. Đứa nào đứa nấy cúi lom khom, mắt láo liên dọ dẫm, hy vọng tìm ra được một điều gì đó giống như bài thơ trên vách chùa hồi sáng.

Nhưng sau khi dò tìm cả buổi vẫn chẳng đứa nào phát hiện được điểm gì khả nghi. Không những trên tảng đá không ghi một chữ nào mà ngay cả một đường ngoằn ngoèo cũng không có nốt. Tảng đá xanh nhẵn thín, bốn mặt trơn láng, cứ nằm trơ ra như thách thức.

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Sao lạ vậy nè!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Hay tìm lại gần nữa xem!

Cả bọn lại khom mình soi mói, thậm chí Quý ròm còn bò toài dưới đất và lấy tay xát mạnh lên những chỗ nghi ngờ nhưng rốt cuộc chẳng thu lượm được kết quả gì.

- Chắc không có gì trên tảng đá này đâu! – Tiểu Long ngập ngừng bình luận.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh ngoác mồm:

- Thấy chưa! Em đã bảo mà! Có tìm ra tảng đá xanh cũng chẳng làm được gì!

Nghe giọng nói nhơn nhơn đắc ý của thằng em, Quý ròm tức muốn ói máu. Nó định nạt một tiếng nhưng ngẫm lại thấy thằng Mạnh nói không phải không đúng, đành nuốt giận làm thinh.

Biết Quý ròm vẫn còn ấm ức, nhỏ Hạnh nhìn Mạnh:

- Sao Mạnh biết chẳng làm được gì?

Mạnh thản nhiên:

- Thì mình tìm cả buổi mà có thấy gì đâu!

- Nhỡ mình tìm không kỹ thì sao?

- Làm gì có chuyện tìm không kỹ!

- Không nói lôi thôi gì hết! – Quý ròm hắng giọng chen ngang – Sáng mai mình tới đây tìm lại lần nữa!

- Trời đất! – Mạnh kêu lên – Ngày mai phải quay trở lại đây nữa?

- Đúng vậy! – Quý ròm lạnh lùng – Khi nào khám phá được bí mật của tảng đá xanh, tụi mình mới rời khỏi Bạch dinh!

Mạnh nhăn nhó:

- Nhỡ đây không phải là tảng đá mà … bọn cướp nói đến thì sao?

Biết ông anh nhát gan của mình không thích nhắc đến từ "bọn cướp" nhưng do quen miệng, Mạnh không sao "tránh" kịp. Nó đành dỏng tai chờ ông anh cự nự.

Nhưng lần này, Quý ròm chẳng đả động gì đến chuyện đó. Nó chỉ nhếch mép:

- Chính là tảng đá này, không thể nào nhầm được!

Vừa nói Quý ròm vừa quay mình đi ra cổng.

Tiểu Long lật đật chạy theo:

- Bây giờ mình đi đâu đây?

- Đi về!

- Về đâu?

- Thì về nhà chứ đâu! Thằng này hỏi lạ!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ không đi tắm biển hả?

- Mai tắm! – Quý ròm làu bàu – Bây giờ tối mịt rồi mà tắm tiếc gì nữa!

Thoạt đầu Tiểu Long định nài nỉ thêm vài tiếng nhưng khi ngẩng đầu lên, bắt gặp trên nền trời hoàng hôn những vì sao đang thi nhau kéo ra và bắt đầu nhấp nháy, nó đành buông một tiếng thở dài và lặng lẽ đi theo Quý ròm.

Chương 5

Trong giờ cơm, cô Tư thình lình hỏi:

- Hồi chiều đi tắm biển vui không các cháu?

Không đứa nào chờ đợi một câu hỏi như vậy nên cả bọn đâm ngớ người ra.

Mãi một lúc, Quý ròm mới ấp úng đáp:

- Dạ, v … ui … vui ạ!

Thấy Mạnh nhúc nhích mép có vẻ muốn phì cười, nhỏ Hạnh phải thò chân dưới gầm bàn đạp lên chân nó.

- Các cháu tắm ở bãi nào?

Quý ròm khịt mũi:

- Dạ cũng loanh quanh ở Bãi Dứa đây thôi!

- Bơi tuốt xuống Bạch dinh mà bảo là loanh quanh ở Bãi Dứa! – Mạnh đột ngột lên tiếng phá bĩnh.

Cô Tư tròn mắt:

- Cái gì? Các cháu bơi tuốt xuống tận Bãi Dâu kia à?

- Dạ, không ạ! – Quý ròm vội vàng đính chính – Mạnh nói đùa đấy, cô hơi đâu mà đi nghe nó!

Nghe vậy, cô Tư hơi yên lòng. Rồi cô dịu dàng dặn, không để ý đến cảnh Quý ròm đang nghiến răng trợn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống thằng con bảo bối của cô:

- Các cháu xuống biển phải hết sức cẩn thận! – Phải trông chừng nhau và nhất là đừng bao giờ bơi ra xa!

- Dạ.

Quý ròm đáp, vẻ ngoan ngoãn, và nó mừng thầm khi thấy bà cô không có vẻ gì định quay trở lại đề tài hóc búa đó nữa.

Tuy vậy, Quý ròm không dám nấn ná lâu ở bàn ăn. Nó bưng chén cơm và lia và lịa, gần như nuốt không kịp nhai. Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng vội vàng không kém.

Cô Tư mỉm cười:

- Các cháu ăn từ từ thôi!

Rồi cô mắng yêu:

- Khổ thân chưa! Bơi cho lắm vào rồi bây giờ đói bụng!

Cô Tư vừa dứt lời, cả bốn đứa không hẹn mà cùng chúi đầu xuống gầm bàn, ho sặc ho sụa. Cơm bắn tung tóe, thậm chí bắn ra từ … hai lỗ mũi.

- Thấy chưa! – Cô Tư chép miệng – Ăn nhanh thế làm sao khỏi bị sặc cơm!

Nghe cô rầy, cả bọn lấy tay che mặt, làm thinh ra vẻ biết lỗi. Tội nghiệp cô, cô đâu ngờ bọn trẻ sặc cơm vì phải cố nín cười!

Lúc vào phòng ngủ, Quý ròm thu nắm tay lại dứ dứ trước mặt Mạnh, giọng hăm he:

- Mày biết cái gì đây không?

Nắm tay của Quý ròm chỉ dọa được con nít. Nhưng vì nó vai anh nên Mạnh đành ôm đầu:

- Em có làm gì đâu!

Quý ròm sừng sộ:

- Khi nãy mày nói gì ngoài bàn ăn vậy?

- Em chỉ đùa thôi! – Mạnh phân trần – Rốt cuộc mẹ có biết gì đâu!

- Hừ! – Quý ròm buông tay xuống – Cô mà biết thì mày chết với tao!

Tiểu Long và Hạnh nhìn cuộc đấu khẩu giữa hai anh em bằng ánh mắt thờ ơ. Mỗi đứa đang bận theo đuổi những ý nghĩ riêng tư của mình.

Tiểu Long tựa lưng vào thành tường, cố đoán xem bọn tội phạm đang giấu mặt trong bóng tối đó là ai, bọn chúng cả thảy bao nhiêu đứa và võ nghệ của bọn chúng đến cỡ nào. Tiểu Long rùng mình khi hình dung ra một cuộc chạm trán nảy lửa, trong đó nó phải một mình tả xung hữu đột để bảo vệ cho cả bọn. Trong bọn, hầu như chẳng đứa nào biết đánh đấm. Nhỏ Hạnh là con gái, coi như gác qua một bên. Quý ròm chỉ giỏi võ mồm, tay chân khẳng khiu trói gà không chặt, gãi lưng cho đối thủ hợp hơn là đấm đá. Thằng Mạnh thì liến láu nhưng tướng tá xem ra không phải là tướng đánh nhau. Rốt lại, nếu đụng trận, chắc chỉ có mỗi Tiểu Long “một mình chống mafia”. Càng nghĩ Tiểu Long càng lo sốt vó.

Nhỏ Hạnh không buồn lo xa như Tiểu Long. Nó ngồi thu chân lên giường, đầu óc tập trung vào việc phát giác những bí mật quanh tảng đá xanh trong sân tòa Bạch dinh. Nhỏ Hạnh hoàn toàn tán đồng với lập luận của Quý ròm. "Đá không đỏ" dứt khoát là "đá xanh". Còn tại sao tụi nó không tìm ra được manh mối gì quanh tảng đá đó thì lại là chuyện khác. Hay là chung quanh Bạch dinh còn một tảng đá xanh nào khác?

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong óc, nhỏ Hạnh vội quay sang Quý ròm:

- Quý nè!

- Gì?

- Tảng đá xanh ấy mà!

Quý ròm ngóc đầu dậy:

- Tảng đá xanh sao?

Nhỏ Hạnh ngập ngừng:

- Hạnh nghĩ … biết đâu còn một tảng đá xanh nào khác chung quanh Bạch dinh!

Quý ròm nhíu mày:

- Hạnh tin như vậy hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! – Nhỏ Hạnh phân vân đáp – Thế hồi chiều Quý đã đi vòng ra phía sau chưa?

- Chưa.

Quý ròm đáp gọn và lại nằm xuống. Nó không tin vào sự phỏng đoán của nhỏ Hạnh lắm. Nếu ở Vũng Tàu có nhiều đá xanh như vậy thì chẳng ai lấy nó làm tín hiệu làm gì. Chỉ có một tảng "đá không đỏ" cũng như chỉ có một tòa "nhà không đen" thôi. Nhưng dù sao sáng mai mình cũng cứ đi một vòng quanh tòa Bạch dinh xem sao! Trước khi thiếp ngủ, Quý ròm đã tự dặn mình như thế.

Sáng hôm sau, mới tám giờ sáng, bọn Quý ròm đã có mặt ở Bạch dinh. Quả như Quý ròm nghĩ, cả bọn kéo nhau đi vòng quanh tòa nhà nhưng chẳng tìm thấy một tảng đá xanh nào khác ngoài tảng đá cạnh gốc sứ trước sân.

Rồi cũng như hôm qua, bốn cái đầu lại xúm vào tảng đá vô tri, soi mói sục tìm.

Nhưng cũng như hôm qua, kết quả vẫn công cốc.

Mạnh đứng dậy trước tiên. Nó chán nản thở hắt ra:

- Cố mấy thì cũng vậy thôi!

Quý ròm cau có:

- Mày tìm có kỹ không đấy?

Mạnh nhún vai:

- Sao lại không kỹ? Chỉ thiếu mỗi việc nạy tảng đá lên nữa thôi!

Câu nói của Mạnh khiến Quý ròm ngẩn người ra:

- Mày vừa nói gì thế?

Thấy ông anh đột nhiên hỏi vặn, Mạnh hơi chột dạ. Nó ấp úng:

- Em bảo là chỉ còn thiếu mỗi việc nạy tảng đá lên nữa thôi!

Vừa đáp Mạnh vừa nhìn ông anh lom lom. Nhưng phản ứng của Quý ròm hoàn toàn ra ngoài ý nghĩ của Mạnh.

- Tuyệt! – Quý ròm bật ngón tay cái lên, khen.

- Tuyệt gì cơ? – Mạnh ngơ ngác.

- Ý kiến của mày hay tuyệt! – Quý ròm tươi tỉnh – Bây giờ tụi mình sẽ nạy tảng đá lên!

- Nạy tảng đá lên thật ư? – Mạnh bàng hoàng hỏi lại.

- Sao lại không thật? Nếu người ta không viết vẽ gì trên tảng đá thì điều bí mật chắc chắn là nằm ở phía dưới!

Nhỏ Hạnh hùa theo Quý ròm:

- Tụi mình cứ nạy lên đi! Biết đâu phía dưới chẳng có một đường hầm!

- Đường hầm ư? – Quý ròm giật thót, nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Làm gì Quý hoảng lên thế? Nếu có đường hầm thì đã sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Thế nhỡ có người nấp trong đường hầm thì sao?

Băn khoăn của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bất giác đâm ra ngần ngừ. So về sự nhát gan, nhỏ Hạnh không thua gì Quý ròm, thậm chí còn có phần

hơn. Hai đứa cứ thế đứng trố mắt ra nhìn nhau, chưa biết nên hành động thế nào.

Trước vẻ do dự của hai bạn, Tiểu Long đâm sốt ruột. Nó hừ mũi:

- Chắc gì đã có người dưới đó mà lo!

Nói xong, không đợi Quý ròm và nhỏ Hạnh kịp có ý kiến, nó rùn người kê vai vào tảng đá mím môi đẩy mạnh. Thấy vậy, Mạnh liền nhào vô giúp sức.

Dưới lực đẩy của hai đứa, tảng đá từ từ nhúc nhích và nghiêng qua một bên.

Quý ròm và nhỏ Hạnh cúi lom khom bên cạnh, hồi hộp căng mắt dòm.

Khi tảng đá nghiêng chừng 30 độ, Quý ròm thét lên:

- Thôi, đừng đẩy nữa!

Mạnh ngoái cổ, giọng hổn hển:

- Thấy đường hầm rồi hả?

- Chẳng có hầm hố nào cả! Nhưng có một cái hộp!

Vừa nói Quý ròm vừa nhanh nhẹn thò tay vào kẻ hở lôi cái hộp ra.

Tiểu Long và Mạnh lập tức buông tảng đá xuống và vội vàng chạy lại chỗ Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Bốn đứa chụm đầu vào cái hộp màu đen vuông vức trên tay Quý ròm, tò mò ngắm nghía.

- Hộp gì vậy cà? – Tiểu Long chớp chớp mắt.

Nhỏ Hạnh ra vẻ hiểu biết:

- Đây là hộp đựng dao cạo râu!

- Sao Hạnh biết?

- Sao lại không biết! Ba Hạnh có một chiếc hộp giống hệt như vậy!

Quý ròm nôn nóng:

- Mở ra xem hén?

Nhưng nó mới mò tay vào nắp hộp, Mạnh đã la giật giọng:

- Coi chừng nổ!

Tiếng thét bất ngờ của Mạnh khiến Quý ròm giật mình liệng vội cái hộp ra xa và lật đật nhoài người ra đất. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng hốt

hoảng ngồi thụp xuống. Đứa nào đứa nấy nhắm mắt nhắm mũi chờ một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nhưng chẳng có gì xảy ra sất. Không khí chung quanh vẫn tĩnh lặng. Chiếc hộp bị ném lăn lóc trên mặt đất, vẫn nằm im như chế nhạo bọn trẻ.

Tiểu Long đứng dậy trước tiên. Nó phủi đất bám trên quần, cười hì hì:

- Nổ đâu mà nổ! Thằng quỷ con làm tụi mình hết hồn!

Nhỏ Hạnh cũng bẽn lẽn đứng lên.

Cuối cùng là Quý ròm. Nó lồm cồm bò dậy và ngoảnh về phía Mạnh, quạu quọ:

- Chơi trò gì vậy mày?

- Trò gì đâu! – Mạnh gãi đầu – Em chỉ cảnh giác vậy thôi!

Quý ròm vẫn chưa nguôi ấm ức:

- Mày cảnh giác kiểu này chừng vài lần chắc tụi tao đứng tim chết hết quá!

Vừa làu bàu Quý ròm vừa rảo bước về phía chiếc hộp, ngượng nghịu cầm lên. Nhưng bị ám ảnh bởi lời hù dọa của Mạnh khi nãy, Quý ròm vẫn chưa dám thò tay mở nắp hộp. Nó giơ chiếc hộp lên ngang mắt, tỉ mỉ quan sát, vẻ ngần ngại hiện rõ trên mặt.

Nhỏ Hạnh biết tỏng bụng dạ của Quý ròm. Nó khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, hắng giọng:

- Quý cứ mở ra đi! Chẳng có gì nguy hiểm đâu!

Quý ròm mấp máy môi định hỏi "Sao Hạnh biết?" nhưng rồi sợ Tiểu Long và nhất là thằng oắt con Mạnh chế giễu tính chết nhát của mình, nó gượng cười làm ra vẻ hùng dũng:

- Mở thì mở chứ! Tôi đâu có sợ!

Biết Quý ròm vẫn còn hãi, nhỏ Hạnh liền trấn an:

- Đây là đường dây liên lạc của bọn người bí mật nào đó! Chẳng lẽ chúng gài chất nổ để làm hại đồng bọn?

Nhận xét chí lý của nhỏ Hạnh giúp Quý ròm gạt bỏ khỏi đầu óc những lo sợ vô lối. Nó nhè nhẹ thở ra một hơi dài và thận trọng miết những ngón tay lên nắm hộp.

“Tách” một cái, chiếc hộp bật ra. Quý ròm rùng mình nhắm mắt lại, nhưng rồi lại mở ra ngay.

Chẳng có quả mìn nào trong hộp cả. Chỉ có một mẩu giấy nhỏ.

Mạnh reo lên:

- A, bản đồ kho báu!

Nhỏ Hạnh “xì” một tiếng:

- Làm gì có tấm bản đồ tí tẹo như thế này! Đây chỉ là một bức mật thư thôi!

Quý ròm không buồn tranh cãi. Nó nín thở sè sẹ mở tờ giấy ra.

Vừa thoáng nhìn qua dòng chữ nguệch ngoạc trong mẩu giấy, cặp lông mày Quý ròm bỗng nhăn tít.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh vội vàng nhướn mắt dòm. Và ba đứa lập tức há hốc miệng khi thấy mẩu giấy trên tay Quý ròm chỉ vỏn vẹn có sáu chữ: “Gọi nắng trên vai em gầy …”

Đó là câu đầu tiên trong bản nhạc “Hạ trắng” của Trịnh Công Sơn.

Chương 6

Cũng như Quý ròm, sau khi lướt mắt qua bức mật thư, cặp lông mày nhỏ Hạnh liền nhíu lại.

Tiểu Long và Mạnh thì thuỗn mặt đứng nhìn nhau. Hai đứa vốn không quen suy luận rắc rối nên gặp những tình huống kỳ lạ như thế này chỉ biết trông cậy vào hai bộ óc điện tử của Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh nghĩ ngợi một lát rồi vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghi đây chỉ là một trò đùa!

- Một trò đùa? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Ừ! Chứ chẳng lẽ bọn người bí ẩn đó lại chọn nhạc Trịnh Công Sơn để làm mật hiệu?

- Biết đâu được!

Quý ròm nhún vai, rồi nó thở dài nói thêm:

- Nhưng ngay cả như vậy tôi cũng đành chịu thua! Gì chứ nhạc là tôi dốt nhất trên đời!

Mạnh liếc ông anh:

- Bây giờ tính sao chứ? Chẳng lẽ đứng đây hoài?

Quý ròm trầm ngâm một hồi rồi tặc lưỡi:

- Về nhà đi! Về nhà rồi tính!

Nghe vậy, Tiểu Long mừng rơn:

- Đúng rồi đó! Về nhà đi tắm biển!

Rồi sợ Quý ròm và nhỏ Hạnh phản đối, nó vội vàng bổ sung:

- Tắm biển sẽ giúp cho đầu óc tỉnh táo, sáng suốt! Biết đâu nhờ vậy mình sẽ nghĩ ra được manh mối gì đó!

Giọng điệu của Tiểu Long giống hệt như những mẩu quảng cáo trên ti-vi. Quý ròm mỉm cười nhìn bạn:

- Manh mối gì đó là manh mối gì hở mày?

Cú hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long lúng túng. Nó đưa tay quệt mũi:

- Thì tao chỉ nói vậy thôi!

Sự ngượng ngập của Tiểu Long khiến Quý ròm động lòng. Nó không trêu nữa, mà quay mình tiến ra cổng.

Nhưng mới đi được vài bước, Quý ròm đã nghe nhỏ Hạnh gọi giật:

- Quý ơi, gượm đã!

- Gì vậy Hạnh?

- Quý đặt chiếc hộp lại chỗ cũ rồi hẵng về! – Nhỏ Hạnh đột nhiên đề nghị.

- Sao vậy? – Quý ròm tròn xoe mắt.

Nhỏ Hạnh bước lại cạnh Quý ròm, hạ giọng:

- Nếu như đây là hoạt động trong bóng tối của bọn tội phạm thì mình không nên làm mất dấu!

- Là sao? – Quý ròm nhăn nhó – Hạnh nói gì tôi không hiểu!

- Đây nè! – Nhỏ Hạnh nghiêm trang giải thích – Cái câu "Gọi nắng trên vai em gầy" có một điều gì đó rất bất thường, nói tóm lại là rất khó hiểu. Nó chẳng có vẻ gì là một câu đố. Lần này Hạnh không tin là tụi mình có thể suy đoán được ý nghĩa của bức mật thư này!

- Đương nhiên rồi! – Mạnh đứng bên cạnh thình lình chen ngang.

Quý ròm cau mặt định nạt thằng em nhưng nhỏ Hạnh lại nói tiếp nên nó đành ngậm miệng, dỏng tai nghe:

- Vì vậy theo Hạnh cách hay nhất là âm thầm theo dõi bọn người giấu mặt này!

- Biết họ ở đâu mà theo dõi? – Mạnh lại vọt miệng.

- Tất nhiên mình không biết họ ở đâu, thậm chí cũng không biết họ là ai! – Nhỏ Hạnh gật đầu – Nhưng nếu mình cứ quanh quẩn ở tòa Bạch dinh này, trước sau gì cũng phát hiện ra họ!

- Đúng thế! – Quý ròm mau mắn – Đằng nào bọn họ cũng theo những chỉ dẫn trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm để mò đến đây!

Đang nói, Quý ròm bỗng giương mắt ngó nhỏ Hạnh:

- Ủa, nói như vậy chẳng lẽ tụi mình phải túc trực ở đây để canh chừng bọn họ hay sao?

- Tốt nhất là nên như thế! – Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt – Không những mình mai phục ở đây mà còn phải giữ nguyên mọi thứ ở tình trạng cũ! Có

như vậy mình mới lần theo dấu vết của họ được! Nếu chiếc hộp bị lấy mất, nghĩa là đường dây bị đứt, bọn họ buộc phải thay đổi cách thức hoạt động và thế là bọn mình hết đường theo dõi!

Quý ròm nhanh chóng bị ý kiến của nhỏ Hạnh thuyết phục. Nó nhìn Mạnh và Tiểu Long, thở dài:

- Nếu thế tụi mình đành ở lại đây vậy!

- Thế còn vụ tắm biển? – Tiểu Long kêu lên – Không đi tắm biển nữa hay sao?

- Tắm biển hả? – Quý ròm tằng hắng – Vụ đó để … từ từ tính!

Biết đã đến tình thế này, có nằn nì nữa cũng vô ích, Tiểu Long đành ngậm miệng làm thinh. Hơn nữa, tự trong thâm tâm, nó cũng muốn giáp mặt với những người trong tổ chức bí mật kia để xem thử họ là ai và họ định âm mưu gì.

Sau khi bàn bạc kế hoạch, Tiểu Long và Mạnh lại kê vai đẩy tảng đá nghiêng qua một bên cho Quý ròm đặt chiếc hộp vào vị trí cũ. Xong, bọn trẻ bắt đầu tản ra đi lòng vòng trong sân, hệt như những người đang ngoạn cảnh. Chỉ những kẻ nào tinh ý mới nhận thấy những vị khách tham quan trẻ tuổi này không buồn tham quan những gì trưng bày trong nhà. Chúng chỉ đi loanh quanh ngoài trời, mặt mày nom có vẻ vô tư nhưng mắt lại lấm lét liếc về phía tảng đá xanh, thấp thỏm chờ đợi.

Nhỏ Hạnh đi bên cạnh Quý ròm, chốc chốc lại thì thầm:

- Hồi hộp quá, Quý ơi!

Quý ròm bụng dạ cũng đang nơm nớp. Nhưng nó cố làm cứng:

- Có gì đâu mà hồi hộp!

Rồi nhớ đến một câu trong bộ phim Tam Quốc mới xem cách đây mấy bữa trên ti-vi, nó nhún vai:

- Địch đến đã có tướng ngăn, sợ gì!

Câu nói nhuốm vẻ trịnh trọng của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Tướng cỏm rỏm còm ròm như Quý mà ngăn được ai!

Quý ròm nóng mặt:

- Ngăn được hay không kệ tôi! Nên nhớ cái vụ rình rập này là do Hạnh bày ra chứ không phải tôi à!

Sự nhắc nhở nghiêm khắc của Quý ròm làm nhỏ Hạnh lúng túng. Nó cũng không hiểu tại sao mình lại xao xuyến đến thế. Khi vạch ra kế hoạch mai phục, tâm trí nó chẳng gợn chút băn khoăn, cũng không cả lo lắng. Nhưng đến khi rảo tới rảo lui chờ bọn người bí mật kia xuất hiện, trống ngực nó lại đập thình thịch.

Tiểu Long chẳng phấp phổng như hai bạn mình. Nó không tin bọn người kia có thể phát hiện được sự theo dõi kín đáo của tụi nó. Đương đầu trực tiếp nó mới ngán, chứ kẻ ở trong tối người ở ngoài sáng như hiện nay, nó cảm thấy không có gì đáng sợ. Vì vậy, trái ngược với vẻ mặt căng thẳng của nhỏ Hạnh và Quý ròm, nó chắp tay sau lưng đi tới đi lui với vẻ nhàn nhã của một người gác bỏ ngoài tai mọi phiền nhiễu của cuộc đời.

Trong bọn, tóm lại, chỉ có thằng Mạnh là hào hứng nhất. Nó lảng vảng khắp nơi, cặp mắt nhớn nha nhớn nhác trong khi đó nét mặt lại cố tỏ ra nghiêm trọng như thể ta đây là một điệp viên gạo cội và đang phải thực hiện một sứ mạng vô cùng trọng đại.

Thỉng thoảng liếc nhìn Mạnh, nhỏ Hạnh dù đang lo lắng cũng phải cười thầm. Vẻ háo hức của Mạnh khiến nó giống như đang đóng phim hơn là đang thi hành một nhiệm vụ bí mật. Đã mấy lần nhỏ Hạnh tính kêu Mạnh lại nhắc nhở nhưng cuối cùng lại thôi. Mặc nó! – Hạnh nghĩ – Dù sao cũng chẳng ai biết nó đang làm trò gì!

Nhưng mặc cho bọn trẻ dày công sắp đặt, suốt cả buổi sáng vẫn chẳng xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Khách thập phương lũ lượt kéo nhau vào Bạch dinh đủ cả già trẻ lớn bé, nhưng hầu hết đều đi ngang qua tảng đá xanh một cách hờ hững.

Thỉnh thoảng một đôi thanh niên nam nữ lững thững đến chỗ gốc sứ và tựa lưng vào tảng đá đứng nói chuyện thì thầm, chốc chốc lại cười rúc ra rúc rích khiến bọn Quý ròm căng mắt canh chừng nhưng rốt cuộc chẳng phát hiện được điểm gì khác lạ. Có hai, ba đôi như thế, họ đến và đi một cách ngẫu nhiên. Tảng đá chỉ là nơi để họ tựa lưng cho đỡ mỏi.

Đến gần trưa thì Tiểu Long hết chịu nổi. Nó nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Đói bụng quá!

Nhỏ Hạnh thừa cơ hội liền hùa theo:

- Hạnh cũng vậy! Hạnh nghe bao tử réo nãy giờ!

Quý ròm nheo mắt:

- Nó réo bò … bò … bò bíp-tết chứ gì?

Quý ròm định nói "bò viên" nhưng sợ nhỏ Hạnh đòi nghỉ chơi nên cuối cùng đành sửa lại thành "bò bíp-tết".

Nhưng nhỏ Hạnh thừa biết Quý ròm định giở trò gì. Nó gí tay lên trán Quý ròm:

- Bộ Quý không sợ xe đụng sứt móng hả?

- Sợ chứ! – Quý ròm toét miệng cười – Chính vì sợ nên nửa chừng tôi đã đổi thành "bò bíp-tết", Hạnh không thấy sao?

Lối phân bua cà khịa của Quý ròm làm nhỏ Hạnh tức điên. Nó đang định lên tiếng cự nự thì Mạnh đã láu táu chen ngang:

- Vậy bây giờ tính sao? Chạy về nhà ăn trưa chứ?

Quý ròm lắc đầu:

- Ăn ngay tại đây!

- Ăn tại đây? – Mạnh trố mắt – Cơm đâu mà ăn?

- Ăn bánh mì.

- Bánh mì?

- Ừ! Mày chạy đi mua đi!

Nghĩ đến mẩu bánh mì khô khốc, Mạnh nhăn nhó:

- Sao mình không về nhà ăn trưa? Ăn xong, mình trở lại đây liền!

Quý ròm nghiêm giọng:

- Nhỡ trong khi mình vắng mặt, bọn người kia mò đến đây thì sao? Có phải là hỏng bét cả mọi thứ không?

Trước lý lẽ vững chắc của ông anh, Mạnh thôi không giằng co nữa. Nó cầm tiền trên tay Quý ròm, ba chân bốn cẳng chạy vù ra cổng.

Thế là trưa đó, cả bọn ngồi trên băng đá trước sân Bạch dinh, cặm cụi gặm bánh mì.

Theo thói quen, ăn xong Quý ròm chỉ muốn lăn đùng ra ngủ. Nhưng hôm nay, nó phải cố chống lại thói quen tệ hại của mình. Ngủ trong khi đang thi hành nhiệm vụ thì thật chẳng còn ra thể thống gì!

Khác với Quý ròm, bọn Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh đứa nào đứa nấy đều tỉnh như sáo. Nuốt xong mỗi đứa một ổ bánh mì, chúng ngồi đong đưa chân, vừa trò chuyện vừa không ngừng đảo mắt quan sát người ra kẻ vào.

Nhưng suốt cả buổi trưa, vẫn chẳng có động tĩnh gì chung quanh tảng đá.

Buổi chiều cũng vậy. Khách tham quan thay nhau ra vô hết lượt này đến lượt khác, vẫn chẳng có ai buồn đoái hoài đến tảng đá vô tri bên gốc sứ.

Mạnh bắt đầu phàn nàn:

- Biết vậy hồi trưa chạy về nhà ăn cơm rồi đánh một giấc có phải khỏe hơn không!

Mạnh vừa nói xong, từ ngoài cổng bỗng tiến vào ba người thanh niên dáng điệu có vẻ vội vã. Ba người này còn trẻ, trạc hai mươi, hăm hai tuổi, ăn vận bình thường nhưng thái độ rất đáng ngờ.

Vừa bước qua khỏi cổng, họ đã chia nhau đi ba ngả, dáo dác lùng sục.

Quý ròm khẽ bóp tay Tiểu Long, nói qua hơi thở:

- Đây rồi!

Tiểu Long gật đầu và thu nắm tay quệt mũi để nén hồi hộp.

Nhỏ Hạnh cũng phập phồng không kém. Nó tự động xích sát vào người Tiểu Long, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ba người thanh niên lạ mặt kia.

Mạnh dĩ nhiên cũng chẳng hơn gì. Chàng điệp viên gạo cội nuốt nước bọt liên tục. Chẳng hiểu cổ chàng khô khốc là do ăn bánh mì hay do mạch máu đang căng thẳng.

Nhưng ba người thanh niên vừa xuất hiện kia chẳng mảy may để ý đến bọn trẻ. Họ rảo một vòng quanh tòa Bạch dinh rồi dường như chẳng thu lượm được kết quả gì, họ tụ tập lại trước thềm dinh bàn tán một hồi rồi kéo nhau vào bên trong.

- Mình vào theo không? – Tiểu Long hỏi Quý ròm.

- Không cần! Cứ canh chừng tảng đá xanh là chắc ăn nhất!

Mạnh liếm môi:

- Nhưng chắc gì đây là bọn người mà mình muốn tìm?

- Đúng là họ rồi! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Không thể nào sai trật được!

Bọn trẻ mới trao đổi với nhau dăm, ba câu đã thấy ba người thanh niên quay trở ra. Lần này họ lại chụm đầu thì thầm khá lâu. Một người vừa nói

vừa vung tay, vẻ sôi nổi. Một người thì nhún vai ra dáng thất vọng. Người thứ ba dường như chẳng lưu tâm nhiều đến câu chuyện, cứ nói một, hai câu lại ngoảnh cổ nhìn ra ngoài. Trong một lần như vậy, ánh mắt anh ta dột ngột dừng lại chỗ băng đá bọn Quý ròm ngồi khiến đứa nào đứa nấy xanh mặt, tưởng tông tích đã bị phát giác. Nhưng rồi có lẽ cho rằng bốn đứa nhóc tì này không phải là mối đe dọa đáng sợ mà chỉ là khách du lịch bình thường, anh ta liền đảo mắt nhìn đi chỗ khác.

Nhưng rồi Quý ròm chưa kịp hoàn hồn, tiếng hét của người thanh niên một lần nữa khiến trái tim nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Tìm thấy rồi! Hóa ra nó ở ngay trước mặt mình!

Vừa nói anh tra vừa nhảy phóc xuống khỏi bậc thềm. Bọn trẻ điếng hồn đưa mắt nhìn nhau như ngầm bảo nhau hãy đề phòng mọi bất trắc. Tiếng Tiểu Long vận "nội công" kêu "răng rắc" càng khiến không khí khẩn trương tột độ.

Nhưng người thanh niên không tiến về phía bọn trẻ. Sau khi phóng người xuống sân, anh ta đi xăm xăm lại chỗ tảng đá xanh. Hóa ra anh ta phát giác ra tảng "đá không đỏ" chứ không phải phát giác ra những "cái đuôi" đang theo dõi mình.

Cả bốn cái miệng cùng thở hắt ra, tẽn tò. Nhỏ Hạnh phải cố lắm mới khỏi phì cười. Rõ ràng cả bọn đều biết ba anh chàng kia đi tìm tảng đá, vậy mà khi nghe tiếng reo "tìm thấy rồi", đứa nào đứa nấy sợ cuống cả người, quên béng mất điều quan trọng đó.

Hai thanh niên kia cũng lập tức chạy bổ lại chỗ tảng đá. Và cũng như bọn Quý ròm hôm trước, cả ba bu quanh "mục tiêu", loay loay "nghiên cứu" cả buổi. Chỉ có một điểm khác biệt là trong khi cặm cụi "nghiên cứu" tảng đá họ không ngờ có một bọn nhóc cũng đang cặm cụi "nghiên cứu" họ.

Cuộc "nghiên cứu" của hai phe kéo dài hàng tiếng đồng hồ, rốt cuộc chẳng phe nào đạt kết quả như ý muốn. Bọn Quý ròm ngắm nghía đối phương đã đời vẫn chẳng đoán ra bọn người này là ai, hành động bí ẩn của họ nhằm mục đích gì. Còn bọn người nọ hì hục săm soi đến tháo mồ hôi hột cũng chẳng hiểu tảng đá xanh này là "ai" và người ta bảo họ tìm đến "nó" nhằm để làm chi!

Đến xế chiều thì ba người thanh niên tỏ ra mỏi mệt. Họ nhìn nhau, lắc đầu chán nản rồi lục tục tuôn ra cổng.

Tiểu Long thì thào:

- Bám theo chứ?

- Chờ một chút! – Quý ròm cũng thì thào trả lời – Đuổi theo ngay rất dễ bị chú ý!

Không đứa nào phản đối lời cảnh giác của Quý ròm. Cả bọn ngồi nán lại trên băng đá thêm một lúc. Đến khi ba người thanh niên khuất dạng sau cổng rào chừng một, hai phút, bọn Quý ròm mới đứng dậy rón rén ra theo.

Đang đi sè sẹ từng bước một, chợt nghe tiếng xe nổ máy, Quý ròm liền buột miệng la hoảng "Bỏ xừ rồi!" và lập tức lao vụt người ra cổng.

Nhưng đã trễ. Tít đằng xa ba người thanh niên cỡi trên hai chiếc cúp màu xanh đang phóng vút về phía Bãi Trước, bóng họ mỗi lúc một mờ dần và trong thoáng mắt không còn thấy đâu nữa.

Chương 7

Nhỏ Hạnh buồn bã:

- Thế là công toi!

Tiểu Long nhìn Quý ròm, giọng trách móc:

- Khi nãy nghe lời tao bám theo ngay là được rồi!

- Được cái mốc xì! – Đang tiếc đứt ruột vì "vồ" hụt ba "con mồi", lại bị bạn bè nói nặng nói nhẹ, Quý ròm đổ quạu – Chẳng lẽ nghe lời mày là có thể chặn bắt được bọn người kia?

Câu nói hóc búa của Quý ròm làm Tiểu Long cứng họng. Ừ nhỉ, nếu bám sát theo họ, mình cũng đâu làm gì được! Nếu ra mặt cản đường, chắc chắn sẽ bị bọn họ quần cho tơi tả. Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh lâm trận nếu không chết cũng bị thương. Còn Tiểu Long, mình nó "khiêu vũ giữa bầy sói", e khó bề đương cự. Nhưng nếu không công khai lộ diện, cũng chẳng cách nào truy đuổi họ được. Một bên chạy xe gắn máy, một bên đứng đợi xích-lô, bọn Quý ròm chưa kêu được xe, đối phương đã cao chạy xa bay từ đời tám hoánh rồi!

Tiểu Long còn đang lúng túng thì Mạnh đã nhanh nhẩu lên tiếng "cứu bồ":

- Nhưng nếu chạy ra sớm, mình đã ghi được số xe của họ!

- Ừ hén! – Nhỏ Hạnh gật gù.

Còn Quý ròm, lần đầu tiên nó không nạt nộ thằng em. Thằng này quanh năm chỉ khoái coi phim hình sự, hóa ra cũng học lóm được vài ba mánh khóe! Quý ròm nghĩ bụng và khịt khịt mũi:

- Thế nào sáng mai bọn kia cũng quay trở lại! Lúc đó mình sẽ tìm cách ghi số xe của họ!

Thấy ông anh không phản đối ý kiến của mình, Mạnh khoái chí cười toe.

Niềm sung sướng của Mạnh kéo dài trên suốt đường về. Và chỉ thực sự tắt ngấm khi đặt chân qua cửa.

Cô Tư đón bọn trẻ bằng cái lắc đầu ngán ngẩm:

- Các cháu đi đứng thế này thì cô chết mất!

Bọn trẻ biết lỗi, ngậm miệng riu ríu bước vào nhà.

- Cô cứ tưởng các cháu chết đuối đâu ngoài biển cả rồi! – Cô Tư tiếp tục than thở – Báo hại cô phải chạy nháo nhào khắp các bãi tắm để hỏi han, tìm kiếm!

Sự lo lắng tội nghiệp của cô khiến bọn trẻ cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Quý ròm len lén nhìn cô, cố thanh minh:

- Nhưng tụi cháu đâu có đi tắm biển! Tụi cháu chỉ xuống Bạch dinh chơi thôi!

- Các cháu đi Bạch dinh hay Hắc dinh làm sao cô biết được! – Cô Tư xẳng giọng, vẻ bất bình, nhưng rồi cảm thấy thái độ của mình hơi cứng rắn, cô liền dịu giọng – Lần sau đi đâu, nhất là không về trưa, các cháu phải báo cho cô biết!

Khi cô Tư chuyển từ trách cứ qua căn dặn có nghĩa là sóng gió đã qua. Bốn cái miệng lập tức "dạ" rân và bốn bộ mặt ỉu xìu lập tức tươi tỉnh trở lại.

Sáng hôm sau, trước khi ra khỏi nhà, Quý ròm xin phép cô đàng hoàng.

- Bữa nay các cháu định đi đâu? – Cô hỏi.

- Dạ, tụi cháu lên thăm ngọn hải đăng ạ!

Quý ròm không dám nói thật là đi xuống Bạch dinh, sợ cô thấy bọn nó ngày nào cũng lẩn quẩn ở Bạch dinh sẽ đâm ra nghi ngờ mà gạn hỏi lôi thôi.

- Thế trưa có về ăn cơm không đấy?

- Dạ, không ạ!

Cô Tư tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hải đăng ở ngay sau nhà ta đây thôi, đâu có xa xôi gì, sao các cháu không về trưa?

Quý ròm đành gãi đầu, phịa:

- Dạ, thăm ngọn hải đăng xong, tụi cháu còn đi thăm … Thích Ca phật đài nữa ạ!

Đến đây thì cô Tư không thắc mắc nữa. Thích Ca phật đài ở xa lắc xa lơ, tít về hướng cù lao Bến Đình nên bọn trẻ không về trưa là chuyện đương nhiên.

- Các cháu đi chơi vui vẻ nhé! – Cuối cùng, cô nói.

Vốn ngán nhai bánh mì nên chuyện Quý ròm bảo không về trưa khiến Mạnh tức anh ách. Trước mặt mẹ, nó không tiện phá ngang kế hoạch của

Quý ròm nhưng đến khi ngồi trên xích-lô, nó quay sang cằn nhằn ông anh:

- Bữa nay chỉ có mỗi chuyện "cóp" số xe chứ có việc quái gì đâu mà phải ở lại trưa?

- Sao mày biết không có việc quái gì? – Quý ròm hừ mùi – Nhỡ bọn kia loay hoay suốt cả buổi sáng vẫn không tìm ra chiếc hộp đen giấu dưới tảng đá thì sao?

- Thì họ … về! – Mạnh ấp úng.

Quý ròm nhếch mép:

- Thế nếu họ không về mà quyết định ở lại tìm đến chiều thì sao?

Lần này thì Mạnh ngồi im không đáp.

Nhưng sự lo xa của Quý ròm bất ngờ trở nên vô ích. Vào Bạch dinh chờ gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy ba người thanh niên hôm qua xuất hiện, nhỏ Hạnh chột dạ bèn kêu Tiểu Long và Mạnh bẩy tảng đá lên.

Và hoàn toàn đúng như nó linh cảm, chiếc hộp đen đã biến mất tự đời nào.

Quý ròm đang chống tay lên đầu gối lom khom dòm, bật kêu:

- Bỏ xừ rồi!

Tiểu Long vai vẫn đỡ tảng đá, nghe vậy ngoảnh cổ hỏi:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm xuôi xị:

- Bỏ tảng đá xuống đi! Chiếc hộp mất tiêu rồi!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Như vậy họ đã quay trở lại đây tối hôm qua!

- Thật không hiểu nổi! – Quý ròm mím môi – Tại sao họ lại phải hành động vào ban đêm? Sáng nay họ quay lại cũng được kia mà!

- Hay là họ đã bắt đầu nghi ngờ hành tung của bọn mình? – Mạnh vừa nói vừa rụt cổ.

- Không phải đâu! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Chắc chắn tối hôm qua, họ không ngừng suy nghĩ về bí mật của tảng đá xanh. Và khi đoán ra bí mật đó có thể nằm bên dưới tảng đá, họ liền nôn nóng quay ngay trở lại đây để kiểm tra sự ức đoán của họ!

Tiểu Long bán tín bán nghi:

- Làm sao Hạnh có thể biết rõ như vậy?

- Đơn giản thôi! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Có phải chính tụi mình khi khám phá ra ý nghĩa của ba chữ "nhà không đen", đã vội vàng kêu xích-lô chở ngay đến Bạch dinh không chần chờ lấy một phút hay không?

- Đúng! – Tiểu Long thừa nhận.

- Thì họ cũng thế thôi! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Suy từ mình ra họ thì biết ngay chứ gì!

Quý ròm đưa hai tay lên trời, chán nản thở ra:

- Thế này thì rõ ràng là công toi! Từ nay đừng hòng sờ được ngón chân út của họ nữa!

Mạnh liếm môi:

- Hay là mình đi báo công an?

- Công an ai người ta tin mình! Ít ra cũng phải có cái số xe làm bằng chứng! Đằng này toàn nói chuyện đâu đâu!

- Sao lại chuyện đâu đâu? – Mạnh phản ứng – Mình sẽ chỉ cho các anh công an xem bài thơ trên vách và hàng chữ bí hiểm trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm!

Quý ròm nhún vai:

- Thứ nhất, giờ này chưa chắc dòng chữ trong sổ lưu niệm và bài thơ trên vách đã còn như cũ. Có thể bọn người kia đã xóa đi rồi! Thứ hai, nếu tất cả vẫn còn nguyên thì chiếc hộp đen đã bị lấy mất. Các anh công an mò tới đây thì tịt. Thế là các anh quay sang "điều tra" mình!

- Điều tra mình ư? – Mạnh kêu lên – Về tội gì mới được kia chứ?

- Thì về tội phịa chuyện và tạo chứng cớ giả để trêu chọc cơ quan thi hành pháp luật!

- Nhưng mình còn nhớ "mật mã" trong chiếc hộp đen kia mà! Mình sẽ đọc cho họ nghe để họ … tiếp tục điều tra!

- Thôi đi ông tướng! – Quý ròm nheo nheo mắt – Công an chẳng bao giờ tin vào những chuyện vớ vẩn như thế này đâu! Tội phạm gì mà toàn thơ với nhạc!

Tiểu Long đứng nghe hai anh em tranh cãi một hồi đã thấy sốt ruột. Nó quệt mũi, đề nghị:

- Nếu đã quyết định không đi báo công an thì đi tắm biển quách!

Quý ròm lừ mắt nhìn bạn:

- Mày lúc nào cũng chăm chăm mỗi chuyện tắm biển! Cứ làm như không được tắm biển thì ai nấy đều chết lăn đùng ra ấy!

- Thì tụi mình đi Vũng Tàu là để tắm biển mà lại! – Tiểu Long nhăn mặt phân trần.

Bộ tịch của Tiểu Long khiến Quý ròm bật cười:

- Thôi được rồi, muốn tắm thì tắm! Nhưng …

Tiểu Long nín thở:

- Còn "nhưng" gì nữa?

- Thế mà còn đấy! – Quý ròm tặc lưỡi, rồi nó cố tình kéo dài giọng – "Nhưng" chuyện này nè: Mình sẽ lấy đồ tắm ở đâu ra?

- Tưởng gì! – Mặt Tiểu Long hơn hớn – Chạy về nhà lấy!

- Không được! – Quý ròm thở dài – Không thể về nhà trong ngày hôm nay được!

Lời phán của Quý ròm làm Tiểu Long chưng hửng:

- Sao lại không được? Ai cấm mình về nhà?

- Chẳng ai cấm! – Quý ròm dang hai tay – Nhưng trước khi ra khỏi nhà mình đã báo với cô Tư là sẽ đi suốt ngày thì mình không nên quay về lúc này. Hôm qua mình không nói là không về, rốt cuộc mình đi luôn, hôm nay mình nói là đi luôn, nửa chừng lại quay về, như vậy trông chẳng ra cái ôn gì cả!

Mạnh bức tóc:

- Nhưng nếu không về nhà cũng không đi tắm biển thì biết đi đâu cho hết ngày hôm nay?

Câu chất vấn của ông em khiến ông anh ngớ ra:

- Tao cũng chẳng biết!

- Thôi thì đi loanh quay trong thành phố vậy! – Nhỏ Hạnh hiến kế – Biết đâu nhờ vậy mình lại tình cờ giáp mặt với bọn kia!

Ý kiến của nhỏ Hạnh khiến vẻ tiu nghỉu trên mặt bọn trẻ lập tức biến mất. Mạnh hăng hái:

- Ừ, biết đâu đấy!

Tiểu Long cũng giục giã:

- Vậy thì đi ngay bây giờ đi!

Bọn trẻ kéo ra đường.

- Kêu xích-lô chứ? – Quý ròm gợi ý.

- Đâu việc gì gấp mà phải đi xích-lô! – Tiểu Long hắng giọng – Thả bộ tà tà vui hơn!

Rồi sợ đề nghị của mình không được ủng hộ, nó lật đật nói thêm:

- Và cũng dễ nhìn thấy bọn kia hơn!

Chẳng ai phản đối ý kiến của Tiểu Long. Tất cả lững thững kéo nhau men theo đường Quang Trung đi ngược về phía Bãi Trước.

Vừa đi vừa nhìn nhớn nhác, bọn trẻ lang thang đến trưa trờ trưa trật, rảo qua không biết bao nhiêu ngả đường vẫn chẳng thấy bóng dáng của ba người thanh niên kia đâu.

Đến khi lết bộ hết nổi, cả bọn tấp vô bên đường mua mấy ổ bánh mì rồi kéo nhau ra bãi biển thuê ghế bố nằm nghỉ.

Nằm nhìn sóng nước lăn tăn, Quý ròm thở ra:

- Đúng là mò kim đáy bể!

Nhỏ Hạnh an ủi:

- Biết đâu chiều nay mình sẽ gặp bọn họ thì sao!

- Dễ gì!

Quý ròm đáp, vẻ vô vọng. Và suốt buổi chiều hôm đó, sự thật đã đứng về phía nó. Nằm nghỉ đến hai giờ, cả bọn lại đứng lên đi tiếp và cũng như ban sáng, những gì gặt hái được chỉ là những tiếng thở dài ngán ngẩm: Quý ròm và nhỏ Hạnh, hai đứa đầu trò, lại là những kẻ mỏi mệt trước tiên.

Nhỏ Hạnh ngó Quý ròm, gióng tiếng:

- Giờ sao?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Kêu xích-lô về chứ sao!

Mạnh và Tiểu Long dai sức hơn nhưng sau một ngày lông bông vô tích sự ngoài đường, nghe nói được ngồi xe về, đứa nào đứa nấy mừng rơn.

Lúc leo lên xích-lô, Mạnh quay qua Quý ròm định mở miệng cà khịa cái kế hoạch bị thất bại thảm hại của ông anh nhưng thấy Quý ròm đang cau mày nghĩ ngợi, nó đành dẹp ngay ý định trêu chọc của mình. May cho Mạnh, Quý ròm đang bực bội vì để sổng đối phương khiến cuộc theo dõi lâm vào bế tắc, nếu Mạnh ngứa miệng trêu ghẹo chắc sẽ bị ông anh mắng cho té tát!

Quý ròm vẫn giữ bộ mặt lầm lì cho đến tận nhà. Sau một ngày lếch thếch rã cẳng, nó đã cáu. Nghĩ đến chuyện ba gã thanh niên lạ mặt kia đã lọt vào tay mình lại còn thoát ra, nó càng cáu hơn.

Tối đó, cơm nước xong, Quý ròm không vào phòng ngay mà rủ nhỏ Hạnh ra đứng trước hiên hóng mát.

- Giờ tính sao Hạnh? – Nhỏ Hạnh vừa bước ra lan can, Quý ròm đã sốt ruột hỏi.

- Sao là sao?

- Bọn người kia ấy! Làm sao tìm được họ bây giờ?

- Chịu! – Hạnh khẽ lắc đầu – Tụi mình chỉ còn ở Vũng Tàu có bốn ngày. Với thời gian ít ỏi như vậy, chẳng thể làm gì được!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm rầu rĩ:

- Chẳng lẽ tụi mình phải bỏ cuộc nữa chừng sao?

Nhỏ Hạnh không đáp. Nó cũng chẳng biết đáp như thế nào.

Quý ròm lại nói, giọng lo lắng:

- Thế nhỡ bọn người này đang có âm mưu phá hoại gì đó thì sao? Như thế sẽ có bao nhiêu là người chết!

Giả thuyết của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xanh mặt. Nó rùng mình hỏi lại:

- Quý dựa vào đâu mà đoán như vậy?

- Tôi chẳng dựa vào đâu cả! – Quý ròm liếm môi – Nhưng với bọn người thập thò như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Nhỏ Hạnh lại im lặng nhưng nó thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng. Trước đây, nó chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Nó đinh ninh đây chỉ là một bọn trộm cướp. Nó không nghĩ đây là một tổ chức phá hoại đang liên

lạc với nhau để bàn tính kế hoạch đặt bom đặt mìn như nó vẫn nhìn thấy trong chương trình thời sự quốc tế trên ti-vi thì sao nhỉ?

Tư lự một hồi, nhỏ Hạnh khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, chép miệng nói:

- Nếu vậy, tụi mình phải bắt đầu lại từ mẩu giấy trong chiếc hộp đen!

Quý ròm ngơ ngác:

- Bắt đầu từ lời nhạc của Trịnh Công Sơn ấy ư?

- Đúng vậy.

- Nhưng bắt đầu như thế nào?

- Hạnh cũng chẳng biết! Nhưng dù sao đó vẫn là đầu mối duy nhất mà tụi mình có được!

Quý ròm thở hắt ra:

- Thế thì gay quá!

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán một hồi rồi đột ngột hỏi:

- Ở đây có sân khấu ca nhạc nào không nhỉ?

Quý ròm ngẩn người định hỏi "Chi vậy?" nhưng rồi sực hiểu ra, nó liền chạy bay vào trong nhà, gọi giật giọng:

- Mạnh ơi, Mạnh!

Mạnh đang ngồi đánh cờ với Tiểu Long, ngẩng lên:

- Gì vậy?

- Ở đây có nơi nào biểu diễn ca nhạc không?

- Có.

Quý ròm sáng mắt:

- Có hả? Gần đây không?

- Ở dưới phố! – Mạnh vừa đáp vừa nôn nóng nhìn vào bàn cờ – Để tối mai em dẫn anh đi!

- Không được! Tao muốn đi ngay bây giờ!

Mạnh tỏ vẻ ngạc nhiên trước thái độ vội vã của ông anh:

- Đi ngay bây giờ?

Tiểu Long cũng không nén được thắc mắc:

- Làm gì gấp vậy? Đi lòng vòng suốt cả ngày mà chưa ngán sao?

- Tao có biết quái gì ca nhạc đâu! – Quý ròm nhún vai – Tao chỉ muốn điều tra xem ở đó người ta có hát bài "Hạ trắng" không thôi!

Không đợi Quý ròm giục đến lần thứ hai, chỉ vừa nghe đến hai tiếng "điều tra", Mạnh đã đẩy bàn cờ qua một bên, xô ghế đứng lên:

- Vậy thì đi!

Chương 8

Sân khấu ca nhạc được thiết kế ngoài trời với vòng rào bao quanh. Những chiếc bàn con bày ngay trên bãi cỏ. Khách mua vé vào xem được phục vụ nước giải khát tại chỗ, tất nhiên là phải trả tiền.

Khi bọn Quý ròm đến, chương trình mới rục rịch bắt đầu.

Tiểu Long nghiêng người về phía Quý ròm, hỏi khẽ:

- Nếu có ca sĩ nào đó hát bài "Hạ trắng" thì sao?

Quý ròm hạ giọng, thận trọng đáp:

- Thì ca sĩ đó là người liên lạc của bọn họ! Mình phải kín đáo theo dõi!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó ngồi im dỏng tai chờ đợi.

Nhưng hai, ba ca sĩ nối tiếp nhau ra vô mà chẳng có ai ca bài "Hạ trắng". Họ toàn hát nhạc trẻ, biểu diễn với điệu bộ nhún nhảy.

Tới người thứ năm thì Tiểu Long đã thấy sốt ruột. Đã mấy lần, nó quay sang Quý ròm định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Chỉ có Mạnh là không kềm chế nổi. Nó cất giọng làu bàu:

- Biết vậy khỏi mò tới đây cho nhọc xác!

Quý ròm quay lại:

- Kiên nhẫn chút đi! Biết đâu bài "Hạ trắng" nằm ở cuối chương trình …

Đang nói, Quý ròm bỗng đờ ra, miệng há hốc. Cả bọn nhạc nhiên ngoảnh cổ nhìn theo ánh mắt của Quý ròm và khi nhác thấy ba người thanh niên hôm qua đang lững tiến ra cổng, đứa nào đứa nấy giật thót như thể có một luồng điện chạy qua người.

Tiểu Long định thần lại trước tiên. Nó khẽ hô:

- Đuổi theo chứ?

Cả bọn như choàng tỉnh, lật đật đứng cả dậy, dợm phóng theo ba bóng người trước mắt.

Chợt có tiếng kêu:

- Ê, ê! Khoan đã!

Bọn trẻ chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì người phục vụ từ trong bóng tối bước ra, từ tốn nhắc:

- Các cháu chưa trả tiền nước!

Sự cố bất ngờ khiến bọn trẻ tẽn tò nhìn nhau. Quý ròm nhìn bốn ly nước ngọt đang uống dở trên bàn, nửa cười nửa mếu hỏi:

- Bao nhiêu vậy chú?

- Mười ngàn.

Không ngờ chỉ trong một tích tắc trì hoãn đó, mọi sự đâm ra hỏng bét. Khi bọn trẻ trả tiền xong và chạy theo ra tới cổng, ba người thanh niên đã biến mất tự bao giờ.

Quý ròm ra đứng giữa đường, nhìn ngược nhìn xuôi một hồi vẫn chẳng thấy tông tích đối phương đâu, liền vò đầu bứt tai:

- Lại sổng nữa! Tức ơi là tức!

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long:

- Vừa rồi Long có nghe thấy tiếng xe nổ máy không?

- Không! – Đang nói, Tiểu Long bỗng ngập ngừng – Nhưng cũng có thể có mà tôi không nghe! Tiếng nhạc ồn quá!

- Họ vào lúc nào sao mình chẳng biết! – Mạnh hỏi bâng quơ.

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Tại bất ngờ nên mình không để ý đó thôi! Nếu chịu khó quan sát, chắc chắn mình đã phát hiện ra họ từ trước!

- Nhưng tại sao họ lại đột nhiên tới chỗ này? – Mạnh chột dạ – Hay là họ cố tình theo dõi ngược lại bọn mình?

Tiểu Long mím môi:

- Dám lắm!

- Không có đâu! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Mục tiêu của họ cũng như mình thôi! Họ đi tìm người hát bài "Hạ trắng" để bắt liên lạc!

- Thế sao họ bỏ về?

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một lát rồi chậm rãi giải thích:

- Có thể sau khi nghe vài ba bài, họ đã tới gặp ban tổ chức để tìm hiểu danh sách những bài hát sẽ được trình diễn tiếp theo. Khi không thấy bản "Hạ trắng" trong chương trình, họ quyết định ra về. Nhưng nếu quả như vậy, thế nào tối mai họ cũng quay lại! Trong khi Quý ròm gật gù thán phục tài suy luận của nhỏ Hạnh thì Tiểu Long hồi hộp thăm dò:

- Thế còn tụi mình?

- Tụi mình sao?

- Bây giờ tụi mình về chứ?

- Hẳn nhiên rồi.

- Và mãi đến tối mai tụi mình mới quay lại đây chứ?

- Hẳn nhiên luôn! – Nhỏ Hạnh đáp, giọng pha trò – Nhưng tại sao Long lại hỏi kỹ thế?

- Tôi hỏi như vậy chỉ vì … chỉ vì …

Thấy Tiểu Long cà lăm cả buổi, Quý ròm tức mình vọt miệng:

- Chỉ vì tôi muốn biết ngày mai có thì giờ rảnh để đi bơi không chứ gì?

- Thì đại khái là vậy!

Bị Quý ròm nói trúng ngay tim đen, Tiểu Long đáp với vẻ bẽn lẽn.

- Đúng thì nói đúng đại cho rồi! Còn bày đặt "đại khái"!

Quý ròm lại tiếp tục trêu nhưng lần này thì Tiểu Long nhe răng cười hì hì. Mồm mép nó thua xa Quý ròm, nó chẳng dại gì dây vào thằng còm nhỏm còm nhom này. Miễn ngày mai được bông nhông xuống biển là thích rồi! Tiểu Long nhủ bụng và tối đó nó cứ thao thức mong cho trời chóng sáng.

Nhưng sáng hôm sau, cả bọn nằm ngủ thẳng cẳng đến trưa. Lết bộ suốt một ngày, tối lại còn mò đi "xem ca nhạc", thân thể rã rời nên mặc cho cô Tư mấy lần vào kêu dậy ăn sáng, cả bọn cứ nằm ườn ra, chẳng thèm nhúc nhích.

Tới giờ cơm trưa, bọn trẻ mới lục tục bò dậy chạy đi đánh răng rửa mặt.

Cô Tư lắc đầu:

- Rong chơi cho lắm vào! Dù sao các cháu cũng phải biết giữ gìn sức khỏe chứ!

Bọn trẻ chỉ mỉm cười và lặng lẽ ngồi vào bàn, cắm cúi ăn. Chẳng lẽ nói cho cô biết là hôm qua cả bọn phải bỏ sức lùng sục ba gã thanh niên khả nghi kia?

Cô Tư lại hỏi:

- Thế hôm qua các cháu có đi tắm biển không?

- Dạ có ạ! – Quý ròm cười cười – Thăm Thích Ca phật đài xong là tụi cháu nhảy xuống biển ngâm mình suốt cả buổi chiều!

- Thế các cháu đã ngán chưa?

- Ngán gì ạ?

- Ngán tắm biển ấy!

- Dạ, ngán lắm rồi ạ!

Quý ròm vừa nói vừa đưa mắt liếc về phía Tiểu Long, thấy thằng này mặt nhăn mày nhó như đang nhai phải bốn, năm hạt sạn trong miệng. Trong khi đó, Mạnh và nhỏ Hạnh phải cố lắm mới khỏi phì cười. Thậm chí chúng còn cẩn thận đưa tay lên che miệng, sợ bất thần phun cơm ra như bữa trước.

Cô Tư chẳng hay biết những sự cố xảy ra với bọn trẻ. Thỉnh thoảng cô hỏi những câu oái ăm khiến Quý ròm phải phịa hết câu này đến câu khác. Những đứa kia thì hồi hộp vểnh tai nghe, lăm lăm tư thế "cứu bồ" nếu Quý ròm chẳng may sơ sẩy.

Cho đến khi rút vào phòng ngủ, bọn trẻ mới thở phào. Tiểu Long vẫn chưa nguôi ấm ức. Nó nói trổng trổng:

- Có người làm ảo thuật hay ghê!

Biết Tiểu Long ám chỉ mình, Quý ròm hừ giọng:

- Xiên xỏ gì đó mày?

- Tao đâu có nói mày! – Giọng Tiểu Long giận dỗi – Tao chỉ nói đứa nào đặt chân đến Vũng Tàu đã ba ngày mà chưa hề biết nước biển mặn nhạt thế nào, đã vậy còn la ngán nữa!

- Long không nên trách Quý! – Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nhỏ Hạnh liền vội vàng can thiệp – Nếu Quý không nói vậy, cô Tư sẽ thắc mắc hỏi tới hỏi lui, rốt cuộc lộ chuyện hết!

Quý ròm mỉm cười:

- Ngốc ơi là ngốc! Tụi mình chẳng thỏa thuận ngày hôm nay đi tắm biển là gì! – Rồi nó giở giọng châm chọc – Lát chiều mày sẽ tha hồ … uống nước biển đầy bụng, chả ai giành với mày đâu!

Bọn trẻ cãi qua cãi lại một hồi rồi thi nhau tót lên giường nằm ngủ. Tiểu Long đã thôi hờn giận Quý ròm. Nó nằm mơ màng đến những giây phút lặn hụp trong sóng nước.

Khoảng ba giờ chiều, bọn trẻ kéo nhau thả bộ ra Bãi Dứa. Tiểu Long to con nhất được phân công xách túi đựng mấy bộ đồ tắm và dăm chai nước ngọt.

Lẽ ra bọn trẻ mặc sẵn đồ tắm ở nhà, như vậy gọn hơn, nhưng Tiểu Long luôn mồm hối thúc nên cả bọn đành nhét đồ tắm vào túi xách đem theo.

Nhưng khi đến Bãi Dứa, bọn trẻ lại ngần ngừ không biết có nên thay đồ xuống tắm hay không. Chiều cuối tuần, bãi biển đông nghẹt người từ các nơi đổ về, lúc nhúc cả trên bờ lẫn dưới nước.

Tiểu Long háo hức là thế, vậy mà bây giờ cũng than thầm trong bụng. Bãi biển có một khúc ngắn ngủn mà người ngợm như nêm thế này, lấy chỗ đâu mà bơi với lội!

- Hay là tụi mình ra Bãi Sau tắm! – Mạnh gợi ý.

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Chiều cuối tuần thì bãi nào cũng vậy thôi!

- Khác nhau xa chứ! – Mạnh gân cổ – Bãi Dứa hẹp như cái lỗ mũi còn Bãi Sau rộng mênh mông! Có nhét cả thành phố xuống biển thì Bãi Sau vẫn còn thừa chỗ cho bọn mình!

- Vậy thì đi! – Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh – Nhưng Bãi Sau ở chỗ nào, có gần đây không?

- Gần xịt hà! – Mạnh hăm hở chỉ tay lên đỉnh dốc – Đi thẳng theo hướng này, qua khỏi Mũi Nghinh Phong là tới nơi!

Thế là bọn trẻ lục tục kéo nhau theo Mạnh.

Dốc không cao lắm nhưng đi một lát, nhỏ Hạnh đã thấy mỏi chân. Nó cứ hít hà luôn miệng:

- Sao lâu quá vậy? Gần tới chưa?

- Còn chút xíu nữa hà! – Mạnh trấn an.

Pho tượng trắng khổng lồ đột ngột hiện ra sau một khúc quanh. Tiểu Long reo lên:

- A, tượng Chúa!

- Không phải tượng Chúa đâu! – Mạnh cười – Đây là tượng thánh George!

- Sao em biết? – Nhỏ Hạnh hỏi.

Mạnh chớp mắt:

- Trong bản đồ du lịch Vũng Tàu người ta ghi vậy!

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một lát rồi khẽ lắc đầu:

- Có thể trong bản đồ người ta ghi sai! Chị có đọc một tài liệu của một tác giả người Pháp. Ông ta khẳng định đây là tượng chúa Jésus!

Thấy nhỏ Hạnh đem tài liệu này tài liệu nọ ra làm bằng chứng. Mạnh hết ham cãi. Nó gãi đầu:

- Nhưng Thánh hay Chúa gì cũng là người một nhà cả thôi!

Nhỏ Hạnh không để ý đến câu nói vớt vát của Mạnh. Nó nheo mắt nhìn lên pho tượng lấp lóa nắng chiều trên đỉnh núi, miệng xuýt xoa:

- Đẹp quá hén!

Thấy nhỏ Hạnh trầm trồ khen pho tượng, Mạnh vọt miệng khoe:

- Pho tượng này có thể trèo lên được! Hôm nào em dẫn chị leo lên đó chơi!

- Em chỉ đùa! – Nhỏ Hạnh khịt mũi – Pho tượng cao to như thế, có bắc thang cũng chưa chắc trèo lên được, nói gì trèo tay không!

Mạnh vênh mặt:

- Chị chả biết gì hết! Pho tượng có cầu thang trong ruột! Em đã leo lên đó cả ngàn lần rồi!

- Ôi, hay quá! – Tiểu Long hào hứng – Vậy hôm nào tụi mình trèo lên đó chơi đi!

- Mai đi! – Mạnh vui vẻ – Sáng mai ăn cơm xong, em sẽ dẫn mọi người lên đó!

- Nhưng cầu thang trong ruột pho tượng dẫn lên tới đâu? – Nhỏ Hạnh chợt thắc mắc.

- Dẫn lên tới cánh tay pho tượng! – Mạnh đáp – Ngay chỗ vai pho tượng có trổ một cái bao lơn, đứng chỗ vai pho tượng có thể nhìn thấy toàn bộ Bãi Sau. Thấy người ta đi đi lại lại, bé tẹo như một bầy kiến, trông vui lắm!

Nhưng lúc này nhỏ Hạnh chẳng còn lòng dạ nào quan tâm đến lời quảng cáo "trông vui lắm" của Mạnh. Nó ngẩn ngơ hỏi lại:

- Trên vai pho tượng có một cái bao lơn ư?

Mạnh chưa kịp đáp thì Quý ròm nãy giờ vẫn im thin thít bỗng thảng thốt kêu lên:

- Bỏ xừ rồi! Có vậy mà hổm rày mình nghĩ không ra!

Nhỏ Hạnh mỉm cười nhìn bạn:

- Quý cũng nghĩ như vậy hả?

- Chứ còn gì nữa! – Quý ròm mím môi, giọng quả quyết – Chắc chắn là vậy rồi!

Nhỏ Hạnh mặt tươi hơn hớn:

- Vậy bây giờ tụi mình phải leo lên đó ngay!

- Leo lên đâu?

Tiểu Long và Mạnh ngơ ngác hỏi, nãy giờ cả hai chẳng hiểu Quý ròm và nhỏ Hạnh đối đáp những gì.

Quý ròm nheo mắt:

- Leo lên pho tượng chứ leo lên đâu?

- Leo lên pho tượng? – Tiểu Long ngạc nhiên – Sao bảo là ngày mai mình mới leo lên đó!

Quý ròm gọn lỏn:

- Ngày mai thì hỏng bét!

Nhỏ Hạnh từ tốn giải thích:

- Nếu trên vai pho tượng có một cái bao lơn để khách du lịch leo lên đứng ngoạn cảnh thì rất có thể đó là địa điểm mà bọn người bí mật kia muốn ám chỉ qua lời nhạc của Trịnh Công Sơn!

Đến lúc này, Tiểu Long và Mạnh mới sực nhớ đến câu "Gọi nắng trên vai em gầy" được ghi trên mảnh giấy giấu trong chiếc hộp đen. Ừ nhỉ, những chữ "trên vai em gầy" trong câu "mật mã" bí hiểm này chắc là có liên quan đến cái bao lơn trên vai pho tượng khổng lồ kia! Mạnh nghĩ và không băn khoăn nữa, có cầm tay Tiểu Long vội vàng rảo bước.

Có một vài người khách cũng định leo lên pho tượng. Khi bọn Tiểu Long đến nơi, đã thấy bóng người lấp ló ở bên trong. Bọn trẻ liền hối hả nối đuôi nhau đi vào.

Lòng pho tượng không rộng như nhỏ Hạnh hình dung. Chiếc cầu thang xoắn vừa đủ cho một người đi lọt. Mạnh đi trước, Tiểu Long đi đoạn hậu, cả

bọn lần theo tay vịn leo dần lên cao.

Đúng như Mạnh quảng cáo, cầu thang dẫn lên một bao lơn vuông vức được thiết kế trên vai pho tượng. Đứng trên đó có thể nhìn bao quát cả vùng biển quanh Mũi Nghinh Phong.

Vừa nhô đầu lên bao lơn, Tiểu Long đã xuýt xoa:

- Mát quá! Mát quá!

Rồi đảo mắt một vòng, nó reo lên:

- Ôi, đẹp quá! Xem biển đổi màu kìa!

Quả thật, nhìn từ trên cao, biển không tuyền một màu xanh như nhìn từ dưới đất. Tùy theo độ nông sâu và có bị mây che hay không mà từng vùng biển có màu đậm nhạt khác nhau, chỗ thì màu rêu, chỗ xanh da trời, chỗ màu tím than, thậm chí có vùng biển ánh lên màu hổ phách. Cứ chốc chốc biển lại đổi màu, lung linh, lóng lánh, hợp với màu trời thành một cảnh quan huyền ảo và kỳ vĩ.

Nhưng tiếng reo của Tiểu Long chỉ đánh động những người khách lạ đứng quanh đó. Vài người ngoảnh đầu nhìn theo tay chỉ của nó. Còn bọn Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh thì đầu óc đang để hết vào việc dò tìm những dấu vết khả nghi.

- Đây rồi! – Mạnh bật kêu khẽ.

Ba đứa kia lật đật xúm lại, và theo cái nháy mắt ra hiệu của Mạnh, cả bọn ngẩng đầu nhìn lên bức vách đối diện, nơi có một bài thơ được chép nắn nót, nét chữ nghiêng nghiêng.

Nhỏ Hạnh nheo mắt đọc:

Chúng ta bỏ trần gian lên xứ mộng
Vai kề vai âu yếm giữa mây trời
Thương tượng đá một mình trên đỉnh núi
Biết bao giờ có bạn để thành đôi
Rồi mai đây ta trở về mặt đất
Chẳng thể nào quên kỷ niệm hôm nay
Nụ hôn nồng trao gửi lúc chia tay
Mùi hương ấy muôn đời anh vẫn nhớ!

Bài thơ làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó thò tay cốc đầu Mạnh một cái và trợn mắt mắng, quên cả cảnh giác:

- Bài thơ tầm bậy tầm bạ này mà em dám kêu là "mật mã" hả?

- Ai mà biết! – Mạnh xoa đầu, nhăn nhó phân trần – Hôm trước ở trong chùa cũng thơ, bữa nay ở đây cũng thơ, làm sao em biết thơ nào là "thơ mật mã", thơ nào là thơ … tầm bậy?

- Hạnh tầm bậy thì có! – Quý ròm cười cười, trêu – Anh Vũ của tôi cũng làm cho chị Ngần cả khối thơ như thế này, chẳng lẽ là thơ tầm bậy hết sao?

Nhỏ Hạnh phớt lờ sự châm chọc của Quý ròm, quay sang Mạnh, dịu giọng dỗ dành:

- Thôi đừng có làm bộ xoa tới xoa lui trên đầu nữa! Chị cốc nhẹ hều đâu có đau! – Rồi nó chép miệng giải thích – Đây là thơ của một đôi trai gái nào đó, hiểu chưa hả ngốc? Người ta lên đây chơi rồi đề thơ làm kỷ niệm chứ mật mã mật miếc gì!

Mạnh chừng hiểu ra. Nó bỏ tay xuống, chớp chớp mắt:

- Nhưng bài thơ này cũng hay đấy chứ?

- Hay gì mà hay! – Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng và quay mặt đi – Thơ gì hôn hít thấy mà ghê!

Bộ tịch của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm bật cười. Nó định giở trò nghịch ngợm trêu thêm nhỏ Hạnh một, hai câu nhưng chưa kịp mở miệng, nụ cười trên môi nó đột ngột tắt ngấm. Nó vừa nhác thấy chỗ bức vách Tiểu Long vừa xích ra có hai hàng chữ lờ mờ. Nhưng điều đó không quan trọng. Cái làm cho tim nó đập thình thịch là hình vẽ kế hàng chữ. Đó là hình vẽ một con chim hải âu đang tung cánh. Từ nãy đến giờ, Tiểu Long đứng che mất chỗ đó nên không đứa nào nhìn thấy và nếu thằng mập này không vô tình nhích qua thì Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh cũng đành bó tay.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh nhanh chóng phát hiện ra vẻ sửng sốt của Quý ròm và theo hướng mắt của nó, ba đứa lập tức nhận ra dấu hiệu quen thuộc kia và cùng "ồ" lên một tiếng.

Bốn cái đầu liền chụm vào bức vách và bốn đôi môi cùng mấp máy:

Mây trắng về xuôi hai cây số
Đầm rồng hang cọp chớ xông vô!

Trong khi Tiểu Long lắc đầu, Quý ròm khịt mũi, nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán thì Mạnh khẽ bước lui ra sau, lẩm bẩm:

- Lần này thì chắc chắn không phải là thơ tầm bậy, mà là thơ … tầm phào!

Chương 9

Thằng Mạnh bảo hai câu thơ tìm thấy trên vai pho tượng là thơ tầm phào không phải không có lý. Bằng chứng là hai đứa thuộc loại thông minh tuyệt đỉnh như Quý ròm và nhỏ Hạnh nhăn mày nhíu trán suy nghĩ đến nát óc vẫn chẳng hiểu hai câu thơ nói gì.

Quý ròm loay hoay cả buổi vẫn không khám phá ra ý nghĩa của bức mật mã, đang bực mình, lại bị Mạnh cứ tò mò sau lưng hỏi dò:

- Hai câu thơ kia nói gì vậy? Anh đã nghĩ ra chưa?

Quý ròm đâm quạu, gắt om:

- Mày có im cái miệng lại đi không! Mày cứ theo quấy rầy hoài như vậy thì bố ai mà nghĩ được điều gì!

Thấy ông anh quát tháo ghê quá, Mạnh rụt cổ và thè lưỡi nhìn Tiểu Long. Từ lúc đó trở đi, biết thân biết phận, Mạnh không dám hó hé nửa lời. Tiểu Long cũng câm như hến.

Nhưng dù chẳng bị ai "quấy rầy", Quý ròm vẫn tắc tị. Nhỏ Hạnh cũng chẳng hơn gì. Nó cứ đi loanh quanh giữa bốn vách bao lơn, tay vỗ muốn sói trán, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn lên những đám mây làm như lời giải đáp nằm đâu trên đó và sắp sửa tụt xuống vậy.

Một lát, Quý ròm buột miệng:

- Thôi, xuống!

- Xuống đâu? – Tiểu Long giật mình hỏi.

- Thì xuống đất chứ xuống đâu! Chẳng lẽ ở hoài trên này đến tối?

Thế là cả bọn líu ríu dắt nhau leo xuống. Rốt cuộc, trèo tới chót vót trời xanh rồi mà chẳng đứa nào ngắm cảnh được bao lăm!

Xuống tới mặt đất, Tiểu Long mới rụt rè hỏi Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Tụi mình tiếp tục đi … tắm biển chứ?

- Dĩ nhiên rồi! – Rồi Quý ròm nheo mắt chọc – Sao tự dưng mày hỏi vậy? Hay là mày đổi ý, không muốn đi tắm biển nữa?

- Không, không! Vẫn đi chứ! – Tiểu Long hốt hoảng – Tao có đổi ý đổi iếc gì đâu!

Thái độ cuống cuồng của Tiểu Long khiến tụi bạn ôm bụng cười bò. Quý ròm cũng nhe răng khỉ ra cười. Bấy giờ, Tiểu Long mới biết mình bị lỡm. Nó tính làm mặt ngầu với Quý ròm nhưng nghĩ đến phản ứng quýnh quáng vừa rồi của mình, không nhịn được, cuối cùng nó cũng bật cười theo.

Bãi Sau chiều cuối tuần cơ man người là người. Khi bọn trẻ đổ dốc tới nơi, những chiếc dù đủ màu đã tràn ngập bãi biển. Nhưng đúng như Mạnh nói, so với Bãi Dứa, Bãi Sau rộng lớn hơn nhiều. Đây là bãi tắm lớn nhất Vũng Tàu, kéo dài từ chân núi đến tận khu rừng thông nằm tít dưới xa kia.

Rảo dọc theo bãi cát một hồi, bọn trẻ đã tìm được cho mình một khúc biển tương đối rộng rãi.

Tiểu Long nôn nóng khoát tay:

- Tụi mình đi thay đồ đi chứ!

Các phòng thay quần áo có vòi tắm nước ngọt nằm san sát nhau dọc theo bãi tắm.

Tiểu Long hăng hái đi đầu. Nó dẫn cả bọn xông vào phòng thay quần áo gần nhất. Lúc đi ra, nó cũng hùng dũng phóng xuống bãi trước tiên, tay huơ huơ mớ quần áo vừa thay ra.

Thấy hay hay, thằng Mạnh cũng bắt chước làm theo. Một tay cầm quần một tay cầm áo, nó vừa chạy vừa vung vẩy loạn xị.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh định giục bạn chạy theo nhưng vẻ mặt thẩn thờ của nhỏ Hạnh khiến nó trố mắt.

- Hạnh sao thế? – Quý ròm lo lắng – Trúng gió hả?

- Không.

- Chứ sao mặt mày Hạnh đờ đẫn thế kia?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Tự dưng Hạnh có cảm giác Hạnh sắp nghĩ ra một điều gì đó!

Lời lẽ mơ hồ của nhỏ Hạnh làm Quý ròm nhăn mặt. Nhưng nó liền nhớ ra:

- Về hai câu thơ trên vai pho tượng ấy ư?

- Ừ.

Quý ròm nín thở:

- Hạnh nghĩ ra điều gì thế?

- Hạnh cũng chẳng rõ! – Nhỏ Hạnh bối rối – Nhưng hình như Hạnh vừa thoáng thấy một điều gì đó. Và điều này có liên quan đến hai câu thơ hiểm hóc kia!

Quý ròm nhăn mặt:

- Nhưng điều đó là điều gì?

- Hạnh bảo là Hạnh không nhớ mà! Hạnh đang cố nhớ lại thôi, nhưng vẫn chưa nhớ ra được!

Quý ròm hít hà:

- Hay là Hạnh vừa thoáng thấy ba anh chàng hôm nọ? Ừ, dám họ đang lảng vảng ở đâu đây lắm à!

- Không phải đâu! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Hạnh nhìn thấy cái khác cơ!

- Khổ quá! – Quý ròm vò đầu bứt tai – Hạnh cứ "cái này" với "cái khác" hoài thì bố ai mà biết đó là cái cóc khô gì!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thì để từ từ cho Hạnh nhớ! Làm gì mà Quý hò hét om sòm thế!

Đang nói, nhỏ Hạnh chợt buột miệng "à" một tiếng khiến cặp mắt Quý ròm sáng trưng:

- Hạnh nhớ ra rồi hả?

- Ừ.

- Cái gì vậy? – Quý ròm hỏi dồn.

- Đó là hai chữ "Bạch Vân"! – Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt – Mà "bạch vân" có nghĩa là "mây trắng"!

Không đợi nhỏ Hạnh nói tiếp, Quý ròm gật gù:

- Trong khi đó, câu thơ trên vai pho tượng lại là "Mây trắng về xuôi hai cây số, đầm rồng hang cọp chớ xông vô". Như vậy rất có thể có mối liên quan giữa hai chuyện này?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh gật gù.

Quý ròm nhíu mày:

- Nhưng điều quan trọng là Hạnh nhìn thấy hai chữ "Bạch Vân" đó ở đâu?

- Hạnh không nhớ! – Nhỏ Hạnh nhún vai, vẻ bất lực – Nhưng chắc chắn là Hạnh vừa mới thoáng thấy đây thôi!

- Chắc đây là tên của một nhà hàng hay khách sạn nào đó!

Quý ròm vừa lẩm bẩm vừa đảo mắt nhìn vào trong bờ, nơi hàng loạt nhà hàng, quán nước, khách sạn, phòng mát-xa … ken dày. Quý ròm căng mắt dò dọc từng bảng hiệu. Thôi thì đủ thứ tên: Hải Yến, Thùy Dương, Tân Tiến, Bạch Long, Hồng Đào, Ngọc Lan, v.v … nói chung, hầu như tất cả những từ ngữ mỹ miều nhất đều tập trung tại đây, trừ hai chữ … "Bạch Vân"!

Dòm mờ con mắt, Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh, nghi ngờ hỏi:

- Hay là khi nãy Hạnh trông thấy chữ "Bạch Long" lại nhớ lộn thành "Bạch Vân"?

- Lộn sao được mà lộn! Hạnh nhớ là "Bạch Vân" rõ ràng!

- Trời ơi là trời! – Quý ròm ôm đầu rên rỉ – Vậy sao khi vừa trông thấy "nó", Hạnh không nói ngay mà đợi đến bây giờ mới cắm đầu nhớ tới nhớ lui?

- Khi mới nhìn thấy chữ "Bạch Vân", Hạnh không để ý! – Nhỏ Hạnh phân trần – Lúc đó Hạnh đâu có nghĩ "nó" lại dính dáng tới hai câu thơ lưu lại trên pho tượng kia! Phải một lát sau Hạnh mới có cảm giác ngờ ngợ …

- Hạnh ơi, Quý ơi, lẹ lên chứ! Làm gì như rùa bò vậy!

Tiếng Tiểu Long kêu réo cắt đứt câu chuyện của nhỏ Hạnh và Quý ròm. Cả hai ngoảnh lại, thấy Mạnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xếp kê dưới một tán dù xanh xanh đỏ đỏ, Tiểu Long đứng kế bên đang bắt tay lên miệng làm loa chĩa về phía Quý ròm và nhỏ Hạnh.

- Thôi, xuống bơi rồi tính! – Quý ròm khịt mũi nói – Biết đâu sau khi uống vài ngụm nước Hạnh sẽ nhớ ra!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng rồi ngúng nguẩy bỏ chạy về phía chiếc dù sặc sỡ.

- Chiếc dù ở đâu đẹp vậy? – Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long.

- Em thuê đấy! – Mạnh vọt miệng khoe – Em thuê chiếc dù này với bốn chiếc ghế hết hai chục ngàn!

Nhỏ Hạnh đặt bộ đồ dài lên chiếc bàn nhỏ, nháy mắt với Mạnh:

- Bây giờ em đi thuê giùm chị chiếc phao đi!

- Bộ chị không biết bơi hả?

- Biết! Nhưng ra biển chị sợ lắm!

- Nếu biết bơi thì chị thuê chiếc phao nhỏ nhỏ thôi! – Mạnh chỉ tay vào một chiếc phao đang dập dềnh trước mặt – Thuê một chiếc như chiếc này nè!

Nhỏ Hạnh nhìn theo tay chỉ của Mạnh và bất giác nó hít vào một hơi cặp mắt lập tức đóng đinh vào chiếc phao đang được một chú nhóc mím môi mím lợi kéo chạy trên mặt nước.

- Sao, chiếc phao này được không? – Không thấy nhỏ Hạnh trả lời, Mạnh quay sang hỏi.

Nhưng lần này nhỏ Hạnh cũng chẳng ừ hử gì. Mắt nó vẫn dán chặt vào chiếc phao như bị thôi miên.

- Chị sao thế? – Mạnh chột dạ.

Nhỏ Hạnh mấp máy môi như người mộng du:

- B … a … ạch … V … ân …

- Chị nói gì? – Mạnh nghe không rõ.

Nhỏ Hạnh chỉ tay vào chiếc phao trước mặt:

- Em đọc giùm chị, xem có phải trên chiếc phao này người ta viết hai chữ "Bạch Vân" không?

- Trời, tưởng gì! – Mạnh thở ra – Phao nào mà chẳng có chữ! Người ta làm vậy để khỏi lộn đó mà!

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Nhưng đúng là hai chữ "Bạch Vân" chứ?

- Phao này thì đúng là phao "Bạch Vân"! – Mạnh nhún vai – Nhưng "Bạch Vân" thì sao?

Đúng lúc đó, Quý ròm trờ tới. Nghe loáng thoáng câu chuyện, nó hấp tấp hỏi:

- Sao, Hạnh nhớ ra hai chữ "Bạch Vân" ở đâu rồi hả?

Nhỏ Hạnh gật đầu trỏ tay ra phía trước:

- Hóa ra khi nãy lúc đi dọc bãi biển, Hạnh đã nhìn thấy hai chữ này trên những chiếc phao!

Quý ròm nhìn xuống nước. Lúc này nó mới phát hiện mọi chiếc phao bơi đều được sơn chữ trắng. Có lẽ đó là tên của người cho thuê phao. Đã đi tắm biển nhiều lần nhưng Quý ròm chẳng bao giờ để ý đến chi tiết đó. Lướt vội qua những chiếc phao kẻ tên Hoa, Bích Hà, Vàng, Thịnh, Liễu … ánh mắt Quý ròm tìm thấy ngay chiếc phao mang tên "Bạch Vân" nhỏ Hạnh chỉ. Nó vòn phát hiện thêm một chiếc phao "Bạch Vân" khác đang dập dềnh gần đó.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Giờ sao?

- Hỏi thằng bé xem nó thuê phao ở đâu!

Nhỏ Hạnh nói trổng mà như ra lệnh.

Quý ròm liền phóng xuống nước, rượt theo thằng nhỏ lúc này đã kéo chiếc phao ra xa bờ.

Tiểu Long đứng cách đó một quãng, chẳng biết ất giáp gì, thấy Quý ròm bông nhông xuống nước, liền hí hửng reo lên:

- Bắt đầu tắm hén?

Nhưng nó mới nhấp nhổm chưa kịp lao mình xuống nước, nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Gượm đã, Long ơi!

Tiểu Long ngỡ ngàng:

- Chuyện gì nữa vậy?

Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt:

- Lại đây nói cái này cho nghe nè!

Tiểu Long tiến lại, giọng bất bình:

- Hạnh lúc nào cũng ưu tiên cho thằng ròm kia! Sao nó tắm được mà tôi không tắm được?

- Đừng có nói bá láp! – Nhỏ Hạnh nhăn mặt – Ai bảo Long là Quý đi tắm?

Rồi trước cặp mắt ngơ ngác của Tiểu Long và Mạnh, nhỏ Hạnh nghiêm nghị trình bày sự suy luận của mình đồng thời giải thích về nhiệm vụ quan trọng của Quý ròm. Đến lúc này, hai ông nhóc mới ngớ ra:

- Ủa, như vậy là chiếc phao kia có liên hệ mật thiết với bọn tội phạm hả?

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Không biết có đúng không! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi – Nhưng dù sao hai chữ "Bạch Vân" kia cũng đáng nghi lắm!

Đang lúc đó, Quý ròm đã vào tới, người ướt như chuột lột.

- Sao? – Nhỏ Hạnh hồi hộp hỏi.

- Ở trên kia!

Quý ròm nói ngắn gọn rồi quày quả bước đi. Ba đứa kia lập tức bám theo, mặt mày dáo dác.

Vừa len lỏi giữa rừng người vừa láo liên quan sát, bọn trẻ tìm ra người chủ những chiếc phao "Bạch Vân" không mấy khó khăn.

Ngồi dưới chiếc dù xanh cũ kỹ, nhiều chỗ đã ngả màu trắng bợt là một người đàn bà đứng tuổi, mặt mày nom có vẻ hiền lành, phúc hậu, kế bên chân là ba chiếc phao đang nằm chồng lên nhau, chờ đợi khách thuê. Bên hông của mỗi chiếc phao đều phơi lồ lộ hai chữ "Bạch Vân" kẻ bằng sơn trắng.

Nhác thấy bốn đứa trẻ thập thò bước tới, người đàn bà mỉm cười niềm nở:

- Thuê phao hả các cháu?

- Dạ, không ạ!

Quý ròm ấp úng đáp rồi nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn lảng ra xa.

Khi đã thoát ra khỏi tầm mắt của người đàn bà cho thuê phao, Quý ròm khẽ hạ giọng:

- Bỏ xừ rồi tụi mày ơi!

- Gì vậy? – Ba cái miệng cùng hỏi.

- Tao nghi người phụ nữ này chẳng liên quan gì đến ba tên thanh niên kia!

- Em cũng có cảm tưởng như vậy! – Mạnh đồng tình – Bà ta chẳng có vẻ gì là đầu trộm đuôi cướp cả!

Tiểu Long nhíu mày:

- Vậy chẳng lẽ Hạnh đoán sai?

Nhỏ Hạnh không nói gì. Nó nhìn đi đâu đó, vẻ lơ đãng. Thấy vậy, Mạnh cầm tay nhỏ Hạnh, giật giật:

- Thế nào chị Hạnh? Chị có nghĩ như vậy không?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh "ừ" gọn lỏn, cặp mắt mơ màng, Mạnh nhăn mặt:

- Ừ là sao?

Nhỏ Hạnh quay lại, chớp chớp mắt:

- Ừ là chị cũng nghĩ như em chứ là sao!

Mạnh thộn mặt ra:

- Nghĩa là chị công nhận là lần này chị đã đoán sai?

- Không! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Chị đâu có bảo người đàn bà cho thuê phao là đồng đảng của bọn kia!

- Là sao? Em chẳng hiểu gì cả! – Mạnh vò đầu – Thế hai chữ "Bạch Vân" kia có ý nghĩa gì?

Nhỏ Hạnh chậm rãi, vẻ cân nhắc:

- Có thể đây là một địa điểm mà bọn kia muốn nhắc tới …

Nó mới nói tới đây, Quý ròm như bừng tỉnh, đột ngột kêu lên:

- Thôi rồi! Đi ngay! Phải đi ngay mới kịp!

Nói xong, chưa để ai kịp hỏi tới hỏi lui, Quý ròm đã quay mình chạy thẳng một mạch. Ba đứa kia không biết làm gì hơn là co cẳng chạy theo.

Tiểu Long đuổi bén gót Quý ròm, lật đật hỏi:

- Đi đâu đây?

Quý ròm chỉ tay về phía trước, vẫn không giảm tốc độ:

- Chạy tới rừng thông dưới kia!

- Có gì chỗ đó vậy?

- Tao cũng chẳng biết!

- Trời đất! Vậy chạy tới đó làm chi? – Tiểu Long chưng hửng, đôi chân chậm hẳn lại.

Quý ròm tặc lưỡi:

- Mày có nhớ câu thơ "Mây trắng về xuôi hai cây số" trên vai pho tượng không?

- Nhớ. Mà sao?

Quý ròm khịt mũi:

- Câu đó có nghĩa là từ chỗ người đàn bà cho thuê phao "Bạch Vân" đi xuôi thêm hai cây số nữa sẽ gặp một cái gì đó. Mà đi xuôi tức là đi về phía rừng thông, hiểu chưa?

Tiểu Long gật gù:

- Thì ra vậy!

Nhưng nó vẫn không kềm được băn khoăn:

- Nhưng gặp "một cái gì đó" là gặp cái gì?

- Bố ai biết được cái đó là cái gì! – Quý ròm nhún vai – Chính vì vậy nên tụi mình mới phải chạy tới đó tìm hiểu!

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó bặm môi chạy miết, phút chốc đã vượt lên trước Quý ròm.

Ở đằng sau, Mạnh vừa chạy vừa phải đợi nhỏ Hạnh nên vẫn cách Quý ròm một quãng xa.

Chạy một hồi tới rừng thông, Tiểu Long và Quý ròm bắt đầu đi chậm lại. Trong khi Tiểu Long vẫn tỉnh queo thì Quý ròm ôm ngực thở hổn ha hổn hển. Nó tưởng như trái tim nó văng mất đâu ở dọc đường.

Mạnh và nhỏ Hạnh trờ tới, thấy Quý ròm đứng tựa lưng vô gốc cây, liền nhướn mắt hỏi:

- Sao đứng đây?

- Không đứng đây thì đứng đâu? Mệt gần chết!

Quý ròm đáp, giọng xụi lơ. Rồi nó nhìn quanh:

- Được hai cây số chưa nhỉ?

Mạnh quay đầu nhìn ngược lại, ước lượng khoảng cách rồi chép miệng gật gù:

- Khoảng hai cây! Nếu trật thì chỉ trật chút xíu thôi!

Quý ròm khoát tay:

- Vậy tụi mình tản ra đi tìm đi!

- Tìm cái gì và tìm ở đâu? Ở đây chỉ toàn cây là cây, có gì đâu mà tìm?

Mạnh gãi đầu hỏi lại ông anh. Mặc dù trên đường chạy tới nơi, nó đã được nhỏ Hạnh cắt nghĩa tỉ mỉ tại sao cả bọn phải dẫn xác xuống rừng

thông, nhưng trước mệnh lệnh của Quý ròm, nó vẫn cảm thấy nhiệm vụ của cả bọn rất đỗi mơ hồ.

- Nếu ở đây chỉ toàn cây thì tìm trên cây ấy! – Quý ròm hắng giọng – Biết đâu tụi mình chả tìm thấy một dấu vết nào đó ở trên cây!

Khoảng mười măm phút sau, lời nói của Quý ròm không còn là sự phỏng đoán.

Đang láo liên dòm dỏ các thân cây, Tiểu Long chợt hét toáng lên:

- Đây rồi! Đây rồi tụi mày ơi!

Cả bọn lập tức nhào lại chỗ Tiểu Long. Sững sững trước mặt nó là một cây thông cổ thụ cao lớn, tàng lá rậm rạp che mát cả một khoảng đất rộng. Cách mặt đất khoảng hai mét, thân cây bị vạt mất một mảng to bằng cuốn tập để lộ ra các thớ gỗ trắng. Chính cái mảng trắng đặc biệt này đã thu hút sự chú ý của Tiểu Long.

Bọn trẻ nhón gót hồi hộp nhìn chăm chăm vào hình vẽ con chim hải âu đang xòe cánh trên chỗ vỏ cây bị gọt. Lần này, ngoài biểu tượng quen thuộc kia, bức mật mã của bọn người giấu mặt không hề có một chữ nào. Phía dưới cánh chim chỉ có một mũi tên chỉ hướng.

Theo hướng mũi tên, bọn trẻ thoáng rùng mình khi nhìn thấy một tòa nhà hoang phế thấp thoáng ẩn hiện đằng sau khu rừng. Vẻ điêu tàn, tịch mịch của tòa nhà khiến đứa nào đứa nấy không rét mà run.

Chương 10

Bọn trẻ đứng chôn chân tại chỗ một lúc lâu. Không ai nói với ai một tiếng nào.

Những ngày vừa qua, cả bọn hăm hở truy lùng dấu vết của bọn người bí mật, từ chùa Phật nằm, Bạch dinh đến pho tượng Chúa trên Mũi Nghinh Phong, lang thang trên các đường phố ban ngày, xông vào sân khấu ca nhạc ban đêm … nhưng quả thật chưa rợn như tòa nhà kỳ bí này.

Tiểu Long phá tan sự im lặng trước tiên. Nó ngọ nguậy đầu và thu nắm tay quệt mũi:

- Nơi này vắng quá!

Tiểu Long nói trổng không nhưng đứa nào cũng biết là nó ám chỉ tòa nhà. Hai đứa nhát gan nhất bọn là Quý ròm và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau, vẻ nơm nớp. Đã vậy, Mạnh còn đế thêm:

- Đây chắc là tòa lâu đài ma!

- Đừng nói bá láp! Làm gì có ma với quỷ!

Quý ròm sầm mặt, có vẻ nó muốn tự trấn an hơn là trách móc thằng em chuyên nói điều xúi quẩy. Rồi nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Giờ sao Hạnh?

- Sao là sao?

- Xông vô hay về?

Trong thâm tâm, Quý ròm muốn bỏ về quách. Về nhà nằm tính kế khác, khi nào thật an toàn đâu vào đó rồi mới quay trở lại thám thính. Nhưng nó không muốn tự miệng mình đưa ra đề nghị đó, sợ Tiểu Long và nhất là thằng Mạnh lẻo mép kia châm chọc, chế nhạo.

Quý ròm làm bộ hỏi nhỏ Hạnh, hy vọng nhỏ Hạnh vốn chẳng bạo dạn gì hơn mình sẽ nhanh nhẩu kêu gọi cả bọn rút lui. Nào ngờ nhỏ Hạnh trả lời trớt quớt:

- Xông vô chứ! Chẳng lẽ cất công tới đây rồi lại bỏ về?

- Bộ Hạnh không sợ ma sao?

Đang lộn ruột trước câu trả lời ngoài dự liệu của nhỏ Hạnh, Quý ròm buột miệng hỏi, quên béng mất trước đây chưa tới một phút nó vừa nạt nộ

thằng Mạnh về ba cái chuyện ma quỷ "bá láp".

- Ma quỷ gì ở đây! Tòa nhà này chỉ là sào huyệt của bọn người kia thôi!

Nhỏ Hạnh đáp, giọng cố trấn tĩnh. Nó không tin ma quỷ, nhưng khung cảnh vắng vẻ của tòa nhà vẫn khiến lồng ngực nó không ngớt phập phồng.

- À, đúng rồi! – Mạnh lại bô bô – Đây chỉ là người ta thôi! Ma gì mà biết vẽ đường, biết làm thơ, lại thuộc cả nhạc Trịnh Công Sơn nữa!

Mạnh đúng là đứa a dua. Khi nãy bảo có ma, bây giờ bảo không có ma, quay ngoắt 180 độ vậy mà nó cứ tỉnh khô, không đỏ mặt một tí ti.

Nhưng đang lúc "tình hình căng thẳng", Quý ròm không thèm chấp. Nó khụt khịt mũi:

- Vậy tụi mình xông đại vô hén?

Không đứa nào trả lời nhưng tám bàn chân tự động nhích lên.

Tòa nhà dần dần hiện rõ trong tầm mắt bọn trẻ. Vẻ âm u kỳ bí của nó vẫn không giảm, ngược lại càng tăng thêm. Cả bọn vẫn lặng lẽ nhích tới, thận trọng và chậm chạp.

Đột nhiên, Quý ròm sực nhớ một chuyện, liền tái mặt thì thào:

- Dừng lại! Dừng lại đã!

- Gì vậy? – Ba cái miệng cùng nín thở, hỏi.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Tụi mày có nhớ câu thơ thứ hai trên vai pho tượng không?

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh liền cau mày và khi nhớ ra câu thơ mà Quý ròm nhắc tới, đứa nào đứa nấy biến hẳn sắc mặt. Bây giờ bọn trẻ mới thấy hết sự đe dọa khủng khiếp của câu thơ "Đầm rồng hang cọp chớ xông vô". Bất giác, cả bọn cảm giác như ai đang thổi vào gáy mình và không hẹn mà cùng nhất loạt quay đầu lại. Nhưng chẳng đứa nào thấy gì, ngoài những lá thông rơi mỗi lúc một dày.

- Thật là vô lý! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán, lẩm bẩm.

- Chị lại phát hiện ra điều gì mới nữa hả? – Mạnh tò mò hỏi.

Nhỏ Hạnh buột miệng theo ý nghĩ:

- Những mật hiệu tụi mình từng khám phá trước đây chứng tỏ đây là đầu mối liên lạc của một băng đảng bí mật. Nhưng nếu vậy thì tại sao hai câu

thơ trên vai pho tượng lại có ý dọa dẫm? Chẳng lẽ chúng lại đi đe dọa đồng bọn của chúng?

Nghe nhỏ Hạnh phân tích, cả bọn đều thuỗn mặt ra. Ừ nhỉ, tại sao lại vô lý như thế được? Mạnh lắp bắp lên tiếng:

- Hay là câu thơ này là dành cho tụi mình?

- Dành cho tụi mình? – Tiểu Long ngạc nhiên.

- Ừ! – Mặt Mạnh méo xệch – Có nghĩa là sự theo dõi của tụi mình đã bị phát hiện từ lâu! Và bọn chúng đang định giăng lưới tóm cổ tất cả những đứa mình!

Câu nói cộng thêm thái độ sợ sệt của Mạnh khiến ba đứa kia hoảng vía đưa mắt lấm lét nhìn quanh.

- Không phải đâu! – Nhỏ Hạnh cười gượng gạo – Nếu định giăng lưới tụi mình chẳng khi nào bọn chúng lại hăm he trước như thế!

Quý ròm nhún vai:

- Nhỡ đó là kế khích tướng thì sao?

Chất vấn của Quý ròm làm nhỏ Hạnh cứng họng. Ừ, có thể lắm! Biết đâu bọn chúng cố tình làm như vậy để khiêu khích, để dụ cho tụi mình tức khí xông vô!

Nhỏ Hạnh đang loay hoay chưa biết nên quyết định thế nào thì Mạnh đã vội vàng đề nghị:

- Hay là mình đi báo công an?

- Em hở ra một tí là báo công an! – Nhỏ Hạnh lườm Mạnh – Nhỡ xông vào đó, chẳng tìm thấy gì, chỉ là căn nhà hoang thì họ sẽ nghĩ thế nào về tụi mình?

Lần trước đề nghị báo công an, bị Quý ròm chế giễu, lần này lặp lại đề nghị đó lại bị nhỏ Hạnh phản bác, Mạnh chán nản làm thinh, không thèm ý kiến ý cò gì nữa.

Tiểu Long liếm môi:

- Vậy bây giờ tính sao?

- Theo Hạnh thì tụi mình cứ lại gần quan sát! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng dứt khoát – Mình dò xét thật cẩn thận, khi nào khám phá được âm mưu gì cụ thể, lúc đó hãy đi báo công an!

Cả bọn lại lẳng lặng tiến về phía tòa nhà. Quý ròm cố bước thật khẽ. May mà lá thông êm như nhung, không phát ra những âm thanh rào rạo như những loại lá khô khác.

Tòa nhà bây giờ đã ở ngay trước mắt. Bọn trẻ đã có thể nhìn thấy vẻ tiêu điều, hoang vắng của nó qua những bức tường ố vàng, loang lổ nước mưa, những chân tường lấm tấm rêu và dãy hàng rào xiêu vẹo bao quanh.

Tiểu Long nhìn cánh cổng rào đổ ngoặt qua một bên, ngần ngừ hỏi:

- Vào chứ?

- Ừ! – Hạnh khẽ gật đầu.

Từng đứa một, bọn trẻ lần lượt lọt vào trong sân.

Cửa trước của tòa nhà không đóng, chỉ khép hờ. Đằng sau cánh cửa hớ hênh ấy hẳn có nhiều bí mật cũng như bao nhiêu là cạm bẫy. Nghĩ vậy nên chẳng đứa nào có ý định xộc vào nhà.

Cả bọn còn đang phân vân thì Quý ròm khoát tay:

- Vòng ra phía sau!

Tòa nhà khá dài, trổ rất nhiều cửa hông, nhưng tất cả những cánh cửa này đều đóng im ỉm.

Phía sau là một khu vườn nhỏ, lá khô rụng đầy, chứng tỏ đã lâu rồi không có ai sống ở đây.

- Chẳng thấy gì khả nghi cả! – Mạnh thì thầm.

Tiểu Long đưa mắt nhìn về phía hành lang đằng sau tòa nhà:

- Mình vào đó thử coi!

Quý ròm nhớn nhác:

- Nguy hiểm lắm!

- Chẳng có ai trong đó đâu! – Tiểu Long quệt mũi, giọng trấn an, chả rõ nó trấn an Quý ròm hay trấn an chính nó.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Sao Hạnh?

- Vào đại đi! – Nhỏ Hạnh mím môi – Nhưng phải hết sức cảnh giác!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, một tiếng "bịch" vang lên sau lưng khiến đứa nào đứa nấy giật bắn người, vội vàng quay đầu lại.

Nhưng bọn trẻ chẳng nhìn thấy gì. Không gian vẫn u tịch không một bóng người.

- Chắc có ai chọi mình! – Mạnh rùng mình nói.

- Bậy!

Tiểu Long gạt phắt, và nó đảo mắt nhớn nhác nhìn quanh.

- Đây nè! – Tiểu Long bỗng chỉ tay vào một trái mít héo nằm lăn lóc trên mặt đất – Chỉ là một trái mít rụng!

Trước phát hiện "quan trọng" của Tiểu Long, bọn trẻ thở phào và nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Rồi sau một thoáng nhìn nhau có tính cách hội ý lần cuối, Tiểu Long rón rén đi trước, ba đứa kia thập thò đi sau, cả bọn nín thở men theo dãy hành lang phía sau, lần mò vào bên trong tòa nhà.

Sau khi vượt qua một khung cửa vòm không cánh, cả bọn lọt vào một gian phòng ngổn ngang đồ đạc. Xoong nồi, tủ lớn, tủ nhỏ, ghế gãy chân, bàn gãy cẳng cùng trăm thứ hầm-bà-lằng khác chất thành đống, chỏng chơ, bừa bãi. Mùi mốc meo bốc lên sặc mũi. Có lẽ đây là kho chứa đồ cũ đã bỏ hoang nhiều năm.

Nhà kho thông qua một gian phòng khác bằng một cánh cửa khép hờ. Liếc mắt qua khe hở, thấy bên kia tối om om, Mạnh níu tay Tiểu Long:

- Vào không?

Tiểu Long không hé răng, có lẽ sợ bị kẻ địch phát giác. Nó chỉ trả lời bằng một cái hất đầu.

Thế là nó tiếp tục đi trước, ba đứa kia lẽo đẽo bám sát sau lưng, cả bọn đẩy cửa bước sang phòng bên. Cánh cửa lâu ngày không tra dầu mỡ, đụng vào là "cót ca cót két", nên Tiểu Long không dám xô mạnh. Nó chỉ mở he hé vừa đủ một thân người lọt qua.

Ánh sáng mù mờ khiến bọn trẻ phải dọ dẫm từng bước.

Đang khoa chân sờ soạng, Tiểu Long bỗng kêu "á" một tiếng và chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cả người nó đã lọt tõm xuống phía dưới.

Tiếng kêu thất thanh đầy kinh hoàng của Tiểu Long khiến ba đứa kia dựng ngược tóc gáy. Nhưng cũng như Tiểu Long, chưa rõ điều gì đang xảy ra cũng chưa biết phải phản ứng như thế nào, cả bọn đột nhiên cảm thấy

như đang đặt chân vào khoảng không và trong nháy mắt, tất cả đều rơi nhào xuống hố.

"Thôi thế là hết đời rồi!", bọn trẻ kinh hãi nhủ bụng và nhắm mắt chờ những mũi chông nhọn xuyên qua người.

Nhưng bọn trẻ không rơi thẳng xuống đáy hầm. Một tấm lưới căng lưng chừng đã giữ tất cả lại và nhốt chặt bọn trẻ ở đó.

Mạnh quờ quạng trong bóng tối:

- Ai đây?

- Tao.

- Anh Long hả?

- Ừ.

- Anh làm gì mà ngọ nguậy lung tung thế?

- Tao đang tìm cách thoát ra!

Mạnh khịt mũi:

- Thoát quái thế nào được! Một mớ bùng nhùng như thế này!

- Ừ! – Tiểu Long thở dài – Phen này xem như chết cả nút rồi!

- Tại thằng Mạnh cả thôi! – Quý ròm thình lình lên tiếng, giọng hậm hực – Miệng nó ăn mắm ăn muối, lại nói toàn điều xúi quẩy! Nó bảo "giăng lưới" thì y như rằng có "lưới giăng"!

- Tại anh với chị Hạnh chứ bộ! – Mạnh gân cổ cãi – Em đã bảo đi báo công an mà hai người cứ cản!

- Thôi đừng cãi nhau nữa! – Tiểu Long xen lời – Chết đến nơi rồi mà còn gây gổ!

- Làm gì mà chết? – Mạnh giật thót.

- Lần tới sào huyệt bí mật của người ta, ai mà để cho mình sống! – Giọng Tiểu Long rầu rĩ – Người ta sẽ bỏ từng đứa mình vô bao tải ném hết xuống biển ấy chứ lại!

- Thế thì mẹ em biết đâu mà tìm! – Mạnh bỗng dưng mất hết vẻ láu lỉnh thường ngày, giọng nó bắt đầu sụt sịt.

- Im nào! – Nhỏ Hạnh suỵt khẽ – Hình như có người đang đi đến!

Cả bọn lập tức nghiêng tai nghe ngóng. Cả Mạnh đang nức nở cũng im bặt.

Quả nhiên có tiếng chân lao xao trên miệng hầm. Không phải một, mà dường như có rất nhiều người đang chuyển động.

Bọn trẻ ngóc cổ nhìn lên, nín thở chờ đợi.

Đột nhiên ánh sáng tràn ngập cả căn phòng, như thể mọi cánh cửa đều được mở toang cùng một lúc.

Cả bọn vội vàng đưa tay dụi mắt và khi định thần lại, đứa nào đứa nấy đều nghệt mặt ra. Lố nhố trên miệng hầm khoảng một chục thanh niên, có cả các cô gái. Họ đang nhìn bọn Quý ròm bằng vẻ mặt tươi cười pha chút chế giễu.

- Ối trời! – Một người giả vờ ôm mặt kêu lên – Dám mặc đồ tắm để đi làm nhiệm vụ cơ đấy! Ghê thật!

Một người khác nói:

- Mà sao các bạn trẻ này không vào cửa trước nhỉ. Nếu vào đàng hoàng theo cửa trước thì đâu đến nỗi bị treo toòng teng thế này!

Những lời châm chọc, trêu ghẹo thi nhau trút xuống khiến bọn trẻ đỏ mặt. Quên mất cảnh "thập tử nhất sinh", "nghìn cân treo sợi tóc", Tiểu Long sầm mặt:

- Muốn giết thì cứ giết! Bọn này không chịu để ai làm mất danh dự đâu đấy!

Lời lẽ hung hăng của Tiểu Long khiến các cô gái cười khúc khích:

- Ối chà chà, oai gớm! Thật chả hổ là Mèo Rừng, mới đùa tí tẹo đã xù lông … mèo lên rồi!

Một anh trông chững chạc, vẻ như thủ lĩnh của bọn kia, đưa tay xuống hầm, mỉm cười bảo:

- Nội quy của bọn ta không có khoản "giết người"! Thôi, các em nắm lấy, bọn ta kéo lên cho!

Ba anh thanh niên đứng quanh đó liền bắt chước thủ lĩnh, chìa tay xuống chỗ bọn trẻ.

Chẳng biết làm sao hơn, sau một thoáng ngập ngừng, bọn Quý ròm đành phải đưa tay nhờ đối thủ kéo lên khỏi hầm.

Cho đến lúc này, bọn trẻ vẫn chưa xác định được bọn người đứng trước mặt thuộc hạng người nào trong xã hội. Tội phạm thì không ra tội phạm, mà người đàng hoàng thì chẳng ai lại hành tung bí mật, giấu giấu giếm giếm như thế. Tiểu Long đứng loay hoay bên miệng hầm, hai tay nắm chặt, phân vân không biết có nên quật ngã một vài người để cướp đường tháo chạy hay không. Nó liếc chung quanh, thấy các chàng trai cô gái trông như sinh viên này ai nấy đều ung dung, vui vẻ và hiền lành, chẳng ai có vẻ gì sắp sửa treo cổ bọn nó lên xà nhà cả, vì vậy nó không quyết định được nên đối phó như thế nào cho hợp lẽ.

- Thôi, các em lên nhà trên đi! – Anh chàng thủ lĩnh nói – Dù sao tìm được đến chỗ này trong một thời gian ngắn như thế cũng đã xuất sắc lắm rồi!

Nói xong, anh quay mình đi trước. Nhóm người kia rùng rùng kéo theo. Bọn trẻ khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi cũng chậm chạp cất bước, bụng nghi hoặc và lo lắng.

- Nhưng thỏa thuận với nhau là chỉ cử ba người dò tìm thôi, sao ở đây lại thừa ra một người? – Anh chàng thủ lĩnh đột ngột hỏi, chân vẫn không ngừng bước.

Câu hỏi trổng trổng, không nhằm vào ai nhưng Quý ròm biết ngay là hỏi bọn nó. Nó liền khụt khịt mũi trỏ vào Mạnh, đáp bừa:

- À, thằng này là em bà con! Nó đi theo chơi!

Anh chàng thủ lĩnh dường như định hỏi thêm gì đó nhưng đã kịp tới phòng khách, anh quay lại bọn Quý ròm, vẫy tay:

- Vào đây!

Quang cảnh trong phòng khách khiến bọn trẻ sững sờ. Hoàn toàn trái ngược với vẻ âm u, tàn tạ ở bên ngoài tòa nhà, cũng không giống chút gì với vẻ bụi bặm, ẩm mốc của những gian phòng cũ kỹ phía sau, phòng khách được bày biện thật trang nhã. Sau nhà được lau chùi sạch sẽ, bàn ghế ngăn nắp và trên tường trang hoàng những tấm tranh sặc sỡ, vui mắt. Những cánh cửa khi nãy đóng kín bây giờ đã mở rộng giúp căn phòng thêm sáng sủa và thoáng đãng.

Bức chạm một con chim hải âu đang xòa cánh treo ngay trên vách tường mé Tây. Kế bức tường là một chiếc bàn dài bày la liệt các chai nước ngọt và các đĩa bánh trái.

- Ngồi vào đây các em!

Anh chàng thủ lĩnh chỉ tay vào dãy ghế dọc theo chiếc bàn, niềm nở mời.

Những người chung quanh tự động ngồi xuống ghế, vui vẻ nói cười không chút khách sáo.

Riêng bọn trẻ vẫn đứng. Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Sao mày? Ngồi không?

- Tao cũng chẳng biết! – Quý ròm gãi đầu – Nói chung tao chả hiểu gì cả!

Tiểu Long nhìn sang Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Hạnh đang đoán xem …

- Ngồi đi các em! Đừng ngại!- Anh chàng thủ lĩnh lại lên tiếng – Dẫu sao các em cũng là những đại biểu ưu tú của nhóm Mèo Rừng, mặc dù anh không hiểu tại sao các anh bên đó lại cử đi những người nhỏ tuổi như vậy!

Bọn trẻ lại ngơ ngác nhìn nhau.

- Thưa anh … – Quý ròm ấp úng.

- Ngồi đi đã! – Anh chàng thủ lĩnh khoát tay.

Bọn trẻ đành nhăn nhó ngồi xuống. Nhưng vừa chạm mông vào ghế, Quý ròm đã sốt ruột nhổm ngay dậy.

- Anh ơi! – Nó gãi gãi cổ – Nhóm Mèo Rừng là nhóm gì vậy hở anh?

Anh thủ lĩnh nheo mắt nghịch ngợm:

- Chà, câu hỏi mới hay làm sao! Chẳng lẽ đó không phải là tên của nhóm du khảo của các em hay sao?

Tới phiên nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Nhóm du khảo nào ạ?

- Thì nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên thành phố Hồ Chí Minh chứ nhóm du khảo nào! Chẳng lẽ còn một nhóm du khảo nào nữa?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Như vậy là các anh nhầm rồi! Tụi em chẳng thuộc nhóm du khảo nào cả! Tụi em chỉ là những học sinh đi nghỉ mát thôi!

Câu nói của Tiểu Long khiến những người chung quanh ồ lên. Anh thủ lĩnh nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ:

- Thế sao các em lại tìm được đến chỗ này?

- Tụi em tình cờ nhìn thấy những câu thơ kỳ lạ trên vách chùa Phật nằm, thế là tụi em lần theo! – Nhỏ Hạnh chớp mắt giải thích, nó không quên đưa tay đẩy gọng kính đang trễ xuống trên sống mũi – Tụi em cứ nghĩ đây là âm mưu đen tối của một băng tội phạm nào đó!

- Ha ha! – Một người bật cười – Những người anh em thật là giàu tưởng tượng!

Nhỏ Hạnh đỏ mặt:

- Tại tụi em nhìn thấy hình vẽ con chim hải âu chứ bộ!

- Mà những băng xã hội đen trong phim đều có những dấu hiệu đáng ngờ như thế! – Mạnh hùng hổ tiếp lời.

Anh chàng thủ lĩnh mỉm cười:

- Hải Âu là tên của nhóm tụi anh!

Mạnh liếm môi:

- Không phải là nhóm tội phạm chứ ạ?

- Tất nhiên rồi! – Anh thủ lĩnh nhăn mặt – Nhóm Hải Âu tập hợp những hướng dẫn viên du lịch tình nguyện của Vũng Tàu, hầu hết là những sinh viên khoa Văn, khoa Sử Địa và khoa Ngoại ngữ đang theo học tại các trường đại học hoặc đã tốt nghiệp. Những lúc rảnh rỗi hoặc trong những dịp hè, nhóm tụi anh tình nguyện hướng dẫn du khách thăm các danh lam thắng cảnh nhằm giới thiệu những giá trị lịch sử và văn hóa của tỉnh nhà …

- Thế còn những bức mật thư? – Quý ròm nóng nảy cắt ngang.

- À, – Mắt anh thủ lĩnh sáng lên – đó là trò chơi tìm kho báu giữa nhóm tụi anh với nhóm du khảo Mèo Rừng. Cách đây hai năm nhân một cuộc gặp gỡ, nhóm Hải Âu kết nghĩa với nhóm Mèo Rừng. Hai bên thống nhất đặt làm một cái cúp bạc đánh dấu sự ra đời của tình hữu nghị. Chỉ có một chiếc cúp nên nhóm nào cũng giành giữ. Rốt cuộc, hai bên thỏa thuận mỗi nhóm thay phiên nhau giữ cúp một năm. Năm sau, đến lượt nhóm kia. Nhưng nhóm kia muốn lấy được chiếc cúp phải qua được "trò chơi mật thư" do đối phương bố trí. Địa điểm xuất phát của trò chơi được quy định bắt đầu từ

chùa Phật nằm. Không ngờ năm nay nhóm Mèo Rừng chưa lần ra được chỗ này thì các em lại bất ngờ tới trước …

Đến đây thì bọn trẻ dần dần hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. Bốn cái miệng lập tức thở phào, nỗi lo lắng và nghi kỵ đè nặng tâm trí nãy giờ thoáng mắt đã bay biến đâu mất.

- Nhưng còn tòa nhà này? – Mạnh thắc mắc – Các anh tìm ở đâu ra một "tòa lâu đài" ma quái khiến tụi em cứ sởn tóc gáy lên như thế?

- Tòa nhà này trước đây bỏ hoang. Hình như chủ nhân của nó đi vượt biên. Một công ty ở thành phố Hồ Chí Minh xin thành phố Vũng Tàu cấp cho họ để họ làm nhà nghỉ cho công nhân. Về sau, công ty này làm ăn thua lỗ, họ không đưa công nhân đến đây, cũng chẳng có kinh phí tu bổ. Có lẽ họ định cứ để vậy chờ phát mại nên tòa nhà càng ngày càng tàn tạ, hoang phế. Gần đây, thành phố Vũng Tàu quyết định thu hồi lại những cơ sở vật chất không sử dụng hoặc sử dụng không hiệu quả. Thế là tòa nhà này được lấy lại và giao cho Đoàn thanh niên làm địa điểm sinh hoạt. Nhóm Hải Âu của tụi anh cũng chỉ mới tới đây quét dọn trong hai, ba ngày nay thôi, chưa đâu vào đâu cả …

Anh chàng thủ lĩnh mới kể tới đó thì đằng trước nhà bỗng vang lên những tiếng chân thình thịch và nhoáng một cái, ba bóng người đã vọt vào như cơn lốc, kèm theo một tràng cười khoái trá:

- Rốt cuộc thì tụi này cũng lọt vào được "đầm rồng hang cọp"! Ha ha!

Bọn trẻ đảo mắt trông ra, chợt sững người khi nhận ra ba người thanh niên hôm nọ.

Ba người thanh niên cũng kịp phát hiện ra bọn Quý ròm đang ngồi lẫn giữa nhóm Hải Âu. Người thanh niên đứng dậy giữa xoáy cặp mắt sáng vào giữa bọn trẻ, tặc tặc lưỡi:

- Chà chà! Tưởng các cô cậu này là ai, té ra là người của nhóm Hải Âu cử đi theo dõi! Chơi vậy là phạm luật à nghen!

Nghe vậy, bọn Quý ròm giật nảy người, biết rằng hành tung của bọn nó đã bị ba anh chàng "mèo rừng" này phát giác từ lâu.

- Phong, Thành, Cường, ngồi xuống đi đã! – Anh chàng thủ lĩnh nhóm Hải Âu kêu tên từng người – Các bạn hiểu lầm rồi! Chính tụi này lúc đầu cũng tưởng các bạn trẻ này là người của các bạn đấy!

- Các bạn đừng có kể chuyện cổ tích! Làm gì có sự hiểu lầm kỳ quặc như vậy được! – Ba người thanh niên vừa nói vừa nhanh nhẹn ngồi vào bàn.

Anh chàng thủ lĩnh Hải Âu cười cười, không nói gì. Đợi cho ba người kia ngồi đâu vào đấy, anh mới chậm rãi kể lại cuộc phiêu lưu ngẫu nhiên của bọn Quý ròm.

- Ái chà chà! – Nghe xong câu chuyện, anh thanh niên mắt sáng buột miệng kêu lên – Nếu thế thì các bạn nhỏ này đúng là cứu tinh của bọn này rồi! Chính vì tưởng các bạn là người của nhóm Mèo Rừng, nhóm Hải Âu mới mở toang cửa thết tiệc, chứ nếu họ vẫn đóng cửa im ỉm, giả ma giả quỷ như lúc đầu khiến bọn này chột dạ đột nhập vào cửa sau, có khi bọn này lọt xuống hầm làm trò cười cho họ rồi!

Anh thanh niên ngồi bên trái gật gù bật ngón tay lên:

- Dù sao cũng phải thừa nhận các em thông minh hơn bọn này một bậc! Các em đã ngồi ở đây cả buổi rồi mà bọn này bây giờ mới tới đích!

- Chưa tới đích đâu! – Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu hắng giọng – Các bạn phải tìm ra chỗ giấu chiếc cúp thì mới gọi là tới đích!

Ba anh thanh niên thuộc nhóm Mèo Rừng nghe vậy liền xô ghế đứng lên:

- Đã vậy thì bọn này phải tìm ra chiếc cúp trước! Tìm chưa ra thì dứt khoát không đụng đến đồ ăn thức uống trên bàn!

Trước cặp mắt theo dõi của nhóm Hải Âu và bọn Quý ròm, ba người thanh niên đi từ góc nhà này đến góc nhà khác, láo liên tìm kiếm. Nhưng suốt mười lăm phút sục sạo, xộc vào cả các gian phòng phía sau, họ vẫn chẳng phát hiện được manh mối gì.

Nhỏ Hạnh đột nhiên chỉ tay vào chân giá gỗ đặt bánh trên bàn, hỏi anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu:

- Chiếc cúp kia lớn bằng cái chân giá này không?

Câu hỏi miệng của nhỏ Hạnh khiến những người trong nhóm Hải Âu giật thót. Anh thủ lĩnh vội nháy mắt ra hiệu cho nhỏ Hạnh nhưng đã trễ. Anh thanh niên mắt sáng của nhóm Mèo Rừng rảo nhanh lại bàn và tươi cười thò tay nhấc chiếc đĩa gỗ đựng chiếc bánh bông lan ra khỏi giá.

Hóa ra đó là một chân giá rỗng, bên trong lắp lánh quả cầu tròn gắn trên đầu chiếc cúp bạc.

Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu thở dài:

- Lại cũng là các em!

- Em đâu có biết các anh giấu chiếc cúp trong đó! – Nhỏ Hạnh áy náy phân trần.

Anh thanh niên mắt sáng một tay nhấc chiếc cúp bạc lên, tay kia đẩy đĩa bánh bông lan tới trước mặt bọn Quý ròm, giọng hào hứng:

- "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên" mà! Đừng trút phẫn nộ lên đầu các bạn nhỏ! Và đây là phần thưởng cho công lao của những người thông minh!

Cùng lúc đó, hàng tràng pháo tay của nhóm Hải Âu vang lên:

- Đúng rồi, đúng rồi! Đây là công lao của các bạn nhỏ chứ không phải của nhóm Mèo Rừng!

- Nhưng đó là những thành viên tương lai của nhóm Mèo Rừng! – Anh thanh niên mắt sáng khoa tay trên đầu – Tụi này sẽ kết nạp các em đây vào nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên!

- Không dám Mèo Rừng đâu! – Nhóm Hải Âu phản kích – Các bạn nhỏ đây sẽ là thành viên của nhóm Hải Âu Vũng Tàu!

- Nhóm Mèo Rừng!

- Nhóm Hải Âu!

Đúng lúc đó, Quý ròm đứng lên, miệng nhồm nhoàm bánh.

- A, đại diện cho các bạn nhỏ đây rồi! – Cả hai nhóm đều reo lên – Sao, các em sẽ gia nhập nhóm nào, Mèo Rừng hay Hải Âu?

- Tụi em không biết ạ! – Giọng Quý ròm bồn chồn – Tụi em sẽ quyết định sau! Bây giờ tụi em phải chạy ra bãi biển đã!

- Làm gì vội thế? Các em đã kịp ăn uống gì với các anh chị đâu!

- Dạ, không được đâu ạ! – Miệng Quý ròm méo xệch – Tụi em bỏ quên quần áo đồ đạc ngoài bãi biển lâu lắm rồi! Bây giờ phải chạy ra xem sao!

Câu nói của Quý ròm khiến ba đứa kia tái mặt. Cả bọn liền hấp tấp đứng lên:

- Tụi em phải đi ạ!

- Đúng rồi, tụi em phải đi!

Rồi không đợi mọi người kịp níu kéo, bọn trẻ vội vã lao vụt ra cửa, bên tai còn văng vẳng những tiếng gọi với theo:

- Nhớ đấy! Các em là Mèo Rừng!

- Đừng quên các em là Hải Âu đấy nhé!

Tiểu Long vừa chạy vừa làu bàu:

- Hải Âu hay Mèo Rừng gì cũng được, miễn là hôm nay đừng hụt thêm một dịp tắm biển nữa!

Mạnh động viên:

- Đừng lo! Sắp tới đích rồi!

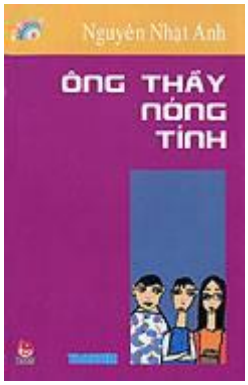
- Chưa tới đích đâu! – Quý ròm cười cười nhái giọng anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu – Các bạn phải tìm cho ra quần áo đồ đạc rồi dẫn bạn Tiểu Long đi "uống nước biển", sau đó dẫn bạn Hạnh đi ăn … hủ tiếu bò viên, lúc đó mới gọi là tới đích!

Nói xong, nó co giò phóng lẹ, mặc tiếng gầm gừ của Tiểu Long và tiếng la oai oái của nhỏ Hạnh phía sau.

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

HẾT.

Tập 4: Ông thầy nóng tính

Đánh máy: Khut-Khit, Da Buon, Summer
Chính tả: kiratachi

Tóm tắt nội dung

Tiểu Long học kém, đó không phải là một điều bí mật, đặc biệt là môn Toán và Vật lý. Chính vì vậy, hôm lên bảng trả bài môn Vật lý đã là một cực hình với nó. Không ngờ, một câu trả lời của nó với cô Diệu Lý lại khiến cho cô bối rối, cả lớp học đang yên lặng bỗng chốc nổ ra một trận cười ngặt nghẽo. Chính vì vậy mà nó bắt đầu đi học thêm ở lớp của thầy giáo "Quý ròm" ...

Chương 1

Tiếng trống tan trường đổ một hồi dài khiến cả lớp nhấp nhổm.

Lớp học đang im phắt bỗng vang lên những tiếng gấp tập loạt soạt lẫn những tiếng trò chuyện râm ran.

Ở trên bảng cô Diệu Lý cũng đang thu xếp sổ sách cho vào cặp. Trước khi bước ra khỏi lớp, cô còn quay lại dặn:

- Các em nhớ ôn bài cho kĩ đấy nhé! Nhất là em Long, cô không muốn em làm trò cười một lần nữa!

Cô vừa khuất sau cánh cửa, cả lớp lập tức nhao nhao lên. Bọn con gái la hét chí choé khi bị tụi con trai xô lấn chen nhau ra cửa. Một vài đứa ngổ ngáo nhảy tót lên bàn phóng vù qua cửa sổ, bất chấp thầy giám thị có đứng ở hành lang hay không.

Tiểu Long không buồn chen lấn như các bạn. Nỗi buồn sáng nay vẫn còn cuốn chặt lấy nó làm thân hình vạm vỡ của nó bỗng chốc xụi lơ, tay chân cất lên không muốn nổi.

Khi cô Diệu Lý kêu nó lên trả bài. Cô dạy môn vật lí là môn học xưa nay nó vẫn uý kị. Sau môn toán, vật lí và hoá học là hai môn nó sợ nhất.

Cô Diệu Lý không bắt nó viết công thức hoặc tính này nọ lôi thôi. Cô chỉ hỏi nó về sự giãn nở của vật chất dưới tác dụng của nhiệt. Nói chung, đó là những câu hỏi dễ mà bất kì một học sinh nào cũng ao ước. Có lẽ biết trình độ nó chẳng giỏi giang gì nên cô không muốn gây khó cho nó.

Tất nhiên ấp úng một hồi, Tiểu Long đáp cũng trôi. Nhưng đến khi cô Diệu Lý bảo nó cho một ví dụ về hiện tượng vật chất nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi thì nó tắc tị.

- Sao, em nghĩ ra chưa? – Thấy nó đứng "ăn vạ" lâu lắc, cô sốt ruột hỏi.

- Dạ, chưa ạ! – Tiểu Long mặt mày nhăn nhúm.

Cô gõ gõ cán viết xuống bàn, gợi ý:

- Em cố nhớ xem trong những vật em nhìn thấy hoặc tiếp xúc hàng ngày có vật nào diễn ra hiện tượng này không?

Tiểu Long lại nhíu mày. Nhưng dù cố moi óc, nó vẫn chẳng nhớ ra vật nào giống như vậy. Có thể lúc bình thường nó chẳng khó khăn gì để tìm ra

một vài ví dụ nhưng những lúc căng thẳng như thế này, đầu óc nó bỗng xơ cứng, không làm sao đào ra một ý nghĩ ra hồn.

Tiểu Long đổi chân lia lịa, môi mím chặt, hai tay nắm lại như đang phải đánh nhau với một đối thủ vô hình. Mấy chục cặp mắt ngồi dưới đang chong vào nó khiến mồ hôi trên trán nó không ngừng vã ra.

Vẻ khổ sở của nó làm cô Diệu Lý động lòng. Cô nhìn nó, dịu dàng:

- Nếu không nghĩ ra thì thôi! Em về chỗ đi!

Được cô tuyên bố "tha bổng", Tiểu Long mừng rơn. Nó bước lại bàn, rụt rè cầm lấy cuốn tập chuẩn bị trở về chỗ ngồi nhưng đúng vào lúc dợm quay người đi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào nó chợt nhớ ra một điều liền hân hoan ngước nhìn cô giáo:

- Thưa cô, em nghĩ ra rồi ạ!

- Ồ, hay quá! – Cô Diệu Lý vui vẻ kêu lên – Thế vật gì nở ra khi nóng lên và co lại khi lạnh đi vậy?

Tiểu Long hí hửng:

- Thưa cô, thời gian ạ!

- Thời gian? – Môi cô Diệu Lý vẽ thành hình chữ O.

Không chỉ cô mới ngạc nhiên trước câu trả lời kì dị của Tiểu Long. Tụi bạn ngồi dưới, kể cả Quý ròm và nhỏ Hạnh, đều há hốc miệng.

Thái độ của mọi người khiến Tiểu Long cảm thấy chột dạ. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cô Diệu Lý đã hỏi tiếp, giọng chưa hết sửng sốt:

- Tại sao lại là thời gian?

Linh cảm có chuyện gì đó không ổn nhưng không đủ thì giờ để suy nghĩ, Tiểu Long đành bấm bụng đáp theo những gì vừa xảy ra trong đầu:

- Thưa cô, bởi vì những ngày hè nóng nực thường dài ra, còn những ngày mùa đông lạnh lẽo thường thun ngắn lại ạ!

Tiểu Long vừa dứt lời, lớp học đang yên lặng bỗng nổ ra một trận cười ngặt nghẽo. Có đứa gập người trên bàn, cười nghiêng ngả, bút thước tập vở rơi vãi tung toé.

Tiểu Long mặt tái xanh. Nó lấm lét nhìn cô, thấy cô đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị một cách khó khăn. Dường như cô đang cố nín cười.

- Thôi, cho em về chỗ! – Mãi một lúc cô mới lên tiếng – Cô nghĩ em cần phải học cách phân biệt môn vật lí với môn kể chuyện cười!

Rồi cô quay xuống lớp, đập đập cây thước kẻ lên bàn:

- Các em ổn định lại trật tự đi nào!

Cô phải lặp đi lặp lại hai, ba lần, lớp học mới dần dần bớt huyên náo.

Nhưng sự im ắng kéo dài chẳng được bao lâu. Khi Tiểu Long lủi thủi ôm tập đi xuống, những âm thanh "hí hí" lại thi nhau nổi lên như chuột rúc dọc theo các dãy bàn nó đi qua.

Cho đến khi ngồi vào bàn, Tiểu Long vẫn chưa hết hoang mang. Mặt mày ngơ ngơ ngác ngác, nom nó lúc này giống hệt như người vừa từ trên cung trăng rớt xuống.

Tiểu Long chỉ sực tỉnh khi Quý ròm huých khuỷu tay vào hông nó, tặc lưỡi hỏi:

- Bộ khùng hả mày?

- Tao có làm gì đâu! – Tiểu Long ấp úng.

Quý ròm nheo mắt:

- Câu ví dụ vừa rồi mày học được ở đâu vậy?

- Tao quên rồi! – Tiểu Long liếm môi – Nhưng tao thề với mày là tao không bịa ra! Tao nhớ là tao đã từng đọc được ở đâu đó!

- Thì tao đâu có bảo mày bịa! – Quý ròm nhún vai – Nhưng mày có biết là mày đọc được ở đâu không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Tao đã nói rồi! Tao không nhớ!

- Nhưng mà tao nhớ! – Quý ròm khịt mũi – Mày đọc được câu đó ở trong các mẩu chuyện tiếu lâm! Đó là một ví dụ bố láo, dùng để chế giễu những người như … mày vậy!

Tiết lộ của Quý ròm khiến mặt Tiểu Long mếu xệch. Bây giờ thì nó hiểu tại sao cả lớp cười ầm về câu trả lời của nó, còn cô Diệu Lý thì bảo nó phải học cách phân biệt môn vật lí với môn kể chuyện cười.

Nhỏ Hạnh ngồi ở đầu bàn, bên tay trái Quý ròm. Nó không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Long cười cười. Nhưng chỉ chừng đó thôi đủ khiến Tiểu Long thấy hai tai nóng bừng.

Tiểu Long học yếu nhiều môn, nhất là toán và lí hoá. Và cái chuyện học kém của nó không phải là điều gì bí mật. Trong lớp ai chẳng biết nó là học sinh trung bình yếu. Thầy Hiếu dạy Toán, cô Diệu Lý dạy Vật lí, cô Kim Anh dạy Hoá học, ba người này không kêu Tiểu Long lên bảng thì thôi, còn hễ động tới nó, bao giờ nó cũng chứng minh cho các thầy các cô thấy là không có ai trên đời học dốt hơn mình.

Nói chung, Tiểu Long không sợ bị điểm kém. Nó đã quen với việc lên trước bảng đóng vai ông phỗng đá cho bạn bè "chiêm ngưỡng". Thoạt đầu, đứng phơi mình ra trước hàng chục cặp mắt lúc nào cũng thô lố, Tiểu Long cảm thấy nhột nhạt tợn. Nhưng chuyện gì cũng vậy, cứ lặp đi lặp lại mãi thành quen. Về sau này, Tiểu Long cứ lì ra.

Tiểu Long không sợ không trả bài được. Nhưng chuyện sáng nay khác hẳn. Không những không trả bài được, nó còn biến thành trò cười cho cả lớp. Chung quy chỉ tại câu chuyện tiếu lâm chết tiệt nó từng đọc được ở đâu đó. Nhưng khổ nỗi lúc đó nó đâu có biết câu trả lời ngớ ngẩn của nó được "trích dẫn" từ truyện tiếu lâm. Nó cứ đinh ninh nó đọc những điều đó từ sách giáo khoa. Thế mới khổ!

Đến khi nghe Quý ròm kể ra nguồn gốc xuất xứ, nó mới bật ngửa. Từ lúc đó, ngực Tiểu Long nặng trịch như đeo đá. Cũng may, tụi bạn cùng lớp chỉ cười rộ lên một lúc rồi thôi, chứ nếu tụi nó cứ nhắc chằm chặp về cái sự giãn nở của thời gian để trêu nó, Tiểu Long chỉ có nước độn thổ.

Nỗi buồn đeo đuổi Tiểu Long trên suốt đường về. Ngay cả khi nhỏ Hạnh rẽ sang đường khác, chỉ còn lại nó với Quý ròm lếch thếch bên nhau, Tiểu Long vẫn một mực làm thinh rảo bước:

- Bộ mày á khẩu rồi hả?

Đi một hồi, không chịu đựng nổi không khí nặng nề, Quý ròm hắng giọng gắt. Tiểu Long vẫn không nói gì, môi nó mím lại.

- Buồn làm quái gì! – Quý ròm nhún vai – Vấn đề là phải cố! Mày làm biếng bỏ xừ!

- Tao cố hoài mà chẳng thấy ăn thua! – Giọng Tiểu Long đau khổ.

- Cố cái mốc xì! – Quý ròm bĩu môi. Hễ thấy toán, lí, hoá là mày bỏ chạy dài!

Tiểu Long gân cổ:

- Tao chạy hồi nào! Tao …

Câu nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng Tiểu Long bỗng tắt ngang. Mắt nó vừa thoáng thấy thầy Hiếu đang lững thững từ xa đi lại. Thầy vừa đi vừa nhìn ra giữa đường, không trông thấy tụi nó nhưng trống ngực Tiểu Long vẫn đập loạn.

Quý ròm cũng vừa kịp trông thấy thầy. Nó liền đứng lại đợi. Nhưng ngay khi đã đến gần, thầy vẫn không nhìn thấy các học trò của mình. Dường như thầy đang bận nghĩ ngợi chuyện gì, mắt lơ đãng nhìn đi đâu.

Chẳng biết làm sao, Quý ròm đành nhích ngang một bước, hắng giọng:

- Chào thầy ạ!

Thầy Hiếu hơi giật mình. Thầy ngoảnh lại:

- À, Quý hả? Em đi đâu đấy?

- Dạ tụi em đi học về ạ!

Thầy Hiếu tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tụi em à? Tụi em là ai?

Câu hỏi của thầy khiến Quý ròm sửng sốt. Nó không hiểu tại sao hôm nay thái độ của thầy lại kì dị như vậy. Tuy vậy, Quý ròm vẫn lễ phép thưa:

- Dạ, tụi em là … hai đứa em! Tức là em và …

Vừa nói Quý ròm vừa quay sang bên cạnh định trỏ vào Tiểu Long nhưng mặt nó bất giác thộn ra. Tiểu Long biến đâu mất.

Quý ròm quay thêm một vòng đúng 360°, vẫn công cốc. Thằng bạn mới trò chuyện với nó đây dường như đã bốc hơi khỏi mặt đất. Bây giờ thì nó hiểu tại sao thầy Hiếu lại lộ vẻ lạ lùng khi nó dùng chữ "tụi em" để xưng hô với thầy.

Vẻ lúng túng của Quý ròm khiến thầy động lòng. Thầy vỗ vai nó, mỉm cười:

- Có lẽ em cần phải chơi một môn thể thao nào đó cho đầu óc được thư giãn! Không nên học hành căng thẳng quá!

Nói xong, không để Quý ròm kịp phản ứng, thầy vội vàng rảo bước.

Quý ròm đứng đực giữa trời nhìn theo thầy, bụng tức Tiểu Long anh ách. Chính tại thằng bạn nhát cáy này mà thầy tưởng thần kinh Quý ròm bị "trục trặc". Thật oan còn hơn oan Thị Kính!

- Tiểu Long!

Quý ròm bắt tay lên miệng hét toáng.Không thấy động tĩnh gì, nó càng cáu:

- Mày chui nhủi ở xó xỉnh nào thế? Có mau bước ra hay không?

Quý ròm gọi đến lần thứ hai thì bụi cây thấp đằng trước căn nhà có cổng rào hoa giấy khẽ lay động và mái tóc húi cua của Tiểu Long từ từ nhô lên giữa các cành lá. Quý ròm gầm gừ:

- Mày làm cái trò gì vậy?

- Tao trốn!

Tiểu Long bước ra, nó vừa đáp vừa rụt cổ.

- Trốn ai? – Quý ròm tròn xoe mắt – Sao lại phải trốn?

- Thì trốn thầy Hiếu! Tao ngại giáp mặt thầy!

- Ối trời! – Quý ròm vừa la trời vừa đưa hai tay lên – Ở ngoài đường chứ đâu phải ở trong lớp mà mày sợ! Thầy có bắt mày giải bài tập ngay tại đây đâu!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ai chẳng biết vậy! Nhưng tao vẫn cứ thấy sờ sợ thế nào! Tốt nhất là chuồn quách vào bụi!

Cái lối lập luận của Tiểu Long khiến Quý ròm chỉ biết lắc đầu. Nó tặc lưỡi:

- Thế trước nay mà đã đánh bài chuồn như thế này bao nhiêu lần rồi?

- Ôi, nhiều lần lắm! – Tiểu Long thản nhiên đáp – Hễ nhác thấy thầy Hiếu, cô Kim Anh hay cô Diệu Lý thấp thoáng đằng xa là tao lỉnh!

- Ối trời ơi!

Lời tự thú của Tiểu Long khiến Quý ròm ôm bụng cười gập cả người.

Nhìn bạn, Tiểu Long vừa thẹn vừa giận. Nhưng nó không nói gì, chỉ lặng lẽ bỏ đi một mạch.

- Này, này, mày đi đâu đấy? Đợi tao với! – Quý ròm vừa quệt nước mắt vừa gọi với theo.

Mặc cho bạn gọi, Tiểu Long vẫn cắm cúi rảo bước.

Thái độ của Tiểu Long khiến Quý ròm hốt hoảng. Nó lật đật chạy theo:

- Gượm đã! Đứng lại tao nói cái này cho nghe nè!

- Đứng lại cho mày cười nữa chứ gì?

Giọng Tiểu Long đượm giận dỗi. Tuy vậy, nó vẫn chậm bước lại.

- Tao chẳng thèm cười mày nữa đâu! Tao chỉ muốn chỉ cho mày cách khỏi sợ thầy cô thôi! – Quý ròm trờ tới đi song song với bạn.

Tiểu Long liếm môi:

- Cách gì?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Tao sẽ "phụ đạo" thêm cho mày!

- Mày kèm tao học?

- Ừ! – Quý ròm hào hứng – Tao kèm cho mày một thời gian, mày sẽ chẳng còn sợ các môn toán, lí, hoá nữa! Ra đường gặp thầy cô, mày sẽ đi đứng hiên ngang, chẳng còn cảnh trốn trốn nấp nấp như vừa rồi!

Viễn cảnh Quý ròm vẽ ra sáng sủa đến mức Tiểu Long nuốt nước bọt đánh ực. Được một "siêu học sinh" như Quý ròm tận tình hướng dẫn thì đến lừa cũng có thể làm được toán chứ chẳng phải chơi!

Nhưng mắt Tiểu Long mới vừa sáng lên đã vội cụp ngay xuống. Nó lắc đầu:

- Thôi, tao không học với mày đâu!

Lời từ chối của Tiểu Long hoàn toàn bất ngờ đối với Quý ròm.

- Mày có nói lộn không đấy? – Quý ròm ngơ ngác hỏi, nó như không tin vào tai mình.

- Tao nói thật! – Tiểu Long thở dài.

- Nhưng tại sao? – Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt bạn.

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác, đáp lấp lửng:

- Tao học với mày cũng chẳng ăn thua gì đâu!

- Sao lại chẳng ăn thua? – Quý ròm cáu sườn – Chẳng lẽ mày không tin tao đủ sức kèm mày?

- Không phải tao không tin! – Tiểu Long khịt khịt mũi – Nhưng học với mày nó sao sao ấy!

- Sao sao ấy là sao? – Quý ròm sốt ruột – Có gì thì nói đại ra, mày cứ bày đặt vòng vo! Hay ý mày muốn tao nói giảng bài khó hiểu?

- Không phải là khó hiểu, nhưng …

Nói tới đó, Tiểu Long ngừng lại và đưa tay lên gãi đầu.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nhưng sao?

- Nhưng … mày quát tháo ghê quá! – Tiểu Long chớp chớp mắt – Nghe mày hò hét một hồi, bao nhiêu chữ nghĩa trong đầu tao biến sạch sành sanh! Học thế cũng bằng nước đổ lá khoai!

Quý ròm giương mắt ếch:

- Tao quát tháo mày hồi nào? Ai cũng bảo tao hiền khô mà!

Tiểu Long nhếch mép:

- Chỉ những ai chưa được mày kèm mới bảo mày hiền thôi!

- Thôi, được rồi! – Quý ròm toét miệng cười – Nếu vậy thì tao sẽ không quát tháo nữa! Kèm cho mày học, tao chỉ việc ngậm miệng suốt buổi là xong!

Tiểu Long hừ mũi:

- Nếu mày ngậm miệng suốt buổi thì tao chả cần học với mày làm gì! Tao học với tảng đá cũng được!

Quý ròm liền bá vai bạn:

- Thôi mà, võ sĩ gì mới đùa tí tẹo đã giận!

Rồi nó chìa ngón trỏ ra:

- Ngoéo tay nào!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Ngoéo tay chuyện gì?

- Chuyện học chung chứ chuyện gì! – Quý ròm lấy giọng nghiêm trang – Đúng ba giờ chiều mốt, mày ghé nhà tao, bút thước tập vở đầy đủ, không được trễ một giây, rõ chưa?

Tiểu Long mỉm cười:

- Rõ!

Và nó chìa tay ra móc ngoéo với Quý ròm, bụng vẫn phập phồng không biết có nên tin những lời hứa hẹn của ông thầy còm nhỏm còm nhom này hay không.

Chương 2

Quý ròm vừa đi vừa huýt sáo miệng.

Sau khi chia tay với Tiểu Long ở ngã ba Cây Điệp, Quý ròm ra về với một tâm trạng thơ thới, hân hoan.

Như vậy là rốt cuộc Tiểu Long đã chịu tới học chung với nó. Đã lâu, Quý ròm vẫn thường day dứt về tình hình học tập của bạn mình. Là một đứa trẻ vô tâm, những khi rảnh rỗi lại chúi mũi vào các thứ máy móc và các đống chai lọ lỉnh kỉnh với những trò "thí nghiệm khoa học" kéo dài bất tận, Quý ròm chẳng có đầu óc và thì giờ đâu để nghĩ nhiều đến người khác. Với Tiểu Long cũng vậy, chẳng phải lúc nào Quý ròm cũng nhớ tới nỗi khổ tâm của bạn mình. Nhưng những khi tới lớp, thấy Tiểu Long bị kêu lên bảng và đứng ngọ nguậy hàng buổi trước mặt thầy cô để cuối cùng ấp úng buông ra một câu trả lời hú hoạ và dĩ nhiên sai bét, Quý ròm lại cảm thấy vô cùng áy náy. Nhìn cái cảnh Tiểu Long lủi thủi ôm tập trở về trở ngồi sau khi xơi một con dê-rô to tướng, bất giác Quý ròm tưởng như mình có lỗi với bạn.

Những lúc đó Quý ròm không sao chịu đựng nổi ý nghĩ mình là một học sinh xuất sắc, được nhà trường cử đi dự hết cuộc thi này đến cuộc thi nọ trong khi thằng bạn thân nhất của mình cứ mãi lẹt đẹt sau lưng thiên hạ, mỗi lần bị thầy cô hỏi bài chỉ biết giở mỗi một chiêu "im lặng là vàng" ra vẻ ta đây là võ sĩ gan lì, "hỏi" mấy cũng không "khai".

Nhưng khổ nỗi, Tiểu Long không phải là đứa ham học. Nó chỉ "hợp" mỗi môn thể dục của thầy Đoàn, còn ngoài ra nó "chạy mặt" tất. Thỉnh thoảng có bài tập kiểm tra cho về nhà, sắp đến ngày nộp mà hí hoáy mãi không xong, nó mới dẫn xác đến nhà Quý ròm nhờ "cứu bồ", còn ngày thường đố mà kêu nó học được.

Chả rõ Tiểu Long nghe được ở đâu mà lí lẽ nó đưa ra để biện minh cho việc học kém rất ư là "triết học". Nó bảo Quý ròm "Đầu óc tao đơn giản, không hợp với những môn học rắc rối, phức tạp, vì vậy có cố đến mấy cũng bằng thừa". "Triết lí" của Tiểu Long khiến Quý ròm tức anh ách:

- Nói như mày chẳng lẽ có những người mới sinh ra đã … ngu sẵn hay sao?

Quý ròm định dùng đòn khích tướng để đánh vào lòng tự ái của Tiểu Long, nào ngờ thằng này tỉnh bơ:

- Thì vậy chứ sao!

Mặt Quý ròm méo xệch:

- Như vậy mày tự nhận mày là thằng ngu?

Tiểu Long gãi tai:

- Tao chỉ dốt môn toán và môn lí hoá thôi! Còn những môn khác như môn … võ thuật chẳng hạn, tao đâu có thua ai!

Khi nhắc đến hai chữ "võ thuật", mặt mày Tiểu Long rạng lên, rất đỗi tự hào. Còn Quý ròm lập tức im bặt. Nó buồn rầu nhìn xuống đôi cánh tay gầy khẳng gầy kheo của mình, biết rằng nếu tiếp tục đi sâu vào đề tài này, ắt hẳn nó sẽ nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Bà nó chả bảo "Cháu phải bắt chước thằng Tiểu Long tập thể dục cho khoẻ khoắn" là gì!

Chính vì những ngoắt ngoéo bên trong đó mà chưa bao giờ Quý ròm thuyết phục được Tiểu Long ngồi vào bàn để nó "phụ đạo". Cứ mỗi lần nó mở miệng định rủ rê, Tiểu Long láu lỉnh lái câu chuyện sang đề tài võ thuật là nó xuôi xị. Sau những lần vận động bất thành như vậy, Quý ròm chẳng biết làm sao hơn là làu bàu tức tối "Mặc xác nó! Nói chuyện với nó thà nói với cái đầu gối còn hơn!"

Thực ra Tiểu Long không phải là đứa biếng học như Quý ròm tưởng. Mặc dù không tin mình có thể học khá lên được và mỗi lần thấy những dãy số chằng chịt của môn toán là nó "hết muốn sống", trong thâm tâm Tiểu Long vẫn chẳng thích thú gì cái cảnh vào lớp thì ngọng nghịu đứng trơ thân cụ trên bảng, trước bao cặp mắt soi mói của lũ bạn, ra phố thì lúc nào cũng nơm nớp chờ lẩn mặt thầy cô, hệt như một tên tội phạm né công an.

Mồm luôn luôn biện hộ cho cái sự học bết bát của mình, nhưng cũng như mọi học sinh bình thường khác, Tiểu Long vẫn âm thầm ao ước được học giỏi nếu không ngang hàng Quý ròm và nhỏ Hạnh thì chí ít cũng bằng phân nửa trình độ của các bạn mình.

Tất nhiên Quý ròm và nhỏ Hạnh sẵn sàng giúp nó. Nhưng cho đến nay, Tiểu Long vẫn chưa chính thức "thụ giáo" một ai. Tất nhiên Tiểu Long không có ý định nhờ vả nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh giỏi thì giỏi thật, thậm chí còn trên tài Quý ròm, ăn nói lại dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng dẫu sao nó cũng là một đứa con gái. Tôn một đứa con gái làm "sư phụ" quả là chẳng ra sao, nhất là đối với một đấng anh hùng mã thượng như Tiểu Long.

Như vậy chỉ còn Quý ròm là xứng mặt làm thầy. Nhưng "ông thầy" này thân hình thì còm nhom mà cái miệng lại rộng quá mang tai. Tiểu Long chưa theo học với Quý ròm ngày nào nhưng qua những lần nhờ Quý ròm giải giùm các bài tập thầy Hiếu cho về nhà, Tiểu Long chẳng lạ gì tính nết thằng ròm này. Quý ròm giảng bài chỉ một, mà quát tháo lại đến mười. Nó hỏi Tiểu Long một câu, Tiểu Long lóng ngóng chưa kịp đáp, nó đã hỏi sang câu thứ hai khiến Tiểu Long chỉ biết thộn mặt ra, dỏng tai nghe nó hò hét. Ngồi với Quý ròm cả buổi, đầu óc Tiểu Long chẳng những không sáng được tẹo nào mà tai lại ù đặc, mồ hôi trán vã ra như tắm, người cứ gây gây sốt như muốn đổ bệnh.

Quý ròm không bao giờ ngờ rằng đó mới là nguyên do thực sự khiến Tiểu Long tìm mọi cách thoái thác lời mời mọc học chung của Quý ròm từ trước đến nay.

Nếu không bị một vố đau điếng trong giờ vật lí sáng nay, hẳn Tiểu Long sẽ không dễ dàng chấp nhận lời đề nghị kèm cặp của Quý ròm. Hơn nữa, tràng cười giễu cợt của Quý ròm khi phát hiện lâu nay nó vẫn lẩn như chạch mỗi khi giáp mặt thầy cô khiến nó bùng lên quyết tâm phải phá vỡ cái thông lệ chẳng lấy gì làm đẹp đẽ đó. Nó nghĩ lần này nó sẽ cố học, bằng mọi cách nó phải cố, nhất là một khi Quý ròm đã hứa sẽ từ bỏ cái thói hò hét ỏm tỏi của mình.

Tất nhiên Quý ròm chẳng hay biết gì về bầu tâm sự ngổn ngang của bạn mình. Hễ Tiểu Long đồng ý học chung với nó là nó khoái rồi! Có thế chứ! Chẳng lẽ hai đứa bạn thân nhau như ruột rà mà đứa tiến cứ tiến, đứa lùi cứ lùi, đường ai nấy đi, coi sao được!

Nỗi hân hoan của Quý ròm không qua mắt được nhỏ Diệp. Buổi trưa, ăn cơm xong lúc chui vào phòng ngủ, nhỏ Diệp nháy mắt với ông anh:

- Nè, anh nói thật đi! Có chuyện gì mà hôm nay trông anh tươi tỉnh thế?

Quý ròm làm bộ nghiêm trang:

- Chuyện người lớn mày hỏi làm chi!

- Xì! Hơn người ta có mấy tuổi mà làm bộ! – Nhỏ Diệp dẩu môi.

- Mấy tuổi cũng là người lớn vậy! – Quý ròm nheo mắt – Tao với mày cách nhau cả một … thế hệ chứ đâu có ít!

Thấy Quý ròm giở giọng "chơi trội", nhỏ Diệp liền quay lưng về phía ông anh, giọng giận dỗi:

- Đã vậy thì "thế hệ" này chả thèm nói chuyện với "thế hệ" kia nữa!

Quý ròm không nói gì. Nó chỉ mỉm cười và lặng lẽ ngả đầu lên gối.

Nhưng nhỏ Diệp không làm thinh được lâu. Sự tò mò khiến nó quên béng cả giận dỗi.

- Này anh! – Một lát, nó quay lại thì thầm hỏi – Chuyện người lớn là chuyện gì vậy?

Không nỡ hành hạ cô em, lần này Quý ròm không giấu giếm nữa, nhưng giọng nó đầy vẻ quan trọng:

- Tao sắp làm thầy.

Miệng nhỏ Diệp há hốc:

- Làm thầy?

- Ừ.

- Anh đi dạy học hả?

- Ừ.

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Dạy ở trường nào vậy?

Quý ròm gãi mũi:

- Chả ở trường nào cả! Tao dạy ở … ngay nhà mình!

Câu trả lời của ông anh khiến cô em cụt hứng. Nhưng nhỏ Diệp vẫn cố vớt vát:

- Anh dạy mấy chục người vậy?

- Đâu mà mấy chục người! – Lần này Quý ròm gãi tai – Tao chỉ dạy có … một người thôi!

Tới đây thì nhỏ Diệp hoàn toàn thất vọng. Nó xuôi xị:

- Vậy mà em tưởng anh đi làm thầy thật chứ!

Vẻ mặt coi thường của nhỏ em làm Quý ròm nổi đoá. Nó quắc mắt:

- Ai bảo mày dạy một người không phải là thầy?

- Thì là thầy! – Thấy ông anh đỏ mặt tía tai, nhỏ Diệp hạ giọng – Nhưng dạy mỗi một học trò thì chẳng oai tí nào!

- Tao cần cóc gì oai! – Quý ròm hừ mũi – Chẳng oai thì cũng là thầy!

Sợ ông anh phát khùng cốc mình u đầu, nhỏ Diệp khéo léo chuyển đề tài:

- Học trò của anh là ai vậy?

Quý ròm hất mặt:

- Là Tiểu Long!

Nhỏ Diệp reo lên:

- Tưởng ai, hoá ra là anh Tiểu Long! – Rồi nó khẽ liếc Quý ròm, giọng ngập ngừng – Nhưng như vậy thì anh đâu phải là thầy! Anh chỉ kèm cho bạn mình học thôi!

- Cái con ngốc này! – Quý ròm cung tay lên – Bộ mày chưa bao giờ nghe mấy tiếng "thầy dạy kèm" hả?

Nhỏ Diệp hốt hoảng ôm đầu:

- Nghe! Nghe!

Được trớn, Quý ròm lấn tới:

- Vậy tao có phải là thầy không?

Nhỏ Diệp gật đầu lia lịa:

- Là thầy! Đúng là thầy!

Đang liến thoắng, nhỏ Diệp chợt nhớ ra một điều liền khựng lại, "à" lên một tiếng và nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Anh tự nhận anh là thầy phải không?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Chứ còn gì nữa!

Chỉ đợi có vậy, nhỏ Diệp cười toe:

- Vậy chiều nay anh giảng toán giùm em đi! Có một bài khó lắm!

Biết bị sập bẫy, Quý ròm sầm mặt:

- Mày đừng có thừa nước đục thả câu! Toán lớp năm mà khó gì!

Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng:

- Khó chứ sao không! Tại anh học lớp tám nên anh thấy dễ thôi!

Rồi không để Quý ròm kịp nghĩ ra cớ từ chối, nhỏ Diệp chồm người qua lay vai anh:

- Sao, anh sẽ giảng bài cho em chứ?

Quý ròm ậm ừ:

- Để tao coi lại đã!

- Còn coi lại coi đi gì nữa – Nhỏ Diệp phụng phịu – Anh là thầy mà lại!

Đòn của nhỏ Diệp điểm trúng ngay yếu huyệt của ông anh, Quý ròm hết đường chống đỡ, đành úp gối lên mặt, làu bàu:

- Nhưng dù sao mày cũng phải để cho tao ngủ một giấc đã chứ!

Chương 3

Ba giờ chiều, Quý ròm mới lồm cồm bò ra khỏi giường, chạy đi rửa mặt.

Lúc đi ngang qua phòng khách, Quý ròm đã thấy nhỏ Diệp ngồi sẵn ở đó, tập vở bút thước bày la liệt trước mặt.

- Sao không ngồi trong phòng học lại chạy ra đây? – Quý ròm hỏi.

- Bà bảo ngồi đây cho mát! – Nhỏ Diệp lắc mái tóc, rồi nó sốt ruột giục – Anh rửa mặt lẹ lẹ lên đi! Em đợi anh cả nửa tiếng đồng hồ rồi!

- Con nhỏ này! Làm toán mà nó cứ làm như đi chạy giặc! – Quý ròm vừa bước ra nhà sau vừa càu nhàu.

Khi nó mặt mũi tươm tất quay trở lên, chưa kịp ngồi vào bàn, nhỏ Diệp đã đẩy cuốn sách toán mở sẵn đến trước mặt nó.

- Bài nào đâu? – Quý ròm nhìn vào trang sách.

- Bài số 7 ấy!

Quý ròm khệnh khạng ngồi vào ghế và kéo cuốn sách sát về phía mình. Nhưng nó chưa vội đọc đề ngay, mà hất mặt ra lệnh:

- Rót cho tao ly nước!

- Trời đất! – Nhỏ Diệp nhăn nhó – Chưa chỉ được chữ nào đã sai vặt rồi!

Quý ròm quắc mắt:

- Kệ tao! Mày có rót không?

- Rót.

Nhỏ Diệp líu ríu gật đầu và vội vã chạy đi.

Quý ròm khoái chí. Nó rung đùi nhìn vào đề toán, nhẩm đọc: “Một người bán trứng, bán lần thứ nhất nửa số trứng người đó có và 0,5 quả trứng. Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng. Lần thứ ba bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng thì vừa hết. Hỏi người đó đã bán mỗi lần bao nhiêu quả trứng?”

Quý ròm đọc xong đề toán cũng vừa lúc nhỏ Diệp bưng li nước lại.

Nhỏ Diệp đặt li nước xuống bàn và rón rén nhìn ông anh:

- Đề toán cho sai phải không anh?

- Sao lại sai? – Quý ròm ngạc nhiên.

Nhỏ Diệp liếm môi:

- Chứ trứng ai lại bán nửa quả bao giờ?

- Trời đất, cái con ngốc tử này! – Quý ròm kêu lên – Ai bảo mày là người ta bán nửa quả trứng?

Bị mắng là ngốc, nhỏ Diệp hơi nóng mặt nhưng nó cố nhịn, rụt rè chỉ tay vào trang sách:

- Thì trong đề toán người ta ghi sờ sờ nửa quả đây nè! – Rồi như khám phá ra điều gì thú vị, nó bỗng reo lên – A, em hiểu ra rồi! Có nghĩa những quả trứng này là những quả trứng luộc! Có như vậy người ta mới cắt đôi ra được!

Nhưng nhỏ Diệp chưa kịp vui với ý tưởng mới mẻ của mình thì ông anh ngồi trước mặt đã làm nó cụt hứng, Quý ròm phán một câu xanh dờn:

- Trứng luộc đâu mà trứng luộc! Có bỏ cái đầu ngốc nghếch của mày vào nồi nước luộc sôi lên thì có!

Lần thứ hai bị mắng là ngốc, còn bị doạ cắt đầu thảy vào nồi nước sôi, nhỏ Diệp bắt đầu rơm rớm nước mắt.

Thấy vậy, Quý ròm càng cáu:

- Khóc gì mà khóc! Học hành kiểu gì mà có bài toán dễ ợt như thế này cũng không hiểu!

- Thì không hiểu em mới nhờ anh giảng chứ bộ! – Nhỏ Diệp đáp bằng giọng sụt sịt.

Quý ròm lấm lét ngoái nhìn về phía cửa thông hơi với nhà sau xem bà có nghe thấy những "âm thanh báo động" phát ra từ chiếc mũi lợi hại của nhỏ Diệp hay không rồi ngoảnh lại hạ giọng bảo em:

- Thôi đừng có "mít ướt" nữa! Nín đi nghe tao giảng nè!

Thấy ông anh có vẻ muốn cầu hoà, nhỏ Diệp mỉm cười quệt nước mắt và ngoan ngoãn khoanh tay đặt lên bàn.

Quý ròm hắng giọng:

- Nửa quả trứng trong đề bài là những thông số chỉ có ý nghĩa tham khảo để giúp ta tìm ra đáp số chứ không phải người ta cắt đôi quả trứng ra để bán, hiểu chưa?

Đối với nhỏ Diệp, lời giải thích của Quý ròm mù mờ như khói bếp. Nó chỉ hiểu có một chút xíu nhưng sợ bị mắng là ngốc, nó đành gật đầu đại:

- Hiểu rồi!

Quý ròm khoái chí:

- Thấy chưa! Nếu mày chịu khó lắng nghe thì đâu đến nỗi nào! Tao giảng dễ hiểu quá trời mà lại

Rồi nó nghiêm giọng tiếp:

- Để giải bài toán này, phải áp dụng phương pháp tính ngược từ dưới lên. Bây giờ mày nghe tao hỏi nè! Lần thứ ba người ta bán bao nhiêu quả trứng?

Nhỏ Diệp giật thót:

- Làm sao em biết được!

- Sao lại không biết, cái con ng … – Đang định mắng là "cái con ngốc tử" nhưng đến phút chót, Quý ròm tốp lại kịp. Nó "ngờ, ngờ" vài ba tiếng rồi nhanh chóng nói trớ đi – Mày đọc kĩ lại đề toán lần nữa xem nào!

Nhỏ Diệp thò tay kéo cuốn sách về phía mình, nhíu mày đọc lại đề toán. Nhưng sau khi đọc tới đọc lui hai, ba lượt, nó vẫn chẳng tài nào lần ra được đầu mối của bài toán nằm ở đâu.

Thấy nhỏ em trầm ngâm lâu lắc, Quý ròm nóng ruột:

- Sao, mày đọc kĩ chưa?

- Kĩ rồi.

Quý ròm gật gù:

- Tốt! Vậy số quả trứng bán ra lần thứ ba là bao nhiêu?

Nhỏ Diệp nuốt nước bọt:

- Em không biết!

- Trời đất! Chứ từ nãy giờ mày làm gì?

- Thì em đọc đề toán! – Nhỏ Diệp ấp úng – Anh chả bảo em đọc lại đề toán là gì!

Quý ròm nghiến răng ken két:

- Tao bảo mày đọc lại đề toán là để tìm cách giải, chứ đọc như đọc tiểu thuyết thì đọc làm gì!

Nhỏ Diệp bối rối đưa tay vuốt tóc:

- Thì em cũng cố tìm cách giải nhưng … tìm không ra!

Suýt chút nữa Quý ròm đã thốt ra hai tiếng "ngốc tử". Nhưng lần này nó đã kịp cảnh giác, chỉ lúc lắc đầu và buông một tiếng thở dài:

- Thôi được rồi! Bây giờ mày đọc to đề toán lên đi!

Nhỏ Diệp đọc to đề toán.

Đợi nhỏ Diệp đọc xong, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Lần thứ ba người ta bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng thì vừa hết phải không?

- Phải.

Quý ròm khịt mũi:

- Thế nửa số trứng còn lại mà người ta vừa bán là bao nhiêu quả?

Nhỏ Diệp rụt rè đáp:

- Đề bài đâu có nói rõ số trứng này là bao nhiêu!

- Trời ơi là trời! – Quý ròm ngã người vào lưng ghế, chán nản kêu lên – Nếu trong đề bài người ta cho biết tuốt tuồn tuột hết thì còn gì là toán! Chính vì có những điều chưa biết mình mới phải suy luận để tìm ra! Thật ngán cho mày hết sức vậy đó!

Đang la trời la đất, chợt thấy nhỏ Diệp mặt mày nhăn nhúm, vẻ khổ sở, Quý ròm thấy tội tội liền ngồi thẳng dậy, chép miệng nói:

- Nghe đây nè! Số trứng bán lần thứ ba là bao nhiêu, mình biết chưa?

- Chưa.

- Nhưng mình biết người ta đã bán đi một nửa số trứng đó, như vậy là còn lại một nửa phải không

- Phải.

- Nếu bán mốt cả một nửa còn lại này thì không còn quả trứng nào, đúng không? – Quý ròm tiếp tục dẫn giải.

- Đúng.

Quý ròm gật gù:

- Trong đề bài, người ta không nói rõ một nửa còn lại này là bao nhiêu, nhưng lại bảo sau khi bán một nửa đầu, người bán trứng bán thêm 0,5 quả nữa thì hết trứng …

Lần này Quý ròm chưa kịp hỏi "đúng không?", nhỏ Diệp đã hớn hở reo lên:

- Em hiểu rồi! Em hiểu rồi! Như vậy nửa số trứng còn lại là 0,5 quả, suy ra nửa số trứng kia cũng là 0,5 quả, tức là lần thứ ba người ta chỉ bán vỏn vẹn có một quả trứng, đúng không anh?

Bị nhỏ Diệp hỏi ngược, nhưng thấy nó đáp đúng ý mình, Quý ròm vui vẻ gật đầu lia, lại còn chuyển sang "anh anh em em" ngọt xớt:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Ít ra em cũng phải thông minh bằng … một nửa anh vậy chứ!

Tìm ra được đáp số, mặt nhỏ Diệp tươi roi rói. Đang hào hứng, nó chẳng buồn cự nự lời khen ngợi trịch thượng của ông anh, ngược lại còn tỏ ra đồng tình:

- Anh giảng bài hay ghê! Còn dễ hiểu hơn cả thầy em nữa!

Sự so sánh bốc đồng của nhỏ Diệp làm Quý ròm sướng rên. Nó phồng mũi:

- Còn phải nói! Anh đã bảo anh cũng là thầy mà khi nãy em không tin!

Nhỏ Diệp nhe răng cười:

- Bây giờ thì em tin rồi!

Không khí căng thẳng giữa hai anh em trong thoáng chốc bỗng trở nên vô cùng hoà dịu, thuận thảo.

- Bây giờ giải tiếp nghen! – Giọng Quý ròm đầy sốt sắng – Đã biết được số trứng bán lần thứ ba rồi, mình sẽ tìm ra số trứng và 0,5 quả trứng! – Rồi ngó nhỏ Diệp, nó mỉm cười khuyến khích – Lần này em thử tự mình tìm ra đáp số xem!

Nghe Quý ròm xưng hô với mình một cách trìu mến – chuyện hiếm có xưa nay – lại còn động viên bằng một giọng dịu dàng đầm ấm, nhỏ Diệp cảm thấy vô cùng phấn chấn. Nó sung sướng lim dim mắt và lẩm nhẩm trong đầu "Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả. Nhưng số trứng của lần thứ ba mình vừa tìm ra là một quả. Một quả cộng với 0,5 quả tức thị một quả rưỡi. Đó là phân nửa số trứng của lần bán thứ hai. Như vậy, lần thứ hai người ta bán tất cả là 3 quả".

Nhẩm tới nhẩm lui vài lượt, thấy không sai vào đâu được, nhỏ Diệp hân hoan ngước nhìn ông anh:

- Em tìm ra rồi!

- Ồ, giỏi quá! – Mặt Quý ròm tươi lên – Thế em tìm ra mấy quả?

- Ba quả! – Nhỏ Diệp hớn hở.

- Ba quả cái đầu mày! – Quý ròm xẵng giọng.

Thấp thỏm chờ đợi cả buổi, thấy nhỏ Diệp trả lời sai bét, Quý ròm đâm cáu, chẳng thèm "anh anh em em" nữa. Giọng nó rít lên:

- Dạy học cho mày thà dạy cho cái đầu gối còn hơn! Giảng tới giảng lui cả buổi mà ngốc vẫn hoàn ngốc! Chán bỏ xừ!

Bầu không khí hoà bình mới được tái lập chưa được bao lâu nhanh chóng bị phá vỡ. Cánh mũi nhỏ Diệp phập phồng:

- Em vẫn tính theo phương pháp của anh mà!

- Phương pháp của tao chỉ có nửa quả trứng thôi! – Quý ròm càng nóng tiết – Chỉ có đứa tham ăn như mày mới tính thành ba quả!

Tới nước này thì nhỏ Diệp không còn kềm chế được nữa. Nó thò tay giật phắt cuốn sách toán trên bàn, cuộn lại, cầm trong tay.

- Mày làm trò gì thế? – Quý ròm kêu lên.

Nhỏ Diệp đưa tay quệt nước mắt:

- Em nhờ anh giảng bài chứ đâu có nhờ anh mắng mỏ em!

Rồi như động mối thương tâm, nó ôm mặt khóc hu hu.

Phản ứng quyết liệt và bất ngờ của nhỏ em khiến Quý ròm cảm thấy uy tín bị thương tổn. Bất chấp nỗi sợ hãi bị bà nghe thấy, nó nhe răng gầm gừ:

- Cái con ngốc tử này, học dốt thì phải bị mắng chứ! Tao làm thầy giáo chẳng lẽ tao không được mắng học trò?

Giọng nhỏ Diệp tức tưởi:

- Mắng như anh thì chẳng có ma nào thèm học!

Quý ròm hừ mũi:

- Chỉ có đứa "mít ướt" như mày mới không chịu học thôi! Còn Tiểu Long ngày mốt sẽ tới đây bắt đầu học với tao!

Nhỏ Diệp "xí" một tiếng dài:

- Anh Tiểu Long học với anh giỏi lắm hai bữa là cùng! Tới bữa thứ ba ảnh sẽ cuốn gói chạy dài cho xem!

- Để rồi xem! – Quý ròm nhún vai, giọng khinh khỉnh – Tiểu Long là đứa ham học, đâu có biếng nhác, đần độn như mày!

Nhỏ Diệp giãy nảy:

- Anh không được mắng em nữa à nghen!

- Tao cứ mắng! – Quý ròm sừng sộ – Mày là em tao chứ bộ là chị tao sao!

Nhỏ Diệp gân cổ:

- Em cũng không được mắng!

- Tao cứ mắng xem mày làm gì!

- Vậy anh mắng đi!

Nhỏ Diệp tức tối thách, khi nãy nó đã nín khóc bây giờ giọng đã bắt đầu nhoè nước mắt.

Không đợi giục lần thứ hai, Quý ròm ngoác miệng làm một tràng:

- Đồ ngốc tử! Đồ mít ướt! Đồ lười chảy thây!

Cũng lạ, Quý ròm vốn rất thương em nhưng chẳng hiểu sao cứ mỗi lần chỉ nhỏ Diệp học, chừng một lát thế nào cũng có chuyện gây gổ. Bữa nay sự ương bướng của nhỏ Diệp càng làm nó thêm lộn ruột, nhất là con nhỏ này dám "trù ẻo" cái chuyện học chung sắp tới giữa nó và Tiểu Long. Mà đối với Quý ròm, những lần sinh sự như vậy bao giờ cũng kết thúc một cách tồi tệ chứ đâu có vinh quang đẹp đẽ gì. Bao giờ nó cũng bị mắng té tát, khi thì ba mẹ khi thì bà lúc thì anh Vũ, nói chung trong những cuộc chiến đẫm nước mắt và đầy tiếng quát tháo lẫn tiếng sụt sịt như vậy, mọi người luôn luôn đứng về phía nhỏ Diệp để chống lại nó.

Lần này cũng vậy, Quý ròm vừa ngứa miệng tuôn ra một lô một lốc những lời tệ hại, nhỏ Diệp chưa kịp bù lu bù loa thì bà đã đột ngột xuất hiện chỗ ngách cửa sau, tay vung vẩy chiếc muỗng canh.

Bà huơ huơ chiếc muỗng về phía Quý ròm:

- Này, này, cháu nói nhăng nói cuội gì thế! Bà nghe hết cả rồi đấy nhé!

Quý ròm giật bắn người:

- Dạ, cháu có nói gì đâu ạ!

Vừa trả lời nó vừa sè sẹ đứng lên khỏi ghế.

- Cháu còn chối nữa phải không! – Bà từ từ tiến lại – Bà mà méc lại ba cháu thì cháu chỉ có nhừ đòn! Dạy cho em học chứ đâu phải tra tấn kẻ cướp mà cháu nạt nộ om sòm thế!

Thoạt đầu, Quý ròm định nhận lỗi hoặc nín nhịn quách cho xong nhưng khi liếc qua nhỏ Diệp, thấy cô em gái mặt cứ vênh lên như một tên được bạc, nó bỗng cáu tiết buột miệng:

- Bà không biết đấy thôi chứ nhỏ Diệp nhà mình nó cứng đầu không thua gì kẻ cướp đâu ạ!

- Cháu còn ăn nói như vậy nữa hả?

Bà vừa gắt vừa giơ chiếc muỗng canh lên.

Nhưng Quý ròm đã đề phòng từ trước. Lạng người đi một cái, nó đã bắn vèo ra cửa và cứ thế cắm đầu cắm cổ chạy một mạch, mặc cho tiếng bà ong óng gọi theo:

- Giờ này cháu còn chạy đi đâu thế? Có mau về tắm rửa chuẩn bị ăn cơm hay không!

Chương 4

Câu nói của nhỏ Diệp cứ theo ám ảnh Quý ròm suốt. Nhỏ Diệp bảo "Anh Tiểu Long học với anh giỏi lắm hai bữa là cùng!" Lúc giận, Quý ròm cho là nhỏ Diệp cố tình nói xui. Nhưng khi bình tĩnh lại, nó cảm thấy nhận xét u ám của em mình không phải là không có cơ sở. Chính Tiểu Long cũng từng nhăn nhó "Học với mày chẳng ăn thua gì! Mày quát tháo ghê quá!". Như vậy, quả nó mắc phải cái tật ưa la lối thật! Nếu nó không bỏ được cái tật tai hại đó, không khéo mọi chuyện hỏng bét chứ chẳng đùa!

Càng nghĩ ngợi Quý ròm càng cảm thấy lo lắng. Nó đã lỡ tuyên bố hách xì xằng với nhỏ Diệp rồi. Nếu chẳng may Tiểu Long bỏ học sau đúng hai bữa, nó sẽ chẳng mặt mũi nào ra oai với đứa em gái tiên tri của mình nữa.

Quý ròm rất lấy làm lạ về mình. Trước nay nó cứ nghĩ nó là một đứa hiền lành tử tế. Ở lớp các thầy cô cũng bảo vậy. Nhưng Tiểu Long và nhỏ Diệp lại cứ nhất định bảo nó là … hung thần, ức thật!

Hay chính mình là "hung thần" mà mình không biết! Quý ròm nhíu mày tư lự. Từ trước đến giờ, Quý ròm đã từng giải hàng ngàn câu đố hóc búa trên khắp các mặt báo nhưng hôm nay, lần đầu tiên nó trầm ngâm đi tìm lời giải cho bài toán về chính mình.

Loay hoay nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Quý ròm dần dần yên tâm trở lại. Nó phát hiện ra dù sao nó vẫn là đứa hiền lành tử tế đúng như nó đinh ninh xưa nay. Chỉ khi nào kèm cho ai đó học thì nó mới đâm ra cáu gắt, quạu quọ. Và sở dĩ như vậy chính là do tính nôn nóng mà ra. Giảng bài cho người khác, nó cứ muốn người ta hiểu ngay tắp lự những điều nó vừa nói. Bởi vì vừa nói xong câu một, nó đã chực chờ nói tiếp câu hai đang nằm phục sẵn nơi cửa miệng, và đằng sau câu hai là câu ba câu bốn câu năm đang nằm xếp lớp, nhong nhóng đòi tuôn ra. Vì vậy, giảng giải xong mà người nghe không hiểu hoặc hiểu chậm là nó cảm thấy bứt rứt khó chịu hệt như có ai đang trói tay trói chân nó lại. Thế là nó gắt ầm lên chứ có quái gì đâu!

Hiểu ra nhược điểm của mình, cặp lông mày Quý ròm từ từ dãn ra. Nhưng rồi chúng bỗng nhíu ngay lại. Ừ nhỉ, biết thì biết thế nhưng sửa chữa đâu có dễ, nhất là phải sửa chữa ngay trước khi Tiểu Long kịp ôm tập lò dò dẫn xác tới!

Quý ròm phấp phỏng lắm. Trong một hai ngày ít ỏi còn lại, nó cố bắt mình tu tâm dưỡng tánh. Nhỏ Diệp nói gì, nó cũng nhịn. Anh Vũ la gì, nó cũng im. Ba mẹ và bà mắng nó, nó nhoẻm miệng cười như một đứa con hiếu thảo sẵn sàng nhận lỗi khiến mọi người cứ trố mắt lên, tưởng có một thằng Quý nào khác đang sống trong nhà mình thay cho thằng Quý ưa làu bàu mọi bữa.

Dẫu vậy, Quý ròm vẫn chưa được yên bụng. Nó cứ sợ chẳng may nó không giữ bình tĩnh nổi mà quát tướng lên. Tiểu Long sẽ "hô biến" ngay tút xuyt. Mà ai chứ với thằng Tiểu Long, lẩn trốn chính là nghề ruột của nó.

Để đề phòng mọi bất trắc, hôm đầu tiêng Tiểu Long ôm tập đến học chung, Quý ròm nghiêm trang giao hẹn:

- Đã học là phải học đến cùng à nghen!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Học đến cùng là sao?

Quý ròm vung tay:

- Học đến cùng tức là học đến … khi nào chết thôi!

Mặt Tiểu Long méo xệch:

- Học gì dữ vậy?

- Ừ, vậy đó! – Giọng Quý ròm lạnh lùng – Mày đồng ý thì học, không thì thôi!

- Vậy thì tao không học!

Câu trả lời dứt khoát và ngoài dự đoán của Tiểu Long làm Quý ròm chưng hửng:

- Sao lại không học? Bộ mày khùng hả?

- Mày khùng thì có! – Tiểu Long nhăn nhó vặc lại – Tao chỉ đi học đến chừng nào tốt nghiệp ra trường rồi đi làm, sau đó còn lấy vợ sinh con, chứ chẳng lẽ lẽo đẽo theo mày học mãi đến già?

- Trời đất! – Quý ròm phì cười – Đó là tao chỉ nói ví dụ thôi! Ý tao muốn nói là đã học với tao thì phải học liên tục đến nơi đến chốn, dẫu xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang xương, hiểu chưa?

Lời giải thích của Quý ròm khiến Tiểu Long an lòng được chút chút. Nhưng cái câu "dẫu xảy ra bất cứ chuyện gì" làm nó không khỏi chột dạ.

Nó nhìn Quý ròm bằng ánh mắt cảnh giác:

- Mày bảo "chuyện gì" là chuyện gì?

Bị vặn vẹo thình lình, Quý ròm mỉm cười lấp liếm:

- Cũng chả có chuyện gì đâu! Đó là tao nói phòng hờ vậy thôi!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long không tiện hỏi tới hỏi lui nhưng khi ngồi vào bàn nó cứ dáo dác đảo mắt nhìn quanh làm như nền nhà dưới chân nó sắp sửa nứt toác tới nơi vậy.

Mặc kệ thằng bạn của mình láo liên dò xét, Quý ròm mở cuốn sách hình học để sẵn trên bàn ra, gật gù bảo:

- Ngày mai có tiết toán của thầy Hiếu! Vậy hôm nay mình ôn môn hình trước!

Tiểu Long lập tức quên ngay nỗi lo về một tai hoạ vô hình đang rình rập đâu đó. Nó sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn và loạt soạt mở tập.

Quý ròm hít một hơi dài, trịnh trọng:

- Mình sẽ bắt đầu bài học hôm nay bằng định lí Thales trong tam giác …

Quý ròm chưa nói dứt câu, Tiểu Long đã hoảng hốt cắt ngang:

- Không được, không được! Khoan học bài đó đã!

- Mày có ngồi im đi không! – Quý ròm quắc mắt – Học trò gì mà thầy giáo mới nói nửa câu đã nhảy vô ngồi chồm hỗm trong họng rồi!

- Nhưng …

Tiểu Long nhăn nhó định phân trần nhưng khi thấy Quý ròm ra oai ghê quá, nó ngập ngừng không dám nói hết câu.

- Nhưng sao? – Quý ròm nheo mắt hỏi.

Tiểu Long gãi đầu:

- Nhưng trước khi học về định lí Thales, mày ôn giùm tao mấy bài về tứ giác và đa giác đã!

Yêu cầu của Tiểu Long làm Quý ròm không khỏi ngạc nhiên:

- Mấy bài này học từ hồi đầu năm kia mà?

Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi:

- Thì tao có bảo là học từ cuối năm đâu! Nhưng mà tao chả hiểu gì cả! Thầy Hiếu giảng, tao cứ ù ù cạc cạc!

Thú nhận của Tiểu Long làm Quý ròm sững sờ. Mặc dù biết Tiểu Long học rất kém môn toán nhưng nó không tưởng nổi thằng bạn to xác của mình lại mất căn bản đến như vậy.

- Mày nói thật đấy hả? – Quý ròm sửng sốt hỏi lại.

- Thằng này lạ! – Tiểu Long chớp mắt – Chứ tao nói dối mày làm gì!

- Thôi được! – Quý ròm tặc lưỡi – Thế hình thang và hình bình hành khác nhau như thế nào, mày có phân biệt được không?

- Cái này thì tao biết!

Mắt Tiểu Long sáng lên. Rồi không đợi Quý ròm giục, nó hí hửng đáp ngay:

- Hình bình hành lúc nào cũng nghiêng nghiêng một bên như người vẹo cột sống còn hình thang thì nằm chẹp bẹp, đầu nhỏ đít to …

- Ối trời ơi! – Tiểu Long nói chưa dứt câu, Quý ròm đã ôm mặt tru tréo – Đây là môn toán chứ có phải môn tập làm văn tả người đâu mà vẹo cột sống với lại đầu to đít teo!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Thì mày bảo tao phân biệt sự khác nhau mà lại!

Quý ròm hừ giọng:

- Chỉ trong những tiết mục tấu hài người ta mới phân biệt như mày thôi! Gặp thầy Hiếu, mày trả lời như vậy chỉ có nước ăn “trứng ngỗng”!

Bị Quý ròm chê tối mày tối mặt, Tiểu Long ngồi ngẩn người ra. Nó chẳng dám mở miệng bào chữa nữa, chỉ im lặng thè lưỡi liếm cặp môi khô khang.

- Xem đây nè! – Quý ròm vừa vẽ hình trên giấy vừa nói – Hình thang là gì? Đó là một tứ giác có hai cạnh song song! Mày có thấy nó song song không?

Bị hỏi thình lình, Tiểu Long hơi khựng một chút rồi lật đật đáp:

- Thấy! Thấy!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Còn hình bình hành thì có tới hai cặp cạnh song song với nhau lận! Dòm vô đây đi! Mày có thấy các cạnh của nó song song với nhau không?

Một lần nữa, Tiểu Long lại lắp bắp:

- Thấy! Thấy!

- Vậy bây giờ mày phân biệt được sự khác nhau giữa hai hình này chưa?

- Chưa.

- Trời ơi là trời! – Sự "chậm tiêu" của Tiểu Long khiến Quý ròm nổi điên – Vậy chứ trên cổ mày là cái gì vậy?

Không hiểu tại sao "ông thầy" lại hỏi một câu lạc đề như vậy như Tiểu Long vẫn thật thà đưa tay lên mò mẫm nơi cổ:

- Đây là sợi dây chuyền! Mẹ tao bảo đeo dây chuyền bằng bạc sẽ không bị trúng gió!

Quý ròm đỏ mặt tía tai:

- Ai hỏi sợi dây chuyền của mày làm gì! Tao hỏi là hỏi cái đầu mày kìa!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Cái đầu tao sao?

Quý ròm nheo mắt:

- Nó làm bằng chất gì mà sao tao giảng hoài nó vẫn không hiểu?

Mãi tới lúc này, Tiểu Long mới biết nãy giờ Quý ròm đang ra sức giễu cợt mình. Nó đâm cáu:

- Thì nó cũng làm cùng một chất như cái đầu mày thôi!

Đòn phản kích bất thần của Tiểu Long khiến Quý ròm giật nảy trên ghế:

- Á à, mày dám ăn nói với thầy giáo bằng cái giọng như thế hả?

Tiểu Long xụ mặt:

- Ai bảo mày nói trước!

Thấy tên "học trò" dám cả gan đốp chát lại mình từng câu một, Quý ròm càm bầm gan. Nó nghiến răng trèo trẹo:

- Nhưng tao khác! Tao …

Đang gân cổ, chợt thoáng thấy nhỏ Diệp thấp thoáng ở cửa phòng, cái đầu đang bốc hoả của Quý ròm bỗng nhiên nguội ngắt, hệt như xe chữa lửa xịt nguyên một vòi nước lạnh. Giọng nó lập tức mềm hẳn đi:

- Tao … tao … đâu có định nói nặng nói nhẹ gì mày! Thực ra tao chỉ muốn mày học khá lên thôi!

Tự nhiên thấy Quý ròm đổi "tông" ngọt xớt, Tiểu Long chưng hửng. Nó nghệt mặt ra một hồi rồi đưa tay quệt mũi, ngượng ngập nói:

- Thì tao cũng đâu có nói gì mày!

- Thôi, bỏ qua đi! – Quý ròm tỏ ra rộng lượng – Bây giờ mày nghe tao giảng lại nè!

Hai đứa lại châu đầu vô tờ giấy.

Lần này Quý ròm cố ghìm cơn nóng nảy. Nó giảng từ tốn, chậm rãi. Và sau mỗi câu, nó đều dừng lại để cái đầu óc rù rờ của bạn mình đủ thì giờ "nghiên cứu", tiếp thu.

Chính nhờ vậy mà Tiểu Long dần dần nắm được bài học. Thực ra Tiểu Long đâu phải là đứa kém cỏi. Nhưng nó chỉ lanh lẹ về chân tay, còn phản xạ đầu óc thì tương đối chậm chạp. Chậm chạp chứ không phải đần độn. Nghĩa là đối với nó, tiếp thu cái gì cũng phải nhẩn nha từng chút một. Nói từ từ thì nó hiểu. Còn nói ào ào, nó nghe không kịp thì mọi sự đều hoá thành công cốc. Quát tháo, nó càng quýnh, càng quên tuốt tuồn tuột.

Vì vậy, từ lúc Quý ròm nhẫn nại giảng tới giảng lui, thôi còn luôn miệng giục giã, Tiểu Long cảm thấy đầu óc mình sáng ra dần.

Nhưng Quý ròm không phải là đứa có thể đóng vai tử tế được lâu. Nó làm ra vẻ dịu dàng, nhẫn nại được một hồi đã bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

Nhất là khi giảng về các định lí đảo, thấy Tiểu Long trả lời quờ quạng, nó cứ cựa quậy liên tục như bị ai trói chặt vào lưng ghế.

- Một tứ giác có hai đường chéo cắt nhau tại trung điểm của mỗi đường thì đó là hình gì?

Học liên tục một lèo mấy tiếng đồng hồ, lại phải thường trực căng óc ra "tiếp thu" để khỏi bị Quý ròm "xỉ vả". Tiểu Long đã thấy mờ mắt. Trong khi đó "ông thầy" sau một hồi ăn nói khoan thai nhẹ nhàng đã dần dần lộ vẻ sốt ruột cứ hỏi ngược hỏi xuôi hỏi lui hỏi tới khiến nó càng cuống.

- Tứ giác có hai đường chéo cắt nhau tại trung điểm hả? – Tiểu Long gãi đầu, ấp úng hỏi lại.

- Ừ! – Quý ròm nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Long – Đó là hình gì?

Tiểu Long liếm môi:

- Hình gì hả? Đó là … hình thang cân!

Quý ròm đổ quạu:

- Hình thang cân cái đầu mày!

Vừa buột miệng, Quý ròm chợt giật mình quay đầu nhìn quanh. Không thấy bóng dáng nhỏ Diệp đâu, nó yên tâm quay lại gằn giọng:

- Đó là hình bình hành chứ hình thang cân cái mốc xì gì!

Rồi không để Tiểu Long kịp phản ứng, nó hùng hổ hỏi tiếp:

- Còn tứ giác có một cặp cạnh đối song song và bằng nhau thì đó là hình gì?

Nhìn bộ mặt đỏ gay như tôm luộc của "ông thầy", Tiểu Long hoảng vía. Không kịp nghĩ ngợi, nó bối rối đáp bừa:

- Hình … hình … thang cân!

Nó chắc mẩm vừa rồi là hình bình hành thì bây giờ nhất định là hình thang. Nào ngờ Quý ròm quát tướng:

- Thang cân cái khỉ khô! Cho ma quỷ bắt cái hình thang cân của mày đi! Bộ mày chẳng biết cái hình tứ giác nào ngoài hình thang cân hết hả?

Mặt Quý ròm bừng bừng, hai lỗ tai như xịt khói. Tiểu Long vã mồ hôi, chống chế một cách yếu ớt:

- Thì tại tao nghe mày bảo hai cạnh bằng nhau …

- Hai cạnh bằng nhau thì đã sao! – Quý ròm nóng tiết cắt ngang – Hai cái tai lừa của mày cũng bằng nhau vậy! Chẳng lẽ đó cũng là hình thang cân?

So sánh của Quý ròm làm Tiểu Long xám mặt. Nó mím môi đứng dậy:

- Bữa nay học thế đủ rồi! Tao đi về đây!

Nói xong, nó quơ vội mấy cuốn tập trên bàn, lầm lũi đi ra cửa.

- Này, này …

Quý ròm hoảng hốt gọi với theo.

Nhưng Tiểu Long không đáp, cũng chẳng quay đầu lại. Nó lầm lì đi tuốt.

Chương 5

Còn lại một mình, Quý ròm không ngớt vò đầu bứt tóc. Nó tự nguyền rủa mình tơi bời. Đã biết nhược điểm của mình rồi, đã quyết tâm sửa chữa, thế mà cuối cùng nó vẫn không làm được, lại hét toáng lên khiến thằng bạn nó ôm tập chuồn mất. Thật khổ!

Bụng Quý ròm cứ thắc tha thắc thỏm. Nó vừa ân hận lại vừa lo lắng. Nó sợ sau vố này, Tiểu Long sẽ "cạch" luôn trò học chung. Nó nhớ hôm trước Tiểu Long trách nó "Mày quát tháo ghê quá", nó đã hùng hồn hứa hẹn "Tao sẽ không quát tháo nữa". Vậy mà chỉ mới qua một buổi học, lời hứa của nó đã bay vèo theo gió. Kiểu này chắc chắn Tiểu Long sẽ không tin lời nó nữa. Và không khéo cái thằng bạn vốn sợ toán hơn sợ hùm beo này sẽ thừa cơ biến luôn, chỉ sau một buổi học chứ không cần đến hai buổi như lời trù ẻo của nhỏ Diệp.

Nhỏ Diệp đúng là yêu tinh. Quý ròm vừa mới nghĩ đến nó, nó đã xuất hiện ngay sau lưng.

- Anh Tiểu Long đâu rồi? – Nhỏ Diệp ỏn ẻn hỏi, mặt cười.

Quý ròm chột dạ ngoảnh mặt đi chỗ khác:

- Về rồi!

- Ảnh về luôn hả? – Nhỏ Diệp lại hỏi, giọng ngây thơ hết biết.

Quý ròm giật thót. Nó cảnh giác liếc cô em gái:

- Về luôn là sao?

Nhỏ Diệp nheo mắt:

- Về luôn tức là về luôn chứ là sao! Nghĩa là không bao giờ quay lại đây nữa ấy!

- Mày nói nhăng nói cuội gì thế? – Mặt Quý ròm bỗng chốc sa sầm – Bộ mày không nghĩ ra được câu nào tử tế hơn sao?

Thấy ông anh cau mày sừng sộ, nhỏ Diệp lật đật lùi tuốt ra xa.

- Làm gì anh nạt nộ em ghê thế! – Đến khi thấy đã đạt được một khoảng cách an toàn, nhỏ Diệp liền dẩu môi đáp trả – Bộ hồi chiều đến giờ anh nạt nộ anh Tiểu Long chưa đủ sao?

- Cái con nhãi này! Tao nạt nộ Tiểu Long hồi nào?

Mặt Quý ròm hầm hầm. Nếu nhỏ Diệp đứng xớ rớ gần đó, nó đã thò tay cốc cho một phát u đầu rồi.

- Xí! Anh đừng có chối! Em đứng đằng sau em nghe thấy hết chứ bộ!

- Dóc đi! – Quý ròm nhìn nhỏ Diệp bằng ánh mắt nghi ngờ – Cứ chốc chốc lại liếc ra phía cửa sau canh chừng mày, tao có thấy mà đứng đó đâu!

Nói xong, chợt biết mình bị hớ, Quý ròm liền im bặt. Nhưng nhỏ Diệp đã ranh mãnh chộp ngay cơ hội:

- Anh bảo anh không nạt nộ, quát tháo, việc gì anh phải canh chừng em?

Hết đường tránh né, Quý ròm đành xuôi xị:

- Thì cũng có quát tháo chút đỉnh, nhưng tao chỉ quát nho nhỏ thôi!

- Nho nhỏ đâu mà nho nhỏ! – Nhỏ Diệp hỉnh mũi – Em nghe anh hét ầm ầm cứ như sập nhà tới nơi!

Rồi không đợi Quý ròm kịp biện hộ, nó láu lỉnh tiếp:

- Dạy học chứ đâu phải tra tấn kẻ cướp mà anh nạt nộ om sòm thế!

Thấy nhỏ em nhại lại câu nói của bà hôm trước để "chơi xỏ" mình, Quý ròm tức điên. Nó chẳng buồn đóng vai hiền lành tử tế nữa.

- Ừ, tao nạt nộ đấy, thì đã sao? – Quý ròm ưỡn ngực – Giảng bài thì phải nạt nộ chứ! Các thầy cô trên lớp thỉnh thoảng cũng la mắng mình vậy!

- Nhưng các thầy cô đâu có la mắng giống như anh! – Nhỏ Diệp vặn lại – Các thầy cô đâu có bảo học trò mình là đồ tham ăn, đồ tai lừa, lại đòi còn cắt đầu học trò thảy vào nồi nước sôi luộc lên nữa!

Nhỏ Diệp hăm hở kể ra một lô một lốc những "tội lỗi" của Quý ròm.

Cứng họng, Quý ròm đâm bướng:

- Ừ, tính tao thế đấy! Nhờ vậy, "học trò" mới tiến bộ!

- Ở đó mà tiến bộ! – Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng – "Học trò" ôm tập trốn luôn thì có!

Đang lo ngay ngáy về chuyện đó, giờ bị nhỏ Diệp lôi ra châm chích, Quý ròm nóng mặt đập tay xuống bàn đánh "rầm" một tiếng:

- Mày đừng có nói xui! Ai bảo mày Tiểu Long trốn luôn?

Thấy ông anh bắt đầu động tay động chân, nhỏ Diệp không dám mở miệng chọc tức nữa. Nó rụt cổ và len lén chuồn một mạch ra nhà sau.

Còn Quý ròm, sau một trận cãi nhau với nhỏ Diệp, nó càng bần thần tợn. Đã mấy lần, nó định chạy qua nhà Tiểu Long xem thằng bạn mình có còn giận mình không và nhất là nó có định học chung với mình nữa không, nhưng sau một hồi nghĩ lui nghĩ tới, Quý ròm đành tặc lưỡi dẹp bỏ ý định đó. "Thầy giáo" mà hạ mình đi năn nỉ "học trò" thì ê mặt quá! Thôi để sáng mai đến lớp mình sẽ nói chuyện với nó! Quý ròm buồn rầu nhủ bụng.

Nhưng sáng hôm sau, Quý ròm chẳng làm sao cạy miệng Tiểu Long được.

Ngồi trong lớp, Tiểu Long cứ khoanh tay trước ngực, mắt nhìn thẳng lên bảng. Quý ròm tha hồ hỏi han, nó cứ ngồi im như phỗng, không ừ hử một tiếng.

Tới giờ ra chơi, nó lỉnh đi đâu mất biệt. Quý ròm đảo quanh sân, thò đầu vào khắp các dãy lớp, xộc cả vào căng-tin lẫn phòng y tế, vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Đến khi tiếng trống chấm dứt giờ chơi vang lên, Quý ròm mới thấy Tiểu Long lò dò từ cuối hành lang đi lại.

- Mày đi đâu nãy giờ tao tìm không thấy? – Quý ròm không kềm được thắc mắc.

- Tao ngồi trong … nhà cầu!

Quý ròm trố mắt:

- Mày ngồi trong đó suốt từ lúc ra chơi đến giờ?

Tiểu Long thản nhiên:

- Ừ. Tao đau bụng.

Rõ ràng nó cố ý tránh mặt mình! Quý ròm nghĩ thầm và mặc dù biết Tiểu Long nói dối nhưng không bắt bẻ vào đâu được, nó đành lẳng lặng bước lại xếp hàng vô lớp.

Hai tiết sau là môn hình của thầy Hiếu.

Xui làm sao, Tiểu Long lại bị kêu lên bảng và tất nhiên sau khi đứng thuỗn mặt ra trước những câu hỏi không lấy gì làm khó của thầy, nó khệ nệ khuân thêm một con dê-rô về chỗ ngồi để bổ sung vào bộ sưu tập bất đắc dĩ của mình. Quý ròm thở dài thườn thượt. Nó có cảm tưởng như chính nó phải chịu trách nhiệm về sự kém cỏi của bạn mình. Nếu nó bỏ được cái tật

la lối, nếu nó tận tình kèm cặp cho Tiểu Long ngay từ đầu năm học thì thằng bạn của nó đâu đến nỗi học hành lẹt đẹt như thế này.

Quý ròm áy náy liếc sang bên cạnh. Thấy mặt Tiểu Long xụ xuống, biết nó đang bực, Quý ròm đành chép miệng làm thinh.

Mãi đến lúc hai đứa lững thững trên đường về, Quý ròm mới lại gần Tiểu Long, ngập ngừng hỏi:

- Bộ mày giận tao hả?

- Có giận gì đâu! – Tiểu Long đáp, mắt vẫn nhìn thẳng tới trước.

- Không giận sao khi nãy trong lớp tao hỏi gì mày cũng không buồn trả lời.

Lần này thì Tiểu Long im lặng. Trước những "chứng cớ" Quý ròm trưng ra, nó không biết phải thanh minh thế nào.

- Thôi bỏ qua đi! – Quý ròm khẽ hắng giọng – Con trai gì mà giận dai như con gái!

Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi:

- Ai bảo mày kêu tai tao là tai lừa!

- …

- Rồi lại còn bảo đầu tao làm bằng chất này chất nọ nữa!

- …

- Vậy mà mày hứa với tao là mày sẽ không quát tháo!

Tiểu Long tiếp tục trách cứ. Trong khi đó, Quý ròm vẫn lặng thinh rảo bước. Đầu nó cúi xuống, vẻ biết lỗi.

Đợi bạn mình trút hết cơn bực dọc, Quý ròm mới từ từ ngẩng mặt lên, giọng quả quyết:

- Ngày mai tao nhất định sẽ không quát tháo nữa! Lần này tao hứa chắc!

Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì xiêu lòng. Nó nhún vai:

- Chiều mai tao không tới học chung với mày nữa đâu!

Quý ròm nhăn nhó:

- Tao hứa rồi mà!

- Mày hứa kệ mày! Tao không tin! – Mặt Tiểu Long vẫn lạnh băng.

Thấy không lay chuyển được Tiểu Long, Quý ròm nhíu mày nghĩ kế. Nó bắt đầu vòng vo:

- Mày biết câu "Chân mình những lấm mê mê, lại cầm bó đuốc mà rê chân người" không?

Tiểu Long liếm môi:

- Không biết!

Rồi nó nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngờ vực:

- Câu đó ý nghĩa là sao?

Quý ròm nghiêm trang:

- Câu đó ý nói đến những người khuyết điểm đầy mình không lo sửa, lại đi bới móc khuyết điểm của người khác!

Lời giải thích đầy ngụ ý của Quý ròm khiến Tiểu Long đâm chột dạ:

- Nhưng câu đó thì liên quan gì đến tao?

- Liên quan mật thiết chứ sao không! – Quý ròm nheo nheo mắt – Mày có phải là đứa biết giữ lời hứa đâu mà đi trách tao!

Lời phán bất ngờ của Quý ròm làm Tiểu Long giãy nảy:

- Đừng có xạo! Tao không giữ lời hứa hồi nào?

Quý ròm hừ giọng:

- Bộ mày không nhớ cái ngoéo tay cam kết học chung giữa tao với mày hôm trước hả?

Đòn phản công của Quý ròm quả là đòn độc! Tiểu Long lập tức xụi lơ:

- Nhớ … nhớ …

Thừa thắng xông lên, Quý ròm quắc mắt ra oai:

- Nhớ sao bây giờ mày đòi nghỉ học?

- Tại mày chứ bộ! – Tiểu Long chống chế một cách khổ sở – Ai bảo mày nạt nộ hò hét om sòm chi!

- Nhưng trước khi bắt đầu học, tao đã nói trước với mày rồi! Tao đã bảo học với tao thì phải học liên tục đến nơi đến chốn, dẫu gặp bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang, lúc đó mày không phản đối sao bây giờ lại giở quẻ?

Quý ròm làm một tràng, giọng điệu hùng hồn không thua gì công tố viên đang buộc tội trước toà.

Mặt Tiểu Long thoạt xanh thoạt đỏ. Đến lúc này, nó mới biết nó mắc mưu Quý ròm. Hoá ra cái thằng còm nhỏm còm nhom này đã giăng bẫy định "hãm hại" nó từ lâu. Bây giờ Tiểu Long mới hiểu cái từ "bất cứ chuyện gì" trong câu nói hôm trước của Quý ròm nhằm ám chỉ cái trò la lối nhặng xị mà Quý ròm thường "sử dụng" như một loại … đồ dùng dạy học.

Sự ma mãnh của Quý ròm khiến Tiểu Long vừa tức lại vừa tức cười:

- Thôi được rồi, tao sẽ giữ lời hứa!

Bầu không khí căng thẳng trong phút chốc bỗng biến mất.

Quý ròm mừng rơn:

- Vậy chiều mai mày vẫn đến chứ?

- Đến!

Tiểu Long đáp gọn lỏn. Nó không nhắc gì đến chuyện Quý ròm quát tháo. Nhưng Quý ròm hiểu.

Rằng nó cần phải giữ mồm giữ miệng nếu không muốn "tình thầy trò" ngày thêm sứt mẻ.

Chương 6

Quý ròm đã giữ lời.

Buổi học chung thứ hai ngọt ngào như ướp mật. Không những không một tiếng quát, ngay cả một câu lớn giọng cũng không có. Thay vào đó là những tiếng thủ thỉ, rù rì nghe như tiếng gió reo trong lá.

Quý ròm biến thành một con người khác, điềm đạm, trầm tĩnh, hệt như có một chiếc đũa thần vừa chạm vào người nó.

Kể cả khi Tiểu Long không hiểu bài, cứ cãi chày cãi cối nó vẫn kiên nhẫn giảng đi giảng lại.

Chẳng hạn khi học về hình chữ nhật, Quý ròm nói:

- Một tứ giác có ba góc vuông là hình chữ nhật.

Tiểu Long cãi ngay:

- Sao lại ba góc vuông? Bốn góc vuông chứ?

- Thì ai chả biết hình chữ nhật có bốn góc vuông! – Quý ròm ôn tồn – Nhưng khi làm toán, mình chỉ cần chứng minh nó có ba góc vuông là đủ!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế ngộ nhỡ góc thứ tư nó không vuông thì sao?

Bình thường gặp những thắc mắc ngớ ngẩn như thế này, Quý ròm đã nổi cáu gắt ầm lên. Nhưng bữa nay, ông thầy nóng tính này đang quyết làm một cuộc cách mạng về phương pháp giảng dạy. Quý ròm không những không nổi nóng, lại còn mỉm cười rộng lượng:

- Đâu? Mày thử vẽ một tứ giác có ba góc vuông và một góc không vuông tao xem nào!

Tiểu Long lập tức cúi đầu hí hoáy.

Nguệch ngoạc một hồi, nó ngước mắt lên, cười lỏn lẻn:

- Ờ há! Nếu có ba góc vuông thì góc thứ tư nó cũng … tự động vuông theo!

- Tao đã nói rồi mà mày không tin!

Quý ròm khụt khịt mũi, vẻ giận dỗi. Nếu trước đây, đừng hòng moi được ở mồm nó một câu trách móc nhẹ nhàng như thế.

Cứ vậy, buổi học trôi qua một cách nhẹ nhàng, êm ả, thật chả bù không khí náo loạn như có giặc trước đây.

Cũng như lần trước, ngồi giảng bài mà cặp mắt Quý ròm cứ liếc chừng về phía cửa sau. Nhưng khác với tâm trạng nơm nớp lần trước, lần này Quý ròm mỏi mắt ngóng tìm hình bóng nhỏ Diệp cốt để khoe mẽ.

Nhưng xui cho Quý ròm, chiều nay chả hiểu nhỏ Diệp đi đâu biệt tăm biệt tích. Từ khi Tiểu Long bước chân vô nhà cho đến lúc nó ôm tập đi ra, nhỏ Diệp chẳng một lần thấp thoáng.

Quý ròm ức lắm. Lâu lâu, năm thì mười hoạ nó mới sắm vai tử tế trọn vẹn được một bữa, vậy mà nhỏ Diệp lại không có mặt để chứng kiến, thật hoài công!

Mãi gần đến giờ cơm, Quý ròm mới bắt gặp nhỏ Diệp ở đâu đằng trước lững thững đi vô.

- Mày đi đâu giờ này mới về? – Nghĩ đến công sức mình phải bỏ ra để nín nhịn Tiểu Long từ trưa đến giờ không được ai "thưởng thức", Quý ròm bực mình gắt.

Nhỏ Diệp rụt cổ:

- Em có đi đâu đâu!

Mặt Quý ròm hầm hầm:

- Không đi đâu mà biệt dạng từ trưa đến giờ?

Nhỏ Diệp chỉ tay ra cổng:

- Em chơi nhảy dây với mấy đứa bạn ngay đằng trước nhà đây mà!

Biết mình mắng oan cô em, nhưng đang lỡ trớn, Quý ròm nạt luôn:

- Mày thì lúc nào cũng dây với nhợ! Lớn tồng ngồng rồi mà cứ chơi trò con nít!

Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng:

- Bọn con gái tụi em đứa nào chả chơi nhảy dây! Chứ không chơi nhảy dây thì biết chơi trò gì?

Quý ròm không phải là con gái. Mà trước nay nó cũng chẳng để ý xem bọn con gái thường chơi trò gì. Vì vậy, bị vặn vẹo thình lình, nó ngớ người một hồi rồi ậm ừ:

- Thiếu gì trò!

Nhỏ Diệp lườm ông anh:

- Như trò gì chẳng hạn?

- Trò gì hả? – Quý ròm gãi gãi đầu – Như trò ngồi xem … anh mình dạy học chẳng hạn!

- Ối trời ơi, cái đó mà gọi là trò! – Nhỏ Diệp bụm miệng cười hích hích – Mà chả cần xem em cũng biết anh dạy học như thế nào rồi!

Quý ròm quắc mắt:

- Dạy như thế nào?

- Thì giống như anh đang quát em đây nè! – Nhỏ Diệp vừa đáp vừa bước lui, đề phòng sấm sét thình lình nổ ra.

Sấm sét sém tí nữa nổ ra thật. Quý ròm nhích người tới và cung tay lên.

Nhưng sau một thoáng ngần ngừ, nó lại bỏ tay xuống. Nhỏ Diệp đã không tin mình có thể giảng bài một cách ôn tồn, hoà nhã, nếu bây giờ mình tỏ ra dữ dằn với nó, nó lại càng không tin! Quý ròm nghĩ bụng và nó lặng lẽ quay vào phòng sau khi buông thõng một câu:

- Để rồi xem!

Khi nói như vậy, Quý ròm định bụng sẽ chứng minh cho nhỏ Diệp thấy là nó đã suy nghĩ về ông anh lệch lạc như thế nào.

Buổi học kế tiếp, Quý ròm mừng rơn khi thấy nhỏ Diệp quanh quẩn trong nhà, chẳng đi đâu. Ôn bài xong, nó chạy xuống nhà sau phụ với bà lặt rau, bóc vỏ đậu, chốc chốc lại thò đầu lên nhà trên "quan sát" lớp học của ông anh.

Giả bộ như không biết có người nhìn trộm, Quý ròm cắm cúi viết viết vẽ vẽ, vừa hí hoáy vừa kiên trì giảng bài cho Tiểu Long từng li từng tí, tất nhiên bằng âm điệu ngọt ngào nhất mà nó có thể có được.

Sự thay đổi thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long vô cùng phấn khởi. Buổi học hôm trước, chính nhờ Quý ròm hướng dẫn từ tốn và nhẹ nhàng mà Tiểu Long hiểu bài được chút chút. Tiểu Long không ảo tưởng gì về sự sáng dạ của mình nhưng nó tin rằng nếu cứ học hành êm thắm như thế này, trước sau gì trình độ của nó cũng sẽ được cải thiện.

Nhưng cái mầm hi vọng của Tiểu Long vừa nhú lên chưa kịp đâm chồi nảy búp đã nhanh chóng bị ông thầy của mình vùi dập tơi tả.

Quý ròm vẫn chứng nào tật nấy.

Đã quyết kiềm chế mọi nóng nảy để Tiểu Long khỏi trách cứ và giận dỗi, để nhỏ Diệp phải trố mắt ngẩn ngơ nhưng rốt cuộc Quý ròm đã không thực hiện nổi ý định đẹp đẽ của mình. Dường như đối với nó, đóng vai hiền lành được một buổi đã là quá sức. Tới buổi thứ hai, nó không còn chịu đựng nổi "công việc nặng nề" đó. Bảo nó dạy mà đừng hò hét khác nào bảo các vũ công nghe nhạc mà đừng nhịp chân. Nó cứ thấy bứt rứt thế nào.

Thực ra thì trong mấy chục phút đầu, Quý ròm cũng đã cố nhỏ nhẹ lắm lắm. Những gì Tiểu Long không hiểu, nó tự bắt mình nhẫn nại giảng đi giảng lại cả chục lần. Trước những thắc mắc cực kì ngớ ngẩn của thằng bạn lờ khờ này, nó cũng sẵn sàng bấm bụng giải đáp không sót một câu.

Nhưng đến khi học qua bài hình thoi, thì Quý ròm không còn giữ bình tĩnh nổi.

Quý ròm định nghĩa:

- Hình thoi là hình bình hành có hai cạnh kề bằng nhau.

Vừa nòi Quý ròm vừa vẽ ra giấy một hình bình hành. Xong, nó bôi đi một khúc để hai cạnh đáy bằng với hai cạnh bên, rồi hỏi:

- Mày có thấy ở hình bình hành này, các cạnh kề bằng nhau không?

Tiểu Long gật đầu:

- Thấy.

- Vậy đó là hình gì?

Tiểu Long hít vô một hơi:

- Hình bình hành.

- Trời đất! – Quý ròm vò đầu, cố kiềm giọng – Tao mới vừa bảo mày hình bình hành mà có hai cạnh kề bằng nhau thì đó là hình thoi kia mà!

Nhưng cái hình thoi vẽ trong sách đâu phải dậy! – Tiểu Long tròn mắt – Cái đỉnh nó phải quay lên trên như đầu con diều giấy của tụi con nít thì mới đúng là hình thoi chứ?

Nãy giờ giảng khô cả họng, Quý ròm đã bực. Giờ lại thấy tên học trò thì chậm mà lại ham cải bướng, nó hết dằn nổi, liền lớn giọng gầm gừ:

- Vậy theo mày, cái hình này không phải là hình thoi phải không?

Thấy mặt ông thầy bất thần đổi sắc, Tiểu Long hơi ngán. Nhưng nó vẫn cố biện bạch:

- Thì là hình thoi! Nhưng khi nào đỉnh nó quay lên trời thì nó là hình thoi. Còn khi nó nằm ngang như thế này thì nó là … hình bình hành!

- Hình bình hành cái đầu mày!

Quý ròm nổi cơn lôi đình. Nó quên béng mất nó đang phải "trình diễn" một bộ mặt tươi tắn trước vị khán giả đang thập thò trong bóng tối là nhỏ Diệp. Giọng Quý ròm tiếp tục bốc lửa:

- Nếu nó đã là hình thoi thì dù quay tới quay lui quay xuôi quay ngược gì nó cũng cứ là hình thoi! Cũng như mày đã là thằng Tiểu Long thì dù có nằm ngang nằm ngửa hay thậm chí chúc đầu mày xuống đất, mày cũng vẫn là thằng Tiểu Long chứ chẳng thể biến thành … thằng Quý ròm được!

Thấy Quý ròm đột nhiên hét sùi bọt mép, lại lôi mình ra quay vòng vòng để làm ví dụ, Tiểu Long ức lắm.

Nếu như bữa trước, gặp cảnh này, nó đã xô ghế đứng dậy bỏ về rồi. Nhưng sáng hôm qua, Quý ròm mới nhắc nó về cái vụ ngoéo tay cam kết học chung. Đó là chưa kể cái điều khoản oái ăm "không được bỏ học dù xảy ra bất cứ chuyện gì" mà ngay từ hôm "khai giảng" Quý ròm đã tinh quái đề ra để "trói tay trói chân" nó.

Tiểu Long biết mình mắc bẫy thằng ròm, nhưng nó không muốn nuốt lời, mặc dù Quý ròm nuốt lời lia lịa. Quý ròm hứa sẽ không quát tháo nhưng nó chỉ giả vờ êm ái được có một ngày, sau đó nó quát còn lớn hơn. Nhưng Quý ròm là "nhà ảo thuật", Tiểu Long không muốn so bì với nó. Tiểu Long là một võ sĩ. Người luyện võ bao giờ cũng trọng tín nghĩa. "Nhất ngôn kí xuất, tứ mã nan truy", đó là tinh thần của người hiệp sĩ mã thượng.

Chính vì cái tinh thần "một lời đã nói, bốn ngựa khó theo" đó mà hôm nay Tiểu Long mím môi ngồi im, mặc cho Quý ròm nói hành nói tỏi.

Tất nhiên Quý ròm chẳng biết thằng bạn mình đang nghĩ gì trong đầu. Miễn thấy Tiểu Long không trở chứng đòi về là nó khoái rồi.

- Hiểu chưa hả, ngốc tử?

Quý ròm khịt mũi. Nó chẳng buồn e dè hay giữ kẽ nữa.

- Hiểu.

Tiểu Long gật đầu bừa.

Kể từ giây phút đó, Quý ròm hỏi gì, Tiểu Long cũng la "hiểu", mặc dù nó chả hiểu gì sất. Đầu nó cứ ong ong như có hàng chục con ruồi đang bay ở trỏng.

Có tài thánh Quý ròm mới biết được điều đó. Nó sướng rên trong bụng khi thấy mình giảng tới đâu, tên học trò to xác của mình mau mắn gật đầu tới đó.

Chỉ đến cuối buổi học, kêu Tiểu Long nhắc lại những định lí, thấy thằng này ngẩn tò te, Quý ròm mới bật ngửa.

- Trời ơi là trời! Đất ơi là đất! – Quý ròm đưa tay vò đầu, miệng mếu xệch – Nãy giờ cái tai lừa của mày để đâu, sao không chịu vểnh lên nghe tao giảng hở trời?

- Thì tao vẫn để trên đầu chứ đâu!

Tiểu Long nén giận, đáp. Miệng nó cũng mếu xệch không thua gì miệng Quý ròm.

Chương 7

Đến lúc này thì Tiểu Long biết là chẳng thể trông mong gì vào quyết tâm thay đổi của Quý ròm. Tiểu Long chẳng lạ gì tính nết của thằng bạn mình. Quý ròm mặt nào cũng được, lại rất tốt với bạn bè, chỉ có mỗi tật ưa càu nhàu, cáu gắt.

Cái tật đó ăn sâu vào người Quý ròm đến nổi nó đã hứa tới hứa lui với Tiểu Long bao nhiêu lần rằng sẽ không bao giờ lớn tiếng khi kèm cho Tiểu Long học nữa, vậy mà rốt cuộc "mèo vẫn cứ hoàn mèo"

Năm, sáu buổi học chung gần đây, Quý ròm đã không buồn sắm vai hiền từ, nho nhã nữa. Bữa nào nó cũng gắt om lên. Mà nó càng gắt, Tiểu Long càng quýu, càng thấy các hình vẽ quay tít mù, cạnh với góc cứ lẫn lộn và rối tung cả lên.

Và Tiểu Long càng rối thì Quý ròm lại càng gắt. Thoạt đầu thì Tiểu Long nín nhịn nhưng bị Quý ròm quát tháo một hồi, nó nổi khùng vặc lại. Thế là buổi học ồn lên như cái chợ và cuối cùng bao giờ cũng kết thúc bằng cảnh cả thầy lẫn trò ngả người ra ghế thở dốc nhìn nhau.

Tất nhiên trình độ toán học của Tiêu Long chẳng thể nào nhích lên nổi trong một "lớp học" lúc nào cũng sôi sùng sục như sắp sửa nổ tung ra như vậy.

Tiểu Long thừa biết điều đó. Nhưng nó không bỏ học. Mỗi tuần ba buổi, chiều nào nó cũng ôm tập đến nhà Quý ròm một cách đều đặn. Danh dự của nhà võ không cho phép nó đơn phương huỷ bỏ lời cam kết học chung. Hơn nữa, nó cũng không muốn làm bạn mình buồn. Dù sao Quý ròm cũng rất tốt với nó. Quý ròm thực tâm muốn giúp nó học hành tiến bộ. Mỗi tuần bỏ ra ba buổi để kèm nó học, đối với một đứa làm biếng có hạng như Quý ròm không phải là một điều đơn giản. Chỉ có điều, tính tình nóng nảy và tật gắt gỏng đã ngăn cản Quý ròm đạt được mục đích. Trái lại, đôi khi còn khiến Tiểu Long tức anh ách.

Tiểu Long tức nhất là ngồi học với Quý ròm đã bị bạn rầy la, về nhà lại bị mấy ông anh la rầy.

Thỉnh thoảng giở tập Tiểu Long ra kiểm tra, anh Tuấn và anh Tú lại ngỡ ngàng kêu lên:

- Em đi học thêm cả nửa tháng nay sao điểm số chẳng nhích lên lấy một tẹo nào vậy hả?

Nhưng lúc đó Tiểu Long chỉ biết ú ớ. Nó chẳng thể kể tội bạn mình, đành bỏ mặc ngồi im.

Hai ông anh lại càng nghi:

- Em có đi học thêm thật không đấy? Hay lại đi chơi?

- Thật chứ sao lại không thật! – Tiểu Long tự ái mím môi – Không tin, các anh cứ đi hỏi Quý ròm xem!

Thấy Tiểu Long lộ vẻ bất bình, hai ông anh thôi không hạch sách nữa.

Hết anh Tuấn, anh Tú, lại tới nhỏ Oanh.

- Anh Long nè!

- Gì?

- Nghe nói anh Quý giỏi toán lắm phải không?

- Ừ.

Tiểu Long phấp phỏng đáp, không hiểu sao nhỏ Oanh tự dưng lại quan tâm đến "đề tài" này.

Quả như Tiểu Long lo lắng, nhỏ Oanh đột ngột "quẹo cua":

- Mấy tuần nay anh Quý kèm anh học, vậy chắc bây giờ anh cũng giỏi toán lắm rồi chứ gì?

Câu hỏi cắc cớ của nhỏ Oanh khiến Tiểu Long giật thót. Nó gãi cổ, ấp úng:

- Học toán chứ phải học … ăn đâu mà nhoáng một cái đã giỏi ngay được!

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Thì không giỏi nhiều cũng giỏi chút chút chứ?

Đang rầu rỉ về chuyện học thêm, lại thấy nhỏ Oanh cứ quanh quẩn tới hỏi tới lui "giỏi" với "không giỏi", Tiểu Long đâm bực:

- Nhưng mày thắc mắc chuyện này chi vậy? Tao học thêm chứ có phải mày học thêm đâu!

Nhỏ Oanh cười cầu tài:

- Nhưng em có một bài toán khó lắm, định nhờ anh giải dùm em!

Nghe thấy chữ "toán", Tiểu Long đã "hết muốn sống", lại nghe thêm chữ "khó lắm" nữa, nó càng muốn xỉu. Họ thêm với Quý ròm đâu có nghĩa là biến ngay thành Quý ròm, sao con nhỏ này nó ngốc thế nhỉ! Nó cứ làm như mình là "thần đồng toán" không bằng! Tiểu Long ngán ngẩm nhủ thầm nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ thản nhiên:

- Sao mày không nhờ anh Tuấn hoặc anh Tú giải? Mọi khi mày vẫn nhờ kia mà!

- Nhưng lần này em không dám! – Nhỏ Oanh rụt cổ – Em mà mở miệng thế nào cũng bị la!

Tiểu Long trố mắt:

- Tao chả hiểu gì cả!

- Như thế này này! – Nhỏ Oanh nhăn nhó giải thích – Đây không phải là bài toán mới! Bài toán này thầy em đã cho ba, bốn tuần nay rồi, và thầy cũng đã giảng rồi …

Tiểu Long ngạc nhiên, không đợi nhỏ Oanh nói tiếp:

- Thầy mày đã giảng rồi sao bây giờ mày lại nhờ tao giảng nữa?

- Thì thầy em đã giảng, còn cho chép cả bài giải nữa! – Nhỏ Oanh nuốt nước bọt – Nhưng em vẫn chả hiểu tẹo nào cả!

Càng nghe nhỏ Oanh "quảng cáo" bài toán, Tiểu Long lại càng hốt. Mặc dù đây là toán lớp năm, nhưng hóc búa đến mức thầy giảng xong mà học trò vẫn ù ù cạc cạc thì cỡ Tiểu Long chưa chắc đã hiểu nổi.

Tiểu Long lo lắm. Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra cách gì thoái thác thì nhỏ Oanh đã chạy vụt lại bàn học lục cặp lôi cuốn tập toán ra.

Liếc lại đằng sau, thấy nhỏ Oanh cầm cuốn tập huơ huơ, Tiểu Long có cảm giác như nhỏ em mình đang huơ … gươm, bất giác nó rùng mình thót bụng lại.

Nhỏ Oanh không hề biết gì về tâm trạng thắc thỏm của ông anh. Nó cầm cuốn tập lại, giở ngay trang có "bài toán khó lắm", hí hửng chìa tới trước mặt Tiểu Long:

- Bài này nè!

Hết đường rút lui, Tiểu Long đành nhìn vào trang vở, nhẩm đọc đề toán, hi vọng cách đây ba, bốn năm mình đã từng làm qua bài toán này rồi.

Nhưng càng đọc, trán Tiểu Long càng vã mồ hôi. Bài toán trước mặt nó chẳng có vẻ gì là quen thuộc cả. Lại khó ơi là khó! Cứ thể như toán lớp mười bị in nhầm vào sách lớp năm vậy!

Tưởng mình bị hoa mắt, Tiểu Long quay mặt ra ngoài trời một hồi rồi lại nhìn vào tập. Nhưng trước mắt nó, cái đề toán vẫn y như cũ, nghĩa là vẫn khiến nó "hết muốn sống": "Một người bán trứng, bán lần thứ nhất nửa số trứng người đó có và 0,5 quả trứng. Lần thứ hai bán nửa số trứng còn lại và 0,5 quả trứng. Lần thứ ba …"

Đây chính là bài toán hôm trước nhờ Quý ròm giải và bị Quý ròm doạ cắt đầu liệng vào nồi nước sôi.

Nhưng Tiểu Long không phải là Quý ròm. Nó nhìn vào đề toán như nhìn vào một cái hang đen ngòm, chẳng biết đường vào ngõ nào, lối ra ở đâu.

Đọc tới phần bài giảng phía dưới, Tiểu Long càng hoang mang tợn. Toán tiếc cái quái gì mà đọc xong lời giải vẫn thấy đầu óc sáng ra được tí ti công cụ nào! Cứ như là thể là đánh đố ấy! Hèn gì nhỏ Oanh đã học qua gần cả tháng vẫn cứ ấm a ấm ức nhờ nó giảng lại!

Trong khi Tiểu Long mắt hoa mày váng thì nhỏ Oanh vẫn luôn miệng giục:

- Sao, anh giảng được chứ?

- Tất nhiên là được! – Tiểu Long cố nói cứng.

Nhỏ Oanh nhìn Tiểu Long lom lom:

- Được sao anh ngồi im vậy?

- Thì từ từ đã! – Tiểu Long tìm cách câu giờ – Giờ tao phải đi công chuyện! Tối về tao giảng cho!

Khi nói như vậy, Tiểu Long định bụng sẽ chạy qua hỏi Quý ròm. Nhỏ Diệp học cùng lớp với nhỏ Oanh, chắc chắn trong tập nhỏ Diệp thế nào cũng có bài toán chết toi này. Tiểu Long ngán cái tật la lối của Quý ròm tới tận cổ nhưng trong trường hợp oái ăm như thế này, không níu áo thằng ròm đó không xong!

Nhỏ Oanh có tài thánh mới đọc được mưu tính trong đầu ông anh. Nó hồn nhiên gấp tập lại:

- Nhớ đấy nhé! Anh đi lẹ đi rồi về giảng cho em!

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lui cui dắt xe đạp ra khỏi nhà, bụng lo ngay ngáy không biết giờ này Quý ròm còn ngồi ở nhà hay đang chạy chơi đâu.

Đang phải vội vã, suýt chút nữa Tiểu Long đã ủi phải nhỏ Hạnh đang lững thững đạp xe từ ngoài đầu hẻm đi vô.

Nó lật đật thắng kít xe lại, ngạc nhiên hỏi:

- Hạnh đi đâu đây?

Nhỏ Hạnh chống chân xuống đất:

- Hạnh định ghé Long hỏi mượn cuốn lịch sử! Cuốn lịch sử của bàn mình, Long giữ phải không?

- Ừ! – Tiểu Long gật đầu – Để tôi vào lấy đưa Hạnh!

Đến lúc này, nhỏ Hạnh mới sực nhớ bạn mình đang chuẩn bị đi đâu đó, liền áy náy hỏi:

- Long định đi đâu hả?

- Tôi định qua nhà Quý ròm!

Tiểu Long quay đầu xe, vội vã đáp nhanh. Nó sợ nhỏ Hạnh hỏi tới.

Không ngờ nhỏ Hạnh hỏi tới thật:

- Long qua nhà Quý chi vậy?

- Qua chơi vậy thôi!

Tiểu Long đáp, giọng cố tỏ ra hờ hững.

- Hạnh không tin! – Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng – Người ta chỉ đi chơi vào đầu giờ chiều hoặc sau bữa cơm tối thôi. Chẳng ai đi chơi vào lúc chạng vạng này cả!

- Thì tất nhiên cũng có tí chuyện! – Biết không thể qua mắt được nhỏ bạn tinh quái này, Tiểu Long đành ấp úng đáp xuôi theo.

- Long định nhờ Quý giải toán giùm chứ gì? – Nhỏ Hạnh bất ngờ hỏi thẳng.

Tiểu Long giật mình:

- Sao Hạnh biết?

Câu hỏi thực thà của Tiểu Long chẳng khác nào một lời thú nhận. Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh chỉ đoán vậy thôi! Nhưng mà đúng không?

- Ừ thì cũng có một bài kho khó! – Tiểu Long bối rối đưa nắm tay quệt mũi.

- Nếu vậy Long khỏi cần chạy qua nhà Quý làm gì cho xa! – Nhỏ Hạnh ân cần nói – Để lát vào nhà Hạnh chỉ giùm cho!

Lời đề nghị của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mừng rơn. Nhỏ Hạnh giỏi toán không kém gì Quý ròm, lại ăn nói ôn tồn hoà nhã, thật chẳng có chút gì giống với miệng lưỡi của thằng ròm kia. Trước đây, Tiểu Long từng được nhỏ Hạnh giảng bài cho mấy lần, lần nào nó cũng cảm kích về sự kiên nhẫn của bạn mình.

Người ta thông minh "nói một hiểu mười" trong khi Tiểu Long toàn ngược lại. Nhỏ Hạnh giảng mười nó chỉ hiểu được một. Nhưng nhỏ Hạnh chẳng bao giờ nổi nóng, mặc dù lần nào giảng bài cho Tiểu Long mặt nó cũng đỏ gay vì phải nói nhiều. Nó vừa đưa tay lau mồ hôi vừa kiên trì giảng giải tới lui kì cho đến khi Tiểu Long hiểu được mới thôi.

Nhỏ Hạnh tuyệt vời là thế nhưng Tiểu Long chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện học chung với nó. Nhỏ Hạnh dù sao cũng là con gái, tự dưng hạ mình tôn nó làm "thầy" thì quả là ngượng miệng. Chính vì ý nghĩ đó mà Tiểu Long thà đưa mặt cho Quý ròm xài xể chứ nhất định không chịu chạy đi nhờ vả cô bạn đáng yêu của mình.

Hôm nay lại khác. Hôm nay nhỏ Hạnh đi tìm nó chứ không phải nó đi tìm nhỏ Hạnh. Và cũng chính nhỏ Hạnh mở miệng đề nghị "xin" được giải toán cho nó chứ nó cũng không hề lên tiếng "cầu cứu".

Do đó, sau khi vào nhà, Tiểu Long hăng hái lục tìm cuốn tập của nhỏ Oanh, giở bài toán khi nãy ra cho nhỏ Hạnh xem:

- Bài này nè!

Nhỏ Hạnh liếc qua bài toán rồi ngồi trước mắt nhìn Tiểu Long, mặt chưng hửng:

- Toán lớp năm mà?

Đang hào hứng, Tiểu Long quên béng mất chuyện đó. Nghe nhỏ Hạnh thắc mắc, nó sực nhớ, liền đỏ mặt:

- Ừ, đây là bài toán của nhỏ Oanh! – Rồi ngượng nghịu nói thêm – Nhưng khó lắm!

Nhỏ Hạnh nhìn vào tập, lại "ủa" thêm một tiếng:

- Bài này đã được giải được rồi kia mà?

- Thì trên lớp thầy nhỏ Oanh đã giải rồi! – Tiểu Long lúng túng đưa tay quệt mũi – Nhưng nó vẫn không hiểu! Nó hỏi tôi, tôi cũng … không hiểu nốt!

Thấy mặt bạn mình có vẻ ngượng ngập, nhỏ Hạnh liền gật gù tặc lưỡi:

- Đây là đề toán thi học sinh giỏi toàn quốc, không phải toán bình thường đâu!

Nghe vậy, Tiểu Long hớn hở thở phào:

- Hèn gì!

Đúng lúc đó nhỏ Oanh từ đằng sau bếp đi lên.

- A, chị Hạnh! – Nó reo lên – Chị mới tới hả?

- Ừ, chị tới mượn anh Long cuốn sách!

Nhỏ Oanh liếc Tiểu Long:

- Anh bảo đi công chuyện gì đó, giờ có đi không?

Tiểu Long lắc đầu:

- Thôi không đi nữa! – Rồi nó ngó lơ chỗ khác, chép miệng tiếp – Sẵn chị Hạnh tới chơi, để tao nhờ chỉ giảng bài cho mày luôn!

- Ối, hay quá!

Nhỏ Oanh sung sướng reo. Từ lâu nó đã nghe đồn chị Hạnh là "siêu học sinh", là "nhà thông thái" số một của trường Tự Do. Được chị giảng bài cho thì còn gì bằng! Chắc chắn là ăn đứt các ông anh của nó! Đang phấn khởi, nhỏ Oanh không còn bụng dạ nào để thắc mắc tại sao khi có chị Hạnh tới giảng bài giùm thì ông anh của mình chẳng buồn đi "công chuyện" gì gì đó nữa.

Chương 8

Nhỏ Hạnh rất thắc mắc về Tiểu Long.

Hôm giảng bài toán về những quả trứng, nhỏ Hạnh ngạc nhiên thấy nhỏ Oanh hiểu những ngoắt ngoéo của bài toán nhanh hơn nhiều so với ông anh của mình.

Tất nhiên trước mặt cô em, nhỏ Hạnh không tiện mở miệng kiểm tra sự tiếp thu của ông anh nhưng mỗi lần giảng tới chỗ khó, nó kín đáo đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi thì thấy thằng này cứ ngồi trơ mắt ếch.

Thực ra, nhỏ Hạnh làm gì chẳng biết Tiểu Long rất kém toán. Nhưng cả mấy tuần nay, Quý ròm cứ bô bô khoe với nhỏ Hạnh rằng nó đang kèm cho Tiểu Long học. Mà được một đứa "siêu toán" như Quý ròm kèm cặp thì không có lí gì Tiểu Long cứ ì à ì ạch mãi được!

Vậy mà theo như nhỏ Hạnh quan sát thì Tiểu Long dường như chẳng khá lên được tẹo nào.

Bữa đó, sau khi giảng xong bài toán bán trứng, đợi nhỏ Oanh cất tập và đi ra phía sau, nhỏ Hạnh làm bộ tình cờ nhắc tới những công thức và những định lí mới học trên lớp, rồi sau đó nó vờ quên, nhờ Tiểu Long nhắc dùm.

Dĩ nhiên là Tiểu Long ngồi thộn ra như thằng bù nhìn rơm.

Tới lúc này thì nhỏ Hạnh biết chắc những ngờ vực của mình quả không lầm. Nó ngỡ ngàng hỏi:

- Bộ Long không nhớ gì về những điều thầy Hiếu giảng hết sao?

Tiểu Long gãi đầu, bối rối:

- Ừ, không hiểu sao tôi cứ quên béng hết cả!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Nhưng dạo này Long đang học thêm với Quý kia mà?

- Ừ.

Tiếng "ừ" của Tiểu Long không có một ý nghĩa gì rõ rệt. Nhỏ Hạnh cau mày:

- Thế sao …

Nhỏ Hạnh ngập ngừng không nói hết câu, nhưng Tiểu Long thừa hiểu bạn mình muốn nói gì. Nó nhìn ra cửa, thở dài:

- Học với Quý ròm cũng như không!

Lời than thở của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Sao lại như không? Quý giỏi toán lắm kia mà?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Quý ròm giỏi thì giỏi thật, nhưng nó quát tháo ghê quá! Nghe nó quát một hồi, chữ nghĩa chạy đi đâu hết ráo!

Nhỏ Hạnh cố nén cười:

- Nhưng nếu vậy sao Long theo học với Quý lâu thế? Gần những cả tháng kia mà?

- Tôi không muốn nghỉ, sợ Quý ròm buồn! – Tiểu Long chép miệng – Hơn nữa, trước khi học Quý ròm đã ra điều kiện "dù gặp bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ ngang", bây giờ muốn thoái lui cũng không được!

Nghe tới đây, nhỏ Hạnh không nhịn được liền phì cười. Nó chưa thấy ai ranh ma như Quý ròm. Biết mình không thể nào bỏ được tật la lối, liền láu lỉnh công bố một thứ "nội quy" không giống ai để bắt chẹt Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh cũng không thấy ai thật thà như Tiểu Long. Trước một điều kiện khả nghi như thế cũng không hề phản đối hoặc hỏi cho ra lẽ, cứ nhắm mắt nhắm mũi chấp nhận bừa để bây giờ than dài thở vắn.

Cười đã, ngoảnh lại thấy Tiểu Long ngồi buồn xo, nhỏ Hạnh vội lên tiếng an ủi:

- Thôi Long đừng buồn nữa! Để Hạnh chỉ cho Long học!

Tiểu Long như không tin vào tai mình:

- Hạnh kèm cho tôi học?

- Ừ.

Đề nghị bất ngờ của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long ngẩn ngơ. Nó quên béng mất chuyện nhỏ Hạnh là … con gái. Một nỗi ấm áp len vào tim nó.

Nhưng khi niềm phấn khích qua đi, Tiểu Long buồn bã lắc đầu:

- Không được đâu!

- Sao không được? – Nhỏ Hạnh tròn mắt.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Tôi đã lỡ ngoéo tay với Quý ròm rồi, không thể bỏ nó để quay sang học với Hạnh được!

- Long khờ ghê! – Nhỏ Hạnh nhăn mũi – Hạnh có bảo Long thôi học với Quý đâu!

Rồi xoè bàn tay ra trước mặt Tiểu Long, nhỏ Hạnh vừa đếm vừa chậm rãi giải thích:

- Đây nè! Thứ Ba, thứ Năm, thứ Bảy Long học với Quý. Còn những chiều thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu Long học với Hạnh! Sao, như vậy được không?

Nghe nhỏ Hạnh sắp xếp như vậy, Tiểu Long đã định gật đầu nhưng đến phút chót bỗng dưng nó lại đổi ý:

- Cũng không được! Tôi không thể học với Hạnh được!

- Sao lại vẫn không được? – Nhỏ Hạnh chưng hửng – Một ngày Long học với Quý, một ngày Long học với Hạnh kia mà?

- Thì vậy! – Tiểu Long nhăn nhó – Nhưng tôi không thể chiều nào cũng ôm tập đi học thêm được! Nhà tôi vắng người, tôi phải ở nhà trông em và thỉnh thoảng đi lấy hàng cho mẹ!

Tiểu Long giải thích một cách khổ sở. Từ chối lòng tốt của bạn, nó cảm thấy áy náy làm sao! Hơn nữa, nó còn sợ nhỏ Hạnh giận mình.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười xoà:

- Tưởng gì! Hạnh có bắt Long phải tới nhà Hạnh học đâu! Mỗi tuần ba buổi, Hạnh sẽ tới nhà Long!

Bữa đó, cho đến lúc nhỏ Hạnh ra về, Tiểu Long vẫn chẳng nói được một câu ra hồn. Thái độ của nhỏ Hạnh khiến nó cảm động đến mức không còn giữ được vẻ tự nhiên. Hoá ra bạn gái là thế! Nó dịu dàng hơn bạn trai gấp tỉ tỉ lần! Thật chả bù với thằng Quý ròm lúc nào cũng om sòm ầm ĩ cứ như thể trời sập đến nơi! Tôn một đứa con gái nhiệt tình và tử tế như nhỏ Hạnh lên làm "sư phụ" xét ra cũng không có gì quá đáng! Vả lại, đây là nó tự nguyện xin kèm cho mình học chứ mình có làm "đơn xin nhập học" nộp cho nó đâu! Trước khi bắt đầu học với "cô giáo Hạnh", Tiểu Long đã tự trấn an mình như thế và nó rất lấy làm hài lòng với ý nghĩ hay ho đó.

Quý ròm dĩ nhiên không hề hay biết gì về chuyện Tiểu Long học thêm với nhỏ Hạnh. Sợ Quý ròm tự ái, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã thoả thuận với

nhau không để lộ chuyện này cho bất kì một ai. Với Quý ròm, lại càng giấu biến.

Vì vậy Quý ròm như nở từng khúc ruột khi thấy tên học trò chậm chạp của mình bỗng dưng tiến bộ vượt bực.

Những buổi học chung gần đây, Quý ròm giảng đến đâu Tiểu Long hiểu đến đó y như thể nó vừa uống thuốc tiên vậy.

Thoạt đầu nói câu gì thấy Tiểu Long cũng gật, Quý ròm không yên bụng, tưởng nó giở mửng cũ, hiểu hay không gì cũng gật tuốt.

Nhưng đến khi kiểm tra lại sự thành thực của học trò bằng cách hỏi vặn hỏi vẹo đủ kiểu, hỏi kiểu nào thấy Tiểu Long cũng đáp ro ro, Quý ròm mới thật yên dạ. Nó sung sướng nhận xét:

- Mày khá lên thấy rõ rồi đấy!

Lần đầu tiên được "thầy" khen, Tiểu Long thích lắm. Nó cảm thấy người mình lâng lâng như đang bay bổng.

Quý ròm lại gật gù:

- Lúc về nhà, mày coi lại bài kĩ lắm phải không?

- Ừ, kĩ lắm! – Tiểu Long hùa theo – Hôm nào tao cũng học đến tận tối mịt!

- Mày cố gắng như vậy là tốt! – Quý ròm lên giọng "sư phụ" – Cứ cái đà này chẳng bao lâu mày sẽ học giỏi ngang tao với nhỏ Hạnh cho mà xem!

Thấy Quý ròm bắt đầu giở giọng huênh hoang, Tiểu Long buồn cười quá xá nhưng ngoài mặt nó vẫn giữ vẻ nghiêm trang:

- Ừ, tao sẽ cố!

Thái độ ngoan ngoãn của tên học trò khiến ông thầy cười tít mắt. Quý ròm không ngờ mình có khiếu dạy học đến thế. Tiểu Long vừa giỏi lại vừa ngoan. Mà nào có lâu la gì, mình chỉ mới kèm cho nó học chỉ hơn một tháng rưỡi chứ mấy!

Càng ngẫm nghĩ, Quý ròm càng phục mình. Càng phục mình, nó càng ba hoa. Ngả người vào lưng ghế, Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long, hắng giọng hỏi:

- Bây giờ mày có công nhận phương pháp giảng dạy của tao hiệu quả chưa?

- Công nhận! – Tiểu Long tặc lưỡi.

Không để ý đến vẻ mặt thờ ơ của tên học trò, Quý ròm hí hửng "phỏng vấn" tiếp:

- Vậy mày có công nhận nhờ tao … quát tháo nên mày mới cố học và đạt được tiến bộ như bây giờ không?

Ngay từ khi Quý ròm vừa mở "máy nổ", Tiểu Long đã định bụng nó nói nhăng nói nhít gì mặc xác, mình cứ gật đầu bừa cho xong.

Nhưng không ngờ Quý ròm được đằng chân lân đằng đầu. Nó hỏi cắc cớ kiểu đó, Tiểu Long không biết phải phản ứng ra sao.

Chính cái trò nạt nộ bắng nhắng của Quý ròm trước đây khiến Tiểu Long bữa nào ngồi học đầu óc cũng quay tít thò lò như cối xay thóc, người cứ hừng hực như sắp lên cơn sốt. Nếu không nhờ nhỏ Hạnh "ra tay nghĩa hiệp", giờ này chắc Tiểu Long vẫn còn học hành ì ạch như trâu nghé kéo cày và còn bị mấy cái hình thang, hình thoi chết tiệt kia làm khổ dài dài.

Vậy mà bây giờ Quý ròm bắt Tiểu Long phải lớn tiếng ca ngợi "công trạng" của cái trò quát tháo đinh tai đó thì quả là o ép thằng bạn của mình quá. Để bảo vệ bí mật về chuyện học chung giữa nó và nhỏ Hạnh, Tiểu Long sẵn sàng nói dối Quý ròm mọi thứ. Nhưng nói dối đến mức ngoác miệng bảo "nhờ mày quát tháo tao mới giỏi giang" thì Tiểu Long cảm thấy lương tâm cắn rứt quá xá.

Hỏi một hồi thấy Tiểu Long không đáp, mặt mày lại nhăn nhăn nhó nhó, Quý ròm sốt ruột:

- Sao, tao nói có đúng không?

- Ờ … ờ … – Tiểu Long ấp úng một cách khổ sở.

Thấy tên học trò ngoan ngoãn tự dưng giở quẻ, Quý ròm điên tiết:

- Đúng thì nói đúng, sai thì nói sai chứ "ờ, ờ" cái gì! Sao, đúng không?

Quý ròm đột ngột gầm lên khiến Tiểu Long hoảng vía. Nó lật đật gật đầu như cái máy:

- Đúng … đúng …

- Đúng thì nói đúng đại từ đầu cho rồi, còn bày đặt ngẫm nghĩ! – Quý ròm khoái chí cười toe.

Tiểu Long dở cười dở mếu. Cuối cùng chẳng biết làm sao, nó đành toét miệng cười phụ hoạ. Chứ chẳng lẽ ông thầy đang ngồi cười hề hề mà học trò lại nhăn răng ra khóc?

Chương 9

Từ ngày nhỏ Hạnh đến nhà "phụ đạo", trình độ của anh em Tiểu Long tăng tiến hẳn.

Sở dĩ nói bốn chữ "anh em Tiểu Long" bởi vì không chỉ ông anh mà cả cô em cũng tranh thủ nhờ "cô giáo" dễ mến này giảng giải biết bao nhiêu là thứ.

Hễ thấy nhỏ Hạnh kêu Tiểu Long ngồi vào học, bao giờ nhỏ Oanh cũng lấy tập của mình ra ngồi kế bên, chốc chốc lại quay sang hỏi:

- Chị Hạnh ơi! Hai số tự nhiên có tích bằng 50 thì chúng có phải là những đại lượng tỉ lệ nghịch không?

- Chị Hạnh ơi! Chị có biết bài toán "một con vịt trời đang bay gặp một đàn vịt trời" không? Lát chị chỉ dùm em nhé!

Chưa bao giờ nhỏ Hạnh từ chối một yêu cầu nào của nhỏ Oanh. Trước cặp mắt đen láy, mở to chờ đợi của cô em gái của bạn mình, bao giờ nhỏ Hạnh cũng dễ dãi gật đầu và sau đó thế nào nó cũng tận tình giảng giải cho đến chừng nào nhỏ Oanh thông suốt hết mới thôi.

Nhỏ Oanh không chỉ dừng lại ở môn toán. Có những hôm nó "lấn" sang các "lãnh vực" khác:

- Chị Hạnh ơi! "Mưa! Mưa!" là câu rút gọn hay câu đặc biệt hả chị?

Và kể cả trong những trường hợp như vậy, "cô giáo" Hạnh cũng luôn luôn làm nó thoả mãn.

Nhỏ Hạnh biết nhà Tiểu Long khó khăn hơn nhà mình và nhà Quý ròm. Cả nhà Tiểu Long đều làm lụng vất vả, kể cả hai ông anh phải nghỉ học bất đắc dĩ từ năm lớp chín. Mỗi buổi chiều, Tiểu Long và nhỏ Oanh vừa trông nhà vừa phụ đi lấy hàng cho mẹ. Nhỏ Oanh là con gái, lại phải làm việc nhà thay mẹ. Mà việc nhà thì bao nhiêu là thứ, chỉ nghĩ đến thôi nhỏ Hạnh đã phát khiếp. Ở nhà nhỏ Hạnh, mọi việc đã có dì Khuê làm giúp nên nó chả phải động tay động chân, chỉ lo học. Vậy mà nhỏ Oanh bé xíu kia, trạc cỡ tuổi với thằng Tùng em nó chứ mấy, đã phải cáng đáng hết mọi chuyện trong nhà khiến nó phục lăn.

"Trách nhiệm" của nhỏ Oanh nặng nề như vậy thì lấy đâu ra thì giờ để đi học thêm như những đứa trẻ ham học khác? Mà nếu sắp xếp được giờ giấc

thì không chắc bố mẹ của Tiểu Long sẽ dễ dàng lo liệu được khoản học phí cho con mình! Nhỏ Hạnh xao xuyến nhủ bụng và vì thế nó cảm thấy sung sướng khi được giúp đỡ cho cô em vất vả của bạn mình.

Sự hiện diện của nhỏ Hạnh vào những chiều ngày chẵn khiến căn nhà lụp xụp của Tiểu Long ấm áp hẳn lên. Tính tình dịu dàng của nó khiến mẹ của Tiểu Long rất quý mến. Nhỏ Oanh thì khỏi nói, càng ngày nó càng quyến luyến "cô giáo" Hạnh, lúc nào cũng lăng xăng quanh chỗ nhỏ Hạnh ngồi.

Tiểu Long tất nhiên là rất hài lòng về bạn mình. Nói chung, với nhỏ Hạnh, mọi cái điều đáng điểm mười. À, nhưng không, vẫn còn một "điểm yếu" nho nhỏ.

Hôm "khai giảng" lớp học thêm, Tiểu Long pha một li nước chanh đặt trước mặt nhỏ Hạnh để bạn mình vừa giảng bài vừa "thấm giọng".

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ uống đâu được hai, ba hớp. Đến khi Tiểu Long cúi đầu hí hoáy làm bài, bỗng nghe một tiếng "xoảng", nó giật mình ngẩng đầu lên, thấy "cô giáo" mặt mày xanh lè xanh lét. Chiếc li trên bàn biến mất. Còn dưới chân nhỏ Hạnh nước đổ lênh láng, mảnh thuỷ tinh văng tứ tung.

- Hạnh … Hạnh …

Nhỏ Hạnh ấp úng, mặt từ xanh chuyển qua đỏ.

Tiểu Long mỉm cười trấn an:

- Hạnh đừng lo! Nhà còn khối li mà sợ gì!

Rồi ngó quanh quất, không thấy nhỏ Oanh đâu, Tiểu Long xô ghế đứng lên:

- Để tôi dọn chỗ này cho!

- Đừng, đừng! – Nhỏ Hạnh vội vã xua tay – Để đó Hạnh dẹp cho, Long cứ ngồi làm bài đi!

Rồi không để Tiểu Long kịp ngăn cản, nhỏ Hạnh bước vội ra nhà sau tìm ki, chổi và giẻ lau.

Tưởng thế là xong, nhưng đến khi nhỏ Hạnh đem rác đi đổ, chẳng biết nó lục đục gì sau bếp mà một lát sau, Tiểu Long lại giật nảy người khi nghe vang lên một tiếng "xoảng" thứ hai nữa.

Hoảng hốt, Tiểu Long chạy vù xuống bếp.

Nhỏ Hạnh đang thất sắc đứng nhìn những mảnh vỡ trên nền nhà, mặt lộ rõ vẻ hoang mang.

- Hạnh lại làm vỡ li nữa hả? – Tiểu Long như không tin vào mắt mình.

- Ừ! – Nhỏ Hạnh lí nhí.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Chiếc li này ở đâu ra vậy?

- Ở trên kia! – Nhỏ Hạnh chỉ tay lên đầu chạn gỗ – Hạnh định lấy xuống rót một li nước khác nhưng … nhưng …

Nhỏ Hạnh nói tới đây, ngắc ngứ một hồi rồi chớp mắt làm thinh. Vẻ lóng ngóng của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long phì cười:

- Nhưng chả hiểu làm sao nó lại tuột khỏi tay chứ gì? – Rồi nó khoát tay – Thôi, lần này Hạnh để tôi "thanh toán" chỗ này cho! Hạnh lên nhà trên ngồi đi!

Nhỏ Hạnh không chịu:

- Để Hạnh phụ với Long dọn dẹp!

Hai đứa loay hoay gom những miếng vỡ vào ki rồi đem đổ xuống hố rác chỗ gốc chuối sau vườn.

Lúc đi vào, nhỏ Hạnh nhác thấy chiếc ca nhựa màu xanh treo lủng lẳng trên vách, liền hớn hở reo lên:

- Ôi, chiếc ca kìa!

Tiểu Long nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh, mặt ngơ ngác:

- Chiếc ca này có gì lạ đâu! Ở đâu chẳng có những chiếc ca như vậy!

Nhỏ Hạnh ấp úng:

- Nhưng nó bằng nhựa!

Mặt Tiểu Long càng đực ra:

- Bằng nhựa thì sao?

Nhỏ Hạnh dậm chân:

- Thì mình lỡ làm rớt nó cũng không bể chứ sao! Có vậy mà Long cũng không hiểu!

- À, à, – Tiểu Long gật gù – Bây giờ thì tôi hiểu rồi! Có nghĩa là Hạnh muốn tôi rót nước cho Hạnh trong chiếc ca này chứ gì?

- Thì vậy chứ còn sao nữa! – Nhỏ Hạnh lườm Tiểu Long một cái dài.

- Nhưng chả ai lại rót nước mời khách bằng chiếc ca to đùng như thế này cả! – Tiểu Long bối rối nói – Mẹ tôi biết mẹ tôi la chết!

- Nhưng Hạnh là bạn của Long chứ đâu phải là khách! – Nhỏ Hạnh cố thuyết phục, rồi thấy Tiểu Long lộ vẻ lưỡng lự, nó hùng hổ nói thêm – Long đừng lo! Khi nào mẹ Long rầy, Hạnh sẽ nói giùm cho!

Nhỏ Hạnh đã "năn nỉ" tới mức đó, Tiểu Long đành phải gượng gạo gật đầu. Hơn nữa nếu Tiểu Long cũng biết nếu nó cứ khăng khăng từ chối đề nghị thẳng thắn của nhỏ Hạnh thì chỉ trong vòng một tuần, nhà nó sẽ không còn lấy một cái li để uống nước.

Nhỏ Oanh không hay biết tất cả những diễn tiến đó nên khi từ ngoài đầu hẻm chạy vô, thấy nhỏ Hạnh đang bưng chiếc ca nhựa to tổ bố, nó liền sửng sốt kêu lên:

- Trời đất! Bộ ở nhà hết li rồi hay sao mà anh Long lấy chiếc ca này rót nước cho chị Hạnh?

Trước tiếng la bài hãi của nhỏ Oanh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh chẳng biết đáp sao, đành đưa mắt nhìn nhau tủm tỉm cười.

Tóm lại, nhỏ Hạnh chỉ mắc mỗi tật vụng về đó thôi. Ngoài ra, nó hầu như không có một khuyết điểm gì đáng kể. Nhưng bù lại, tay chân nó vụng về bao nhiêu thì đầu óc nó lại minh mẫn bấy nhiêu. Có những bài toán nom vô cùng rắc rối, hóc hiểm, Tiểu Long nhìn vào muốn hoa cả mắt, nhưng sau khi nhỏ Hạnh giảng xong thì chúng bỗng trở nên đơn giản, dễ hiểu cực kì. Nhờ vậy mà Tiểu Long càng ngày càng bớt sợ môn toán.

Tiểu Long hết sợ môn toán thì Quý ròm đâm sợ Tiểu Long. Một hôm nó nhìn "học trò" mình bằng ánh mắt "là lạ".

- Bây giờ mày không còn là thằng Tiểu Long nữa!

- Nghĩa là sao? – Tiểu Long ngơ ngác hỏi lại.

Quý ròm mỉm cười:

- Thằng Tiểu Long bạn tao lờ khờ chứ đâu có thông minh nghe đâu hiểu đó như mày!

Nhận xét ưu ái của Quý ròm làm Tiểu Long đỏ mặt:

- Tao mà thông minh gì!

Tiểu Long nói thật. Nó biết mình chẳng thông minh đến mức "nghe đâu hiểu đó" như Quý ròm khen. Sở dĩ nó có thể tiếp thu mau lẹ những bài giảng của Quý ròm chẳng qua nó đã được học với nhỏ Hạnh từ trước.

Mới đây cũng vậy. Quý ròm bảo:

- Về môn hình học coi như mày đã theo kịp chương trình ở lớp rồi! Kì tới mình bắt đầu học đại số!

Trước đây Tiểu Long sợ nhất là môn đại số. So với hình học, đại số rối rắm, phức tạp hơn nhiều. Hình học còn có hình vẽ này nọ, quên sạch sành sanh mọi định lí, nhìn vào mấy cái hình cũng còn đoán non đoán già được chút đỉnh. Đại số thì ôi thôi, toàn những số là số, lại thêm ngoặc lớn ngoặc bé, luỹ thừa đồ thị, hàm số phương trình đủ thứ hầm-bà-lằng! Mà đối với Tiểu Long, "tiểu số" nó học còn chưa thông, nói gì đến "đại số"! Đó là chưa kể đến cái "hằng đẳng thức đáng nhớ" quái quỷ gì gì đó. Trong sách người ta bảo là "đáng nhớ" mà sao Tiểu Long cảm thấy nó "chẳng đáng nhớ" tí nào, càng cố nhét vào đầu nó càng cố tìm cách chuồn ra.

Nhưng đó là nói "trước đây" kia. Còn từ ngày có nhỏ Hạnh theo "phò tá", Tiểu Long chẳng biết sợ là gì nữa.

Quý ròm mới dặn hôm trước, hôm sau nó đã thủ thỉ với nhỏ Hạnh:

- Bữa nay mình học đại số đi!

- Sao vậy?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Chiều mai Quý ròm chuyển qua … đại số!

Nhỏ Hạnh bật cười:

- Làm gì Long sợ Quý dữ vậy?

Miệng tuy nói đùa nhưng nhỏ Hạnh vẫn rút cuốn đại số ra. Rồi bằng lối giảng giải khúc chiết, rành rẽ, nhỏ Hạnh thong thả dẫn cậu học trò to xác len lỏi vào khu rừng rậm của những đa thức rườm rà.

Và đúng như Tiểu Long dự đoán, ngày hôm sau sự "thông minh sáng láng" của nó khiến Quý ròm một lần nữa phải kinh ngạc kêu lên:

- Trời đất! Cái đầu của mày mấy tuần nay làm bằng chất gì vậy hả Tiểu Long?

Thấy thằng ròm này tự dưng lại lôi "cái đầu" mình ra hỏi han về "chất liệu", Tiểu Long ngạc nhiên và tính đổ quạu. Nhưng chỉ trong thoáng mắt, nó chợt hiểu ra Quý ròm mắng yêu mình, liền lỏn lẻn đáp:

- Thì cũng như hồi nào đến giờ thôi chứ chất gì!

- Hồi nào đến giờ sao được mà hồi nào đến giờ! – Quý ròm khụt khịt mũi – Hồi trước tao có giảng ráo cả nước bọt mày cũng dễ gì hiểu được a (b + c) tức ab + ac lẹ như bây giờ!

- Thì được mày kèm một thời gian, đầu óc tao phải bớt chậm chạp đi chứ!

Tiểu Long vừa đáp vừa cúi nhìn xuống đất và gãi gãi đầu. Nhưng Quý ròm không để ý đến cử chỉ đó. Nó khoái chí cười toe:

- Ừ hén! Vậy mà tao quên bẵng đi mất!

Những ngày sau đó, Tiểu Long còn làm Quý ròm "khoái chí" thêm nhiều lần nữa. Nhưng có lẽ sự kiện sau đây mới làm Quý ròm thực sự nở mày nở mặt.

Hôm đó là tiết toán, thấy Hiếu gọi ba, bốn học trò lên kiểm tra, trong đó có cả Tiểu Long.

Khi Tiểu Long lững thững ôm tập đi lên bảng, ngoại trừ Quý ròm và nhỏ Hạnh, không ai chờ đợi một điều gì mới mẻ nơi nó cả. Mọi người đã quá quen với cảnh nó đứng ngắc nga ngắc ngứ hàng buổi trước bảng, hết gãi đầu đến gãi tay làm như nhiệm vụ quan trọng của nó trong lúc đó là làm sao cho … đỡ ngứa chứ không phải là trả lời những câu hỏi của thầy giáo.

Thầy Hiếu cũng chẳng lạ gì đứa học trò kém cỏi của mình, vốn xuất sắc trong vai … ông phỗng đá hơn là vai một học sinh lanh lẹ. Nếu có thể để trống cột điểm học sinh trong suốt năm học mà không ảnh hưởng gì đến việc xếp hạng, e rằng thầy cũng chẳng buồn gọi đến tên Tiểu Long làm gì!

Vì những lẽ đó mà khi Tiểu Long sè sẹ đặt tập lên bàn và buông thỏng hay tay nghiêm nghị chờ đợi, thầy Hiếu vẫn chẳng buồn nhìn nó, chỉ hờ hững hỏi:

- Muốn tìm mẫu thức chung của những phân thức đã cho, ta phải làm sao?

Hỏi xong, thầy Hiếu nhịp nhịp tay xuống bàn, vẻ như sẵn sàng chờ đợi và chịu đựng sự "câu giờ" của nó.

Nhưng trái với suy nghĩ của thầy, vừa nghe câu hỏi xong, Tiểu Long tuôn một tràng ro ro nghe bắt sướng lỗ tai:

- Thưa thầy, muốn tìm mẫu thức chung của những phân thức đã cho, ta phải phân tích các mẫu thức thành nhân tử, sau đó ta phải …

Tiểu Long "thuyết" một lèo nào là hệ số với luỹ thừa, số mũ với mẫu thức mà không hề vấp váp khiến cả lớp đang rì rầm bỗng nhiên im bặt như chợt phát hiện ra một chuyện lạ.

Thầy Hiếu như không tin vào tai mình. Rồi đoán chừng tên học trò "ăn may" nhờ một câu "trúng tủ", thầy gật gù thận trọng hỏi tiếp:

- Thế muốn quy đồng mẫu thức phải làm sao?

Nhưng Tiểu Long đã khiến thầy sửng sốt. Ngay cả với câu hỏi này, Tiểu Long cũng đáp ngay không cần nghĩ ngợi:

- Muốn quy đồng mẫu thức, ta phải tìm mẫu thức chung, sau đó nhân tử thức và mẫu thức của mỗi phân thức với nhân tử phụ của nó.

Tiểu Long vừa dứt câu, lớp học liền đâm nhốn nháo. Những tiếng xì xào vang lên từ các dãy bàn khiến thầy Hiếu phải quay mặt xuống, hắng giọng:

- Các em im lặng nào!

Rồi quay sang Tiểu Long, thầy gật gù:

- Khá lắm!

Nhưng dường như vẫn chưa tin đứa học trò kém cỏi xưa nay có thể đạt được một tiến bộ vượt bực như vậy, thầy với tay lấy viên phấn, bước ra khỏi chỗ ngồi và viết lên bảng một đề toán dài ngoằng, rồi bảo:

- Em giải bài toán này được không?

Đó là bài toán "tìm tập xác định của các phân thức". Những bài toán loại này ở nhà nhỏ Hạnh đã bắt Tiểu Long giải đi giải lại hàng chục lần nên nó chẳng còn lạ gì.

- Dạ, được ạ!

Tiểu Long lễ phép đáp và cầm lấy viên phấn trên tay thầy, nó nhíu mày tình toán và sau đó bắt đầu ghi ra hàng loạt những dãy số. Tiếng phấn kin kít trên mặt bảng đầy vẻ tự tin, mạnh dạn. Nhoáng một cái, bài toán đã được giải xong một cách chính xác.

Khi Tiểu Long vừa viết xong đáp số cuối cùng, chưa kịp buông tay, dưới lớp đã lập tức vang lên những tiếng vỗ tay rào rào kèm theo những tiếng reo hò phấn khích:

- Bữa nay cá chép hoá rồng, tụi mày ơi!

- Thật không thể nào tin được!

Có đứa liên hệ với sự kiện đặc biệt vừa xảy ra mấy ngày nay:

- Hiện tượng lạ! Nhật thực toàn phần!

Có đứa bắt chước giọng quảng cáo trên ti-vi:

- Kì lạ cứ như thể "tôi từ một đất nước xa xôi đến đây" vậy!

Bọn học trò ồn ào, huyên náo gấp mấy lần khi nãy nhưng có lẽ lần này thầy Hiếu đã hoàn toàn thoả mãn về Tiểu Long nên đâm dễ tính hẳn. Mặc cho lũ học trò nhao nhao dưới kia, thầy quay sang Tiểu Long đang đỏ mặt tía tai bên cạnh, giọng vui vẻ:

- Thầy rất hài lòng về em, Long ạ! Hôm nay thầy sẽ cho em điểm mười! Sự phấn đấu của em xứng đáng là một tấm gương để cho các bạn khác học tập!

Được thầy khen, mặt Tiểu Long càng đỏ nhừ. Và con điểm mười không mơ thấy nổi kia khiến chân nó run run cứ muốn khuỵu xuống. Từ trước đến nay, Tiểu Long chỉ mong đạt được điểm năm môn toán. Chỉ điểm năm thôi, cái điểm trung bình đối với các học sinh khác, Tiểu Long cũng đã vươn hoài không tới, nói chi đến điểm mười là cái điểm cao xa vời vợi chẳng khác nào sao Hoả. Vậy mà hôm nay cái "sao Hoả" đó … rớt trúng đầu nó, bảo nó không muốn xỉu sao được!

Nhưng khi cơn ngây ngất qua đi, Tiểu Long lại cảm thấy bần thần trong dạ. Nó hiểu sỡ dĩ nó đạt được tiến bộ như hiện nay, một phần nhờ công sức của nhỏ Hạnh. Nếu không có nhỏ Hạnh tận tình chỉ dẫn, chắc chắn nó không bao giờ có được vinh dự ngày hôm nay. Vậy mà thầy chỉ khen mỗi mình nó, trong khi người âm thầm đóng góp phía sau thầy chẳng hề hay biết, quả là bất công!

Ý nghĩ đó khiến Tiểu Long vô cùng bứt rứt. Vì vậy khi thầy Hiếu đưa trả tập và ra hiệu cho nó trở về chỗ, Tiểu Long bất thần vọt miệng:

- Thưa thầy …

- Gì thế em? – Thầy nhẹ nhàng hỏi.

- Thưa thầy … – Tiểu Long ấp úng – Sở dĩ em học khá toán là … nhờ bạn kèm đấy ạ!

- Ồ, hay quá! – Thầy Hiếu chớp chớp mắt – Thế bạn nào kèm em học thế?

Tiểu Long quay mặt xuống chỗ bàn mình ngồi. Nó đã định giơ tay chỉ nhỏ Hạnh nhưng chợt nhìn thấy vẻ mặt hồi hộp chờ đợi của Quý ròm, bất giác nó bỗng phân vân. Nếu bây giờ nó chỉ nhỏ Hạnh, hành động đó chẳng khác nào dội nước lạnh vào mặt Quý ròm. Hẳn Quý ròm thì chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Lỗi là do nó. Nó đã lén lút học thêm với nhỏ Hạnh mà không cho Quý ròm biết.

Nhưng nó cũng không thể chỉ Quý ròm, bởi như vậy chẳng khác nào nó phủi ơn của nhỏ Hạnh. Và nó sẽ chẳng còn mặt mũi nào để nhìn nhỏ Hạnh nữa.

Lần đầu tiên trong đời, Tiểu Long lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Tay nó cứ cào cào nơi túi quần như thể đang mắc kẹt chỗ đó, không thể nào nhấc lên để chỉ trỏ bất cứ ai.

Nhưng thầy Hiếu không hiểu được nỗi khổ của Tiểu Long.

- Bạn nào thế em? – Thầy giục.

Đúng vào lúc không thể nấn ná được nữa, Tiểu Long chợt bắt gặp cái nháy mắt của nhỏ Hạnh. Rồi sợ bạn mình không hiểu ý, nhỏ Hạnh khẽ kín đáo hất đầu về phía Quý ròm ra hiệu.

Như kẻ chết đuối vớ được cọc, Tiểu Long mừng rỡ đáp:

- Thưa thầy, bạn Quý ạ!

Cả lớp đang nín thở theo dõi, bỗng thở ào ra. Tưởng ai chứ "thần đồng toán" Quý ròm mà kèm thì mười thằng Tiểu Long cũng phải giỏi chứ đừng nói là một mình nó!

- Quý! – Thầy Hiếu hắng giọng.

Nghe thầy gọi, Quý ròm bẽn lẽn đứng lên.

- Em là một học sinh giỏi của trường ta, điều đó rất đáng biểu dương! – Thầy chậm rãi nói – Nhưng em biết giúp bạn học giỏi là chuyện còn đáng khen hơn nữa!

Quý ròm là học sinh cưng của thầy Hiếu. Trước nay nó đã được thầy khen không biết bao nhiêu lần, nhưng có lẽ chưa có lời khen nào làm nó

xúc động và sung sướng như bữa nay.

Thầy Hiếu không chỉ dừng lại ở đó. Thầy nói với cả lớp:

- Thầy đề nghị các em cho một tràng pháo tay để tán thưởng hành động đẹp đẽ của bạn Quý!

Được thầy "bật đèn xanh", cả lớp chồm dậy vỗ tay đôm đốp. Có đứa còn hứng chí thò tay vào ngăn bàn đập thùng thùng.

Duy có tiếng vỗ tay của Tiểu Long là uể oải nhưng không ai nhận thầy điều đó, trừ nhỏ Hạnh.

Thật ra Quý ròm cũng rất đáng được biểu dương! – Tiểu Long bâng khuâng nghĩ – Nó đã bỏ bao nhiêu thời gian và công sức để kèm cho mình học, mặc dù không hiệu quả. Nhưng dù sao những tràng pháo tay hôm nay lẽ ra nên dành cho nhỏ Hạnh. Như thế mới phải!

Chương 10

Được thầy khen, Quý ròm như nở từng khúc ruột. Mặt mày nó rạng rỡ suốt cả ngày hôm đó.

Trưa, Quý ròm không tài nào ngủ được. Nó cứ nằm trằn trọc, lăn qua lăn lại trên giường, đầu óc lúc nào cũng lởn vởn những hình ảnh huy hoàng ở lớp học ban sáng.

Đầu giờ chiều, rửa mặt xong, không nén đựoc Quý ròm khều nhỏ Diệp:

- Nè!

- Gì?

- Mày biết gì chưa?

- Biết gì là biết gì?

- Tao ấy mà!

- Anh sao?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Hồi sáng tao được thầy khen.

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Khen về chuyện gì?

- Chuyện tao kèm cho Tiểu Long học ấy! Hồi sáng Tiểu Long làm toán được điểm mười! – Quý ròm nói với giọng tự hào.

Nhỏ Diệp hít vào một hơi:

- Anh Tiểu Long được điểm mười thật hả?

- Thì thật chứ sao!

Quý ròm đáp, nó có vẻ phật ý về câu hỏi lại của nhỏ Diệp. Rồi như để chứng minh là mình không bịa chuyện, nó hào hứng "tường thuật":

- Thầy kêu Tiểu Long lên kiểm tra, hỏi câu nào nó đáp vanh vách câu đó khiến cả lớp cứ giương mắt ếch lên dòm. Rồi thầy ra một đề toán lên bảng, bắt Tiểu Long giải. Mà đề toán thì khó ơi là khó, đến tao cũng phải nghĩ nát óc, thế mà Tiểu Long nó chỉ phẩy tay một cái là xong …

- Nếu vậy thì thầy khen anh Tiểu Long chứ mắc gì khen anh?

Nhỏ Diệp hỏi chen ngang làm Quý ròm mất hứng. Nó quắc mắt:

- Cái con ngốc tử này, tao đã kể xong đâu! – Rồi nó chép miệng tiếp – Thấy vậy, thầy Hiếu sửng sốt kêu lên "Ôi, phép màu nào đã giúp em thành một học sinh giỏi toán như thế?" Tiểu Long liền chỉ ngay tao "Thưa thầy, bạn Quý chính là phép màu của em đấy ạ! Chính bạn ấy đã kèm cho em học bấy lâu nay!" Thế là thầy Hiếu bèn khen tao nức nở. Thầy còn bắt cả lớp vỗ tay hoan hô tao nữa. Tụi nó vỗ tay lớn đến mức học trò các lớp khác phải đổ xô qua xem, tưởng có … Thủ tướng tới thăm lớp tao!

Quý ròm chuyên nghề "thêm mắm dặm muối" vào câu chuyện. Nhỏ Diệp thừa biết điều đó. Nhưng lần này nó tin ông anh mình nói thật, ít ra là về chuyện Tiểu Long được điểm mười, mặc dù cái đề toán thầy Hiếu cho chắn chắn không khó đến mức Quý ròm mô tả.

Thời gian gần đây, để ý theo dõi, nhỏ Diệp thấy Tiểu Long học khá lên thấy rõ. Tuy không rành các chương trình toán lớp tám nhưng những lần lảng vảng lại gần "lớp học" của hai bậc đàn anh, nhỏ Diệp thấy Tiểu Long không còn nhăn mày nhíu mặt, mồ hôi mồ kê nhễ nhại như những buổi học đầu nữa. Bây giờ, Quý ròm giảng tới đâu, Tiểu Long gật đầu lia lịa tới đó, hệt như trên đời này chẳng có gì dễ bằng môn toán!

Mà cũng chẳng cần phải lại gần. Ngồi dưới bếp vểnh tay cả buổi vẫn thấy lớp học im ru bà rù, không hề nghe một lời quát tháo dội xuống, nhỏ Diệp biết tỏng trình độ của Tiểu Long bây giờ đã khác.

Quả thật, đã khá lâu nhỏ Diệp không nghe anh mình to tiếng với Tiểu Long. Đang nghĩ lan man, sực nhớ đến bài toán mới ra ở lớp, nhỏ Diệp lập tức níu áo Quý ròm, lém lỉnh:

- À, vậy bữa nay anh ban cho em một ít "phép màu" đi!

Quý ròm trừng mắt:

- Chọc quê tao hả mày?

- Chọc quê gì đâu! – Nhỏ Diệp cười nịnh – Em nhờ anh giảng toán giùm chứ bộ!

- Toán gì vậy? – Quý ròm nhún vai – Cũng "bán trứng" nữa hả?

- Bài này khác! Bài này khó hơn nhiều!

Vừa đáp nhỏ Diệp vừa lật đật chạy đi lấp tập.

- Để em đọc anh nghe hén! – Rồi không đợi Quý ròm có ý kiến, nó lật tập loạt soạt tìm đề toán và hắng giọng đọc – Ba bạn Hồng, Mai, Phượng

trồng ba cây: hồng, mai, phượng. Bạn trồng cây mai nói với Hồng: "Trong chúng ta không có ai trồng cây trùng với tên mình cả". Hỏi bạn nào đã trồng cây gì?

Nhỏ Diệp vừa đọc dứt đề toán, chưa kịp mở miệng hỏi, Quý ròm đã cười toe:

- Dễ ợt! Bạn Hồng trồng phượng, bạn Phượng trồng mai còn bạn Mai trồng hồng!

Thấy ông anh mình đáp ngay không cần nghĩ ngợi, nhỏ Diệp ngẩn mặt ra:

- Sao anh biết?

- Sao không biết! – Quý ròm gật gù – Này nhé! Bạn Hồng tất nhiên không thể trồng hồng, đúng không?

- Đúng. Vì trùng tên! – Nhỏ Diệp mau mắn.

- Bạn Hồng cũng không thể trồng mai, đúng không? – Quý ròm tiếp.

Khác với lần trước, lần này nhỏ Diệp lộ vẻ ngập ngừng:

- Không thể trồng mai hả? Sao lại không thể trồng mai?

- Sao mày ngốc thế! – Quý ròm nhăn mặt – Đề bài đã viết "Bạn trồng cây mai nói với Hồng" thì có nghĩa bạn Hồng không phải là người trồng mai chứ sao!

- Ờ há! – Nhỏ Diệp mừng rỡ buột miệng, quên béng mất chuyện vừa bị mắng "đồ ngốc".

Quý ròm lừ mắt:

- Vậy mày đã biết bạn Hồng trồng cây gì chưa?

Mắt nhỏ Diệp sáng lên:

- Cây phượng.

Quý ròm hừ mũi:

- Mấy cây còn lại cũng thế! Cứ từ đó suy ra!

Nghe ông anh nói vậy, nhỏ Diệp nhíu mày cố tự mình "suy ra". Nhưng nó "suy" tới "suy" lui một hồi vẫn chẳng "ra" được tí tẹo nào, liền hỏi:

- Khi nãy anh bảo bạn Phượng trồng cây gì vậy?

Quý ròm lạnh lùng:

- Cây roi.

Tưởng mình nghe nhầm, nhỏ Diệp vội vã hỏi lại:

- Anh bảo cây gì?

- Cây roi chứ cây gì! – Quý ròm khịt mũi – Cây roi để đét đít mông mày ấy!

Câu trả lời "hắc ám" của ông anh khiến nhỏ Diệp xịu mặt:

- Em hỏi đàng hoàng mà anh cứ nói gì đâu không!

Lời trách móc của nhỏ Diệp khiến Quý ròm nổi đoá.

- Bộ mày bảo tao là người không đàng hoàng hả? – Nó gầm lên. Rồi không để nhỏ Diệp kịp thanh minh, nó hùng hổ tiếp – Chính mày không đàng hoàng thì có! Làm toán làm tiếc gì mà cứ toàn hỏi đáp số trước! Học như mày mai mốt chỉ có đi … lượm bao ni-lông!

Quý ròm làm một tràng khiến nhỏ Diệp tối tăm mặt mũi. Nó mím môi uất ức:

- Tại khi nãy anh nói đáp số trước chứ bộ!

Quý ròm phẩy tay:

- Tao có miệng tao muốn nói gì tao nói! Còn mày chỉ được phép làm, không được phép hỏi!

Trước một ông anh ăn nói ngang như cua, nhỏ Diệp chẳng biết làm gì khác hơn là lặng lẽ cúi nhìn vào tập và cứ mỗi lần nghĩ đến việc mình bị mắng oan, mũi nó lại sụt sà sụt sịt.

Cái cảnh nhỏ Diệp vừa ngồi học vừa thỉnh thoảng đưa tay quệt nước mắt làm Quý ròm ngứa mắt. Nó cau mặt:

- Mày có thôi cái trò "mít ướt" đó đi không! Mày cứ "hức, hức" lên như thế, bà thấy bà lại mắng tao bây giờ!

- Ai bảo anh quát em chi! – Nhỏ Diệp dẩu môi.

- Bộ tao quát mày không được hả? – Quý ròm sừng sộ – Mày có thấy gương Tiểu Long không? Chính nhờ tao quát tháo suốt cả tháng đầu, nó mới cố học và khác lên như thế! Bây giờ nó đã sắp sửa học qua vật lí và hoá học rồi đấy!

Quý ròm lôi cái gương to tổ bố là Tiểu Long ra mong trấn áp cô em nhưng nhỏ Diệp chẳng có vẻ bị lung lạc. Nó vẫn tiếp tục phụng phịu:

- Nhưng em khác anh Tiểu Long! Anh Tiểu Long là con trai, em là con gái!

Quý ròm vung tay:

- Trai gái gì tao cũng quát tuốt! Dạy học mà không quát mắng thì chẳng bao giờ … có kết quả được! Chính thầy Hiếu còn khen ngợi … phương pháp của tao mà lại!

Thấy ông anh đem thầy ra làm bằng chứng, nhỏ Diệp cứng họng, mặc dù trong lòng đầy rẫy những nghi ngờ. Nó không buồn cãi nhau với Quý ròm nữa, mà lẳng lặng đưa tay gấp cuốn tập trước mặt lại và thong thả đứng dậy.

- Mày làm gì thế? – Quý ròm trố mắt.

- Em không học nữa! – Nhỏ Diệp thản nhiên – Phương pháp của anh không hợp với em!

- Trời ơi là trời! Rõ là đồ ngốc tử!

Quý ròm tức tối kêu lên. Nhưng mặc cho ông anh lồng lộn, nhỏ Diệp vẫn kiên quyết:

- Em ngốc kệ em! Ngốc còn hơn là đưa đầu cho anh mắng!

Thái độ tẩy chay của nhỏ Diệp khiến Quý ròm giận run người. Nó nghiến răng chồm dậy định chạy tới cốc cho nhỏ em một phát nhưng cuối cùng sợ "bứt dây động rừng", nó đành buông phịch người xuống ghế, thở hắt ra, giọng chán nản:

- Mặc xác mày! Cho mày học dốt suốt đời luôn!

Rồi vẫn chưa nguôi, nó lại làu bàu "triết lí" như một kẻ từng trải, ngán ngẩm nhân tình thế thái:

- Đời là thế! Bụt nhà chẳng bao giờ gọi là thiêng!

Quý ròm buồn lắm. Càng ngẫm nghĩ nó càng buồn. Nó không ngờ sau một thành tích tuyệt vời như thế, đến thầy Hiếu còn phải khen lấy khen để, nhỏ Diệp lại cả gan trở mặt với nó. Con nhỏ này đúng là chẳng biết trời cao đất dày là gì! Thái Sơn trước mặt mà nó chẳng nhìn ra, ngốc ơi là ngốc!

Lòng đầy tổn thương, Quý ròm lủi thủi bước ra khỏi nhà. Nó chẳng định đi đâu, chỉ lang thang nhắm mắt đưa chân cốt cho vơi ấm ức.

Thơ thẩn một hồi, Quý ròm sực nhớ tới Tiểu Long. Ừ nhỉ, tại sao mình không tâm sự với Tiểu Long để cho nguôi bực dọc? Chính Tiểu Long, kẻ đã

đạt được sự tiến bộ khả quan trong học tập nhờ vào "phương pháp quát tháo" của mình, sẽ là người thông cảm hơn ai hết sự hậm hực trong lòng "sư phụ" nó! Khi nghe mình kể, chắn chắn nó sẽ lên án thái độ của nhỏ Diệp tơi tả! Nó sẽ san sẻ và an ủi nỗi phiền muộn của mình. Nó sẽ nói "Người tốt bao giờ cũng lận đận …"

Quý ròm tiến về phía con hẻm dẫn vô nhà Tiểu Long với bước chân hăng hái.

Mẹ của Tiểu Long ngồi bán hàng đằng trước, nhác thấy Quý ròm liền mỉm cười niềm nở:

- Cháu vào nhà chơi đi! Tiểu Long có nhà đấy! Có cả Hạnh nữa!

Quý ròm "dạ" một tiếng rồi hăm hở tiến vào hẻm.

Khi bước vào gần tới cửa nhà Tiểu Long, nghe thấy tiếng rù rì vọng ra, Quý ròm nảy ra một ý nghĩ nghịch ngợm, bèn rón rén bước lại áp tai vào vách. Nó định nghe thử Tiểu Long và nhỏ Hạnh kháo với nhau những gì, lát nữa tìm cách trêu chọc chơi.

Nhưng dỏng tai một hồi, Quý ròm cảm thấy lạ quá. Hình như hai đứa bạn nó đang bàn tán về chuyện gì chứ không phải trò chuyện bình thường. Chẳng ai lại trò chuyện với giọng điệu đều đều như thầy giáo giảng bài thế cả.

Quý ròm lại tò mò lắng tai nghe. Lần này thì nó sửng sốt nhận ra đó là tiếng giảng bài thực sự. Nhỏ Hạnh đang giảng toán cho Tiểu Long học.

Điều vừa phát hiện khiến Quý ròm không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Sao lại có chuyện lạ lùng thế được? Tại sao nhỏ Hạnh lại đến đây giảng bài cho Tiểu Long? Tiểu Long đang học với mình kia mà? Nhỏ Hạnh chỉ mới kèm cho Tiểu Long học hôm nay hay đã lâu rồi?

Hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu Quý ròm. Và câu hỏi cuối cùng khiến nó giật bắn người như chạm phải dây điện.

Nhón trên đầu ngón chân, Quý ròm nín thở rón rén lùi xa khỏi bức vách. Và thay vì bước vào nhà, nó lẳng lặng quay trở ra đầu hẻm.

- Cháu đã gặp Tiểu Long chưa?

Thấy Quý ròm nhoáng một cái đã quay ra, mẹ Tiểu Long tỏ vẻ thắc mắc.

- Thấy Tiểu Long đang học nên cháu không vào! – Quý ròm lễ phép – Để hôm khác cháu tới!

Rồi làm như tình cờ, Quý ròm buột miệng hỏi:

- Bạn Hạnh kèm cho Tiểu Long học lâu chưa vậy hở bác?

Mẹ Tiểu Long nhíu mày:

- Cũng lâu rồi! Đâu khoảng tháng rưỡi nay! – Rồi bà chép miệng – Tội nghiệp con bé, nó siêng lắm! Chiều thứ Hai thứ Tư thứ Sáu nào nó cũng tới! Tiểu Long vừa học với cháu vừa học với Hạnh hèn gì nó chẳng khá! Hôm nó lần đầu tiên được điểm mười môn toán, cả nhà bác cứ y như là ngày hội ấy!

Khi nói những điều đó, mẹ Tiểu Long không giấu được niềm hoan hỉ long lanh trong đôi mắt và Quý ròm cảm nhận ngay sự cảm kích trong mắt bà khi bà âu yếm nhìn nó.

Nhưng Quý ròm lại chẳng thấy hân hoan tí tẹo nào cả. Thậm chí nó còn đỏ mặt khi đón nhận vẻ biết ơn của mẹ Tiểu Long. Bây giờ thì nó đã bàng hoàng hiểu ra chính nhỏ Hạnh là người đem lại kết quả học tập cho Tiểu Long chứ không phải nó. Bây giờ ngẫm lại nó mới nhớ ra Tiểu Long chỉ "thông minh sáng dạ" chừng khoảng một tháng rưỡi nay thôi, đúng vào thời điểm nhỏ Hạnh quỷ quái kia bắt đầu "nhúng tay" vào chuyện học tập của Tiểu Long.

Cái thằng to xác này đã học trước với nhỏ Hạnh ở nhà hèn gì hôm sau mình giảng đâu nó hiểu đó! Vậy mà mình ngu ngốc chẳng mảy may ngờ vực, cứ tưởng nó giỏi giang là nhờ mình, thật là xấu hổ. Xấu hổ nhất là khi được thầy Hiếu khen về thành tích "giúp bạn học tập" mặt mình cứ nhơn nhơn như một người hùng thực sự, thật chả ra làm sao!

Nhớ về hình ảnh hôm đó trên lớp, mặt Quý ròm nóng bừng và đỏ gay như tôm luộc may mà những người đi đường không ai để ý. Nhưng Quý ròm không giận Tiểu Long. Nó hiểu mọi chuyện là do nó. Chính nó quát tháo ỏm tỏi khiến Tiểu Long không học hành gì được, lại còn bắt tên học trò khốn khổ này "không được nghỉ ngang dù xảy ra bất cứ chuyện gì" nên Tiểu Long đành phải đóng kịch với nó.

Nhưng không thể kéo dài chuyện hiểu lầm này được! – Quý ròm bâng khuâng nhủ bụng – Tới tiết sinh hoạt lớp đầu tuần, mình sẽ nói rõ sự thật về sự tiến bộ của Tiểu Long cho cả lớp biết! Mình chẳng làm nên công trạng gì, chỉ giỏi tài nạt nộ, lại đi nhận vơ thành tích của nhỏ Hạnh thì mình đâu còn xứng đáng là nhà ảo thuật lừng danh Elvis Quý nữa!

Nhớ tới chuyện nạt nộ, Quý ròm bất giác nghĩ tới nhỏ Diệp, và lòng nó bỗng nhiên chùng xuống. Tội nghiệp em mình, có một ông anh được xưng tụng là "thần đồng toán" mà nó học toán lại chẳng ra sao! Chẳng qua là do "phương pháp quát tháo" của mình mà ra! Về chuyện này, có lẽ từ nay mình phải cố học tập "cô giáo Hạnh" của thằng Tiểu Long mới được!

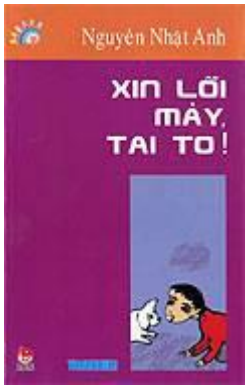
Nhỏ Diệp không hay biết gì những chuyển biến trong lòng ông anh nên nó kinh ngạc đến há hốc miệng khi thấy Quý ròm ở đâu bên ngoài chạy vù vào, vừa thở hổn hển vừa nói với nó bằng giọng ngọt ngào mà từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ nó chưa từng có "hân hạnh" nghe qua:

- Em đem bài toán khi nãy ra đây anh giảng lại cho! Lần nãy mà anh còn nói nặng em một tiếng, anh sẽ tôn em lên làm chị còn anh tụt xuống làm em ngay.

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

HẾT.

Tập 5: Xin lỗi mày, Tai To!

Đánh máy: Tammy Nguyễn
Chính tả: karitachi

Tóm tắt nội dung

Nhà nhỏ Hạnh có con Tai To. Trong một lần bất cẩn của thằng Tùng em nhỏ Hạnh để quên cuốn tập dưới đất, Tai To đã tha đi và xé làm đôi. Việc ấy khiến cho Tùng tức giận, áp dụng hình phạt lên con Tai To. Không chỉ có vậy, nó còn cùng Đạt thằng bạn cùng lớp làm những điều khiến dì Khuê lườm nó liên tục, bạn bè trong lớp lảng tránh, cô giáo giận giữ. Sự việc còn trở nên nghiêm trọng hơn khi ...

Chương 1

-Dì Khuê ơi! Dì Khuê à!

Đang ngồi đọc sách trên gác, tự nhiên phát hiện khung cảnh chung quanh vắng lặng, nhỏ Hạnh thấp thỏm buột miệng kêu.

Kêu xong, chờ một hồi chẳng nghe tiếng dì Khuê đáp, nhỏ Hạnh đoán dì đã đi chợ. Nhưng còn thằng Tùng, nó ở dưới nhà sao chẳng nghe tiếng lục đục quen thuộc? Hay nó đã chạy chơi đâu rồi?

Nhỏ Hạnh lại ngoác miệng:

- Tùng ơi! Tùng à!

Đúng như nó dự đoán, tiếng gọi của nó rơi tõm vào thinh không.

Đợi một lát, nhỏ Hạnh lại gân cổ gọi:

- Tùng ới ời!

Vẫn chẳng có tiếng đáp lại. Nhất định thằng này đã chuồn đi đâu rồi! Chẳng hiểu nó có nhớ khoá cửa ngoài không? Nhỏ Hạnh cau mày lẩm bẩm và sau một thoáng lưỡng lự, nó tiếc rẻ gấp cuốn sách đang đọc dở lại và lẹp xẹp lê bước xuống cầu thang.

Nhà dưới vắng tanh vắng ngắt. Suốt từ phòng ngủ, phòng làm việc của ba ra đến tận phòng khách tịnh không một bóng người. Giờ này ba mẹ đang ở sở làm, dì Khuê đi chợ còn thằng Tùng chắc sang chơi bên nhà hàng xóm.

Thực ra gặp những lúc yên tĩnh như thế này, nhỏ Hạnh thích lắm. Tính nó không ưa ồn ào náo nhiệt. Bao giờ đi học về, ăn cơm xong, nó cũng tót lên ghế bố nằm đọc sách. Đọc sách chán, nó lại ngồi vào bàn loay hoay giở tập ra học. Có một đứa con ham học như nhỏ Hạnh, ba mẹ chả cần nhắc nhở. Thậm chí mẹ còn lo âu, sợ nó học nhiều sinh ốm.

Nhỏ Hạnh không ốm nhưng đến năm học lớp năm, mẹ phát hiện nó mắc tật cận thị. Ngồi trong lớp, nhìn lên bảng chỉ thấy lờ mờ, nó cứ xin thầy đổi lên bàn trên liên tục. Đầu năm học, nó ngồi bàn thứ bảy. Sau đó nó chuyển lên bàn thứ sáu, rồi thứ năm. Ngồi bàn thứ năm một thời gian, nó lại xin lên bàn trên nữa. Cho đến khi được thầy xếp ngồi ở bàn đầu, vẫn không thấy rõ chữ trên bảng, nó bèn quay sang dòm tập đứa ngồi cạnh.

Vậy mà nhỏ Hạnh vẫn chưa biết mình bị cận thị. Cho đến hôm mẹ chở nó đi mua cuốn "Đạo đức" thì mọi chuyện mới vỡ lở. Sau khi đi lòng vòng

mấy hiệu sách vẫn không tìm thấy cuốn muốn mua, trên đường về lúc chạy qua một sạp sách báo bày bên lề đường, thấy người ta treo la liệt các loại sách giáo khoa, mẹ dừng xe lại, bảo:

- Con nhìn thử xem có cuốn "Đạo đức" trong đó không?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Đứng đây xa quá, con đâu có nhìn rõ chữ!

- Con không nói đùa đấy chứ? – Mẹ sửng sốt – Cách có mấy mét mà con không đọc thấy gì sao?

- Mẹ cũng có đọc được đâu! – Nhỏ Hạnh phụng phịu cãi – Nếu đọc được, mẹ đâu có bảo con!

Mẹ giải thích bằng giọng lo lắng:

- Nhưng mẹ bị cận thị, mà hôm nay mẹ lại quên mang theo kính! Còn con thì khác!

- Con chẳng khác tí nào đâu! – Nhỏ Hạnh hồn nhiên đáp – Ở lớp, con cũng chẳng nhìn thấy gì trên bảng, chỉ toàn nhìn tập bạn để chép bài!

Rồi nó hào hứng kể chuyện nó cứ dăm ba bữa lại phải xin đổi chỗ ngồi như thế nào và thầy nó chiều ý nó ra sao cho mẹ nghe.

Đến lúc đó, mẹ mới biết điều gì đã xảy ra với con mình. Ngay lập tức, mẹ đưa nó đến bệnh viện khám mắt và tiếp theo dẫn nó đến hiệu kính thuốc để sắm cho nó một cặp kính 1,5 đi-ốp theo chỉ dẫn của bác sĩ.

Chuyện đó xảy ra cách nay đã bao năm rồi, từ hồi nhỏ Hạnh chưa vào trường Tự Do và còn chưa biết Tiểu Long và Quý ròm là ai. Bây giờ cặp kính vẫn còn chễm chệ trên sống mũi nó, đã tăng thêm 0,5 đi-ốp và thỉnh thoảng lại xệ xuống khiến nó chốc chốc phải đưa tay đẩy lên.

Sở dĩ tác giả nói dông dài về nhỏ Hạnh như vậy không phải để giải thích tại sao nó đeo kính mà không đeo một thứ gì khác trên mắt mà chính là để cho bạn đọc thấy rằng nhỏ Hạnh là một đứa ham học ngay từ hồi còn học cấp một.

Và một đứa ham học như vậy sống trong cảnh nhà yên ắng cũng thích thú chẳng khác gì cá sống trong nước.

Nhưng là một đứa nhát gan, nhỏ Hạnh không tài nào yên tâm ngồi thu mình trên gác để tận hưởng cái thú đó. Nó cứ sợ thằng Tùng bỏ đi chơi quên khoá cửa, kẻ trộm sẽ thừa cơ lẻn vào nhà. Mà ở cái chung cư nó đang

sống, đã có khối nhà bị mất trộm. Cứ nghĩ đến cảnh mình đang ngồi đọc sách trên gác, còn kẻ trộm thì đang lục lọi vơ vét ở dưới nhà, nhỏ Hạnh đã nghe lạnh toát sống lưng.

Đã không nghĩ thì thôi, càng nghĩ vơ nghĩ vẩn, nhỏ Hạnh càng run. Nó thận trong bước ra kiểm tra cửa trước. Nhìn thoáng qua, thấy cửa khoá bên trong, nhỏ Hạnh thở phào. Như vậy là thằng Tùng còn ở trong nhà. Ủa, nhưng nó chui vào xó xỉnh nào kìa?

Nhỏ Hạnh dỏng tai nghe ngóng. Đứng một hồi, chẳng nghe thấy gì, nó nhíu mày đi lần xuống nhà sau.

Kế phòng ngủ là cánh cửa mở ra hành lang dẫn xuống bếp và phòng tắm. Ban ngày cánh cửa này luôn luôn mở, chỉ trước khi đi ngủ dì Khuê mới đóng lại.

Nhưng lúc này cánh cửa đang đóng im ỉm trước mặt nhỏ Hạnh. Ngạc nhiên, Hạnh rón rén lại gần áp tai vào cửa, và nó nghe rõ ràng có tiếng sột soạt và tiếng cười khúc khích ở đằng sau.

Chắc thằng quỷ Tùng lại giở trò nghịch tinh gì đây! Nhỏ Hạnh thầm nhủ và nhẹ nhàng đưa tay đẩy cửa. Nhưng cánh cửa hình như bị chặn từ bên kia bởi một vật nặng nào đó.

Nhỏ Hạnh mím môi xô mạnh. Chiếc ghế chướng ngại vật liền bị đẩy chệch qua một bên và cánh cửa hé ra.

Đập vào mắt nhỏ Hạnh là hai thằng nhóc. Một là thằng Tùng, đứa kia là thằng Đạt, bạn học cùng lớp với Tùng, nhà ở cách đây mấy dãy phố.

Hai đứa đang thích chí ngồi nhìn con Tai To cuống quýt đưa hai chân trước lên loay hoay tìm cách gỡ chiếc bao ni-lông úp trên mõm. Chiếc bao ni-lông được giữ chặt bằng một sợi dây thun ràng bên ngoài nên mặc dù rất cố gắng, con Tai To chẳng làm sao tháo tuột ra được. Nó cuống cuồng vùng vẫy, thậm chí bò toài xuống đất, lăn lộn một cách tuyệt vọng.

Nhỏ Hạnh xuất hiện đúng vào lúc ánh mắt con Tai To đang lộ vẻ van xin tội nghiệp.

- Này, này, các em làm gì thế? – Nhỏ Hạnh sửng sốt kêu lên.

Sự xuất hiện thình lình của bà chị khiến Tùng hốt hoảng:

- Tụi em có làm gì đâu ạ!

- Chơi nghịch thế mà bảo là không làm gì!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa bước lại chỗ Tai To, tháo chiếc bao quái ác trên mõm nó ra.

Tùng đã kịp thời lấy lại bình tĩnh. Nó dài giọng:

- Đấy chẳng phải là chơi nghịch! Em phạt nó đấy!

- Nó làm gì mà em phạt?

Tùng mím môi:

- Ai bảo nó xé tập của em!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Nó trèo lên bàn học của em à?

- Không phải là trèo lên bàn học! – Tùng ấp úng – Nhưng vẫn là xé tập!

- Chị chả hiểu gì cả! – Nhỏ Hạnh vờ ngơ ngác – Tập học bao giờ cũng được để ngăn nắp trên bàn. Con Tai To lại không trèo lên bàn được, thế làm sao nó có thể xé tập của em?

Câu hỏi oái oăm của bà chị làm Tùng cứng họng. Nó ngắc ngứ một lát rồi không nói không rằng, quay mình chạy vụt đi.

Lát sau, nó xuất hiện với cuốn tập tơi tả trên tay, giọng mếu máo:

- "Thành tích" của con Tai To đây nè! Em có nói dối với chị đâu!

Rồi nó sụt sịt, vẻ tức tưởi:

- May mà đây là cuốn tập nháp! Nếu nó xé cuốn tập học ở lớp, chắc em phải nghỉ học luôn!

Nhỏ Hạnh cầm cuốn tập săm soi một hồi rồi gật gù:

- Đúng là cuốn tập đã bị xé. Nhưng cók lẽ không phải do Tai To. Có thể một con chó hàng xóm đã gây ra chuyện này

- Chính con Tai To mà! – Tùng kêu lên đầy ấm ức – Em nhìn thấy rõ ràng! Thậm chí em còn rượt theo nó để giật cuốn tập lại!

- Nhưng em đã bảo Tai To không trèo lên bàn học của em kia mà? – Nhỏ Hạnh vặn vẹo – Thế thì làm sao nó đụng tới cuốn tập này được?

- Cuốn tập này ấy à? – Tùng bối rối hỏi lại, rồi sau một thoáng ngần ngừ nó đành tặc lưỡi thú nhận – Thực ra thì … cuốn tập này em không để trên bàn! Trưa hôm qua em nằm dưới sàn nhà tập vẽ, lúc dì Khuê giục đi ngủ, em vội vàng thế là … thế là …

Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn em:

- Thế là em cứ để cuốn tập dưới sàn, quên cất đi chứ gì?

- Thì vậy! – Tùng khụt khịt mũi tìm cách bào chữa – Nhưng mà ai chả có lúc quên! Mẹ thỉnh thoảng cũng bỏ quên chìa khoá rồi cuống cuồng đi tìm vậy!

- Đừng có lôi mẹ vào đây! – Nhỏ Hạnh nghiêm mặt – Em làm thì em chịu! Trong chuyện này cũng không thể trách Tai To được! Chỉ tại em cứ vứt tập vở bừa bãi dưới sàn thôi!

Tùng vùng vằng:

- Nhưng trước đây em vẫn bỏ quên tập dưới sàn nhà mà có xảy ra chuyện gì đâu! Chỉ tại mẹ đem con Tai To về thôi! Từ ngày có nó nhà ta mới lắm chuyện!

- Lêu lêu! Nói thế mà cũng nói được! – Nhỏ Hạnh quệt hai ngón tay vào má, trêu em – Chỉ có em luộm thuộm mới thấy lắm chuyện thôi! Đã vậy, còn đổ thừa cho Tai To nữa!

Bị nhỏ Hạnh tấn công tới tấp, nhất là trước mặt bạn bè, Tùng đỏ quạu:

- Chị nói gì mặc chị! Em cứ phạt nó đấy! Em bỏ quên tập dưới sàn thì chị cứ phạt em, nhưng Tai To xé tập của em thì em có quyền phạt nó!

Thằng Tùng đột ngột "lí sự" khiến nhỏ Hạnh ngớ người ra. Thông minh như nó mà trong lúc bất ngờ cũng không tìm ra cách nào để bắt bẻ được thằng em.

- Thôi được! – Cuối cùng nhỏ Hạnh hạ giọng – Em muốn phạt Tai To thì cứ phạt! Nhưng chỉ nên đánh khẽ nó vài cái thôi! Chả ai đi phạt một con chó bằng cách bịt mõm nó lại cả!

Từ khi nhỏ Hạnh xuất hiện rầy la cậu em, thằng Đạt vẫm im thin thít. Nó sợ chị thằng Tùng sẽ hỏi tội đồng loã của nó. Nhưng câu nói vừa rồi của nhỏ Hạnh khiến Đạt cảm thấy ngứa ngáy quá chừng.

- Thế mà có đấy! – Đạt đột ngột buột miệng – Ở nhà em vẫn thấy cậu em bịt mõm con Mi-na hoài!

- Con Mi-na nào? – Nhỏ Hạnh tròn mắt.

- Con chó của nhà em ấy! – Đạt chớp mắt – Ngày nào nó cũng bị cậu em phạt về đủ thứ tội!

- Ái chà chà! – Như phát giác ra điều gì, nhỏ Hạnh chợt kêu lên – Hoá ra trò bịt mõm này là em bày cho thằng Tùng phải không?

- Đâu có! – Đạt rùn vai – Trò đó ai mà chả biết, cần gì phải bày!

Lời bào chữa của Đạt chẳng thuyết phục được nhỏ Hạnh mảy may. Nhỏ Hạnh gí tay vào trán nó:

- Em là em hư lắm đấy nhé! Bày cho bạn toàn chuyện gì đâu không!

Rồi không để thằng nhóc kịp phân bua, nhỏ Hạnh cúi xuống ôm con Tai To đang nằm khép nép dưới chân, quay lưng đi thẳng một mạch.

Chương 2

Thực ra trong chuyện này Đạt có phần bị mắng oan.

Lúc thằng Tùng bảo nó chỉ cách "trừng phạt" con Tai To, nó đã không muốn nói nhưng thằng này cứ theo hỏi hoài nên nó không thể làm thinh mãi được.

Chả là sáng nay lúc ra chơi Tùng tuyên bố trước một đám bạn:

- Chiều nay tao sẽ trị tội con Tai To!

Nghe vậy, thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương ngạc nhiên lắm. Hai đứa này vốn rất mến Tai To. Lúc mẹ thằng Tùng mới đem con Tai To về, Tùng lên lớp khoe tíu tít và rủ Đạt, Nghị và nhỏ Cúc Phương về nhà để xem con cún tai dài đặc biệt của mình.

Vừa thấy con Tai To, Nghị đã trầm trồ:

- Con chó này khôn lắm đấy! Xem cặp mắt nó kìa, cứ long lanh như hai giọt nước ấy!

Còn nhỏ Cúc Phương thì không ngớt vuốt ve đôi tai dày rậm và dài thậm thượt của Tai To và luôn miệng hít hà:

- Ôi, con chó mới xinh làm sao! Trông chẳng khác nào một con chó bông!

Hai đứa thích con Tai To là thế, bây giờ nghe Tùng đòi trị tội nó, liền ngẩn người ra:

- Nó bị tội gì mà trị?

Tùng ra vẻ nghiêm trọng:

- Nó xé cuốn tập của tao!

- Ối trời! – Nghị buột miệng – Chó con nào mà chẳng ưa xé giấy xé tập! Nó ngứa răng ấy mà!

Nhỏ Cúc Phương cũng lên tiếng bênh vực Tai To:

- Tại Tùng thôi! Nếu Tùng cất tập cẩn thận thì con Tai To làm sao xé được!

Thấy hai đứa bạn đều hùa vào biện hộ, che chở cho Tai To, thậm chí nhỏ Cúc Phương còn có ý chê mình cẩu thả, Tùng ức lắm. Nó nghiến răng:

- Nhưng dù sao thì chiều nay Tai To vẫn phải bị phạt!

Quyết tâm của Tùng khiến Cúc Phương lo lắng. Nó chớp mắt:

- Nếu muốn phạt Tai To, Tùng chỉ cần gí mõm nó vào cuốn tập bị xé, nạt lớn vài tiếng là lần sau nó chừa ngay thôi!

Tùng "hứ" một tiếng:

- Thế mà cũng gọi là phạt! Đúng là trò con gái!

Nhỏ Cúc Phương đỏ mặt:

- Ở nhà Phương, mỗi lần con Tí Ti làm gì quấy, Phương vẫn phạt nó như thế, vào sau đó chẳng bao giờ nó dám tái phạm nữa!

- Nhưng đó là với con Tí Ti! – Tùng gạt phắt – Còn đây là con Tai To. Đã gọi là Tai To thì phải khác Tí Ti chứ lại! Với con Tai To mà phạt như thế, không chừng nó sẽ tưởng là … khen nó, lần sau nó lại làm tới!

Nghị rất muốn mở miệng xin tội cho Tai To nhưng thấy Tùng hùng hổ quá, nó biết nếu nó lên tiếng chẳng những không có kết quả gì mà chỉ tổ chọc giận thêm thằng Tùng.

Tùng cũng chẳng buồn ngó ngàng hay hỏi han gì đến Nghị. Biết thằng này cùng phe với Cúc Phương, "xin ý kiến" nó cũng vô ích, Tùng bèn quay sang Đạt là đứa nãy giờ vẫn im lặng một cách "khách quan":

- Làm sao để trị tội con Tai To hở mày?

Thằng Đạt được hỏi câu này chẳng khác nào được gãi trúng chỗ ngứa. Ở nhà ngày nào nó cũng chứng kiến cảnh cậu nó "hành hạ" con Mi-na. Hễ đi nhậu say về là cậu lôi con Mi-na ra bắt nó làm đủ trò, nào là đứng hai chân, nào là bò lết từ góc nhà này đến góc nhà khác, khi lại nhảy từ chiếc ghế này qua chiếc ghế nọ. Cũng có lúc cậu đặt con Mi-na lên đầu tủ cao nghễu và khoái trá nhìn nó run rẩy đi vòng quanh, vừa đi vừa rên ư ử, đôi mắt sợ hãi nhìn dáo dác khắp nơi tìm chỗ xuống. Khi cao hứng cậu còn ném con Mi-na tít lên trên cao rồi đợi nó rơi xuống, thò tay ra chụp. Con Mi-na sợ nhất trò này. Mỗi lần bị ném bổng lên trời như vậy, chân cẳng nó cuống cuồng và cặp mắt thất thần trông đến tội.

Mẹ thằng Đạt rất ghét những trò tai quái của cậu nó. Nhưng lần nào bị mẹ nó rầy la, cậu nó cũng chỉ thôi hành hạ con Mi-na chừng vài ba ngày, sau đó chứng nào vẫn tật nấy. Thường thì vào những lúc tỉnh, cậu nó nom cũng hiền lành ra phết. Suốt ngày cậu nằm đong đưa trên võng, ngủ gà ngủ gật, lúc thức thì mở ti-vi ra xem. Những lúc ấy, con Mi-na mặc sức ung

dung lượn lờ quanh nhà mà chẳng lo tai hoạ ập xuống đầu. Chỉ đến chiều tối, lúc cậu đi làm lai rai ba xị ngoài các quán cóc trở về, con Mina mới bắt đầu nếm mùi đau khổ. Lần nào cũng vậy, hễ nghe tiếng chân xiêu vẹo của cậu vang lên trước cửa, con Mi-na liền cụp đuôi lẩn tuốt vào gầm giường, gầm tủ, thậm chí có hôm nó trốn biệt trong toi-lét. Nhưng dù nấp lánh ở đâu, cuối cùng nó cũng bị cậu lôi ra và tung bổng lên không.

Cậu bị cơ quan đuổi việc gần nửa năm nay mà chưa tìm được chỗ làm mới. Vin cớ đó, chiều nào cậu cũng lẻn ra khỏi nhà "uống vài tợp rượu cho đỡ buồn" theo cách nói của cậu. Khổ nỗi, cậu càng đỡ buồn chừng nào thì con Mi-na lại buồn thêm chừng nấy!

Đạt không tham gia vào trò nghịch tinh của ông cậu thất chí nhưng nó hoàn toàn thờ ơ trước số phận khốn khổ của con Mi-na. Bởi một lẽ đơn giản là nó cũng chẳng ưa gì con Mi-na. Tổ dân phố nó ở lúc này đang có phong trào xây dựng gia đình văn hoá mới; ngoài các khoản khác mỗi nhà đều phải cam kết không được thả chó chạy rong ngoài đường. Và từ ngày bị nhốt trong nhà, con Mi-na cứ ị vãi tứ tung và Đạt, vốn không anh không em, mỗi ngày phải è cổ ra hốt phân và chùi rửa nền nhà ba, bốn lượt.

Chính vì cái công việc nhọc nhằn đó mà Đạt căm con Mi-na không để đâu cho hết và trái với mẹ nó, Đạt chẳng hề xót ruột trước việc cậu nó đối xử tệ hại với con chó trong nhà mình.

Khi thằng Tùng "vấn kế" nó về cách trừng phạt con Tai To về tội xé tập, trong đầu Đạt nảy ra không biết bao nhiêu là cách thức, những cách thức cậu nó vẫn thường áp dụng với con Mi-na.

Nhưng thấy cặp mắt thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương đang hau háu nhìn mình, Đạt không dám công khai bày cách cho Tùng. Nó thừa biết hai đứa này yêu quý con Tai To vô cùng, nếu nó dại dột xui thằng Tùng nặng tay với Tai To thế nào hai đứa này cũng không để yên cho nó.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Đạt liếm cặp môi khô rang:

- Tuỳ mày thôi! Tai To là của mày, mày muốn trị cách nào chẳng được!

Lối nói nước đôi của Đạt không làm Tùng thoả mãn. Nó khăng khăng:

- Nhưng tao muốn mày chỉ cách cho tao kìa!

- Cách hả? – Đạt nuốt nước bọt – Thiếu gì cách!

Tùng nôn nóng:

- Nhưng mà cách gì? Mày chỉ tao một cách đi!

Trước sự dồn thúc của Tùng, Đạt biết mình khó lòng từ chối. Nó hỏi Tùng nhưng mắt lại khẽ liếc Nghị và Cúc Phương:

- Con Tai To phạm tội xé tập phải không?

Tùng nhăn nhó:

- Mày biết rồi mà còn hỏi!

Phớt lờ vẻ trách móc của bạn, Đạt thản nhiên hỏi tiếp:

- Mà cắn xé là lỗi của cái mõm, đúng không?

- Đúng! – Tùng gật đầu.

Đạt kết luận gọn lỏn:

- Vậy phải trị tội cái mõm của con Tai To!

Tùng chớp mắt:

- Trị cách sao?

Đạt ngó lơ chỗ khác:

- Lấy bao ni-lông bịt mõm nó lại!

- Ừ hay đấy! – Tùng hân hoan – Tao sẽ trị tội bằng cách bịt mõm nó!

Nhỏ Cúc Phương nãy giờ vầm im lặng và hồi hộp theo dõi cuộc đối thoại giữa Tùng và Đạt, đến lúc này thấy "tính mạng" của Tai To sắp bị nguy ngập, liền hớt hải can thiệp:

- Không được! Các bạn làm như thế Tai To sẽ ngộp thở chết mất!

Tùng nhún vai:

- Chết sao được mà chết! Tai To chứ có phải là Tí Ti đâu!

- Chết đấy! – Nghị rụt rè chen lời – Không có không khí thì chả ai sống được!

Thấy đề nghị của mình bị Nghị và Cúc Phương bài bác, Đạt tức lắm. Nó hừ mũi:

- Chả biết gì mà cũng nói! Trước khi bịt mõm con Tai To, bọn này đục sẵn vài lỗ nơi đáy bao cho nó thở chứ lại!

Mặc dù vẫn còn ấm ức nhưng nghe Đạt nói như vậy, Nghị và Cúc Phương không nghĩ ra lí do gì để khuyên hai đứa bạn của mình từ bỏ cái kế hoạch trừng phạt quỷ quái kia.

Trưa đó, lúc chen ra cổng giờ tan học, Tùng nháy mắt với Đạt:

- Chiều ghé nhà tao chơi!

Như hiểu ý, Đạt không hỏi đi hỏi lại, chỉ mỉm cười gật đầu.

Và như các bạn đã biết, trong khi hai ông nhóc đang lén lút "thưởng thức" màn trừng phạt con Tai To thì nhỏ Hạnh thình lình xuất hiện và mắng cho một trận.

Khi nhỏ Hạnh ôm Tai To đi mất, Đạt liếc Tùng vẻ hờn trách:

- Tại mày mà tao bị chị Hạnh mắng!

- Sao lại tại tao?

- Chứ gì nữa! – Đạt ai oán – Hồi sáng trên trường tao đã nhất định không chịu bày cách cho mày, mày lại cứ theo hỏi hoài!

Giọng điệu than van của Đạt khiến Tùng chẳng ham cãi. Nó thở ra một hơi dài:

- Đầu đuôi cũng tại con Tai To cả thôi! Vì nó mà trước nay tao cũng đã bị mắng không biết bao nhiêu lần!

Tùng nói câu đó cốt để an ủi bạn. Nhưng khi lời nói thốt ra khỏi cửa miệng, bất giác Tùng cảm thấy tủi thân vô cùng.

Ừ, từ ngày mẹ đem con Tai To về, Tùng chẳng còn được cả nhà cưng chiều như trước. Trước đây, Tùng là út, cái gì cũng được ưu tiên. Mẹ lúc nào cũng nhắc chằm chặp:

- Khuê ơi, lát nữa Tùng đi học thêm, em nhớ lấy cơm cho cháu ăn trước nghen!

- Hạnh ơi, con xem ấm nước sôi chưa, bảo Tùng xuống tắm đi con!

Hồi trước Tùng cứ như cậu hoàng con, cả nhà luôn xúm xít quanh nó. Nhưng cái thời huy hoàng đó đã qua mất rồi. Vị trí béo bở của nó đã bị Tai To nhảy vô chiếm mất. Bây giờ mẹ lúc nào cũng Tai To:

- Khuê ơi, Tai To ăn cơm chưa vậy?

- Hạnh ơi, dẫn Tai To đi tắm đi con!

Cái tên Tùng thân yêu ngày nào chưa hoàn toàn biến mất trên môi mẹ nhưng đã bị "giảm giá" đi nhiều trước sự cạnh tranh ngày càng tăng của Tai To.

Nhưng điều khiến Tùng mủi lòng nhất là không chỉ mẹ, mà cả dì Khuê và chị Hạnh của nó cũng đều tỏ ra yêu quý Tai To hơn nó.

Hễ mỗi lần trong nhà vang lên tiếng "ẳng ẳng" của Tai To là bao nhiêu cái miệng lại đồng loạt réo tên nó:

- Tùng! Cháu làm gì con Tai To thế?

- Tùng! Em lại đánh con Tai To nữa phải không?

Trong khi chẳng ai buồn điều tra trước đó con Tai To đã giở trò gì với Tùng. Mà ai chứ Tai To thì lắm trò nghịch tinh!

Ba ngày đầu mới về, còn lạ cảnh lạ người, con Tai To giả bộ rụt rè, hiền thục. Trông cái cảnh nó vừa bò rón rén vừa lấm lét nhìn quanh, mũi khịt khịt đánh hơi, ai cũng tội. Nhưng qua đến ngày thứ tư là nó phô ngay bộ mặt thật ra. Nó chạy ngúng ngoắng khắp nhà, chui rúc không chừa một xó xỉnh nào, chốc chốc lại cao hứng phóng vèo vèo như những tay lái xe bạt mạng ngoài phố, vừa phóng vừa luồn dưới gầm bàn, chui cả qua giữa hai chân của mọi người khiến dì Khuê đang bưng khay trà vừa chùi rửa từ bếp đi lên phải la oai oái.

Nhưng cái trò mà Tai To thích nhất là nhảy chồm chồm theo Tùng. Nhưng chỉ nhảy suông thì chả có gì vui, nó vừa nhảy vừa há mõm đớp lấy gấu quần soọc của Tùng kéo lấy kéo để một cách khoái chí bao nhiêu thì cái người bị nó kéo quần càng bực mình bấy nhiêu.

Thoạt đầu Tùng nhỏ nhẹ:

- Tao không giỡn với mày à nghen!

Tùng bảo "không giỡn" nhưng Tai To lại láu táu hiểu thành "tao thích giỡn với mày lắm" nên nó càng ra sức nhảy và ra sức kéo.

Tùng sầm mặt:

- Thôi nghen! Tao cảnh cáo mày lần chót đấy! Liệu hồn!

Tai To lại nghe thành "đố mày kéo sao cho tuột luôn ra được" nên lần này vừa táp được mẩu quần của Tùng nó liền ngoạm chặt không chịu nhả ra khiến người nó bị hỏng khỏi mặt đất và treo lơ lơ lửng giữa không trung nom rất buồn cười.

Nhưng Tùng không cười được. Sợ bị rách quần, nó lật đật vung mạnh chân khiến con Tai To văng ra xa rơi đánh bịch. Thế là Tai To liền giở trò "ăn vạ" bằng cách ngoác mõm kêu ủng oẳng ra vẻ ta đây đang bị thằng

Tùng oắt con này hiếp đáp ghê lắm. Tiếng kêu cố làm ra vẻ thảm thiết của Tai To lập tức kéo theo hàng loạt những tiếng kêu thảm thiết khác:

- Trời ơi, có chuyện gì thế Tai To?

- Tùng ơi, sao con lại đánh "em"?

Tùng ức lắm. Mọi người cứ làm như thể nó là đứa hung hăng gây sự còn Tai To bao giờ cũng nhu mì nhủ mỉ! Và nếu Tùng gân cổ phân trần thế nào cũng bị gạt đi:

- Em đùa một tí mà cũng nổi đoá!

Nhưng nỗi oan của Tùng không chỉ có thế. Có những lúc nó chẳng hề đụng chạm gì đến Tai To – nó ngồi học ở nhà trước, Tai To chơi đùa ở nhà sau – nhưng hễ Tai To thình lình kêu toáng lên vì một nguyên nhân lãng xẹt nào đó, chẳng hạn bị bọ đốt hoặc do mải chui rúc phá phách bị kẹt đuôi vào các thanh gỗ ngổn ngang trong góc bếp, là mọi người lập tức nghĩ ngay đến nó và tất cả những câu ca thán tuôn ra từ cửa miệng mọi người bao giờ cũng bắt đầu bằng hai tiếng "Tùng ơi".

Chính vì những bất công mà nó phải chịu đựng ngày này qua ngày khác như thế khiến Tùng cảm thấy Tai To không còn đáng yêu như ngày đầu mẹ mới đem về nữa. Đối với Tùng, Tai To đã trở thành một tên phá rối khó ưa.

Chương 3

Sự có mặt của Tai To trong nhà nhỏ Hạnh bắt nguồn từ một lí do rất buồn cười

Chả là thời gian gần đây, không hiểu sao ba mẹ Hạnh bỗng nhiên "thích" cãi nhau. Tất nhiên ba mẹ không đi đến chỗ to tiếng nhưng nói chung vẫn là "bất đồng", có nghĩa là khi bàn bạc về chuyện nào đó, ba mẹ cứ mỗi người mỗi ý, không ai chịu ai, thế là đi đến chỗ nói qua nói lại. Người ta gọi như thế là "khắc khẩu".

Một bà bạn của mẹ không biết nghe ai nói khuyên mẹ nên nuôi một con vật ba màu trong nhà. Có con vật này, chuyện "khắc khẩu" sẽ chấm dứt ngay, vợ chồng sẽ lập tức hoà thuận như cũ.

Mẹ nói chuyện đó với ba, ba cười:

- Tuỳ em! Nuôi một con gì đó trong nhà cũng hay!

Mẹ nhíu mày:

- Nuôi con gì bây giờ?

Ba gãi cằm:

- Muốn có đủ ba màu thì kiếm một con mèo tam thể!

- Eo ơi, em sợ mèo lắm! – Mẹ rụt cổ.

Ba nhún vai:

- Vậy thì kiếm một chú cún! – Rồi ba chép miệng nói thêm – Nhưng tìm được một con chó ba màu thì hơi gay!

Nhưng rồi mẹ vẫn tìm ra. Một tuần sau, mẹ ôm về một chú cún không những ba màu – trắng, vàng và điểm một ít đen – mà còn rất xinh, tai dài thậm thượt. Ba liền đặt tên là Tai To.

"Sự tích" về con Tai To là như vậy. Khi nhỏ Hạnh vui miệng kể chuyện đó với cậu em, Tùng nhún vai hệt người lớn:

- Mẹ như thế là mê tín dị đoan! Cô em bảo mê tín dị đoan là không tốt!

- Oai ghê nhỉ! – Nhỏ Hạnh cười – Dám phê bình cả mẹ cơ đấy!

Tùng tiếp tục nghiêm nghị:

- Cả ba nữa! Ba là nhà báo mà cũng mê tín dị đoan!

Nhỏ Hạnh bênh ba:

- Không phải đâu! Ba chỉ chiều mẹ thôi!

Tùng gọn lỏn:

- Lẽ ra ba không nên chiều mẹ những chuyện như thế mới phải!

Rồi trước vẻ mặt sửng sốt của bà chị, Tùng khệnh khạng bỏ đi, lòng vô cùng đắc ý vì đã dám oai vệ phê phán những "khuyết điểm" của ba mẹ.

Tối hôm đó, khi đem những câu nói của Tùng rụt rè thuật lại cho ba nghe, nhỏ Hạnh ngạc nhiên thấy ba gật đầu vui vẻ:

- Tùng nói đúng đấy! Không nên mê tín dị đoan!

- Thế sao ba mẹ lại đem con Tai To về nhà? – Nhỏ Hạnh trố mắt

Ba mỉm cười:

- Đây không phải là mê tín dị đoan mà là một "liệu pháp tâm lí"!

- "Liệu pháp tâm lí" là sao hả ba? – Nhỏ Hạnh đi từ thắc mắc này đến thắc mắc khác.

- Như thế này này! – Ba buông tờ báo đọc dở xuống bàn, khoa tay giải thích – Tất nhiên cả ba lẫn mẹ không ai tin con Tai To sẽ làm được điều kì diệu là giúp cho ba mẹ bớt cãi nhau. Nhưng một khi đã có nó trong nhà, cái ý nghĩ về điều kì diệu đó sẽ ám ảnh và chi phối hành động của ba mẹ, giúp ba mẹ lúc nào cũng kiểm soát được những gì sắp sửa xảy ra, con hiểu không?

- Con chỉ hiểu sơ sơ! – Nhỏ Hạnh bẽn lẽn thú nhận.

- Hiểu sơ sơ là được rồi! – Ba nheo mắt gật gù – Khi nào lớn lên con sẽ hiểu rõ hơn!

Quả thực nhỏ Hạnh dù rất thông minh cũng không thể hiểu hết những điều ba nói. Nhưng nó cũng chả cần hiểu hết. Nó chỉ cần biết hai điều quan trọng nhất: một, ba mẹ không phải là những người mê tín dị đoan; hai, sự có mặt của con Tai To trong nhà rõ ràng giúp cho quan hệ giữa ba mẹ nó tốt hơn. Và chỉ cần điều thứ hai thôi nhỏ Hạnh đã thấy yêu quý con Tai To gấp bội.

Thằng Tùng tất nhiên chẳng biết gì về "sứ mệnh trọng đại" của Tai To. Mà nếu nhỏ Hạnh có giải thích đến ráo nước bọt, chắc nó cũng không hiểu, có khi nó còn lên án nhỏ Hạnh nhiễm cái thói "mê tín dị đoan" của ba mẹ nữa không chừng! Nghĩ vậy nên nhỏ Hạnh chẳng hó hé gì với em về

chuyện của ba mẹ nữa. Còn Tùng vẫn tiếp tục liên kết với Đạt trong việc nghĩ ra hết trò này đến trò khác để trừng phạt đủ thứ tội vớ vẩn của Tai To.

Chiều thứ Tư mới đây, Tùng rủ Đạt về nhà. Thừa lúc ba mẹ đi làm, nhỏ Hạnh đi "dạy kèm" đằng nhà Tiểu Long còn dì Khuê mải lục đục dưới bếp, hai đứa lôi con Tai To ra tập bò.

Tùng ngồi bệt dưới sàn nhà. Cách một quãng, Đạt ngồi xổm, hai tay giữ con Tai To.

- Khi nào tao thả tay ra, mày kêu nó bò lại!

Đạt dặn và từ từ buông tay.

Tùng liền chúm môi huýt sáo:

- Tai To! Bò lại đây!

Nghe kêu, Tai To vẫy đuôi phóng vụt lại.

Nhưng nó mới chạy được vài ba bước đã bị Đạt chồm tới kéo lại. Đạt cốc lên đầu nó một phát:

- Đồ ngốc! Bảo mày bò chứ đâu phải bảo mày chạy!

Tai To không hiểu tại sao mình bị ăn đòn, liền co rúm người lại.

Tùng lại kêu, lần này nó không huýt sáo mà đập đập tay xuống đất:

- Bò lại đây, Tai To!

Tai To lấm lét nhìn Tùng, mặt lộ vẻ phân vân, đuôi cụp xuống. Vừa rồi nghe kêu vội vã chạy lại liền bị ngay một cái cốc vào đầu, bây giờ nó vẫn còn hoang mang. Nghe tiếng gọi của cậu chủ nhỏ, Tai To cảm thấy ngứa chân ngứa cẳng vô vùng nhưng không dám bước, cứ đứng đực tại chỗ giương mắt nhìn.

- Bò lại đây đi nào! – Tùng lại gọi.

Bây giờ thì Tai To đã chồn chân lắm. Mắt vẫn dán chặt vào Tùng, nó nhích chân lên trước một tí để thăm dò, đuôi ngập ngừng ve vẩy. Nó biểu lộ thái độ một cách dè dặt, vẻ như sẵn sàng thu người lại nếu chẳng may có biến.

Đến khi thấy chẳng có ai nói gì, mặt nó rạng lên, đuôi ngoáy lia và bốn chân chụm lại lấy đà phóng tới. Nhưng đúng vào lúc lòng nó đã hoàn toàn cởi bỏ mọi ngờ vực và sợ hãi thì có một bàn tay nắm chặt lấy cổ nó và tiếng Đạt gầm gừ:

- Cái đồ đần độn này! Bò là như thế đấy hả?

Tai To chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã ăn thêm một cái cốc nữa. Nó sợ hãi nằm bẹp người xuống.

- Đúng rồi! – Tùng reo lên – Bò là phải nằm sát xuống như thế đấy!

Rồi nó vẫy tay:

- Nào! Cứ thế mà bò lại đây!

Nhưng lần này thì Tai To chẳng buồn nhúc nhích. Nó đã hãi lắm rồi. Hãi nhất là nó chẳng biết hai cái thằng người bé tí lúc nào cũng sẵn sàng gõ vào đầu nó những cú đau điếng kia thực sự muốn gì ở nó. Cậu chủ nhỏ thì vẫy vẫy, gọi gọi nhưng bạn của cậu dường như lại không muốn nó vâng lời. Rõ khổ!

Tai To cứ nằm dán người xuống sàn nhà, mõm đặt trên hai chân trước, mắt sợ sệt nhìn quanh.

- Nhìn cái gì! Có bò lại đây không thì bảo! – Tùng sốt ruột gắt.

Tai To không bò mà cũng không "bảo". Nó vẫn tiếp tục nhìn dáo dác và có một lúc nó chồm người dậy nhưng lập tức bị Đạt ấn xuống:

- Nằm yên đấy!

Tai To vội nằm yên. Nhưng Đạt vẫn không hài lòng.

- Làm gì mà không động cựa thế! – Nó hừ giọng – Bò đi chứ!

Vừa hô nó vừa đét mạnh vào mông Tai To.

Tùng lập tức hùa theo:

- Bò đi! Bò đi!

Nhưng mặc cho cả hai hò hét, Tai To vẫn không chịu bò. Nó láo liên nhìn sang phải sang trái và thoắt một cái nó phóng vụt qua dưới nách Đạt chuồn ra phía sau.

Diễn biến bất ngờ khiến cả Tùng lẫn Đạt điều tái mặt gầm lên:

- À, mày muốn chết hả?

Và cả hai lập tức nhỏm dậy đuổi theo kẻ chạy trốn.

Thoạt đầu, Tai To định phóng xuống nhà sau, hi vọng vào sự che chở của dì Khuê, nhưng cánh cửa dẫn ra hành lang không biết bị ai khép chặt, nó đành luồn vào dưới gầm tủ quần áo.

- Mày tưởng chui vào đấy là an toàn rồi hả? – Tùng bò lom khom dưới đất, cúi đầu nhìn vào gầm tủ, hỏi với giọng hăm doạ.

Đạt chân quỳ chân ngồi bên cạnh Tùng, xúi:

- Lôi nó ra nện cho nó một trận!

- Đúng đấy! – Tùng nhanh chóng hưởng ứng – Phải đánh đòn nó về tội chạy trốn!

Rồi nó nhìn Đạt:

- Mày thò tay vào lôi nó ra đi!

Vẻ hăm hở trên mặt Đạt biến mất. Nó liếm môi:

- Mày lôi đi!

Tùng khăng khăng:

- Mày lôi!

Đạt khịt mũi:

- Sao mày không lôi? Con Tai To là của mày mà?

Tùng chìa tay ra:

- Nhưng tay tao ngắn, tao thò không tới!

Đạt "xì" một tiếng:

- Tay tao cũng vậy! Tay tao còn ngắn hơn tay mày!

Nói xong, nó cũng chìa tay ra như để chứng minh cho lời nói của mình.

Tùng quên béng mất mục tiêu chính là con Tai To đang nằn cố thủ dưới gầm tủ. Nó duỗi sát cánh tay nó vào cánh tay Đạt, nheo mắt so đọ một hồi rồi khinh khỉnh bảo:

- Mày ăn gian! Tay mày đâu ngắn hơn tay tao!

Đạt nuốt nước bọt:

- Có ngắn hơn một tí! Một tí tẹo thôi!

- Một tí tẹo cũng không có! – Tùng hừ giọng – Rõ ràng tay tao và tay mày bằng y nhau!

Nghe Tùng nói vậy, mắt Đạt liền sáng lên:

- Nếu hai tay bằng nhau thì mày thò không tới, tao cũng đâu có thò tới!

Lợi dụng sơ hở của đối phương, Đạt chơi một cú "phản đòn" độc địa khiến Tùng bật ngửa. Thật ra vấn đề ở đây chẳng phải là tay ngắn hay tay

dài, mà cái chính là không ông nhóc nào dám thò tay vào gầm tủ lôi con Tai To ra, sợ nó cắn bậy. Một con chó lâm vào cảnh cùng đường thường dễ trở nên dữ tợn và có những phản ứng không thể nào đoán trước được. Vì vậy mà ông nhóc nào cũng ngán, tìm cách đùn đẩy cho nhau. Giả dụ dưới gầm tủ là một con chó nhồi bông thì có khi nãy giờ hai ông nhóc đã đánh nhau đến bươu đầu sứt trán để giành được thò tay vào rồi!

Trước "lí do chính đáng" của thằng bạn, Tùng biết mình chẳng thể gây sức ép được nữa.

- Ừ nhỉ! – Nó lúng túng nói, rồi sau một thoáng nhíu mày, nó chợt reo lên – A, tao nghĩ ra cách rồi!

- Cách gì vậy? – Đạt tò mò.

Tùng phẩy tay:

- Mày ngồi đây canh con Tai To! Để tao chạy đi kiếm một khúc cây!

Nói chưa dứt câu, Tùng đã lật đật chạy bổ xuống nhà sau.

Dì Khuê đang mải chiên xào món gì đó trên bếp nên không trông thấy nó.

Thừa cơ, Tùng rón rén lần về phía đống gỗ tạp đằng góc nhà. Đang lui cui sục sạo, bỗng nó vô ý đụng rớt một thanh gỗ xuống sàn nhà.

Nghe tiếng động lịch kịch, dì Khuê vội vàng quay lại.

- Cháu tìm gì thế? – Thấy thằng cháu đang loay hoay nơi góc bếp, dì ngạc nhiên hỏi.

Tùng ấp úng:

- Dạ, cháu định tìm cái này!

- Cái này là cái gì?

Thấy dì Khuê hỏi dồn, Tùng đành bối rối thú nhận:

- Dạ cháu định tìm một khúc cây! – Rồi nó chép miệng nói thêm – Nhưng chỉ một khúc nho nhỏ thôi!

- Lớn nhỏ gì cũng không được! – Dì Khuê bất thần nghiêm mặt – Cháu định chơi trò đánh nhau với ai phải không?

- Đánh nhau đâu mà đánh nhau! – Tùng nhăn nhó – Cháu chỉ tìm khúc cây để khều … trái bóng dưới gầm tủ thôi!

Dì Khuê hỏi lại bằng giọng ngờ vực:

- Cháu nói thật không đấy?

Tùng gãi đầu:

- Cháu lúc nào mà chẳng nói thật!

- Hứ! Làm như ngoan lắm đấy!

Dì Khuê lườm Tùng một cái. Nhưng dì vẫn bước lại chỗ đống gỗ nhặt một thanh nho nhỏ đưa cho nó:

- Cầm lấy nè! Nhưng khều quả bóng xong nhớ mang xuống trả đấy!

Tùng hớn hở cầm lấy thanh gỗ, "dạ" một tiếng rõ to rồi quay mình chạy vụt đi.

Lên tới nhà trên, thấy Đạt vẫn còn ngồi chồm hổm bên chiếc tủ, Tùng nhướn mắt:

- Con Tai To còn ở đó không?

- Còn! Nãy giờ nó cứ im thít!

- Để tao khều nó ra!

Vừa nói Tùng vừa bò toài ra sàn, thò thanh gỗ vào dưới gầm tủ khua khoắng.

Nhưng Tai To vẫn không chịu động cựa. Mặc cho thanh gỗ trên tay Tùng quất vào mông nó "bôm bốp", Tai To vẫn lì ra. Đối với nó, trốn trong gầm tủ kín mít này dù sao cũng an toàn hơn là chui ra ngoài nộp mình để hai ông nhóc mặc sức hành hạ. Nghĩ vậy nên Tai To cứ gồng mình chịu trận, mặc Tùng đập lấy đập để thanh gỗ vào người nó và bên cạnh ông tướng Đạt đang khản cổ hò hét trợ oai. Tùng tay nhỏ sức yếu, thanh gỗ lại quơ ngang nên Tai To chẳng nghe đau đớn gì. Nó cảm giác như đang được cậu chủ nhỏ … gãi ngứa. Nếu nói được tiếng người, nó đã nhe răng cười hì hì rồi.

Tùng khua một hồi mỏi tay bèn quay sang Đạt, chán nản:

- Làm sao giờ? Nó cứ nhất định nằm im trong đó!

- Mày đập mạnh hơn nữa vào!

Tùng quệt mồ hôi trán:

- Chẳng thể nào mạnh hơn nữa! Tao đã cố hết sức rồi!

Đạt bĩu môi:

- Mày dở quá! Đưa đây tao!

Đạt đón lấy thanh gỗ trên tay Tùng và nằm bẹp xuống sàn nhà.

Đạt quả là "dân có nghề". Nó không đập lia lịa theo kiểu "đuổi ruồi" của Tùng mà dang thanh gỗ ra thật xa, nheo mắt ngắm nghía cẩn thận rồi quất vụt một phát.

Quả nhiên dưới cú đánh của Đạt, Tai To giật nảy người kêu đánh "ẳng" một tiếng.

Đạt quay nhìn Tùng, mặt vênh lên:

- Thấy chưa?

- Ừ, mày đánh hay ghê! – Tùng xuýt xoa thán phục.

Đạt lại cuối xuống, lại ngắm nghía và quất thêm một phát nữa.

Tai To đau quắn đít. Nó kêu "ẳng ẳng" và mắt láo liên tìm đường tháo chạy.

- Mày giữ chặt đầu kia! – Đạt la lên – Nó định chạy đấy!

Đạt vừa hạ lệnh cho Tùng vừa cúi nhìn vào gầm tủ định nện tiếp cú thứ ba. Nhưng lần này nó chưa kịp ra tay thì dì Khuê ở nhà sau hấp tấp chạy ra, mặt mày dáo dác:

- Con Tai To ở đâu mà kêu ăng ẳng thế các cháu?

Sự xuất hiện đột ngột của dì làm hai ông nhóc điếng hồn. Đạt vẫn tiếp tục quờ quạng thanh gỗ dưới gầm tủ, vờ như nãy giờ vẫn đang khều một thứ gì đó vất vả đến toát mồ hôi mà vẫn chưa được. Tất nhiên nó chỉ khua vớ vẩn thôi chứ lúc này có cho vàng nó cũng đố dám để thanh gỗ chạm vào người Tai To.

Còn Tùng, trước câu hỏi của dì, nó giả bộ ngơ ngác nhìn quanh:

- Con Tai To đâu có ở đây! Từ nãy đến giờ cháu đâu có trông thấy nó!

- Dì mới nghe thấy tiếng nó kêu trên này mà! – Dì Khuê cau mày, vẻ lạ lùng.

- Chắc tai dì bị sao rồi ấy! – Tùng khụt khịt mũi – Chứ tụi cháu chơi trên này cả buổi mà có nghe thấy gì đâu!

- Cháu đừng có nói bậy! – Dì Khuê nạt – Tai dì chẳng bị gì cả, ngược lại còn thính hơn tai mèo ấy!

Rồi liếc Đạt vẫn đang dán người xuống sàn nhà khều khều chọc chọc trong gầm tủ, dì nheo mắt hỏi:

- Cháu khều cái gì trong đó thế, Đạt?

Bị kêu đích danh, Đạt giật thót. Biết không thể tiếp tục "giả chết", nó ậm ừ lên tiếng:

- Dạ, cháu khều … cái này!

- Cái này là cái gì vậy?

Sợ Đạt nói hớ, Tùng vọt miệng:

- Thì quả bóng chứ là cái gì! Cháu đã bảo với dì khi nãy rồi mà!

Giọng dì Khuê đượm nghi hoặc:

- Quả bóng gì mà khều cả buổi chưa xong?

- Khó lắm! – Đạt than vãn – Nó cứ lăn qua lăn lại hoài!

Dì Khuê thình lình chìa tay ra:

- Đưa thanh gỗ đây gì khều cho!

- Không cần đâu dì! – Đạt hốt hoảng – Cháu khều sắp được rồi! Dì cứ xuống bếp làm cơm đi!

Sự thoái thác vội vã của Đạt càng khiến dì thêm ngờ vực, nhất là nó có vẻ muốn dì rời khỏi nơi đây sớm phút nào hay phút ấy. Thế là không nói không rằng, dì nằm nhoài ra sàn, trố mắt nhìn vào gầm tủ.

- Này, này, dì làm gì thế! Dơ quần áo hết! – Tùng hớt hải kêu.

Nhưng tiếng kêu thất thanh của Tùng chẳng cứu vãn được gì. Dì Khuê vừa nhoài xuống đã nhỏm ngay dậy.

- Thế đấy! – Dì Khuê hừ mũi – Thế mà dám bảo tai dì bị làm sao! Có mắt cháu bị làm sao thì có!

Tùng chớp chớp mắt:

- Mắt cháu có bị làm sao đâu ạ!

- Nhìn con Tai To thành quả bóng mà không bị làm sao à? – Dì Khuê nhếch môi – Mắt cháu là phải đem đến bệnh viện giải phẫu đi thôi!

Rồi dì Khuê đá vào chân Đạt:

- Thôi, dậy đi ông tướng con! Quả bóng "lăn qua lăn lại" thế là đủ rồi!

Giọng điệu chế giễu của dì Khuê làm Đạt nóng bừng mặt. Nó lồm cồm đứng lên và bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Còn Tùng, ngượng ngập vì bị bắt quả tang về tội nói dối, cứ đứng dí dí chân xuống sàn nhà như muốn xoi thủng mấy tấm gạch bông rắn chắc.

- Hùa vào bắt nạt một con vật bé bỏng! – Dì Khuê lắc đầu – Thật không thể nào hiểu nổi!

- Tụi cháu không bắt nạt Tai To! – Tùng rụt rè phân bua – Tụi cháu chỉ muốn gọi nó ra ngoài này thôi!

Dì Khuê quắc mắt:

- Cháu còn cãi bướng nữa hả? Người ta gọi bằng miệng chứ chẳng ai lại gọi bằng một khúc cây! – Rồi dì nhún vai – Nhưng điều quan trọng là các cháu đã làm gì Tai To đến nỗi nó phải chạy trốn vào gầm tủ như thế?

Tùng liếm môi:

- Tụi cháu có làm gì nó đâu! Tụi cháu chỉ tập nó bò thôi!

- Hay lắm! Chỉ tập bò thôi! – Dì Khuê gật gù – Chiều nay mẹ cháu về, dì méc lại chuyện này, thế nào rồi cháu cũng sẽ được mẹ cháu "tập bò" như cháu đã tập cho Tai To thôi!

Lời hăm doạ của dì Khuê làm Tùng xanh mặt.

- Đừng, dì! – Nó nói, miệng méo xệch – Dì đừng méc lại với mẹ cháu! Cháu hứa …

- Chả hứa hiếc gì cả! Dì sẽ méc! – Dì Khuê cắt ngang – Trước nay cháu đã hứa cuội bao nhiêu lần rồi!

Nói xong, không để Tùng kịp nài nỉ thêm, dì quay ngoắt người đi xuống bếp.

Tai To nãy giờ nằm im dưới gầm tủ khoái trá, thưởng thức cảnh Tùng và Đạt bị mắng, nay thấy vị cứu tinh bỏ đi, liền nhanh nhẹn luồn ra khỏi chỗ nấp lẽo đẽo chạy theo.

Chương 4

Dì Khuê chỉ dọa.

Tùng thở phào khi thấy chiều hôm đó, cả mẹ lẫn chị Hạnh chẳng ai hỏi tội nó.

Cả những ngày hôm sau nữa cũng vậy.

Như vậy dì Khuê đã chẳng hề hé môi về chuyện nó và Đạt hành hạ Tai To. Dì không tố cáo nó nhưng mỗi khi ngồi vào bàn ăn, dì nhìn nó gườm gườm khiến nó cứ thắc tha thắc thỏm.

Gặp nó trên trường, Đạt hỏi:

- Bét đít hả mày?

Tùng cười tươi:

- Dì tao chỉ hăm he thế thôi!

Đạt tròn mắt:

- Dì mày không nói gì cả à?

- Không! Nhưng dì ngó tao lườm lườm làm tao hãi quá! – Tùng vừa nói vừa rụt cổ.

Đạt nhếch môi:

- Ngó thì ăn thua gì! Roi đét vào mông thì mới sợ!

Đạt nói đúng. Roi đét vào mông thì mới sợ. Roi không đét vào mông nên chừng ba bữa sau, khi mọi chuyện đã bắt đầu nguội dần, Tùng lại nháy mắt rủ Đạt về nhà. Và hai đứa lại thập thò lôi con Tai To ra đùa nghịch.

Nhưng như ông bà vẫn nói, đi đêm lắm thế nào cũng có ngày gặp ma. Và lần này thì hậu quả tệ hại hơn nhiều.

Hôm đó, nhân được nghỉ học sáng thứ Năm, Tùng và Đạt lại tụ tập nhau bày ra đủ trò. Lúc này, khung cảnh chung quanh thật là "lí tưởng": ba mẹ và chị Hạnh đều đi làm đi học, dì Khuê thì xách giỏ đi chợ lâu lắc mới về, bọn trẻ tha hồ nghịch mà chẳng sợ ai dòm ngó, can thiệp.

Con Tai To hôm đó đúng là bị "sao quả tạ" chiếu mạng. Thoạt đầu nó bị Tùng và Đạt bắt làm trò "đứng hai chân". Hai chân sau chống xuống đất, hai chân trước gác trên mặt chiếc ghế gỗ thấp. Đứng yên như vậy, khi nào

cho xuống mới được xuống. Nếu chưa được cho nghỉ mà bỏ chân xuống là ăn đòn.

Lúc mới bị nhấc bổng hai chân trước đặt trên mặt ghế, Tai To chẳng phàn nàn hay phản đối gì. Nó thấy trò này chẳng có gì cực nhọc, lại còn có vẻ hay hay. Ừ, lâu nay vẫn đi lại bằng bốn chân, nay chỉ "xài" hai chân thôi xem thử nó có gì đặc biệt không! Nghĩ vậy nên Tai To lẳng lặng làm theo mệnh lệnh của hai ông nhóc, thậm chí nó còn khoái chí vẫy đuôi nhè nhẹ.

Nhưng đứng theo tư thế "đặc biệt" đó một hồi, Tai To phát hiện ra cái trò này không "hay hay" như nó tưởng. Hai cẳng chân sau càng lúc càng mỏi, hệt như đang phải đỡ một cục sắt trên vai.

Tai To cụp đuôi xuống và liếc mắt sang hai bên ra ý hỏi. Nhưng Tùng và Đạt cứ ngồi thô lố mắt ra nhìn nó, chẳng nói năng gì.

Không biết làm sao, Tai To đành cố gượng thêm một lúc. Nhưng rồi cặp giò ê ẩm quá xá, Tai To lại ngoảnh cổ nhìn cậu chủ nhỏ, lần này vừa nhìn nó vừa rên ư ử ra ý van xin.

Tùng liếc Đạt:

- Nó xin xuống đấy!

- Đừng cho xuống! – Đạt nhún vai – Để xem nó chịu đựng được bao lâu!

Đạt vừa bảo "để xem" thì Tai To cho nó xem liền. Tai To rón rén bỏ một chân ra khỏi ghế. Rồi vừa giữ cả thân mình bằng một chân nó vừa khẽ ngọ ngoạy đầu lấm lét nhìn quanh xem thử có ai phát hiện ra hành động phi pháp của nó không.

Khi chẳng thấy ai phiền trách gì, Tai To lẳng lặng và rụt rè bỏ nốt chân kia xuống. Nhưng nó chưa kịp mừng thì Đạt đã một tay tóm lấy cổ nó, tay kia đét vào mông đít:

- Này, này, tưởng bọn tao không thấy mày giở trò hả? Đặt hai chân lên!

Vừa nói Đạt vừa tóm lấy hai chân trước của Tai To đặt lại trên mặt ghế.

Biết lỗi, Tai To không dám phản kháng. Nhưng chỉ một lát sau, không gắng gượng nổi, nó lại đánh liều bỏ chân xuống đất. Đạt và Tùng lại "bộp" vào mông nó và lôi người nó lên.

Cứ thế, trò này lặp đi lặp lại cả chục lần, lên lên xuống xuống. Riết, Tùng đâm chán. Nó nhìn Đạt:

- Còn trò gì hay hơn không?

- Còn! Có một trò hay lắm!

Đạt nhanh nhảu đáp, và nhìn ra cửa, hỏi:

- Dì Khuê mày sắp về chưa?

Tùng dòm đồng hồ trên tường:

- Mày yên tâm! Còn lâu lắm!

Đạt gật gù:

- Nhà mày có lon sữa bò không?

- Có!

Tùng gật đầu, rồi hỏi ra vẻ hiểu biết:

- Mày định chơi trò cho nó uống sữa hả?

- Nếu vậy đâu gọi là trò! – Đạt nhăn mặt – Tao hỏi là hỏi lon sữa rỗng kìa! Chạy kiếm cho tao hai lon!

Chẳng biết bạn mình định làm trò gì nhưng Tùng không hỏi. Nó chạy vù xuống bếp, sục sạo một hồi rồi cầm lên hai lon sữa rỗng.

- Kiếm một cọng kẽm và chục cọng thun nữa! – Đạt phán tiếp.

Một lát, Tùng cầm nguyên một nắm vừa dây kẽm vừa dây thun đem lại.

- Có búa đinh không? – Đạt lại hỏi.

- Có! Chi vậy?

- Thì mày cứ đem lại đây đi!

Tùng chạy đi lấy búa và đinh. Xong, nó đặt tất cả trước mặt Đạt rồi chống tay lên đầu gối đứng dòm. Nhưng Đạt không để cho nó làm "khán giả":

- Mày giữ chặt chiếc lon giùm tao chút!

Sau khi Tùng hai tay "ốp" chặt chiếc lon, Đạt bắt đầu kê mũi đinh vào và bặm môi đóng mạnh.

Một lát sau, mỗi chiếc lon đã bị đục thủng hai lỗ nhỏ sát mép. Đạt lấy cọng kẽm xuyên qua từng chiếc lon rồi buộc vào cọng thun. Sau đó nó nối từng cọng thun cho sợi dây dài ra rồi quay sang Tùng ra lệnh:

- Mày ôm con Tai To lại đây!

- Mày định làm trò gì thế?

- Thì mày cứ ôm nó lại đây đi! Trò này vui lắm!

Từ khi nhác thấy Tùng và Đạt loay hoay chuẩn bị "dụng cụ", Tai To đã đánh hơi được sự nguy hiểm nên vội vàng lủi tuốt vào đằng sau đống gỗ trong bếp.

Khi Tùng lôi nó ra, Tai To vừa kêu ăng ẳng vừa ra sức giãy giụa nhưng chẳng làm sao đào thoát được.

Lên tới nhà trên, thấy Đạt cầm lăm lăm hai chiếc lon sáng choé và sợi dây thun dài ngoằng, Tai To càng hoảng hốt vùng vẫy và khi biết không thể bỏ chạy được thì nó chúi đầu rúc sâu vào người cậu chủ nhỏ một cách vô vọng như cố kiếm tìm một chỗ ẩn nấp tạm bợ nào đó.

Thấy vậy, Tùng hơi động lòng liền hỏi Đạt:

- Trò này có làm Tai To đau lắm không?

- Chả đau tí ti ông cụ nào cả! Chỉ hãi đến són đái ra thôi!

Vừa nói Đạt vừa buộc đầu kia của sợi thun vào đuôi Tai To.

- Xong rồi! – Đạt bảo Tùng – Bây giờ mày thả con Tai To ra và đét mạnh vào mông nó một phát!

Tùng liền làm theo chỉ dẫn của bạn.

Bị đánh, Tai To kêu "ẳng" một tiếng và cong đuôi chạy.

Khốn khổ cho Tai To, hai lon sữa rỗng buộc liền sau đuôi nó vừa chạm xuống sàn gạch bông vừa va vào nhau kêu leng keng khiến nó hồn vía lên mây cứ cắm cổ phóng thục mạng. Nhưng nó càng chạy quýnh chạy quáng thì hai chiếc lon lại càng va quệt phải đủ thứ đồ vật linh tinh và cái tiếng rổn rảng sau lưng nó không những không mất đi mà mỗi lúc càng vang dội điếc tai hệt như có một con quái vật ghê rợn nào đang rượt bén gót và sắp sửa ngoạm đứt đầu nó vậy.

Tai To kinh hoàng phóng từ nhà ngoài vô nhà trong, từ nhà trong ra nhà ngoài, chồm cả lên ghế, phóc cả lên đi-văng, nước tiểu vãi thành vệt dài.

Hoạt cảnh trước mắt khiến hai ông nhóc ôm bụng cười ngặt cười nghẽo, cười chảy cả nước mắt. Đạt khoái trá:

- Thấy chưa! Tao đã bảo nó sẽ hãi đến són đái ra mà!

Tùng chùi nước mắt, chưa kịp lên tiếng phụ hoạ thì từ ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói đầy bất mãn:

- Các bạn chơi ác thế mà còn cười được hở?

Tùng và Đạt giật mình quay ra.

Đứng lù lù bên ngoài tấm cửa lưới là Nghị và Cúc Phương. Chả rõ tụi nó đến từ lúc nào. Đứa vừa lên tiếng là nhỏ Cúc Phương. Nó đang bám tay vào những ô mắt cáo trên tấm lưới, hậm hực nhìn vào nhà.

Nguyên nhà Tùng có hai lượt cửa. Bên ngoài là lớp cửa lưới, bên trong là lớp cửa kính, cách nhau bởi một khoảng hiên hẹp nơi mọi người để giày dép.

Ổ khoá chính gắn trên cửa lưới. Những khi ở trong nhà, mọi người thường cẩn thận bấm ổ khoá này, còn cửa kính bên trong vẫn mở toang để nhà cửa sáng sủa và thông thoáng.

Hôm nay lẽ ra Tùng phải đóng kín cả hai lớp cửa để tránh bị ba hoặc dì Khuê về thình lình bắt gặp. Nhưng do chủ quan và mải đùa nghịch, Tùng quên béng đi mất. Nó chỉ khoá mỗi lớp cửa lưới theo thói quen.

Nhưng rốt cuộc ba và dì Khuê chẳng thấy đâu, chỉ thấy hai tên "khó chịu" này lò dò dẫn xác đến.

Nghe Cúc Phương lên giọng phê bình, Đạt chõ mồm ra "hứ" một tiếng:

- Ác đâu mà ác? Tai To chỉ hoảng lên thôi chứ có đau đớn gì đâu!

- Như vậy còn gấp mấy lần đâu đớn! – Cúc Phương nhăn mặt – Các bạn tháo mấy chiếc lon ra đi!

Lúc này Tai To đã nhảy xuống khỏi đi-văng phóng luống cuồng quanh nhà, tiếng ăng ẳng đầy hãi hùng pha lẫn tiếng kim loại leng keng tiếp tục vang lên không dứt.

Nhưng bất chấp vẻ sốt ruột của hai đứa đứng ngoài, Đạt nhâng nháo:

- Các bạn có ngon thì vào mà tháo!

Vừa nói nó vừa vênh mặt lên, nếu có râu thì nó đã vểnh cả râu lên rồi.

Nhỏ Cúc Phương tức tối đập tay rầm rầm vào cánh cửa:

- Vậy mở cửa ra đi!

Bị bắt quả tang đang hành hạ con Tai To, Tùng xấu hổ làm thinh nãy giờ. Nhưng thấy nhỏ Cúc Phương hết lên án lại gây áp lực, cứ như thể nó là công an đi bắt kẻ gian, Tùng thẹn quá hoá giận, cau mày sừng sộ:

- Không mở!

Nhỏ Cúc Phương tông cửa một cái ầm:

- Mở!

Thái độ hung hăng của nhỏ Cúc Phương làm Tùng thêm cáu.

- Bạn phá nhà tôi hả?

Miệng Cúc Phương mếu xệch:

- Bạn có mở cửa không?

Giọng của nó đã bắt đầu nhoè nước mắt, lần này nghe như một lời năn nỉ hơn là một mệnh lệnh. Nhưng đang nóng tiết, Tùng gạt phắt:

- Không! Nhà tôi, tôi muốn mở lúc nào tôi mở, chẳng phải nghe theo lệnh của ai hết!

Nghị nãy giờ không nói gì, nay thấy tình hình có vẻ căng thẳng liền kéo áo Cúc Phương:

- Thôi, tụi mình về đi!

Rồi nó quay lại nhìn Tùng và Đạt, trợn mắt đe:

- Các bạn nhớ đấy nhé! Chuyện này chưa xong đâu đấy!

Đạt chìa cùi chỏ:

- Thách mày làm gì được tụi này!

Nhưng Nghị không buồn cãi nhau với Đạt. Nó hầm hầm bỏ đi, theo sau là nhỏ Cúc Phương vừa tấp tểnh bước vừa không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Tưởng Nghị đe chơi cho sướng miệng, không ngờ nó làm thật. Tất nhiên nó chẳng làm chuyện gì ghê gớm. Nó chỉ "trả thù" bằng cách ngay ngày hôm sau nó đem chuyện Tùng và Đạt lôi con Tai To ra hành hạ như thế nào kể lại cho mấy đứa bạn trong lớp nghe.

Giờ ra chơi, Tùng khều Đạt, lo lắng thông báo:

- Tụi nó nghe lời thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương lên án tụi mình quá mày!

- Lên án sao?

Tùng liếm môi:

- Tụi nó bảo hai đứa mình là … đồ dã man!

- Ối dào! – Đạt thở hắt ra – Tụi nó có miệng tụi nó muốn nói gì chẳng được, hơi đâu mà để ý!

Mặt Tùng vẫn bần thần:

- Sao tao cứ thấy lo lo là!

- Việc quái gì phải lo! – Đạt trấn an – Cậu tao hành con Mi-na nhà tao đến ị vãi cả ra quần mà có ai làm gì cậu ấy đâu!

Đạt đem cậu mình ra làm dẫn chứng mong Tùng yên tâm nhưng lại làm thằng này thô lố mắt ra:

- Chó nhà mày biết … mặc quần?

- Bậy! Nó ị ra quần của cậu tao ấy!

Tùng bật cười:

- Vậy mà tao cứ tưởng!

Ngay lúc đó, Tùng không biết đó là một trong những nụ cười hiếm hoi của nó kể từ giây phút đó.

Suốt trong giờ chơi, chẳng đứa bạn nào bén mảng lại gần Tùng và Đạt, kể cả những đứa trước nay vẫn thường rủ Tùng và Đạt nhập bọn chơi đá cầu hoặc đánh bi. Cho đến khi tiếng trống vào học vang lên vẫn chỉ có độc hai đứa lẩn quẩn bên nhau.

Thoạt đầu Tùng không có cảm giác gì rõ rệt lắm, nhưng khi vào lớp, thấy những đứa bạn mới hôm qua đây thôi vẫn thường quay sang nó mượn gôm, mượn thước hôm nay bỗng dưng không hỏi han gì đến nó, những đứa lắm chuyện bàn trên ưa quay xuống xầm xì tán dóc cũng tự nhiên đâm ra "đứng đắn" không thèm ngoảnh tới ngoảnh lui nháy nhó với nó như mọi bữa, Tùng đâm ra ngờ ngợ.

Liếc sang dãy bàn bên kia, Tùng nhận ngay ra Đạt cũng đang lâm vào tình cảnh hệt như vậy. Đạt ngồi chơ vơ giữa lớp như ngồi trên một hoang đảo. Chẳng đứa nào bắt chuyện với nó. Buồn ơi là buồn!

Thế là tụi trong lớp "tẩy chay" mình và thằng Đạt rồi! Tùng chột dạ nghĩ. Từ lúc đó, đầu óc Tùng cứ lơ lơ lửng lửng, chẳng nghĩ ngợi được điều gì ra hồn, lời cô giảng cũng chui vào tai này ra tai kia lúc nào chẳng biết.

Chương 5

Liên tiếp nhiều ngày sau đó, tình hình vẫn chẳng sáng sủa lên được tí nào. Tùng và Đạt vẫn "cô đơn" bên nhau như hai chiếc bóng. Từ lớp ra sân rồi từ sân vào lớp, lúc nào cũng chỉ có hai đứa cặp kè lẽo đẽo. Trên đường về cũng vậy, vẫn chỉ hai chiếc bóng âm thầm lầm lũi sánh vai nhau.

Tùng vẫn chẳng hiểu tại sao lại ra như vậy. Con Tai To của nhà nó nuôi, nó muốn đánh đập hành hạ gì mặc nó, ba mẹ nó không "tẩy chay" nó thì thôi, mắc mớ gì tụi bạn lại nghỉ chơi với nó.3Đòn "trả thù" của thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương hoá ra "độc" còn hơn ong chích!

Tùng ấm ức lắm. Nó tức Nghị, Cúc Phương lẫn cả tụi bạn trong lớp. Rõ là một lũ đạo đức giả! Nhưng tức mấy đứa này cũng chẳng làm gì được, nó quay sang trút nỗi phẫn uất lên đầu Tai To.

Thừa lúc không có ai, nó đi ngang qua Tai To vung chân đá một cái, đi lại đá một cái. Mỗi cái đá kèm theo một lời mắng:

- Tại mày mà ra tất cả nè!

Tùng làm riết, Tai To đâm sợ đến nỗi bây giờ hễ thấy Tùng thấp thoáng nơi đâu là nó cụp đuôi lảng tuốt ra xa.

Một hôm nhỏ Hạnh tình cờ phát giác ra thái độ kì lạ của Tai To, liền thộp cổ Tùng, hỏi:

- Này, này, em làm gì mà con Tai To cứ thấy em là trốn biệt thế kia?

Tùng giằng ra khỏi tay chị, nhăn nhó:

- Em có làm gì nó đâu!

Nhỏ Hạnh nhìn Tùng bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Em hay đánh đập nó lắm phải không?

- Đánh đập đâu mà đánh đập! – Tùng kêu lên đầy oan ức – Chị ở nhà suốt ngày với em, nếu em đánh nó hẳn chị phải nghe thấy chứ?

Lời phân trần của Tùng không phải là không có lí. Trong lòng nhỏ Hạnh vẫn đầy rẫy những nghi ngờ nhưng không tìm ra cớ nào để hạch hỏi tiếp, đành buông một lời doạ dẫm bâng quơ:

- Em liệu hồn đấy! Mẹ mà biết thì em chỉ có nát đít!

Rồi mặc kệ thằng em đứng tiu nghỉu bên cạnh, Hạnh ngồi xổm xuống đất, dịu dàng gọi:

- Tai To, lại đây chị bảo!

Vừa nghe tiếng nhỏ Hạnh, Tai To chụm chân phóng vèo lại, đuôi ngoáy tít. Nó vừa chồm lên người cô chủ nhỏ vừa kêu rin rít trong cổ họng ra chiều mừng rỡ lắm.

Cái cảnh quấn quýt giữa nhỏ Hạnh và Tai To làm Tùng muốn lộn ruột. Với nó thì nhỏ Hạnh lúc nào cũng gắt gỏng, hoạnh hoẹ trong khi đối với Tai To, chị nó lại rù rì âu yếm cứ như thể nó là cục cưng gia bảo. Như vậy là nó chiếm đứt mất vị trí của mình rồi! – Tùng ghen tức nhủ bụng – Bây giờ nó là thằng Tùng còn mình chỉ là một đứa lạ hoắc lạ hươ nào đó trong nhà!

Giọng nhỏ Hạnh vang lên như muốn đổ thêm dầu vào lửa. Nó vừa vuốt ve Tai To vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Ở nhà Tùng hay bắt nạt Tai To lắm phải không?

Không rõ Tai To có hiểu được câu nói của cô chủ nhỏ hay không mà bỗng nhiên nó lại đưa mắt nhìn Tùng khiến Tùng phải quay mặt đi, sợ bất thần nó gật đầu thì khốn. Nói tiếng người thì hoạ may kiếp sau Tai To mới nói được chứ gục gặc cái đầu lõng thõng hai nhánh tai kia thì khi cao hứng con Tai To có thể làm được dễ dàng.

Nhỏ Hạnh lại thủ thỉ:

- Khi nào Tùng hiếp đáp Tai To thì Tai To kêu lên thật to cho chị biết nhé!

Tới nước này thì Tùng hết chịu nổi. Để mặc bà chị với con cún cưng tâm sự với nhau, Tùng bỏ ra đứng trước bao lơn nhìn xe cộ chạy qua chạy lại dưới phố.

Nhưng ngắm cảnh một hồi mà sao lòng Tùng chẳng nguôi khuây được tí tẹo nào. Nó vẫn đang chán lắm. Ở trường thì bị bạn bè làm mặt lạnh, về nhà thì bị bà chị làm mặt ngầu, Tùng chẳng biết phải nương thân ở đâu trên trái đất bao la này mới gọi là yên phận.

Tuy nhiên, mọi phiền phức đối với Tùng không dừng lại ở đó.

Hôm học tiết tập làm văn, cô Tú Duyên bỗng nhiên cắc cớ ra đề: “Gia đình em có nuôi một con chó rất khôn. Em hãy tả con chó đó”.

Tùng là một trong những học sinh giỏi văn của lớp Bốn A trường Hoạ Mi. Trước nay những bài tập làm văn của nó bao giờ cũng được điểm cao nhất nhì trong lớp. Vì vậy, tập làm văn là tiết học mà nó mong ngóng nhất trong tuần.

Nhưng hôm nay thì cái môn học ưa thích nhất này đã hoàn toàn phản lại nó. Tất nhiên Tùng thừa biết thế nào cô Tú Duyên cũng sẽ ra đề tả con chó. Học loại văn miêu tả loài vật, đã tả qua mèo, gà, vịt, chim … thì đằng nào cũng sẽ tả đến chó. Nhưng đúng ngay vào lúc nó và thằng Đạt đang bị cả lớp hè nhau nghỉ chơi về cái tội hành hạ con Tai To, cô Tú Duyên lại bắt nó tả chó chẳng khác nào muốn "ám sát" nó.

Ngay khi cô vừa chép đề lên bảng, dưới lớp đã nổi lên những tiếng rúc ra rúc rích rồi. Dĩ nhiên Tùng biết tỏng những âm thanh nhạo báng đó nhắm vào ai. Nhưng nó không phản ứng gì chỉ mím môi ngồi im, lắng tai nghe cô giảng. Kì này nó quyết làm bài văn điểm cao nhất lớp để "trả thù" bọn bạn lắm chuyện kia.

Mà tụi kia đúng là lắm chuyện thật. Cô vừa mới nói:

- Các em có thể mở bài bằng câu "Bố em thường nuôi chó để trong vườn" …

Đã có đứa giơ tay cắt ngang:

- Thưa cô, nhà em không có vườn thì sao ạ?

Cô mỉm cười:

- Nếu không có vườn thì nuôi chó để trông nhà chứ sao! Đây là cô chỉ ví dụ thôi mà!

Cô Tú Duyên đúng là hiền thật! – Tùng ấm ức nghĩ – Nếu là mình, gặp những câu hỏi vớ vẩn như thế, mình sẽ cóc thèm trả lời, có khi mình còn phạt tên học trò lẻo mép kia một mẻ ra trò nữa không chừng!

Nhưng Tùng chẳng có thì giờ để bực tức lâu. Cô Tú Duyên bắt đầu giảng đến phần thân bài. Cô hướng dẫn học trò cách tả hình dáng bên ngoài như thế nào, tả hoạt động ra sao …

Tùng nghển cổ nghe như nuốt lấy từng lời. Dàn bài gợi ý của cô thật chi tiết và rõ ràng, mặc dù một đôi chỗ khiến Tùng không khỏi hoang mang. Chẳng hạn cô bảo phải tả sự quyến luyến của con vật đối với chủ. Trong khi

đó, con Tai To ở nhà chẳng hề quyến luyến Tùng lấy một mảy. Nó chỉ thầm mong Tùng biến đi cho khuất mắt.

Đến phần cảm tưởng lại càng gay! Phải nói lên được tình cảm yêu thương và quý mến của mình dành cho con vật! Tùng khẽ cựa mình trên ghế, tặc tặc lưỡi: Thôi kệ, cô hướng dẫn thế nào mình cứ làm y như vậy! Mình rất căm con Tai To nhưng nếu viết điều đó vào bài làm, không khéo cô lại sổ toẹt bài mình đi mất!

Tính toán đâu đó xong xuôi, Tùng thở một hơi nhẹ nhõm và yên tâm hí hoáy làm bài.

Tùng không ngờ mình có thể miêu tả con Tai To dễ dàng và sống động đến như vậy. Từ ngày Tai To soán đoạt mất vai trò "cậu hoàng con" của nó, hình ảnh của Tai To luôn lởn vởn trong đầu nó, từ những cú phóng người liều lĩnh từ ghế qua đi-văng, từ thái độ xun xoe trước giờ cơm đến điệu bộ cuống cuồng khi thấy Đạt đẩy cửa bước vào nhà … Bây giờ tất cả những điều đó tuôn ra theo ngòi bút một cách tự nhiên và trơn tru đến Tùng cũng không ngờ.

Và đúng như mong mỏi của Tùng, hôm trả bài, bài của nó đạt điểm cao nhất lớp.

Khi cô ra đề tả con chó, nghe những tiếng cười giễu cợt chung quanh, Tùng ức lắm. Nó nhủ bụng sẽ cố làm bài văn thật hay để "trả thù". Nhưng khổ nỗi, sự đời chẳng bao giờ đi theo ý muốn của con người. Bài văn của Tùng hay thì hay thật, nhưng "thù cũ" không những không trả xong mà lại còn chất chồng thêm "thù mới".

Cả lớp cười hí hí khi nghe cô Tú Duyên bảo bài của Tùng là bài tập làm văn duy nhất đạt 9 điểm.

Sự nhốn nháo của lớp học khiến cô khẽ cau mày. Cô đập đập cây thước kẻ lên bảng:

- Các em im lặng để nghe cô đọc bài văn xuất sắc của bạn Tùng!

Nghe vậy, cả lớp cố nín cười, dỏng tai chờ đợi.

Nhưng sự im lặng giả vờ đó chẳng kéo dài được bao lâu. Khi cô Tú Duyên đọc đến phần kết luận "Con Tai To nhà em là con chó hiền lành và ngoan ngoãn nhất mà em được biết. Vì vậy, em rất yêu quý nó và đối xử với nó đầy dịu dàng, yêu thương như đối xử với một đứa em bé bỏng trong gia

đình" thì tụi bạn không nhịn được nữa. Những tràng cười ngặt nghẽo nổ ra khắp lớp như một cơn bão thình lình ập đến. Nhiều đứa cười vẹo cả người, nước mắt nước mũi tèm lem. Trong khi đó, Tùng ngồi chết sững trên ghế, mặt mày thoạt xanh thoạt đỏ.

Cô Tú Duyên hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng bất thường của học trò mình. Cô hỏi, giọng ngơ ngác pha lẫn giận dữ:

- Các em làm gì thế? Chẳng lẽ đây không phải là một bài văn hay hay sao?

- Thưa cô, hay ạ! – Cả lớp đồng thanh.

- Thế sao các em lại cười?

- Thưa cô, tại nó tức cười ạ! – Nghị nói.

Cô liền chỉ ngay Nghị:

- Nghị! Em hãy cho cô biết bài văn của bạn Tùng tức cười chỗ nào?

Nghị đứng dậy. Nó gãi đầu:

- Thưa cô, bài văn của bạn Tùng tức cười ở chỗ … ở chỗ …

Cô nghiêm mặt:

- Ở chỗ nào? Làm gì mà em ấp a ấp úng thế?

- Thưa cô, – Nghị chớp chớp mắt – Nó tức cười ở chỗ bạn Tùng nói không đúng sự thật ạ!

- Không đúng sự thật là sao? – Cô Tú Duyên vẫn chưa hiểu.

Nghị lại gãi đầu:

- Là … bạn Tùng không thực sự yêu quý con Tai To như bạn ấy viết trong bài! Bạn ấy hay lôi con chó của mình ra hành hạ lắm ạ!

Tố cáo của Nghị khiến cô Tú Duyên sửng sốt. Cô hướng mắt về phía Tùng:

- Có đúng vậy không Tùng?

Tùng ngượng ngập đứng dậy, chưa kịp nói, nhỏ Cúc Phương đã bô bô:

- Thưa cô, đúng đấy ạ! Bạn ấy lấy bao ni-lông bịt mõm con Tai To rồi còn cột mấy lon thiếc vào đuôi để nó hoảng sợ chạy quýnh lên chơi ạ!

Cúc Phương vừa dứt lời, nhiều cái miệng liền nhao nhao phụ hoạ:

- Thưa cô, tụi em cũng biết chuyện đó ạ! Bạn Tùng đối xử với con chó của mình ác lắm cô ơi!

Những đòn tấn công tới tấp từ bốn phía khiến Tùng cứ đứng thộn mặt ra, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Nó không lường được tình thế lại xoay ra như thế này. Nó cố làm bài thật hay để mong được điểm cao, không ngờ lại "trót" hay đến mức cô giáo phải đọc trước lớp, mọi sự vì thế đâm ra hỏng bét. Lúc này nó ao ước phải chi nó có thể biến thành người vô hình như trong phim bộ nó vừa mới xem tuần trước. Như vậy nó mới mong thoát khỏi làn sóng công kích và tố khổ của tụi bạn.

Sau khi hàng loạt "nhân chứng" nối tiếp nhau lên tiếng, cô Tú Duyên chẳng buồn tra hỏi "bị cáo" Tùng nữa. Cô chỉ khẽ thở dài ra hiệu cho nó ngồi xuống và nhẹ nhàng bảo:

- Em không nên đối xử với con chó của mình như vậy! Trong các vật nuôi, chó là con vật gần gũi nhất và trung thành nhất đối với con người!

Rồi trước những đôi mắt tròn xoe của học trò, cô lần lượt kể những mẩu chuyện ca ngợi lòng trung thành của chó đối với chủ, từ chuyện chó theo chủ ra trận, lúc chủ bị thương, đã cắn vào chân ngựa đối phương để cản trở sự truy đuổi của quân giặc như thế nào đến chuyện chó dắt bà lão mù đi ăn xin, khi chủ qua đời, đã quanh quẩn ở bên mộ rồi nhịn đói chết theo ra làm sao … Cô kể bốn, năm chuyện, chuyện nào cũng cảm động đến nỗi nghe xong, cả lớp cứ ngẩn ngơ. Nhỏ Cúc Phương và bọn con gái "mít ướt" không ngớt khụt khịt mũi, mắt đứa nào đứa nấy đỏ hoe.

Cuối cùng, cô kết luận:

- Tóm lại, chó là con vật khôn ngoan, trung thành, siêng năng, được việc, chó là bạn của con người. Nó quyến luyến ta và ta nên yêu mến nó!

Cô Tú Duyên vừa dứt câu bỗng có một đứa vọt miệng:

- Thưa cô, nhưng chó cũng làm nhiều chuyện bậy bạ lắm ạ!

Cả lớp ngạc nhiên ngoảnh nhìn. Hoá ra đứa vừa lên tiếng phá bĩnh là Đạt.

Nãy giờ thấy thằng bạn chí cốt của mình bị cả lớp hùa vào lên án, Đạt hậm hực lắm. Nhưng không nghĩ ra cách nào "cứu" bạn, nó đành ngậm miệng làm thinh. Nay thấy cô giáo cứ luôn miệng ca ngợi "đức tính" của

mấy con chó, nghĩ đến chuyện con Mi-na khốn kiếp ở nhà vẫn hành tội mình bấy lâu nay, Đạt không nén được bất bình, liền ngứa miệng thốt lên.

- Làm chuyện bậy bạ là làm những chuyện gì thế em? – Cô nhìn Đạt, tò mò hỏi.

Đạt liếm môi:

- Chẳng hạn như con Mi-na nhà em đó cô! Nó cứ ị vãi tứ tung làm em ngày nào cũng quét dọn khổ lắm cô ơi!

- Hê hê! – Một giọng châm chọc vang lên – Mình làm ra mà không dám nhận, lại đổ vấy cho con Mi-na!

Cô nhìn về phía có tiếng nói, trợn mắt "suỵt" khẽ rồi quay lại dịu dàng nói với Đạt:

- Nuôi một con chó trong nhà cũng như nuôi một em bé, ta phải dạy dỗ, tập luyện thì nó mới có những thói quen tốt! Điều quan trong là tình cảm mình dành cho nó như thế nào. Nếu em yêu thương nó, em mới có thể kiên nhẫn dạy cho nó được!

- Bạn Đạt không thương loài vật đâu cô ơi! – Lại nhỏ Cúc Phương lên tiếng hạch tội, nó vừa nói vừa nhìn Đạt bằng ánh mắt hả hê, chắc nó đang nhớ đến chuyện thằng này ngăn cản không cho nó vào nhà Tùng để "giải thoát" cho con Tai To bữa trước – Tất cả những trò tai ác của bạn Tùng toàn là do bạn Đạt bày ra cả đó cô!

Lời tố cáo bất thần của nhỏ Cúc Phương khiến Đạt co rúm người lại như bị ong đốt. Nó vừa sợ vừa giận. Giận Cúc Phương và giận cả chính nó. Tụi nó đã quên mình rồi, tự dưng mình lại đứng lên bép xép làm chi cho tụi nó nhớ ra không biết! Thật ngu ơi là ngu! Đạt lẩm bẩm rủa thầm và thừa lúc cô ngó đi chỗ khác, nó rón rén ngồi xuống.

Nhưng cô Tú Duyên đã trông thấy.

- Đạt, đứng lên! – Cô hắng giọng – Cô đã cho em ngồi xuống đâu!

Chẳng biết làm sao, Đạt đành khép nép đứng lên, và mặt nó bỗng nhăn như bị khi nghe cô tuyên bố:

- Bây giờ cô sẽ đọc lên bài của em để các bạn xem thử em có viết "không đúng sự thật" như bài của bạn Tùng hay không.

Chương 6

Tùng thù thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương tím gan tím ruột. Dĩ nhiên hùa nhau lên án Tùng trong tiết tập làm văn sáng nay không chỉ có hai đứa này. Nhưng so với cả bọn, Nghị và Cúc Phương to mồm nhất. Suốt buổi, chúng không tiếc lời "tố khổ" những "tội trạng" của Tùng với cô giáo. Đạt điểm văn cao nhất lớp, lẽ ra Tùng phải ngồi trên "tột đỉnh vinh quang", nhưng vì hai đứa này, buổi lễ đăng quanh của Tùng bỗng biến thành một phiên toà đằng đằng sát khí.

Nhưng nhỏ Cúc Phương là con gái, Tùng chẳng thể gây hấn. Nó chỉ lăm lăm chờ hỏi tội Nghị.

Tiếng trống ra chơi vừa vang lên, Tùng liền chạy vội lại chỗ Đạt ngồi. Hai đứa nháy nhó nhau lỉnh ra trước hành lang âm thầm mai phục.

Một lát, Nghị lững thừng bước ra. Sau khi đảo mắt một vòng khắp sân trường, Nghị hăm hở rảo về phía gốc phượng kế hàng rào nơi một nhóm bốn, năm đứa đang chơi đá cầu.

Tùng và Đạt lập tức rồi khỏi chỗ nấp, nhanh nhẹn bám theo.

Nghị hoàn toàn không hay biết tai hoạ đang sắp sửa ập đến sau lưng mình. Đang đi, bỗng một cú thúc mạnh vào người từ phía sau khiến nó mất đà chúi nhủi tới trước, sém tí nữa té lăn quay ra đất. Phải loạng choạng có đến mươi bước, Nghị mới lấy lại được thăng bằng.

Hoàn hồn ngoảnh lại, thấy Đạt và Tùng đang đứng nhe răng cười hềnh hệch, Nghị tức điên:

- Tụi mày chơi trò gì vậy?

Tùng khinh khỉnh:

- Trò của mày!

Nghị hừ mũi:

- Tao chả có trò nào lén lút như thế cả!

- Có đấy! – Tùng nheo mắt – Mày có trò "chó cắn trộm"! Sáng nay mày mới "cắn trộm" tao mấy phát, sao mày mau quên thế?

- Cái đó chẳng phải là "cắn trộm"! – Nghị đỏ mặt – Cô giáo hỏi thì tao nói!

Đạt nhếch mép:

- Như vậy là đồ mách lẻo!

- Tao cũng chẳng mách lẻo!

Tùng độc địa:

- Vậy mày là đồ … đồ mật thám!

Tới đây thì Nghị hết chịu nổi. Nó sầm mặt:

- Tụi mày muốn gì nào?

Tùng huơ nắm đấm:

- Muốn "tặng" mày cái này chứ muốn gì!

- Ghê nhỉ? – Nghị ưỡn ngực thách thức – Mày giỏi thì đụng vào người tao xem!

Tùng chạm khẽ đầu ngón tay vào ngực Nghị:

- Tao đụng rồi đấy!

- Đụng thế thì ăn thua gì! – Nghị cười khảy – Mày đụng mạnh thử xem!

- Thế mà không mạnh à?

- Chả mạnh tí ti nào cả! – Nghị bĩu môi.

Tùng liền "đụng" thêm một cái nữa, lần này mạnh hơn một chút xíu.

- Vẫn chẳng ngứa ngáy gì! – Nghị tiếp tục khiêu khích – Đụng mạnh hơn tí nữa thì mày sẽ biết!

Lời lẽ của Nghị làm Đạt đứng bên tức khí.

- Mày cứ đụng thật mạnh vào xem nó làm gì! – Đạt bảo Tùng, giọng hùng hổ. Rồi sợ Tùng do dự, nó thêm – Chẳng lẽ mày lại sợ nó à?

- Xì! Tao mà sợ nó!

Tùng hừ giọng và như để chứng minh cho lời nói của mình, nó liền xô mạnh vào ngực Nghị.

Cú đẩy bất ngờ của Tùng khiến Nghị lảo đảo suýt ngã.

- A, mày dám!

Nghị gầm lên một tiếng và sau khi gượng lại được, nó bặm môi lao thẳng vào người Tùng như một mũi tên vút ra từ dây cung.

Trong thoáng mắt, cả hai đứa quấn lấy nhau, tay đấm chân đá huỳnh huỵch.

Đám bạn chung quanh lập tức bỏ dở trò chơi chạy lại. Nhiều đứa vừa chạy vừa reo:

- A ha, đi xem đấu võ đài!

Khán giả kéo tới mỗi lúc một đông, bu kín vòng trong vòng ngoài. Lúc này, hai đấu thủ đã ngã nhoài ra đất, ôm nhau lăn lộn, đất cát bay mù mịt.

Đạt nhảy loi choi chung quanh, khản cổ hò hét:

- Ráng lên, ráng lên Tùng! Đè cổ nó xuống!

Nhưng mặc cho thằng bạn đứng ngoài không ngừng cổ vũ, Tùng vẫn chẳng làm sao áp đảo được địch thủ. Thằng Nghị to con hơn nên không những Tùng không "đè cổ" được nó mà ngược lại còn bị nó đè sấp mặt xuống đất không tài nào ngóc lên được. Tùng chỏi hai cùi tay xuống đất cố vùng dậy nhưng chỉ ngọ ngoạy một cách bất lực.

Đúng vào lúc Tùng hết gắng gượng nổi, chuẩn bị gục mặt xuống "cạp đất" bỗng có tiếng con gái la hoảng:

- Ối! Ai như thằng Tùng em chị Hạnh!

Đó là nhỏ Oanh, nhỏ Diệp và nhỏ Thuỳ Vân. Ba đứa đang chơi nhảy dây kết đó, thấy đằng này bỗng nhiên nhốn nháo bèn tò mò kéo lại xem thử chuyện gì. Nào ngờ vừa nhướn cổ dòm vào, nhỏ Diệp nhận ngay ra một trong hai ông nhóc đang vật nhau tít mù dưới đất kia là Tùng, liền hốt hoảng la lên và vội vã xông vào.

- Buông ra ngay! – Nhỏ Diệp hét lên – Không được đánh nhau nữa!

Đang say máu, Nghị cố tình giả điếc. Nó vẫn một tay ghì chặt người Tùng, tay kia đè lên gáy đối thủ, ấn lấy ấn để.

Thấy Nghị chẳng có vẻ gì muốn buông tha Tùng, nhỏ Oanh hừ giọng:

- Hai bạn mà không thôi trò vật nhau, tôi đi méc thầy giám thị à!

Lời hăm doạ của nhỏ Oanh hiệu nghiệm như thần. Vừa nghe tới ba chữ "thầy giám thị", mặt Nghị đột nhiên tái mét. Nó lật đật nhỏm dậy và nhớn nhác nhìn quanh. Và mặc dù không phát hiện ra điều gì khả nghi, trống ngực Nghị vẫn đập thình thịch và sau khi láo liên đảo mắt thêm một vòng, nó vội vàng lủi ngay vào đám đông, bộ tịch cuống quýt hệt như một con thỏ lủi vào bụi rậm.

Sự rút lui của Nghị lập tức kéo theo sự tan rã của đám đông hiếu kì. Không còn đám đánh nhau nữa, các vị khán giả nhóc tì nhanh chóng tản ra,

tiếp tục những trò chơi bỏ dở.

Lúc này, bên cạnh Tùng chỉ còn Đạt và ba cô bạn gái lớp Năm B.

Tùng vừa lồm cồm ngồi dậy, đang còn loay hoay phủi bụi trên người, nhỏ Diệp đã hỏi:

- Sao em lại đi đánh nhau với bạn thế?

Trong ba cô bạn gái trước mặt, Tùng chỉ biết nhỏ Diệp và nhỏ Oanh. Nhỏ Diệp là em anh Quý ròm, nhỏ Oanh em anh Tiểu Long, Tùng chẳng lạ gì. Cả hai đều lớn hơn Tùng một tuổi, học trên Tùng một lớp, lại là con gái, đến trường chẳng bao giờ chơi chung nhưng khi về nhà, nhỏ Oanh và nhỏ Diệp đều xem Tùng thân thiết như một đứa em trai, lúc nào cũng sẵn lòng chiều chuộng những vòi vĩnh của Tùng.

Nhưng trước mặt Tùng lúc này, ngoài nhỏ Diệp và nhỏ Oanh còn có thêm một con nhỏ lạ hoắc nữa. Chính vì vậy mà khi nghe nhỏ Diệp hỏi, Tùng đã muốn rơm rớm nước mắt nhưng cuối cùng nó phải gắng kềm lại.

- Tại bạn ấy gây sự trước chứ bộ! – Tùng sụt sịt đáp.

- Bạn ấy vô cớ đánh em à? – Nhỏ Diệp hỏi.

Tùng liếm môi:

- Không phải vậy! Bạn ấy không đánh!

Nhỏ Diệp tròn mắt:

- Như vậy nghĩa là sao?

Trước những câu "chất vấn" tới tấp của nhỏ Diệp, Tùng đâm lúng túng. Nó chẳng biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào.

Đạt đứng cạnh thấy vậy, ngứa miệng thốt:

- Đầu đuôi cũng tại môn tập làm văn mà ra!

Lời giải thích chẳng ra đầu ra đũa của Đạt càng khiến mọi chuyện thêm tối mò.

Nhỏ Oanh nãy giờ không nói gì, nghe vậy bèn vọt miệng:

- Môn tập làm văn thì dính dáng gì ở đây?

- Dính dáng chứ sao không! – Đạt khịt mũi, rồi nó hùng hồn tường thuật – Cô giáo ra đề tập làm văn tả con chó, bài của bạn Tùng đạt điểm cao nhất, được cô giáo khen ngợi và đem ra đọc trước lớp. Mấy bạn khác ghen tức liền đem chuyện của bạn Tùng méc với cô giáo!

- Méc chuyện gì? – Nhỏ Oanh và nhỏ Diệp cùng bật hỏi, câu chuyện của Đạt khiến chúng thắc mắc quá xá. Cả nhỏ Thuỳ Vân vô can cũng há hốc miệng và tự động nhích lại gần.

Thấy người nghe quan tâm đến câu chuyện của mình, Đạt khoái chí đến mức không để ý đến cái nhăn mặt đầy phật ý của Tùng. Nó kể tiếp bằng giọng hăm hở:

- Thì các bạn ấy méc chuyện bạn Tùng lấy bao ni-lông bịt mõm con Tai To, chuyện bạn Tùng cột lon thiếc kêu leng keng vào đuôi Tai To làm nó hoảng vía chạy cuống lên! Các bạn ấy bảo bạn Tùng không hề yêu thương con chó của mình như đã tả trong bài! Bạn Tùng nổi đoá lên, thế là sinh sự!

Trước vẻ mặt hau háu của ba vị thính giả, Đạt hào hứng kể một lèo. Nó quên bẵng chính nó là người đã bày ra những trò quái ác đó.

Nghe xong, nhỏ Oanh và nhỏ Diệp ngẩn người ra nhìn Tùng:

- Ôi, sao em chơi ác thế?

- Ác gì đâu! Em chỉ đùa chơi một tí thôi mà!

Tùng làu bàu thanh minh. Rồi linh cảm hai bà chị đang đứng trước mặt nó cũng thuộc về cùng một phe với bọn thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương, Tùng liền hắng giọng:

- Bọn em đi đây! Sắp có trống vào học rồi!

Nói xong, không đợi người đối diện có ý kiến, nó cầm tay Đạt lôi tuột đi. Ba đứa con gái chỉ biết thộn mặt ngơ ngác trông theo.

Chương 7

Cuộc gặp gỡ "định mệnh" với nhỏ Oanh và nhỏ Diệp trên trường không ngờ lại trở thành "tai họa" đối với Tùng.

Với những chuyện như thế này, bọn con gái không thể nào giữ kín được. Ngay trưa hôm đó, nhỏ Diệp đã kể lại với Quý ròm, còn nhỏ Oanh kể lại với Tiểu Long.

Buổi chiều, khi đến kèm cho Tiểu Long học, nhỏ Hạnh liền biết tỏng hết những gì vừa xảy ra với thằng em mình ở trên trường.

Chiều tối, vừa về đến nhà, nhỏ Hạnh đã kêu Tùng ra.

- Giỏi nhỉ? – Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn em, buông một câu gọn lỏn.

Tùng giật thót:

- Chị bảo giỏi gì cơ?

- Còn làm bộ làm tịch nữa hả? – Nhỏ Hạnh hừ giọng – Chả phải dạo này em giỏi đánh nhau với bạn là gì!

Câu nói của bà chị làm Tùng lạnh toát sống lưng. Thoạt đầu nó định chối biến nhưng sực nhớ chị mình vừa từ nhà nhỏ Oanh về, nó đâm xụi lơ:

- Tại bạn ấy chứ bộ! Ai bảo bạn ấy méc tội em với cô giáo!

Nhỏ Hạnh nghiêm nghị:

- Nhưng vấn đề là bạn ấy méc đúng không? Hay là bạn ấy bịa chuyện để nói xấu em?

- Tất nhiên là bạn ấy nói đúng! – Giọng Tùng xuôi xị – Nhưng …

- Em chả cần phải bào chữa! – Nhỏ Hạnh cắt ngang, rồi nó nói tiếp, giọng đe doạ – Chị sẽ kể chuyện này lại với ba mẹ!

- Chị đừng kể! – Mặt Tùng méo xệch – Ba mẹ mà biết em đánh nhau, em sẽ nhừ đòn mất!

- Em yên chí! Chị sẽ không méc ba mẹ về tội em đánh nhau đâu! Nhưng chị sẽ kể về chuyện em đã đối xử với con Tai To như thế nào!

Tùng nài nỉ:

- Chuyện này chị cũng đừng kể!

- Chị sẽ kể! – Nhỏ Hạnh nhún vai, giọng dứt khoát – Nếu chị không kể, con Tai To sẽ đến chết vì em mất!

- Chị chỉ nói! – Tùng phụng phịu – Em có làm gì đau đớn cho nó đâu!

Nhưng mặc cho Tùng van vỉ, lần này nhỏ Hạnh nhất quyết không bỏ qua. Nó kể tuốt tuột hết mọi chuyện với ba.

Tối đó, ba ngập ngừng bảo mẹ:

- Không ổn rồi em ạ!

- Gì cơ? – Mẹ không hiểu ba định nói gì.

Ba thở dài:

- Phải đem cho con Tai To đi thôi!

- Sao lại cho? – Mẹ ngạc nhiên – Nó đang sống yên ổn ở nhà ta kia mà?

Ba chép miệng:

- Đó là em tưởng thế thôi!

- Sao lại tưởng? – Mẹ tròn mắt – Em chả hiểu gì cả!

- Như thế này này …

Ba "e hèm" một tiếng rồi chậm rãi thuật lại cho mẹ nghe những gì ba vừa biết về mối "quan hệ căng thẳng" giữa Tùng và Tai To. Kể xong, ba tặc lưỡi kết luận:

- Như vậy Tai To không thể tiếp tục ở lại đây được!

- Vấn đề nghiêm trọng đến thế ư? – Mẹ lộ vẻ băn khoăn.

- Dĩ nhiên rồi! – Ba bóp trán – Một đứa trẻ khi chưa học được cách yêu thương loài vật thì không nên sống chung với con Tai To!

Mẹ chớp mắt:

- Nhưng em nghĩ đây chỉ là trò đùa nghịch trẻ con đối với một con chó!

- Không hoàn toàn là như thế! – Ba khẽ lắc đầu – Với một con chó to lớn, một con béc-giê chẳng hạn, Tùng sẽ không bao giờ dám đùa nghịch với cái kiểu đã đùa nghịch với Tai To. Chuyện đó chỉ xảy ra với chú cún bé nhỏ, hiền lành nhà ta. Tất cả thoạt đầu chỉ là những trò chơi vô tâm và tự phát. Nhưng lâu dần sẽ hình thành nơi đứa trẻ khuynh hướng hiếp đáp những kẻ yếu hơn mình và thói quen thích thú khi làm những chuyện đó! Và điều đó vô cùng nguy hiểm cho việc phát triển và rèn luyện nhân cách!

Những phân tích của ba khiến mẹ giật mình, cảm thấy vấn đề đột nhiên trở nên quan trọng đến mức không thể cứu vãn. Trán mẹ nhíu lại:

- Nhưng Tai To là một con chó … ba màu!

- Chuyện đó thì em khỏi lo! – Ba chuyển qua giọng khôi hài – Anh và em cũng là những sinh vật ba màu đấy thôi! Riêng con mắt đã có hai màu đen trắng, thêm màu da vàng nữa là đạt yêu cầu "ba màu" rồi còn gì!

Câu bông đùa của ba làm mẹ bật cười. Nhưng rồi mẹ nghiêm mặt lại:

- Anh định đem con Tai To cho ai thế?

Ba gật gù:

- Anh sẽ gọi điện thoại cho chú Xuân!

- Chú Xuân chồng cô Lài ư?

Mẹ hỏi nhưng không cần ba trả lời. Chú Xuân là bạn ba, cũng làm nghề viết báo. Chú Xuân rất thích nuôi chó. Nhà chú hiện nay có đến hàng chục con là ít, trong đó gần phân nửa là những con chó hoang quen sống lang thang bờ bụi, một hôm đi lạc vào nhà được chủ nhân cho ăn uống tử tế, mến người mà ở lại.

Nhưng mặc dù đã có cả chục con chó trong nhà, mỗi lần đến chơi với ba, bao giờ chú Xuân cũng nằn nì hỏi xin Tai To. Chú bảo nhà chú lắm chó nhưng không có con nào đẹp như Tai To. Mà chú Xuân quả thích Tai To thật. Hễ thấy nó là chú ôm vào lòng vuốt ve nựng nịu, miệng không ngớt trầm trồ:

- Ôi, chú cún đáng yêu của ta!

Xin hoài không được nhưng chú Xuân vẫn thích gọi Tai To là "của ta". Nhỏ Hạnh trêu chú, chú bảo gọi vậy cho "hên". Và hôm nay thì chú Xuân hên thật. Khi nghe ba bảo sẽ gọi điện thoại nhắn chú Xuân đến đón Tai To, mẹ yên tâm ngay. Ai chứ chú Xuân thì mẹ không lo. Sống với chú, hẳn Tai To sẽ được chăm sóc chu đáo!

Trưa hôm sau, ba tuyên bố quyết định đem cho Tai To ngay trong bữa cơm.

Nhỏ Hạnh giãy nảy:

- Không được! Con không chịu đâu!

Nói xong, nó buông đũa, bưng mặt khóc thút thít. Hôm qua khi kể lại mọi chuyện với ba, nhỏ Hạnh hoàn toàn không nghĩ ba sẽ đi đến một quyết định như thế.

Không chỉ nhỏ Hạnh, mặt dì Khuê cũng buồn dàu dàu. Dì không vùng vằng phản đối như nhỏ Hạnh, mà nhìn ba ngẩn ngơ:

- Sao thế hở anh?

Ba nhìn Tùng, nói bằng giọng trào phúng:

- Đơn giản là Tùng với Tai To không thể sống chung với nhau được! Người ta bảo hai con hổ không thể sống chung một rừng mà lại!

Ba cố làm ra vẻ khôi hài nhưng chẳng ai cười. Mọi người đang rầu rĩ vì sự ra đi của Tai To. Ngay cả Tùng cũng không cười, nó mím môi lại, hiểu rằng mọi chuyện thế là vỡ lở và thất thỏm không biết ba mẹ sẽ xử trí với nó như thế nào.

Nhưng dường như ba chẳng tỏ vẻ gì muốn phạt Tùng. Sau khi giải thích với dì Khuê về lí do ra đi của Tai To, ba bưng chén lên đủng đỉnh và cơm và bắt đầu nói sang đề tài khác.

Thái độ của ba cho biết câu chuyện về Tai To coi như đã xong, không cần phải bàn cãi gì nữa.

Mọi người không bàn cãi, nhưng không vì thế mà không khí bớt nặng nề. Biết mẹ, dì Khuê và nhỏ Hạnh rất yêu quý Tai To và việc Tai To ra đi chắc chắn làm mọi người nẫu ruột, ba cố kể những mẩu chuyện vui, thỉnh thoảng chêm vài lời pha trò, nhưng mọi người đều hưởng ứng một cách uể oải, gượng gạo.

Nhỏ Hạnh cứ gằm đầu vào cái chén trên tay, vừa ăn vừa sụt sịt. Dì Khuê rệu rạo nhai cơm, mắt đỏ hoe. Riêng mẹ từ đầu đến cuối không thốt một lời nào, chốc chốc lại buông ra những tiếng thở dài não nuột.

Tùng không buồn một tẹo nào trước sự ra đi của Tai To nhưng thấy ai nấy đều xụi lơ, nó bỗng đâm ra bứt rứt. Nó có cảm giác nó chính là kẻ đem lại nỗi phiền muộn cho mọi người.

Liếc lại đằng góc phòng, thấy Tai To đang nằm hiền lành, mõm gối lên hai chân trước, ngoan ngoãn chờ tới giờ ăn của mình, Tùng chợt thấy tội tội. Ừ nhỉ, thằng quỷ con này có lúc trông cũng đáng yêu ra phết!

Tai To dường như cũng linh cảm được sự ra đi của mình. Mặt nó buồn rười rượi khiến Tùng bất giác cảm thấy nao nao. Khi cả nhà ăn xong, dì Khuê đem phần cơm dành riêng cho nó đặt ngay trước mõm, thái độ của nó cũng chẳng vồ vập như mọi bữa. Tai To chỉ khẽ ve vẩy đuôi, gí mũi vào đĩa

thức ăn hít hít hai, ba cái rồi ngoảnh đầu đi chỗ khác hệt như một đứa bé hờn dỗi.

Dì Khuê ngồi xổm bên cạnh, tay không ngớt vuốt ve bộ lông mềm mại của Tai To, miệng dỗ dành:

- Ăn đi cưng! Ăn đi mà!

Rồi thấy Tai To vẫn hờ hững, dì chép miệng trấn an:

- Mày đừng lo! Nói vậy chứ không ai nỡ đem cho mày đâu! Ăn đi!

Dì Khuê nói với Tai To nhưng Tùng có cảm giác như dì đang trách móc mình. Nó đang nhột nhạt, chưa biết nên ngồi lại hay bỏ đi, đã nghe nhỏ Hạnh tiếp lời:

- Ráng ăn một chút đi Tai To! Rồi chị sẽ năn nỉ ba mẹ giữ cưng lại! Ở nhà này chỉ có một người ghét bỏ cưng thôi, còn những người khác ai cũng thương cưng hết ấy!

Câu nói của bà chị làm Tùng tức anh ách. Nó sầm mặt:

- Chị ám chỉ ai vậy?

Nhỏ Hạnh nghinh mặt:

- Người nào thường bắt nạt Tai To thì người đó tự biết lấy! Hỏi làm chi!

Nhỏ Hạnh thường ngày vốn ăn nói nhỏ nhẹ. Bữa nay đang ấm ức về chuyện Tai To sắp bị đem cho, nó đâm gắt gỏng, chẳng buồn nương nhẹ với "thủ phạm".

Thấy bà chị nổi khùng, lại có dì Khuê ngồi bên sẵn sàng … nổi khùng theo, Tùng không dám nói đi nói lại. Nó mím môi ngồi im một cách tức tối.

Lúc nãy, thấy cả nhà từ người tới vật ai nấy đều buồn thỉu buồn thiu trước cảnh "sinh li tử biệt", Tùng không ngăn được xao xuyến. Nó định bụng chờ đến tối sẽ thủ thỉ xin mẹ cho Tai To ở lại. Nó sẵn sàng hứa với mẹ là sẽ không bao giờ hành hạ con Tai To nữa. Nó sẽ yêu thương Tai To như mọi người yêu thương …

Nhưng đó là lúc nãy. Bây giờ những ý định đẹp đẽ đó đã nhanh chóng tan biến sau khi hết bà dì tới bà chị thi nhau xiên xỏ, chì chiết nó.

Thế đấy! – Tùng cay đắng nhủ thầm – Mọi người luôn luôn "coi trọng" con Tai To hơn mình! Hễ có chuyện gì dính dáng đến Tai To là mình bao giờ cũng bị trách mắng. Mà Tai To là gì? Nó chẳng là gì cả! Nó chỉ là một

con cún thôi. Cũng như mọi con cún khác trên đời. Tai To đâu phải là một con cún bằng vàng!

Tùng càng nghĩ càng cảm thấy ghen tức. Và nó quyết định mặc kệ mọi chuyện. Tai To cứ việc cuốn gói ra khỏi nhà. Nó đến ở với chú Xuân chứ có phải đến chỗ chết đâu mà phải lo cuống lên.

Chú Xuân xuất hiện ngay chiều hôm sau. Buổi trưa vừa nhận được cú điện thoại của ba, đầu giờ chiều chú đã đứng ngay trước của lưới, đập rầm rầm:

- Nào, nào! Mở cửa đi nào!

Vừa thấy ba bước ra, chú đã reo ầm:

- Ôi, ông anh ơi! Tôi có nghe nhầm không đấy! Ông anh định tặng con Tai To cho tôi thật à?

Ba mở rộng cửa, mỉm cười:

- Mời vào! Nếu không thật thì tôi chả gọi chú làm gì!

Ba nói rõ ràng như thế mà chú Xuân vẫn chưa tin. Chú nhúc nhích hai hàng ria mép, bỡ ngỡ hỏi:

- Nhưng tại sao ông anh lại nghĩ ra được một quyết định tuyệt diệu như thế? Thần linh mách bảo à?

- Chả thần linh nào mách bảo cả! – Ba tặc lưỡi – Không thích nuôi nữa thì tặng quách cho chú rồi!

Đang nói, ba chợt nhìn thấy sợi dây chú Xuân vẫn cầm trên tay nãy giờ:

- Chú mang theo cái gì thế?

- À! – Chú Xuân giũ sợi dây dài ra – Đây là sợi xích bằng da!

Rồi chú rút từ trong túi quần ra một cái vòng nhỏ cũng bằng da thuộc:

- Còn đây là cái vòng đeo cổ!

Và chú cười khoe chiếc răng sún:

- Tôi sẽ dắt bộ con Tai To về nhà!

- Dắt bộ? – Ba ngạc nhiên.

Ba ngạc nhiên là phải. Nhà chú Xuân thuộc một quận vùng ven, ở bên kia kinh Tàu Hủ. Thực ra nhà chú Xuân cách nhà Tùng không xa lắm, khoảng gần hai cây số, chỉ quẹo chừng bốn, năm cua đường là tới. Nhưng đấy là nói lúc chạy xe. Còn đi bộ thì lại là chuyện khác, xa lăng lắc. Đó là

chưa kể còn phải qua đò. Vì vậy, nghe chú Xuân bảo sẽ cùng với Tai To đi bộ về nhà, ba tưởng chú nói đùa.

Nhưng chú Xuân không đùa.

- Tôi nói dóc với ông anh làm chi! – Chú nói – Khi nãy tôi đi xích-lô từ bến đò Cây Me tới đây chứ đâu có cỡi xe gắn máy!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của ba, chú hào hứng giải thích:

- Có gì lạ mà ông anh phải trố mắt lên như thế! Một trong những cái thú của người nuôi chó là dắt chúng dạo chơi dung dăng dung dẻ ngoài phố! Nhất là với một con chó xinh xắn như con Tai To này! Tại ông anh ít nuôi chó nên ông anh không biết đấy thôi!

Nói xong, chú quay mặt vào nhà trong kêu lớn:

- Nào, Tai To đâu! Ra đây chúng ta đi bát phố một vòng nào!

Thường, mỗi khi chú Xuân đến chơi, Tai To bao giờ cũng mừng rỡ chạy ra đón và quấn quýt hàng giờ bên chú. Nhưng hôm nay chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Thậm chí, chú gọi đến bốn, năm tiếng, Tai To vẫn không buồn đáp lại. Cứ như thể nó đi vắng đâu cả tuần nay rồi.

Ba và chú Xuân đi xuống nhà sau.

- Con Tai To đâu rồi dì? – Ba hỏi dì Khuê.

Dì Khuê vẫn cúi mặt trên rổ rau, giọng thật như đếm:

- Em không biết! Từ trưa đến giờ em chẳng thấy nó đâu!

Ba biết thừa là dì Khuê nói dối nhưng ba không buồn gạn hỏi. Ba ngoắt chú Xuân, cả hai lui cui sục sạo trong các ngóc ngách.

Chú Xuân vừa đảo mắt dò tìm vừa cất giọng ngọt ngào:

- Tai To ới ời! Tao có miếng thịt bò cho mày đây này! Mày không ra thì tao ăn mất đấy!

Chốc chốc chú lại đổi "tông":

- Á, à, tao biết mày nấp ở đâu rồi! Mày không ra thì tao chui vào tao … nấp chung với mày đấy!

Từ khi chú Xuân đập cửa, Tùng chui ngay vào phòng ngủ. Nó không dám lởn vởn ở nhà ngoài, sợ sẽ bắt gặp ánh mắt oán trách của dì Khuê và nhỏ Hạnh.

Tùng đứng đằng sau bức vách, áp tai vào khe hở tò mò theo dõi cuộc đối đáp giữa ba và chú Xuân. Đến khi nghe chú Xuân giở giọng bông lơn gọi Tai To, nó phải cố lắm mới khỏi phì cười.

- Tai To ơi hỡi Tai To! – Chú Xuân lại cất giọng ngâm ngợi – Nếu nghe tao gọi thì lòi đuôi ra!

Nhưng mặc cho chú giở trò, Tai To vẫn biệt dạng. Nó chẳng thò đuôi cũng chẳng thò đầu. Chỉ có Tùng là khổ sở vì phải cố nhịn cười.

- Chắc nó ở đâu trên gác! – Ba nói.

Và trước khi quay đi, không hiểu nghĩ sao, ba bỗng hắng giọng gọi:

- Tai To! Ra đây bảo nào!

Ba vừa dứt lời bỗng có tiếng ư ử phát ra từ trong chạn đựng chén bát.

Linh cảm được chuyện chẳng lành, từ khi được dì Khuê giúi vào trong chạn, Tai To nằm im thít giữa đống chén như một cục bông. Từ trước đến nay nó vẫn yêu mến và quyến luyến chú Xuân nhưng hôm nay tiếng gọi quen thuộc của chú không hiểu sao lại làm nó lo lắng. Khi nghe tiếng chân của chú đến gần, nó hồi hộp thu người lại, cố không động đậy, thâm chí gần như không cả thở.

Nghệ thuật bất động của Tai To phải nói là đã đạt đến mức hoàn hảo. Chỉ đến khi nghe tiếng gọi của chủ thì nó mới bồn chồn bật lên tiếng rên khẽ.

Tiếng rên của Tai To làm dì Khuê tái mặt. Còn chú Xuân thì tươi hơn hớn. Chú mở cửa chạn, cúi đầu nhìn vào:

- A ha! Thì ra chú mày chơi trò đi trốn đi tìm ở trong này!

Nhưng chú chưa kịp thò tay vào thì nhỏ Hạnh ở trên gác bất thần phóng vèo xuống.

- Đừng, chú ơi! – Nó chạy bổ lại và kêu lên bằng giọng nức nở đến tội – Chú đừng bắt con Tai To của cháu!

Chương 8

Rốt cuộc Tai To vẫn ra đi với chú Xuân.

Ba đã cân nhắc kĩ lưỡng trước khi gọi điện cho chú và quyết định của ba không thể thay đổi được.

Ba ôm lấy bờ vai đang rung lên của cô con gái yêu, trầm giọng an ủi:

- Nín đi con! Nhà chú Xuân cũng gần đây thôi mà! Mỗi tuần ba sẽ chở con qua đó thăm Tai To!

Nghe ba nói vậy, nhỏ Hạnh cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào. Nhưng nó không nói gì, chỉ gục đầu lên ngực ba "híc híc".

Không chỉ có nhỏ Hạnh khóc. Tùng rón rén rời phòng ngủ, nhón gót bước lại đầu hành lang nhìn qua khe cửa, thấy dì Khuê cũng đang ngồi thổn thức bên rổ rau, chốc chốc lại đưa tay áo lên quẹt nước mắt.

May mà mẹ đi làm! Nếu mẹ ở nhà, chắc mẹ cũng sụt sà sụt sịt như thế, có khi đến phút chót mẹ đòi giữ con Tai To lại không chừng! Lúc đó thì gay go to! Tùng hoang mang nhủ bụng và nó sè sẹ bỏ ra nhà trước lôi tập vở ra cắm cúi ngồi học, cố quên đi câu chuyện về Tai To.

Tùng cố quên câu chuyện Tai To nhưng khổ nỗi câu chuyện Tai To lại không chịu quên Tùng.

Chú Xuân đem con Tai To đi chừng hai ngày là cả lớp biết hết.

Đầu đuôi cũng do thằng Đạt lẻo mép. Nó đến chơi nhà Tùng, không thấy Tai To đâu, liền giương mắt ếch lên hỏi han hết người này đến người khác. Đến khi biết chuyện, nó nôn nóng chờ đến sáng hôm sau là vọt lẹ lên trường "phi báo" cho cả lớp, ra cái điều ta đây vừa biết được một tin quan trọng. Cái thằng ngốc ơi là ngốc! Về "vụ án" hành hạ Tai To vừa rồi, nó bị ghép tội chung với mình mà bây giờ nó làm như nó vô can, cứ xoen xoét cái mồm, thật khổ! Mà Tùng khổ thật! Từ khi tin tức về con Tai To loan đi, tụi bạn liền xúm lại quanh Tùng thi nhau chất vấn, dò xét, xỏ xiên, bình luận, thôi thì không thiếu một thứ gì!

Nhỏ Cúc Phương cứ tò tò đi theo Tùng, luôn mồm hỏi:

- Bạn cho con Tai To đi đâu vậy?

Nhớ đến "mối thù" trước đây, Tùng sầm mặt:

- Đi đâu hỏi làm gì?

Cúc Phương nhỏ nhẹ:

- Phương hỏi để Phương ghé thăm!

Tùng nhếch mép:

- Bạn muốn biết thì bạn đi mà hỏi thằng Đạt hớt lẻo ấy!

- Phương đã hỏi rồi nhưng Đạt không biết! – Giọng Cúc Phương vẫn nhẫn nại – Đạt chỉ biết là nhà bạn vừa cho con Tai To đi thôi!

Vẻ cầu cạnh của nhỏ Cúc Phương không lay chuyển được Tùng. Nó lạnh lùng:

- Cái thằng hớt lẻo đó mà không biết thì chẳng ai biết!

Biết Tùng chưa quên thù cũ, nhỏ Cúc Phương đành buồn bã bỏ đi, chờ dịp khác.

Nhưng ở đời chẳng thiếu gì người muốn làm khổ Tùng. Nhỏ Cúc Phương vừa đi thì Nghị trờ tới. Nó hỏi Tùng đúng cái câu Cúc Phương vừa hỏi:

- Bạn cho con Tai To đi đâu vậy?

Với Nghị thì Tùng chẳng cần dài dòng. Nó quạu quọ:

- Tao không biết! Mày muốn biết thì đi tìm thầy bói mà hỏi!

Nghị chẳng phải tay vừa. Nó đốp lại ngay, cũng chẳng buồn kêu Tùng là "bạn" nữa:

- Chẳng cần xem thầy, tao cũng biết! Tóm lại là nhà mày chẳng cho con Tai To đi đâu cả!

Câu nói của Nghị khiến Tùng chưng hửng:

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! – Nghị nheo nheo mắt – Tao thừa biết là con Tai To chết rồi!

- Chết? – Tùng ngạc nhiên.

- Chứ sao! – Nghị gật gù – Mày hành hạ Tai To như thế, nó sống làm sao nổi!

- Láo toét! – Sự phỏng đoán có ý kết tội của Nghị làm Tùng tức điên.

- Có mày láo toét thì có! – Nghị vẫn thản nhiên – Con Tai To chết rồi mà mày bảo là đem cho!

Mặt Tùng nóng bừng bừng. Nó ngoác mồm cãi:

- Nhà tao đem con Tai To cho chú Xuân rõ ràng! Mày đừng có đoán mò!

- Chú Xuân nào?

- Thì chú Xuân chứ chú Xuân nào! Bạn của ba tao ấy!

Nghị liếm môi:

- Thế nhà chú ấy ở đâu?

Tùng vung tay:

- Nhà chú ấy ở bên kia kinh Tàu Hủ chứ đâu! Leo lên đò chạy vèo một cái là tới!

Nghị gãi cằm:

- Thế nhà chú ấy … số mấy, ở đường nào?

Nãy giờ Nghị dùng kế "khích tướng" để âm thầm thăm dò tung tích Tai To. Trong khi đó, Tùng vô tình rơi vào bẫy của Nghị, cứ tức khí nói huyên thiên.

Nhưng đúng vào lúc Tùng sắp sửa buột miệng khai ra địa chỉ mới của Tai To, nó bỗng khựng lại. Câu hỏi quá xá cụ thể của Nghị khiến nó sinh nghi.

- À, à! – Nó liếc Nghị, nhăn nhăn mũi – Tao không có để mày lừa đâu!

Nghị giật thót:

- Tao có lừa gì đâu!

Tùng hừ giọng:

- Cúc Phương dọ hỏi tao cả buổi không được, nó kêu mày tới "điều tra" chứ gì?

Rồi không để Nghị phân trần, Tùng khoát tay, giọng dứt khoát:

- Tao đã nói rồi! Muốn biết Tai To hiện giờ ở đâu, mày đi kiếm thầy bói mà hỏi!

Đuổi được Nghị, Tùng lại phải loay hoay đối phó với những đứa khác.

Tùng bực cái đám láo nháo này nhất. Nghị và Cúc Phương là hai đứa hài tội Tùng trên lớp, nhưng dù sao đó cũng là những đứa yêu quý Tai To thực lòng. Vì vậy, tụi nó quan tâm đến số phận của Tai To là điều có thể hiểu được. Còn những đứa khác chưa từng biết mặt mũi Tai To tròn méo ra sao,

vậy mà khi nghe thằng Đạt bô bô phao tin, tụi nó cứ lân la lại bên Tùng hỏi thăm tíu tít, làm như thể Tai To là bạn chí cốt của tụi nó không bằng!

- Sao mày? – Một đứa khều vai Tùng – Bộ nhà mày cho con Tai To đi thật đấy hả?

- Ừ.

- Thế sao phải cho đi vậy?

Tùng nhấm nhẳng:

- Không thích nuôi nữa thì cho chứ sao!

Đứa kia bĩu môi:

- Chứ không phải mày "tẩm quất" nó ghê quá, ba mẹ mày sợ nó chịu không nổi, phải đem cho nó đi hả?

Cái giọng của thằng bạn rõ là giọng gây sự. Tùng thu nắm tay:

- Mày muốn chơi nhau hả?

- Chạy mau đi! – Đứa bên cạnh thấy vậy liền rụt cổ bảo bạn – Thằng Tùng nó tưởng mày là con Tai To đấy!

Một đứa khác láu lỉnh hùa theo:

- Đúng rồi đó! Chạy mau đi! Nếu không thì nó lấy bao ni-lông nó bịt mồm mày lại bây giờ!

Hai, ba cái miệng nhao nhao khiến Tùng muốn lộn ruột. Nhưng biết mình thân cô sức yếu, Tùng chẳng dám động thủ. Nó hậm hực quay mình bỏ đi, răng nghiến trèo trẹo.

So với ở trường, không khí ở nhà dù sao cũng dễ chịu hơn. Gần như không ai trách móc gì Tùng nữa.

Thỉnh thoảng mẹ chỉ nói trống không:

- Cứ thấy nhà cửa nó vắng vắng sao ấy!

Dì Khuê thì đếm từng ngày. Hôm trước dì nói:

- Thế là đã một ngày!

Hôm sau dì lại chép miệng:

- Đã hai ngày rồi!

Đó là dì tính khoảng thời gian Tai To ra đi. Mà nó cũng chỉ mới đi có hai ngày chứ mấy! Dì thật lẩm cẩm! Hai ngày mà cứ làm như hai năm không

bằng!

Nhỏ Hạnh không nói gì, không than thở cũng không tính đếm. Nhưng mỗi khi đi học về là nó tót lên gác nằm lì trên đó. Vẻ lặng lẽ của nhỏ Hạnh báo cho Tùng biết là bà chị mình buồn lắm. Buồn mà không nói ra đó thôi.

Riêng Tùng, nó không rõ là mình buồn hay vui. Lúc Tai To còn ở nhà, thấy mọi người nuông chiều nó, Tùng không khỏi ghen tị. Rồi vì nó mà mình thường xuyên bị trách mắng, Tùng càng thêm căm. Nhưng khi Tai To đi rồi, Tùng lại đâm ra … nhớ nhớ, lạ thật!

Mà về Tai To thì có rất nhiều điểm để nhớ. Mỗi lần Tùng đi học về, bao giờ Tai To cũng mừng rỡ chạy ra đón. Nhưng nó không dám chạy xồ ra cửa quấn quýt bên chân như vẫn làm với ba mẹ, dì Khuê hay nhỏ Hạnh. Với Tùng, Tai To chỉ chạy ra tới giữa nhà rồi đứng đó giương đôi mắt đen láy nhìn ra, đuôi ve vẩy.

Những lúc như thế, thái độ của Tai To rất buồn cười. Nó vừa muốn bày tỏ tình cảm của mình với cậu chủ nhỏ lại vừa sợ cậu chủ nổi hứng tung cước vào người mình. Vì vậy, đuôi nó chỉ tung tẩy một cách vừa phải để sẵn sàng cụp xuống chạy trốn bất cứ lúc nào.

Khi Tùng bước vào nhà cũng vậy. Tai To vẫn nồng nhiệt đi quanh cậu chủ nhưng nó đánh một vòng khá rộng để đề phòng mọi bất trắc, mắt không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Tùng.

Dĩ nhiên là Tùng biết thừa tâm trạng phấp phỏng của Tai To. Trong khi nó thập thò quan sát Tùng thì Tùng cũng kín đáo "nghiên cứu" nó. Những lúc ấy, máu nghịch ngợm trong Tùng lại nổi lên. Nó đột ngột vung tay ra. Chiếc cặp bay vù xuống sàn nhà đánh "rầm" một tiếng. Thế là Tai To hồn xiêu phách lạc, cong lưng chạy bán sống bán chết. Đuổi theo sau là tiếng cười hăng hắc của Tùng.

Bây giờ nhớ lại những hình ảnh đó, Tùng không khỏi xao xuyến. Nó không cảm thấy Tai To là một "kẻ tranh chấp" đáng ghét nữa. Dù sao Tai To cũng là một con cún hiền lành, tội nghiệp! Mình đối xử với nó quả có phần bất công thật! Nhưng dù sao tất cả cũng đã muộn màng. Chắc chắn chú Xuân sẽ không đời nào chịu "phóng thích" Tai To về với nhà mình! Ý nghĩ đó khiến Tùng bất giác thở dài. Và bây giờ thì nó hiểu tại sao mọi người lại buồn bã vì sự ra đi của Tai To đến thế!

Chương 9

Sáng hôm sau nhằm vào ngày thứ Năm, ngày Tùng được nghỉ học. Điều đó thật là hên cho nó.

Tối hôm trước nằm trằn trọc nghĩ mãi về Tai To, Tùng ngủ trễ hơn mọi bữa. Sáng ra, ba mẹ đi làm, nhỏ Hạnh đi học, còn Tùng vẫn nằm bẹp trên giường, mắt nhắm tịt. Nếu nhằm ngày đi học, dì Khuê chắc sẽ không ngừng than khổ than sở khi phải dựng nó dậy trong một tình trạng như thế.

Tùng ngủ một mạch đến hơn tám giờ sáng. Khi dì Khuê xách giỏ chuẩn bị đi chợ, nó vẫn chưa tỉnh ngủ.

- Nào, dậy đi cháu! – Dì lay vai nó – Cháu định nằm nướng cho đến lúc cả người cháy thành than hay sao?

Nhưng mặc cho dì lay lay đập đập, Tùng vẫn không buồn mở mắt. Nó chỉ ú ớ vài ba tiếng rồi xoay mặt vào tường … ngủ tiếp.

- Dậy đi! – Dì Khuê thò tay nắm lấy chân Tùng, giọng nài nỉ – Dậy một chút xíu thôi! Chạy ra đóng cửa cho dì rồi sau đó muốn ngủ bao nhiêuw thì ngủ!

Cánh cửa lưới nhà Tùng có cả khoá trong lẫn khoá ngoài. Nếu người đi ra là kẻ cuối cùng rời khỏi nhà thì bấm ổ khoá bên ngoài. Ngược lại, nếu trong nhà có người thì người trong nhà phải chạy ra bấm ổ khoá hoặc chốt then cài phía trong. Dãy phố Tùng ở thỉnh thoảng vẫn xảy ra những vụ mất trộm nên ba mẹ luôn luôn nêu cao cảnh giác. Ba nói cho "Cẩn tắc vô ưu", rồi gật gù giải thích "Cẩn thận bao giờ cũng hơn". Hôm nào đi làm về, kéo một phát thấy cửa mở toang, nghĩa là quên cài chốt bên trong, thế nào ba cũng nghiêm khắc phê bình. Vì vậy, chẳng ai trong nhà dám chểnh mảng chuyện cửa nẻo, kể cả Tùng.

Nhưng hôm nay Tùng buồn ngủ quá. Nghe đến chuyện khoá cửa, nó cũng muốn nhổm dậy nhưng mắt nó cứ díp lại và hình như có một sức mạnh vô hình nào từ trong đống chăn nệm cứ níu lưng nó xuống.

- Dì cứ đi chợ đi! – Tùng nói, mắt nhắm mắt mở, giọng nhừa nhựa – Cháu sẽ dậy ngay bây giờ đấy!

Chẳng làm sao được, dì Khuê đành tặc lưỡi quay đi sau khi dặn dò kĩ lưỡng:

- Nhớ đấy nhé! Cháu mà không dậy khoá cửa, trộm sẽ vào nhà khuân hết đồ đạc đi đấy!

Ối giời! – Tùng nhủ bụng – Dì chỉ giỏi tài doạ! Trộm nào mà dám viếng nhà vào giờ này!

Nghĩ vậy nên Tùng tự cho phép mình nằm nán thêm một lát. Ngay cả khi nghe tiếng dì Khuê sập cửa, Tùng vẫn không buồn động đậy. Nó cứ nằm mơ mơ màng màng, xoải chân xoải tay một cách biếng nhác.

Tùng không ngờ lúc đó có hai tên trộm đang lảng vảng ở bên ngoài thật.

Hai tên trộm, một béo một gầy. Tên gầy cao lòng khòng, mặt choắt như quả cau khô, đi tay không. Tên béo râu ria lởm chởm, thấp hơn đồng bọn gần cả cái đầu, tay cầm đong đưa chiếc giỏ lác.

Khi dì Khuê đẩy cửa bước ra, hai tên trộm đang đứng cách đó mấy căn. Cả hai đang tựa người vào lan can, vừa phì phà khói thuốc vừa chỉ trỏ xuống đường nói léo nhéo gì đó.

Thái độ của chúng không có gì khả nghi nên dì Khuê chỉ đưa mắt nhìn qua một cái rồi vội vã rảo bước xuống cầu thang.

Nhưng khi dì vừa khuất dạng, tên béo đã nháy mắt với tên gầy:

- Sao mày?

- Yên chí! Tao đã điều tra kĩ càng rồi!

Tên béo vẫn chưa yên tâm:

- Nhớ trong nhà có người thì sao?

- Làm gì có chuyện đó! – Tên gầy trấn an đồng bọn.

Tên béo vẫn lộ vẻ trù trừ, hắn liếm môi:

- Hình như trong nhà còn một thằng nhóc! Từ sáng đến giờ tụi mình đâu có thấy nó ra khỏi nhà!

- Có thể nó đi vắng từ hôm trước!

Tên gầy đưa ra lời phỏng đoán. Rồi để đánh tan nỗi ngờ vực trong lòng tên béo, hắn gật gù nói thêm:

- Muốn kiểm tra chuyện đó chả có gì khó! Đi theo tao!

Nói xong, không để tên béo kịp có ý kiến, tên gầy lững thững tiến về phía nhà Tùng. Đến ngay trước cánh cửa lưới, hắn nhướn mắt nhìn vào bên trong, ngoác miệng rao:

- Ai có ve chai, dép đứt, thau nhôm, mủ bể bán không?

Sau khi giả giọng người buôn ve chai rao hai, ba lần liên tiếp, vẫn thấy bên trong chẳng động tĩnh gì, tên gầy nhún vai:

- Thấy chưa! Tao đã bảo nhà không có người mà lại!

Đang nói, ánh mắt chợt chạm phải chỗ móc khoá, tên gầy mừng rỡ reo lên:

- Ôi, trời giúp ta rồi! Cửa không khoá!

Tên béo dè dặt:

- Có thể cửa khoá phía trong!

Nghe vậy, tên gầy khẽ cau mày. Hắn thò tay cầm cánh cửa kéo nhẹ.

Cánh cửa bật ra ngay theo đà kéo của tên gầy khiến tên béo tròn mắt:

- Sao có chuyện lạ thế này?

- Chẳng có gì lạ cả! – Tên gầy phấn khởi – Tất cả là do sự đãng trí của người đàn bà kia thôi!

Vừa nói hắn vừa lách người vào. Sau một thoáng ngập ngừng, tên béo cũng lẹ làng lách theo và thò tay khép cửa lại.

Sau khi lọt vào nhà, hai tên trộm nép sát tường dọ dẫm từng bước một, mắt láo liên quan sát.

Trong phòng khách chẳng có món gì hấp dẫn. Ngoài bộ xa-lông và chiếc đi-văng là bàn học ngổn ngang tập vở của Tùng. Dọc tường là dãy kệ sách đồ sộ, dài ngoằng. Tên béo lẩm bẩm: Toàn là thứ vô tích sự! Treo tít trên cao là chiếc đồng hồ quả lắc. Tên gầy liếm môi: Món này không đáng giá là bao nhưng có thể thó được, chỉ tiếc là treo quá cao, trèo lên trèo xuống bất tiện!

Hai tên trộm vừa nhanh nhẹn đảo mắt nhẩm tính giá trị các món đồ vừa lần ra phía sau.

Khi bước qua khỏi chiếc tủ buýp-phê dùng làm vách ngăn, cả hai chợt sáng mắt lên.

Trước mặt chúng, trên chiếc bàn thấp kê sát tường là chiếc ti-vi 14 inch và ngay bên cạnh là một đầu máy vi-đê-ô hiệu Sony mới toanh.

Chiếc ti-vi cồng kềnh tất nhiên không thể mang ra khỏi nhà nhưng cái đầu máy thì quả là gọn nhẹ, chỉ cần thảy tọt vào chiếc giỏ lác là xong. Có

xách ngang qua mặt công an thì công an cũng chỉ biết lễ phép cúi chào mà thôi!

Tên gầy hất đầu về phía tên béo:

- Ra tay đi! Còn chờ gì nữa!

Không đợi giục đến lần thứ hai, tên béo vọt lại ôm chiếc đầu máy bằng hai tay, kéo mạnh. Nhưng những dây nhợ nhùng nhằng phía sau đã giữ rịt lại. Chiếc đầu máy không những không tuột ra mà chiếc bàn lại bất thần chao nghiêng khiến những chiếc băng vi-đê-ô đặt hờ hững bên trên rơi xuống sàn nhà phát ra những tiếng "lộp cộp".

Sự cố bất ngờ khiến hai tên trộm giật nảy người. Tên béo đè tay lên ngực:

- Hú ba hồn bảy vía!

- Hồn vía cái đầu mày! – Tên gầy nghiến răng trèo trẹo, mắt long lên – Lấy dao cứa phăng ba sợi dây chết tiệt đó đi chứ còn đứng trơ ra đấy làm gì!

Nghe nhắc, tên béo lập tức thò tay vào giỏ lác lấy ra một con dao bén ngót, lưỡi sáng loáng. Hắn lia một phát, sợi dây cắm vào ổ điện đứt phăng.

Khoái chí, hắn khoa dao định cắt luôn sợi dây thứ hai nối liền đầu máy với ti-vi nhưng lần này chưa kịp hạ dao xuống, hắn đã rụt tay lại, hốt hoảng ngước mắt nhìn lên.

Trên gác đang vang lên những tiếng động lịch kịch, rõ mồn một. Rồi có tiếng chân bước vội về phía cầu thang.

Dĩ nhiên tiếng chân đó không của khác hơn là của Tùng. Đang lim dim nửa mơ nửa thức, chợt nghe có tiếng đồ đạc rơi vãi dưới nhà, Tùng vụt ngồi ngay dậy. Trong chớp mắt, cơn buồn ngủ biến mất.

Trộm chăng? Tùng nhíu mày lo lắng. Ý nghĩ đó khiến nó tỉnh như sáo. Nhưng rồi cặp lông mày Tùng nhanh chóng dãn ra. Nó tự trấn an: Không thể là trộm được! Bọn này chỉ hành động vào ban đêm thôi! Chẳng tên trộm nào dại dột đến mức vào nhà người ta đánh thó đồ đạc vào lúc trời sáng bảnh như thế này! Nhưng nếu không phải trộm thì ai đang lục đục ở dưới nhà? Hay là dì Khuê đã về? Vô lí! Chả bao giờ dì trở về sớm như thế cả! Mỗi khi ra chợ, bao giờ dì cũng rảo tới rảo lui ít nhất là hai tiếng đồng hồ, thích thú ngắm nghía và sờ mó hết món này đến món khác mặc dù cuối

cùng, tính tằn tiện bẩm sinh chẳng cho phép dì mua sắm bao lăm. Đã được dì dẫn đi chợ đôi lần, Tùng chẳng lạ gì cái "tật la cà" của dì. Do đó nó không tin giờ này dì đã ở trong nhà.

Đang loay hoay nặn óc, Tùng sực nhớ tới một việc, liền reo khẽ: Thôi, đúng là dì rồi! Hôm nay dì phải vội vàng trở về nhà chính là vì sợ mình cứ nằm ườn ra trên giường, không chịu ngồi dậy chạy đi khoá cửa. Mà chết rồi, mình đâu đã khoá cửa! Thế này thì lôi thôi với dì to!

Vừa nghĩ tới đó, Tùng giật thót, vội leo xuống khỏi giường chạy về phía cầu thang. Nó hoàn toàn không hay biết nỗi nguy hiểm đang chờ đợi mình.

Không khí chung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Tùng vừa lần xuống các bậc thang vừa ngoảnh cổ dòm dáo dác. Chẳng có ai cả. Dì Khuê đâu rồi nhỉ? Tùng tự hỏi, rồi nó tự trả lời: Chắc dì ở dưới bếp! Nhưng không hiểu sao Tùng vẫn cảm thấy lo lo. Nhớ đến tiếng "lộp cộp" lạ lùng lúc nãy tự dưng nó đâm rờn rợn. Nỗi xao xuyến trong lòng mỗi lúc một tăng khiến Tùng bồn chồn không dám bước tiếp. Nó dừng lại ở lưng chừng cầu thang, dỏng tai nghe ngóng.

Một tiếng động khẽ đột ngột phát ra từ chỗ tủ quần áo khiến Tùng nơm nớp đảo vội mắt về phía đó. Và tóc gáy nó lập tức dựng đứng cả lên khi từ đằng sau tủ bất thần nhô ra một bộ mặt lạ hoắc, râu ria lởm chởm. Bộ mặt hung hãn đó huơ dao:

- Đứng im! Biết điều thì câm mồm!

Mệnh lệnh của tên béo thực ra không cần thiết. Quai hàm của Tùng đã cứng đờ. Bảo nó nói lúc này khó hơn là bảo nó câm miệng.

Mặt thộn ra, Tùng nhìn lưỡi dao sáng loáng trên tay tên béo bằng ánh mắt sợ hãi. Trong một lúc, không chịu nổi, nó phải quay mặt đi chỗ khác.

Tùng không quay mặt đi còn đỡ. Vừa ngoảnh cổ sang bên cạnh suýt một chút nữa nó đã tè vãi ra quần: một bóng người gầy khẳng gầy kheo và cao lòng khòng như cây tre miễu đang đứng lù lù đằng góc nhà và giương cặp mắt trắng dã lên nhìn nó, vẻ đe doạ.

Trái tim trong ngực Tùng như muốn bắn ra ngoài. Chân run lên, Tùng phải cố lắm mới không khuỵu xuống. Trong lúc này, nó chỉ biết khấn thầm dì Khuê mau mau trở về dù nó thừa biết điều đó hoàn toàn vô vọng.

Tên gầy hất đầu về phía tên béo:

- Trói nó lại! Nhét giẻ vô mồm.

Tên béo lẹ làng đặt chiếc giỏ lác dựa vào chân tủ nghe "cạch" một tiếng. Đấy là tiếng chiếc đầu máy bên trong chạm vào nền gạch. Xong, tên béo hoa dao lừ lừ tiến lại phía cầu thang nơi Tùng đang đứng chết trân nãy giờ.

Đúng trong lúc đó, Tai To đang trên đường trở về nhà.

Hôm bị chú Xuân dẫn đi, Tai To đã cực lực phản đối. Nó vừa lẽo đẽo theo chú vừa kêu lên rin rít, đau khổ và phẫn uất. Có lúc nó bướng bỉnh đứng hẳn lại không buồn cất bước khiến chú Xuân phải dỗ dành mãi. Hôm đó, phải mất gấp đôi số thời gian dự tính, chú Xuân mới đưa được Tai To về đến nhà.

Cô Lài và cu Tèo thấy Tai To về, liền ùa ra hớn hở:

- Ôi, chú cún xinh quá!

Cu Tèo nhảy cẫng:

- Ba ơi, ba đưa sợi dây cho con dắt nó đi chơi đi!

- Không được đâu! Con Tai To này ghê lắm! – Chú Xuân tặc lưỡi – Không khéo con làm sổng nó bây giờ!

Nói xong, chú cột một đầu sợi dây vào thanh cửa sổ:

- Phải xích nó lại vài ba ngày cho nó quen chỗ đã!

Bầy chó nhà chú Xuân thấy con chó lạ liền xúm lại xem. Có con đi vòng quanh Tai To thò mõm hít hít ngửi ngửi. Có con nghịch ngợm đưa chân khều vào đôi tai dài của nó khiến Tai To nhe răng "grừ grừ".

- Thôi, thôi, giải tán! Tụi mày đừng có mà giở trò ma cũ bắt nạt ma mới!

Chú Xuân vung vẩy tay xua bọn chó đi.

Bọn chó tản hết. Chỉ còn lại cu Tèo.

Cu Tèo thò bàn tay nhỏ nhắn vuốt lên bộ lông mềm mại của Tai To, miệng liến láu:

- Tên mày là Tai To hở? Ừ đúng đấy! Tai mày dài ghê là!

Được người bạn nhỏ vuốt ve, Tai To chớp mắt đứng yên, thậm chí nó còn khẽ ve vẩy đuôi, vẻ thân thiện.

Thấy vậy, cu Tèo thích lắm. Nó vừa vỗ vỗ lên lưng Tai To vừa nhỏ nhẹ "dụ khị":

- Mày ở lại đây làm bạn với tao nhé! Mấy con chó kia không dám làm gì mày đâu! Đứa nào gây sự với mày, tao sẽ phạt ngay tắp lự!

Tai To cúi đầu ra dáng ngẫm nghĩ. Tai To không biết cu Tèo nói gì nhưng qua cử chỉ và giọng điệu của người bạn nhỏ, nó cũng lờ mờ đoán ra cu Tèo muốn được kết bạn với nó.

Tuy mới gặp cu Tèo lần đầu nhưng Tai To cảm thấy rất mến chú nhóc này. Chú Xuân cũng vậy, lâu nay Tai To vẫn rất mến chú. Nhưng dù sao Tai To cũng không muốn ở lại đây. Nó nhớ nhà. Sự quyến luyến với những người chủ cũ khiến nó không muốn rời xa nơi ăn chốn ở quen thuộc. Tất nhiên gia đình nhỏ Hạnh không phải là những người chủ đầu tiên của Tai To. Tai To ra đời ở một nơi khác. Nhưng rời bỏ nơi "chôn nhau cắt rốn" của mình từ hồi mới mấy tháng tuổi nên Tai To chẳng nhớ gì nhiều, cũng chẳng có bao lăm kỉ niệm để nhớ. Những ngày tháng sống ở nhà nhỏ Hạnh lại khác. Sự trìu mến, ân cần mà ông bà chủ, dì Khuê và nhỏ Hạnh dành cho nó khiến nó vô cùng cảm kích. Cậu chủ nhỏ thỉnh thoảng giở những trò tai ác làm nó nhiều phen hoảng vía nhưng dù sao cậu cũng không nặng tay nặng chân lắm. Lúc còn ở nhà, Tai To cũng hơi giận cậu một chút đỉnh nhưng bây giờ lưu lạc nơi "đất khách quê người", nó đã quên béng mọi hờn dỗi. Lòng nó bây giờ chỉ tràn ngập nhớ nhung.

Lòng nặng trĩu, chiều đó Tai To bỏ ăn. Trong khi đám bạn của nó sục mõm vào những tô cơm trước mặt táp lấy táp để, vừa táp vừa ủi để dò tìm thịt cá, chốc chốc lại gấu ó giành giựt nhau vì một khúc xương trong tô chợt bắn ra đất, thì Tai To chỉ kề mũi vào tô cơm của mình đánh hơi qua loa rồi uể oải nằm mọp xuống, đưa cặp mắt buồn bã nhìn ra khoảnh sân đang vò võ nắng chiều.

Vẻ thẫn thờ của Tai To làm Cô Lài chột dạ. Cô lo lắng nhìn chồng:

- Nó không chịu ăn kìa anh!

Chú Xuân nhún vai:

- Em đừng lo! Mới về nhà lạ, chú chó nào chả vậy! Đến khi đói bụng lại cuống quýt lên ngay thôi!

Nhưng lời tiên đoán của chú Xuân không đúng với trường hợp của Tai To. Trưa hôm sau, Tai To vẫn tiếp tục "tuyệt thực". Rồi đến bữa tối, nó cũng không buồn ăn. Nó nhìn tô cơm đầy thịt cá cô Lài dành riêng cho nó bằng ánh mắt hờ hững và rầu rĩ.

- Không xong rồi anh ạ! – Cô Lài lắc đầu – Nếu cứ nhịn đói như thế này, Tai To sẽ chết mất thôi!

Chú Xuân cũng chẳng biết làm sao đành thở dài:

- Đợi thêm ngày mai nữa xem sao! Nếu nó vẫn cứ bỏ ăn, chắc ta phải trả nó về cho chủ cũ thôi!

Cu Tèo nãy giờ thấp thỏm theo dõi cuộc cuộc đối đáp của ba mẹ, nghe vậy liền giãy nảy:

- Con không chịu đâu! Con không chịu đâu! Tai To phải ở với con!

Nói xong, nó oà lên khóc. Rồi thấy khóc cũng chẳng ăn thua gì, nó ngồi xuống ôm lấy Tai To, hạ giọng năn nỉ:

- Ăn đi Tai To! Tao lạy mày đấy! Ăn đi, ăn một chút xíu thôi cũng được!

Nghe cu Tèo dỗ, Tai To khẽ ve vẩy đuôi nhưng vẫn không nhúc nhích. Nó liếc tô cơm với vẻ thờ ơ, lạnh nhạt.

Cô Lài dịu dàng xoa đầu con:

- Con không dỗ được nó đâu! Nó đang nhớ chị Hạnh với anh Tùng đấy! Cũng như con vậy, đi đâu xa mà con chẳng nhớ nhà!

Cu Tèo biết mẹ nói đúng. Vì vậy nó cứ thấy buồn buồn làm sao! Từ lúc đó cho đến trước khi đi ngủ, nó cứ ôm khư khư lấy Tai To như sợ ba mẹ nó sẽ thình lình đem Tai To đi mất.

Nhưng chú Xuân chưa kịp đem Tai To đi trả thì nó đã tự động trở về nhà.

Tối đó, Tai To không hề chợp mắt. Nó thức suốt đêm dùng răng nhay nhay sợi dây da và đến tờ mờ sáng hôm sau thì sợi dây bị cắn đứt.

Không kịp nghỉ lấy sức, vừa được tự do, Tai To đã vội vàng phóng vụt ra cổng trước những cặp mắt ngỡ ngàng của lũ bạn đang nằm rải rác trong sân. Một vài con chồm dậy. Nhưng chúng không sủa, chỉ tò mò ngơ ngác trông theo.

Những con chó nhà chú Xuân không lên tiếng nhưng lũ chó của những căn nhà hai bên đường thì cứ sủa nhặng mỗi khi cái bóng trắng của Tai To lướt qua. Mặc dù lũ chó bép xép này chỉ xồ ra cổng ngoác mồm "ăng ẳng" chứ không rượt theo, Tai To vẫn cong đuôi chạy bán sống bán chết.

Mãi đến khi ra tới cánh đồng dẫn về phía bờ kinh, Tai To mới dần dần trấn tĩnh và chậm bước lại. Nó thong thả chúi mũi xuống đất đánh hơi dò

đường và tiếp túc lần ngược theo lối cũ.

Khi mặt trời nhô lên khỏi những mái nhà thấp thì Tai To cũng vừa tới bờ kinh. Nó bồn chồn chạy ngược xuôi, cặp mắt hoang mang nhìn xuống dòng nước đen ngòm, không biết làm cách nào để vượt qua. Đã mấy lần Tai To dọ dẫm lại sát mép nước, rụt rè thò một chân xuống lòng kinh nhưng dòng nước lạnh buốt như cắn vào da khiến nó sợ hãi rụt chân lại

Cuối cùng, Tai To quyết định chui vào ngồi thu lu trong bụi rậm ven đường vừa nghỉ mệt vừa chờ đợi.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, những bóng người đầu tiên xuất hiện bên bờ kinh. Một tốp người khác lũ lượt kéo tới liền sau đó. Rồi tiếp theo là những người cỡi xe đạp và xe gắn máy. Tất cả đều đổ về phía bến đò. Những tiếng trò chuyện râm ran xen lẫn tiếng động cơ làm quãng kinh vắng bỗng chốc ồn lên như đang họp chợ.

Tai To vẫn nấp kín trong bụi rậm hồi hộp và láo liên quan sát. Mãi khi chiếc đò máy từ bờ bên kia cập bến, nó mới vội vàng chui ra và khôn ngoan len lỏi vào đoàn người đang lục tục lên đò.

Chẳng ai để ý đến nó. Chỉ đến khi đò ra tới giữa dòng mới có người trầm trồ reo lên:

- Ôi, con chó của ai mà xinh quá thế này!

Lúc ấy mọi người mới đổ dồn mắt về phía Tai To. Và người nào người nấy đều bật lên những tiếng tấm tắc. Không ai nghĩ một con chó xinh như thế lại là một con chó vô chủ. Họ cứ đinh ninh chủ nhân của nó là một khách đi đò nào đấy. Cũng may cho Tai To, chứ nếu biết nó thân đơn thế cô, không khéo một tay bợm nào đó lại tìm cách bắt mất.

Đò vừa cập bến, Tai To nôn nóng vượt lên trước và thoắt một cái, nó đã ở trên đường. Để đề phòng mọi bất trắc, chân vừa chạm đất là nó co giò phóng đi ngay. Chạy được một quãng, nó cảnh giác ngoái đầu lại phía sau. Khi không thấy gì khả nghi, nó mới dừng lại cúi xuống đánh hơi và mừng rỡ nhận ra những dấu vết quen thuộc.

Khi chạy đến đầu đường Nguyễn Tri Phương thì Tai To có cảm giác đã gần đến nhà lắm rồi. Tim đập giục giã trong ngực, nó hối hả sải bước.

Nhưng đang chạy bon bon, Tai To bỗng sựng lại. Ngay chỗ cua quẹo cuối cùng, hai con chó to đùng đang đứng lù lù, nom chẳng khác nào hai

con sư tử.

Thế này thì gay rồi! Tai To lo lắng nhủ bụng và cố ra vẻ hiền lành vô hại, nó hãm đà phi lại, lững thững đi từng bước một, vừa đi vừa thận trọng dò xét thái độ của hai con chó cản đường kia.

Nhưng kế hoạch của Tai To nhanh chóng bị phá sản. Vẻ nhu mì của nó chẳng khiến hai tay anh chị kia động lòng tí ti nào. Nó vừa bén mảng lại gần, cả hai lập tức dạng chân gân cổ sủa gây gâu, lông lá xù cả lên, đầy doạ nạt.

Tai To thót bụng lại. Nó định nhắm mắt nhắm mũi phóng vèo qua nhưng những chiếc nanh nhọn hoắt, trắng ỏ của hai tay hộ pháp khiến nó đâm chợn. Để những chiếc nanh đó cắm vào người thì cứ gọi là đi đứt!

Sau một thoáng phân vân, Tai To quyết định đi vòng. Nó vội vàng chạy trở lui và đến khi thấy hai con chó kia không tỏ vẻ gì muốn đuổi theo, nó liền băng qua đường và lao vụt về phía ngã tư. Để cho chắc ăn, Tai To đánh thêm một vòng rộng quanh bùng binh trước khi tấp vào lề đường.

Nhưng Tai To chưa kịp vào đến lề thì một chiếc xe tải đã bất thần trờ tới.

Những người đi đường thất thanh la lên:

- Tốp! Tốp! Tốp lại!

- Thôi rồi! Chết mất con chó nhà ai rồi!

Dĩ nhiên Tai To không thể nghe thấy những tiếng la hốt hoảng đó. Tiếng gầm rú khủng khiếp của động cơ đã làm tai nó ù đặc và trong khi chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó chợt kinh hoàng đến co rúm người lại khi kèm theo những tiếng nổ xé tai kia, một bóng đen đồ sộ như một trái núi hùng hổ chồm lên người nó.

Trong nháy mắt, chiếc xe tải đã nuốt gọn chú cún bất hạnh vào bụng. Tội nghiệp Tai To! Nóng lòng trở về với những người chủ cũ, nó đã tận lực vượt qua một chặng đường dài bất chấp hiểm nguy và vất vả nhưng khi sắp về đến nhà thì tai hoạ thình lình ập đến …

Chương 10

Máu trong người Tùng như đông cứng lại, mặt cắt không còn hột máu.

Tên béo một tay cầm dao, tay kia thò vào túi quần rút ra một chiếc khăn ố bẩn.

- Chú mày đừng lo! – Hắn cười hì hì – Bọn này chỉ khoá mõm chú mày trong chốc lát để chú mày khỏi la lên thôi! Khi bọn này đã thoát thân an toàn rồi …

Tên béo đang vung vít thì tên gầy sầm mắt quát:

- Đừng ba hoa nữa! Hành động lẹ lên!

Giọng điệu của tên gầy rõ là giọng thủ lĩnh. Tên béo tuân lệnh răm rắp. Hắn thộp cổ Tùng, vẻ tươi cười biến mất:

- Há miệng ra!

Vẻ mặt hung dữ của tên trộm khiến Tùng sợ hãi. Khổ nỗi, càng sợ quai hàm của Tùng càng cứng đờ, không làm sao nhúc nhích được.

- Bướng hả! – Tên béo gí lưỡi dao nhọn hoắt vào cổ Tùng – Há ra không?

Nói xong, chợt nhìn thấy ánh mắt bất thần của Tùng, biết thằng nhóc đang sợ vãi cả mật, không thể há miệng được tên béo liền tóm lấy quai hàm của Tùng bóp mạnh, và miệng Tùng vừa hé ra hắn đã lẹ làng nhét vội chiếc khăn vào làm Tùng muốn nghẹt thở.

Trong khi đó, tên gầy nhanh nhẹn giựt những sợi dây điện ra khỏi ổ cắm rồi bẻ quặt hai cánh tay Tùng ra sau lưng, mím môi trói nghiến lại.

Tùng cứ đứng trơ ra như tượng gỗ, mặc hai tên trộm muốn làm gì thì làm. May mà hai tên trộm chỉ muốn bịt mồm và trói gô Tùng lại để lặng lẽ chuồn êm, chứ nếu chúng nổi hứng muốn "băm vằm tùng xẻo", Tùng cũng chẳng có cách nào chống đỡ.

Tên gầy trói xong hai tay Tùng, liền ngồi thụp xuống định trói nốt hai chân. Nhưng hắn mới quấn sợi dây quanh chân Tùng được hai, ba vòng, chưa kịp thắt nút, đã vội ngừng tay lại, mặt biến sắc. Ngoài cửa trước, tiếng chó sủa thình lình vang lên, mỗi lúc một dữ dội. Có cả những tiếng chân cào mạnh vào tấm cửa lưới.

Nhận ra tiếng sủa của Tai To, Tùng như người chết sống lại. Mặt nó trở nên hồng hào và nỗi hoang mang kinh khiếp đã nhanh chóng rời bỏ trái tim không ngừng co thắt nãy giờ của nó, thay vào đó là một niềm vui tràn bờ, một nỗi ngạc nhiên mừng rỡ. Thế là tụi mày hết thoát! – Tùng hân hoan nhủ bụng – Tai To đã trở về, có nghĩa là chú Xuân đã đến kịp lúc. Chú Xuân mà xông vào, hô hoán lên thì tụi mày cứ coi như là nằm trong rọ!

Ở điểm này, Tùng đã đoán sai Tai To chỉ trở về một mình. Vừa rồi, trước khi về đến nhà, Tai To đã hút chết trong đường tơ kẽ tóc. Lúc chiếc xe tải hùng hục lao đến, Tai To hồn vía đã lên mây. Bụng chết điếng, nó chỉ biết rúm người lại nằm mọp một chỗ chờ tử thần tới rước đi.

May làm sao, Tai To lại nằm lọt thỏm ngay chính giữa bụng xe nên không bị những chiếc bánh khổng lồ cán phải. Nó không chết, chỉ bị một phen vãi đái. Và khi con quái vật dữ tợn với những tiếng gầm gừ không khác gì sấm sét kia đã lướt qua rồi, Tai To mới hoàn hồn chạy vội vô lề trước những tiếng reo hò của khách đi đường.

Từ chỗ Tai To suýt bị cán chết đến chiếc cầu thang dẫn lên nhà nhỏ Hạnh chỉ cách chừng năm mươi mét nên Tai To chỉ khua chân vài lượt là đến. Càng gần đến nhà nó càng quýnh quýu. Tim đập thình thịch, nó phóc vội lên cầu thang, hấp tấp đến nỗi cứ té lên té xuống. Và khi tấm cửa lưới quen thuộc hiện ra trước mắt, Tai To mừng rỡ đến phát điên. Nó vừa sủa vừa đập cửa liên tục, điệu bộ nóng nảy và cuống cuồng.

Những ồn ào do Tai To gây ra làm náo động những căn hộ chung quanh. Nhà nào nhà nấy đều thò đầu ra dòm.

- Có chuyện gì vậy kìa? – Một người hỏi.

- Nhà này đi đâu mà nhốt con chó ở ngoài như thế này!

Ông tổ trưởng tổ dân phố lẩm bẩm và rảo bước lại trước nhà Tùng. Ông nhướn mắt nhìn vào trong, hắng giọng kêu:

- Có ai ở nhà không?

Không nghe tiếng trả lời, ông tổ trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên. Rồi thấy Tai To vừa rít vừa sủa quýnh lên, ông càng sinh nghi. Điệu bộ hoảng loạn của con vật có vẻ gì đó không bình thường. Hay trong nhà đã xảy ra chuyện gì chăng? Ý nghĩ đó khiến ông giật thót. Không chần chừ, ông cầm lấy cánh cửa kéo mạnh.

Ông hoàn toàn không ngờ cửa không gài chốt bên trong. Cánh cửa khép hờ bất thần bung ra theo đà kéo khiến ông loạng choạng suýt ngã, trong khi đó Tai To đã bắn vụt vào nhà như một tia chớp.

Ngay từ khi nghe tiếng con Tai To sủa vang, hai tên trộm đã mặt mày nhớn nhác. Trước khi quyết định đột nhập, hai tên đã cẩn thận dọ thám nhà Tùng cả tuần lễ nay. Cách đây hai hôm, khi biết con Tai To đã được đem cho, cả hai mới bàn nhau kế hoạch lẻn vào lấy trộm. Không ngờ trong lúc mọi chuyện đang suôn sẻ thì Tai To đột ngột trở về.

Tên gầy chẳng buồn trói chân Tùng nữa. Cửa trước bị chặn khiến hắn quýnh quáng. Liệng bừa sợi dây điện ra đất, hắn vọt ra hành lang phía sau tìm đường thoát. Nhưng thoáng một cái, hắn đã thất vọng quay vào. Hành lang phía sau bị bít. Nhảy qua lan can có thể xuống dưới nhưng lại lọt vào … một căn nhà khác ở tầng trệt.

Trong khi bọn trộm chưa nghĩ ra kế gì thoát hiểm, giọng nói của ông tổ trưởng lại vang lên đằng trước nhà càng làm chúng thêm luống cuống.

- Lên trên kia thử xem!

Tên béo trỏ tay lên gác và không cần biết tên gầy đồng ý hay không, hắn lật đật chạy lại chỗ tủ quần áo cúi xuống xách chiếc giỏ lác đựng đầu máy vi-đê-ô rồi nhảy phóc về phía cầu thang.

Hắn thò tay ra định xô Tùng xuống đất để lấy đường leo lên nhưng tay hắn chưa kịp chạm vào người Tùng thì Tai To đã vào tới nơi. Thấy cậu chủ nhỏ đang bị lâm nguy, Tai To lập tức lao mình về phía cầu thang, táp mạnh vào bắp chân tên béo.

- Ui da!

Tên béo kêu lên đau đớn và phẫn nộ. Rôi nghiến răng ken két, hắn rảy mạnh chân cố làm văng con chó nhỏ ra. Nhưng Tai To càng khép chặt quai hàm, thà bị kéo lê trên sàn theo đà chân tên béo chứ nhất quyết không chịu buông tha đối thủ.

Thấy tên đồng bọn dùng dằng với con chó nhỏ hoài, tên gầy sốt ruột chạy lại trợ giúp. Hắn co chân đá phốc vào hông Tai To khiến con chó tội nghiệp bắn vào tường đánh "bốp" và rơi bẹp xuống sàn nhà.

Tai To kêu lên thảm thiết và cố nhỏm dậy, nhưng vừa đứng lên nó đã ngã quỵ ngay xuống.

Nhìn Tai To nằm mọp dưới sàn nhà thở dốc, Tùng nghe như có ai xát muối vào lòng mình. Bất chấp miệng bị nhét giẻ và hai tay bị trói, từ lưng chừng cầu thang nó nhảy phóc một phát xuống đất. Và tất nhiên, không thể giữ thăng bằng với hai tay bị bẻ quặt sau lưng, Tùng ngã chúi vào chiếc bàn để ti-vi và đổ kềnh ra đất. Thừa dịp đó, hai tên trộm hè nhau chạy lên gác.

Ông tổ trưởng cùng bác Đực hàng xóm bước vào đúng lúc Tùng đang giãy giụa cố tìm cách ngồi dậy

- Trời đất! Chuyện gì thế này?

Ông tổ trưởng hớt hải kêu lên và chạy bổ lại chỗ Tùng. Ông vội vàng đỡ nó dậy, miệng hỏi lia:

- Sao vậy cháu? Ai trói cháu vậy?

Rồi thấy Tùng cứ a ú ớ, ông chợt phát hiện miệng nó đang bị nhét giẻ liều thò tay lôi chiếc khăn ra, hấp tấp hỏi:

- Ai nhét giẻ vô miệng cháu vậy?

Tùng thở hắt ra:

- Trộm! Có hai tên! Chúng chạy lên gác rồi!

Tùng vừa nói dứt câu, bác Đực đã phóng một cái tên tới ba bậc thang. Và thêm ba cú nhảy nữa bác đã biến mất. Ông tổ trưởng cũng không chịu thua. Ông đảo mắt một vòng, vớ vội chiếc chổi lông gà treo trên vách rồi chạy theo bác Đực.

Quá hăng hái bắt trộm, hai người quên béng chuyện cởi trói cho Tùng. Nhưng đối với Tùng, bị trói hay không bị trói bây giờ không phải là điều quan trọng. Tim nó đang thót lại vì lo lắng cho Tai To.

Tùng lê bước lại phía chú cún thân yêu đang nằm thiêm thiếp, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh. Không thể đưa tay vuốt ve Tai To, nó sụt sịt nói:

- Cho tao xin lỗi mày, Tai To nhé!

Đang nhắm nghiền, nghe tiếng Tùng, Tai To từ từ mở mắt ra, đuôi khẽ ve vẩy. Đôi mắt mệt mỏi của nó ánh lên nỗi mừng vui, âu yếm. Tùng mừng lắm, mặt nó rạng lên:

- Như vậy là mày tha lỗi cho tao rồi phải không Tai To?

Nhưng lần này, Tai To không trả lời Tùng. Đầu nó vừa hơi ngẩng lên đã gục xuống, cặp mắt vừa mở ra chưa kịp bộc lộ hết niềm vui đã nặng nề

khép lại. Hình ảnh thảm não của Tai To khiến Tùng chết điếng.

- Tai To ơi, mày đừng chết! Mày đừng bỏ tao nhé, Tai To! – Nó bật khóc hu hu.

- Nín đi cháu! Con Tai To của cháu không chết được đâu!

Tiếng bác Đực vang lên. Bác từ trên thang gác bước xuống, theo sau là ông tổ trưởng tay cầm chiếc giỏ lác.

- Ơ, thế hai tên trộm đâu rồi? – Tùng bật hỏi.

- Chúng thoát rồi! – Ông tổ trưởng nhún vai, vẻ tiếc rẻ – Có lẽ khi nghe tiếng chân của hai bác chạy lên, bọn chúng liền chuồn ra cửa sổ, đu qua mái ngói và chạy về hướng bờ kinh.

Rồi ông đặt chiếc giỏ lác xuống đất, loay hoay lôi chiếc đầu máy ra:

- Rốt cuộc chúng đành phải vứt thứ này lại …

Đang nói, nhác thấy hai tay Tùng vẫn còn bị trói, ông trợn tròn mắt:

- Ơ!

Nhưng ông tổ trưởng chưa kịp chạy lại thì bác Đực đã nhanh nhẹn tháo dây trói cho Tùng.

Hai tay vừa cử động được, Tùng đã vội cúi xuống định bế Tai To vào lòng. Nhưng Tùng vừa chạm đến nó, chưa kịp nhấc lên, Tai To đã kêu "ẳng" một tiếng khiến Tùng hoảng hồn rụt tay lại.

- Nó còn đau đấy! – Bác Đực nói.

Tùng đang định hỏi lại thì bỗng có tiếng kẹt cửa.

Rồi dì Khuê xuất hiện với giỏ đồ chợ trên tay. Mắt dì tròn xoe:

- Ôi, nhà ta hôm nay có chuyện gì mà đông đúc vui vẻ thế?

Chợt nhìn thấy Tai To nằm kế bên Tùng, dì sửng sốt kêu lên:

- Ôi, có cả Tai To nữa! Nó về lúc nào thế này?

Khi dì Khuê vừa bước vào, miệng Tùng đã mếu xệch, mừng mừng tủi tủi. Bây giờ nghe dì hỏi, nó liền rơm rớm nước mắt:

- Tai To mới về khi nãy! Nó về để cứu cháu đấy!

- Cứu cháu? – Dì Khuê không hiểu – Cháu làm gì mà cứu?

- Ối, bà chị ơi! – Ông tổ trưởng chen lời – Trộm mới vào nhà bà chị đấy! Nếu không có con chó này đánh động thì trộm đã khoắng hết đồ đạc trong

nhà bà chị rồi!

Đến bây giờ dì Khuê mới phát hoảng. Dì thả giỏ đồ chợ xuống đất một cái "bịch", hai tay áp lên ngực:

- Trời đất thiên địa ơi! Có chuyện đó sao? – Rồi dì thẫn thờ chép miệng – Thế này thì chết mất! Chết mất!

Bác Đực cười:

- Chẳng có ai "chết mất" trong chuyện này đâu! Người ngợm, của cải vẫn còn nguyên cả đấy! Thôi, tụi này về nhé!

Trước khi ra khỏi cửa, bác còn nói thêm:

- Muốn biết chi tiết thì hỏi thằng Tùng! Tội nghiệp, thằng bé vừa rồi phải một phen vỡ mật đấy!

Câu chuyện của Tùng khiến dì Khuê xanh mặt. Dì hối hộp đến mức quên cả mắng nó về tội không chịu khoá cửa. Hai tay hết xoa ngực lại vò đầu, dì xuýt xua luôn miệng:

- Chết mất! Chết mất!

Khi Tùng kể xong, dì ngẩn ra:

- Tối nay phải qua nhà bác Đực và bác tổ trưởng tạ ơn mới được! Khi nãy hoảng quá dì quên béng cả cám ơn!

Rồi dì xích lại gần Tai to, dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó:

- Tai To ngoan lắm! Tai To biết về kịp lúc để cứu chủ đấy! Tai To …

Đang nói nửa chừng, dì bỗng quay phắt sang Tùng:

- Ủa, Tai To về với ai thế?

- Chú Xuân dẫn về.

- Thế chú Xuân đâu?

Tùng ngơ ngác:

- Cháu cũng chẳng biết!

Đến bây giờ Tùng mới sực nhớ từ nãy đến giờ chả thấy chú Xuân đâu. Đang thắc mắc, Tùng chợt nghe dì Khuê bàng hoàng buột miệng:

- Thôi rồi, không phải Tai To về với chú Xuân đâu! Nó về một mình đấy!

Tùng ngạc nhiên:

- Sao dì biết?

Dì Khuê chỉ tay vào chiếc vòng trên cổ Tai To:

- Cháu xem này! Sợi dây da còn dính một khúc ở chiếc vòng đây này! Như vậy là nó cắn đứt dây trốn về!

Phát hiện của dì Khuê khiến Tùng bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Như vậy rõ ràng Tai To đã tìm cách tháo thân về đây. Nó không nỡ rời xa những người chủ cũ. Mặc dù trong những người chủ cũ đó, Tùng đối xử với nó chẳng ra gì. Hôm trước, cô Tú Duyên bảo chó là con vật gần gũi và trung thành nhất của con người, Tùng không tin. Với những mẩu chuyện cảm động cô kể, tuy Tùng không nói ra miệng nhưng lòng nó đầy rẫy những nghi ngờ. Nó nghĩ những mẩu chuyện đó là do người ta bịa ra thôi. Nhưng bây giờ thì Tùng đã tin lắm. Tai To đã chứng minh cho Tùng thấy những câu chuyện của cô giáo không phải là sai ngoa. Nếu Tùng biết trên đường trở về cứu chủ Tai To đã phải chui vào bụi rậm đợi đò như thế nào, đã bị xe cán suýt chết ra sao, có lẽ nó sẽ bùi ngùi thương cảm không để đâu cho hết.

Buổi trưa đi làm đi học về, mẹ và nhỏ Hạnh mừng rỡ và cảm động đến ứa nước mắt khi nhìn thấy Tai To và nghe dì Khuê kể lại sự trở về ngoạn mục, kịp thời cũng như cuộc chiến đấu dũng cảm chống lại kẻ trộm của nó. Dì kể sôi nổi, lưu loát, sinh động cứ như thể dì tận mắt chứng kiến mọi chuyện này.

Trưa đó, ai nấy đều túi tít vây quanh Tai To. Mẹ lấy thuốc cho nó uống. Dì Khuê xức dầu khắp mình mẩy và chân cẳng nó, vừa xức vừa xuýt xoa:

- Ôi chao, tội nghiệp quá! Ráng chịu đau một chút nghe "cưng"!

Nhỏ Hạnh thì lăng xăng pha sữa. Nó đẩy chén sữa lại trước mõm Tai To, dỗ dành như dỗ em bé:

- Uống đi "em"! Nghe lời chị đi! Uống hết chén sữa này rồi ngủ một giấc cho khoẻ!

Trước đây nhìn những cảnh như thế, nghe những câu như thế, máu ghen tị đã khiến Tùng nổi doá lên rồi. Nhưng hôm nay lòng nó bỗng dưng dịu dàng quá đỗi. Không những không hề khó chịu, nó còn chạy lại giúp sức cho bà chị. Nó quỳ xuống bên cạnh Tai To, nhẹ nhàng vuốt ve đôi tai dài của chú cún thân thương, giọng âu yếm:

- Uống đi "em"! Giỏi nào, uống đi!

Nói xong, Tùng bỗng đỏ bừng mặt khi sực nhận ra mình vừa buột miệng gọi Tai To bằng "em", một từ ngữ mà trước đây mỗi khi nghe dì Khuê và nhỏ Hạnh dùng để gọi Tai To nó cảm thấy bực tức vô cùng.

Nhưng dường như chẳng ai để ý đến vẻ thẹn thùng ngượng ngập của Tùng. Cũng chẳng ai thấy lạ khi nghe Tùng gọi Tai To bằng tiếng "em" trìu mến. Ai nấy đều chăm chú quan sát từng cử động khó khăn của Tai To bằng vẻ mặt lo âu. Đến khi thấy Tai To sau một hồi gắng gượng đang từ từ đứng lên và chậm chạp thè lưỡi vào chén sữa, mặt người nào người nấy dãn ra và bốn cái miệng đều đồng loạt buột ra một tiếng reo khẽ.

Suốt từ lúc đó cho đến tối, không khí trong nhà lúc nào cũng rộn ràng như ngày hội. Ba về, hoà vào niềm vui chung cả nhà bằng một câu bông đùa:

- Thế là từ nay hai con hổ có thể sống chung trong nhà ta rồi đấy!

Không khí ở nhà đã khác thì không khí ở trường tất nhiên không thể giống như cũ.

Lần này tin tức về Tai To do chính Tùng nói ra chứ không phải qua cái miệng hớt lẻo của thằng Đạt.

Tụi bạn nghe Tùng kể về kì công của Tai To mồm đứa nào đứa nấy cứ há hốc lên như đang xem phim trinh thám.

Đạt hít hà:

- Ối trời! Sợi dây da chắc thế kia mà Tai To cắn đứt thì răng nó bén phải biết nhé!

Đứa khác trầm trồ:

- Kinh Tàu Hủ mà nó vượt qua được thì cứ gọi là bái phục!

Nghị rùng mình:

- Bay vào táp tên trộm và đeo toòng teng trên bắp chân hắn không chịu nhả thì quả là gan lì tướng quân! Tao chưa từng thấy một con chó như thế bao giờ!

Cứ thế, mỗi đứa một câu, tất cả xúm vào ồn ào tấm tắc khiến Tùng sướng rên. Sướng nhất là mải hào hứng khen ngợi Tai To, chả đứa nào nhớ đến chuyện bạc đãi của Tùng đối với Tai To trước đây.

Trong bọn, chỉ có nhỏ Cúc Phương là chán nhất. Nó chả buồn quan tâm đến những màn chiến đấu li kì hồi hộp của Tai To như tụi con trai. Nghe

Tùng kể Tai To vì liều mình cứu chủ mà bị tên trộm đá trọng thương phải nằm liệt từ hôm qua đến giờ, nó cứ ngồi sụt sà sụt sịt:

- Tội nghiệp Tai To quá! Chắc là nó đau lắm!

Nghị mến Tai To không kém gì Cúc Phương. Nó an ủi bạn:

- Nín đi! Chốc nữa tan học tụi mình chạy lại thăm Tai To chứ lo gì!

Tùng gật đầu vui vẻ:

- Ừ, lát nữa mình dẫn mấy bạn về thăm Tai To!

Khi nói vậy, Tùng tưởng chỉ có Nghị và Cúc Phương ghé nhà mình. Nào ngờ tiếng trống tan học vừa vang lên, cả lớp rùng rùng túa ra:

- Đi thăm Tai To! Đi thăm Tai To!

Thế là không ai bảo ai, cả bọn ùn ùn rồng rắn đi theo Tùng, Nghị và Cúc Phương khiến Tùng không có cách nào khác hơn là cắm cúi dẫn đường.

Bọn học trò lúc nhúc chen nhau lên cầu thang khiến dãy phố Tùng ở mọi người nhốn nháo không hiểu chuyện gì.

Dì Khuê ra mở cửa cũng thất đảm:

- Ôi, có chuyện gì thế này?

Dì cứ ngỡ Tùng vừa gây ra đại hoạ gì. Đến khi nghe Tùng bảo các bạn tới thăm Tai To, dì mới thở phào nhẹ nhõm và mở rộng cửa đón các bạn trẻ vào.

"Người bệnh" đang nằm "tịnh dưỡng" ở góc nhà thấy người ngợm không biết ở đâu kéo tới lố nhố đầy nhà, liền ngẩng đầu dáo dác nhìn quanh, vẻ hoang mang hiện rõ trong mắt.

Thấy vậy, Tùng quăng vội chiếc cặp lên bàn, chạy ùa lại. Nó vỗ vỗ lên lưng Tai To, trấn an:

- Đừng sợ, Tai To! Bạn tao tới thăm mày đấy! Chả phải trộm đâu!

Được cậu chủ nhỏ vỗ về, Tai To nhanh chóng trấn tĩnh. Và đến khi thấy Nghị và Cúc Phương bước lại ngồi xuống bên cạnh, Tai To đã yên tâm lắm lắm. Nó khẽ ve vẩy đuôi tỏ ý chào hỏi. Nó muốn nói rằng nó rất vui khi gặp lại hai người bạn nhỏ.

Thấy Nghị và Cúc Phương được "nhân vật quan trọng" là Tai To "nghênh đón" một cách thân thiết, Đạt cũng muốn lên mặt một chút với lũ bạn. Nó vạch đám đông chui vào và hùng hổ bế Tai To lên.

Nhưng nó chưa kịp ẵm Tai To vào lòng đã giật bắn người vì một tiếng quát sát bên tai:

- Bỏ xuống! Tai To đang bị thương mà mày xách bổng lên như thế làm sao nó chịu đựng được! Phải biết đối xử dịu dàng với loài vật một chút chứ!

Người vừa thốt lên câu đó là Tùng. Câu nói đầy vẻ "yêu thương loài vật" của nó "lạ lùng" đến mức lũ bạn chung quanh hầu như không tin vào tai mình. Nghị và Cúc Phương cũng tưởng mình đang nằm mơ. Chỉ có nhỏ Hạnh nằm trên gác thò đầu xuống theo dõi nãy giờ là mỉm cười ý nhị.

Trong khi bọn trẻ đang ngơ ngác, còn Đạt thì đang ngượng nghịu đặt con Tai To xuống, ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói ồm ồm:

- Ông anh bà chị ơi! Tôi đến để xin tạ tội trước ông anh bà chị đây! Thật khốn khổ thân tôi, có con chó xinh thế mà cũng không biết cách giữ! Hôm qua đến nay tôi lùng sục tìm kiếm khắp nơi mà chẳng thấy tung tích nó đâu! Xin ông anh bà chị …

Nghe thoáng qua, dù chưa gặp mặt bọn trẻ vẫn biết ngay người vừa bước vào nhà là chú Xuân trong câu chuyện Tùng kể. Chú vừa than vãn vừa đi lần vào trong. Chợt chú đứng sững lại, hai hàng ria mép không ngừng nhúc nhích:

- Ái chà chà! Bộ nhà ta mở lớp dạy thêm hay sao mà học trò tụ tập đông đúc thế này?

Đang nói, chợt nhận ra tụi "học trò đông đúc" này đang quây quần quanh một con vật gì trăng trắng, cặp mắt chú vụt trố lên:

- Ối! Ối! Ối!

Rồi chú bước tới một bước, sửng sốt:

- Phải mày đấy không?

Nín thở quan sát một hồi, biết chắc con vật trăng trắng mà tụi học trò đang bu quanh chính là con vật mà mình đã đi tìm toát mồ hôi hai ngày nay, chú sung sướng thở đánh thượt một cái, như trút bỏ một gánh nặng trong lòng. Vẻ rầu rĩ trên mặt chú lập tức biến mất. Tươi hơn hớn, chú bắt đầu bông đùa ngâm ngợi:

- Tai To ơi hỡi Tai To.

Nếu nghe tao gọi thì thò đuôi ra!

Tất nhiên Tai To chẳng thò đuôi cũng chẳng thò đầu. Nó đang mệt gần chết. Chỉ có bọn học trò là ôm bụng cười sặc cười sụa trước câu thơ nhuốm đầy vẻ hoạt kê của thú thôi!

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

HẾT.

Tập 6: Người bạn lạ lùng

Đánh máy: Conbo
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Quý ròm nóng mặt, sự việc gì xảy ra vậy??? Con búp bê của nhỏ Diệp em nó bị một thằng nhóc trạc tuổi dùng chân đá lăn lóc như một quả bóng. Cuộc gặp mặt giữa hai bên bỗng chốc trở nên gay gắt với sự chứng kiến của nhỏ Diệp và tụi bạn nó. Quý ròm sẽ xử lí tình huống này như thế nào để vẹn toàn đôi đường. Mời các bạn cùng đón đọc tập 6: "Người bạn lạ lùng."

Chương 1

-Này, này, mày đi đâu đó?

Thấy nhỏ Diệp ôm con búp-bê vọt ra cổng, Quý ròm gọi giật.

- Em chạy đi đằng này chút.

Nhỏ Diệp đáp, chân vẫn không ngừng bước. Nó cũng không cả ngoảnh đầu lại.

Chả là nó đang nôn nóng đi khoe với tụi bạn trong xóm con búp-bê biết cử động Quý ròm vừa làm cho nó.

Con búp-bê này, ba mua cho nhỏ Diệp đã lâu. Con búp-bê tóc vàng mắt xanh, chỉ vẫn mỗi cái quần cộc, đang ở trong tư thế bò lê bò lết dưới đất, nom ngộ nghĩnh và đáng yêu vô cùng.

Tất nhiên khi ba mới mua về thì con búp-bê không biết cử động. Nó im lìm chống hai tay và hai đầu gối xuống đất, không buồn nhúc nhích. Nhỏ Diệp đặt nó lên bàn, nó cứ lặng lẽ chổng mông bên chồng tập và trố đôi mắt láu lỉnh nhìn cô chủ nhỏ.

Cách đây ba ngày, không hiểu Quý ròm đọc thấy điều gì hay ho trong sách mà bỗng cao hứng bảo nhỏ Diệp:

- Mày có muốn con búp-bê của mày biết cử động không?

- Biết cử động là sao?

- Là nó có thể bò tới bò lui ấy. – Quý ròm khịt mũi – Chứ búp-bê gì cứ nằm chết gí một chỗ trông chán chết!

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Nhưng đây đâu phải là búp-bê chạy pin.

- Cần quái gì pin. – Quý ròm phẩy tay – Nếu mày muốn, tao sẽ làm cho nó bò y như thật. Nó sẽ bò hệt như hồi bé mày bò đi lượm gián chết bỏ vô miệng ấy.

Nhỏ Diệp giãy nảy:

- Em đi lượm gián chết bỏ vô miệng hồi nào?

- Hồi bé chứ hồi nào. – Quý ròm nheo mắt – Không tin mày hỏi mẹ xem. Chính mẹ kể cho tao nghe chứ đâu.

Câu phá bĩnh của Quý ròm khiến cuộc đối thoại giữa hai anh em mỗi lúc một lạc đề. Nhỏ Diệp giậm chân bình bịch:

- Em không tin! Anh đừng có nói xấu em.

- Tao thèm vào nói xấu mày. – Quý ròm càng trêu già – Tao ca ngợi "thành tích" của mày thì có. Chính nhờ mày mà gián nhà mình trốn sạch không còn một con.

Nói xong, Quý ròm khoái chí toét miệng cười hì hì. Trong khi đó nhỏ Diệp tức muốn ứa nước mắt. Giọng nó trở nên nghèn nghẹt:

- Em không biết. Em méc bà cho coi!

Thấy giọng nhỏ em bắt đầu phát ra đằng mũi thay vì đằng miệng, Quý ròm đâm chột dạ. Nó hạ giọng, mắt láo liên:

- Thôi đừng có nhè ra đấy! Nín đi, rồi tao sẽ "chỉnh" con búp-bê của mày lại cho!

Nghe nhắc tới con búp-bê, đang chuẩn bị sụt sịt, nhỏ Diệp lập tức nín ngang. Mắt nó thô lố:

- Anh làm cho nó biết bò thật đấy hả?

- Trời đất! Chứ tao nói dóc mày làm gì?

Kêu trời xong, Quý ròm vào phòng nhỏ Diệp ôm lấy con búp-bê đem về phòng mình.

Nhỏ Diệp háo hức tính chạy theo coi nhưng nó chưa kịp đặt chân vô phòng học của ông anh, Quý ròm đã dang tay cản lại:

- Chỗ tao làm "thí nghiệm khoa học", mày vô làm chi! Đi chơi đi, khi nào xong tao sẽ chạy ra gọi.

Nói xong, không để nhỏ Diệp kịp năn nỉ, Quý ròm thô bạo sập cửa đánh "sầm" một tiếng.

Nhỏ Diệp bặm môi đập cửa ầm ầm một hồi nhưng rồi thấy đau tay mà chẳng được tích sự gì, nó đành ấm ức bỏ đi.

Nhưng suốt buổi chiều hôm đó, Quý ròm loay hoay lắp lắp ráp ráp đến vã mồ hôi vẫn chẳng nên cơm cháo gì. Kiếm được cái bánh răng truyền động thì thiếu cái cần nối, mò được cái lò xo kéo thì thiếu cái trục lăn, ốc vít thì chiếc to chiếc nhỏ chiếc thiếu chiếc thừa, cuối cùng Quý ròm nổi cáu nhét tất cả mọi thứ lỉnh kỉnh đó vào thùng các-tông và tót qua nhà Tiểu

Long chơi đến tối mịt, mặc cho nhỏ Diệp đuổi theo ra tận cổng la bài hãi: "Con búp-bê của em đâu? Con búp-bê của em đâu?"

Phải mất đến hai ngày, sau khi đi lùng sục tom góp đủ các vật dụng cần thiết, Quý ròm mới hoàn thành được lời hứa với cô em. Bây giờ chỉ cần đút chiếc chìa khoá tự chế vào cái lỗ nhỏ vừa trổ dưới bụng con búp-bê xoay vài vòng, lúc thả tay ra con búp-bê liền nhúc nhích bò tới trước nom rất kháu.

Khi Quý ròm hí hửng chạy đi tìm nhỏ Diệp để thông báo kết quả, nhỏ Diệp chưa thực tin lắm. Chỉ đến khi Quý ròm lôi con búp-bê ra và cho nó bò biểu diễn một quãng dưới nền nhà thì nhỏ Diệp mới nhảy cẫng lên.

Không đợi ông anh tuyên bố "bàn giao công trình", nhỏ Diệp lập tức bắt tay vào "thực hành". Nó vặn chìa khoá và sè sẹ đặt con búp-bê lên bàn và sung sướng khi thấy con búp-bê khập khiễng bò, e dè, nhút nhát như một đứa bé lần đầu làm quen với thế giới chung quanh.

Và trước cặp mắt sửng sốt của ông anh, nhỏ Diệp quơ vội con búp-bê trên bàn ôm vào lòng rồi không nói không rằng, nó ba chân bốn cẳng lao vút ra khỏi nhà, mặc cho Quý ròm gọi giật giọng phía sau.

Vừa ra khỏi cổng, nhỏ Diệp đã gặp ngay lũ bạn quen thuộc đang ngồi chơi búng dây thun trên lề đường. Thấy nhỏ Diệp xuất hiện, cả bọn đều ngẩng đầu dòm.

- Bạn ôm cái gì trên tay vậy? – Nhỏ Thi tò mò hỏi.

Nhỏ Diệp chìa con búp-bê ra trước mặt, giọng tươi rói:

- Con búp-bê.

- Bạn đem nó đi đâu vậy?

- Đem ra đây cho mấy bạn coi.

Nhỏ Cẩm Thuý nheo nheo mắt ngó con búp-bê:

- Con búp-bê này có gì lạ đâu. Cũng là con búp-bê bữa trước mà.

- Nhưng hôm nay nó khác rồi! Hôm nay nó biết bò.

Vừa nói nhỏ Diệp vừa loay hoay vặn dây cót rồi trước những cặp mắt thao láo của tụi bạn, nó trịnh trọng đặt con búp-bê xuống lề đường. Như có phép lạ, vừa chạm đất con búp-bê liền co cẳng lom khom bò.

- Ôi, hay quá!

Tụi bạn đồng loạt reo lên. Và ngay lập tức chúng bỏ mặc mớ dây thun nằm vương vãi trên hè phố, xúm lại vây quanh con búp-bê.

- Ngộ quá hén! – Nhỏ Cẩm Thuý chép miệng – Con búp-bê hôm trước không cử động được, hôm nay tự dưng lại biết bò.

- Tự dưng sao được mà tự dưng. – Nhỏ Diệp "hứ" một tiếng – Anh Quý phải "nghiên cứu" và lắp ráp mất hai ngày trời đấy.

Nghe vậy, nhỏ Cẩm Thuý liền xuýt xoa:

- Anh bạn giỏi ghê!

Nhỏ Diệp không nói gì nhưng ruột nó nở từng khúc.

Nhỏ Thi khác nhỏ Cẩm Thuý. Nó chẳng băn khoăn gì về đề tài "khoa học kĩ thuật". Thấy con búp-bê hết đà đứng lại, nó thò tay tóm ngay lấy:

- Cho Thi làm một cái coi nào.

- Ừ, bạn làm đi! – Nhỏ Diệp gật đầu, dễ dãi – Mỗi bạn làm một lần.

Rồi nó vội vã nói thêm khi thấy nhỏ Thi mím môi mím lợi vặn chiếc chìa khoá một cách hùng hổ:

- Vặn nhè nhẹ thôi! Coi chừng đứt tung hết dây nhợ bên trong bây giờ.

Đang nghiến răng vặn lấy vặn để, nghe bạn mình la hoảng, nhỏ Thi liền nhẹ tay lại và khi không thể xoay chìa khoá được nữa, nó đặt con búp-bê xuống.

Cũng như khi nãy, đầu gối vừa chạm đất, con búp-bê lập tức nhúc nhích bò tới trước trong tiếng reo hò và tiếng vỗ tay đôm đốp của bọn trẻ đứng quanh.

Nhưng khác với khi nãy, do nhỏ Thi láu táu đặt con búp-bê quay đầu ra ngoài nên đáng lẽ lổm ngổm bò dọc trên hè phố như vừa rồi thì lần này con búp-bê của nhỏ Diệp lại cắm đầu cắm cổ bò thẳng ra đường. Chính vì vậy nên tai hoạ mới bất thần xảy ra.

Hè phố hẹp nên mới bò được một đoạn ngắn, con búp-bê đã rơi xuống mặt đường. Bọn trẻ chưa kịp nhặt lên thì một thằng nhóc từ xa đi lại. Thoáng thấy một vật đen đen nằm lăn quay giữa đường nó liền ngứa ngáy co chân đá phốc một phát. Thình lình lãnh một cú đá chí mạng, con búp-bê bắn thẳng vào hàng rào bên đường, rơi bộp một cú như trời giáng.

- Chết rồi! Anh làm hư con búp-bê của em rồi.

Nhỏ Diệp vừa kêu thét vừa chạy lại nhặt con búp-bê lên.

Đám bạn chung quanh cũng đồng loạt ồ lên:

- Ối! Búp-bê bị gãy cẳng rồi.

Quả thật, do va chạm quá mạnh, một cẳng chân của con búp-bê bị văng ra. Nhỏ Diệp một tay ôm con búp-bê, tay kia cầm phần chân rời, mếu máo quay lại nhìn thủ phạm:

- Em không biết. Anh đền con búp-bê cho em!

Thằng nhóc trạc tuổi Quý ròm. Vốn là một đứa mê bóng đá, nó có tật vừa đi vừa ngứa chân sút vào bất cứ vật gì nhìn thấy trên đường. Từ khi ra khỏi nhà đến giờ, nó đã sút tổng cộng mười bốn cú cả thảy: sáu cú vào các chiếc lon rỗng, năm cú vào những vỏ bưởi và ba cú vào các loại li nhựa đựng kem. Đến cú thứ mười lăm thì nó gặp tai vạ.

Nhưng thằng nhóc không bỏ chạy. Dường như nó chưa kịp hiểu điều gì vừa xảy ra, nó cứ đứng đực tại chỗ giương cặp mắt ngơ ngác hết nhìn con búp-bê trên tay nhỏ Diệp đến nhìn tụi con gái đang nhốn nháo ỏm tỏi chung quanh.

Đến khi thấy nhỏ Diệp nước mắt nước mũi tèm lem quay lại bắt đền, thằng nhóc mới sực tỉnh. Nó bước hẳn lên lề và chìa tay ra, nói trổng:

- Đưa xem thử nào!

Cầm con búp-bê gãy giò đưa lên sát mắt săm soi một hồi, thằng nhóc khịt khịt mũi:

- Hỏng bét rồi!

Rồi nó nhìn nhỏ Diệp, tặc tặc lưỡi:

- Để tao đem đi sửa, mai mốt tao quay lại trả.

- Không được! – Nhỏ Diệp lắc đầu quầy quậy – Anh phải sửa ngay bây giờ cơ!

Thằng nhóc nhún vai:

- Tao có biết quái gì ba thứ máy móc này mà sửa với chả sửa. Tao phải đem đi nhờ người khác sửa giùm thì mới xong.

Nhỏ Cẩm Thuý đột ngột chen lời:

- Nhỡ anh cầm con búp-bê đi luôn không quay lại thì sao?

Mấy đứa khác liền vọt miệng hùa theo:

- Ừ, đúng rồi đó. Nhỡ anh trốn biệt thì tụi này biết đường đâu mà kiếm?

Sự nghi ngờ của đám con gái khiến thằng nhóc đổ quạu. Mặt xám lại, nó dang tay ném mạnh con búp-bê xuống đất.

- Tụi mày không tin thì tao trả con búp-bê lại này.

Cú ném đầy bực dọc của thằng nhóc làm cẳng chân còn lại của con búp-bê rời luôn ra.

Đám con gái lập tức nhao nhao:

- Đồ không biết xấu! Lớn mà đi bắt nạt bé.

Còn nhỏ Diệp thì ngồi thụp xuống, ôm mặt tru tréo:

- Đền cho em! Em không biết! Đền cho em!

- Tao không đền. – Thằng nhóc nghinh mặt – Ai bảo mày để con búp-bê văng ra đường, tao đá phải thì ráng chịu.

Giọng điệu ngang bướng của thằng nhóc khiến tụi con gái tức điên. Nhỏ Thi níu vai nhỏ Diệp:

- Đừng thèm khóc nữa! Bạn vào kêu anh bạn ra đi!

- Ừ, phải đó. – Nhỏ Cẩm Thuý gật gật đầu – Bạn vào kêu anh Quý ra nện cho tên láu cá này một trận.

Nghe vậy, thằng nhóc chống tay vào hông, thách:

- Tao chấp cả anh tụi mày đấy. Có giỏi thì vào kêu ra đây.

Thái độ của thằng nhóc chẳng khác nào dầu đổ vào lửa. Nhỏ Cẩm Thuý nghiến răng ken két:

- Được rồi! Cứ đợi đấy!

Rồi không nói không rằng, nó hậm hực nắm tay nhỏ Diệp lôi tuốt vào nhà.

Chương 2

Vừa nghe nhỏ Cẩm Thuý hổn hển tường thuật lại hành động và thái độ xấc láo của thằng nhóc du côn du kề đó, Quý ròm đã thấy nóng mặt. Bộ mặt méo xệch và tiếng "híc híc" không ngừng vang lên bên cạnh của nhỏ Diệp càng khiến nó thêm sôi gan. Tính nhát gan cố hữu bay vèo đâu mất, Quý ròm gầm lên:

- Để tao.

Và nó quay vụt người chạy băng băng ra cổng.

Quý ròm nhận ngay ra địch thủ giữa đám con gái lố nhố vây quanh. Đó là một thằng nhóc da rám nắng và to con gấp rưỡi Quý ròm. Nó để tóc ngắn kiểu xì-tôn, vận quần soọc, áo pull thể thao có in hình một quả bóng ngay giữa ngực. Lối ăn mặc đó khiến nó đã to lại càng khoẻ. Túi quần nó nhét hai, ba cuốn tập đang cuộn tròn, vẻ như đang chuẩn bị đến lớp.

Thoáng thấy tướng tá chắc nịch của đối thủ, đang hăm hở Quý ròm bỗng nhiên chậm bước lại.

Lũ bạn của nhỏ Diệp không hiểu tâm sự của Quý ròm. Nãy giờ nôn nóng chờ đợi, chợt thấy Quý ròm xuất hiện, cả bọn liền hớn hở reo hò:

- A, anh Quý ra! Anh Quý ra!

"Hừ, tụi oắt này chúng cứ làm như mình là võ sĩ số một châu Á Trần Quang Hạ không bằng!" Quý ròm càu nhàu trong bụng và lấm lét đưa mắt liếc trộm đối thủ.

Mặt thằng nhóc vẫn câng câng. Nó bình thản khoanh tay trước ngực và nheo mắt nhìn Quý ròm như nhìn một con cừu non. Thỉnh thoảng nó khẽ nhúc nhích môi vẻ khinh thị.

Không xong rồi! – Quý ròm lo lắng nghĩ thầm – Còm nhom như mình, thằng nhóc này chỉ cần đưa hai ngón tay ra bóp một cái là bẹp dúm liền. Tốt nhất là lựa lời phải trái nói với nó chứ tuyệt đối không nên động thủ.

Nghĩ vậy, Quý ròm thở phào và khẽ đưa tay lau mồ hôi trán.

Nhưng kế hoạch hoà bình của Quý ròm nhanh chóng bị phá sản. Đã triệu được Quý ròm ra đến đây, nhỏ Cẩm Thuý dễ gì chịu để yên. Một tay níu áo Quý ròm, tay kia chỉ thẳng vô người thằng nhóc, nhỏ Cẩm Thuý hùng hổ:

- Hắn kia kìa! Hắn phá hư con búp-bê của bạn Diệp, lại còn thách anh đánh nhau với hắn nữa đấy.

- Đúng rồi đó! Tẩn hắn đi, anh Quý! Nện một trận nên thân cho hắn bỏ cái tật bắt nạt con gái.

Đám bạn nhỏ Diệp nhao nhao hùa theo khiến Quý ròm dở cười dở khóc. Nó cáu tiết quay sang đám con gái, nạt:

- Làm gì om sòm thế! Muốn đánh nhau cũng phải từ từ chứ.

Thấy Quý ròm đột nhiên sừng sộ, đám bạn nhỏ Diệp im re. Cả bọn lặng lẽ túm tụm vào với nhau và hồi hộp chong mắt về phía "đấu trường" xem Quý ròm "từ từ đánh nhau" ra sao.

Trong thâm tâm, Quý ròm chẳng muốn choảng nhau với một địch thủ to đùng như thế này chút nào. Nhưng biết đã đến nước này thì khó lòng rút lui được nữa, Quý ròm đành cố hít vào một hơi dài để lấy "khí thế" và đánh liều bước về phía đối phương một bước ra cái điều ta đây chẳng sợ cóc gì ai.

Thằng nhóc chẳng tỏ vẻ gì nao núng. Nó vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay vẫn khoanh trước ngực và lừ mắt nhìn Quý ròm.

Ánh mắt sắc như dao của đối thủ khiến Quý ròm đâm chột dạ. Vừa đưa chân tới trước, chợt chạm phải tia nhìn của đối phương, Quý ròm bỗng giật thót vội vàng rụt chân lại. Nhưng rồi sợ đám bạn của nhỏ Diệp chê cười, Quý ròm cố lấy can đảm chống tay vào hông, nhìn thẳng vào mặt thằng nhóc, hắng giọng:

- Này, ông bạn!

Quý ròm bắt chước lối xưng hô theo kiểu "giang hồ" nhằm ngầm bảo cho đối phương biết ta đây là dân chơi chợ Cầu Muối thứ thiệt, nếu chú mày biết điều thì nên tự động rút lui đi cho!

Nhưng thằng nhóc chẳng buồn nhích chân. Nó cũng chẳng thèm để ý đến lối xưng hô có tính chất hù doạ của Quý ròm. Nghe gọi, nó chỉ hừ mũi:

- Gì?

Vẻ thản nhiên của đối thủ khiến Quý ròm lúng túng. Loay hoay mất một lúc, nó mới nghĩ ra được câu thứ hai:

- Tại sao ông bạn lại phá hỏng con búp-bê của em tôi?

- Tao đâu có biết đó là con búp-bê của ai. – Thằng nhóc nhếch mép, giọng ngang phè – Thấy nó nằm quay đơ giữa đường, tao thuận chân đá một phát vậy thôi.

Quý ròm liền quay phắt lại phía nhỏ Diệp:

- Ông bạn này nói có đúng không?

Nhỏ Diệp chưa kịp trả lời thì nhỏ Thi đã vọt miệng:

- Chuyện con búp-bê bò ra đường là do em chứ không phải do bạn Diệp. Nhưng con búp-bê cũng mới chỉ bò ra khỏi lề một tí ti thôi. Vừa ngã xuống lòng đường chưa kịp nhặt lên là nó đã bị anh kia đá phăng rồi.

Nhỏ Thi thanh minh một cách tức tối. Nó "tranh thủ" kể tội thằng nhóc, mong Quý ròm nổi đoá lên mà trả thù giùm bọn nó.

Nhưng nghe xong, Quý ròm chẳng những không nổi đoá mà ngược lại, mặt mày bỗng tươi hơn hớn:

- Ai lại để búp-bê bò ra đường bao giờ. Bất cẩn như vậy người ta đá phải là đúng rồi, còn trách móc gì nữa.

Rồi trước những cặp mắt tròn xoe vì kinh ngạc của đám con gái, Quý ròm quay sang phía đối thủ, gật gù hắng giọng:

- Ông bạn có thể đi được rồi! Tôi thừa sức sửa chữa con búp-bê này, khỏi cần tới ông bạn.

Đám bạn nhỏ Diệp cứ đinh ninh khi ra khỏi cổng Quý ròm sẽ nhảy xổ vào đối thủ để rửa hận cho em gái, nhưng rồi nghe Quý ròm bảo "đánh nhau phải từ từ", tụi nó ráng dằn lòng chờ xem Quý ròm sẽ "đánh nhau từ từ" ra sao. Nhưng cuối cùng thấy Quý ròm chẳng buồn đánh đấm gì, lại còn ăn nói lịch sự và buông tha đối thủ một cách dễ dàng, đứa nào đứa nấy mặt mày ngơ ngơ ngác ngác như vừa rớt từ trên cung trăng xuống.

Nhỏ Cẩm Thuý là đứa "hiếu chiến" nhất trong bọn. Thái độ mềm mỏng của Quý ròm khiến nó tức anh ách. Quý ròm vừa hớn hở tuyên bố "tha bổng" thủ phạm, nó đã nhăn nhó cầm tay Quý ròm giật giật:

- Khoan đã! Tên này không những đá gãy chân búp-bê mà khi bạn Diệp nhặt con búp-bê lên, hắn còn cầm lấy quật xuống đất cho gãy lìa cả chân kia của con búp-bê nữa. Hắn cố tình gây sự như vậy chẳng lẽ anh chịu bỏ qua sao?

- Có thật không đấy?

Quý ròm giật thót. Mặt nó tái đi vì giận, không phải giận thằng nhóc côn đồ kia mà giận cái thói mách lẻo của con nhỏ Cẩm Thuý không biết điều này.

Trước một đối thủ mặt mày bặm trợn như thằng nhóc kia, Quý ròm đã chột dạ muốn rút lui êm cho rồi nhưng cái đám con gái lóc chóc hăng tiết vịt này hết khích tới bác, vẻ như muốn chặn đường rút lui của nó, bảo nó không giận sao được!

Nhỏ Cẩm Thuý lại là con nhỏ vô tình nhất thế giới. Nó chẳng buồn để ý đến vẻ lo âu đang ánh lên trong mắt Quý ròm. Nghe hỏi, nó hăm hở xác nhận:

- Thật mà! Không tin anh hỏi bạn Diệp xem.

Rồi không đợi Quý ròm kịp có ý kiến, nó nhìn thẳng vào mặt Quý ròm, khích:

- Anh phải cho tên này một trận đi chứ. Chẳng lẽ anh sợ nó?

- Ai bảo mày tao sợ?

Bị chạm tự ái, Quý ròm đổ quạu. Trong thoáng mắt, nỗi sợ hãi trong lòng nó bay vèo đâu mất. Nó quay về phía thằng nhóc lúc này đang dợm bước bỏ đi, hùng dũng quát:

- Này, tên kia! Khoan đi đã!

Thằng nhóc nheo mắt nhìn Quý ròm, vẫn cộc lốc:

- Gì?

Quý ròm tiếp tục tỏ oai phong:

- Sao mày dám quật gãy chân con búp-bê của em tao?

Tuy ngoài mặt hùng hùng hổ hổ nhưng trong bụng Quý ròm vẫn thầm mong đối thủ đưa ra một lí lẽ chính đáng nào đó để phân trần cho hành động càn rỡ của mình. Có như vậy, Quý ròm mới có cớ để hoà giải. Nào ngờ thằng nhóc đáp ngang như cua:

- Tao thích thế đấy. Mày làm gì được tao nào?

Câu trả lời xấc xược của đối thủ khiến người Quý ròm run lên, lần này không phải vì sợ mà thực sự vì phẫn nộ. Thấy đám bạn của nhỏ Diệp không hiểu được ý mình, cứ một mực xúi đánh nhau, Quý ròm đã bực, bây giờ

thấy đối thủ cũng không buồn để ý đến "tâm sự" của mình nốt, cứ nghênh nghênh giở giọng khiêu khích, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai.

Nó vọt tới trước như một mũi tên, hoàn toàn mất tự chủ, như thể bị một bàn tay vô hình đẩy từ phía sau lưng. Vừa lao tới, Quý ròm vừa gầm lên:

- Làm gì hả? Tao làm như thế này này.

Trong tích tắc, Quý ròm đã tới sát bên thằng nhóc. Nó thò tay ra tóm lấy cổ áo đối thủ định quật xuống nhưng chưa kịp thực hiện ý định, nó bỗng thấy chân mình nhẹ hẫng.

Thằng nhóc cầm tay Quý ròm kéo một cái và thò chân ra gạt. Bị quét trúng mắt cá chân, Quý ròm ngã lật mặt lên trời, gọn gàng như một cây chuối bị đốn gốc.

Té huỵch một cái, Quý ròm nằm ngay cán cuốc. Nom nó xụi lơ như người chết rồi.

Đám con gái sợ xanh mặt, lập tức la nhặng xị:

- Chết rồi! Anh Quý bị vỡ sọ rồi!

Trong khi đó, Quý ròm vẫn nằm lim dim nghe ngóng. Thật ra cú quật của thằng nhóc không mạnh lắm. Quý ròm chỉ thấy hơi ê ê nơi mông thôi. Nhưng nó không dám ngồi dậy, sợ đối phương hăng máu xông vào vật ngã tiếp.

Nhưng nằm giả chết mà bụng Quý ròm như lửa đốt. Nghe đám bạn của nhỏ Diệp lo lắng kêu toáng lên, nó tức muốn nổ đom đóm mắt: Hừ, đúng là đồ con gái! Miệng mồm lúc nào cũng toàn nói những điều xúi quẩy.

- Vỡ sọ thế quái nào được mà vỡ sọ.

Thằng nhóc khịt mũi trấn an tụi con gái. Rồi như để chứng minh cái hộp sọ của Quý ròm vẫn còn nguyên xi, nó cúi xuống định đỡ Quý ròm dậy.

Nhưng thằng nhóc chưa kịp chạm vào người Quý ròm bỗng giật mình nhận ra mình đã bị ôm chặt từ phía sau.

Đám con gái lại hét toáng, lần này giọng phấn khởi hệt như cô Tấm vừa nhác thấy Bụt:

- Anh Tiểu Long tới! Anh Tiểu Long tới rồi, anh Quý ơi!

Vừa nghe tiếng hô hoán, Quý ròm vội mở choàng mắt và bật ngay dậy.

Trước mặt nó, Tiểu Long không biết xuất hiện từ lúc nào đang ghì chặt thằng nhóc trong hai cánh tay rắn chắc, còn thằng nhóc thì đang mím môi mím lợi tìm cách vùng ra. Đám con gái nhảy loi choi chung quanh vừa vỗ tay đôm đốp vừa hò hét trợ oai:

- Anh Tiểu Long trị tội tên này đi! Hắn vừa bắt nạt tụi em và anh Quý đấy.

Tiểu Long không nói không rằng. Nó đang cố tập trung tư tưởng để không bị đối thủ phản đòn. Khi nãy, tít từ đằng xa, nó đã thấy thằng nhóc dùng đòn chân Deashi-Barai của nhu đạo để quật ngã Quý ròm. Vì vậy, mặc dù đã bất thần ôm chặt được đối thủ từ phía sau, Tiểu Long vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Quả như Tiểu Long nghĩ, mặc dù ở vào thế bất lợi, thằng nhóc chẳng tỏ vẻ gì hoảng hốt. Nó bình tĩnh lừa thế quật chân ra phía sau để móc giò đối thủ khiến Tiểu Long phải liên tục nhảy tránh. Chỉ cần sơ sẩy một chút, Tiểu Long sẽ dính đòn của nó ngay.

Thấy giằng co hoài vẫn không thoát ra khỏi sự khống chế của địch thủ, thằng nhóc rùn người xuống tìm cách quật Tiểu Long qua vai.

Nhưng Tiểu Long không phải là tay mơ. Vừa thấy thằng nhóc chuyển mình, Tiểu Long biết ngay đối thủ muốn gì. Nó lập tức rùn người theo, hai tay vận sức cố ôm thật chặt.

Nào ngờ vừa siết mạnh một cái, Tiểu Long bỗng giật bắn người kêu "á" một tiếng và hoảng hốt buông tay nhảy tuốt ra xa.

- Gì vậy? Nó cắn mày hả?

Quý ròm sửng sốt hỏi.

- Không phải!

Tiểu Long bối rối đáp. Và nó lật đật cúi xuống nhặt mấy cuốn tập đối thủ đánh rơi trong khi vùng vẫy, đưa lên sát mắt tò mò đọc.

Thái độ kì lạ của Tiểu Long khiến Quý ròm không nén nổi thắc mắc:

- Mày xem gì vậy?

Tiểu Long liếm môi:

- Tao xem thử nó tên gì.

Những cuốn tập của thằng nhóc là những cuốn tập học thêm về tin học. Tên nó ghi rõ ngoài nhãn vở: Văn Châu.

Trong khi Tiểu Long và Quý ròm đang lúi húi xem thì thằng nhóc bước lại chìa tay ra:

- Trả tập cho tao đi học!

Thằng nhóc hỏi xin lại tập mà cứ như ra lệnh, giọng lạnh băng như cà-rem bỏ trong thùng.

Nhớ đến cú ngã thảm hại trước mặt bọn con gái vừa rồi, Quý ròm điên tiết:

- Không trả!

Khi hùng hổ như vậy, Quý ròm chắc mẩm thế nào thằng bạn thân thiết của mình cũng sẽ hùa theo. Không ngờ phản ứng của Tiểu Long hoàn toàn ngược lại. Nó vội vàng đưa tập cho đối thủ, không dám chậm trễ một mảy, lại còn tươi cười hỏi:

- Tên bạn là Văn Châu hả?

Thằng nhóc – bây giờ là Văn Châu – cau mày:

- Chứ chẳng lẽ đó là tên mày?

Vừa nói nó vừa thò tay giật phắt mấy cuốn tập và lạnh lùng bỏ đi một mạch, chẳng thèm nói một tiếng nào.

Quý ròm ấm ức liếc Tiểu Long:

- Nó xấc láo như vậy sao mày không tẩn cho nó một trận?

Đám bạn của nhỏ Diệp cũng nhao nhao vẻ bất bình:

- Anh Quý nói phải đó. Anh Tiểu Long rượt theo đi!

Nhưng Tiểu Long dường như không nghe thấy những tiếng xúi bẩy bên tai. Nó cứ đứng chôn chân tại chỗ và ngẩn ngơ đưa mắt nhìn theo bóng dáng của thằng nhóc có tên là Văn Châu đang mỗi lúc mỗi khuất dần về phía cuối đường.

Chương 3

Bước vào nhà, vừa ngồi xuống ghế, Quý ròm đã nôn nóng hỏi ngay:

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

- Chuyện gì đâu?

- Mày đừng có vờ vịt! – Quý ròm hừ mũi – Tại sao mày tha thằng lỏi đó?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Nó sắp đến giờ vào học, chẳng lẽ mình giữ nó lại?

- Tử tế quá hén! – Quý ròm cười mát – Thế tại sao đang ôm nó, mày lại thét lên be be và nhảy loi choi như đạp phải tổ kiến thế?

- Được rồi, tao sẽ giải thích sau. – Tiểu Long thở ra – Bây giờ mày nói trước đi!

Quý ròm tròn mắt:

- Nói chuyện gì?

- Chuyện tại sao đánh nhau.

Nghe nhắc lại chuyện cũ, Quý ròm nổi giận phừng phừng. Nó nghiến răng:

- Thật tao chưa từng thấy đứa nào du côn như thằng lỏi này.

Tiểu Long liếm môi:

- Nó làm gì mày?

- Nó chẳng làm gì tao nhưng con búp-bê của nhỏ Diệp vừa bò ra đường đã bị nó đá một phát văng vô bờ rào, rụng mất một cái cẳng.

Tiểu Long nhíu mày:

- Có thể nó vô tình.

- Vô tình thế quái nào được! – Quý ròm gầm gừ – Sau đó nó còn cầm con búp-bê ném thêm một cú thật lực xuống đất cho rớt luôn cái cẳng kia. Chẳng lẽ hành động này cũng vô tình nốt?

Tiểu Long gật gù:

- Tao hiểu rồi. Thế là mày xông ra đánh nhau?

- Chứ còn gì nữa. – Quý ròm vung tay – Nó bắt nạt em gái tao, tao phải nện cho nó một trận chứ.

Tiểu Long tủm tỉm:

- Thế mày đã nện nó được cái nào chưa?

Câu hỏi của Tiểu Long khiến Quý ròm đột ngột khựng lại như va phải tường. Mãi một lúc, nó mới tìm được câu trả lời:

- Tất nhiên là chưa! Tao đang vờ té ngã và nằm giả chết, chờ cho nó cúi xuống xem xét "tử thi", sẽ chồm bật dậy chơi một đòn "hồi mã thương" vào giữa ngực. Trúng phải ngón đòn chí mạng này, nó chỉ có nước vào nhà thương bó bột. Không ngờ đến phút chót kế hoạch của tao bị mày làm hỏng bét.

Miệng lưỡi của Quý ròm khiến Tiểu Long cố lắm mới khỏi phì cười. Nó làm ra vẻ nghiêm trang:

- Vậy cho tao xin lỗi mày nhé! – Rồi nó khịt mũi nói thêm – Nhưng tao báo cho mày biết, thằng nhóc đó là dân Judo đấy. Võ nghệ cỡ nó phải đai đen là ít!

Tiết lộ của Tiểu Long làm Quý ròm giật thót. Nó ngẩn người một hồi rồi chép miệng than, quên bẵng mất những lời lẽ ba hoa vừa rồi:

- Hèn gì tao mới mó tay vào người nó, chưa kịp động đậy, đã bị nó cho nằm đất rồi.

Tiểu Long cười tít mắt:

- Sao khi nãy mày bảo là mày giả vờ ngã?

- Thì do cả hai. – Quý ròm gãi đầu, lỏn lẻn – Một phần do nó giỏi võ, một phần do tao cố tình ngã, thế là … tao ngã.

Trước sự chống chế vụng về của Quý ròm, Tiểu Long không buồn vặn vẹo. Nó chỉ ôm bụng cười bò.

Quý ròm nóng tiết:

- Bộ mày tính làm đười ươi sao cười hoài vậy? Ngồi dậy trả lời tao về chuyện khi nãy đi!

Tiểu Long vừa ngồi thẳng người lên, chưa kịp chùi nước mắt, Quý ròm đã hỏi "độp" ngay:

- Mày liệu sức mày không đánh lại thằng lỏi đó nên mày để cho nó đi phải không?

- Bậy! Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! – Quý ròm tiếp tục khiêu khích – Chỉ cần quan sát "thế trận" tao biết ngay là môn Taekwondo của mày không địch nổi môn Judo của nó rồi.

- Lại nói mò! Mỗi môn võ đều có thế mạnh riêng. Chẳng thể bảo môn nào mạnh hơn môn nào được.

Quý ròm nhún vai:

- Thế sao hồi nãy đang vật nhau tự dưng mày lại cuống quýt nhảy ra khỏi vòng chiến vậy?

Tiểu Long cắn môi, ngập ngừng:

- Tại vì tao nghi …

- Mày nghi nếu tiếp tục vật nhau với nó, mày sẽ bị đo đất như tao chứ gì?

Bất chấp sự châm chọc của Quý ròm, Tiểu Long vẫn điềm nhiên:

- Chuyện tao nghi nghiêm trọng hơn nhiều.

Thái độ của Tiểu Long khiến Quý ròm thôi ngay cười cợt. Nó chồm sát vào người Tiểu Long, hồi hộp hỏi:

- Mày nghi chuyện gì vậy?

Tiểu Long nuốt nước bọt, nó đáp mà mặt đỏ lên:

- Tao nghi thằng lỏi đó là … con gái.

- Con gái? – Quý ròm giật nảy người, suýt chút nữa nó đã bắn vọt người lên như pháo thăng thiên.

- Ừ! – Tiểu Long gật đầu.

Miệng Quý ròm vẫn há hốc:

- Sao mày biết?

Tiểu Long bối rối nhìn ra cửa:

- Khi nãy, lúc cố ghì mạnh nó, tao … tao có cảm giác như vậy.

Quý ròm không để ý đến vẻ bẽn lẽn của bạn mình. Nó toét miệng cười:

- Thì ra mày cuống cuồng "bỏ của chạy lấy người" là vì vậy?

Tiểu Long lại sượng sùng gật đầu.

- Nhưng tao lại không nghĩ như mày. – Quý ròm thu ngay nụ cười, giọng lộ vẻ ngờ vực – Thằng lỏi đó không thể là con gái được!

Thấy Tiểu Long không tỏ vẻ gì phản bác, Quý ròm hùng hồn nói tiếp:

- Lối ăn mặc của nó là lối ăn mặc của con trai. Hơn nữa, một đứa con gái không thể có thái độ hung hăng như thằng lỏi này được.

Tiểu Long gật gù:

- Chính tao cũng nghĩ như mày. Một đứa con gái không đời nào xưng hô "mày tao" thoải mái như thế. Nhưng tao vẫn cứ nghi nghi …

- Tao hiểu rồi. – Quý ròm cắt ngang – Vì vậy khi nãy mày định "điều tra" xem tên nó là gì chứ gì?

- Ừ. Tao muốn biết tên nó là tên con trai hay tên con gái.

Quý ròm cười khì:

- Rốt cuộc Văn Châu lại là tên con trai.

- Ừ! – Tiểu Long nuốt nước bọt – Con gái chả ai lót chữ Văn bao giờ.

Giọng Tiểu Long đượm bâng khuâng. Không hiểu sao lòng nó cứ gờn gợn. Mặc dù đồng ý với Quý ròm, trong thâm tâm nó vẫn không đoan quyết được thằng lỏi Văn Châu lạ lùng kia là con gái hay con trai.

Đang thần người nghĩ ngợi, Tiểu Long bỗng nghe Quý ròm reo lên:

- A! Con gái! Con gái!

- Gì vậy? – Tiểu Long giật mình ngó bạn.

Quý ròm hoa tay:

- Tao nghĩ ra rồi. Văn Châu rất có thể là tên con gái.

Tiểu Long ngơ ngác:

- Tên con gái sao lại lót chữ Văn?

- Văn không phải là tên lót. – Quý ròm hấp háy mắt – Văn là họ, Châu là tên. Nếu đúng như vậy thì con nhỏ đó có họ tên đầy đủ là … Văn Châu.

Trước đây năm phút, Quý ròm cứ khăng khăng Văn Châu là con trai, bây giờ đùng một cái, nó lại bảo Văn Châu là con gái, thậm chí nó không buồn gọi Văn Châu là "thằng nhóc" hay "thằng lỏi" nữa mà chuyển qua gọi là "con nhỏ" bằng một giọng tỉnh khô. Thái độ quay ngoắt 180 độ của Quý ròm khiến Tiểu Long nhăn mặt:

- Nhưng chắc gì Văn là họ? Nhỡ đó là tên lót thì sao?

- Muốn xác định chuyện đó chẳng có gì khó. – Quý ròm hăm hở – Trong vòng một tuần tao sẽ tìm ra đáp số.

- Thế còn kiểu ăn mặc và lối xưng hô. – Tiểu Long gãi đầu – Còn thái độ ngổ ngáo kia nữa. Sao khi nãy mày bảo …

- Khi nãy khác bây giờ khác. – Quý ròm láu lỉnh – Cuộc đời luôn luôn thay đổi mà mày.

Trước giọng điệu ngang phè của Quý ròm, Tiểu Long chẳng còn biết bắt bẻ vào đâu, đành lắc đầu đứng dậy. Nhưng trước khi ra về, nó không quên nghiêm giọng nhắc:

- Nhớ đấy nhé! Trong vòng một tuần, mày sẽ phải cho tao biết kết quả điều tra đấy.

Khi nói như vậy, Tiểu Long không ngờ chỉ ba ngày sau, mới sáng sớm Quý ròm đã xộc tới nhà nó:

- Tao gặp thằng lỏi Văn Châu rồi.

- Gặp hồi nào?

- Chiều hôm qua.

- Nó đến nhà mày hả?

- Ừ!

- Lần này mày có giả vờ té ngã nữa không? – Tiểu Long nheo mắt.

- Bậy! – Quý ròm đỏ mặt – Nó đến để đền con búp-bê cho em tao.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Hoá ra nó cũng tử tế đấy chứ.

- Ừ! – Quý ròm gật đầu, rồi nó hớn hở khoe – Con búp-bê tuyệt lắm!

Tiểu Long tò mò:

- Cũng búp-bê biết bò chứ?

- Ừ. Nhưng đây là con búp-bê chạy bằng pin. Công-tắc có ba nấc. Bật một cái, con búp-bê sẽ bò. Bật hai nấc, búp-bê vừa bò vừa ngúc ngoắc đầu và khóc oe oe.

Nghe Quý ròm mô tả, Tiểu Long cứ xuýt xoa luôn miệng:

- Hay thật! Tao chưa từng thấy một con búp-bê như thế bao giờ.

Rồi nó tặc tặc lưỡi:

- Hẳn con búp-bê này phải rất đắt tiền.

- Tao cũng nghĩ vậy. – Quý ròm chớp mắt kể – Thằng lỏi đó hình như không muốn giáp mặt tao …

Tiểu Long vọt miệng:

- Chắc nó sợ ngón đòn "hồi mã thương" của mày.

Bị Tiểu Long "kê tủ đứng" vào miệng, Quý ròm hơi khựng lại, nhưng đang hào hứng kể chuyện, nó không buồn "trả đũa", chỉ lườm Tiểu Long một cái rồi hắng giọng tiếp:

- Nó gặp nhỏ Diệp trước cổng, liền đưa con búp-bê rồi đi ngay. Khi nhỏ Diệp chạy vào khoe tao, thấy con búp-bê đắt tiền quá, tao hốt hoảng giật lấy và lập tức co giò rượt theo. "Nè", khi đuổi kịp nó, tao kêu. Nó quay lại, vẫn gọn lỏn: "Gì?" Tao chìa con búp-bê ra: "Trả cho … bạn nè. Con búp-bê hôm trước tôi đã sửa được rồi". Nó lạnh lùng: "Tôi không cần biết chuyện đó! Hễ tôi làm hỏng thì tôi có trách nhiệm phải đền".

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Nó không còn "mày mày tao tao" nữa hả?

- Ừ! – Quý ròm cười tươi – Có lẽ tại tao ăn nói lịch sự quá. Đứng trước một người văn minh lịch sự, nó buộc phải văn minh lịch sự theo.

Tiểu Long "xì" một tiếng:

- Thôi đừng có tự khen mình nữa. Mèo khen mèo dài đuôi mà không biết ngượng.

Quý ròm tỉnh khô:

- Nếu đuôi tao dài thật thì tao cứ khen dài, việc gì phải ngượng?

Biết không cãi lại cái miệng trơn như bôi mỡ của Quý ròm, Tiểu Long khẽ khụt khịt mũi và quay lại câu chuyện bỏ dở:

- Rồi sao nữa?

- Sao chuyện gì?

Tiểu Long cau mặt:

- Thì chuyện thằng nhãi Văn Châu chứ chuyện gì. Rốt cuộc nó có chịu nhận lại con búp-bê không?

- Không! – Quý ròm lắc đầu – Nói xong một câu, nó rảo cẳng đi liền.

Tiểu Long mím môi:

- Và mày tiếp tục rượt theo?

- Không! Tao đứng yên tại chỗ.

Tiểu Long giương mắt ếch:

- Vậy làm sao mày biết được thằng đó là con trai hay con gái?

- Biết. – Quý ròm thủng thỉnh – Khi nó vừa đi được năm, bảy bước, tao sực nhớ tới chuyện quan trọng đó liền gọi giật: "Gượm đã!" Nó đứng lại: "Gì?" Tao hỏi: "Bạn Châu họ Văn phải không?" Giọng nó vẫn lạnh băng: "Bạn hỏi họ tôi để làm gì?" Tao nói: "Chẳng để làm gì cả. Hỏi chơi vậy thôi". Nó lưỡng lự một thoáng rồi đáp: "Tôi họ Trần". Nói xong, nó vọt luôn.

- Như vậy nó tên là Trần Văn Châu. – Tiểu Long lẩm bẩm – Lạ thật!

- Chẳng có gì lạ cả. – Quý ròm gãi cằm – Nó là một thằng lỏi. Giống như tao và mày thôi.

Chương 4

Tiểu Long khều nhỏ Hạnh:

- Hạnh nè!

- Gì hả Long?

- Theo Hạnh, – Tiểu Long ngập ngừng hỏi – Có bao giờ một người con gái mang tên là Trần Văn Châu không?

Thắc mắc của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Long nói gì Hạnh không hiểu.

Quý ròm đứng bên xía miệng giải thích:

- Ý nó muốn hỏi Hạnh cái tên Trần Văn Châu là tên con trai hay tên con gái.

- Dĩ nhiên là tên con trai rồi. – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Con gái ai lại đặt tên như vậy.

- Thấy chưa! – Quý ròm quay sang Tiểu Long, giọng đắc thắng – Tao đã bảo nó là con trai mà mày cứ không tin.

Tiểu Long không nói gì. Nó chỉ thở dài đánh thượt. Một khi "nhà thông thái" Hạnh đã quả quyết thằng lỏi đó là con trai thì chắc chắn nó không thể là con gái được. Nhưng không hiểu sao Tiểu Long vẫn không yên bụng. Nhớ đến cảm giác hôm nào, nó cứ thấy ngờ ngợ, dầu rằng cái cảm giác là lạ đó rất mơ hồ và hoàn toàn không thể chứng minh hay giải thích.

- Nhưng tại sao Long lại hỏi như vậy? – Nhỏ Hạnh hỏi lại.

Tiểu Long gãi mũi:

- Tụi này vừa gặp một đứa có tên như thế.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ nhìn bề ngoài, Long không phân biệt được đó là con trai hay con gái sao?

- Bề ngoài thì nó là con trai đứt đuôi đi rồi.

Tiểu Long chưa kịp trả lời, Quý ròm đã vọt miệng đáp thay. Rồi bằng giọng sôi nổi, nó hăm hở thuật lại cho nhỏ Hạnh nghe về những xung đột gay cấn vừa xảy ra giữa nó và Tiểu Long với nhân vật Văn Châu bí hiểm kia.

Nghe xong, nhỏ Hạnh càng ngơ ngác:

- Hạnh chả hiểu gì cả. Nếu vậy thì có gì để phải nghi ngờ bạn ấy là con gái?

Nhỏ Hạnh hỏi trống nhưng mắt lại nhìn Tiểu Long.

- Tất nhiên là có lí do. – Tiểu Long quay mặt đi chỗ khác, ấp úng nói.

- Lí do gì?

Nhỏ Hạnh hỏi dồn càng khiến Tiểu Long thêm lúng túng.

- Lí do là … lí do là …

Thấy Tiểu Long cứ "lí do là" cả buổi vẫn chưa nói hết câu, Quý ròm sốt ruột cười mũi:

- Thôi đi mày ơi! Thằng lỏi đó là con trai chứ có phải là con gái như mày tưởng đâu mà mắc cỡ.

Rồi quay sang nhỏ Hạnh, Quý ròm bô bô:

- Hạnh biết không, thằng Tiểu Long nhà mình lúc này nó sao sao ấy. Đang vật nhau với thằng Văn Châu, tự nhiên nó hét lên thất thanh và nhảy tót ra ngoài. Hỏi nó, nó bảo nó có cảm giác thằng lỏi đó là con gái. Hạnh nghe có tức cười không?

Nhỏ Hạnh không tức cười chút nào. Ngược lại, nó còn đưa tay vỗ vỗ trán:

- Nếu vậy thì lại là chuyện khác.

- Cái gì? – Quý ròm sửng sốt – Bộ Hạnh tin lời thằng Tiểu Long hả?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh chẳng tin ai cả. Hôm nào gặp trực tiếp Văn Châu, Hạnh mới kết luận được.

- Được rồi. – Quý ròm gật đầu – Chiều mai Hạnh ghé nhà tôi, thế nào cũng gặp thằng lỏi đó. Dạo này nó thường đi ngang nhà tôi lắm.

- Chiều mai tao cũng ghé nữa. – Tiểu Long náo nức buột miệng, rồi nó nhìn Quý ròm, nói thêm – Còn chiều nay thì mày ghé nhà tao.

- Chi vậy? – Quý ròm thô lố mắt.

Tiểu Long gãi cổ:

- Chiều nay đội bóng khu phố tao "đụng" tụi khu phố 8.

Tiểu Long không nói rõ nhưng chỉ nghe thoáng qua, Quý ròm hiểu ngay bạn mình muốn gì. Chả là ở phường của Tiểu Long, tuần nào bọn nhóc cũng đem bóng đi đá với nhau, cứ khu phố này đụng khu phố kia, khu phố kia đụng khu phố nọ, chiều thứ Năm nào cũng có những trận đụng độ nảy lửa. Tiểu Long là thủ lĩnh của đội khu phố 5. So với các đội bóng khu phố khác, đội của Tiểu Long thực lực kém hơn.

Trong đội bóng của mình, Tiểu Long đá vai hậu vệ. Là con nhà võ, chân cứng như sắt, mỗi khi Tiểu Long cản phá, tiền đạo đối phương không dám giữ bóng lâu, thường sút vội sút vàng nên ít khi trúng đích. Hàng thủ như vậy là tạm được. Duy hàng tiền đạo thì quá yếu, chẳng đào đâu ra được một chân sút lợi hại. Vì vậy, Tiểu Long thường phải cầu viện đến Quý ròm.

Quý ròm thuộc loại cầu thủ kém thể lực nhưng bù lại, nhanh nhẹn và khéo léo vô song. Những cú đi bóng lắt léo, liên tục đảo người làm đối thủ mất đà và những cú sút hiểm hóc nhanh chóng đưa Quý ròm lên vị trí một trung phong không thể thay thế của đội bóng lớp 8A4 trường Tự Do.

Thoạt đầu, bọn nhóc ở các đội bóng khác không đồng ý cho Quý ròm "tăng cường" vào đội khu phố 5, với lí do Quý ròm không phải người trong phường. Nhưng rồi Tiểu Long năn nỉ mãi và Quý ròm phải trổ tài vặt biểu diễn một vài màn ảo thuật hấp dẫn để kết thân, các đối thủ mới chịu chấp nhận Quý ròm. Từ đó đội bóng của khu phố 5 mới có thắng có thua chứ lúc trước đá đến đứt hơi cũng không làm sao chọc thủng được lưới đối phương.

Nghe chiều nay sẽ "đụng" với tụi khu phố 8, nhớ đến trận thua tháng trước, Quý ròm nghiến răng:

- Được rồi! Chiều nay tao sẽ "nghiền nát" bọn chúng để "phục thù".

Rồi quay sang nhỏ Hạnh, Quý ròm rủ:

- Chiều nay Hạnh đi chơi với bọn này không?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, thật thà:

- Hạnh đâu có biết đá bóng.

- Trời đất! – Quý ròm giơ hai tay lên trời – Tôi có bảo Hạnh đá bóng đâu.

- Chứ Hạnh đi theo làm chi?

Quý ròm khịt mũi:

- Thì ngồi coi. Và … giữ quần áo giùm.

Nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm một cái dài:

- Nhờ người ta giữ đồ giùm thì nói đại đi cho rồi. Còn làm bộ rủ đi chơi.

- Thì cả hai. – Quý ròm toét miệng cười hì hì.

Nhỏ Hạnh từng đi theo cổ vũ Tiểu Long và Quý ròm khi đội tuyển lớp 8A4 tranh tài với các đội bóng lớp khác để giành giải thể thao toàn trường. Nhưng đây là lần đầu tiên nhỏ Hạnh xem hai bạn mình thi đấu trong một đội bóng khu phố. Và nó vô cùng kinh ngạc khi nhận ra so với những trận đấu trong phạm vi nhà trường, các cuộc đụng độ ở khu phố căng thẳng và ác liệt hơn nhiều.

Trên bãi đất trống ven đường, với các đống giày dép mũ nón làm trụ thành, không xà ngang, không cả trọng tài, hai đội bóng mỗi bên sáu người kể cả thủ môn hùng hục lao vào nhau như những đấu sĩ giác đấu La Mã. Tiếng hò hét, tiếng la í ới, tiếng chân chạy huỳnh huỵch lẫn tiếng va chạm kêu "côm cốp" làm huyên náo cả một quãng đường. Bụi tung mù mịt khiến nhỏ Hạnh phải một tay ôm đồ, tay kia lấy khăn che kín miệng mũi.

Đội bóng khu phố 5 ngoài Tiểu Long và Quý ròm, còn ba cầu thủ khác và một thủ môn không ngừng nhảy chồm chồm trước những đợt hãm thành liên tục của đối phương.

Ngồi xem một hồi, nhỏ Hạnh bắt đầu lo lắng. Nó nhận ra đội bóng khu phố 8 trội hơn hẳn đội bóng của khu phố 5. Các cầu thủ khéo léo hơn, đặc biệt đứa nào đứa nấy to con cỡ Tiểu Long. Hàng hậu vệ đội khu phố 8 lại đá rất rát khiến mũi nhọn Quý ròm mải lo nhảy tránh, không làm ăn gì được.

Mới vào cuộc được năm phút, đội bóng khu phố 5 đã bị "thủng lưới" một quả. Bảy phút sau, lại thua thêm quả thứ hai. Tiểu Long nổi quạu, hét đồng đội om sòm. Nom nó bây giờ chẳng giống chút gì với thằng Tiểu Long trầm tĩnh thường ngày. Ở phía trên, Quý ròm cũng nóng ruột không kém. Nó mím môi dắt bóng lao liên tục vào vùng cấm địa của đối phương, bị đánh bật ra, lại lao vào, bất chấp những cú đốn giò thô bạo. Vùng vẫy, luồn lách một hồi, cuối cùng những nỗ lực của Quý ròm cũng được đền đáp.

Đến cú đột phá thứ tám, nó "vặn sườn" được tay hậu vệ hộ pháp bên cánh phải, thoát xuống cận thành và tung một quả "chéo cánh sẻ" ghi bàn rút ngắn khoảng cách giữa tiếng reo hò vang dội của đồng đội và của cả … khán giả Hạnh.

Bàn thắng đẹp mắt của Quý ròm giúp đội bóng khu phố 5 lên tinh thần thấy rõ. Tiểu Long và đồng đội như được tiếp thêm sức, chạy lồng lên như

ngựa.

Ngược lại, bên khu phố 8 rơi vào thế lúng túng, đội hình bắt đầu chệch choạc. Hàng hậu vệ chưa hết choáng váng trước bàn gỡ của Quý ròm, đã để lộ hàng loạt những sơ hở chết người. Nếu thủ môn đối phương không xuất sắc và nếu Quý ròm bình tĩnh "chỉnh thước ngắm" kĩ thêm chút nữa thì có thể nó đã ghi thêm bàn thứ hai sau những đợt xâm nhập vừa rồi.

Nhưng trong khi Tiểu Long và đồng đội đang chờ đợi bàn thắng có vẻ như sớm muộn gì cũng xảy ra đó thì tai hoạ bất thần ập xuống. Một cú chuồi bóng đầy ác ý của hậu vệ đội khu phố 8 bay thẳng vào mắt cá chân Quý ròm làm nó ngã lăn quay ra đất.

- Phạt đền! Phạt đền! – Các cầu thủ khu phố 5 la lên.

Đội trưởng đội khu phố 8, một ông nhóc mặt mày ngổ ngáo, hừ giọng:

- Phạt đền cái mốc xì! Cú chuồi bóng vừa rồi đúng luật đàng hoàng.

- Đạp vô chân người ta mà đúng luật.

- Đá bóng va chạm là bình thường. – Thủ lĩnh đội khu phố 8 bướng bỉnh cãi – Ai cố ý đạp nó làm chi.

Tiểu Long ngó Quý ròm lúc này đang lồm cồm bò dậy:

- Đá tiếp được không mày?

Quý ròm ôm chân xuýt xoa:

- Chắc tao đá không nổi. Thế đứa khác vào đi!

- Người đâu mà thế.

Tiểu Long nhăn nhó đáp. Rồi nhìn quanh quất, thấy nhỏ Hạnh đang ngồi thu lu bên vệ đường, Tiểu Long mừng rỡ đưa tay ngoắc:

- Hạnh ơi! Vào đá thế Quý ròm đi!

- Hạnh đâu có biết đá bóng.

Nhỏ Hạnh chun mũi, vẫn ngồi yên tại chỗ.

- Không biết đá thì vào giữ gôn. – Tiểu Long tiếp tục gạ.

Nhỏ Hạnh trù trừ:

- Hạnh cũng không biết giữ gôn.

- Giữ gôn có gì mà không biết! – Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi – Cứ đứng ngay giữa đống dép, hễ thấy bóng vào thì xô ra.

Nhỏ Hạnh có vẻ bị thuyết phục. Nếu bắt gôn chỉ đơn giản như Tiểu Long nói thì nó hi vọng có thể làm được. Vả lại, nó cũng muốn giúp đội bóng của Tiểu Long. Nếu như vì thiếu người mà trận đấu phải dừng ngay tại đây xem như đội bóng khu phố 5 lại thua đội khu phố 8 thêm một lần nữa! Nhỏ Hạnh xao xuyến nhủ bụng và ngập ngừng đứng dậy. Nó nhét mớ quần áo vào tay Quý ròm đang cà nhắc lại gần và rụt rè bước ra sân.

- Không được! – Thằng nhóc thủ lĩnh đội khu phố 8 thình lình hắng giọng phản đối – Tụi tao không đá với con gái.

- Gái trai gì chẳng được. – Tiểu Long khịt mũi.

- Tao nói không được là không được. – Thủ lĩnh đội khu phố 8 vẫn khăng khăng – Có con gái vào, tụi tao đá thắng cũng chẳng vinh dự gì.

- Nhưng bên tao đang thiếu người. – Tiểu Long mặt nhăn như bị, cố phân trần – Ngoài nhỏ Hạnh ra, đâu còn ai thế được nữa.

- Còn tao!

Một giọng nói đột ngột vang lên đáp lời Tiểu Long.

Cả bọn giật mình quay ra. Tự bao giờ, sau lưng Quý ròm một thằng nhóc quần soọc, áo pull với hình vẽ quả bóng to tướng trước ngực đang đứng khoanh tay nhìn vào.

Thằng nhóc xuất hiện âm thầm và bất ngờ như một bóng ma đến nỗi nó đến sát rạt sau lưng mà Quý ròm vẫn không hề hay biết.

Đến khi giọng nói của thằng nhóc bất thần vang lên sau gáy, Quý ròm mới giật bắn người quay lại và cùng với Tiểu Long, nó tròn mắt kêu lên:

- Văn Châu!

Thủ lĩnh đội khu phố 8 khẽ liếc Tiểu Long:

- Bạn mày hả?

- Ừ.

- Nó cũng ở khu phố 5 hả?

Tiểu Long chớp mắt:

- Ừ.

Thủ lĩnh đội khu phố 8 lộ vẻ nghi ngờ:

- Sao tao thấy nó lạ hoắc vậy?

Lỡ trớn, Tiểu Long đành "dóc tổ" luôn:

- Nó mới dọn về tuần trước.

Không moi thêm được lí do gì để vặn vẹo, thủ lĩnh đội khu phố 8 đành khoát tay ra hiệu cho đồng đội dàn đội hình chuẩn bị ứng chiến.

Còn nhỏ Hạnh, sau khi Văn Châu vào sân, nó thở phào như trút được một gánh nặng và lui ra bên vệ đường ngồi xuống cạnh Quý ròm.

- Văn Châu mà Quý và Long nói hồi sáng là anh chàng này đây hả? – Vừa ngồi xuống, nhỏ Hạnh tò mò hỏi ngay.

- Ừ! – Quý ròm gật đầu – Hạnh để ý kĩ xem nó là con gái hay con trai.

Nhỏ Hạnh lập tức quay đầu nhìn vào trong sân. Thực ra không đợi Quý ròm nhắc, ngay từ khi biết nhân vật vừa xuất hiện là Văn Châu, nó đã ngầm quan sát nhất cử nhất động của "đối phương" rồi. Khi trận đấu khởi động, nó càng chăm chú.

Tâm trạng của Quý ròm lúc này chẳng khác gì nhỏ Hạnh. Giữa mười hai cầu thủ đang quần nhau tơi tả trên sân, nó chỉ chăm chăm theo dõi mỗi một Văn Châu. Và càng theo dõi, Quý ròm càng không tin vào mắt mình.

Văn Châu đá bóng hay không thể tưởng. Nó vừa dũng mãnh như Tiểu Long lại vừa nhanh nhẹn khéo léo như Quý ròm. Những cú lên bóng của nó bao giờ cũng làm chao đảo khung thành của đối phương. Mỗi lần bóng vào chân Văn Châu là các cầu thủ đội khu phố 8 hoảng hốt í ới gọi nhau như sắp cháy nhà đến nơi. Các hậu vệ bắt đầu giở trò đá xấu. Nhưng Văn Châu nhanh như sóc. Nó nhảy tránh hàng loạt những cú truy cản thô bạo một cách ung dung, bóng vẫn không rời chân.

Có vẻ như đội khu phố 8 không có cách nào ngăn chặn được Văn Châu. Vừa vào cuộc được bảy, tám phút, nó đã ghi liên tiếp hai bàn và dường như đang chuẩn bị ghi thêm bàn thứ ba.

Tiểu Long thủ phía sau, nhìn cảnh Văn Châu làm mưa làm gió trước khung thành đối phương mà nở từng khúc ruột, miệng cứ cười toe toét. Bây giờ thì có các vàng, nó cũng không dám đánh cuộc Văn Châu là … con gái!

Bên ngoài, Quý ròm luôn miệng xuýt xoa:

- Thằng lỏi này đá bóng tuyệt cú mèo! Cứ y như là xiếc.

Nhỏ Hạnh lườm bạn:

- Bây giờ Hạnh có phải để ý xem xét nữa không?

- Thôi khỏi! – Quý ròm nhăn răng cười – Tất cả chỉ tại thằng Tiểu Long gà mờ kia thôi. Ngay từ đầu tôi đã bảo Văn Châu là con trai mà nó cứ nhất mực không tin.

Đúng lúc Quý ròm đang hể hả khoe khoang nhận xét tinh tường của mình thì trong sân đột ngột xảy ra biến cố.

Trong một lần Văn Châu dẫn bóng thoát xuống, một hậu vệ đối phương không ngăn cản được bèn thò tay nắm áo Văn Châu kéo lại.

Và khi cổ áo Văn Châu vừa hở ra, ông nhóc lập tức buông tay và kinh hoàng hét lên như phải bỏng:

- Con gái! Con …

Ông nhóc chưa kịp nói hết câu thứ hai đã bị Văn Châu quật một cú nằm thẳng cẳng.

Trước sự kiện bất ngờ này, cầu thủ hai bên lập tức ùa cả lại.

Nhiều cái miệng nhao nhao sửng sốt:

- Mày có trông nhầm không đấy? Thằng này làm sao là … con gái được?

- Nhầm sao được mà nhầm. – Tay hậu vệ vừa lồm cồm ngồi dậy vừa ngoác miệng cãi – Tao trông thấy nó đeo nịt ngực rõ ràng. Con trai ai lại đeo nịt ngực.

- Bá láp! – Văn Châu hầm hầm – Áo may-ô mà dám bảo là nịt ngực.

- May-ô cái mốc xì! – Tay hậu vệ mím môi – Mày đích thị là con gái.

Tên thủ lĩnh đội khu phố 8 liền xông tới trước mặt Tiểu Long, xua xua tay:

- Nếu vậy thì hai bàn thắng vừa rồi không tính. Trận hôm nay xem như tụi mày vẫn thua tụi tao 2-1.

- Sao lại thế được? – Một ông nhóc đội khu phố 5 phản đối – Đang thắng 3-2 tự dưng lại biến thành thua 1-2.

Tên thủ lĩnh đội khu phố 8 nhún vai:

- Ai bảo đội mày phạm luật, đưa con gái vào đá.

Tiểu Long quẹt mũi:

- Chắc gì nó là con gái. Bên mày chỉ dựng chuyện để huỷ bỏ hai bàn thắng của tụi tao thôi.

- Tao thèm vào dựng chuyện. – Tay hậu vệ níu áo Văn Châu khi nãy mặt mũi đỏ gay – Nếu không tin, mày kêu thằng đó lại đây, bảo nó cởi áo ra trước mặt mọi người xem nó có dám không.

Nghe giọng điệu quả quyết của đối phương, Tiểu Long hơi chột dạ. Nhưng đám bạn khu phố 5 của nó lại tỏ ra hăm hở:

- Đúng rồi đó. Bảo thằng bạn của mình cởi áo ra cho tụi nó hết đường ăn gian luôn.

Nhưng ý định chí lí đó rốt cuộc không thực hiện được. Khi cầu thủ hai phe đảo mắt nhìn quanh thì Văn Châu đã không còn ở đó. Hệt như nó chui đâu xuống đất.

Chương 5

Tiểu Long hỏi Quý ròm:

- Lúc Văn Châu bỏ đi, mày có trông thấy không?

- Dĩ nhiên là thấy.

- Sao mày không gọi nó lại?

- Gọi làm gì?

Câu hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long đực mặt ra. Ừ nhỉ, gọi nó lại để làm gì? Chẳng lẽ bảo nó cởi áo ra theo yêu cầu của tụi khu phố 8? Nếu nó là con trai thì không sao, nhưng nhỡ nó là con gái thật thì khác gì làm khó nó!

Tiểu Long nhăn trán nghĩ ngợi một hồi rồi thở dài quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh thấy sao?

- Thấy sao chuyện gì?

- Chuyện Văn Châu chứ chuyện gì. Cuối cùng thì nó là con trai hay con gái vậy?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Hạnh không biết.

Tiểu Long ngớ người:

- Hạnh quan sát nó cả buổi sao lại không biết?

- Theo như những gì Hạnh nhìn thấy thì Văn Châu rõ ràng là con trai. – Nhỏ Hạnh vừa đẩy gọng kính trên sống mũi vừa chậm rãi phân bua – Nhưng tụi khu phố 8 cứ khăng khăng nó là con gái. Mà Văn Châu lại thình lình chuồn mất. Vì vậy Hạnh không thể quả quyết được.

Quý ròm tặc lưỡi:

- Bây giờ chỉ có cách điều tra xem nó học trường nào. Tới đó là biết ngay.

Nhỏ Hạnh gật gù tán đồng:

- Hạnh cũng nghĩ vậy. Nếu là con gái thì khi đi học nó bắt buộc phải mặc đồng phục nữ sinh.

Tiểu Long lộ vẻ băn khoăn:

- Hôm trước đi học nó vẫn mặc quần soọc áo pull vậy.

- Mày rõ lẩn thẩn! – Quý ròm nhếch mép – Đi học thêm buổi chiều, nó mặc gì chẳng được.

Bị Quý ròm "sửa lưng", Tiểu Long không nói gì. Nó chỉ mỉm cười ngượng nghịu.

Nhưng Tiểu Long chỉ ngượng một chút rồi thôi. Còn Quý ròm thì ngượng cả tuần lễ sau đó. Bởi sáu, bảy ngày liên tiếp, nó dò hỏi đến mòn hơi vẫn không xác định được Văn Châu học trường nào. Kế hoạch của Quý ròm thoạt nghe thì có vẻ hay ho nhưng khi thực hiện lại đâm ra bế tắc. Tìm kiếm ngôi trường của một học sinh không rõ gốc tích chẳng khác nào chuyện mò kim đáy bể.

Công việc điều tra không kết quả, Quý ròm đã bực, lên trường ngày nào cũng bị Tiểu Long và nhỏ Hạnh hỏi thăm, nó càng thêm cáu.

- Hỏi, hỏi hoài! – Quý ròm xẵng giọng – Chuyện gì cũng phải từ từ chứ. Tụi mày nôn nóng thì tự đi mà điều tra lấy.

Quý ròm nổi cộc chừng một, hai lần, Tiểu Long và nhỏ Hạnh hoảng vía im ru.

Nhưng mặc dù Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã thôi mở miệng, ánh mắt thăm dò của tụi nó vẫn khiến Quý ròm cảm thấy nhột nhạt. Nó tự ái nhủ bụng "phải cố, phải cố" nhưng rồi mọi chuyện vẫn cứ công cốc.

Đến ngày thứ bảy thì Quý ròm bất lực thú nhận:

- Chịu! Tao không tài nào lần ra cái ngôi trường quỷ quái của thằng lỏi đó được.

Nhìn vẻ mặt buồn xo của Quý ròm, nhỏ Hạnh bất giác động lòng. Nó nói, giọng điệu ngược hẳn với thái độ nôn nóng trước đây:

- Chuyện đó khó lắm, không thể gấp gáp được đâu.

Tiểu Long liếm môi:

- Chẳng lẽ tụi mình chịu thua sao?

- Chịu thua thì dĩ nhiên không chịu thua. – Nhỏ Hạnh chép miệng – Nhưng phải từ từ.

Thấy nhỏ Hạnh đề cao phương châm "từ từ" của mình, Quý ròm khoái lắm. Vẻ rầu rĩ biến mất, nó toét miệng cười:

- Đúng rồi đó. Phải từ từ. Ông bà nói "dục tốc bất đạt". Vội vàng chả làm được cái quái gì cả.

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng ít ra mình cũng phải biết mình sẽ bắt đầu từ đâu chứ?

Nhỏ Hạnh điềm nhiên đáp:

- Bắt đầu từ nhà Văn Châu.

- Từ nhà Văn Châu? – Tiểu Long chưng hửng – Tụi mình đã biết nhà nó đâu.

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Không biết thì mình sẽ tìm. Tìm nhà nó dù sao cũng dễ hơn tìm trường học của nó nhiều.

Nghe tới đây, Tiểu Long gục gặc đầu dường như hiểu ra:

- Và mình sẽ chờ nó đi học để bám theo xem nó học trường nào?

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! – Trước vẻ khờ khạo của Tiểu Long, Quý ròm không chịu được bèn kêu lên – Sao mày ngốc thế? Nếu nó đi học thì vừa ra khỏi cửa nó đã mặc đồng phục rồi, cần quái gì phải bám theo nó đến tận trường.

- Ờ há! – Tiểu Long lỏn lẻn, rồi để khoả lấp sự ngượng ngập, nó hỏi ngay – Vậy chừng nào mình mới tìm đến nhà nó?

- Ngay chiều nay. – Quý ròm nhanh nhảu.

Chiều đó, đúng ba giờ rưỡi, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã có mặt ở nhà Quý ròm.

Ba đứa đứng thập thò bên trong hàng rào chong mắt nhìn qua kẽ hở của đám dây leo, chờ Văn Châu đi học về.

Lúc hai giờ, Quý ròm đã phát hiện Văn Châu đi ngang qua trước cổng. Đó là giờ nó đi học thêm. Như vậy thế nào lúc bốn giờ nó cũng sẽ về ngang. Xưa nay vậy.

Quả đúng như Quý ròm tiên liệu, bọn trẻ nhấp nhổm khoảng hai mươi phút đã thấy Văn Châu xuất hiện phía đầu đường. Vẫn ngổ ngáo như thường lệ, tập nhét túi quần, nó vừa đi vừa chốc chốc co chân sút vào các thứ vặt vãnh bắt gặp dọc đường.

Lúc đi ngang qua cổng nhà Quý ròm, nó ngoảnh cổ nhìn vào.

Tiểu Long hồi hộp:

- Coi chừng nó nhìn thấy.

- Thấy thế quái nào được. – Quý ròm khịt mũi – Dây leo ken dày như thế này.

Lời trấn an của Quý ròm chẳng làm Tiểu Long yên tâm. Nó thụp người xuống:

- Rụt cổ lại dù sao cũng chắc ăn hơn.

Nhưng sự cẩn thận của Tiểu Long hoàn toàn thừa thãi. Văn Châu chỉ liếc vào nhà Quý ròm một thoáng rồi cắm cúi đi tiếp, lòng không gợn chút nghi ngờ.

Đợi Văn Châu đi một quãng khá xa, bọn Quý ròm bắt đầu tuôn ra khỏi cổng và lật đật bám theo.

Văn Châu không hề hay biết. Nó mải hào hứng luyện sút bóng với những chiếc lon rỗng và các loại vỏ trái cây nằm rải rác trên đường.

Nhỏ Hạnh vừa men sát hàng hiên dọc theo dãy phố vừa dán chặt mắt vào Văn Châu, miệng hỏi:

- Quý nghĩ sao hả Quý?

- Nghĩ chuyện gì?

Nhỏ Hạnh không trả lời mà buột miệng theo ý mình:

- Hạnh nghĩ Văn Châu không thể là con gái được.

Quý ròm chưa kịp bày tỏ ý kiến thì Văn Châu đã ngoặt quanh góc phố.

- Chết rồi! Đuổi theo!

Quý ròm hớt hải kêu và hấp tấp vượt lên trước.

Nhỏ Hạnh quên phắt câu chuyện dang dở, cùng Tiểu Long rảo bước chạy theo Quý ròm lúc này cũng đã khuất dạng sau góc đường.

Lúc tới nơi, cả hai vô cùng kinh ngạc khi chẳng thấy Văn Châu đâu. Chỉ có mỗi Quý ròm đang đứng bên lề đường dáo dác nhòm quanh.

- Nó đâu? – Tiểu Long sửng sốt hỏi.

- Tao chẳng biết. – Giọng Quý ròm hoang mang – Vừa đuổi tới đây thì mất hút.

Tiểu Long ngẩn tò te:

- Lạ thật! Chẳng lẽ nó biết bị theo dõi?

- Không thể như thế được. – Quý ròm mím môi – Từ nãy đến giờ nó đâu có quay đầu lại lần nào.

Tiểu Long gãi đầu:

- Thế thì tại sao nó đột ngột biến mất? Chẳng lẽ nó biết bay?

- A! – Nhỏ Hạnh chợt reo lên và mừng rỡ chỉ tay vào cổng chợ kế ngã tư – Chắc chắn nó đã vào trong kia.

Tiểu Long nheo mắt, bán tín bán nghi:

- Nó vào chợ làm gì?

- Làm sao Hạnh biết được. Có thể nó định mua một thứ gì đó. – Nhỏ Hạnh nhíu mày một thoáng rồi ngập ngừng nói thêm – Vả lại, nếu Văn Châu quả thực là con gái thì chuyện nó vào chợ không có gì đáng gọi là kì lạ.

Trước những lí lẽ vững chắc của nhỏ Hạnh, Tiểu Long không còn thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ bước theo hai bạn tiến vào cổng chợ.

Đang đi, Quý ròm đột nhiên đứng lại:

- Nhìn kìa!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh cùng bật hỏi, giọng căng thẳng:

- Văn Châu hả?

Câu hỏi vừa buột ra khỏi miệng, cả hai liền quay đầu nhớn nhác dòm quanh.

Quý ròm chỉ tay vào chiếc xe bán hủ tiếu bò viên, cười hì hì:

- Không phải! Cái này nè.

Đang bị ám ảnh bởi việc truy lùng dấu vết Văn Châu nên ngay cả khi Quý ròm chỉ ngay chóc vào chiếc xe hủ tiếu bò viên để trêu cợt mình, nhỏ Hạnh vẫn chưa kịp hiểu ra. Nó ngớ người:

- Quý chỉ cái gì thế?

- Món ăn mà Hạnh ưa thích! – Quý ròm nheo mắt, giọng tinh quái.

- Giờ này mà Quý còn đùa được hả?

Vừa hét lên nhỏ Hạnh vừa chồm tới định tóm lấy áo Quý ròm. Nhưng mới vừa rướn người, mặt nó bỗng biến sắc:

- Nấp mau! Văn Châu!

Giật mình quay lại, thấy Văn Châu đang đứng cách đó chừng mười mét, Tiểu Long và Quý ròm điếng hồn. Cả hai quýnh quáng chui tọt vào quầy bán hủ tiếu, ngồi thu lu đằng sau chiếc xe, ngóc cổ trông ra.

Phía bên kia, nhỏ Hạnh cũng đang ngồi lấp ló sau gánh bún riêu, chốc chốc lại thò nửa đầu ra ngoài quan sát.

Cũng may là Văn Châu đang lúi húi chọn mua thứ gì đó chỗ sạp bán trái cây, nếu không, với khoảng cách gần như thế, chắc chắn nó đã phát hiện ra bọn Quý ròm một cách dễ dàng.

Cả bọn nấp chừng năm phút, Văn Châu đã lững thững quay ra, tay xách theo một túi lê-ki-ma vàng ruộm.

Thằng nhóc này lạ lùng thật! Nhác thấy túi trái cây lủng lẳng trên tay Văn Châu, Quý ròm nhủ bụng. Thường, ít ai ăn lê-ki-ma. Người ta chỉ thích ăn vú sữa, hồng xiêm, mãng cầu, xoài, nho, táo, măng cụt …

Đang nghĩ ngợi, Quý ròm bỗng hốt hoảng co giò chạy. Văn Châu lại vừa mất dạng sau một khúc rẽ.

Nhưng khác với khi nãy, lần này vừa chạy tới góc phố, Quý ròm liền thở phào khi thấy Văn Châu vẫn đang thả bộ tà tà trước mặt.

Nhỏ Hạnh trờ tới, chọc:

- Đừng lo. Ở đây chả có cái chợ nào đâu.

Quý ròm nhún vai:

- Đừng nói sớm. Chợ trước mặt kìa.

Quý ròm nói bừa, không ngờ trúng phóc. Không chỉ một cái chợ mà trên lộ trình vòng vèo, khúc khuỷu và dài dằng dặc của mình, Văn Châu đã dẫn bọn Quý ròm qua thêm hai cái chợ, một cái cầu, ba cái ngã ba và năm cái ngã tư cả thảy.

Nhỏ Hạnh ngán ngẩm:

- Nhà nó ở đâu mà xa tít mù thế này.

Tiểu Long quẹt mũi, uể oải:

- Ở đây thuộc về quận khác rồi.

Chỉ có Quý ròm là tươi hơn hớn:

- Hèn gì tao không tìm ra trường của nó. Nếu nó học một trong những trường ở quận mình thì tao đã điều tra ra từ lâu rồi.

- Lạ thật! – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Thế tại sao nó phải đi học thêm bên quận mình cho xa?

- Hoàn toàn dễ hiểu. – Quý ròm khịt mũi – Bởi trung tâm tin học ở quận mình là trung tâm uy tín nhất.

Đang nói, Quý ròm bỗng dang hai tay ra hiệu cho cả bọn lùi vào sau cột điện.

Cuối cùng, đôi chân dẻo dai của Văn Châu cũng dừng bước. Nó đứng trước một toà biệt thự nguy nga toạ lạc ngay góc phố và nhìn vào với vẻ lưỡng lự. Điệu bộ của nó nửa muốn vào nửa muốn không.

Tiểu Long khều Quý ròm:

- Nhà nó đấy hả mày?

- Không biết. – Quý ròm khẽ đáp, mắt vẫn dán chặt vào ngôi biệt thự – Chờ một lát nữa đi.

Văn Châu đứng ngần ngừ trước toà biệt thự sang trọng kia có đến năm phút. Rốt cuộc nó cúi xuống co chân sút tung một hòn sỏi ra đường rồi lầm lũi bỏ đi.

Khi Văn Châu vừa rẽ ngoặt và khuất dạng sau góc hàng rào bao quanh toà biệt thự, bọn Quý ròm lập tức nhô ra khỏi chỗ nấp và ba chân bốn cẳng rượt theo.

Cả ba rón rén men theo bờ rao rậm rạp lần về phía góc đường. Nhưng vừa thò đầu ra, bọn Quý ròm suýt nhảy dựng lên khi thấy Văn Châu đứng lù lù cách đó chừng ba mét, trước một cánh cổng sắt cao nghễu.

Văn Châu đang kiễng chân nhìn vào căn nhà nhỏ nằm sau cổng nên không trông thấy bọn Quý ròm, nhưng dù vậy, tim đứa nào đứa nấy vẫn đập thình thịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Không ai bảo ai, cả ba hấp tấp rụt đầu lại, thấp thỏm đứng nép sau mép rào và cố gồng mình đứng yên để tránh gây ra tiếng động. Nếu con người ta không thở mà vẫn sống thì hẳn ba đứa cũng đã nín thở luôn rồi.

Trong tư thế bất động đó, dĩ nhiên bọn Quý ròm chẳng thể nhìn thấy Văn Châu. Chúng đành gắng hết sức vểnh tai lên.

Nghe ngóng một hồi chẳng thấy động tĩnh gì, Quý ròm đoán là Văn Châu còn đang suy tính chuyện gì hoặc đang tìm kiếm người nào đó trong căn nhà nhỏ bên trong cổng.

Quả nhiên, sau một hồi im lặng chờ đợi, Văn Châu cất tiếng gọi:

- Chị Thắm! Mở cổng giùm em đi!

- Văn Châu hả! – Tiếng một người phụ nữ vang lên bên trong hàng rào – Đợi chị một chút.

Lát sau, có tiếng ổ khoá kêu lách cách và tiếng cánh cổng khô dầu rít lên. Và tiếng chị Thắm:

- Em vào đi!

Khổ nỗi, đúng vào lúc Văn Châu dợm chân, không hiểu do cảm cúm, do căng thẳng hay do ma xui quỷ khiến thế nào mà Quý ròm bỗng "hắt-xì" một tiếng to như sấm.

Âm thanh khủng khiếp đó tất nhiên không lọt khỏi tai Văn Châu. Vừa cất chân định bước qua cổng, nó bỗng sững người nhìn về chỗ góc rào bằng ánh mắt hoang mang, nghi hoặc.

Chương 6

Sau một thoáng phân vân, Văn Châu mím môi lò dò tiến lại phía góc rào.

- Em đi đâu đấy?

Chị Thắm ngạc nhiên hỏi. Nhưng Văn Châu không đáp, cũng không dừng chân, mắt vẫn dán chặt vào bụi dâm bụt nơi vừa phát ra tiếng động khả nghi, lom lom dò xét.

- Ối! Tụi mày làm gì thế này?

Vừa thò đầu ra khỏi mép rào, Văn Châu bỗng bật lên tiếng la hoảng khi nhìn thấy bọn Quý ròm.

- Tụi tao có làm gì đâu. – Quý ròm đỏ mặt lúng búng – Tụi tao chỉ đứng đây … hóng mát thôi.

- Đừng có xạo! – Văn Châu hừ mũi – Tụi mày rình rập tao phải không?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Tụi tôi chỉ muốn biết … nhà bạn thôi.

Nó không dám nói thật mục đích sâu xa của cả bọn.

Văn Châu lừ mắt nghi ngờ:

- Tụi mày muốn biết nhà tao làm chi?

Tiểu Long liếm môi:

- Để tới chơi.

Rồi nó đổi giọng nghiêm trang:

- Dù sao bạn cũng đã giúp tụi này đá bại tụi khu phố 8.

Nghe nhắc đến chuyện đá bóng, mặt Văn Châu tươi lên một chút. Nhưng rồi nó sầm ngay lại:

- Thế sao tụi mày không hỏi tao mà lại lén lút theo dõi?

Nhỏ Hạnh nãy giờ im lặng đứng nghe, nay thấy hai bạn mình lộ vẻ bối rối trước câu hỏi vặn của Văn Châu, liền lên tiếng "giải vây":

- Tụi này đi chơi phố, tình cờ nhìn thấy bạn liền tò mò đi theo chứ đâu phải cố ý theo dõi.

Văn Châu nhìn nhỏ Hạnh, cặp lông mày từ từ giãn ra:

- Mày nói thật không đấy?

- Tất nhiên là thật – Nhỏ Hạnh gật đầu, rồi sợ Văn Châu vặn vẹo tiếp, nó vội vàng hỏi trước – Nhà bạn đây phải không?

Văn Châu khẽ liếc về phía căn nhà nhỏ phía trong hàng rào, khẽ lắc đầu:

- Đây là nhà ông tao.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Tụi này vào chơi được không?

Văn Châu lộ vẻ đắn đo. Trán nó nhăn tít.

Vẻ khó xử của Văn Châu khiến nhỏ Hạnh vô cùng ngạc nhiên. Rủ bạn vào nhà chơi đâu phải là chuyện gì ghê gớm mà anh chàng này phải suy tính khổ sở thế không biết! Nhưng nó chỉ nghĩ bụng chứ không dám buột miệng hỏi lí do.

Mãi một lúc Văn Châu mới gật đầu:

- Thôi được, các bạn đi theo tôi!

Giọng nó trầm ngâm, vẻ bất đắc dĩ. Nó cũng không còn "mày mày tao tao" như khi nãy nữa.

Chị Thắm đứng đợi ở cổng, thấy Văn Châu kéo cả lố bạn xộc vào, liền chặn hỏi:

- Sao em dẫn bạn vào đông thế?

Văn Châu cau mặt:

- Chẳng lẽ chị muốn em không có bạn bè gì sao?

Chị Thắm nhìn Tiểu Long và Quý ròm, ngập ngừng:

- Còn hai bạn này …

Chị nói chưa hết câu, Văn Châu đã hừ giọng cắt ngang:

- Đó là những bạn tốt của em.

Và không nói không rằng, Văn Châu quay lại ngoắc bọn Quý ròm đi theo. Cả bọn lục đục tuôn qua cổng trước vẻ mặt phân vân của chị Thắm.

Vừa đặt chân lên bậc thềm của căn nhà nhỏ góc vườn, Văn Châu đã rối rít gọi:

- Ông ơi, ông! Cháu đem cái này về cho ông nè.

- Cháu của ông ngoan lắm! Cháu đem về cái gì thế?

Ông của Văn Châu ngồi trên chiếc phản gỗ kê giữa nhà, nghe tiếng cháu liền âu yếm hỏi.

Văn Châu đặt túi lê-ki-ma vào tay ông:

- Đố ông biết đây là cái gì?

Câu đánh đố của Văn Châu khiến bọn Quý ròm cố nín cười. Tưởng gì chứ trái lê-ki-ma thì trẻ con ba tuổi cũng biết, huống gì người đã sống đến bạc tóc như ông nó. Chuyện dễ ợt vậy mà cũng đố!

Nhưng vẻ cười cợt trên mặt bọn Quý ròm lập tức tắt ngấm.

- Để ông đoán xem nhé.

Ông của Văn Châu vừa nói vừa mỉm cười đưa tay sờ soạng túi trái cây.

Hoá ra ông bị loà! Bọn Quý ròm giật thót và trố mắt nhìn những ngón tay ông đang mò mẫm và nắn nhẹ từng trái lê-ki-ma trong túi ni-lông.

Ông không cần phải nghĩ ngợi lâu. Chỉ rờ rẫm một thoáng, ông đã đoán ra ngay:

- Ông biết rồi! – Giọng ông vui vẻ pha lẫn cảm động – Đây là thứ trái cây mà ông thích nhất. Trái lê-ki-ma.

Rồi ông chậm rãi bảo:

- Cháu bỏ trái cây vào đĩa rồi đặt lên đầu tủ cho ông!

Văn Châu "dạ" một tiếng rõ to nhưng nó chưa kịp chạy ra nhà sau thì ông đã gọi giật:

- Gượm đã!

- Gì hả ông?

Ông quay về hướng bọn Quý ròm đang đứng nãy giờ:

- Sao cháu còn chưa giới thiệu các bạn của cháu cho ông biết?

Câu nói của ông khiến Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh giật nảy người. Từ khi bước vào nhà đến giờ, ba đứa vẫn đứng lặng nơi ngạch cửa, không thốt một tiếng nào, vậy mà không hiểu sao ông vẫn phát giác được.

- Cháu quên. – Văn Châu cười lỏn lẻn – Đây là ba người bạn thân của cháu. Hôm nay cháu rủ các bạn về nhà chơi.

Văn Châu vừa dứt lời, bọn Quý ròm liền đồng thanh:

- Chào ông ạ!

- Các cháu ngoan lắm. – Ông hấp háy mắt dù chẳng nhìn thấy gì – Các cháu nhớ siêng năng đến chơi với bạn Văn Châu nhé!

- Dạ!

Bọn trẻ miệng "dạ" mà trong bụng thắc mắc vô kể. Chị Thắm thì có vẻ không muốn cho bọn chúng vào nhà, trong khi đó người ông lại niềm nở mời bọn chúng thường xuyên đến chơi, sự mâu thuẫn đó khiến bọn trẻ không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Nhỏ Hạnh vừa nghĩ ngợi vừa đảo mắt nhìn quanh.

Căn nhà của ông Văn Châu bày biện đơn sơ, gọn gàng. Kế chiếc phản gỗ ông ngồi là một bộ bàn ghế mây nhỏ. Góc nhà treo một chiếc võng gai. Đằng cửa sổ lủng lẳng một giò lan đang ra hoa tím. Phát hiện đó khiến nhỏ Hạnh ngẩn ngơ. Nó không tưởng tượng được một người không nhìn thấy gì lại thích chơi hoa.

Sát vách tường bên trái là một chiếc tủ nhỏ. Trên đầu tủ, đằng sau bát nhang và đĩa lê-ki-ma Văn Châu mới đặt lên là một tấm ảnh lồng khung. Nhìn tấm ảnh, nhỏ Hạnh đoán đó là bà của Văn Châu.

- Bà của bạn phải không? – Đợi Văn Châu lại gần, nhỏ Hạnh trỏ tay lên đầu tủ hỏi.

- Ừ.

- Bà bạn mất rồi hả?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh rõ thừa thãi. Nhưng Văn Châu vẫn gật đầu:

- Ừ, bà tôi mất bốn năm nay rồi.

Quý ròm đột ngột xen lời:

- Ông bạn ngộ ghê!

- Ngộ gì đâu?

Quý ròm chớp mắt:

- Tôi không nghĩ là ông bạn lại thích ăn lê-ki-ma.

- Ông tôi không ăn lê-ki-ma. – Văn Châu lắc đầu – Chỉ có bà tôi thích. Vì vậy khi bà mất, ông muốn bày loại trái cây này để cúng bà.

Ra là vậy! – Quý ròm nhủ bụng – Như vạy hồi bà còn sống, chắc là ông rất yêu bà.

Chị Thắm ở ngoài chạy vụt vào, cắt đứt ý nghĩ của Quý ròm bằng giọng hớt hải:

- Chết rồi! Ba em tới, Văn Châu ơi.

Chị Thắm vừa dứt câu, Văn Châu vội đứng bật dậy nhìn bọn Quý ròm, nói nhanh:

- Các bạn theo tôi vào trong này!

Ba đứa không hiểu tại sao ba Văn Châu tới thì cả bọn phải lánh mặt nhưng không đứa nào hé môi, cứ lẳng lặng đi theo Văn Châu vào nhà sau.

"Bố trí" cho bọn Quý ròm đâu đó xong xuôi, Văn Châu quay trở ra nhà ngoài.

Tuy không nhìn thấy mặt ba của Văn Châu nhưng nấp ở bên trong nghe tiếng ông, bọn Quý ròm đều có cảm giác ông là một người rất nghiêm khắc.

Vừa bước vào nhà, ba Văn Châu đã cất tiếng hỏi thăm ông của nó:

- Chào ba! Ba có được khoẻ không?

- Ba vẫn bình thường.

- Cô Thắm chăm sóc ba có chu đáo không?

- Tốt lắm con ạ. – Giọng ông nó vẫn trầm trầm – Con đi đâu đây?

- Con đi thăm ba. – Ba nó khịt mũi – Vả lại, cũng để xem có Văn Châu ở đây không.

Đang nói, nhác thấy Văn Châu từ nhà sau bước ra, ba nó hỏi ngay:

- Sao con chưa chịu về nhà? Sắp tới giờ cơm rồi.

Văn Châu phụng phịu:

- Con ở lại đây ăn cơm với ông.

- Nhưng các bạn con đang đợi con ở nhà.

- Ai vậy ba?

- Mấy đứa con bác Đốc.

- Thôi, con không về đâu. – Văn Châu vùng vằng – Con không thích mấy đứa đó.

- Con lạ thật! Con nhà tử tế thì không chơi. Cứ đi lông bông ngoài đường kết bạn toàn với tụi lêu bêu, hư hỏng.

Giọng ba Văn Châu đượm vẻ phật ý. Rồi nhác thấy quả bóng nằm lăn lóc dưới gầm phản, ba nó hừ mũi:

- Suốt ngày hết đấu võ lại tới đá bóng. Thật ba chưa từng thấy một đứa con gái nào kì quặc như con.

Lời trách móc của ba Văn Châu khiến bọn Quý ròm đang dỏng tai nghe trộm bỗng giật bắn như bị điện giật.

Tiểu Long hí hửng thì thào:

- Thấy chưa! Tôi đã bảo nó là con gái mà Quý với Hạnh cứ cãi.

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Thật không thể nào tin được.

Riêng Quý ròm cố tìm cách chống chế:

- Thì ngay từ đầu tao đã thấy nghi nghi rồi.

Trong khi Quý ròm đang chống chế bên trong thì ở bên ngoài ông của Văn Châu cũng đang chống chế cho nó. Ông bảo ba nó:

- Chơi thể thao dù sao cũng có lợi cho sức khoẻ, con ạ.

- Nhưng muốn chơi thể thao, nó có thể chơi bóng bàn, cầu lông hoặc tập aérobic. – Giọng ba nó gay gắt – Còn đánh võ với đá bóng là trò của con trai.

Rồi như vẫn còn bực bội, ông hậm hực nói thêm:

- Chẳng lẽ ba không sợ cứ cái đà này nó sẽ biến thành một cái thằng hay sao?

- Con thử nghĩ lại xem. – Ông nó im lặng hồi lâu rồi trầm ngâm nói – Lỗi này xét ra đâu phải là do nó.

Lần này thì ba Văn Châu làm thinh. Có vẻ như ông đang suy nghĩ lung lắm. Mãi một lúc ông bực bội hắng giọng:

- Thôi, con về đây.

Trước khi bước ra khỏi cửa, ông còn tặc lưỡi nói thêm:

- Dù sao con cũng không muốn ba chiều nó thái quá. Nhất là đừng để nó đi lang thang suốt.

- Theo ba, vấn đề không phải ở chỗ đó. – Ông của Văn Châu hừ giọng, vẻ phật ý – Một khi nó thích ở ngoài đường hơn ở trong nhà thì ba nghĩ vợ chồng con nên xem lại cách quan tâm chăm sóc của mình.

Nhưng lần này không rõ ba Văn Châu có nghe thấy những lời trách cứ của ông không. Tiếng giày gõ cồm cộp xuống nền đất mỗi lúc một nhỏ dần.

Ba Văn Châu đi khỏi chừng năm phút, Văn Châu mới quay vào nhà trong ngoắc bọn Quý ròm:

- Ra được rồi!

Rồi nó khẽ nhún vai:

- Bây giờ thì các bạn đã biết tôi là con trai hay con gái rồi chứ gì?

- Ừ.

Ba đứa trẻ bẽn lẽn gật đầu. Ngay trong lúc đó bọn trẻ muốn hỏi Văn Châu biết bao nhiêu là chuyện nhưng không đứa nào đủ cản đảm mở miệng. Nhỏ Hạnh chỉ đảo mắt nhìn quanh:

- Ba bạn về rồi hả?

- Ừ.

- Nhà bạn ở đâu thế?

- Xa lắm.

- Thế bạn đến đây là để chơi với ông bạn đấy ư?

Văn Châu gật đầu:

- Ừ. Nhưng tôi cũng sắp về nhà rồi. – Rồi nó nói như xua đuổi – Mà các bạn cũng nên về đi.

Thấy không còn cớ gì nấn ná, bọn Quý ròm đành chào ông của Văn Châu rồi lục tục tuôn ra cổng.

Lúc sắp sửa chia tay, nhỏ Hạnh còn chỉ tay về phía toà biệt thự nguy nga bên cạnh, cố hỏi thêm:

- Đó là nhà ai thế?

- Nhà hàng xóm. – Văn Châu khịt mũi đáp.

- Nhà hàng xóm sao lại nằm trong khuôn viên của nhà ông bạn?

Văn Châu nhún vai:

- Nhà ông tôi nằm trong khuôn viên của ngôi biệt thự nọ thì đúng hơn.

Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Sao lại như thế được?

- Sao lại không được?

Văn Châu nhếch mép hỏi vặn và thò tay cầm lấy mép cổng.

Bọn Quý ròm hiểu đó là dấu hiệu tiễn khách.

- Hẹn gặp lại!

Tiểu Long nói khẽ và quay mình đi trước. Quý ròm và nhỏ Hạnh lẽo đẽo theo sau. Đứa nào đứa nấy ngực nặng như đeo chì.

Chương 7

Mấy hôm nay Quý ròm có ý đợi Văn Châu. Cũng như Tiểu Long và nhỏ Hạnh, nó đang ôm trong lòng biết bao nhiêu là thắc mắc. Rằng tại sao ông của Văn Châu lại không ở chung với gia đình nó? Rằng tại sao ba nó lại chọn bạn cho nó mà không cho nó tự do tìm bạn? Rằng tại sao nó là con gái mà mang cái tên Trần Văn Châu hệt như tên một đứa con trai? Lúc ở nhà ông của Văn Châu, Quý ròm đã muốn hỏi lắm lắm nhưng bầu không khí ngột ngạt làm nó ngần ngại. Quý ròm định bụng sẽ chặn đường Văn Châu lúc nó đi học thêm để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng khổ nỗi, lúc Quý ròm không có ý định gặp Văn Châu thì nó cứ nhởn nhơ lượn qua lượn lại trước cổng hoài, còn khi Quý ròm nôn nao muốn gặp mặt nó thì nó mất tăm mất tích hệt như hòn sỏi rơi xuống hồ.

Đợi thêm chừng vài ngày, Quý ròm lắc đầu nói với Tiểu Long và nhỏ Hạnh:

- Chịu! Nó biến rồi.

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Sao thế? Văn Châu nghỉ học luôn à?

- Ừ! – Quý ròm ỉu xìu – Mấy hôm nay nó không đi ngang nhà tôi nữa.

- Không thể như thế được. – Tiểu Long nhíu mày – Văn Châu mới đi học chưa được một tháng, lẽ nào lại nghỉ học?

Nhỏ Hạnh lộ vẻ lo âu:

- Hay là Văn Châu gặp chuyện gì?

Sự phỏng đoán của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long chột dạ. Nó hít vào một hơi dài và cố trấn an:

- Văn Châu không gặp chuyện gì đâu. Có thể nó chỉ bị ốm thôi.

Quý ròm nhanh nhảu:

- Nếu vậy tụi mình phải đi thăm nó ngay.

Tiểu Long ngập ngừng:

- Tụi mình đã biết nhà của Văn Châu đâu.

- Cứ đến nhà ông nó. – Quý ròm khoát tay – Biết đâu nó đang nằm ở đó. Nếu không, mình sẽ nhờ ông nó chỉ nhà giùm mình.

Khi bọn Quý ròm tới, cánh cổng sắt trước nhà ông Văn Châu vẫn đóng im ỉm. Cả bọn đứng thập thò ngoài cổng dáo dác nhìn vào xem thử có Văn Châu lảng vảng trong đó không nhưng bên trong tịnh không một bóng người.

Đứng một hồi mỏi cẳng, Quý ròm tặc lưỡi đề nghị:

- Hay là mình gọi ông nó?

- Theo Hạnh là không nên. – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Ông bị loà, chớ làm kinh động tới ông.

- Ừ, phải đấy. – Tiểu Long hùa theo – Ông không nhìn thấy gì, nếu lò mò ra mở cổng cho mình, nhỡ vấp té thì khổ.

Cả bọn còn đang loay hoay, nhỏ Hạnh chợt nhìn thấy chị Thắm thấp thoáng đằng góc rào, liền mừng rỡ kêu:

- Chị Thắm! Chị Thắm!

Nghe tiếng gọi, chị Thắm ngạc nhiên nhìn quanh và khi phát hiện ra bọn Quý ròm đang đứng lố nhố bên ngoài, chị buông thùng tưới xuống, vội vàng bước lại:

- Các em đi đâu đấy? – Giọng chị căng thẳng.

- Tụi em đi thăm Văn Châu.

Chị Thắm nói nhanh:

- Hôm nay Văn Châu không đến đây.

Tiểu Long gãi đầu:

- Thế nhà bạn ấy ở đâu, chị biết không?

Chị Thắm ngó lơ chỗ khác:

- Chị không biết.

Thái độ của chị Thắm khiến nhỏ Hạnh đâm nghi. Nó chưa kịp nghĩ ra cách nào dò hỏi thì Quý ròm bỗng chép miệng bâng quơ:

- Không hiểu sao liên tiếp mấy buổi chiều vừa rồi bạn ấy không đi học. Chắc bạn ấy đang ốm liệt giường phải không chị?

Chị Thắm không biết Quý ròm giăng bẫy, thật thà đáp:

- Không phải đâu. Nó khoẻ như vâm chứ ốm o gì.

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm cười toe:

- Chị bảo Văn Châu không đến đây, sao chị biết bạn ấy không ốm o gì?

Câu hỏi vặn của Quý ròm làm chị Thắm ngẩn ra đến một lúc. Nhưng rồi chị trả lời được ngay:

- Hôm nay Văn Châu không đến nhưng hôm qua nó có đến.

Quý ròm không ngờ chị Thắm lại thoát ra khỏi bẫy rập của mình một cách dễ dàng như thế nên nó chỉ biết đực mặt đứng ngẩn tò te.

Đúng vào lúc cả bọn đang sắp sửa lãnh "một bàn thua trông thấy", một ý nghĩ mới mẻ loé lên trong đầu nhỏ Hạnh. Nó nhìn chị Thắm và nói bằng giọng nghiêm trang:

- Nếu không có Văn Châu thì chỉ để tụi em vào thăm ông của bạn ấy vậy.

- Tụi em vào thăm ông? – Chị Thắm há hốc miệng.

Nhỏ Hạnh trịnh trọng gật đầu:

- Đúng vậy. Hôm trước ông có dặn tụi em khi nào rảnh thì đến chơi với ông.

Nhỏ Hạnh vốn không quen nói dối. Nhưng hôm nay trước tình thế quá sức khó khăn, nó bỗng nói dối trơn tru đến mức "tổ sư bốc phét" Quý ròm cũng phải bái phục. Thực ra nhỏ Hạnh không bịa đặt hoàn toàn. Hôm trước ông của Văn Châu có bảo bọn nó siêng năng đến chơi thật. Nhưng đến chơi là chơi với Văn Châu chứ không phải với ông. Bữa nay nhỏ Hạnh lặp lại đúng câu nói đó của ông, chỉ sửa lại chút đỉnh, nên nó không cảm thấy ngượng miệng cho lắm.

Chị Thắm có tài thánh mới biết được sự lắt léo bên trong đó. Thấy nhỏ Hạnh đem ông ra làm bằng cớ, mặt mày lại thành khẩn, trang nghiêm, chị không dám chần chừ, liền rút chùm chìa khoá trong túi ra lật đật mở cổng:

- Vậy thì các em vào đi!

Rồi chị cẩn thận dặn thêm:

- Nhưng các em nhớ đừng ở chơi lâu quá đấy nhé!

- Sao vậy hở chị? – Quý ròm thắc mắc.

Chị Thắm đáp bằng giọng bối rối:

- Chị chỉ sợ … ông mệt.

Ông của Văn Châu đón tiếp bọn Quý ròm với vẻ niềm nở:

- À, các cháu lại đến chơi với bạn Văn Châu đấy ư?

- Vâng ạ! – Nhỏ Hạnh rụt rè đáp – Lâu quá không thấy Văn Châu đi học, tụi cháu định đến thăm.

- Cháu nói gì lạ thế? – Ông của Văn Châu tỏ vẻ ngạc nhiên – Sáng nào Văn Châu cũng đi học kia mà.

Quý ròm khịt mũi:

- Tụi cháu muốn nói đến lớp học thêm buổi chiều ấy.

- À! – Giọng ông bỗng dưng trầm xuống – Lớp đó thì Văn Châu nghỉ luôn rồi. Bây giờ nó không đi học thêm ở ngoài nữa. Ba mẹ nó rước thầy về dạy ngay trong nhà.

- Sao thế hở ông? – Quý ròm hỏi.

- Nói chung là … – Giọng ông thoáng ngập ngừng – Nói chung là ba mẹ nó không muốn nó đi ra ngoài nhiều, sợ nó kết bạn lung tung.

Rồi dường như sợ bọn Quý ròm tự ái, ông tặc lưỡi nói thêm:

- Ông thì ông chẳng nghĩ như vậy. Một đứa trẻ nếu được giáo dục tốt nó sẽ tự khắc biết chọn bạn mà chơi. Bổn phận của các bậc làm cha làm mẹ là dạy con biết phân biệt điều đúng điều sai chứ không phải cấm cản hoặc giữ rịt nó trong nhà.

Nhỏ Hạnh thình lình hỏi:

- Nếu thế thì tại sao ba mẹ bạn Văn Châu không ngăn cản bạn ấy đi học thêm ngay từ đầu mà đợi đến bây giờ mới cấm hở ông?

Câu hỏi bất ngờ của nhỏ Hạnh khiến ông lộ vẻ khó xử. Sau một thoáng đắn đo, ông chậm rãi đáp:

- Điều đó chẳng qua là do ba của bạn Văn Châu đã tình cờ trông thấy các cháu.

- Trông thấy tụi cháu? – Ba cái miệng cùng bật hỏi – Thấy lúc nào kia ạ?

- Lúc các cháu đến đây chơi ấy.

Quý ròm trố mắt:

- Hôm đó tụi cháu nấp ở đằng sau kia mà.

Ông thở dài:

- Lúc các cháu nấp thì ba của Văn Châu không biết, nhưng khi các cháu ra về thì ba nó trông thấy.

- Sao lại như thế được? – Quý ròm gãi cổ – Khi tụi cháu ra về thì ba của bạn ấy đã về trước rồi kia mà.

Ông mỉm cười:

- Sao các cháu lẩn thẩn thế! Từ nhà Văn Châu ngó qua đây, đến con kiến cũng có thể nhìn thấy nữa là các cháu.

Câu nói của ông làm bọn trẻ chưng hửng. Ba cái miệng cùng nín thở:

- Thế nhà bạn Văn Châu là nhà nào hở ông?

Tới phiên ông chưng hửng:

- Các cháu không biết thật sao?

- Dạ, không biết ạ! – Bọn Quý ròm đồng thanh.

Ông im lặng một lúc rồi chậm chạp trỏ tay về phía ngôi biệt thự trong vườn:

- Nhà nó đấy.

- Ôi! – Bọn trẻ rên lên sửng sốt – Thế mà bạn Văn Châu bảo là nhà bạn ấy ở xa lắm. Còn đây chỉ là nhà hàng xóm.

Ông lại mỉm cười:

- Nó nói dối các cháu đấy.

Phát hiện bất ngờ này khiến bọn trẻ lặng người, thẫn thờ suy nghĩ. Thế ra Văn Châu không ốm! Nó chỉ bị ba mẹ bắt phải bỏ học những lớp buổi chiều. Giờ này chắc nó đang khổ sở với vị gia sư mới rước về trong ngôi nhà đẹp đẽ nhưng tù túng kia. Và biết đâu trong khi bọn Quý ròm cất công đi tìm nó thì nó cũng đang nhớ tới bọn Quý ròm, những người bạn tuy mới quen nhưng đã có chung với nhau những kỉ niệm đặc biệt không thể nào quên.

Sực nhớ ra một chuyện quan trọng, nhỏ Hạnh rụt rè lên tiếng:

- Ông ơi!

- Gì thế cháu?

Nhỏ Hạnh thu hết can đảm:

- Tại sao bạn Văn Châu lại … trông giống con trai thế hở ông?

Bọn trẻ cứ lo thắc mắc của nhỏ Hạnh sẽ làm ông phật ý. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Giọng ông bình thản:

- Không chỉ các cháu mà rất nhiều người đều ngỡ Văn Châu là con trai. Hồi bà chưa mất, mắt ông chưa bị loà, Văn Châu đã nom hệt một thằng nhóc rồi. Lỗi không phải do nó. Ngay từ khi chưa sinh ra, nó đã là một đứa con trai rồi.

Tiết lộ của ông bí hiểm đến nỗi bọn Quý ròm cứ thuỗn mặt ra. Dường như ông cũng biết thế nên ông hắng giọng từ tốn kể:

- Chả là trước khi Văn Châu ra đời, nó đã có hai người chị …

Câu chuyện ông kể lạ lùng đến khó tin. Bọn Quý ròm nín thở nghe, miệng há hốc như nuốt lấy từng lời:

- Hai người chị của Văn Châu là Hồng Lam và Ngọc Diệu. Hồng Lam là chị cả. Ngọc Diệu là chị thứ hai. Ba mẹ của Văn Châu thoạt đầu chỉ định sinh hai đứa con. Nhưng rồi thấy cả hai toàn là gái, ba nó quyết định sinh thêm đứa thứ ba để mong kiếm một đứa con trai. Sự khao khát đó lớn đến mức khi đứa con còn nằm trong bụng, ba mẹ nó đã may sẵn cho nó các loại quần áo kiểu con trai. Những thứ đồ chơi của con trai như banh bóng, súng gươm, xe tăng đại bác … cũng được sắm sẵn. Ngay cả cái tên cũng đặt trước: Trần Văn Châu, ý nói con trai là "châu báu" ở trong nhà …

- Ôi! – Nghe đến đây, không nén được nhỏ Hạnh bật kêu – Chẳng lẽ bạn Văn Châu mang tên Trần Văn Châu thật hả ông?

- Cũng gần như thế. – Ông gật gù – Khi biết Văn Châu là con gái, tất nhiên ba mẹ nó thất vọng não nề. Cuối cùng, hai người bàn với nhau cứ xem Văn Châu như con trai cho đỡ ấm ức. Thế là để xoa dịu tâm lí của ba mẹ, ngay từ lúc mới lọt lòng, Văn Châu đã nghiễm nhiên trở thành một đứa con trai từ cách ăn mặc cho tới tóc tai đầu cổ. Cái tên Trần Văn Châu vẫn được giữ lại, chỉ "bổ sung" thêm một chữ "Thị" vào giữa: Trần Thị Văn Châu.

- Hèn gì! – Tiểu Long vỡ lẽ, tặc tặc lưỡi.

Quý ròm cũng thở phào:

- Có thế chứ. Con gái ai lại mang tên Trần Văn Châu bao giờ.

Nhỏ Hạnh hồi hộp:

- Rồi sao nữa hở ông?

- Tất nhiên là nó giống hệt một thằng nhóc chứ sao. – Ông nhún vai – Ở nhà cũng như ở trường, nó chỉ chơi với bạn trai. Nó mê vật lộn hơn là nhảy

dây, thích đá bóng hơn chơi đánh đũa. Nó còn ghi tên sinh hoạt ở Câu lạc bộ võ thuật và lớp năng khiếu bóng đá quận …

Lời kể của ông dần dần làm sáng tỏ những điều bí mật vẫn bao quanh "nhân vật" Văn Châu. Tiểu Long cứ "Hèn gì!" luôn miệng. Còn Quý ròm và nhỏ Hạnh thì không ngớt gục gà gục gặc …

- Tính tình cũng như cách nói năng đi đứng của Văn Châu khiến ba mẹ nó ngày càng đâm lo. Nhất là từ khi thằng Bạch Kim em nó ra đời sau đó sáu năm đã thoả mãn được nỗi khát khao của ba mẹ nó …

Ông vừa ngừng lời, Quý ròm đã nôn nóng hỏi:

- Thế bạn Văn Châu có … biến thành con trai thật không ông?

- Làm gì có chuyện đó. – Ông cười khẽ – Văn Châu là đứa có thể chất tốt, lại chơi với bạn trai từ nhỏ nên nó hiếu động thế thôi. Chừng vài năm nữa, bắt đầu đến tuổi trưởng thành, tính tình và kiểu cách sinh hoạt của nó dĩ nhiên sẽ khác đi. Hơn nữa, tuy bề ngoài ngổ ngáo là thế, nhưng những khi ở bên ông, Văn Châu vẫn là một đứa cháu gái dịu dàng, khéo léo. Nó phụ với chị Thắm giặt giũ, nấu nướng, quét dọn giúp ông hệt như một cô nội trợ đảm đang ấy chứ.

Ông nói về cô cháu gái của mình bằng giọng yêu thương, âu yếm và tin cậy. Nghe ông giải thích, bọn Quý ròm thở phào. Nỗi lo lắng mơ hồ về cô bạn Văn Châu bỗng chốc bay biến mất.

- Thế còn ông? – Quý ròm bỗng vọt miệng.

- Ông sao?

Quý ròm nói nhanh, không nhìn thấy cái nháy mắt ngăn cản của nhỏ Hạnh:

- Sao ông không sống chung với ba mẹ bạn Văn Châu mà lại sống một mình trong căn nhà này? Hay là … hay là …

Thấy Quý ròm ấp úng một hồi vẫn không nói hết câu, ông hiểu ngay sự thắc mắc trong lòng nó. Ông quay mặt ra ngoài sân, thong thả:

- Nhiều người cũng nghĩ như cháu. Nhưng không phải. Con và dâu của ông không hề bạc đãi ông, ngược lại đối xử với ông rất tốt …

Nói đến đây, đột nhiên ông ngừng lời, trán cau lại như đang nghĩ xem nên bắt đầu câu chuyện như thế nào …

Chương 8

Theo như ông của Văn Châu kể thì ông xuất thân từ nông thôn, gắn bó gần suốt cuộc đời mình với làng quê mộc mạc. Ba của Văn Châu thì ngay từ bé đã lên thành phố học, rồi đỗ đạt ra trường, sinh cơ lập nghiệp và lấy vợ đẻ con luôn tại trên này. Sáu, bảy năm trước đây, đúng vào lúc Bạch Kim, đứa con trai út, ra đời, ba của Văn Châu chuyển sang làm giám đốc một công ty vật liệu xây dựng, bắt đầu ăn nên làm ra. Ba nó tậu ngôi biệt thự khang trang này và đón ông bà về ở chung. Ông bà không muốn rời bỏ nếp sống quen thuộc nơi làng thôn, nhưng ba của Văn Châu theo năn nỉ thuyết phục mãi, cuối cùng đành phải chiều lòng.

Bà lên thành phố khoảng ba năm thì mất, bỏ lại ông thui thủi một mình. Rồi một năm sau mắt ông mờ dần rồi loà hẳn, chẳng nhìn thấy gì. Từ đó ông đi đứng hay va chạm và thường xuyên làm rơi vỡ đồ đạc trong nhà. Trong bữa cơm, nhiều khi có khách cùng dự, ông lại thường làm rơi vãi thức ăn tung toé ra bàn. Trước những chuyện đó, ba mẹ Văn Châu không nói gì nhưng ông cảm thấy dâu con mình có vẻ phiền lòng. Thế là ông bảo dọn căn nhà kho cũ ở goc vườn để ông dời ra ở, bất chấp sự ngăn cản của mọi người.

- Các cháu ạ! – Giọng ông nhuốm buồn – Ông dời ra đây thực ra chẳng phải vì giận dỗi gì. Ông già rồi, không giúp được gì cho con cháu thì cũng không nên làm phiền chúng. Việc phải lẽ thì nên làm. Nói cho cùng, ba mẹ của Văn Châu cũng rất quý ông, thường xuyên đến đây thăm viếng, lại cho cô Thắm mỗi ngày sang đây giúp đỡ, chăm sóc ông. Chỉ có điều ông không chịu được lối sống của ba mẹ nó. Trước đây hai vợ chồng sống giản dị, thoải mái bao nhiêu thì từ khi khá giả, nề nếp sinh hoạt trong nhà lại sinh ra khuôn phép, kiểu cách và xa hoa bấy nhiêu. Ông mà lên tiếng thì bảo ông nhà quê, lạc hậu …

Dường như đã lâu không có dịp thổ lộ nỗi lòng với ai, hôm nay tình cờ bị bọn trẻ khơi trúng mạch, ông miên man dốc bầu tâm sự. Có vẻ như đây là cơ hội để ông tỉ tê với chính mình hơn là để giãi bày với những người bạn nhỏ đang ngồi trước mặt kia.

Bọn trẻ ngẩn ngơ nghe, không ngờ chuyện nhà của Văn Châu lại rối rắm, phức tạp đến thế. Nhưng chẳng đứa nào biết nói gì, chỉ thỉnh thoảng tặc tặc

lưỡi ra chiều thông cảm với nỗi buồn kín đáo của ông.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh mới hiểu tại sao chỗ ở của ông đơn sơ đến thế. Chiếc phản gỗ, bộ bàn ghế mây, chiếc võng gai giăng ở góc nhà và giò lan tím treo nơi cửa sổ chính là miền quê thu nhỏ của ông, là thế giới gần gũi quen thuộc ông đã gắn bó gần suốt cuộc đời và không nguôi thương nhớ.

- Con cái thì trở thành toàn "tiểu thư" với "công tử". – Ông lại lẩm bẩm, dường như chưa vơi phiền muộn – Học hành chẳng đến đầu đến đũa, suốt ngày cứ cắm hoa với làm bánh. Con Hồng Lam tính nết còn đỡ, chứ con Ngọc Diệu thì hư quá. Tới thằng Bạch Kim thì xem như hết cách dạy. Nó là con trai một, đã vậy lúc sinh nó ra thì ba mẹ nó làm ăn phất lên, thôi thế là một điều "quý tử" hai điều "quới nhân", đố mà dám mắng mỏ nó một tiếng. Thế là thằng bé đâm hỏng, nghịch ngợm, hỗn láo, chả ai bảo được. Rốt lại, – Mặt ông chợt tươi lên – chỉ có con bé Văn Châu là khá nhất. Tính tình nó giản dị, phóng khoáng, thương người, chỉ mỗi tật hiếu động quá …

Tình cảm giữa người ông mộc mạc với cô cháu giản dị có lẽ khắng khít ghê lắm nên ông vừa nhắc đến Văn Châu thì đã nghe tiếng Văn Châu lanh lảnh ngoài cửa:

- Ông ơi, ông!

- Gì thế cháu?

Nhưng Văn Châu chưa kịp đáp lời ông đã nhác thấy bọn Quý ròm:

- Ủa, các bạn đi đâu đấy?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Đi thăm bạn chứ đi đâu. Mấy hôm nay không thấy bạn đi học, tụi này ngỡ bạn ốm nên kéo đi thăm.

Văn Châu có vẻ xúc động. Nó khụt khịt mũi:

- Tôi có ốm gì đâu. Chỉ tại … chỉ tại tôi không đi học nữa thôi.

- Tụi này biết rồi. – Quý ròm nhanh nhảu – Bây giờ bạn học ở ngay tại nhà chứ gì?

Văn Châu nhìn Quý ròm với vẻ ngạc nhiên nhưng rồi nó nhanh chóng hiểu ra, liền quay sang ông:

- Ông ơi, ông nói cho các bạn ấy biết phải không?

- Ừ.

Văn Châu nhăn nhó:

- Ông kể chuyện của cháu ra chi vậy?

Ông hiền lành:

- Đây là các bạn tốt của cháu. Các bạn quan tâm đến cháu, ông phải giải thích để các bạn ấy khỏi lo lắng chứ. Nhưng mà cháu gọi ông có việc gì thế?

- À! – Văn Châu cầm tay ông lắc lắc – Lát nữa, chị Thắm về quê nên bắt đầu từ tối nay cháu sẽ qua ở với ông cho đến hôm nào chị Thắm lên, ông thấy có được không?

- Tất nhiên là được. – Ông đưa tay khẽ vuốt tóc cô cháu yêu – Nhưng cháu đã xin phép ba mẹ chưa?

- Chưa. Nhưng tối ba mẹ đi làm về, cháu sẽ nói.

Tiểu Long nhìn quả bóng trên ngực áo Văn Châu, mỉm cười hỏi:

- Thế những buổi chiều vừa rồi không được đi ra ngoài, bạn đá bóng ở đâu?

Tiểu Long hỏi trêu, không ngờ Văn Châu trả lời tỉnh bơ:

- Thì đá ở nhà.

- Ở nhà?

- Ừ.

Tiểu Long đảo mắt ra cửa:

- Đá trong khu vườn này há?

Văn Châu lắc đầu:

- Không. Đá trong phòng.

Tiểu Long càng ngơ ngác:

- Làm sao lại có thể đá bóng trong phòng được?

- Thế mà vẫn đá được đấy. – Văn Châu nhoẻn miệng cười bí mật – Các bạn có muốn xem không?

- Xem ở đâu?

- Sao bạn lẩn thẩn thế? Xem ở trong phòng của tôi chứ xem ở đâu.

Thấy thái độ của Văn Châu đã có vẻ thân mật, cởi mở hơn thường lệ, Quý ròm đánh bạo hỏi thẳng:

- Nhưng ba mẹ bạn không cho bạn chơi với tụi này, sao bạn dám dẫn tụi này vào nhà?

- Chẳng sao. – Văn Châu khẽ nhún vai – Ba mẹ tôi đi làm rồi. Các bạn cứ đi theo tôi.

Nói xong, không đợi ai kịp có ý kiến, Văn Châu quay ngoắt ra khỏi cửa, cắm cúi rảo bước.

Bọn Quý ròm chẳng biết làm sao liền lật đật đi theo.

Từ nơi ở của ông Văn Châu đến ngôi nhà của nó khoảng cách không xa lắm nên chỉ nhoáng một cái bọn trẻ đã tới nơi.

Ngôi biệt thự hiện ra trước mắt bọn Quý ròm trông thật đồ sộ, nguy nga. Toà nhà có hai tầng với rất nhiều cửa sổ và hành lang bao quanh. Văn Châu dẫn bọn Quý ròm theo hành lang phía sau đi quanh lên tầng hai. Phòng của nó ở đó.

Trừ Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đứa nào cũng có phòng học riêng. Nhưng căn phòng rộng rãi và đẹp đẽ của Văn Châu khiến hai đứa phải loá mắt. Gỗ ốp kín tường. Một chiếc giường nệm đặt giữa nhà với đủ thứ gối ôm thơm phức, rộng rãi đủ cho ba người nằm. Một chiếc tủ quần áo treo đủ loại áo dài và váy đầm mà Văn Châu dường như không rờ tới bao giờ. Bàn học đặt cạnh cửa sổ mở ra vườn ngổn ngang tập vở bút thước. Kế đó là một chiếc bàn nhỏ đặt máy vi tính.

Vừa bước vào phòng, Văn Châu đi thẳng lại chỗ chiếc máy, thò tay bật công tắc.

Trước những cặp mắt tò mò của bọn Quý ròm, nó gõ gõ nhấn nhấn một hồi, trên màn hình bỗng hiện ra một sân vận động cỏ xanh mát mắt và mỗi bên sân đều có hai đội bóng đang dàn đội hình.

- Ôi, hay quá! – Tiểu Long ngạc nhiên reo lên.

Quý ròm tò mò hỏi:

- Bạn chơi đá bóng trong chiếc máy này đây hả?

- Ừ! – Văn Châu gật đầu – Mấy hôm nay tôi đá qua đá lại với chiếc máy cho đỡ buồn.

Tiểu Long mím môi:

- Chơi như thế nào?

Không đợi yêu cầu đến lần thứ hai, Văn Châu ngồi ngay vào máy, nhấn nút cho chương trình khởi động.

Ngay lập tức, màn hình trước mặt bỗng chuyển động. Các cầu thủ trên sân co giò đuổi theo trái bóng, giành nhau loạn cào cào. Cũng chuyền bóng, sút bóng, đánh đầu y như thật. Cũng phạt góc, ném biên nghiêm chỉnh. Mỗi khi bóng sút vào gôn, thủ môn hai bên cũng bay lên hụp xuống, nhào lộn ra trò.

Văn Châu điều khiển một đội, máy vi tính điều khiển một đội, cứ thế quần nhau mướt mồ hôi hột. Bọn Quý ròm đứng bên trố mắt xem mê mẩn, chốc chốc lại tặc lưỡi hít hà cứ như đang xem trực tiếp truyền hình vòng chung kết giải bóng đá thế giới.

"Biểu diễn" khoảng năm phút, Văn Châu ngừng tay quay lại:

- Chỉ khi nào có một mình thì mới đá với máy. Nếu có hai người thì hai người đá với nhau.

Rồi nó nhìn Tiểu Long:

- Bạn Tiểu Long ngồi xuống đây, tôi chỉ cho bạn chơi.

Tiểu Long rụt rè ngồi xuống. Nó mở căng mắt và vểnh tai hết cỡ để cố nhớ phím nào là chạy lên, phím nào là lùi xuống, phím nào chuyền bóng, phím nào sút bóng …

Văn Châu giảng giải một hồi rồi bắt đầu cùng Tiểu Long dàn quân giao đấu. Văn Châu chọn đội Ý áo xanh quần trắng, Tiểu Long chọn đội Braxin áo vàng quần xanh lá cây.

Tiểu Long mới vô lèo lái còn lóng ngóng làm cho đội vô địch thế giới Braxin bị đội Ý của Văn Châu sút thủng lưới tới năm bàn. Chơi một lát, hơi thuần thục, đội Braxin mới vùng lên gỡ được hai quả.

Khi tỉ số trận đấu lên tới 9-4 thì Văn Châu nhường chỗ cho Quý ròm vào chơi.

Quý ròm khoái trò này đến mức quên cả khách sáo. Văn Châu vừa đứng lên là nó ngồi vào liền. Thế là từ lúc đó, nó và Tiểu Long dán chặt mắt vô màn hình, say sưa quần nhau đến quên cả trời đất. Ngay cả khi cửa phòng xịch mở và một người con gái nhẹ nhàng bước vào, hai đứa cũng không hay biết. Chúng cứ luôn miệng:

- Đỡ này!

- Xem đây!

Đến khi người mới vào thảng thốt buột miệng:

- Ôi, ai mà đông thế này?

Hai đứa mới giật mình quay lại và đâm hoảng khi thấy một người con gái lạ hoắc đang từ từ tiến đến gần.

- Bạn em đấy, chị Hồng Lam.

Té ra đây là chị cả của Văn Châu. Đã được ông của Văn Châu "cung cấp tin tức" từ trước, bọn Quý ròm biết ngay đây là người chị tính tình dễ chịu, liền thở phào và lật đật chào:

- Chào chị ạ!

- Chào các em. – Vẻ mặt của chị Hồng Lam vẫn chưa hết ngỡ ngàng – Các em vào đây khi nào thế?

- Em vừa dẫn vào. – Văn Châu vội vàng đáp thay – Đây là những người bạn tốt của em. Các bạn tưởng em ốm nên tìm đến thăm.

- À! – Mắt chị Hồng Lam chợt loé lên – Đây là các bạn hôm trước vào nhà ông bị ba nhìn thấy đấy phải không?

- Dạ!

Sự thú nhận của nhỏ em khiến vẻ mặt chị Hồng Lam thoáng sững sờ. Chị chớp mắt, nói bằng giọng lo lắng:

- Ba mẹ sắp về rồi đấy!

Nhắc nhở xong, chị vội vã bỏ ra liền.

Văn Châu cũng không dám chậm trễ. Nó liếc đồng hồ trên tường và khịt mũi nói:

- Hôm nay chơi thế đủ rồi. Để tôi đưa các bạn về.

Rồi lần theo cầu thang khi nãy, Văn Châu rón rén dẫn ba người bạn mới thoát xuống hành lang vắng vẻ phía sau nhà.

Cả bọn Quý ròm lẫn Văn Châu đều không ngờ vừa đi hết dãy hành lang, chuẩn bị bước xuống bậc cấp đổ ra vườn, chúng lại bất ngờ đụng phải những bóng người lố nhố chắn giữa lối đi …

Chương 9

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nhận ra ngay người phụ nữ đang ngồi sụt sịt dưới chân bậc cấp là chị Thắm.

Bên cạnh chị là một chiếc túi màu đen căng phồng. Có lẽ đó là hành lí chị chuẩn bị mang theo trong chuyến về phép thăm nhà.

Nhưng hiện nay chiếc túi đang nằm dưới đất, dây khoá đã bị kéo bung để lộ ra những xấp quần áo cũ trước đây có lẽ đã được sắp xếp gọn gàng nhưng bây giờ đang bị kéo xộc. Cạnh chiếc túi xách là một con búp-bê xinh đẹp với mái tóc vàng rực đang nằm lăn lóc trên cỏ.

Đứng khuỳnh tay khuỳnh chân trước mặt chị là một thằng bé khoảng bảy tuổi, mặt hầm hầm. Ngay sau lưng nó là một cô gái tóc chấm ngang vai. Cả hai đang đứng quay ngang nên không nhìn thấy bọn Quý ròm.

Tuy chưa gặp hai nhân vật này bao giờ nhưng theo những gì ông của Văn Châu đã kể, bọn Quý ròm đoán ngay ra đó là chị Ngọc Diệu và thằng Bạch Kim.

- Có phải chị định đánh cắp con búp-bê này không? – Thằng Bạch Kim hoạnh hoẹ bằng giọng oai phong.

Chị Thắm vẫn gục mặt trên chiếc túi, thút thít trả lời:

- Chị đã nói rồi. Chị không ăn cắp.

Chị Ngọc Diệu nheo mắt:

- Thế tại sao con búp-bê này lại nằm trong túi xách của chị?

- Chị đã nói rồi. – Chị Thắm đưa tay quệt nước mắt – Chị chỉ định mượn vài ngày thôi.

- Nhưng chị hỏi mượn ai? – Chị Ngọc Diệu cười khảy.

- Hỏi mượn em. – Văn Châu đứng ở đầu hành lang đột ngột lên tiếng.

Tiếng nói dõng dạc của Văn Châu khiến chị Ngọc Diệu, thằng Bạch Kim lẫn chị Thắm đều giật mình đổ dồn mắt về phía hàng lang.

- Em nói gì? Chính em cho mượn con búp-bê này à? – Bực bội vì bị Văn Châu phá bĩnh, giọng chị Ngọc Diệu đầy cáu kỉnh.

- Vâng! – Văn Châu bình thản gật đầu.

Đôi mày chị Ngọc Diệu cau lại:

- Sao em lại đem đồ đạc trong nhà cho người ngoài mượn?

- Con búp-bê này là của em. – Văn Châu nhún vai – Em muốn cho ai mượn là quyền của em.

Câu trả lời của Văn Châu khiến chị Ngọc Diệu tức sôi gan. Nhưng biết khó lòng trấn áp đứa em bướng bỉnh này, chị chỉ biết mím môi giận dữ và đưa đôi mắt lườm lườm. Chợt nhác thấy bọn Quý ròm đang đứng lấp ló sau lưng Văn Châu, chị sửng sốt:

- "Khách quý" nào đây?

- Chả phải "khách quý" nào cả. – Văn Châu khịt mũi – Đây là bạn em.

- Ai cho phép em dẫn bạn về nhà? – Mặt chị Ngọc Diệu sầm xuống.

Văn Châu loay hoay chưa kịp nghĩ ra cách trả lời thì bà chị đã sáng mắt lên, giọng đắc thắng như nhà khoa học vừa khám phá ra một ngôi sao mới.

- A ha! Thế ra những cô cậu này chính là đám bạn mà ba đã cấm em giao du đấy?

- Đó là chuyện riêng của em.

Văn Châu lạnh lùng đáp. Rồi nó quay sang bọn Quý ròm:

- Tụi mình đi!

Ba đứa trẻ lấm lét nhìn chị Ngọc Diệu và riu ríu đi theo Văn Châu, tim đứa nào đứa nấy nhảy lô tô trong ngực.

Lúc đi ngang qua chị Thắm, Văn Châu hắng giọng nói:

- Chị cất con búp-bê vào túi, rồi cũng đi lẹ đi! Chiều rồi, nấn ná không khéo lại trễ xe mất.

Tưởng vậy là xong, nào ngờ bọn trẻ mới đi chừng vài ba bước đã nghe tiếng thằng Bạch Kim thét be be phía sau:

- Không được! Em không cho chị đem con búp-bê đi khỏi đây.

Quay lại, thấy thằng em bảo bối của mình giật con búp-bê ra khỏi tay chị Thắm một cách thô bạo, Văn Châu nổi khùng:

- Đồ mất dạy! Mày có bỏ con búp-bê xuống không?

Vừa gầm lên, Văn Châu vừa lao vọt lại như một hòn đạn.

Biết bà chị kế tính nết ngang ngạnh không thua gì mình, lại võ nghệ đầy mình, thằng Bạch Kim hoảng vía buông con búp-bê xuống đất và chạy lại ôm cứng bà chị thứ hai, miệng bài hãi:

- Chị Ngọc Diệu! Cứu em với!

- Đừng sợ. Nó không dám làm gì em đâu. – Giọng chị Ngọc Diệu đanh lại, rồi chị hậm hực đe – Để lát nữa ba mẹ về, chị sẽ méc tội trạng của nó cho nó nhừ đòn.

Văn Châu vờ như không nghe thấy. Nó quay mình dắt bọn Quý ròm đi luôn ra cổng.

Lúc đi ngang qua căn nhà ở góc vườn, nhỏ Hạnh ngập ngừng nhìn Văn Châu:

- Để tụi này vào chào ông đã chứ.

- Thôi khỏi. – Văn Châu khoát tay – Ba mẹ tôi sắp về đến nơi rồi.

Chị Thắm đuổi theo ra tới cổng đúng lúc Văn Châu đang mở ổ khoá.

- Cảm ơn em! – Giọng chị cảm kích – Khi nãy nếu em không cứu chị, chị không biết sự việc sẽ ra sao.

- Thôi, bỏ qua đi. – Giọng Văn Châu nhẹ nhàng.

Chị Thắm vẫn cố phân trần:

- Chị thấy gia đình ta giữ gìn đồ đạc rất kĩ nên chị không dám hỏi mượn. Nhưng chị không có ý đánh cắp. Chị chỉ định bụng âm thầm mượn con búp-bê về cho bé Thảo chơi vài hôm rồi lén trả lại chỗ cũ. Ngày mốt là sinh nhật của nó, chị chỉ muốn cho nó vui mấy hôm thôi.

Khuôn mặt bầu bĩnh của bé Thảo chợt hiện lên trong trí nhớ của Văn Châu. Hôm trước, có một lần chị Thắm dắt nó lên chơi và Văn Châu thấy nó thường đứng trước tủ đồ chơi của mình ngắm nghía mấy con búp-bê mà mình không bao giờ rớ tới một cách say sưa, mê mẩn. Sau lần đó, có lẽ thấy gia đình chủ tỏ ý không bằng lòng, chị không bao giờ nhắn người nhà dẫn con lên thăm chị nữa.

Chỉ gặp bé Thảo có một lần nhưng Văn Châu vẫn nhớ như in ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn khát khao thèm muốn của một đứa bé quen sống trong cảnh thiếu thốn. Nay nghe chị Thắm nhắc tới nó, Văn Châu bất giác cảm thấy bùi ngùi:

- Chị cứ đem về cho bé Thảo chơi đi!

- Nhưng em tin là chị không cố ý đánh cắp chứ? – Chị Thắm vẫn chưa hết băn khoăn.

- Em tin.

- Em tin là sau ngày sinh nhật của con gái chị, chị sẽ tự động đem con búp-bê trả lại chỗ cũ chứ?

Văn Châu dịu dàng:

- Tất nhiên chị sẽ làm thế.

Mặt chị Thắm tươi lên:

- Cảm ơn em!

Nói xong, chị nhanh nhẹn khoác túi lên vai và len vội qua cổng bằng những bước chân hấp tấp nhưng thanh thản.

Văn Châu nói vói theo:

- Lẽ ra em tặng luôn cho bé Thảo con búp-bê này nhưng vì chị Ngọc Diệu và thằng Bạch Kim đã nhìn thấy nên đành chịu. Hôm nào em sẽ gửi bé Thảo một con búp-bê khác.

Chị Thắm quay lại nở một nụ cười biết ơn rồi cắm cúi đi như chạy. Có lẽ chị sợ trễ chuyến xe cuối ngày.

Chị vừa khuất sau góc đường, Văn Châu liền quay lại bọn Quý ròm, thân mật nói:

- Chia tay nhé!

Tiểu Long chớp mắt:

- Chừng nào tụi mình sẽ gặp lại?

- Chưa biết. Nhưng chắc chắn sẽ gặp lại. – Văn Châu nhoẻn miệng cười, tự bao giờ nó đã đánh mất sự lạnh lùng cố hữu.

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Hôm nào tụi này đến thăm bạn được không?

- Không cần. Tự tôi sẽ đi tìm các bạn.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Nhất định nhé?

- Ừ, nhất định.

Vừa nói Văn Châu vừa vội vàng khép cổng lại. Ba mẹ nó chắc đã sắp về tới.

Chương 10

Văn Châu nói chắc như đinh đóng cột.

Nó bảo nhất định sẽ tìm gặp bọn Quý ròm thì hai ngày sau nó đã xuất hiện ở bãi đá bóng ven đường hôm nọ, lại đúng vào lúc đội bóng khu phố 5 của Tiểu Long đang đụng độ quyết liệt với đội bóng khu phố 6.

Tiểu Long và Quý ròm đang mải quần nhau túi bụi trên sân dĩ nhiên không trông thấy Văn Châu. Nhưng ngay cả nhỏ Hạnh đang ngồi ngoài giữ quần áo cũng chẳng phát giác ra Văn Châu nốt. Chỉ khi giọng nói của Văn Châu thình lình thốt lên sau lưng:

- Các bạn đến đây lâu rồi hả?

Nhỏ Hạnh mới giật thót người quay lại:

- A! Văn Châu!

Nó reo lên và vội vàng quay vào trong sân, la lớn:

- Long! Quý! Văn Châu đến rồi nè.

Tiểu Long ngoảnh ra, mừng rỡ:

- Văn Châu hả? Vào đây đá bóng chơi!

Rồi nó rỉ tai tên tiền đạo đá cặp với Quý ròm:

- Mày ra cho thằng bạn tao vào đá thay một hiệp đi!

Kẻ bị thay thế ranh mãnh hỏi lại:

- Thằng bạn hay cô bạn?

- Im đi mày! – Tiểu Long nạt – Mày hó hé tụi khu phố 6 mà nghe thấy là chúng không chịu đâu.

Tên tiền đạo đội khu phố 5 cười cười quay đi. Nó chỉ muốn trêu Tiểu Long thôi, chứ tài làm xiếc với quả bóng của "thằng" Văn Châu thì nó đã tận mắt chứng kiến trong trận đụng nhau với đội khu phố 8 lần trước rồi. Trai hay gái không cần biết, chỉ cần biết "thằng" này mà đá cặp với Quý ròm ở hàng tấn công thì có lẽ không đội bóng nào trong phường có thể ngăn chặn nổi.

Trận đấu phải tạm dừng lại để bên Tiểu Long thay người.

- Đứa nào lạ hoắc vậy? – Tụi khu phố 6 tròn mắt hỏi.

Tiểu Long đã chuẩn bị sẵn câu trả lời:

- Thằng này là con ông chú tao. Nó mới dọn về ở chung với tao.

- Thôi, đá lẹ đi! Sắp chiều rồi. – Một đứa giục.

Thế là màn điều tra ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc.

Văn Châu ung dung vào sân. Nó đến bên Quý ròm, cười hỏi:

- Tỉ số bao nhiêu rồi?

- Bên mình đang bị dẫn trước 1-2. Tụi khu phố 6 này đá bốc lắm.

Quý ròm đáp, rồi nó khịt mũi nói thêm:

- Nhưng có bạn vào thì ổn rồi.

Quả nhiên, từ khi Văn Châu xuất hiện, thế trận trên sân thay đổi hẳn. Nó cùng Quý ròm hợp thành một cặp tiền đạo cực kì lợi hại, thường xuyên khuấy đảo vùng cấm địa của đối phương. Khung thành đội khu phố 6 bị bắn phá liên tục. Thủ môn đối phương phá bóng mướt mồ hôi. Còn các hậu vệ vừa thở hồng hộc vừa trách móc nhau ầm ĩ.

Đội hình đội khu phố 6 càng lúc càng rối loạn. Hàng tấn công gần như rút hết về phần sân nhà để giúp đỡ cho hàng phòng thủ nhưng vô hiệu. Bóng dính chặt vào chân, Văn Châu thoát đi như gió lốc, luồn lách qua một rừng chân như đi vào chỗ không người. Nó thường xuyên đổi chỗ với Quý ròm, dễ dàng thoát khỏi sự đeo bám của đối phương và hai đứa thi nhau tung những cú sút như búa bổ về phía khung thành đội khu phố 6.

Trong vòng mười lăm phút, tỉ số lập tức cân bằng 2-2 rồi nhanh chóng nâng lên 3-2 rồi 4-2 nghiêng về đội khu phố 5.

Đội trưởng Tiểu Long mặt tươi hơn hớn. Như một khán giả vô tư, nó chống tay vào hông, nhàn nhã đứng xem Văn Châu và Quý ròm làm tình làm tội đối phương, thỉnh thoảng mới cản phá một đợt tấn công hiếm hoi và yếu ớt của đội khu phố 6.

Lối vờn bóng điệu nghệ và đầy biến ảo của Văn Châu không những chinh phục các cầu thủ có mặt trên sân mà còn thu hút cả sự chú ý của khách đi đường.

Chẳng mấy chốc, chung quanh chỗ nhỏ Hạnh ngồi đã đặc nghẹt một đám nhóc lố nhố. Chúng vừa dán mắt vào trận đấu vừa trầm trồ:

- Đội khu phố 5 “moi” ở đâu ra một thằng lỏi trứ danh thế không biết.

- Nó lừa bóng cứ như là Maradona ấy.

- Ừ, chả kém gì Maradona thật.

Nhỏ Hạnh ngồi nghe tụi nhóc bàn tán mà cứ mát cả ruột.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ mát ruột được có một chút xíu. Một ông nhóc đội khu phố 8 không biết ở đâu trờ tới nhập vào đám khán giả ồn ào kia.

Thoạt đầu nó chưa phát hiện ra Văn Châu nhưng nghe tụi nhóc không ngớt lời tán tụng một cầu thủ của đội khu phố 5, nó liền sực nhớ ra chuyện hôm nọ, liền giật mình trố mắt chăm chú quan sát. Và thoáng một cái, nó đã kêu toáng lên:

- Thằng đó là con gái! Thằng đó là con gái!

Đang say men chiến thắng, tiếng hét thất thanh của thằng nhóc khu phố 8 khiến Tiểu Long điếng người. Nó quay lại:

- Nói bậy bạ gì đó mày?

- Có tụi mày bậy bạ thì có. – Thằng nhóc hỉnh mũi – Ai đời lại đưa con gái vào đá trong đội bóng con trai.

- Nói bậy!

Tiểu Long định nạt một tiếng qua quýt rồi quay vào đá tiếp. Nhưng khi nó ngoảnh lại thì tụi khu phố 6 đã ôm chặt quả bóng trong tay.

Đội trưởng đội khu phố 6 tiến tới một bước:

- Nó nói có đúng không?

Tiểu Long chớp mắt:

- Đúng chuyện gì?

Đội trưởng đội khu phố 6 hất mặt về phía Văn Châu:

- Thằng này là con gái hay con trai vậy?

Tiểu Long ấp úng chưa kịp đáp thì thằng nhóc khu phố 8 đứng ngoài đã nhanh nhảu:

- Nó là con gái đấy. Hôm trước nó đã bị tụi tao phát hiện một lần rồi. Không tin, tụi mày bảo nó cởi áo ra xem nó có dám không.

Văn Châu từ nãy đến giờ vẫn đứng yên bên cạnh Quý ròm, không lộ phản ứng gì. Nay nghe ông nhóc khu phố 8 mở miệng xúi giục, nó khẽ hừ mũi một cái và mím môi lừ lừ tiến lại.

Ông nhóc này từng chứng kiến Văn Châu quật ngã gọn gang một hậu vệ lực lưỡng của đội mình hôm trước nên bây giờ thấy đối phương lầm lì bước

tới, nó hoảng hồn thối lui. Cứ Văn Châu tiến một bước là nó lui một bước. Và khi Văn Châu đến sát chỗ nhỏ Hạnh thì ông nhóc đã chạy tuốt ra xa.

Tụi khu phố 5 đứng trong sân cất tiếng cười nhạo:

- Mày bảo nó là con gái sao mày lại sợ hãi cuống cuồng lên vậy?

Trong khi ông nhóc khu phố 8 thẹn đỏ mặt chưa biết phải chống chế như thế nào thì Văn Châu đã cầm tay nhỏ Hạnh kéo đi:

- Tụi mình về!

Thấy hai bạn mình đã bỏ về, Tiểu Long quay lại phía đội khu phố 6, tuyên bố:

- Tụi tao cũng về luôn. Trận đấu hôm nay xem như kết thúc ở tỉ số 4-2.

- Dẹp! Ba bàn thắng của thằng kia, à, của con nhỏ kia, coi như không tính. Trận này tụi mày vẫn thua 1-2. – Tụi khu phố 6 nhao nhao.

Nhưng mặc cho đối phương la ó ngậu xị, Tiểu Long nháy mắt với Quý ròm và hai đứa hấp tấp rượt theo Văn Châu và nhỏ Hạnh.

- Làm sao bạn lẻn ra khỏi nhà được hay vậy? – Nhỏ Hạnh hỏi Văn Châu.

- Bạn quên là hiện nay tôi đang ở với ông à! Tôi sẽ ở đó cho đến chừng nào chị Thắm lên.

Nhỏ Hạnh không hiểu:

- Ở với ông thì sao?

- Thì sẽ được ông che chở chứ sao. – Văn Châu cười – Ba mẹ tôi có hỏi, ông sẽ bảo là ông sai tôi đi đâu đó.

Nhỏ Hạnh cũng cười:

- Ông bạn thương bạn quá hén?

- Ừ, ông thương tôi nhất nhà. Và tôi cũng thương ông nhất nhà. Tôi cũng thương cả bà nữa. Nhưng bà mất rồi.

Nhỏ Hạnh đang định hỏi thế mai mốt khi chị Thắm quay trở lên, Văn Châu không được ở với ông nữa thì nó sẽ làm thế nào để lẻn ra ngoài chơi thì Tiểu Long và Quý ròm đã đuổi kịp tới nơi.

Quý ròm hổn hển nói:

- Kiểu này thì nguy to rồi.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm nhăn nhó:

- Hôm trước tụi khu phố 8 đã phát hiện ra Văn Châu là con gái. Hôm nay tới lượt tụi khu phố 6. Thế là chẳng mấy chốc tụi nó đồn ầm lên cho mà xem.

Nhỏ Hạnh vẫn ngơ ngác:

- Thế thì sao?

- Thì Văn Châu sẽ không được đá bóng chung với bọn mình nữa chứ sao. – Tiểu Long vọt miệng đáp thay.

Nhỏ Hạnh nheo mắt trêu:

- Bộ Long sợ không có bạn Văn Châu, đội bóng khu phố 5 sẽ đá đâu thua đó hả?

- Không phải. – Tiểu Long thật thà thu nắm tay quẹt mũi – Tôi chỉ lo nếu không được chơi bóng, bạn Văn Châu sẽ buồn thôi.

- Bạn đừng lo. – Giọng Văn Châu thản nhiên – Không đá bóng ở nhà thì tôi sẽ đá bóng trên trường.

Quý ròm thô lố mắt:

- Trường bạn cho phép con trai con gái đá chung với nhau hả?

Văn Châu cười nụ:

- Trường tôi có đội bóng đá nữ.

- Ôi, hay quá! – Quý ròm lém lỉnh – Vậy hôm nào đội bóng đá nam trường tôi mời đội bóng đá nữ trường bạn qua thi đấu nhé.

Văn Châu chưa kịp trả lời, mắt nó bỗng nhác thấy một đám đông đang túm tụm trước cổng nhà Quý ròm, liền lật đật rảo bước lên trước.

Vừa tới nơi, Văn Châu đã nhận ra ngay những gương mặt quen thuộc: nhỏ Diệp, nhỏ Thi và nhỏ Cẩm Thuý. Chính ba đứa này hôm trước đã "làm khổ" nó tơi bời nên nó vẫn nhớ như in, nhất là nhỏ Diệp em Quý ròm thì nó đã gặp tới những hai lần.

Ba đứa con gái lúc này đang đứng bao vây một thằng nhóc lạ mặt. Điều đó làm Văn Châu rất đỗi ngạc nhiên. Nó càng ngạc nhiên hơn nữa khi phát hiện ngay bên lề đường con búp-bê chạy bằng pin hôm trước nó đền cho nhỏ Diệp đang nằm lăn lóc, một cẳng chân đang gãy rời.

- Chuyện gì thế? – Văn Châu hắng giọng hỏi.

Thấy có người quan tâm, nhỏ Diệp mếu máo chỉ tay vào thằng nhóc mặt mày xanh nhợt đang đứng đực trước mặt:

- Thằng này nó đạp hư …

Đang nói nửa chừng, nhỏ Diệp bỗng sực nhớ cái anh chàng đang hỏi mình cũng từng đá hư búp-bê của mình và bị mình bù lu bù loa bắt đền tối tăm mặt mũi, liền vội vàng im bặt.

Nhưng Văn Châu dường như không để ý đến chuyện đó. Nó hỏi:

- Nó đạp hư con búp-bê của em hả?

Thấy Văn Châu đột nhiên gọi mình bằng "em" ngọt xớt, chuyện chưa từng xảy ra, nhỏ Diệp hơi ngẩn người ra một tẹo rồi gật đầu:

- Dạ.

Văn Châu liếc con búp-bê dưới đất, khụt khịt mũi:

- Con búp-bê lại bò ra đường nữa chứ gì?

- Dạ! – Nhỏ Diệp ấp úng – Cũng lại con nhỏ Thi. Em bảo nó coi chừng, chẳng hiểu nó loay hoay thế nào mà con búp-bê lại bò tuốt ra đường.

Lúc này, bọn Quý ròm đã tới sát bên. Nghe thoáng qua mấy câu đối đáp, sực nhớ đến "tai nạn" của Văn Châu lúc trước, đứa nào đứa nấy tủm tỉm cười.

Nhưng Văn Châu không cười. Nó nhìn thủ phạm bằng ánh mắt nghiêm nghị:

- Sao mày dám phá hỏng con búp-bê của em tao?

Mặt mày thằng bé lộ vẻ lo lắng:

- Em đâu có cố ý. Đến khi đạp phải con búp-bê em mới biết.

Văn Châu sầm mặt:

- Có thật là mày không nhìn thấy con búp-bê không?

- Em không nhìn thấy thật mà. – Thằng bé rối rít – Em mải nhìn đâu đâu, trong khi đó con búp-bê lại nằm ngay dưới chân.

- Nếu mày không nhìn thấy thì thôi. – Văn Châu thở ra – Thôi, mày đi đi!

Lời tuyên bố "tha bổng" của Văn Châu bất ngờ đến nỗi đám bạn của nhỏ Diệp trố mắt sửng sốt. Nhỏ Cẩm Thuý giãy nảy:

- Không thả thằng đó đi được. Phải bắt nó đền con búp-bê cho bạn Diệp.

Văn Châu nhìn nhỏ Cẩm Thuý, lạnh lùng:

- Tôi sẽ đền.

Nói xong, nó cúi xuống nhặt con búp-bê lên và lững thững bỏ đi.

- Văn Châu, bạn làm gì vậy? – Quý ròm gọi giật – Bạn để con búp-bê lại đi. Tôi sửa được mà.

Nhưng Văn Châu không đáp. Nó cứ cắm cúi đi thẳng, không buồn ngoái đầu lại.

Nhỏ Diệp níu tay Quý ròm:

- Anh chàng đó tên gì vậy?

- Trần Thị Văn Châu.

- Cái gì? – Nhỏ Diệp kinh ngạc – Con trai gì tên kì vậy?

Quý ròm thủng thỉnh:

- Văn Châu là con gái.

Nhỏ Diệp đực mặt ra, trông nó ngơ ngác đến tội. Mãi một lúc nó mới khẽ lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Thật không thể tin được! Trông chị Văn Châu chả giống con gái chút nào. Một người con gái không thể nào chỉ khẽ hất tay một cái đã khiến ông anh mình lăn quay ra đất như hôm nọ được …

Những lời rì rầm của nhỏ Diệp không lọt khỏi tai của Quý ròm. Ông anh liền quay phắt sang cô em, hừ giọng:

- Mày ngốc quá! Chính vì biết Văn Châu là con gái nên tao phải giả vờ té để nhường nhịn nó. Chứ nếu nó là con trai như Tiểu Long thì … thì …

Đang hăm hở, sực nhớ Tiểu Long võ nghệ còn kinh người hơn cả Văn Châu, Quý ròm bỗng đỏ mặt cà lăm hai ba tiếng rồi tắc tị.

Nhưng cũng may là Tiểu Long không nghe thấy những lời huênh hoang của Quý ròm. Nó và nhỏ Hạnh đang ngẩn ngơ nhìn theo Văn Châu mỗi lúc một xa dần, lòng bâng khuâng tự hỏi không biết những ngày sắp tới người bạn lạ lùng của mình sẽ có dịp lẻn ra khỏi ngôi nhà tù túng kia để gặp gỡ và vui đùa với tụi nó nữa hay không!

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

HẾT.

Tập 7: Bí mật kẻ trộm

Đánh máy: Que100
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Dịp tết, bộ tam: Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, rủ nhau đi coi nhà ảo thuật X.15 biểu diễn. Trên đường đi, chúng mua được một con sáo biết nói. Tình cờ bắt gặp Văn Châu, nhỏ Hạnh rủ bạn về nhà coi con sáo của nó. Tình cờ biết được ông của Văn Châu dịp gần đây sức khỏe bỗng khá hơn, nó vui mừng rạng rỡ. Có điều, ông là người già nhưng mấy bữa gần đây lại ăn mỗi bữa những bốn, năm chén cơm, bảo làm sao mà nó "không trố mắt lên được!". Chính vì vậy, nó kể chuyện cho Quý ròm và Tiểu Long, bộ tam sinh nghi, bắt tay điều tra sự việc bất thường này.

Chương 1

Tiểu Long vừa bật chân chống đánh tách, chiếc xe đang còn runh rinh, nhỏ Hạnh đã hối hả giục:

- Lẹ lên đi! Quý chạy đâu mất tiêu rồi!

Tiểu Long nhét tấm vé gửi xe vô túi áo, thong thả:

- Kệ nó! Mình cứ đi từ từ!

Rồi vừa rảo bước ra khỏi bãi giữ xe, nó vừa lẩm bẩm:

- Thằng ròm này, hễ thấy ở đâu có biểu diễn ảo thuật là nó cứ như bị ma ám!

Chả là hôm nay Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đi xem nhà ảo thuật X.15 biểu diễn ở công viên Lam Sơn.

Công viên Lam Sơn chỉ là một công viên nhỏ trong thành phố. Ngày thường chỉ có vài chiếc ghế đá bày cạnh bãi cỏ dành cho người lớn và dăm chiếc đu quay, cầu tuột cho trẻ em nhảy nhót, leo trèo. Nhưng mỗi năm cứ đến dịp Tết, công viên Lam Sơn lại thay đổi bộ mặt. Chỉ trong vòng hai, ba ngày một công viên vắng vẻ đột ngột biến thành một khu giải trí náo nhiệt, sầm uất với những quầy vui chơi ken dày, người qua kẻ lại nhộn nhịp.

Khu giải trí không chỉ có các trò chơi và các gian hàng. Người ta dựng một sân khấu bằng gỗ ngay chính giữa công viên để trình diễn ca nhạc, tấu hài, xiếc, ảo thuật … suốt trong mấy ngày Tết.

Xem quảng cáo trên ti-vi, biết bữa nay nhà ảo thuật X.15 diễn ở đây, Quý ròm liền rủ Tiểu Long và nhỏ Hạnh đi xem.

Công viên Lam Sơn nằm không xa nhà Văn Châu là bao nên khi đạp xe ngang qua ngôi biệt thự ở góc đường, bọn Quý ròm dừng lại đảo mắt nhìn vào bên trong cánh cổng sắt, dáo dác tìm xem có Văn Châu ở đó không để rủ nó theo chơi. Nhưng ngắp nghé một hồi, chẳng thấy ai thấp thoáng, bọn trẻ đành tặc lưỡi đạp xe đi.

Khác với những công viên mà bọn Quý ròm thường lui tới, công viên Lam Sơn không nằm sát mặt đường mà thụt sâu vào bên trong. Từ bãi giữ xe, phải băng qua một đoạn đường nhỏ rải sỏi mới đến cổng vào.

Nhỏ Hạnh lật đật bước, miệng không ngớt thúc hối:

- Lẹ lên, Long ơi! Người ta vào hết rồi kìa!

- Yên chí! – Tiểu Long trấn an bạn – Ít ra phải nửa tiếng đồng hồ nữa nhà ảo thuật X.15 mới bắt đầu!

- Nhưng dù sao vào sớm vẫn hơn! Hơn nữa, tụi mình còn phải tìm Quý! Vào trễ, nhỡ lạc mất Quý thì sao!

- Trời đất! – Tiểu Long nhăn mũi – Thằng ròm đó có phải con nít đâu mà Hạnh lo dữ vậy! Vả lại chắc gì Quý ròm đã vào trước! Có thể nó đang đứng đợi tụi mình ở quầy bán vé!

Tuy miệng nói vậy nhưng Tiểu Long vẫn dấn bước đuổi theo nhỏ Hạnh.

- Xin chào!

Một tiếng nói lảnh lót thình lình vang lên bên tai khiến Tiểu Long vừa khua chân hai, ba cái đã vội dừng ngay lại, nhớn nhác dòm quanh.

Đằng trước, nhỏ Hạnh cũng đang tròn mắt liếc ngang liếc dọc.

Nhưng chả đứa nào thấy gì. Giờ này, mọi người đã vào cả công viên. Tít đằng xa, cuối con đường rải sỏi chỉ thấp thoáng dăm chú bé đang quanh quẩn chờ chui rào vào coi cọp.

Ai vừa lên tiếng chào mình vậy kìa? Nhỏ Hạnh ngạc nhiên nhủ bụng, cặp mắt vẫn không ngừng láo liên quan sát:

- Xin chào!

Tiếng nói khi này lại thình lình cất lên, rõ mồn một như thể người vừa lên tiếng đứng ngay trước mặt hai đứa trẻ.

Nhỏ Hạnh nghe có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nó vội vã xích sát lại phía Tiểu Long, mặt mày xanh lè xanh lét:

- Long nghe thấy gì không?

- Nghe! – Tiểu Long chớp mắt – Có người chào mình!

Nhỏ Hạnh thắc thỏm:

- Ai vậy?

- Tôi không biết!

Nhỏ Hạnh nín thở:

- Hay là ma nhát?

Tiểu Long liếc bạn:

- Trước nay Hạnh vẫn không tin chuyện ma quỷ kia mà! – Rồi nó khịt khịt mũi, nói thêm – Nhưng chả bao giờ ma lại đi nhát người giữa lúc ban ngày ban mặt như thế này!

Nhỏ Hạnh vẫn chưa hết sợ hãi:

- Thế thì ai vừa chào mình?

- Chắc là có người nào đó trêu mình! – Tiểu Long nhíu mày – Có thể họ nấp ở đâu đó …

Đang nói, Tiểu Long chợt buột miệng "a" lên một tiếng. Nó vừa phát hiện một thằng bé đang ngồi thu lu dưới gốc bã đậu ven đường.

Thằng bé trạc mười, mười một tuổi, người gầy nhom, da đen nhẻm. Nó tròng dúm dó trên người một chiếc áo không rõ là màu cháo lòng hay màu cỏ úa, nom xơ xác cũ kỹ như nhặt từ đất lên. Chiếc áo thùng thình rộng quá khổ lại dài thậm thượt như muốn che khuất cả chiếc quần đen. Chiếc quần của nó cũng lạ, chấm ngang gối, không rõ là quần dài hay quần cụt.

Thằng bé ngồi bó gối dưới gốc cây, mặt mày ủ dột, toàn thân toát lên màu tối sầm. Chính vì vậy mà ngay từ đầu Tiểu Long và nhỏ Hạnh không tài nào nhận ra.

Sau tiếng kêu thảng thốt, Tiểu Long rảo bước về phía thằng bé.

- Chào em! – Tiểu Long mỉm cười.

- Xin chào!

Thằng bé nhúch nhích môi đáp lễ. Nó lặp lai đúng hai tiếng khi này khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh giật thót. Nhưng trong thoáng mắt, cả hai nhanh chóng nhận ra sự khác biệt. So với tiếng chào thánh thót khi nãy, giọng của thằng bé khàn đục hơn nhiều.

Tuy vậy Tiểu Long vẫn hỏi:

- Khi nãy phải em lên tiếng chào tụi này không?

- Không phải!

Tiểu Long liếm môi:

- Vậy em có biết ai chào không?

- Biết! – Thằng bé gọn lỏn.

Nhỏ Hạnh hồi hộp bước tới một bước:

- Ai vậy em?

Thằng bé chưa kịp đáp thì giọng nói lanh lảnh khi nãy bỗng cất lên:

- Xin chào!

Tiếng nói bí mật như phát ra ngay trên đầu thằng bé khiến nhỏ Hạnh bất giác thối lui một bước.

Tiểu Long quét mắt lên cây bà đậu và kinh hoảng khi thấy trên cây không một bóng người. Ma thật rồi? Tiểu Long nuốt nước bọt đánh ực và cảm thấy bụng thót lại.

- Kia rồi! – Nhỏ Hạnh bỗng buột miệng reo lên.

Tiểu Long hấp tấp quay sang:

- Gì vậy?

Nhỏ Hạnh chỉ tai lên cây bã đậu, mặt tươi rói:

- Long nhìn kìa!

Tiểu Long lật đật nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh. Và lần này thì nó phát hiện ra chiếc lồng chim treo lơ lững giữa các nhánh lá. Trong lồng, một con sáo mỏ vàng đang nhảy nhót. Thỉnh thoảng nó lại bám vào các nan tre, ngoẹo đầu nghiêng ngó ra ngoài, vẻ như đang tò mò quan sát.

Mặt Tiểu Long thoát ngẩn ngơ:

- Hạnh bảo chính con sáo này chào mình đấy hả?

- Chính nó! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Đây là một con sáo biết nói!

Tiểu Long vẫn bán tín bán nghi:

- Có đúng đây là con sáo biết nói không?

- Đúng! – Thằng bé đột ngột lên tiếng.

Nhỏ Hạnh nhìn thằng bé:

- Con sáo này của em hả?

- Dạ.

- Hay quá! – Nhỏ Hạnh xuýt xoa, rồi nó nhìn về phía lồng chim – Em định mang nó đi chơi Tết hả?

- Không! – Thằng bé buồn buồn – Em mang đi bán!

- Đi bán? – Nhỏ Hạnh há hốc miệng – Bán một con sáo như thế này?

- Dạ.

Thằng bé khẽ đáp và cúi nhìn xuông đất.

Nhỏ Hạnh liếc Tiểu Long:

- Sao hở Long?

- Sao là sao?

Nhỏ Hạnh hít vào một hơi:

- Mua con sáo này không?

- Tùy Hạnh! – Tiểu Long khịt mũi – Nếu Hạnh thích thì mua!

- Hạnh thích lắm! – Nhỏ Hạnh chớp mắt.

- Vậy thì mua!

Tiểu Long đáp, và nó quay sang thằng bé:

- Em bán con sáo này bao nhiêu vậy?

Thằng bé ngẩng lên:

- Một trăm ngàn!

- Đắt thế kia ư?

Tiểu Long thộn mặt ra, trong thoáng chốc nó bỗng nhớ lại chuyện con gấu bông ngày nào.

Thằng bé không buồn trả lời Tiểu Long. Nó lại cúi mặt xuống đất và lẩm rẩm gì đó trong miệng.

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long:

- Hạnh nghĩ là không đắt đâu! Ở ngoài chợ chim người ta còn bán giá cao hơn nhiều!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng vấn đề là mình đào ở đâu ra một trăm ngàn!

- Hạnh có đây! Để Hạnh đếm xem!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa thò tay vào túi lôi ra một nắm tiền mới tinh.

- Tiền ở đâu nhiều vậy? – Tiểu Long tròn xoe mắt.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tiền lì xì Tết đấy!

Nhưng xấp tiền lì xì của nhỏ Hạnh không đủ để mua con sáo. Nó đếm tới đếm lui cũng chỉ có bảy chục ngàn.

Thấy bạn mình cứ loay hoay với xấp giấy bạc trên tay hoài. Tiểu Long sốt ruột:

- Sao? Đủ không?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Còn thiếu tới những ba chục ngàn lận!

Tiểu Long liền cho tay vào túi:

- Ba chục ngàn thì tôi có đây!

Nhỏ Hạnh sáng mắt lên:

- Long cũng có tiền lì xì hả?

- Ừ. Nhưng chỉ bằng phân nửa Hạnh.

Tiểu Long cười đáp và chậm rãi móc xấp tiền trong túi ra nhét vào tay bạn.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Có đúng ba chục ngàn không đấy? Nhỡ nhiều hơn thì sao?

- Hạnh yên chí! Tôi đã đếm đi đếm lại bốn, năm lần rồi!

Tiểu Long thật thà đáp. Con nhà nghèo, Tiểu Long ít bao giờ có tiền. Thỉnh thoảng có dịp rủng rỉnh, như vào những ngày Tết này chẳng hạn, chốc chốc nó lại lôi những tờ giấy bạc ra săm soi và lẩm nhẩm ngồi đếm. Vì vậy bao giờ Tiểu Long cũng biết đích xác số tiền trong túi mình.

Nhỏ Hạnh ngần ngừ cầm lấy xấp tiền Tiểu Long đưa:

- Thế còn Long?

- Tôi sao?

Giọng nhỏ Hạnh áy náy:

- Long vét sạch túi đưa Hạnh, sắp tới lấy gì mà xài?

Tiểu Long cười hiền:

- Tôi có xài gì đâu?

Rồi sợ nhỏ Hạnh đổi ý, nó quay sang thằng bé:

- Em bán con sáo này cho tụi anh nghen!

- Dạ!

Thằng bé vừa đáp vừa đứng lên. Nó lặng lẽ gỡ chiếc lồng chim mắc trên nhánh cây xuống đưa cho nhỏ Hạnh.

- Tiền của em đây!

Nhỏ Hạnh một tay đỡ lấy chiếc lồng, tay kia chìa xấp tiền ra.

Thằng bé cầm lấy xấp tiền lui cui đếm. Đếm xong, nó nhìn lướt qua Tiểu Long và nhỏ Hạnh nói khẽ "Xin chào" rồi lẹ làng quay gót, buồn bã bỏ đi.

Nét mặt dàu dàu của thằng bé khiến nhỏ Hạnh vô cùng ngạc nhiên. Đem con sáo đi bán nhưng khi bán được rồi chả hiểu sao thằng bé lại lộ vẻ không vui, nếu không muốn nói là phiền muộn. Nhưng nhỏ Hạnh không có thì giờ nghĩ ngợi lâu. Con sáo chợt cao hứng lảnh lót "Xin chào! Xin chào!" khiến nhỏ Hạnh quên ngay thắc mắc vừa chớm, toét miệng cười.

Tiểu Long cũng cười, và nói:

- Tiếng "xin chào" này, chắc con sáo bắt chước chủ của nó!

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ. Thằng bé khi nãy cũng hay nói "xin chào"!

- Xạo!

Con sáo thình lình la lên khiến hai đứa trẻ chưng hửng.

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Nó nói bậy!

Tiểu Long dứ dứ nắm đấm trước chiếc lồng:

- Mày bảo ai xạo?

Con sáo làm thinh. Nó nghiêng đầu liếc Tiểu Long, vẻ dò xét.

Tiểu Long khoái chí:

- Nó sợ rồi! Tôi vừa nạt một tiếng …

Nhưng Tiểu Long chưa kịp nói hết câu, con sáo bỗng đập cánh:

- Xạo! Xạo!

Sự láu cá của con chim sáo khiến Tiểu Long vừa tức vừa buồn cười. Nó nghiến răng:

- Mày không sợ tao rô-ti mày hả?

- Nó chả hiểu gì đâu! Nó chỉ bắt chước người khác thôi! Rồi từ từ mình sẽ "giáo dục" nó!

Nhỏ Hạnh bênh con sáo. Rồi sực nhớ đến mục đích của cuộc đi chơi hôm nay, nó chợt la hoảng:

- Chết rồi! Nãy giờ chắc Quý đợi tụi mình dài cổ!

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long giật thót. Mải loay hoay với con sáo, nó quên béng mất chuyệng đi xem biểu diễn ảo thuật. Kiểu này thì đến điếc tai với thằng ròm mất! Tiểu Long bồn chồn nhủ bụng và không đợi nhỏ Hạnh giục, nó co giò vọt lẹ.

Đằng sau, nhỏ Hạnh cũng cuống quít xách lồng sáo tập tễnh chạy theo.

Chương 2

Khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh chạy đến quầy bán vé trước cổng công viên thì Quý ròm đã không còn ở đó.

Tiểu Long nhìn quanh quất một hồi rồi chép miệng:

- Chắc đợi mình lâu qua, Quý ròm vào trước rồi!

Nhỏ Hạnh lo lắng:

- Chết rồi! Làm sao giờ?

- Thì mua vé vào chứ sao! Vào trong đó thế nào chả tìm thấy nó!

Mặt nhỏ Hạnh méo xẹo:

- Nhưng lấy gì mua vé? Hạnh hết tiền rồi!

Lời thú nhận của Hạnh làm Tiểu Long điếng người. Nó sực nhớ nó cũng chẳng còn một xu nào. Có ba chục ngàn, khi nãy nó đã dốc túi đưa hết cho bạn.

- Tôi cũng vậy! – Giọng Tiểu Long xụi lơ.

- Gay thật!

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi. Rồi nó nhíu mày tính kế nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng ra được kế nào.

Tiểu Long nhìn bạn lom lom:

- Hạnh tìm ra cách chưa?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán – Chỉ có một cách là đứng đây chờ đợi!

- Trời đất! – Tiểu Long gãi gáy – Biết đợi đến bao giờ!

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Ngoài cách đó ra, Hạnh cũng chẳng biết phải làm sao!

- Xạo!

Con sáo đột nhiên lên tiếng, y như muốn chọc quê người chủ mới của nó. Trong khi Tiểu Long ôm bụng cười thì nhỏ Hạnh lườm con sáo:

- Đủ rồi nghen mày! Tao đang rối cả ruột lên đây, mày ở đó mà bép xép!

Không biết Quý ròm có nghe được lời than thở của nhỏ Hạnh hay không mà tiếng gọi của nó bất thần vang lên từ đằng xa:

- Tiểu Long! Hạnh! Các bạn làm gì mà giờ này mới tới?

Nghe tiếng Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mừng như bắt được vàng. Cả hai quay phắt lại, mặt rạng lên.

Quý ròm đang từ trong công viên đi ra. Nó tiến đến sát hàng rào, mặt nhăn như bị:

- Sao chưa vào mà còn đứng đó?

Tiểu Long ấp úng:

- Tụi tao không có vé vào cổng!

- Không có vé thì mua vé! – Quý ròm kêu lên – Mày với Hạnh có phải trẻ con đâu đợi người lớn mua giùm!

- Nhưng tao … hết tiền rồi! – Tiểu Long bối rối đáp.

- Hết tiền? – Miệng Quý ròm há hốc – Chứ ba chục ngàn mày mới khoe tao đâu?

- Tao đưa hết cho Hạnh rồi! – Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi – Cả Hạnh cũng không còn một đồng! Tụi tao dốc túi mua … con sáo này!

Đến bây giờ Quý ròm mới phát hiện ra chiếc lồng chim trên tay nhỏ Hạnh. Nó nhún vai, ngán ngẩm:

- Mua vé vào xem ảo thuật thì không mua, tự dưng lại đi mua sáo!

Tuy nói vậy nhưng Quý ròm vẫn tò mò nhìn con sáo đang nhảy tưng tưng trong lồng:

- Bao nhiêu tiền vậy?

Tiểu Long khịt mũi:

- Một trăm ngàn.

- Một trăm ngàn? – Quý ròm trợn tròn – Mày và Hạnh có điên không? Tự dưng lại bỏ ra một trăm ngàn để mua một con chim bé tẹo như thế này!

- Tại Quý không biết đó thôi! – Nhỏ Hạnh nhẹ nhàng nói – Con sáo này nó biết nói tiếng người đấy!

- Nói tiếng người? – Quý ròm lộ vẻ nghi hoặc.

- Chứ sao! Sáo là loại chim có thể học nói kia mà!

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Thế Hạnh đã nghe con sáo này nói tiếng nào chưa?

- Tất nhiên là nghe rồi! Nếu không Hạnh dại gì mua nó tới những một trăm ngàn!

Quý ròm vẫn chưa tin hẳn. Nó lại hỏi, giọng nghi ngờ:

- Thế Hạnh nghe nó nói những gì?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp thì con sáo đã láu táu:

- Xin chào! Xin chào!

Trong khi Quý ròm kinh ngạc đến thuỗn mặt ra thì nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười sung sướng:

- Quý thấy chưa! Hạnh đã bảo nó biết nói mà!

Tiểu Long không bỏ dịp may để phân trần:

- Với một sáo như vậy, một trăm ngàn đâu có đắt!

Quý ròm không nói gì. Nó nhìn sững con sáo một hồi rồi ngẩn ngơ buột miệng:

- Tuyệt thật! Một con sáo biết nói!

Tiểu Long khoái chí:

- Mày thích không?

- Thích.

- Bây giờ mày có công nhận mua nó là đúng không?

- Công nhận.

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long toét miệng cười hì hì:

- Vậy mày đưa tiền cho tao với Hạnh mua vé vào xem ảo thuật đi!

Biết bị hố, Quý ròm tức anh ách:

- Mày học cái trò gài bẫy đó của ai vậy?

- Học của mày chứ học của ai? – Tiểu Long tỉnh khô đáp, và nó chìa tay ra – Đưa tiền đây! Hai vé mười bốn ngàn!

Khi bọn Quý ròm vào đến nơi thì nhà ảo thuật X.15 đã trình diễn tới màn thứ ba. Quý ròm hít hà:

- Mới quay ra quay vô đã xong béng màn thứ hai! Tiếc thật!

Câu nói của Quý ròm không có ý trách cứ nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn cảm thấy áy náy. Hai đứa chăm chú dán mắt lên sân khấu, vờ như không nghe lời than thở của Quý ròm.

Lúc này, ảo thuật X.15 đang diễn màn "khăn tay đẻ trứng".

Nhà ảo thuật đặt ngửa chiếc mũ trên bàn. Trên chiếc mũ trải rộng một mảnh khăn màu đen. Nhà ảo thuật nhẹ nhàng cầm mảnh khăn lên và lần lượt xoay cả hai mặt về phía khán giả:

- Quý ông quý bà xem rõ cả rồi đấy nhé! Đây chỉ là một tấm vải suông! Chả có giấu vật gì ở đây cả!

Ngưng lại một chút để người xem có thì giờ nhìn thật kỹ, nhà ảo thuật chậm rãi và trịnh trọng tuyên bố:

- Và bây giờ thì quý ông quý bà xem đây!

Nhà ảo thuật lại trải khăn lên vành mũ.

- Xem gì cơ? – Một người nôn nóng hỏi.

- Xem cái này này!

Vừa nói, hai tay nhà ảo thuật lại từ từ nâng tấm khăn lên, cuốn lại và nghiêm nghị nặn ra … một quả trứng. Quả trứng trắng chui ra từ tấm khăn đen quả là ấn tượng!

- Tài thật! – Khán giả, đặc biệt là các khán giả nhí, ồ lên thán phục.

Sau đó, nhà ảo thuật còn lặp đi lặp lại trò "khăn tay đẻ trứng" thêm nhiều lần nữa. Lại đặt khăn xuống, lại nhặt lên và lại đẻ ra trứng. Tấm khăn "đẻ" được quả trứng nào, nhà ảo thuật lại bỏ vào chiếc mũ lật ngửa trước mặt. Chỉ trong vòng mười phút, đã có ít nhất hai chục quả trứng nằm trong mũ.

Tiểu Long chắc lưỡi tấm tắc:

- Đẻ trứng nhanh hơn gà mái thế này, hẳn ông X.15 này ngày nào cũng xơi bánh mì ốp-la!

- Đã gọi là ảo thuật mà lại! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Có phải là đẻ trứng thật đâu!

- Không thật thì là gì! – Tiểu Long ngoác miệng cãi – Không lẽ Hạnh bảo đó là những quả trứng giả?

Câu hỏi vặn của Tiểu Long làm nhỏ Hạnh cứng họng. Tất nhiên là nó thừa biết những gì nó dang nhìn thấy trên sân khấu chỉ là chuyện giả tạo. Nhưng giả ở điểm nào, có phải ở những quả trứng hay không, thì nó không thể khẳng định. Vì vậy, sau một lúc lúng túng, nó đành quay sang Quý ròm:

- Sao hở Quý? Những quả trứng trên kia là những quả trứng giả phải không?

Quý ròm lắc đầu:

- Không phải.

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Không phải ư? Chẳng lẽ đó là những quả trứng thật?

- Thì thật chứ sao! – Tiểu Long hí hửng vọt miệng – Tôi đã bảo rồi mà Hạnh cứ cãi!

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên mặt Tiểu Long đã lập tức tắt ngấm. Quý ròm khịt mũi:

- Thật nhưng mà giả!

- Là sao? – Tiểu Long gãi tai.

Quý ròm thủng thỉnh:

- Nghĩa là đây là quả trứng rỗng!

- Quả trứng rỗng?

- Ừ. Quả trứng này chỉ còn cái vỏ. Lòng trắng lòng đỏ bên trong đã được rút hết ra rồi!

- Sao mày biết? – Tiểu Long không kềm được thắc mắc – Chẳng lẽ người ta lại rút ruột mấy chục quả trứng?

- Làm quái gì đào ra được mấy chục quả trứng! – Quý ròm nhếch mép – Nhà ảo thuật X.15 trước sau chỉ biểu diễn với mỗi một quả duy nhất thôi!

Không những Tiểu Long mà cả nhỏ Hạnh cũng ngẩn ra trước lời khẳng định của Quý ròm. Cả hai cùng buột miệng:

- Nãy giờ chỉ có mỗi một quả trứng thôi ư?

- Ừ.

- Thế mấy chục quả trứng đang ở trong mũ kia thì sao?

- Chả có quả trứng nào trong đó cả! Đó là ta tưởng thế thôi!

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long đang bán tín bán nghi thì nhà ảo thuật X.15 đã nhanh chóng chứng minh những nhận xét của Quý ròm.

Ông cuộn tròn tấm khăn nhét vào túi rồi hai tay khệ nệ bưng chiếc mũ giơ cao lên trước mặt, dõng dạc:

- Thưa quý ông quý bà! Từ nãy đến giờ quý ông quý bà tâm mắt chứng kiến cảnh chiếc khăn đẻ trứng! Vậy bây giờ để thử trí nhớ của quý ông quý bà, xin quý ông quý bà nào cho biết hiện giờ trong chiếc mũ này có bao nhiêu quả trứng cả thảy!

Khán giả đang ồn ào lập tức lặng đi trước câu đố của nhà ảo thuật. Ai nấy đều nhăn mặt nhíu mày cố nhớ xem từ nãy đến giờ nhà ảo thuật đã cho chiếc khăn "đẻ trứng" tổng cộng là bao nhiêu lần.

Như để tăng thêm phần hồi hộp, nhà ảo thuật khẽ đong đưa chiếc mũ trên tay, cao giọng tuyên bố:

- Quý ông quý bà nào nói trúng, tôi xin tặng luôn số trứng này làm … kỷ niệm!

Nhà ảo thuật vừa dứt lời, ở bên dưới đã có tiếng đáp:

- Mười tám quả!

Một giọng khác liền tiếp theo:

- Hai mươi quả!

Một giọng ồ è cãi lại:

- Hai mươi đâu mà hai mươi! Có mười chín quả à!

Nhà ảo thuật mỉm cười:

- Còn quý ông quý bà nào khác?

Đám khác giả ở dưới bàn tán xôn xao nhưng mãi chẳng có ai lên tiếng. Có lẽ mọi người tin rằng số trứng trong mũ không ngoài ba co số đã nêu.

Đợi một hồi, nhà ảo thuật tặc lưỡi:

- Nếu không ai có ý kiến gì khác thì xin mời ba vị vừa rồi bước lên trên này!

- Lên trên sân khấu ư? – Cô gái nêu con số hai mươi rụt rè hỏi.

- Chứ sao! – Nhà ảo thuật gật đầu vẻ rộng lượng – Cả ba vị cùng lên! Lên và đếm trứng! Vị nào đoán trúng thì được đem trứng về!

Cô gái bẽn lẽn rời khỏi chỗ ngồi và tiến về phía cầu thang dẫn lênn sàn gỗ. Hai khán giả mau miệng khi nãy cũng lục đục đứng lên. Đó là một chàng thanh niên và một ông già.

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Mày chắc chắn trong mũ không có quả trứng nào chứ?

- Chắc như đinh đóng cột!

- Thế sao mày không lên tiếng trả lời?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Một nhà ảo thuật chân chính không bao giờ "lật tẩy" đồng nghiệp trước mặt khán giả!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Oai ghê hén?

Quý ròm nghinh mặt:

- Chứ sao!

Trong khi đó ở trên sân khấu, ba vị khán giả hồi hộp nhướn cổ nhìn vào chiếc mũ và đông loạt ồ lên:

- Ôi! Sao lại thế này?

Thái độ của họ khiến những người dưới tò mò nhao nhao hỏi:

- Thế nào? Có bao nhiêu quả trứng trong đó vậy?

Chàng thanh niên quay xuống:

- Chả có quả nào cả!

Đám đông sửng sốt:

- Không thể được! Không thể như thế được!

- Chẳng có điều gì là không thể!

Giọng nhà ảo thuật huênh hoang, vừa nói ông vừa từ từ xoay lòng chiếc mũ về phía khán giả. Chiếc mũ rỗng không.

- Thế những quả trứng khi nãy biến đi đằng nào rồi? – Nhiều người ngơ ngác buột miệng.

Nhà ảo thuật thản nhiên:

- Tất nhiên là chúng chui vào lại trong chiếc khăn!

Câu giải thích của nhà ảo thuật tất nhiên không làm Tiểu Long thỏa mãn. Nó níu áo Quý ròm:

- Mày bảo nhà ảo thuật X.15 biểu diễn với một quả trứng, thế quả trứng đó đâu rồi?

- Thì như ông ta nói đó! – Quý ròm nhún vai – Quả trứng đang nằm chung với chiếc khăn trong túi áo!

Tiểu Long cau mày, nó vô tình lặp lại câu nói của mọi người:

- Không thể như thế được!

- Chẳng có điều gì là không thể! – Quý ròm mỉm cười, nó cũng bắt chước y hệt giọng điệu của nhà ảo thuật X.15 – Bởi quả trứng kia thực ra đã được buộc nối vào chiếc khăn từ trước.

Tiểu Long giương mắt ếch:

- Nối bằng gì? Sao tao không nhìn thấy?

Quý ròm hừ giọng:

- Nếu để mày nhìn thấy thì còn gì là ảo thuật! Người ta nối bằng một sợi chỉ đen hay một sợi chỉ cước nào đó, họa có mắt thần mới hòng nhận ra!

Nhỏ Hạnh đứng bên gục gặc đầu:

- Bây giờ thì Hạnh hiểu rồi! Nhà ảo thuật nặn quả trứng ra giả vờ bỏ vào mũ nhưng khi nhắc chiếc khăn lên thì quả trứng nấp đằng sau chiếc khăn cũng được sợi dây kéo lên theo! Và cuối cùng khi ông ta cuộn chiếc khăn bỏ vào túi thì quả trứng cũng chui vào túi luôn!

Đến đây Tiểu Long mới bắt đầu vỡ lẽ:

- Ờ há!

Nhà ảo thuật X.15 dĩ nhiên không nghe thấy cuộc đối đáp của bọn Quý ròm. Nên ông vẫn ung dung vung vít:

- Đây là một trong những màn biến hóa nhất! Chiếc khăn có thể đẻ ra hàng trăm quả trứng …

Nhà ảo thuật vừa nói đến đó thình lình ở bên dưới một giọng lảnh lót thình lình cất lên:

- Xạo!

Trong khi mọi người cười ồ thì nhà ảo thuật đỏ bừng mặt:

- Vị nào vừa lên tiếng đó! Nếu không tin thì tôi sẵn sàng …

Tiếng nói khi nãy lại cắt ngang:

- Xạo! Xạo!

Tất nhiên cả nhà ảo thuật lẫn đám khán giả kia không biết kẻ vừa lên tiếng phá bĩnh là ai. Chỉ có bọn Quý ròm biết đó chính là con sáo nhỏ Hạnh mới mua. Vì vậy, mặt đứa nào đứa nấy xám ngoét, Tiểu Long thì thào:

- Giờ tính sao đây?

Nhỏ Hạnh cặp lông mày nhăn tít. Nhưng nó cũng chả biết phải làm sao. Nếu là người ta thì có thể la rầy, khuyên bảo hay thậm chí năn nỉ. Cùng lắm thì thò tay bịt mồm bịt miệng lại. Nhưng đây lại là một con sáo. Đối phó với con sáo thì đúng là chẳng có cách gì!

À, có một cách! Cách này không phải do nhỏ Hạnh mà chính Quý ròm nghĩ ra. Nó nói:

- Tụi mình chuồn quách!

Quyết định của Quý ròm khiến Tiểu Long chưng hửng:

- Mày không xem tiếp nữa ư?

Tiểu Long ngạc nhiên là phải. Đi xem ảo thuật, chưa bao giờ Tiểu Long trông thấy bạn mình bỏ về nửa chừng. Đây là lần đầu tiên. Nhưng Quý ròm nói:

- Nhà ảo thuật X.15 lần này xem ra chẳng có ngón nào mới! Toàn là trò cũ, tao biết tỏng!

Nói xong, không để Tiểu Long có thì giờ hỏi tới hỏi lui, Quý ròm quay lưng bỏ đi luôn. Tiểu Long và nhỏ Hạnh lật đật rảo bước theo.

Nhưng nhà ảo thuật đã trong thấy. Lúc nãy ông đã kịp nhận ra tiếng nói khiêu khích kia phát ra từ góc khán đài chỗ bọn Quý ròm đứng, mặc dù không biết đích xác "thủ phạm" là ai. Nay bỗng dưng thấy ba đứa trẻ hấp tấp bỏ đi, đột nhiên ông sinh nghi. Từ trên cao, ông cao giọng gọi:

- Này các bạn trẻ kia! Nếu đã bảo tôi "xạo" thì đứng lại đó …

Nhưng lời đề nghị của nhà ảo thuật đã rơi tõm lại phía sau.

Vừa nghe loáng thoáng khúc đầu, bọn Quý ròm đã hoảng hồn vắt giò lên cổ chạy biến.

Chương 3

Căn gác được chia làm đôi, phía trong kê hai chiếc giường nhỏ. Đó là chỗ ngủ của Hạnh và Tùng. Phía ngoài là phòng học của Hạnh với một chiếc bàn rộng và những kệ sách đầy ăm ắp dựa lưng vào tường.

Cửa sổ phòng học mở về hướng nam, bên ngoài lô nhô những mái ngói lún phún rêu xanh. Ngay trước cửa sổ, nhỏ Hạnh treo lủng lẳng những giò lan đủ loại đang độ ra hoa. Bây giờ, chiếc lồng sáo đang được treo ở đó.

Hôm nhỏ Hạnh đem con sáo về, cả nhà thích lắm.

Mẹ gật gù:

- Mẹ sẽ dạy nó nói: "Xin vui lòng đợi một lát". Thế là khách gọi cửa sẽ đỡ sốt ruột!

Ba cười:

- Khách sẽ không nghe thấy đâu! Nếu Hạnh treo chiếc lồng ở cửa sổ trên gác, chỉ có trộm mới nghe thấy thôi!

Tùng hào hứng:

- Thế là bọn trộm sẽ bỏ chạy cuống cuồng!

- Hẳn nhiên rồi! – Ba xoa xoa cằm – Nhà dưới có Tai To canh gác, trên gác có con sáo trấn giữ, từ nay nhà ta ăn no ngủ kỹ!

Câu nói nhuốm vẻ khôi hài của ba làm cả nhà bật cười. Nhưng mẹ chưa kịp dạy cho con sáo nói thì Quý ròm đã dạy trước.

Từ ngày nhỏ Hạnh mua được con sáo biết nói, Tiểu Long và Quý ròm tới chơi thường xuyên hơn.

Tiểu Long mất béng ba chục ngàn trong vụ mua bán này, vì vậy nó được nhỏ Hạnh xem như là "đồng chủ nhân" của con sáo. Quý ròm không góp đồng nào nhưng từ lúc nhỏ Hạnh và Tiểu Long sạch túi, nó phải gánh một "trách nhiệm cao cả" là bao cho cả bọn tiêu xài trong ba ngày Tết. Thế là ngày nào, hai đứa cũng tếch sang nhà nhỏ Hạnh, vui vui thì rủ nhau đi dạo các khu hoa xuân, buồn buồn thì ở nhà chơi với con sáo.

Đến chơi nhà nhỏ Hạnh khoảng một tuần thì Quý ròm chán nản nhận ra con sáo chỉ biết lặp đi lặp lại hai câu "Xin chào" và "Xạo". Ngoài ra nó chẳng biết thêm cau nào khác.

- Con sáo này mới học nói! – Quý ròm bảo nhỏ Hạnh.

- Ừ! Hạnh cũng nghĩ vậy.

Quý ròm đề nghị:

- Vậy mình phải dạy cho nó đi!

- Nhưng dạy câu gì? – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Mấy hôm nay Hạnh nghĩ mãi vẫn chưa ra!

- Được rồi! – Quý ròm gật gù – Để tôi nghĩ giùm Hạnh!

Nói xong, nó đưa tay bóp bóp trán, vẻ suy tư. Nhưng loay hoay cả buổi, Quý ròm vẫn chẳng nghĩ được câu gì ra hồn.

Chỉ đến khi nhỏ Hạnh theo dì Khuê đi chợ Tết, Quý ròm mới quay sang Tiểu Long "à" một tiếng:

- Tao nghĩ ra rồi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Câu gì vậy?

Quý ròm láu lỉnh:

- Câu "Bò viên ngon lắm"!

Tiểu Long giật thót:

- Đừng! Mày dạy con sáo nói câu đó, Hạnh sẽ nghỉ chơi với mày đấy!

- Không sao đâu!

Quý ròm vẫn bướng bỉnh. Và ngay lập tức, trước vẻ nơm nớp của Tiểu Long, Quý ròm hí hửng bước lại trước chiếc lồng bắt đầu dạy cho con sáo cái câu quái quỉ đó.

Nhỏ Hạnh hoàn toàn không hay biết về trò nghịch ngợm của Quý ròm. Vừa về đến nhà, nó lật đật đem giỏ đồ chợ xuống bếp rồi tót ngay lên gác. Nhưng Tiểu Long và Quý ròm đã không còn ở đó. Chỉ có con sáo thân yêu đang nhảy nhót trong lồng. Thấy cô chủ nhỏ xuất hiện, cao sáo liền nhanh nhẩu:

- Xin chào!

Nhỏ Hạnh khoái tít mắt. Nó bước về phía cửa sổ, giọng trìu mến:

- Sáo của chị giỏi lắm! Em muốn chị thưởng gì nào?

Con sáo ngừng nhảy. Nó đứng im, nghệt mặt ra chiều ngẫm nghĩ.

Nhỏ Hạnh cười:

- Làm gì mà nghĩ ngợi ghê thế? Chiều nay chị mua châu chấu về thưởng cho em nhé!

Khi đem món châu chấu ra "quảng cáo", nhỏ Hạnh đinh ninh con sáo của mình sẽ thích mê tơi. Nào ngờ con sáo chẳng tỏ vẻ gì quan tâm đến "món ăn truyền thống" đó. Mà lại bất thần kêu inh ỏi:

- Bò viên ngon lắm! Bò viên ngon lắm!

Nhỏ Hạnh bàng hoàng tưởng như nghe sét đánh ngang tai. Nếu không có chiếc kệ sách đỡ phía sau thì nó đã té xỉu xuống sàn gác rồi.

Mãi một lúc sau nhỏ Hạnh mới từ từ trấn tĩnh. Tay áp vào ngực, nó nhìn con sáo với vẻ lạnh lùng:

- Mày vừa nói gì thế?

Không hiểu do đãng trí hay do giận cô chủ nhỏ không chịu kêu nó bằng "em" như khi nãy, con sáo chả buồn nhắc lại câu nói vừa rồi, mà cứ luôn mồm "Xin chào! Xin chào!".

- Tao chả cần mày chào hỏi! – Nhỏ Hạnh mím môi – Chỉ cần mày bảo cho tao biết ai đã …

Đang nói, nhỏ Hạnh sực nhớ đến Quý ròm, liền im bặt. Thôi rồi! Cái trò phá bĩnh này ngoài ông bạn ròm của mình thì đâu còn ai vào đây! Hèn gì mình đi chợ chưa về tới, Quý ròm đã rủ Tiểu Long chuồn mất! Quý ròm ơi là Quý ròm, nhà ngươi sẽ biết tay ta!

Nhỏ Hạnh vừa nghiến răng trèo trẹo vừa phóng xuống khỏi gác.

- Đi đâu thế cháu?

Thấy nhỏ Hạnh thò tay mở cửa, dì Khuê hỏi.

- Cháu lại nhà bạn!

Nhỏ Hạnh đáp gọn và xồng xộc bước ra khỏi nhà.

Nhỏ Hạnh là đứa hiền lành nhưng một khi nó đã nổi giận phừng phừng như thế này, không có gì đảm bảo là nó sẽ không xé xác Quý ròm! Nhất là Quý ròm đã từng thề sống thề chết sẽ không bao giờ lôi cái "đề tài bò viên" này ra chọc nó. Vậy mà bây giờ Quý ròm lại nuốt lời thề. Một kẻ vi phạm lời thề thì đương nhiên phải bị trừng phạt! Nhỏ Hạnh vừa đi vừa nghĩ ngợi. Càng nghĩ ngợi nó càng hầm hầm.

Nhưng số Quý ròm là số hên. Lẽ ra ngày hôm nay đó nếu nó không bị nhỏ Hạnh "băm vằm" ra làm trăm nghìn mảnh thì bét ra nó cũng bị cô bạn của mình véo đến sứt cả tai. Nhưng rốt cuộc chẳng có chuyện gì xảy ra cả. "Vị cứu tinh" của Quý ròm xuất hiện kịp thời, ngay trên con đường nhỏ Hạnh đang xăm xăm đi tìm Quý ròm để hỏi tội. "Vị cứu tinh" đó có tên là Văn Châu.

Nhỏ Hạnh nhìn thấy Văn Châu trước.

Đã lâu không gặp lại cô bạn tóc ngắn này, nhỏ Hạnh mừng rỡ gọi:

- Văn Châu!

Đang lững thững rảo bước bên kia đường, Văn Châu ngạc nhiên ngoảnh lại:

- Ồ, thì ra là bạn!

Nhỏ Hạnh chạy vội sang:

- Bạn đi đây đây?

- Tôi ghé lớp học cũ.

- Bạn lại tiếp tục đi học thêm buổi chiều hả? – Giọng nhỏ Hạnh đượm mừng vui.

Nhưng Văn Châu đã làm nó tiu nghỉu:

- Không! Hôm trước đóng tiền mua mấy cuốn sách về tin học, bữa nay tôi ghé lấy!

Nhỏ Hạnh nhìn chồng sách trên tay bạn:

- Thế bây giờ bạn định đi đâu?

- Đi về.

Nhỏ Hạnh tự dưng cảm thấy nao nao trong dạ. Nó rất mến Văn Châu, mặc dù chỉ mới gặp đôi lần. Nó biết Văn Châu là một người bạn tốt. Nhưng người bạn tốt của nó không được tự do ra ngoài rong chơi như nó, Tiểu Long và Quý ròm. Ba mẹ Văn Châu cứ muốn nhốt con mình trong ngôi biệt thự kín cổng cao tường. Tội nghiệp nó ghê!

Ngập ngừng một thoáng, nhỏ Hạnh chớp mắt rủ:

- Hay là bạn ghé nhà Hạnh chơi! Chốc nữa hẵng về!

Văn Châu ngần ngừ:

- Nhà bạn gần đây không?

- Gần xịt hà! – Đang nói, nhỏ Hạnh chợt reo lên – Bạn ghé nhà Hạnh, Hạnh cho xem cái này hay lắm!

- Gì vậy? – Văn Châu không giấu được tò mò.

- Con Sáo Hạnh mới mua! – Nhỏ Hạnh hớn hở khoe – Nó biết nói!

Rồi trước cặp mắt mở to vì kinh ngạc của Văn Châu, nhỏ Hạnh mỉm cười quay mình dẫn đường. Nó quên béng mất chuyện đi kiếm Quý ròm.

Thằng Tùng thấy chị mình xưa nay rất kén bạn, bữa nay tự dưng lại dẫn một ông bạn lạ hoắc lạ quơ tướng mạo lại bặm trợn về nhà, nó ngạc nhiên lắm nhưng vẫn khoanh tay lễ phép:

- Chào anh ạ!

- Chào em!

Văn Châu gật đầu thản nhiên đáp trả. Nó đã quá quen với chuyên bị người nhìn lầm. Chỉ có nhỏ Hạnh là tủm tỉm. Nhưng nó vẫn làm thinh dẫn Văn Châu đi thẳng lên gác, chẳng buồn đính chính với thằng em đang nhíu mày đảo mắt trông theo.

Nhỏ Hạnh và Văn Châu vừa ló người lên khỏi cầu thang, chưa kịp đặt chân lên gác, con sáo đã láu táu:

- Xin chào! Xin chào!

Thoạt đầu Văn Châu ngoảnh cổ dáo dác dòm quanh nhưng rồi chợt thấy chiếc lồng sáo treo toòng teng nơi cửa sổ, nó ngẩn người nhìn nhỏ Hạnh:

- Có phải con sáo của bạn vừa lên tiếng không?

- Đúng rồi! – Nhỏ Hạnh cười tươi – Nó chào bạn đấy!

Văn Châu lại đánh mắt về phía con sáo, giọng nghi hoặc:

- Nó biết nói thật ư?

- Tất nhiên rồi! Bạn cũng nghe rồi đấy!

- Thế nó còn biết nói những câu gì nữa?

Con sáo của nhỏ Hạnh chỉ mới biết có ba câu. Ngoài câu chào vừa rồi, nó còn nói được hai câu nữa. Nghe Văn Châu hỏi, nhỏ Hạnh đã định đem ra khoe nhưng sực nhớ trong hai câu còn lại có một câu "bậy bạ" con sáo vừa học được của Quý ròm, nó đành đáp lấp lửng:

- Con sáo này mới học nói! Nó nói chưa được nhiều đâu!

Nghe cô chủ nhỏ bảo mình chưa nói được nhiều, con sáo dường như ấm ức lắm nên nó thình lình buột miệng:

- Bò viên ngon lắm! Bò viên ngon lắm!

- Ôi! Nó nói kìa!

Văn Châu reo lên. Rồi như chưa biết sửng sốt, nó quay sang nhỏ Hạnh, thô lố mắt:

- Con sáo của bạn biết ăn bò viên hả?

- Đâu có! – Mặt nhỏ Hạnh méo xẹo.

- Chứ sao nó bảo bò viên ngon lắm?

- Nó nghe người khác nói liền bắt chước nói theo vậy thôi!

Nhỏ Hạnh vừa đáp vừa quay mặt đi chỗ khác, bụng tức Quý ròm anh ách. Cũng may Văn Châu không hề biết mình mê món bò viên! Nếu biết, chắc nó sẽ cười lăn bò càng! Nhỏ Hạnh nhủ bụng và quay lại. Nó tìm cách lái câu chuyện sang đề tài khác:

- Ông bạn dạo này khỏe không?

- Ông khỏe lắm! – Mắt Văn Châu sáng lên, quả nhiên nó quên ngay đề tài bò viên – Dạo này ông ăn tới những bốn, năm chén cơm mỗi bữa lận!

- Ôi! – Nhỏ Hạnh thảng thốt – Ông ăn còn nhiều hơn cả bọn mình nữa!

Văn Châu vui vẻ:

- Ừ, trước đây ông chỉ ăn mỗi bữa lưng hai chén cơm thôi! Chả hiểu sao gần đây ông lại tự dưng ăn khỏe đến thế!

- Lạ quá nhỉ? – Nhỏ Hạnh chép miệng nói, rồi chợt nhớ tới một bài báo mới đọc gần đây, nó ngờ ngợ hỏi – Thế gần đây ông có uống loại thuốc gì không?

- Thuốc ư? – Văn Châu ngơ ngác – Không! Tôi chả thấy ông uống thuốc gì cả!

- Xạo!

Con sáo đột ngột cất tiếng làm Văn Châu đâm tẽn tò.

- Mày có im mồm đi không!

Nhỏ Hạnh ngoảnh cổ về phía con sáo nạt lớn rồi quay sang Văn Châu, nó nói với giọng phân trần:

- Con sáo này hư lắm! Chả biết nó học được ở đâu cái từ hỗn láo kia, chốc chốt lại hét lên nghe bực cả mình! Hôm nào Hạnh phải phạt nó mới được!

- Bỏ đi! – Văn Châu nhún vai – Nó nói nhưng nó có hiểu gì đâu!

Rồi sợ bạn mình vẫn còn áy náy, Văn Châu nhìn nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười.

Nụ cười thân thiện của Văn Châu khiến nhỏ Hạnh cảm thấy yên tâm. Nó ngập ngừng một thoáng rồi tò mò hỏi tiếp:

- Thế ông bạn có mập lên tí nào không?

- Tôi cũng chả rõ! Hình như có mập lên một tí! – Văn Châu lại nhún vai, rồi nhìn vẻ mặt băn khoăn của nhỏ Hạnh, nó tặc lưỡi nói thêm – Tôi không nói dóc với bạn đâu! Hôm nào bạn đến chơi sẽ biết!

Nói xong, Văn Châu quay mình rảo bước xuống cầu thang.

Nhỏ Hạnh liền hối hả bước theo. Ra tới cửa, nó hạ giọng phân vân hỏi:

- Bọn Hạnh tới chơi nhỡ ba mẹ bạn bắt gặp thì sao?

Văn Châu không trả lời thẳng câu hỏi của nhỏ Hạnh. Nó chỉ buông thõng:

- Chủ nhật này ba mẹ tôi đi vắng!

Nhỏ Hạnh định hỏi thêm hôm đó Văn Châu sẽ đợi tụi nó ở cổng hay là dặn dò trước để chị Thắm dẫn vào nhưng nó chưa kịp mở miệng thì Văn Châu đã biến mất đằng sau khúc ngoặt ở góc hành lang.

Chương 4

Văn Châu tưởng nhỏ Hạnh không tin lời mình. Có lẽ vì nó thấy nhỏ Hạnh luôn miệng hỏi tới hỏi lui về chuyện ông nó, cặp mắt lại cứ tròn xoe, ngơ ngơ ngác ngác. Trong khi thực ra nhỏ Hạnh chẳng hề nghi ngờ gì về những điều bạn kể. Nó tin Văn Châu không phải là đứa bịa chuyện. Vả lại, nếu bịa chuyện chả ai lại đi bịa một câu chuyện dở ẹt như thế.

Nhỏ Hạnh chỉ lấy làm lạ về ông của Văn Châu thôi.

Nó và Quý ròm mỗi bữa chỉ ăn được hai chém cơm, hôm nào bị ba mẹ thúc ép, hai đứa cố lắm cũng ăn được hai chén rưỡi là cùng. Con nhà võ như Tiểu Long cũng chỉ ăn tối đa là bốn chén. Vậy mà một người già cả như ông của Văn Châu lại ăn mỗi bữa tới bốn, năm chén cơm bảo nó không trố mắt lên sao được! Hơn nữa, ông lại bị lòa, hầu như suốt ngày ngồi một chỗ chẳng hoạt động gì, vì vậy chuyện ông ăn khỏe như hùm lại càng khiến nó thêm thắc mắc.

Hôm sau, Tiểu Long và Quý ròm vừa thò đầu vào, nhỏ Hạnh đã sốt ruột thông báo ngay:

- Hôm qua có một chuyện lạ!

Tiểu Long cười cười:

- Tôi biết rồi!

- Long biết? – Nhỏ Hạnh chưng hửng.

- Ừ!

- Long biết chuyện gì?

- Chuyện con sáo chứ chuyện gì!

Nhỏ Hạnh không hiểu:

- Con sáo sao?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Nó khen … món ăn gì gì đó!

Nhỏ Hạnh bất giác "hừ" một tiếng. Nôn nóng kể chuyện Văn Châu đến chơi, nhỏ Hạnh quên béng mất "tội lỗi" của Quý ròm. Giờ nghe Tiểu Long nhắc, nó lập tức quay phắt sang phía "thủ phạm", mắt long lên.

Quý ròm bước lui một bước:

- Làm gì Hạnh nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống thế?

- Quý còn làm bộ ngây thơ nữa hả? – Nhỏ Hạnh gầm gừ – Hôm qua Quý dạy con sáo nói bậy mà bây giờ định chối phải không?

- Tôi dạy nó hồi nào? – Quý ròm vờ vịt.

- Quý không dạy sao nó biết nói cái câu đó?

Quý ròm nheo mắt ranh mãnh hỏi:

- Câu đó là câu gì thế?

- Là câu này này!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa chồm tới cấu vào cánh tay bạn khiến Quý ròm phải loi choi nhẩy tránh, miệng la oai oái:

- Nó khen "bò viên ngon lắm" chứ có chê "bò viên dở lắm" đâu mà Hạnh làm dữ thế?

Mồm mép của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh đang tức cũng phải phì cười. Nhưng nó vội nghiêm mặt lại:

- Tha cho Quý đó! Hôm nay nếu không có chuyện quan trọng thì Quý đừng hòng yên thân với Hạnh!

Quý ròm ôm lấy cánh tay, xuýt xoa:

- Chuyện gì mà quan trọng ghê thế?

Nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Hôm qua Văn Châu đến nhà Hạnh chơi!

- Ái chà chà! – Quý ròm bật kêu – Thế này thì đúng là chuyện lạ.

Tiểu Long liếm môi:

- Làm sao Văn Châu biết nhà Hạnh?

- Hạnh gặp Văn Châu ở ngoài đường. Thế là Hạnh rủ nó về nhà.

- Văn Châu đi đâu ngoài đường thế? – Tiểu Long hồi hộp – Chẳng lẽ nó được ba mẹ cho ra ngoài chơi rồi sao?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Nó đến trung tâm tin học lấy sách chứ không phải đi chơi!

- Ra là thế!

Tiểu Long chép miệng và tự dưng cảm thấy bâng khuâng quá xá. Hình ảnh cô bạn ngổ ngáo và tốt bụng thoát hiện về trong óc nó. Nhớ đến lần gặp

gỡ đầu tiên giữa nó và Văn Châu, đến chuyện nó thét lên kinh hoàng khi phát hiện ra Văn Châu là con gái, Tiểu Long bỗng nóng bừng hai má. Nó đưa mắt nhìn ra cửa, thở dài:

- Chả biết bao giờ mới gặp lại nó được!

- Ngày mai chủ nhật, Văn Châu rủ tụi mình đến chơi nhà ông nó!

Lời thông báo của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm tròn xoe mắt:

- Văn Châu rủ tụi mình đến chơi thật sao?

- Tất nhiên là thật!

Tiểu Long phập phồng:

- Thế còn ba mẹ Văn Châu? Ba mẹ nó cấm nó chơi với tụi mình kia mà?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Ngày mai ba mẹ nó đi vắng!

- Ồ, hay quá!

Quý ròm reo lên. Nhưng nó vừa buột miệng đã vội tốp ngay lại. Nhỏ Hạnh nhìn nó, giọng căng thẳng:

- Nhưng có một chuyện làm Hạnh lo lắm!

Quý ròm khịt mũi:

- Hạnh sợ ba mẹ nó trở về thình lình hả?

- Không phải! Chuyện này liên quan đến ông nó!

Tiểu Long hồi hộp:

- Ông của Văn Châu bị ốm hay sao?

- Không! Ông không ốm! Nhưng tự dưng ông lại ăn mỗi bữa đến bốn, năm chén cơm!

- Thế thì đáng mừng chứ sao lại lo? – Tiểu Long ngạc nhiên – tôi ăn mỗi bữa chỉ được bốn chén, ông lại ăn tới năm chén, như vậy sức khỏe của ông tốt quá rồi còn gì!

- Hạnh lại nghĩ khác! – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Một người già cả như ông chẳng thể nào đột nhiên ăn nhiều lên như thế được!

- Chứ theo Hạnh thì tại sao? – Quý ròm nheo mắt nhìn bạn.

- Hạnh không biết! – Giọng nhỏ Hạnh ngập ngừng – Nhưng Hạnh nghĩ …

- Nghĩ sao? Làm gì mà Hạnh cứ úp úp mở mở thế? – Vẻ đắn đo của Hạnh khiến Quý ròm sốt ruột.

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Hạnh nghi ông đang uống … "thuốc bảy màu"!

- Thuốc bảy màu? – Quý ròm há hốc mồm.

- Ừ.

Tiểu Long gãi đầu:

- Thuốc bảy màu là thuốc gì? Tôi chưa nghe bao giờ cả!

- Tại Long không đọc báo nên Long không biết đó thôi! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi giải thích:

- Báo chí lúc này đang lên án một loại thuốc độc hại đang bày bán lén lút ngoài thị trường. Người ta gọi thuốc này là "thuốc bảy màu" hoặc "thuốc mập". Nó có tác dụng kích thích sự thèm ăn nên những người uống thuốc này thường ăn nhiều hơn bình thường và chẳng bao lâu mập lên thấy rõ!

Quý ròm nhún vai:

- Nếu vậy thì chả có gì gọi là độc hại!

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Nhưng thực ra tác dụng chính của loại thuốc này là giữ nước lại trong cơ thể. Chính lượng nước được giữ lại này là nguyên nhân tạo ra "hiện tượng mập". Vì vậy nhiều người lầm tưởng họ mập lên nhanh chóng là do ăn uống trong khi thực tế không phải như vậy. Và theo các nhà y học, loại thuốc này có thể gây ra bệnh mục xương!

- Bệnh mục xương? – Tiểu Long rụt cổ – Eo ơi, ghê quá!

Quý ròm lườm bạn:

- Mày mập thù lù như vậy có phải do uống loại thuốc mục xương này không kia đấy?

- Mày đừng có nói xui! – Tiểu Long vội vã xua tay – Tao chả dại gì uống những loại thuốc như thế đâu!

Quý ròm đang định trêu tiếp thằng bạn mập của mình thì nhỏ Hạnh bỗng vọt miệng hỏi:

- Quý nghĩ sao? Có thể nào ông đang uống loại thuốc nguy hiểm này không?

- Chuyện đó khó mà biết được! – Quý ròm cắm môi – Nhưng tôi chẳng thấy có lý do gì để ông phải uống loại thuốc này cả!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Biết đâu có một lý do đặc biệt nào đấy!

- Lý do đặc biệt? – Quý ròm ngơ ngác.

- Ừ! – Nhỏ Hạnh trầm ngâm – Có thể ông muốn mập lên để mọi người yên tâm về sức khỏe của ông!

Giả thuyết của nhỏ Hạnh không phải không có lý. Quý ròm đăm chiêu:

- Cũng có thể! – Rồi nó nhún vai – Muốn biết rõ thực hư, tốt nhất là đến tận nơi! Chiều mai tụi mình sẽ hỏi thẳng ông!

- Nhỡ ông không chịu nổi thật thì sao? – Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt.

- Yên chí! – Quý ròm nheo mắt – Còn chị Thắm nữa chi! Tụi mình sẽ "điều tra" chị Thắm!

Chị Thắm không biết bọn Quý ròm định "điều tra" chị. Chiều hôm sau, vừa nhác thấy ba đứa trẻ lấp ló ngoài cổng, chị đã nhanh chóng xách chùm chìa khóa chạy ra. Vẻ cảnh giác, đề phòng hôm nào đã biến mất. Chị vừa mổ cổng vừa đon đả:

- Các em vào chơi đi! Văn Châu đợi các em từ sáng đến giờ!

Văn Châu ngồi cạnh ông trên chiếc phản gỗ, thấy bọn Quý ròm lục tục bước vào, liền đứng bật dậy:

- A, các bạn tới!

Rồi nó lật đật quay sang ông:

- Ông ơi, các bạn cháu đến thăm ông đấy!

- Long, Quý, Hạnh đó hả! – Ông vui vẻ – Các cháu ngồi chơi đi!

- Ôi, sao ông biết tên tụi mình kìa? – Tiểu Long thì thầm vào tai nhỏ Hạnh.

Tiểu Long nói nhỏ xíu nhưng ông vẫn nghe thấy. Ông mỉm cười:

- Các cháu là bạn thân của cháu ông dĩ nhiên ông phải biết tên chứ!

Nhỏ Hạnh ngồi thu mình trên chiếc ghế mây góc phòng, tròn mắt nhìn ông. Nó cũng đang thắc mắc ghê lắm. Nhưng khác với Tiểu Long, nó không ngạc nhiên về chuyện tại sao ông biết tên tụi nó. Nó chỉ tự hỏi có thật là những ngày gần đây ông ăn mỗi bữa bốn, năm chén cơm như Văn Châu nói

hay không. Bởi vì sau một hồi âm thầm quan sát, nó chẳng thấy ông có gì khác trước. Vẫn gầy gò trong bộ đồ lụng thụng màu xám tro, hai cánh tay khẳng khiu nhưng rắn rỏi, thỉnh thoảng lại phác ra những cử chỉ phụ họa cho lời nói trông ông chẳng giống nạn nhân của loại thuốc độc hại kia chút nào.

Quý ròm cũng có những cảm giác tương tự. Sau khi đưa mắt dò xé, nó quay sang nhỏ Hạnh, hạ giọng:

- Ông vẫn vậy!

- Ừ! – Nhỏ Hạnh gật đầu.

- Ông chẳng mập lên tí nào!

- Ừ!

- Như vậy ông không hề uống "thuốc bảy màu"?

Nhỏ Hạnh lại "ừ".

Quý ròm chớp mắt:

- Nghĩa là mỗi bữa ông không thể ăn tới bốn, năm chén cơm như Văn Châu kể?

Tới đây, nhỏ Hạnh không "ừ" nữa. Nó ngần ngừ:

- Hạnh nghĩ Văn Châu không nói dối!

Thoạt đầu Quý ròm định ngoác miệng cãi, nhưng không hiểu sao cuối cùng nó làm thinh, mày nhíu lại.

Cuộc đối đáp giữa Quý ròm và nhỏ Hạnh vo ve như muỗi kêu nên ông không biết hai đứa trẻ nói với nhau những gì. Ông hỏi:

- Các cháu nói gì thế?

- Dạ, không ạ!

Quý ròm bối rối đáp. Rồi như nghĩ ra điều gì, nó vội vàng hỏi:

- Dạo này ông có khỏe không hở ông?

- Cảm ơn cháu. Sức khỏe ông dạo này tốt lắm!

Quý ròm lại hỏi, giọng tinh quái:

- Thế ông ăn có được nhiều không ạ?

- Dạo này ông ăn được lắm! – Ông đáp, rồi không đợi Quý ròm hỏi tiếp "Thế mỗi bữa ông ăn được mấy chén?", ông tươi tỉnh nói luôn – Ông ăn

mỗi bữa đến bốn, năm chén đấy cháu ạ!

Sự nhanh nhẩu của ông làm Quý ròm tắc tị. Nó ngẩn người ra nhìn ông, chẳng biết phải hỏi thêm gì nữa.

- Ông nói thật đấy hở ông? – Nhỏ Hạnh rụt rè hỏi.

- Tất nhiên là thật! – Ông trả lời bằng giọng điềm đạm – Chuyện đó có gì quan trọng mà phải thật với không thật hở cháu?

Câu hỏi vặn có ý trách cứ của ông làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó nhìn xuống đất:

- Cháu chỉ buột miệng vậy thôi! – Rồi nó lúng túng giải thích – Tại cháu sợ ông uống "thuốc bảy màu"! Những người uống thuốc bao giờ cũng đột ngột ăn nhiều gấp bội lúc bình thường!

- Thì ra vậy! – Ông gật gù – Nhưng cháu đừng lo! Ông tự dưng ăn được vậy thôi, chứ chẳng có uống men gì đâu! Thậm chí ông còn không biết có một loại thuốc như thế!

Nghe ông nói vậy, nhỏ Hạnh cảm thấy yên tâm phần nào. Nó quay sang Văn Châu, cười giả lả:

- Ông ăn khỏe thật đấy! Hạnh chưa từng thấy một người ở tuổi ông lại ăn khỏe như thế cả!

Văn Châu nhún vai:

- Thế mà hôm qua tôi nói bạn lại không tin!

- Hạnh không tin hồi nào! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Chỉ có con sáo của Hạnh là tỏ ý không tin thôi!

Nghe nhỏ Hạnh nhắc đến con sáo lém lĩnh, Văn Châu liền cười khì. Rồi nó cao hứng nhại giọng con sáo:

- Bò viên ngon lắm! Bò viên ngon lắm!

Sự đùa giỡn vô tư của Văn Châu khiến bọn trẻ không thể nhịn cười. Tất nhiên không đứa nào cười giống đứa nào. Tiểu Long cười tủm tỉm. Quý ròm cười hả hê. Còn nhỏ Hạnh thì cười méo xẹo.

Chương 5

Bọn Quý ròm ở chơi với Văn Châu đến gần năm giờ chiều.

Lần này, Văn Châu không đưa các bạn vào chơi trong phòng mình. Sau vụ đụng độ với chị Ngọc Diệu và thằng Bạch Kim, Văn Châu không muốn gây thêm rắc rối.

Cả bọn quây quần trong nhà ông, Văn Châu lôi bàn cờ trong tủ ra rủ Quý ròm đánh. Nhỏ Hạnh và Tiểu Long ngồi ngoài mách nước. Nói cho đúng ra chỉ có nhỏ Hạnh lên tiếng chỉ trỏ. Tiểu Long đánh cờ chưa "sạch nước cản", có cho vàng nó cũng không dám múa mép.

Đến lúc này, chị Thắm đã xem bọn Quý ròm như người nhà. Chị lặng lẽ xuống bếp lúi húi nấu chè bưng lên đãi bọn trẻ.

Các đấu thủ gõ cờ chan chát, vừa cãi cọ vừa húp chè sì sụp khiến ngôi nhà trước nay vốn vắng vẻ bỗng tưng bừng náo nhiệt như ngày hội.

Chị Thắm vui lắm. Chị cứ cười luôn miệng, mặc dù đôi mắt không ngừng nơm nớp liếc về phía ngôi biệt thự. Chị sợ ba mẹ Văn Châu trở về bất chợt.

Ông cũng vui, chắc thế. Ông không nói gì nhưng đầu ông cứ gật gà gật gù.

Bọn trẻ thì khỏi nói. Quý ròm chúi đầu vào bàn cờ. Tiểu Long chúi mũi vào … chén chè. Còn nhỏ Hạnh thì "chúi" vào mỗi thứ một tí, đồng thời chốc chốc lại đánh mắt về phía ông – những lúc như vậy trán nó cau lại đầy tư lự.

Quý ròm mải đánh cờ nên không phát hiện ra những diễn biến trên gương mặt nhỏ Hạnh. Chỉ có Tiểu Long là nhìn thấy vẻ băn khoăn của bạn. Lúc sắp ra về, nó lại gần nhỏ Hạnh, tò mò hỏi:

- Hạnh nghĩ gì mà mặt nhăn mày nhó suốt buổi thế?

- Hạnh nghĩ về ông! – Nhỏ Hạnh không giấu giếm.

- Về cái chuyện ăn khỏe ấy ư?

- Ừ!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Chính miệng ông nói, chẳng lẽ Hạnh không tin?

- Hạnh vẫn thấy ngờ ngợ sao ấy! – Nhỏ Hạnh đăm chiêu.

Tiểu Long gãi cổ:

- Ngay cả Văn Châu cũng xác nhận kia mà?

- Ừ.

Tiếng "ừ" của nhỏ Hạnh không mang một ý nghĩa nào rõ rệt. Tiểu Long nhăn mặt:

- "Ừ" là sao?

- "Ừ" là Văn Châu có xác nhận chứ sao! – Nhỏ Hạnh thở dài – Nhưng xác nhận không có nghĩa là đích mắt trông thấy!

Tiểu Long ngẩn tò te:

- Hạnh cho là như thế ư?

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Hạnh không biết chính xác! Hạnh chỉ nghĩ thế thôi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế sao Hạnh không hỏi Văn Châu?

- Lát nữa Hạnh sẽ hỏi!

Quý ròm không chứng kiến cuộc trò chuyện của hai bạn mình nên lúc ra về nó vô cùng sửng sốt khi thấy đã ra tới cổng rồi, nhỏ Hạnh còn cố tìm cách "chất vấn" Văn Châu:

- Nè, Hạnh hỏi chuyện này Văn Châu đừng giận Hạnh nghen!

Thái độ của nhỏ Hạnh khiến Văn Châu thoáng ngạc nhiên nhưng nó nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản cố hữu:

- Bạn cứ hỏi đi! Tôi không giận đâu!

Sau một thoáng ngần ngại, nhỏ Hạnh ấp úng hỏi:

- Hạnh muốn biết là Văn Châu đã đích mắt trông thấy ông ăn một lúc năm chén cơm bao giờ chưa?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh làm Quý ròm nhăn mặt. Rõ vớ vẩn! – Nó làu bàu trong bụng – Tưởng sao, lại đi hỏi một câu lãng xẹt! Nếu Văn Châu không tận mắt trông thấy thì …

Nhưng Quý ròm không kịp nghĩ tiếp. Câu trả lời của Văn Châu khiến nó ngớ người ra:

- Chưa! Tôi chỉ nghe ông bảo thế thôi!

- Thì ra là vậy! – Nhỏ Hạnh lẩm bẩm.

- Nhưng điều đó thì quan trọng gì? – Văn Châu ngơ ngác – Ngay cả chị Thắm cũng bảo thế cơ mà!

- Chị Thắm cũng bảo thế ư? – Nhỏ Hạnh hơi sững người.

- Đúng rồi! – Văn Châu gật đầu – Chị Thắm bảo gần đây ông ăn khỏe lắm!

Đôi mày nhỏ Hạnh cau lại:

- Nhưng chắc gì chị Thắm đã chính mắt nhìn thấy điều đó?

- Tôi không biết! – Giọng Văn Châu bắt đầu phân vân – Nhưng tôi nghĩ chị Thắm là người trực tiếp lo cơm nước cho ông, hẳn chị phải biết rõ!

Nhỏ Hạnh bất giác cảm thấy hoang mang. Sự thật Văn Châu vừa nêu khiến nó đâm nghi ngờ chính sự nghi ngờ vừa nhen nhóm trong lòng mình. Ừ nhỉ, Văn Châu ở nhà riêng, có lẽ nó không biết rõ thực hư chuyện ăn uống của ông. Nhưng chị Thắm không thể không biết. Chị lo cơm nước cho ông hằng ngày, ông ăn bao nhiêu uống bao nhiêu lẽ nào chị lại không hay! Nhưng nếu vậy, chẳng lẽ ông ăn lại khỏe đến thế? Thật là khó tin! Nhất là chuyện ông ăn mỗi bữa bốn, năm chén cơm chỉ mới đột ngột xảy ra gần đây thôi! Hơn nữa, nếu ăn khỏe như thế, hẳn ông phải hồng hào mập mạp, đằng này nom ông vẫn gầy gò như ngày nào, chẳng một chút xíu thay đổi!

Càng nghĩ nhỏ Hạnh càng thấy mọi chuyện rối tung.

- Thôi, bọn này về! – Cuối cùng, nó đành nói lời từ biệt! – Nhưng bạn cũng nên hỏi lại chị Thắm xem!

- Được rồi! Tôi sẽ hỏi!

Văn Châu gật đầu đáp, mặc dù cho đến giờ phút này nó vẫn không hiểu tại sao nhỏ Hạnh lại quan tâm đến chuyện ăn uống của ông nó một cách đặc biệt như vậy.

Bọn trẻ vừa ngoặt quanh góc đường, Quý ròm đã quay sang nhỏ Hạnh trách cứ ngay:

- Hạnh làm trò gì vậy?

- Hạnh chỉ muốn tìm hiểu sự thật! – Nhỏ Hạnh thản nhiên.

Quý ròm cằn nhằn:

- Chính miệng ông đã nói như vậy, còn tìm hiểu tới tìm hiểu lui gì nữa! Hỏi như vậy có khác nào bảo ông nói dối!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Chẳng lẽ Quý không thấy gì lạ trong chuyện này sao?

- Tôi chẳng thấy gì lạ cả! – Quý ròm rùn vai – Tụi mình chỉ sợ ông uống "thuốc bảy màu", nay biết ông không uống, vậy là chẳng có gì đáng lo!

- Nhưng nếu không uống "thuốc bảy màu" thì ông không thể thình lình ăn khỏe như thế được! – Nhỏ Hạnh vẫn bướng bỉnh.

- Trời ơi là trời! – Quý ròm vò đầu bứt tai – Thế Hạnh định tìm kiếm điều gì trong chuyện này thế? Một "vụ án" chăng?

- Hạnh nghĩ thực ra ông không ăn nhiều như ông nói!

- Rõ ràng Hạnh nhiễm phải cái máu "hình sự" của thằng Mạnh con cô Tư rồi! – Quý ròm đưa hai tay lên trời – Nếu ông ăn ít thì ông bảo ông ăn ít, việc gì ông phải hét lên bốn, năm chén! Rõ ngớ ngẩn!

- Chẳng ngớ ngẩn tí nào cả! – Nhỏ Hạnh bình tĩnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Nhất định là có điều gì bí ẩn đằng sau vụ này!

Trước thái độ khăng khăng của nhỏ Hạnh, Quý ròm chỉ biết thở dài. Nó nói, giọng giận dỗi:

- Hạnh muốn làm gì tùy Hạnh! Nhưng nhớ đừng kéo tôi vào câu chuyện tưởng tượng này đấy!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Không có Quý, lấy ai đánh văng dao địch thủ?

Quý ròm nghiến răng ken két:

- Tôi không giỡn à nghen!

Tuy Quý ròm tuyên bố nhất định không dính dáng gì vào "câu chuyện tưởng tượng" của nhỏ Hạnh, cuối cùng nó vẫn bị nhỏ Hạnh lôi vào cuộc lúc nào không hay.

Chả là ngay chiều hôm sau, Văn Châu đã vội vã đến tìm nhỏ Hạnh.

- Bạn đến chơi với con sáo hả? – Nhác thấy Văn Châu xuất hiện ngoài cửa lưới, nhỏ Hạnh mừng rỡ chạy ùa ra, vồn vã hỏi.

- Không! – Văn Châu lắc đầu, giọng căng thẳng – Tôi đến đây vì chuyện của ông!

- Chuyện của ông? – Nhỏ Hạnh bất giác buột miệng hỏi lại, nó nghe rõ tim mình đang đập rộn lên.

- Ừ! – Văn Châu gật đầu – Ngay tối hôm qua tôi đã hỏi chuyện chị Thắm!

Nhỏ Hạnh nín thở:

- Chị Thắm bảo sao?

- Chị bảo chị cũng chả nhìn thấy ông ăn một lúc bốn, năm chém cơm bao giờ cả! Chị chỉ nghe ông nói vậy thôi!

- Nếu vậy quả là khó hiểu! – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Chị Thắm là người gần gũi chăm sóc ông, chả lẽ lúc ông ăn cơm, chị lại không có mặt ở đó?

- Tất nhiên chị Thắm cùng ngồi ăn với ông! – Văn Châu vội vã giải thích – Nhưng trong bữa cơm, ông vẫn chỉ ăn hai chén như thường lệ. Phần cơm và thức ăn còn lại, ông để dành. Ông bảo ông sẽ ăn sau!

Nhỏ Hạnh không giấu được thắc mắc:

- Thế phần cơm đó ông ăn vào lúc nào?

- Điều đó thì chả ai biết rõ! – Văn Châu nhún vai – Ngay cả chị Thắm cũng không nhìn thấy! Nhưng bao giờ sáng hôm sau, cơm và thức ăn đựng trong tô cũng đều hết nhẵn!

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Thế chị Thắm không nghi ngờ gì à?

- Không! Chị cho rằng ông đã ăn phần cơm đó vào ban đêm! Nửa khuya đói bụng đâu phải là chuyện lạ!

Tới đây, nhỏ Hạnh không hỏi thêm gì nữa. Môi cắn chặt, nó đưa tay vỗ vỗ trán theo thói quen.

Văn Châu giương cặp mắt thao láo lên nhìn bạn:

- Chẳng lẽ bạn ngờ vực gì trong chuyện này à?

- Không hiểu sao Hạnh cảm thấy có điều gì đó khác thường!

Nhỏ Hạnh trả lời lấp lửng, có vẻ nó cũng không chắc chắn lắm về những phỏng đoán trong đầu mình.

- Thế bây giờ sao? – Văn Châu nheo mắt hỏi.

- Sao là sao?

- Vào nhà chứ? – Văn Châu mỉm cười – Chẳng lẽ tụi mình đứng hoài ở đây?

Nghe Văn Châu trêu, nhỏ Hạnh mới giật mình nhận ra từ lúc mở cửa, hai đứa vẫn đứng trò chuyện ngay trước hiên. Nhưng nó chẳng tỏ vẻ gì muốn mời bạn vào nhà. Nó rủ:

- Tụi mình qua nhà Quý chơi đi!

- Chi vậy?

- Kể cho Quý nghe chuyện vừa rồi! Biết đâu Quý chẳng nghĩ ra một manh mối nào đó!

Văn Châu lộ vẻ ngần ngừ. Một lát, nó nói:

- Thôi, bạn đi một mình đi! Tôi phải về!

Nhỏ Hạnh băn khoăn:

- Thế bao giờ tụi này có thể gặp lại bạn?

- Khi nào cần gặp tôi bạn cứ đến vào khoảng sáu, bảy giờ tối. Giờ đó, ba mẹ tôi không đi ra khỏi nhà. Nếu không gặp tôi, bạn nhờ chị Thắm đi gọi.

Chia tay Văn Châu, nhỏ Hạnh đi thẳng tới nhà Quý ròm.

Nó vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, Quý ròm đã chọc ngay:

- Sao? Câu chuyện tưởng tượng của Hạnh đến đâu rồi? Đã tìm ra dấu vết gì chưa?

Nhỏ Hạnh chẳng buồn để ý đến vẻ cười cợt của bạn. Nó thản nhiên gật đầu:

- Đã tìm ra rồi!

Quý ròm lập tức thu ngay nụ cười. Mắt nó trố lên:

- Hạnh nói gì? Có ngoắt ngoéo bên trong câu chuyện này thật sao?

- Đúng vậy! Văn Châu vừa mới đến gặp Hạnh!

Quý ròm nôn nóng:

- Nó nói gì?

Giọng nhỏ Hạnh trở nên nghiêm trọng:

- Nó bảo trong nhà chưa có ai trông thấy ông ăn một lúc bốn, năm chén cơm cả!

- Kể cả chị Thắm?

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ, kể cả chị Thắm!

Rồi trước vẻ mặt ngỡ ngàng của Quý ròm, nhỏ Hạnh ôn tồn thuật lại cuộc trò chuyện giữa nó và Văn Châu.

- Thế thì lạ thật! – Nhỏ Hạnh vừa dứt lời, Quý ròm liền lẩm bẩm – Nếu quả đúng như vậy thì rõ ràng đây là câu chuyện không bình thường!

Nhỏ Hạnh nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Quý cũng không tin chính ông đã ăn phần cơm để dành kia sao?

- Tất nhiên không phải ông rồi! – Quý ròm đáp bằng giọng quả quyết – Nếu chính ông ăn chẳng việc gì ông phải úp úp mở mở như thế!

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Nghĩa là sao?

Quý ròm nhún vai:

- Nghĩa là khi bảo "mỗi bữa ăn bốn, năm chén", ông đã cố tình lấp lửng! Thực tế ông chỉ ăn có hai chén trong bữa cơm, còn sau đó ông có ăn thêm hay không, chẳng ai rõ! Nhưng ông vẫn cứ nói như thế để tránh sự tò mò dò xét của người khác!

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Từ đó suy ra ông đã không đụng đến phần cơm chừa lại?

- Tôi đoán vậy! – Quý ròm khụt khịt mũi – Có thể ông đã dùng phần cơm đó vào một việc khác! Như nuôi một con mèo hoang hoặc một con chó hoang chẳng hạn!

Quý ròm nói đến đâu, nhỏ Hạnh gục gặc đầu đến đó. Suy luận của Quý ròm hoàn toàn hợp lý. Có thể những ngày gần đây một con chó hoang hay mèo hoang nào đó đi lạc vào nhà và trước sự đói khát của con vật, ông đã không cầm lòng được. Thế là ông phịa ra chuyện ăn nhiều để chị Thắm tăng suất ăn lên gấp đôi.

Bữa ăn của ông được cung cấp từ nhà Văn Châu. Hằng ngày, trưa và chiều, chị Thắm xách gà mên qua tòa biệt thự lấy cơm về. Còn nhà bếp của ông chỉ dùng để đun nước pha trà hoặc thỉnh thoảng nấu nướng một vài món đơn giản nào đó. Chính vì vậy, bất cứ một thay đổi nhỏ nào của ông trong việc ăn uống, cả nhà đều biết. Nhằm che giấu tai mắt của mọi người,

ông đành phải nghĩ ra câu chuyện tưởng tượng về sức ăn đột biến của mình để có thể tiếp tục lén lút nuôi nấng, bảo bọc cái con vật khốn khổ kia, một hành động mà ông e rằng đa số thành viên trong gia đình sẽ phản đối nếu chẳng may vỡ lở.

Trong một thoáng, nhỏ Hạnh hình dung ra toàn bộ những tình tiết éo le của câu chuyện. Và một khi bí mật đã được khám pha, nỗi thấp thỏm bất an vẫn đeo đuổi nó mấy ngày nay bỗng dưng tan biến. Nó nhìn Quý ròm, giọng nhẹ nhõm:

- Thế bây giờ mình phải làm gì?

Quý ròm gãi đầu:

- Tôi cũng chẳng biết.

- Hay là mình đi kể với Văn Châu và chị Thắm?

- Kể tuốt tuồn tuột bí mật của ông ư?

- Ừ.

- Chi vậy?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Để mọi người giúp đỡ ông! Hạnh tin là Văn Châu và chị Thắm sẽ đồng tình với hành động của ông! Và như vậy ông khỏi phải mất công giấu giấu giếm giếm nữa!

- Có lẽ như vậy là tốt nhất! – Giọng Quý ròm bâng khuâng – Chỉ có điều không biết bao giờ ba mẹ Văn Châu mới đi vắng lần nữa để tụi mình có thể đến gặp nó!

- Quý yên chí! – Nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười – Hạnh đã có cách rồi! Sáu giờ chiều nay, Quý cứ ghé nhà Hạnh!

Chương 6

Thế là, một cách tự nhiên, Quý ròm đã bị nhỏ Hạnh lôi vào cuộc. Nó quên khuấy nó đã từng quả quyết sẽ không tham gia vào "câu chuyện tưởng tượng" của bạn mình.

Đúng sáu giờ chiều, nhỏ Hạnh và Quý ròm lò dò đến nhà ông của Văn Châu.

Đang lảng vảng trước hiên, thấy hai người bạn thấp thoáng ngoài cổng, Văn Châu chạy vụt ra. Nó vừa mở khóa vừa bô bô:

- Biết thế nào chiều nay các bạn cũng đến nên tôi ở đây đợi!

Rồi không đợi Quý ròm và nhỏ Hạnh lên tiếng, nó hấp tấp hỏi ngay:

- Các bạn đã tìm ra được manh mối nào chưa?

- Rồi! – Vừa nói, nhỏ Hạnh vừa thò tay giữ tay Văn Châu lại – Tụi mình đứng ngoài này nói chuyện, đừng vào trong kia!

- Sao thế? – Văn Châu giương mắt ếch.

Nhỏ Hạnh khẽ liếc vào trong nhà:

- Coi chừng ông nghe thấy!

Đoán ra tầm quan trọng của vấn đề, Văn Châu không thắc mắc nữa. Nó nhẹ nhàng khép cổng lại và theo hai bạn bước hẳn ra hè phố, đứng nép sau hàng rào dâm bụt rậm rạp.

Vừa khuất sau dãy cây lá, Văn Châu đã thấp thỏm vọt miệng:

- Thế các bạn cho rằng không phải chính ông đã ăn phần cơm đó ư?

- Tụi này cho là như thế!

Nhỏ Hạnh khẽ đáp. Rồi lấy vẻ trịnh trọng, nó nghiêm nghị trình bày những suy luận của nó và Quý ròm.

Văn Châu đứng nghe, há hốc mồm. Nó không ngờ mọi chuyện lại xoay ra như thế.

Nhỏ Hạnh nói xong, liền hỏi:

- Văn Châu nghĩ thế nào về những suy đoán của tụi này?

- Có lẽ sự thật cũng gần như thế! – Văn Châu chép miệng, rồi nó bần thần nói thêm:

- Thật là một chuyện bất ngờ!

Quý ròm đột ngột lên tiếng:

- Chẳng lẽ bạn không hề biết gì về những chuyện ông làm hay sao?

- Tất nhiên là không! – Văn Châu nhún vai – Từ ngày chị Thắm về quê lên, buổi tối tôi phải về ngủ ở nhà!

- Thế còn chị Thắm? Chị cũng không hay biết gì sao?

Văn Châu lắc đầu:

- Chị Thắm rất say ngủ! Tám giờ tối chị đã lên giường, trời sập cũng không hay!

Quý ròm lộ vẻ ngần ngừ. Nó hết nhìn Văn Châu lại dòm nhỏ Hạnh:

- Bây giờ mình phải làm sao? Có nên nói cho ông biết là mình đã hay bí mật của ông không?

Nhỏ Hạnh không trả lời Quý ròm mà quay sang Văn Châu:

- Văn Châu nghĩ sao?

Văn Châu cắn môi:

- Có lẽ nên nói chuyện với ông! Tôi chẳng muốn ông phải khổ tâm giấu giếm như thế chút nào!

Đang nói, nó bỗng nhìn Quý ròm và nhỏ Hạnh, ngập ngừng:

- Nhưng dù sao cũng không thể nói ngay bây giờ được! Cần phải đợi!

- Đợi gì?

Văn Châu liếc mắt về phía sau:

- Đợi tôi dò xét xem sự việc có đúng như các bạn đã suy đoán hay không đã!

- Ừ, cẩn thận như thế là đúng! – Nhỏ Hạnh vui vẻ tán thành – Nhỡ mọi sự không phải như mình nghĩ, bộp chộp nói ra, ông lại cười cho!

Thực ra, Văn Châu không hề nghi ngờ gì về sự phỏng đoán của các bạn mình. Trước nay, ông bảo sao, nó nghe vậy. Chẳng bao giờ ông dối gạt nó điều gì. Do đó, nó cũng chẳng bao giờ ngờ vực và tìm cách kiểm tra những điều ông nói. Ngay cả chuyện ăn uống này cũng vậy. Nghe ông ăn khỏe, nó mừng cho ông. Vậy thôi. Chả khi nào nó nghĩ đến chuyện có thật là ông đã ăn một bữa đến bốn, năm chén như ông đã phấn khởi thông báo hay không.

Chỉ đến khi nhỏ Hạnh đặt ra nghi vấn, Văn Châu mới bắt đầu giật mình nghĩ ngợi. Và dần dà nó cảm thấy dường như có điều gì lắt léo trong chuyện này, nhất là khi ngay cả chị Thắm cũng thú nhận là chưa tận mắt nhìn thấy ông ăn phần cơm chừa lại bao giờ.

Văn Châu là một đứa thông minh nhưng lại không quen suy nghĩ những chuyện rắc rối. Ở điểm này, nó rất gần với Tiểu Long. Nó nặn óc suốt ngày không hiểu tại sao ông nó tự dưng lại đâm ra "bí ẩn" như thế. Vì vậy, nó mong ngóng nhỏ Hạnh và Quý ròm từng giờ, từng phút. Nó tin tưởng những người bạn "thông thái" kia sẽ nhanh chóng tìm ra nguyên nhân giùm nó.

Và hôm nay câu chuyện có tính chất suy đoán của nhỏ Hạnh và Quý ròm đã giải tỏa gần như hoàn toàn những thắc mắc của Văn Châu. Nó chẳng nghi ngờ gì về tính hợp lý của câu chuyện. Tuy nhiên trước khi đối diện với ông, nó muốn nắm được bằng cớ một cách chắc chắn.

Tối đó, ăn cơm xong, Văn Châu chạy qua nhà ông, sè sẹ ngoắc chị Thắm ra ngoài hè.

- Gì thế? – Chị Thắm hỏi, thái độ kỳ lạ của Văn Châu khiến chị ngạc nhiên.

- Ông đang nuôi một con chó! – Văn Châu vào đề ngay.

Tiết lộ của Văn Châu làm chị Thắm chưng hửng:

- Sao em biết?

- Em đoán vậy! Phần cơm ông vẫn để dành, ông không ăn, mà ông đem cho nó!

Đôi mắt chị Thắm vẫn mở tròn:

- Ai bảo em vậy?

- Cần gì phải biết ai bảo! – Văn Châu khịt mũi – Tối nay chị em mình theo rình là biết ngay.

- Rình? – Chị Thắm hỏi lại, giọng hoang mang.

- Ừ! Chứ chẳng lẽ chị không muốn biết ông đã làm gì với phần cơm buổi tối sao?

Chị Thắm thật thà:

- Thì em đã nói rồi! Ông đem cho một con chó!

Văn Châu so vai:

- Đó chỉ là phỏng đoán thôi! Chị em mình cần phải nhìn thấy tận mắt!

Chị Thắm bỗng dưng thấp thỏm:

- Nhìn thấy tận mắt chi vậy?

Vẻ lo lắng ánh lên trong mắt chị Thắm khiến Văn Châu mỉm cười. Nó dịu giọng trấn an:

- Nhìn thấy tận mắt để tìm cách giúp ông nuôi nấng con chó nọ chứ chi! Mắt ông lòa, không nên để ông loay hoay một mình với nó!

Đến đây thì chị Thắm thở phào. Chị ngoẹo cổ:

- Nhưng rình ở đâu? Làm sao rình?

- Mình sẽ nấp ở đằng sau cửa sổ! – Văn Châu vạch kế hoạch – Tai ông rất thính, mình nấp trong nhà, lờ cựa quậy một tí là ông biết liền!

Bàn bạc đâu đó xong xuôi, chị Thắm quay trở vào nhà. Chị vào phòng trong giũ chiếu, mắc mùng, cố đụng mạnh vào giường để ông tưởng chị sửa soạn đi ngủ.

Đoạn, chị đóng cửa, tắt đèn và nhón trên đầu ngón chân rón rén chuồn ra cửa đằng sau bếp.

Văn Châu đã nấp sẵn bên cửa sổ. Đang thập thò nhìn vào trong nhà, thấy chị Thắm tới gần, nó vội vàng đưa ngón tay lên miệng suỵt khẽ.

Chị Thắm chẳng xem chuyện rình xem ông cho chó ăn là chuyện gì quan trọng nhưng thấy Văn Châu làm ra vẻ bí hiểm, chị cũng đâm hồi hộp lây. Chị nín thở lần tới cạnh nó, nhướn mắt nhòm vào cửa sổ.

Bên trong tối om om. Căn nhà ở cách đường lộ khá xa nên những tia sáng vàng vọt của bóng đèn cao áp bên ngoài không thể chiếu lọt qua khe cửa sổ khép hờ. Hơn nữa, bóng đèn đường ngay trước cổng nhà không hiểu đã bị bọn gian nào gỡ mất nên cả một vùng quanh đó chìm trong một không gian nhờ nhờ, đục đục. Vì vậy trong nhà đã tối lại càng tối.

Chị Thắm tám giờ đi ngủ đã quen, nãy giờ thêm dòm tới trông lui mỏi mắt nên rình rập một hồi chị lẳng lặng đi vào giấc điệp lúc nào chẳng hay. Văn Châu đang nhóng cổ đứng canh, bỗng nghe tiếng khò khò bên cạnh, giật mình quay sang đã thấy chị Thắm ngồi dựa lưng vào tường ngủ thẳng cẳng.

Cảnh tượng trước mặt khiến Văn Châu mặt mày méo xẹo. Đã mấy lần nó định đánh thức chị dậy nhưng sợ ông nghe thấy, đành tặc lưỡi đứng im.

Thực ra Văn Châu cũng chẳng khá gì hơn chị Thắm. Ít khi thức khuya như thế, lại cứ dán mình một chỗ, cặp mắt nó cứ muốn díp lại. Nó phải dụi mắt liên tục và khẽ lắc lư người để giữ tỉnh táo.

Thỉnh thoảng nhòm vào trong nhà, thấy ông vẫn nằm im lìm trên phản không buồn động cựa, Văn Châu sốt cả ruột. Cứ như thế này thì chả biết phải đợi đến chừng nào! Nó nhìn lên trời sao nhấp nháy, cố đoán xem bây giờ là mấy giờ nhưng không tài nào đoán ra. Có thể bây giờ là mười giờ hoặc hơn nữa cũng nên! Văn Châu lo lắng nhủ bụng và lại ngoảnh cổ dòm qua khe cửa.

Đang lúc đó, nó nghe tiếng mèo kêu.

Tiếng mèo kêu vọng vào từ ngoài đường, lẫn trong tiếng xe cộ ầm ĩ nhưng vẫn nghe rõ mồn một.

Thoạt đầu Văn Châu không để ý. Ở thành phố rất nhiều nhà nuôi mèo. Đêm khuya thanh vắng chúng rậm rịch rượt đuổi nhau trên mái nhà và cất lên những tiếng kêu meo meo hoặc oe oe như trẻ con khóc là chuyện bình thường.

Chỉ không bình thường là khi tiếng kêu của con mèo hoang nọ vừa cất lên, ông liền vội vã lồm cồm ngồi dậy.

Cử động đột ngột của ông làm Văn Châu giật thót. Cơn buồn ngủ lập tức bay biến đâu mất. Nó bước lui một bước và cố mở căng mắt, hồi hộp quan sát.

Ở bên trong, ông vẫn không hay mình đang bị theo dõi. Ông thò chân xuống đất sờ soạng tìm dép và lẹp xẹp bước ra sau bếp.

Chắc là ông đi lấy thức ăn đem ra cho con mèo. Văn Châu đoán vậy nhưng nó không dám đi theo. Đã quen đường đi nước bước trong nhà, lại thuộc rõ vị trí của các đồ vật như thuộc lòng bàn tay, ông đi lại trong bóng tối ung dung như người sáng mắt đi giữa ban ngày. Còn Văn Châu lại khác. Nó mà mon men theo ông không những va đầu vào tủ vào tường dập mũi bươu trán mà chắc chắn sẽ bị ông phát hiện tông tích ngay tắp lự.

Nghĩ vậy, Văn Châu không dám rời khỏi bệ cửa sổ. Nó đứng chôn chân tại chỗ vừa canh chừng chị Thắm vừa phập phồng lia mắt vào bóng tối,

dỏng tai nghe ngóng.

Quả đúng như nó dự liệu, một lát sau ông đã xuất hiện ở đàng sau căn nhà. Có lẽ ông đi ra theo lối cửa bếp! Văn Châu nghĩ thầm, mắt vẫn dán chặt vào cái bóng đen gầy guộc của ông.

Bằng những bước đi chậm rãi, ông thong thả tiến về phía cổng rào.

Tới sát mép cổng, chỗ bụi dâm bụt um tùm che khuất, ông cúi xuống đặt một cái gì đó trên mặt đất. Tuy ở xa không trông rõ, Văn Châu vẫn đoán ra đó chính là phần cơm và thức ăn ông cất giấu từ chiều. Từ nãy, lúc ông di chuyển, Văn Châu đã nhìn thấy ông thủ hai tay trong vạt áo, có lẽ ông muốn che đậy những thứ này.

Đôi mắt Văn Châu vẫn nhìn chòng chọc về phía cổng. Tia nhìn của nó như muốn xuyên thủng cả bóng tối. Nó tặc tặc lưỡi, có vẻ lấy làm tiếc là không thể đến gân hơn. Nó sợ lò dò bám theo, nhờ đạp phải một chiếc lá khô hay một khúc gỗ mục, ông sẽ phát giác ra nó.

Nhưng dù sao như vậy cũng đã quá rõ! – Văn Châu lẩm bẩm với vẻ hài lòng – Không phải chó, mà là mèo. Một con mèo hoang. Một con mèo hoang ốm đói, lang thang, xơ xác cách đây mấy ngày đã đi lạc vào nhà và tiếng kêu ai oán thảm não của nó đã làm ông động lòng. Thế là cứ tối tối ông lại bí mật đem cơm cho nó ăn …

Trong khi mường tượng ra mọi tình tiết dẫn đến cảnh tượng mà nó đang nhìn thấy, Văn Châu chợt nhớ tới Quý ròm và nhỏ Hạnh và nó đâm phục lăn hai đứa bạn của mình. Tụi nó đoán mò mà trúng phóc, tài thật!

Rồi chẳng dám nấn ná, cũng chẳng có lý do gì đển nấn ná, Văn Châu lập tức đánh thức chị Thắm dậy và lật đật lôi chị vào nhà.

Chị Thắm mắt nhắm mắt mở, vừa lệt bệt đi theo Văn Châu vừa rối rít hỏi:

- Ủa, chị thiếp đi lúc nào thế? Sao em không đập chị dậy? Từ nãy đến giờ đã có chuyện gì xảy ra chưa?

Văn Châu suỵt khẽ:

- Im lặng! Ông đang ở ngoài vườn! Chị vào ngủ đi, mọi chuyện sáng mai hãy nói.

Dặn dò chị Thắm xong, nhân lúc ông chưa kịp quay vào, Văn Châu liền ba chân bốn cẳng phóng vội về nhà mình, lòng lâng lâng thơ thới như vừa

tìm ra đáp số của một bài toán khó mà đã mấy ngày nay nó loay hoay hoài vẫn không sao giải được.

Chương 7

Tiểu Long, Quý ròm và chị em nhỏ Hạnh ngồi quanh chiếc lồng sáo.

Từ ngày con sáo được mua về, bọn trẻ thường tụ tập trên cao gác của nhỏ Hạnh thi nhau ngắm nghía và đùa nghịch với con sáo.

Mấy đứa bạn cùng lớp nghe nói nhỏ Hạnh có con sáo biết nói cũng lũ lượt kéo tới tham quan.

Thực ra con sáo của nhỏ Hạnh chỉ mới tập nói bập bẹ vài ba câu. Nó lại nói năng tùy hứng, chẳng liên hệ gì với cảnh huống chung quanh. Lúc vui, nó bảo "Bò viên ngon lắm", lúc buồn nó kêu "Xạo! Xạo!". Chỉ có câu "Xin chào" là con sáo sử dụng thuần thục, đúng nơi đúng lúc. Cứ thấy có người lại gần là nó vui vẻ cất tiếng chào khiến lũ bạn nhỏ Hạnh trầm trồ khen lấy khen để.

Gần đây con sáo học thêm được hai câu mới. Câu đầu tiên là câu đàng hoàng. Nhỏ Hạnh dạy nó "Sáng rồi, dậy đi!", ý muốn nó làm nhiệm vụ báo thức thay cho chiếc đồng hồ ầm ĩ nơi đầu giường. Nhưng con sáo lại nhiệt tình quá mức. Thấy cô chủ nhỏ tín nhiệm mình, nó muốn tỏ ra xứng đáng với sự tin cậy đó bằng cách cứ ba, bốn giờ sáng nó đã sốt sắng hét ầm "Sáng rồi, dậy đi! Sáng rồi, dậy đi!" khiến hai chị em nhỏ Hạnh lần nào cũng giật mình nhổm dậy, cứ tưởng đã trễ học tới nơi. Đến khi liếc lên đồng hồ, thấy cây kim chỉ con số 4, mới biết là mình bị lỡm.

Những lúc như vậy, nhỏ Hạnh chỉ cười khúc khích hoặc trách yêu con sáo vài câu rồi úp mặt vô gối ngủ tiếp. Chỉ có thằng Tùng là hậm hực. Bữa sau, nó tìm cách trả đũa bà chị bằng cách len lén dạy con sáo nói câu "Sáng rồi, ngủ đi!" Con sáo mới học nói, còn cứng lưỡi. Nó chưa nói được dấu hỏi, chỉ lảnh lót "Sáng rồi, ngụ đi! Sáng rồi, ngụ đi!" nghe tức cười không chịu được. Đến khi nhỏ Hạnh phát giác ra thì con sáo đã nhập tâm câu nói cực kỳ "phản khoa học" đó, không cách gì bắt nó quên được. Từ đó con sáo lúc thì bảo "dậy" khi thì kêu "ngủ", thích đâu nói đó, chẳng còn ra trật tự nề nếp gì nữa.

Nhưng bất chấp những chuyện trái khoáy đó, đám bạn của nhỏ Hạnh vẫn mê con sáo tít thò lò. Cả khối đứa gạ đổi. Thằng Tân có một rô-bô biết chơi đàn, nhỏ Tú Anh có bộ sưu tập những con tem in các loại hoa, nhỏ Xuyến Chi có bộ búp-bê Ma-dút-ca gồm đủ tám con từ lớn đến bé, nói chung toàn

những của hiếm. Nhưng sức hấp dẫn đặt biệt của con sáo khiến tụi kia sẵn sàng đứt ruột dốc ra những "bảo vật" của mình để đánh đổi. Nhưng bọn chúng chỉ công cốc.

Mặc dù rất mê những món đồ chơi của các bạn, nhỏ Hạnh vẫn tỏ ra yêu quí con sáo lém lỉnh của mình hơn. Nó cương quyết từ chối mọi cuộc thương lượng:

- Các bạn thích con sáo thì đến đây chơi, chứ Hạnh không đổi đâu!

Quý ròm nghe chuyện, mỉm cười:

- Giữ con sáo lại là đúng! Nó đi mất, lấy ai khen món bò viên!

Hôm nay như thường lệ, cả bọn lại ngồi chầu quanh con sáo như triều thần chầu thiên tử. Nhỏ Hạnh nói:

- Hạnh định dạy nó hát!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Học nói còn chưa xong mà hát với hò!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Nhưng hát dễ hơn! Hát có vần có điệu!

- Chính có vần có điệu mới khó! – Quý ròm vẫn khăng khăng bài bác.

Trong khi cả bọn đang cãi nhau chí chóe về việc có nên dạy hát cho con sáo hay không thì chuông cửa đột nhiên ré lên. Nhỏ Hạnh ngó Tùng:

- Dì Khuê về đấy!

Không đợi chị nhắc đến lần thứ hai, Tùng phóng vèo xuống cầu thang.

- Theo tôi – Quý ròm gật gù tiếp tục cuộc tranh cãi – Muốn dạy cho con sáo hát …

Nhưng mới nói nửa câu, mắt nó bỗng trố lên. Tùng quay trở lên gác, dẫn theo một người. Người đó không phải dì Khuê, mà là Văn Châu.

- Anh bạn hôm trước tới tìm chị!

Lời thông báo của Tùng khiến Quý ròm và Tiểu Long không nhịn được cười. Quý ròm đảo mắt từ Văn Châu qua Tùng, cười hì hì:

- Nhầm rồi em ơi! Không phải anh, mà là chị!

Trong khi Tùng kinh ngạc đến thộn mặt ra thì nhỏ Hạnh dán chặt mắt vào Văn Châu:

- Bạn đã dò xét được gì chưa?

- Rồi.

Tiểu Long và Quý ròm lập tức chồm người tới:

- Sự thật ra sao?

- Đúng như các bạn phỏng đoán! – Văn Châu tặc lưỡi – Ông đang nuôi một con mèo hoang!

- Một con mèo hoang!

- Ừ! Tối hôm qua tôi đã chứng kiến cảnh ông đem thức ăn ra cổng cho nó!

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Lúc đó khoảng mấy giờ?

- Tôi không biết chính xác! Nhưng có lẽ vào khoảng mười giờ hoặc mười rưỡi!

- Bạn trông thấy tận mắt chứ? – Quý ròm đột ngột hỏi.

- Dĩ nhiên là tận mắt! Tôi nấp ngay sau cửa sổ, vừa nghe tiếng mèo kêu "meo meo" là đã thấy ông ngồi dậy đi ra! Tôi còn thấy ông cúi lom khom đặt đồ ăn xuống đất nữa!

Quý ròm dường như vẫn chưa thỏa mãn. Nó tiếp tục thăm dò:

- Thế lúc đó bạn bám sát theo ông à?

- Không! – Văn Châu lắc đầu – Tôi vẫn đứng ở cửa sổ nhìn ra! Tôi không dám đi theo, sợ gây tiếng động!

Thấy Quý ròm cứ cật vấn Văn Châu hoài, Tiểu Long sốt ruột vọt miệng:

- Bám theo ông hay đứng ở cửa sổ nhìn ra thì có gì khác nhau đâu!

- Khác nhau xa chứ! – Quý ròm nhún vai – Khoảng cách từ nhà ông đến cổng rào khá xa, nếu ban đêm đứng ở cửa sổ nhìn ra, chưa chắc đã trông thấy rõ hình dáng của con mèo!

- Ừ! – Văn Châu mau mắn xác nhận – Quả là tôi chẳng nhìn thấy con mèo nọ hình thù ra sao thật!

- Nhưng cần gì phải tận mắt nhìn thấy! – Tiểu Long nhăn mặt – Chứ chẳng lẽ tiếng kêu "meo meo" đó là của một … con chó?

Quý ròm hừ mũi:

- Con chó tất nhiên không thể kêu "meo meo"! Nhưng ngoài con mèo ra, còn một con có thể kêu "meo meo" y hệt con mèo!

Câu nói úp mở của Quý ròm khiến Tiểu Long đực mặt ra:

- Còn một con?

- Ừ.

- Con gì thế?

Quý ròm tinh quái:

- Con rồng!

- Đừng dóc mày! – Tiểu Long lườm bạn – Trên đời này làm quái gì có rồng!

- Thế mà có đấy! – Quý ròm cười toe – Tiểu Long chẳng phải là "con rồng" là gì!

Đến đây, Tiểu Long mới biết là mình bị lỡm. Nó nghiến răng ken két:

- Tao không giỡn với mày à nghen!

- Tao cũng đâu có giỡn! – Quý ròm bỗng nghiêm mặt lại – Nếu không tin, mày bắt chước tiếng mèo mày kêu "meo meo" thử xem! Tao nghĩ nó sẽ không khác tiếng mèo thật là bao!

Tiểu Long có vẻ lưỡng lự trước đề nghị của Quý ròm. Nghĩ ngợi một hồi, nó ngượng nghịu từ chối:

- Thôi tao không giả tiếng mèo đâu!

- Sao vậy? – Quý ròm cười cười – Mày sợ mày giả quá giống chứ gì!

Tiểu Long không trả lời Quý ròm. Nó ngồi im và thu nắm tay quẹt mũi để che giấu sự bối rối.

Vẻ lúng ta lúng túng của Tiểu Long khiến Quý ròm, Văn Châu và cả thằng Tùng đều bật cười. Chỉ riêng nhỏ Hạnh không nhếch mép. Nó cảm thấy có một ẩn ý gì đó đàng sau những lời trêu chọc của Quý ròm. Không phải vô cớ Quý ròm lại bảo Tiểu Long bắt chước tiếng mèo kêu.

- Quý này! – Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm ngập ngừng hỏi – Có phải Quý nghĩ rằng những tiếng kêu "meo meo" tối hôm qua không phải do mèo mà do một người nào đó giả tiếng mèo phải không?

Câu hỏi bất thần của nhỏ Hạnh khiến những người có mặt đều sửng sốt. Bọn trẻ không bao giờ nghĩ đến chuyện lạ lùng đó. Văn Châu lại càng

không. Vì vậy, nó liếc Quý ròm mà bụng giật thon thót.

Trước những cặp mắt mở to đang nhìn chòng chọc vào mình, Quý ròm bình tĩnh thừa nhận:

- Tôi chỉ hoài nghi vậy thôi!

- Mày dựa vào đâu mà nghi như vậy? – Tiểu Long nôn nóng hỏi.

- Rất đơn giản! – Quý ròm thản nhiên giải thích – Thứ nhất, Văn Châu chưa hề trông thấy "con mèo" đó. Thứ hai, nếu đó là một con mèo đi kiếm ăn thì nó sẽ sục vào tận nhà chứ chẳng bao giờ biết "đứng đợi" ở ngoài cổng như thế!

Văn Châu lẩm bẩm:

- Thế thì lạ thật! Ông suốt ngày ở trong nhà, đâu có quen biết ai!

Tiểu Long nhíu mày:

- Nếu chỉ như vậy thì không đủ để khẳng định đó là người ta được!

- Thì tao đâu có khẳng định! – Quý ròm khịt mũi – Tao chỉ ngờ ngợ thế thôi!

Nhỏ Hạnh nãy giờ im lặng, bỗng lên tiếng:

- Muốn biết thực hư không có gì là khó! Bây giờ Văn Châu chạy về nhà xem kỹ lại chỗ hôm qua ông cho mèo ăn. Nếu ở đó có cơm hoặc thức ăn rơi vãi thì có thể tin là mèo! Còn nếu không …

Nhỏ Hạnh chưa dứt câu, Văn Châu đã cất giọng:

- Bạn cho tôi mượn chiếc xe đạp đi!

Tiểu Long trố mắt:

- Văn Châu định đi ngay bây giờ hả?

- Ừ! Tôi chạy về xem. Rồi quay lại liền!

Câu chuyện càng lúc càng diễn biến kỳ quặc khiến Văn Châu không giữ nổi bình tĩnh. Đánh mất vẻ lạnh lùng cố hữu, ánh mắt nó bắt đầu lộ vẻ hoang mang. Nó đi theo nhỏ Hạnh xuống nhà dưới lấy xe mà đầu óc để tận đâu đâu.

Văn Châu đi một thoáng đã quay lại.

Bọn Quý ròm mới chụm đầu bàn tái dăm ba câu đã nghe tiếng chuông cửa inh ỏi đằng trước, liền chen nhau chạy xuống cầu thang.

- Sao rồi?

Quý ròm nhanh chân chạy ra cửa trước, lật đật hỏi.

- Đúng là không phải mèo! – Giọng Văn Châu hổn hển – Chẳng tìm thấy một hạt cơm nào chỗ đó cả!

Nhỏ Hạnh mở chốt cửa:

- Bạn vào đi!

Rồi nó quay sang Quý ròm:

- Giờ phải làm sao hở Quý?

Quý ròm khịt mũi:

- Tối nay phải tiếp tục rình nữa chớ sao!

- Ai rình? – Nhỏ Hạnh băn khoăn – Mười giờ tối Hạnh sợ ba mẹ Hạnh không cho Hạnh ra khỏi nhà đâu!

- Tiểu Long chắc cũng thế! – Quý ròm tặc lưỡi – Khuya khoắt như thế nó đừng hòng chuồn đi đâu được!

Nghe vậy, Tiểu Long làm thinh. Nó chỉ ngọ ngoạy đầu một cách bất lực. Quý ròm nói đúng, ba mẹ và anh Tuấn anh Tú chẳng phải là những người nghiêm khắc. Nhưng nếu muốn ra khỏi nhà vào lúc mười giờ đêm, nó phải có lý do chính đáng. Nhỏ Hạnh là con gái, càng vô phương hơn nó. Chỉ có Quý ròm.

Tiểu Long liếc bạn:

- Thế còn mày? Mày có ra khỏi nhà được không?

- Tao chưa biết! – Quý ròm thận trọng – Nhưng tao nghĩ tao sẽ tìm ra cách!

Thấy bọn Quý ròm có vẻ khó xử, Văn Châu liền lên tiếng:

- Không cần đâu! Tôi rình một mình cũng được! Tối hôm qua tôi vẫn rình một mình đó thôi!

- Không được! – Quý ròm vội vàng phản đối – Hôm qua khác, hôm nay khác! Nhỡ có chuyện gì …

- Chuyện gì là chuyện gì?

- Tôi không biết! Nhưng dù sao có hai người vẫn hơn! – Rồi nó hắng giọng dặn – Tối nay khoảng chín giờ rưỡi, bạn đợi tôi trước cổng nghen!

Văn Châu ngạc nhiên:

- Sao lại trước cổng?

Quý ròm huơ tay:

- Tối nay mình sẽ nấp ở bên ngoài!

- Nấp ở bên ngoài?

- Ừ! Nấp ở bên ngoài, nếu phát hiện ra điều gì khả nghi, mình có thể tiếp tục theo dõi! Nấp ở trong vườn xem như bó tay! Đợi cho ông vào nhà mình mới lỉnh ra thì thủ phạm đã bay biến từ tám hoánh!

Tới đây thì Văn Châu không thắc mắc nữa. Nó gật gù ra vẻ đã hiểu rõ ý định của bạn mình.

Chương 8

Khoảng tám giờ tối, Quý ròm khều nhỏ Diệp:

- Diệp nè!

- Gì thế anh?

- Nhỏ Văn Châu ấy mà! – Giọng Quý ròm thủ thỉ.

- Chị Văn Châu sao?

- Tội nó ghê.

Lối nói lấp lửng của ông anh khiến nhỏ Diệp không nén được tò mò. Nó liếm môi:

- Chỉ sao mà tội?

Quý ròm buông một câu não nuột:

- Ngày mai có lẽ mình không gặp nó nữa!

- Chỉ đi xa hả?

- Ừ.

- Chỉ đi đâu vậy? – Nhỏ Diệp tiếp tục hỏi dò.

Giọng Quý ròm vẫn rầu rầu:

- Nó đi xuống … âm phủ!

- Cái gì? – Nhỏ Diệp giật thót – Anh nói đùa kiểu gì nghe ớn vậy!

- Tao không đùa! – Quý ròm nghiêm giọng – Tối nay nhỏ Văn Châu phải một mình chống chọi với bọn cướp!

- Eo ôi! – Nhỏ Diệp ôm lấy vai – Sao anh biết?

- Sao lại không biết? – Quý ròm hừ mũi – Nhỏ Văn Châu vừa báo cho tụi tao hồi chiều. Cả tuần nay, đêm nào bọn cướp cũng rình rập quanh nhà nó. Thế là tối nay Văn Châu quyết định sẽ ra mặt!

Nhỏ Diệp thấp thỏm:

- Thế bọn cướp có đông không?

Quý ròm nhìn lên trần nhà:

- Đông lắm! Cả chục tên là ít! Tên nào tên nấy đều cầm lăm lăm dao găm, mã tấu trên tay! Chúng chặt trúng một phát thì mình coi như đầu lìa khỏi cổ!

- Thế thì chị Văn Châu chết mất! – Nghe ông anh "hù dọa" một hồi, nhỏ Diệp tái mặt kêu lên.

- Thì chết chứ sao! – Quý ròm cố cắn chặt môi – Cho nên tao mới bảo là ngày mai trở đi mình sẽ không gặp nó nữa!

Nhỏ Diệp áp tay lên ngực:

- Thế chị Văn Châu chắc chắn sẽ không thoát được sao?

- Thoát thế quái nào được! – Quý ròm cười mũi – Một mình địch lại chừng ấy tên cướp cầm như chết chắc!

Lần thứ hai, Quý ròm cố tình nhấn mạnh chữ "một mình". Lần trước nhỏ Diệp không để ý, nhưng lần này thì nó nghe ra. Nó chớp mắt nhìn ông anh:

- Thế sao bọn anh không giúp chỉ một tay?

Thấy nhỏ em bắt đầu rơi vào bẫy của mình, Quý ròm như mở cờ trong bụng. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ bất lực:

- Tụi tao muốn giúp cũng chẳng giúp được! Mười giờ đêm bọn cướp mới tới. Mà giờ đó thì tao, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đâu có ai ra khỏi nhà được!

- Gay thật! – Nhỏ Diệp nói, vẻ lo lắng.

- Ừ, gay thật đấy! – Quý ròm liền hùa theo.

Nhỏ Diệp chợt sáng mắt lên:

- À, phải rồi! Mình gọi điện thoại báo cho công an! Công am mà ra tay, bọn cướp sẽ bị tóm ngay tắp lự!

Quý ròm hoàn toàn bất ngờ trước đề nghị của nhỏ Diệp. Nó không ngờ câu chuyện lại xoay ra như thế. Loay hoay một lúc, nó mới nghĩ ra cách gỡ bí:

- Tụi tao đã báo công an rồi! Họ bảo tối mốt họ sẽ tới. Nhưng nhỏ Văn Châu lại nôn nóng muốn giải quyết bọn cướp ngay tối nay! Thế mới rắc rối!

- Chậc! Nếu thế thì nguy quá!

Nhỏ Diệp tặc lưỡi lo âu, nó chẳng mảy may nghi ngờ gì về những lời bốc phét của Quý ròm. Nếu nhỏ Diệp biết công an chả bao giờ có cái tác phong lề mề, hẹn lần hẹn lựa như Quý ròm mô tả thì nó không đến nỗi phập phồng đến thế.

Quý ròm kín đáo liếc nhỏ Diệp. Thấy cô em gái bồn chồn đi tới đi lui, hay tay bóp trán, nó mừng rơn, liền thở dài ra vẻ bất đắc dĩ:

- Thực ra thì cũng có một cách cứu nhỏ Văn Châu.

- Cách gì? – Nhỏ Diệp trúng kế ngay.

- Tao phải đến đó! – Quý ròm nói nhanh.

- Không được đâu! – Nhỏ Diệp lắc đầu – Ba mẹ chẳng đời nào cho anh đi ra đường một mình vào giờ đó!

Quý ròm hấp háy mắt:

- Tao lén tao đi, ba mẹ sẽ không biết đâu!

- Anh đi lén? – Nhỏ Diệp sửng sốt.

- Ừ.

- Nhưng làm sao anh có thể lén ra khỏi nhà được? Nếu lén ra được thì anh cũng không thể trở vào được!

- Được, nếu mày giúp tao!

- Em giúp? – Nhỏ Diệp kêu lên, giọng sợ hãi – Eo ôi, em không dám đâu! Ba mẹ hoặc anh Vũ biết thì chết!

- Chả ai biết đâu! – Quý ròm trấn an em – Khoảng chín giờ, tao sẽ lẳng lặng chuồn ra khỏi nhà. Mày lấy chiếc gối ôm đặt lên giường tao rồi lấy mền đắp kín lại, ai hỏi thì mày cứ bảo là tao ngủ rồi. Đợi đến khoảng mười một giờ, mày sè sẹ ra trước sân mở cổng cho tao vào!

Nhỏ Diệp cắn môi nghĩ ngợi, nó có vẻ do dự trước kế hoạch liều lĩnh của ông anh. Thấy vậy, Quý ròm hắng giọng "bồi" luôn:

- Tối nay nhỏ Văn Châu sống hay chết là hoàn toàn tùy thuộc vào quyết định của mày đấy!

- Thôi, được rồi! – Cuối cùng, nhỏ Diệp thở ra – Em sẽ làm theo lời anh. Nhưng … nhưng …

- Nhưng sao? – Quý ròm hồi hộp – Có gì cứ nói đại ra, làm gì mày ngắc nga ngắc ngứ vậy?

Nhỏ Diệp gãi má, rụt rè:

- Nhưng em vẫn không hiểu anh sẽ làm thế nào để giúp chị Văn Châu! Chị Văn Châu võ nghệ đầy mình còn khó bề địch nổi bọn cướp, ốm nhom như anh ăn thua gì!

Giọng lưỡi chê bai của nhỏ em làm Quý ròm tức điên. Nó ưỡn ngực, định khoe khoang "thế võ Oshin" của mình nhưng rồi sực nhớ nhỏ Diệp

từng tận mắt chứng kiến cảnh Văn Châu quật nó nằm thẳng cẳng bữa trước, Quý ròm hết ham khoe mẽ. Nó bèn khỏa lấp:

- Mày ngốc quá! Thắng bại trên "chiến trường" chủ yếu là dựa vào mưu trí chứ đâu phải cậy vào sức lực!

- Mưu trí?

- Chứ sao!

Nhỏ Diệp vẫn chưa an tâm:

- Thế anh có mưu trí gì?

- Tao hả? – Quý ròm gãi gáy – Mưu trí của tao thì nhiều lắm! Chẳng hạn lát nữa, khi bọn cướp kéo tới, tao sẽ … la làng!

Nhỏ Diệp cười hích hích:

- La làng mà la mưu trí!

- Mày chả biết cóc khô gì cả! – Quý ròm sầm mặt – Nghe tao kêu cứu, thế nào các đội dân phòng lảng vảng gần đó và các xe công an tuần tra cũng sẽ ập tới! Thế là bọn cướp bị tóm cổ, Văn Châu sẽ … thoát chết!

Viễn ảnh ông anh vẽ ra sáng sủa đến mức nhỏ Diệp không buồn vặn vẹo nữa. Nó ngoan ngoãn gật đầu:

- Vậy thôi, anh đi đi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm lấm lét dòm quanh và rón rén bước ra cửa. Trước khi quay đi, nó còn cẩn thận dặn:

- Lúc ra cổng đón tao, mày nhớ phải hành động thật khẽ, kẻo bà biết! Ai chứ bà là tỉnh ngủ lắm đấy!

Văn Châu đón Quý ròm ngay góc hàng rào phía ngoài:

- Mình nấp ở đây!

- Không được! – Quý ròm phản đối – Nhỡ thủ phạm đến từ phía này, mình sẽ bị phát hiện ngay!

- Thế phải nấp ở đâu?

Quý ròm chỉ tay qua bên kia đường:

- Mình qua bên kia! Nấp sau trụ đèn ấy!

Hai đứa vội vàng băng qua đường, ngồi thu lu sau cột đèn. Nhưng lâu thật lâu vẫn chẳng có ai xuất hiện. Chỉ có những chiếc ba gác máy thỉnh

thoảng chạy qua, phả khói mù mịt. Quý ròm bị muỗi đốt ba, bốn phát không dám đưa tay đập, sốt ruột càu nhàu:

- Có chắc đêm nay "hắn" sẽ tới không?

- Chắc chứ!

- Sao lâu quá vậy?

- Chờ thêm tí nữa đi! "Con mèo" sắp ra rồi.

Quý ròm thở dài:

- Chỉ mong đó là con mèo thật để khỏi rắc rối!

Quý ròm vừa dứt câu, từ đầu đường đã có năm, sáu bóng người lừ lừ tiến lại. Tướng tá người nào người nấy to lớn, đi đứng khệnh khạng. Bỏ xừ rồi! Chẳng lẽ là bọn cướp thật! Nhớ đến những lời mình vừa dọa nhỏ Diệp, Quý ròm bỗng nghe lạnh toát sống lưng. Người nó bất giác run lên.

Bị đầu gối của Quý ròm chạm vào lưng, Văn Châu ngạc nhiên quay lại:

- Làm gì mà bạn run dữ vậy?

- Lạnh quá! – Quý ròm chối biến – Trời khuya lạnh quá!

Văn Châu tỏ vẻ thương hại cho cái thân hình còm nhom của bạn:

- Cố một tí đi! Quen rồi, sẽ hết thấy lạnh!

Quả nhiên, ngồi thêm một lát, Quý ròm hết thấy lạnh thật! Nhưng chẳng phải do nó "cố" hay do nó "quen". Chính hành tung của những bóng người trước mắt đã làm thay đổi "nhiệt độ" trong người nó. Những bóng đen đó không dừng lại ở cổng nhà ông Văn Châu mà thản nhiên lướt qua luôn. Khi họ đi ngang qua trước mặt, Quý ròm mới nhìn rõ đó là bọn đệ tử của Lưu Linh. Họ ngất ngưỡng bá vai nhau, chân nam đá chân xiêu, người tỏa ra nồng nặc mùi rượu.

- Hú vía, thế mà mình cứ tưởng! Quý ròm thở pào và quyết định "ăn mừng tai qua nạn khỏi: bằng cách cho phép mình thò tay ra sau mông đập muỗi.

Nhưng khi bàn tay Quý ròm đập xuống, con muỗi đã chuồn mất. Còn bàn tay nó thì đột nhiên cứng đơ. Ngay trước cổng nhà ông Văn Châu tự bao giờ đã nhô lên một bóng người nhỏ thó.

Dưới ánh sáng mờ mờ, vàng đục của những ngọn đèn đường từ xa hắt lại, bóng người bí mật nọ nom xám xịt.

Tim đập thình thịch, Quý ròm dán chặt mắt vào cánh cổng, cùi tay khẽ đụng vào lưng bạn. Văn Châu thì thào, không ngoảnh đầu lại:

- Tôi thấy rồi!

Đằng kia, "thủ phạm" không biết mình đã rơi vào "tầm ngắm" của Văn Châu và Quý ròm. Hắn dáo dác nhìn quanh hai, ba lượt và khi không phát giác ra điều gì khả nghi, hắn liền đưa hai tay lên miệng. Ngay lập tức, những tiếng "meo meo" vang lên giữa đêm tối.

Nhớ lại chuyện hôm qua, Văn Châu rít qua kẽ răng:

- Hóa ra mình đã bị hắn lừa! Hừ!

Văn Châu lẩm bẩm với chính mình nhưng Quý ròm vẫn nghe thấy. Nó khẽ lên tiếng an ủi bạn:

- Hắn giả tiếng mèo giống hệt thế kia bố ai mà chẳng nhầm!

Một lát sau, đúng như dự liệu của bọn trẻ, một bóng người từ trong chậm chạp tiến ra. Dù không trông rõ mày mặt, bọn trẻ vẫn biết ngay người đó là ông của Văn Châu.

Những diễn biến tiếp theo giống hệt như những gì Văn Châu nhìn thấy tối qua. Ông bước sát đến cổng, đưa tay sờ soạng cánh cửa sắt, nói khẽ gì đó với người đứng bên ngoài rồi cúi xuống đặt cái gà mên đựng cơm và thức ăn xuống đất.

Tất nhiên hôm qua Văn Châu không trông rõ cái gà mên cũng như không biết ông có nói chuyện với "con mèo" bên ngoài cổng. Nhưng hôm nay, quan sát từ lề đường đối diện, nó trông rõ mồn một.

Bóng người bên ngoài ngồi thụp xuống, nép người vào bụi dâm bụt rậm rạp bên mép cổng và thò tay nhấc lấy cái gà mên, hối hả trút cơm và thức ăn vào chiếc túi ni-lông mang theo. Xong, hắn trả cái gà mên lại chỗ cũ cho ông cầm vào.

Những hình ảnh trước mắt khiến Văn Châu bần thần. Mặc dù Quý ròm và nhỏ Hạnh đã tiên đoán từ trước, khi sự việc xảy ra, nó vẫn cảm thấy bất ngờ. Hàng loạt những câu hỏi nảy ra trong cái đầu óc đơn giản của nó khiến nó cảm thấy mọi thứ đột nhiên rối tung. Nó ngoảnh cổ ra sau, xao xuyến hỏi:

- Mình có cần chạy ra bắt quả tang không?

Quý ròm không phải là người trong cuộc, nó tỉnh táo hơn Văn Châu. Hơn nữa, nó đã từng cùng với Tiểu Long, và nhỏ Hạnh tham gia nhiều "vụ án", từ chuyện khám phá những bí mật quanh bài thơ kỳ quặc trên vách chùa Phật nằm đến việc điều tra xem Văn Châu là … con trai hay con gái, nên với những chuyện như thế này dù sao nó cũng có "kinh nghiệm" hơn cô bạn "non nớt" của mình.

- Cứ ngồi im! Đừng làm ông hoảng sợ! – Quý ròm suỵt khẽ – Đây đâu phải là chuyện trộm cướp mà cần bắt quả tang!

- Chẳng lẽ mình ngồi hoài ở đây? – Văn Châu lại ngớ ngẩn hỏi, đầu óc nó vẫn chưa hết choáng váng.

- Mình sẽ theo dõi tên kia! – Quý ròm hắng giọng phán, từ khi phát hiện "bọn cướp" chỉ là một tên lóc chóc, nom còn ốm yếu hơn mình, Quý ròm bỗng "oai vệ" hẳn lên – Đợi nó rời khỏi cổng, mình sẽ âm thầm bám theo!

Nghe vậy, Văn Châu không hỏi nữa. Nó quay đầu lại và ngồi im giương mắt theo dõi nhất cử nhất động của "đối phương".

Nhân vật bí mật nọ hành động rất nhanh. Nhoáng một cái, hắn đã trút xong mọi thứ vào túi của mình và hấp tấp rời khỏi chỗ nấp chạy vụt về phía cuối đường.

Sợ bị lộ hành tung, đợi hắn đi một quãng khá xa, Văn Châu và Quý ròm mới lặng lẽ đuổi theo.

Đối thủ vừa đi vừa chạy lúp xúp, tốc độ không nhanh lắm nhưng vì ban đêm đường xá vắng vẻ, Quý ròm và Văn Châu không dám theo sát. Chúng vừa men theo bóng tối của các hàng hiên vừa căng mắt nhìn, lòng nơm nớp cứ sợ mất dấu đối phương.

Quẹo tới cua đường thứ ba, đang đi Quý ròm đột nhiên cảm thấy có một vật gì đó chạm mạnh vào cẳng chân. Thần hồn nát thần tính, nó hoảng hốt nhảy cẫng lên, miệng hét tướng quên cả cảnh giác:

- Bỏ xừ rồi! Coi chừng phía sau!

Văn Châu phản xạ nhanh như chớp. Nó quay phắt người lại, co tay thủ thế. Nhưng rồi nó thõng tay xuống ngay, mặt thộn ra:

- Có gì phía sau đâu!

Quý ròm vẫn chưa hết hoảng sợ:

- Hình như vừa rồi có ai gạt chân tôi!

Vừa nói nó vừa nhìn xuống đất:

- Ủa, mày đấy hả, Tai To?

Văn Châu cũng vừa nhìn thấy con chó:

- Con cún này là của nhà Hạnh mà! Sao nó lại ra đây?

Thấy Quý ròm và Văn Châu nhận ra mình, con Tai To rít lên mừng rỡ, đuôi vẫy lia lịa. Hóa ra nãy giờ nó vẫn âm thầm chạy theo sau hai đứa trẻ.

- Chủ mày đâu?

Quý ròm bỗng hỏi, và nó nghi hoặc đảo mắt dáo dác dòm quanh. Chẳng lẽ nhỏ Hạnh lại có thể ra ngoài vào giờ này?

Như để trả lời Quý ròm, một bóng người từ từ nhô đầu ra đằng sau gốc me cổ thụ ven đường. Hóa ra không phải nhỏ Hạnh, mà là thằng Tùng.

- Trời đất! – Quý ròm sửng sốt – Em ra đây hồi nào vậy?

- Em đi theo anh từ nãy! Hồi chiều nghe anh hẹn với chị Văn Châu, thế là em quyết định … tới xem! – Tùng ấp úng đáp.

Quý ròm tròn mắt:

- Khi nãy em nấp ở đâu sao tụi anh không thấy?

- Em nấp chỗ cột đèn kế cột đèn anh với chị Văn Châu nấp!

Câu trả lời của thằng Tùng khiến Quý ròm dở khóc dở cười. Nó chợt nhớ đến chuyện con chim và người thợ săn. Con chim rình bắt con ve, không biết người thợ săn đang rình bắn nó, trong lúc đó người thợ săn lại chẳng hay có một con cọp đang nấp trong bụi cây chuẩn bị vồ mình. Cũng may thằng Tùng không phải là người thợ săn hay con cọp.

Quý ròm lom lom vào mặt Tùng:

- Em ra đây ở nhà có ai biết không?

- Không.

Quý ròm giật thót:

- Ngay cả chị Hạnh cũng không biết?

- Dạ không! – Tùng nuốt nước bọt – Em lẻn ra một mình!

Lời thú nhận của thằng oắt làm Quý ròm tá hỏa. Mặt nó méo xẹo:

- Thế này thì chết mất! Ba mẹ em mà biết thì em chỉ có tét đít!

- Ba mẹ em không biết đâu! – Giọng Tùng tự tin – Lúc ra khỏi nhà, em bấm ổ khóa bên ngoài. Lát nữa em sẽ tự mở cửa sè sẹ đi vô!

Rồi nó hớn hở khoe:

- Em có đem theo chìa khóa đây nè!

Thấy Tùng thọc tay vào túi định rút xâu chìa khóa ra để "minh họa", Quý ròm lật đật xua tay:

- Thôi, thôi, khỏi!

Rồi nó quay sang Văn Châu mãy giờ vẫn đứng trố mắt bên cạnh:

- Giờ tính sao Văn Châu? Có nên cho nó đi theo không?

Nghe Quý ròm hỏi vậy, Tùng giãy nãy:

- Cho em đi theo với! Cho em theo với!

- Thôi, được rồi! – Văn Châu cười – Đã lỡ đi theo tới đây thì đi luôn! Nhưng nhớ phải tuyệt đối giữ im lặng và nhất là không được tự tiện làm bất cứ chuyện gì đấy!

- Dạ, dạ, được mà! – Tùng rối rít – Em sẽ chẳng làm gì đâu! Em chỉ đứng xem thôi!

Cái thằng! Mình đi truy tìm sào huyệt "bọn cướp" mà nó cứ làm như mình đi biểu diễn ca nhạc không bằng! Xem với lại xiếc, đúng là trẻ con! Quý ròm nhủ bụng và hừ giọng nói thêm:

- Nhưng nhớ lần này là lần cuối cùng đấy nhé! Lần sau đi đâu phải được đồng ý của ba mẹ đàng hoàng, nếu không bọn anh sẽ không cho em đi theo đâu đấy!

Nói xong, Quý ròm bỗng khụt khịt mũi, ngó lơ chỗ khác. Nó sực nhớ tối nay nó lẻn ra đây cũng chẳng hề được "ba mẹ đồng ý" tẹo nào cả.

- Ối! – Đang ngượng ngùng quay mặt đi, Quý ròm bỗng tái mặt kêu lên – Tên kia biến đi đâu rồi?

Văn Châu cũng vừa kịp nhận ra sự biến mất đột ngột của đối phương.

- Bỏ xừ rồi! Kiểu này thì công toi!

- Mình ầm ĩ cứ như họp chợ thế này, chắc hắn đã trốn từ đời tám hoánh! – Quý ròm than thở, giọng xuôi xị.

- Đừng lo! – Tùng bình tĩnh chen lời – Mình còn có con Tai To đây mà sợ gì!

Nói xong, nó ngồi thụp xuống vỗ vỗ lên lưng Tai To:

- Tai To! Tên khi nãy đi đường nào rồi, mày tìm xem!

Nãy giờ lẩn quẩn mãi một chỗ với cậu chủ nhỏ, có lẽ Tai To nóng ruột và chồn chân lắm. Nên Tùng vừa ra lệnh chưa dứt câu, nó đã phóng vọt lên trước, hăm hở dẫn đường.

Bọn trẻ lập tức đi theo.

Tai To dẫn bọn trẻ đi lâu thật lâu, quanh quanh quẹo quẹo. Nhưng bóng dáng đối phương vẫn bặt vô tăm tích.

Đi một hồi, vừa mỏi chân vừa sốt ruột, Quý ròm quay sang Tùng:

- Mũi con Tai To có thính không vậy hở Tùng?

- Anh yên chí! Nó không bao giờ …

Đang nói, mặt Tùng bỗng dưng nghệt ra.

- Em sao vậy?

Hỏi xong, mặt Quý ròm cũng liền nghệt ra theo. Nó vừa kịp nhận ra con đường mà tụi nó đang đi là con đường dẫn về nhà Tùng. Mãi một lúc, Quý ròm mới mở miệng được:

- Thế này là thế nào hở Tùng?

- Em cũng chẳng biết! – Tùng vẫn chưa hết bàng hoàng.

Văn Châu ngập ngừng nhìn Tùng:

- Hay là Tai to không hiểu mệnh lệnh của em?

Tùng không trả lời câu hỏi của Văn Châu. Mà ngoác miệng gọi:

- Tai To! Lại đây bảo nào!

Đang mê mải dò tìm, nghe gọi, Tai To hơi có vẻ bực mình nhưng nó vẫn co giò phóng lại.

Tùng ôm lấy cổ chú cún:

- Tao bảo mày theo dấu "kẻ địch", sao mày lại dẫn về nhà? Mày có khùng không vậy?

Tai To cựa quậy trong tay Tùng như muốn vùng ra, nhưng rồi không thoát được, nó chồm lên thè lưỡi liếm mặt cậu chủ ra vẻ muốn nói ta đây chẳng khùng một chút nào, mau thả ta ra đi.

Rốt cuộc chẳng biết làm gì. Tùng đành thả Tai To ra. Vừa thoát khỏi tay chủ, Tai To phóng vèo vèo lại chỗ cũ, rồi vừa chúi mũi đánh hơi nó vừa ngoái đầu lại chỗ bọn trẻ đứng, kêu lên rin rít vẻ nóng nảy.

- Nó giục mình đấy! – Tùng tặc lưỡi – Kệ, cứ theo nó một đoạn nữa xem sao!

Văn Châu và Quý ròm chẳng còn cách nào hơn là tiếp tục lẽo đẽo đi theo Tai To, lòng cầu mong cho nó đừng rẽ ngoặt vào cầu thang dẫn lên nhà nhỏ Hạnh.

Tai To không quẹo về nhà thật. Bọn trẻ mừng quýnh khi thấy lúc đi ngang qua nhà, Tai To vẫn phớt lờ, thản nhiên đi tiếp.

Quý ròm thở phào:

- Như vậy tên khi nãy đích thị chạy ngang qua đây!

- Thấy chưa! – Tùng được kịp khoe khoang – Em đã bảo con Tai To thính mũi số dách mà anh không tin!

Quý ròm vừa rồi đâu có bảo là không tin, nhưng nó chẳng buồn cãi. Thấy Tai To không để mất dấu đối phương là nó mừng rồi.

Đi khỏi nhà nhỏ Hạnh một quãng, Tai To bất thần quẹo trái.

Quý ròm kêu khẽ:

- Nó đi về phía kinh Tàu Hủ!

Quả thật, một lát sau bọn trẻ đã ở bên bờ kinh, trong gió đã thoang thoảng mùi bùn.

Tai To vẫn cắm đầu lầm lì đi miết. Nó kiên trì rảo dọc theo dãy nhà chông chênh ken dày sát mép nước.

Trong khi bọn trẻ đang lo âu tự hỏi không biết Tai To có nổi hứng dẫn bọn nó đi lang thang ngoài đường cho đến tận sáng hay không thì Tai To đột ngột dừng chân trước một chiếc "cầu ván" thấp lè tè gồm những tấm gỗ dài bắt hờ hững trên những chiếc cọc nhô lên từ dưới dòng nước đen sì, đặc quánh.

Sau khi quay lại như tỏ ý bảo bọn trẻ đi theo, Tai To thận trọng đặt chân lên "cầu". Cầu có nhiều nhánh, de ngang rẽ dọc. Nhưng Tai To đã có chủ định. Nó cứ phăm phăm đi thẳng tới căn nhà nhỏ nằm phía trái.

Gọi căn nhà này là căn lều thì đúng hơn! Nó nhỏ tí, cũ kỹ và xiêu vẹo. Mái tôn thủng lỗ chỗ, phải bọc ngoài bằng giấy dầu, còn những tấm phên đan thì mốc meo, thưa rỉnh thưa rẻo, gió luồn vào thông thốc.

Tùng suýt khẽ ra hiệu cho Tai To im lặng rồi bước lại cạnh Văn Châu và Quý ròm nheo mắt nhìn qua kẽ phên hở.

Trong nhà chẳng có đồ đạc gì nhiều nhưng chỗ ăn, chỗ ngủ, chỗ nấu nướng đều dồn vào một nơi nên nom vẫn rất chật chội.

Trên chiếc chõng tre ọp ẹp, một con nhỏ khoảng tám, chín tuổi đang ngồi tựa lưng vào vách, mặt mày buồn thiu, xanh mét như vừa ốm dậy.

Một thằng bé lớn hơn nó vài ba tuổi, có lẽ là anh nó, ngồi mé bên mép giường, một tay bưng cây đèn hột vịt, tay kia chìa tô cơm đến trước mặt nó, âu yếm nói:

- Em ăn đi! Hôm nay có thức ăn ngon lắm!

- Anh lại gặp ông nữa ư? – Đôi mắt con bé vụt long lanh.

Thằng nhóc gật đầu:

- Ừ. Ông tốt bụng lắm! Ông giống hệt như ông Bụt mình vẫn nghe kể! Ông thích giúp đỡ những người nghèo khổ!

Mặt con bé lộ vẻ bâng khuâng:

- Thế ông sẽ giúp anh em ta đến bao giờ?

- Đến chừng nào em khỏe hẳn! Lúc đó anh lại đi làm để nuôi em!

Rồi sợ nhỏ em nghĩ vẩn vơ, thằng anh ấn tô cơm vào tay em:

- Em ăn đi rồi đi ngủ!

- Thế còn anh?

- Anh ăn rồi!

Thằng nhóc vừa đáp vừa quay mặt đi chỗ khác.

Con bé không hỏi nữa, nó lặng lẽ và cơm. Nhưng con bé không ăn được nhiều, cũng có thể nó chẳng buồn ăn. Ăn khoảng được lưng chén cơm, nó đặt chiếc tô xuống chõng:

- Em không ăn nữa đâu!

Thằng anh cúi nhìn tô cơm còn đầy, năn nỉ bằng giọng dịu dàng:

- Em ráng ăn nhiều thêm một tí nữa đi! Ăn như mèo thế kia bao giờ em mới khỏe lại được!

Con bé vẫn uể oải lắc đầu.

Thằng anh nhìn đăm đăm vào mặt em một hồi rồi khẽ chép miệng:

- Ăn đi em! Nếu em cố ăn, anh sẽ tìm cho bằng được Út Cưng về cho em!

Nghe nhắc đến Út Cưng, con bé bỗng vùng vằng. Mặt nó xịu xuống"

- Anh phải tìm Út Cưng về trước! Nhìn thấy Út Cưng là em khỏe lại liền!

- Em yên tâm! Ông đã hứa tìm giúp anh em ta rồi! Chẳng bao lâu nữa Út Cưng sẽ trở về!

Thằng anh vội vã đáp và lần này nó quay mặt về phía bức vách bọn trẻ đang nấp. Mặt nó trông dàu dàu đến tội. Bọn trẻ còn nghe nó buông một tiếng thở dài.

Tùng không nén được cảm xúc, nó khều Quý ròm:

- Tội nghiệp anh em nó quá anh ạ!

- Ừ.

- Chắc là em tụi nó đi lạc!

Quý ròm lại "ừ". Nó cũng cảm thấy bùi ngùi không kém. Ngần ngừ một lát, nó quay sang Văn Châu:

- Giờ tính sao?

- Theo bạn thì sao? – Văn Châu bối rối hỏi lại.

- Bạn nói ý bạn trước đi! – Quý ròm mỉm cười – Bạn là cháu nội của Bụt mà lại!

Văn Châu cũng cười. Và quyết định:

- Mình cứ gặp thằng bé rồi hẳng hay!

Văn Châu vừa nói xong, Quý ròm chưa kịp có ý kiến, thằng Tùng đã láu táu đưa tay gõ bồm bộp vào vách.

Chương 9

Đó là một gia đình nghèo trôi giạt. Người mẹ mất đã lâu, ba cha con sống lang thang nhiều năm trước khi tấp vào ven kinh Tàu Hủ, được một người hàng xóm hảo tâm nhường cho cái buồng tắm hư hỏng chờ tháo dở, làm nơi độ nhật.

Cả ba cha con đều sống bám vào các bãi rác. Với chiếc túi vải trên vai và cù móc trên tay, cả ba suốt ngày lặn hụp trong các đống rác rưởi hôi tanh, bươi móc nhặt nhạnh các thứ chai lọ, hộp thiếc còn dùng được, các loại bao ni-lông, dép đứt, các thứ thau nhựa đã nứt toác nhưng vẫn có những người mua lại để nấu chảy, tái chế …

Cho đến ngày người cha mệt mỏi ngủ quên ngoài bãi xe chở rác đêm vô tình cán chết, sau khi ôm nhau khóc đến sưng cả mắt, hai đứa bé mồ côi quyết định giã từ luôn cái nghề kiếm ăn bấp bênh và lắm rủi ro này.

Thằng anh hì hục đóng một chiếc thùng gỗ, sau đó hai anh em moi hết túi quần túi áo gom được ít tiền còm đem mua hai hộp xi-ra và một cái bàn chải. Từ đó thằng anh ngày ngày lang thang qua các đường phố tập tễnh hành nghề đánh giày, chịu đủ thứ kèn cựa, hà hiếp kể cả đánh đập của các băng nhóm lỏi tì, để cắn răng kiếm tiền nuôi em.

Nhưng thằng anh đi làm chẳng bao lâu thì con em ngã bệnh, một phần do hít thở không khí ô nhiễm ở bãi rác lâu ngày nhưng phần chính là do chấn động bởi cái chết đột ngột của người cha.

Thiếu tiền chạy chữa, thằng anh phải giấu em đem con Út Cưng đi bán để có tiền lo liệu thuốc men cho em.

Nhỏ em khỏi bệnh, nhưng khi hay ra Út Cưng đã bị đem bán, nó đâm ủ rũ từ sáng đến tối, chẳng buồn ăn uống. Thằng anh lo sợ, đành nhét chiếc thùng gỗ vào gầm giường, suốt ngày lủi thủi ở nhà an ủi, chăm sóc em.

Nghề đánh giày tuy không kiếm tiền được bao lăm nhưng không có nó, hai anh em chẳng biết đào đâu ra cái ăn. Không đành lòng nhìn con em nằm mọp trên giường, một trưa nọ thằng anh lẻn ra khỏi nhà. Bụng lép kẹp, nó đi vòng vèo qua các phố, mắt đảo xuôi đảo ngược, cố nghĩ cách tìm một chút gì đó bỏ bụng và đem về cho em.

Đang vô kế khả thi, trong lúc lững thững đi ngang qua trước cổng nhà nọ, thằng bé chợt nhìn thấy một người phụ nữ xách chiếc gà mên từ trong

ngôi biệt thự đi ra. Chiếc gà mên này chắc hẳn đựng đồ ăn! Thằng bé nuốt nước bọt nghĩ, mắt vẫn không ngừng láo liên dò xét.

Nó thấy người phụ nữ nọ đem chiếc gà mên đến căn nhà nhỏ góc vườn, một chốc lại quay về tòa biệt thự, lần này đi hai tay không.

Tưởng tượng đến những món ăn trong chiếc gà mên, thằng bé nghe bụng mình sôi lên. Nó nhìn đăm đăm vào căn nhà vắng vẻ, thầm nhủ chắc trong nhà không có ai. Thế là một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong đầu: phải đánh xoáy chiếc gà mên kia!

Đói quá hóa liều, thằng bé loay hoay bám cổng trèo lên. Lọt được vào bên trong, nó liền khom mình lần đến căn nhà nọ, quanh ra phía cửa sau.

Kể đến đây, thằng bé ngập ngừng đưa mắt liếc bọn Quý ròm. Nó là đứa trẻ cù bơ cù bất, một quãng đời dài sống trên bãi rác, gặp lúc quẫn bách thỉnh thoảng cũng mở miệng xin ăn, nhưng chưa bao giờ nó là kẻ trộm. Hôm đó, không hiểu ma xui quỉ khiến thế nào, nó lại nảy ra ý định trèo cổng vào đánh thó chiếc gà mên. Lại vào ngay nhà ông của Văn Châu là "cái thằng" đang đứng khoanh tay chăm chú trước mặt nó.

Khi nãy, lúc bọn Quý ròm xuất hiện, thằng bé vô cùng kinh hãi. Nhưng khi Văn Châu ôn tồn trấn an và ngoắc nó ra đường nói chuyện, nó mới hoàn hồn và bình tĩnh đi theo. Nội chuyện bọn trẻ lạ mặt này rủ nó ra khỏi nhà, không muốn cho em gái nó nghe thấy những hành vi không hay của nó, đủ khiến thằng bé cảm động và lập tức nó tin ngay đây là những người tử tế.

Khi cả bọn lên tới mặt đường, Văn Châu giới thiệu ngay mình là ai, không úp mở. Nó cũng nói huỵch toẹt luôn bọn nó đã theo thằng bé tới tận đây trong trường hợp nào.

Văn Châu chỉ nói vậy thôi. Nó không hỏi, cũng không "điều tra" gì thêm. Nhưng thằng bé giật thót và nó hiểu ngay mình cần phải làm gì.

Thế là bằng một giọng đứt khúc và không ngừng khụt khịt, nó bùi ngùi kể cho bọn trẻ nghe về những gì đã xảy ra, theo một tuần tự mà không cần sắp xếp nó vẫn có thể kể một cách mạch lạc. Nhưng khi kể đến đoạn thủ vai kẻ trộm thì nó bỗng đăm ra ấp úng.

- Em cứ kể tiếp đi! Đừng ngại! – Văn Châu nói bằng giọng dịu dàng, cuộc đời của thằng bé khiến lòng nó mềm hẳn đi.

- Thế là em lần vào theo cửa bếp! – Thằng bé ngượng ngùng đưa tay cào lên mớ tóc bù xù – Nhưng không ngờ trong nhà lại có người!

- Đó là ông của tôi đấy! – Văn Châu mỉm cười – May cho em, hôm đó nhằm vào mấy ngày Tết, khách khứa nhiều nên chị Thắm phải về phụ bên ba mẹ tôi! Nếu chị Thắm có mặt ở đó thì gay go to rồi!

Hóa ra người phụ nữ xách gà mên là chị Thắm! Thằng bé nghĩ thầm và bất giác đỏ mặt lên.

- Rồi sao nữa? – Quý ròm thấy câu chuyện bị ngắt quãng, sốt ruột giục.

Thằng bé chớp mắt nhìn Văn Châu.

- Vào được trong nhà, em sè sẹ đi lần lên trên. Nhưng vừa ló đầu ra khỏi bức rèm, em bỗng giật bắn cả người khi nhác thấy một bóng người đang ngồi xếp bằng trên phản. Lập tức em liền đứng im thít, thậm chí không cả thở. Trong khi em đang tính kế quay lui thì ông của anh thình lình buột miệng "vào đây bằng cách nào thế?" Nghe vậy, em càng run bắn. Ông nói trổng không nên thoạt đầu em dáo dác nhìn quanh em tưởng ông hỏi ai. Nhưng khi phát hiện trong nhà ngoài ông và em không còn một người nào khác thì em biết ngay là ông hỏi em. Em vừa sợ hãi lại vừa ngạc nhiên. Từ đầu đến cuối, em hành động rất thận trọng không hề phát ra một tiếng động nhỏ vậy mà không hiểu sao không quay đầu lại ông vẫn biết em đang ở trong nhà. Lúc đó quýnh quá, thay vì chuồn lẹ, em lại lắp bắp "Dạ, cháu … cháu … trèo cổng vào ạ!". Ông vẫn nhìn thẳng ra phía trước, bình thản hỏi: "Thế cháu định trộm gì trong nhà ông thế?"

Khổ nỗi, ông càng bình tĩnh thì em càng hốt. "Dạ, cháu định trộm … cái gà mên ạ! Cháu đói quá!". Ông liền hỏi "Thế ba mẹ cháu đâu?" "Mẹ cháu mất lâu rồi ạ! Ba cháu cũng vừa mới mất!", em đáp và không kềm lòng được, em kể kể sơ qua hoàn cảnh của em cho ông nghe. Nghe xong, ông im lặng một lát rồi bảo "Cháu lấy cơm trong gà mên mà ăn cho đỡ đói". Em hỏi "Cơm này này phần của ông ạ?" Ông trấn an "Cháu cứ ăn đi! Ăn một nửa, một nửa gói về cho em! Ông sẽ bảo người nhà đem đến cho ông phần cơm khác!". Đang đói lả, thế là em làm theo lời ông. Ăn xong, em cám ơn và chào về thì ông chợt nói "Ông không có tiền bạc gì để giúp cháu. Chỉ cơm nước là sẵn. Chừng nào cháu chưa thể đi làm thì mỗi ngày cứ đến đây, ông sẽ để phần cơm cho anh em cháu". Em đang còn ngỡ ngàng thì ông dặn tiếp "Nhưng chớ đến ban ngày như hôm nay, coi chừng có người bắt gặp!

Cháu nên đến khoảng mười giờ tối trở đi! Đứng ngoài cổng làm hiệu gọi ông, ông sẽ ra" …

Câu chuyện càng lúc càng rõ ràng và khi thằng bé kể đến đây thì mọi chuyện đã hoàn toàn sáng tỏ. Văn Châu thở phào và tự dưng cảm thấy thương ông quá thể. Ông đã già yếu, lại mù lòa, bây giờ sống bằng sự chu cấp của dâu con nên hay lo nghĩ. Ngay cả một nghĩa cử như vậy ông cũng làm lén lút giữa đêm hôm, sợ người chung quanh hay biết. Thật là tội cho ông quá!

Quý ròm có lẽ cũng đang nghĩ đến ông. Nên nó vụt hỏi thằng bé:

- Thế em có biết là ông bị loà không?

- Ôi, ông bị lòa ư? – Thằng bé kêu lên bàng hoàng – Thế thì em không biết! Hôm lẻn vào nhà, em hãi quá nên không dám nhìn thẳng mặt ông. Những tối hôm sau, thấy ông sờ soạng, em chỉ nghĩ là ông mắt kém, lại trời tối, chứ chẳng biết là ông chẳng nhìn thấy gì! Ôi, nếu biết thế thì em chả nghe lời ông để ông phải vất vả như thế làm gì!

Giọng thằng bé ngập tràn hối hận. Rồi nó vùng nói thêm, vẻ quả quyết:

- Từ ngày mai, em sẽ chẳng đến làm phiền ông nữa đâu!

Văn Châu đặt tay lên vai thằng bé, giọng khẽ khàng:

- Không làm phiền ông thì đúng rồi! Nhưng đến thì vẫn cứ đến, hiểu chưa?

- Đến làm gì cơ? – Thằng bé không hiểu.

Văn Châu mỉm cười:

- Đến gặp tôi! Tôi sẽ thay ông "tiếp tế lương thực" cho em! – Rồi nó nheo nheo mắt nhìn thằng bé – Đến gặp tôi thì đến vào ban trưa và không cần phải kêu "meo meo" đâu!

Và trước vẻ mặt sượng sùng pha lẫn cảm động của thằng bé, Văn Châu quay sang Quý ròm vui vẻ hắng giọng:

- Thế là xong! Tụi mình về!

Nhưng Quý ròm chưa kịp quay lưng thì thằng Tùng đã thò tay níu lại:

- Khoan đã anh Quý!

Đối với Văn Châu và Quý ròm thì "vụ án" coi như xong nhưng với Tùng thì vẫn còn dây dưa một tẹo. Vì vậy khi Quý ròm ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nó nhanh nhẩu nhắc:

- Còn vụ Út Cưng gì gì đó!

À! Chuyện đó mình đã định hỏi từ đầu mà lại đểng đoảng quên khuấy đi mất! Quý ròm đưa tay gõ trán và tặc lưỡi quay sang thằng bé:

- Còn chuyện đứa em út của em thì sao?

Thằng bé ngơ ngác:

- Đứa em út nào ạ? Em có còn đứa em nào nữa đâu!

Câu trả lời của thằng bé khiến bọn trẻ chưng hửng:

- Chứ còn Út Cưng nào đó! – Văn Châu nhíu mày.

- À! – Thằng bé lại bối rối cào lên mớ tóc – Đó không phải là đứa em nào cả! Đó chỉ là một con …

Thằng bé chưa nói dứt câu, Tùng đã vọt miệng ra vẻ hiểu biết:

- Em hiểu rồi! Út Cưng chắc cũng giống như Tai To thôi! Đó là một con chó phải không?

- Không phải! – Thằng bé buồn bã lắc đầu – Út Cưng không phải là một con chó, mà là một con sáo! Em gái của em rất thương con sáo này nên thường gọi nó là Út Cưng! Vì vậy khi biết em lén đem con sáo đi bán để lấy tiền mua thuốc, nhỏ em của em buồn đến mức chẳng thiết ăn uống gì nữa!

Trong một thoáng, bọn trẻ vội vã đưa mắt nhìn nhau, mặt đứa nào đứa nấy đầu sửng sốt. Chẳng lẽ chuyện lại liên quan đến con sáo nhỏ Hạnh vừa mới mua?

- Em bán con sáo khi nào? – Quý ròm hấp tấp hỏi.

- Em bán cách đây khoảng mười hôm rồi!

- Bỏ xừ rồi! Không khéo đúng là con sáo của bọn mình! Quý ròm thót bụng lại:

- Thế em bán con sáo tại đâu?

Không hiểu tại sao anh chàng này lại hỏi han kỹ lưỡng thế, thằng bé hơi lộ vẻ ngạc nhiên nhưng nó vẫn thật thà đáp:

- Em bán tại công viên Lam Sơn!

Tới đây thì Quý ròm không còn hồ nghi gì nữa. Nó khịt khịt mũi:

- Đó là một con sáo biết nói phải không?

- Ủa, sao anh biết? – Thằng bé trố mắt.

Quý ròm nhún vai:

- Anh chỉ đoán vậy thôi!

Rồi nó thở dài, vẻ tiếc nuối:

- Anh nghĩ rằng trước sau gì nhỏ em của em cũng sẽ gặp lại Út Cưng!

- Em cũng mong như vậy! – Thằng bé nói, mặc dù nó có vẻ không tin tưởng vào điều đó.

- Nhất định là như vậy!

Tùng đột ngột chen lời. Giọng điệu chắc như đinh đóng cột của nó khiến thằng bé vô cùng cảm động. Thằng bé không biết khi quả quyết như vậy, Tùng cảm thấy lòng mình đau nhói. Nó rất yêu con sáo. Nó biết khi nó nói như vậy có nghĩa là sắp tới nó sẽ chẳng còn được nghe con sáo "Xin chào" hoặc láu lỉnh "Sáng rồi, ngụ đi" nữa. Vắng cái miệng ra rả của con sáo, nhà nó sẽ buồn tênh. Nhưng Tùng không thể làm khác. Nó đã nhìn thấy đứa con gái trạc tuổi nó ngồi thu lu trên giường, mặt mày ủ dột trông đến tội.

Lòng buồn vui lẫn lộn, trên đường về Văn Châu và Quý ròm hỏi gì Tùng cũng chỉ đáp qua loa, chiếu lệ. Nó chỉ muốn làm thinh lẽo đẽo đi theo Tai To cho đến tận nhà.

Chương 10

Sáng sớm, Quý ròm còn chưa tỉnh ngủ, nhỏ Diệp đã cầm mép chăn giật đùng đùng:

- Dậy! Dậy! Sáng rồi!

Quý ròm đổ quạu, đập chân xuống giường một cái "rầm":

- Cái con ngốc tử này! Mày làm gì thế?

- Đập anh dậy chứ làm gì! Tối hôm qua anh chẳng bảo sáng nay anh sẽ dậy sớm để thuật cho em nghe "chuyện đó" là gì!

Cái miệng bô bô của nhỏ Diệp khiến Quý ròm không dám nấn ná. Nó tung chăn ngồi dậy và nhìn nhỏ em bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Mày có vặn nhỏ cái "đài" của mày lại đi không, đồ ngốc!

Lúc bình thường, bị ông anh mắng là "đồ ngốc", nhỏ Diệp sẽ tru tréo ngay. Nhưng hôm nay bẩy được Quý ròm ra khỏi giường lúc sáu giờ sáng là một thành tích vô tiền khoáng hậu nên nhỏ Diệp không thèm chấp nhất làm gì ba chuyện "lặt vặt" đó. Nó toét miệng cười:

- Ai bảo anh cứ nằm lì chi!

Quý ròm không thèm đôi co. Nó cau có lê dép lẹp xẹp xuống nhà sau rửa mặt.

Chả là tối hôm qua, Quý ròm mò về nhà trễ hoắc. Nhỏ Diệp buồn ngủ díp cả mắt nhưng phải ráng thức đến gần mười hai giờ khuya để mở cửa cho ông anh vào. Vậy mà nó mới mở miệng hỏi thăm một câu, Quý ròm đã gạt phắt "Đi ngủ đi! Sáng mai tao dậy sớm tao kể cho nghe!". Vì vậy mới xảy ra cái chuyện mới sáng bảnh mắt, nhỏ em đã lại giường ông anh khua khoắng ầm ĩ khiến Quý ròm mặt sưng một đống.

Một lát sau, Quý ròm xồng xộc đi lên:

- Sao, hỏi gì hỏi lẹ lên, tao còn đi học!

- Anh chỉ phịa! Trường em vẫn còn nghỉ Tết kia mà!

Quý ròm nhăn mặt:

- Mày chả biết gì hết cũng nói! Trường cấp hai phải khác trường cấp một chứ! Tụi tao là người lớn, đâu có nghỉ lâu như trẻ con tụi mày!

Thấy ông anh giở giọng trịch thượng, nhỏ Diệp ức lắm. Nhưng sợ "hao hụt" khoản thì giờ quí báu, nó nén giận đi ngay vào đề tài chính:

- Thế tối hôm qua anh có gặp bọn cướp không?

- Hỏi với chả han! – Quý ròm hừ mũi – Đi bắt cướp mà không gặp bọn cướp thì còn gặp ai!

- Thế rồi sao nữa?

- Sao là sao?

- Thế gặp bọn cướp thì anh làm gì?

- Thì xông vào đánh nhau chứ còn làm gì! – Quý ròm vung tay – Chẳng lẽ lại giương mắt ra ngó?

Nhỏ Diệp vặn ngay:

- Anh bảo hơn nhau ở chỗ mưu trí sao anh còn xông vào đánh nhau? Anh không "la làng" sao?

Quý ròm giật thói. Nó lúng túng đưa tay gãi má:

- La làng hả? Ờ, có, có! Tao có la! Nhưng chả ai nghe thấy cả! Thế là tao đành phải ra tay! Đánh nhau một hồi, bọn cướp bỏ chạy hết ráo!

- Anh lại phịa! – Nhỏ Diệp cười khì – Làm sao anh có thể đánh thắng bọn cướp được!

- Đâu phải mình tao đánh! – Quý ròm cố chống chế – Có Văn Châu nữa chi! Nó lo đánh phía trên, còn tao bò lom khom dưới đất … ngáng cẳng địch thủ! Bọn cướp bị tao ngáng té lịch bịch, chúng hoảng vía dông tuốt!

- Xạo ơi là xạo! – Nhỏ Diệp lại ôm bụng cười ngặt nghẽo – Anh mà bò lổm ngổm dưới đất, bọn cướp đạp cho một phát là bẹp dúm như con gián ấy chứ!

Giọng lưỡi nhạo báng của nhỏ Diệp làm Quý ròm đỏ mặt tía tai. Nó đùng đùng bỏ đi:

- Mày la xạo thì thôi! Tao đi học đây!

- Nè, nè …

Nhỏ Diệp hớt hải kêu. Nhưng Quý ròm vẫn một mực giả điếc. Nó lẳng lặng đi thay đồ, soạn tập và hối hả ôm cặp phóng vù ra cửa. Thực ra, Quý ròm chỉ làm bộ thế thôi. Nó chả giận gì nhỏ Diệp. Nó vội vã đến mức bỏ cả

bữa ăn sáng bà đã bày sẵn trên bàn chẳng qua nó sợ nấn ná một hồi, nhỏ Diệp hạch tới hạch lui, nó sẽ hết đường nói dóc.

Tiểu Long và nhỏ Hạnh đón Quý ròm ngay trước cổng trường.

- Sao rồi? – Cả hai cái miệng cùng hỏi.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh, thấy bạn mình mặt mày bồn chồn thấp thỏm, nó biết hành tung của thằng Tùng tối hôm qua đã không bị phát hiện và thằng này sau khi trở về trót lọt cũng khôn hồn giấu nhẹm luôn mọi chuyện. Nghĩ đến thằng Tùng tinh ranh này, Quý ròm bất giác buột miệng "hì" một cái.

Thái độ của Quý ròm khiến hai đứa kia sốt cả ruột. Nhỏ Hạnh nhăn nhó:

- Kết quả thế nào, sao Quý không nói? Vui gì mà cứ nhe răng "hì hì" thế không biết!

Lời trách móc của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm chột dạ. Không khéo thì lộ bí mật của thằng oắt Tùng mất! Quý ròm nhủ bọng và tìm cách nói trở:

- Vui gì đâu! Tôi cười là cười … đau khổ đó thôi!

Câu nói bí hiểm của Quý ròm làm Tiểu Long và nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Cười đau khổ?

- Ừ! – Mặt Quý ròm vẫn xuôi xị – Công của mình bỗng chốc hóa thành công cốc, không đau khổ sao được!

Hai đứa kia vẫn chẳng hiểu Quý ròm muốn nói gì:

- Công gì mà thành công cốc?

Quý ròm chép miệng:

- Công dạy cho con sáo nói bốn chữ "Bò viên ngon lắm" ấy! Bây giờ Hạnh sắp sửa đem cho con sáo đi rồi, bảo tôi vui làm sao tôi vui nổi!

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Làm gì có chuyện Hạnh sẽ đem cho con sáo! Ai bảo với Quý thế?

- Chả ai bảo cả! – Quý ròm thở dài – Nhưng Quý biết Hạnh sẽ làm như thế …

Lần này, không đợi hai bạn giục, Quý ròm thong thả thuật lại những gì xảy ra tối hôm qua, bắt đầu từ lúc nó và Văn Châu nấp đằng sau cột đèn. Lời kể của Quý ròm dĩ nhiên trung thực và chính xác đến 99%. Sở dĩ có con số 99 này bởi vì có 1% Quý ròm không tiện nói. Đó là sự tham gia của thằng Tùng và Tai To trong cuộc truy lùng.

Quý ròm đoán đúng.

Khi nghe xong câu chuyện, Tiểu Long không ngừng thu nắm tay quẹt mũi:

- Tội nghiệp anh em thằng bé ghê!

Còn nhỏ Hạnh thì ngồi thừ người, lẩm bẩm:

- Có lẽ phải làm như thế! Hèn gì hôm đó trông thằng bé buồn buồn!

Và cũng vì Quý ròm đoán đúng mà tối đó, hai anh em thằng bé chết sững như trời trồng khi bọn Quý ròm đột ngột kéo một lô một lốc vào nhà và trên tay nhỏ Hạnh lủng lẳng chiếc lồng sáo quen thuộc.

Sau một thoáng sững sờ, nhỏ em gái lập tức nhảy xuống khỏi chõng chạy lại chiếc lồng sáo, rạng rỡ kêu:

- Út Cưng của chị! Út Cưng đã về đấy à!

Con sáo dường như cũng kịp nhận ra người chủ cũ. Nó nhảy thoăn thoắt giữa các nan tre, lảnh lót:

- Xin chào! Xin chào!

Trong khi con sáo nhận ra nhỏ em thì thằng anh cũng vừa nhận ra Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Nó ngỡ ngàng:

- Thì ra là …

Nhỏ Hạnh đánh mắt về phía Quý ròm và Văn Châu, mỉm cười ngắt lời:

- Tụi này là bạn của nhau! Em chẳng có gì phải ngạc nhiên!

Nghe vậy, mặt thằng bé rạng lên. Nhưng rồi nó bỗng cụp mắt xuống. Thằng bé đột nhiên lộ vẻ lúng túng, các ngón tay cứ bấu mãi vào mép quần. Những cử chỉ lóng ngóng của nó không qua được mắt nhỏ Hạnh.

Biết nó có điều gì khó nói, nhỏ Hạnh vội đưa chiếc lồng sáo cho nhỏ em rồi quay sang thằng anh:

- Có chuyện gì thế em?

Thấy thằng bé ngần ngừ, mấy lần mở miệng định nói lại thôi, nhỏ Hạnh dịu giọng trấn an:

- Có gì khó khăn em cứ nói chị nghe đi! Đừng sợ!

Thằng bé nuốt nước bọt, nó cố thu hết can đảm:

- Em lỡ xài hết tiền rồi!

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Ồ, em đừng lo! Em cần bao nhiêu tụi này sẽ tìm cách quyên góp giúp đỡ em!

- Không phải ạ! Thằng bé lật đật thanh minh – Không phải em muốn … xin tiền!

Nhỏ Hạnh thoáng ngẩn người:

- Em vừa bảo là em xài hết tiền kia mà!

Thằng bé gãi đầu, khổ sở:

- Hết tiền là hết tiền kia kìa! Tiền một trăm ngàn hôm trước em bán con sáo ấy! Em đã lấy tiền đó mua thuốc hết rồi! Vì vậy bây giờ … bây giờ …

Nói đến đây, thằng bé lại ngắc ngứ. Nhưng nhỏ Hạnh không cần nghe hết. Nó dịu dàng đặt tay lên vai thằng bé, mỉm cười nói:

- Con sáo này là chị đem tặng cho nhỏ em của em! Chứ có phải chị bắt em chuộc lại đâu mà tiền với nong!

Câu nói của Hạnh làm thằng bé lặng người, không nói được một lời. Chỉ có đôi mắt nó bỗng dưng ươn ướt.

Nhỏ em không nhìn thấy vẻ mặt xúc động của thằng anh. Trên chiếc chõng tre ọp ẹp, nó đang hồn nhiên và vui vẻ đùa giỡn với con sáo:

- Út Cưng! Út Cưng! Gọi tên chị đi! Tên chị là gì nào, em còn nhớ không?

Con sáo nhảy tưng tưng:

- Xạo! Xạo!

Nhỏ em bây giờ chẳng có vẻ gì là một người bệnh. Nó cười như nắc nẻ:

- Giỏi quá! Út Cưng giỏi quá!

Trong khi đó, bọn Quý ròm kinh ngạc đến há hốc miệng:

- Em tên Xạo thật à? – Tiểu Long sửng sốt hỏi.

- Không phải! – Con nhỏ cười tươi – Em tên Xảo. Nhưng con sáo này không nói được chữ Xảo. Nó toàn kêu là Xạo không hà!

Nghe Xảo giải thích, bọn trẻ đều phì cười. Và sực nhớ con sáo này không phát âm được dấu hỏi! Hèn gì! Vậy mà trước nay cứ tưởng nó nói bậy!

Văn Châu cười hỏi:

- Em tên Xảo, còn anh em tên gì?

- Anh em tên Nở! – Rồi nó thật thà nói thêm – Nhưng anh em không tập cho con sáo gọi tên ảnh, nó kêu thành "Nợ" xui lắm!

Lần này thì cả bọn trẻ lẫn thằng bé – bây giờ là thằng Nở – đều gập bụng lại mà cười.

Nở nín cười trước tiên. Nó đứng thẳng người dậy, huơ tay:

- Trước đây thì em sợ, nhưng bây giờ em hết sợ rồi!

Rồi nó quay qua con sáo:

- Út Cưng! Nói chữ Nở đi! Nếu mày đừng nói thành dấu nặng tao sẽ cho mày … cho mày …

Nói đến đó, sực nhớ không có cái gì để cho con sáo, Nở nhìn quanh quất. Nhác thấy mấy cục bò viên trong tô cơm Văn Châu mới giúi vào tay nó hồi trưa đang đặt trên chõng, nó liền nhón lấy một cục đưa qua đưa lại trước chiếc lồng:

- Nếu này nói đúng, tao sẽ cho mày cục bò viên này! Mày đã biết món bò viên mùi vị như thế nào chưa?

Nghe Nở nhắc đi nhắc lại hai, ba lần tiếng "bò viên", con sáo quên béng mất yêu cầu của chủ, mà hí hửng vọt miệng:

- Bò viên ngon lắm! Bò viên ngon lắm!

Câu đối đáp thình lình của con sáo khiến Nở giật bắn, cục bò viên rớt bộp xuống đất.

Còn nhỏ Xảo thì hớn hở vỗ tay bôm bốp:

- Ôi, hay quá! Hay quá! Út Cưng của chị thông minh quá! Lại có vẻ bắt đầu mê món bò viên này rồi đấy!

Trong khi nhỏ Hạnh mặt nhăn mày méo thì Quý ròm vừa cười hinh hích vừa tông cửa chạy ra ngoài để tránh sự "truy kích" bất thần của cô bạn gái. Tiểu Long cũng cười híp cả mắt nhưng lịch sự hơn Quý ròm, nó đưa tay lên che miệng để "âm thanh phát ra vừa đủ nghe, không làm phiền lòng người khác" như đài truyền hình tối tối vẫn hay nhắc nhở.

Trong bọn, chỉ có Văn Châu là cười nửa miệng. Một phần do nó không hiểu "sự tích bò viên" của nhỏ Hạnh, phần khác do nó bất chợt nghĩ đến ông nó. Nó đang lo lắng không biết lát nữa đây nó sẽ nói với ông như thế

nào để ông có thể yên tâm đi ngủ mà không phải thao thức chờ đợi tiếng "meo meo" quen thuộc.

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

HẾT.

Tập 8: Bắt đền hoa sứ

Đánh máy: Tammy Nguyễn
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Quý ròm theo chân Tiểu Long về quê thăm ông nó ốm. Trên đường về nhà, tụi nó đụng độ nhóm của Tắc Kè Bông. Chuyện cũng không có gì xảy ra, nhưng hành động của thủ lĩnh Tắc Kè Bông khiến tụi nó thắc mắc. Và rồi câu chuyện đã dần dần hé mở ...

Chương 1

Đang ngủ gà ngủ gật, Quý ròm bỗng mở choàng mắt.

Bên cạnh nó, Tiểu Long đang đập rầm rầm vào thùng xe, vừa đập vừa kêu ầm ĩ:

- Tới rồi! Tới rồi! Cho xuống đi, bác tài ơi!

Chiếc xe đò lập tức hãm ga, chạy chậm lại và rề rề tấp vào ven đường.

Đợi cho xe dừng hẳn, Tiểu Long cúi xuống gầm ghế lôi hai chiếc túi nặng ì ra. Nó nhìn sang Quý ròm:

- Tụi mình xuống đây!

Quý ròm thở phào:

- Tới nhà chú Năm mày rồi hả?

Buột miệng xong mới biết câu hỏi của mình là thừa, Quý ròm cười lỏn lẻn xốc ba-lô lên vai và lẳng lặng theo Tiểu Long chen ra phía cửa xe.

Hai đứa trẻ vừa đặt chân xuống đất, chưa kịp đứng vững, chiếc xe đò đã rùng rùng hú ga vọt thẳng, để lại một đám khói đen treo lơ lửng và từ từ tan biến giữa không trung.

Quý ròm nhìn quanh quất:

- Nhà chú Năm mày là nhà nào đâu?

Tiểu Long quệt mồ hôi trán:

- Còn phải đi thêm một đoạn nữa!

Ven đường, bên tay phải, có một con lộ nhỏ. Ở ngay ngã ba, người ta đang họp chợ. Chợ thôn quê, thúng mẹt bày la liệt trên mặt đất. Gà trong lồng kêu quang quác. Lợn trong rọ kêu eng éc. Người bán ngồi trên đòn kê, người mua ngồi chồm hổm, hàng trăm cái miệng thi nhau kỳ kèo cãi cọ ồn cả một quãng đường.

Tiểu Long xốc lại hai chiếc túi, rảo bước vào chợ.

Quý ròm tò tò theo sau, miệng hỏi:

- Vô đây chi?

- Mình đi xuyên qua chợ!

Tiểu Long đáp, vẫn lầm lũi bước.

Quả nhiên, đi một lát cả hai đã ra khỏi chợ. Con lộ đất trước mặt chạy dài, dẫn tới một lũy tre xanh nằm phía xa xa.

Tiểu Long hất đầu về phía trước:

- Nhà chú tao nằm sau lũy tre đó!

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Xa quá hén?

- Ngó vậy chứ không xa đâu! – Tiểu Long động viên bạn – Đi chừng mười lăm phút à!

Quý ròm nheo mắt:

- Đi mười lăm phút nhưng đi với vận tốc của ai? Vận tốc của mày đâu có giống với vận tốc của tao! Mà muốn tính chiều dài quãng đường phải lấy vận tốc nhân với thời gian, nếu không …

- Khổ quá! Giờ này đâu phải giờ mày kèm toán cho tao! – Tiểu Long nhăn mặt – Tao nói mười lăm phút là tao nói áng chừng vậy thôi!

Tuy dạo này Tiểu Long học toán đã khá hơn, ra đường gặp thầy Hiếu đã thôi lẩn như chạch, nhưng nỗi sợ hãi trước đây vẫn còn ám ảnh nó như một thứ bệnh di căn, do đó mỗi lần Quý ròm giả bộ ngờ nghệch chêm một vài công thức toán vào câu chuyện, bao giờ nó cũng cảm thấy chột dạ.

Thấy Tiểu Long mặt nhăn mày méo, Quý ròm nhe răng cười hì hì. Trêu được bạn, nỗi mệt mỏi trong người nó dường như vơi được phân nửa.

Lần này, Quý ròm theo Tiểu Long về quê chơi. Thực ra cũng không hẳn là đi chơi. Chú của Tiểu Long đánh điện vào báo tin ông nó ốm. Ba nó đang xây dở nhà cho người ta, không thể bỏ ngang được. Anh Tuấn anh Tú lại không xin được phép của cơ quan. Thế là Tiểu Long được cử đi. Ba nó dặn nếu bệnh tình của ông trở nặng thì điện vào cho ba nó ra gấp, dở việc cũng phải ra. Còn không thì đợi một tuần lễ nữa xong việc, ba nó sẽ ra sau.

Nghe nói được về thăm quê, Tiểu Long thích lắm. Tiểu Long xa quê từ nhỏ, năm thì mười họa mới được ba dẫn về thăm ông. Nhưng đã hai năm nay, nó chưa về lại lần nào. Vừa rồi chú nó có vào thành phố ở chơi vài ngày, nhưng chú chỉ đi một mình, không dẫn ông theo. Chú bảo thằng Lượm phải ở nhà chăn bò. Nó chỉ chăn bò có một buổi, buổi kia đi học, nhưng nếu không có nó mấy con bò sẽ trơ xương ngay tắp lự.

Nhưng gì thì gì, có một người mà theo Tiểu Long trong chuyến vô thành phố vừa rồi lẽ ra chú nên dẫn theo. Đó là thím Năm Sang, người vợ sau của chú.

Tiểu Long chưa biết mặt thím Năm Sang. Thím Năm, tức mẹ thằng Lượm mất đã lâu. Ai cũng tưởng chú sẽ ở vậy nuôi con, nào ngờ đùng một cái chú lấy thím Năm Sang. Chú thứ năm, người ta gọi chú là chú Năm, gọi vợ chú là thím Năm. Nhưng khi chú lấy vợ lần thứ hai, người ta gọi người vợ sau là thím Năm Sang – Sang là tên thím – để phân biệt với thím Năm "khơi khơi", tức mẹ thằng Lượm.

Đám cưới chú với thím Năm Sang năm ngoái, chỉ có ba và anh Tuấn về tham dự. Vì vậy nhà Tiểu Long có cả thảy sáu người mà đã tới bốn người không biết mặt mũi người vợ sau của chú.

Chính vì tò mò muốn biết mặt thím Năm Sang mà chuyến về quê của Tiểu Long lần này tăng thêm đôi phần háo hức.

Ngay sau khi nhận được "mệnh lệnh", Tiểu Long phóng như bay tới nhà Quý ròm:

- Đi chơi với tao không?

- Đi đâu?

- Tao về quê thăm ông tao! Ông tao đang ốm!

Quý ròm nhún vai:

- Đi thăm người ốm mà bảo là đi chơi!

- Nhưng với mày là đi chơi!

Rồi sợ Quý ròm từ chối, Tiểu Long chớp mắt gạ:

- Quê tao đẹp lắm! Đi đi!

- Đẹp?

- Ừ! – Tiểu Long liếm môi – Quê tao có … có con suối chảy qua làng!

Quý ròm có vẻ chẳng mặn mà gì với con suối của quê Tiểu Long. Nó hờ hững:

- Thế ngoài con suối ra thì còn gì nữa?

- Ngoài con suối hở? – Tiểu Long gãi đầu – Ngoài con suối ra thì quê tao còn có … còn có …

Tiểu Long không phải là học sinh giỏi văn. Nó ấp úng một hồi vẫn không biết làm sao miêu tả vẻ đẹp của quê mình. Bứt tóc bứt tai cả buổi, nó chợt sáng mắt lên tuôn một tràng:

- Quê tao còn có cánh đồn đẹp nhất vùng. Đất phù sa màu mỡ khiến cây lúa mọc tốt hơn nơi khác. Cánh đồng bằng phẳng, những thửa ruộng lớn nhỏ nối liền nhau, chạy xa tít. Nắng trưa vàng rực chiếu lấp lánh trên lá cây, trên thảm lúa dập dờn như sóng biển. Những hàng cây bạch đàn mới trồng năm nào giờ đã cao vút, soi bóng xuống …

- Thôi, thôi, đủ rồi! – Quý ròm vội vã đưa tay lên bịt tai – Tao đâu có kêu mày trả bài mà mày tràng giang đại hải thế!

Tiểu Long chớp chớp mắt:

- Thì tại mày hỏi quê tao có gì đẹp!

- Nhưng cảnh vừa rồi đâu phải là cảnh quê mày! – Quý ròm cười khảy.

- Cảnh quê tao đấy! – Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long chột dạ nhưng nó vẫn cố nói cứng.

- Quê mày cái mốc xì! – Quý ròm hừ mũi – Đoạn văn vừa rồi mày "thuổng" trong cuốn "Những bài tập làm văn mẫu" lớp bốn, bộ mày tưởng tao không nhớ hay sao!

- Mày đừng có nói dóc! – Tiểu Long bối rối cãi – Những gì học hồi lớp bốn, bố ai mà nhớ được!

Quý ròm không buồn cãi nhau với Tiểu Long. Nó trả lời bằng cách ngoác miệng ra rả đọc tiếp đoạn văn vừa rồi:

- Những hàng cây bạch đàn mới trồng năm nào giờ đã cao vút, soi bóng xuống mặt nước trong veo. Dưới bóng mát rặng dừa ven đường, đám trẻ chăn trâu túm năm tụm ba chơi đánh bi, đánh đáo. Tiếng nói, tiếng cười trong trẻo …

Lần này, Tiểu Long cứng họng. Nó đứng chết trân và trố mắt lên nhìn Quý ròm như nhìn một … quái vật. Nó là một học sinh kém. Trước đây mỗi lần sắp sửa thi học kỳ, nó thức ngày thức đêm học "tủ" một số bài văn mẫu để "phòng thân" nên bây giờ nhớ như in đã đành. Còn Quý ròm là học sinh giỏi, sao nó cũng thuộc vanh vách bài văn hồi lớp bốn thế không biết!

Quý ròm ngưng đọc. Nó nhìn thằng bạn đang đứng thộn ra trước mặt, cười tủm tỉm:

- Làm gì mà mày giương mắt ếch lên như thế! Bài văn này tao mới dạy cho nhỏ Diệp năm ngoái nên bây giờ tao còn nhớ lõm bõm thế thôi!

Hừ, nó thuộc nhão như cháo thế kia mà bảo là lõm bõm! Tiểu Long ngẩn ngơ nhủ bụng. Rồi nhớ đến cú "lật tẩy" của Quý ròm vừa rồi, mặt nó bỗng đỏ như gấc. Chẳng biết làm gì, Tiểu Long bèn đưa tay lên quẹt quẹt nơi mũi cho đỡ ngượng. Bao giờ lúng túng, Tiểu Long cũng thu nắm tay quẹt mũi. Đó là thói quen của nó. Nhưng xưa nay, Tiểu Long thường chỉ quẹt một cái. Còn quẹt qua quẹt lại liên tục như lúc này quả là chuyện hiếm. Vì vậy, Quý ròm chúm chím:

- Thôi, đừng quẹt nữa! Coi chừng rớt luôn cái mũi ra bây giờ!

Vừa bỡn một câu, thấy mặt mày Tiểu Long càng thêm khó coi, Quý ròm liền cười hì hì:

- Nhưng dù cảnh ở quê mày có đẹp hay không tao vẫn đi với mày! Vừa thi xong, được nghỉ mấy ngày, tao xin ba mẹ tao về thôn quê để hít thở "bầu không khí trong trẻo, thoang thoảng hương lúa làm đòng" là được cho đi ngay thôi!

Quý ròm nghịch ngợm thành tật. Làm hòa với bạn, vậy mà đến phút chót nó vẫn ngứa miệng ranh mãnh chêm vào một đoạn của bài văn mẫu kia.

Nhưng lần này Tiểu Long không thấy nhột nhạt nữa. Nghe Quý ròm nhận lời đi về quê với mình, mặt nó tươi như hoa:

- Nói phải giữ lời đấy nhé!

Quý ròm ưỡn ngực, xổ nho:

- Quân tử nhất ngôn!

"Quân tử" quả là "nhất ngôn" thật! Nhưng bây giờ thì "quân tử" đang cảm thấy mỏi giò. "Vận tốc" của "quân tử" chỉ hơn "vận tốc" của con rùa một chút xíu cho nên khoảng thời gian "mười lăm phút" mà Tiểu Long áng chừng có lẽ phải nhân lên gấp đôi. Vì vậy, bộ mặt của "quân tử" càng lúc càng bí xị khi thấy đi hoài mà lũy tre xanh trước mặt xa vẫn hoàn xa, trong khi đó chiếc ba-lô trên vai bỗng trở nên nặng ì hệt như ai chơi ác vừa lén lút nhét thêm chục ký đá vào trong đó.

Ở bên cạnh, Tiểu Long vẫn tỉnh bơ rảo bước. Hai cái túi xách to tổ bố trên tay dường như chẳng ảnh hưởng gì đến nó. Thậm chí, có lúc nóng ruột

muốn chóng về đến nhà chú Năm, nó vô tình tăng tốc bước phom phom khiến Quý ròm phải la lên ơi ới:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Bộ mày tưởng còm nhom như tao sẽ được gió thổi là là trên cỏ mà không biết mỏi giò mỏi cẳng gì hết hay sao!

Dọc đường, Quý ròm kêu rêu như vậy đến hai, ba lần. Đến lần thứ tư, thấy nó có vẻ như muốn nằm bẹp xuống giữa đường ăn vạ, Tiểu Long liền đứng hẳn lại, chìa tay ra:

- Đưa đây!

Quý ròm không hiểu:

- Đưa cái gì?

Tiểu Long quệt mồ hôi trán:

- Đưa cái ba-lô trên vai mày chứ đưa cái gì!

- Bộ mày đói bụng hả? – Quý ròm nhìn bạn, và nó tặc lưỡi – Nhưng có còn gì trong này đâu! Mấy ổ bánh mì nhét trong ba-lô, khi nãy ở trên xe tụi mình đã chén sạch hết rồi!

- Tao bảo tao đói bụng hồi nào! – Tiểu Long nhăn nhó – Đưa cái ba-lô đây tao đeo giùm cho!

- Ối chà chà! Mày không nói lộn đó chứ?

Quý ròm kêu lên, ngạc nhiên một cách sung sướng. Và không đợi Tiểu Long "năn nỉ" đến lần thứ hai, nó nhanh nhẹn tháo ba-lô trên vai xuống trao cho bạn.

Kể từ lúc đó, Quý ròm đi tay không, còn Tiểu Long hai tay hai túi, trên vai lại chễm chệ thêm cái ba-lô của Quý ròm.

Nhưng mặc dù "tay xách, nách mang, vai quàng, chân bước", Tiểu Long nom vẫn ung dung hơn thằng bạn "thảnh thơi" của mình.

Đùn được cái gánh nặng trên lưng cho Tiểu Long, Quý ròm đi đứng nhẹ nhàng được một lúc. Chỉ một lúc thôi. Rồi nó lại tiếp tục lệt bệt như con vịt què. Nhưng lần này thì Quý ròm đành cắn răng chịu trận. Tiểu Long đã cõng cái ba-lô giùm nó rồi, chẳng lẽ bây giờ lại nhờ Tiểu Long cõng luôn cả nó?

Đang thất tha thất thểu, cặp mắt Quý ròm bỗng trố lên.

Xa xa trước mặt nó, ngay giữa lộ hai đứa trẻ đang quần nhau, tay đấm chân đá huỳnh huỵch, bụi tung mù cả một quãng đồng. Bên cạnh, ba đứa trẻ khác đang vỗ tay hò hét một cách hào hứng. Nỗi mệt mỏi đang đeo đẳng Quý ròm lập tức bay biến đâu mất. Đôi chân như mọc cánh, nó co giò chạy băng băng.

Trong thoáng mắt, tình thế liền đảo ngược. Tới lượt Tiểu Long ngoác miệng kêu:

- Quý ròm ơi là Quý ròm! Tao đeo giùm ba-lô cho mày đâu phải để mày bỏ tao chạy đi coi đánh nhau!

Chương 2

Hai đứa trẻ đang đánh nhau một lớn một nhỏ.

Đứa lớn to con cỡ Tiểu Long, mặt mày ngổ ngáo, bộ tịch hung hãn. Nó vừa đấm đá vừa luôn miệng gầm gừ "Cho mày chết nè! Cho mày chết nè!". Đứa nhỏ chỉ cao ngang mép tai đối phương, áo quần xốc xếch, thậm chí đứt luôn cả cúc, từ đầu đến cuối chỉ lo chống đỡ. Đã mấy lần nó dáo dác ngó quanh tìm cách thoát thân nhưng ba đứa đứng ngoài hễ thấy đứa nhỏ vừa dợm chân là lật đật dang tay cản lại.

Khi Tiểu Long và Quý ròm trờ tới, đứa nhỏ đang lãnh liên tiếp hai, ba cú đấm "bình bịch" vào lưng, mặt mày mếu xệch.

Cái cảnh cậy đông hiếp yếu trước mặt làm Quý ròm sôi gan. Nhưng nó không dám nhào vô can thiệp. Trước tướng mạo dữ dằn và nắm tay chắc nịch của thằng lớn, nó biết nếu nó đâm đầu vô giữa bãi chiến trường, chắc chắn nó sẽ cùng chung số phận hẩm hiu với thằng nhỏ. Nó liền đụng khẽ vào vai Tiểu Long, thì thầm:

- Ra tay nghĩa hiệp đi mày!

Tiểu Long nãy giờ cũng rất bất bình nhưng nó chưa biết phải làm thế nào. Những đứa trẻ trước mặt đều lạ hươ lạ hoắc khiến nó cảm thấy ngài ngại. Nhưng mặt khác, nó lại không đành nhìn đứa nhỏ bị đứa lớn "làm thịt". Đang phân vân, bị Quý ròm hích một cái, Tiểu Long khẽ tằng hắng và cất giọng dõng dạc:

- Thôi, đừng đánh nhau nữa!

Sự can thiệp kịp thời của Tiểu Long khiến thằng nhỏ mừng quýnh. Nó lập tức thõng tay xuống và bước lùi ra sau. Nhưng ác nỗi, thằng nhỏ không muốn đánh tiếp nhưng thằng lớn lại chẳng có ý định ngừng tay. Nhân cơ hội thằng nhỏ không cảnh giác, nó chồm tới trước thoi một phát vào giữa ngực đối thủ. Tuy thằng nhỏ nhanh mắt né người qua một bên nhưng vẫn lãnh cú đấm vào vao muốn xiểng liểng.

Và thế là người đánh kẻ đỡ vẫn tiếp gục. Đang say máu, thằng lớn phớt lờ lời can gián của Tiểu Long. Nó mím môi tung những cú đấm thật lực.

Mặc dù thằng lớn xem như không có Tiểu Long lẫn Quý ròm trên cõi đời này nhưng ba đứa đồng bọn đang đứng ngoài không thể điềm nhiên.

Tiếng nói đột ngột của Tiểu Long khiến bọn chúng giật mình quay lại.

- Tụi mày là những đứa nào thế? – Một trong ba đứa nheo mắt hỏi.

Lối hỏi xách mé của thằng nhóc làm Quý ròm bực mình. Nó hừ mũi.

- Tụi tao là … những đứa tao!

Thằng nhóc không biết Quý ròm đang giễu cợt. Nó thản nhiên hỏi tiếp:

- Tụi mày từ đâu đến đây?

Quý ròm xoa ngực:

- Tụi tao ở thành phố Sài Gòn ra!

Nghe vậy, ba đứa nhóc liền nhìn chòng chọc vào mặt Quý ròm:

- Ôi, thế là tụi mày ở tận thành phố Sài Gòn kia đấy!

Một đứa chép miệng:

- Thế tụi mày đi đâu ngoài này vậy?

Quý ròm mặt mày nghiêm nghị:

- Tụi tao đi thăm ông tao! Ông tao ốm!

Câu trả lời của Quý ròm khiến bọn nhóc ngạc nhiên:

- Ông mày? Ông mày là ai?

Tới đây thì Quý ròm tắc tị. Có tài thánh nó mới biết ộng nội của Tiểu Long tên gì. Loay hoay một lúc, Quý ròm chỉ tay về phía Tiểu Long:

- Thực ra không phải ông tao mà là ông nó!

Nãy giờ, nhân bọn trẻ và Quý ròm đang mải chuyện, Tiểu Long len lén tiến gần lại chỗ hai ông nhóc đang say sưa quần nhau và lẳng lặng đi vòng ra sau lưng thằng lớn.

Chỉ nhìn thoáng qua, Quý ròm biết nay thằng bạn của mình định làm gì, bất giác nó đâm lo. Bỏ xừ rồi! – Quý ròm than thầm – Tự nhiên mình chỉ về phía thằng Tiểu Long làm chi cho tụi này phát giác ra âm mưu của nó không biết!

Nhưng ba thằng nhóc trước mặt Quý ròm là những kẻ vô tâm chính hiệu. Ý đồ của Tiểu Long rõ mồn một như thế mà chúng chẳng mảy may ngờ vực. Đang say chuyện, chúng chỉ liếc thoáng Tiểu Long một cái rồi vội vàng quay lại:

- Thế ông nó là ai?

Quý ròm gãi cằm:

- Ông nó là … ba của chú nó!

- Ai chả biết ông nó là ba của chú nó! – Bọn trẻ bắt đầu sốt ruột – Nhưng chú nó là ai?

Quý ròm cũng chẳng biết "chú nó" là ai! Nó chỉ biết đó là chú Năm. Nhưng Năm là thứ chứ đâu phải là tên. Đang ngắc nhức, sực nhớ tới thằng Lượm mà có lần Tiểu Long nhắc đến, Quý ròm sáng mắt lên:

- Chú nó là ba thằng Lượm!

Bọn trẻ há hốc miệng:

- Thì ra là chú Năm Chiểu!

Ngay lập tức, cả bọn quay phắt về phía "đấu tướng" hét tướng:

- Tắc Kè Bông ơi! Thằng đó là …

Nhưng bọn trẻ chưa kịp nói hết câu đã sững ra như trời trồng.

Trước mặt chúng, "thằng đó" đang ôm chặt thằng Tắc Kè Bông từ phía sau, còn miệng thì hối hả giục thằng nhỏ "phe địch":

- Chạy đi, nhóc! Chạy lẹ đi!

Diễn biến bất ngờ đến nỗi đồng bọn của thằng Tắc Kè Bông cứ đờ người ra mặc cho thằng nhỏ kia vọt mình chạy trốn.

Đợi đến khi nạn nhân chạy xa rồi, Tiểu Long mới buông thằng Tắc Kè Bông ra và nhanh chân lùi lại phía sau.

Nãy giờ bị Tiểu Long bất thình lình ôm cứng, Tắc Kè Bông tức muốn xịt khói lỗ tai. Vừa thoát được, nó quay phắt lại phía sau, răng nghiến ken két:

- Mày là thằng nào? Muốn chơi nhau hả?

Mấy đứa đứng ngoài nhanh nhẩu:

- Nó ở Sài Gòn ra đó, Tắc Kè Bông!

- Nó ở đâu đến mặc xác! – Giọng Tắc Kè Bông rít lên, khi nổi giận mặt nó ửng những vệt đỏ lốm đốm nom rất lạ – Hễ nó đụng đến tao, tao phải cho nó một trận!

Vừa nói Tắc Kè Bông vừa xắn tay áo, điệu bộ hùng hổ như sắp sửa nhảy xổ vào đối thủ.

Tụi nhóc đứng ngoài lại la lên:

- Nhưng nó là cháu của chú Năm Chiểu đấy! Nó đi thăm ông nó đang bị ốm!

Tiết lộ của bọn nhóc làm Tắc Kè Bông hơi khựng lại. Nó phun nước bọt:

- Lại còn thế nữa!

Rồi quay sang đồng bọn, nó hậm hực khoát tay:

- Đi!

Tắc Kè Bông bỏ đi mà lòng chưa nguôi ấm ức. Tít đằng xa, Tiểu Long và Quý ròm còn nghe tiếng nó vẳng lại, đầy hăm dọa "Đợi đấy! Tao sẽ không tha cho tụi mày đâu!".

Bọn Tắc Kè Bông chạy như gió cuốn, nhoáng mắt đã khuất sau rặng tre xanh.

Tiểu Long thở dài cúi người xách lên hai chiếc túi nãy giờ vẫn nằm dưới đất và quay sang Quý ròm:

- Tụi mình cũng đi luôn!

Quý ròm vẫn chưa hết hồi hộp. Nó áp tay lên ngực:

- Thằng Tắc Kè Bông gì đó hung hăng quá hở mày!

- Ừ.

Quý ròm lại nói:

- Mà nó có cái tên gì ngộ ghê!

- Ừ.

Tiểu Long vẫn đáp bằng giọng hờ hững. Lời hăm he của thằng Tắc Kè Bông đang làm nó lo lắng. Tất nhiên Tiểu Long không sợ đánh nhau. Nó chỉ sợ mới chân ướt chân ráo về làng, đi chưa tới nhà đã gây rắc rối, chú nó biết được sẽ phiền lòng. Rồi ông nó nữa. Ông nó đang ốm, nếu biết thằng cháu mình về quê gây chuyện xích mích, ông nó sẽ ốm thêm. Lòng phấp phỏng, Tiểu Long chẳng còn tâm trí đâu trò chuyện với bạn. Quý ròm nói gì nó cũng "ừ" gọn lỏn.

Quý ròm không nhận ra vẻ thờ ơ của Tiểu Long. Nó lại hỏi, giọng tò mò:

- Bộ chú Năm của mày biết võ hả?

Lần này thì Tiểu Long không thể "ừ" đại. Nó chép miệng:

- Làm gì có!

- Thế sao thằng Tắc Kè Bông vừa nghe tên chú Năm Chiểu đã co giò chạy biến?

- Tao cũng chả rõ!

Tiểu Long lắc đầu đáp. Ở điểm này, nó cũng thắc mắc hệt Quý ròm. Ừ nhỉ, lạ thật đấy! Hay chú Năm mình là bạn thân của ba thằng Tắc Kè Bông? Vì vậy, nó sợ nó gây sự với mình, chú Năm sẽ méc ba nó đánh nó bét đít! Nếu quả vậy, những đe dọa của nó chỉ là những đe dọa suông, chỉ nhằm mục đích ra oai với đồng bọn hơn là định đánh nhau thật! Ý nghĩ đó làm Tiểu Long thấy nhẹ cả người.

Tiểu Long quay sang Quý ròm thấy thằng này cũng đang nhăn mày nhíu mặt ra vẻ trầm tư tợn, liền toét miệng cười:

- Mày nghĩ ngợi gì ghê thế? Coi chừng đâm đầu vô bụi gai kìa!

Nghe Tiểu Long trêu, Quý ròm giật thót, vội vàng ngẩng đầu lên và ngạc nhiên nhận ra hai đứa đang đi xuyên qua ngõ tre dẫn vào làng tự bao giờ.

Đó là con đường đất nhỏ chạy luồn giữa hai rặng tre um tùm. Những thân tre to, cao, ken dày như bá vào nhau, cành nhánh tua tủa, gai đâm chi chít đang tỏa bóng xuống con đường làng rợp lá khô khiến Quý ròm cảm thấy mát rượi như vừa tắm dưới sông lên. Tiếng chim ríu rít bên tai càng làm nó thêm lâng lâng thư thái.

Nó ngó Tiểu Long:

- Mày đưa cái ba-lô đây!

Tiểu Long có vẻ không tin vào tai mình:

- Mày đeo hả?

- Ừ, tao hết mệt rồi!

Giọng Quý ròm hăng hái và cương quyết đến mức Tiểu Long thôi ngay ngờ vực. Nó cởi ba-lô trên vai đưa cho bạn, cười cười:

- Không ai ép à nghen!

Quý ròm không nói không rằng. Nó hùng hổ khoác ba-lô lên vai rồi phăm phăm vước lên trước, vẻ như muốn nói ta đây không có giỡn với mày đâu nghen Tiểu Long!

Nhà chú Năm nằm cuối ngõ tre. Đi hết rặng tre xanh đầu làng, quẹo trái thêm hai lần nữa là thấy ngay một ngôi nhà gạch cũ, bờ rào phía trước hoa

chuối nước nở đỏ rực. Tiểu Long chỉ tay vào dày hoa chuối:

- Nhà chú tao đó!

Quý ròm xuýt xoa:

- Cây đại tướng quân ra hoa đẹp quá hén!

- Đó là cây chuối nước chứ không phải cây đại tướng quân! – Tiểu Long phì cười – Đây đâu phải là làm ảo thuật mà mày định biến cây này ra cây kia!

Tiểu Long không phải đứa có máu tếu. Nó cũng không mau mồm lẹ miệng như Quý ròm. Nhưng chơi với Quý ròm riết, lây tính bạn, thỉnh thoảng nó cũng nổi hứng cà khịa một đôi câu. Mỗi lần như vậy, Quý ròm đều ngớ người ra vì bất ngờ.

Lần này cũng thế, cú "xỏ ngọt" của Tiểu Long khiến nụ cười vừa mới vẽ ra trên môi Quý ròm đột ngột cứng đờ như ướp đá.

Chương 3

-Ôi, thằng Long về kìa!

Đang ngồi chẻ lạt trước hiên, thấy Tiểu Long và Quý ròm lững thững ngoài ngõ đi vô, chú Năm reo lên bằng giọng vui vẻ và đặt vội chiếc rựa xuống đất, chú lật đật đứng lên.

- Chào chú! – Tiểu Long và Quý ròm đồng thanh.

Chú Năm xỏ dép bước ra sân:

- Ba cháu không về cùng cháu sao?

- Ba cháu đang xây dở nhà cho người ta, khoảng một tuần nữa mới về được! – Tiểu Long lễ phép đáp, rồi nó quẹt mũi nói thêm – Nhưng ba cháu dặn nếu bệnh tình của ông trở nặng thì đánh điện vào, ba cháu sẽ thu xếp ra ngay!

- Bây giờ thì không cần nữa! – Chú Năm mỉm cười đặt tay lên vai Tiểu Long – Hai hôm nay, uống thuốc của thầy Giáo Hóa ở Xóm Dưới, sức khỏe của ông đã khá lên nhiều rồi!

Nghe vậy, mặt Tiểu Long rạng lên, nó không ngờ bệnh tình của ông lại thuyên giảm nhanh như thế. Đang định cất bước vào nhà, chợt thấy Quý ròm đứng xớ xớ bên cạnh, nó liền vồn vã giới thiệu:

- Đây là Quý, bạn thân của cháu!

- Chú biết rồi! – Chú Năm mỉm cười với Quý ròm – Đây là cậu bé hôm trước cùng cháu đưa chú ra bến xe Bình Triệu đây mà!

Rồi chú hỏi, giọng thân mật:

- Cháu đi đường có mệt lắm không?

- Dạ không ạ!

Quý ròm lí nhí đáp và liếc vội sang phía Tiểu Long. Nó sợ Tiểu Long ngứa miệng phun ra chuyện nó định ăn vạ dọc đường khiến thằng này hoảng lên phải "năn nỉ" để được đeo ba-lô giùm nó. Nhưng Tiểu Long đã hết ham cà khịa. Nó làm thinh theo chú Năm vào nhà khiến Quý ròm mừng rơn.

Ông của Tiểu Long đã đỡ hẳn thật. Theo bức điện của nó đánh vào mấy hôm trước, ông nó yếu đến nỗi không ngồi dậy được, suốt ngày chỉ nằm

chèo queo. Nhưng bây giờ thì ông đang ngồi ung dung trên giường.

Thấy Tiểu Long vào, mắt ông ánh lên vẻ mừng rỡ. Ông hỏi, giọng vẫn còn yếu ớt:

- Cháu về thăm ông đấy ư?

- Vâng ạ! Cháu về trước, ba cháu về sau! – Tiểu Long đáp, và nó nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay ông – Ông ơi, thế ông đã khỏe nhiều chưa hở ông?

Ông mỉm cười hiền lành:

- Cháu đừng lo! Ông đã sắp khỏi hẳn rồi!

Rồi không muốn cháu mình phải quan tâm lo lắng, ông hỏi sang chuyện học hành, sinh hoạt của mấy anh em nó.

Tiểu Long trò chuyện với ông không lâu. Sợ ông mệt, nó ngồi chơi một lát rồi xin phép lui ra.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào Tiểu Long cũng đợi thím Năm Sang sắc thuốc xong rót ra chén là nó giành bưng vào cho ông. Ông rất yêu mến đứa cháu ngoan ngoãn của mình. Lần này Tiểu Long bưng thuốc vào, ông cũng giữ nó lại trò chuyện hỏi han. Gặp lúc ông ngủ, Tiểu Long rón rén đặt chén thuốc trên chiếc ghế nhỏ cạnh đầu giường rồi lẳng lặng lui ra.

Bưng thuốc cho ông vốn là việc của thím Năm Sang. Nhưng từ hôm Tiểu Long về, thấy nó thích thú công việc này, thím vui vẻ nhường lại cho nó.

Thím Năm Sang là một người phụ nữ cởi mở và dễ mến. Lần đầu tiên gặp thím, Tiểu Long vô cùng bỡ ngỡ. Thím không giống chút gì với hình ảnh Tiểu Long tưởng tượng trong đầu. Hôm đó, Tiểu Long vừa từ gian buồng của ông đi ra, đang dáo dác đảo mắt tìm Quý ròm thì một người phụ nữ lạ mặt từ nhà dưới đi lên.

Trong khi Tiểu Long còn đang lúng túng chưa biết xưng hô như thế nào, người phụ nữ trẻ đẹp và có khuôn mặt phúc hậu đó lại gần nó, tươi cười hỏi:

- Cháu là Long phải không?

Nghe người phụ nữ kêu mình bằng "cháu", Tiểu Long đoán đây là thím Năm Sang nhưng vì thấy thím trẻ hơn nhiều so với chú Năm nên nó cứ ngờ ngợ, sợ mình nhầm. Vì vậy nó "dạ" khẽ một tiếng rồi im bặt và đưa cặp mắt bối rối nhìn thím.

Dường như đọc được tâm trạng của cháu, thím dịu dàng:

- Thím là Thím Năm Sang đây!

Đến lúc đó Tiểu Long mới thật sự tin người đứng trước mặt mình là vợ kế của chú nó. Và nó nhoẻn miệng cười:

- Từ nãy cháu cũng đoán thím là … thím!

Câu nói ngớ ngẩn của Tiểu Long làm thím Năm Sang phải mím môi lại để khỏi bật cười, sợ nó ngượng. Thím nhìn quanh, hỏi:

- Bạn cháu đâu?

Tiểu Long khịt mũi:

- Chắc nó đi loanh quanh đâu đó ngoài vườn!

- Cháu rủ bạn ra sau giếng tắm cho mát! – Thím ân cần dặn – Xong, nghỉ ngơi một lát cho đỡ mệt, đợi thím dọn cơm lên ăn!

Lần này Tiểu Long "dạ" một tiếng thật to và hăm hở vọt ra sau vườn. Vẻ đẹp hiền hậu và thái độ niềm nở của thím Năm Sang khiến nó rất vui. Tuy mới gặp lần đầu nhưng nó cảm thấy thím rất gần gũi và thân thiết.

Tuy nhiên, người làm Tiểu Long vui nhất là thằng Lượm.

Lúc Tiểu Long và Quý ròm mới tới, thằng Lượm đi chăn bò chưa về. Nó buổi sáng đi học, buổi chiều dắt bò theo đám trẻ làng đi thả tận bãi xa dưới chân đồi Cắt Cỏ.

Chiều, đánh bò về tới nhà, Lượm vẫn chưa biết ông anh nó đang ngồi nhấp nhổm đợi nó trong nhà. Nó dắt bò theo cổng sau và sau khi nhốt bò vào chuồng, cài then đâu vào đó cẩn thận, nó bỏ đi tắm.

- Lượm!

Đang xối nước ào ào, nghe có người kêu tên mình, Lượm ngạc nhiên quay lại. Thấy Tiểu Long và Quý ròm đang đứng chỗ cửa bếp nhìn ra, Lượm buông chiếc gàu đánh "xoảng" một cái xuống nền giếng và nhảy cẫng lên:

- A, anh Tiểu Long! Anh mới về hả?

- Ừ, tao mới về! – Tiểu Long nheo mắt cười cười – Nhưng mày nhảy in ít thôi, mày nhảy quá mức trượt té bây giờ!

Lượm liền đứng yên. Nó cười hì hì:

- Thấy anh về, em vui quá!

Tiểu Long khịt mũi, vẻ cảm động:

- Gặp mày, tao cũng vui lắm!

Lượm đưa mắt nhìn Quý ròm:

- Bạn anh hả?

- Ừ, bạn tao đó! Ảnh tên Quý! Mày kêu bằng anh Quý!

Lượm đưa tay vuốt nước trên mặt:

- Anh Quý có giỏi võ bằng anh không?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày hỏi chuyện đó làm chi vậy?

Giọng Lượm háo hức:

- Em định rủ anh với anh Quý đi đánh nhau với tụi Xóm Dưới chơi!

Lời rủ rê của thằng Lượm làm Tiểu Long giật thót. Nó không ngờ anh em vừa gặp nhau sau mấy năm xa cách, mới nói câu trước câu sau thằng Lượm đã rủ đi đánh lộn rồi. Tiểu Long chưa vơi lo lắng về cuộc đụng độ với tụi Tắc Kè Bông hồi trưa, bây giờ lại nghe nói tới chuyện đánh đấm, mặt nó nhăn như bị:

- Thôi đi mày! Tao về đây là để thăm mọi người chứ đâu phải để đánh nhau!

Thấy Tiểu Long từ chối, thằng Lượm xụi lơ. Nhưng nó vẫn cố nài nỉ:

- Chỉ đánh nhau một trận thôi! Anh có võ, đánh cho tụi Xóm Dưới tởn một lần, lần sau nó khỏi bắt nạt tụi em!

Tiểu Long định nói "Một lần tao cũng không đánh!" nhưng sợ thái độ quyết liệt của mình làm thằng Lượm buồn nên nó mấp máy môi hai, ba cái rồi im bặt.

Thấy vậy, Lượm láu lỉnh:

- Làm thinh tức là đồng ý rồi hén?

Trong khi Tiểu Long đang loay hoay cố nghĩ cách từ chối sao cho thằng em khỏi mất lòng thì thím Năm Sang đã kịp thời "giải vây" cho nó. Thím thò đầu ra cửa bếp, kêu:

- Lượm ơi! Tắm lẹ rồi vô ăn cơm đi con!

Thím Năm Sang dọn cơm ngay ngoài sân. Năm người ngồi trên năm chiếc đòn kê thấp lè tè vây quanh chiếc mâm gỗ bày chính giữa cái sân gạch dùng để phơi thóc đang lún phún cỏ nhoi lên từ những kẽ nứt. Ông của Tiểu

Long vẫn đang phải ăn cháo nên được dọn riêng trong nhà. Hơn nữa ông cũng không thể ra gió như những người khỏe mạnh.

Quý ròm có vẻ thích thú với cảnh "ăn ngoài trời" này lắm. Nó lấy đầu gối huých nhẹ Tiểu Long:

- Giống đi cắm trại quá hở mày?

- Ừ.

Quý ròm lại huých một cái nữa:

- Tai lại còn được nghe chim hót! Vườn tre trước nhà chú mày chim làm tổ quá trời!

Vừa nói Quý ròm vừa ngoảnh cổ nhìn ra phía lũy tre đang ríu rít tiếng chim. Nhưng vừa quay đầu, Quý ròm bỗng thấy cổ mình cứng đờ. Từ ngoài ngõ, thằng Tắc Kè Bông mặt mày hầm hầm đang lầm lũi đi vô.

Bỏ xừ rồi! Quý ròm than thầm và lập tức báo động cho bạn bằng cách nghiến răng huých tiếp cái thứ ba. Lần này nó huých mạnh đến nỗi Tiểu Long cau mặt cự nự:

- Mày có ngồi yên đi không! Bộ nói bằng miệng không được hả!

Mắt vẫn dán chặt vào thằng Tắc Kè Bông, Quý ròm thì thào, giọng căng thẳng:

- Đồ ngốc! Nhìn kìa! Thằng Tắc Kè Bông đang đi tìm tụi mình!

Tưởng Quý ròm nói đùa, Tiểu Long mỉm cười thủng thỉnh quay đầu lại và nó bỗng chết điếng người khi thấy "địch thủ" đã sắp vào tới trong sân thật. Kiểu này thì nguy tới nơi rồi! Tưởng thằng Tắc Kè Bông này hồi trưa chỉ dọa chơi không ngờ nó làm thật! Mà nó lại nhè ngay giờ cơm có đủ mặt chú thím mình để mò tới gây sự thì quả là hiểm ác! Càng nghĩ, bụng Tiểu Long càng giật thon thót. Nó không ngờ nỗi lo lắng mơ hồ trong lòng nó lại hóa thành sự thật nhanh đến thế. Nhưng dù lo đến sốt cả vó, Tiểu Long cũng chẳng biết phải đối phó như thế nào. Sự xuất hiện của Tắc Kè Bông bất ngờ đến mức Tiểu Long đành trơ mắt ếch ra nhìn, phó mặc mọi chuyện tới đâu hay tới đó. Ở bên cạnh, "thần đồng toán" Quý ròm cũng chẳng tính toán được biện pháp nào để thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này. Cũng như Tiểu Long, nó chỉ biết đờ ra như tượng gỗ, chờ trời xuống cứu.

Nhưng trời chưa kịp cứu Tiểu Long và Quý ròm thì thím Năm Sang đã cứu. Lúc thằng Tắc Kè Bông mới từ ngoài ngõ đi vô, mải xới cơm ra chén

nên thím không hề hay biết. Đến khi nó vào tới trong sân, thím mới thoáng trông thấy nó.

- Bông! – Thím nhăn mặt kêu – Con đi đâu lang thang suốt từ sáng đến giờ thế hở?

Thím gọi thằng Tắc Kè Bông mà Tiểu Long và Quý ròm lại nghe tai mình kêu u u. Trời đất, tại sao thím Năm Sang lại gọi cái thằng Tắc Kè Bông hung hăng bặm trợn kia bằng con? Chẳng lẽ nó là cháu chắt gì của thím và hiện đang sống chung trong cái nhà này?

Thắc mắc của Tiểu Long và Quý ròm được chú Năm "giải đáp" ngay. Chú nói với Tắc Kè Bông:

- Con ra đằng sau rửa tay rửa chân rồi vô ăn cơm!

Mặt Tắc Kè Bông lầm lì:

- Con không đói! Lát con ăn sau!

Nói xong, nó lẳng lặng đi vòng ra sau hè, vẫn câm nín như cô hồn.

- Khoan! – Thím Năm Sang gọi giật – Con lại chào anh Long đi đã! Anh Long là con bác Ba đấy!

Thím chỉ Tiểu Long. Rồi thím chỉ qua Quý ròm:

- Còn đây là anh Quý, bạn của anh Long con!

Tắc Kè Bông nhích tới một bước. Nhưng rồi nó đứng im tại chỗ đưa cặp mắt gườm gườm nhìn "hai ông anh".

Chú thím Năm và thằng Lượm không biết Tắc Kè Bông và bọn Tiểu Long đã "đụng độ" nhau ngoài đường nên thái độ thiếu thân thiện của nó làm cả ba không khỏi ngạc nhiên. Thím Năm Sang cau mày:

- Con làm sao thế?

- Con mệt!

Tắc Kè Bông đáp gọn lỏn. Rồi nó quày quả bỏ đi.

Thím Năm Sang lắc đầu, nói với Tiểu Long:

- Con thím đấy! Nó hoang đàng chi địa, suốt ngày cứ đi chơi lông bông bày chuyện đánh nhau, lại lì lợm không ai bảo được! Các cháu đừng chấp nhất nó nhé!

- Dạ, không đâu thím! – Tiểu Long cười nhẹ – Hồi trưa tụi cháu đã gặp nhau ở ngoài đường rồi, nhưng lúc đó chưa biết là anh em!

Tiểu Long miệng cười mà bụng như lửa đốt. Theo như những gì nó vừa chứng kiến, thằng Tắc Kè Bông đích thị là con riêng của thím với người chồng trước. Như vậy là nó ở ngay trong nhà này. Mình dù sao cũng là khách ở xa đến. Khách lại đi gây sự với chủ, thật oái oăm! Không khéo lại còn rước vạ vào thân! Thằng Tắc Kè Bông mà đã hăm, chắc chắn nó không để cho mình với Quý ròm yên!

Sự phấp phỏng khiến Tiểu Long ăn chẳng thấy ngon. Miệng nó cứ nhạt thếch.

Chương 4

Thằng Lượm là một đứa tinh quái.

Vẻ ác cảm của Tắc Kè Bông khi thím Năm Sang giới thiệu Tiểu Long và Quý ròm với nó làm Lượm sinh nghi. Tắc Kè Bông thực ra chẳng phải là đứa hiền lành tử tế gì nhưng mới gặp bọn Tiểu Long lần đầu mà nó đã đóng bộ mặt hầm hầm như thế thì quả là khó hiểu. Nhưng cái "khó hiểu" đó nhanh chóng trở thành "dễ hiểu" khi Lượm nghe Tiểu Long thú nhận là đã gặp thằng Tắc Kè Bông trên đường vào làng rồi.

Như vậy nhất định là đã xảy ra chuyện gì giữa hai bên! Với một đứa hung hăng và ưa đánh nhau như thằng Tắc Kè Bông thì bất cứ chuyện khủng khiếp gì cũng có thể xảy rã Nghĩ vậy, vừa ăn cơm xong Lượm liền thấp thỏm chạy đi tìm Tiểu Long và Quý ròm.

Bắt gặp hai ông anh đang đứng rửa miệng sau ảng nước, Lượm hỏi ngay:

- Hồi trưa bọn anh đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông phải không?

Câu hỏi bất thần của Lượm làm Tiểu Long giật thót. Nó trợn tròn mắt:

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! – Lượm láu lỉnh – Chỉ nhìn thoáng qua là em biết ngay!

Tiểu Long hừ mũi:

- Mày chỉ giỏi đoán mò!

- Xí! Anh đừng hòng giấu em! – Lượm vênh mặt – Nếu bọn anh và thằng Tắc Kè Bông không "choảng" nhau tại sao khi nãy nó nhìn tụi anh gườm gườm như muốn ăn tươi nuốt sống thế?

- Thực ra thì tụi tao không đánh nhau với nó! – Quý ròm đột ngột chen lời – Tiểu Long chỉ ôm nó lại thôi!

- Ôm nó? – Lượm trố mắt – Ôm nó lại chi vậy?

Quý ròm khịt mũi:

- Chả là trên đường đến đây, tụi tao thấy thằng Tắc Kè Bông và ba đứa nữa đang vây đánh một thằng nhóc nhỏ xíu. Thế là tụi tao can. Nhưng nó không chịu nghe, Tiểu Long buộc phải ôm nó lại cho thằng nhóc kia chạy đi!

Lượm hồi hộp:

- Rồi sao nữa?

Quý ròm cười tươi:

- Thằng nhóc kia chạy thoát rồi thì thằng Tắc Kè Bông và đồng bọn đành phải bỏ đi chứ sao!

- Vô lý! – Lượm nhíu mày – Ai chứ thằng Tắc Kè Bông không đời nào chịu bỏ đi dễ dàng như vậy!

- Đó là lúc nó chưa gặp tụi tao kia! – Quý ròm nhún vai – Còn đã gặp tao với Tiểu Long rồi …

Nhưng Tiểu Long không để Quý ròm ba hoa hết câu. Nó hắng giọng:

- Thằng Tắc Kè Bông bỏ đi bởi nó biết tao là cháu chú Năm!

- Thì ra vậy! – Lượm gật gù, rồi nó chép miệng – Thằng Tắc Kè Bông mà chịu bỏ qua là may cho anh lắm đấy!

- Nó chẳng chịu bỏ qua đâu! – Tiểu Long rầu rĩ – Trước khi bỏ đi nó còn hăm he đủ thứ! Nó bảo nó sẽ không tha cho tụi tao!

- Nó bảo vậy hả?

- Ừ.

Mắt Lượm cụp xuống:

- Thế thì gay rồi!

Tiểu Long lật đật nói theo:

- Ừ, gay thật!

Vẻ tiu nghỉu của hai anh em Tiểu Long khiến Quý ròm ngứa mắt không chịu được. Nó gầm gừ:

- Nó đánh mình thì mình đánh lại! To xác như mày chẳng lẽ lại sợ nó?

Trước nay, Quý ròm thường dùng kế khích tướng để động viên bạn. Nhưng lần này, cái kế cũ rích nhưng bao giờ cũng hiệu nghiệm đó xem chừng không ăn thua. Giọng Tiểu Long vẫn thiểu não:

- Nó là con riêng của thím Năm Sang, làm sao tao có thể "choảng" nhau với nó được!

Tâm sự của Tiểu Long khiến Quý ròm ngẩn tò te. Cái lý lẽ đơn giản và rõ ràng như vậy mà nãy giờ mải say sưa với chuyện đánh nhau, nó quên nghĩ tới. Ừ nhỉ, thằng Tắc Kè Bông dù gì cũng là con của thím Năm Sang, tức xem như em của Tiểu Long, ngang với thằng Lượm. Tiểu Long ở vai

anh, nó đâu thể ra tay đánh nhau với em mình được. Hơn nữa, chú Năm Chiểu là cha kế của thằng Tắc Kè Bông, thím Năm Sang là mẹ kế của thằng Lượm, hai đứa này là hai đứa con riêng, biết tụi nó có hục hặc gì với nhau không, tự dưng nhào vô đập lộn với thằng Tắc Kè Bông không khéo lại sinh ra to chuyện! Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm dần dần nhận rõ cái thế khó xử của bạn mình. Nếu thằng Tắc Kè Bông chịu quên đi mọi "ân oán" thì không sao, còn nếu nó vẫn cương quyết "trả thù" như nó từng hăm dọa thì Tiểu Long chắc chắn sẽ lâm vào cảnh "tiến thoái lưỡng nan"!

Lòng xao xuyến, Quý ròm quay sang Lượm:

- Thằng Tắc Kè Bông này sao mày?

- Sao là sao?

- Nó "dữ dội" lắm hả?

Lượm liếm môi:

- Nó là chúa đập lộn ở xóm em! Nó xưng nó là thủ lĩnh nhưng tính hay gây sự, lại có tật thù dai! Nói chung xóm em đứa này cũng sợ nó!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế mày có sợ nó không?

- Em sợ nó một phép đi chứ! – Lượm rụt cổ – Lâu lâu nổi khùng lên, nó rượt em chạy tóe khói!

- Thế mày có méc với mẹ nó không?

- Không!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao vậy? Bộ thím Năm Sang bênh nó lắm hả?

Lượm lắc đầu:

- Không! Mỗi khi hai đứa xích mích, bao giờ dì em cũng bênh em!

- Ngộ quá hén!

Quý ròm chép miệng, vẻ ngỡ ngàng. Nó cứ đinh ninh hễ xảy ra xung đột giữa hai đứa, thế nào thím Năm Sang cũng bao che, bênh vực cho thằng Tắc Kè Bông. Như vậy mới đúng với câu ca dao nó thuộc lòng từ nhỏ "Mấy đời bánh đúc có xương. Mấy đời dì ghẻ mà thương con chồng". Nhưng theo như lời thằng Lượm nói thì ở đây bà "dì ghẻ" lại đứng về phía "con chồng" mới lạ chứ!

Quý ròm lại thắc mắc:

- Dì mày bênh mày sao mày không …

Quý ròm định nói "sao mày không méc dì mày để dì mày trị tội nó" nhưng lần này mới nói nửa chừng, Quý ròm sực hiểu, liền im bặt. Cũng như Tiểu Long, hẳn Lượm không muốn gây sự với Tắc Kè Bông để giữ hòa khí trong gia đình. Nó không muốn ba nó và dì nó buồn. Nó sợ chuyện xích mích của trẻ con sẽ hóa thành chuyện xích mích của người lớn. Nó còn nhỏ mà nó "sâu sắc" ghê!

Tự dưng Quý ròm cảm thấy buồn buồn. Nó nhìn Lượm, bồn chồn hỏi:

- Theo mày thì thằng Tắc Kè Bông có sẽ làm gì tụi tao không!

- Chắc chắn nó sẽ làm một chuyện gì đó! Nhưng nó làm gì thì em không biết!

Nghe Lượm nói chắc như đinh đóng cột, Tiểu Long và Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn nhau. Mãi một lúc, Quý ròm buông một tiếng thở dài đánh thượt:

- Thế này thì gay thật!

Đang lo lắng, nó không biết nó vừa lặp lại lời than thở lúc nãy của Tiểu Long và thằng Lượm.

Trước nay, Quý ròm luôn tin tưởng vào sức mạnh của bạn mình. Đi chơi với Tiểu Long, không bao giờ nó sợ bị ai bắt nạt. Mặc dù nói cho đúng ra, từ khi chơi thân với bạn, Quý ròm chưa bao giờ thấy Tiểu Long đánh nhau với ai. Có một lần nó đi xem Tiểu Long đấu với bạn đồng môn ở trung tâm võ thuật quận nhân kỳ thi lên đai. Những lần khác, nó chỉ được xem Tiểu Long biểu diễn những cú đá liên hoàn đằng sau trường theo lời nài nỉ của mấy đứa bạn trong lớp. Đánh nhau thật, nếu không kể cú ném bóng trúng chân tên giật dây chuyền ở bến xe Bình Triệu dạo no, trước nay Tiểu Long chỉ "đụng độ" với hai đứa là nhỏ Vân Châu và thằng Tắc Kè Bông. Mà cũng chẳng phải là đánh nhau nữa. Tiểu Long chỉ ôm đối thủ lại thôi.

Càng nghĩ ngợi, Quý ròm càng thấp thỏm. Thằng bạn nó vốn đã không thích đánh nhau, gặp thằng Tắc Kè Bông trong hoàn cảnh éo le này, dĩ nhiên Tiểu Long càng không muốn ra tay. Nhưng như vậy thì khác nào đưa đầu chịu báng?

Đang tư lự, sực nhớ tới một chuyện, Quý ròm liền khều Lượm:

- À, sao thằng Tắc Kè Bông có cái tên ngộ quá vậy mày?

Lượm cười:

- Nó tên Bông! Còn Tắc Kè Bông là do tụi trong xóm đặt!

- Sao tụi trong xóm lại đặt cho nó cái tên đó?

- Tại mỗi lần nổi giận, mình mẩy thằng Bông đều nổi từng vạt đo đỏ trông giống hệt như con tắc kè bông!

- Thì ra thế!

Quý ròm gật gù. Nó nhớ hồi trưa, lúc bị Tiểu Long ôm chặt, trên mặt thằng Tắc Kè Bông quả có nổi những vệt đỏ trông rất lạ. Bây giờ nghe thằng Lượm giải thích, nó cảm thấy so sánh của bọn trẻ trong xóm không xa thực tế là bao. Lúc phát rồ, thằng Bông nom giống con tắc kè bông thật, mặt mày chỗ trắng chỗ đỏ, mắt lại long sòng sọc, đứa nào yếu bóng vía ngó thấy bộ tịch của nó trong lúc đó dám vãi tưới cả ra quần. Một cái đứa như thế chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tụi mình! Quý ròm tặc lưỡi nghĩ và quay qua Tiểu Long lúc này tay vẫn đang cầm cái gáo múc nước đứng ngẩn ra bên cạnh, nó cố làm ra vẻ hùng dũng bảo:

- Lo làm quái gì cho mệt! Nếu thằng Tắc Kè Bông gây sự, mày không tiện ra tay thì để tao trị nó cho!

Nghe Quý ròm đòi thay mình đương đầu với Tắc Kè Bông, Tiểu Long không phấn khởi thì chớ, mặt lại đâm méo xệch! Bắt Quý ròm đối phó với Tắc Kè Bông chẳng khác nào bắt mèo ăn gừng! Ai chứ Tiểu Long thì đâu có lại gì "thế võ Oshin" của Quý ròm! Thế võ đó dùng để đánh những đối thủ tưởng tượng thì uy lực khủng khiếp nhưng để đối phó với những đối thủ bằng xương bằng thịt, lại hung hãn như thằng Tắc Kè Bông thì chẳng khác nào chuối đút miệng voi!

Tất nhiên Quý ròm chỉ bốc phét cho sướng miệng. Khi diệu võ giương oai như vậy, trong bụng nó chỉ mong thằng Tắc Kè Bông quên đi mọi "thù oán" để nó khỏi phải giở thế võ mèo quào của mình ra.

Nhưng khổ nỗi, Tắc Kè Bông không phải là đứa mau quên. Đúng như Lượm nhận định, tối đó ba đứa đang ngồi chơi trước sân thì thằng Tắc Kè Bông đột nhiên xuất hiện. Nó ngoắc Tiểu Long:

- Mày ra đây!

Trong khi Quý ròm và thằng Lượm mặt mày xám ngoét thì Tiểu Long vẫn bình tĩnh:

- Ra đâu?

- Ra sau vườn!

Tắc Kè Bông đáp cộc lốc. Và không cần biết Tiểu Long có đồng ý hay không, nó quay mình đi vòng qua hông nhà.

Quý ròm liếc bạn:

- Sao mày?

- Đi thôi! – Tiểu Long chép miệng, vừa nói nó vừa chậm chạp đứng dậy – Đã chạy trời không khỏi nắng thì cứ gặp nó xem sao!

Nói xong, nó lững thững đi theo Tắc Kè Bông. Lượm và Quý ròm đành đứng dậy lẽo đẽo nối gót.

Tắc Kè Bông đứng đợi Tiểu Long cạnh đống rơm cuối vườn. Chỗ đó bị cái chuồng bò che khuất, nó tin mẹ nó và dượng nó sẽ không nhìn thấy.

Lúc bọn Tiểu Long tới nơi, Tắc Kè Bông đang đứng khoanh tay ngước nhìn mảnh trăng non đang rỏ những giọt vàng lấp lánh xuống những ngọn cây say ngủ trong vườn. Thậm chí ngay cả khi bọn trẻ đã đứng trước mặt, nó vẫn tỏ vẻ không hề hay biết, làm như nó đang mải mê lắng tai theo những tiếng gió đang xạc xào đuổi nhau qua kẽ lá. Trông nó lúc này giống một thi sĩ đang làm thơ hơn là một võ sĩ trước giờ quyết đấu.

Thấy đối thủ cứ đứng im hoài, Tiểu Long sốt ruột hắng giọng:

- Mày kêu tao ra đây làm chi?

Đến lúc này Tắc Kè Bông mới thôi "làm thơ". Vẫn khoanh tay trước ngực, nó nhìn xoáy vào mặt Tiểu Long, khinh khỉnh hỏi:

- Nghe thằng Lượm bảo mày võ nghệ cao cường lắm hả?

Giọng điệu khiêu khích của thằng Tắc Kè Bông khiến Tiểu Long chột dạ. Chưa gì nó đã hỏi độp ngay vào chuyện võ nghệ, kiểu này chắc khó mà tránh khỏi chuyện bươu đầu sứt trán! Nghĩ vậy, Tiểu Long chối biến:

- Đâu có! Chắc mày nghe nhầm hay sao ấy!

- Nhầm sao được mà nhầm! – Tắc Kè Bông cười khảy – Qua cú siết của mày hồi trưa, tao biết mày không phải tay tầm thường!

Nghe đối thủ nhắc đến chuyện hồi trưa, Tiểu Long kêu khổ thầm. Nó gãi đầu, cố phân trần:

- Chuyện hồi trưa chỉ là bất đắc dĩ thôi! Tại tao thấy bốn đứa mà vây đánh một đứa …

- Láo! – Tắc Kè Bông nạt ngang – Bốn đứa vây đánh một đứa hồi nào? Chỉ một mình tao động thủ, ba đứa kia chỉ đứng xem thôi!

Ba đứa kia không phải đứng xem suông như thằng Tắc Kè Bông nói. Chúng đứng thành thế bao vây cốt không cho thằng nhỏ nọ thoát. Tiểu Long thấy rõ ràng mỗi lần thằng nhỏ định chạy là ba thằng này dang tay cản lại. Vậy mà bây giờ thằng Tắc Kè Bông làm như thể đồng bọn của nó chẳng tham gia gì vào chuyện này. Nhưng sợ cãi cọ sinh ra to chuyện, Tiểu Long không buồn bắt bẻ. Nó đưa tay quẹt mũi:

- Nhưng thằng đó nhỏ xíu, đáng em mày, đánh nó làm chi!

Lượm trước nay vẫn sợ thằng Tắc Kè Bông một phép, giờ ỷ có Tiểu Long và Quý ròm bên cạnh, liền hùng hổ vọt miệng:

- Lêu lêu! Lớn mà bắt nạt bé, không biết xấu!

- Câm mồm đi! – Tắc Kè Bông quắc mắt nhìn Lượm – Mày biết thằng đó là ai không mà xoen xoét cái miệng thế?

- Ai?

Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Nó là em thằng Dế Lửa!

Tiết lộ của thằng Tắc Kè Bông làm Lượm giật thót. Thằng Dế là thủ lĩnh bọn nhóc tì Xóm Dưới, cũng như Tắc Kè Bông là thủ lĩnh bọn nhóc Xóm Trên. Không biết trẻ con hai xóm đối nghịch với nhau từ bao giờ mà khi thằng Lượm vừa lớn lên là đã bị cuốn vào những trận đánh nhau mù trời mù đất giữa hai phe rồi. Ngày thường, bọn nhóc Xóm Trên rất sợ bị ba mẹ sai đi công việc xuống Xóm Dưới. Ngược lại bọn nhóc Xóm Dưới cũng rất sợ có việc phải đi lên Xóm Trên. Bởi ông nhóc nào xui xẻo đi lạc vào lãnh thổ của đối phương thế nào cũng bị bắt nạt ra trò.

Trong bọn nhóc Xóm Dưới, Dế là đứa đánh nhau hăng nhất. Nó to con gấp rưỡi thằng Tắc Kè Bông, lại lì lợm không ai bì. Mỗi khi xung trận. Dế chỉ biết tiến chứ không biết lùi, vì vậy trẻ con hai xóm gọi nó là Dế Lửa. So với dế than, dế lửa quả là hung hăng bạt mạng hơn nhiều. Mỗi lần choảng

nhau với Dế Lửa, Tắc Kè Bông chỉ đủ sức cầm cự khoảng mươi, mười lăm phút và cuối cùng bao giờ cũng bị đối phương rượt chạy dài. Vì lẽ đó mà Tắc Kè Bông rất căm Dế Lửa.

Thằng Lượm cũng căm Dế Lửa không kém. Nhất là gần đây, ba nó thường sai nó xuống nhà thầy Giáo Hoa ở Xóm Dưới hốt thuốc cho ông và không chuyến đi nào mà nó không bị Dế Lửa và bọn đàn em cốc đầu, đá đít. Nó thù tụi Dế Lửa đến mức hồi chiều nó đã nghĩ ngay đến chuyện rủ ông anh mình đi đánh nhau với tụi Xóm Dưới rồi.

Do đó, Lượm sững người khi nghe Tắc Kè Bông bảo thằng nhóc bị tụi nó vây đánh chính là em của thằng Dế Lửa. Trong một thoáng, nó thộn mặt ra, không biết phải bênh vực bên nào.

Tắc Kè Bông nhận ngay ra vẻ lúng túng của Lượm. Nó nhếch mép, tinh quái hỏi:

- Sao mày? Em thằng Dế Lửa có đáng bị ăn đòn không hở?

Lượm liếm môi:

- Nhưng em thằng Dế Lửa là đứa nào? Thằng Chút hay thằng Do?

Tắc Kè Bông đột nhiên bối rối. Nó ậm ừ:

- Thằng nào cũng vậy thôi! Hễ em thằng Dế Lửa là tao không tha!

Câu trả lời lấp lửng của Tắc Kè Bông khiến Lượm sinh nghi:

- Vậy là thằng Chút phải không?

Tắc Kè Bông bị hỏi dồn, liền cong môi:

- Thằng Chút thì sao?

Lượm nhún vai, giọng bất mãn:

- Thằng Chút hiền khô, lại còm nhom, mày đánh nó làm chi! Có ngon thì đánh thằng Dế với thằng Do kìa!

Quý ròm nãy giờ đứng bên im lặng theo dõi tình hình, chợt nghe thằng Lượm nói đến hai chữ "còm nhom" với vẻ tội nghiệp và khinh thường, nó khẽ nhếch mép "hừ" một tiếng ý bảo thằng oắt này nên giữ mồm giữ miệng một chút.

Trong khi Quý ròm hừ mũi thì Tắc Kè Bông cũng hậm hực không kém. Nó vung tay:

- Tao không thèm nói chuyện với mày nữa! Mày là đứa "nối giáo cho giặc"!

Nói bừa một câu và không để cho Lượm thanh minh, nó quay sang Tiểu Long, hất mặt:

- Còn mày thì sao? Bây giờ mày sẽ hứa với tao chứ?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Hứa chuyện gì?

- Hứa là sẽ không méc lại với mẹ tao và dượng tao về chuyện tao với mày đánh nhau ấy!

- Thì tao đâu có méc đâu! – Tiểu Long gãi cằm – Lúc ăn cơm tao chỉ nói là tao với mày đã gặp nhau ở ngoài đường thôi! Tao đâu có nhắc gì đến chuyện đánh nhau!

Tiểu Long tưởng nghe vậy, Tắc Kè Bông sẽ mát dạ mà làm lành với nó. Nào ngờ giọng Tắc Kè Bông vẫn ráo hoảnh:

- Chuyện hồi trưa thì nói làm gì! Tao nói là đánh nhau bậy giò đây này!

Tới đây Tiểu Long bắt đầu ngờ ngợ hiểu ra:

- Mày bảo tao với mày sẽ đánh nhau ngay bây giờ ư?

- Đúng vậy! – Tắc Kè Bông đáp bằng giọng chắc nịch, thậm chí nó vừa nói vừa khoa tay chém vào không khí – Mày đã đánh tháo cho thằng Chút, bây giờ mày phải thế mạng cho nó!

Trán Tiểu Long bất giác rịn mồ hôi. Nó không ngờ cái chuyện cỏn con như thế lại khiến thằng Tắc Kè Bông cứ nằng nặc đòi đánh nhau. Nó nhìn Tắc Kè Bông, miệng méo xệch:

- Tao hứa sẽ không méc lại với chú thím bất cứ chuyện gì! Nhưng tao cũng sẽ không đánh nhau với mày đâu!

Tắc Kè Bông lạnh lùng:

- Mày đã trêu vào tao rồi thì bây giờ không muốn đánh nhau cũng không được!

Vừa nói nó vừa lầm lì bước tới và rít qua kẽ răng:

- Sao? Đánh nhau không?

- Không! – Tiểu Long cắn môi.

Tắc Kè Bông nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Long và bất thần xô mạnh hai tay ra phía trước.

Bị tống thình lình vào ngực, Tiểu Long loạng choạng lui liền năm, sáu bước. Nếu Quý ròm và thằng Lượm không nhanh tay đỡ phía sau có khi nó đã té lăn ra bãi cỏ không chừng! Đằng trước mặt, Tắc Kè Bông chống tay vào hông cười hềnh hệch:

- Yếu như sên thế kia mà đòi ra tay nghĩa hiệp ư?

Trước những trò khiêu khích của Tắc Kè Bông, Tiểu Long vẫn một mực làm thinh. Nhưng Quý ròm thì không nhịn nổi. Nó nghiến răng bảo bạn:

- Đừng thèm nhường nó, Tiểu Long! Choảng lại đi!

Cả Lượm cũng ấm ức. Nó không thèm "sâu sắc" nữa, mà cầm tay Tiểu Long lay lay:

- Nếu nó còn xô anh lần nữa, anh cứ việc cho nó biết tay! Dì em có hỏi, em làm chứng cho.

Những lời xúi bẩy của Lượm và Quý ròm, Tắc Kè Bông nghe không sót một câu. Nhưng nó chẳng tỏ vẻ gì nao núng. Nó vẫn lừ lừ tiến đến trước mặt Tiểu Long và lặp lại câu hỏi khi nãy bằng giọng khích bác:

- Sao? Đánh nhau không?

- Không!

Tiểu Long vẫn lắc đầu, bướng bỉnh.

Đôi mắt Tắc Kè Bông đột ngột lóe lên và nhắm ngay bả vai của Tiểu Long, nó bặm môi tung một cú đấm thật lực. So với cái xô khi nãy, cú đấm này manh mẽ hơn nhiều. Tắc Kè Bông lại to khỏe không kém gì Tiểu Long nên cú ra đòn tận lực bình sinh của nó khiến Tiểu Long bật kêu "ối" một tiếng và ngã bệt ngay xuống đất.

Không nghĩ Tắc Kè Bông lại xuống tay lần thứ hai với người không muốn đánh nhau với mình, Lượm và Quý ròm hoàn toàn bất ngờ vì vậy không kịp ứng phó trước cú đấm hung mãnh của nó.

Đến khi hai đứa kịp lên tiếng nguyền rủa và luống cuống cúi xuống đỡ Tiểu Long dậy thì Tắc Kè Bông đã vênh váo bỏ đi mất. Vọng lại đằng sau đống rơm là tiếng cười hăng hắc của nó kèm theo một lời đe dọa lạnh mình:

- Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi đấy!

Chương 5

Thằng Lượm dốc chai dầu lên vai Tiểu Long rồi lấy tay xoa xoa, hỏi:

- Anh có nghe đau không?

- Đau sơ sơ!

Lượm nhăn mũi:

- Bầm tím mà đau sơ sơ?

- Ừ! – Tiểu Long mỉm cười – Chỉ như kiến cắn thôi!

Lượm có vẻ hoài nghi. Nhưng nó không vặn vẹo, mà nói bâng quơ:

- Thằng Tắc Kè Bông khỏe lắm! Trong làng này nó chỉ lép mỗi thằng Dế Lửa thôi!

Rồi thấy Tiểu Long chẳng phản ứng gì, nó khịt mũi nói thêm:

- Lần sau nó đánh anh, nếu không muốn đánh lại thì anh cũng nên … bỏ chạy đi, đừng để nó đánh trúng!

Quý ròm ngồi bên hừ giọng:

- Sợ quái gì nó mà phải chạy! Lần sau Tiểu Long không đánh thì tao đánh!

Lượm lườm Quý ròm:

- Vậy sao tối hôm qua anh đứng im ru bà rù vậy?

- Tối hôm qua hả? – Quý ròm ngớ ra, rồi vừa rủa thầm thằng Lượm nó vừa tìm cách chống chế – Tối hôm qua tao chưa kịp chuẩn bị, nó lại ra đòn nhanh như chớp, cứ quáng cả mắt! Đến khi tao định thần lại thì nó đã co giò chạy mất!

Lượm nheo mắt:

- Thế nếu sắp tới …

Nhưng lần này Lượm chưa nói dứt câu, Tiểu Long vùng gạt ngang:

- Thôi, thôi! Không có sắp tới sắp lui gì hết! Tụi mày sao lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện đánh đấm!

Vừa nói Tiểu Long vừa nhăn mặt xoa tay nơi vai. Cử chỉ đó càng khiến thằng Lượm thêm ấm ức. Bất chấp sự rầy la của ông anh, nó vẫn khăng khăng:

- Thế nếu nó không chịu buông tha anh thì sao?

- Làm gì có chuyện đó! – Tiểu Long nuốt nước bọt – Tao đã đứng yên cho nó đánh rồi kia mà!

Lượm trề môi:

- Bộ hôm qua anh không nghe thằng Tắc Kè Bông nói gì sao? Nó bảo mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu thôi!

Tiểu Long nhún vai:

- Đó là nó chỉ nói cho sướng miệng!

- Như vậy là anh chẳng hiểu gì về thằng Tắc Kè Bông! – Lượm tặc lưỡi – Anh có đưa lưng cho nó nện cả ngàn cái nó cũng chẳng chịu bỏ qua! Nó chỉ muốn hạ anh trong cuộc đấu tay đôi kia! Trước nay nó luôn luôn buộc đối thủ phải thực bụng nhận thua và sau đó thần phục nó để nó sai khiến!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Nhưng tao đâu có sống hoài ở đây! Chỉ ít hôm nữa là tao về lại thành phố rồi!

Lượm cười khổ:

- Lẽ ra nó đã không đụng đến anh, nhưng trưa hôm qua anh đã làm nó mất mặt trước đám thủ hạ! Ở Xóm Trên này chưa từng có ai dám ra tay can thiệp khi Tắc Kè Bông đáng "lâm chiến"!

Những "quảng cáo" của thằng Lượm về nhân vật Tắc Kè Bông khiến Tiểu Long và Quý ròm bất giác lộ vẻ trầm ngâm. Nếu mọi sự đúng như Lượm nói thì tình thế trở nên rắc rối hơn những gì tụi nó tưởng nhiều! Tiểu Long không ngờ chỉ một phút động lòng bênh vực kẻ thế cô mà bây giờ lại kéo theo bao nhiều là phiền phức. Bây giờ nó chỉ thầm mong những tiên đoán của thằng Lượm sai be sai bét!

Nhưng Lượm không đoán sai. Và Tắc Kè Bông cũng không phải là đứa "nói cho sướng miệng".

Trưa hôm đó, ăn cơm xong, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Lượm tụm lại dưới gốc sứ góc sân để nhặt hoa.

Lượm bảo:

- Hoa sứ thơm nức mũi! Gom những cánh hoa lại, lấy chỉ xỏ qua làm vòng đeo cổ, người cứ thơm ngát! Thơm gấp tỉ lần đeo dây chuyền vàng!

Quý ròm "sửa lưng" Lượm:

- Mày quảng cáo quá lố rồi! Dây chuyền vàng đâu có thơm mà gấp tỉ với gấp triệu!

Lượm lỏn lẻn:

- Thì em chỉ nói giả dụ vậy thôi! Sao anh ưa bắt bẻ quá!

Thấy Lượm đỏ mặt, Quý ròm không buồn trêu nữa. Nó chỉ cười cười cúi xuống nhặt hoa.

Bọn trẻ chỉ nhặt hoa tươi mới rụng. Còn những cánh hoa héo dù còn thơm nhưng bị dập hoặc đã xỉn màu, tụi nó không đụng tới.

Chỉ một lát, những cánh hoa trắng muốt đã được bọn trẻ gom lại một chỗ. Trong khi bọn Tiểu Long đang định nhặt thêm một mớ nữa để đủ xâu ba chiếc vòng thì Tắc Kè Bông từ xa tiến lại.

- Tụi mày làm gì thế? – Nó hỏi.

Thấy thằng này không biết ở đâu xuất hiện, lại hỏi thăm với vẻ thân mật khác thường, Lượm và Quý ròm đưa mắt nhìn nhau, vẻ cảnh giác.

Riêng Tiểu Long chẳng nghi ngờ gì. Đến lúc đó nó vẫn nghĩ thằng Lượm đã quá phóng đại về tính khí của Tắc Kè Bông. Bằng chứng là thằng này đang tiến đến trước mặt nó, mặt mày vui vẻ ý như muốn làm lành. Vì vậy, nó tươi tỉnh đáp trả:

- Tụi tao đang nhặt hoa để xâu chuỗi! Mày có thích trò này không?

Tắc Kè Bông gật đầu:

- Ờ, ờ, thích lắm! Cho tao nhặt với nào!

Nói xong, nó lom khom đi tới đi lui, mò mò nhặt nhặt, vẻ như rất chí thú.

Thấy Tắc Kè Bông không có ý gây sự, Lượm và Quý ròm thở phào một hơi và tiếp tục lui cui nhặt hoa.

Nhưng khi nhặt được dăm cánh, Lượm đem lại chỗ mớ hoa vừa gom, định bỏ thêm vào thì nó bỗng tái mặt kêu lên:

- Chết rồi! Đứa nào giẫm nát hết hoa rồi!

Nghe Lượm la bài hãi, Tiểu Long và Quý ròm giật mình quay phắt lại. Và mồm đứa nào đứa nấy lập tức há hốc. Trước mặt chúng, mớ hoa xinh tươi mà cả bọn ra sức nhặt nhạnh, tom góp đã bị xéo nát tự bao giờ.

Không ai bảo ai, sáu con mắt nhất loạt đổ dồn về phía Tắc Kè Bông, đầy phẫn nộ. Trong khi đó thủ phạm vẫn giả vờ dọ dẫm, mắt dáo dác kiếm kiếm tìm tìm dưới đất, ra vẻ ta đây ngây thơ vô tội nhất trên đời.

Bộ tịch vờ vịt của Tắc Kè Bông càng khiến Quý ròm thêm nóng tiết. Nó gầm lên, giọng bốc khói:

- Mày giở trò gì vậy, Tắc Kè Bông?

Tắc Kè Bông quay lại, giọng hiền khô:

- Tao có giở trò gì đâu!

- Còn chối hả? – Quý ròm chỉ tay vào mớ hoa tơi tả dưới đất – Vậy chứ cái gì đây?

Tắc Kè Bông nhìn theo tay chỉ của Quý ròm:

- Đó là hoa.

Biết không thể nói năng lịch sự với thằng này được, Quý ròm trợm mắt hỏi thẳng:

- Ai cho phép mày giẫm lên hoa của tụi tao?

Tắc Kè Bông gọn lỏn:

- Cái này cho phép!

Vừa nói nó vừa giơ nắm đấm ra dứ dứ trước mặt. Vẻ hiền lành trên mặt nó vụt biến mất, thay vào đó là một nụ cười ngạo nghễ đầy thách thức.

Quý ròm không ngờ Tắc Kè Bông ngang ngạnh và xấc xược đến như vậy. Nắm đấm to như quả bưởi Biên Hòa của Tắc Kè Bông quả có khiến nó chột dạ thật, nhưng sự trịnh thượng quá quắt của đối thủ làm nó muốn xịt khói lỗi tai. Quên hết sợ hãi, Quý ròm bước lên một bước, hầm hầm:

- Bộ mày tưởng ngoài thằng Dế Lửa ra, không ai trị được mày phải không?

Nghe nhắc đến "kẻ tử thù" Dế Lửa, mặt Tắc Kè Bông lập tức nổi những đốm đỏ. Răng nó nghiến nghe ken két:

- Tao chấp cả thằng Dế Lửa với tụi mày! Giỏi thì xông vào xem!

Quý ròm tức đến lộn ruột. Nó vung tay:

- Chả cần ai sất! Một mình tao đủ chơi nhau với mày!

- Một mình mày? – Tắc Kè Bông trợm mắt nhìn Quý ròm và nó bật cười sằng sặc – Còm nhom như mày, tao nhét kẽ răng còn chưa đủ, đánh đấm thế

quái nào được!

Rồi nó liếc về phía Tiểu Long, cố ý nói to:

- Cỡ thằng mập kia may ra còn chịu được vài ba cái đấm của tao!

Lúc Tắc Kè Bông trở mặt, Tiểu Long biết ngay là thằng này muốn khiêu khích mình. Chuyện xéo nát mớ hoa sứ dưới đất rõ ràng là hành động có tính toán từ trước. Nhưng Tiểu Long nhất quyết không mắc mưu. Mặc cho Quý ròm đối đáp, nó vẫn ngồi im. Ngay cả khi Tắc Kè Bông khiêu chiến đích danh nó, nó vẫn không màng động đậy.

Nhưng Quý ròm thì khác. Không trầm tĩnh như bạn mình, vừa nghe Tắc Kè Bông giở giọng nhạo báng, nó liền cung tay, mặt đỏ như tôm luộc:

- Để xem mày có "nhét kẽ răng" nổi cú đấm này không!

Nhưng Quý ròm chưa kịp giở "thế võ Oshin" truyền thống của mình ra thì Tiểu Long đã chồm tới giữ tay nó lại:

- Đừng! Coi chừng chú thím tao ngó thấy!

Quý ròm liếc vào trong nhà, giọng vẫn chưa nguôi bực tức:

- Nếu vậy tao sẽ ra sau vườn đánh nhau với nó!

- Thôi, bỏ đi! – Tiểu Long lại can – Nó cố ý gây sự với mình, nếu mình nổi khùng lên nhào vô đánh nhau tức là mình rời vào bẫy của nó!

Quý ròm hổn hển:

- Nhưng cứ như thế này thì chịu thế quái nào được! Chẳng lẽ mình cứ phải nhịn nhục hoài?

Tiểu Long vỗ vai bạn:

- Hoài đâu mà hoài! Dăm ba bữa nữa là mình đã tếch khỏi đây rồi!

Lượm nãy giờ vẫn đóng vai thằng bù nhìn rơm. Tắc Kè Bông khiêu chiến ngay trước sân, Lượm sợ ba và dì thấy nên đành đứng im chịu trận, mặc dù tay chân mồm miệng ngứa ngáy như có kiến bò. Đến bây giờ thấy ngồi nổ chiến tranh đã bị dập tắt, nó mới rụt rè lên tiếng:

- Thôi nhịn đi anh Quý ơi! Thực ra thằng Tắc Kè Bông chỉ muốn đánh nhau với anh Tiểu Long thôi! Anh Tiểu Long nhịn được chẳng lẽ anh không nhịn được?

Lượm khuyên can mà nghe như chế giễu.

- Lại mày nữa! – Quý ròm nổi nóng – Chính vì Tiểu Long buộc phải nhịn nó cho nên tao phải ra tay, hiểu chưa hả đồ ngốc tử?

Thấy ông bạn của anh mình tay chân thì gầy khẳng gầy kheo mà miệng mồm lúc nào cũng phun ra lửa, Lượm gãi cổ, rối rít:

- Hiểu! Hiểu!

Tắc Kè Bông đứng bên cạnh cười hê hê:

- "Hiểu, hiểu" cái cóc khô! Tao muốn đánh là muốn đánh cùng lúc với ba đứa mày kia! Đánh từng đứa chỉ tổ ngứa tay chứ sướng ích gì!

Nói xong, nó quay mình khệnh khạng bỏ đi mặc cho bọn Tiểu Long đứng đực giữa trời hậm hực đưa mắt trông theo.

Chương 6

Những màn khiêu khích của Tắc Kè Bông không dừng lại ở đó.

Chiều hôm sau, khi thằng Lượm dắt bò đi chăn thì Tiểu Long và Quý ròm rủ nhau ra suối ngồi câu cá.

Từ nhà chú Năm Chiểu ra đến con suối không xa, vượt qua ba cánh đồng và một rẫy mía là tới. Đây là con suối độc nhất chảy ngang làng nhưng lại không băng qua địa phận Xóm Dưới. Từ nguồn đổ xuống, con suối chảy suốt chiều dài của Xóm Trên, khi sắp đi vào Xóm Dưới, nó bất thần ngoặt qua làng bên cạnh để tìm đường tuôn ra biển.

Do đó, trẻ con Xóm Dưới muốn đi bơi hoặc muốn dẫn trâu bò đi uống nước đều phải lần mò lên Xóm Trên. Tuy nhiên, theo như thằng Lượm nói, thì con suối này là một trong hai địa điểm được bọn trẻ trong làng giao ước là "khu vực hòa bình". Địa điểm kia là đồi Cắt Cỏ.

Nếu con suối trong veo của Xóm Trên là "hồ bơi công cộng" của trẻ con hai xóm thì đồi Cắt Cỏ của Xóm Dưới với những bãi cỏ mênh mông tươi tốt bao quanh là bãi thả chung của những trẻ chăn dắt trong làng.

Vì sự phụ thuộc lẫn nhau đó, hai thủ lĩnh Dế Lửa và Tắc Kè Bông đồng ý "ký kết" một "hiệp ước" trong đó qui định hai bên muốn đánh nhau ở đâu thì đánh nhưng tuyệt đối không được gây hấn ở hai khu vực đặc biệt kể trên. Và từ khi ra đời đến nay, "hiệp ước" đó chưa một lần bị vi phạm.

Nghe Tiểu Long thuật lại lời thằng Lượm, Quý ròm vừa móc mồi vô lưỡi câu vừa cười hinh hích:

- Vậy mày cũng nên "ký" với thằng Tắc Kè Bông một cái "hiệp ước" tương tự: "Đánh ai thì đánh nhưng tuyệt đối không được gây hấn với thằng Tiểu Long này"!

Quý ròm giễu, nhưng Tiểu Long không cười. Giọng nó đầy tâm sự:

- Tao chỉ mong ba tao ra sớm!

Câu nói của Tiểu Long chẳng ăn nhập đâu vào đâu nhưng Quý ròm vẫn hiểu bạn mình đang nghĩ gì. Rõ ràng Tiểu Long đã chán cảnh bị Tắc Kè Bông liên tục gây hấn. Nó sợ một ngày nào đó, nó không nhịn được mà ra tay đánh trả, mọi chuyện sẽ đâm ra rối như canh hẹ. Vì vậy nó đang muốn

chuồn quách về thành phố. Nó muốn tránh cảnh ngày nào cũng ra đụng vào chạm với thằng Tắc Kè Bông không biết điều kia.

Mấy hôm nay, bệnh tình của ông Tiểu Long đã thuyên giảm nhiều. Ông đã thôi ăn cháo, bắt đầu chuyển qua ăn cơm. Ông đã có thể đi vòng vòng trong nhà cho giãn gân giãn cốt thay vì nằm lì trong buồng như hôm bọn trẻ mới đến.

Nhưng dù vậy Tiểu Long vẫn chưa về ngay được. Nó còn phải đợi ba nó ra. Có nghĩa là nó còn phải nán lại ít nhất bốn, năm ngày nữa. Bốn, năm ngày nhũn như con chi chi, mặc cho Tắc Kè Bông làm tình làm tội. Có lẽ ý nghĩ đó khiến Tiểu Long lúc nào cũng rầu rầu.

Thấy bạn mình ngồi ngây như gỗ bên bờ suối, mặc cái phao đang bị bọn cá kéo chạy phom phom trên mặt nước, Quý ròm vội hét tướng:

- Cá cắn câu kìa! Giật đi!

Nghe nhắc, Tiểu Long quýnh quíu giật cần trúc đánh "phực" một cái. Cần trúc nhẹ hẫng. Đầu sợi cước chỉ còn trơ cái lưỡi câu sáng loáng. Không những không có con cá nào mà cái mồi giun cũng biến đâu mất tiêu.

Quý ròm tiếc rẻ:

- Hụt rồi!

Tiểu Long không nói gì. Mặt méo xệch, nó loay hoay móc miếng mồi khác vào lưỡi câu.

- Mày phải chú ý kỹ cái phao mới được! Ngồi câu cá mà đầu óc để tận đâu đâu thì chỉ có câu gió! – Quý ròm động viên bạn nhưng giọng lại ra chiều trách móc.

- Ừ, lần này tao sẽ chú ý! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ngoan ngoa!n đáp.

Tự dưng Quý ròm cảm thấy tội nghiệp bạn quá thể. Nó chớp mắt, bâng khuâng nói:

- Mày yên tâm đi! Thằng Tắc Kè Bông nó chỉ hùng hổ một, hai lần cho hả tức thôi! Tao nghĩ nó sẽ không quấy rầy bọn mình nữa đâu!

Khổ nỗi, Quý ròm vừa khoe "tao nghĩ" thì thằng Tắc Kè Bông đã chứng minh nó nghĩ sai liền.

Một hòn đất không biết từ đâu liệng xuống suối, ngay chỗ bọn trẻ đang thả câu, kêu đánh "tõm" một tiếng khiến nước văng tung tóe.

Trong khi Tiểu Long giật đánh thót và đảo mắt nhìn quanh thì Quý ròm mặt hầm hầm:

- Đứa nào chơi trò gì mất dạy vậy?

Quý ròm chưa dứt câu, một hòn đất thứ hai từ sau lùm tre chỗ khúc suối ngoặt bay vù ra và lại rơi đánh "tõm" ngay trước mặt nó như để trả lời.

Gân cổ nổi vằn, Quý ròm nghiến răng trèo trẹo:

- Đứa nào đó? Ngon thì bước ra đây!

Hò hét hùng dũng oai phong như vậy nhưng khi thấy "đứa nào đó" nhô đầu lên khỏi chỗ nấp và phản thản nhiên "bước ra đây", Quý ròm bỗng xụi lơ.

Tắc Kè Bông khoanh tay trước ngực, cười hề hề:

- Tao ra rồi đây! Mày định làm gì tao tao nào?

Quý ròm hít vào một hơi, cố nhỏ nhẹ:

- Mày chọi đất như vậy, cá chạy béng hết còn gì!

Nhưng thái độ mềm mỏng của Quý ròm chẳng "ép-phê" tí ti ông cụ nào. Tắc Kè Bông vẫn câng câng:

- Con suối này đâu phải suối nhà mày, tao muốn chọi đất ở đâu mà chẳng được!

Giọng lưỡi của Tắc Kè Bông rõ là giọng gây sự. Tức anh ách như bò đá, Quý ròm quay sang Tiểu long đang ngồi thừ ra trên gốc dương liễu ven bờ, mím môi hỏi:

- Tính sao đây mày?

Tiểu Long chưa kịp trả lời, Tắc Kè Bông đã cười khanh khách:

- Chỉ có cụp đuôi bỏ chạy chứ còn tính với toán gì nữa!

Lời chế nhạo độc địa của Tắc Kè Bông khiến Quý ròm càng nghe đầu mình nóng bừng bừng. Nó lấy đầu gối huých mạnh vào vai bạn:

- Sao mày? Đánh hay cụp đuôi?

Quý ròm định chơi đòn khích tướng để đánh vào tự ái của Tiểu Long. Nhưng lần thứ hai, ngón đòn của Quý ròm tỏ ra không hiệu nghiệm. Câu trả lời của Tiểu Long làm nó xuôi xị:

- Cụp đuôi quách!

Nói xong, không để cho Quý ròm kịp phản đối, Tiểu Long lóp ngóp đứng dậy. Nó phủi phủi đít quần rồi chỉ tay xuống khúc suối phía dưới:

- Tụi mình lại đằng kia ngồi câu!

Biết bạn mình quyết tâm nhịn nhục, Quý ròm đành ngậm bồ hòn làm ngọt mặc dù bụng dạ nóng ran. Nó khẽ liếc về phía sau, hạ giọng:

- Nhỡ nó cứ bám theo mình như đỉa thì sao?

- Không có đâu! – Tiểu Long đáp, giọng yếu xìu.

Quý ròm gãi tai:

- Thì tao nói "nhỡ" chứ bộ!

Tiểu Long thở dài:

- Tới lúc đó hẵng tính!

Khi nói như vậy, Tiểu Long không ngờ cái "lúc đó" nó tới liền tức khắc.

Khi hai đứa dắt nhau xuống quãng suối phía dưới buông câu, thằng Tắc Kè Bông vẫn đứng chôn chân tại bụi tre đưa mắt ngó theo.

Thấy địch thủ chẳng có vẻ gì muốn lẵng nhẵng bám theo, Tiểu Long yên tâm lựa một chỗ râm mát lót dép ngồi xuống và đủng đỉnh lôi lọ mồi trong túi ra.

Nhưng đến khi hai đứa móc mồi xong, vừa thả lưỡi câu xuống nước thì một tảng đất to đùng từ phía sau thình lình bay tới rơi thẳng xuống suối đánh "ầm" một tiếng như đại bác nổ.

Lần này, tảng đất to như cái lưỡi cày, lại rới sát bờ nên bao nhiêu nước văng lên đều bắn thẳng vào người Tiểu Long và Quý ròm khiến hai đứa đầu cổ mình mẩy bỗng chốc ướt nhẹp.

Quý ròm quay phắt lại, một tay vuốt mặt một tay chỉ thẳng vào Tắc Kè Bông đang ngồi đong đưa chân một cách ung dung trên gò đất phía sau hệt như nó vừa mọc ra từ chỗ đó:

- Đồ khốn! Mày muốn gì nữa đây?

Tắc Kè Bông cười nhăn nhở:

- Muốn tụi mày cụp đuôi chạy nữa chứ muốn gì!

Quý ròm tức lộn ruột, các mạch máu như muốn vỡ tung trong người. Nó đấm hai tay vào nhau bình bịch:

- Thật tức chết đi được!

Rồi quay sang Tiểu Long, nó rên lên một cách thiểu não:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Tao với mày có phải là con Tai To nhà nhỏ Hạnh đâu mà phải cụp đuôi chạy hoài thế!

Lần này Quý ròm không cố ý khích bạn. Nó đau khổ Thật tình. Và nỗi đau khổ của nó đã làm mềm trái tim sắt trong lòng bạn nó.

Tiểu Long chậm chạp đứng lên. Đầu cổ ướt mèm, nó ngước mắt nhìn Tắc Kè Bông, mặt đanh lại:

- Thực ra thì mày muốn gì?

Thấy Tiểu Long đã chịu lên tiếng, Tắc Kè Bông lập tức thu ngay nụ cười. Tuy vậy, mặt nó vẫn nhơn nhơn:

- Mày biết rồi mà còn hỏi! Tất nhiên là tao muốn chơi tay đôi với mày!

Trước sự thách đấu của thủ lĩnh Xóm Trên, Tiểu Long không vội trả lời ngay. Nó đảo mắt nhìn quanh một vòng và bặm môi suy nghĩ.

Tất nhiên khi quay người đối diện với Tắc Kè Bông, Tiểu Long đã quyết định không nhịn thằng lỏi ngổ ngáo này nữa. Lời than vãn thảm thiết của Quý ròm đã làm nó động lòng. Nó có thể bấm bụng nhịn nhục thằng Tắc Kè Bông, bởi thằng Tắc Kè Bông dù sao cũng là em nó. Nhưng nó không thể bắt Quý ròm nhịn nhục theo nó. Nó rủ bạn về quê chơi, chẳng làm bạn vui thì chớ, lại để bạn bị hà hiếp đến nỗi phải "cụp đuôi" khúm núm thì quả là chẳng ra sao!

Hơn nữa, cho đến khi thằng Tắc Kè Bông lẻn xuống khúc suối phía dưới này để lần thứ ba ném đất chọc tức tụi nó thì Tiểu Long vỡ lẽ rằng nếu không choảng nhau với Tắc Kè Bông một trận ra trò thì chẳng bao giờ thằng này chịu buông tha cho nó và Quý ròm. Hôm qua thằng Lượm đã nói nhưng Tiểu Long vẫn chưa tin hẳn. Thằng Lượm bảo Tắc Kè Bông bao giờ cũng muốn đấu tay đôi với đối thủ để buộc đối thủ thực bụng nhận thua và sau đó răm rắp tuân lệnh của nó. Nghĩ đến đây, Tiểu Long bất giác cười thầm. Nó biết sở dĩ Tắc Kè Bông có cái thói quen kỳ quặc đó chẳng qua trước giờ thằng này chưa gặp phải đối thủ ngang sức ngang tài. Cả làng này chỉ có mỗi thằng Dế Lửa là trị được Tắc Kè Bông nhưng Dế Lửa lại ở tuốt Xóm Dưới. Chính vì vậy mà lâu nay Tắc Kè Bông vẫn coi trời bằng vung, chẳng biết sợ trời sợ đất gì. Nhưng hôm nay thì mình sẽ cho nó biết thế nào là sợ!

Bụng nghĩ như vậy nhưng Tiểu Long vẫn chần chừ chưa muốn ra tay. Khi nãy nhìn quanh quan sát địa thế, Tiểu Long thấy quãng suối này khá vắng vẻ, một "võ đài" lý tưởng để hai bên có thể tranh tài cao thấp mà không hạ gục Tắc Kè Bông một cách dễ dàng. Nhưng nó lại không muốn bất cứ đứa nào trong xóm chứng kiến điều đó. Thực lòng Tiểu Long chỉ muốn dằn mặt Tắc Kè Bông để nó khỏi tò tò theo quấy nhiễu mình đồng thời gọt dũa bớt thói hung hăng, ưa hiếp đáp người của nó mà thôi. Chứ còn hạ nhục thủ lĩnh Xóm Trên trước mặt thủ hạ là điều Tiểu Long hoàn toàn không muốn.

Nhưng khổ nỗi, lúc này mặt trời đã bắt đầu xuống quá ngọn tre, hai bên con suối đã lác đác những người làm đồng về ngang. Quãng suối bọn trẻ đang đứng trong thoáng mắt đã đánh mất vẻ tĩnh mịch cố hữu. Tít đằng xa cũng đã thấp thoáng bóng dáng bọn nhóc cỡi trên lưng trâu lưng bò đang đủng đỉnh trở về từ những bãi xa dưới chân đồi Cắt Cỏ.

Chính sự xuất hiện ngày một nhiều những kẻ qua người lại bên ven suối khiến Tiểu Long cứ đứng trơ như phỗng. Hai bàn tay nó hết nắm vào lại duỗi ra, đầy lưỡng lự.

Những cử chỉ phân vân của Tiểu Long không lọt khỏi đôi mắt gườm gườm và sắc như dao của Tắc Kè Bông. Tất nhiên, Tắc Kè Bông có tài thánh mới hiểu được tâm sự của đối thủ. Nó hiểu theo cách của nó, vì vậy nó hất hàm:

- Làm gì mày sợ đến đông cứng người lại vậy! Sao, có dám đánh nhau không?

- Tao chả sợ gì mày! – Tiểu Long nhún vai – Nhưng tao sẽ không đánh nhau với mày bữa nay!

- Thế bao giờ? – Tắc Kè Bông nheo mắt cà khịa – Đợi về thành phố rồi mày mới gửi thư nhắn tao vào đánh nhau chắc?

Trước sự nhạo báng của đối thủ, Tiểu Long vẫn điềm nhiên:

- Trưa mai tao sẽ đọ sức với mày!

- Trưa mai?

- Ừ, trưa mai! Và cũng ngay tại đây!

Tắc Kè Bông trầm ngâm một thoáng rồi gục gặc đầu:

- Tốt lắm! Cuối cùng thì mày cũng phải giở những ngón võ mèo quào của mày ra!

Chương 7

Cái tin Tiểu Long sẽ "quyết đấu" với Tắc Kè Bông ở ngoài bờ suối vào trưa mai làm thằng Lượm sướng rơn.

Chưa thấy Tiểu Long đánh nhau bao giờ nhưng Lượm tin chắc anh Tiểu Long của nó sẽ thắng. Tiểu Long không hề mở miệng khoe mình có võ nhưng Lượm biết. Năm ngoái về dự đám cưới ba nó, anh Tuấn có nói sơ qua sinh hoạt của mấy anh em trong nhà cho ông nó và ba nó nghe. Anh Tuấn bảo Tiểu Long học võ thì nhanh mà học văn thì chậm ơi là chậm. Chính nhờ anh Tuấn nói hớ ra như thế, Lượm mới biết Tiểu Long "võ nghệ đầy mình". Như vậy thì trưa mai thằng Tắc Kè Bông chỉ có "cạp đất"!

Hồi chiều, vừa lùa bò vô chuồng, nghe Quý ròm báo cái tin động trời đó, Lượm chẳng buồn tắm rửa. Đầu cổ bù xù, mặt mày nhem nhuốc, nó chạy bay đi tìm Tiểu Long.

- Nè! – Lượm cầm tay Tiểu Long lắc lắc – Bộ trưa mai anh định đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông thật hả?

- Ừ.

- Đánh ở ngoài suối hả?

- Ừ.

Lượm liếm môi:

- Anh sẽ thắng nó chứ?

- Hy vọng thế!

Tiểu Long bảo "hy vọng" mà mặt buồn xo. Thấy vậy, Lượm lại lắc lắc tay anh:

- Anh đừng lo! Chắc chắn là anh sẽ thắng mà!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Không phải tao lo chuyện đó!

Lượm trố mắt:

- Chứ anh lo chuyện gì!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Tao sợ tao đánh thắng nó, nó sẽ thù!

- Sợ cóc gì! – Lượm nhún vai – Ít hôm nữa anh về lại thành phố rồi, có ở hoài ở đây đâu mà sợ!

Tiểu Long thở ra:

- Không phải tao sợ cho tao, mà tao sợ cho mày! Không làm gì được tao, nó sẽ đâm ra ghét mày!

- Chuyện đó thì anh khỏi lo! Không có anh thì nó cũng đã ghét em rồi!

Câu nói của Lượm làm Tiểu Long thắc mắc:

- Mày có làm gì nó đâu mà nó ghét mày?

- Em chả làm gì nó! – Lượm chép miệng – Nhưng dì Năm Sang thương em hơn thương nó! Thế là nó ghét!

Rồi sợ Tiểu Long không tin, Lượm hắng giọng giải thích:

- Dì Năm Sang khen em ham học, lại ngoan ngoãn, siêng năng, bảo gì cũng được! Còn thằng Tắc Kè Bông là chúa ương bướng, chả chịu nghe lời ai, suốt ngày chỉ lang thang ngoài đường phá làng phá xóm, chọc cho thiên hạ kéo tới nhà mắng mỏ! Dì bảo nếu ba em không bênh vực nó, dì đã cột nó vào chân giường không cho nó chạy nhảy lung tung từ lâu rồi!

Tiểu Long cười hích hích:

- Cỡ thằng Tắc Kè Bông mà cột vào chân giường thì ăn thua gì! Nó sẽ vác cái giường chạy luôn đi ấy chứ!

Đang nói đùa, sực nhớ tới một chuyện quan trọng, Tiểu Long liền nghiêm mặt lại:

- Nè Lượm! Mày đừng có nói chuyện tao sắp đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông cho bất cứ ai nghe chưa!

- Anh yên chí! – Lượm gật đầu, mau mắn – Ngu gì em nói cho ba em và dì em biết!

Tiểu Long nhăn mặt:

- Không chỉ với chú thím, mà với bất cứ một đứa nào trong xóm, mày cũng không được nói hở ra!

- Sao vậy? – Lượm ngơ ngác – Em phải rủ mấy đứa bạn em tới hò hét cổ vũ cho anh chứ!

- Khỏi! – Tiểu Long phẩy tay – Tao không muốn bất cứ ai chứng kiến cảnh tao hạ thằng Tắc Kè Bông! Tao không muốn làm nó mất mặt!

Rồi quay sang Lượm, Tiểu Long nheo nheo mắt:

- Ngay cả mày nữa! Trưa mai nếu mày muốn xem, mày phải nấp thật kín, đừng để thằng Tắc Kè Bông trông thấy!

Lượm gãi cổ:

- Trưa mai em sẽ nấp trong rẫy mía dòm ra!

- Mày nấp đâu kệ mày, nhưng phải thật kín!

Trước mệnh lệnh nghiêm khắc của Tiểu Long, bề ngoài Lượm có vẻ ngoan ngoãn tuân theo nhưng trong bụng lại ấm ức không chịu được. Tắc Kè Bông tuy là thủ lĩnh Xóm Trên nhưng nó chỉ thực sự là thủ lĩnh khi dàn quân đánh nhau với tụi Xóm Dưới kia. Còn ngày thường, thủ lĩnh rất hay bắt nạt bọn trẻ "phe mình" nên trong xóm nhiều đứa bất phục. Ngoài ba đứa thuộc hạ thân thiết lúc nào cũng cặp kè với Tắc Kè Bông ra, tức những đứa hùa với nó bao vây thằng Chút hôm nọ, còn hầu hết những đứa khác hễ gặp Tắc Kè Bông là lấm la lấm lét, tránh như tránh tà. Lượm ở chung một nhà với nó lại càng nguy, hệt như con tốt nhép ở chung với ông pháo ông mã, bị nó ngứa ngáy tay chân cốc đầu đá đít là chuyện cơm bữa.

Hậm hực lâu ngày, nay sắp có dịp chứng kiến thằng Tắc Kè Bông hợm hĩnh kia bị hạ nhục mà không được rủ bạn bè tới xem thì quả là một cực hình lớn lao đối với Lượm chứ chẳng chơi! Nhưng Lượm không phải là đứa quen chịu bó tay trước "nghịch cảnh". Nằm suy nghĩ một đêm, sáng hôm sau lên trường, nó chạy đi tìm mấy đứa bạn thân nhất, long trọng rỉ tai:

- Trưa nay anh Tiểu Long tao sẽ quyết đấu với thằng Tắc Kè Bông ở ngoài suối! Đây là chuyện bí mật vì anh tao không muốn ai nhìn thấy cảnh Tắc Kè Bông lạy lục xin thua! Vì vậy tụi mày có đi xem phải tìm chỗ nấp thật kín, đừng để ai phát hiện!

Trước những cặp mắt trố lên vì thích thú. Lượm không quên dặn thêm:

- Chỉ tụi mày biết thôi đấy nhé! Không được hở ra với bất cứ đứa nào khác!

Khi dặn như vậy, Lượm tin tưởng một cách ngây thơ rằng cái nguồn tin tối mật đó sẽ chỉ lưu hành trong vòng ba, bốn đứa mà nó "tín nhiệm". Nó quên rằng khi buộc phải giữ kín cái tin động trời đó nó đã khổ sở biết bao nhiêu thì các bạn nó cũng khổ sở y như vậy nếu không "xì" cái bí mật đó ra

cho những đứa khác. Vì vậy Lượm mới dặn "không được hở ra" phút trước thì phút sau … cả thế giới đều biết.

Có tài thánh Tiểu Long mới biết những chuyện kinh thiên động địa xảy ra sau lưng mình. Vì vậy, trưa đó khi cùng Quý ròm đi đến chỗ hẹn, Tiểu Long vô cùng sửng sốt khi phát giác trong đám mía ven suối có không biết bao nhiêu là cái đầu cứ chốc chốc lại thò ra dòm quanh dòm quất rồi lại thụt vào, lấp la lấp ló cứ như kẻ trộm. Những bóng người nháo nhác ngoài dự kiến đó khiến Tiểu Long chột dạ. Nó quay sang Quý ròm giọng lo lắng:

- Trong rẫy mía có người mày ạ!

- Tao biết rồi! Nhưng đó không phải là "viện binh" của thằng Tắc Kè Bông đâu!

Quý ròm đáp bằng giọng thản nhiên. Khi nãy, lúc vừa nhác thấy bọn nhóc thậm thà thậm thụi, Quý ròm đã biết ngay bọn này là ai và chúng từ đâu đến. Quý ròm chẳng lại gì thằng Lượm. Chỉ nhìn thoáng qua, nó biết ngay thằng oắt này ranh ma không thua gì mình. Hôm qua khi cố tình phao tin cho Lượm, Quý ròm biết chắc thế nào Lượm cũng kéo bè kéo lũ tới dự khán trận quyết đấu của Tiểu Long.

Bị Tắc Kè Bông ra khích vào bác mấy hôm nay, Quý ròm tức muốn lộn ruột lên đầu. Vì thế không lý gì "kẻ thù" sắp ngã ngựa mà Quý ròm khoanh tay ngồi im. Nó muốn cảnh Tắc Kè Bông bị đo ván thảm hại phải được tậhlt đông người nhìn thấy. Nếu ở chốn quê kiểng này mà có đài truyền hình, dám nó mời cả phóng viên đài tới trực tiếp tường thuật trận đấu nữa cũng nên. Có như vậy nó mới hả dạ.

Đang bị sự phẫn uất làm nóng đầu, Quý ròm không đủ tỉnh táo để hiểu rõ tâm sự của bạn mình. Nó đinh ninh một khi đã quyết định không nhịn thằng Tắc Kè Bông nữa, Tiểu Long chả có việc gì phải nghĩ quanh. Rằng Tiểu Long cũng giống như nó, nghĩa là đang nôn nóng chờ "trị tội" Tắc Kè Bông. Vì vậy, Quý ròm chẳng thắc mắc tại sao bạn mình không chấp nhận lời thách đấu của đối phương ngay chiều hôm qua mà phải dời lại đến trưa nay. Nó ngỡ Tiểu Long cần một ngày để dưỡng sức và ôn luyện các thế võ. Nó cũng chả hề tự hỏi tại sao đám khán giả nhiệt tình do thằng Lượm rủ rê không đường đường chính chính bước ra giữa trời thưởng thức trận đấu mà phải trốn trốn nấp nấp như bọn trộm gà vậy. Nó chỉ nghĩ một cách đơn giản là chắc bọn này sợ Tắc Kè Bông nhìn thấy, sẽ bị vạ lây vào thân.

Khổ nỗi, lần này những phỏng đoán của Quý ròm sai be sai bét. Nghe nó bảo "Đây không phải là "viện binh" của Tắc Kè Bông", Tiểu Long giật thót:

- Vậy chứ tụi nào?

Mặt Quý ròm tươi rói:

- Tụi bạn thằng Lượm chứ tụi nào! Quý ròm tưởng nghe mình "phô trương lực lượng" như vậy, Tiểu Long sẽ toét miệng cười phấn khởi. Nào ngờ mặt Tiểu Long xụ xuống một đống.

Thấy bạn mình đột nhiên thay đổi sắc mặt, Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nó chưa kịp hỏi thì khu "võ đài" bên quãng suối vắng đã hiện ra trước mắt.

Tắc Kè Bông đứng khoanh tay trước ngực, cười hắc hắc:

- Thế mà tao tưởng tối hôm qua hai đứa mày đáp xe đò trốn về thành phố rồi chứ!

Tiểu Long khụt khịt mũi, không nói gì. Nó chẳng buồn để ý đến sự chọc tức của đối thủ mà dán chặt mắt vào ba tên thủ hạ đứng sau lưng Tắc Kè Bông, lòng bỗng chốc rối bời.

Đã định bụng hạ Tắc Kè Bông trong vòng bí mật để giữ cho danh dự của nó khỏi bị tổn thương nhưng đến phút chót Tiểu Long cảm thấy ý định đẹp đẽ của mình dường như khó bề thực hiện. Khi nãy, nghe Quý ròm "quảng cáo" tụi bạn thằng Lượm đang nấp một lô một lốc trong rẫy mía, Tiểu Long đã kêu khổ thầm. Đang loay hoay chưa biết tính cách sao, giờ lại thấy Tắc Kè Bông dẫn ba tên cận vệ đi theo hộ tống làm như sắp sửa thắng trận tới nơi, Tiểu long càng hoang mang tợn. Thấy mọi tính toán sắp xếp của mình trong phút chốc bỗng hóa thành công cốc, mặt nó đâm méo xẹo.

Tắc Kè Bông không biết tất cả những điều đó. Thấy Tiểu Long đi đứng lò dò như cò bắt tép, mặt mày thì lơ láo như bù nhìn giữ dưa, nó lại nhe răng cười xấc láo:

- Mày hãi đến vãi cả ra quần rồi hay sao mà đi không muốn nổi thế?

Mặc đối thủ cao giọng giễu cợt, Tiểu Long vẫn im thít. Nó đang nghĩ kế. Chỉ có Quý ròm là đổ quạu:

- Có mày vãi ra quần thì có! Nếu không việc gì mày phải dẫn theo cận vệ nhiều thế!

- Yên chí! Yên chí! – Tắc Kè Bông dang rộng hai tay, vẻ ngạo nghễ – Ba thằng này chỉ đi theo để chứng kiến cảnh tao quật thằng Tiểu Long xuống đất và cỡi lên người nó như cỡi ngựa thôi! Bọn chúng không hùa vào đánh hội đâu mà mày lo!

Quý ròm hừ mũi, mặt đỏ gay:

- Để xem lát nữa ai sẽ cỡi lên người ai cho biết!

Rồi quay sang Tiểu Long, nó nóng nảy giục:

- Mày bắt đầu cho nó biết mùi đi chứ còn đợi gì nữa!

Biết không thể thối lui được nữa, Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Ừ, đánh thì đánh!

Tiểu Long bảo "đánh" nhưng giọng lại chẳng tỏ chút gì hào hứng.

Quý ròm lẩm bẩm: Cái thằng mập này bữa nay nó làm sao vậy hả? Hay là tối hôm qua ăn mít chín, bây giờ nó đau bụng không còn sức đánh nhau? Ý nghĩ đó khiến Quý ròm bất chợt lo lắng. Nó định hỏi lại Tiểu Long cho rõ ràng nhưng lúc này hai đấu thủ đã bắt đầu vờn quanh chuẩn bị lao vào nhau nên nó đành đứng lùi ra sau, làm thinh theo dõi.

Chương 8

Thực ra, Tiểu Long chẳng đau bụng cũng chẳng đau lưng. Nó chỉ đau đầu.

Tiểu Long chỉ muốn hạ Tắc Kè Bông trong một trận đấu không khán giả, tất nhiên trừ Quý ròm vì Quý ròm là người trong cuộc và quan trọng hơn, nó không phải là người làng này. Nhưng đến lúc này thì mọi việc đã diễn biến ra ngoài tiên hiệu của Tiểu Long.

Sự có mặt bất ngời của ba thằng nhóc phe Tắc Kè Bông lẫn lũ tiểu yêu do thằng Lượm triệu tập khiến Tiểu Long lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Bây giờ nó đâm ra hối tiếc vì đã dời cuộc đấu lại trưa nay. Nếu nó chấp nhận đánh nhau với Tắc Kè Bông chiều hôm qua và cố gắng hạ gục đối thủ một cách chớp nhoáng, có khi chẳng ai kịp nhìn thấy. Lùi lại trưa nay, khoảng cách một ngày đó đủ để vỡ lở bất cứ một bí mật trọng đại nào. Đúng là tính già lại hóa non!

Bây giờ thì Tiểu Long hết mình không thể nào không đánh nhau với Tắc Kè Bông. Đứng yên đưa lưng cho Tắc Kè Bông nện như hôm trước thì chắc chắn thằng lỏi hung hăng này không thỏa mãn. Nó sẽ tiếp tục khiêu khích bằng cách hạ nhục cả mình lẫn Quý ròm. Nhưng nếu hạ đo ván nó trước mặt bàn dân thiên hạ thì hậu quả có khi còn tai hại hơn nhiều! Càng nghĩ ngợi Tiểu Long càng thấy đầu nhức như búa bổ. Cuối cùng, sau một hồi bần thần cân nhắc, Tiểu Long đàng quyết định lùi bước trước đối thủ. Nhường cho nó đánh thắng mình, đương nhiên nó sẽ không còn lý do gì để khiêu chiến mình với Quý ròm nữa và hai đứa sẽ được yên thân trong những ngày còn lại! Tiểu Long tự an ủi và tặc lưỡi bước vào vòng chiến.

Quý ròm không hiểu nỗi khổ tâm của bạn mình nên thấy Tiểu Long cứ chờn vờn xa xa không chịu xáp lại gần đối thủ, nó sốt ruột cằn nhằn:

- Nhào vô "làm thịt" nó đi chứ! Làm gì mày cứ thủ thế hoài vậy!

Tiểu Long liếm môi, trấn an:

- Đừng nôn nóng! Để tao lừa thế đã!

Quý ròm tưởng bạn mình nói thật cho nên một lát sau nó lại ngoác miệng la toáng:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Mày định lừa thế đến Tết Công-gô hay sao vậy?

Lần này, Tiểu Long bặm môi không đáp. Cặt mắt nó vẫn gườm gườm nhìn đối thủ, vẻ như ta đây đang tập trung tinh thần vào cuộc chiến một mất một còn này ghê lắm!

Tắc Kè Bông tất nhiên không biết đối thủ của mình chưa đánh đã thầm chịu thua. Thấy ánh mắt của Tiểu Long sáng quắc và không ngừng nhìn chòng chọc vào mình, nó hơi hoảng. Nhất là trước nay nó nghe thằng Lượm "quảng cáo" không biết bao nhiều lần về tài nghệ cao cường của ông anh nó. Lại thêm cái miệng của Quý ròm đứng ngoài ra rả đốc thúc, làm như nếu xông vào, Tiểu Long sẽ nuốt chửng nó trong nháy mắt không sai! Vì tất cả những lẽ đó, Tắc Kè Bông đâm chần chừ, không dám mạo hiểm. Thấy Tiểu Long gườm gườm nhìn nó, nó cũng đứng xa xa gườm gườm nhìn lại.

Trong khi khán giả hai phe nhấp nha nhấp nhổm không biết bao giờ cuộc quyết đấu bằng mắt này mới chấm dứt thì tình thế đột ngột biến đổi.

Sau một hồi âm thầm quan sát, thấy Tiểu Long ngoài đôi mắt sắt bén ra chẳng có gì đáng gọi là khủng khiếp như thằng Lượm mô tả, Tắc Kè Bông quyết định tấn công. Nó nhào tới từ bên hông, nhanh như gió và tung ra một loạt cú đấm.

"Bịch! Bịch!", Tiểu Long lùi lại và đưa tay đỡ nhưng vẫn lãnh trọn hai cú đấm vào vai.

Trong khi Quý ròm bàng hoàng đến há hốc miệng thì ba tên thủ hạ của Tắc Kè Bông nhảy cẫng, miệng reo hò:

- A ha! Hoá ra thằng này là một bao cát, Tắc Kè Bông ơi!

Tắc Kè Bông lúc này đã kịp thoái bộ lại phía sau thủ thế. Nghe đồng bọn lên tiếng chế giễu, nó cười hì hì:

- Bữa nay tao phải mượn nó để dượt vào đường quyền cho giãn gân cốt!

Rồi nó nheo mắt ngó Tiểu Long, khinh khỉnh hỏi:

- Tài nghệ của mày chỉ có thế thôi hả? Sao tao nghe thằng Lượm ca tụng mày lắm mà!

Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì giận dữ. Nó liếm môi, thản nhiên:

- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu! Đợi lát nữa thì mày sẽ biết!

Quý ròm đang rầu thúi ruột vì sự thất thế vừa rồi của bạn mình, bây giờ nghe Tiểu Long nói cứng, nó lên tinh thần được chút chút. Ừ, có thể chuyện trúng đòn vừa rồi của Tiểu Long chỉ là động tác đánh lừa! Nó giả vờ như vậy để dụ cho Tắc Kè Bông chủ quan khinh địch. Tới lúc đó nó mới tung ra những đòn sấm sét. Hà hà, nó mà ra tay thì Tắc Kè Bông chỉ có nước bò càng! Càng nghĩ Quý ròm càng phấn khởi và nó cố mở to mắt hồi hộp nhìn vào "đấu trường" để chờ xem bạn mình kết liễu số phận của thằng Tắc Kè Bông đáng ghét kia. Tiểu Long chả hăm "Đợi một lát thì mày sẽ biết" là gì!

Nhưng kìa, sao lạ quá! Quý ròm "đợi một lát" thì thấy Tắc Kè Bông nhảy xổ vào Tiểu Long tay đấm chân đá lia lịa, hung hãn chẳng khác nào cọp sút chuồng. Còn Tiểu Long thì lo cuống cuồng nhảy tránh, thỉnh thoảng phản kích lại được môt đòn nhưng chẳng hề hấn gì đối phương. "Bịch! Bịch! Bịch!", Tiểu Long lại liên tiếp lãnh những cú đấm vào người, chân cẳng bắt đầu loạng choạng.

Diễn biến của cuộc so tài khiến mặt Quý ròm càng lúc càng tái xanh. Mỗi lần Tiểu Long trúng đòn, người Quý ròm lại giật nảy một cái, làm như cái nắm tay to đùng của thằng Tắc Kè Bông vừa nện phải lưng nó vậy. Khổ cho Quý ròm, nó chả đánh đấm gì mà người cứ ê ẩm! Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, nó bắt tay làm loa chõ vào trận đấu, hét khản cả cổ:

- Phản công thật mạnh vào, Tiểu Long ơi! Đừng để nó có thì giờ ra đòn trước!

Nhưng rồi thấy sự "chỉ đạo" của mình chẳng có hiệu quả gì, Quý ròm đâm cáu:

- Mày múa may loạn xị gì thế, thằng ngốc!

Nhưng mặc cho Quý ròm vò đầu bứt tai và kêu trời như bộng, Tiểu Long tay chân vẫn quáng quàng như chó nhà tang. Nó đánh đỡ loạn cào cào, chả ra tấm ra miếng gì sất.

Lúc này, đám bạn của Tắc Kè Bông đã thò đầu cả ra ngoài rẫy mía, vừa theo dõi trận đấu vừa xì xào bình phẩm, chả buồn lấp lánh như khi nãy nữa.

- Nếu đánh nhau như anh thằng Lượm, chẳng thà để tao đánh còn hơn! – Một đứa nói.

- Chắc anh nó đánh võ say! – Đứa khác tiếp lời.

Một giọng tinh quái cãi lại:

- Đây không phải là võ say! Mà là võ lưng!

- Võ lưng là võ gì! Làm quái gì có võ lưng!

- Sao lại không có! Võ lưng tức là khi đối thủ tấn công, mình nhắm tịt mắt lại và đưa lưng ra đỡ! Anh thằng Lượm chả phải đang sử dụng môn võ đó là gì!

Những lời nhạo báng của lũ bạn khiến Lượm muốn chui ngay xuống đất. Nhưng đất cứng quá không chui được, nó đành ngồi im dỏng tai nghe và cảm thấy ruột mình đang đứt từng khúc.

Nhưng Lượm không giận lũ bạn. Thực tế trước mắt cho thấy những lời chế giễu của tụi nó không sai sự thật là bao. Ông anh thần tượng của nó đánh đấm cứ như mèo quào. Trong khi thằng Tắc Kè Bông nhảy nhót nhanh như vượn và ra đòn như máy thì ông anh của nó chẳng hiểu sao lại lờ đờ như chuột phải khói, đánh mười cú chỉ quẹt trúng đối thủ được một. Nhớ đến lời huênh hoang sáng nay "Anh tao không muốn ai nhìn thấy cảnh Tắc Kè Bông lạy lục xin thua", Lượm xấu hổ đến chín cả người.

Và đến khi trận đấu kết thúc bằng cảnh Tiểu Long ngã chổng gọng trên mặt cỏ thì Lượm không còn đủ can đảm nán lại lâu hơn. Thừa lúc lũ bạn dồn mắt vào "võ đài", Lượm len lén chuồn ra khỏi rẫy mía và lủi thủi bỏ về.

Lượm về sớm vậy mà hóa hay. Nó khỏi phải ấm ức như Quý ròm.

Thấy Tiểu Long ngã bệt xuống đất, Quý ròm hấp tấp chạy lại tính đỡ bạn dậy, Tắc Kè Bông đã quát tướng khiến nó giật bắn:

- Không được đụng vào nó! Trận đấu đã kết thúc đâu!

Quý ròm mím môi:

- Mày thắng rồi chứ còn muốn gì nữa?

Tắc Kè Bông cười khảy:

- Tao chưa thắng.

- Chưa thắng? – Quý ròm ngạc nhiên, nó không hiểu đối thủ định bày kế gì nữa đây.

Tắc Kè Bông gật gù:

- Ừ, chưa thắng! Khi nào thằng Tiểu Long mở miệng nhận thua thì lúc đó tao mới gọi là thắng!

Quý ròm tức điên:

- Dẹp mày đi! Thua là thua chứ không mở miệng nhận thua gì cả!

- Dẹp mày thì có! – Tắc Kè Bông quắc mắt – Mày có chịu dang ra không thì bảo!

Quý ròm nghiến răng ken két. Nhưng nó chưa kịp ngoác miệng nguyền rủa thì Tiểu Long đã buông một tiếng thở dài:

- Tao chịu thua!

Vừa nói Tiểu Long vừa chống tay lóp ngóp bò dậy.

Tắc Kè Bông phổng mũi:

- Như vậy mới gọi là biết điều chứ!

Rồi nó hắng giọng phán:

- Nếu đã chịu thua thì từ nay về sau mày phải tôn tao làm thủ lĩnh!

- Mày là thủ lĩnh!

Tiểu Long xụi lơ đáp, bấp chấp cú thúc của Quý ròm vào mạng mỡ.

Tắc Kè Bông vẫn chưa chịu thôi:

- Thủ lĩnh bảo làm gì mày cũng phải làm!

Nghe tới đây, Quý ròm nóng gáy:

- Dẹp! Mày đâu phải là cha người ta!

- Tao không hỏi mày! – Tắc Kè Bông trừng mắt, rồi nó quay sang Tiểu Long – Sao, mày đồng ý không?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Chẳng lẽ mày bảo tao làm bậy tao cũng phải nghe theo?

Tắc Kè Bông búng tay:

- Mày khỏi lo điều đó! Những gì tao bảo mày làm chẳng có gì là bậy bạ hết!

Quý ròm lại lộn tiết chen vào:

- Không bậy bạ cũng không làm!

Trong khi Quý ròm nộ khí xung thiên thì Tiểu Long cau mày tư lự. Nó không ngờ Tắc Kè Bông được đằng chân lân đằng đầu, ra hết yêu sách này đến yêu sách khác để bắt chẹt nó. Nhưng đã lỡ nhịn nhục đến mức này, Tiểu Long không muốn phá hỏng hết chỉ trong một phút tức khí. Dù sao mình

cũng chẳng ở đây mấy ngày nữa, có đồng ý nghe theo mệnh lệnh của nó cũng chẳng hại gì! Tiểu Long nhủ bụng và khẽ gật đầu:

- Nếu không làm bậy thì được!

Sự ngoan ngoãn ngoài tưởng tượng của đối thủ khiến Tắc Kè Bông như nở từng khúc ruột. Nó toét miệng cười:

- Nói phải giữ lời đấy nhé!

Rồi sau khi hếch mặt lên trời và đánh mắt một lượt quanh đám khán giả lúc này đã túa hẳn ra bãi cỏ rộng ven suối để thị uy, Tắc Kè Bông quay sang ba tên thủ hạ, khoát tay:

- Đi!

Sau khi bọn Tắc Kè Bông nghênh ngang kéo đi, đám bạn của thằng Lượm cũng bỏ về luôn. Trưa nay chúng náo nức kéo đến cốt để xem anh thằng Lượm "rửa hận" giùm bọn chúng, rốt cuộc Tiểu Long đánh đấm chẳng ra ôn gì. Tắc Kè Bông chẳng bị hạ nhục thì chớ, nhân trận thắng áp đảo này, càng có cớ đế thêm hống hách. Lòng đầy thất vọng, cả bọn lếch tha lếch thếch ra về, trong bụng chửi thằng Lượm tơi tả.

Rốt cuộc trên bãi cỏ mênh mông bây giờ chỉ còn lại hai người. Tiểu Long day mặt một phía, Quý ròm day mặt một phía, cả hai ngồi bất động, lẻ loi và thiểu não như hai con gà rù. Lâu thật lâu, chẳng ai nói với ai một lời, dù mặt trời càng lúc càng đổ lửa trên vai rát bỏng và bên dưới chỗ ngồi hơi đất ban trưa không ngừng hừng hực bốc lên.

Quý ròm buồn nẫu ruột. Cho đến lúc này nó vẫn không tin vào những gì tai vừa nghe mắt vừa thấy. Nó không thể cắt nghĩa được tại sao Tiểu Long lại có thể đánh thua Tắc Kè Bông một cách dễ dàng như thế. Tệ hơn nữa, thằng bạn thân yêu của nó lại sợ hãi đối thủ đến mức chấp nhận tuốt tuồn tuột mọi điều kiện láo xược của thằng Tắc Kè Bông khốn kiếp kia. Thật tức chết đi được!

Ôm nỗi hậm mực như ôm một quả cầu gai trong bụng nên khi Tiểu Long quay qua khều vai nó "Thôi về!", Quý ròm cáu kỉnh hất tay bạn ra:

- Mày muốn về thì về trước đi! Tao ngồi đây!

Rồi dường như thấy hờn lẫy như vậy chưa hả tức, nó quay phắt lại, gầm gừ:

- Hôm nay mày làm sao thế?

Tiểu Long thẫn thờ:

- Tao có làm sao đâu!

Dáng điệu ủ rũ của Tiểu Long chẳng khiến Quý ròm động lòng tí ti. Nó tiếp tục hoạnh họe:

- Không làm sao mà mày đánh đỡ quờ quạng cứ như xẩm mất gậy thế? Thế những cú đá liên hoàn hôm trước mày biểu diễn ở trên trường đâu rồi?

Câu hỏi cuối cùng vừa buột ra khỏi miệng. Quý ròm bỗng thấy óc mình lóe lên như có một tia chớp chạy ngang qua. Thôi rồi! Như vậy là thằng mập này giả bộ rồi! Đến lúc này, Quý ròm mới nhớ môn Taekwondo của Tiểu Long là môn võ chủ yếu sử dụng đòn chân. Hôm Tiểu Long trổ tài đằng sau lớp, Quý ròm đã từng thấy nó tung những cú đá thẳng, đá xoay, đá chẻ sấm sét như thế nào. Mười thằng Tắc Kè Bông mà trúng phải một cú đá như thế cũng hộc máu mồm máu mũi chứ đừng nói là một thằng. Nhưng trong cuộc giao đấu khi nãy, Tiểu Long đã hoàn toàn không sử dụng một cú đá nào. Nó chỉ dùng tay và … lưng đánh đỡ. Rõ ràng thằng mập này đã không chịu giở sở trường của mình. Nhưng ngay cả trong trường hợp chỉ đánh nhau bằng tay, Quý ròm tin rằng Tắc Kè Bông cũng không thể chịu nổi những nắm đấm sắt vốn thường xuyên đọ sức với những bao cát treo lủng lẳng sau vườn của Tiểu Long, nếu Tiểu Long thực bụng muốn thắng đối thủ.

Nhưng thằng mập này ngày hôm nay lại không muốn thắng! Quý ròm gật gù nhủ bụng. Sau khi tìm được nguyên nhân giải thích trận thua tan nát của Tiểu Long, những phiền muộn trong lòng Quý ròm đã vơi gần hết. Bây giờ chỉ còn đọng lại những dấu hỏi to tướng. Vì vậy trong khi Tiểu Long còn đang bối rối tìm cách giải thích lối đánh "gãi ngứa" của mình, Quý ròm đã hắng giọng cười mát:

- Thôi đừng có vờ vịt nữa! Nói cho tao biết đi! Tại sao mày giả bộ đánh thua thằng Tắc Kè Bông?

Biết Quý ròm đã khám phá ra bí mật của mình, Tiểu Long chẳng buồn đóng kịch nữa. Nó thở dài:

- Tao không muốn làm nó mất mặt trước bọn trẻ trong làng!

Quý ròm trố mắt:

- Thế sao mày còn hẹn nó ra đây đánh nhau làm chi?

Tiểu Long cười khổ:

- Lúc hẹn với nó, tao đinh ninh chỉ có tao, mày với nó! Nếu chỉ có ba đứa, tao đã hạ nó rồi! Ai ngờ tụi nhóc kéo tới đông như vậy!

Rồi như không kềm được, Tiểu Long khụt khịt mũi bùi ngùi dốc bầu tâm sự.

Quý ròm ngồi im nghe, thẫn thờ, xao xuyến. Khổ nhục kế của bạn khiến lòng nó bâng khuâng quá đỗi. Và bất giác nó cảm thấy xấu hổ thầm. So với bạn, nó vô tâm và hời hợt hơn nhiều. Nó chỉ nghĩ đến mình. Còn Tiểu Long không vậy, Tiểu Long bao giờ cũng nghĩ đến người khác.

Chương 9

Sau trận đại bại của Tiểu Long trước Tắc Kè Bông ngoài bờ suối, mặt mày thằng Lượm buồn xo.

Tiểu Long và Quý ròm đã thỏa thuận sẽ không nói sự thật cho thằng Lượm biết, sợ nó ngứa miệng đi nói tràn lan, Tắc Kè Bông nghe được sẽ tìm tới khiêu khích tiếp.

Vì vậy, trong mắt Lượm lúc này Tiểu Long chỉ là một võ sĩ dỏm, một võ sĩ hạng tép. Nỗi buồn thần tượng sụp đổ khiến tay chân nó xụi lơ, y như chết rồi.

Buổi chiều nó dắt bò đi chăn một chút xíu rồi lại dắt về.

Ba nó hỏi:

- Sao hôm nay con về sớm vậy?

Nó nói dối:

- Con bị nhức đầu.

Tiểu Long hỏi:

- Sao hôm nay mày về sớm vậy?

Nó nói thật:

- Tụi bạn trêu em tối mày tối mặt, không chuồn về chả lẽ lại chui xuống đất?

Giọng điệu hờn dỗi của Lượm khiến Tiểu Long thắc thỏm:

- Tụi bạn trêu mày chuyện gì?

- Thì chuyện anh đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông đó! Em khoe tụi bạn là anh sẽ bẻ cổ thằng Tắc Kè Bông như bẻ răng gà, ai ngờ …

Tiểu Long khịt mũi:

- Tại mày chứ bộ! Tao đã dặn mày đừng nói chuyện tao đánh nhau với bất cứ một đứa nào, ai bảo mày đi nói tùm lum chi!

Lượm gãi đầu:

- Thì em đâu có biết anh đánh đấm ẹ đến thế! Nghe anh hùng hổ "Tao không muốn bất cứ ai chứng kiến cảnh tao hạ thằng Tắc Kè Bông", em cứ tưởng thật! Làm sao em biết được trong bụng anh sợ người ta chứng kiến cảnh thằng Tắc Kè Bông hạ anh!

Suy diễn của thằng Lượm khiến Tiểu Long dở cười dở mếu. Nó đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt:

- Ừ, tao đánh đấm chẳng ra ôn gì cả!

Lượm tính chì chiết Tiểu Long thêm mấy câu nữa nhưng thấy ông anh tiu nghỉu thừa nhận sự bất tài của mình, nó đâm tội bèn hạ giọng:

- Thế anh không chó võ thật à?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tao có nói với mày là tao có võ bao giờ đâu!

- Anh không nói nhưng anh Tuấn nói! – Lượm vung tay – Anh Tuấn bảo anh mê học võ lắm! Ảnh còn nói anh học tới đai đen đai đỏ gì đó lận!

Tiểu Long gãi tai:

- Chắc anh Tuyấn kể về anh Tú mà mày nghe lộn qua tao!

Câu nói của Tiểu Long làm Lượm ngẩn ngơ. Nó thộn mặt ra một hồi rồi gật gù chép miệng:

- Ừ, chắc là em nghe lộn!

Nói xong, nó cẩn thận dặn Tiểu Long:

- Nếu anh không có võ thì từ nay về sau đừng đánh nhau với ai làm chi! Đứa nào chọc ngẹo hoặc trêu tức anh, anh cứ mặc xác nó! Không nhịn được thì anh bảo em với anh Quý! Em với anh Quý sẽ "trả thù" giùm anh!

Thái độ anh hùng của Lượm khiến Tiểu Long vừa cảm động lại vừa buồn cười. Nghe Lượm đòi che chở cho mình, Tiểu Long đã phát sốt, lại nghe nó tính cậy sức của Quý ròm, Tiểu Long càng muốn xỉu! Lóc chóc cỡ thằng Lượm đi đánh nhau đã chẳng ăn ai, lại kéo theo "võ sĩ Oshin" Quý ròm thì chẳng khác nào thằng chết trôi lôi thằng chết đuối! Tiểu Long cũng không ngờ sau cuộc bại trận hồi trưa, "uy tín" của mình lại xuống thấp đến thế. Đến như thằng oắt Lượm mà cũng đòi làm bảo vệ cho mình thì đúng là nó xem mình là thứ trói gà không chặt thật! Tiểu Long đáp mà miệng méo xẹo:

- Mày cứ yên tâm! Bây giờ ai đụng đến tao, tao cũng nhịn tất tần tật!

Thấy ông anh tuân lời mình răm rắp, Lượm khoái lắm. Nó ưỡn ngực:

- Ừ, anh cứ nhịn đi, mọi chuyện để em lo!

Nhìn bộ tịch hùng dũng của Lượm, Tiểu Long đột nhiên muốn trêu nó, bèn làm bộ ngây thơ:

- Nhỡ thằng Tắc Kè Bông lại tìm đến gây sự nữa thì sao?

- Thằng Tắc Kè Bông hả? – Mắt Lượm chớp lia – Em nghĩ là … nó sẽ không khiêu khích anh nữa đâu! Nó chẳng hạ anh rồi là gì!

Tiểu Long so vai:

- Tao nói là "nhỡ" chứ bộ! Biết đâu có một lúc nào đó nó chẳng ngứa ngáy tay chân!

Lượm ngập ngừng:

- Nếu vậy thì em sẽ …

- Mày sẽ làm gì?

Lượm tặc lưỡi:

- Em sẽ méc dì em!

- Tưởng sao! – Tiểu Long cười khì – Nếu chống lại thằng Tắc Kè Bông bằng cách méc thím Năm Sang thì tao méc cũng được, cần gì tới mày!

Bị Tiểu Long chọc quê, Lượm lỏn lẻn bỏ chạy mất.

Lượm nói đúng. Từ khi Tiểu Long mở miệng xin thua và tôn nó làm thủ lĩnh, Tắc Kè Bông không màng khiêu chiến hay gây gổ nữa. Thủ lĩnh ai lại đi khiêu chiến với thuộc hạ. Đã là thủ lĩnh thì chỉ có ra lệnh. Nó kêu:

- Tiểu Long!

- Gì?

- Mày đi kiếm thằng Năng tới đây cho tao! Tao cần bàn với nó về kế hoạch đối phó với bọn Xóm Dưới!

Cái giọng sai bảo hách dịch của Tắc Kè Bông làm Tiểu Long nóng mặt. Nó định ngoác miệng cự nự lại nhưng sực nhớ mình đã đồng ý "thủ lĩnh bảo gì cũng phải làm", nó đành xuống giọng:

- Lát nữa đi! Tao đang uốn dở cái cần trúc!

- Không có lát nữa gì hết! – Tắc Kè Bông sầm mặt – Tao đang cần gặp thằng Năng ngay bây giờ!

Tiểu Long gãi mũi:

- Nhưng tao đâu có biết thằng Năng là thằng nào!

Tắc Kè Bông hất mặt về phía Lượm:

- Kêu thằng Lượm dẫn mày đi!

Nãy giờ chứng kiến cảnh Tắc Kè Bông ra oai với ông anh mình, Lượm đã phát bực. Nhưng thấy Tiểu Long không lộ phản ứng gì, nó cố nhịn. Bây giờ thấy Tắc Kè Bông được đầu voi lại đòi đầu ngựa, dám sai phái cả tới mình, nó "hứ" một tiếng và chìa cùi chỏ ra:

- Đi cái này này!

Đang diệu võ dương oai trước tên thuộc hạ mới kết nạp, thình lình bị cái cùi chỏ của thằng Lượm làm mất hết uy phong, Tắc Kè Bông xạm mặt. Mắt nó long sòng sọc:

- Tao tẩn cho mày một trận bây giờ! Bộ mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả?

- Đổ cái …

Thấy Lượm thò tay xuống quần chuẩn bị văng bậy, Tiểu Long liền kéo tay nó:

- Mặc xác nó! Mày cứ dẫn tao đi kiếm thằng Năng đi!

Quý ròm nãy giờ ngồi im bên cạnh nghe vậy liền vọt miệng:

- Tao đi nữa!

Tiểu Long đứng dậy mỉm cười nhìn bạn:

- Ừ, cả ba đứa cùng đi!

Thái độ bình tĩnh của Quý ròm bữa nay khiến Tiêu Long rất cảm kích. Thường ngày Quý ròm tính tình nóng nảy, gặp những trường hợp như thế này dễ gì nó chịu ngồi yên. Nhưng từ khi biết được nỗi khổ tâm của bạn mình, Quý ròm cố cắn răng kiềm chế để giúp bạn đạt được ý nguyện. Tiểu Long đã không muốn hạ nhục đứa con riêng của thím Năm Sang để khỏi gây sóng gió trong nhà và chính vì vậy nó phải bấm bụng chịu bao tủi nhục, lẽ nào trong một phút bốc đồng mình lại vô tình tạo nên bão táp phong ba? Quý ròm nghĩ vậy và mặc Tắc Kè Bông làm trời làm đất, nó chẳng màng đôi co, cự cãi.

Nhưng Lượm thì không vậy. Nó chẳng nể nang hay úy kị gì Tắc Kè Bông. Trên đường đi, Tiểu Long hỏi nó:

- Trước nay mày sợ thằng Tắc Kè Bông lắm mà?

- Ừ.

- Sao bây giờ mày không sợ nữa?

Lượm nhe rằng cười:

- Từ ngày có anh về, em tự dưng không sợ nó nữa!

Tiểu Long khịt mũi:

- Lúc tao mới về thì khác! Lúc đó mày tưởng tao có võ nên mày không ngán thằng Tắc Kè Bông! Còn bây giờ đã biết tao to con nhưng lại yếu như sên, sao mày vẫn chẳng coi nó ra "ký-lô gam" nào hết vậy?

Lần này thì Lượm lúng túng. Nó ngắc nga ngắc nhứ một hồi rồi chép miệng:

- Em cũng chẳng rõ! Chắc tại thấy nó hiếp đáp anh đủ thứ, em tức quá nên … quên cả sợ!

Câu trả lời thật thà của Lượm khiến Tiểu Long bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Lặng đi một lúc, nó thò tay quàng vai em, kịu dàng nói:

- Lần sau mày đừng thèm tức giùm tao nữa! Tụi tao chỉ còn ở chơi hai, ba ngày nữa thôi, thằng Tắc Kè Bông có muốn sai vặt cũng chẳng sai được bao lăm! Còn mày ở chung nhà với nó, nếu mày cứ chọc tức nó, nó khùng lên nó đánh mày, mày biết chạy đi đâu?

- Em chẳng chạy đi đâu sất! – Lượm lầu bầu – Lần nay nếu nó còn bắt nạt em, em sẽ méc dì Năm Sang! Em chẳng nhịn nó nữa!

Không biết Tắc Kè Bông có nghe được câu nói đó của thằng Lượm không mà những ngày sau đó, nó tuyệt nhiên không buồn đụng đến đứa con riêng của dượng nó.

Tắc Kè Bông chỉ tìm cách đè đầu cỡi cổ Tiểu Long. Cứ chốc chốc nó lại gọi giật:

- Tiểu Long!

Khiến thằng này mặt xìu như bún:

- Gì?

- Mày chạy ra cây ổi sau vườn chặt giùm tao mấy cái gọng ná!

- Chi vậy?

Tắc Kè Bông xoa ngực:

- Tao đang cần "vũ khí" để mai mốt chiến đấu với tụi Dế Lửa!

Tiểu Long chỉ mong Tắc Kè Bông nêu lên "lý do riêng tư" để kiếm cớ thoái thác. Nhưng Tắc Kè Bông là đứa ranh ma. Những việc nó sai toàn là

“công vụ” nên Tiểu Long không thể từ chối mệnh lệnh của “thủ lĩnh” được.

Tất nhiên Tắc Kè Bông thừa sức làm những chuyện dễ ợt đó. Nó cũng có thể sai phái bọn tay chân thân tín. Nhưng nếu vậy thì nó đâu có tỏ rõ uy quyền với Tiểu Long được. Nó cần phải cho Tiểu Long biết một khi đã đụng vào nó thì hậu quả sẽ như thế nào. Nó cần phải trả mối thù bị Tiểu Long ngang nhiên can thiệp vào trận đánh giữa nó với thằng Chút trưa hôm trước.

Tiểu Long không đần độn đến mức không hiểu Tắc Kè Bông muốn gì. Nó hiểu và nó nghiến răng chịu đựng. Bây giờ nó chỉ mong càng ít giáp mặt Tắc Kè Bông càng tốt. Đừng để Tắc Kè Bông trong thấy mặt, nó sẽ đỡ bị sai khiến, đỡ bị cong lưng chạy tới chạy lui.

Nhưng khổ nỗi, trước cái ngày Tiểu Long khép nép đặt mình dưới sự sai bảo của nó, Tắc Kè Bông hầu như thường xuyên vắng nhà. Suốt ngày, từ sáng đến tối nó đi long nhong ngoài đường, chẳng ai thấy mặt mũi nó đâu. Ngay cả giờ cơm, Tắc Kè Bông cũng không buồn xác về. Khi nào đói bụng, nó đảo qua nhà một lát, chui vào bếp lục cơm nguội ra ăn rồi tếc thẳng. Tối, nó một mình một phản ở nhà sau. Mà cũng khuya lơ khuya lắc, khi mọi người đã đi ngủ cả, nó mới lếch thếch mò về, phủi chân qua loa rồi chui vào chiếc mùng thím Năm Sang đã giăng sẵn. Cái thằng thoắt ẩn thoắt hiện như bóng ma như thế, từ ngày thu phục đượ tên “đệ tử” ở ngay cạnh mình là Tiểu long lại đâm ra khoái cái cảnh ru rú trong nhà, chẳng buồn dời đi đâu lấy nửa bước, thế mới khổ!

Rốt cuộc, để tránh cái cảnh bị Tắc Kè Bông ra sai vào khiến, Tiểu Long tìm cách trốn ra khỏi nhà. Nếu mày không chuồn thì tao chuồn! Tiểu long nghĩ bụng và lập tức chạy đi kiếm thằng Lượm:

- Chiều nay dắt bò đi ăn, mày cho tao và anh Quý đi theo với nghen?

- Chi vậy?

- Đi theo chơi thôi!

Lượm cắn môi:

- Đồi Cắt Cỏ xa lắm! Tụi anh đi không quen, mỏi chân chết!

Tiểu Long nhún vai:

- Mày đi được, chẳng lẽ tụi tao không đi được?

- Nhưng tụi em ngày nào cũng đi, quen rồi! – Lượm chớp chớp mắt – Còn anh với anh Quý thì khác!

- Chả khác tẹo nào cả! – Tiểu Long hừ mũi – Tụi tao không chỉ đi bữa nay! Ngày mai ngày mốt tụi tao cũng đi nữa!

Quyết tâm của ông anh làm ông em há hốc miệng:

- Đi gì đi hoài vậy?

- Ừ! – Tiểu Long lại nhún vai – Trước khi về lại thành phố, tụi tao muốn đi đây đi đó cho biết!

Đột nhiên Lượm cười toe:

- Chứ không phải anh đi trốn thằng Tắc Kè Bông hả?

Tiểu Long bị ông em quỷ quái thình lình "kê tủ đứng" vào miệng, mặt liền nghệt ra:

- Ai bảo mày vậy?

Chương 10

Cách đây chẳng biết mấy trăm hay mấy ngàn năm, ông bà ta dường như đã biết trước sẽ có ngày thằng Tắc Kè Bông đối xử với Tiểu Long cạn tàu ráo máng như thế nên đã đặt ra những câu tục ngữ đại loại như "Mất tiền mua mâm thì đâm cho thủng", "Mất tiền mua thúng thì đụng cho mòn" để ám chỉ hành động không đẹp của nó. Đã bỏ công sức ra để "chinh phục" đối thủ, Tắc Kè Bông chẳng dại gì để đối thủ nhởn nhơ. Chính vì vậy nó đành hy sinh thói quen chạy nhảy ngoài đường để nằm lì ở nhà sai phái Tiểu Long cho bõ ghét.

Và cũng cách đây với một quãng thời gian dài như vậy, ông bà ta cũng thấy trước cái buổi chiều Tiểu Long lẽo đẽo đi theo thằng Lượm xuống đồi Cắt Cỏ để khỏi phải phục tùng những mệnh lệnh không bao giờ chấm dứt của Tắc Kè Bông nên đặt thêm những câu khác như "Tránh mả lại ngã phải mồ" hoặc "Tránh anh một chai, gặp anh hai lọ" để ám chỉ chuyến đi xui rủi của nó.

Tiểu Long gặp xui rủi là phải. Bởi vì khi quyết định mon men theo thằng Lượm, nó quên bẵng ngày hôm qua thằng em mình bị bạn bè ngoài bãi thả chế hạo đến tối tăm mặt mũi, đành phải đánh bò về ngay giữa cái bóng của nó còn cụt ngủn trên đường, chưa liếm được tới bờ ruộng.

Tiểu Long quên bẵng. Quý ròm quên bẵng. Và ngay cả thằng Lượm cũng quên bẵng. Đứa nào cũng chỉ nhớ mỗi một chuyện là làm sao tránh thật xa, càng xa càng tốt, thằng Tắc Kè Bông quen bắt mọi người vâng phục kia.

Đồi Cắt Cỏ không quá xa như thằng Lượm hù. Qua khỏi cầu, đi thêm khoảng nữa tiếng đồng hồ nữa là ngọn đồi đã hiện ra lừng lững trước mắt.

Đồi Cắt Cỏ cũng chẳng giống chút gì với sự hình dung của Tiểu Long. Đồi không phủ toàn cỏ mà ngược lại, cây cối um tùm. Thấp thoáng giữa lùm cây rậm rạp kia là một ngôi nhà hoang, tường mái lở lói, rêu phong.

Thằng Lượm chỉ tay vào ngôi nhà trên đồi, rụt cổ nói với Tiểu Long và Quý ròm:

- Đó là ngôi nhà ma!

Tiểu Long cười:

- Xạo đi mày!

- Em xạo anh làm chi! – Lượm mím môi – Hằng tuần cứ đến tối thứ bảy là ma lại thắp đèn bày tiệc trong ngôi nhà này! Có khi còn đốt pháo bông nữa!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Tao cóc tin! Ma gì lại đốt pháo bông!

Bị hai ông anh nghi ngời, Lượm tức lắm. Nó chỉ tay ra phía trước:

- Không tin, tụi anh hỏI mấy đứa này mà xem! Đứa nào mà chẳng thấy ma đốt đèn!

Lúc này, bọn Tiểu Long đã đi tới chân đồi. Ngược hẳn với ngọn đồi nhiều cây ít cỏ, bao quanh chân đồi là những bãi cỏ dày rậm, tươi tốt và trải xa tít. Lố nhố trên tấm thảm xanh mượt đó cơ man những trâu bò hoặc đang đủng đỉnh nhai cỏ hoặc đang gồ lưng nằm mọp một cách thảnh thơi. Cũng có những cặp "nhàn cư vi bất thiện", rủ nhau dạng chân vểnh sừng húc hơi cho dỡ ngứa trước những tiếng la oai oái của những ông chủ oắt tì không ngừng tấp tểnh chạy tới chạy lui tìm cách can ngăn.

Tụ về đây là những bọn trẻ Xóm Trên lẫn Xóm Dưới. Cũng như con suối làng, đồi Cắt Cỏ là khu vực hòa bình nên không xảy ra những chuyện đánh nhau. Chôn chặt mối thù địch tận đáy lòng, bọn trẻ hai xóm tụ tập từng đám chơi u, chơi đá cỏ hoặc chia phe quần thảo với những quả bóng quấn bằng lá dứa.

Nhác thấy thằng Lượm lững thững đi tới, lại dắt thêm hai đứa lạ hoắc lạ huơ sau lưng, bọn trẻ ngừng cuộc chơi, quay lại dòm.

Một đứa tò mò hỏi đứa bên cạnh:

- Thằng Lượm dẫn theo ai vậy mày?

- Không biết! – Thằng này vừa lắc đầu đã chợt nhớ ra trận đánh nó chứng kiến hôm nọ ngoài bờ suối, liền reo lên – A, hai đứa này là anh thằng Lượm ở thành phố về chơi!

Rồi nó chỉ tay vào Tiểu Long, nói oang oang ra vẻ khoe khoang hiểu biết:

- Thằng này là thằng Tiểu Long, hôm trước bị thằng Tắc Kè Bông quay như quay dế ở ngoài suối đó!

Cái chuyện Tiểu Long bị Tắc Kè Bông làm nhục ngoài suối tất cả trẻ con Xóm Trên lẫn Xóm Dưới đều nghe kể nhưng không phải đứa nào cũng có

may mắn chứng kiến cuộc thư hùng hiếm có đó. Vì vậy, vừa nghe thằng nhóc nọ hô hoán lên, bọn trẻ liền đổ xô lại đứa thoạt đầu anh hùng nhận lời thách đấu với thủ lĩnh Xóm Trên và sau đó quỵ luỵ xin thua một cách nhục nhã là cái đứa như thế nào.

Không chỉ xem, bọn trẻ còn chỉ trỏ và xì xào bình phẩm:

- Thằng này tướng tá trông cũng ngon mà sao lại nhát như cáy thế không biết!

- Thằng này chắc tuổi con thỏ!

Một đứa cười rúc rích:

- Tại mày không biết đó thôi! Nó có món võ lưng hay lắm! Thằng Tắc Kè Bông vừa tung đòn ra là nó lập tức đưa lưng đỡ "bịch, bịch, bịch"!

- Tao hiểu rồi! – Đứa kia "đế" thêm – Thế võ này chuyên dùng để tiêu hao sứa lực đối thủ! Đấm một hồi thế nào đối thủ chả mỏi rục cả tay!

Những lời châm chọc liên tục vang lên bên tai khiến Lượm, Tiểu Long và Quý ròm xám mặt. Ba đứa không ngờ lại rơi vô một tình huống éo le như thế.

Khi nãy lếch thếch theo sau đuổi bò, Tiểu Long đã hí hửng mừng thầm. Nó không ngờ chờ đón nó ở chân đồi Cắt Cỏ là những lời giễu cợt còn tai ắc gấp mấy lần những sự sai vặt của Tắc Kè Bông. Vì vậy, định hỏi bọn trẻ về chuyện những con ma thắp đèn bày tiệc trong ngôi nhà hoang để xem thằng Lượm nói thật hay bịa chuyện, nhưng chưa kịp mở miệng Tiểu Long đã thấy tay chân cứng đờ, miệng á khẩu.

Ở bên cạnh, Quý ròm cũng chẳng hơn gì. Sự nhanh nhẩu hằng ngày biến đâu mất, nó cứ đứng ngây ra như gỗ, bụng phân vân không biết nên gồng mình ở lại hay kéo nhau bỏ về quách.

Thấy hai ông anh thần người ra, mặt mày hoang mang sửng sốt, Lượm áy náy vô kể. Nó nhìn đám bạn, cười gượng gạo:

- Thôi đi! Bộ hết chuyện rồi sao tụi mày cứ nói hoài chuyện đó vậy?

Một đứa cười hê hê:

- Chuyện hấp dẫn như vậy mà không nói thì biết nói chuyện gì?

Trong lúc Lượm mặt nhăn mày nhó chưa biết đáp ra sao thì một thằng nhóc tướng tá dềnh dàng vạch đám đông bước vào. Vừa thoáng thấy thằng nhóc nọ, mặt Lượm bất thần biến sắc:

- Mày muốn gì đây Dế Lửa!

Dế Lửa không thèm trả lời Lượm. Nó bước thẳng đến trước mặt Tiểu Long, nheo mắt hỏi:

- Mày là thằng bữa trước đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông đây hả?

Tiểu Long chưa kịp hé môi thì tụi nhóc đứng ngoài đã nhao nhao:

- Đúng rồi đó Dế Lửa! Nó chính là đứa bị thằng Tắc Kè Bông cho "cạp đất" ngoài suối đó! Tướng tá coi ngon vậy chứ nhát hít à!

Tiểu Long đinh ninh thủ lĩnh Xóm Dưới sẽ hùa vào với bọn nhóc để chế nhạo mình, nhưng hành động của Dế Lửa đã ra ngoài tiên đoán của nó.

Mắt quắc lên, Dế Lửa quay nhìn bọn nhóc, hừ mũi nạt:

- Tụi mày ngu bỏ xừ! Một đứa dám công khai đấu tay đôi với thằng Tắc Kè Bông dù thắng hay thua vẫn là một anh hùng!

Rồi chẳng buồn đếm xỉa đến vẻ ngơ ngác của bọn nhóc, Dế Lửa lại quay sang Tiểu Long, mỉm cười hỏi:

- Hôm trước chính mày đã giải thoát cho thằng Chút em tao phải không?

Thấy thủ lĩnh Xóm Dưới bất ngờ ra mặt bênh vực anh mình, Lượm ngạc nhiên một cách sung sướng. Và nó bày tỏ sự sung sướng đó bằng cách vọt miệng đáp ngay:

- Đúng rồi đó! Hôm đó nếu anh tao không ra tay thì thằng Chút đã te tua như cái mền rách rồi!

Dế Lửa đang gật gà gật gù cố nghĩ một cây hay ho để khen tặng ân nhân của em mình thì tiếng thằng Tắc Kè Bông đột ngột vọng tới:

- Tiểu Long ơi! Dượng Năm kêu mày về nhà ngay kìa!

Sự xuất hiện đột ngột của Tắc Kè Bông làm Lượm, Tiểu Long và Quý ròm giật thót. Tiểu Long quay lại, chột dạ hỏi:

- Chú Năm kêu tao về chi vậy?

Tắc Kè Bông đáp, nó vẫn đứng tít đằng xa:

- Tao không biết! Hình như dượng Năm định nhờ mày đi xay bột về đổ bánh hay sao ấy!

Tới đây thì Tiểu Long lờ mờ đoán ra. Chắc chắn là vừa rồi chú Năm sai Tắc Kè Bông đội gạo đi xay bột. Tắc Kè Bông định sai lại Tiểu Long. Nhưng tìm quanh quất không thấy Tiểu Long và Quý ròm đây, nó đoán hai

đứa này theo thằng Lượm xuống đồi Cắt Cỏ "lánh nạn" nên âm thầm lần xuống tận đây để kêu về.

Trong khi Tiểu Long đang tấn thoái lưỡng nan, không biết có nên nghe theo lời Tắc Kè Bông hay không thì Dế Lửa và ba, bốn đứa thuộc loại đầu đàn của phe Xóm Dưới lừ lừ tiến lại chỗ Tắc Kè Bông đang đứng.

Đối với trẻ con Xóm Dưới, xưa nay Tắc Kè Bông vẫn nổi tiếng là một "hung thần". Thằng nhóc nào của Xóm Dưới có việc phải đi ngang Xóm Trên, lớ ngớ lọt vào tay Tắc Kè Bông thế nào cũng ôm ba, bốn cục u chạy về. Việc nó cùng đồng bọn quần thằng Chút tơi tả hôm nọ chỉ là một trong những "thành tích" bắt nạt của nó.

Tất nhiên Tắc Kè Bông biết thừa bọn Xóm Dưới đứa nào cũng thù mình tận xương tủy. Vì vậy, chả bao giờ nó dám bén mảng đến lãnh địa đối phương. Việc đi hốt thuốc cho ông ở nhà thầy Giáo Hóa, nó toàn đùn cho thằng Lượm đi xuống Xóm Dưới cùng lắm chỉ bị cốc đầu đá đít vài cái. Còn Tắc Kè Bông mà lọt vào tay đối phương, dám nó sẽ bị Dế Lửa và bọn đàn em treo lên ngọn cây để ba ngày ba đêm cho quạ mổ.

Ngay cả đồi Cắt Cỏ là khu vực hòa bình, Tắc Kè Bông cũng không bao giờ dám mò tới. Hôm nay vì quá cáu sườn về trò trốn tránh láu cá của Tiểu Long, nó đành phải bấm bụng phá lệ, dẫn xác xuống đồi Cắt Cỏ mong "truy nã" cho bằng được tên thuộc hạ ranh ma và lười biếng kia.

Dù sao Tắc Kè Bông cũng không phải là một tên ngốc. Khi lên đường đi truy lùng Tiểu Long, nó tin tưởng một cách chắc chắn rằng bọn Xóm Dưới sẽ không dám vi phạm bản "hiệp ước hòa bình" dành cho đồi Cắt Cỏ. Bởi hành động như vậy chẳng khác nào tự sát: con suối duy nhất chảy qua làng sẽ lập tức trở thành vùng cấm địa đối với Dế Lửa và đàn em!

Nhưng bây giờ, tự dưng thấy Dế Lửa dẫn theo ba tên bộ hạ lừng lững tiến lại, Tắc Kè Bông hơi hốt hoảng. Nó đã cảnh giác đứng tuốt đằng xa rồi, bây giờ lại lùi thêm một bước và liếm môi hoang mang hỏi:

- Tụi mày định làm gì vậy?

Dế Lửa cười hề hề:

- Bữa trước mày làm gì em tao thì bữa nay tao làm y như vậy!

Câu nói đầy hăm dọa của đối thủ khiến Tắc Kè Bông tái mặt:

- Mày đừng quên đây là đồi Cắt Cỏ!

Dế Lửa có vẻ khoái trá trước vẻ sợ hãi của Tắc Kè Bông. Nó nheo nheo mắt:

- Mày són ra quần rồi hả?

- Tao chả són siếc gì sất! – Tắc Kè Bông cố nói cứng – Tao chỉ không muốn vi phạm những gì hai bên đã giao hẹn thôi!

Dế Lửa khẽ nhún vai. Nó quay ra sau nháy mắt với ba tên thuộc hạ rồi hất đầu về phía Tắc Kè Bông:

- Mày đi đi! Tao chỉ đùa với mày tí thôi!

Tắc Kè Bông không thấy cái nháy mắt kín đáo của đối thủ. Nghe Dế Lửa đồng ý để cho mình đi, nó thở phào một hơi nhẹ nhõm và đưa tay ngoắc Tiểu Long:

- Đi mày!

Chẳng biết làm sao, Tiểu Long đành quay sang Lượm:

- Tao về trước nghen!

- Tao về với mày!

Quý ròm hùa theo và nó cầm tay Tiểu Long kéo đi.

Tắc Kè Bông không nhìn thấy Dế Lửa ra hiệu cho đồng bọn nhưng lũ nhóc quanh đó đều trông rò mồn một. Vì vậy khi Tắc Kè Bông dẫn Tiểu Long và Quý ròm rời khỏi khu vực đồi Cắt Cỏ, bọn chúng không tản ra mà vẫn xúm xít vào một chỗ phập phồng nghển cổ trông theo.

Quả như bọn nhóc dự đoán, khi bọn Tắc Kè Bông đã rời xa bãi thả và chuẩn bị đặt chân lên con đường đất nối liền hai xóm, Dế Lửa và ba tên đàn em lập tức chuyển mình rượt theo. Chúng không chạy trên lối mòn xuyên qua bãi cỏ, mà băng đồng để đón đầu đối thủ.

Lúc mới rời gót khỏi đồi Cắt Cỏ, Tắc Kè Bông vừa đi vừa chốc chốc ngoái đầu nhìn lại phía sau nhưng chẳng thấy gì khả nghi, do đó khi đặt chân lên con đường làng nó ung dung đi thẳng, chẳng buồn ngọ ngoạy đầu nữa, một phần nó không muốn Tiểu Long và Quý ròm khám phá ra nỗi lo âu trong lòng nó, phần khác nó nghĩ rằng mối đe dọa đã thực sự nằm lại phía sau lưng.

Vì đinh ninh như vậy nên khi kịp nhận ra mối đe dọa không nằm ở sau lưng mà đứng lù lù ngay trước mặt, miệng thằng Tắc Kè Bông bỗng há hốc, không nói được một lời.

Dế Lửa đứng dạng chân giữa đường, tay chống ngang hông, cười đắc thắng:

- Đây đã ra ngoài khu vực đồi Cắt Cỏ, mày còn muốn trăn trối gì nữa không?

Tắc Kè Bông phun nước bọt:

- Đồ hèn!

- Ha ha! – Dế Lửa ngửa mặt lên trời – Bốn thằng hộ pháp vây đánh một đứa con nít mà bây giờ lại dám mắng người khác là đồ hèn!

Nói xong, nó bước tới một bước, từ từ xăn tay áo lên:

- Tao khác mày! Tao không lấy đông đánh ít! Mà chỉ muốn chơi tay đôi với thủ lĩnh Xóm Trên thôi!

Tắc Kè Bông định hét lên "Nhưng mà mày cậy mạnh hiếp yếu!" nhưng sực nhớ nói như vậy chẳng khác nào trát bùn vào mặt mình, nó liền im thít, mắt láo liên nghĩ kế.

Lúc này bọn trẻ ở chân đồi Cắt Cỏ chẳng còn thiết tha gì với nhiệm vụ trông nom bầy súc vật của mình nữa. Mặc lũ trâu lũ bò muốn làm gì thì làm, chúng ba chân bốn cẳng hè nhau chạy tới bao quanh "đấu trường" và giương cặp mắt hiếu kỳ lên chờ đợi những màn hấp dẫn sắp sửa diễn ra.

Trong đám khán giả lao nhao này chẳng thiếu gì đứa Xóm Trên nhưng một phần vì lực lượng phe Xóm Dưới quá đông, phần khác cuộc chạm trán giữa Dế Lửa và Tắc Kè Bông lần này hoàn toàn không mang ý nghĩa của cuộc đối đầu giữa hai phe mà chỉ là sự thanh toán cá nhân giữa hai thủ lĩnh nên bọn chúng chỉ đứng yên tò mò trố mắt lên nhìn.

Tắc Kè Bông tất nhiên cũng nhận ra số lượng áp đảo của bọn trẻ Xóm Dưới, hơn nữa đang ở trong lãnh địa của đối phương, nó chẳng dại gì hô hào và khích động hai phe đánh nhau. Cách tốt nhất là làm sao tránh được cuộc đụng độ với thằng Dế Lửa rồi tìm cách rửa hận sau! Tắc Kè Bông nhủ bụng và cố làm ra vẻ nghiêm nghị hắng giọng:

- Hôm nay tao không thể đánh nhau với mày được! Dượng tao đang chờ tao ở nhà!

Tắc Kè Bông bí quá, đem dượng ra đỡ. Nhưng chả ăn thua gì. Dế Lửa thu nắm đấm, xương ngón tay kêu răng rắc:

- Tao không cần biết dượng mày là ai!

Rồi nó giơ nắm đấm lên, cười khảy:

- Dượng mày chờ mày ở nhà nhưng cái này đang chờ mày ở đây!

Thấy đối thủ có vẻ quyết ăn thua đủ, Tắc Kè Bông không giấu được vẻ bồn chồn. Nó nhớn nhác nhìn quanh và bắt gặp trong đám đông gương mặt đỏ phừng của thằng Lượm. Nghe Dế Lửa nói động đến ba mình, Lượm giận đến ứa gan. Nhưng biết mình chọi với Dế Lửa chẳng khác nào trứng trọi đá nên nó đành nuốt giận làm thinh.

Dượng thằng Tắc Kè Bông là ba thằng Lượm. Nhưng ba thằng Lượm là chú Tiểu Long. Chính vì lẽ đó không chỉ có mặt thằng Lượm mới đỏ phừng phừng. Mặt Tiểu Long cũng đỏ phừng phừng. Nhưng cũng như Lượm, Tiểu Long mím môi đứng im. Nó định chờ coi sự thể ra sao. Hơn nữa, Dế Lửa mới vừa bênh nó, nó không tiện trở mặt.

Dế Lửa chân vẫn không ngừng bước tới. Nó to con gấp rưỡi đối thủ, khi cất bước lại cố ý dậm mạnh xuống đất cho phát ra những tiếng "thình thịch" nên nom nó chẳng khác nào một con gấu.

Con gấu bước đến đâu, Tắc Kè Bông lùi đến đó. Mặt mày nó nháo nhác cứ như gà phải cáo, nom lo lắng hoang mang đến tội.

- Làm gì mày cứ lẩn như chạch thế?

Dế Lửa nhếch mép và vừa hỏi dứt câu, nó thình lình nhảy xổ vào đối thủ và tung đòn nhanh như chớp xẹt. Tắc Kè Bông lật đật khua tay gạt. Nhưng đòn tay trái của Dế Lửa chỉ là cú đánh dứ. Chờ Tắc Kè Bông giơ tay lên, nó tung một cú tay phải mạnh như búa bổ và be sườn đối thủ.

Cú đòn trí mạng làm Tắc Kè Bông rêm cả người. Nó kêu "hự" một tiếng và lảo đảo bật lùi ra sau.

Bị đau đòn, Tắc Kè Bông nổi khùng. Nỗi sợ hãi bay vèo đâu mất, nó đưa tay quệt mũi và gườm gườm nhìn đối thủ:

- Được lắm! Bữa nay tao sẽ liều mạng với mày!

Và thay vì lùi bước, lần này vừa nói nó vừa khoa chân tiến tới.

Bộ tịch thoắt hung hãn của Tắc Kè Bông không làm Dế Lửa nao núng. Nó vẫn đứng nguyên tại chỗ và híp mắt nhìn khuôn mặt bắt đầu lấm tấm những vệt đỏ của đối thủ, gật gù trêu tức:

- Bữa nay tao cũng liều … lấy mạng mày!

Cũng như khi nãy, nói vừa dứt tiếng cuối cùng, Dế Lửa đã ra tay tấn công ngay. Phép đánh phủ đầu của Dế Lửa người xưa gọi là phép "sét đánh không kịp bưng tai", nghĩa là tấn công bất ngờ, chớp nhoáng, đúng vào lúc đối phương không phòng bị nhất.

Nhưng lần này Tắc Kè Bông không rơi vào bẫy nữa. Vừa thấy Dế Lửa nhích chân, nó đã tràn người qua một bên tránh đòn và phản kích lại từ bên hông.

Trong thoáng mắt, hai đối thủ đã trao đổi cả chục "chiêu". Tất nhiên Tắc Kè Bông trúng đòn nhiều hơn. Những cú đấm dũng mãnh của Dế Lửa khiến nó liểng xiểng. Thỉnh thoảng Tắc Kè Bông cũng thoi trúng đối thủ được vài quả nhưng chẳng hề hấn gì cái thân hình to đùng như ông hộ pháp ở trong chùa kia.

Loạn đả một hồi, Tắc Kè Bông thở dốc. Nó vừa đánh vừa thụt lùi, chẳng mấy chốc đã áp lưng vào hàng rào khán giả bao quanh. Biết đương cự không nổi, đã mấy lần nó định tháo chạy nhưng cũng như trước đây nó và đồng bọn bao vây thằng Chút, bây giờ ba tên thuộc hạ bự con không kém gì chủ tướng Dế Lửa của chúng đang bịt nghẽn mọi đường thoát của nó.

Tắc Kè Bông mệt muốn đứt hơi. Đã vậy, những tiếng xì xầm của khán giả nhóc tì bên ngoài càng làm nó thêm nhụt chí:

- Kỳ này Tắc Kè Bông chết chắc!

- Dế Lửa tức vụ thằng Chút chắc chắn sẽ cắt đứt đuôi tắc kè!

Một ông nhóc Xóm Dưới đưa tay bịt mũi:

- Hình như thằng Tắc Kè Bông vừa ị ra quần! Tao nghe có mùi thoang thoảng!

Lời nói và điệu bộ của thằng nhóc khiến đám khán giả cười rộ.

Tắc Kè Bông mặt xám xịt. Nó đưa tay lau mồ hôi trán và tự nguyền rủa cuộc mạo hiểm ngu ngốc hôm nay của mình. Chỉ vì nóng lòng truy nã Tiểu Long mà rốt cuộc nó rơi vào tay bọn Xóm Dưới, tha hồ cho thằng Dế Lửa làm tình làm tội, nhục ơi là nhục!

Nhưng khổ nỗi, dường như đối thủ của nó vẫn chưa cho thế là đủ. Dế Lửa vẫn lừ lừ tiến tới, mắt nhìn chòng chọc vào bộ mặt thất thần của Tắc Kè Bông với vẻ khoái trá.

- Thế nào, ông bạn? Chịu nổi một vài cú đấm nữa chứ?

Dế Lửa hất hàm về phía đối thủ và từ từ cung tay lên. Trong khi Tắc Kè Bông cố hít hơi đầy lồng ngực để chuẩn bị đón nhận sự tra tấn của thủ lĩnh Xóm Dưới thì đám khán giả đứng ngoài không hẹn mà cùng đồng loạt nín thở. Tim đập dồn trong ngực, đứa nào đứa nấy cố mở căng mắt để xem điều gì sẽ xảy ra. Tất cả đều tin rằng ngay lúc này nếu Dế Lửa giáng cú đấm xuống, Tắc Kè Bông tất sẽ ngã lăn ra đất và khó bề gượng dậy nổi.

Nhưng đúng vào lúc các mạch máu trong người lũ nhóc căng ra như sợi dây dàn sắp đứt, Dế Lửa sắp sửa giáng đòn quyết định và Tắc Kè Bông sửa soạn nát nhừ như tương tàu, đột ngột một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Đánh thế đủ rồi! Để cho nó đi đi!

Người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Tiểu Long.

Ngay lập tức, mọi người đổ dồn mắt về phía nó và khi thấy đứa vừa vuốt râu hùm chính là bại tướng dưới tay Tắc Kè Bông hôm nọ, nhiều đứa không nhịn được liền phì cười.

Dế Lửa như không tin vào tai mình:

- Mày muốn tao tha cho nó ư?

- Ừ.

Thủ lĩnh Xóm Dưới càng ngạc nhiên:

- Chính nó là đứa đã nện mày tơi tả kia mà?

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng nó là em tao!

Tắc Kè Bông lia mắt về phía Tiểu Long nhưng không nói gì, chỉ khụt khịt mũi.

Dế Lửa nhíu mày một hồi rồi nói:

- Thôi được! Nể mày là đứa đã từng cứu em tao, tao đồng ý tha cho nó! Nhưng nó phải mở miệng xin thua và phải chấp nhận những điều kiện do tao đưa ra!

- Không được! – Tiểu Long nhăn nhó – Tha là tha chứ không có điều kiện hoặc mở miệng xin thua gì hết! Tao không muốn mày làm nhục người khác!

- Nhưng nó đã từng làm nhục mày kia mà? – Dế Lửa nhún vai – Tao chỉ bắt nó làm những gì nó đã từng bắt mày làm thôi!

- Tao khác! – Tiểu Long vẫn khăng khăng – Tao không sống ở làng này, chỉ ít hôm nữa là tao rời khỏi đây rồi! Hơn nữa, như tao đã nói, nó là em tao, tao nhường nhịn tí thì đã sao!

Đang sốt ruột tìm cách giải vây cho Tắc Kè Bông, Tiểu Long không đủ thì giờ để cân nhắc lời lẽ. Vì vậy câu nói hớ vừa rồi của nó làm Tắc Kè Bông chạm nọc.

Quên béng mối cảm kích vừa chớm lên trong lòng, Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Đồ láo toét! Ngữ trói gà không chặt như mày mà đòi nhường nhịn tao hả!

Tiểu Long chưa kịp phản ứng đòn tấn công bất ngờ từ phía Tắc Kè Bông thì một ông nhóc đứng sau lưng Dế Lửa lầm lì tiến lại. Khi nãy thấy Tiểu Long thình lình bước ra phá bĩnh, nó đã bực mình. Rồi thấy thủ lĩnh Dế Lửa tự dưng lại đâm ra khoái tranh cãi dây dưa không chịu "giải quyết gọn" tên kỳ đà cản mũi này, nó càng cáu kỉnh.

Cuối cùng nó không nhịn được, nó lững thững bước đến trước mặt Tiểu Long, vừa đi vừa đưa tay kéo sụp chiếc mũ vải xuống trán cho thêm phần "lạnh lẽo". Bộ tịch "lạnh lẽo" tất nhiên giọng nói cũng "lạnh lùng". Nó nói:

- Mày là cái thá gì mà bày đặt can thiệp vào chuyện của tụi tao! Nếu chịu được cú "la hán quyền" này của tao thì họa may mới đủ tư cách nói chuyện!

Nhưng ông nhóc chưa kịp tung "la hán quyền" ra thì chiếc mũ vải đã rơi ngay xuống đất.

Nhưng ngay cả khi chiếc mũ nằm trên đất rồi ông nhóc vẫn chưa hay biết. Nó chỉ thấy đối thủ khẽ giơ chân lên "quạt" một cái, một bóng đen chớp ngang mặt mát rượi như một cánh chim bay vù qua. Rồi thôi. Nó ngẩn người ra, không kịp tránh, cũng chưa kịp nhìn rõ đó là vật gì thì Tiểu Long đã ung dung trở lại tư thế cũ.

Cú ra đòn chớp nhoáng, đẹp mắt và chính xác đến từng mi-li-mét của Tiểu Long khiến hàng loạt cái miệng bật ra tiếng xuýt xoa:

- Trời đất! Thằng này nó đá cứ như trong xi-nê!

- Rõ ràng trước giờ nó giấu nghề!

- Nếu cố tình đá trúng, cái đầu thằng Hiện đã rơi xuống và lăn lông lốc như quả dừa khô rồi!

Thằng nhóc khi nãy, bây giờ là thằng Hiện, sau một thoáng giật mình thấy người ngợm chẳng hề hấn gì, liền trấn tĩnh ra oai nhằm át đi những lời bình phẩm bá láp kia:

- Đứng sát rạt bên cạnh mà đá không trúng thì còn đánh đấm …

Nhưng thằng Hiện chưa kịp nói nốt ba tiếng "cái quái gì" thì quai hàm đã cứng đơ. Chả là theo thói quen nó vừa nói vừa thò tay kéo vành mũ cho ra vẻ tay chơi nhưng lần này tay nó huơ huơ hoài mà chẳng thấy chiếc mũ đâu. Đến khi nghe bọn nhóc cười rân, nó ngoảnh lại mới hay chiếc mũ của nó đã bị Tiểu Long đá văng xuống đất tự đời tám hoánh nào. Trong thoáng mắt, Hiện đã đánh mất điệu bộ lạnh lẽo lẫn giọng nói lạnh lùng. Bây giờ nó chỉ thấy tay chân lạnh ngắt.

Nhưng trước cú đá đẹp như mơ của Tiểu Long, Hiện không phải là đứa sửng sốt nhất. Nếu có những đứa nào thảng thốt đến mức không tin vào mắt mình thì đó là Tắc Kè Bông và thằng Lượm. Hai đứa cứ đứng thộn mặt ra, người cứng đờ hệt như bị ai đóng đinh xuống đất.

Và hai đứa còn thộn mặt ra thêm nhiều lần nữa. Bởi sau cú đá biểu diễn của Tiểu Long, thấy thằng Hiện ngây người như chết rồi, hai tên đồng bọn của nó liền tiến ra.

- Chà, hóa ra mày cũng võ vẽ một tí nghề đấy!

Một trong hai ông nhóc nói, giọng cố ra vẻ khinh khỉnh nhưng thực ra đã run lắm. Bằng chứng là chúng không dám bước thẳng đến trước mặt đối thủ mà chia làm hai hướng ập vào hai bên hông Tiểu Long theo thế "gọng kềm".

Trong khi đám khán giả tim nhảy lô-tô trong ngực thì Tiểu Long trông vẫn thản nhiên. Chỉ đến khi hai tay đàn em của Dế Lửa vừa đến gần đã đột ngột hô "Đánh!" và đồng loạt nhảy xổ vào từ hai bên thì Tiểu Long mới di động thân hình.

Nó phóng tới trước một bước để lấy đà. Và thêm một cú dậm nhảy, người nó đã bay vọt lên. Xoay người trên không, Tiểu Long tung một cú đá "cắt kéo" tuyệt đẹp. Đối thủ bên trái lãnh cú đá chân phải, đối thủ bên phải lãnh cú đá chân trái.

Cú ra đòn của Tiểu Long không những đẹp mà còn cực mạnh. Chỉ nghe "bốp, bốp" hai tiếng, hai ông nhóc xui xẻo kia đã loạng choạng dạt sang hai

bên và nhăn nhó đưa tay ôm chặt lấy bả vai. Đó là Tiểu Long còn nương nhẹ, nếu nó tung chân cao hơn một chút nữa chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra!

Bọn nhóc xung quanh như lặng đi trước cú song phi tuyệt kỹ của Tiểu Long. Sững sờ mất một lúc, chúng mới ồ lên trầm trồ thán phục.

Đến lúc này thủ lĩnh Xóm Dưới mới chịu nhúc nhích. Từ khi Tiểu Long trổ tài đến giờ, nó chỉ đứng yên quan sát, môi mím chặt, không thốt một tiếng nào.

Nhưng bây giờ thì nó bước đến đứng đối diện với Tiểu Long và khẽ hắng giọng:

- Hay lắm! Không ngờ mày là "chân nhân bất lộ tướng"! Nhưng nếu muốn đem thằng Tắc Kè Bông về, mày phải hạ nốt cả tao!

Tới đây thì Tiểu Long đâm ra khó xử. Lúc nãy, thấy Tắc Kè Bông bị dồn vào chân tường, nó không thể làm ngơ. Và khi quyết định can thiệp để cứu Tắc Kè Bông, Tiểu Long không nghĩ là mình sẽ sử dụng tới chân tay. Nó chỉ hy vọng Dế Lửa nể lời nó mà tha cho Tắc Kè Bông. Nào ngờ sự thể lại diễn biến càng lúc càng ra ngoài sự tiên liệu của nó.

Cho đến lúc cực chẳng đã, buộc phải động thủ với ba tên thuộc hạ của thủ lĩnh Xóm Dưới, Tiểu Long cố ý thi triển tuyệt kỹ hy vọng Dế Lửa trông thấy sẽ nản lòng mà đáp ứng yêu cầu của nó.

Khổ nỗi, thủ lĩnh Xóm Dưới không giống chút nào với thủ lĩnh Xóm Trên. Dế Lửa là thủ lĩnh thứ thiệt. Nó không quen mềm nắn rắn buông. Nó làm Tiểu Long phân vân quá xá. Vì suy cho cùng, Tiểu Long không muốn đánh nhau với một đứa như thằng Dế Lửa. Mới gặp Dế Lửa lần đầu mà không hiểu sao nó đâm ra khoái thằng này mới khổ!

Cuối cùng, cái đầu óc chậm chạp của Tiểu Long cũng nghĩ ra được một kế. Nó nhìn thủ lĩnh Xóm Dưới, gật gù:

- Nếu không còn cách nào khác thì tao với mày buộc phải phân tài cao thấp thôi!

Nói xong, không đợi Dế Lửa "đáp từ", nó xoạc chân xuống tấn.

Thấy đánh nhau với mình, Tiểu Long thủ thế ra chiều trịnh trọng, Dế Lửa càng không dám khinh suất, nhất là qua những gì vừa được mục kích, nó đã biết tài nghệ của đối thủ như thế nào rồi. Nếu không vì danh dự, nó cũng hcả muốn đấu với cái đứa đã từng giải vây cho thằng Chút làm gì.

Dế Lửa tặc tặc lưỡi và cũng đảo bộ lăm lăm giữ miếng.

Vây quanh hai đấu sĩ là mấy chục bộ mặt căng thẳng, hồi hộp. Từ trước đến nay, Dế Lửa là "cao thủ" bất khả chiến bại trong làng. Bây giờ nó đụng với "song phi cước" Tiểu Long, quả là một cuộc so tài hiếm có. Vì vậy, không một khán giả nào dám chớp mắt. Chúng không muốn bỏ sót bật cứ một diễn biến nhỏ nhặt nào.

Tiểu Long xuống tấn vững như đồng. Rồi cũng như một tượng đồng thứ thiệt, nó cứ đứng trơ một chỗ không động cựa.

Thấy đối thủ đứng như mọc rễ, chẳng có vẻ gì muốn xông lên, Dế Lửa sốt ruột bước tới, hét lên một tiếng trợ oai và nhắm bả vai Tiểu Long tung một cú đấm sấm sét.

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long tràn người qua một bên và nhanh như chớp đưa … đầu ra đỡ.

Trước lối đánh "tự sát" của Tiểu Long, bọn nhóc đứng ngoài đều buột miệng "ồ" lên khinh hoảng. Ngay cả Quý ròm, vốn từng chứng kiến Tiểu Long luyện "thiết đầu công" nhưng chưa thấy bạn sử dụng bao giờ, cũng lo lắng đến thót tim.

Tắc Kè Bông bật la hoảng:

- Tiểu Long, mày điên hả?

Còn thằng Lượm thì tay chân rụng rời.

- Anh Tiểu Long! – Nó kêu mà như mếu.

Ngay cả Dế Lửa cũng phát giác ra hành động lạ lùng của đối thủ. Nó muốn thu tay lại nhưng không kịp.

"Binh" một tiếng, tất cả bọn trẻ nhắm tịt mắt và cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung rinh.

Có đến ba mươi giây sau, bọn trẻ mới từ từ hé mắt ra.

Và vừa hé mắt ra, chúng lập tức đưa tay lên dụi lấy dụi để.

Lạ làm sao, trước mặt chúng, Tiểu Long không … nằm trên cũng máu, đầu cổ cũng chẳng móp tí ti. Nó vẫn đứng bình yên tại chỗ, điềm nhiên mỉm cười.

Đối diện với nó, Dế Lửa tay này ôm chặt tay kia, làm như nếu nó buông ra, cánh tay vừa tung đòn sẽ rớt bộp xuống đất.

Thủ lĩnh Xóm Dưới không ngờ nội công Tiểu Long cao cường đến mức đó. Nó bóp bóp các ngón tay đau nhức, nhăn nhó nói:

- Thôi, tụi mày về đi! Tao chịu thua!

Lần đầu tiên trong đời, bọn trẻ nghe con người hùng mạnh Dế Lửa thốt lên ba tiếng buồn rầu đó.

Tiểu Long lịch sự:

- Cảm ơn mày!

Rồi nó quay lại ngoắc Quý ròm và Tắc Kè Bông đi theo trước những cái miệng há hốc của bọn trẻ đến lúc này vẫn chưa kịp … đóng lại.

Bọn Tiểu Long đi một quãng khá xa bỗng nghe tiếng thằng Lượm gọi từ phía sau:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Chờ em với!

Ngoảnh lại, thấy Lượm đang lùa bò tất tả chạy theo, Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày làm gì về sớm vậy?

Lượm không trả lời mà nhào tới đấm thùm thụp vào lưng ông anh:

- Anh xạo em nè! Có võ mà hôm trước giả bộ đánh thua thằng Tắc Kè Bông làm em quê mặt với tụi bạn nè!

Tắc Kè Bông đi bên cạnh, nghe Lượm nhắc lại chuyện cũ, mặt nó bất giác đỏ lên. Nhưng nó không nói gì. Cứ làm thinh hoài như vậy, mãi đến gần nhà mới quay sang Tiểu Long, chớp chớp mắt:

- Mày đi tắm đi! Chuyện đội gạo đi xay bột để tao lo!

Từ ngày về quê đến giờ, lần đầu tiên Tiểu Long mới nghe Tắc Kè Bông nói được một câu tử tế. Nó ngước nhìn Tắc Kè Bông nhưng thằng này đã vội vã quay mặt đi chỗ khác. Nhưng điều đó không ngan cản Tiểu Long nở một nụ cười sung sướng.

Tắc Kè Bông không chỉ nói một câu tử tế. Chiều hôm sau, lúc Tiểu Long và Quý ròm đang ngồi câu cá ngoài bờ suối thì Tắc Kè Bông thình lình xuất hiện.

Nhưng lần này trên gương mặt nó nét tươi cười đã thay cho vẻ hầm hầm bữa trước. Và trên tay nó thế chỗ cho tảng đất to như lưỡi cày là hai vòng hoa sứ thơm tho, trắng muốt.

Nó bước lại gần Tiểu Long và Quý ròm, ngập ngừng chìa hai vòng hoa ra:

- Đền cho tụi mày nè!

Quý ròm tủm tỉm:

- Tụi tao có bắt đền mày đâu!

Tắc Kè Bông gãi tai:

- Thì tụi mày không bắt đền, nhưng tao làm hư thì tao phải đền!

Sợ Tắc Kè Bông ngượng ngập, Tiểu Long nháy mắt với Quý ròm ra hiệu cho bạn mình đừng trêu nó nữa. Nhưng Quý ròm phớt lờ. Nó lại nhếch môi vặn vẹo:

- Nhưng hôm trước đâu chỉ hai đứa tao nhặt hoa sứ! Còn thằng Lượm nữa chi!

Tắc Kè Bông chẳng lộ chút gì bối rối. Nó vỗ vỗ tay lên túi áo, vui vẻ:

- Vòng hoa của thằng Lượm tao cất trong này! Lát chiều nó về tao sẽ đưa cho nó!

Nói xong, Tắc Kè Bông quay lại chỗ bụi rậm gần đó lôi ra một cái cuốc không biết nó đã giấu vào đó tự bao giờ, hắng giọng nói:

- Tụi mày còn mồi không, để tao đào giun giùm cho!

Lúc thằng Tắc Kè Bông nói câu đó, con chim khách đậu trên ngọn tre cạnh bờ suối bật kêu lên một tiếng. Chắc nó tưởng Tắc Kè Bông là khác lạ mới tới làng. Nó đâu có biết đó chính là thằng con mọi bữa của thím Năm Sang.

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

HẾT.

Tập 9: Con mả con ma

Đánh máy: Summer
Chính tả: aivy007

Tóm tắt nội dung

Câu chuyện vẫn tiếp diễn trong chuyến du lịch về quê thăm ông cùng họ hàng của Tiểu Long và thằng bạn Quý ròm. Được buổi trưa nghỉ ngơi không bị nhóm của Tắc Kè Bông thủ lĩnh quấy phá, thằng Lượm – con chú Năm, lại tích cực nhảy vào thay thế ngay. Thế là tụi nó lại bỏ giấc ngủ trưa, cùng nhau đi xuống đồi Cắt Cỏ ...

Chương 1

Những buổi trưa ở thôn quê bao giờ cũng yên tĩnh kì lạ.

Trên chiếc võng gai bắc giữa gốc khế và gốc ổi sau vườn, Tiểu Long và Quý ròm đang thiêm thiếp ngủ, sách úp trên mặt. Hai đứa nằm ngược đầu, gác chân lên nhau mà chẳng hề thấy vướng víu, khó chịu. Những làn gió mát thoang thoảng thổi qua, mơn man trên cổ trên mặt cộng với tiếng chim lích chích bên tai khiến hai đứa nằm đọc sách mà mắt cứ díp lại.

Quý ròm nói:

- Gió mát quá mày!

Tiểu Long nhanh nhảu đáp:

- Ừ, mát ghê!

Thấy bạn hưởng ứng, Quý ròm lại "phát biểu cảm tưởng":

- Buồn ngủ quá mày!

Tiểu Long lại hùa theo:

- Ừ, buồn ngủ ghê!

Thế là không ai bảo ai, hai đứa vội vã úp sách lên mặt và nằm im không động cựa, làm như thể thi nhau xem đứa nào ngủ trước.

Thực ra thì chẳng ai biết đứa nào ngủ trước đứa nào, kể cả tác giả truyện này. Lúc này hai đứa đều giấu mặt dưới trang sách nên không thể biết được đứa nào đã nhắm nghiền mắt, đứa nào còn đang lim dim.

Nhưng sau đó năm phút thì tác giả có thể quả quyết là hai đứa đã ngủ, dù dưới những trang sách kia có vọng lên những tiếng khò khò hay không.

Lúc ở nhà, Quý ròm bao giờ cũng chợp mắt vào buổi trưa. Trừ bà, còn tất cả mọi người khi ăn cơm xong đều lên giường nằm. Mẹ bảo "Cần nghỉ ngơi vào buổi trưa!" Ba cũng bảo "Chợp mắt một tí, buổi chiều đầu óc sẽ tỉnh táo hơn!" Cả ba lẫn mẹ đều bảo nên trưa nào anh Vũ, Quý ròm và nhỏ Diệp cũng phải leo lên giường "chợp mắt một tí".

Thoạt đầu, Quý ròm rất ghét cái "quy chế ngủ trưa" này. Buổi trưa, nó thích ra đường chạy nhảy, tót qua nhà Tiểu Long chơi hoặc sục sạo các loại chai lọ dùng để "thí nghiệm khoa học" ở trong phòng mình hơn. Nằm trên giường, nó cảm giác như bị trói, tay chân ngứa ngáy còn mắt thì mở thao

láo. Nhưng đó là nói những ngày đầu. Về sau, quen dần, hễ ngả lưng xuống nệm là nó thiếp ngay tắp lự. Bây giờ, buổi trưa mà không "chợp mắt một tí", Quý ròm cảm thấy uể oải, lừ đừ làm sao ấy!

Vậy mà từ ngày về chơi nhà chú Năm Chiểu đến giờ, chẳng có trưa nào Quý ròm được ngủ nghê như ý muốn. Thằng Tắc Kè Bông hết quấy tới phá, mọi thói quen của Quý ròm cứ đảo tung cả lên.

Cho mãi đến cách đây hai ngày, khi Tiểu Long quyết định trổ tài để cứu Tắc Kè Bông thoát khỏi tay bọn Dế Lửa, Quý ròm mới được yên thân và bây giờ mới có thể ung dung đong đưa trên võng nằm đọc sách và tranh thủ "chợp mắt một tí" để cho "buổi chiều đầu óc tỉnh táo hơn"!

Tiểu Long không có thói quen ngủ trưa như Quý ròm. Nhưng sau những ngày căng thẳng lo đối phó với những trò khiêu khích của Tắc Kè Bông, nó như người bị vắt kiệt sức. Nãy giờ, nằm lắc lư trên võng một hồi, người nó cứ chập chà chập chờn, mắt nhìn vào sách mà chẳng đọc được những chữ nào. Vì vậy, Quý ròm vừa gợi ý "Buồn ngủ quá mày", nó liền lật đật đồng ý và vội vã buông sách xuống.

Nhưng số của Tiểu Long và Quý ròm la số xui. Tắc Kè Bông thôi quấy phá. Nhưng vai trò của nó thằng Lượm tích cực nhảy vào thay thế ngay.

Lượm đi ra chuồng bò, thấy Tiểu Long và Quý ròm nằm trên võng, nó không cần biết hai ông anh ngủ hay thức, cứ ngoác miệng kêu toáng:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Đi chơi không?

Giữa buổi trưa yên tĩnh, tiếng gọi giật giọng của Lượm chẳng khác gì tiếng sấm.

Dưới cuốn sách, giọng Quý ròm làu bàu:

- Cái thằng ngốc tử kia, mày làm trò gì mà hò hét om sòm thế hả?

Tiểu Long kéo cuốn sách ngang mặt, hé mắt ra dòm:

- Trưa nắng thế này mà đi đâu?

Lượm chớp mắt gạ:

- Thì đi xuống đồi Cắt Cỏ chơi như bữa trước ấy!

Lời rủ rê lẳng nhẳng của Lượm làm Quý ròm bực mình. Nó ngóc đầu lên, "sửa gáy" thằng nhóc:

- Mày thừa biết hôm trước tụi tao đi là trốn thằng Tắc Kè Bông chứ đâu phải đi chơi!

- Thì hôm nay mình đi chơi!

Lượm vẫn dai dẳng, hình như nó muốn chứng minh nó tuổi con … đỉa. Vừa nói nó vừa vung con roi tre vụt bâng quơ vào gốc khế.

Tiểu Long không muốn làm phật lòng ông em. Dù sao nó cũng chỉ còn ở chơi với thằng Lượm hai bữa nữa thôi. Ngày mốt là Chủ nhật, dù ba nó có kịp đáp xe đò ra tới hay không, nó và Quý ròm cũng phải khăn gói về thành phố để sáng thứ Hai đi học.

- Ừ, đi thì đi! – Tiểu Long ngồi dậy.

- Bộ mày tính đi theo nó thật hả? – Quý ròm trố mắt nhìn bạn.

Tiểu Long gãi tai:

- Thì thật chứ sao?

Quý ròm liếm môi:

- Bộ mày không sợ tụi Xóm Dưới xúm lại trả thù sao?

- Không có chuyện đó đâu! – Lượm vọt miệng.

Quý ròm nheo mắt ngó Lượm:

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết! – Lượm nhướn nhướn cặp lông mày – Em nghe chính miệng thằng Dế Lửa ra lệnh cho tụi đàn em không được gây sự với anh Tiểu Long! Nó khen anh Tiểu Long là người hiệp nghĩa! Nó bảo ảnh là Đơn Hùng Tín!

Tiểu Long gãi đầu:

- Đơn Hùng Tín là ai? Trước giờ tao chỉ nghe "cao đơn hoàn tán"!

Vừa nói Tiểu Long vừa liếc Quý ròm nhưng thằng này cũng đang ngẩn tò te trước cái tên lạ hoắc đó.

- Em cũng chả biết Đơn Hùng Tín là ai! – Lượm khụt khịt mũi – Hình như cha này ở đâu bên Tàu! Thằng Dế Lửa là chúa mê truyện Tàu mà!

Quý ròm nhìn lom lom vào mặt Lượm:

- Nó còn nói gì nữa không?

- Có! – Lượm xoa ngực – Nó bảo anh Tiểu Long mà đi đóng phim thì hết chê! Cả khối diễn viên võ thuật sẽ thất nghiệp về nhà đuổi gà cho vợ!

Trong khi Tiểu Long toét miệng cười thì Quý ròm buồn xo. Nó nhìn Lượm, thở một hơi dài:

- Thằng Dế Lửa không nói gì tao hết hả?

- Anh hả? Không! Nó không nói gì đến anh hết! – Lượm lắc đầu quầy quậy, rồi bất chợt nhìn thấy vẻ mặt tiu nghỉu của Quý ròm, no tặc lưỡi nói thêm – À, à, nó không nói nhưng … ánh mắt nó nói!

Quý ròm là chúa ba hoa. Vì vậy vừa nghe giọng lưỡi thằng Lượm, nó biết ngay thằng oắt này định chơi trò dóc tổ. Nhưng nó vẫn làm ra vẻ ngây thơ:

- Thế ánh mắt nó nói gì?

Lượm ngó lên trời:

- Ánh mắt nó nói bạn của người hiệp nghĩa tất nhiên cũng là … người hiệp nghĩa!

Mặt Quý ròm tỉnh khô:

- Hình như ánh mắt thằng Dế Lửa còn nói nhiều hơn thế nữa cơ?

- Nhiều hơn? – Lượm hỏi lại, giọng cảnh giác.

- Ừ! – Quý ròm cười khì – Ánh mắt nó bảo "Bạn của người hiệp nghĩa tất nhiên cũng là người hiệp nghĩa, nhưng thằng em chú bác của người hiệp nghĩa là chúa phịa chuyện"!

Bị Quý ròm lật tẩy, mặt Lượm ửng đỏ. Nó lại vụt roi đen đét vào gốc cây khế để che giấu sự tẽn tò:

- Thôi, em không nói chuyện với anh nữa! Bây giờ tụi anh có đi không?

Thấy ông em mắc cỡ, sợ nó thẹn quá hoá giận, Tiểu Long mỉm cười đứng lên khỏi võng:

- Thì đi! Khi nãy tao đã bảo là đi rồi kia mà!

Nói xong, Tiểu Long và Quý ròm chạy vào nhà cất sách và kiếm nón đội, trong khi đó Lượm rảo lại chuồng bò ở góc vườn tháo cổng dắt đôi bò ra.

Lần thứ hai đi xuống đồi Cắt Cỏ, Tiểu Long và Quý ròm có cảm giác đoạn đường như ngắn lại. Lần này không phải là đi trốn, bước chân của hai

đứa cũng hiên ngang hơn, không phải vừa đi vừa thấp thỏm ngoái đầu nhìn lại như bữa trước.

Cách đón tiếp của bọn trẻ ở chân đồi hôm nay cũng khác. Thay cho những lời châm chọc, chế giễu là những tiếng xuýt xoa:

- Anh thằng Lượm tới kìa!

- Nó có cái đầu cứng lắm! Gậy sắt đánh cũng phải cong!

- Nó đá hay ghê! Vừa bay lên là "bịch, bịch" hai phát liền!

Những lời khen tặng hào phóng của bọn trẻ dành cho Tiểu Long khiến thằng Lượm phổng mũi. Quý ròm tuy không được Dế Lửa khe là "người hiệp nghĩa" nhưng đóng vai "bạn của người hiệp nghĩa", nó cũng cảm thấy thơm lây, cứ toét miệng cười. Riêng Tiểu Long thì vừa thích lại vừa ngượng nên nó cứ lỏn la lỏn lẻn.

Dế Lửa vạch đám đông bước vào. Nó cười với Tiểu Long:

- Mày mới tới hả?

- Ừ.

Tiểu Long gật đầu và dè dặt đưa mắt nhìn Dế Lửa, bụng phập phồng không rõ thằng này có nhớ gì đến trận đụng độ bữa trước hay không.

Nhưng Dế Lửa làm Tiểu Long cảm động quá xá. Nó bật một ngón tay lên:

- Mày số một! Thằng Tắc Kè Bông chỉ đáng xách dép cho mày!

Trong khi Tiểu Long đang đỏ bừng mặt vì bối rối, Dế Lửa lại thẳng thắn thú nhận:

- So với tao, mày cũng đáng mặt làm sư phụ!

Bọn trẻ trong làng chưa bao giờ thấy thủ lĩnh Xóm Dưới hạ mình đến thế. Sau một thoáng sững sờ, nhiều cái miệng lập tức nhao nhao:

- Vậy nhờ "sư phụ" dạy võ đi!

- Ừ, phải đó! Nhờ thằng Tiểu Long chỉ bọn mình vài cú song phi!

- Kêu nó dạy cách luyện cái đầu cứng như sắt! Luyện xong, mình rủ mấy con bò húc nhau chơi!

Tiếng nói cuối cùng là của thằng Hiện. Hiện đã quên bẵng "mối thù" bị Tiểu Long đá rơi mũ hôm trước, cứ toét miệng hào hứng phụ hoạ.

Sự hăng hái của bọn nhóc làm Tiểu Long lúng túng. Nó đưa tay quẹt mũi:

- Thôi, thôi …

Thằng Hiện không để Tiểu Long nói hết câu. Nó huơ tay:

- Không có "thôi, thôi" gì hết! "Sư phụ" mà không chịu dạy là "đệ tử" không để "sư phụ" rời khỏi đồi Cắt Cỏ này đâu!

Thấy ông anh mình được bọn nhóc trọng nể, Lượm khoái chí "đế" vào:

- Tụi nó đã nói vậy, anh cứ dạy cho tụi nó vài chiêu đi!

Quý ròm cũng hừ mũi:

- Mày không dạy thì tao dạy à!

Lời doạ dẫm của Quý ròm có hiệu quả ngay lập tức.

Tiểu Long chép miệng:

- Thôi được!

Rồi nhìn quanh thấy vạt cỏ tươi tốt ngay sát chân đồi có thể dùng thay cho thảm tập, Tiểu Long chỉ tay về phía đó:

- Tụi mình lại đằng kia đi!

Chương 2

Khi thấy "sư phụ" chọn vạt cỏ ngay sách chân đồi làm địa điểm tập võ, đám "đệ tử" bất giác lộ vẻ ngần ngừ.

Nhưng chưa đứa nào kịp có ý kiến thì Tiểu Long đã nhanh nhẹn bước về phía đó. Đám "đệ tử" không biết làm sao đành tặc lưỡi lục tục đi theo.

Tất nhiên Tiểu Long không nhìn thấy vẻ miễn cưỡng của bọn trẻ. Nó quên bẵng câu chuyện thằng Lượm kể hôm nào. Lượm bảo ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ là ngôi nhà ma. Cứ đến tối thứ Bảy hàng tuần ma quỷ lại tụ tập về đó đốt đèn bày tiệc, có khi cao hứng lũ ma nghịch ngợm còn đốt cả pháo bông nữa. Câu chuyện của Lượm khó tin đến mức vừa nghe xong, Tiểu Long và Quý ròm đã lên tiếng nhạo báng ngay.

Nhưng bọn trẻ trong làng thì không nghi ngờ gì chuyện đó. Tuy ngày ngày dong bò đi ăn quanh đồi Cắt Cỏ nhưng chẳng đứa nào dám thả bò ăn sát chân đồi, hễ chú bò chú trâu tham ăn nào mon men lại gần đó thế nào cũng bị các ông nhóc vụt roi đen đét vào mông đuổi ra. Chính vì lẽ đó mà vạt cỏ ngay dưới chân đồi tươi tốt hơn những chỗ khác.

Bây giờ Tiểu Long đang đứng tỉnh bơ ngay trên vạt cỏ đó, huơ tay nói:

- Tụi mình chỉ tập chơi vào thế thôi! Chứ muốn luyện đến nơi đến chốn phải mất tới vài năm lận!

Đặt chân lên vạt cỏ xưa nay vẫn được xem là khu vực "quản lí" của bọn ma trên đồi, đám đệ tử mới nhập môn kia bụng cứ lo ngay ngáy, nhiệt tình theo thầy học nghệ đã sút giảm quá nửa. Vì vậy nghe "thầy" bảo chỉ học chơi vài thế thôi, tụi nó mừng húm, gật đầu lia:

- Đúng rồi! Học chơi vài thế cho biết thôi chứ học chi cho nhiều!

Đám đệ tử này chưa học nghệ được ngày nào mà cái giọng đã nghe như muốn rút khỏi "sư môn". Nhưng Tiểu Long là đứa lù khù. Nó chẳng buồn tự hỏi tại sao mới vừa rồi đây bọn trẻ còn háo hức đòi học các tuyệt kĩ "song phi cước" lẫn "thiết đầu công" mà bây giờ lại bảo "học chi cho nhiều", y như thể Tiểu Long bắt chúng học chứ không phải chúng nài nỉ Tiểu Long dạy vậy!

Không thắc mắc cũng không ngạc nhiên, Tiểu Long chậm rãi đặt hai bàn tay trước thắt lưng, hắng giọng:

- Bây giờ tao sẽ chỉ cho tụi mày một bài quyền! Bài quyền này có tên là Pyongwon!

Cái tên bài quyền đọc lên muốn trẹo lưỡi nên bọn nhóc chỉ lẩm bẩm "Py …" rồi làm thinh bắt chước "sư phụ" khép chân đứng nghiêm và thu tay đặt trước bụng.

Tiểu Long đứng im khoảng một phút, chờ cho bọn nhóc đặt chân đặt tay đâu vào đấy rồi mới xoạc cẳng chuyển thành thế chuẩn bị và đưa tay ra hai bên hông.

Đám đệ tử mắt vẫn dán chặt vào sư phụ, tay chân tự động nhúc nhích theo.

Tiểu Long lại đưa tay lên ngang mặt và đẩy hai cạnh bàn tai ra phía trước.

Quý ròm và thằng Lượm đứng ngoài thấy bọn nhóc dòm lom lom nhất cử nhất động của Tiểu Long và răm rắp làm theo một cách kính cẩn, hai đứa tức cười quá xá nhưng cố nín.

Nhưng bọn nhóc chỉ kính cẩn được một lúc. Đến khi thấy Tiểu Long cứ xoay phải xoay trái chuyển tấn theo bài bản, một ông nhóc sốt ruột cà khịa:

- Võ gì chẳng thấy đấm đá cái nào, chỉ toàn xoay tới xoay lui như gà mắc đẻ!

- Sắp tới rồi đây!

Tiểu Long nghiêm giọng nói. Rồi nó bước tới một bước và đánh thốc cùi chỏ về phía trước.

Thấy vậy, bọn nhóc hăng hái hẳn lên. Hàng loạt cái chân bước tới và hàng loạt cái cùi chỏ háo hức tung ra. Và có lẽ vì háo hức quá mức nên cả khối đứa chẳng nhớ nên bước về hướng nào. Thế là đứa bước về bên phải, đứa bước về bên trái và lấy cùi chỏ thúc nhau loạn xà ngầu.

Và trong mớ hỗn loạn những đầu và cổ đó, hàng chục những tiếng thét be be nổi lên:

- Trời đất! Sao mày giựt cùi chỏ vô mặt tao?

- Đồ quáng gà! Mày làm dập mỏ tao rồi đây nè!

- Mày có lấy cái cùi tay đầy ghẻ của mày ra khỏi mặt tao không, thằng khốn!

Cái hoạt cảnh trước mặt khiến Quý ròm và Lượm không nhịn được nữa. Hai đứa ôm bụng cười bò, cười chảy cả nước mắt nước mũi. Còn Tiểu Long thì xua xua tay, nhăn nhó:

- Thôi, thôi, đừng cãi cọ nữa! Giữ trật tự lại đi!

Nhưng lúc này, chẳng tên đệ tử nào thèm nghe lời sư phụ nữa. Tiểu Long bảo chúng đừng cãi thì chúng cãi càng hăng.

Đứa bị ghẻ chỉ tay vô mặt đứa vừa oang oang tố cáo nó:

- Mày đừng có làm phách! Mày ngon thì kéo áo lên thử coi! Bụng đầy ghẻ chốc mà bày đặt chê bai thiên hạ!

Bị đối phương chĩa mũi dùi vào bụng, đứa kia đỏ mặt tía tai:

- Tao bị ghẻ ở bụng còn đỡ! Còn mày, mày thử vén quần …

Thấy cuộc tranh cãi càng lúc càng tỏ ra kém vệ sinh, Tiểu Long phồng má cắt ngang:

- Nghiêm!

Giật mình trước tiếng thét lanh lảnh của Tiểu Long, các ông nhóc lập tức ngưng ngay mọi gấu ó và quay phắt người lại.

Tiểu Long nhăn mặt nhìn đám đệ tử vô trật tự:

- Tụi mày cứ ồn ào như thế bao giờ mới học xong bài quyền được!

Một ông nhóc nhún vai:

- Tụi tao chả thèm học bài quyền chán ngắt này nữa! Tụi tao chỉ muốn học đá song phi cơ!

Tiểu Long lắc đầu:

- Muốn học cú song phi đó phải mất nhiều công phu lắm! Đâu thể học ngay bây giờ được!

- Không học được bây giờ thì thôi! Tao chả thèm học nữa!

Tuyên bố một câu dứt khoát, ông nhóc quay mình khệnh khạng bỏ đi.

Ba, bốn ông nhóc khác liền nhao nhao theo:

- Tao cũng chả thèm học nữa!

- Không dạy đá song phi thì học làm quái gì!

- Ừ, học bài quyền "Py, py" gì đó chả bõ công! Tao chỉ muốn học cách biến đầu mình cứng như tảng đá ong cơ!

Thấy đám đệ tử mới "bái sư" chưa được một tiếng đồng hồ đã mồm năm miệng mười hùa nhau công kích "sư phụ", chả coi "môn quy" ra cái củ cà-rốt nào cả, ông thầy Tiểu Long chỉ biết thuỗn mặt ra, ngơ ngơ ngác ngác nom đến tội.

Quý ròm bất giác động lòng. Để cứu vãn uy phong cho bạn, nó dòm dáo dác dưới đất một hồi rồi nhặt một quả bóng bằng lá dứa đang nằm lăn lóc trên cỏ bước tới đưa cho Tiểu Long:

- Tụi nó không chịu học võ thì mày dạy tụi nó trò ném bóng đi!

Đề nghị của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Dạy ném bóng?

- Ừ, ném như mày vẫn ném ấy! Mày là vua ném bóng kia mà!

Tiểu Long liếm môi:

- Nhưng tao chỉ quen ném bằng quả bóng nỉ thôi! Quả bóng này làm sao ném được!

- Sao lại không được! – Quý ròm nhét quả bóng lá dứa vào tay bạn – Nó cũng y hệt quả bóng nỉ thôi!

Chẳng đặng đừng, Tiểu Long đành phải cầm lấy quả bóng. Nó bóp bóp quả bóng trong tay, cảm thấy quả bóng này hơi to so với quả bóng nỉ. Nhưng không sao, mình sẽ cố! Tiểu Long nhủ bụng và quay nhìn bọn nhóc:

- Nếu tụi mày không thích tập võ thì tao sẽ tập cho tụi mày ném bóng!

Sợ bọn nhóc không hiểu được giá trị của trò này, Quý ròm vội vàng quảng cáo:

- Tài ném bóng của Tiểu Long còn hay hơn tài đá song phi gấp tỉ lần! Nó đã từng dùng quả bóng nỉ ném gãy giò một tên cướp khét tiếng ở thành phố, được thủ tướng đến tận nhà khen ngợi và bắt tay lia lịa, đài truyền hình chiếu đi chiếu lại suốt cả tuần lễ cảnh nó hạ tên cướp …

- Đủ rồi mày! – Tiểu Long liếc Quý ròm, cắt đứt sự khoe khoang càng lúc càng quá trớn của bạn mình.

Nhưng dù bị Tiểu Long chặn ngang, những lời lẽ huênh hoang của Quý ròm đã kịp thời phát huy hiệu lực.

Lo sốt vó vì phạm tới vùng đất thiêng sát chân đồi, lại chẳng được học các tuyệt kĩ "song phi cước" và "thiết đầu công", bọn nhóc đã chán nản

định rút lui. Nhưng khi nghe Quý ròm mở miệng ca tụng tài ném bóng của Tiểu Long lên tận mây xanh, những cẳng chân chớm rục rịch kia vội dừng cả lại. Và hàng chục cặp mắt lập tức nhình chòng chọc vào quả bóng trên tay Tiểu Long:

- Đâu? Mày ném thử coi!

- Trổ tài cho anh em xem đi!

Đang thấp thỏm không biết quả bóng lạ có chịu tuân theo lực ném của mình không, lại nghe Quý ròm ba hoa một tấc đến trời, Tiểu Long càng thêm hốt. Nhưng đã đến nước này, nó đành phải tận lực bình sinh chứng minh tài nghệ của mình.

Tiểu Long nhìn quanh quất tìm mục tiêu. Nhưng ba bề đồng cỏ mênh mông, chẳng vật gì có thể làm đích ném. Đang loay hoay, sực nhớ đến lùm cây um tùm trên đồi Cắt Cỏ, Tiểu Long liền quay phắt lại phía sau. Và nó mừng rỡ chỉ tay vào túm lá bứa đang đong đưa trước gió, giọng dõng dạc:

- Tụi mày nhìn kĩ nghen! Tao sẽ ném trúng cái cành lá đang de ngang kia!

Nghe Tiểu Long tuyên bố sẽ "xạ kích" lên đồi, mặt mày bọn nhóc đột ngột tái mét. Một vài cái miệng lắp bắp:

- Đừng … đừng …

Nhưng quả bóng đã rời khỏi tay Tiểu Long bay đánh "vù" một cái. Tiếp theo là một tiếng "roẹt", quả bóng đã chui vào giữa túm lá bứa và tiếp tục lao thẳng vào đám cây cối rậm rạp trên đồi.

Cú ném chính xác của Tiểu Long làm Quý ròm phổng mũi. Nó dương dương tự đắc quay lại nhìn bọn nhóc:

- Tụi mày thấy chưa! Tao đã bảo …

Đang gật gà gật gù, cổ Quý ròm bỗng cứng đơ, miệng há hốc. Trước mặt nó, đám đệ tử của Tiểu Long đã không còn ở chỗ cũ. Chẳng biết tự bao giờ, bọn nhóc đã chạy tuốt ra xa.

Chương 3

Thái độ lạ lùng của lũ nhóc khiến Quý ròm và Tiểu Long tròn xoe mắt. Chúng càng ngạc nhiên hơn khi thấy trong đám trẻ cuống cuồng chạy như chạy giặc đó có cả thằng Lượm "phe mình".

Lượm vọt tuốt ra ngoài xa, quay lại đứng ngoắc:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Chạy mau đi!

Tiểu Long khẽ liếc Quý ròm một cái rồi lững thững tiến về phía Lượm:

- Chuyện gì vậy?

Lượm dậm chân:

- Em đã bảo chạy mau sao anh với anh Quý cứ lò dò như cò phải bão thế!

Giọng điệu trách móc pha lẫn lo lắng của ông em càng khiến Tiểu Long chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Nó ngơ ngác:

- Ai đuổi mà chạy?

Lượm mặt nhăn như bị. Nó định đáp "Ma đuổi" nhưng sau khi len lét lia mắt về phía ngôi nhà hoang trên đồi, nó nghe trống ngực đập thình thịch, liền ngậm miệng làm thinh.

Lúc này Tiểu Long và Quý ròm đã ra ngoài "khu vực nguy hiểm" và đang đứng lơ láo trước mặt bọn nhóc.

Không để cho Tiểu Long kịp thắc mắc, Lượm nói ngay:

- Sao anh lại ném bóng lên đồi?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Tao ném cành bứa mà!

- Thì ném cành bứa! – Lượm bứt tai – Nhưng cành bứa mọc trên đồi!

Tiểu Long càng ngẩn ngơ:

- Mọc trên đồi thì sao?

- Thì không được ném chứ sao! – Lượm nhún vai, ngán ngẩm – Bộ anh không nhớ những gì hôm trước em nói với anh hả?

Tiểu Long nhíu mày:

- Mày nói với tao chuyện gì đâu?

Lượm thận trọng hạ giọng, mặt lấm lét:

- Chuyện ngôi nhà hoang trên đồi ấy!

- À, tao nhớ rồi! – Tiểu Long gật gù, nó oang oang vẻ mừng rỡ như vừa tìm lại được tờ giấy bạc mấy hôm nay đánh mất – Hôm trước mày có bảo cứ đến tối thứ Bảy là bọn ma hiện lên đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà này mà tao quên mất!

Điệu bộ hớn hở và cái giọng bô lô ba la của Tiểu Long khi nói về ngôi nhà ma khiến bọn nhóc chết điếng. Mãi một lúc, Dế Lửa mới sợ sệt lên tiếng:

- Mày không nên bô bô cái miệng như vậy!

Lượm gật đầu hùa theo:

- Thằng Dế Lửa nói đúng đó! Anh cứ hét ầm lên như vậy, "bọn họ" sẽ theo anh về đến tận nhà đấy!

- Nhưng dù không hét ầm thì thằng Tiểu Long sớm muộn gì cũng bị vặn cổ! – Thằng Hiện thấp thỏm nói – Khi nãy nó chả ném bóng lên đồi là gì!

Nghe Hiện nhắc chuyện ném bóng vừa rồi, mặt mày bọn nhóc bất giác lộ vẻ hoang mang. Giọng Lượm căng thẳng:

- Thế này thì nguy to rồi!

Vừa nói nó vừa nắm chặt tay Tiểu Long làm như ông anh nó sắp bị "bọn họ" vặn cổ tới nơi.

Vẻ nhớn nhác của bọn nhóc khiến Tiểu Long phì cười:

- Chúng vặn cổ tao thì tao vặn cổ lại chúng, lo gì!

- Mày đừng có ăn nói báng bổ như thế chứ! – Thằng Hiện nghiêm mặt, vẻ phật ý – "Song phi cước" của mày chả là cái đinh gì đối với "bọn họ" cả!

Quý ròm đứng nghe một hồi đã thấy nóng mặt. Giờ thấy thằng Hiện mở miệng chê bai tài nghệ của bạn mình, nó liền nhếch môi "xì" một tiếng:

- Ma với quỷ, tao chả tin!

Một mình Tiểu Long đắc tội với người cõi âm, Lượm đã lo sốt vó, giờ thêm Quý ròm ăn vung nói vãi chả thèm kiêng thánh tránh thần, Lượm càng quýnh. Cặp lông mày nó nhăn tít:

- Cái anh này …

- Chả anh này anh kia gì cả! – Quý ròm phẩy tay, hùng hổ – Tụi mày chỉ dựng chuyện chứ trên đời này làm quái gì có ma!

Rồi như để chứng minh cho lời nói của mình, Quý ròm quay phắt lại và đi xăm xăm lên đồi trước hàng chục gương mặt đờ ra vì kinh hoàng, sửng sốt.

Lượm thét lên:

- Này anh Quý! Quay lại đi!

Nhưng Quý ròm phớt lờ tiếng kêu hoảng hốt của Lượm. Nó nhắm gốc bứa đi băng băng.

Nhoáng một cái, Quý ròm đã vượt khỏi cây bứa và tiếp tục tiến sâu vào mớ cây cối rậm rạp, những tiếng xì xào của bọn nhóc thoáng chốc đã rơi tõm lại sau lưng.

Đi một hồi, Quý ròm đứng lại và ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Thấp thoáng sau kẽ lá là bọn nhóc bây giờ trông đã xa tít. Chúng đang túm tụm vào với nhau, đưa tay chỉ trỏ lên đồi và thì thào bàn tán với vẻ căng thẳng và hồi hộp. Vẻ sợ sệt của bọn nhóc làm Quý ròm khoái trá. Nó mỉm một nụ cười đắc chí và cúi lom khom mò mẫm dò tìm quả bóng Tiểu Long ném khi nãy. Mình nhặt quả bóng cầm ra thì bọn nhóc mới nể! Chứ không chúng lại tưởng mình nấp ngay đằng sau cây bứa! – Quý ròm gật gù nhủ bụng, rồi nó hí hửng nghĩ tiếp – Thằng Dế Lửa chỉ khen Tiểu Long. Nó bảo Tiểu Long là người hiệp nghĩa. Còn mình thì nó chả thèm đả động tới. Nhưng sau vụ này, hẳn nó sẽ lác mắt. Nó sẽ khen mình là người … người gì nhỉ? À, phải rồi, nó sẽ khen mình là "dũng sĩ không sợ ma"!

Đang hào hứng tưởng tượng lung tung, chợt nghĩ đến chữ "ma", Quý ròm bất giác cảm thấy hồi hộp. Cái chữ "ma" vừa hiện ra trong đầu tự dưng kéo theo một nỗi khủng khiếp vô hình. Đã thế, cái từ rùng rợn đó không chịu biến đi cho, vừa xuất hiện là nó xoắn chặt lấy những ý nghĩ của Quý ròm, mỗi lúc một âm vang và khơi gợi lên hàng loạt những mẩu chuyện ma quái trước nay Quý ròm từng nghe kể.

Một làn gió thoảng qua làm Quý ròm thốt rùng mình. Nó nhớn nhác đảo mắt nhìn quanh và đột nhiên cảm thấy đám cây cối hiền lành vô hại chung quanh trở nên lạ lẫm và đầy đe doạ. Chắc chả có gì đáng sợ đâu! Trên đời này làm quái gì có ma! Ba mẹ bảo thế và các thầy cô cũng bảo thế cơ mà!

Quý ròm thầm trấn an và ưỡn ngực cố hít vào một hơi rõ dài để lấy can đảm.

Nhưng dù gắng sức hít lấy hít để, Quý ròm vẫn chẳng thấy mình can đảm hơn chút nào. Từ khi bị ám ảnh bởi chuyện ma quái, tật nhát gan cố hữu đã trở lại với Quý ròm và nằm lì ở đó, chẳng chịu rời đi đâu lấy một bước. Tim nó càng lúc càng đập thình thịch và nó bắt đầu nghĩ quanh: Nhưng thật ra thì có ma không nhỉ? Nếu không có thì tại sao cả khối người tự nhận là mình đã thấy ma? Thầy cô và ba mẹ bảo không có nhưng có thể vì thầy cô và ba mẹ chưa có dịp gặp ma đó thôi!

Quý ròm nghĩ xiên nghĩ xẹo một hồi, bụng đã hốt. Rồi sực nhớ tới quả bóng lá dứa tìm hoài không thấy, nó bỗng nghe lạnh toát sống lưng. Thế này thì có ma thật rồi! Quả bóng Tiểu Long ném khi nãy chắc chắn rơi quanh khu vực này. Nhưng tại sao mình đã bới tung từng bụi cỏ vẫn không tìm ra? Thôi rồi! Như vậy rõ là ma đã giấu quả bóng đó đi chứ không sai! Ừ, nếu trong ngôi nhà hoang kia không có ma thì chẳng việc gì bọn nhóc ở làng này lại hãi đến chết khiếp như thế! Vạt cỏ sát chân đồi tươi tốt thế kia mà không đứa nào, kể cả thằng gan lì như Dế Lửa, dám lùa trâu bò vô ăn thì chuyện lũ ma hiện lên đốt đèn quyết không phải là chuyện bịa!

Ý nghĩ cuối cùng khiến tóc gáy Quý ròm lập tức dựng đứng cả lên. Và như không kềm được, nó hét lên một tiếng hãi hùng và co giò phóng thục mạng xuống đồi như thể bị … ma đuổi!

Tiếng thét thất thanh của Quý ròm vọng đến tai bọn nhóc đang thấp thỏm chờ đợi dưới chân đồi nghe rùng rợn chẳng khác gì tiếng còi báo động.

Đứa nào đứa nấy mặt mày xám ngoét. Trừ Tiểu Long, tất cả đều chạy dạt ra ngoài xa. Có đứa sợ đến run bần bật như lên cơn sốt rét.

Tiểu Long không biết Quý ròm gặp chuyện hung hiểm gì mà kêu thét kinh hoàng thế. Đang định chạy lên đồi cứu bạn thì nó đã thấy Quý ròm hớt hơ hớt hải phóng vèo ra khỏi đám cây lá, mặt cắt không còn một hột máu.

Tiểu Long vội vàng chạy lại dang tay đón bạn:

- Bình tĩnh lại đã nào!

Quý ròm mệt muốn xỉu. Không nói không rằng, nó ngồi bệt xuống đất thở dốc.

Bây giờ bọn nhóc mới rụt rè và tò mò bu lại.

- Chuyện gì thế? – Nhiều cái miệng nhao nhao hỏi.

Ngồi hổn ha hổn hển một hồi, Quý ròm đã hết mệt. Và cũng hết sợ. Nhưng nó bắt đầu lo, chẳng biết phải giải thích với mọi người như thế nào về hành động chết nhát của mình.

Bọn nhóc hỏi "Chuyện gì thế?" nhưng Quý ròm có chuyện quái gì đâu mà đáp. Nhưng nó lại không tiện nói thật. Đang muốn làm "dũng sĩ không sợ ma", nó không muốn tự nhiên biến thành "dũng sĩ sợ ma".

Đang loay hoay chưa biết nói dối thế nào cho ổn, Quý ròm mừng rơn khi thấy thằng Hiện sốt ruột vọt miệng hỏi:

- Mày gặp chuyện gì khiếp đảm lắm phải không?

- Ừ, khiếp đảm lắm! – Quý ròm nhanh nhảu gật đầu, vừa đáp nó vừa cố ý rụt cổ cho tăng thêm phần ghê rợn.

Hiện nín thở:

- Thế mày vừa thấy gì?

Tròng mắt Quý ròm đảo lia lịa. Nó cố nhớ lại những câu chuyện ma mình từng nghe kể và tìm cách thêm thắt:

- Khi nãy ở trên đồi, tao đang lúi húi đi tìm quả bóng Tiểu Long vừa ném thì bỗng nghe một tiếng "bịch" ở phía sau lưng …

Kể đến đây, Quý ròm cố ý ngừng lại và giả bộ tằng hắng để cho bọn nhóc hồi hộp chơi. Quả nhiên, thấy Quý ròm "nghỉ giải lao" lâu lắc, đám khán giả liền nóng nảy giục:

- Thế rồi sao nữa? Cái vừa rơi đánh "bịch" đó là cái gì?

Một đứa nói:

- Chắc là một quả bứa rụng!

- Mày đừng có đoán mò! – Một đứa khác bẻ lại – Nếu là quả bứa thì chẳng việc gì thằng Quý lại kêu la om sòm và chạy vắt giò lên cổ thế! Có thể nó bị ma ném đất!

Rồi quay sang Quý ròm, thằng nhóc chớp mắt hỏi:

- Ma ném đất, đúng không mày?

- Tụi mày đoán sai bét! – Quý ròm lắc đầu, rồi nghiêm mặt lại, nó trịnh trọng "giải đáp" – Đó là một cánh tay người! Tao vừa ngoảnh mặt lại đã thấy ngay một cánh tay người ở trên cây rớt xuống!

Mặt bọn nhóc lập tức lộ vẻ xao xuyến. Đứa nào đứa nấy nghe gai ốc nổi khắp người. Thằng Hiện lắp bắp:

- Một … cánh … tay … người?

Quý ròm mím môi:

- Ừ, một cánh tay người đang ngoe nguẩy!

- Thế là mày hét lên và bỏ chạy?

- Bậy! – Quý ròm tự ái – Chạy đâu mà sớm thế! Lúc đó tao chưa chạy! Tao còn phải chờ xem cánh tay định làm gì!

Một ông nhóc nuốt nước bọt, hỏi bằng giọng thích thú pha lẫn sợ hãi:

- Thế cánh tay làm gì?

- Nó chả làm gì cả! – Quý ròm nhún vai – Nhưng đúng lúc đó tao lại nghe "bịch" một tiếng nữa. Ngoảnh qua bên cạnh, lại thấy thêm một cánh tay thứ hai!

- Cũng ngoe nguẩy?

- Ừ, cũng ngoe nguẩy!

- Rồi sao nữa?

Quý ròm lim dim mắt:

- Rồi "bịch, bịch" cả chục lần như vậy nữa!

Theo lời Quý ròm thì sau hai cánh tay tiếp tục có cả chục thứ thi nhau rơi xuống. Chân trái, chân phải rồi tới ngực, bụng, đầu, cổ … Và trong những thứ đó, cái đầu là ghê nhất. Quý ròm nói:

- Cái đầu nháy mắt trêu tao. Rồi lại còn nhe răng cười hềnh hệch.

Thằng Hiện ôm ngực:

- Và thế là mày quay người …

Không để Hiện nói hết câu, Quý ròm hừ mũi:

- Không! Lúc đó tao vẫn chưa chạy!

Hiện gãi cổ:

- Thế mày chạy lúc nào?

Quý ròm ngó lên trời:

- Để tao nhớ xem! À, lúc các bộ phận tự động ráp lại với nhau và con ma từ từ đứng dậy lững thững tiến tới chỗ tao đứng! Tao liền xoạc chân thủ thế

định choảng nhau với nó một trận, nhưng tao chưa kịp ra tay thì nó đã thè lưỡi ra. Lưỡi nó mỗi lúc một dài và trong thoáng mắt đã vươn ra cả chục thước. Thấy vậy tao hơi hoảng nhưng rồi tao kịp trấn tĩnh và định thò tay ra chộp. Nhưng khi vừa nhấc tay lên, tao điếng hồn phát giác cái đang bò trong miệng nó không phải là cái lưỡi mà là một con rắn hổ lửa. Con rắn hổ vừa thấy tao giơ tay lên liền phồng mang định mổ. Nếu tao không kịp thét lên và bỏ chạy thì đã bị nó mổ chết tươi rồi!

Quý ròm chấm dứt câu chuyện một hồi lâu mà chẳng ông nhóc nào nói gì. Bọn chúng đang rúng động đến lặng người trước những điều vừa nghe được. Tất nhiên bọn chúng không sợ con rắn hổ mà Quý ròm cố ý bịa thêm vào mẩu chuyện ma quen thuộc kia. Rắn, dù là rắn hổ lửa, bọn trẻ thôn quê đứa nào mà chả có lần nhìn thấy, thậm chí có đứa còn đập chết đem về nấu cháo ăn chơi. Nhưng nếu con rắn hổ là do cái lưỡi đỏ hỏn và dài ngoằng của con ma hoá ra thì lại là chuyện khác, đáng kinh hãi hơn nhiều.

Bọn nhóc cứ ngồi thộn ra tại chỗ, mắt lấm lét liếc về phía đồi Cắt Cỏ như nơm nớp chờ xem cái lưỡi rùng rợn của con ma kia có âm thầm rượt theo Quý ròm đến tận chỗ bọn chúng đang ngồi hay không.

Chương 4

Buổi chiều, khi thằng Lượm chuẩn bị đánh bò về, Dế Lửa đột ngột lại gần Tiểu Long và Quý ròm, rủ:

- Hai đứa mày chốc nữa ghé nhà tao chơi!

Lời mời bất ngờ của thủ lĩnh Xóm Dưới khiến Tiểu Long và Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Tiểu Long chớp mắt:

- Nhà mày ở đâu?

Dế Lửa chỉ tay về bên kia con đường đất:

- Nhà tao đằng kia kìa! Gần xịt hà!

Tiểu Long lưỡng lự:

- Nhưng còn thằng Lượm? Nó phải lùa bò về!

- Cứ để nó về trước! – Dế Lửa khoát tay – Tụi mày ghé tao chơi, lát về sau!

Lượm là đứa ham vui. Bình thường, gặp những chuyện như thế này, dễ gì nó chịu vâng lời. Nhưng bữa nay không hiểu sao nó dễ tính quá xá. Nghe Dế Lửa nói, nó gật đầu ngay:

- Thằng Dế Lửa nói phải đó! Để em đánh bò về trước, anh Tiểu Long và anh Quý cứ ở chơi đi!

Tiểu Long khoái Dế Lửa ngay từ lần gặp đầu tiên. Vì vậy đã mấy lần nó định hỏi tại sao bữa nay thằng này nổi hứng rủ tụi nó về nhà nhưng sợ Dế Lửa phật ý, nó đành ngậm miệng làm thinh.

Quý ròm khác Tiểu Long. Thằng Lượm vừa quay đi là nó quay lại dòm Dế Lửa, thắc mắc ngay:

- Nhà mày có gì vui không mà rủ tụi tao tới?

- Có.

Quý ròm tò mò:

- Có gì vậy?

- Có chị Cam tao!

Câu trả lời của Dế Lửa kì cục đến mức Quý ròm tưởng nó nói đùa. Nhưng mặt mày Dế Lửa vẫn nghiêm nghị khiến Quý ròm gãi tai, ngơ ngác:

- Chị mày?

Dế Lửa khịt mũi:

- Ừ. Chị Cam tao tháng trước đi mót củi trên đồi Cắt Cỏ bị ma giấu một lần!

- Chị mày bị ma giấu?

Quý ròm hỏi lại mà bụng giật thon thót. Nó quên bẵng vừa rồi nó "gặp" một con ma còn khủng khiếp hơn nhiều.

Dế Lửa chẳng chú ý đến vẻ hoang mang đáng ngờ của Quý ròm. Nó tiếp tục nói:

- Xưa nay những người gặp ma bao giờ cũng bị bắt mất hồn vía, nếu không lăn đùng ra chết thì cũng dở điên dở dại!

Quý ròm thấp thỏm:

- Thế chị Cam mày có điên điên dại dại không?

- Chị Cam tao thì không hề gì! – Dế Lửa chép miệng – Đó là nhờ chị tao cúng!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Cúng?

- Ừ. Chị tao cúng suốt ba ngày luôn!

- Thế chị mày cúng như thế nào?

Dế Lửa lộ vẻ bối rối:

- Tao cũng chả rõ! Đó là tao chỉ nghe chị tao bảo thế thôi!

Rồi nó chép miệng nói thêm:

- Chính vì không rõ nên tao mới rủ mày với thằng Tiểu Long về nhà chơi! Tao sẽ nhờ chị Cam tao chỉ cho mày cách cúng vái. Nếu không, sớm muộn gì mày cũng gặp tai hoạ!

Câu cuối cùng, Dế Lửa nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột làm Quý ròm bất giác đâm lo. Tất nhiên Dế Lửa nói là nói về những người gặp ma thực sự. Quý ròm không ở trong trường hợp đó. Từ đầu đến cuối, nó chỉ toàn bịa. Nhưng câu chuyện chị Cam bị ma giấu tháng trước khiến nó lo ngay ngáy. Nếu đúng như vậy thì trên đồi Cắt Cỏ quả là có ma thật! Mình tuy không gặp ma nhưng mình bịa lung tung về "họ" để doạ bọn nhóc, hành động bất kính đó thế nào "họ" cũng không bỏ qua! Quý ròm xao xuyến nhủ

bụng và chẳng còn hứng thú gì để tiếp tục vặn vẹo, nó lặng lẽ đi theo Dế Lửa.

Tiểu Long trước sau tịnh không chen một lời nào vào câu chuyện giữa Quý ròm và Dế Lửa. Thấy thủ lĩnh Xóm Dưới lo lắng cho tính mạng của Quý ròm, Tiểu Long vừa cảm động lại vừa buồn cười. Nhưng nó không buồn nhếch mép. Nó đóng vai kẻ vô can, Dế Lửa bước tới đâu nó làm thinh bước theo tới đó.

Nhà Dế Lửa quả là gần xịt, đúng như nó "quảng cáo". Bên kia con đường làng là một lối mòn chạy xuôi giữa hai bờ duối dại lốm đốm quả vàng. Lối mòn dẫn đến một ngôi nhà gạch ba gian xây theo kiểu xưa, mái lợp ngói âm dương với những cánh cửa gỗ lim to bản và lên nước đen bóng. Đó là nhà Dế Lửa.

Nhà Dế Lửa có bốn chị em cả thảy. Nhưng vào giờ này, thằng Chút và thằng Do còn ở ngoài đồng. Chỉ có mỗi chị Cam nó ở nhà.

Chị Cam của thằng Dế Lửa là một cô gái xinh đẹp theo kiểu thôn dã. Đôi môi mọng đỏ tự nhiên, mái tóc dài óng ả ngang lưng thoang thoảng mùi bồ kết và đôi mắt to tròn, đen láy như mắt nai.

Đôi mắt đó càng mở to hơn nữa khi nghe ông em kể thao thao về những điều kinh dị Quý ròm vừa gặp phải trên đồi Cắt Cỏ.

Dế Lửa vừa dứt lời, chị quay sang Quý ròm, mỉm cười hỏi:

- Những chuyện vừa rồi là có thật cả đấy chứ?

Câu hỏi đột ngột của chị Cam khiến Quý ròm chột dạ. Nó chớp mắt làm bộ thật thà:

- Thật trăm phần trăm đấy ạ! Chính mắt em thấy mà lại!

- Chị chỉ hỏi thế thôi, chứ chị tin là em trông thấy thật! – Trong thoáng mắt, chị Cam thu ngay nụ cười nửa miệng, mặt chị bỗng chốc mơ màng. Và trong vẻ mơ màng đó, chị nói – Trên đồi Cắt Cỏ ma nhiều lắm! Ma ở trong ngôi nhà hoang! Tháng trước chị đi mót củi ở đó, bị ma giấu gần nửa ngày trời!

Quý ròm tò mò:

- Thế con ma giấu chị có giống với con ma nhát em không?

- Chị không nhìn thấy! – Chị Cam khẽ cắn môi – Hôm đó là buổi trưa, chị bó củi xong tính trở về nhà thì không tìm được đường đi xuống. Như bị

một kẻ vô hình dẫn dắt, chị cứ đi loanh quanh trên đồi. Đi mãi, đi mãi đến khi kiệt sức thì chị thiếp đi!

Quý ròm hồi hộp:

- Rồi sau đó thì sao?

Chi Cam đưa tay vuốt tóc:

- Mãi đến khi trời gần tối, chị mới tỉnh dậy. Và nhận ra mình đang nằm vắt vẻo trên ngọn cây.

Câu chuyện của chị Cam làm Quý ròm sởn gai ốc. Nó nói, và nghe miệng khô rang:

- Như vậy đúng là ma thật rồi!

- Còn thật với không thật gì nữa! – Dế Lửa hừ giọng – Đang ở dưới đất tự nhiên lại tòong teng trên cây, không phải ma làm thì ai vào đấy!

Rồi quay sang bà chị, nó sốt ruột đi vào mục đích chính:

- Thế rồi sau đó chị cúng vái ra sao, bày cho bạn em đi!

Chị Cam lim dim mắt:

- Sau đó chị phải trở lại đồi Cắt Cỏ nhặt một hòn đất đem về. Và đợi đến nửa đêm chị ra sau vườn thắp một nén nhang cắm trước hòn đất. Suốt ba đêm liền như vậy!

Quý ròm thở phào:

- Chỉ thế thôi ư?

- Ừ, chỉ thế thôi! Nhưng khi thắp nhang mình phải thật thành tâm!

Câu chuyện rùng rợn của chị Cam đủ biến một đứa lém lỉnh như Quý ròm trở thành đờ đẫn. Nó nghệt mặt ra:

- Chị đừng lo! Em sẽ làm được mà!

Nói sao làm vậy, lúc quay trở ra, Quý ròm không thẳng đường về Xóm Trên mà kéo Tiểu Long lần theo lối cũ.

- Đi đâu đây? – Tiểu Long vùng ra khỏi tay bạn.

- Trở lại đồi Cắt Cỏ!

- Chi vậy?

- Thì như chị Cam dặn đó! Nhặt một hòn đất đem về!

- Trời đất! – Tiểu Long trợn tròn mắt – Bộ mày tính làm thật hả?

Lần này thì Quý ròm không đáp. Tự dưng nó cảm thấy ngường ngượng. Ừ, một "nhà khoa học" như nó bỗng nhiên lại đi nghe lời một cô gái quê bày ra chuyện cúng vái ma quỷ quả là trông chẳng giống ai thật! Nhưng biết làm thế nào được! Nhà khoa học thì nhà khoa học chứ! Nếu nổi khùng lên, những hồn ma lảng vảng trong ngôi nhà hoang kia thừa sức vặn cổ bất cứ một nhà khoa học nào! Mà Quý ròm thì không muốn bị vặn cổ. Nó cũng không muốn dở điên dở dại. Vì vậy, nó đành phải nghe lời chị Cam. Và cũng vì vậy, nó nói mà không nhìn Tiểu Long, giọng ngượng ngập:

- Tự dưng tao thấy sờ sợ thế nào!

Sự thú nhận của Quý ròm khiến Tiểu Long thêm chưng hửng:

- Sợ gì?

- Thì sợ ma chứ sợ gì! – Quý ròm đổ quạu – Thằng này hỏi lạ!

- Nhưng mày có gặp ma thật đâu! – Tiểu Long cười hích hích – Bộ mày tưởng tao cũng tin những gì mày kể như tụi kia sao!

Biết không loè Tiểu Long được, Quý ròm thở dài:

- Thì tao phịa! Nhưng chị thằng Dế Lửa chắc chắn không phịa! Như vậy có nghĩa là trên đồi Cắt Cỏ có ma thật! Và tao đã vô tình đem "họ" ra giễu cợt!

Tới đây thì Tiểu Long bắt đầu hiểu ra nỗi lo lắng của bạn. Thì ra thằng ròm này lúc nãy lỡ cao hứng ba hoa cho sướng miệng bây giờ lại đâm hốt tính bày chuyện cúng kiếng để năn nỉ lũ ma trên đồi khoan hồng tha mạng! Tiểu Long cười thầm trong bụng nhưng thấy Quý ròm sợ sệt thực sự, nó không nỡ trêu.

- Nhưng mày từng bảo là mày không tin ma kia mà! – Tiểu Long tìm cách trấn an bạn.

- Thì vậy! – Quý ròm nuốt nước bọt – Không tin nhưng vẫn cứ sợ! Bởi nhỡ có ma thật thì sao?

Tiểu Long cười khì:

- Nhỡ thế quái nào được!

Quý ròm lấm lét nhìn về phía đồi Cắt Cỏ:

- Thế ai đã dẫn chị Cam đi vòng vòng trên đồi và làm cho chỉ mê man?

Tiểu Long nhún vai:

- Có thể chỉ bất tỉnh là do mệt mỏi, do ngã nắng hay do trúng gió gì đó thôi!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Trúng gió gì mà bay tuốt lên ngọn cây?

- Chuyện đó quả thật khó hiểu! – Tiểu Long chớp chớp mắt – Nhưng cũng có thể do chị Cam cố tình phịa ra!

Quý ròm ngơ ngác:

- Chị Cam phịa ra chuyện đó để làm gì?

- Thì cũng như mày vẫn phịa vậy thôi! – Tiểu Long cười cười – Để cho câu chuyện thêm hồi hộp và hấp dẫn!

Ừ nhỉ, thằng mập này nói cũng có lí! – Quý ròm nhíu mày nghĩ ngợi, nó đã dần dần lấy lại bình tĩnh – Có thể câu chuyện quái dị kia chị thằng Dế Lửa đã phịa ra để "trộ" thiên hạ chơi! Chứ nếu bảo thật là mình lên đồi mót củi bị trúng gió mê man, một lát tỉnh dậy ngồi lên đi về thì ai bõ công ngồi nghe một câu chuyện dở ẹc, nhạt phèo như thế! Vì vậy mà chị Cam đã tìm cách thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm li kì, gay cấn! Cũng hệt như vừa rồi mình đã tưởng tượng ra câu chuyện ma quái ghê rợn kia và làm cho bọn nhóc sợ xám mặt đó thôi!

Những ý nghĩ thoáng hiện ra trong đầu khiến mặt mày Quý ròm bỗng chốc tươi tỉnh hẳn. Lòng nhẹ nhõm như vừa trút đi một gánh nặng, nó nhìn Tiểu Long gật gù khen:

- Không ngờ cái đầu óc chậm chạp của mày thỉnh thoảng cũng nghĩ được …

Nhưng câu nói mới thốt nửa chừng, Quý ròm bỗng lắc đầu nguầy nguậy:

- Nhưng không thể như thế được! Chị Cam không phải là tao! Chỉ không giống chút nào với một người ưa ba hoa, bốc phét!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu được! Ba hoa, bốc phét đâu phải là "tài sản riêng" của mày!

Đang theo đuổi những ý nghĩ trong đầu, Quý ròm không buồn để ý đến giọng điệu cà khịa của Tiểu Long. Nó nói với vẻ quả quyết:

- Nhưng với chị Cam thì không! Tao tin là chỉ không phịa chuyện!

Tiểu Long nheo mắt:

- Nghĩa là "nhà khoa học" Quý ròm đã bắt đầu tin ma?

Câu hỏi của Tiểu Long là câu hỏi bình thường nhưng Quý ròm cảm thấy như thằng mập đang chế nhạo mình. Nó hừ mũi:

- Trước một chuyện như thế làm sao không tin được. Lại còn chuyện ma quỷ hiện lên đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà hoang nữa! Nếu đó là chuyện vô căn cứ thì chẳng đời nào thằng Lượm và thằng Dế Lửa mỗi khi nghe nhắc đến lại lấm la lấm lét, sợ đến vãi mật như thế! Rồi bọn trẻ trong làng nữa! Tụi nó không dám thả bò ăn sát chân đồi đâu thể chỉ vì một câu chuyện bâng quơ!

Lần này, trước những lí lẽ vững chắc của Quý ròm, Tiểu Long chẳng biết bắt bẻ vào đâu. Nó câm miệng hến một hồi rồi thở dài xuôi xị:

- Thật tao cũng chẳng biết có nên tin hay không! Tốt nhất tụi mình cứ về hỏi kĩ lại thằng Lượm xem sao!

Chương 5

Tiểu Long và Quý ròm chưa kịp hỏi thằng Lượm thì thằng Lượm đã hỏi trước.

Vừa thấy hai ông anh ló đầu qua khỏi cổng, nó đã chạy vù ra, miệng láu táu:

- Chị thằng Dế Lửa đã chỉ cách cho hai anh rồi hả?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày nói gì vậy? Cách gì là cách gì?

- Anh đừng có giả bộ! – Lượm nheo mắt lém lỉnh – Cách cúng vái ma quỷ chứ cách gì! Chẳng phải thằng Dế Lửa dẫn hai anh về nhà là vì chuyện đó sao?

- Ủa! Hoá ra mày biết trước rồi hả? – Tiểu Long nhìn ông em, mặt nghệt ra.

Lượm cười hí hí:

- Chuyện gì mà em chả biết! Nếu không phải như vậy dễ gì em chịu đánh bò về thui thủi một mình!

Trước một ông em tinh quái như thế, Tiểu Long chỉ biết lắc đầu cười gượng gạo.

- Chuyện gì mày cũng biết, vậy mày biết gì về ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ? – Quý ròm đột ngột hắng giọng hỏi.

- Thì những gì em biết, em đã kể hết với hai anh rồi! – Lượm hạ giọng đáp, mỗi khi nhắc đến ngôi nhà trên đồi Cắt Cỏ bao giờ nó cũng lộ vẻ thấp thỏm.

Quý ròm nhìn chòng chọc vào mặt Lượm:

- Nghĩa là câu chuyện ma đốt đèn là chuyện thật trăm phần trăm?

- Thì thật chứ sao! – Lượm gãi cổ – Chính mắt em thấy mà lại!

- Chính mắt mày thấy? – Lần này thì cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều bật hỏi.

- Ừ! – Lượm gật đầu và sau khi dáo dác dòm quanh với vẻ sợ sệt, nó thì thào kể – Tối thứ Bảy cách đây hai tuần, bệnh ông đột ngột trở nặng. Ông

mệt, thở không ra hơi. Ba lo quá bèn sai em đạp xe xuống nhà ông Cửu Ngô ở Xóm Dưới mời ổng lên xem mạch cho ông.

- Sao tao nghe chú Năm bảo ông uống thuốc của thầy Giáo Hoá? – Tiểu Long vọt miệng cắt ngang.

Lượm khịt mũi:

- Ông chỉ mới uống thuốc của thầy Giáo Hoá cách đây vài ngày thôi! Trước đó ông vẫn hốt thuốc chỗ ông Cửu Ngô!

Quý ròm không quan tâm đến chuyện ông của Tiểu Long uống thuốc của ai cho lắm. Nó lộ vẻ sốt ruột:

- Thế rồi sao nữa? Mày có mời được ông thầy đó không?

- Được! – Lượm gật đầu – Nghe em hổn hển báo tin, ổng lật đật đi theo em liền!

- Rồi sao nữa? – Quý ròm lại nóng nảy giục.

- Rồi em chở ổng đi chứ sao! Đến nơi, sau khi ổng bắt mạch và hốt thuốc cho ông xong, em lại chở ổng về nhà!

Cái lối kể chuyện con cà con kê của Lượm làm Quý ròm đổ quạu:

- Mày nói cái gì mà dông dài thế! Vậy chứ mày thấy ma đốt đèn vào khi nào?

Lượm đưa tay quệt mồ hôi trán:

- Từ từ để em kể! Sắp tới chỗ đó rồi!

Rồi nó thu người lại, mặt mày nghiêm trọng:

- Sau khi chở ông Cửu Ngô về lại Xóm Dưới, em một mình đạp xe về. Trước nay em vẫn nghe tụi bạn đồn đủ chuyện về ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ nên ban đêm đi ngang qua đó em hãi lắm. Nhưng hai lượt chở ông Cửu Ngô đi về thì không sao. Đến lần thứ ba, lúc quay trở về nhà một mình, em thình lình nhìn thấy có ánh lửa trên đồi. Ánh lửa phát ra ngay từ ngôi nhà hoang. Thế là hồn vía lên mây, em cong lưng đạp bán sống bán chết, bên tai cứ có cảm giác như ai đó đang thình thịch đuổi theo!

- Đồ chết nhát! – Quý ròm cười mũi, nó quên bẵng so với Lượm, nó cũng chẳng dũng cảm hơn bao nhiêu – Chắc gì đó là ma! Biết đâu có ai đang đốt đèn tìm kiếm cái gì trên đó thì sao!

- Ai lại đi lên đồi vào giờ đó! – Lượm cãi – Hơn nữa, ánh lửa em nhìn thấy không giống với ngọn lửa thông thường. Ngọn lửa thông thường có màu vàng. Còn ngọn lửa kia xanh lè xanh lét!

- Ngọn lửa màu xanh? – Quý ròm ngạc nhiên.

Lượm nuốt nước bọt:

- Ừ! Đó đích thị là ngọn đèn ma!

Trong khi Quý ròm thần người nghĩ ngợi thì Tiểu Long nheo mắt ngó Lượm:

- Thế sao hôm trước mày bảo ma đốt pháo bông?

Câu hỏi vặn của ông anh không làm Lượm bối rối tí ti. Nó gật đầu:

- Đó là do tụi Xóm Dưới kể! Nhưng chuyện ma đốt pháo bông thỉnh thoảng mới có đứa bắt gặp. Còn ma thắp đèn mỗi tối thứ Bảy thì đứa nào cũng trông thấy!

Rồi thấy Tiểu Long có vẻ ngờ vực, Lượm tặc lưỡi nói thêm:

- Không tin, anh đi hỏi thằng Tắc Kè Bông xem!

Tối đó, Tiểu Long và Quý ròm đợi đến khuya lơ khuya lắc mới thấy Tắc Kè Bông mò về.

Tiểu Long đón Tắc Kè Bông ngay ngạch cửa:

- Bông nè! Mày đã nhìn thấy ngọn đèn ma trên đồi Cắt Cỏ bao giờ chưa vậy?

- Chưa!

Câu trả lời của Tắc Kè Bông làm Tiểu Long và Quý ròm chưng hửng.

- Chưa hả? – Tiểu Long quẹt mũi – Sao thằng Lượm bảo tụi tao hỏi mày thì biết?

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Chuyện ma quỷ trong ngôi nhà hoang chỉ mới xuất hiện chừng hai, ba tháng nay thôi! Còn tao thì lâu rồi không đi xuống Xóm Dưới nên tao không biết!

Quý ròm phấp phỏng:

- Nhưng theo mày thì chuyện đó có thật không?

- Tao cũng chả rõ! – Tắc Kè Bông lộ vẻ ngập ngừng – Nhưng chắc là có thật! Chuyện ma đốt đèn rất nhiều người nhìn thấy. Ngay cả mẹ tao cũng trông thấy một lần. Mẹ tao dặn tao nếu không có chuyện khẩn cấp thì không được đi ngang đồi Cắt Cỏ vào ban đêm!

Thấy Tắc Kè Bông đem thím Năm Sang ra làm bằng chứng, Quý ròm hết ham chất vấn. Nó liếc Tiểu Long như muốn nói "Như vậy chuyện ma này là có thật mày ạ!" Và ý nghĩ đó khiến nó lo âu không tả. Nó sực nhớ hồi chiều bị Tiểu Long phá bĩnh, cuối cùng nó đã không nhặt một hòn đất nào nơi đồi Cắt Cỏ đem về như lời chị Cam dặn và như vậy rất có thể một ngày nào đó nó sẽ bị lũ ma kia tìm tới vặn cổ.

Thấy Quý ròm nhìn mình bằng ánh mắt nhớn nhác, Tiểu Long biết tỏng bụng dạ thằng này đang nghĩ gì. Nó liền giở giọng cà khịa:

- Làm gì mày hãi thế? Bộ mày quên mày là "nhà khoa học" rồi sao?

Quý ròm chưa kịp "chống đỡ" đòn tấn công của Tiểu Long thì Tắc Kè Bông đã bất bình lên tiếng:

- Nhà khoa học thì nhà khoa học chứ! Đã gặp ma rồi thì nhà khoa học cũng bó tay!

Tiểu Long nheo mắt:

- Ai bảo mày thế? Đã là nhà khoa học thì đời nào người ta lại tin ma!

- Đấy là anh tưởng thế thôi! – Tắc Kè Bông nhún vai – Đâu phải chỉ có dân quê mới tin ma!

Rồi sợ Tiểu Long không tin, Tắc Kè Bông hùng hồn dẫn chứng:

- Ví dụ như anh Sơn ở trên huyện! Ảnh làm ở xưởng phân bón, là kĩ sư đàng hoàng nhé! Lúc đầu nghe người ta kháo nhau về chuyện ma thường hiện lên ở đồi Cắt Cỏ, ảnh cũng vỗ ngực nói ngang như mày vậy. Ảnh bảo ảnh là nhà khoa học, không bao giờ mê tín. Thậm chí cách đây khoảng hai tháng, hồi ngôi nhà hoang mới bắt đầu có ma, ảnh còn băng băng xộc lên tận đồi Cắt Cỏ, bảo sẽ tìm cho ra bọn người nào giả ma giả quỷ nhát dân làng.

Quý ròm nhấp nhổm như ngồi phải tổ kiến:

- Thế rồi sao? Ảnh có tìm ra dấu vết gì không?

- Đã là ma thì làm quái gì có dấu vết mà tìm! – Tắc Kè Bông cười khảy – Một giờ trưa thứ Bảy ảnh đi lên đồi, tới sáu giờ chiều mới trở xuống, người

tơi tả như cái mền rách. Bọn trẻ bu đen bu đỏ dưới chân đồi xúm lại hỏi, ảnh không nói được tiếng nào, chỉ thất tha thất thểu lần về nhà ông Cả Tham.

Tiểu Long tò mò:

- Ông Cả Tham là ai?

- Ông Cả Tham là người Xóm Dưới. Ổng không vợ không con, sống già một mình. Mỗi lần về làng công tác, anh Sơn thường ở nhà ổng.

Đối với Quý ròm, ông Cả Tham là ai, ổng sống một mình hay sống với mười bà vợ không quan trọng. Nó nôn nao:

- Thế không ai biết anh Sơn đã gặp phải chuyện gì trên đồi hết hay sao?

- Biết chứ! Sáng hôm sau, khi đã hoàn hồn, anh Sơn mới từ từ nhớ lại. Ảnh bảo khi lên gần tới ngôi nhà hoang, ảnh bỗng nghe có tiếng hát ru con từ trên ngọn cây vọng xuống. Giật mình ngó lên, ảnh thấy một người đàn bà đang nằm đong đưa trên chiếc võng mắc giữa hai nhánh cây cao nghễu. Và ảnh điếng người khi phát giác ra chiếc võng chính là mái tóc của người đàn bà. Mái tóc dài đến nỗi sau khi đã quấn bốn, năm vòng vào nhánh cây còn thòng xuống sát đất. Ảnh chưa kịp phản ứng thì vạt tóc quái dị đó đã phóng vụt tới và thít chặt cổ ảnh như một sợi dây thừng. Thế là ảnh mê đi. Bốn, năm tiếng đồng hồ sau, ảnh mới tỉnh dậy và thấy mình đang nằm giữa một bụi gai rậm rạp. Phải mất thêm gần cả tiếng nữa ảnh mới chui ra được, người ngợm xây xát, quần áo tả tơi …

Câu chuyện của anh Sơn còn khủng khiếp hơn câu chuyện của chị thằng Dế Lửa gấp tỉ lần. Quý ròm nghe tới đâu, tóc gáy dựng đứng lên tới đó. Thằng Tắc Kè Bông kể dứt câu chuyện một hồi lâu và đã phủi chân chui vô mùng nằm từ đời nảo đời nao rồi mà Quý ròm vẫn còn đứng đực ra giữa nhà. Đến khi Tiểu Long đụng vô người nó:

- Thôi, tụi mình cũng lên nhà trên ngủ đi!

Quý ròm mới thẫn thờ lê bước đi theo bạn.

Đêm đó, Quý ròm cứ trằn trọc hoài không sao ngủ được. Trong khi Tiểu Long nằm bên cạnh ngáy khò khò một cách bình thản thì cặp mắt Quý ròm vẫn mở thao láo. Nó cứ nằm dán mắt lên đỉnh mùng, đầu óc nghĩ ngợi lung tung.

Quý ròm nhớ đến thái độ sợ hãi của bọn trẻ làng đối với đồi Cắt Cỏ, đến câu chuyện chị Cam bị ma dẫn đi lòng vòng và giấu trên ngọn cây và cuối cùng là câu chuyện anh Sơn kĩ sư bị ma thít cổ suýt chết. Những câu chuyện ghê rợn cứ bám chặt lấy đầu óc nó và không ngừng kích thích trí tưởng tượng khiến nằm trong nhà mà bụng nó cứ giật thon thót. Ánh đèn hột vịt leo lét chong ở giữa nhà cứ chập chà chập chờn khiến Quý ròm bất giác cảm thấy rờn rợn. Có lúc, nó nín thở đếm tiếng thằn lằn tắc lưỡi trên xà nhà, tưởng như những bóng ma trên đồi Cắt Cỏ chiều nay đã âm thầm theo nó về đến tận nhà và hiện đang rình rập lẩn khuất đâu đây giả tiếng thằn lằn để trêu cợt và hăm doạ nó. Những con ma hung ác đó chỉ chờ nó sơ hở chợp mắt là xộc vào ngoạm đứt đầu nó, nếu không cũng hè nhau bắt nó đem đi.

Càng nghĩ Quý ròm càng hãi. Tim đập thình thình trong ngực, nó kéo mền trùm kín đầu, nằm im nghe ngóng.

Nó cứ nằm bất động hoài hoài như vậy, lo lắng và mệt mỏi. Rồi vẫn với mớ hình ảnh ma mị không ngừng nhảy nhót trong đầu, nó thiếp đi lúc nào không hay.

Chương 6

Sáng hôm sau, Quý ròm dậy trưa trờ trưa trật.

Khi nó rửa mặt lên thì Lượm đã đi học còn Tiểu Long đang ngồi gặm khoai lang đằng bàn.

Thím Năm Sang cười nhìn Quý ròm:

- Hồi hôm cháu nằm mơ thấy gì thế?

Quý ròm chột dạ:

- Dạ, cháu có thấy gì đâu ạ?

- Thế sao thím nghe cháu cứ hét lên chằm chặp? Cứ hệt như bị ai rượt ấy!

Quý ròm đỏ mặt, nó gãi tai:

- Dạ, cháu cũng chẳng nhớ nữa!

Ông của Tiểu Long ở trong buồng nói vọng ra:

- Tại ban ngày cháu chạy nhảy la hét nhiều quá đấy! Hễ ban ngày chơi đùa nhiều thế nào tối cũng mơ thấy đủ thứ quái dị!

Câu nói của ông khiến Tiểu Long cười thầm trong bụng. Nhưng nó không nói gì, chỉ ngồi im nhẩn nha gặm khoai. Dĩ nhiên dù Quý ròm chối biến, nó cũng biết tỏng đêm hôm qua thằng này mơ thấy những gì. Cũng như nó biết sở dĩ Quý ròm "mơ thấy đủ thứ quái dị" như vậy không phải do "ban ngày chơi đùa nhiều" mà do một nguyên nhân hoàn toàn khác.

Nhưng sợ Quý ròm xấu hổ, Tiểu Long cố tình giả dại. Chỉ đến khi còn lại hai đứa, nó mới quay sang Quý ròm, nheo mắt cười hỏi:

- Hồi hôm mày mơ thấy bị treo trên ngọn cây hả?

- Dẹp mày đi! – Quý ròm hừ mũi.

Nhưng Tiểu Long không chịu "dẹp". Nó nhe răng khỉ:

- Hay là mày thấy bị nhốt giữa bụi gai?

Lần này thì Quý ròm sầm mặt:

- Tao không giỡn à nghen!

Thấy thằng ròm bắt đầu đổ quạu, Tiểu Long hết ham chòng ghẹo. Nó chớp mắt bâng quơ:

- Sáng mai tụi mình đã rời khỏi đây rồi, sợ cóc gì nữa!

Quý ròm nhún vai:

- Nếu không rời khỏi đây tao cũng chẳng sợ!

Tiểu Long như không tin vào tai mình. Lời tuyên bố hách xì xằng của Quý ròm khiến nó ngẩn tò te:

- Mày không nói phét đấy chứ?

- Tao thèm vào nói phét!

Tiểu Long hấp háy mắt:

- Thế đứa nào hồi hôm nằm mớ hét vang nhà?

- Tao! – Quý ròm đáp tỉnh – Nhưng đó là hồi hôm! Hồi hôm tao thấy sờ sợ nhưng bây giờ tao không sợ nữa!

Tiểu Long cười ruồi:

- Bởi vì bây giờ mày biết mày chỉ còn ở lại đây hăm bốn tiếng đồng hồ nữa thôi và đến sáng mai khi mày đã ngồi trên xe đò thì bọn ma kia chẳng thể nào tìm ra tông tích của mày?

Quý ròm bĩu môi:

- Sai bét!

- Sai?

- Ừ! – Quý ròm gật đầu – Mày đánh giá tao quá thấp!

Rồi để cho Tiểu Long ngạc nhiên hơn nữa, nó khịt mũi nói thêm:

- Tối nay tao sẽ thám hiểm ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ!

Quả nhiên, cặp mắt Tiểu Long lập tức tròn xoe, hai hàng lông mi dựng đứng, muốn nháy cũng không nháy được. Nó tưởng như một quả bom nguyên tử vừa nổ bên tai. Mãi một lúc nó mới mở miệng một cách khó khăn:

- Mày không nói đùa đấy chứ?

Khi nãy Tiểu Long nghi Quý ròm nói phét, bây giờ nó lại nghi Quý ròm nói đùa. Bình thường Quý ròm đã giãy đành đạch. Nhưng lúc này, đang cần giữ tư thế đĩnh đạc, nó chả thèm phản ứng theo kiểu trẻ con đó nữa. Mà nghiêm nghị gật đầu, theo đúng tác phong của một người đang chuẩn bị thám hiểm sao Hoả:

- Hoàn toàn không! Chẳng ai lại đùa trước một nhiệm vụ quan trọng như thế!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Thế mày có biết tối hôm nay là tối thứ mấy không?

- Tối thứ Bảy.

Tiểu Long nhắc nhở:

- Mày đừng quên tối thứ Bảy là tối mà ma quỷ thường hiện lên đốt đèn bày tiệc!

Quý ròm nhếch mép:

- Chính vì vậy mà tao phải đến đó!

Thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long càng lúc càng lấy làm lạ. Một cái đứa trước giờ nhát như cáy, mới tối hôm qua đây thôi nghe thằng Tắc Kè Bông thuật chuyện anh chàng Sơn bị ma giấu đã xám ngoét mặt mày suýt tí nữa vãi ra quần, vậy mà bây giờ đùng đùng đòi đi lên đồi Cắt Cỏ vào lúc đêm hôm, lại nhằm ngay cái lúc bọn ma đang quần tam tụ ngũ chén tạc chén thù, bảo Tiểu Long không sửng sốt sao được!

- Mày nói thật đấy hở?

Tiểu Long lại chép miệng hỏi. Lần thứ ba trong vòng năm phút, nó tỏ vẻ nghi ngờ Quý ròm.

Nhưng Quý ròm hôm nay dễ tính quá xá. Thấy Tiểu Long cứ ngẩn người hỏi đi hỏi lại, nó chỉ cười cười:

- Thật chứ sao không!

Thực ra Quý ròm là chúa nhát. Trên đời này nhát hơn nó hoạ may chỉ có nhỏ Hạnh. Nhưng bên cạnh tính nhát gan cố hữu, Quý ròm lại có tính tò mò, ưa khám phá của một "nhà khoa học" bẩm sinh. Là vua giải câu đố, đầu óc Quý ròm luôn luôn bị kích thích bởi những điều phức tạp, bí ẩn. Và trong đa số các trường hợp, tính hiếu kì cuối cùng bao giờ cũng lấn át được nỗi sợ hãi. Nếu không vậy, lần trước ở Vũng Tàu khi phát hiện ra tòa lâu đài kì bí ẩn hiện giữa rừng thông, nó đã bỏ chạy từ đời tám hoánh rồi!

Lần này cũng vậy, sau khi kinh hoảng đến mất ngủ trước những "truyền thuyết ma quái" quanh ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ, đầu óc Quý ròm dần dần bình tĩnh trở lại và lòng nó bắt đầu dấy lên những nỗi hồ nghi.

Tiểu Long không hiểu điều đó, lại hỏi:

- Thế mày hết sợ rồi kia à?

- Sợ gì?

- Thì sợ ma chứ sợ gì! Hôm qua mày bảo dù không tin ma mày vẫn cảm thấy sờ sợ kia mà?

- Sợ thì vẫn sợ! – Quý ròm tặc lưỡi thú nhận – Nhưng trong chuyện này tao thấy có nhiều điểm khả nghi lắm!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Nhiều điểm khả nghi?

- Ừ! – Quý ròm thủng thỉnh – Chẳng hạn chuyện ma quỷ trên đồi Cắt Cỏ chỉ mới xuất hiện khoảng hai, ba tháng nay thôi! Đó là điểm đáng nghi thứ nhất. Tại sao gần đây ma quỷ mới hiện lên mà không phải là từ trước?

Đó là nghi vấn Quý ròm tự đặt ra cho mình nhưng vì Quý ròm nói ra miệng nên Tiểu Long có cảm giác thằng ròm này đang hỏi nó. Thế là Tiểu Long đực mặt ra và lúng túng đưa tay quẹt mũi. Tiểu Long không phải là đứa giỏi suy luận. Trước nay nó không sợ ma sợ quỷ chẳng qua vì tính nó gan lì. Nó cho chuyện ma quỷ là do những người yếu bóng vía tưởng tượng hoặc bịa đặt ra thôi. Còn tại sao những người này bịa đặt ra như vậy thì nó không buồn thắc mắc. Đó là điểm khác giữa nó và Quý ròm.

Quý ròm lại tiếp tục bóp trán:

- Điểm đáng nghi thứ hai là tại sao ma quỷ chỉ hiện lên vào những tối thứ Bảy! Thế những tối khác "bọn họ" đi đâu?

Tiểu Long lại quẹt quẹt mũi:

- Ờ há!

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của bạn, Quý ròm khoa tay:

- Chính vì những điểm khó hiểu đó mà tối nay tao và mày phải đến đó dò xét cho rõ thực hư!

Miệng Tiểu Long há hốc:

- Cả tao nữa?

Quý ròm hừ mũi:

- Chứ chẳng lẽ mày để tao đi một mình?

Câu hỏi vặn của Quý ròm khiến Tiểu Long nhăn nhó. Nó đưa tay gãi đầu:

- Tất nhiên tao sẽ đi với mày! Nhưng nhỡ … đó là ma thật thì sao?

Dù là đứa to gan nhưng nghĩ đến chuyện đêm hôm xông vào hang ổ của những hồn ma, Tiểu Long vẫn cảm thấy chờn chợn. Không sợ ma là một chuyện, còn tìm gặp ma để khiêu khích là một chuyện hoàn toàn khác. Vì vậy mà Tiểu Long bỗng chốc hoang mang.

Sợ là thứ "bệnh" dễ lây. Giọng điệu lo ngại của Tiểu Long lập tức khiến Quý ròm chột dạ. Đánh mất vẻ hùng hổ ban đầu, nó ngập ngừng hạ giọng:

- Tao đã suy nghĩ kĩ rồi! Không thể là ma thật được!

Tuy cố làm ra vẻ quả quyết, Quý ròm vẫn không giấu được nỗi xao xuyến.

Đã thế Tiểu Long còn lẵng nhẵng:

- Tao nói là "nhỡ" chứ bộ!

Sợ quá hoá bực, Quý ròm đâm gắt:

- Có là ma thật tao cũng đi, mày sợ thì cứ việc ở nhà!

Thấy bạn mình đùng đùng nổi giận, mặt mày tự dưng đỏ gay như con gà chọi, Tiểu Long giương mắt ếch:

- Tao có bảo là tao không đi với mày đâu! Tao chỉ muốn biết nhỡ gặp phải ma thật thì mình phải đối phó cách nào thôi!

- Thì mình sẽ đọc thần chú! – Quý ròm nhún vai – Xưa nay các thầy pháp vẫn niệm thần chú lâm râm trong miệng để trừ ma đó thôi!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long kín đáo thở phào:

- Thế mày có biết câu thần chú đó không?

Câu hỏi của Tiểu Long kéo Quý ròm về với thực tại. Vẻ hăm hở biến mất, nó đờ mặt ra:

- Không! Tao có đọc ở đâu đó một lần nhưng quên mất!

- Thế thì cũng như không!

Giọng Tiểu Long xụi lơ, sự phấn khởi vừa chớm dậy trong lòng nó bị Quý ròm tạt một thùng nước lạnh làm cho tắt ngóm.

Một ý nghĩ vụt loé lên trong đầu khiến Quý ròm đang ỉu xìu chợt tươi hơn hớn. Nó quay sang Tiểu Long:

- Mày đừng lo! Tao vừa nghĩ ra một cách!

Tiểu Long hồi hộp:

- Cách gì?

- Hỏi nhỏ Hạnh!

Tiểu Long hừ mũi, ngán ngẩm:

- Đùa vô duyên!

- Tao không đùa! – Giọng Quý ròm bí mật – Trưa nay tao sẽ hỏi nhỏ Hạnh câu thần chú kia! Chắc chắn là nó biết!

Tiểu Long cười khảy:

- Mày đi máy bay về thành phố hả?

- Mày ngốc quá! – Quý ròm nheo mắt – Cần quái gì phải về thành phố! Trưa nay ăn cơm xong mình đón xe lên bưu điện huyện gọi điện thoại về cho nó!

- Ờ há! Vậy mà tao không nghĩ ra!

Tiểu Long cười toe. Nó không còn thấy Quý ròm "vô duyên" nữa. Mà ngược lại, trong mắt nó thằng ròm này tự nhiên trông "có duyên" dễ sợ!

Chương 7

Trưa đó, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Lượm đón xe lên huyện.

Lẽ ra chỉ có Tiểu Long và Quý ròm nhưng khi biết hai ông anh chuẩn bị lên huyện, Lượm cứ nằng nặc đòi đi theo.

Thoạt đầu sợ bị lộ chuyện, Quý ròm gạt phắt:

- Tụi tao đi công chuyện, mày đi theo làm chi?

Lượm nhảy tưng tưng:

- Em đi chơi! Đã lâu rồi em chưa được lên huyện!

Tiểu Long trợn mắt:

- Không được đâu! Tụi tao đi tới tối lận! Mày đi theo làm sao dắt bò đi ăn?

Tưởng nghe vậy, Lượm sẽ cụt hứng. Nào ngờ nó cười toe:

- Anh khỏi lo! Hôm qua em đã cắt một mớ cỏ chất trong chuồng rồi! Chiều thứ Bảy bọn em đâu có dám thả bò lảng vảng dưới chân đồi Cắt Cỏ!

Chẳng tìm ra cớ để từ chối, Quý ròm đành thở dài:

- Thôi được! Nhưng khi tao vào bưu điện gọi điện thoại, mày phải đứng bên ngoài với Tiểu Long, không được vào bên trong nghe chưa!

- Tưởng gì! – Lượm "xì" một tiếng – Cái nhà bưu điện chán ngắt đó, anh có mời em cũng chả thèm vào!

Quả nhiên, khi đến nhà bưu điện ở trung tâm huyện lị, Lượm và Tiểu Long đứng trước cửa mua mấy thỏi chewing-gum nhai chóp chép, mặc Quý ròm vào bên trong gọi điện.

Nhỏ Hạnh reo lên mừng rỡ khi nghe giọng nói của Quý ròm ở bên kia đầu dây:

- Ôi, Quý đó hả? Bạn và Long về khi nào vậy?

Quý ròm cười khì:

- Về đâu mà về! Tôi và thằng mập vẫn còn đang ở chỗ ông chú nó!

- Quý đừng có phịa! Ở thôn quê làm gì có điện thoại!

Quý ròm khịt mũi:

- Hạnh chả biết gì hết! Tụi này đón xe đò lên tận nhà bưu điện của huyện để gọi về đấy!

Giọng nhỏ Hạnh thoáng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì gấp mà Quý phải lên huyện để gọi điện về thế?

- Có chuyện gấp lắm! – Quý ròm nghiêm giọng – Một chuyện cực kì quan trọng!

Nhỏ Hạnh lộ vẻ sốt ruột:

- Chuyện quan trọng là chuyện gì?

Quý ròm liếm môi:

- Nhưng trước hết tôi muốn biết Hạnh có tin ma không đã!

- Ma à? – Nhỏ Hạnh chưng hửng, nó không ngờ Quý ròm chuyển đề tài đột ngột như thế, nhưng rồi nó vội vàng đáp ngay – Không! Hạnh không tin! Nhưng tại sao Quý lại hỏi thế?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Tụi này vừa gặp ma!

- Thôi đi! Đừng có xạo!

- Thật! – Quý ròm vẫn thản nhiên – Và tối nay tôi và Tiểu Long sẽ đi bắt ma!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích trong máy:

- Quý mà dám đi bắt ma?

Vẻ chế nhạo trong câu hỏi của nhỏ Hạnh chẳng khiến Quý ròm bối rối mảy may. Nó ưỡn ngực, quên phắt rằng nhỏ Hạnh chẳng thể trông thấy cái ưỡn ngực của nó:

- Gì mà không dám! Chính vì vậy tôi mới gọi điện để hỏi xem Hạnh còn nhớ câu thần chú trừ tà ma hay không!

- Câu thần chú nào? – Giọng nhỏ Hạnh xem chừng ngơ ngác.

- Câu thần chú mà các thầy pháp thường niệm ấy!

- À! – Nhỏ Hạnh chợt nhớ ra – Đó là câu "Án ma ni bát mê hồng"!

- Đúng là câu này rồi! – Quý ròm reo lên, nhưng rồi nó bỗng ngập ngừng hỏi lại – Nhưng Hạnh có chắc là câu này sẽ trừ được ma quỷ không?

- Quý hỏi buồn cười quá! Làm sao Hạnh biết được!

Nhỏ Hạnh đáp, giọng thoáng giễu cợt. Nhưng rồi thấy đầu dây bên kia lặng thinh, nó liền áy náy trấn an:

- Nhưng đây là câu thần chú phổ biến ở xứ Tây Tạng, nghe nói do Phật Bà Quan Âm truyền dạy!

Quý ròm thở phào:

- Thế thì tụi này có thể yên tâm được rồi!

- Nhưng mà này!

Sợ Quý ròm đột ngột cúp máy, nhỏ Hạnh vội vã gọi.

- Gì thế? – Quý ròm hỏi.

Nhỏ Hạnh tò mò:

- Bộ Quý và Long thấy ma thật hả?

Quý ròm khẽ tằng hắng:

- Chuyện này dài dòng lắm! Nếu kể tường tận thì tôi e sẽ không đủ tiền trả cho cuộc gọi. Nói tóm tắt thì ở chỗ tụi này có một ngôi nhà hoang trên đồi, cứ đến tối thứ Bảy lại hiện lên những ngọn lửa xanh!

- Những ngọn lửa xanh?

- Ừ! Dân làng bảo đó là do những hồn ma hiện lên đốt đèn bày tiệc!

- Và Quý tin lấy tin để?

Tuy không nhìn thấy nhưng Quý ròm vẫn đoán ra nhỏ Hạnh đang nháy mắt với vẻ ranh mãnh. Nó liền "hừ" một tiếng:

- Nếu tin thì tối nay tôi đâu có mò đến ngôi nhà đó làm chi!

Nhỏ Hạnh vặn lại:

- Nếu không tin tại sao Quý lại hỏi câu thần chú kia?

Quý ròm gãi cổ:

- Đó là để đề phòng thôi! Nhỡ gặp ma thật thì tụi này có cái mà đối phó!

- Quý lo xa ghê nhỉ! – Nhỏ Hạnh bật cười, và nó chậm rãi nói – Nhưng những ngọn lửa xanh đó không phải là ma đâu! Hạnh biết nó là cái gì rồi!

- Cái gì? – Quý ròm hồi hộp.

- Phốt-pho!

- Phốt-pho?

- Ừ. Hợp chất này có ở trong xương người, hễ gặp không khí là bốc cháy. Vì vậy ở các nghĩa địa thường hiện ra thứ lửa màu xanh này, người ta vẫn gọi là ma trơi.

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh làm Quý ròm mừng rơn. Nó gật gù:

- Ờ há! Chuyện đơn giản vậy mà không hiểu sao tôi lại quên khuấy đi mất!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng:

- Nhà ảo thuật chuyên tạo ra khói lửa mà lại quên?

Biết nhỏ Hạnh bắt đầu giở giọng châm chọc, Quý ròm lật đật:

- Thôi nghen! Hẹn gặp lại!

Và không để cô bạn thân yêu kịp nói thêm tiếng nào, nó vội vàng buông ống nghe xuống.

Tiểu Long đón Quý ròm trước cửa bằng cặp mắt mở tròn:

- Kết quả thế nào?

Mặt Quý ròm tươi rói:

- Thành công mĩ mãn!

Tiểu Long liếm môi:

- Nhỏ Hạnh biết câu thần chú đó hả?

Câu hỏi của Tiểu Long rõ là thừa, nhưng Quý ròm vẫn dễ dãi. Nó gật đầu:

- Ừ. Đó là câu "Án ma ni bát mê hồng"!

Thằng Lượm đứng cạnh, nghe như vịt nghe sấm:

- Các anh nói chuyện gì vậy?

Quý ròm nheo mắt:

- Chuyện người lớn, mày con nít hỏi làm chi!

Thấy Quý ròm lớn hơn mình có hai, ba tuổi mà giở giọng kẻ cả, Lượm ức lắm. Nó lầm lũi bước theo Tiểu Long, không thèm hỏi nữa.

Sau khi dạo một vòng quanh huyện lị theo yêu cầu của Lượm, cả ba dắt díu nhau ra bãi đỗ để đón xe trở về làng.

Đang đi, Lượm đột ngột níu tay Tiểu Long:

- Anh Sơn kìa!

Tiếng reo của ông em làm Tiểu Long há hốc miệng:

- Anh Sơn nào?

- Anh Sơn chứ anh Sơn nào! – Lượm dậm chân – Cái anh tuần nào cũng xuống làng mình công tác đó!

- À, tao biết rồi! Đây là anh chàng thường ở nhà ông Cả Tham chứ gì!

Tiểu Long gật gù nói. Ngay lúc đó, Quý ròm cũng vừa kịp nhớ ra anh chàng kĩ sư Tắc Kè Bông kể hôm qua.

- Đúng rồi! – Lượm gật đầu, và nó chợt ngạc nhiên – Sao anh biết?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao nghe thằng Tắc Kè Bông nói.

Lượm nheo mắt:

- Nó kể chuyện ảnh xông lên đồi Cắt Cỏ bị ma giấu chứ gì?

- Ừ.

Lượm lại cầm tay Tiểu Long giật giật:

- Lại chào ảnh đi!

Tiểu Long còn đang ngần ngừ thì Quý ròm hắng giọng:

- Ừ, lại hỏi chuyện ảnh chơi!

Anh Sơn trạc hăm bốn, hăm lăm tuổi, ăn vận bảnh bao, da trắng hồng như con gái. Thằng Lượm phát hiện ra anh đúng vào lúc anh đang tấp xe vào một căn nhà bên đường. Nghe tiếng xe máy, một đứa bé khoảng ba, bốn tuổi ở trong nhà chạy ùa ra đón, theo sau là một người phụ nữ có lẽ mẹ nó.

Anh đang cúi xuống nựng nịu con thì Lượm gọi:

- Anh Sơn!

Nghe tiếng người gọi thình lình, anh giật mình quay lại. Nhận ra Lượm, anh "à" một tiếng:

- Lượm đấy hả? Em đi đâu đây?

- Em lên huyện chơi! – Lượm nhanh nhảu đáp và đưa mắt tò mò nhìn người phụ nữ đang dắt con vào nhà, nó liếm môi hỏi – Vợ anh đấy hả?

- Ừ, vợ con anh đấy! – Anh Sơn ngượng ngập đáp, vẻ như bất đắc dĩ.

Rồi đưa mắt nhìn Tiểu Long và Quý ròm, anh hỏi Lượm:

- Bạn em hả?

- Không! Đây là hai ông anh của em ở thành phố Hồ Chí Minh ra chơi!

Anh Sơn gật gù:

- Hèn gì anh trông mặt thấy là lạ!

Rồi như không muốn kéo dài cuộc gặp gỡ, anh nói:

- Thôi, anh phải vào nhà sửa soạn để chiều còn xuống làng!

Lượm định "dạ" nhưng nghe hai chữ "xuống làng", nó sực nhớ tới một chuyện liền vọt miệng:

- À, em quên kể anh nghe chuyện này! – Rồi chỉ tay vô người Quý ròm, nó hí hửng khoe – Cách đây mấy ngày anh Quý em đi lên đồi Cắt Cỏ và cũng bị ma nhát hệt như anh lần trước đấy!

Đang dợm bỏ vào nhà, anh Sơn lập tức dừng chân lại. Có vẻ như câu chuyện của Lượm đã níu lấy chân anh. Anh tròn mắt nhìn Quý ròm:

- Em dám đi lên đồi Cắt Cỏ thật hả?

- Dạ.

- Em lên trên đó chi vậy?

Quý ròm chớp mắt:

- Em định nhặt quả bóng bạn em đánh rơi!

- Thế em đã thấy những gì? – Anh Sơn lại hỏi, giọng không giấu vẻ hiếu kì.

Lần này Quý ròm chưa kịp đáp, Lượm đã bô bô:

- Ối trời! Ảnh gặp toàn những chuyện rùng rợn không hà! Đang đi tự nhiên nghe "bộp" một cái, quay lại thấy một cánh tay người từ trên cây rớt xuống giãy đành đạch. Chưa hoàn hồn, đã nghe "bộp" một tiếng nữa, thế là thêm một cẳng chân …

Quý ròm không để Lượm ba hoa hết câu. Nó trừng mắt nhìn thằng oắt:

- Thôi đi mày!

- Thôi gì mà thôi! – Lượm gân cổ – Những chuyện đó chả phải chính miệng anh kể là gì!

Sự bướng bỉnh của Lượm làm Quý ròm nổi đoá. Nó vừa phồng má định nạt thêm một tiếng nữa thì anh Sơn đã can thiệp. Anh nhìn xoáy vào mặt nó, hỏi:

- Những chuyện vừa rồi có thật không?

Không hiểu sao cái nhìn của anh Sơn khiến Quý ròm chột dạ. Nó đỏ mặt ấp úng:

- Cái đó là do em phịa ra để doạ các bạn thôi!

Lượm chết trân trước lời thổ lộ bất ngờ của Quý ròm. Miệng nó há hốc:

- Là chuyện phịa ư?

Tiểu Long cười hì hì:

- Ngay từ đầu tao đã biết đó là chuyện phịa rồi! Chỉ có ngây thơ như mày mới tin những điều kì quặc đó thôi!

Lượm không phải là đứa dễ đầu hàng. Nghe Tiểu Long chê bai, nó nghinh mặt phản kích ngay:

- Những chuyện đó chẳng có gì là kì quặc! Không tin, anh hỏi anh Sơn xem! Chính ảnh còn bị ma nhát nữa là!

Rồi để cho lời nói của mình thêm phần "nặng kí", nó quay sang anh Sơn:

- Phải không anh Sơn?

Thấy thằng oắt đột nhiên lôi mình ra làm "nhân chứng" cho mấy con ma, mặt anh Sơn nhăn như bị. Anh "ừ". Tiếng "ừ" xụi lơ nhưng cũng đủ khiến Tiểu Long và Quý ròm sửng sốt:

- Ma nhát anh là chuyện có thật ư?

Anh Sơn gật đầu, ánh mắt lộ vẻ kì dị.

Quý ròm liếm môi:

- Chuyện ma giấu anh vào giữa bụi gai cũng có thật?

Anh Sơn lại gật đầu.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Và cả chuyện con ma đưa võng trên chính mái tóc của mình?

Thấy Quý ròm "phỏng vấn" tới tấp, anh Sơn tỏ vẻ bối rối. Anh chớp chớp mắt:

- Chuyện ma đưa võng là người ta thêm thắt! Nhưng hôm đó anh nghe có tiếng ru con ở trên ngọn cây!

Ba đứa trẻ bất giác cảm thấy lạnh mình. Tuy anh Sơn không nhìn nhận chuyện ma đưa võng, nhưng tiếng ru con ma quái mà anh nghe thấy đủ

khiến bọn trẻ không rét mà run.

Quý ròm hỏi, giọng nơm nớp:

- Anh nghe thấy tiếng ru con thật ư?

- Tất nhiên là thật! – Anh Sơn khịt mũi – Vừa nghe tiếng ru con, anh liền dáo dác nhìn lên ngọn cây, nhưng chưa trông thấy gì đã xây xẩm mặt mày và ngã ra bất tỉnh!

Quý ròm hít vào một hơi:

- Và khi tỉnh dậy anh thấy mình đang ở trong bụi gai?

- Ừ.

Cũng như lần trước, lần này tiếng "ừ" của anh Sơn vẫn nhẹ như gió thoảng. Nhưng Quý ròm có cảm giác luồng gió lạnh lẽo đó đã luồn vào trái tim mình. Nó đưa tay xoa ngực:

- Thôi, tụi em về đây!

Nói xong, Quý ròm quay mình rảo bước. Lượm và Tiểu Long lật đật chào anh Sơn rồi vội vã co giò đuổi theo.

Ở phía sau, anh Sơn vẫn đứng chôn chân trước cổng nhà bần thần nhìn theo bọn trẻ.

Chương 8

Tối đó, ăn cơm xong, Tiểu Long lại gần Quý ròm:

- Sao mày?

- Sao là sao?

- Lát nữa đi không?

Quý ròm hừ mũi:

- Sao lại không?

Tiểu Long thở ra:

- Tao tưởng mày sợ!

Quý ròm nhún vai:

- Tao đã nói rồi! Sợ thì sợ, nhưng đi vẫn cứ đi! Nếu không đi, tụi mình chẳng còn cơ hội nào khám phá những bí mật trên đồi Cắt Cỏ nữa! Ngày mai tụi mình đã về lại thành phố rồi!

Tiểu Long có vẻ ngạc nhiên trước quyết tâm của Quý ròm. Nó chép miệng, bâng quơ:

- Nhưng câu chuyện của anh Sơn nghe ghê quá!

Nghe Tiểu Long nhắc đến chuyện đó, Quý ròm bất giác lộ vẻ bồn chồn. Nó ngồi im một hồi lâu, chẳng nói năng gì. Mãi một lúc, nó mới khẽ hắng giọng:

- Bộ mày tin anh Sơn nói thật sao?

Câu hỏi của Quý ròm làm Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Chẳng lẽ mày nghĩ ảnh phịa chuyện?

Quý ròm liếm môi:

- Có thể lắm!

- Nhưng để làm gì? – Tiểu Long nhíu mày.

Quý ròm nhún vai:

- Tao không biết! Nhưng nếu tao đã có thể phịa chuyện thì anh Sơn cũng có thể làm như thế!

- Thế còn chị thằng Dế Lửa? – Tiểu Long nhướn mắt – Mày từng bảo chị Cam là mẫu người không ưa phịa chuyện kia mà!

Câu hỏi vặn của Tiểu Long hiểm hóc đến mức Quý ròm ngẩn tò te. Nó "ờ há" một tiếng rồi thần người ra nghĩ ngợi.

Nhưng nó cũng chẳng nghĩ được điều gì ra hồn. Những gì nó nghe được chung quanh ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ hư hư thực thực và quái dị đến mức dù quen suy luận, nó cũng chẳng tìm thấy một chút ánh sáng nào trong toàn bộ câu chuyện huyền hoặc này.

À, không! Cũng có một tí ánh sáng! Đó là ánh sáng của hợp chất phốt-pho! Quý ròm tươi tỉnh ngó Tiểu Long:

- Ngoài câu thần chú trừ tà ma, nhỏ Hạnh còn nói một chuyện nữa!

- Chuyện gì? – Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt bạn, không hiểu nhỏ Hạnh nói gì mà bộ mặt đang thuỗn ra của thằng ròm bỗng phởn lên đột ngột thế.

Quý ròm chậm rãi:

- Nó bảo ngọn lửa xanh trên đồi Cắt Cỏ mà mọi người vẫn thấy là do phốt-pho bốc cháy!

- Phốt-pho ở đâu mà cháy?

- Ở trong xương người!

- Xương người? – Tiểu Long trố mắt.

- Ừ.

- Nhưng đào ở đâu ra xương người trên đồi Cắt Cỏ?

Quý ròm cười khảy:

- Mày đã "đào" chưa mà biết không có?

Quý ròm "kê" một phát làm Tiểu Long hết ham hỏi tới hỏi lui. Nó thộn mặt ngồi im nghe Quý ròm giải thích:

- Trên đồi Cắt Cỏ chắc chắn có mồ mả gì đó! Xương người nằm ở dưới, hiểu chưa hả ngốc?

Nhưng dù được Quý ròm dùng "khoa học" để cắt nghĩa. Tiểu Long vẫn chưa hoàn toàn "thông suốt". Câu chuyện của chị thằng Dế Lửa vẫn làm nó hoang mang:

- Thế còn chuyện chị Cam bị ma giấu trên cây thì sao? Cái đó đâu có liên quan gì đến chất phốt-pho!

Tiểu Long thắc mắc mà y như chọc quê, Quý ròm đâm nổi cáu:

- Liên quan hay không tối nay lên tới nơi rồi sẽ biết! Hỏi, hỏi hoài!

Thấy "nhà khoa học" bị chất vấn nhiều quá, bí không trả lời được nên phát khùng, Tiểu Long liền im thin thít.

Nhưng làm thinh được một lúc, chợt nhớ đến chuyến đi nguy hiểm lát nữa đây, Tiểu Long không đừng được, lại rụt rè cất lời:

- Thế nhỡ …

Quý ròm không để Tiểu Long nói hết câu. Vừa thấy bạn mình mở miệng, nói đã biết ngay thằng mập này muốn nói gì, liền nhanh nhảu:

- Yên chí! Nhỡ gặp ma thật thì niệm câu "Án ma ni bát mê hồng"! Nghe câu thần chú đó chắc chắn ma quỷ sẽ chẳng dám lại gần mình!

Lời khẳng định của Quý ròm nghe chắc như cua bò trong giỏ. Nếu chỉ để trấn an Tiểu Long, giọng điệu nó hẳn sẽ không dõng dạc đến thế. Đây là Quý ròm muốn tự trấn an mình, mặc dù trong thâm tâm nó không mong đụng đầu với "ma thật" chút nào.

Khoảng gần bảy giờ tối thì Tiểu Long và Quý ròm nháy nhau lỉnh ra khỏi nhà.

Hai đứa định lẳng lặng chuồn êm nhưng vừa ra tới cổng đã gặp thím Năm Sang từ ngoài đi vô.

- Này, hai cháu đi đâu đấy? – Thím hỏi.

- Dạ, tụi cháu đi đằng này một lát! – Tiểu Long khụt khịt mũi.

- Ngày mai đã về thành phố rồi sao các cháu không nằm nhà nghỉ ngơi cho khoẻ mà còn đi đâu nữa!

Thấy thím Năm Sang tỏ vẻ không bằng lòng, Quý ròm vội lên tiếng:

- Thím cứ yên tâm! Tụi cháu đi một chút xíu rồi về ngay ấy mà!

Nói xong, không để thím kịp chất vấn thêm, Quý ròm lật đật cầm tay Tiểu Long kéo tuốt ra ngõ. Mãi đến khi đặt chân lên con đường đất dẫn xuống Xóm Dưới, Quý ròm mới thở phào buông tay Tiểu Long ra.

- Hú vía! – Quý ròm xoa xoa ngực – May mà thằng Lượm vắng nhà! Gặp nó còn rắc rối hơn gặp thím Năm Sang nhiều!

Cái miệng của Quý ròm là cái miệng ăn mắm ăn muối. Nó vừa nhắc tới thằng Lượm thì thằng Lượm lên tiếng ngay:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Hai anh đi đâu đó?

Cả hai giật mình quay lại, thấy thằng Lượm đang hối hả từ đằng xa chạy tới.

- Nãy giờ mày ở đâu vậy? – Quý ròm hỏi, giọng ngán ngẩm.

- Em chơi nhà thằng Năng về! Vừa định quẹo vô ngõ nhà mình thì thấy ai giống như anh với anh Tiểu Long đi về hướng này, em liền chạy theo coi thử có đúng không!

Cái giọng hí hửng như vừa bắt được trộm của Lượm càng làm Quý ròm lộn ruột. Nó cáu kỉnh:

- Bây giờ biết đúng là tụi tao rồi thì mày về đi chứ đứng đây chi!

Lượm phớt lờ sự xua đuổi thô bạo của Quý ròm. Nó nhăn răng cười hì hì:

- Nhưng hai anh đi đâu ngõ này vậy?

Tiểu Long mỉm cười:

- Tụi tao đi chơi!

- Đi chơi hả? Cho em đi với! – Lượm reo lên, nhưng rồi nó nhíu lại – Nhưng ngõ này đâu có ai quen mà đi chơi?

Quý ròm lạnh lùng:

- Tụi tao đi xuống đồi Cắt Cỏ, mày đi không?

- Anh đừng có gạt em! – Tưởng Quý ròm nói đùa, Lượm lại toét miệng cười – Bộ hết muốn sống sao giờ này mò xuống đồi Cắt Cỏ!

- Sống chết gì kệ tụi tao! – Quý ròm hừ mũi – Mày không tin cứ đi theo lát nữa sẽ biết!

Tất nhiên là Lượm không tin. Vì vậy nó tò tò đi theo.

Lượm đinh ninh Tiểu Long và Quý ròm đi dạo một vòng đến cuối xóm sẽ quay lại. Nhưng rồi thấy hai ông anh cứ đi hoài, đi hoài mà chẳng chịu dừng chân, cũng chẳng rẽ ngang rẽ tắt, bụng nó bắt đầu nơm nớp. Cứ cái kiểu này không khéo hai ông anh dở hơi của mình tếch thẳng một lèo tới đồi Cắt Cỏ chứ chẳng chơi! Lượm hoang mang nhủ bụng, nhưng khi nãy lỡ hăm hở đòi đi theo, bây giờ nó đành cắn răng chịu trận không dám hó hé nửa lời.

Lượm bấm bụng làm thinh được một hồi. Nhưng đến khi thấy Tiểu Long và Quý ròm vẫn lầm lũi bước và bắt đầu tiến sâu vào địa phận Xóm Dưới

thì nó không giữ bình tĩnh được nữa. Chân quíu lại, nó run run hỏi:

- Bộ mấy anh định ghé nhà thằng Dế Lửa hả?

Thấy Lượm giả bộ hỏi vòng vo, Quý ròm cười mũi:

- Mày són ra quần rồi hả?

Mũi tên của Quý ròm bắn trúng ngay tim đen Lượm. Vì vậy dù rất ức, nó chẳng có cách nào khác hơn là giả điếc và tiếp tục vờ vịt:

- Em chỉ sợ giờ này thằng Dế Lửa đi chơi không có nhà!

Giọng Quý ròm tỉnh khô:

- Tụi tao có định ghé thằng Dế Lửa đâu mà sợ nó không có nhà!

Câu nói của Quý ròm đối với Lượm trong lúc này không khác gì một lời đe doạ. Bụng thót lại, Lượm chẳng buồn giữ kẽ nữa. Nó thò tay nắm chặt tay Tiểu Long:

- Bộ anh và anh Quý định đi xuống đồi Cắt Cỏ thật hả?

- Thì thật chứ sao! – Tiểu Long cười cười – Tụi tao đã nói ngay từ đầu ai bảo mày không tin!

Lúc này, đồi Cắt Cỏ đã hiện ra trong tầm mắt. Trong bóng tối nhá nhem, ngọn đồi nhô lên bên tay phải con đường nom lừng lững như một con quái thú khổng lồ sẵn sàng gieo bất trắc cho bất cứ ai phạm đến nó.

Hai hàm răng Lượm đánh vào nhau lộp cộp:

- Thôi em không đi nữa đâu! Mấy anh điên rồi!

- Không muốn đi nữa thì quay về! – Quý ròm làu bàu – Tụi tao có bảo mày đi theo đâu!

Nhưng lúc này có cho vàng Lượm cũng chẳng dám một mình quay về trên con đường tối tăm và vắng vẻ. Nó đành hạ giọng năn nỉ:

- Hai anh quay về với em đi!

Đã chết nhát, lại gặp đứa chết nhát hơn, Quý ròm đâm bực:

- Thằng này lạ thật! Đi không đi, về không về! Vậy thôi mày đứng đó để tụi tao đi!

Nói xong, Quý ròm giả bộ cất bước khiến Lượm hoảng vía:

- Ấy, ấy! Để em đi!

Lượm vừa la bài hãi vừa nhăn nhó lê bước và cố chen vào giữa hai ông anh cho đỡ sợ.

Thấy vậy, Tiểu Long động lòng quàng tay qua vai Lượm, dịu dàng trấn an:

- Mày đừng lo! Tụi tao đã phát hiện ra nguồn gốc của ngọn lửa xanh trên đồi rồi! Không phải là ma đâu!

Lượm kinh ngạc:

- Không phải …

Đang định thốt chữ "ma", Lượm bỗng chột dạ đánh mắt về phía ngọn đồi rồi im bặt.

Biết ông em mình gan sứa, xét ra còn nhát gan hơn cả Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long vờ không để ý đến thái độ luống cuống đó của Lượm, vẫn tiếp tục thản nhiên giải thích:

- Ừ, không phải ma! Ngọn lửa xanh mà người ta vẫn thấy chính là hợp chất phốt-pho từ trong xương người thoát ra, gặp không khí liền bốc cháy!

Lượm vẫn chưa yên tâm. Nó rụt cổ:

- Từ trong xương người?

- Ừ! – Tiểu Long nhíu mày cố nhớ những điều Quý ròm đã nói với mình hồi chiều và lặp lại "nguyên văn" – Trên đồi Cắt Cỏ chắc chắn có mả mồ gì đó! Xương người nằm ở dưới, hiểu chưa hả ngốc?

Trong khi Tiểu Long cố tình nhắc lại từng lời của Quý ròm thì thằng Lượm vô tình lặp lại từng lời của Tiểu Long:

- Thế nhỡ …

Sự trùng hợp ngẫu nhiên khiến Tiểu Long bất giác mỉm cười. Nó khoát tay, tiếp tục đóng vai Quý ròm:

- Yên chí! Nhỡ gặp ma thật thì niệm câu "Án ma ni bát mê hồng"! Nghe câu thần chú đó chắc chắn ma quỷ sẽ chẳng dám lại gần mình!

Lượm gãi tai:

- Nhưng câu đó nghĩa là sao?

Lượm bất ngờ hỏi một câu ngoài "kịch bản" khiến Tiểu Long chới với. Không thể làm Quý ròm được nữa, nó bắt đầu nói ngang:

- Cần quái gì biết nghĩa! Hễ gặp ma quỷ mày cứ niệm câu đó là được rồi! Từ xưa đến nay, các pháp sư và thầy mo, thầy cúng đều làm như vậy!

Biết có hỏi tới, ông anh mình cũng chẳng giải đáp được, Lượm đành tạm bằng lòng với cách mà "các pháp sư và thầy mo, thầy cúng đều làm" kia.

Rồi vẫn đi giữa Tiểu Long và Quý ròm, nó lim dim mắt tụng lấy tụng để câu thần chú Tiểu Long vừa mách cho đến kì thuộc.

Và khi cả bọn chúng bắt đầu rẽ xuống lối mòn xuyên qua bãi cỏ trực chỉ tới chân đồi thì Lượm không còn niệm lầm rầm trong miệng nữa mà ngoác mồm đọc to câu thần chú kia để trấn áp nỗi hãi sợ càng lúc càng dâng lên trong lòng.

Giữa đêm hôm thanh vắng, tiếng tụng niệm ê a của Lượm nghe lồng lộng đến mức Quý ròm phải phát đánh "bộp" vào vai nó:

- Mày có tắt cái "đài" của mày đi không!

Lượm ngơ ngác:

- Em niệm thần chú mà!

Quý ròm nhăn mặt:

- Thần chú chỉ để dành niệm khi gặp ma thôi! Chưa gặp ma mà mày cứ ông ổng lên như thế thì thần chú còn linh nghiệm quái gì nữa!

Lời hăm doạ cúa Quý ròm làm Lượm toát mồ hôi hột:

- Như vậy câu thần chú của em hết linh rồi hả?

Ánh mắt láu lỉnh của Quý ròm loé lên trong bóng tối:

- Đến bây giờ thì vẫn còn linh! Nhưng nếu mày còn hó hé một tiếng nữa thì câu thần chú đó sẽ hết hiệu nghiệm ngay tắp lự!

Nghe Quý ròm hù một hồi, Lượm hoảng hốt ngậm chặt miệng. Từ đó cho đến chân đồi, nó một mực làm thinh lẽo đẽo đi theo.

Tất nhiên đối với Lượm làm thinh trong lúc này là một cực hình. Niệm thần chú, dù là niệm thì thào trong miệng, dù sao cũng đỡ hãi hơn. Còn im ru bà rù trong bóng đêm tĩnh mịch đến mức có thể nghe rõ tiếng đập thình thịch trong ngực như có ai đang giã gạo thì quả là dễ chết khiếp thật! Nhưng vì Quý ròm vừa nghiêm giọng cảnh cáo, Lượm không dám tự tiện niệm thần chú bừa bãi. Nó đành lập cập rảo bước, cố giữ làm sao để đừng vượt lên trước cũng đừng tụt lại đằng sau hai ông anh gan góc của mình.

Lượm không biết hai ông anh gan góc của nó lúc này thực ra cũng đã run lắm. Nhất là Quý ròm. Lí trí sáng suốt của nhà khoa học bảo nó rằng những chuyện xảy ra trên đồi Cắt Cỏ này chẳng phải là ma quỷ gì sất nhưng khung cảnh hoang vắng và bóng tối mỗi lúc một dày đặc chung quanh dường như đang nói điều ngược lại. Bên tai nó lúc này, những luồng gió thổi hun hút trên đồng cỏ, rượt bắt và va đập vào nhau loang ra những tiếng hú dài nghe rùng mình sởn gáy. Dường như chưa cho thế là đủ, trên đồi cây um tùm trước mặt một con chim ăn đêm nào đó thỉnh thoảng lại cất lên những âm thanh khắc khoải và lạnh buốt khiến bụng nó cứ giật thon thót.

Đã vậy, thằng Lượm khốn kiếp lại lắp bắp "thuyết minh":

- Đây là tiếng chim gọi hồn!

Khiến Quý ròm càng thêm đứng tim. Nếu từ nãy đến giờ không trót lỡ ra oai với Lượm, dám nhà khoa học của chúng ta đã chẳng chần chờ gì mà không lên tiếng xúi Tiểu Long chuồn quách cho rồi!

Tiến thì không dám, lui thì mắc cỡ, Quý ròm đứng chôn chân ngay dưới chân đồi quay sang Tiểu Long, thì thầm:

- Giờ sao mày?

- Sao là sao?

Quý ròm liếm môi:

- Tiến lên chứ?

- Tất nhiên rồi!

Nhưng sau khi hô "tiến", bốn bàn chân vẫn không buồn nhúc nhích.

Lượm là đứa tinh quái. Dù đang hãi, nó cũng thừa tỉnh táo để nhận ra thái độ phân vân của hai ông anh. Sự chùn chân đột ngột này làm nó thoáng ngạc nhiên nhưng đang trong cảnh "nước sôi lửa bỏng" nó không buồn nghĩ ngợi nhiều, chỉ mừng rỡ ngoác mồm "góp ý":

- Hay là tụi mình kéo nhau về quách!

Đang nghĩ đến chuyện đánh bài chuồn, nhưng nghe chính miệng thằng Lượm nói ra điều đó, Quý ròm lại sầm mặt:

- Mày muốn về thì về một mình đi! Tụi tao không về!

Để xoá tan bầu không khí căng thẳng, Tiểu Long chép miệng nói bâng quơ:

- Sao nãy giờ chẳng thấy ngọn lửa xanh kìa?

- Chưa đâu! Lát nữa thế nào cũng có! – Lượm vừa nói vừa rụt cổ – Ngọn lửa lập loè trông khiếp lắm!

- Khiếp gì mà khiếp! – Quý ròm hừ giọng nạt – Đó chỉ là chất …

Chưa kịp thốt hai chữ "phốt-pho", sực nghĩ tới một chuyện, Quý ròm bỗng im bặt, người chết điếng.

- Gì thế? – Cảm thấy điều khác lạ, Tiểu Long lo âu hỏi.

- Nguy rồi mày ơi! – Răng Quý ròm đánh vào nhau, nó nói và nghe cổ họng khô đắng – Ngọn lửa xanh kia không phải do phốt-pho bốc cháy đâu!

- Sao mày biết?

Lưỡi Quý ròm như quýu lại:

- Nếu là hợp chất phốt-pho trong xương người tại sao nó chỉ toả ra và bốc cháy vào những tối thứ Bảy? Chẳng lẽ nó biết lựa chọn và sắp xếp thời gian hay sao?

Phát hiện của Quý ròm khiến Tiểu Long và Lượm lạnh toát sống lưng. Cái thằng ròm này, tại sao lúc ở nhà nó không nghĩ ra chuyện này mà đợi đến đây mới "thông minh đột xuất" thế không biết! Vừa sợ vừa tức, Tiểu Long càu nhàu nhủ bụng và như không nén được, nó quay đầu nhớn nhác nhìn quanh.

So với Tiểu Long, Lượm lâm vào hoàn cảnh tệ hại hơn nhiều. Từ nãy đến giờ dù lo sốt vó, Lượm vẫn hi vọng những suy luận khoa học của Quý ròm sẽ không xa sự thật là bao. Rằng ngọn lửa xanh trên đồi kia thực ra chỉ là chất phốt-pho bốc cháy chứ chẳng phải do ma quỷ thắp đèn bày tiệc gì sất! Nếu quả đúng như vậy, ngày mai nó sẽ tha hồ vênh váo và bốc phét với bọn trẻ trong làng về chuyến mạo hiểm không tiền khoáng hậu của mình. Nó sẽ mặc sức vẽ vời, thêm mắm dặm muối vào lời kể để câu chuyện thêm hồi hộp, kì thú và nhất là để làm nổi bật sự gan dạ của nó trước những cặp mắt trố lên vì thán phục và ghen tị của lũ bạn.

Chính những ý nghĩ tươi sáng đó cũng như niềm tin vào cái chất phốt-pho quỷ quái kia đã nâng đỡ Lượm, giúp nó đứng vững nãy giờ. Bây giờ niềm tin khoa học đã sụp đổ. Những ý nghĩ tươi sáng đó cũng sụp đổ. Vì vậy không có lí gì mà Lượm không sụp đổ theo.

Hoang mang, khiếp đảm và căng thẳng, Lượm nghe hai đầu gối của mình va vào nhau và như không cưỡng được, nó ngồi bệt xuống đất.

Chương 9

Đúng vào lúc cặp mông thằng Lượm nện đánh "bịch" xuống đất, Tiểu Long bỗng líu lưỡi kêu lên:

- Nhìn kìa!

Lượm và Quý ròm lập tức hoảng hốt lia mắt lên sườn đồi.

Từ phía ngôi nhà hoang, quả nhiên một ngọn lửa xanh đang bùng lên, cháy lấp loáng sau bóng câu rồi vụt tắt. Bọn trẻ chưa kịp chớp mắt thì ngọn lửa thứ hai phụt lên, cũng xanh lè xanh lét. Có đến ba lần như vậy.

Ngôi nhà hoang nằm trên đồi cao, khi những ngọn lửa xanh loé lên dù chỉ chốc lát trong đêm tối, đứng từ xa ai cũng có thể nhìn thấy.

Lượm sợ xanh mắt mèo. Miệng nó mếu xệch:

- Thôi chết rồi!

Tiểu Long cũng xám ngoét mặt mày. Dù gan dạ đến mấy, trước cảnh tượng ma quái kia, nó cũng không khỏi sờn lòng. Sau khi kêu lên một tiếng hãi hùng, nó đứng trơ ra như trời trồng, cặp mắt bị hút chặt về phía ngôi nhà hoang như bị đóng đinh vào đó.

Chỉ có Quý ròm là bình tĩnh. Đợi cho ngọn lửa thứ ba cháy hết, nó khẽ hắng giọng:

- Tụi mình lên trên đó!

Tiểu Long như không tin vào tai mình. Nó nhìn Quý ròm, mắt trố lên như nhìn một quái vật:

- Mày không đùa đấy chứ?

- Không hề! – Giọng Quý ròm vẫn thản nhiên.

Trong khi Tiểu Long còn đang ngớ người ra thì Lượm giãy nảy:

- Không! Em không đi đâu!

Quý ròm hừ mũi:

- Chẳng lẽ mày dám ở lại đây một mình?

Lượm chết điếng. Câu hỏi của Quý ròm làm nó sực nhận ra tình thế ngặt nghèo mà nó đang lâm vào. Theo Quý ròm xộc vào sào huyệt của những hồn ma thì nó không đủ can đảm nhưng nằm lại một mình giữa đồng không mông quạnh thì xem ra cũng chẳng yên ổn gì.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, cuối cùng Lượm chọn cách nằm lại ở chân đồi. Cố thủ ở chân đồi, rủi gặp ma cũng còn câu thần chú làm bùa hộ mạng. Chứ liều lĩnh dẫn xác lên ngôi nhà hoang thì có khác chi nhắm mắt nộp mình.

- Em ở lại đây! Hai anh đi đi! – Lượm lí nhí.

- Tốt lắm!

Quý ròm gật gù, và nó cầm tay Tiểu Long kéo đi.

Nhưng vừa nhích chân, nó bỗng dừng lại cẩn thận dặn:

- Mày nằm ở đây, nếu hai tiếng đồng hồ sau không thấy tao và Tiểu Long quay xuống, mày phải cấp tốc chạy về báo cáo với mọi người nghen?

- Chi vậy?

Câu hỏi của Lượm rõ ngớ ngẩn. Nhưng biết nó chưa hết khiếp đảm, Quý ròm mỉm cười giải thích:

- Để mọi người đốt đuốc đi tìm chứ chi!

- Ừ, lúc đó em sẽ chạy đi gọi! – Lượm nuốt nước bọt, nhưng rồi nó lại vùng kêu – Nếu biết trước nguy hiểm như vậy thì hai anh quay về quách chứ leo lên đó làm chi!

Quý ròm thở ra:

- Đó là tao dặn phòng hờ thế thôi chứ chưa chắc đã có gì nguy hiểm trên đó đâu!

Lần nay nói xong, Quý ròm quay mình bỏ đi luôn.

Tiểu Long lặng lẽ nối gót theo bạn. Tuy không nói ra nhưng bụng nó ngạc nhiên không kể xiết. Nó không thể cắt nghĩa được tại sao một cái đứa nhát cáy như Quý ròm lại đột nhiên gan cùng mình như thế. Lúc đầu có thể cho là Quý ròm tin tưởng vào hợp chất phốt-pho, rằng chính hợp chất này tạo ra những ngọn lửa xanh chứ chẳng phải ma quỷ gì sất. Nhưng bây giờ Quý ròm đã biết giả thuyết đó không còn đúng nữa, sao nó vẫn đùng đùng đi nộp mạng cho … ma?

Càng nghĩ ngợi, đầu óc Tiểu Long càng rối tinh rối mù. Và vì nảy ra trong lòng hàng chục câu hỏi mà không trả lời được câu nào, nó đâm ra lo lắng vu vơ.

- Nè!

Cuối cùng, không đừng được, Tiểu Long khẽ cất tiếng gọi bạn.

- Gì thế? – Quý ròm hỏi lại, giọng nó cũng rì rào như gió thổi.

Tiểu Long quẹt mũi trong bóng tối:

- Bộ mày tính lên trên kia thật hả?

- Ừ.

Câu trả lời gọn lỏn của Quý ròm làm Tiểu Long lúng túng mất mấy giây. Một lát, nó gãi đầu, giọng ngượng ngập:

- Nhưng mấy ngọn lửa xanh khi nãy …

- Sao?

Tiểu Long liếm môi:

- Mày bảo những ngọn lửa này không phải do phốt-pho bốc cháy kia mà?

- Thì vậy!

Cái lối đáp cộc lốc, nhát gừng của Quý ròm khiến Tiểu Long nhăn mặt. Vừa sợ vừa bực, nó khẽ gắt:

- Thế sao mày còn xúi lên trên đó?

Biết Tiểu Long đã căng thẳng lắm rồi, Quý ròm không buồn trêu chọc nữa. Nó đặt tay lên vai bạn, thì thầm nói:

- Nhưng đó không phải là ma!

- Sao mày biết? – Tiểu Long hồi hộp.

Quý ròm tặc lưỡi, nó liếc lên chỗ ngôi nhà hoang:

- Những ngọn lửa xanh khi nãy không phải do phốt-pho nhưng chắc chắn do nước tác động lên bột amôn nitrat, bột amôn clorua và bột kẽm!

Tiết lộ của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Mày không nhầm đấy chứ?

- Nhầm thế quái nào được! – Quý ròm nhếch mép – Những thí nghiệm như thế này tao làm hoài! Đó là phản ứng của nước lên hỗn hợp của các chất ôxy hoá và khử ôxy!

Rồi nó khẽ huých vai bạn, mỉm cười:

- Nếu không nhận ra đây là những phản ứng hoá học quen thuộc, tao đã chạy vắt giò lên cổ từ nãy rồi chứ làm gì có chuyện rủ mày đi thám thính!

Đến lúc này Tiểu Long mới bắt đầu nhè nhẹ thở ra:

- Thế mà mày không chịu nói sớm làm tao cứ lo sốt cả vó!

Quý ròm phớt lờ sự trách móc của bạn. Nó nghiêm mặt:

- Bây giờ chưa phải đã hết lo đâu! Tụi mình cần phải dò cho ra bọn người giả ma giả quỷ này là ai!

Tiểu Long đã lấy lại vẻ tươi tỉnh, nó xoa tay lên ngực:

- Mày yên chí! Đối phó với bọn giả ma giả quỷ dù sao cũng dễ hơn là đối phó với ma quỷ thật!

- Đừng chủ quan! – Quý ròm khịt mũi – Nhỡ đây là sào huyệt bọn cướp thì sao?

Tiểu Long ưỡn ngực:

- Cướp tao cũng chả sợ!

- Đừng dóc! – Quý ròm nhún vai – Nếu chúng có súng thì các tuyệt chiêu "song phi cước" và "thiết đầu công" của mày đừng mong thi thố được! Mày chưa kịp nhấc tay nhấc chân đã nghe "pằng, pằng", thế là mày … lên trên ngay tắp lự!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Lên trên nào?

- Thì lên trên thiên đàng chứ lên trên nào!

Quý ròm vừa nói vừa lấy tay che miệng để nén cười. Trong khi đó Tiểu Long nhăn như bị:

- Mày sao lúc nào cũng giỡn được! Đang lúc …

Một luồng sáng thình lình loé lên từ phía ngôi nhà hoang cắt đứt ngang câu nói của Tiểu Long. Khác với những ngọn lửa xanh lúc nãy, tia lửa này sáng đến loá mắt và kéo dài khá lâu, có đến hơn một phút.

Trong một thoáng, hai đứa trẻ tưởng như ngọn đồi đang bốc cháy và dẫu đang đứng cách ngôi nhà hoang đến hơn ba chục mét, dưới ánh sáng chờn vờn của ngọn lửa kì lạ này, Tiểu Long và Quý ròm vẫn có thể trông thấy những ô cửa đen ngòm của ngôi nhà đang thấp thoáng ẩn hiện đằng sau những bóng lá âm u.

Lần này, cảnh tượng quái dị trước mắt không còn làm Tiểu Long xao xuyến nữa. Nó chỉ tò mò. Vì vậy, nó liếc Quý ròm:

- Đây là phản ứng của những chất gì hở mày?

- Có lẽ của bột nhôm và natri pe-oxýt! – Quý ròm đáp, giọng lộ vẻ trầm ngâm.

Thái độ lưỡng lự của Quý ròm làm Tiểu Long chột dạ:

- Chắc không mày?

Câu hỏi vặn của thằng mập đụng chạm tự ái Quý ròm quá xá. Nó sầm mặt:

- Không tin thì đừng hỏi!

Thấy bạn mình đổ quạu, Tiểu Long lúng túng phân trần:

- Không phải là tao không tin! Tại tao thấy mày có vẻ đăm chiêu …

- Tao đăm chiêu chuyện khác! – Quý ròm dịu giọng – Tao không hiểu tại sao bọn cướp lại dùng natri pe-oxýt để đốt sáng. Natri pe-oxýt là chất khó sử dụng, nó phản ứng rất nhanh và toả nhiệt rất lớn, dùng không khéo là bị bỏng như chơi!

Tiểu Long bỗng buột miệng "à" lên một tiếng:

- Tao nhớ rồi! Bọn nhóc trong làng thường đồn đãi ma thỉnh thoảng cũng đốt pháo bông có lẽ do bọn chúng đã trông thấy ngọn lửa này!

Quý ròm gật đầu:

- Chắc vậy!

Và không nói không rằng, nó cầm tay Tiểu Long thận trọng len lỏi qua các bụi rậm, lặng lẽ lần ngược lên phía trên.

- Nè!

Bước được vài bước, Tiểu Long lại thấp thỏm gọi.

- Suỵt! – Quý ròm đặt một ngóc tay lên miệng – Nói khẽ thôi! Chuyện gì thế?

Tiểu Long khịt mũi:

- Tao vẫn chưa rõ bọn cướp giả ma giả quỷ để làm gì!

Quý ròm nhún vai:

- Có gì mà rõ với chưa rõ! Đơn giản là bọn chúng không muốn bất cứ ai bén mảng đến ngọn đồi này! Rất có thể ngôi nhà hoang trên kia là sào huyệt của bọn chúng!

Dường như Tiểu Long không bị những phỏng đoán của Quý ròm thuyết phục. Nó cắn môi:

- Tao không nghĩ như vậy!

- Nhưng tao thì cho là như vậy!

Bất chấp những quả quyết của bạn, Tiểu Long vẫn theo đuổi những ý nghĩ của mình:

- Nếu đây là sào huyệt của bọn cướp, hẳn đã có một vài vụ cướp xảy ra trong vùng này! Nhưng tụi thằng Lượm lại chẳng nhắc đến một chuyện nào như vậy cả!

Quý ròm không ngờ thằng bạn chậm chạp của mình thỉnh thoảng cũng nêu lên được vài nhận xét sắc sảo. Nó hơi sựng một chút, nhưng rồi nghĩ ra câu trả lời ngay:

- Bọn cướp chả dại gì hoạt động ngay tại sào huyệt của mình để bị lộ! Chúng đánh phá các vùng xa, rồi rút về đây để nghỉ ngơi và cất giấu "chiến lợi phẩm"!

Lần này thì Tiểu Long không buồn thắc mắc nữa. Trước suy luận chí lí của Quý ròm, bụng nó đã hơi xiêu xiêu. Hơn nữa, nó cũng không tìm ra lí do nào để bắt bẻ Quý ròm!

Hai đứa lại rón rén luồn qua những gốc cây. Khi tiến gần sát đến ngôi nhà hoang, Quý ròm đột nhiên dừng lại. Nó quay sang Tiểu Long, kề sát miệng vào tai bạn, lào thào như trộm chia của:

- Từ lúc này trở đi, phải tuyệt đối cẩn thận, không được gây ra bất cứ một tiếng động nhỏ nào! Nếu để bọn cướp phát hiện được, tụi mình xem như hết đường về nhà!

Tiểu Long gật đầu. Chẳng đợi Quý ròm nhắc, nó cũng đã ý thức được nỗi nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Nãy giờ, gần như nó chỉ di chuyển trên đầu ngón chân. Nó đóng vai con mèo đi trên máng xối, im ru bà rù.

Quý ròm tuy ngoài mặt bình tĩnh dặn dò Tiểu Long nhưng tim nó lại đập ầm ầm như quai búa.

So với những hồn ma, bọn cướp dĩ nhiên không đáng sợ bằng. Nhưng điều đó không có nghĩa là bọn Quý ròm đang đi dạo. Ma thì vặn cổ, bọn cướp lia mã tấu vào cổ, kết quả xem ra chẳng khác gì nhau. Đó là chưa kể bọn cướp còn lăm lăm trên tay những khẩu súng sẵn sàng nhả đạn bất cứ

lúc nào, nhất là một khi chúng phát giác sào huyệt của mình đang bị rình mò, theo dõi.

Ý nghĩ đó khiến Quý ròm không ngớt phập phồng. Nó thông báo những nguy cơ cho Tiểu Long nhưng chính nó lại rùng mình trước những thông báo đó.

Quý ròm sợ sệt đảo mắt ngó quanh và nghiêng tai nghe ngóng. Có một lúc, nó có cảm giác nó và Tiểu Long đã lọt vào ổ phục kích và đằng sau những gốc cây xù xì bất động và trong các bụi rậm um tùm kia hàng chục cặp mắt đang lấp ló nhìn ra quan sát nhất cử nhất động của tụi nó.

Nhưng sau khi đứng lặng một hồi, chả nghe tiếng dao khua súng nổ, chỉ có tiếng gió rì rào trong kẽ lá, Quý ròm dần dần trấn tĩnh và tin rằng hành tung của hai đứa nó cho đến lúc này vẫn chưa bị phát giác.

Khẽ chạm vào người Tiểu Long để ra hiệu, Quý ròm khom người xuống thận trọng bò lại sát vách tường. Tiểu Long lập tức thụp xuống sè sẹ bò theo.

Nhưng đến khi đụng phải vách tường, hai đứa lại ngồi im không nhúc nhích. Lúc này Quý ròm và Tiểu Long đang ở ngay dưới khung cửa sổ không cánh, một vị trí quan sát cực kì thuận lợi, nhưng tim đang đập loạn, chẳng đứa nào nghĩ đến chuyện nhỏm dậy ngóc đầu dòm ngó.

Mãi một lúc, Tiểu Long sốt ruột huých vai bạn, lào khào:

- Sao mày?

- Sao cái gì?

- Chẳng lẽ ngồi hoài ở đây?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Để từ từ tao tính!

- Tính gì tính lẹ lẹ lên! – Tiểu Long nhăn nhó – Đợi lâu quá không khéo thằng Lượm lại chạy về xóm hét ầm lên thì khốn!

Lời nhắc nhở của Tiểu Long làm Quý ròm giật thót. Nó đưa cặp mắt phân vân ngước nhìn khung cửa sổ trên đầu. Khung cửa sổ tối om om, bất trắc và đe doạ. Chắc chắn bọn cướp đang mai phục ở phía sau! – Quý ròm thầm nghĩ – Nếu mình và Tiểu Long liều mình thò đầu lên hẳn sẽ lãnh ngay một phát đạn vào giữa mặt không sai! Nhưng chẳng lẽ cứ ngồi hoá đá ở đây? Tiểu Long nói đúng, nếu mình không nhanh chóng điều tra ra bí mật

của bọn cướp và quay trở xuống, chắc chắn thằng Lượm sẽ lo sốt vó và vội vã tót về làng phi báo. Đến lúc đó, thấy người làng đốt đuốc rùng rùng kéo lên đây, bọn cướp sẽ nhanh chân tẩu thoát. Và mọi chuyện thế là hỏng bét bè be!

Tính lợi tính hại một hồi, Quý ròm khều Tiểu Long:

- Tụi mình đi!

- Đi đâu?

- Vòng ra phía sau!

Nói xong, Quý ròm lồm cồm bò nhích qua một bên và từ từ nhỏm người dậy, đứng nép bên cạnh cửa sổ. Tiểu Long lập tức làm theo y hệt.

Đợi Tiểu Long đứng lên, Quý ròm thò tay nắm lấy tay bạn. Nhưng khi hai đứa vừa dợm bước thì từ trong ngôi nhà hoang bỗng vẳng ra những tiếng rù rì như tiếng người trò chuyện.

Bốn cái cẳng chân vừa nhúc nhích đã khựng lại và bốn cái tai lập tức dỏng lên như tai mèo.

Thoạt đầu, Tiểu Long và Quý ròm chẳng nghe thấy gì rõ rệt. Tiếng trò chuyện của bọn cướp bị gió lộng trên đồi thổi bạt đi, nghe văng vẳng thoạt xa thoạt gần như tiếng suối chảy.

Phải ngọ ngoạy đầu mất một lúc và khi tai đã quen với mớ âm thanh rì rầm đó, bọn trẻ mới nghe được lõm bõm vài câu:

- Đừng nôn nóng! Ông bà đã nói "dục tốc bất đạt"! … Phải chờ cơ hội thuận tiện … Hành động đúng lúc thì mới trót lọt …

Những "mệnh lệnh hành động" kia lọt vào tai Tiểu Long và Quý ròm chẳng khác nào tiếng sét. Cả hai bất giác cảm thấy rúng động và lập tức nắm chặt tay nhau, tim đập rộn. Thế là rõ! Bọn đạo tặc này đang bàn bạc để chuẩn bị cho một vụ đánh cướp nào đó …

Chương 10

Phải chặn tay bọn cướp! Phải phá vỡ âm mưu của bọn chúng ngay từ trong trứng trước! Quý ròm nghe đầu mình sôi sục. Nhưng nó vẫn đủ tỉnh táo để bóp chặt tay Tiểu Long, đề phòng thằng này nổi máu anh hùng bay vọt vào cửa sổ. Xuất đầu lộ diện lúc này chỉ có chết cả nút!

Tiếng nói bên trong lại vọng ra:

- Sớm muộn gì tụi mình cũng phải hành động … Vấn đề là phải bàn bạc thật kĩ và tính toán đúng thời điểm …

Lần này, Quý ròm giật bắn. Nó vừa nhận ra tiếng nói vừa rồi là của anh Sơn kĩ sư trên huyện. Hèn gì khi nãy nó nghe quen quen nhưng chưa nhận ra ai. Hoá ra là anh Sơn. Bây giờ Quý ròm mới nhớ ra anh công tác ở xưởng phân bón, như vậy đích thị anh là kĩ sư hoá học. Chính anh là người am hiểu đặc tính và phản ứng của các hoá chất và anh đã sử dụng chúng một cách thuần thục để tạo ra những ngọn lửa ma quái vào những tối thứ Bảy. Anh muốn dân làng sợ hãi mà tránh xa sào huyệt của anh và đồng bọn. Anh Sơn là kẻ cướp. Thật không ngờ! Quý ròm thở dài và quay qua Tiểu Long. Nhưng Tiểu Long dường như cũng vừa phát giác ra chuyện động trời đó. Quý ròm vừa ngoảnh đầu sang chưa kịp thì thầm đã thấy Tiểu Long sửng sốt giương mắt nhìn mình. Hai đứa khẽ gật đầu rồi quay lại kê tai vào sát cửa sổ, nghe tiếp.

Bây giờ là giọng một người khác. Một người con gái. Và một lần nữa, Tiểu Long và Quý ròm lại chưng hửng. Tụi nó nghe rõ mồn một giọng chị Cam:

- … Kéo dài như thế này bất tiện lắm … Nhỡ xảy ra chuyện gì … Chừng nào bắt đầu anh phải nói dứt khoát …

Dĩ nhiên không cần chứng kiến tận mắt, chúng ta cũng biết Tiểu Long và Quý ròm kinh ngạc đến là chừng nào. Việc phát hiện anh Sơn là kẻ cướp khiến hai đứa trẻ bàng hoàng chỉ một thì việc phát hiện ra chị Cam cũng là kẻ cướp làm tụi nó bàng hoàng gấp mười lần. Thế ra chị thằng Dế Lửa cũng cùng một bọn! – Quý ròm cay đắng nhủ bụng – Lạ thật! Trong khi chị nom hiền lành thế kia!

Quý ròm và Tiểu Long rất có cảm tình với chị em thằng Dế Lửa. Nhưng sự việc đã đến nước này, tụi nó chẳng biết làm sao bào chữa cho chị. Mà

nếu muốn bào chữa cũng chẳng có cách. Chứng cớ đã bày ra rành rành trước mắt, không chối vào đâu được! Thì ra việc chị Cam và anh Sơn kẻ trước người sau phịa ra chuyện bị ma giấu trên đồi Cắt Cỏ là một âm mưu đã bàn tính từ trước! Thế mà bọn trẻ trong làng lại tin lấy tin để! Nhưng cũng chả trách gì tụi nó, ngay cả người lớn như thím Năm Sang cũng bị lừa đó thôi! Quý ròm bần thần nghĩ ngợi và như để đè nén nỗi xúc động bất ngờ, nó khẽ vỗ vỗ lên cánh tay Tiểu Long, ý bảo: Sự đời là thế, chẳng làm sao lường trước được!

Như hiểu ý bạn, Tiểu Long cũng thò tay vỗ vỗ lên lưng Quý ròm. Nhưng hai đứa mới vỗ qua vỗ lại chừng hai, ba cái đã lập tức dừng ngay lại. Từ trong ngôi nhà hoang đột ngột vọng ra tiếng thút thít.

Mặt hai đứa bất giác ngẩn ra khi nhận ra đó là tiếng khóc của chị Cam. Chúng như không tin vào tai mình. Kẻ cướp gì lại khóc? Trong những bộ phim mà hai đứa từng xem, bọn cướp khi không hài lòng nhau về chuyện gì, chúng thường rút súng ra "pằng, pằng" hoặc bét nhất cũng xông vào ẩu đả đến bươu đầu sứt trán, chứ chẳng bao giờ thèm khóc. Nếu đụng một tí là nhè ra, nước mắt nước mũi tèm lem, thì làm kẻ cướp thế quái nào được!

Vậy mà chị Cam đã khóc. Không những khóc, chị còn sụt sịt:

- Chẳng lẽ tụi mình cứ hẹn hò hoài ở chỗ tối tăm ẩm thấp này?

- Hoài đâu mà hoài! – Giọng anh Sơn phân bua – Chỉ những ngày thứ Bảy anh về làng, em mới phải đến đây thôi! Mỗi tuần có một lần chứ mấy!

- Nhưng em đã chán cảnh giả ma giả quỷ này lắm rồi! Lại cứ phải luôn miệng nói dối!

- Em gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa thôi! – Anh Sơn an ủi chị Cam – Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ được sống bên nhau suốt đời!

Lúc này, gió bỗng dịu đi nên những lời tỉ tê của hai kẻ bên trong vọng đến tai hai kẻ nấp bên ngoài không sót một lời. Và một lần nữa, Tiểu Long và Quý ròm lại ngỡ ngàng đưa mắt nhìn nhau. Chỉ trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ, hai đứa đã đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Thế ra anh Sơn và chị Cam không phải là kẻ cướp. Họ hẹn hò nhau đến đây chỉ để bày tỏ những chuyện riêng tư. Mà những chuyện riêng tư của họ cũng bí hiểm không kém những lời đồn đãi về lũ ma đốt đèn bày tiệc. Tại sao họ không hẹn nhau ở một nơi nào mà phải dắt díu đến chốn khỉ ho cò gáy này?

Và anh Sơn nữa, tại sao đã có vợ con êm ấm rồi, anh lại còn tìm cách gặp gỡ chị Cam và hứa hẹn sẽ sống chung suốt đời với chị?

Hàng trăm câu hỏi hiện ra trong đầu óc non nớt của Tiểu Long và Quý ròm. Tuy hai đứa trẻ chẳng hiểu lắm về chuyện người lớn nhưng những hành động bất thường của anh Sơn và chị Cam đủ gieo vào lòng chúng bao nhiêu nỗi nghi ngờ.

Nhưng Tiểu Long và Quý ròm chẳng phải thắc mắc lâu. Chị Cam lại lên tiếng:

- Theo em, anh cứ kêu ba mẹ anh đem trầu cau đến nói chuyện với ba mẹ em …

- Anh đã bảo không được mà! – Anh Sơn ngắt lời, giọng nóng nảy.

- Sao lại không được! – Chị Cam vẫn khăng khăng – Anh chưa có vợ, em chưa có chồng, chúng mình thương nhau thì có gì là sai trái?

Anh Sơn tặc lưỡi:

- Anh đã bảo với em bao nhiêu lần rồi! Ba mẹ anh hiện nay muốn anh thành hôn với một cô gái con của một người bạn cũ trên huyện. Vì vậy, nếu anh nói ra chuyện anh với em, chắc chắn ba mẹ anh sẽ phản đối!

Ngừng một lát, anh Sơn nói tiếp:

- Chỉ có cách như anh bàn với em. Đợi dịp thuận tiện, anh và em sẽ trốn đi thật xa. Đến khi đã thành vợ thành chồng rồi, tụi mình quay về. Lúc đó chẳng ai cản trở gì được nữa!

- Nhưng đợi lâu quá, em sợ! – Chị Cam khi nãy đã nín, bây giờ lại bắt đầu thút thít – Lên đây hoài thế nào người ta cũng biết!

Anh Sơn trấn an:

- Chẳng người nào biết đâu! Đồi Cắt Cỏ đầy ma thế này ai mà dám bén mảng tới!

Nói xong, anh Sơn bật cười khẽ. Đứng bên ngoài, nghe anh quả quyết với chị Cam như vậy, Quý ròm cũng muốn toét miệng ra cười lắm. Nhưng nó cố nén, và quay sang bên cạnh, nó cầm tay Tiểu Long giật giật.

- Gì? – Tiểu Long hạ giọng hỏi.

Quý ròm thì thầm:

- Tụi mình về!

Hai đứa trẻ liền thận trọng lùi ra xa khỏi bức tường và quay lưng rón rén trở lại đường cũ.

Đi một quãng khá xa, biết chắc anh Sơn và chị Cam không thể nghe thấy, Tiểu Long liền khều Quý ròm:

- Lạ quá hén mày?

- Lạ chuyện gì?

- Thì chuyện vừa rồi đó! Anh Sơn đã có vợ rồi mà còn đòi cưới chị Cam!

Quý ròm hừ mũi:

- Đó là một tên lừa đảo!

- Mày bảo ai kia?

- Anh Sơn chứ ai!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế nhỡ anh Sơn thương chị Cam thật thì sao?

- Chả thật đâu!

- Sao mày biết?

Câu hỏi vặn của Tiểu Long làm Quý ròm lúng túng. Với những "vụ án" như thế này, nó chả có tí ti kinh nghiệm nào. Trước nay, Quý ròm chỉ chuyên giải các câu đố trong sách. Còn với những câu đố trong cuộc đời, nó không đủ khả năng để giải đáp. Vì vậy, ấp úng một hồi, nó nhún vai nói đại:

- Thì tao đoán thế! – Rồi nó tặc lưỡi nói thêm – Hơn nữa anh Sơn đã có vợ có con trên huyện rồi, chả được phép cưới thêm chị Cam nữa!

- Ai bảo mày vậy?

Quý ròm liếm môi:

- Chả cần ai bảo! Chuyện đó có ghi trong luật đàng hoàng!

- Luật gì?

- Tao chả biết! – Quý ròm lại bối rối – Nhưng chắc chắn là có! Để tao về tao hỏi lại ba tao!

Đi vào đề tài hóc búa này, Quý ròm nói năng không được hùng hồn lắm. Nó trả lời Tiểu Long bằng giọng xuôi xị.

Đang lúc đó, sực nhớ tới một chuyện, mặt nó bỗng tươi lên:

- Nhưng mà này!

- Gì?

Quý ròm hăm hở:

- Tao nghĩ ra rồi! Anh Sơn đích thị là một kẻ lừa đảo!

- Mày dựa vào đâu mà nói thế?

Quý ròm huơ tay:

- Anh Sơn cố tình giấu chị Cam chuyện mình đã có vợ con!

Chứng cớ Quý ròm vừa nêu lên khiến Tiểu Long hết đường phản bác. Ừ nhỉ! – Tiểu Long quẹt mũi nghĩ thầm – Rõ ràng chị Cam không biết anh Sơn đã có gia đình. Nếu biết sự thật, chắc chắn chị chẳng để anh dụ dỗ. Mà làm sao chị có thể biết được khi anh nói với chị toàn điều dối trá. Anh bảo ba mẹ ép anh cưới một cô gái nào đó trong khi vợ con anh sờ sờ trên huyện!

Càng nghĩ Tiểu Long càng vỡ lẽ ra nhiều điều. Bây giờ thì nó hiểu tại sao anh Sơn phải hẹn chị Cam ở nơi vắng vẻ này. Anh sợ mọi người trông thấy. Chắc chắn trong làng có nhiều người biết anh có vợ con trên huyện. Nếu thấy anh bám lẵng nhẵng theo chị Cam, đằng nào những người đó cũng sẽ nói lộ bí mật của anh cho chị Cam biết, và âm mưu của anh sẽ thất bại ngay tắp lự. Quý ròm nói đúng. Anh là một kẻ lừa đảo. Anh đang gạt gẫm chị Cam.

Tiểu Long kết thúc những suy nghĩ của mình bằng một tiếng thở dài não nuột và quay sang Quý ròm. Nhưng nó chưa kịp bày tỏ cảm tưởng thì đã nghe Quý ròm hớt hải kêu lên:

- Bỏ xừ rồi! Thằng Lượm biến đi đằng nào rồi!

Tiếng kêu của Quý ròm làm Tiểu Long giật bắn. Nó lập tức đảo mắt nhìn quanh và điếng hồn khi phát hiện thằng Lượm không còn ở chỗ cũ. Chết thật! Không khéo đợi lâu quá nó chạy về làng gọi mọi người đến tiếp cứu rồi cũng nên!

- Rượt theo nó mau!

Tiểu Long vừa nói vừa co giò vọt như tên bắn về phía con đường đất. Quý ròm cũng không dám chậm trễ, vội ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Suốt dọc đường dẫn về Xóm Trên, chạy hoài mà chẳng gặp một ai, hai đứa vò đầu bứt tai, than trời như bộng.

May làm sao, khi rượt gần tới con ngõ dẫn vô nhà chú Năm, Tiểu Long và Quý ròm nhác thấy một bóng người đang đi lếch thếch giữa đường.

- Mày đó hả Lượm? – Tiểu Long thấp thỏm gọi.

Bóng người quay lại và đột ngột ré lên:

- Á, ma! Ma!

Và quay đầu ù té chạy.

Nhận ra thằng Lượm, Tiểu Long liền phóng vọt tới, nắm lấy vai nó:

- Mày làm trò gì thế? Tao đây chứ ma nào!

Thằng Lượm vẫn chưa hết sợ. Giọng nó run run:

- Bộ anh với anh Quý … còn sống hả?

Tiểu Long khịt mũi:

- Thằng này nói lạ! Nếu tao chả sống thì ai đang đứng sờ sờ trước mặt mày đây!

Lượm dần dần bình tĩnh trở lại. Nó sờ tay vào người Tiểu Long để biết chắc rằng đây là người chứ không phải là ma rồi chớp mắt bẽn lẽn nói:

- Nếu chết rồi, anh với anh Quý hiện hồn về nhát em vẫn được vậy!

- Nhưng tụi tao dễ gì chết! – Tiểu Long cười khì.

- Thế tụi anh làm gì trên đó lâu vậy? – Lượm thắc mắc, rồi nhớ lại tình cảnh khi nãy, giọng nó chuyển sang tấm tức – Em nằm một mình dưới chân đồi, thấy lửa xẹt xanh xanh đỏ đỏ, sợ muốn xỉu! Em cứ tưởng tụi anh bị ma vặn cổ cả rồi!

Tiểu Long vỗ vỗ lên vai ông em như để xin lỗi, rồi cười nói:

- Tụi tao rình nghe cho xong câu chuyện thành ra hơi lâu!

Lượm tròn mắt:

- Tụi anh nghe ma nói chuyện hả?

Tiểu Long lại cười:

- Không phải ma …

- Mà là quỷ! – Quý ròm đột ngột vọt miệng chen ngang, không để Tiểu Long nói hết câu.

- Quỷ? – Lượm quay sang Quý ròm, đôi mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Bất chấp vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Long, Quý ròm vẫn thản nhiên:

- Ừ, quỷ! Cả một bầy!

Lượm liếm môi:

- Thế quỷ khác gì so với ma?

- Khác xa chứ!

Quý ròm hùng hồn. Nhưng rồi nó bỗng khựng ngay lại. Ừ nhỉ, quỷ khác gì so với ma kìa? Vì chưa thấy cả quỷ lẫn ma nên Quý ròm đâm lúng túng. Nó gãi gãi đầu một hồi rồi tặc lưỡi:

- Ma bao giờ cũng bay lơ lửng trên không trung, còn quỷ thì đi dưới đất!

Lượm tỏ vẻ thất vọng:

- Thế quỷ cũng đi đứng hệt như người ta à?

So sánh của Lượm khiến Quý ròm giật thót. Ừ, nếu cũng đi đứng như người ta thì quỷ chẳng có vẻ gì là quỷ! Quý ròm lại chép miệng:

- Sao lại như người ta được? Nó đi dưới đất nhưng chỉ đi có … một giò!

- Thế giò kia đâu? – Lượm hỏi, cổ nó rụt lại.

Quý ròm ngó lên trời:

- Làm gì có giò kia! Nó chỉ có một giò thôi! Đã là quỷ mà lại!

Giống như Quý ròm, Lượm cũng chưa thấy quỷ bao giờ. Vì vậy, nghe Quý ròm bảo quỷ chỉ có một giò, nó tin ngay. Có thế chứ! Quỷ mà cũng đi hai chân như người ta thì làm quỷ thế quái nào được!

Sau khi thoả mãn về phần "hình thức", Lượm bắt đầu tò mò về phần "nội dung". Nó nín thở hỏi:

- Thế anh nghe tụi nó nói với nhau những gì?

- Tụi tao chả nghe được gì cả! – Quý ròm khịt mũi – Tụi nó nói với nhau bằng … tiếng quỷ, không có người phiên dịch, tụi tao đâu có hiểu!

- Thôi đi! Anh lúc nào cũng đùa được! – Lượm nhăn nhó – Nếu không hiểu tại sao anh Tiểu Long bảo là tụi anh nán lại nghe cho xong câu chuyện?

Thằng oắt này mồm mép lanh lẹ quá chừng! Đang than thầm trong bụng, chưa biết đáp sao, Quý ròm sực nhớ tới câu chuyện anh Sơn kể hồi chiều, liền nhanh nhảu:

- Thực ra tụi tao nán lại không phải để rình nghe tụi nó trò chuyện, mà chính là nghe tụi nó … hát ru con!

- Hát ru con? – Lượm không mảy may ngờ vực, nó hỏi lại mà cặp mắt tròn xoe.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, ma quỷ là chúa thích trò này! Cứ nói xong một câu, chúng lại ru một câu! Nghe cứ thích thích sờ sợ!

Vừa nói Quý ròm vừa giả bộ rùng mình và đưa mắt lấm lét nhìn quanh.

Vẻ nhớn nhác của Quý ròm làm bụng Lượm giật thon thót. Nó nói, giọng cố trấn tĩnh:

- Chả sao đâu! Tụi quỷ này hiền mà! Nếu không chúng đã phát giác ra anh và anh Tiểu Long nấp bên ngoài và đã bắt hồn tụi anh từ lâu rồi!

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, tao cũng nghĩ vậy! Nhưng thôi, tụi mình về đi! Dù sao ở trong nhà vẫn an toàn hơn!

Vào tới trong sân, Quý ròm bỗng đập đập lên lưng Lượm, nheo mắt nói:

- Tối nay tao sẽ nghĩ cách trừ bọn quỷ này giúp tụi mày!

Miệng Lượm há hốc nhưng nó chưa kịp lên tiếng thì chú Năm Chiểu đã bước ra hiên:

- Sáng mai lên xe rồi sao các cháu không chịu ngủ sớm mà đi đâu khuya lắc khuya lơ vậy!

Tiểu Long quẹt mũi, lí nhí:

- Dạ, tụi cháu đi dạo mát!

Nghe ồn, thím Năm Sang lật đật chạy ra:

- Trời đất, các cháu bảo đi chút xíu mà sao đến giờ này mới về? Ở làng này lang thang ngoài đường lúc đêm hôm như vậy là không nên, các cháu biết không?

Thấy chú thím tỏ vẻ không hài lòng, hai đứa trẻ lẳng lặng cúi đầu đi vô, ra điều biết lỗi. Hai đứa trẻ ở đây tức Tiểu Long và Quý ròm. Còn thằng Lượm, vừa thấy chú Năm Chiểu bước ra hiên, nó đã tìm đường lủi mất.

Quý ròm vừa lần ra ảng nước rửa chân vừa cười thầm trong bụng. Nó nghĩ đến thằng con thím Năm Sang. Thím bảo không nên đi ra ngoài ban đêm nhưng thằng Tắc Kè Bông tối nào cũng tếch thẳng cánh và chỉ chịu mò về nhà khi mọi người đã ngáy khò khò. Nhưng dù sao thằng Tắc Kè Bông cũng chạy chơi lòng vòng quanh đây thôi. Thím Năm Sang biết rõ như thế.

Còn tụi nó lại khác. Tụi nó mò lên tận "ngôi nhà ma" trên đồi Cắt Cỏ. Nếu thím Năm Sang biết được, chắc hồn vía thím lên mây!

Lúc trở lên nhà trên, vừa chui vô mùng, Quý ròm liền bị ngay một cú huých của Tiểu Long.

- Bộ không ba hoa mày không chịu được hả?

- Tao ba hoa gì đâu?

Tiểu Long hừ mũi:

- Chuyện khi nãy đó! Mày phịa ra chuyện quỷ một giò với thằng Lượm chi vậy?

- Mày ngốc quá! Chứ chẳng lẽ kể tuốt tuồn tuột chuyện anh Sơn và chị Cam cho nó nghe?

Những lúc nổi cáu, Quý ròm hay kêu Tiểu Long là "đồ ngốc tử". Và những lúc như vậy, Tiểu Long ức lắm. Và thế nào nó cũng ngoác miệng cãi. Nhưng lần này, bị Quý ròm kêu "ngốc", Tiểu Long nằm im. Ừ nhỉ, mình quả ngốc thật! – Tiểu Long giật mình nhủ bụng – Những chuyện riêng tư và bí mật như thế không nên để cho thằng Lượm biết. Cái mồm thằng Lượm rộng quá mang tai, kể cho nó biết, chắc chắn nó sẽ đi phao khắp làng và chị Cam chỉ có nước bỏ xứ ra đi. Nhưng nếu không nói ra, chẳng lẽ để chị Cam bị anh Sơn gạt gẫm hoài hoài? Câu hỏi đó khiến Tiểu Long trăn trở. Nó lại đụng vào người bạn, lo âu hỏi:

- Thế tụi mình phải làm sao để giúp chị Cam?

Quý ròm chép miệng:

- Tao đang nghĩ!

Tiểu Long hiến kế:

- Hay sáng mai mình dậy thật sớm đi tìm chị Cam?

- Chi vậy?

- Nói cho chỉ biết sự thật!

- Không được! Làm như vậy, chị Cam sẽ cảm thấy xấu hổ với tụi mình!

Tiểu Long lại nhíu mày. Và nó vùng kêu, vẻ hớn hở:

- Đúng rồi! Tụi mình sẽ nói thẳng với Dế Lửa! Và thằng Dế Lửa sẽ nói lại với chị nó!

- Mày ngốc quá! – Quý ròm làu bàu – Như vậy còn tệ hơn! Nếu thằng Dế Lửa biết chuyện, chị Cam sẽ chẳng còn mặt mũi nào sống trong nhà nữa!

Tiểu Long đâm hoang mang:

- Thế chẳng có cách gì sao?

Quý ròm nhăn như bị:

- Cách thì có! Nhưng với điều kiện là mày tốp cái miệng của mày lại! Mày cứ quấy rầy hoài như vậy làm sao tao nghĩ ra cách được!

Bị bạn rầy, Tiểu Long cụt hứng làm thinh. Và nó cố nặn óc để nghĩ ra cách riêng của mình. Nó phải cho thằng ròm biết là đừng có làm phách, rằng nó tuy đầu óc hơi chậm chạp chút đỉnh nhưng thỉnh thoảng cũng nảy ra một vài sáng kiến đột xuất chứ chẳng đùa! Nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui cả buổi mà chẳng một sáng kiến nào chịu nảy ra, Tiểu Long chán quá, ngủ khò.

Trời vừa rạng, Tiểu Long đã lồm cồm ngồi dậy. Nhìn sang bên cạnh, thấy Quý ròm vẫn đang trùm mền, nó thò tay lay đùng đùng:

- Dậy! Dậy!

Quý ròm kéo mền xuống khỏi đầu, ngơ ngác:

- Chuyện gì thế?

- Dậy sớm để đón xe đò về thành phố chứ chuyện gì! Còn đi xuống Xóm Dưới nữa!

Quý ròm giương mắt ếch:

- Xuống Xóm Dưới làm chi?

Tới phiên Tiểu Long ngơ ngác:

- Chứ sao tối hôm qua mày bảo là mày sẽ nghĩ ra cách?

- Cách của tao chẳng liên quan gì đến việc mò xuống Xóm Dưới cả!

Quý ròm vừa càu nhàu vừa ngồi dậy leo xuống đất.

- Chứ cách của mày là cách gì?

Tiểu Long đi tò tò theo Quý ròm ra sau bếp, hồi hộp hỏi.

- Lát nữa mày sẽ biết!

Nói xong, Quý ròm chợt nhác thấy thằng Lượm đang múc nước đằng sau giếng, liền ngoắc:

- Lượm! Lại đây tao nói cái này cho nghe nè!

Lượm buông gàu chạy lại:

- Chở tụi anh lên đường quốc lộ đón xe hả?

- Chuyện đó cần quái gì tới mày! Bộ tụi tao đi bộ không được sao! – Quý ròm nhún vai, và nó nheo nheo mắt – Tao nói ở đây là nói chuyện khác! Chuyện này quan trọng hơn nhiều!

Mặt Lượm ngây ra:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm trịnh trọng:

- Tao sẽ chỉ cho mày cách trừ bọn quỷ ở trên đồi Cắt Cỏ!

- Anh chỉ đùa! – Lượm bán tín bán nghi.

Quý ròm nghiêm mặt:

- Tao không đùa!

Tiểu Long đứng bên cạnh cũng hùa vào:

- Anh Quý nói thật đấy!

Nghe Tiểu Long xác nhận, Lượm tin ngay. Khổ nỗi, càng tin Lượm càng hãi. Nó lắc đầu quầy quậy:

- Không, không! Anh chỉ cho thằng Tắc Kè Bông đi! Còn em, em mặc kệ bọn quỷ! Em không dẫn xác lên đồi Cắt Cỏ đâu!

Thái độ chết nhát của Lượm khiến Quý ròm phì cười:

- Tao có bảo mày mò lên đồi Cắt Cỏ đâu! – Và nó chậm rãi giải thích – Cách này đơn giản lắm! Tao sẽ dạy cho mày một bài vè trừ tà ma! Khi nào đi chăn bò, mày dạy bài vè này cho những đứa khác. Chừng nào cả làng vang lên bài vè này thì bọn quỷ sẽ trốn mất!

- Trốn đi đâu?

- Trốn đi đâu mày không cần biết! – Quý ròm cau mặt – Có thể chúng trốn xuống … âm phủ! Nhưng điều quan trọng là chúng sẽ không còn cư ngụ tại làng này nữa!

Nghe Quý ròm thuyết một hồi, Lượm đâm háo hức:

- Thế bài vè đó như thế nào?

- Như thế này này! Mày ráng học cho thuộc nghen!

Nói xong, Quý ròm hắng giọng đọc:

Con mả con ma
Mày đà có vợ
Sao mày tráo trở
Nói có thành không
Lửa xanh lửa hồng
Nếu mày cứ phịa
Sơn thần thổ địa
Vạch mặt mày ra!

Bài vè của Quý ròm tuy dài nhưng dễ học.

Lượm nhẩm một lát đã thuộc. Nhưng nó lại thắc mắc:

- Nhưng bài vè này trừ ma chứ đâu phải trừ quỷ!

Quý ròm quên khuấy mất chuyện đó. Nghe Lượm nhắc, nó giật thót, vội lấp liếm:

- Bài vè này ma quỷ gì cũng trừ được tuốt! Mày cứ yên tâm!

Lượm lại gãi cổ:

- Nhưng ma gì lại có vợ?

Quý ròm phẩy tay:

- Bài vè này huyền bí lắm, mày không hiểu được đâu!

Rồi sợ thằng Lượm lắm mồm này hỏi tới hỏi lui, hết đường đáp trả, Quý ròm vội nói:

- Thôi, bây giờ tụi tao phải chuẩn bị đồ đạc để lên đường đây! Mày ráng làm đúng theo lời tao dặn nghen!

Tiểu Long cứ để mặc "thầy pháp" Quý ròm ra oai. Nó đứng bên cạnh cười tủm tỉm, không nói gì.

Chỉ đến khi ngồi lên xe đò rồi, nó mới gật gù, giọng thán phục:

- Mày "sáng tác" ra bài vè này hồi nào vậy?

- Hồi hôm! Trong khi mày ngủ cho sướng mắt thì tao phải thức đến gần sáu giờ sáng để nghĩ cho xong bài vè này!

- Xạo đi!

- Tao xạo mày làm gì!

Biết tính Quý ròm, Tiểu Long không buồn tranh cãi. Nó quay trở lại đề tài chính:

- Theo mày, bài vè này có hiệu quả không?

- Tất nhiên! – Quý ròm đáp đầy vẻ tự tin – Một khi bài vè này được truyền tụng, anh Sơn chắc chắn sẽ chột dạ rút lui. Nếu không, chị Cam cũng sẽ vặn vẹo ảnh tới nơi tới chốn.

- Thế nếu ảnh chối? – Tiểu Long vẫn chưa an tâm.

Quý ròm thản nhiên:

- Thì chị Cam sẽ không để yên! Chị sẽ lên huyện tìm hiểu sự thật!

Nghe Quý ròm nói chắc như cua gạch, Tiểu Long tuy vẫn còn nghi hoặc nhưng nó không hỏi nữa. Suốt từ lúc đó cho đến khi về tới thành phố, nó cứ ngồi gật gà gật gù, không hiểu do nó thấm thía cái kế hoạch kì diệu của Quý ròm hay do xe chạy lắc lư, dằn xóc.

Thực ra lúc đó, Tiểu Long vẫn ở trong tâm trạng nửa tin nửa ngờ. Phải đợi đến ba tuần sau, khi nhận được thư của thằng Lượm ở ngoài quê gửi vô, thì nó mới phục Quý ròm sát đất.

Sau những lời thăm hỏi thông thường, ở cuối thư thằng Lượm viết: "*Bài vè trừ tà ma của anh Quý hoá ra cực kì linh nghiệm. Sau khi được em dạy bài vè, mấy đứa trong làng đi đâu cũng hát. Và tụi nó nghêu ngao chừng mười ngày thì bọn quỷ trong ngôi nhà hoang dắt nhau đi đâu mất biến. Hai tối thứ Bảy gần đây, chẳng thấy chúng đốt đèn bày tiệc trên đồi Cắt Cỏ nữa. Chiều hôm qua, tụi em đã bắt đầu cho bò vào ăn ở vạt cỏ sát chân đồi ...*"

Lời lẽ của Lượm đầy phấn khởi. Tiểu Long và Quý ròm đọc thư cũng phấn khởi lây. Đặc biệt là Quý ròm, nó càng đọc càng khoái tít mắt.

Nhưng đọc tới đoạn tiếp theo thì miệng Quý ròm bỗng mếu xệch: "*Bây giờ thì mọi người đều biết anh Quý là tác giả bài vè, mặc dù em giấu biến chuyện tụi anh mò lên đồi Cắt Cỏ. Tiếng tăm anh Quý hiện nay nổi như cồn, cả huyện đều biết. Làng bên cạnh có người qua nhờ ba mẹ em mời 'pháp sư' Quý về trừ tà ma giúp họ. Nghe nói làng này cũng nhiều ma lắm ...*"

Trong khi Quý ròm dở khóc dở cười, mặt nhăn mày nhó thì Tiểu Long vỗ tay cười hích hích:

- Ăn mừng đi chứ mày! Từ “nhà ảo thuật” được cất nhắc lên làm “pháp sư” xem ra thời vận của mày lên vùn vụt như diều đấy chứ!

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

HẾT.

Tập 10: Cô giáo Trinh

Chính tả: aivy007

Tóm tắt nội dung

Cô Trinh, chủ nhiệm lớp 8A4, đồng thời là giáo viên dạy văn của tụi nó, hôm nay lên lớp có biểu hiện mệt mỏi khác thường. Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập, lại được cô quý nên nó thấy lo lắng khi thấy cô Trinh như vậy. Thì ra cô Trinh bị "mất trộm" toàn bộ giáo án!!! Ba tiểu thám tử của chúng ta liền bắt tay vào cuộc truy tìm thủ phạm.

Chương 1

Từ cổng trường Tự Do đi thẳng vào, vượt qua sân cờ là văn phòng ban giám hiệu. Bên tay trái là dãy nhà đậu xe của học trò. Bên tay phải là dãy phòng học đầu tiên của trường, bắt đầu cho một chuỗi phòng học tiếp theo nằm quanh sân sau.

Phòng học thứ hai của dãy này chính là phòng học của lớp 8A4. Lúc này ở trong lớp nhỏ Hạnh đang ngồi một mình một bàn ngóng mắt ra cửa đợi Tiểu Long và Quý ròm.

Thi học kỳ xong là Tiểu Long và Quý ròm len lén rủ nhau biến mất, chả báo với nhỏ Hạnh một tiếng. Chỉ đến khi ghé nhà bạn, nhỏ Hạnh mới biết Tiểu Long rủ Quý ròm về quê thăm ông. Chuyến đi âm thầm của hai đứa bạn quý này khiến cho nhỏ Hạnh tức anh ách, mặc dù trưa hôm kia Quý ròm có gọi về cho nó.

Thực ra Quý ròm gọi cho nó cũng chả phải tử tế gì. Hai tướng về quê chả rõ đi đứng lạng quạng thế nào mà lại gặp ma gặp quỷ. Hốt lên, Quý ròm đành phải gọi về cho nó để hỏi thần chú trừ tà ma. Nhớ đến giọng điệu lo lắng của Quý ròm lúc gọi điện nhỏ Hạnh không khỏi bật cười. Lúc đó, nó nói ngay với Quý ròm là những ngọn lửa màu xanh mà người làng trông thấy kia chắc chắn không phải là ma, đó chỉ là hợp chất phốt-pho thoát ra từ lòng đất và bốc cháy trong không khí thôi. Chả biết rốt cuộc hai tướng có dám tới tận ngôi nhà hoang để tìm hiểu không? Nhỏ Hạnh thầm nghĩ và nó lại nóng ruột nhìn ra ngoài cửa.

Nói cho đúng ra, nhỏ Hạnh nôn nao đợi Tiểu Long không chỉ vì tò mò về câu chuyện ma quái kia. Nó mong chóng gặp hai người bạn của mình còn để háo hức thông báo một chuyện quan trọng. Và chính vì điều này mà nhỏ Hạnh thấp thỏm nãy giờ.

Tụi bạn trong lớp lúc này hầu hết đã ra ngoài. Một số ngồi túm tụm trò chuyện trước hành lang, một số lảng vảng ngoài sân trước giờ trống chào cờ. Ở bàn trên chỉ còn Xuyến Chi xúm xít bên cạnh nhỏ Tú Anh, hai đứa đang loay hoay ngắm nghía mấy con tem quí Tú Anh mới sưu tầm được. Dãy bàn bên kia chỉ còn thằng Tần đang ngồi ôn bài phía trên và ở cuối lớp thằng Lâm đang nghịch ngợm gì đó dưới gầm bàn.

Nhỏ Hạnh ngồi nhấp nha nhấp nhổm mãi đến giờ chào cờ mới thấy Quý ròm và Tiểu Long lò dò ôm cặp tới.

- Tưởng ma bắt các bạn rồi chứ! – Nhỏ Hạnh nói dỗi.

Quý ròm cười hì hì:

- Trên đời này làm quái gì có ma!

Nghe giọng điệu huênh hoang của Quý ròm, Tiểu Long khụt khịt mũi, tủm tỉm cười. Còn nhỏ Hạnh thì chớp mắt, quên ngay hờn giận:

- Bộ hai bạn có đến tận nơi xem xét hả?

Quý ròm nhún vai:

- Nếu không tới thì hôm trước tôi gọi điện về cho Hạnh làm gì!

- Thế những ngọn lửa xanh là gì thế? – Nhỏ Hạnh không nén được thắc mắc – Có phải là phốt-pho bốc cháy không?

Quý ròm được dịp ra oai:

- Phốt-pho đâu mà phốt-pho! Hạnh đoán sai bét!

- Thế nó là cái gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Cũng là hóa chất! Nhưng không phải là phốt-pho!

Rồi không để nhỏ Hạnh chờ đợi lâu, Quý ròm vung tay hào hứng thuật lại cuộc truy tìm nguồn gốc ngọn lửa ma của nó và Tiểu Long. Dĩ nhiên trong câu chuyện của Quý ròm, trước khi phát hiện được thủ phạm, nó và Tiểu Long phải vượt qua bao nhiêu là gian khổ, thậm chí suýt chết mấy lần trước móng vuốt của hùm beo và nọc độc của rắn rết sống lúc nhúc trên ngọn đồi "còn sót lại từ hồi thời tiền sử" kia.

Dẫu biết Quý ròm là chúa dóc tổ, nhỏ Hạnh vẫn tròn mắt hồi hộp theo dõi. Mãi đến cuối câu chuyện, khi Quý ròm ngập ngừng tiết lộ những bóng ma thường xuất hiện trong ngôi nhà hoang đó thật ra chỉ là một đôi nam nữ trong làng, nhỏ Hạnh bật cười khúc khích:

- Vậy mà Quý dám bảo đó là ngọn đồi còn sót lại từ thời tiền sử! Nếu nơi đó mà nhiều rắn rết và hùm beo thì chả ai lên đó hẹn nhau lên đó chuyện trò!

- Hạnh chả biết gì hết! – Bị đụng chạm tự ái, Quý ròm gân cổ – Người lớn đã thích nhau, họ chả sợ gì hết!

Đang nói sực nhớ đến một bộ phim đang quảng cáo ngoài rạp, Quý ròm hăm hở vung tay:

- "Chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa" kia mà!

Thấy Quý ròm đem phim ra "trộ" nhỏ Hạnh, điệu bộ lại hùng hổ như thể ta đây kinh nghiệm đầy mình, Tiểu Long đứng cạnh ngứa miệng cà khịa:

- Chà, coi bộ mày rành mấy chuyện này ghê há!

Tiểu Long ít trêu bạn. Nhưng một khi nó đã trêu, nó trêu toàn câu cắc cớ. Đang hùng hồn "thuyết minh" về đề tài "tình yêu và cái chết", bị Tiểu Long bất ngờ "chêm" một phát, quai hàm Quý ròm bỗng cứng đơ. Nó đỏ mặt:

- Tao … tao …

May làm sao, đúng lúc đó tiếng trống báo hiệu chào cờ bỗng vang lên. Nếu không chả biết Quý ròm nhà ta sẽ đứng đến bao giờ.

Quý ròm không chỉ gặp may mỗi một lần. Cái may thứ hai là khi chào cờ vô, nhỏ Hạnh dường như quên béng mất những lời vung vít vừa rồi của bạn. Như đã nói ở trên, sáng nay nhỏ Hạnh nóng lòng đợi Tiểu Long và Quý ròm vì một lý do nghiêm trọng hơn việc dò hỏi tin tức mấy con ma trên đồi Cắt Cỏ kia nhiều.

Vì vậy, tiết sinh hoạt lớp vừa bắt đầu được ít phút, nhỏ Hạnh liền nghiêng đầu về phía Quý ròm thì thầm:

- Quý thấy trong lớp mình có chuyện gì lạ không?

Câu hỏi bất thần của nhỏ Hạnh làm Quý ròm ngớ ra một lúc. Rồi nó lắc đầu:

- Có gì lạ đâu!

Nhỏ Hạnh khẽ liếc lên bảng:

- Cô Trinh ấy!

Nghe nhỏ Hạnh "gợi ý", Quý ròm tò mò đưa mắt nhìn lên.

Cô Trinh dạy môn văn, đồng thời là chủ nhiệm lớp 8A4. Cô có dáng người hơi gầy, đôi mắt thỉnh thoảng ánh lên vẻ buồn bã kín đáo, nhưng lúc nào cũng tận tuỵ với học trò, đặc biệt cô là một trong những giáo viên dạy văn hoạt bát và duyên dáng nhất trường.

Tất nhiên bọn Quý ròm có thể lờ mờ đoán ra nỗi buồn của cô. Nhỏ Hạnh là học sinh xuất sắc môn văn, được cô Trinh rất cưng. Nó thường đến nhà

cô chơi. Và nhờ nhỏ Hạnh kể lại, Tiểu Long và Quý ròm mới biết chồng cô đã mất từ cách đây 7 năm vì một cơn bạo bệnh. Hiện nay một nách hai con, cuộc sống của cô khá gian nan, chật vật. Nhỏ Hạnh bảo "Có lẽ vì vậy mà sắc diện cô kém vui tươi, chỉ khi lên lớp dạy dỗ bọn mình cô mới trở nên vui vẻ và sinh động thôi". Dĩ nhiên Tiểu Long và Quý ròm đồng ý ngay với nhận xét của nhỏ Hạnh. Một khi "nhà thông thái" đã "phán" thì khó mà sai chạy!

Nhưng hôm nay nom cô Trinh có vẻ lạ so với thường ngày. Cô ít nói, ít cười, đôi mày chốc chốc lại nhíu lại như đang phiền muộn điều chi. Vừa vào lớp, cô chỉ thông báo qua loa các kế hoạch trong tuần, như dặn dò học sinh phải đi học đều sau kì thi, phải đeo phù hiệu, khăn quàng, nhớ mặc đồng phục và nhất là không được mất trật tự khi chuyển tiết để học các môn thể dục, kỹ thuật và nữ công …

Cô nói ngắn gọn trong vòng năm phút, sau đó nhanh chóng giao việc điều hành lớp cho ban cán sự.

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập, nằm trong ban cán sự lớp. Vì vậy, cô Trinh vừa ra hiệu, nó vội vàng đứng lên. Nhưng trước khi ra khỏi chỗ ngồi, nó không quên nháy mắt với Quý ròm, ý bảo "Quý thấy chưa! cô Trinh hôm nay chẳng giống chút nào với cô Trinh mọi bữa!".

Không chỉ tiết sinh hoạt đầu tuần, tiết văn sau đó cũng diễn ra với vẻ buồn buồn tương tự.

Tiểu Long là đứa vô tâm cũng nhận ra ngay sự khác lạ. Nó huých khẽ vào vai Quý ròm:

- Lớp học hôm nay nặng nề quá mày!

Quý ròm "ừ". Nó "ừ" xụi lơ. Vì thật ra nó cũng chẳng biết những ngày nó và Tiểu Long đi vắng, ở lớp đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì.

Mãi đến giờ ra chơi nhỏ Hạnh mới thì thào "bật mí":

- Quý và Long có biết tại sao sáng nay cô Trinh trông rầu rầu vậy không?

Quý ròm nhếch mép:

- Chắc tại cô thèm … bò viên!

- Đùa vô duyên! – Nhỏ Hạnh nhăn mặt.

- Hạnh vô duyên thì có! – Quý ròm cãi lại – Bọn này nghỉ học gần một tuần, sáng nay mới ló đầu vô lớp, làm sao mà biết được mà Hạnh hỏi?

Nhỏ Hạnh dường như cũng nhận ra câu hỏi cắc cớ của mình, liền mỉm cười làm hoà:

- Ừ hén!

Rồi nó nghiêm giọng thông báo:

- Thứ sáu vừa rồi, toàn bộ sổ sách và giáo án của cô đã bị mất sạch!

Tiết lộ của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long và Quý ròm tái mặt:

- Thật không?

- Thật! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Bây giờ, mỗi khi đến lớp, cô phải soạn bài lại từ đầu, khổ ơi là khổ!

Quý ròm chớp mắt:

- Sổ sách của cô để đâu mà mất?

- Thì để ở nhà chứ đâu!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Để nhà mà mất?

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Chính để ở nhà mới dễ mất! Bọn trộm lẻn vào nhà khoắng một phát là sạch sành sanh ngay!

Tiểu Long quẹt mũi:

- Chứ hai đứa con của cô đâu?

- Tụi nó đi học.

Quý ròm nhíu mày:

- Thế ngoài sổ sách và giáo án, bọn trộm còn lấy đi món gì nữa không?

- Không! thế mới lạ!

Nhỏ Hạnh vừa đáp vừa vỗ vỗ trán.

Cuộc đối thoại bỗng chốc rơi vào im lặng. Bọn trẻ làm thinh theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình, trán đứa nào đứa nấy cau lại.

Mãi một lúc, Quý ròm mới lên tiếng:

- Hạnh biết những tin này từ đâu?

- Cô Trinh nói! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi – Hôm thứ bảy vừa rồi cô hỏi cả lớp xem em nào nhặt được sổ sách cô đánh rơi không nhưng chẳng ai lên tiếng!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Thế là cô đánh rơi chứ đâu phải bị mất trộm?

Nhỏ Hạnh hừ giọng:

- Ở trước lớp cô chỉ nói thế thôi! Nhưng khi Hạnh hỏi riêng thì cô lại bảo là bị mất trộm!

- Lạ thật đấy! – Quý ròm chép miệng – Trộm gì không trộm lại trộm giáo án!

Nhỏ Hạnh liếc bạn:

- Quý có nghĩ ra đầu mối gì chưa?

Quý ròm thở dài:

- Chưa! Nhưng chắc chắn đây không phải là trộm chuyên nghiệp!

Nhỏ Hạnh nín thở:

- Thế thì ai?

Quý ròm phẩy tay:

- Thủ phạm chắc chắn là một học sinh nào đó!

- Học sinh?

Lần này cả nhỏ Hạnh lẫn Tiểu Long đều há hốc miệng.

- Ừ! – Quý ròm thản nhiên.

Tiểu Long kêu lên:

- Nhưng học sinh đánh cắp sổ và giáo án của cô giáo để làm gì?

Quý ròm khẽ lắc đầu:

- Cái đó thì tao chả biết! Nhưng dĩ nhiên khi làm như vậy là có lý do!

Tiểu Long lẩm bẩm:

- Hay tên trộm này có thù oán gì với cô Trinh? Nó quơ hết mọi thứ, cô sẽ chẳng biết đường nào mà dạy dỗ!

Ý kiến của Tiểu Long ngay lập tức bị nhỏ Hạnh phản bác ngay:

- Không thể có chuyện đó được! Cô Trinh lúc nào cũng tận tâm và hết lòng thương yêu học trò, không ai nỡ làm hại cô đâu!

Nhỏ Hạnh hết lời bênh vực cô Trinh. Nhưng Quý ròm dường như chẳng bị thuyết phục. Nó trầm giọng:

- Những chuyện như thế này không thể nói trước được! Tốt hơn hết là phải điều tra thật cặn kẽ!

Nhỏ Hạnh tròn mắt:

- Điều tra cách sao?

Quý ròm khoát tay:

- Cần phải bắt đầu từ những đứa thường ôm tập đến học thêm ở nhà cô! Có thể thủ phạm là một trong những đứa đó!

Chương 2

Kế hoạch Quý ròm vạch ra thật sáng suốt. Nhưng sau mấy ngày dò hỏi vòng vo, bọn trẻ chẳng thu lượm được một kết quả khả quan nào.

Những đứa học thêm tại nhà cô Trinh hầu hết là những học sinh ngoan ngoãn và xuất sắc. Chúng tìm đến với cô để nhờ cô dạy thêm và ôn luyện những bài tập mà thời gian eo hẹp trên lớp không cho phép cô mở rộng như ý muốn. Mỗi tuần cô dạy thêm hai buổi chiều, học phí hai chục ngàn một tháng. Nhưng với những học sinh có hoàn cảnh khó khăn, cô không bao giờ thu tiền. Cô xem như đó là cách giúp đỡ những học sinh nghèo hiếu học.

Tới ngày thứ ba, Quý ròm lắc đầu nói với nhỏ Hạnh:

- Chịu! Tôi chẳng tìm ra được kẻ khả nghi nào!

Thú nhận của Quý ròm chẳng khiến nhỏ Hạnh băn khoăn nhiều. Nó gật gù:

- Hạnh cũng nghĩ vậy! Thủ phạm chắc chắn không nằm trong số những học sinh học thêm với cô!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Vậy theo Hạnh, ai là kẻ đã lấy cắp sổ sách giáo án của cô?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Hạnh không biết đích xác! Nhưng Hạnh nghĩ đó là một trong những học sinh bị xếp loại yếu trong học kỳ một vừa qua!

Quý ròm càng chưng hửng:

- Những học sinh bị xếp loại yếu.

- Ừ! – Nhỏ Hạnh thản nhiên – Chính những bạn này mới dễ nảy sinh ác cảm với cô!

Quý ròm gãi cằm:

- Nhưng đó là những đứa nào?

Nhỏ Hạnh không mù mịt như Quý ròm. Là lớp phó theo dõi học tập, việc xếp loại học lực nó nhớ như in.

- Có tất cả bốn bạn xếp loại yếu! – Nhỏ Hạnh bật từng ngón tay – Lâm nè, Quới Lương nè, Quốc Ân nè! Nhỏ Kim Em nữa!

Quý ròm khịt mũi:

- Thế Hạnh nghĩ ai trong số bốn bạn này?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Hạnh đã nói rồi! Hạnh không biết!

- Hạnh đừng có làm bộ! – Quý ròm "xì" một tiếng – Chắc chắn Hạnh đã có trong đầu một cái tên nào đó rồi!

Nhỏ Hạnh thoáng đỏ mặt trước cái kiểu nói đón đầu của Quý ròm. Nó nhăn nhó:

- Tất nhiên Hạnh đã có nghĩ tới một người! Nhưng Hạnh không muốn nói ra trong lúc này!

- Sao thế?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Nhỡ mình nghi oan cho người ta thì phải tội chết!

- Ôi dào! – Quý ròm đưa hai tay lên trời – Đây chỉ là phỏng đoán thôi! Có phải kết tội thật đâu mà Hạnh ngại!

Rồi thấy nhỏ Hạnh chẳng có vẻ gì bị lung lạc, cứ im ru bà rù, Quý ròm liền thủ thỉ gạ:

- Hạnh cứ nói cho tôi biết đi! Nói nhỏ nhỏ cũng được!

Sự láu cá của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Đã nói thì lớn nhỏ cũng thế thôi!

Quý ròm cũng toét miệng cười:

- Vậy thì nói đi! Hạnh nghi bạn nào vậy?

Bị Quý ròm dồn ép một hồi, nhỏ Hạnh đâm lưỡng lự. Sau một thoáng nhíu mày, nó mím môi:

- Quới Lương!

- Quới Lương? – Quý ròm bật kêu.

- Ừ.

Quý ròm thắc mắc:

- Hạnh căn cứ vào đâu mà nghi Quới Lương là thủ phạm?

Nhỏ Hạnh buông thõng:

- Học kỳ một vừa rồi Quới Lương bị xếp loại yếu!

Quý ròm có vẻ thất vọng trước cách giải thích đơn giản của bạn. Nó nhún vai:

- Thì những đứa khác cũng bị xếp loại yếu vậy! Sao Hạnh không nghi những đứa như thằng Lâm, thằng Quốc Ân hay nhỏ Kim Em?

Giọng nhỏ Hạnh ráo hoảnh:

- Nhưng Quới Lương bị xếp loại yếu là do môn văn của cô Trinh. Điểm trung bình học kỳ của Quới Lương là 5,5 nhưng chỉ vì môn văn chỉ được 3,4 nên bị đánh tụt xuống loại yếu! Có lẽ vì vậy mà nó "cay cú" cô Trinh!

Lần này, những "tư liệu" do nhỏ Hạnh cung cấp đã thuyết phục được Quý ròm. Nó gật gù:

- Ừ có thể lắm!

- Còn một điểm khả nghi nữa! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi – Từ hôm cô Trinh bị mất trộm đến nay, Quới Lương không hề đến lớp!

Nhận xét của nhỏ Hạnh làm Quý ròm giật thót. Nó quay phắt người lại phía sau. Quả nhiên, dãy bàn chót chỉ có Lâm và Bội Linh. Chỗ ngồi thường ngày của Quới Lương bị bỏ trống.

Quý ròm lẩm bẩm:

- Như vậy đích thị là thằng Quới Lương rồi!

Tiểu Long ngồi bên tay phải Quý ròm từ đầu đến cuối mải lẩm nhẩm ôn bài sử cho tiết sau nên không để ý đến cuộc đối đáp của hai bạn mình. Nhưng đến khi thuộc xong, vừa gấp tập lại định nhét vào ngăn bàn, nó chợt nghe Quý ròm lầm bầm, liền quay sang:

- Thằng Quới Lương sao?

Quý ròm hạ giọng:

- Tao và Hạnh nghi nó lấy cắp sổ sách của cô Trinh!

Mặt Tiểu Long lập tức thuỗn ra:

- Sao tụi mày biết?

Trước cặp mắt giương to như mắt ếch của thằng mập, Quý ròm chẳng có cách nào khác hơn là nhăn nhó kể lại từ đầu.

Tiểu Long đầu óc vốn đơn giản. Nghe xong nó chẳng nghĩ ngợi gì sâu xa, bộp chộp hiến kế ngay:

- Vậy tụi mình đi báo cô Trinh!

- Báo thế quái nào được mà báo! – Quý ròm gắt – Cô hỏi chứng cơ đâu, mình lấy gì mà đưa ra?

- Cần gì chứng cớ! – Tiểu Long vẫn bướng bỉnh – Nếu cô biết thủ phạm là thằng Quới Lương, cô sẽ có cách bắt nó thú nhận! Và thế là cô sẽ thu hồi lại được những thứ đã mất!

Thấy Tiểu Long cứ khăng khăng đòi báo cô Trinh, Quý ròm đã định sửng cồ. Nhưng nó chưa kịp sừng sộ thì nhỏ Hạnh đã chen ngang:

- Long nói phải đấy! Bọn mình nên báo cho cô Trinh biết!

Bị hai mũi giáp công, Quý ròm đâm nóng gáy. Nó trợn mắt nhìn nhỏ Hạnh:

- Hạnh có điên không?

- Chả điên tí nào cả! – Nhỏ Hạnh trả lời bằng giọng điềm nhiên – Hạnh nghĩ nếu cô Trinh biết, cô sẽ đỡ lo lắng. Và sớm muộn gì cô cũng sẽ nghĩ ra giải pháp thu hồi lại sổ sách và giáo án của mình!

Quý ròm chỉ quen bắt nạt Tiểu Long. Với "nhà thông thái" Hạnh, trong mười cuộc đụng độ thì nó đã chịu lép tới chín. Lúc này cũng vậy, giọng nó bỗng chốc xụi lơ:

- Báo thì báo!

Hôm đó lớp 8A4 không có tiết văn nên phải đợi đến giờ ra về, bọn Quý ròm mới gặp cô Trinh được.

Cô vừa dắt xe đạp ra khỏi cổng, chưa kịp ngồi lên yên, bọn trẻ đã trờ tới ngay.

- Cô ơi cô! – Nhỏ Hạnh cất tiếng gọi

Cô Trinh quay lại và thấy ba đứa trẻ đứng sát ngay sau lưng, mặt mày đứa nào đứa nấy lộ vẻ căng thẳng.

- Gì thế các em? – Cô hỏi.

Nhỏ Hạnh ngập ngừng:

- Tụi em có chuyện này muốn nói với cô!

- Em nói đi! – Nhận ra vẻ nghiêm trọng trên gương mặt các học trò mình, cô mỉm cười ra ý khuyến khích.

Nhưng vẻ dễ dãi và nụ cười thân thiện của cô chẳng giúp nhỏ Hạnh bớt lúng túng chút nào. Nó cứ ngắc nga ngắc ngứ:

- Em … em …

Cô dịu dàng đặt tay lên vai đứa học trò bé bỏng:

- Em sao?

Cảm thấy sự ấm áp từ bàn tay cô, nhỏ Hạnh bình tĩnh hơn. Nó chớp mắt:

- Tụi em đã đoán ra bạn nào lấy trộm sổ sách của cô!

Cô Trinh tỏ vẻ bất ngờ trước câu nói của nhỏ Hạnh:

- Bạn nào thế?

Đã định báo với cô nhưng tới phút chót không hiểu sao nhỏ Hạnh lại đâm ra ngần ngừ. Thấy vậy, Quý ròm liền vọt miệng:

- Thưa cô, bạn Quới Lương ạ!

- Bạn Quới Lương?

Cô Trinh kêu lên giọng không giấu vẻ sửng sốt.

Quý ròm gật đầu:

- Đúng là bạn ấy ạ!

- Sao các em biết? – Cô Trinh hỏi mặt vẫn chưa hết bàng hoàng.

Quý ròm gãi gáy:

- Thưa cô, tụi em … đoán ạ!

- Ồ, thì ra thế!

Thú nhận của Quý ròm khiến cô Trinh thở phào. Và cô nói, giọng nhẹ nhõm:

- Nhưng chuyện như thế này không thể đoán càn được! Nếu không có chứng cớ thì các em không nên nghi oan cho bạn!

Lời nói hàm trách móc của cô làm bọn trẻ đỏ mặt. Quý ròm vùng kêu lên ấm ức:

- Thưa cô, tụi em không đoán càn đâu ạ! Tụi em đã suy xét kĩ lưỡng!

Lúc này cô Trinh lấy lại vẻ thư thái. Điệu bộ hăm hở của Quý ròm khiến cô phải cố lắm mới khỏi phì cười. Cô nheo mắt nhìn nó:

- Thế đã suy xét như thế nào?

Tất nhiên Quý ròm không đọc được ý nghĩ của cô giáo. Thấy cô quan tâm, nó hùng hồn trình bày:

- Thưa cô, từ ngày mất sổ sách đến nay, bạn Quới Lương không dám đến lớp ạ!

- Sao em biết là bạn Quới Lương không dám đến lớp? – Cô Trinh nhẹ nhàng hỏi lại – Thế nhỡ bạn ấy bận chuyện gì hoặc đang ốm thì sao?

Câu hỏi vặn của cô Trinh làm Quý ròm chết đứng. Mặt nó đỏ nhừ lên trông đến tội. Thấy vậy, nhỏ Hạnh liền vội vàng lên tiếng "cứu bồ":

- Thưa cô, còn một điểm đáng nghi nữa ạ!

- Ối chà, lại còn thế nữa! – Cô Trinh vờ rùn vai – Thế em tìm thấy điểm đáng nghi gì nữa thế?

Mặt nhỏ Hạnh vẫn nghiêm trang:

- Thưa cô, học kỳ một vừa rồi bạn Quới Lương bị xếp loại yếu ạ!

Cô Trinh tròn mắt:

- Thế thì sao? Có gì đáng nghi trong chuyện này đâu?

Nhỏ Hạnh bối rối đẩy gọng kính. Nó nói một cách khó khăn:

- Nhưng bạn ấy bị xếp loại yếu là vì … môn văn ạ!

Đến đây thì cô Trinh bắt đầu hiểu ra. Cô khẽ "à" một tiếng và gật gù:

- Chính vì vậy mà em nghi bạn Quới Lương là thủ phạm?

Cô Trinh hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng nhưng không hiểu sao Quý ròm và nhỏ Hạnh cứ như nghe một lời quở trách nghiêm khắc. Vì vậy không đứa nào mở miệng trả lời. Quý ròm đánh rơi đâu mất tật liến thoắng hằng ngày, nó cứ ngọ ngoạy đầu và dí chân xuống đất.

Trong một thoáng, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề một cách khác thường.

- Thưa cô! – Cuối cùng, chính Tiểu Long, người chưa nói một câu nào từ nãy đến giờ, lên tiếng phá tan sự yên lặng ngột ngạt – Vì biết cô rất lo lắng về chuyện không may vừa rồi nên hễ bất chợt nghĩ ra một điều gì tụi em đều nóng lòng báo cho cô biết, hy vọng cô sẽ nhanh chóng tìm lại được sổ sách của mình, chứ thật tụi em cũng chẳng muốn nghĩ xấu về Quới Lương đâu ạ!

Tiểu Long vốn không phải là đứa giỏi mồm mép. Nó chỉ nghĩ sao nói vậy. Và hôm nay nó "nói vậy" nghe được quá xá. Thấy tâm trạng của mình

được thằng bạn lù khù tự dưng thông minh đột xuất này giãi bày hộ, nhỏ Hạnh và Quý ròm thầm cảm ơn nó không để đâu cho hết.

Ngay cả cô Trinh cũng không nén được cảm động trước lời lẽ mộc mạc chân thành của Tiểu Long. Cô nhìn ba người học trò bằng ánh mắt trìu mến và nói, giọng âu yếm:

- Cô cảm ơn các em!

Nói xong, cô quay mặt đi chỗ khác để che dấu cảm xúc của mình.

Một lát, cô quay lại, giọng thoắt trở nên nghiêm nghị:

- Nhưng dù sao cô vẫn nghĩ các em nên dồn tâm trí vào chuyện bài vở hơn là các chuyện khác! Đừng lo cho cô! Cô tin là mình có thể tự xoay xở được!

Lần này, bọn Quý ròm chưa kịp nói được một tiếng nào thì cô đã nhoẻn miệng cười và ngồi lên yên thong thả đạp xe đi.

Chương 3

Tiểu Long đứng ngẩn người nhìn theo cô Trinh. Mãi đến khi chiếc xe đạp của cô mất hút sau một khúc ngoặt, nó mới quay sang Quý ròm, ngơ ngác hỏi:

- Bây giờ sao?

- Sao là sao?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Cô đã nói vậy, tụi mình có nên tiếp tục tìm thủ phạm giùm cô nữa không?

- Cô nói vậy để tụi mình yên tâm thôi! Cô chẳng thể xoay xở được đâu! – Giọng Quý ròm đượm lo âu.

- Quý nói đúng đấy! – Nhỏ Hạnh đồng tình ngay, thậm chí nom nó còn lo lắng hơn Quý ròm – Không có giáo án, chắc chắn cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn khi lên lớp! Đó là chưa kể ngay cả sổ ghi điểm cũng bị trộm mất!

Tiết lộ của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long giật bắn:

- Bỏ xừ rồi! Thế thì lấy gì cộng điểm cuối tháng?

Quý ròm nhún vai:

- Bây giờ chỉ còn cách hỏi từng đứa và mong tụi nó tự giác khai báo thành thật thôi!

- Khó lắm! – Tiểu Long lắc đầu – Sẽ có những đứa bị điểm kém nhân cơ hội này tăng điểm của mình lên và có tài thánh cô mới hòng phát giác được!

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Trong đó không có mày đấy chứ?

Bị Quý ròm thình lình "kê tủ đứng" vào miệng, Tiểu Long đỏ mặt định ngoác mồm trả đũa. Nhưng nó chưa kịp hé môi đã nghe nhỏ Hạnh rầu rĩ thở dài:

- Nhưng có phải chỉ riêng lớp mình thôi đâu! Điểm số môn văn của ba lớp tám kia cũng mất sạch sành sanh!

Lời than vãn của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long hết ham cãi cọ với thằng ròm. Nhớ đến tình cảnh éo le của cô Trinh lòng nó bỗng dưng xìu như bún.

Là một ngôi trường lớn, trường Tự Do của bọn Quý ròm có cả thảy mười hai lớp tám. Cô Trinh dạy văn từ lớp 8A1 đến 8A4. Cô Phương Mai và thầy Đăng Trường dạy tám lớp còn lại. Như vậy có nghĩa là đúng như nhỏ Hạnh lo lắng, trong những ngày tới cô Trinh sẽ rất lao đao, vất vả trong việc phục hồi những điểm số đã mất của ngót nghét hai trăm học sinh của 4 lớp cô dạy.

Tiểu Long nhìn con ruồi bay ngang trước mặt, thở đánh thượt:

- Tội nghiệp cô ghê!

- Giá nào tụi mình cũng phải tìm được sổ sách và giáo án về cho cô! – Quý ròm nói với vẻ quyết tâm.

Tiểu Long ngó bạn:

- Tìm bằng cách nào?

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Tiếp tục theo dõi thằng Quới Lương!

Tiểu Long liếm môi:

- Mày vẫn tin nó là thủ phạm ư?

- Tao không biết! – Quý ròm khịt mũi – Nhưng nó là đứa đáng nghi nhất!

- Nhưng mấy ngày nay Quới lương đâu có đi học!

- Mình sẽ tìm đến nhà nó!

Tiểu Long chớp mắt:

- Nhà nó ở đâu?

Câu hỏi của Tiểu Long làm Quý ròm khựng lại. Nó ngẩn tò te:

- Nhà nó hả? Tao … không biết!

Tiểu Long nhăn mặt "xì" một tiếng:

- Vậy mà cũng nói!

- Chứ mày thì sao? – Quý ròm hất hàm – Bộ mày biết nhà nó chắc?

- Tao hả? – Tới lượt Tiểu Long đực mặt – Tao cũng … không biết!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm nhăn mặt "xì" một tiếng:

- Vậy mà cũng nói!

Thấy Quý ròm nhại giọng nói và điệu bộ của Tiểu Long y hệt, nhỏ Hạnh che miệng cười khúc khích.

Bị thằng ròm chọc quê, Tiểu Long đã nhột. Nghe tiếng cười của nhỏ Hạnh, Tiểu Long càng thêm ngứa ngáy. Nó lườm Hạnh:

- Bộ Hạnh tính làm đười ươi hay sao mà cười hoài vậy? Có giỏi thì dẫn tụi này tới nhà Quới Lương đi!

Sự thách thức của Tiểu Long chẳng khiến nhỏ Hạnh bối rối mảy may. Nó tỉnh khô:

- Nhà của Quới Lương là một trong những cái nhà khó tìm nhất thế giới! Trên đời này chỉ có hai người có thể chỉ đường cho bọn mình tới đó thôi!

- Ai vậy? – Tiểu Long và Quý ròm cùng bật hỏi.

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Một là cô Trinh.

- Cô Trinh? – Tiểu Long gãi cổ – Sao Hạnh biết?

- Chỉ có đứa lờ khờ như mày mới không biết thôi! – Quý ròm chen ngang – Giáo viên chủ nhiệm nào mà chẳng có địa chỉ của học trò trong sổ tay!

- Ờ há! – Tiểu Long reo lên, và nó hớn hở – Vậy bọn mình đi hỏi cô Trinh!

- Sao Long mau quên thế? – Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long – Vừa rồi cô chẳng dặn tụi mình không được dính dáng vô chuyện này là gì! – Rồi nó nói thêm, giọng trầm ngâm – Hơn nữa, có vẻ cô không muốn bạn bè trong lớp nghi ngờ lẫn nhau! Và ngay cả cô nữa, cô cũng không muốn nghĩ xấu về học trò của mình!

Nhận xét của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long bất giác ngẩn ngơ. Mãi một lúc, Tiểu Long mới chép miệng buồn rầu:

- Vậy chẳng lẽ tụi mình đành bỏ mặc cô với những khó khăn?

- Tất nhiên là tụi mình sẽ không bỏ mặc! – Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt – Nhưng bọn mình phải tuyệt đối giữ kín mọi ý nghĩ trong đầu, không được để lộ cho cô biết, nhất là không được nhắc đến tên Quới Lương trước mặt cô!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng nếu không gặp cô thì tụi mình làm sao mò ra nhà Quới Lương?

- Rõ là đồ ngốc tử! – Câu hỏi ngớ ngẩn của thằng mập khiến Quý ròm một lần nữa buột miệng than thở – Khi nãy Hạnh chẳng bảo ngoài cô Trinh ra còn một người nữa biết nhà Quới Lương là gì!

Tiểu Long lại "Ờ há" và lỏn lẻn quay sang nhìn nhỏ Hạnh:

- Thế còn người thứ hai là ai hở Hạnh?

- Người thứ hai là Lâm!

Mắt Tiểu Long sáng rỡ:

- Thằng Lâm ngồi chung bàn với Quới Lương và nhỏ Bội Linh ấy hả?

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ. Đó là người bạn thân nhất của Quới Lương!

Điều đó thì không cần nhỏ Hạnh nói, Tiểu Long cũng biết. Lâm và Quới Lương không những ngồi bên nhau mà còn cặp kè với nhau mọi lúc mọi nơi. Hai đứa lúc nào cũng dính vào với nhau như hình với bóng, trong giờ ra chơi cũng như lúc ra về. Nhỏ Hạnh nói đúng! Tiểu Long mừng rỡ nghĩ – Thế nào thằng Lâm cũng biết nhà Quới Lương! Chơi thân với nhau như thế, đằng nào hai đứa chẳng lui tới nhà nhau!

- Vậy trưa nay ăn cơm xong, tụi mình tới nhà thằng Lâm ngay! – Tiểu Long sốt sắng đề nghị.

- Để làm gì? – Quý ròm nhếch mép.

Câu hỏi bất thần của Quý ròm làm Tiểu Long ngơ ngác:

- Thì để hỏi địa chỉ của thằng Quới Lương chứ để làm gì!

- Chắn chắn thằng Lâm sẽ không bao giờ hé môi! – Quý ròm nhún vai – Tự nhiên thấy bọn mình kéo một lô một lốc tới dò hỏi nhà của bạn nó, nó sẽ cảnh giác ngay!

- Đó là mày lo xa thế thôi! – Tiểu Long chép miệng – Có tài thánh thằng Lâm mới biết được mục đích của tụi mình!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Chả cần tài thánh nó cũng thừa biết! Nếu Quới Lương đích thực là thủ phạm trong vụ này, tao không tin thằng Lâm lại không biết một tí gì!

- Ý mày muốn nói thằng Lâm đồng loã?

- Tao không nói như vậy. Nhưng dù có là đồng loã hay không, thằng Lâm chắc chắn sẽ biết rõ hành động của Quới Lương và bằng mọi cách nó sẽ che

dấu tội trạng của bạn mình!

Tiểu Long chưa kịp nghĩ ra lý lẽ nào để bắt bẻ Quý ròm thì nhỏ Hạnh đã làm nó cụt hứng

- Hạnh cũng nghĩ như Quý! – Nhỏ Hạnh gật gù hắng giọng – Nếu tụi mình thình lình ập tới hỏi han về Quới Lương, dĩ nhiên Lâm sẽ thắc mắc đề phòng ngay

Cú "đánh bồi" của nhỏ Hạnh khiến quả bóng hăng hái trong lòng Tiểu Long lấp tức xẹp lép. Giọng nó xuôi xị:

- Thế chẳng lẽ tụi mình bỏ cuộc à?

- Không! Chiều nay tụi mình vẫn kéo tới nhà Lâm! – Nhỏ Hạnh vạch kế hoạch – Nhưng chỉ một người xuất hiện thôi! Hai người kia phải nấp kín, đừng để Lâm nhìn thấy!

Tiểu Long liếm môi:

- Thế ai trong tụi mình sẽ ra mặt?

Rồi không đợi nhỏ Hạnh trả lời, nó nói luôn:

- Hay là Hạnh đi! Hạnh là lớp phó học tập, dù sao cũng có "uy tín" hơn tôi và Quý ròm!

- Không được! Nhỏ Hạnh lắc đầu – Chính vì Hạnh ở trong ban cán sự lớp nên mới dễ bị ngờ vực hơn! Hơn nữa, Lâm biết cô Trinh rất cưng Hạnh, nó lại càng nghi ngại!

Quý ròm liếc Tiểu Long, mỉm cười:

- Tao thấy mày tới gặp thằng Lâm là hợp nhất! Bộ tịch của mày nom chất phác, thành thật hơn tao và Hạnh nhiều!

Nhưng ý kiến của Quý ròm bị nhỏ Hạnh phản đối ngay:

- Nhiệm vụ này không giao cho Long được! Người nhận lãnh trọng trách này không những phải nghĩ ra một lý do hợp lý để hỏi thăm chỗ ở của Quới Lương mà còn đủ bản lĩnh để ứng phó trước sự vặn vẹo của thằng Lâm tinh quái kia. Hơn nữa …

- Thôi, thôi, chừng đó đủ rồi, khỏi cần "hơn nữa" làm gì! – Nhỏ Hạnh chưa nói dứt câu, Quý ròm đã nhăn nhó cắt ngang – Nói tới nói lui thì rốt cuộc cái nhiệm vụ nặng nề nhất bao giờ cũng rơi trúng đầu người còm nhom ốm yếu nhất, lần nào mà chả vậy!

Vẻ giận dỗi của Quý ròm làm nhỏ Hạnh bật cười:

- Còm nhom thì đúng rồi, nhưng ốm yếu thì chưa chắc! Người ốm yếu không thể nào dùng "thế võ Oshin" đá văng dao bọn cướp được!

Thấy nhỏ Hạnh lôi chuyện cũ ra chọc mình, Quý ròm cáu lắm. Nhưng đã lo ngay ngáy về nhiệm vụ mới được giao, nó không còn đầu óc đâu nghĩ đến chuyện trả đũa cô bạn lém lỉnh. Quay sang Tiểu Long, nó sầm mặt, gọn lỏn:

- Tụi mình về!

- Chiều mấy giờ đi? – Nhỏ Hạnh quýnh quíu kêu lên.

Quý ròm đáp, đầu không ngoảnh lại:

- Sáu giờ ghé nhà tôi! Tới trễ tụi này không đợi đâu đấy!

Biết Quý ròm còn quạu, nhỏ Hạnh tủm tỉm cười và quay mình rảo bước.

Chương 4

Cho xe chạy sát lề, cô Trinh khoan thai guồng chân dưới bóng mát của những tán cây bên đường. Đó là cách tránh nắng quen thuộc của cô những trưa đi dạy về.

Hai đứa con cô học lớp bán trú, trưa ở luôn tại trường nên cô cũng chẳng vội vã gì. Mồ hôi lấm tấm trên trán, cô đạp từng vòng xe một cách chậm rãi, cố thả lỏng các cơ bắp để cơ thể được thư giãn sau những giờ dạy căng thẳng, đôi chân hầu như đứng suốt buổi sáng trước bảng đen.

Gần tới nhà, cô ghé vào xe bánh mì đầu đường mua một ổ bánh mì thịt hai ngàn. Đó là bữa ăn trưa của cô. Chỉ buổi tối, khi các con về đông đủ, cô mới phải nấu cơm và làm thức ăn …

Buổi trưa mệt mỏi, cô Trinh rất ngại phải loay hoay nấu nướng. Chỉ có một mình, cô thường ăn bánh mì trừ bữa. Hôm nào quá mệt, nuốt bánh mì không trôi, cô thay thực đơn bằng mì gói.

Thường ăn qua loa bữa trưa xong, cô nằm nghỉ đến hai giờ. Sau đó cô ngồi vào bàn chấm bài của học trò hoặc soạn giáo án mãi đến tận giờ cô đi đón con.

Việc soạn giáo án thật ra cũng chẳng nặng nề lắm. Công việc này thực sự mất nhiều thì giờ trong những năm dạy học đầu tiên của cô. Hồi đó cứ mỗi năm giáo viên bị bắt buộc phải soạn giáo án mới. Về sau, quy định mới cho phép giáo viên được sử dụng lại giáo án cũ, chỉ cần thêm phần bổ sung hằng năm.

Nhưng bây giờ thì mình phải soạn tất cả lại từ đầu! – Vừa uể oải nhai bánh mì cô Trinh vừa thẫn thờ nghĩ – Mọi thứ bỗng nhiên mất sạch, từ các sổ giáo án đến sổ công tác chủ nhiệm, sổ ghi điểm, sổ bộ môn, sổ dự giờ, sổ kế hoạch hàng tuần và các loại nhật ký linh tinh khác! Cứ như thể vừa trải qua một trận cháy nhà.

Thoạt đầu, khi vụ trộm tai hại kia xảy ra, cô Trinh đã phát hoảng lên. Thậm chí cô bối rối và lo lắng đến phát khóc. Trong cơn bấn loạn, ngay hôm sau vừa vào lớp cô đã không ngăn được mình lên tiếng dò hỏi. Dĩ nhiên cô không nói thật về vụ mất trộm. Cô chỉ bảo cô đánh rơi sổ sách dọc đường và hỏi xem có em nào nhặt được không.

Mặc dù đã nói trớ đi nhưng khi chạm phải những ánh mắt ngơ ngác và căng thẳng của học trò, cô thốt nhiên cảm thấy xấu hổ về hành động vội vã của mình. Không! Một người thầy đứng trên bục giảng không được phép nghi ngờ hay nghĩ xấu về học trò! – Cô Trinh hối hận nghĩ – Một khi đã đánh mất niềm tin vào những học trò mà mình dạy dỗ, người thầy cũng đồng thời đánh mất luôn vai trò cao quý của mình và như vậy cũng chẳng còn lý do để tiếp tục đứng trên bục giảng! Không! Vụ mất trộm kia chẳng liên quan gì đến những học trò của mình! Có thể đó là sự phá quấy nghịch ngợm của một kẻ bí mật nào đó! Và rồi sớm muộn gì kẻ đùa nghịch tai ác đó cũng sẽ đem hoàn trả lại mọi thứ cho mình!

Những ý nghĩ tươi sáng vừa chớm lên trong đầu giúp cô Trinh dần dần thanh thản trở lại. Và sau ngày thứ bảy đáng hổ thẹn đó, cô không hề nhắc tới sự mất trộm của mình trước mặt học trò thêm một lần nào nữa. Chỉ với nhỏ Hạnh, đứa học trò mà cô cưng nhất, cô mới tiết lộ sự thật về vụ mất trộm khi nó tìm tới tận nhà cô dò hỏi vòng vèo một cách ranh mãnh.

Trong khi chờ kẻ trộm bí mật nào đó, có thể là anh chàng hàng xóm độc thân hay trêu chọc cô, đem trả lại mọi thứ, cô Trinh lặng lẽ lên văn phòng nhà trường mượn hồ sơ học bạ của học trò để soạn lại một vài sổ sách cần thiết. Nhưng cố tự trấn an mình đến mấy, chừng nào các loại giáo án của cô, đặc biệt là sổ ghi điểm, chưa quay về với cô, cô vẫn không che giấu được vẻ bồn chồn phiền muộn trước cặp mắt của những đứa tinh quái như nhỏ Hạnh và Quý ròm. Vì vậy mới xảy ra cuộc gặp gỡ vừa rồi giữa cô và bọn nhỏ Hạnh ngay trước cổng trường, khi cô vừa dắt xe ra.

Cô Trinh chẳng hề nghi ngờ gì học trò mình. Nhưng nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lại nghĩ khác. Và chúng đã đón đường cô để nói thẳng với cô điều đó. Tất nhiên cô Trinh đã tìm cách dẹp tan nỗi ngờ vực trong đầu bọn trẻ mặc dù sự quan tâm của chúng đối với cô làm cô xiết bao cảm động. Bây giờ nhớ lại vẻ mặt lo lắng chân thành của bọn trẻ, lòng cô không khỏi bồi hồi và tự dưng cô cảm thấy cuộc đời bỗng trở nên đáng yêu hơn

Mà ba đứa học trò của mình cũng buồn cười thật! – Vẻ hăm hở "khai báo" của Quý ròm hiện ra trong đầu khiến cô Trinh chợt mỉm cười – Tưởng chúng nghi ai, hóa ra lại nghi Quới Lương! Chúng lại nghĩ ra đủ thứ "chứng cớ" khủng khiếp nữa chứ! Chúng đâu có biết hiện nay mình đang âm thầm tìm cách giúp đỡ Quới Lương!

Câu chuyện bí mật đó bắt đầu cách đây hai tháng. Cô Trinh nhớ như in hôm đó là ngày thứ sáu. Vừa bước vào lớp, nhìn về phía bàn chót, chỉ thấy Lâm và Bội Linh, còn Quới Lương vẫn tiếp tục vắng, cô đã chau mày bực bội. Đây là buổi thứ ba liên tiếp Quới Lương nghỉ học tiết văn. Lại không hề có một tờ đơn xin phép.

Đợi lớp trưởng Xuyến Chi báo cáo sĩ số xong, cô nghiêm nghị nhìn xuống cuối lớp:

- Em Lâm!

- Dạ! – Lâm xanh mặt đứng dậy, tưởng cô Trinh gọi nó lên bảng kiểm tra bài.

Nhưng nó mới vớ lấy cuốn tập, chưa kịp bước ra khỏi chỗ, cô Trinh đã hắng giọng hỏi:

- Em có biết tại sao hôm nay bạn Quới Lương nghỉ học không?

Lâm thở phào. Hóa ra cô "kiểm tra" chuyện khác. Nó liền hớn hở khoanh tay:

- Thưa cô, em không biết ạ!

- Em chơi thân với bạn Quới Lương, sao lại không biết?

Lâm vẫn tươi tỉnh:

- Thưa cô, tại ba ngày vừa rồi em về quê ăn giỗ với mẹ em. Tối hôm qua em mới lên tới ạ!

Câu trả lời của Lâm khiến cô Trinh ngớ ra. Ừ nhỉ, ba ngày trước đây mẹ Lâm đã làm đơn xin phép cho nó nghỉ học để về quê dự giỗ đầu của ông ngoại nó, chính cô đã đồng ý mà lúc này đang tức bực chuyện vắng mặt liên tục của Quới Lương, cô quên bẵng đi mất.

- Thôi, em ngồi xuống đi!

Cô khẽ khoát tay, thở dài nói. Rồi đảo mắt một vòng khắp lớp, cô hỏi một cách vô vọng:

- Có em nào biết tại sao bạn Quới Lương nghỉ học mấy ngày nay không?

Quả như cô nghĩ, thằng Lâm chơi thân nhất với Quới Lương mà không biết thì những đứa khác khó mà biết được. Nghe cô hỏi, cả lớp đưa mắt nhìn nhau và đồng thanh đáp:

- Thưa cô, không ạ!

Cô Trinh lắc đầu ngán ngẩm:

- Học hành mà cứ nghỉ ngang hoài như thế này thì đến ở lại lớp mất thôi!

Câu vừa rồi chỉ là câu cô Trinh than thở với chính mình, nhưng vì cô bực bội lớn giọng nên cả lớp đều nghe thấy. Lớp trưởng Xuyến Chi cảm thấy có trách nhiệm phải báo cáo đầy đủ với cô chủ nhiệm về tình hình học tập của Quới Lương, bèn đứng dậy:

- Thưa cô, bạn Quới Lương không chỉ nghỉ các giờ học môn văn mà suốt cả đầu tuần đến nay, bạn ấy chẳng đến lớp ngày nào cả!

Thông báo của nhỏ Xuyến Chi khiến cô Trinh tròn xoe mắt:

- Em nói sao? Suốt cả tuần nay bạn Quới Lương không đi học ngày nào?

- Dạ phải!

Cô Trinh định hỏi tiếp "thế em có biết tại sao không?" nhưng vừa mấp máy môi, cô vội im bặt, nhớ là mình vừa hỏi câu đó với cả lớp và chả thu được một tẹo kết quả nào. Cô đành vẫy tay ra hiệu cho nhỏ Xuyến Chi ngồi xuống và tặc lưỡi lật cuốn sổ trước mặt ra chuẩn bị gọi dăm đứa học trò lên kiểm tra bài cũ.

Tuy cố tập trung vô bài giảng nhưng suốt buổi dạy hôm đó, cô không ngớt băn khoăn về sự nghỉ học bất thường của Quới Lương.

Quới Lương thật ra chỉ là một học sinh làng nhàng, chẳng có điểm gì nổi bật ngoài tính ương bướng, dễ tự ái và hay gây gổ với các bạn cùng lớp. Chính vì tính khó chịu đó mà trong lớp chẳng ai chơi với Quới Lương ngoài Lâm, một đứa tính tình cũng kì quặc không kém.

Nhưng không vì vậy mà cô không quan tâm đến trường hợp của Quới Lương. Thậm chí, chính vì sức học của Quới Lương không bằng các bạn, cô càng lo lắng cho nó nhiều hơn. Chỉ còn không đầy hai tháng nữa là thi học kì, Quới Lương học đã yếu, lại nghỉ liên miên như thế này, làm sao nó làm bài được cơ chứ! Cô Trinh than thầm trong bụng và trưa đó, ăn quấy quá một tô mì gói, cô vội vã đạp xe đến nhà nó.

Nhà của Quới Lương là một căn nhà cực kì khó tìm. Nhà nó ở trong một xóm lao động nghèo với vô vàn ngóc ngách luồn quanh co khúc khuỷu giữa những dãy nhà hầu hết là mái tôn vách ván nằm nhếch nhác lô nhô cái trồi cái sụt như những hàm răng lồi xỉ. Đã vậy số nhà, số hẻm lại chồng cái này

lên cái kia, số chẵn số lẻ lung tung, thỉnh thoảng lại nhảy cóc cả chục số, hệt như những mê lộ trong các trò đánh số bí hiểm.

Sau gần một tiếng đồng hồ tìm đỏ con mắt và hỏi thăm đường đến mỏi cả miệng, cô Trinh mới tìm tới nhà của Quới Lương.

Cũng như những căn nhà khác trong xóm. Đó là một căn nhà gỗ tuềnh toàng. Khi cô Trinh tới, cửa nhà mở toang nhưng chẳng thấy ai thấp thoáng bên trong. Cô dựng xe vào vách đứng chong mắt nhìn vào nhà một lúc lâu mới lờ mờ nhận ra có ai đó đang nằm trên giường kê sát góc nhà, có lẽ đang ngủ trưa.

Đứng lóng ngóng thêm một hồi đợi cho người nằm trên giường thức dậy nhưng rồi thấy người nọ chẳng buồn nhúc nhích, cô đành sốt ruột gõ tay lên vách.

Cô Trinh gõ đến lần thứ ba thì người trên giường bỗng cựa mình và uể oải chống tay ngồi dậy, ngóng cổ hỏi:

- Con về đó hả Quới Lương?

Nghe câu hỏi, cô Trinh biết ngay người vừa lên tiếng là ai. Cô liền bước thẳng vào trong nhà, lễ phép:

- Thưa bác, cháu là cô giáo của Quới Lương ạ!

Người đàn bà lập tức cuống quít:

- Ôi, cô giáo đó hả? Cô tới lúc nào mà tôi không biết? Mời cô ngồi chơi, để tôi đi rót nước!

Người đàn bà nói một tràng, vừa nói bà vừa hấp tấp quấn lại mái tóc không biết sổ ra từ hồi nào và lập cập định bước xuống khỏi giường.

Cử chỉ yếu ớt của mẹ Quới Lương khiến cô Trinh đâm nghi. Cô bước vội lại giường giữ lấy tay bà:

- Bác cứ ngồi nghỉ đi! Hình như bác đang ốm phải không?

Người đàn bà vội đáp:

- Không sao đâu cô giáo! Tôi đi lại được mà!

Vừa nói bà vừa cố nhổm dậy nhưng cô Trinh vẫn giữ chặt lấy tay bà:

- Bác cứ mặc cháu! Cháu mới uống nước xong!

Rồi sợ mẹ Quới Lương cứ nằng nặc đòi đi rót nước, cô lật đật chuyển đề tài:

- Bác ốm mấy ngày rồi?

- Khoảng gần nửa tháng nay, cô giáo! – Người đàn bà chép miệng – Tôi đi bán mắc mưa, tưởng cảm xoàng thôi, nào ngờ bị cúm nặng nằm li bì mười mấy ngày liền nhưng hôm nay đã bớt nhiều rồi, cô giáo!

Tới đây thì cô Trinh dần dần đoán ra nguyên nhân nghỉ học của Quới Lương. Cô gật gù giọng thông cảm:

- Hóa ra suốt tuần qua em Quới Lương phải ở nhà để chăm sóc bác?

Nào ngờ mẹ Quới Lương lắc đầu:

- Không phải đâu, cô giáo! Nó nghỉ học để đi làm đấy! Mọi ngày, tôi vẫn phải gánh xôi chè đi bán để nuôi hai anh em nó, nhưng từ hôm tôi nằm một chỗ, nó phải đi làm để kiếm tiền mua gạo!

Câu trả lời của người đàn bà làm cô Trinh chưng hửng. Mặt cô ngơ ngác:

- Em Quới Lương đi làm? Thế em làm gì vậy hở bác?

Mẹ Quới Lương thở dài:

- Nó chả có nghề ngỗng gì cả, chỉ theo bạn bè đi giữ xe ở các nhà hàng, quán nhậu thôi!

Cô Trinh ngập ngừng đưa mắt nhìn quanh nhà một thoáng rồi hỏi:

- Thế bác trai làm gì hả bác?

- Ba thằng Quới Lương làm bốc vác ở cảng. Nhưng ổng đã qua đời cách đây chín, mười năm rồi. Khi ổng mất, anh em thằng Quới Lương chừng hai, ba tuổi chứ mấy!

Giọng người đàn bà tự nhiên chùng xuống khiến cô Trinh bất giác cảm thấy ray rứt về câu hỏi vụng về của mình. Cô chép miệng, giọng áy náy:

- Cháu xin lỗi bác!

Rồi không để người đàn bà kịp lên tiếng, cô liền hỏi sang chuyện khác:

- Thế bao giờ Quới Lương mới đi học lại hả bác?

Người đàn bà lộ vẻ lúng túng. Bà chớp chớp mắt và mấy lần định quay mặt đi chỗ khác nhưng lại sợ vô lễ với cô giáo của con mình. Thấy vậy, cô Trinh liền hắng giọng trấn an:

- Nếu gặp hoàn cảnh khó khăn quá thì em Quới Lương nghỉ thêm vài hôm nữa cũng chẳng sao bác ạ! Cháu sẽ báo lại với nhà trường về trường hợp của em!

Trước thịnh tình của cô giáo, mẹ Quới Lương vẫn im lặng. Mãi một lúc, bà mới ngần ngừ buột miệng:

- Tôi tính cho nó nghỉ luôn, cô giáo à!

Câu nói của mẹ Quới Lương khiến cô Trinh thoáng sững sờ. Cô mở to mắt:

- Sao thế hở bác? Sao bác lại định cho Quới Lương nghỉ học?

Trước vẻ ngỡ ngàng của cô Trinh, người đàn bà cảm giác như mình là người có lỗi. Bà cúi mặt phủi tay lên vạt áo, khẽ thở dài:

- Hoàn cảnh của gia đình tôi thì cô giáo cũng biết rồi đó! Khó khăn quá! Trong khi đó, sức khỏe của tôi mỗi ngày một giảm, chẳng biết còn đi bán được bao lâu nữa. Nếu thằng Quới Lương không đi làm phụ thêm với tôi thì có khi cả hai anh em nó phải nghỉ học luôn. Chi bằng để nó đi làm, coi như hi sinh cho thằng em nó được đi học!

Rồi sợ cô giáo còn phiền trách mình về chuyện Quới Lương nghỉ học, bà vội vã nói thêm:

- Chứ tôi lúc nào chẳng muốn cả hai đứa đều được học hành đến nơi đến chốn. Vợ chồng tôi cả đời vất vả là do ít học, lẽ nào tôi lại muốn con cái đi vào cái vết chân của mình!

Cô Trinh lộ vẻ buồn buồn trước những lời bộc bạch tâm sự của người đàn bà nghèo khổ đang ngồi thừ ra vì bất lực kia. Trước nay cô vẫn xem Quới Lương như những học trò bình thường khác. Cô chẳng có cảm tình đặc biệt gì với nó, nếu không muốn nói là thỉnh thoảng bực mình vì những trò nghịch ngợm hoặc gây gỗ do nó khởi xướng trong lớp học.

Nhưng từ khi đối diện và trò chuyện với người mẹ của Quới Lương, lòng cô không khỏi bần thần xao xuyến. Lạ lùng thay, hoàn cảnh của người đàn bà tội nghiệp kia giống như tạc hoàn cảnh của cô. Cũng mất chồng khi con còn nhỏ. Cũng tảo tần vất vả một nách hai con. Cũng tay chèo tay chống một mình bươn chải giữa cuộc đời. Cũng hi vọng đặt toàn bộ niềm tin và hi vọng vào tương lai của những đứa con sớm mồ côi cha. Sống một mình, cô đã trải qua không biết bao nhiêu khó khăn gian khó, nhọc nhằn và cho đến trước khi gặp mẹ Quới Lương, cô tưởng không có ai lận đận hơn mình. Hóa ra không phải thế. Cuộc đời của người đàn bà đang ngồi trước mặt cô kia xem ra còn lao đao, sóng gió hơn cô nhiều.

- Không nên cho Quới Lương nghỉ học, bác ạ! – Cuối cùng cô nói sau một thoáng trầm ngâm – Cháu sẽ thưa chuyện này với ban giám hiệu và cháu tin rằng nhà trường sẽ có cách giúp đỡ gia đình ta!

Đôi mắt người đàn bà mừng rỡ xen lẫn nghi hoặc:

- Nhà trường giúp đỡ được sao, cô giáo?

Cô Trinh mỉm cười:

- Cháu nghĩ là nhà trường sẽ có cách. Trước nay cũng không hiếm em rơi vào hoàn cảnh như Quới Lương nhưng rốt cuộc vẫn được nhà trường giúp đỡ để tiếp tục học tập bác cứ yên tâm!

Sự khẳng định của cô khiến mẹ Quới Lương thôi ngay ngờ vực. Bà hớn hở nói giọng tin cậy:

- Thế thì mẹ con tôi đội ơn cô giáo quá …

- Bác đừng nên khách sáo! – cô Trinh đỏ mặt ngắt lời – Đây chỉ là trách nhiệm của cháu thôi!

Đang nói, cô bỗng nhíu mày lại:

- Nhưng cháu có một đề nghị nho nhỏ này với bác! – Rồi không đợi người đàn bà hỏi lại, cô tiếp ngay- tất cả những chuyện này theo ý cháu, bác không nên để cho Quới Lương biết!

- Sao thế hả cô giáo? – người đàn bà có vẻ phân vân.

- Cũng chẳng có gì quan trọng! Cô Trinh ôn tồn giải thích – Nhưng tính Quới Lương giàu tự ái, nếu biết chuyện này, sợ rằng em sẽ suy nghĩ này nọ không hay!

Cô Trinh cảm thấy ngần ngại khi phải nhận xét về đứa con trước mặt người mẹ nhưng người đàn bà nhanh chóng đồng tình ngay:

- Cô nói phải đó, cô giáo! Tính thằng Quới Lương tôi biết, nó hay tự ái lắm! Được rồi, tôi hứa với cô giáo sẽ không nói gì với nó!

Rồi chợt nghĩ ra một chuyện, bà cẩn thận dặn:

- Mai mốt cô giáo có đến gặp tôi, cô không cần phải đến thẳng nhà. Cô cứ ghé bà Ba bán cháo lòng đầu hẻm, nhờ bả vào kêu tôi ra. Đến nhà, rủi gặp thằng Quới Lương xớ rớ đâu đó là hết mong giấu giếm, cô giáo!

Cô Trinh nghĩ bụng: Nhưng nếu Quới Lương xớ rớ quanh quẩn ngoài đầu hẻm, thấy mình ngồi trong quán cháo lòng, có khi còn "nguy" hơn! Cô

Trinh mỉm cười với hình ảnh hoạt kê vừa nảy ra trong đầu và khẽ chào mẹ Quới Lương, cô lật đật dắt xe ra về.

Khi ra tới đầu con hẻm, cô đảo mắt nhìn quanh quất để xem cái quán cháo lòng có hai cánh cửa gỗ màu xanh mà mẹ Quới Lương vừa "mô tả" là căn nhà nào.

Chương 5

Cô Trinh trình bày hoàn cảnh của gia đình Quới Lương với ban giám hiệu nhà trường vào ngay sáng sớm hôm sau.

Và đến giờ ra chơi, thầy Khải tổng phụ trách đội liền đến gặp cô. Thầy đi thẳng vào đề:

- Tôi nghe bán giám hiệu nhà trường cho biết về trường hợp của em Quới Lương lớp chị!

Cô Trinh hồi hộp:

- Thế thầy tính sao?

- Chị đừng lo! – Thầy Khải nói với vẻ tự tin – Liên đội nhà trường trước nay vẫn có phong trào "giúp bạn vượt khó" và đã từng giúp đỡ các em lâm vào hoàn cảnh tương tự như em Quới Lương! Nói chung là rất có kết quả! Cô Trinh bất giác lộ vẻ nghi ngại:

- Kiểu làm này tôi biết rồi nhưng e không thực hiện được trong trường hợp em Quới Lương đâu thầy!

Thầy Khải ngạc nhiên:

- Sao chị lại nói thế?

Cô Trinh vẫn điềm tĩnh:

- Thầy định thông báo hoàn cảnh của em Quới Lương trên loa phóng thanh vào giờ chào cờ đầu tuần và sau đó kêu gọi các em nhịn quà sáng để đóng góp giúp đỡ bạn chứ gì?

- Thì thế!

- Thế thì không được! – Cô Trinh thở dài – Em Quới Lương không giống như những em khác! Em hay tự ái, lại thường mặc cảm mình là con nhà nghèo, nếu làm như cách vừa rồi, em sẽ xấu hổ bỏ học ngay!

Thầy Khải bóp bóp trán:

- Chà, gay go nhỉ!

Cô Trinh chớp mắt:

- Có cách nào khác không thầy?

- Để tôi tính xem! – thầy Khải nhíu mày nghĩ ngợi một hồi rồi bỗng buột miệng "à" lên một tiếng – Hay là như thế này!

Cô Trinh thấp thỏm:

- Là sao hả thầy?

- Vẫn vận động các em đóng góp như trước nay! – Thầy Khải huơ tay – Nhưng thay vì thông báo trên loa thì bên chỉ huy liên đội sẽ thông báo miệng xuống từng chi đội của tất cả các lớp!

Trong khi thầy Khải đang hân hoan trình bày kế hoạch đầy sáng tạo của mình thì cô Trinh vẫn buồn so. Đợi thầy nói xong, cô khẽ lắc đầu:

- Không được, thầy ơi! Cách này cũng không được!

Thầy Khải gãi đầu:

- Mình có thông báo trên loa đâu!

- Thông báo trên loa hay không thông báo trên loa cũng thế thôi! – Cô Trinh thở dài – Hễ vận động quyên góp là thế nào em Quới Lương cũng biết! – Tôi muốn làm sao giúp đỡ em mà em chẳng hay biết chút gì kia!

Yêu cầu của cô Trinh khó đến mức thầy Khải tặc tặc lưỡi và ngẩn người ra mất một lúc.

- Không còn cách nào khác sao thầy? – Cô Trinh hỏi, không giấu vẻ nôn nóng và lo âu.

- Cách thì vẫn có! – Thầy Khải nhún vai – Nhưng cách này thì chẳng liên quan gì đến phong trào "giúp bạn vượt khó" của liên đội!

Giọng thầy Khải có vẻ kém hào hứng vì trong cái cách của thầy sắp nói ra, đội thiếu niên của thầy chẳng được trực tiếp góp phần vào việc giúp đỡ bạn. Nhưng cô Trinh vô tình không chú ý đến điều đó. Nghe nói có cách, mắt cô Trinh mở to:

- Thầy nói đi! Cách gì vậy?

Thầy Khải chép miệng:

- Nhờ hội phụ huynh giúp đỡ!

Cô Trinh nghe như có một luồng điện xẹt ngang đầu mình. Tệ thật! Có thế mà mình cũng chẳng nhớ ra! Cô nhìn thầy Khải, mắt long lanh:

- Cảm ơn thầy nhiều! Nếu thầy không nhắc tôi đã quên khuấy đi mất!

Nhưng niềm hi vọng to lớn của cô Trinh nhanh chóng xẹp ngay sau đó. Đầu giờ chiều khi cô vào trường dự cuộc họp giữa đại diện ban giám hiệu và bác Mẫn, chủ tịch hội phụ huynh học sinh, để bàn về biện pháp giúp đỡ

Quới Lương, cô Trinh mới hay ngân quỹ của hội rất eo hẹp. Thật ra nói eo hẹp cũng không thật chính xác. Tiền bạc thì vẫn có nhưng vì trường lớn, học sinh đông, số học sinh có gia cảnh cần giúp đỡ khá nhiều nên mỗi trường hợp chỉ được quỹ của hội cấp tối đa là hai trăm ngàn đồng.

Hai trăm ngàn thì chỉ phụ giúp gia đình Quới Lương được khoảng một tháng thôi! Cô Trinh buồn rầu nhủ bụng, nhưng vì đó là quy chế tài chánh của hội từ trước đến nay, cô biết mình khó lòng nài nỉ thêm. Vả lại, đâu chỉ một Quới Lương của lớp cô gặp khó khăn. Những lớp khác chẳng thiếu gì học sinh gặp túng quẫn, cô Trinh chẳng nỡ giành phần hơn về cho học trò mình.

Dẫu biết rằng hội phụ huynh nhà trường chỉ giúp ngặt chứ chẳng thể giúp nghèo và mình không nên yêu cầu hội làm quá khả năng, nhưng vì không kiềm được nỗi bứt rứt về tương lai học tập của Quới Lương, khi tan họp cô Trinh không về ngay mà quanh quẩn đợi bác Mẫn trước cổng trường.

Bác Mẫn vừa bước ra là cô tiến đến ngay:

- Chào bác!

- Chào cô giáo! – bác Mẫn tỏ vẻ ngạc nhiên – Cô chưa về sao?

- Dạ chưa ạ! – Cô Trinh liếm môi và quyết định nói thẳng – Cháu đợi ở đây để được gặp bác!

Bác Mẫn hình như cũng đoán ra cô Trinh muốn gặp bác để làm gì. Bác nói ngay:

- Về trường hợp của em Quới Lương, tôi rất thông cảm với băn khoăn của cô giáo. Tôi biết hai trăm ngàn trong thời buổi này chỉ như muối bỏ bể. Nhưng cô giáo cũng biết đấy, số học sinh cần giúp đỡ ở trường ta rất đông. Và đâu chỉ học sinh. Chả lẽ giáo viên trong trường đau ốm hoặc rủi ro gặp tai nạn, hội phụ huynh lại khoanh tay đứng nhìn. Chúng tôi vẫn phải quan tâm giúp đỡ. Rồi còn phần thưởng cho các em vào cuối năm học. Rồi …

Biết bác Mẫn sắp sửa sa đà vào việc trình bày kế hoạch công tác của hội phụ huynh học sinh "trong năm nay và những năm sau tới" và có nguy cơ bản báo cáo ngẫu hứng này sẽ kéo dài đến tận bữa cơm chiều, cô Trinh đành đấm bụng ngắt lời:

- Thưa bác, cháu gặp bác không phải đòi hỏi thêm quyền lợi cho em Quới Lương! Cháu hiểu những khó khăn của công tác hội. Cháu chỉ muốn biết có bao giờ có một trường hợp ngoại lệ xảy ra trong trường ta chưa thôi ạ!

Bác Mẫn không hiểu:

- Ý cô sao tôi chưa rõ!

Sực nhận ra câu nói vừa rồi của mình không được rõ ràng lắm, cô Trinh bẽn lẽn:

- Cháu muốn hỏi là có trường hợp nào một học sinh gặp hoàn cảnh khó khăn được hội giúp đỡ nhiều hơn số hai trăm ngàn đồng không ạ! Như năm trăm ngàn hay một triệu chẳng hạn!

Bác Mẫn nhíu mày:

- Có lẽ không! Một số tiền lớn như vậy thì quá lớn so với khả năng của hội! – Đang nói bác bất thần đập tay lên trán, gật gù – Ờ, ờ, nhưng mà thỉnh thoảng cũng có đấy!

Cô Trinh mừng rơn:

- Có hả bác?

- Có! Nhưng không phải quỹ của hội!

Cô Trinh ngơ ngác:

- Thế là sao hở bác?

- Nghĩa là như thế này này! – Bác Mẫn chậm rãi nói – Quỹ của hội thì không thể chi một số tiền lớn như thế! Nhưng anh phó chủ tịch hiện nay của hội phụ huynh trường ta …

Bác Mẫn nói chưa dứt lời, cô Trinh đã reo lên:

- Cháu biết rồi! Bác muốn nói đến bác Diêu chứ gì!

- Đúng rồi! – Bác Mẫn mỉm cười – Trước đây, gặp những trường hợp ngặt nghèo, việc yêu cầu giúp đỡ vượt quá khả năng của hội, anh Diêu thường ủng hộ năm trăm ngàn hoặc một triệu với tư cách cá nhân! Nhưng cô giáo nên nhớ, đấy chỉ là những trường hợp thật sự đặc biệt thôi!

Giọng cô Trinh thấp thoáng hi vọng:

- Thế theo bác, trường hợp em Quới Lương có thể gọi là đặc biệt không ạ?

Bác Mẫn “e hèm” một tiếng:

- Tất nhiên hoàn cảnh của em này đặc biệt, vô cùng đặc biệt rồi! Chuyện đó không cần phải bàn cãi!

Niềm vui vừa mới chớm lên trong lòng cô Trinh thì bác Mẫn đã xoa xoa cái trán hói, bối rối “e hèm” thêm một tiếng nữa:

- Nhưng lần này học trò của cô không gặp may rồi!

Cô Trinh hỏi và nghe tim mình thót lại:

- Sao thế hở bác?

Bác Mẫn tặc lưỡi:

- Anh Diêu vừa đi công tác nước ngoài! Khoảng hai tháng nữa mới về!

Rồi thấy gương mặt cô Trinh vừa mừng lên đã vội xịu ngay xuống, bác Mẫn động lòng vỗ nhẹ lên tay cô Trinh:

- Nhưng cô Trinh đừng lo! Thế nào tôi cũng nói chuyện với anh Diêu để bàn cách giúp đỡ em Quới Lương! Hễ ảnh về là tôi sẽ tới gặp ảnh ngay!

- Thế thì cháu xin cảm ơn bác trước!

Cô Trinh nói với giọng cảm kích và sau khi chào bác Mẫn, cô Trinh lặng lẽ đạp xe về, lòng ngổn ngang trăm mối.

Chương 6

Chiều hôm đó cô Trinh lại một mình quay trở lại xóm lao động nghèo nơi mẹ con Quới Lương cư ngụ.

Lần này quen đường thuộc lối, cô không phải dọ dẫm lần mò như hôm qua. Nhưng cô Trinh không đến thẳng nhà Quới Lương mà dừng xe trước căn nhà có cánh cửa gỗ màu xanh đầu hẻm.

Thấy có khách, một phụ nữ đẫy đà lật đật bước ra, vồn vã:

- Mời cô Trinh ngồi! Cô dùng chi ạ?

Đây ắt hẳn là bà Ba cháo lòng! Cô Trinh thầm đoán và mỉm cười đáp:

- Thưa bác, cháu không đói ạ!

Bà Ba chưng hửng:

- Ủa, thế không phải cô vào đây ăn cháo hả?

- Dạ không ạ! – Cô Trinh lễ phép – Cháu vào đây định nhờ bác một chuyện!

Cặp mắt của người đàn bà vẫn mở to:

- Chuyện gì thế cô? Chắc cô định tìm nhà ai trong xóm này phải không?

- Dạ cũng gần như thế! Cháu định nhờ bác đi nhắn dùm một người đến đây gặp cháu!

Bà Ba "à" một tiếng rồi vui vẻ chỉ tay vào chiếc ghế cạnh đó:

- Vậy cô ngồi nghỉ đi! Để tôi đi kêu cho!

Nói xong, bà Ba hấp tấp rảo bước ra cửa. Sự nhanh nhẹn của bà chủ quán khiến cô Trinh hoảng hốt. Cô quýnh quíu gọi:

- Khoan đã, bác ơi! Cháu đã kịp nói cho bác biết cháu định nhắn ai đâu!

Bà Ba đáp một cách tự tin, chân vẫn không ngừng bước:

- Không cần nói tôi cũng biết! Cô giáo định nhắn mẹ thằng Quới Lương chứ gì!

Cô Trinh lập tức ngẩn người ra. Mãi đến khi bà Ba đi khỏi một hồi lâu, cô Trinh mới thôi sững sờ và đoán ra được bà đã được mẹ Quới Lương dặn dò trước về sự xuất hiện của cô Trinh.

Khi bà quay lại, mẹ Quới Lương đã thấp thoáng phía sau. Vừa thấy cô Trinh, mẹ Quới Lương đã buột miệng hỏi ngay:

- Cô giáo! Có việc gì mà cô phải quay ngay lại thế?

- Bác ngồi xuống đi! – Cô Trinh nhoẻn miệng cười và đợi cho mẹ Quới Lương ngập ngừng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, cô thủng thỉnh tiếp – Sáng nay cháu đã trình bày hoàn cảnh của gia đình bác với ban giám hiệu nhà trường và cuối cùng hội phụ huynh học sinh đã đồng ý phụ giúp nhà ta mỗi tháng hai trăm ngàn, hi vọng sẽ giải quyết được phần nào khó khăn để em Quới Lương có điều kiện tiếp tục việc học tập!

Nói xong, cô Trinh cho tay vào túi xách lấy ra hai trăm ngàn đựng trong bao thư nhẹ nhàng đặt vào tay người đàn bà trước mặt, ân cần nói:

- Bác cứ cầm lấy đi! Số tiền này thật ra cũng không nhiều nhặn gì đâu!

Mẹ Quới Lương cảm động cầm phong thư. Bà nói và nghe mắt mình ươn ướt:

- Nhiều lắm, cô giáo! Đối với tôi là nhiều lắm! Tôi tuy ít học nhưng cũng biết câu "một miếng khi đói bằng một gói khi no" mà, cô giáo!

Cô Trinh tự dưng cũng nghe sống mũi mình cay cay. Cô phải giả vờ nhìn ra cửa.

Tiếng mẹ Quới Lương lại rụt rè vang lên:

- Cô bảo nhà trường sẽ cấp cho mẹ con tôi mỗi tháng hai trăm ngàn hả cô giáo?

- Dạ.

Mẹ Quới Lương chép miệng xuýt xoa:

- Nhà trường đối xử với học sinh như thế thì tốt quá!

Nhưng liền sau đó, bà bỗng lộ vẻ ngại ngần:

- Nhưng không được đâu, cô giáo! Nếu tháng nào cũng nhận tiền của nhà trường tôi thấy kỳ quá! – Rồi không để cô Trinh trấn an, bà nói luôn, vẻ kiên quyết – Tôi đã tính rồi, cô giáo! Sắp tới, sức khỏe suy yếu, không buôn gánh bán bưng được thì tôi bắt chước bà Ba cháo lòng đây sửa sang lại nhà cửa cho thông thoáng một chút rồi mở quán xôi chè bán cho bà con trong xóm. Trước mắt, tôi chỉ xin làm phiền nhà trường chừng hai, ba tháng thôi. Sau đó, làm ăn khấm khá, tôi sẽ hoàn trả lại khoản tiền mà nhà trường đã giúp mẹ con tôi!

Suy nghĩ và tấm lòng của mẹ Quới Lương khiến cô Trinh vừa cảm động lại vừa buồn cười. Cô Trinh âu yếm bóp chặt tay bà:

- Những dự định của bác theo cháu là rất hay! Nhưng bác không cần phải nghĩ đến chuyện hoàn trả các khoản tiền mà nhà trường phụ giúp cho nhà ta đâu! Chẳng ai lại làm như vậy cả!

Cuộc gặp gỡ lần thứ hai với mẹ Quới Lương càng nung nấu quyết tâm mở lớp dạy thêm của cô Trinh.

Từ khi bắt đầu dạy học đến nay, chưa bao giờ cô Trinh nghĩ đến chuyện mở lớp dạy thêm. Một phần do sức khỏe của cô không được tốt, chỉ dạy đủ chương trình chính khóa trên lớp cô đã mệt phờ người, lấy đâu ra sức mở thêm lớp. Nhưng phần khác, quan trọng hơn, cô muốn dành tất cả thời gian và sức lực để làm tròn trách nhiệm của mình. Ngoài những lúc chăm sóc con cái, trọn thời gian còn lại của buổi chiều cô dành cho việc chấm bài của học trò, bổ sung giáo án và mày mò soạn thêm những bài tập mẫu. Cô muốn trang bị đầy đủ nhất và tốt nhất cho các học trò của mình. Cô muốn các học trò của cô không cần cắp cặp đi học thêm vẫn nắm vững được kiến thức trong chương trình học, vẫn đủ sức vượt qua bất cứ một kỳ thi nghiêm ngặt nào.

Nhưng hôm nay tâm niệm đó của cô Trinh đã không còn đứng vững. Cô đang định mở lớp dạy thêm tại nhà. Tất nhiên cô sẽ không dạy nhiều, chỉ mỗi tuần hai buổi thôi. Cô chỉ cần đủ tiền để giúp đỡ mẹ Quới Lương. Cô cần giữ trọn lời hứa với bà. Cô bảo với bà nhà trường sẽ phụ giúp bà mỗi tháng hai trăm ngàn trong khi thực ra hội phụ huynh chỉ giúp được có một tháng thôi. Bác Diêu hội phó, người duy nhất có khả năng giúp mẹ con Quới Lương vượt qua cơn khốn khó này thì lại đang ở nước ngoài, ít nhất phải hai, ba tháng nữa mới về.

Trong khi chờ đợi cái quán xôi chè trong mơ ước của mẹ Quới Lương trở thành hiện thực, cô Trinh đành phải nghĩ cách kiếm tiền giúp bà. Cô buộc phải làm ngược lại với những suy nghĩ của cô trước nay. Nhưng không sao! – Cô tự trấn an – Mỗi tuần hai buổi cũng chả tốn bao nhiêu thì giờ! Nếu cần mỗi tối mình sẽ thức khuya hơn một chút để làm bù những gì không kịp làm trong ngày! Miễn sao đừng để chất lượng giảng dạy trên lớp bị ảnh hưởng là được!

Cái tin của cô Trinh mở lớp dạy thêm tại nhà lập tức lan ra toàn trường và nhanh chóng được học sinh nồng nhiệt hưởng ứng. Chúng rủ nhau ùn ùn kéo tới nhà cô ghi tên. Phải hết sức vất vả cô mới khống chế được lớp học dừng lại ở con số hai mươi lăm em. Cô phải vỗ về và xoa dịu các em không được nhận học bằng cách kể lể hoàn cảnh khó khăn, nhà cửa chật chội, nói tới nói lui cả buổi trời như vậy, học trò của cô mới thôi hờn giận và chịu lủi thủi ôm cặp ra về.

Cô Trinh nói nhà cửa chật chột không phải là nói ngoa. Cô phải bỏ ra cả ngày chủ nhật loay hoay sắp xếp đồ đạc, tủ giường dồn cả vào một góc, mới thu dọn được một khoảng trống đủ để kê năm chiếc bàn dài cũ kỹ mua rẻ từ kho dụng cụ của nhà trường.

Hai mươi lăm học sinh, cứ năm em dồn vào một bàn, như vậy là quá chật so với tỉ lệ ba em một bàn trên lớp. Nhưng cô Trinh chẳng còn cách nào khác. Thoạt đầu cô chỉ định nhận vào hai mươi em nhưng rồi nhân nhượng mãi trước những lời năn nỉ của học trò, cuối cùng lớp học tăng thêm năm em so với dự định ban đầu.

Học phí lớp dạy thêm của cô Trinh hai mươi ngàn đồng một tháng. Trừ năm em có gia cảnh khó khăn được miễn phí, mỗi tháng cô Trinh thu được bốn trăm ngàn đồng. Cô dành ra một nửa để tu sửa bàn ghế, mua phấn viết, mắc thêm bóng đèn và chi dùng lặt vặt trong nhà. Một nửa còn lại, cô bỏ trong bao thư lớn rồi hớn hở đạp xe tới nhà bà Ba cháo lòng.

Tháng đầu tiên đem số tiền do chính mình kiếm được đến cho mẹ Quới Lương, cô Trinh không khỏi bồi hồi. Cô cảm thấy những vòng bánh xe quay nhẹ hẫng dưới chân cô. Cô cảm thấy con đường dẫn đến khu xóm nghèo không còn gập ghềnh như trước. Và đến khi trao tiền tận tay mẹ Quới Lương, nhìn thấy niềm vui và mối cảm kích ánh lên từ đáy mắt bà, cô hiểu rằng những vất vả của mình trong bốn tuần lễ vừa qua, khi phải vừa dạy ở nhà vừa dạy trên trường, đã được đền bù xứng đáng và ý nghĩ đó đã đem lại cho cô một nỗi ấm áp dễ chịu.

Cô Trinh mỉm cười hỏi mẹ Quới Lương:

- Bác ra đây, Quới Lương có biết không?

- Không đâu, cô giáo! – Mẹ Quới Lương chớp chớp mắt – Cô giáo đã dặn, tôi đâu có dám cho nó biết!

Rồi bà hớn hở khoe:

- Khoảng hai, ba tuần nữa là tôi mở quán được rồi, cô giáo! Lúc đó chắc tôi khỏi phải làm phiền đến cô giáo và nhà trường nữa!

Cô Trinh cảm thấy vui lây niềm vui của mẹ Quới Lương:

- Dạ, nếu vậy cháu xin chúc mừng bác! Cháu sẽ về báo lại với ban giám hiệu và hội phụ huynh!

Tuy nói vậy, đến tháng sau cô Trinh lại tiếp tục gói tiền vào bao thư cầm tới.

Lần này, mẹ Quới Lương giãy nảy:

- Cảm ơn cô giáo nhiều! Nhưng thôi, cô giáo cầm về đi! Nhà trường giúp đỡ mẹ con tôi hai tháng ngặt nghèo vừa qua là đã quý hóa lắm rồi! Bây giờ tôi đã buôn bán được, mười ngày nay đã có đồng ra đồng vô, đâu có dám nhận tiền của nhà trường thêm nữa!

Thái độ cương quyết của người đàn bà khiến cô Trinh thoắt bối rối. Cô hạ giọng khẩn khoản:

- Bác nhận thêm lần này nữa thôi! – Rồi sợ người đàn bà nhất mực từ chối, cô làm ra vẻ nghiêm trọng – "Ở trên" đã "duyệt chi" rồi, đâu có "hồi" lại được! Nếu cầm về có khi cháu bị "kỷ luật" không chừng!

Không ngờ chuyện nhận tiền hay không nhận tiền lại sinh ra lắm thứ rắc rối như vậy, mẹ Quới Lương đành nhượng bộ. Bà giơ tay cầm lấy bao thư cô Trinh đưa, mặt nhăn nhó:

- Lần này là lần chót nghen, cô giáo!

Cô Trinh cố nén cười:

- Dạ, lần chót! Bác cứ yên tâm!

Cho đến bây giờ, mỗi khi nhớ lại vẻ mặt khó xử của mẹ Quới Lương hôm nọ, cô Trinh không khỏi mỉm cười một mình và trong lòng dậy lên bao cảm mến. Đó là một người phụ nữ số phận long đong, nghèo khó nhưng tự trọng và biết lẽ nghĩa.

Người mẹ đã như vậy thì người con không thể là đứa hư hỏng! – Cô Trinh thầm nhủ khi nhớ lại cuộc gặp gỡ với bọn Quý ròm hồi trưa trước cổng trường – Tất nhiên Quới Lương không thật hoàn toàn giống mẹ. So với người đàn bà cởi mở, hoạt bát mà cô đã gặp, Quới Lương ít tươi tắn hơn. Mặt mày nó lúc nào cũng quạu quọ, khó gần, tính tình khép kín, nhạy

cảm, giàu tự ái vì vậy dễ phản ứng gay gắt trước bất cứ một tác động nhỏ nào chung quanh.

Chính vì Quới Lương là một đứa như vậy nên rất nhiều lần cô Trinh muốn giúp đỡ nó bằng cách kêu nó vào học miễn phí tại lớp dạy thêm ở nhà nhưng cô cứ lưỡng lự. Quới Lương học môn văn tương đối yếu, nhưng nếu nó biết nó đi học thêm mà không phải đóng tiền như các bạn, chắc chắn nó sẽ không chịu. Người tự ái thường là người nhiều mặc cảm. Phải chăng vì lâm vào hoàn cảnh mồ côi cha từ bé mà Quới Lương trở thành một đứa trẻ như vậy?

Cô Trinh không trả lời được câu hỏi này. Nhưng cũng không vì vậy mà cô vội tin những suy đoán vớ vẩn của Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm.

Chương 7

Cô Trinh không tin những suy đoán của bọn trẻ. Nhưng bọn trẻ thì chẳng nghi ngờ gì về mục tiêu hành động của mình. Bọn chúng đâu có biết về những giúp đỡ lặng thầm của cô Trinh đối với mẹ con Quới Lương. Bọn chúng đâu có đọc những hồi ức đẹp đẽ vừa xảy ra trong đầu cô.

Y hẹn, đúng sáu giờ kém mười lăm, nhỏ Hạnh lọc cọc đạp xe tới nhà Quý ròm.

- Đúng giờ ghê hén!

Quý ròm vừa chạy ra cổng đón bạn vừa cất giọng trêu.

Nhỏ Hạnh bật chống xe, cười đáp:

- Hồi trưa Quý doạ ghê quá, Hạnh đâu có dám chậm trễ!

Quý ròm cũng cười:

- Vậy nếu tôi không dọa chắc bảy giờ Hạnh mới tới?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Dù Quý không dọa Hạnh cũng phải tới sớm!

Mặt Quý ròm thuỗn ra:

- Cũng phải tới sớm?

- Ừ.

- Chi vậy?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Để hỏi xem Quý đã nghĩ ra cách nào nói chuyện với Lâm chưa!

- Hạnh khỏi lo! Tôi đã nghĩ ra rồi!

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Quý nghĩ ra cách gì thế?

- Không thể nói được! – Quý ròm làm bộ bí mật – Nói trước mất hay! Cứ "đón xem hồi sau sẽ rõ"!

Đúng lúc đó, Tiểu Long xuất hiện. Nó nhìn hai bạn:

- Đi thôi chứ!

Nhỏ Hạnh định hỏi Quý ròm thêm mấy câu nhưng lời hối thúc của Tiểu Long làm nó cụt hứng, bèn tặc lưỡi quay mình bước ra cổng, bỏ mặc chiếc

xe nằm chỏng chơ giữa sân.

Nhà Lâm là tiệm tạp hóa lớn nằm ngay cổng chợ trên đường đến trường nên đứa nào cũng biết.

Lúc sắp đến chợ, Tiểu Long hồi hộp nói:

- Không biết giờ này thằng Lâm có nhà không!

Quý ròm khịt mũi:

- Chắc là có!

- Sao mày biết?

- Tao đoán vậy.

- Sao mày đoán vậy?

Những câu hỏi lẵng nhẵng và cắc cớ của Tiểu Long làm Quý ròm bực mình. Nó sầm mặt:

- "Sao, sao" cái đầu mày! Điều quan trọng là bây giờ mày và Hạnh kiếm một chỗ thật kín đáo để chui vào chứ không phải tò tò theo tao hỏi những câu ấm ớ như vậy!

Vẻ sửng cồ của thằng ròm làm Tiểu Long hết ham vặn vẹo. Nó nhìn quanh quất một hồi rồi kéo nhỏ Hạnh chạy lại nấp sau những giỏ cần xé đang chất thành từng đống cao nghễu ở kế nhà lồng chợ. Trong khi đó, Quý ròm vẫn phom phom đi thẳng.

Quý ròm đoán bừa mà trúng phóc: thằng Lâm đang ở nhà.

Đang ngồi ăn vặt trên đi-văng ngó ra, thấy Quý ròm thập thò trước cửa, Lâm không khỏi ngạc nhiên. Thằng ròm bữa nay đi đâu vậy kìa? – Nó tự hỏi rồi nó tự trả lời – Chắc là thằng ròm đi vào chợ mua gì đấy! Nhưng rồi thấy thằng ròm cứ dáo dác dòm vô, Lâm đâm chột dạ: Hay là nó định mua thứ gì trong cửa hàng của mình?

Thằng Lâm chỉ nghĩ đến đó. Nó và Quý ròm ở trên lớp không chơi với nhau, trò chuyện hầu như cũng rất ít, vì vậy nó không nghĩ là Quý ròm đi tìm nó. Và cũng vì vậy nó vô cùng sửng sốt khi nghe Quý ròm buột miệng gọi sau một hồi láo liên quan sát:

- Lâm! Mày đang làm gì thế?

Trước nay, Lâm rất không ưa những đứa như Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh. Nói chung, nó "dị ứng" với tất cả những đứa nào học giỏi. Không những

thế, nó còn không ưa những thầy cô dạy những môn nó bị điểm kém.

Thực lòng nó chẳng muốn gặp Quý ròm tí nào nhưng biết thằng ròm đã nhìn thấy mình, Lâm đành đứng dậy lững thững đi ra.

- Mày đi đâu đây? – Lâm hỏi.

Quý ròm nhe răng cười thân thiện:

- Tao đi tìm mày!

Bụng đầy thắc mắc nhưng ngoài mặt Lâm vẫn tỉnh bơ. Nó hừ mũi:

- Rồng đến nhà tôm hả?

Biết Lâm cà khịa nhưng Quý ròm phớt lờ. Nó khôi hài, cố tìm cách xua tan bầu không khí nặng nề:

- "Rồng" quái gì tao! Thằng Tiểu Long mới là "rồng"! Còn tao là "ròm"!

Quả như Quý ròm dự liệu, giọng điệu cà rỡn của nó khiến thằng Lâm toét miệng cười:

- Cỏm rỏm còm ròm hả?

- Ừ.

Quý ròm vui vẻ đáp, bụng rủa thầm "Cỏm rỏm cái đầu mày!".

Lâm hếch mắt:

- Thế mày tìm tao có việc gì?

Quý ròm "nhập đề" theo kiểu "lung khởi":

- Ngày mai có tiết toán của thầy Hiếu!

- Thì sao? – Lâm không hiểu.

- Tao cần phải giải những bài tập thầy vừa cho!

Lâm càng ngẩn tò te. Nó gãi tai:

- Thì mày về nhà ngồi giải! Sao lại đi kiếm tao?

Quý ròm nhún vai:

- Nhưng cuốn tập của tao đứa khác mượn mất rồi!

Tới đây thì Lâm mơ hồ hiểu ra. Nó gật gù:

- Và mày định tới mượn cuốn tập toán của tao?

- Không! – Quý ròm lắc đầu – Tao sẽ đòi lại đứa tao đã cho mượn!

- Tao chẳng hiểu gì cả! – Lâm bắt đầu bực mình – Vậy mày tìm tao làm chi?

Quý ròm khụt khit mũi:

- Tao không biết nhà đứa đã mượn tập của tao!

- Đứa nào vậy? – Tâm tò mò.

Quý ròm ngó lên trời:

- Thằng Quới Lương!

- Quới Lương? – Lâm không nén được một tiếng kêu kinh ngạc.

- Ừ! – Quý ròm hít vào một hơi – Tiết toán vừa rồi, nó mượn tập của tao để xem lại những bài giải kỳ trước. Thế rồi nó giữ rịt luôn cuốn tập toán của tao đến giờ, báo hại tao phải tìm nhà nó muốn chết

Đến lúc này thì Lâm đã biết Quý ròm tìm mình vì mục đích gì. Thì ra thằng ròm này muốn dò hỏi chỗ ở của Quới Lương. Nhưng tại sao Quý ròm lại tìm Quới Lương trong lúc này? – Lâm chột dạ nghĩ – Chẳng lẽ tụi bạn trong lớp đang nghi ngờ gì Quới Lương? Tất nhiên Lâm chẳng tin một mảy vào câu chuyện bịa đặt của Quý ròm. Lâm thừa biết Quới Lương chẳng phải là đứa ham học tới mức mượn tập của bạn về nhà để "nghiên cứu". Và giả như Quới Lương bỗng nhiên cao hứng đến mức đó, chắc chắn nó sẽ mượn tập của một đứa nào đó trong lớp và cái đứa nào đó dứt khoát không thể là Quý ròm.

Lâm chẳng lạ gì tính khí của Quới Lương. Một đứa tự ái đầy mình như Quới Lương chẳng bao giờ lại mở miệng mượn tập của Quý ròm về để "học hỏi". Chuyện đó hoạ may chỉ có trong mơ. Chắc chắn thằng ròm này cất công đi tìm Quới Lương vì một nguyên nhân hoàn toàn khác. Và nó định lừa mình như lừa một thằng ngốc. Làm gì có chuyện dễ dàng đó, ròm ơi! Lâm khoái trá nhủ bụng và đưa mắt nhìn kẻ đối diện, nó nặn ra một bộ mặt ngây thơ hết biết:

- Tóm lại mày muốn tao chỉ nhà thằng Quới Lương cho mày chứ gì?

Quý ròm cười nịnh nọt:

- Thì đại khái là vậy! Ngoài mày ra, trong lớp mình đâu có đứa nào biết nhà nó!

- Thế thì mày lầm rồi! – Lâm tỉnh rụi – Ngay cả tao cũng chẳng biết nhà thằng Quới Lương ở đâu!

Câu trả lời của thằng Lâm làm Quý ròm chết điếng. Nó xịu mặt:

- Đừng dóc, mày! Mày không biết nhà thằng Quới Lương ở đâu chỉ có trời mới biết!

Lâm cười hề hề:

- Mày nói đúng đấy! Mày đi mà hỏi ông trời ấy!

Sau khi buông thõng một câu đầy khiêu khích, Lâm quay mình bỏ vào nhà mặc Quý ròm đứng trơ mắt ếch giữa đường.

Phải mất đến ba, bốn phút chôn chân tại chỗ, Quý ròm mới nuốt trôi được "cục tức" đang trồi lên ngang cổ họng. Cho đến khi quay lại chỗ Tiểu Long và Nhỏ Hạnh ẩn nấp, mặt Quý ròm vẫn còn đỏ phừng phừng.

- Tốt đẹp cả chứ? – nhỏ Hạnh thì thào hỏi.

- Tốt cái khỉ mốc! – Quý ròm cau có.

- Sao thế? – Nhỏ Hạnh chưng hửng – Khi nãy Hạnh thấy Quý và Lâm đứng nói chuyện với nhau lâu lắm mà!

Quý ròm nghiến răng ken két:

- Đó là một đứa khốn khiếp!

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Sao Quý lại mắng bạn?

Quý ròm vẫn hầm hầm:

- Chẳng lẽ lại khen nó!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngắc của Tiểu Long và nhỏ Hạnh, Quý ròm cay cú thuật lại cuộc đối đáp giữa nó và "đứa khốn khiếp" kia.

Nghe xong, nhỏ Hạnh bật cười khúc khích:

- Tại Quý cả thôi! Lý do Quý nêu ra khó tin như vậy bảo sao Lâm chẳng nghi ngờ!

Tiểu Long cũng khịt mũi chen vào:

- Làm gì có chuyện thằng Quới Lương hỏi mượn tập toán của mày! Nói thế bố ai mà tin nổi!

Chưa nguôi tức vì "cú đòn" của thằng Lâm, lại bị nhỏ Hạnh và Tiểu Long thi nhau lên tiếng chê bai, Quý ròm điên tiết:

- Mày và Hạnh giỏi sao không đi gặp thằng Lâm mà kêu tao đi!

Thấy Quý ròm nổi quạu, Tiểu Long định lên tiếng phân bua nhưng vừa mở miệng nó đã vội rụt cổ hốt hoảng kêu:

- Thụp đầu xuống mau! Thằng Lâm ra kìa!

Nhỏ Hạnh và Quý ròm giật thót, vội nép sát người vào sau đống giỏ cần xé, nín thở dòm ra.

Quả nhiên, Lâm vừa bước ra khỏi nhà. Sau khi đảo mắt một vòng để xem Quý ròm có còn lẩn quất đâu đó không, nó mới yên tâm cắm cúi bước đi.

Chờ Lâm qua khỏi, Tiểu Long hạ giọng băn khoăn:

- Nó đi đây vậy kìa?

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Nếu những suy đoán của mình về chuyện mất trộm của cô Trinh không sai thì chắc chắn Lâm đang trên đường đến nhà Quới Lương!

Lần này Tiểu Long tỏ ra "thông thái" hơn thường lệ. Nó gật gù:

- Vì sự xuất hiện lúc nãy của Quý ròm chứ gì!

- Đúng vậy! – Nhỏ Hạnh liếm môi – Sự dò hỏi của Quý đã khiến Lâm lo lắng. Và nó vội tìm cách báo ngay cho Quới Lương biết để Quới Lương kịp đề phòng!

Tiểu Long tiếp tục "thông thái":

- Và bây giờ tụi mình chỉ cần lén đi theo thằng Lâm là sẽ biết được nhà Quới Lương?

- Hẳn nhiên rồi!

Quý ròm không bỏ lỡ dịp may. Nó vỗ ngực:

- Công của tao đấy! Nếu tao không cố ý làm cho thằng Lâm ngờ vực dễ gì nó chịu dẫn tụi mình đến nhà Quới Lương!

- Ôi! Hoá ra là Quý đã sắp đặt sẵn cả đấy ư? – Nhỏ Hạnh vờ kinh ngạc kêu lên.

Thoáng nghe giọng điệu giễu cợt của nhỏ Hạnh, Quý ròm biết ngay là chẳng dễ gì khoác lác được với cô bạn tinh quái này. Nó đành nhe răng cười hì hì:

- Ờ thì tôi không sắp đặt! Nhưng nếu tôi không "dũng cảm" ra mặt làm gì tụi mình có dịp may này!

Tiểu Long cầm tay Quý ròm lay lay, giọng nôn nóng:

- Mày sắp đặt hay không sắp đặt thì cũng thế thôi! Đuổi theo lẹ đi kẻo thằng Lâm mất hút rồi kìa!

Lâm đi rất nhanh. Nhoáng một cái nó đã quẹo qua hai góc phố. Đã vậy, dường như nghi hoặc điều chi, cứ chốc chốc nó lại ngoái đầu nhìn lại phía sau. Có vẻ nó không tin Quý ròm rời bỏ mục tiêu một cách dễ dàng như thế.

Bước chân thoăn thoắt và sự cảnh giác cao độ của Lâm khiến bọn Quý ròm bám theo nó một cách vất vả. Đi gần quá thì sợ nó phát hiện. Nhưng đi xa xa thì sợ bị "đứt đuôi". Vì vậy, bọn trẻ vừa dọ dẫm bước vừa thận trong giấu mình sau các cột điện và các quầy thuốc lá dọc đường trong khi vẫn không ngừng căng mắt dõi theo dáng đi lùi lũi của thằng Lâm, chẳng dám lơ là một tí ti.

Lẽo đẽo đi theo thằng Lâm một hồi, bọn Quý ròm dừng lại trước một khu lao động nhà cửa xô bồ, ngóc ngách chằng chịt.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Chắc Quới Lương ở khu này!

- Sao Hạnh biết? – Tiểu Long hỏi câu "muôn thuở".

- Hạnh đoán thế! – Nhỏ Hạnh đáp, mắt vẫn không rời chiếc áo trắng sọc đỏ của Lâm – Nhà cửa ở đây rất lộn xộn, khó tìm! Chỉ sống trong khu này, chỗ ở của Quới Lương mới "bí hiểm" đến thế!

Tiểu Long gãi đầu:

- Thế nếu …

Nhưng lần này nhỏ Hạnh không để Tiểu Long nói hết câu. Nó cuống quít kêu:

- Băng qua đường mau! Lâm biến vào hẻm rồi!

- Hẻm nào đâu?

- Đằng kia kìa.

Nhỏ Hạnh vừa chỉ tay vừa băng mình lên trước. Quý ròm và Tiểu Long cũng không chậm trễ, lật đật co giò đuổi theo.

Chương 8

Chính vì không hay biết gì về sự giúp đỡ âm thầm của cô Trinh với mẹ con Quới Lương trong thời gian qua nên Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh với khăng khăng nghi Quới Lương là thủ phạm trong vụ mất trộm ở nhà cô. Và cũng chính nhờ không biết gì về chuyện đó, bọn trẻ đã đi đúng hướng.

Bởi vì một khi cô Trinh đã quyết định giấu kín mọi chuyện thì không những bọn Quý ròm mà cả Quới Lương cũng chẳng biết mảy may về những chuyện cô làm.

Quới Lương chỉ biết mỗi một điều: Chính do môn văn của cô, nó đã bị xếp loại học sinh yếu trong học kỳ một.

Đề thi môn văn học kỳ một gồm ba phần. Phần văn: Đề nghị học sinh chép lại đúng nguyên bản của bài thơ "Muốn làm thằng Cuội" của Tản Đà. Phần ngữ pháp: Viết một đoạn văn ngắn khoảng 8 đến 12 dòng trong đó sử dụng dấu hai chấm (:) và dấu chấm lửng (…). Phần tập làm văn: Chứng minh tình yêu quê hương của các nhà thơ nhà văn trong giai đoạn đầu thế kỷ XX đến 1945 qua những bài thơ, bài văn mà học sinh đã học và đọc thêm trong sách giáo khoa.

Trong ba phần, hôm đi thi Quới Lương chỉ làm mỗi phần ngữ pháp. Nó làm đúng được hai phần ba, được 1,5 điểm. Và đó cũng là toàn bộ điểm thi môn văn của nó. Hai phần còn lại, nó chỉ nghệch ngoạc vài ba dòng, viết quấy quá cho xong.

Quới Lương học văn vốn kém nhưng điểm trung bình các bài kiểm tra của nó trong môn học này cũng không đến nỗi quá tệ. Nó đạt 4,4, cũng hơn được vài ba đứa, như thằng Lâm ngồi cạnh nó chẳng hạn. Nhưng vì điểm số đạt được trong kì thi quá thấp, điểm trung bình môn văn của nó tụt xuống chỉ còn 3,4. Và chính vì vậy mà nó bị xếp loại học sinh yếu mặc dù điểm trung bình của các môn còn lại nó đều đạt trên 5.

Chỉ chừng đó thôi cũng đủ khiến một đứa dễ bùng nổ như thằng Quới Lương nhìn cô Trinh bằng cặp mắt thiếu thiện cảm rồi. Huống gì ở đây, hai cái đề thi văn và tập làm văn mà Quới Lương "bó tay" lại chính là hai cái đề cô Trinh giảng trên lớp đúng vào tuần lễ nó nghỉ học vì mẹ ốm.

Rõ ràng đây là một sự cố ý! – Quới Lương hậm hực nghĩ – Mình biết từ lâu là cô Trinh không ưa những đứa như mình! Cô chỉ cưng những đứa học

giỏi như Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh. Còn những đứa học hành lẹt đẹt như mình, thằng Lâm, thằng Quốc Ân và nhỏ Kim Em cô đều chẳng coi ra gì. Mình không những học kém mà còn hay gây gổ trong lớp, lại thường xuyên nghỉ học, cô lại càng ghét. Nếu không thì cô đã không ra những đề thi như thế, những đề thi mà cô thừa biết là mình sẽ không làm được!

Hôm cô Trinh công bố điểm số và bảng xếp loại học sinh học kỳ một, ý nghĩ u ám đó cứ cháy phừng phực trong đầu Quới Lương làm người nó như muốn sôi lên. Và cuối cùng không chịu đựng nổi tâm trạng bức bối đó, Quới Lương ôm cặp ra về ngay khi có trống đổi giờ, bỏ luôn mấy tiết học sau.

Cho đến tận buổi chiều, Quới Lương vẫn chưa vơi ấm ức. Trong khi nó chưa biết làm gì để phát tiết cơn phẫn uất trong lòng thì Lâm lò dò dẫn xác tới.

- Hồi sáng có chuyện gì mà mày bỏ về ngang vậy? – Vừa bước vào nhà, Lâm hỏi ngay.

Quới Lương buông thõng:

- Tao chán quá!

- Chán? – Lâm nhìn bạn bằng ánh mắt tò mò – Chán chuyện gì? À, mày buồn về chuyện bị xếp loại học sinh yếu chứ gì!

Rồi không để Quới Lương kịp trả lời, nó gật gù động viên:

- Chán làm quái gì tao cũng bị xếp loại yếu mà tao có chán đâu!

Mắt Quới Lương long lên:

- Không phải tao đang chán vì chuyện đó!

- Chứ vì chuyện gì? – Lâm ngơ ngác.

Quới Lương nghiến răng:

- Chuyện cô Trinh cố tình “chơi khăm” tao!

Cặp mắt tròn xoe:

- Cô Trinh “chơi khăm” mày?

- Ừ! – Giọng Quới Lương đầy cay đắng – Cô cố tình lựa những bài tao không học để ra đề!

Rồi vẫn bằng một giọng phẫn nộ, Quới Lương hùng hồn vạch ra những “tội ác” của cô Trinh trong việc “hãm hại” học trò.

Lâm vốn chẳng ưa gì cô Trinh. Vì vậy, nghe Quới Lương công kích cô giáo, nó khoái lắm. Quới Lương nói tới đâu, nó gật đầu lia lịa tới đó:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Như vậy rõ ràng cô Trinh cố tình hạ mày sát ván!

Rồi như sực nhớ ra chuyện gì, Lâm nhíu mày lẩm bẩm:

- Hoá ra cô Trinh "thù" mày từ lâu rồi! Bây giờ tao mới hiểu!

Quới Lương chồm người tới trước:

- Mày vừa nhớ ra chuyện gì thế!

Lâm huơ tay:

- Mày có nhớ dạo trước mày nghỉ học liền tù tì cả chín, mười ngày không?

- Nhớ! – Quới Lương liếm môi – Đó là dạo mẹ tao bị cúm!

- Đúng rồi! – Lâm gật đầu – Và vì vậy mà cô Trinh kêu tao lên. Cô hỏi tao tại sao mày nghỉ học. Tao bảo tao không biết, thế là cô chửi tao te tua! Cô còn chửi cả mày nữa! Chửi nặng lắm!

Quới Lương nóng bừng mặt:

- Cô chửi sao?

Lâm hấp háy mắt:

- Cô bảo mày là đứa vô tổ chức vô kỷ luật! Cô còn bảo học hành như mày thì chẳng đáng được lên lớp! Cô doạ sẽ cho mày lưu ban!

Cặp lông mày của Quới Lương nhăn tít:

- Cô Trinh có bảo vậy thật hả?

Lâm nhún vai:

- Chứ chẳng lẽ tao bịa ra à!

Như vậy là mình đoán không sai! Cô Trinh đã "chiếu cố" đến mình từ lâu! Kỳ thi học kỳ một chỉ là dịp để cô "ra tay" thôi! Quới Lương nhủ bụng một cách hằn học, trán nó mỗi lúc một cau lại ra chiều tức tối.

Thằng Lâm tinh quái không bỏ sót bất cứ một biểu hiện nào của bạn mình. Thấy Quới Lương mặt nhăn mày nhó, nó tưởng thằng này chưa thực sự tin lời mình, bèn tặc lưỡi "đế" thêm:

- Thực ra cô Trinh chỉ quan tâm nâng đỡ những đứa nhà giàu học giỏi thôi! – Rồi sực nhớ mình cũng thuộc loại "con nhà giàu", nó liền lật đật

chữa lại – Những đứa nào chịu đóng tiền học thêm với cô đều được cô dạy bảo tận tình. Còn với mấy đứa "học chay" trên lớp như tụi mình, cô chỉ dạy qua loa, thành ra tụi mình bao giờ cũng bị điểm kém.

Lập luận của Lâm lúng túng và lỏng lẻo. Bằng chứng nó đưa ra cũng chẳng mảy may thuyết phục. Cả lớp chỉ có nó, Quới Lương và nhỏ Kim Em bị điểm kém môn văn. Những đứa khác dẫu không học thêm với cô vẫn đạt điểm cao như thường.

Nhưng đang ở trong tâm trạng bất bình, Quới Lương không đủ tỉnh táo để phân biệt đúng sai. Đầu nó lúc này đang bừng bừng. Lâm đổ thêm dầu vào lửa một hồi, Quới Lương nóng gáy:

- Tao không thể để như thế này được! Cô Trinh "trù dập" tao, tao phải tìm cách "quậy" lại cô cho bõ tức!

Nói xong, Quới Lương bỗng giật bắn người, lấm lét nhìn quanh. Nó sợ mẹ nghe thấy. Nó biết mẹ là người sống phép tắc, lễ nghĩa. Mẹ nó mà biết nó đang bàn mưu tính kế đối phó với thầy cô chắc chắn mẹ nó sẽ không tha. Nhưng may làm sao, Quới Lương đảo mắt nhìn quanh quất một hồi vẫn chẳng thấy mẹ đâu. Nhưng để đề phòng mọi bất trắc, nó cầm tay Lâm kéo ra cửa:

- Tụi mình ra ngoài này nói chuyện!

- Giờ mày tính sao? – Lâm tựa lưng vào vách, nheo mắt hỏi.

Quới Lương gằn giọng:

- Tao nhất định không để yên vụ này!

Lâm nhếch mép:

- Không để yên là sao?

Quới Lương chém tay vào không khí:

- Tao sẽ làm một cái gì đó!

Lâm tỏ vẻ phật ý trước lối ăn nói thiếu rõ ràng của bạn. Nó hừ mũi:

- Một cái gì đó là một cái gì?

Lâm hỏi dồn làm Quới Lương đâm bối rối. Thật ra cho đến lúc này ngay cả nó cũng chưa hình dung ra một cái gì đó là một cái gì. Tất nhiên nó sẽ tìm cách "trả đũa" cô Trinh. Nó đang hùng hổ lắm lắm. Nhưng "trả đũa" bằng cách nào thì nó chưa nghĩ ra. Nó không thể hành hung cô giáo của nó

như những đứa học trò du côn khác được. Mỗi khi đọc những mẩu tin loại này trên báo, bao giờ nó cũng cảm thấy ghê sợ. Nó là một đứa ưa gây gổ trong lớp. Nhưng nó chỉ gây gổ với bạn bè thôi. Còn xúc phạm đến thầy cô là điều nó không dám nghĩ tới. Đối với Quới Lương, học trò đánh thầy là một hành động đại nghịch chẳng khác nào con cái đánh lại cha mẹ, chỉ có những đứa nào bị đứt dây thần kinh mới làm những chuyện ngu ngốc như thế!

Quới Lương không đứt dây thần kinh. Vì vậy, nó cứ ấp a ấp úng trước những "phỏng vấn" tới tấp của bạn mình.

Sự lóng ngóng của Quới Lương làm Lâm sốt ruột:

- Thế nào? Mày chưa nghĩ ra cách à?

Quới Lương khịt mũi:

- Gượm đã! Đằng nào tao cũng sẽ …

Đang nói, nó bỗng reo lên:

- A, tao nghĩ ra rồi!

- Sao? Cách gì vậy? – Lâm hấp tấp hỏi, mắt nó mở căng.

Quới Lương không trả lời thẳng câu hỏi của bạn. Mà hỏi lại:

- Mày bảo cô Trinh chỉ lo dạy dỗ những đứa có tiền đi học thêm còn bỏ bê tụi mình phải không?

Lâm nuốt nước bọt:

- Thì tao đã nói rồi!

Quới Lương xoa ngực:

- Hà hà! Nếu vậy tao sẽ làm cho cô Trinh xanh mặt chơi!

- Mày định đón đường "uýnh" mấy đứa đi học thêm hả? – Lâm hồi hộp hỏi dò.

- Hừ! – Quới Lương nhún vai – Tao dại gì làm những trò đó cho công an tóm cổ!

Lâm liếm môi:

- Chứ mày định làm gì?

- Tao sẽ tìm cách đánh cắp giáo án của cô! – Quới Lương hùng hồn trình bày kế hoạch của mình, nó vừa nói vừa vung tay ra chiều khoái trá – Thế là cô Trinh hết đường dạy dỗ bọn tiểu thư công tử đó!

- Hay đấy! – Lâm gục gà gục gặc, và bất chợt nó nheo nheo mắt – Nhưng tao báo cho mày biết, tội ăn cắp còn nặng hơn tội đánh nhau đấy!

- Tao cóc sợ! – Giọng Quới Lương ung dung – Ở đây là tao lấy trộm! Lấy trộm thì chẳng ai biết!

- Tao biết!

Lâm đùa, nhưng Quới Lương vẫn giật thót:

- Mày biết thì sao?

Lâm cười hì hì:

- Thì tao sẽ đi theo phụ với mày một tay chứ sao!

Nói là làm, sáng hôm sau Lâm và Quới Lương nghỉ học. Để đánh lừa mọi người, hai đứa vẫn ôm cặp đi ra khỏi nhà, nhưng thay vì đến trường tụi nó trực chỉ đến nhà cô Trinh.

Nhà cô Trinh buổi sáng không có người. Cô đi dạy, hai đứa con đi học. Lâm liếc hai cánh cửa đóng im ỉm, giọng lo âu:

- Làm sao chui vào?

- Quành ra phía sau!

Quới Lương hạ giọng nói và sau khi đưa mắt ngó quanh một vòng, nó chắp tay sau lưng lững thững bước, ra vẻ ta đây chỉ thích dạo mát chứ chả thích đánh thó đồ đạc gì của ai.

Cửa phía sau nhà cô Trinh chỉ có một cánh. Quới Lương bảo Lâm:

- Mày đứng đây canh chừng! Hễ có gì khả nghi, mày giả bộ ho lên ba tiếng!

Nói xong, Quới Lương tiến lại chỗ cánh cửa.

Nhà cô Trinh chẳng có đồ đạc gì quý giá nên cửa nẻo không được cẩn mật lắm. Chắc cô nghĩ phải tên trộm nào xui rủi lắm mới chui nhầm vào nhà cô! Quới Lương cầm cánh cửa kéo nhẹ. Cánh cửa không bung hẳn nhưng hé ra một tí. Qua khe hở, Quới Lương nhìn rõ mồn một thanh móc nằm vắt ngang phía trong.

Chỉ trong một tích tắc, Quới Lương đã tìm được một cọng cây nhỏ. Nó tuồn cọng cây vào khe cửa, bẩy thanh móc lên.

Lúc đó, ở trên lớp, cô Trinh đang hỏi nhỏ Bội Linh có biết vì sao hôm nay Lâm và Quới Lương vắng mặt hay không.

Chương 9

Lâm và Quới Lương bày "chiến lợi phẩm" ra đầy bàn. Sau buổi sáng sớm tấp nập người ra kẻ vào, giờ này quán xôi chè của nhà Quới Lương vắng teo. Mẹ nó cũng bỏ đi đâu mất. Chắc mẹ lại chạy ra chợ! Quới Lương nhủ bụng và yên tâm chúi đầu vào mớ tập trước mặt.

Sổ sách của cô Trinh khá nhiều, đủ thứ đủ loại. Lúc nãy, khi lẻn vào nhà cô, tim Quới Lương đập thình thịch. Nó không đủ can đảm để nấn ná chọn lựa. Thấy một đống sổ sách trên bàn, nó quơ vội lấy và ba chân bốn cẳng vọt ra cửa. Mãi đến khi về tới tận nhà, nó mới bớt hồi hộp chút xíu.

- Này, này, mày xem này! – Tiếng Lâm đột ngột vang lên bên tai.

- Gì thế? – Quới Lương ngoảnh lại.

Lâm đập đập tay lên cuốn tập trước mặt:

- Sổ ghi điểm!

Quới Lương tò mò nghiêng đầu nhìn vào cuốn sổ. Đây là cuốn sổ riêng của cô Trinh dùng để cho điểm học trò các lớp cô dạy. Mỗi tháng cô lấy trung bình cộng các cột điểm trong sổ này để ghi vào cột điểm chính thức trong sổ gọi tên và ghi điểm vẫn thường được cất giữ trên văn phòng ban giám hiệu.

Quới Lương dò cột điểm có tên mình: 4, 5, 4, 7, 5 … Điểm văn hằng tháng của mình không đến nỗi nào! – Nó tặc lưỡi nghĩ – Nếu kỳ thi vừa rồi cô Trinh không cố tình "chơi khăm" mình chắc chắn mình sẽ không bị tụt xuống loại yếu!

Giọng thằng Lâm lại vang lên, lần này đầy phẫn nộ:

- Mày xem cột điểm của tao nè!

Quới Lương liếc xuống chỗ ngón tay Lâm chỉ: 4, 4, 3, 5, 2 … Nó chẳng ngạc nhiên gì về điểm số của bạn mình. Thằng Lâm là chúa lười, về nhà chẳng bao giờ rớ lấy cuốn tập. Không chỉ môn văn mà các môn học khác, Lâm ít khi đạt được điểm trên trung bình. Nhưng vì văn và toán là hai môn chính, Lâm đâm ra "ghét" cô Trinh và thầy Hiếu nhất. Cô Trinh là giáo viên chủ nhiệm, nó lại càng "ác cảm".

Quới Lương chưa kịp nói gì thì giọng Lâm đã rít lên:

- Tụi mình không chịu đi học thêm với cô, đừng hòng được cô cho điểm cao!

Quới Lương tất nhiên cũng không ưa gì cô Trinh. Nó "thù" cô về chuyện cô ra đề thi hóc búa để "hại" nó. Nó đã đánh bạo lẻn vào nhà cô đánh cắp sổ sách để "trả thù". Nhưng không vì vậy mà nó đồng tình với giọng lưỡi thù địch vô lối của bạn mình.

Khi chưa thực hiện được "trò trả đũa", đầu óc Quới Lương nóng như thiêu, Lâm nói gì nó nghe nấy. Nhưng sau khi đánh thó được sổ sách của cô Trinh rồi, nỗi phẫn nộ trong lòng Quới Lương bỗng nguội lạnh, thậm chí nó đâm ra áy náy không biết hành động của mình vừa rồi là đúng hay sai.

Vì vậy, lần này nghe Lâm lên tiếng công kích cô Trinh một cách bừa bãi, Quới Lương cảm thấy ngứa ngáy quá chừng. Nó hừ mũi:

- Học chính khóa mày còn không chịu học, nói gì đến học thêm với học thiếu!

Bị Quới Lương thình lình "kê tủ đứng" vào miệng, Lâm ngớ người ra có đến mấy giây. Mãi một lúc, nó mới chớp chớp mắt:

- Chơi trò gì "dễ xa nhau" vậy mày?

- Tao chả chơi trò gì cả! – Quới Lương nhún vai – Tao chỉ nói sự thật thôi!

Lâm nhìn vẻ mặt lì lì của Quới Lương, ngơ ngác không hiểu tại sao thằng này tự dưng "dở chứng" làm vậy. Rồi thấy Quới Lương chẳng lộ vẻ gì vui vẻ, nó khụt khịt mũi và chép miệng phân bua:

- Đâu phải tự nhiên tao không thích học bài! Những gì hay ho nhất, cô Trinh đều đem giảng cho tụi học thêm. Còn ở lớp cô dạy chán phèo, bố ai học nổi!

Quới Lương không hiểu thằng Lâm căn cứ vào đâu mà nhận xét như vậy. Nhưng nó chưa kịp hỏi lại thì tiếng mẹ nó đột ngột vang lên trước cửa:

- Ối dào, hai đứa siêng học ghê nhỉ!

Sự xuất hiện bất ngờ của mẹ Quới Lương khiến hai đứa trẻ xanh mặt. Lâm lia mắt về phía những cuốn tập đang giăng bừa bãi trên bàn và lật đật cúi đầu:

- Thưa bác, cháu về ạ!

Vẻ vội vã của Lâm khiến mẹ Quới Lương ngạc nhiên:

- Ủa, cháu không ở lại học chung với Quới Lương nữa sao?

- Dạ, tụi cháu học xong rồi ạ!

Lâm lí nhí đáp và len lét chuồn ra cửa.

Trong khi đó Quới Lương nhanh tay thu dọn mớ sổ sách trước mặt.

- Sao hôm nay con về sớm thế?

Câu hỏi thình lình của mẹ khiến Quới Lương giật thót. Nó quên bẵng sáng nay nó không đến lớp.

- Dạ, bữa nay tụi con được nghỉ hai tiết sau! – Quới Lương ấp úng, nó vừa đáp vừa lo lắng nhìn mẹ.

Nhưng đang bận bịu với hai chiếc giỏ trên tay, mẹ nó không có thì giờ phát hiện ra vẻ lúng túng của nó. Bà đi thẳng xuống bếp, giọng vui vẻ:

- Con tự giác học tập như thế là tốt lắm! Thế mới không phụ lòng các thầy cô, con ạ!

Khi nói ba chữ "các thầy cô" thực ra trong đầu óc người mẹ lúc đó chỉ thấp thoáng hình bóng của cô Trinh. Và lạ lùng thay, khi nghe ba chữ đó, người con cũng tự dưng nghĩ đến cô giáo chủ nhiệm của mình. Dĩ nhiên ý nghĩ của hai mẹ con hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khi người mẹ cảm thấy một tình cảm ấm áp dâng lên trong lòng thì người con lẩm bẩm: "Nếu mẹ biết cô Trinh đã tìm cách "hại" mình như thế nào có lẽ mẹ đã không nói những lời như thế!".

Quới Lương ngồi thần ra trước đống sổ sách. Mẹ nó sẽ còn loay hoay ở sau bếp với mớ đường, đậu, nếp kia đến trưa. Thằng oắt Hưng Vinh, em nó, thì mãi mười hai giờ mới tan trường. Quới Lương chẳng sợ ai bắt gặp nó đang ngồi với mớ sổ sách của cô giáo. Nhưng không hiểu sao nó vẫn cứ thấy lo lo.

Quới Lương không biết cô Trinh sẽ phản ứng ra sao khi trưa nay trở về nhà bỗng phát giác ra toàn bộ sổ sách của mình không cánh mà bay. Chắc là cô sẽ phát hoảng lên, mặt cô sẽ xanh như tàu lá! Thầy cô giáo không có giáo án cũng chẳng khác nào người lính không có súng, người thợ mộc không có đục, cưa … Hẳn nhiên cô sẽ chạy nhắng lên, sẽ cuống cuồng đập cửa hàng xóm, sẽ rối rít hỏi han người qua kẻ lại và cuối cùng là ngồi ôm đầu ủ rũ bên góc giường.

Những hình ảnh vừa hiện ra trong óc khiến Quới Lương cảm thấy trống ngực đập loạn. Nó đưa tay lau mồ hôi trán rồi cố ưỡn ngực hít vào một hơi dài và tìm cách tự trấn an: Tại cô cả thôi! Ai bảo cô chỉ lo o bế tụi học thêm với cô, bỏ bê những đứa nhà nghèo như mình! Đã thế, cô còn ghét mình đến mức lựa những bài cô biết chắc mình không nắm vững để ra đề thi! Cô làm thì cô chịu, còn biết trách ai!

Trong lúc thì thầm lên án cô giáo của mình, Quới Lương không biết nó đang lặp lại từng lời giọng lưỡi thù địch của thằng Lâm mà nó từng phản đối. Nhưng dù được những lý lẽ của Lâm trợ giúp, Quới Lương vẫn cứ cảm thấy lòng dạ bồn chồn, bứt rứt sao sao ấy!

Để thoát ra khỏi tâm trạng nặng nề đang đeo đẳng, Quới Lương lắc mạnh đầu và thò tay cầm từng cuốn tập lên săm soi.

Bỏ cuốn sổ ghi điểm mà nó và thằng Lâm vừa xem qua một bên, Quới Lương cầm lên mấy cuốn giáo án. Nó lật lật vài trang rồi đặt xuống, cầm lên cuốn sổ khác. Nói chung các loại sổ sách chuyên môn của cô Trinh chẳng khiến Quới Lương chú ý mấy. Sổ dự giờ, sổ kế hoạch hằng tuần, sổ công tác chủ nhiệm, sổ họp bộ môn, cuốn nào nó cũng xem qua loa vài trang rồi thờ ơ gấp lại.

Cuốn cuối cùng Quới Lương cầm lên không có nhãn ghi bên ngoài. Lật vào bên trong, ngay trang đầu tiên là sáu chữ được viết khá nắn nót: "Nhật ký giáo viên chủ nhiệm".

"Nhật ký giáo viên chủ nhiệm" là cái gì nhỉ? Quới Lương chớp chớp mắt và lật tiếp qua trang sau:

Ngày ... tháng ... năm ...

8A4, đó là một lớp học mới mẻ, một thế giới bí ẩn mà mình sắp bước vào với tư cách giáo viên chủ nhiệm. Trước khi nhận lớp, thầy hiệu phó chuyên môn đã trao cho mình một bản danh sách kéo dài đến con số 55. Cuối cùng vào ngày nhập học có 13 học sinh không đến lớp, như vậy lớp mình chỉ còn đúng 42 em. Đó là con số chính thức cho đến nay. Đó cũng là 42 khuôn mặt mà mình sẽ nhớ rất lâu ...

Hóa ra đây là những ghi chép của cô Trinh về lớp mình! Quới Lương ngạc nhiên nhủ bụng và vẻ hờ hững lập tức biến mất, nó cắm đầu vào cuốn sổ, chăm chú đọc:

Ngày ... tháng ... năm ...

Lớp học của mình thật là hỗn độn. Nó ồn ào, mất trật tự không thể tả. Mình nói rát cả cổ, hết thuyết phục đến răn đe, nhưng dường như chẳng gây một ấn tượng nào. Nhốn nháo nhất là những học sinh ngồi ở dãy bàn cuối lớp ...

Hừ, ngay từ đầu năm cô đã "lưu ý" đến mình rồi! Hèn gì! Quới Lương nghĩ thầm, vẫn không rời mắt khỏi trang giấy:

Ngày ... tháng ... năm ...

Lúc phổ biến bản chấm điểm thi đua, mình đề nghị tổ trưởng tổ một chấm tổ hai, tổ trưởng tổ hai chấm tổ ba, cứ thế đến khi vòng lại tổ một. Mình cho rằng với cách thức này, các tổ trưởng sẽ không có điều kiện thiên vị cho tổ viên trong tổ mình được. Không ngờ cách chấm điểm này lại gặp đủ thứ khó khăn rắc rối. Lớp mình tiếp tục ồn ào như một cái chợ, có vẻ như đám học trò của mình chẳng xem chuyện thi đua là việc gì nghiêm chỉnh. Tổ trưởng cắm cúi trừ điểm, tổ viên cắm cúi làm ồn, ai lo phần nấy. Mà các tổ trưởng dường như chẳng tha thiết gì đến nhiệm vụ cầm cân nảy mực của mình, thích thì chấm, không thì thôi. Tổ trưởng tổ phía trên lại không thể chấm chính xác tổ phía dưới vì sau ót không có con mắt nào. Thế là tha hồ chấm lung tung.

Hôm công bố điểm thi đua tuần đầu tiên, các tổ khiếu nại, kiện cáo lẫn nhau hăng say đến át cả giọng cô giáo của chúng. Các tổ trưởng lại không nhớ tại sao mình trừ điểm người này người nọ. Khi được hỏi thì các tổ trưởng ấp a ấp úng, nhíu mày nhăn trán cố nhớ lại lý do trừ điểm và cố nhiên là không thể nào nhớ được, cuối cùng đành bịa ra một lý do tưởng tượng nào đó để lại bắt đầu một cuộc tranh cãi mới. Trong khi đó, những "nhân vật" chuyên làm ồn và thường xuyên gây gổ trong lớp không hiểu sao lại được điểm cao chót vót ...

Đọc đến đây Quới Lương lại giật mình: Chắc là cô Trinh nói mình! Tuy nhiên nó không khỏi mỉm cười khi đọc những nhận xét nhuốm vẻ khôi hài của cô chủ nhiệm về tình trạng mất trật tự của lớp học trong những tuần đầu.

Dĩ nhiên sau đó lớp học dần dần đi vào nề nếp. Những ghi chép tiếp theo của cô Trinh đã xác nhận như vậy. Quới Lương cũng nhớ như vậy. Học sinh 8A4 sau này đã chăm ngoan hơn nhiều dưới sự dạy dỗ và uốn nắn của cô. Tất nhiên trừ một vài ngoại lệ, như mình và thằng Lâm chẳng hạn.

Ý nghĩ bất chợt đó khiến Quới Lương không buồn dò dẫm từng dòng nhật ký trên tay nữa. Nó giở thoăn thoắt, mắt lướt nhanh trên những con chữ xem có chỗ nào cô Trinh "nói xấu" nó hay không.

Đây rồi! – Bàn tay Quới Lương khựng lại và nó bật kêu khe khẽ khi nhìn thấy tên mình trên trang giấy – Biết ngay mà! Dễ gì cô Trinh chịu "bỏ qua" một "nhân vật" như mình! Đôi lông mày Quới Lương nhíu lại và những dòng chữ đầu tiên đập vào mắt càng củng cố thêm những suy đoán trong lòng nó:

Ngày ... tháng ... năm ...

Nghe Xuyến Chi báo lại, mình mới biết Quới Lương bỏ học cả tuần nay. Mình cứ tưởng Quới Lương chỉ nghỉ những tiết văn. Nghỉ học lâu như thế lại chẳng có lấy một tờ đơn xin phép của phụ huynh, lạ thật!

Quới Lương nhếch mép: Mình chuẩn bị lên "giá treo cổ" rồi đây!

Nhưng rốt cuộc chẳng có "giá treo cổ" nào cả. Càng đọc đôi mắt Quới Lương càng trố lên:

Mình hỏi cả lớp, nhưng chẳng ai biết tại sao Quới Lương nghỉ học. Em học yếu, nếu cứ bỏ bài vở như thế này, kỳ thi tới chắc chắn em sẽ gặp khó khăn. Ý nghĩ đó khiến mình cứ đâm lo. Chiều nay mình sẽ tới nhà em. Có thể em bị ốm ...

Nhưng rồi cuối cùng cô đã không tới! Lúc đó cô chỉ nghĩ thế thôi! Lúc đó cô cao hứng ...

Quới Lương không kịp nghĩ nốt những ý nghĩ trong đầu mình. Những dòng nhật ký tiếp theo đã kịp chứng minh là cô không cao hứng. Chiều hôm đó cô đã tới thật. Không những tới, cô còn gặp và trò chuyện với mẹ nó.

Mắt Quới Lương mỗi lúc một hoa lên. Những dòng chữ không ngừng nhảy múa dưới mắt nó và cứ sau mỗi điệu nhảy chúng lại hé lộ ra cho nó những bí mật mới, những bí mật mà dù giàu tưởng tượng đến mấy nó cũng không tài nào hình dung nổi. Thế ra cô không chỉ tới nhà nó một lần, mà nhiều lần. Và bất chấp tình trạng sức khỏe kém cỏi của mình, cô đã bấm bụng mở lớp dạy thêm để kiếm tiền âm thầm giúp đỡ mẹ con nó. Cô không muốn nó phải nửa chừng bỏ học và mẹ nó phải buồn lo sầu héo. Trong khi đó, nó lại hùa theo thằng Lâm nói xấu cô, nói xấu chuyện dạy thêm của cô. Tệ hại hơn nữa, nó đã "đền ơn" cô bằng cách lẻn vào nhà đánh cắp toàn bộ những sổ sách quan trọng của cô như một tên lưu manh hạng bét.

Người run rẩy, Quới Lương cố cắn chặt môi để đè nén nỗi thổn thức đang dâng lên trong lòng. Nhưng Quới Lương chỉ kềm chế được một lúc thôi. Đến khi đọc tới đoạn nhật ký sau đây thì nó òa lên khóc:

Nỗi lo ngại của mình cuối cùng đã xảy ra. Khi phòng giáo dục đề nghị các giáo viên văn lớp tám của các trường soạn đề thi học kỳ một đưa lên, mình đã bàn với cô Phương Mai và thầy Đăng Trường sẽ dựa vào chương trình học của tháng cuối cùng để ra đề, với hy vọng các em đều làm được. Không ngờ đến phút chót phòng giáo dục lại chọn đề của trường khác. Đề thi này oái oăm thay lại rơi đúng vào tuần lễ Quới Lương nghỉ học khiến mình lo đến không ngủ được. Quới Lương đang ở trong tình cảnh có thể bỏ ngang việc học bất cứ lúc nào, nếu không làm bài được, mình sợ em sẽ chán nản. Mình lại được phân công chấm bài các lớp của thầy Đăng Trường, thầy Đăng Trường chấm bài các lớp của cô Phương Mai, cô Phương Mai chấm bài học sinh các lớp của mình. Với kiểu chấm chéo này, mình có muốn nâng đỡ Quới Lương một chút cũng chẳng biết làm sao. Chỉ hy vọng Quới Lương đừng nản chí và cố gắng vươn lên trong học kỳ hai …

Tiếng nức nở của Quới Lương khiến mẹ nó hấp tấp chạy lên:

- Gì thế con?

Quới Lương nói trớ:

- Con nhức đầu quá!

Vừa đáp nó vừa ôm đầu ra vẻ đang phải chịu đựng một cơn đau khủng khiếp.

- Đau đầu thì lấy thuốc mà uống! – Mẹ nó thở phào – Con trai gì mà hở một tí lại nhè ra!

Quới Lương dĩ nhiên không phải là đứa hay nhè, nhưng nó không muốn thanh minh. Chẳng thà để mẹ nghĩ như thế còn hơn là để mẹ biết được những hành động sai trái của mình, những hành động mà nếu biết, chắc chắn mẹ sẽ không bao giờ tha thứ!

Chương 10

Sau vụ đó, Quới Lương nghỉ học mấy ngày liền. Nó sợ phải giáp mặt cô Trinh. Nó sợ phải gặp gỡ bạn bè. Dĩ nhiên đấy không phải là nỗi sợ bị mọi người phát giác ra hành vi sai quấy của mình. Cho đến lúc đó, Quới Lương vẫn chưa biết nó đã lọt vào "tầm ngắm" của Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh và ba đứa này đang bắt đầu vạch kế hoạch theo dõi nó.

Nỗi sợ của Quới Lương là nỗi sợ của kẻ trót làm điều xấu bây giờ không đủ can đảm nhìn thẳng vào mắt những người quen thân, dù điều xấu đó chẳng ai hay biết. Nói chính xác hơn, đó là sự xấu hổ cộng lẫn với nỗi ân hận dày vò.

Quả thực, Quới Lương không thể nào ngờ cô Trinh có thể sẵn sàng làm tất cả vì một đứa học trò làng nhàng, kém cỏi và hay gây mất trật tự trong lớp như mình. Hóa ra đằng sau những điểm số lạnh lùng, những lời phê nghiêm khắc trên mỗi bài làm và những câu quở trách đôi khi nặng nề trước lớp là một trái tim đầy yêu thương dành cho học trò. Tình yêu rộng lớn và lặng thầm thầy cô dành cho học trò đó, học trò ít khi nhìn thấy.

Quới Lương không những không nhìn thấy, lại còn nghi oan cho cô giáo của mình. Và đã tìm cách "trả đũa" một cách nông nổi và dại dột. Để bây giờ bứt rứt và hổ thẹn, nó không dám bén mảng đến trường. Mỗi buổi sáng, nó vẫn ôm cặp ra khỏi nhà cho mẹ khỏi nghi. Sau đó, dằn vặt và đau khổ, nó lang thang ngoài phố đến tận trưa, đầu loay hoay nghĩ cách chuộc lại lỗi lầm.

Đã mấy lần, Quới Lương định một mình lẻn vào nhà cô âm thầm đặt sổ sách mà mình đã lấy trộm vào chỗ cũ. Có lẽ đó là cách êm thấm nhất! Mừng rỡ vì bất ngờ tìm lại được sổ sách, hẳn cô Trinh sẽ chẳng bận tâm đến chuyện ai đã "đùa giỡn" với cô làm gì! Và nếu thằng Lâm không ngứa miệng nói ra, sẽ chẳng ai biết được mình là thủ phạm!

Kế hoạch độc đáo đó thoạt đầu có khiến mặt mày Quới Lương tươi lên đôi chút. Nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui, nó lại xịu ngay xuống. Không được! Mình không thể hành động lén lút và hèn nhát như vậy được! Tốt nhất là đem toàn bộ sổ sách đến trả tận tay cô Trinh, thành khẩn thú tội trước cô và xin cô tha lỗi! Có như vậy họa may tâm hồn mình mới có thể thanh thản!

Nhưng mặc dù quyết tâm như vậy, Quới Lương vẫn không đủ dũng cảm thực hiện ý định của mình. Nó cứ lừng khà lừng khừng, dùng dằng dục dặc. Nhiều lần đã bỏ sổ sách của cô vô cặp và xách ra tới cửa rồi, nó bỗng đâm ra hoang mang lo lắng vu vơ, cuối cùng lại tiu nghỉu quay vào.

Cho đến chiều ngày thứ tư, tức là cái buổi chiều Quý ròm đột nhiên xuất hiện trước cửa tiệm tạp hóa của thằng Lâm, thì Quới Lương biết mình không thể trì hoãn hơn được nữa. Nó biết nếu nó cứ nấn ná, chắc chắn cô Trinh sẽ bắt tay vào soạn lại sổ sách mới và nếu điều đó xảy ra, sự thú tội muộn màng của nó sẽ giảm đi rất nhiều ý nghĩa. Vì vậy sau một hồi nhắm nghiền mắt và áp tay lên ngực để trấn tĩnh, Quới Lương đứng vụt dậy, khoác chiếc túi đã bỏ sẵn sổ sách của cô Trinh lên vai và tiến ra cửa bằng những bước chân hăm hở, dứt khoát.

Khi quẹo qua khúc ngoặt thứ ba thì Quới Lương nhìn thấy Lâm. Nó chưa kịp tránh mặt, Lâm đã oang oang:

- Quới Lương! Mày định đi đâu đấy?

Chẳng biết làm sao, Quới Lương đành dừng bước. Đợi Lâm đến gần, nó khịt mũi hỏi lại:

- Thế còn mày? Mày đi đâu đây?

Lâm cười hề hề:

- Tao đi tìm mày chứ đi đâu! Còn làm bộ hỏi!

Rồi không để Quới Lương hỏi tiếp, nó thu ngay nụ cười và hạ giọng:

- Tao tìm mày để báo một tin quan trọng!

- Gì thế? – Giọng Quới Lương hờ hững.

Lâm nuốt nước bọt:

- Có người đang theo dõi mày.

Quới Lương nheo mắt:

- Công an hả?

- Tao không đùa đâu! – Lâm nhăn mặt – Khi nãy thằng Quý ròm đến tìm tao để hỏi địa chỉ của mày!

- Kệ nó!

Quới Lương nhún vai và thản nhiên cất bước.

Thái độ thờ ơ của Quới Lương khiến Lâm há hốc miệng. Nó thò tay níu tay bạn:

- Gượm đã!

- Gì? – Quới Lương vẫn cộc lốc.

- Mày không sợ sao? – Lâm liếm môi – Tụi nó đang nghi mày!

- Không! – Giọng Quới Lương ráo hoảnh – Bây giờ thì tao không sợ gì cả!

Lâm không biết đã có nhiều thay đổi trong con người của Quới Lương. Thằng Quới Lương bây giờ không còn là thằng Quới Lương lúc trước. Vì vậy, nó giương mắt ếch:

- Mày trở nên bất cần từ bao giờ thế?

- Mày không cần biết!

Quới Lương lạnh lùng đáp và dợm chân định bước.

Đoán bạn mình đang buồn bực điều chi, Lâm nhanh chóng nghĩ kế. Quới Lương không buồn quan tâm đến Quý ròm nhưng chắc chắn nó quan tâm đến cô Trinh! Nghĩ vậy, Lâm nói:

- Từ hôm mày nghỉ học đến nay, cô Trinh dò hỏi quá trời!

Quả nhiên, Quới Lương bị câu nói của Lâm thu hút ngay. Nó dừng chân lại:

- Cô dò hỏi sao?

Lâm tặc lưỡi:

- Cô hỏi có em nào trong lớp nhặt được sổ sách cô đánh rơi không?

- Cô không bảo là cô bị mất trộm ư? – Quới Lương ngạc nhiên.

- Không! Cô chẳng nói gì về chuyện đó cả!

Như vậy là cô không muốn các học trò của mình nghi ngờ lẫn nhau! – Quới Lương bùi ngùi nghĩ – Cô muốn bảo vệ học trò của mình ngay cả khi học trò cố tình "chơi khăm" cô!

Lâm không đọc được những ý nghĩ trong đầu Quới Lương. Thấy thằng này gục đầu tự lự, nó lại hiểu theo cách của nó, bèn gật gù:

- Tao thấy cô Trinh chả coi chuyện mất trộm vừa rồi ra cái quái gì cả! Thậm chí cô chẳng buồn nhắc đến! Đòn "trả đũa" của mày xem như không tác dụng!

Quới Lương ngẩng đầu lên:

- Thế bây giờ phải làm sao?

Nó hỏi mà răng nghiến lại. Lâm nhìn thấy cái nghiến răng của bạn, nghĩ "Chắc nó "thù" cô Trinh lắm lắm!" và hí hửng đáp:

- Phải nghĩ ra cách "trả đũa" khác!

- Tao đã nghĩ ra cách rồi!

Quới Lương vừa nói vừa nhích chân bước tới.

- Cách gì vậy? – Lâm tò mò hỏi.

- Cách này nè!

Cùng lúc, trong khi Lâm chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nắm tay của Quới Lương đã tung thẳng vào ngực nó.

Cú đấm bất ngờ của Quới Lương khiến Lâm ngã chổng gọng. Nó nằm bẹp dưới đất, ngoác miệng chửi:

- Đồ khốn kiếp! Mày làm trò gì vậy?

Quới Lương không đáp, cũng không nhìn bạn. Nó lẳng lặng bỏ đi về phía đầu hẻm. Ở phía sau, tiếng thằng Lâm vẫn ông ổng đuổi theo:

- Đồ kẻ cắp! Tao sẽ kêu công an bắt mày!

Nhưng mặc cho Lâm nguyền rủa và hăm dọa, Quới Lương làm như không nghe thấy. Nó khẽ xốc chiếc túi trên vai rồi làm thinh cắm cúi đi thẳng.

Những diễn biến của cuộc gặp gỡ giữa Lâm và Quới Lương dĩ nhiên không lọt khỏi mắt của bọn Quý ròm. Bám theo Lâm tới lưng chừng hẻm, thoáng thấy Quới Lương từ trong xồng xộc đi ra, bọn Quý ròm lập tức chui ngay vào một ngách cụt bên đường, thò đầu dòm ra.

Đứng từ xa nên ba đứa không nghe rõ cuộc đối đáp giữa Lâm và Quới Lương. Tuy vậy, chúng vẫn nhận ra vẻ thờ ơ của Quới Lương đối với Lâm. Quới Lương có vẻ đang nôn nóng đi đâu đó và rõ ràng nó không muốn tiếp chuyện với thằng bạn chí thiết của mình.

- Lạ thật! – Tiểu Long quẹt mũi nhận xét – Trước nay hai đứa này gặp nhau bao giờ cũng như cá gặp nước, sao bữa nay trông có vẻ khang khác!

Quý ròm cũng gật gù:

- Hình như hai đứa đang lục hặc nhau chuyện gì!

Quý ròm vừa nói xong, Quới Lương đã nhanh chóng chứng minh liền. Cú ra đòn bất thần của nó khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh bất giác đưa mắt nhìn nhau. Cả ba cái miệng cùng sửng sốt:

- Sao vậy kìa?

Vừa thốt xong, cả ba vội ngồi thụp xuống. Từ phía trong, Quới Lương đang lầm lũi đi ra.

Cùng lúc đó, lời đe dọa đầy phẫn nộ của thằng Lâm "Đồ kẻ cắp! Tao sẽ kêu công an bắt mày!" đập vào tai ba đứa trẻ.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh:

- Thế là rõ! Quới Lương đích thị là thủ phạm không sai!

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt và biểu lộ đồng tình bằng một cái gật đầu.

Tiểu Long nhấp nhổm:

- Vậy phải bám theo nó chứ?

Quý ròm đặt tay lên vai bạn:

- Ừ, tụi mình phải đón đường nó bắt nó đem sổ sách trả lại cho cô Trinh!

Thấy Quý ròm nhanh nhẩu tán thành đề nghị của mình, Tiểu Long khoái chí nhổm người dậy, quên phắt bàn tay Quý ròm vẫn còn đặt trên vai mình. Bàn tay đó lập tức đè nó xuống:

- Đồ ngốc! Đợi cho thằng Lâm biến đi đã!

Sực nhận ra sự bộp chộp của mình, Tiểu Long ngọ ngoạy đầu cười lỏn lẻn. Và tất nhiên là nó không quên đưa tay quẹt quẹt mũi.

Thằng Lâm để cho bọn Quý ròm ngồi sốt cả ruột mới lếch thếch đi ra. Nó nhăn nhó bước, tay chốc chốc lại thò xuống xoa xoa nơi mông khiến ba kẻ đang theo dõi nó phải cố lắm mới khỏi phì cười.

Lâm vừa khuất dạng ngoài đầu hẻm, Quý ròm đã đứng vụt dậy:

- Tụi mình đi!

Không đợi giục đến lần thứ hai, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lật đật phóng ra khỏi chỗ nấp hối hả chạy theo Quý ròm.

Ra tới đường, chưa đứa nào kịp hỏi, Quý ròm đã phất tay:

- Quẹo trái!

- Quẹo trái? – Giọng Tiểu Long ngập ngừng.

- Ừ! Khi nãy tao thấy thằng Quới Lương rẽ hướng này!

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Nhỡ thằng Lâm cũng rẽ hướng này thì sao?

Lần này Quý ròm chưa kịp trả lời, nhỏ Hạnh đã mỉm cười lên tiếng:

- Yên chí! Hạnh đã nhìn thấy Lâm rẽ phải! Hơn nữa, chợ nằm bên phải, nếu Lâm rẽ trái làm sao về được nhà?

Nhỏ Hạnh giải thích mà y như chọc quê. Tiểu Long nhột nhạt quá chừng. Nó bặm môi chạy theo hai bạn, cố tưởng tượng đến bộ mặt méo xệch của Quý ròm và nhỏ Hạnh khi bất thần nhìn thấy chiếc áo trắng sọc đỏ của thằng Lâm đang nhởn nhơ phía trước.

Nhưng Tiểu Long chỉ hoài công. Hai đứa bạn nó xưa nay luôn liệu việc như thần. Đang đi, Quý ròm bỗng hô khẽ:

- Chậm lại!

Lúc này, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng vừa phát hiện ra Quới Lương đang lùi lũi rảo bước phía trước, chiếc túi trên vai không ngừng đánh qua đánh lại.

Tiểu Long đánh mắt sang bạn:

- Phải tiến lên chặn đường nó chứ?

- Từ từ đã! – Quý ròm nhún vai – Chặn đường nó thì lúc nào chặn chả được!

Tiểu Long nhăn mặt:

- Chứ không chặn thì mình làm gì?

Quý ròm khoát tay, mắt vẫn không rời mục tiêu phía trước:

- Cứ âm thầm bám theo nó! Không hiểu sao tao thấy bộ tịch của thằng Quới Lương hôm nay rất khả nghi!

- Khả nghi?

- Ừ! – Quý ròm chép miệng – Trông nó có vẻ nôn nao! Dường như nó đang có âm mưu gì!

- Hạnh cũng thấy vậy! – Nhỏ Hạnh đột ngột chen lời. Một lần nữa nó lại đồng tình với nhận xét của Quý ròm.

Một khi Quý ròm và nhỏ Hạnh đều "thấy vậy", Tiểu Long biết mình khó lòng thấy khác. Và tự dưng nó cũng đâm ra nghi nghi. Ừ nhỉ, thằng Quới

Lương này hôm nay đi đâu mà bổ nháo bổ nhào thế không biết! Bỗng một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu Tiểu Long. Nó liền hớt hải kêu:

- Bỏ xừ rồi! Thằng Quới Lương đang trên đường đến nhà cô Trinh!

Tiếng kêu hốt hoảng của Tiểu Long khiến Quý ròm và nhỏ Hạnh giật bắn người. Cả hai lập tức đảo mắt nhìn quanh và khi nhận ra mình đang đứng ở đâu, đứa nào đứa nấy thoắt lộ vẻ hoang mang. Theo tình hình này, nếu Quới Lương tiếp tục đi thêm hai mươi mét rồi quẹo vào con hẻm bên trái, chắc chắn là nó đến nhà cô Trinh.

Sau một thoáng ngẩn ngơ, nhỏ Hạnh nhíu mày lẩm bẩm:

- Ừ, có thể lắm!

- Lạ thật! – Quý ròm gãi cổ – Nó đến nhà cô Trinh làm gì trong khi mấy ngày nay nó tìm đủ mọi cách để tránh mặt cô?

Nhỏ Hạnh lúc lắc mái tóc:

- Làm sao mình biết được! Nhưng cứ đợi xem Quới Lương có quẹo vào hẻm nhà cô không đã!

Quới Lương chẳng để bọn Quý ròm "đợi" lâu. Nhỏ Hạnh vừa nói xong, Tiểu Long quýnh quáng chỉ tay ra phía trước:

- Nhìn kìa!

Thoắt một cái, Tiểu Long chưa kịp buông tay xuống, Quới Lương đã biến mất vào trong hẻm.

- Quả là nó đến nhà cô Trinh thật!

Quý ròm ngỡ ngàng thốt lên và vội vã xoay mình nôn nóng đuổi theo.

Cô Trinh vô cùng ngạc nhiên khi thấy Quới Lương xuất hiện trước cửa.

- Vào đây em! – Giọng cô dịu dàng.

Quới Lương rụt rè bước vào, tay vẫn ôm khư khư chiếc túi trước ngực.

Cô Trinh chỉ chiếc ghế dài tụi học trò học thêm vẫn ngồi:

- Em ngồi đi! – Rồi thấy Quới Lương có vẻ lúng túng, cô mỉm cười thân thiện – Em đến thăm cô phải không?

Quới Lương vẫn đứng cạnh bàn, miệng khô đắng. Trên đường đến đây nó hăm hở bao nhiêu thì khi đứng trước mặt cô giáo nó đâm luống cuống bấy nhiêu. Nghe cô hỏi, nó tự dưng bấn loạn và ngớ ngẩn đáp:

- Dạ, không ạ!

Cô Trinh cố nén cười:

- Thế em đến tìm cô có chuyện gì không?

Cho đến lúc đó, cô vẫn chưa hiểu điều gì đã thúc đẩy Quới Lương đến tìm cô. Hay là mẹ Quới Lương đã nói tất cả mọi chuyện với con mình? Ý nghĩ đó khiến cô đột nhiên lo lắng. Đến khi Quới Lương ấp úng nói "Em đem những cái này đến trả cho cô!" và ngập ngừng cho tay vào túi xách thì cô tin rằng mình đã đoán không sai: Rõ ràng Quới Lương không muốn nhận bất cứ một khoản tiền giúp đỡ nào!

Cô Trinh nghe tim mình đập thình thịch. Nhưng khi Quới Lương rút tay ra thì nỗi lo âu của cô lập tức biến thành sửng sốt. Trước mặt cô không phải tiền mà là những sổ sách quen thuộc đã bị mất trộm trước đây.

- Thế ra …

Cô chỉ thốt hai tiếng rồi ngưng bặt, mặt ngẩn ra.

- Thưa cô, chính em … – Giọng Quới Lương sụt sịt, phải thu hết can đảm nó mới có thể nói tiếp – Chính em đã lấy cắp sổ sách của cô!

Cô Trinh nhắm mắt lại cho nỗi bàng hoàng qua đi. Khi mở mắt ra, cô nhìn thấy những giọt lệ lăn tròn trên gò má đứa học trò trước mặt. Cô nói:

- Cô cảm ơn em! Cảm ơn em vì em đã quay lại!

Giọng Quới Lương nghẹn ngào:

- Em đã có lỗi với cô!

Cô Trinh nhìn ra cửa, cô không biết bọn Quý ròm đang nấp bên ngoài, và nói:

- Ai lại chẳng một lần phạm lỗi! Điều quan trọng là biết sửa chữa lỗi lầm!

Sự bao dung của cô giáo càng khiến Quới Lương thêm xót xa. Nó thút thít:

- Thưa cô, em xứng đáng nhận hình phạt …

- Phạt ư! – Cô Trinh mỉm cười đặt tay lên vai đứa học trò nhỏ – Được rồi, cô sẽ phạt em! Bắt đầu từ tuần sau cô phạt em bằng cách bắt em mỗi tuần hai buổi ôm tập đến học thêm với cô, em chịu không?

Hai đứa con nhỏ của cô Trinh ngồi học bài đằng góc nhà nãy giờ vẫn tò mò lấm lét liếc về phía mẹ. Quới Lương nhìn thấy hai đứa bé ngay từ khi

mới bước vào nhà nhưng lúc này nó chẳng màng xấu hổ. Hai tay run run cầm lấy tay cô giáo, nó mặc cho tiếng khóc vỡ òa và nức nở kêu lên:

- Cô!

Quới Lương chỉ đủ sức thốt lên một tiếng. Một tiếng thôi. Tiếng "cô" bình thường ngày ngày vẫn gọi nhưng chưa bao giờ nó hiểu nghĩa là chi …

Ở bên ngoài, Tiểu Long mừng rỡ huých vai Quý ròm:

- Hình như thằng Quới Lương tự động đem trả sổ sách cho cô!

- Tao thấy rồi!

Tiểu Long vẫn chưa thỏa mãn. Nó lại cựa quậy:

- Thằng Quới Lương còn khóc nữa!

- Ừ.

- Sao thế hở mày?

- Ai mà biết!

Lối trả lời phát chán của Quý ròm làm Tiểu Long cụt hứng. Nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Sao thế hở Hạnh?

- Sao chuyện gì?

- Sao thằng Quới Lương tự nhiên lại tìm đến nhận lỗi với cô? Lại còn khóc nữa!

Câu hỏi của Tiểu Long khó quá xá quà xa! Có tài thánh nhỏ Hạnh mới biết điều gì đã biến đổi tâm tính thằng Quới Lương như vậy! Nó ậm à ậm ừ một hồi rồi ấp úng đáp:

- Ai mà chả vậy! Thầy cô dạy dỗ và yêu thương mình chẳng khác nào cha mẹ, nếu mình làm điều quấy thì có lúc mình cũng sẽ hối hận như Quới Lương thôi!

Khi trả lời Tiểu Long như vậy, nhỏ Hạnh nghĩ là mình nói quấy quá cho xong. Nó không biết những lời nó nói đơn giản, dễ hiểu và chính xác biết bao!

Thành phố Hồ Chí Minh 1996.

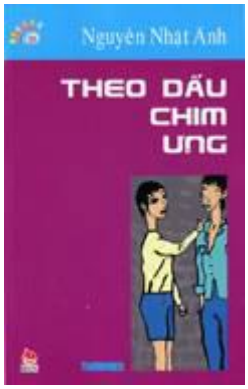
Giới thiệu tập sau

Ở Vũng Tàu về thành phố, thằng Mạnh được Quý ròm dẫn đến thăm nhỏ Hạnh. Nhìn thấy tụi thằng Tùng, Đạt, Nghị ai cũng có một chiếc cặp in hình chim ưng, Mạnh mê tít. Hôm sau nó kêu Quý ròm dẫn đi khắp thành phố lùng mua, nhưng chẳng ở đâu có. Chuyện không có gì, nhưng có "máu hình sự", Mạnh sinh nghi ...

Mời các bạn đón đọc Kính Vạn Hoa tập 11: Theo dấu chim ưng.

HẾT.

Tập 11: Theo dấu chim ưng

Đánh máy: Que100
Chính tả: aivy007

Tóm tắt nội dung

Ở Vũng Tàu về thành phố, thằng Mạnh được Quý ròm dẫn đến thăm nhỏ Hạnh. Nhìn thấy tụi thằng Tùng, Đạt, Nghị ai cũng có một chiếc cặp in hình chim ưng, Mạnh mê tít. Hôm sau nó kêu Quý ròm dẫn đi khắp thành phố lùng mua, nhưng chẳng ở đâu có. Chuyện không có gì, nhưng có "máu hình sự", Mạnh sinh nghi ...

Chương 1

Mạnh đi chuyến xe trưa, về tới thành phố lúc ba giờ chiều. Quý ròm đang làm "thí nghiệm khoa học" trong phòng, nghe tiếng ồn ào vội tông cửa chạy ra. Thấy thằng em cô cậu đang ngồi giữa nhà, bà một bên nhỏ Diệp một bên đang tíu ta tíu tít, nó mừng rỡ hét lên:

- Mạnh!

Thằng Mạnh cũng mừng rỡ không thua gì Quý ròm. Nó đứng bật dậy, mặt tươi như hoa:

- A! Anh Quý!

Quý ròm cười toe toét:

- Mày ngồi xuống đi! Tao chứ có phải thủ tướng đâu mà mày nghênh đón long trọng thế!

Mạnh cũng toét miệng cười:

- Bữa nay anh không đi học hả?

- Tao đi học buổi sáng! – Quý ròm nheo mắt – Buổi chiều tao phải ở nhà đón mày!

- Anh chỉ trêu em! – Mạnh lỏn lẻn.

Quý ròm khụt khịt mũi và đảo mắt dòm quanh:

- Mày lên đây một mình hả?

- Dạ.

- Thế cô Tư đâu?

- Mẹ em phải ở nhà trông nhà.

- A! – Quý ròm bỗng kêu – Mày trốn học đi chơi phải không?

- Đâu có! – Mạnh gãi tai – Tụi em được nghỉ!

- Xạo đi mày! Hôm nay đã đến hè đâu!

Thấy Mạnh bị ông anh mình "tra hỏi" tới tấp, nhỏ Diệp bèn đỡ lời:

- Trường anh Mạnh đang cho người ta mượn làm địa điểm tổ chức gì đấy!

Lời giải thích của nhỏ Diệp làm Quý ròm tròn mắt:

- Trời đất! Sao mày kêu thằng Mạnh bằng anh? Nó là em mày mà!

- Nhưng ảnh … lớn tuổi hơn em! – Nhỏ Diệp bối rối đáp.

Quý ròm nhún vai:

- Nó lớn tuổi hơn thì nó ráng chịu chứ! Mày là vai chị, mày phải kêu nó bằng em!

Mạnh chớp mắt:

- Em cũng bảo chỉ như vậy mà chỉ không chịu!

- Mai mốt lớn lên em sẽ đổi lại! – Nhỏ Diệp chun mũi – Còn bây giờ em vẫn thích gọi như vậy hơn!

Từ lúc Quý ròm đâm bổ ra, bà không nói một tiếng nào. Bà ngồi im lặng bên cạnh, nhường lời cho bọn trẻ và âu yếm nhìn chúng chuyện trò vui vẻ với nhau. Nhưng lúc này thì bà đứng dậy:

- Thôi đừng cãi nhau nữa! – Bà hắng giọng – Mạnh đi đường xa bụi bặm, Quý dẫn em ra đằng sau đi tắm đi!

- Cháu tự đi được mà!

Mạnh nói. Nó có vẻ phật ý vì bà xem nó như trẻ con.

Quý ròm chẳng buồn để ý đến thái độ của Mạnh. Nó đưa tay ngoắt:

- Theo tao!

Chẳng biết làm sao, Mạnh đành lẽo đẽo đi theo ông anh. Nhưng Quý ròm không dẫn Mạnh ra nhà sau mà lôi tuốt vào phòng mình.

Mạnh phát hiện ra ngay sự bất thường:

- Anh dẫn em đi đâu vậy?

Quý ròm cười khì:

- Vô phòng tao chơi!

- Bà bảo em đi tắm kia mà!

- Ối dào! Tưởng gì chứ tắm thì lúc nào tắm chả được! – Quý ròm nói, rồi nó đập đập tay lên lưng ông em – Mày vào đây, tao cho mày xem cái này hay lắm.

Bốn chữ "cái này hay lắm" như có phép màu. Mạnh quên ngay lời bà dặn, háo hức đi theo Quý ròm.

Vừa đặt chân qua cửa phòng, nó nhìn thấy ngay mớ chai lọ lỉnh kỉnh Quý ròm bày trên bàn.

- Gì vậy? Nước ngọt hả? – Mạnh liếm môi.

- Mày thích nước ngọt thì lát nữa tao mua nước ngọt đãi mày! Còn thứ này không phải!

Quý ròm cười cười, vừa nói nó vừa cầm lên một lọ thuỷ tinh trên bàn. Nó giơ chiếc lọ về phía Mạnh:

- Mày xem đây nè!

Nói xong, Quý ròm khẽ lắc cổ tay một cái. Lọ nước không màu lập tức biến thành màu xanh đậm. Còn thằng Mạnh thì lập tức biến thành thằng người gỗ Pinocchio. Mặt nó ngây ra:

- Ôi, hay quá!

- Chưa hay lắm đâu!

Quý ròm đặt lọ thuỷ tinh xuống bàn, giọng huênh hoang. Thằng Mạnh chưa kịp hiểu tại sao một trò "độc chiêu" như thế ông anh mình lại cho là chưa hay, mắt nó đã trố lên. Trước mặt nó, chiếc lọ vừa chạm xuống mặt bàn, chất lỏng màu xanh kia đã biến thành màu hồng và trong khi nó chớp mắt định thần cố nhìn cho kĩ thì cái màu hồng nọ đột ngột biến mất. Chất lỏng trong lọ trở thành không màu sắc như cũ.

Trò ảo thuật của Quý ròm khiến Mạnh mê tít. Nó hít hà luôn miệng:

- Hay quá! Hay quá! Anh cho em làm thử một cái coi nào!

Quý ròm nhún vai:

- Mày làm không được đâu!

- Sao lại không được! – Mạnh ngạc nhiên – Thì cầm chiếc lọ lên lắc lắc như anh chứ khó gì đâu!

- Đâu phải ai cũng lắc được! – Quý ròm nheo mắt – Mày không biết cách lắc, lọ sẽ nổ!

- Nổ?

- Ừ! – Quý ròm gật đầu – Nó nổ y như tạc đạn vậy! Và trần nhà sẽ sập xuống đè tao với mày … bẹp dúm!

Mạnh cười, bán tín bán nghi:

- Anh chỉ doạ em!

- Mày không tin thì cứ làm thử đi! Tao đi tìm chỗ nấp đây!

Quý ròm vừa nói vừa bỏ đi về phía góc nhà. Sự hăm he của Quý ròm khiến Mạnh lưỡng lự. Nó đứng đực giữa nhà và đưa mắt nhìn chiếc lọ trên bàn với vẻ cảnh giác. Cuối cùng không nén nổi tính hiếu kì, nó rụt rè đưa tay cầm lấy chiếc lọ.

Thoạt đầu Mạnh còn sợ sệt giữ chiếc lọ xa xa. Nhưng rồi thấy nó chẳng có vẻ gì muốn phát nổ như ông anh mình "quảng cáo", Mạnh thận trọng kéo chiếc lọ lại gần, ngoẹo đầu ngắm nghía. Chẳng lẽ lọ nước này lại có thể phát nổ? Và nếu nó thực sự nguy hiểm như thế ông anh mình dại gì để trong nhà? Mạnh vừa quan sát vừa nghĩ ngợi và đến khi tin chắc những lời doạ dẫm của Quý ròm chỉ là những lời nói đùa, nó bắt đầu lắc nhẹ chiếc lọ trên tay.

Mạnh lắc chừng hai, ba cái, nước trong lọ đã biến thành màu xanh, hệt như cuộc "biểu diễn" của Quý ròm lúc nãy.

- Thấy chưa! Nước đổi màu rồi đây nè! – Mạnh hớn hở reo lên – Vậy mà anh bảo là sẽ nổ sập nhà! Anh chỉ …

Một tiếng "bùm" phát ra dữ dội cắt đứt ngang lời Mạnh. Kèm theo tiếng nổ điếc tai là những tiếng lắc cắc, leng keng, loảng xoảng thi nhau dội xuống từ trên trần nhà. Mạnh hồn vía lên mây. Nó ôm lấy đầu, rú lên:

- Ối, chết em!

Thấy thằng em bướng bỉnh của mình mặt cắt không còn hột máu, Quý ròm khoái chí:

- Nằm xuống! Cái trần nhà sắp rơi trúng đầu mày rồi kìa!

Chợt nhác thấy chiếc lọ thuỷ tinh vẫn còn khư khư trong tay Mạnh, Quý ròm biến sắc, hốt hoảng kêu:

- Coi chừng vỡ lọ!

Nhưng đã muộn, Quý ròm vừa hù một phát, Mạnh đã cuống quýt nằm nhoài ra đất, chiếc lọ trên tay đập "bốp" xuống nền nhà vỡ tan, nước chảy lênh láng khắp nơi. Cùng lúc đó, chiếc nắp thiếc hình tròn từ trên không rơi xuống kêu xủng xoẻng và lăn quanh bốn, năm vòng trước khi lảo đảo lủi vào nằm bẹp trong góc phòng khiến Mạnh càng thêm hãi. Quý ròm nhăn như bị:

- Rõ là đồ ngốc tử! Có mỗi chiếc lọ trên tay mà cũng không biết giữ cho chắc!

Quý ròm có nói cũng chỉ để mình nghe. Lúc này, thằng Mạnh chẳng còn tâm trí đâu để nghe những lời càu nhàu của ông anh. Ba hồn chín vía còn ở tận đâu đâu, nó dán chặt người xuống đất, mặt úp lên nền gạch bông mát lạnh, nín thở chờ tai hoạ giáng xuống đầu.

Nhưng rồi chờ hoài, chờ hoài mà thấy trên lưng vẫn nhẹ hẫng, những tiếng động đinh tai nhức óc vừa rồi cũng im bặt, Mạnh dần dần hoàn hồn và thận trọng nghiêng đầu qua một bên. Đập vào mắt nó là hai cái chân gầy khẳng gầy kheo của Quý ròm. Một trong hai cái que tăm đó gại gại vào vai nó:

- Còn nghiêng nghiêng ngó ngó gì nữa! Ngồi lên đi!

Mạnh yên tâm lồm cồm ngồi dậy, và việc đầu tiên của nó là ngước nhìn lên trần nhà. Đến khi thấy cái trần nhà vẫn còn nằm yên trên cao, không hề sứt mẻ một tí ti, Mạnh mới thở phào và đưa tay xoa ngực:

- Thế ra nó không sập!

Quý ròm tủm tỉm:

- Mày bảo cái gì sập?

- Thì cái trần nhà ấy! – Mạnh gãi đầu – Anh chả bảo khi chiếc lọ phát nổ thì cái trần nhà sẽ sập xuống và đè mình bẹp dúm là gì!

- Nhưng chiếc lọ trên tay mày có phát nổ đâu! – Quý ròm nheo nheo mắt – Chỉ khi mày cuống cuồng bò toài ra đất, mày mới làm vỡ chiếc lọ thôi!

Câu nói của Quý ròm rõ ràng ngụ ý chế giễu. Nhưng Mạnh chả có thì giờ để xấu hổ. Nó vùng lên ngơ ngác:

- Ôi, đúng rồi! Như vậy tiếng nổ vừa rồi không phải do chiếc lọ! Nhưng nếu thế thì …

- Mày lại đây!

Quý ròm vẫy tay, không để Mạnh nói hết câu. Nó dẫn ông em lại chỗ góc phòng và chỉ tay vào chiếc thùng thiếc đặt trên ghế:

- Mày thấy cái gì đây không?

Mạnh tò mò nhìn chiếc thùng mất nắp, liếm môi nói:

- Thấy! Chiếc thùng thiếc!

Quý ròm hất đầu:

- Vừa rồi chính nó phát nổ đấy!

Mạnh lộ vẻ nghi hoặc. Nó lại cúi đầu ngắm nghía chiếc thùng. Đây là chiếc thùng loại năm lít, bốn bên có xoi thành nhiều lỗ nhỏ. Bên trong chẳng có gì đặc biệt ngoài một cây đèn cầy và một chiếc phễu nhỏ gắn sát đáy thùng.

Săm soi một hồi, Mạnh quay sang Quý ròm ngập ngừng hỏi:

- Chiếc thùng nhỏ xíu này mà có thể phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa như vừa rồi được sao?

- Mày đừng có coi thường nó! – Quý ròm chỉ tay vào chiếc phễu – Chỉ cần bỏ một nhúm bột lycopodium hoặc bột mì hay bột bắp khô vào đây là nó đủ sức thổi tung mọi thứ lên trời!

Rồi liếc bộ mặt đang thuỗn ra của ông em, Quý ròm tặc lưỡi nói tiếp:

- Nếu tao dùng chiếc thùng loại 20 lít và đừng xoi các lỗ nhỏ chung quanh thùng để giảm sức ép, nó có thể làm nổ sập cả thành phố ấy chứ!

Chỗ này Quý ròm ba hoa hơi quá trớn. Thằng Mạnh dù không rành về "khoa học kĩ thuật" như ông anh của mình nhưng nó cũng thừa biết sức ép của vụ nổ chỉ đủ sức tung chiếc nắp lên trần nhà như nó vừa chứng kiến. Nếu chiếc thùng có nắp lớn gấp mười lần hơn như thế cũng không tài nào làm sập được một toà nhà, huống chi là cả một thành phố mênh mông. Nhưng Mạnh không buồn cãi lại Quý ròm. Đầu óc nó đang thắc mắc chuyện khác:

- Nhưng tại sao khi nãy chiếc thùng lại thình lình phát nổ? Chẳng lẽ nó muốn nổ lúc nào thì nổ hay sao?

- Thình lình sao được mà thình lình! – Quý ròm nhếch mép, và khom người moi lên chiếc ống cao su đính lủng lẳng dưới đáy thùng, nó hấp háy mắt giải thích – Đoạn cao su này được gắn với chiếc phễu. Lúc nãy, khi mày bắt đầu lắc chiếc lọ thì tao ngồi thụp xuống và len lén thổi vào chiếc ống này. Thế là "bùm" và lập tức có đứa són ra quần …

Quý ròm chưa nói dứt câu đã la lên oai oái. Thằng Mạnh nhảy xổ vào và vừa thu nắm tay đấm thùm thụp lên tấm lưng còm nhom của ông anh, nó vừa ngoác miệng hét tướng:

- Anh này nè! Anh "chơi ác" làm em sém tí nữa đứng tim nè!

Quý ròm loi choi nhảy tránh và nhe răng cười:

- Mày mới là đứa "chơi ác"! Tao giỡn với mày có chút xíu mà mày lại đi đập vỡ mất chiếc lọ bảo bối của tao!

- Tại anh chứ bộ!

Quý ròm đang định trêu ông em thêm mấy câu nữa thì bà và nhỏ Diệp đã hiện ra ở cửa phòng.

- Cái gì đùng đoàng trong này thế? – Bà nghiêm giọng hỏi.

- Dạ có gì đâu ạ! – Quý ròm gãi gáy – Chắc là ai đốt pháo ở ngoài đường!

Bà chưa kịp lên tiếng thì nhỏ Diệp đã láu lỉnh quệt hai ngón tay lên má:

- Lêu lêu! Nói dối mà cũng không biết cách! Chẳng lẽ anh quên là Nhà nước đã cấm đốt pháo mấy năm nay rồi hay sao?

Bộ tịch nhơn nhơn của nhỏ Diệp làm Quý ròm muốn lộn ruột. Nhưng biết mình bị hớ, Quý ròm đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nó cười lấp liếm:

- Ờ há! Thế mà tự dưng tao lại quên bẵng đi mất!

- Cháu còn quên nhiều thứ lắm! – Bà hừ mũi, lúc nãy bà đã nhìn thấy những mảnh chai vỡ đang tung toé trên nền nhà, vì vậy giọng bà đã nghiêm lại càng nghiêm – Cháu hứa là sẽ không bày những trò gây ra tiếng nổ, thế mà hôm nay suýt chút nữa cháu đã làm sập nhà! Cứ kiểu này thì bà phải méc lại với ba cháu thôi!

Câu nói cuối cùng của bà rõ là có ý hăm doạ. Quý ròm xanh mặt:

- Đừng, bà ơi! Bà đừng méc với ba cháu! Cháu có cố ý gây ra tiếng nổ đâu!

Nhỏ Diệp vọt miệng:

- Không cố ý nhưng mà cố tình!

Cái trò "thọc gậy bánh xe" của nhỏ em tinh quái khiến Quý ròm tức muốn nổ đom đóm mắt. Nó nghiến răng ken két, nếu không có bà dám nó đã nhảy xổ lại "nhai xương" nhỏ Diệp rau ráu rồi. Nhưng tội cũ chưa gỡ được, Quý ròm chả dại gì gây thêm tội mới. Cố bấm bụng phớt lờ sự khiêu khích của nhỏ Diệp, nó nhìn bà phân bua:

- Cháu nói thật đấy! Cháu chẳng cố tình đâu! Tại thằng Mạnh nó bất cẩn nó làm vỡ chiếc lọ hoá chất của cháu, thế là bà nghe "bùm" một tiếng nho nhỏ thế thôi!

Quả như Quý ròm nghĩ, bà chưa nhìn thấy chiếc thùng thiếc ở góc phòng và nếu thấy có lẽ bà cũng không nghĩ tiếng nổ vừa rồi phát ra từ đó. Vì vậy, nghe Quý ròm giải thích, vẻ mặt nghiêm nghị của bà liền dãn ra mặc dù cái tiếng nổ khủng khiếp mà bà nghe thấy dứt khoát chẳng phải là "tiếng "bùm" nho nhỏ" như thằng cháu của bà mô tả. Bà chậm rãi quay sang Mạnh đang đứng khép nép kế bên:

- Anh Quý nói có đúng không hở cháu?

Biết ông anh ranh mãnh đang tìm cách đổ riệt tội trạng lên đầu mình nhưng Mạnh chẳng còn cách nào khác hơn là nhăn nhó gật đầu:

- Dạ, đúng ạ!

Thấy thằng Mạnh xuất sắc trong vai "Lê Lai cứu chúa" không thua gì nghệ sĩ cải lương hạng nhất, Quý ròm mừng rơn. Do đó khi bà hăm he trước lúc bước ra cửa:

- Nhưng bà chỉ tha cháu lần này thôi nhé! Lần sau dù là vô tình hay cố ý, bà cũng nhất định không bỏ qua đâu đấy!

Nó toét miệng cười và hớn hở đáp ngay:

- Bà cứ yên tâm! Sẽ không có lần nào nữa đâu ạ!

Chương 2

Bà và nhỏ Diệp vừa bước ra thì Tiểu Long thò đầu vào.

- A, Mạnh! Mày lên đây bao giờ thế? – Nhác thấy Mạnh, Tiểu Long ngạc nhiên reo lên.

- Ôi, anh Tiểu Long! – Mạnh cũng không ngăn được nỗi hân hoan – Em mới lên! Anh khoẻ không?

- Khoẻ! – Tiểu Long cười hỏi – Mày lên đây với ai thế?

- Em đi một mình!

- Xạo đi mày!

- Thật! Mẹ em phải ở nhà trông nhà!

Tiểu Long nheo mắt tủm tỉm:

- Thế đi một mình mày không sợ người ta bắt cóc đế tống tiền bán qua các nước khác làm nô lệ sao?

Thấy Tiểu Long lôi chuyện cũ ra trêu mình, Mạnh nhăn mặt:

- Anh học cái tật cà khịa của anh Quý từ bao giờ thế?

- Cần quái gì học! – Tiểu Long ngó Quý ròm – Tao chơi với anh Quý của mày riết đằng nào mà chả lây! Người ta bảo "gần mực thì đen" mà!

Đang nói, Tiểu Long bỗng kêu "oái" một tiếng và cúi đầu dòm xuống đất:

- Cái gì thế này?

Đến lúc đó Tiểu Long mới phát hiện ra những mảnh vỡ đang vương vãi dưới nền nhà.

Quý ròm cười hích hích:

- Người ta bảo "gần mực thì đen, gần mảnh thuỷ tinh thì tránh", ai bảo mày chỉ thuộc mỗi vế đầu!

Nhưng "đòn phản kích" của Quý ròm như gió vào nhà trống. Nó mới nói được nửa câu, Tiểu Long đã biến mất.

Mạnh ngạc nhiên đưa mắt sang ông anh:

- Anh Tiểu Long chạy đi đâu thế?

- Nó ra sau bếp.

- Ảnh ra sau bếp làm gì?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì Tiểu Long đã vụt hiện ra. Nó bước vào phòng với cây chổi và chiếc ki nhựa trên tay. Từ hồi chơi thân với "nhà ảo thuật" Quý ròm, nó đã quá quen với chuyện dọn dẹp, thu gom những mảnh lọ vỡ.

Mạnh đưa tay về phía Tiểu Long:

- Anh đưa chiếc ki đây em cầm giùm cho!

- Khỏi! – Quý ròm phẩy tay – Tốt nhất là mày cũng nên chạy ra sau bếp đi!

Mạnh giương mắt ếch:

- Chi vậy?

- Thì đi tắm chứ chi! Khi nãy bà chẳng bảo tao dẫn mày đi tắm là gì!

Tiểu Long cũng hùa vào:

- Đúng rồi đó! Mày tắm rửa sạch sẽ đi rồi tụi tao dẫn mày qua nhà chị Hạnh chơi!

Nghe nói đi thăm nhỏ Hạnh, Mạnh hăng hái ngay. Nó phóng vù ra khỏi phòng, miệng rối rít:

- Chờ em chút xíu nghe! Em tắm nhoáng một cái là xong ngay đây!

Đến khi thằng Mạnh đầu cổ gọn gàng sạch sẽ, quần áo tinh tươm bước ra thì Tiểu Long và Quý ròm đã ngồi sẵn ở phòng khách.

- Đi! – Tiểu Long đứng dậy.

- Đi bộ hả? – Mạnh hỏi.

- Ừ. Tiện thể tụi tao dẫn mày đi dạo phố luôn!

Từ nhà Quý ròm tới nhà nhỏ Hạnh chẳng gần mà cũng chẳng xa. Ba đứa thả bộ tà tà khoảng nửa tiếng đã tới cầu thang dẫn lên nhà cô bạn gái.

Cũng như Quý ròm và Tiểu Long, đôi mắt nhỏ Hạnh trố lên khi bất ngờ gặp lại Mạnh:

- Ôi, ngọn gió nào thổi em đến đây thế?

Quý ròm cười hì hì:

- Tất nhiên là gió biển Vũng Tàu rồi!

Nhỏ Hạnh chun mũi:

- Ai hỏi Quý! Vô duyên!

Vừa dẫn ba bạn vào nhà, nhỏ Hạnh vừa quay sang Mạnh:

- Mẹ em lúc này khoẻ không?

- Dạ khoẻ.

- Các căn phòng hôm trước bọn chị ở đã có khách nào tới thuê chưa?

- Có rồi. Nhưng thỉnh thoảng thôi. Chỉ những ngày cuối tuần.

Tiểu Long thình lình vọt miệng:

- Mày có gặp lại mấy anh trong nhóm Hải Âu không?

Mạnh gật đầu:

- Có. Em đến chơi với mấy ảnh hoài.

Nhỏ Hạnh cười:

- Em tới "lâu đài ma" trong rừng thông đó ư?

Mắt thằng Mạnh vụt long lanh:

- Bây giờ ngôi nhà đó chả có vẻ gì là "lâu đài ma" cả! Mấy ảnh sửa sang lại đẹp lắm! Hôm nào mấy anh chị có dịp xuống chơi thì biết!

Quý ròm khịt mũi:

- Ừ hôm nào tụi tao sẽ xuống!

Mạnh khoe:

- Mấy ảnh hỏi thăm mấy anh chị hoài! Mấy ảnh còn bảo khi nào mấy anh chị xuống Vũng Tàu, mấy ảnh sẽ dành cho anh chị một trò chơi vô cùng hấp dẫn. Hấp dẫn hơn nhiều so với trò truy lùng chiếc cúp bạc kì trước!

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc, nó vô tình nhắc lại lời nói của Quý ròm:

- Được rồi! Sắp tới bọn chị sẽ xuống!

Câu chuyện bị cắt đứt với những bóng người lố nhố trước cửa. Đó là thằng Tùng đi học thêm lớp buổi chiều về. Nó dẫn theo cả thằng Đạt và thằng Nghị. Sau "sự kiện" Tai To, ba đứa này tự dưng đâm ra chơi thân với nhau.

Nhỏ Hạnh chạy ra mở cửa cho bọn nhóc. Rồi nó chỉ từng đứa đang lần lượt đi vào, giới thiệu với Mạnh:

- Đây là Tùng, đây là Nghị, đây là Đạt! Tùng là em chị. Còn Đạt và Nghị là bạn cùng lớp với Tùng!

Ba ông nhóc lễ phép cúi chào các ông anh bà chị. Mạnh gật đầu đáp lễ lại từng đứa nhưng mắt nó lại nhìn chằm chặp vào những chiếc cặp sách trên tay bọn nhóc. Bọn học trò ở thành phố lớn đi học có khác! – Mạnh thầm nhủ – Cặp sách của đứa nào trông cũng thật "oách"! Nhưng cái khiến Mạnh mê tơi là cặp sách nào cũng có hình một con chim ưng xoè cánh thêu ở góc, trông vô cùng sống động. Ngày mai mình sẽ kêu anh Quý chở đi mua một chiếc cặp giống hệt như vậy mới được. Tụi bạn trong lớp thấy mình ôm chiếc cặp này cứ gọi là lé mắt! Từ lúc đó, ý nghĩ về chiếc cặp sách có thêu hình chim ưng cứ bám riết lấy đầu Mạnh khiến nó chẳng còn tâm trí đâu để ý đến câu chuyện của bọn Quý ròm nữa.

Sáng hôm sau, mọi người đi làm đi học cả, chỉ có Mạnh và bà ở nhà. Ngồi trò chuyện với bà một lát, Mạnh chui vào phòng Quý ròm. Nhìn đống chai lọ đủ kiểu đủ cỡ của ông anh xếp hàng trên giá, Mạnh cảm thấy ngứa ngáy quá chừng. Đã mấy lần nó định lấy đại một món xuống săm soi chơi nhưng nhớ đến "vụ nổ" kinh hồn hôm qua, nó đâm ngần ngừ và cuối cùng đành từ bỏ ý định mạo hiểm của mình.

Chẳng biết làm gì cho hết giờ, Mạnh lôi sách ra đọc. Nhưng ngăn sách của Quý ròm chỉ toàn sách khoa học, chả có cuốn trinh thám nào nên Mạnh chỉ rút ra vài cuốn, lật lật vài trang rồi lại nhét trở vô.

Rốt cuộc, suốt buổi sáng Mạnh chả có gì giải trí, cứ loay hoay đi tới đi lui trong nhà để đợi Quý ròm về. Vì vậy, vừa thấy ông anh bước chân qua khỏi cổng, nó đã mừng rỡ chạy vù ra đón.

Quý ròm vỗ lên lưng Mạnh:

- Hồi sáng đến giờ mày làm gì?

Mặt Mạnh xịu xuống:

- Em chả làm gì cả! Buồn thấy mồ!

- Thôi, được rồi! – Quý ròm an ủi – Để chiều nay tao chở mày đi chơi!

- Đi đâu? – Mạnh tò mò.

- Mày muốn đi đâu tao chở đi đó!

Mạnh gãi cổ:

- Nhưng em có biết chỗ nào đâu mà đi?

- Thiếu gì chỗ! – Quý ròm nhún vai, rồi nó xoè tay ra bấm từng ngón – Sở thú nè, hồ Kỳ Hoà nè, Đầm Sen nè, công viên Văn Thánh nè, khu du

lịch Thanh Đa nè …

Mạnh đột ngột hỏi:

- Trong mấy chỗ anh kể, có chỗ nào bán cặp sách không?

Câu hỏi đâm ngang của ông em làm Quý ròm cụt hứng. Nó thở dài ngán ngẩm:

- Tao nói chuyện đi chơi, mày lại nói chuyện đi mua đồ!

Mạnh chớp mắt:

- Thì đi mua đồ xong mình đi chơi!

Không nỡ làm phật lòng ông em từ Vũng Tàu lặn lội lên đây thăm mình, Quý ròm đành nở một nụ cười méo xẹo:

- Thôi được, lát chiều tao chở mày đi mua cặp sách trước! Sau đó mình đi chơi!

Khi tuyên bố như vậy, Quý ròm không ngờ rằng cái khoản "đi chơi" hấp dẫn kia chẳng bao giờ xảy ra.

Cái cặp sách mà thằng Mạnh định mua rốt cuộc chẳng có nơi nào bán. Suốt buổi chiều hai anh em lếch thếch đèo nhau đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, xộc vào cả các siêu thị đồ sộ, vẫn chẳng tìm thấy chiếc cặp sách nào có thêu hình chim ưng. Những người bán hàng khẳng định rằng họ chưa từng bán chiếc cặp nào như vậy.

Mệt đứ đừ vì cuộc tìm kiếm vô vọng, Quý ròm nghi ngờ ngó Mạnh:

- Hay là mày nhầm!

- Nhầm gì cơ?

- Chiếc cặp chim ưng ấy! Trên đời này làm gì có chiếc cặp như vậy!

- Có mà! Chính mắt em thấy rõ ràng!

Quý ròm trợn mắt:

- Mày nhìn thấy ở đâu?

- Ở nhà chị Hạnh ấy. – Mạnh liếm môi – Thằng Tùng và đám bạn nó đứa nào mà chả có một chiếc cặp chim ưng.

Tiết lộ của Mạnh làm Quý ròm bật ngửa. Nó đưa hai tay lên trời, thảng thốt kêu:

- Trời ơi là trời! Đất ơi là đất!

Thái độ của ông anh làm Mạnh chột dạ, nó nuốt nước bọt:

- Em nhìn thấy thật mà!

- Thì tao có bảo là mày không nhìn thấy đâu! – Giọng Quý ròm đau khổ – Nhưng nếu mày nói điều đó ngay từ đầu thì tụi mình đâu có phải chạy lòng vòng đến rã cẳng suốt cả buổi chiều như thế! Chỉ việc tới gặp thằng Tùng hỏi nó mua chiếc cặp sách ở đâu rồi nhờ nó chỉ đường cho mình tới đó là xong!

- Em đâu có ngờ chiếc cặp đó lại hiếm đến thế! – Mạnh ấp úng phân trần.

Quý ròm cười mũi:

- Chiếc cặp hiếm mà người như mày cũng hiếm! Hay ho gì chiếc cặp đó mà phải lùng sục cho mệt xác!

Miệng tuy nói vậy Quý ròm vẫn mím môi lọc cọc đạp xe chở Mạnh đi kiếm thằng Tùng.

Chương 3

Gửi xe cho bà bán thuốc lá dưới chân cầu thang, Quý ròm nắm tay Mạnh phóng vù lên những bậc cấp.

Vừa thò tay nhấn chuông, chợt nhác thấy con Tai To đứng sau cửa lưới, Quý ròm hỏi lớn:

- Tai To, chủ mày có nhà không?

Tai To lúc lắc đôi tai dài chưa kịp "trả lời" thì nhỏ Hạnh đã chạy ra.

Quý ròm kéo tay Mạnh, than thở:

- Tôi dẫn thằng Mạnh đi kiếm thằng Tùng! Tụi nó làm khổ tôi quá xá!

- Chuyện gì thế? – Nhỏ Hạnh lật đật mở cửa, ngơ ngác hỏi.

Quý ròm không trả lời thẳng câu hỏi của bạn. Mà nheo mắt hỏi lại:

- Thằng Tùng có một chiếc cặp sách phải không?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh gật đầu, vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Quý ròm lại gật gù:

- Và trên chiếc cặp sách đó có hình một con chim ưng?

Nhỏ Hạnh lại gật đầu.

- Thế đấy! – Quý ròm nhún vai – Mọi tai hoạ đều từ đấy mà ra!

Nhỏ Hạnh thót bụng lại:

- Tai hoạ gì?

Quý ròm dang hai tay:

- Suốt từ trưa đến giờ thằng Mạnh bắt tôi chở đi khắp phố đến vẹo cả lưng để tìm mua cho bằng được một chiếc cặp giống hệt như thế! Nhưng tìm muốn rớt con mắt mà chẳng được tích sự gì! Thế là đành phải mò tới đây!

Nhỏ Hạnh "xí" một tiếng:

- Có vậy mà Quý cứ nói lung tung làm Hạnh tưởng có chuyện gì ghê gớm!

Rồi quay vào nhà trong, nhỏ Hạnh hắng giọng gọi:

- Tùng ơi, Tùng!

Ở trên gác thằng Tùng "ơi" lên một tiếng và lẹ làng phóng xuống, theo sau có cả thằng Đạt.

- Chị kêu em có chuyện gì thế? – Tùng hỏi.

Nhỏ Hạnh chỉ Mạnh:

- Anh Mạnh muốn mua một chiếc cặp sách giống như chiếc cặp của em nhưng không biết người ta bán ở đâu! Em chỉ chỗ cho ảnh đi!

- Loại cặp sách đó ở đâu chẳng có! – Tùng giương mắt ngó Mạnh – Anh cứ đến các cửa hiệu bán dụng cụ học sinh ấy!

- Xạo đi mày! – Quý ròm đứng bên cạnh khịt mũi chen ngang – Tụi tao tìm muốn nổ con ngươi mà có thấy một chiếc cặp nào giống như chiếc cặp của mày đâu!

- Trời đất, em xạo mấy anh làm chi! – Tùng nhăn nhó, rồi nó chỉ tay qua thằng Đạt – Không tin anh hỏi bạn em coi!

- Khỏi hỏi! – Quý ròm lạnh lùng – Tụi tao đã hỏi những người bán hàng rồi! Họ bảo họ chưa từng thấy một chiếc cặp có thêu hình chim ưng như vậy bao giờ!

- Chiếc cặp … thêu hình chim ưng ư? – Tùng hỏi lại, giọng nó đột nhiên trở nên lúng túng.

Không để ý đến sự thay đổi trên nét mặt của Tùng, Quý ròm thản nhiên gật đầu:

- Ừ! Giống như chiếc cặp của mày ấy! Chiếc cặp của mày có thêu hình chim ưng phải không?

- Dạ!

Tùng gật đầu và khẽ đánh mắt sang Đạt.

- Thế mày mua chiếc cặp đó ở đâu? – Quý ròm lại hỏi.

Tùng ngập ngừng một lát rồi cắn môi đáp:

- Thực ra cái hình chim ưng đó không phải là hình thêu! Cái đó là hình do em dán vào!

- Dán vào ư? – Mạnh bật nói, giọng không nén vẻ sửng sốt – Sao trông giống y như thêu vào vậy?

Tùng chép miệng giải thích:

- Đó là loại hình đề-can trong giấy bọc kẹo chewing-gum! Muốn in hình vào đâu, mình đặt đề-can lên đó rồi lấy tay chà mạnh, cái hình sẽ lập tức in qua!

Quý ròm hất hàm:

- Đâu, mày đem cái cặp ra tao nhìn thử xem!

Khi Tùng đem chiếc cặp ra Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh lập tức chụm đầu ngắm nghía, thậm chí Mạnh còn lấy tay sờ tới sờ lui trên tấm hình để tin chắc rằng đó không phải là con chim ưng được thêu sẵn vào cặp.

Vừa rờ rẫm, Mạnh vừa tặc lưỡi xuýt xoa:

- Hay thật! Thế mà mình cứ tưởng!

Quý ròm không bỏ lỡ cơ hội để cà khịa thằng nhóc.

- Rõ là trông gà hoá cuốc! – Nó huých khuỷu tay vào hông Mạnh – Từ nay muốn gì mày phải nhìn trước ngó sau cẩn thận, đừng có mắt nhắm mắt mở rồi ra sức hành hạ ông anh mày như chiều nay nữa đấy!

Quý ròm làm Mạnh tẽn tò. Mạnh giả tảng bằng cách quay sang Tùng:

- Em mua những thỏi chewing-gum có hình đề-can này ở đâu thế?

- Ở cửa hiệu gần trường.

- Vậy ngày mai đi học em mua giùm anh mấy thỏi nhé?

Tùng chớp mắt:

- Anh cũng định dán hình lên cặp ư?

- Tất nhiên rồi! Chứ chẳng lẽ anh mua hình để dán lên trán?

Mạnh cười đáp, nhưng giọng khôi hài của nó chẳng làm Tùng nhếch mép tí ti, thậm chí còn khiến mặt mày thằng này lộ vẻ căng thẳng.

Trong khi Tùng đang ngần ngừ thì Đạt bỗng vọt miệng:

- Hình đề-can có nhiều loại lắm! Ngoài hình chim ưng, còn có hình sư tử chúa, hình voi bay, hình bảy chú lùn …

Đạt chưa kịp quảng cáo dứt câu, Mạnh đã nhún vai cắt ngang:

- Anh chỉ thích hình chim ưng thôi! Mấy hình kia chán bỏ xứ, chả có gì hay ho!

Vẻ cương quyết của Mạnh khiến Đạt cụt hứng nín thinh.

- Được rồi! – Cuối cùng Tùng chép miệng – Trưa mai đi học về, em sẽ đem hình đến cho anh!

Trưa hôm sau, y hẹn, vừa đi học về đến nhà, Tùng liệng đại chiếc cặp lên bàn rồi lật đật phóng xe qua nhà Quý ròm.

Mạnh đang ngồi nghịch với con búp-bê chạy pin của nhỏ Diệp trước hiên, thấy Tùng xuất hiện, liền đứng bật dậy:

- Có hình rồi hả Tùng?

Tùng xuống xe. Nó móc túi lấy ra mấy thỏi kẹo:

- Em mua cho anh bốn thỏi!

Mạnh liếm môi:

- Toàn hình chim ưng hả?

- Chỉ có hai thỏi là có hình chim ưng thôi! – Tùng ấp úng – Hai thỏi kia là hình khủng long và hình thằng người gỗ!

Mạnh ngạc nhiên:

- Em mua hình khủng long và hình thằng người gỗ làm chi! Anh dặn chỉ mua hình chim ưng thôi mà!

Tùng gãi cổ:

- Em mua phòng hờ vậy thôi! Anh thích hình nào thì dán hình đó!

Rồi nó đưa mắt nhìn quanh hỏi:

- Chiếc cặp sách của anh đâu?

- Anh chưa mua! Lát nữa anh Quý về anh sẽ nhờ ảnh chở đi mua!

- Anh không cần phải mua cặp ở đây! – Tùng bỗng nói – Những chiếc cặp như vậy ở Vũng Tàu người ta bán thiếu gì! Lại rẻ nữa!

- Sao em biết cặp ở dưới anh rẻ hơn ở trên này? – Mạnh cười hỏi.

Tùng nhún vai:

- Chuyện đó ai chẳng biết! Ở những thành phố lớn vật giá bao giờ chả đắt đỏ hơn!

Thằng Tùng nói năng hệt người lớn, cái kiểu nhún vai của nó lại càng y hệt. Con nhà báo quả có khác! Mạnh nghĩ và cố mím môi để khỏi phì cười.

- Thôi được! Nếu đúng như em nói thì anh sẽ về Vũng Tàu mua vậy!

Nghe Mạnh nói vậy, Tùng tươi tỉnh quay xe ra:

- Em về đây!

- Ừ, anh cũng vô nhà đây! Cám ơn em nhé!

Mạnh nói, nhưng thay vì vô nhà nó vẫn đứng đực tại chỗ nhìn theo Tùng bằng ánh mắt đăm chiêu.

Đến khi thằng nhóc khuất sau góc đường, Mạnh cúi xuống mân mê mấy thỏi kẹo trên tay rồi lần lượt bóc ra từng thỏi một.

Quả như Tùng nói, ở mỗi thỏi kẹo, giữa lớp giấy bọc ngoài và lớp giấy bạc bên trong là một tấm đề-can có in hình. Mạnh không quan tâm đến tấm hình khủng long và tấm thằng người gỗ. Nó cầm hai tấm đề-can có in hình chim ưng đưa lên sát mắt xoay ngang xoay dọc xem xét một hồi rồi cau mày lẩm bẩm:

- Lạ thật! Có gì bí ẩn trong những tấm hình này nhỉ?

Chương 4

-Sao, thằng Tùng đã đem mấy "con chim ưng" đến cho mày chưa?

Vừa ôm cặp bước vô nhà, nhác thấy Mạnh ngồi thừ trên chiếc xa-lông giữa phòng khách, Quý ròm hỏi ngay.

- Rồi! Nó vừa đem tới!

Mạnh vừa đáp vừa rút mấy tấm hình trong túi áo chìa ra trước mặt ông anh. Quý ròm cầm mấy tấm hình nghiêng ngó một hồi rồi trả lại:

- Hình đẹp đấy chứ?

- Thì đẹp! Nhưng … Nhưng …

Vẻ ấp úng của Mạnh khiến Quý ròm nheo mắt:

- Mày mới bị trúng gió hả?

- Đâu có! – Mạnh thật thà – Ai bảo anh vậy?

- Cần quái gì ai bảo! – Quý ròm cười láu lỉnh – Chỉ những người trúng gió méo miệng mới nói năng lắp bắp như mày vừa rồi thôi!

- Không phải em lắp bắp! – Mạnh vò đầu – Nhưng chuyện này kì lạ lắm!

- Chuyện gì vậy? – Quý ròm vội nghiêm mặt.

Mạnh tặc lưỡi:

- Hình như có cái gì đó đằng sau tấm hình chim ưng này!

- Trời đất! – Quý ròm vung tay – Đằng sau những tấm hình này là keo dán chứ có quái gì đâu mà kì lạ! Người ta phết keo khô lên đó để mình muốn dán đâu thì dán …

- Không phải em nói chuyện đó! – Mạnh nhăn mặt cắt ngang lời ông anh.

- Chứ mày muốn nói chuyện gì?

Mạnh hít vào một hơi:

- Em muốn nói là có một điều gì đó rất bí ẩn trong chuyện này!

- Rất bí ẩn? – Quý ròm thô lố mắt.

- Ừ! – Mạnh gật đầu – Em cảm thấy có một điều gì đó không bình thường …

- Tao biết rồi! – Quý ròm vọt miệng.

- Anh biết! – Tới phiên Mạnh ngạc nhiên.

- Ừ! – Quý ròm gục gặc đầu và kéo dài giọng – Cái không bình thường đó chính là cái đầu mày!

- Anh đừng có giễu cợt em! – Mạnh kêu lên – Chuyện em nghi ngờ là có thật đấy!

- Có thật cái khỉ mốc! – Quý ròm hừ mũi – Mày thì lúc nào chả nghi ngờ! Tao còn lạ gì "cái đầu hình sự" của mày!

Giọng điệu cà khịa của ông anh khiến bụng Mạnh tức sôi. Nó bứt tai:

- Nhưng lần này anh phải tin em! Em có chứng cớ đàng hoàng!

- Chứng cớ? – Quý ròm nhếch mép – Chứng cớ gì?

Mạnh hăm hở:

- Những con chim ưng đó!

- Những con chim ưng sao?

Mạnh lộ vẻ nghiêm trọng:

- Tại sao tụi thằng Tùng đứa nào cũng dán hình chim ưng lên cặp mà không dán những hình khác?

- Thế thì sao? – Quý ròm vẫn chưa hiểu ông em của mình định dẫn dắt câu chuyện đến đâu.

Mạnh gãi gáy:

- Thế thì … có nghĩa tụi nó là những thành viên của một băng đảng nào đó chứ sao!

- Trời ơi là trời! Mạnh ơi là Mạnh! – Mạnh vừa dứt câu, Quý ròm bật ngửa người ra ghế cười sằng sặc – Băng đảng nào lại khùng đến mức sử dụng toàn bọn nhóc tì hỉ mũi chưa sạch thế hở trời!

Vẻ chế nhạo của Quý ròm khiến Mạnh đỏ mặt:

- Biết đâu được! Em thấy chuyện này đáng nghi lắm!

- Đó là tại mày đọc sách trinh thám và xem phim hình sự nhiều quá nên tưởng tượng lung tung thế thôi! Nếu nhìn đâu cũng ra kẻ cướp như mày thì thành phố này có hàng đống!

Mạnh nhăn nhó:

- Em đâu có bảo tụi thằng Tùng là kẻ cướp?

Quý ròm ngồi thẳng dậy. Nó nheo mắt nhìn ông em:

- Thế mày nói cái "đảng chim ưng" này làm những trò trống gì? Trấn lột, buôn ma túy hay hoạt động gián điệp?

Câu hỏi kháy của ông anh làm Mạnh nhột nhạt quá xá. Nó khẽ cựa quậy người trên ghế và đáp bằng giọng ỉu xìu:

- Em chẳng bảo như thế! Em chỉ cảm thấy có điều gì đó không bình thường trong chuyện này thôi!

- Chả có gì là không bình thường cả! – Quý ròm nhún vai – Chuyện sưu tầm những hình ảnh ưa thích để dán lên cặp, lên áo hay lên nón là chuyện xưa như trái đất. Bất cứ ai cũng có thể dán lên người một con chim ưng như thế cả!

- Nhưng thái độ của thằng Tùng rất kì lạ! – Mạnh chép miệng, cố tìm cách trình bày những ngờ vực của mình – Nó có vẻ lo lắng khi em hỏi về tấm hình chim ưng.

Quý ròm buông thõng:

- Đó là mày tưởng thế thôi!

- Hoàn toàn không phải tưởng tượng! – Mạnh mím môi – Ngay từ khi phát hiện ra sự bối rối của nó, em đã quan sát kĩ. Khi hỏi về tấm hình chim ưng, em thấy nó và thằng Đạt lấm lét nhìn nhau như thầm trao đổi điều gì đó. Thậm chí thằng Đạt còn muốn ngăn em mua tấm hình chim ưng này. Hôm qua anh không nghe nó "quảng cáo" liên tu bất tận về các tấm hình sư tử chúa, voi bay hay bảy chú lùn gì gì đó sao?

Quý ròm thở một hơi thườn thượt:

- Tao chẳng thấy có gì đáng ngờ trong toàn bộ câu chuyện của mày cả!

Mạnh có vẻ cụt hứng trước sự hờ hững của ông anh. Đang định đứng dậy, nó sực nhớ ra một chuyện:

- Còn điều này nữa!

- Gì?

Mạnh khịt mũi:

- Trưa nay, lúc đưa mấy thỏi chewing-gum có hình chim ưng cho em, thằng Tùng đột ngột khuyên em không nên mua cặp sách ở thành phố. Nó bảo cặp ở Vũng Tàu rẻ hơn.

Quý ròm cười:

- Như vậy là nó tốt với mày quá rồi còn gì?

- Anh đừng có bỡn cợt những điều em nói! – Mạnh cau mặt, giọng nó ấm ức pha lẫn đe doạ – Rồi anh sẽ thấy chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu!

- Thế mày cho là nó phức tạp lắm hay sao? – Quý ròm có vẻ muốn trêu tức ông em đến cùng.

Đến đây thì Mạnh hết nhẫn nại nổi. Nó đứng vụt lên khỏi ghế:

- Anh cứ đợi đấy! Em sẽ chứng minh cho anh thấy những con chim ưng này đang chứa đựng những bí mật gì. Không phải tự nhiên mà tụi thằng Tùng không muốn em xuất hiện ở đây với chiếc cặp có in hình chim ưng trên tay.

Trưa đó, Mạnh ngồi vào bàn ăn với vẻ trầm ngâm. Thái độ coi thường của Quý ròm đối với những nhận xét của nó khiến bụng nó tức anh ách. Được rồi, nếu anh Quý không chịu tin mình, mình cũng chẳng cần lôi kéo ảnh vào chuyện này! Tự mình sẽ đi tìm hiểu lấy! Mạnh vừa nghĩ ngợi vừa và cơm một cách lơ là.

- Cháu làm sao thế? – Bà hỏi.

Mạnh ngơ ngác:

- Cháu có làm sao đâu ạ!

- Bà thấy cháu ăn uống uể oải làm sao ấy!

Mạnh chống chế:

- Dạ, có lẽ cháu ăn sáng trễ nên bây giờ bụng vẫn còn no.

Bụng Mạnh quả còn no thật nhưng dĩ nhiên không phải vì "ăn sáng trễ" mà vì ấm ức về sự nhạo báng của Quý ròm. Vì vậy, ăn qua loa hai chén, nó buông đũa đứng lên. Nhỏ Diệp cười nói:

- Anh Mạnh biết chiều nay mẹ làm bún nên ảnh để dành bụng!

- Con đừng nói bậy!

Mẹ sợ Mạnh mắc cỡ nên nạt nhỏ Diệp khiến nó thè lưỡi và vội vàng rụt cổ lại. Trong bàn chỉ có Quý ròm biết tại sao thằng Mạnh ăn cơm không vô nhưng nó chẳng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn theo "ông em hình sự" của mình, bụng cười thầm: Thật chưa thấy ai như thằng oắt này! Lớn lên thế nào nó cũng thi vào Đại học công an!

Mạnh không biết Quý ròm tiếp tục cười thầm nó, vẫn kiên quyết thi hành kế hoạch của mình. Đầu giờ chiều, nó mon men lại gần nhỏ Diệp:

- Chị Diệp này!

- Gì thế anh Mạnh?

- Chị có biết thằng Tùng em của chị Hạnh không?

- Biết.

Mạnh liếm môi:

- Thế chị có biết nó học trường nào không?

- Tùng học trường Hoạ Mi, chung trường với em!

Mạnh "à" một tiếng và gục gật đầu. Trường Hoạ Mi tức là trường ba nhỏ Diệp, tức cậu Hai nó dạy.

Năm ngoái, nó có đi với Quý ròm đến đó một lần. Nhỏ Diệp lộ vẻ ngạc nhiên trước sự dò hỏi của Mạnh:

- Anh hỏi trường của Tùng làm gì thế?

- Hỏi chơi vậy thôi!

Mạnh chối quanh, rồi sau một thoáng phân vân, nó lại "hỏi chơi" tiếp:

- Thế chị có hay gặp thằng Tùng ở trên trường không?

- Thỉnh thoảng thôi!

- Thỉnh thoảng thôi à!

- Ừ! Nó là con trai, em là con gái, lên trường đâu có chơi chung với nhau. Nó lại học lớp bốn, còn em học lớp năm.

Mạnh nuốt nước bọt:

- Nhưng chị có nhìn thấy chiếc cặp đi học của thằng Tùng chứ?

- Chiếc cặp đi học ư? – Nhỏ Diệp tròn xoe mắt – Em chả nhớ nữa. Nhưng tất nhiên là mỗi đứa học sinh đều có một chiếc cặp.

Mạnh lại gục gà gục gặc. Nó làm bộ thế thôi chứ bụng đã nản lắm. Cuộc điều tra đầu tiên trong kế hoạch của nó xem ra chẳng ăn thua gì. Hỏi gì, nhỏ Diệp cũng ngơ ngơ ngác ngác, đúng là bọn con gái!

- Nhưng anh hỏi chiếc cặp của Tùng để làm gì? – Tới phiên nhỏ Diệp hỏi lại.

- Em muốn mua một chiếc cặp như thế! – Mạnh thản nhiên – Chiếc cặp đẹp ghê là!

- Tưởng gì! – Nhỏ Diệp thở phào – Anh muốn mua thì chiều nay em dẫn anh đi mua. Những chiếc cặp như thế người ta bán thiếu gì!

Mạnh giả bộ ngây thơ:

- Nhưng phải là chiếc cặp có thêu hình chim ưng như của thằng Tùng cơ!

- Thêu hình chim ưng ư? – Nhỏ Diệp ngẩn người ra – Thêu ở đâu?

- Thì thêu ngay trên cặp chứ đâu! – Mạnh vò đầu – Chẳng lẽ chị không nhìn thấy tấm hình đó bao giờ sao?

- Em không để ý! – Nhỏ Diệp hồn nhiên – Nhưng nếu thằng Tùng mua được một chiếc cặp có hình chim ưng thì mình cũng có thể mua được một chiếc cặp như thế.

Rồi nó gật đầu sốt sắng:

- Được rồi, lát chiều em sẽ dẫn anh đi lùng. Em nghĩ thế nào mình cũng mua được.

Sự nhiệt tình của nhỏ Diệp làm Mạnh dở khóc dở cười. Nó quay mặt đi chỗ khác, miệng méo xẹo:

- Thôi để hôm khác đi! Đâu cần phải mua gấp như vậy!

Chương 5

Lẩn quẩn trước cổng trường Hoạ Mi gần cả tiếng đồng hồ, Mạnh đã bắt đầu sốt ruột. Cứ chốc chốc nó lại rảo ngang qua quán chè trước cổng, bồn chồn liếc mắt vào chiếc đồng hồ treo sát vách tường phía trong.

Kim đồng hồ nhích từng bước chậm chạp khiến Mạnh phát chán. Thậm chí có lúc Mạnh tưởng những cây kim đã ngủ gục trên mặt số.

Đã vậy, mỗi khi Mạnh lượn qua trước cửa và thập thò đưa mắt nhìn vào, bà chủ quán lại đon đả:

- Ăn chè hả cháu? Nào, chè đậu đen, đậu đỏ bánh lọt, chè chuối, chè đậu xanh, cháu ăn thứ nào?

Những lúc như vậy Mạnh phải lắc đầu quầy quậy và đỏ mặt vội vã bước đi.

Trưa nay, Mạnh một mình mò tới đây đâu phải để ăn chè. Mạnh chỉ muốn theo dõi tụi thằng Tùng. Mạnh muốn khám phá bí mật của những tấm hình chim ưng trên cặp sách của bọn nhóc. Những tấm hình kia thực ra cũng chẳng có gì là kì quái nhưng thái độ của tụi thằng Tùng làm Mạnh xiết bao ngờ vực. Khi dò hỏi về tấm hình chim ưng, Mạnh như đọc thấy nỗi lo lắng thấp thoáng trong mắt Tùng và Đạt. Tụi nó lại có vẻ không muốn mình dán tấm hình chim ưng lên cặp sách. Tại sao thế nhỉ? Chẳng lẽ tụi nó có điều gì khó nói?

Hôm qua, Mạnh đã thổ lộ những nghi ngờ của mình với Quý ròm. Nhưng ông anh của nó không chia sẻ thì chớ, lại còn chế giễu nó tối tăm mày mặt làm nó tức điên. Chính vì vậy mà hôm nay nó phải "đơn thương độc mã" quyết đi điều tra cho bằng được. Nó phải chứng minh cho Quý ròm thấy cái đầu của nó cũng "bình thường" như mọi người thôi.

Tiếng trống tan trường đổ một hồi dài làm Mạnh giật thót. Nó lập tức đứng lùi vào sau dãy hàng quán bên đường, thấp thỏm dán mắt về phía cổng trường. Mạnh ngóc cổ đợi một lúc thì cánh cổng sắt có chấn song xịch mở. Và từ bên trong bọn học trò lũ lượt chen chúc tuôn ra. Bọn học trò quỷ quái này khi chưa ra khỏi sân trường còn vờ giữ ngay hàng thẳng lối dưới cặp mắt giám sát của thầy cô, nhưng lúc tiến gần đến cổng liền túa ra chạy băng lên và hò hét xô đẩy nhau loạn xạ. Dù chẳng biết làm gì, đứa nào cũng cố tìm cách thoát ra bên ngoài nhanh hơn đứa bên cạnh, tiếng hò hét cãi cọ

vang cả một góc đường. Thậm chí nhiều đứa còn vung cặp nện nhau túi bụi khiến đám con gái nhút nhát cứ rúm người lại và thét lên the thé.

Mạnh nhanh chóng nhận ra nhỏ Diệp trong đám con gái đang luống cuống dạt cả vào một bên cổng kia. Nó vội ngồi thụp xuống và vờ gãi đầu để giấu mặt sau cánh tay.

Nhưng sự cẩn thận của Mạnh hoàn toàn thừa thãi. Nhỏ Diệp ra về chung với một đám bạn, vừa đi vừa mải mê tán gẫu, chẳng để ý gì đến chung quanh.

Mạnh thở phào một hơi và lại đánh mắt về phía cổng trường. Lần này, vừa quay đầu nhìn, môi nó lập tức mím lại. Một nhóm năm đứa gồm Tùng, Nghị, Đạt và hai đứa Mạnh không biết mặt đang từ bên trong ôm cặp lững thững tiến ra. Lớp thằng Tùng về trễ nên tụi nó đi đứng có vẻ ung dung, không chen lấn tranh giành như đám học trò vừa rồi.

Và cũng như tụi nhỏ Diệp khi nãy, thằng Tùng và đám bạn thản nhiên đi lướt qua chỗ Mạnh nấp, chẳng buồn trông ngang liếc dọc.

Sau khi ngồi nán thêm một lúc, Mạnh lò dò bước ra khỏi hàng hiên. Nhưng chưa kịp co giò đuổi theo tụi thằng Tùng, Mạnh đã hoảng hốt thụt ngay vào, ba của Quý ròm vừa chạy ngang qua trước mặt nó. Hú vía, cậu Hai dạy ở trường này mà mình quên khuấy đi mất! – Mạnh áp tay lên ngực – May mà cậu không trông thấy! Nếu cậu nhìn thấy mình bảo mình leo lên xe cho cậu chở về, kế hoạch của mình bữa nay xem như hỏng bét bè be!

Mạnh đành phải chờ thêm một lúc, và lần này trước khi thò đầu ra, nó thận trọng dáo dác nhìn quanh, bụng nơm nớp sợ một người quen nào đó bất chợt nhận ra nó.

Tụi thằng Tùng mải chuyện nên đi không nhanh. Mạnh khua chân vài lượt đã đuổi tới nơi. Dĩ nhiên Mạnh không dám đến gần. Nó đi xa xa, mắt dán chặt vào những chiếc cặp trên tay bọn nhóc.

Láo liên dòm dỏ một hồi, Mạnh thở dài thất vọng. Trái với sự dự đoán của nó, chỉ có những chiếc cặp của Tùng, Nghị, Đạt dán hình chim ưng, giống như nó đã từng nhìn thấy ở nhà nhỏ Hạnh. Chiếc cặp trên tay hai đứa còn lại đều trống trơn, không có một tấm hình nào. Chẳng lẽ mình đoán sai? – Mạnh nhíu mày lẩm bẩm – Chẳng lẽ việc dán những tấm hình chim ưng lên cặp sách chỉ là một trò chơi tuỳ hứng của ba đứa Tùng, Đạt, Nghị? Chẳng lẽ đó không phải là dấu hiệu của một băng đảng nhóm nào?

Đang loay hoay nghĩ ngợi, Mạnh chợt khựng lại.

Trước mặt nó, hai thằng nhãi to con cỡ Tiểu Long, mặt mày bặm trợn, thình lình hiện ra ở góc đường và lừng lững đứng chắn ngang lối đi của tụi thằng Tùng.

Một đứa đầu đinh, một đứa mặt rổ hoa, cả hai tướng mạo đều dữ dằn phát khiếp. Hai đứa vừa xuất hiện, chưa nói một tiếng nào, năm ông nhóc trường Hoạ Mi đã hồn vía lên mây, vội vã đứng túm cả vào một chỗ. Thằng đầu đinh bước tới một bước, cười hềnh hệch:

- Nào! Đứa nào muốn yên ổn về nhà với mẹ nào?

Bọn nhóc im thít, không đứa nào hé môi.

Thằng đầu đinh lướt mắt trên những khuôn mặt lấm lét của tụi thằng Tùng, hừ mũi:

- Tụi mày câm hết cả rồi hay sao thế?

Bộ tịch hung hãn của đối phương khiến mặt mày bọn nhóc càng thêm nháo nhác. Nhưng vẫn không đứa nào lên tiếng, chỉ có những cẳng chân bồn chồn ngọ ngoạy.

Thằng mặt rỗ bây giờ mới hắng giọng:

- Nếu sợ ríu hết cả lưỡi rồi thì thôi! Bây giờ từng đứa một tiến lên, nộp tiền "mãi lộ" rồi xéo!

Mạnh nấp sau cột đèn dòm ra, trống ngực đập thình thịch. Nó không ngờ ở một thành phố lớn như vậy, bọn trấn lột học trò vẫn ngang nhiên hoành hành giữa thanh thiên bạch nhật. Và càng quan sát, Mạnh càng đâm lo. Kiểu này thì thằng Tùng và lũ bạn nó chết tới nơi mất. Đã mấy lần Mạnh chờn vờn tính nhào ra nhưng trông thấy tướng tá của hai tên trấn lột, nó bỗng đâm rợn. Hai thằng to đùng như hai ông hộ pháp, trong khi nó chẳng nhỉnh hơn tụi thằng Tùng bao nhiêu, nếu xông ra cũng chẳng làm được trò trống gì, chỉ tổ đưa lưng cho đối thủ nện.

Mạnh cũng nghĩ đến chuyện chạy về nhà phi báo cho Quý ròm để Quý ròm kêu Tiểu Long đi cứu viện. Nhưng ý nghĩ đó thoắt hiện ra đã biến ngay. Bây giờ chạy về nhà triệu được Tiểu Long ra tới nơi thì đối thủ đã bỏ đi từ đời tám hoánh.

Nghĩ tới nghĩ lui chẳng được kế nào, Mạnh nhấp nhổm như ngồi phải tổ kiến, bụng không ngớt kêu khổ thầm.

- Ê, thằng oắt kia! Lại đây!

Thằng đầu đinh thình lình chỉ tay vào một trong hai đứa bạn của Tùng, Nghị, Đạt, khô giọng ra lệnh.

Thằng nhóc bị "chiếu tướng" mặt mày xám ngoét. Nó ôm cứng chiếc cặp trước bụng và cố dán sát người vào tụi bạn như để tìm sự che chở.

Thấy "con mồi" không chịu vâng lời, cặp lông mày thằng đầu đinh nhăn tít. Nó gầm lên:

- Mày có lại không thì bảo!

Tiếng gầm của đối phương làm thằng nhóc mất vía.

- Dạ, dạ, để em lại …

Vừa lắp bắp nó vừa lê chân bước tới, cặp mắt sợ sệt đảo lia lịa.

- Lẹ lên! – Thằng đầu đinh tiếp tục gầm gừ – Tụi ông mà nổi đoá lên là khốn cho mày đấy!

So với đồng bọn, thằng mặt rỗ có vẻ "thực tế" hơn. Nó chả buồn hù doạ. Mà hăm hở chìa tay ra:

- Đưa đây!

Thằng nhóc ngơ ngác:

- Đưa gì ạ?

- Còn hỏi nữa! – Thằng mặt rỗ nheo mắt – Có bao nhiêu tiền moi hết ra đây!

Thằng nhóc nuốt nước bọt:

- Em làm gì có tiền!

- Đừng dóc! Sáng nào mà tụi mày chả được ba mẹ giúi cho vài tờ vào túi!

- Nhưng em đã mua sạch hết rồi! – Rồi sợ đối phương không tin, thằng nhóc sốt sắng tường thuật – Hồi sáng mẹ em cho em hai ngàn, em mua một ngàn bánh mì, còn lại một ngàn, rồi lúc ra chơi em mua một bịch xi-rô hết năm trăm, còn năm trăm em vô căng-tin …

- Mày vô căng-tin hay vô đâu tao không cần biết! – Thấy nạn nhân kể dông dài, thằng đầu đinh sốt ruột cắt ngang – Tóm lại, không có tiền nộp thì nộp thứ khác! Nào lại đây cho tao xem mày có gì nào!

Thằng nhóc chưa kịp phản ứng, thằng đầu đinh đã chồm tới nắm vai nó kéo mạnh. Cú kéo thô bạo làm thằng nhóc chúi nhủi tới trước, suýt chút nữa đã đổ lăn kềnh ra đất.

Trong nháy mắt, chiếc cặp từ tay nạn nhân đã sang tay của bọn trấn lột. Tay chân của bọn này nhanh như máy, thoáng một cái hai sợi dây khoá đã bị kéo bung. Cả hai châu đầu dòm.

Thằng mặt rỗ thò tay lôi ra một chồng tập. Nó cầm từng cuốn tập giũ mạnh, miệng nhăn nhở hỏi:

- Có "ém" tờ bạc nào trong này không mày?

Nạn nhân lắc đầu, mắt đau khổ nhìn đối phương đang "hành hạ" từng cuốn tập của mình.

Nhưng thằng mặt rỗ không dừng lại ở đó. Rảy một hồi không thấy tờ bạc nào rơi ra, nó cáu tiết vứt "xoạch" chồng tập xuống mặt đường, làu bàu:

- Toàn là đồ vô tích sự!

Thằng nhóc tính kêu lên nhưng nỗi sợ hãi đã làm quai hàm nó cứng đơ. Nó chỉ biết ứa nước mắt ngồi xuống lui cui nhặt nhạnh mớ tập vương vãi.

Khi nó ôm chồng tập đứng lên, chiếc cặp từ tay thằng đầu đinh xoẹt thẳng vào ngực nó kèm theo tiếng quát:

- Xéo! Lần sau nếu không có đồng nào trong túi thì đừng để bọn tao thấy mặt nữa! Nhớ đấy!

Rồi thấy nạn nhân cứ đứng tại chỗ loay hoay phủi phủi, đập đập từng cuốn tập trước khi nhét vào cặp, thằng đầu đinh ngứa mắt bước tới đá vào mông thằng nhóc một phát:

- Còn không chịu biến đi hả?

Bất ngờ lãnh một cú đá đau điếng, thằng nhóc giật nảy người kêu "oái" một tiếng và một tay xách cặp một tay ôm tập nó ba chân bốn cẳng chạy tuốt ra xa.

Bộ tịch cuống cuồng của thằng nhóc khiến thằng mặt rỗ đứng cạnh nhe răng cười khoái trá. Đang cười bỗng nhiên nó im bật và bất thần quay phắt lại phía sau lừ mắt ngắm nghía những nạn nhân còn lại. Chạm phải tia nhìn đe doạ của đối phương, bốn ông nhóc bất giác thót bụng lại và không hẹn mà cùng thối lui một bước.

Nấp đằng xa, Mạnh cũng đâm hồi hộp lây. Không khí khẩn trương trước mắt khiến nó muốn ngừng thở. Phen này chắc tới lượt thằng Tùng! Mạnh thắc thỏm nghĩ và bụng bỗng lo ngay ngáy.

Nhưng dường như để tăng thêm sự hồi hộp cho Mạnh, thằng mặt rỗ vẫn chưa chịu rớ tới bọn Tùng, Nghị, Đạt. Nó ngoắt thằng nhóc đứng cạnh

- Mày lại đây!

Nhớ đến tấm gương của bạn mình khi nãy, thằng nhóc không dám chần chờ. Nó riu ríu bước lại.

Đợi thằng nhóc đến gần, thằng mặt rỗ mỉm cười thân thiện:

- Mày tên gì vậy?

Sự thay đổi thái độ của tên trấn lột làm thằng nhóc thoáng ngạc nhiên. Nhưng nó vẫn lễ phép đáp:

- Em tên Khánh!

- À, thì ra mày là thằng Khánh đấy! Tên mày hay ghê nhỉ!

Thằng mặt rỗ gật gù và trong lúc thằng Khánh chưa hết sửng sốt, nó vỗ vỗ tay lên vai thằng nhóc:

- Khánh này!

- Dạ.

- Chắc là trong túi mày không có tiền phải không?

Câu hỏi của đối phương làm Khánh chột dạ. Nó ấp úng:

- Dạ không ạ! Hồi sáng thì em có tiền nhưng …

- Mày khỏi kể! – Thằng mặt rỗ đưa tay chặn ngang – Tất nhiên tao biết tiền hồi sáng mày đã mua bánh mì và uống xi-rô hết sạch cả rồi! Vì vậy tao chả buồn xét cặp của mày làm gì nữa!

Khánh ngước nhìn đối phương, giọng nhen nhóm hi vọng:

- Thế tụi anh cho em đi chứ ạ?

- Hẳn nhiên rồi! – Thằng mặt rỗ dễ dãi – Tụi tao đâu phải là cô giáo giữ trẻ mà bám rịt lấy mày!

Nghe vậy, Khánh mừng rơn. Khánh nó vừa xốc cặp dợm chân định bước thì thằng mặt rỗ đã thò tay níu vai nó lại:

- Hừm, gượm đã! Tao đã nói hết đâu!

- Còn gì nữa ạ?

Khánh lúng búng hỏi, mơ hồ cảm thấy tai hoạ chưa rời bỏ mình.

Thằng mặt rỗ vẫn tiếp tục kiểu nói lấp lửng:

- Hẳn nhiên là tụi tao sẽ để cho mày đi. Bao giờ tao nói tao cũng giữ lời! Mày sẽ được ra về mà không phải tốn một đồng xu nào!

Khánh lại khấp khởi:

- Thế em đi được chưa ạ?

- Tất nhiên là được! Nhưng thế này này! – Thằng mặt rỗ chém tay vào không khí, mắt nó đột ngột long lên và vẻ ỡm ờ biến mất – Mày không phải nộp tiền nhưng phải để chiếc đồng hồ trên tay mày lại!

Đề nghị "cụ thể" của đối phương khiến mặt Khánh lập tức xám xịt. Nó giấu phắt cánh tay đeo đồng hồ ra sau lưng, miệng bài hãi:

- Không được! Không được! Chiếc đồng hồ này mẹ em mới mua cho em!

- Không được cũng phải được! – Giọng thằng mặt rỗ đanh lại – Nếu không để chiếc đồng hồ đó lại, kiếp này mày đừng mong trở về nhà ở với mẹ!

Tai ù như xay lúa, Khánh chẳng buồn để ý đến giọng điệu bỡn cợt của đối phương, nó cứ lắc đầu quầy quậy:

- Không! Không!

Vừa mếu máo Khánh vừa bước thụt lùi ra sau.

Thằng đầu đinh quen "dụng võ" hơn "dụng văn". Cái lối đôi co nhì nhằng giữa thằng mặt rỗ và thằng Khánh làm nó lộn ruột. Nhảy phóc một phát, nó đã ở sau lưng thằng Khánh. Và thêm một cái vung tay, chiếc đồng hồ của Khánh đã ở trong tay nó như có phép lạ.

Khánh quay phắt lại, nước mắt chảy quanh:

- Trả cho em! Trả cho em!

Thằng đầu đinh đong đưa chiếc đồng hồ trước mặt, cười hề hề:

- Ai lại đi trả một thứ của quý như thế này! Tụi tao đâu có khùng!

Chiếc đồng hồ của Khánh là chiếc đồng hồ chạy pin loại dành cho trẻ em, vỏ bọc và dây đeo đều bằng nhựa. Tuy vậy, đó là chiếc đồng hồ cực tốt. Từ khi có nó, Khánh chưa một lần đến lớp trễ. Thế mà bây giờ người bạn

thân thiết và hữu ích đó đã bị cướp đoạt thẳng tay, bảo Khánh không ấm ức sao được!

- Trả cho em! Trả cho em đi! – Khánh vẫn ra rả.

- Câm mồm và cuốn xéo! – Tiếng nức nở dai dẳng của nạn nhân làm thằng đầu đinh nổi quạu – Mày mà còn lăng nhăng khiến tao ngứa tai là mày sẽ ra bã ngay đấy!

Khánh lập tức im bặt. Tiếng quát và vẻ mặt hung hăng của thằng đầu đinh làm bụng nó giật thon thót. Nhưng rồi nhớ đến chiếc đồng hồ, nó lại thút thít. Dĩ nhiên lần này vừa thút thít Khánh vừa nhanh chân lủi tuốt ra xa, đứng nhập bọn với thằng bạn bị đá đít khi nãy.

Từ đầu đến giờ, mắt Mạnh mở căng, không bỏ sót một chi tiết nhỏ. Sự hiếp đáp và cướp đoạt thô bạo của hai tên trấn lột đối với bọn học trò cấp một khiến Mạnh tức anh ách. Nhưng thân cô sức yếu, nó chỉ biết ngồi im cắn môi theo dõi.

Đến khi trên "hiện trường" chỉ còn lại Tùng, Nghị, Đạt đứng phơi mình trước ánh mắt hau háu của bọn du côn thì ngực Mạnh bỗng nặng chình chịch. Hỏng bét rồi. Bây giờ tới lượt bọn oắt này! – Mạnh than thầm, rồi nó nghiến răng nhủ – Nếu thằng Tùng em chị Hạnh bị thằng mặt rỗ và thằng đầu đinh hành hạ thì dù đánh không lại bọn chúng mình cũng phải xông ra! Dứt khoát phải xông ra! Ý nghĩ đó khiến mạch máu trong người Mạnh căng lên và nó thu nắm tay lại, phấp phỏng chờ đợi.

Nhưng diễn biến trước mắt lại chẳng có vẻ gì giống như Mạnh nghĩ. Nó kinh ngạc đến há hốc miệng khi thằng đầu đinh khoát tay bảo tụi thằng Tùng:

- Tụi mày đi đi!

Trước sự sững sờ của Mạnh, tụi thằng Tùng từng đứa một ôm cặp líu ríu bước ngang qua mặt hai tên trấn lột, thoáng mắt đã tới chỗ hai đứa bạn đang đứng đợi. Hai đứa này cũng chẳng buồn thắc mắc tại sao tụi bạn mình được hai tên hung thần kia "tha mạng" dễ dàng như thế. Tùng, Nghị, Đạt vừa đến nơi là hai đứa quay mình bỏ đi liền.

Mạnh vẫn đứng tựa vai vào cột đèn, băn khoăn nhìn theo năm thằng nhóc đang mỗi lúc một xa dần và sắp sửa mất hút ở cuối đường. Lúc này, thằng mặt rỗ và thằng đầu đinh cũng đã biến, Mạnh chả cần phải nấp lánh nữa. Nhưng không hiểu sao Mạnh không cất bước nổi. Những câu hỏi hiện

ra trong đầu, không tìm thấy câu trả lời nên cứ bay lòng vòng và níu chặt lấy chân nó.

Sao thế nhỉ? Sao hai tay anh chị đường phố đó lại buông tha cho tụi thằng Tùng? Chẳng lẽ … Đang đăm chiêu nghĩ ngợi, Mạnh bỗng reo lên – Thôi đúng rồi! Những con chim ưng! Chính những con chim ưng đã "cứu mạng" cho tụi Tùng, Nghị, Đạt. Mạnh nhớ lại: khi hai tên trấn lột bất ngờ xuất hiện, cả ba đứa đều đồng loạt xoay mặt cặp có dán hình chim ưng ra phía ngoài!

Chương 6

Mạnh hăm hở thuật lại tất cả những điều nó vừa chứng kiến cho Quý ròm nghe, rồi phấn khởi kết luận:

- Như vậy em đã đoán đúng!

Quý ròm nheo mắt:

- Đúng chuyện gì?

- Thì chuyện những con chim ưng ấy! Dứt khoát có một bí mật gì đó chung quanh những con chim này!

- Bí mật chung quanh những con chim ư? – Quý ròm hỏi bằng giọng thật như đếm.

Mạnh so vai:

- Thì em đã nói rồi!

Quý ròm gật gù:

- Thế thì tao biết.

- Biết gì cơ?

- Thì biết những bí mật mày vừa nói đó.

Mạnh tròn mắt:

- Anh biết sao?

Quý ròm thản nhiên:

- Tao biết những con chim ưng không phải lúc nào cũng là những con chim ưng.

Câu nói bí hiểm của Quý ròm làm Mạnh đực mặt ra và nó cảm thấy điều ông anh nó sắp tiết lộ thật vô cùng trọng đại.

- Thế không phải chim ưng thì chúng là cái gì? – Mạnh hồi hộp hỏi.

- Đó là bí mật thuộc lãnh vực quân sự? – Giọng Quý ròm thoắt nghiêm trọng.

Mạnh áp tay lên ngực:

- Bí mật quân sự?

- Ừ! – Quý ròm láu lỉnh liếc Mạnh rồi làm ra vẻ trịnh trọng nó chậm rãi giải thích – Đó là tên một loại máy bay cường kích hạng nhẹ, một chỗ ngồi,

một động cơ tua-bin phản lực kiểu A-4 của hải quân Mỹ. Khối lượng lớn nhất của loại máy bay chim ưng này là 12437 nghìn kí-lô-gam, tốc độ cao nhất khoảng 1086 nghìn kí-lô-mét/giờ, chúng có thể mang tối đa 3000 kí-lô-gam bom thường hoặc hạt nhân, tên lửa, rốc-két …

Thoạt đầu nghe ông anh tuyên bố tiết lộ những "bí mật quân sự" chung quanh con chim ưng. Mạnh cố nín thở dỏng tai nghe. Nhưng nghe một hồi, Mạnh ngẩn tò te, chẳng hiểu ông anh của mình đang thao thao bất tuyệt những gì.

- Thôi, thôi! – Cuối cùng không nén được, Mạnh nhăn nhó cắt ngang – Anh nói lung tung làm em chẳng hiểu gì cả!

- Mày không hiểu gì cơ? – Quý ròm vờ vịt.

- Loại máy bay gì của anh ấy! – Mạnh vò đầu – Em đâu cần biết những chuyện đó! Em nói bí mật của những tấm hình chim ưng dán trên cặp tụi thằng Tùng kìa!

- À! – Quý ròm gục gặc đầu – Nếu vậy thì lại là chuyện khác! Theo tao thì chả có bí mật nào chung quanh những tấm hình này cả!

Nói xong, Quý ròm toét miệng ra cười.

Biết nãy giờ bị ông anh bợm, Mạnh đỏ mặt tía tai. Nó bứt tóc:

- Em không thèm nói chuyện với anh nữa!

- Mày không thèm nhưng tao thèm! – Quý ròm gãi gãi mũi – Nói chuyện với một đứa có máu "hình sự" như mày vui thí mồ!

Cũng như lần trước, trêu xong một câu Quý ròm nhe răng cười hì hì làm Mạnh tức như bị bò đá.

Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra câu nào "trả đũa" thì cửa phòng xịt mở. Tiểu Long thò đầu vào:

- A, anh Tiểu Long!

Mạnh hí hửng kêu, giọng mừng rỡ như người chết đuối vớ được cọc.

Kêu xong nó đưa tay ngoắt lia:

- Anh vào đây em nói cái này cho nghe nè!

Tiểu Long bước vào, tất nhiên chả cần thằng Mạnh ngoắt. Nó đứng giữa phòng, nhướn nhướn mắt:

- Chuyện gì thế?

- Chuyện này quan trọng lắm! – Mạnh chép miệng – Em nói với anh Quý nhưng anh không chịu tin em!

Tiểu Long thong thả ngồi xuống ghế mỉm cười giục:

- Nếu quan trọng thì mày kể tao nghe xem thử nào! Biết đâu anh Quý mày không tin nhưng tao lại tin!

Lời nói của Tiểu Long như tiếp sức cho Mạnh. Nó hít vào một hơi rồi hùng hồn trình bày những nghi ngờ của mình chung quanh những tấm hình chim ưng trên cặp sách của tụi thằng Tùng.

Khác với Quý ròm, Tiểu Long có vẻ đăm chiêu trước những suy luận của Mạnh. Nó nhíu mày, tò mò hỏi lại:

- Theo như mày nói thì thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ không dám đụng đến tụi thằng Tùng là do bọn chúng nhìn thấy những tấm hình chim ưng tụi thằng Tùng dán trên cặp?

- Đúng vậy!

- Nhưng làm sao mày quả quyết được điều đó? – Giọng Tiểu Long băn khoăn – Nhỡ bọn chúng có một lí do nào khác thì sao?

- Em chẳng thấy có một lí do nào khác! – Mạnh khăng khăng – Dứt khoát là bọn chúng không muốn giây vào "đảng chim ưng"!

- "Đảng chim ưng"? – Tiểu Long thô lố mắt.

Mạnh chưa kịp đáp thì Quý ròm đã bĩu môi:

- Thôi đi mày ơi! Mày cứ tưởng tượng cho lắm vào! Làm quái gì có cái gọi là "đảng chim ưng"!

Mạnh gân cổ:

- Nếu không vậy thì tại sao bọn trấn lột lại tha cho tụi thằng Tùng?

Quý ròm nhún vai:

- Chuyện đó chẳng có gì khó hiểu! Sau khi "cuỗm" được một thứ đáng giá như chiếc đồng hồ thì chẳng ai lại thèm vơ vét thêm những thứ lặt vặt! Thế là tụi thằng Tùng thoát chứ có quái gì đâu!

Giải thích của Quý ròm đơn giản nhưng hoàn toàn hợp lí. Chẳng tìm ra cách nào phản bác, mặt Mạnh nóng bừng:

- Anh nói gì kệ anh, em vẫn tin vào sự phỏng đoán của em!

Quý ròm trợn mắt:

- Á, à, cái thằng ngốc tử này! Cãi không lại người ta rồi đổ liều phải không?

- Chẳng phải là đổ liều! – Mạnh vẫn bướng bỉnh – Sự ngờ vực của em đâu phải bắt đầu từ trưa nay! Ngay từ lúc hỏi thăm thằng Tùng về tấm hình chim ưng, em đã thấy ngờ ngợ rồi!

Thấy bầu không khí giữa hai anh em Quý ròm bắt đầu căng thẳng, Tiểu Long vội tìm cách xoa dịu:

- Thôi, được rồi! Muốn kiểm tra chuyện này chẳng có gì khó!

Rồi quay sang Mạnh, Tiểu Long gật gù dặn:

- Trưa mai, mày đợi tụi tao ở cổng trường Hoạ Mi! Tan học ra, tao và anh Quý mày sẽ chạy ngay đến đó!

Mạnh liếm môi:

- Cả chị Hạnh nữa chứ?

Nãy giờ thấy thằng Tiểu Long lù khù tự dưng nổi hứng thay mình vạch mưu bày kế, Quý ròm đã bực. Giờ lại nghe thằng Mạnh hỏi han ấm ớ, Quý ròm càng thêm cáu. Nó xẵng giọng:

- Chị Hạnh sao được mà chị Hạnh! Bộ mày quên thằng oắt Tùng là em chị Hạnh sao?

- Em chị Hạnh thì sao? – Mạnh ngơ ngác.

- "Sao, sao" cái đầu mày! Nhỡ thằng Tùng ở trong cái "đảng chim ưng" gì đó thật thì mình đâu thể để chị Hạnh biết chuyện này! Chính tụi mình phải âm thầm điều tra thôi!

Nói xong, sực nhận ra ý tứ trong câu nói của mình có vẻ đồng tình với Mạnh, Quý ròm lỏn lẻn quay mặt đi chỗ khác.

Nhưng Mạnh không bỏ lỡ cơ hội. Nó vỗ tay bôm bốp:

- Thế là anh thừa nhận có "đảng chim ưng" rồi đấy nhé!

- Tao chả "thừa nhận thiếu nhận" gì cả! – Quý ròm hừ mũi – Tao chỉ nói giả dụ thế thôi! Cứ đợi đến trưa mai khắc biết mày đúng hay tao đúng!

Trước giọng lưỡi thách thức của ông anh, Mạnh không nói gì. Nó hăm he nhủ bụng: Cãi lắm cũng chả ích gì! Đúng, cứ đợi đến trưa mai khắc biết!

Trưa hôm sau, Mạnh có mặt trước cổng trường Hoạ Mi lúc mười một giờ mười lăm. Rút kinh nghiệm ngày hôm qua, nó chẳng buồn vội vã. Trước

giờ tan học mười lăm phút, Mạnh mới lò dò xuất hiện.

Và cũng như ngày hôm qua, nó cẩn thận giấu mình sau dãy hàng quán bên đường, chong mắt ngó ra.

Mạnh đợi một lát đã nghe tiếng trống trường vang lên. Rồi bọn học trò ùa ra, vẫn cảnh chen lấn xô đẩy la hét inh trời như nó từng chứng kiến.

Mạnh vừa dán mắt chỗ cổng trường canh chừng tụi thằng Tùng vừa phập phồng lia mắt về hai phía đầu đường xem Tiểu Long và Quý ròm đã tới chưa.

Mãi đến khi tụi thằng Tùng vượt qua khỏi chỗ nấp của Mạnh một quãng khá xa, Tiểu Long và Quý ròm mới hộc tốc chạy tới quay đầu nhìn quanh quất.

- Em ở đây này! – Mạnh nhào ra.

Tiểu Long và Quý ròm vừa nhác thấy Mạnh, chưa kịp lên tiếng hỏi han đã bị ông em cầm tay lôi tuột đi:

- Rượt theo mau!

Ba đứa chạy một hồi đã thấy tụi thằng Tùng lững thững trước mặt. Bên cạnh Tùng, Nghị, Đạt vẫn là hai thằng nhóc Mạnh nhìn thấy hôm qua.

Quý ròm khều vai Mạnh:

- Tụi mình leo lên lề!

Tiểu Long quẹt mũi hỏi:

- Hôm qua tụi thằng Tùng bị trấn lột chỗ nào đâu?

- Gần tới rồi! – Mạnh chỉ tay ra phía trước – Ở góc đường đằng kia kìa!

Vừa nói Mạnh vừa chậm bước lại. Tiểu Long và Quý ròm cũng bất giác giảm tốc độ theo.

Năm ông nhóc trường Hoạ Mi không hay biết mình đang bị theo dõi, vẫn thản nhiên rảo bước và không ngừng huyên thuyên tán gẫu.

Càng đến gần góc đường hôm nọ, Mạnh càng hồi hộp dán chặt mắt vào bọn nhóc. Và nó nhận ngay ra thằng Tùng cũng đang hồi hộp không kém gì mình. Tiếng trò chuyện rôm rả tự nhiên ngưng bặt, các ông nhóc rụt rè băng qua ngã tư và đảo mắt lấm lét nhìn quanh.

Mạnh khẽ huých vào hông Tiểu Long, thì thào:

- Tụi nó sắp xuất hiện rồi đấy!

Tiểu Long liếm môi:

- Thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ ấy ư?

- Ừ! – Mạnh rụt cổ – Tụi nó trông dữ dằn lắm! Lại hung ác nữa!

Nghe Mạnh "quảng cáo" về hai tên trấn lột ghê quá, Tiểu Long đâm nôn nao. Nó mở căng mắt thấp thỏm chờ đợi.

Nhưng Tiểu Long chỉ công cốc. Tụi thằng Tùng băng qua ngã tư một cách an toàn và cho đến khi bọn chúng đặt chân lên lề đường đối diện vẫn chẳng có gì xảy ra.

Đợi thêm một lát nữa, Tiểu Long ngạc nhiên quay sang Mạnh:

- Sao thế hở mày?

Mạnh gãi đầu:

- Em cũng chẳng biết nữa! Hôm qua chính mắt em thấy thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ chặn bọn nhóc ngay tại chỗ này mà!

Quý ròm nheo mắt:

- Hay là mày nhớ nhầm?

- Nhầm thế nào được mà nhầm! – Mạnh gân cổ, rồi để chứng minh cho sự thành thực của mình, nó chỉ tay vô cột điện – Trưa hôm qua em nấp ngay đằng sau cột điện này nè!

- Tối nằm ngủ mày vẫn có thể mơ thấy mày nấp đằng sau cột điện được vậy! – Quý ròm tiếp tục trêu chọc ông em.

Mặt Mạnh đỏ gay:

- Em không nói chuyện với anh nữa đâu!

- Anh Quý mày đùa đó thôi – Tiểu Long vội can thiệp – Sao, thế ngoài thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ mày còn thấy ai lảng vảng quanh đây nữa không?

Câu hỏi bất thần của Tiểu Long làm Mạnh đực mặt ra:

- Không! Không có! Thực ra thì lúc đó em … không để ý, nhưng có lẽ chỉ có hai tên đó thôi! Không hiểu sao hôm nay chẳng thấy bọn chúng xuất hiện!

Câu cuối cùng, giọng Mạnh thoắt bối rối. Tiểu Long tặc lưỡi:

- Hay là bọn chúng đã phát hiện ra tụi mình?

- Không phải đâu! – Quý ròm lắc đầu, nó đã lấy lại vẻ nghiêm trang – Tông tích của tụi mình không thể nào lộ được!

Tiểu Long ngó Quý ròm, mày cau lại:

- Thế theo mày thì tại sao hôm nay bọn chúng không chịu ra mặt?

- Rất đơn giản! – Quý ròm so vai – Nếu quả thật có một bọn trấn lột đang hoạt động quanh khu vực trường Hoạ Mi thì chắc chắn trưa nay chúng đang bắt nạt một nhóm học sinh khác ở một ngả đường khác! Chúng chả dại gì tấn công những đứa vừa bị chúng "lột" sạch sẽ một ngày trước đó!

Nhận xét của Quý ròm hợp lí đến mức Tiểu Long sáng mắt "à" lên một tiếng, những thắc mắc trong lòng bay biến đâu mất. Nó nhìn bạn giọng nhẹ nhõm:

- Thế có nghĩa là ngày mai bọn mình vẫn tiếp tục theo dõi?

- Tất nhiên.

Sực nghĩ đến một chuyện nan giải, Tiểu Long bỗng băn khoăn:

- Nhưng làm sao tụi mình biết trưa mai bọn trấn lột sẽ xuất hiện ở góc đường nào?

Quý ròm thản nhiên:

- Dĩ nhiên là tụi mình không biết!

Tiểu Long giương mắt ếch:

- Không biết thì làm sao theo dõi?

- Mình đâu có theo dõi thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ làm chi! – Giọng Quý ròm vẫn tỉnh rụi – Mình cứ bám theo tụi thằng Tùng.

Tới đây thì Tiểu Long hiểu ra. Nó gật gù.

- Nghĩa là mình chờ bọn trấn lột quay lại?

- Đúng! Sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ quay lại!

Mạnh nãy giờ im lặng vểnh tai nghe, ruột nở từng khúc. Sự thay đổi thái độ của Quý ròm khiến nó sướng rơn. Và không nén được, nó níu tay Quý ròm, hớn hở vọt miệng:

- Thế là cuối cùng anh cũng đã tin em rồi đấy nhé!

- Tin chuyện gì?

- Thì tin những chuyện em kể ấy!

Quý ròm hừ mũi:

- Tao chỉ tin lời mày một nửa thôi!

- Một nửa là sao? – Mạnh liếm môi.

Quý ròm vung tay:

- Là tao chỉ tin những gì mày kể về bọn trấn lột học trò thôi! Còn cái "đảng chim ưng" gì gì đó thì chỉ là một sự tưởng tượng hoàn toàn ngốc nghếch!

Bị ông anh chê ngốc, Mạnh ức lắm. Nhưng nó bấm bụng làm thinh. Dù sao Quý ròm và Tiểu Long cũng đã quyết định tiếp tục theo dõi tụi thằng Tùng. Đợi khi thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ xuất hiện và ra tay trấn lột bọn học trò, chỉ buông tha những đứa nào có xách cặp dán hình chim ưng, lúc ấy hai ông anh của mình sẽ tự khắc nhận ra những nghi ngờ của mình không phải là những câu nói viễn vông! Mạnh nghĩ vậy và không buồn cãi cọ. Cũng chẳng thanh minh. Nó âm thầm chờ đợi.

Chương 7

Mạnh chờ đợi, Tiểu Long chờ đợi, Quý ròm cũng chờ đợi.

Nhưng ba ngày liên tiếp, chẳng có gì xảy ra. Thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ như bốc hơi khỏi mặt đất.

Ngày nào tan học ra cũng ôm cặp chạy bán sống bán chết tới trường Hoạ Mi để kịp cùng thằng Mạnh lẽo đẽo bám đuôi tụi thằng Tùng một cách vô vọng, Quý ròm đã phát chán. Nó ngó Tiểu Long và Mạnh:

- Hay bọn kia không phải là người ở khu vực này?

- Nghĩa là sao? – Mạnh không hiểu.

Quý ròm nhún vai:

- Nghĩa là bọn chúng ở nơi khác đi ngang qua đây, tình cờ gặp tụi thằng Tùng bèn nảy ra ý định trấn lột!

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Ý mày muốn nói là thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ sẽ không bao giờ quay trở lại?

- Ừ!

Tiểu Long ngẫm nghĩ một hồi rồi gật gù:

- Có thể lắm!

Thấy hai ông anh có vẻ không muốn tiếp tục cuộc điều tra, Mạnh hốt hoảng kêu lên:

- Không phải đâu! Chắc chắn bọn chúng sẽ quay lại!

Thực ra, Mạnh không quan tâm nhiều đến thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ. Bọn trấn lột học trò thì nơi nào mà chả có. Mục đích của nó là lôi kéo Tiểu Long và Quý ròm vào cuộc truy tìm và khám phá những bí mật đằng sau những tấm hình chim ưng. Vì vậy thấy hai ông anh chưa gì đã muốn rút lui, nó liền ngoác miệng la toáng.

Quý ròm lừ mắt nhìn Mạnh:

- Mày dựa vào đâu mà quả quyết hai tên kia sẽ quay lại?

- Bởi vì đó là hai tên trấn lột chuyên nghiệp! – Mạnh hăng hái giải thích – Nhìn thái độ của tụi thằng Tùng trưa hôm qua, em biết chắc tụi nó đụng đầu bọn trấn lột này không chỉ một lần! Hơn nữa … hơn nữa …

Thấy thằng Mạnh đang nói năng ngon trớn đột nhiên cà lăm như nuốt nhằm bạc cắc, Quý ròm thò lỏ mắt:

- Hơn nữa sao? Làm gì mà tự dưng mày lắp ba lắp bắp thế?

Mạnh gãi gãi cổ, nó nói mà mắt nhìn đi chỗ khác:

- Hơn nữa nếu từ nơi khác đến, thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ sẽ không thể nào biết được … dấu hiệu của "đảng chim ưng" trên cặp sách của bọn nhóc!

Lí lẽ thứ nhất của thằng Mạnh còn khiến Quý ròm gục gà gục gặc. Nhưng đến khi nó nêu ra lí lẽ thứ hai thì miệng thằng Quý ròm đột nhiên méo xẹo:

- Lại "đảng chim ưng"! Tao không hiểu tại sao đến hôm nay mà mày chưa quên được những con chim ưng vớ vẩn này!

- Bởi vì chúng không phải là những con chim bình thường! – Mạnh kêu lên thống thiết, giọng nó ai oán như sắp khóc.

- Thôi được rồi! – Tiểu Long vỗ vai Mạnh – Trưa mai tụi tao sẽ cùng đi với mày một lần nữa! Nhưng chỉ một lần nữa thôi, nhớ đấy!

Mạnh nhăn nhó:

- Thế nhỡ trưa mai vẫn không gặp bọn trấn lột thì sao?

- Thì thôi chứ sao! – Tiểu Long cười – Chẳng lẽ tụi tao cứ phải lẽo đẽo đi sau lưng tụi thằng Tùng suốt cả đời?

- Thế cũng được!

Giọng Mạnh ỉu xìu. Nhưng nó biết không còn cách nào khác.

À, còn một cách! Tối đó, trước khi đi ngủ nó lầm rầm trong miệng rất lâu. Chả biết nó làm trò gì! Rất có thể nó cầu nguyện, vì tác giả truyện này có nghe lõm bõm được vài tiếng: "… cho bọn chúng xuất hiện … một lần thôi …" Chả rõ nó cầu xin đấng thần linh nào, nhưng cái lối năn nỉ nịnh nọt của nó nghe thảm não đến tội!

Không rõ do sự thành tâm khẩn khoản của thằng Mạnh trong đêm hôm trước hay do bọn trấn lột đã "khoắng" sạch "tài sản" của các "nạn nhân" khác mà trưa hôm sau bọn chúng rủ nhau quay trở lại tìm tụi thằng Tùng.

Lần này, lững thững trước mặt Mạnh, Tiểu Long và Quý ròm vẫn năm ông nhóc quen thuộc: Tùng, Nghị, Đạt, Khánh và ông nhóc Mạnh không

biết tên. Chỉ khác một điều: trên chiếc cặp sách của Khánh bữa nay chễm chệ một tấm hình chim ưng, hệt như những tấm hình trên chiếc cặp của tụi thằng Tùng, Nghị, Đạt. Như vậy nếu bọn trấn lột xuất hiện chỉ có thằng nhóc kia là thê thảm! Mạnh bần thần nhủ bụng và như không nén được, nó khều nhẹ lên lưng Tiểu Long:

- Anh Tiểu Long nè!

- Gì?

- Tấm hình chim ưng ấy mà! – Sợ Quý ròm nghe thấy, Mạnh cố hạ giọng thật thấp.

Tiểu Long gãi mũi:

- Tấm hình chim ưng sao?

- Hôm trước chỉ có tụi thằng Tùng, Nghị, Đạt dán hình chim ưng lên cặp, hôm nay thêm cả thằng Khánh nữa!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Thế thì sao?

Mạnh thì thầm:

- Thế có nghĩa là thằng Khánh đã nhập đảng với tụi thằng Tùng chứ là sao?

- Mày vẫn tin tấm hình chim ưng kia là dấu hiệu của một băng đảng nào đó ư? – Tiểu Long khụt khịt mũi.

- Hẳn là thế rồi! – Giọng thằng Mạnh chắc như đinh đóng cột – Khi nào bọn trấn lột xuất hiện anh sẽ thấy! Bọn chúng không bao giờ dám rớ tới những đứa mang cặp có hình chim ưng!

Hăm hở chứng minh cho Tiểu Long thấy tầm quan trọng của tấm hình chim ưng, Mạnh quên béng cảnh giác. Nó gân cổ oang oang làm Quý ròm không nhịn được:

- Thôi đi mày! – Quý ròm nhăn mặt! – Chim ưng hoài!

- Nhưng …

Mạnh ngoác miệng định cãi nhưng vừa thốt được một tiếng, nó lập tức im bặt và hấp tấp kéo tay Tiểu Long và Quý ròm chạy dạt vào phía sau cột điện.

Đằng trước mặt, ngay chỗ góc đường bữa trước, thằng đầu đinh và thằng mặt rỗ đã khoanh tay đứng lù lù tại đó tự bao giờ.

Đang hăm hở rảo bước, chợt phát hiện lối đi bị chặn, năm ông nhóc trường Hoạ Mi hoảng hồn ríu cả lại và lấm lét đưa mắt nhìn nhau, mặt mày đứa nào đứa nấy nháo nhác như gà phải cáo.

- Tụi này đấy ư? – Tiểu Long chạm tay vào người Mạnh.

- Đúng rồi! – Mạnh thì thào – Đúng là hai tên hôm nọ!

Đang nói, Mạnh bỗng buột miệng kêu khẽ:

- Nhìn kìa!

Cả Tiểu Long và Quý ròm đều bật hỏi:

- Gì thế?

Mạnh lật đật chỉ tay ra phía trước nhưng rồi sực nhớ đang còn phải giấu mình, nó vội rụt tay, miệng lắp bắp:

- Những chiếc cặp! Bọn trẻ đều xoay cả mặt cặp có chim ưng ra phía ngoài!

Bụng giật thót, Tiểu Long và Quý ròm lập tức lia mắt về phía "hiện trường".

Quả như Mạnh thông báo, bốn đứa Tùng, Nghị, Đạt, Khánh đang ôm chặt chiếc cặp vào bụng, mặt cặp có dán hình chim ưng quay về phía hai tên trấn lột. Riêng thằng nhóc thứ năm vẫn cầm thõng chiếc cặp bên hông, người rúm lại, lo lắng và sợ sệt.

Chả lẽ thằng Mạnh nói đúng? Nếu tấm hình chim ưng không phải là lá bùa hộ mạng tại sao tụi thằng Tùng lại đồng loạt xoay cặp như thế? Quý ròm cau mày nghĩ ngợi, mắt vẫn dán chặt vào nhất cử nhất động của những bóng người trước mặt.

Từ khi xuất hiện, hai tên trấn lột chẳng tỏ vẻ gì vội vã, chúng vẫn khoanh tay đứng yên tại chỗ và ung dung ngắm nghía bọn học trò đang thất thần bằng ánh mắt của một con cọp đang đứng trước bầy cừu non.

Mãi một lúc thằng đầu đinh mới đánh mắt sang thằng mặt rỗ:

- Tính sao đây, Bò Lục?

Thằng mặt rỗ, bây giờ là thằng Bò Lục, gục gặc đầu:

- Để tao nghĩ đã!

Rồi nó tặc lưỡi, nói thêm vẻ đe doạ:

- Cần phải nghĩ ra một cách đối xử xứng đáng!

Đằng sau cột điện, Tiểu Long quẹt mũi:

- Tên gì không đặt, lại đặt tên Bò Lục!

Mạnh thành thạo:

- Đó không phải là tên, mà là biệt danh! Bò Lục là tên của một quân bài đô-mi-mô, mười hai nút!

Tiểu Long phì cười:

- Thằng mặt rỗ mang biệt danh này thì quả là hợp! Nhưng tao nghĩ mặt nó phải hơn mười hai nút!

Quý ròm cũng cười:

- Còn thằng kia chắc là thằng Bò Trổng!

Quý ròm nói chơi mà trúng phóc. Thằng Bò Lục cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi quay sang đồng bọn:

- Tao nghĩ ra rồi, Bò Trổng!

Bò Trổng nhướn mày:

- Cách gì thế?

Bò Lục chém tay vào không khí:

- Xách hai tai nó lên!

- Hay lắm!

Bò Trổng gật gù rồi quay lại phía tụi nhóc, nó ưỡn ngực ra lệnh:

- Tụi mày sắp hàng một lại cho ngay ngắn, rồi tiến lên!

Nãy giờ nghe hai hung thần bàn bạc cách tra tấn, bọn nhóc sợ vãi cả mật. Nhưng không đứa nào dám cãi lệnh. Tùng đứng trước, rồi tới Nghị, Đạt, Khánh và cuối cùng là ông nhóc không có hình chim ưng trên cặp, cả bọn lục tục xếp thành một hàng.

Đợi bọn nhóc xếp hàng đâu vào đấy, Bò Lục hắng giọng:

- Được rồi! Nào, bây giờ thì một hai ba, bước!

Chuỗi rồng rắn do thằng Tùng dẫn đầu bắt đầu chuyển động.

Tiểu Long thu nắm tay:

- Nhào ra chứ?

- Đợi một lát đã! – Mạnh khịt mũi – Hai tên kia không dám làm gì thằng Tùng đâu!

Nghe Mạnh nói chắc như cua gạch, Tiểu Long mím môi ngồi im, bụng bán tín bán nghi. Ở bên cạnh, Quý ròm cũng hồi hộp không kém. Nó chong mắt ra phía trước, nhấp nhỏm chờ xem mọi việc có xảy ra đúng như tiên liệu của thằng em "hình sự" hay không.

Bây giờ, bọn nhóc trường Hoạ Mi đã tiến sát đến chỗ hai "quân cờ đô mi nô".

- Đứng lại! – Bò Lục thình lình giơ tay lên.

Đám rồng rắn lập tức đứng ngay cán cuốc. Đứa nào đứa nấy tim đập rộn.

Bò Lục nheo nheo mắt nhìn Tùng một thoáng rồi vẫy tay:

- Cho mày qua!

Như biết trước, Tùng ôm cặp đi thẳng, mặt mày tuy thắc thỏm nhưng chẳng có vẻ gì ngạc nhiên.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh huých vào hông Tiểu Long, giọng hớn hở:

- Thấy chưa! Em đã bảo mà!

Tiểu Long không đáp. Nhưng nó ậm ừ trong miệng, ý nói "Tao đã thấy rồi, mày đừng huých vào hông tao đau điếng như vậy nữa!"

Ở trước mặt, bọn trấn lột tiếp tục "phóng thích" những đứa mang cặp có hình chim ưng.

- Cho mày qua luôn! – Bò Lục hất hàm bảo Nghị.

Mạnh lại huých tay. Nhưng lần này nó huých qua phía trái, ngay mạng mỡ Quý ròm:

- Rõ ràng anh đã thấy tận mắt rồi đấy nhé!

Quý ròm không ậm ừ. Mà gật gật đầu, đầy vẻ phục thiện. Sự việc đã phơi ra rành rành trước mắt như thế, nó muốn không tin cũng không được.

Sự "đầu hàng" của Quý ròm làm Mạnh khoái tít mắt. Nỗi hậm hực mấy ngày nay bay biến đâu mất. Và tới khi thằng Bò Lục phất tay ra hiệu cho Đạt đi theo Tùng và Nghị thì Mạnh không nén nổi cơn phấn khích. Lần này nó không mở miệng nhưng hai cùi tay huých mạnh về hai bên một lượt.

Cú huých hân hoan của Mạnh khiến Tiểu Long lẫn Quý ròm đều nhăn mặt nhưng sợ bị lộ tông tích, cả hai cố cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng rên.

Nhưng sự hào hứng của Mạnh kéo dài không lâu. Nó cứ đinh ninh hết phiên thằng Đạt sẽ tới thằng Khánh. Khánh mới gia nhập "đảng chim ưng", thế nào bọn trấn lột cũng kiêng kị. Nào ngờ diễn biến mất hoàn toàn ngược lại.

Khánh vừa trờ tới, thằng Bò Lục đã đưa tay cản:

- Đứng yên! Không được nhúc nhích!

Mặt thằng Khánh lập tức xanh như chàm.

- Em … em … – Khánh van vỉ bằng giọng run run.

- Chả ai anh em với mày!

Bò Lục quắc mắt nạt. Và nó khẽ ngoắt tay một cái. Thằng Bò Trổng lẹ làng tiến lại. Khánh hồn phi phách tán. Nó ngồi thụp xuống, hai tay ôm đầu, mếu máo:

- Hai anh tha cho em! Lần sau …

- Lần sau để lần sau tính! – Bò Trổng sừng sộ, không để Khánh nói hết câu – Còn lần này tụi tao phải trị cái tội láu cá của mày!

Rồi Bò Trổng một bên Bò Lục một bên, hai đứa nắm lấy hai vành tai Khánh kéo mạnh:

- Đứng lên!

Khánh riu ríu đứng dậy, mặt nhăn nhó vì đau và vì sợ.

Bò Trổng cười hềnh hệch:

- Chừng đó đâu đã thấm tháp gì! Bây giờ tụi tao cho mày "đi tàu bay" để mày nhớ đời!

Bò Trổng vừa nói xong, Khánh đã kêu rú lên thảm thiết. Vẫn nắm lấy hai vành tai Khánh, hai tên trấn lột đang cố sức nhấc bổng nó lên khỏi mặt đất.

Cái trò "cho đi tàu bay" của hai tên Bò Lục và Bò Trổng khiến tụi thằng Tùng tuy đã thoát nạn và đang đứng tuốt ngoài xa vẫn sợ xanh mắt mèo. Còn thằng nhóc chưa bị các hung thần "điểm danh" đang đứng sau lưng thằng Khánh thì người run bần bật, hai tay vội vã chẹn cứng lấy ngực như sợ trái tim vọt bắn ra ngoài.

- Xông ra đi thôi! Không khéo thằng nhóc bị vặt sứt cả tai mất!

Tiểu Long vừa nói vừa nhỏm người dậy, chẳng màng đợi Quý ròm và thằng Mạnh có ý kiến.

Thực ra, Mạnh và Quý ròm cũng chẳng có ý kiến gì khác. Nãy giờ bấm bụng chứng kiến cảnh bọn Bò Lục và Bò Trổng hành hạ thằng Khánh, hai đứa đã tức muốn lộn ruột rồi. Vì vậy, Tiểu Long vừa hé môi, hai đứa đã phóng vù ra như những viên đạn vọt ra khỏi nòng.

- Đồ khốn! Bỏ tay ra! – Quý ròm vừa chạy vừa hét.

Mạnh cũng không chịu thua. Nó ngoác miệng:

- Lớn bắt nạt bé mà không biết xấu! Tao "triệt buộc" tụi mày bây giờ!

Trong ngôn ngữ của cờ đô mi nô, "gài triệt buộc" là dồn đối phương vào chỗ "bó tay chịu hàng". Thằng Mạnh là chúa xem phim xã hội đen. Nó học được từ này trong một bộ phim mới xem tháng trước, nay ngẫu nhiên gặp bọn Bò Lục, Bò Trổng liền ứng khẩu bô bô.

Tự nhiên thấy có người nhảy ra can thiệp, lại dùng ngôn ngữ của "dân chơi", hai tên trấn lột giật nảy người. Nhưng khi ngoảnh lại, thấy đó chỉ là một đứa ốm nhách và một thằng oắt hỉ mũi chưa sạch, Bò Trổng ôm bụng cười gập cả người.

Bò Lục "lịch sự" hơn đồng bọn. Nó không cười, nhưng nhếch mép vẻ khinh thị:

- Hai đứa mày muốn xin vào thế mạng cho thằng oắt này hay sao?

Lúc này Bò Lục, Bò Trổng đã buông thằng Khánh ra nên Quý ròm không buồn gấp gáp. Nó chậm rãi đảo mắt về phía hai thằng nhóc đang sợ đến chết khiếp bên cạnh, dịu dàng bảo:

- Hai em chạy lại chỗ các bạn đi! Có tụi anh đây rồi, chẳng còn gì đáng lo nữa đâu!

Vừa nói Quý ròm vừa chỉ tay về phía tụi thằng Tùng. Nhưng tay nó bỗng cứng đơ, hệt như bị ai treo lơ lửng giữa trời.

Tụi Tùng, Nghị, Đạt đã không còn đứng ở chỗ cũ. Khi bọn Quý ròm xuất hiện, ba thằng oắt không những không mừng rỡ mà vội vàng ôm cặp lỉnh tuốt. Đến khi Quý ròm phát giác thì ba đứa chỉ còn là ba chấm nhỏ ở cuối đường.

Nhưng Quý ròm không có thì giờ để nghĩ ngợi lâu. Giọng thằng Bò Lục đã vang lên sát bên tai nó:

- Sao? Trả lời đi chứ?

Quý ròm quay lại chưa kịp "trả lời" đã lãnh ngay một cú đánh của Bò Trổng vào lưng muốn chúi nhủi, kèm theo là tiếng quát đằng đằng sát khí từ phía sau:

- Hơi sức đâu mà đấu võ miệng với tụi này! Cứ tẩn chết bà nó đi!

Nói xong, Bò Trổng lại hung hăng nhảy xổ vào Quý ròm, chẳng buồn đợi đối thủ đứng vững.

Nhưng lần này, cú đấm chưa kịp chạm vào người Quý ròm, Bò Trổng đã bị một cú đá sấm sét trúng cườm tay. Nó giật mình ngoảnh lại và tái xám mặt khi thấy một đứa lạ hoắc lạ huơ tướng tá chắc nịch đang đứng sát bên cạnh nó tự bao giờ.

Tiểu Long quắt mắt nhìn Bò Lục, Bò Trổng, mặt hầm hầm:

- Tụi mày còn chưa chịu biến đi hay sao!

Bò Trổng đưa mắt nhìn Bò Lục như ngầm hội ý, rồi nhún vai đáp, giọng xuôi xị:

- Biến thì biến!

Bò Trổng vừa nói vừa hất hàm về phía Bò Lục, cả hai lập tức quay mình rảo bước. Thái độ ngoan ngoãn của hai tên trấn lột khiến Tiểu Long thở phào.

Nhưng nỗi mừng trong lòng nó vừa chớm lên vội tắt ngóm. Hai thằng Bò Lục, Bò Trổng mới đi được hai, ba bước đã quay phắt lại và đột ngột xoẹt thẳng tới trước mặt Tiểu Long vung tay tấn công.

Tuy bị đột kích bất ngờ, Tiểu Long vẫn phản xạ cực nhanh. Nó né người qua một bên tránh đòn của Bò Trổng đồng thời tung chân đá thẳng vào ngực Bò Lục để hoá giải thế công. Phẫn nộ vì bị đánh lén, Tiểu Long dồn cơn giận vào cú đá. Gió lồng vào ống quần, kêu rít lên, tưởng trúng nhằm có thể vỡ cả đá tảng.

Nhưng Bò Lục nhanh như cheo. Nó kịp đáo bộ thối lui, vừa vặn thoát khỏi cú đá ghê hồn của Tiểu Long trong gang tấc. À, tụi này có "nghề"! Tiểu Long cảnh giác nhủ bụng vào nheo mắt đo lường sức mạnh của đối thủ.

Ở bên kia, Bò Lục còn lo lắng hơn. Tuy tránh được đòn phản kích của Tiểu Long nhưng bụng nó chưa hết kinh hãi. Hai bên mới trao đổi một

“chiêu” và mặc dù chưa ai đánh trúng ai, nó đã biết đụng phải “đại kình địch”. Hết ham chiến đấu, Bò Lục đưa tay lau mồ hôi trán, khịt mũi nói:

- Bữa nay thế là đủ rồi! Tụi tao biến đây, hẹn gặp lại!

Rồi đợi Tiểu Long có ý kiến, hai đứa vội vã co giò chạy thẳng.

- Ha ha! Coi “bò” chạy cong đuôi kìa!

Mạnh nãy giờ đứng bên nín thở theo dõi, nay thấy hai tên Bò Trổng, Bò Lục đánh bài tẩu mã liền khoái chí vỗ tay bôm bốp và ngoác miệng reo hò.

- Mày đừng có nói nặng tụi nó như vậy! – Tiểu Long ngoảnh lại trách.

- Nặng đâu mà nặng! – Mạnh chun mũi – Chính miệng tụi nó tự xưng là “bò” chứ có phải em đặt ra đâu!

Tiểu Long tính nạt Mạnh một câu nữa nhưng mắt nó bỗng trố lên:

- Anh Quý mày đâu?

Mạnh dáo dác dòm quanh, đến bây giờ nó mới phát giác ra Quý ròm đã không còn ở bên cạnh nó. Láo liên một hồi, mặt Mạnh thộn ra:

- Em cũng chẳng biết nữa!

Chương 8

Tiểu Long ôm cặp đi theo Mạnh, mặt mày hoang mang. Nó không rõ Quý ròm biến đi đâu. Trước nay chưa bao giờ Quý ròm bỏ bạn giữa đường như thế, lại không một lời từ giã. Hay là nó gặp phải chuyện gì? Nhưng nếu nó gặp chuyện hung hiểm thì tại sao chẳng một ai hay biết? Nó ở sát rạt bên cạnh chứ xa xôi gì!

Tiểu Long nghĩ vẩn nghĩ vơ một hồi, chẳng tìm ra một tia sáng nào, đầu quay như chong chóng. Thôi, mặc xác nó! – Cuối cùng chán quá Tiểu Long không buồn làm "nhà thông thái" nữa, nó tặc lưỡi nhủ bụng – Cứ theo thằng Mạnh về nhà xem sao! Biết đâu thằng ròm chẳng tếch về đó và nằm ngủ thẳng cẳng từ đời tám hoánh nào rồi!

Thực ra Tiểu Long không tin Quý ròm về nhà. Chẳng có lí do gì để Quý ròm hành động như vậy. Nhưng vì không giải thích được sự biến mất đột ngột của Quý ròm, nó đành phải cố bám víu vào cái ý tưởng kì quặc đó. Vì vậy, chân bước mà mặt nó cứ dàu dàu.

Ngược lại với Tiểu Long mặt mày Mạnh tí ta tí tởn. Nó xuýt xoa luôn miệng:

- Anh đánh hay ghê!

- Đừng dóc mày! Tao đánh hồi nào?

Mạnh chẳng hề bối rối:

- Thì đá cũng như đánh! Cú đá vừa rồi của anh tuyệt cú mèo!

- Chả tuyệt tí nào cả! – Tiểu Long nhún vai – Nếu tuyệt thì đã trúng thằng Bò Lục rồi.

- Đó là thằng Bò Lục gặp may thôi! – Mạnh gân cổ – Nhưng dù tránh được cú đá của anh, nó cũng đã són ra quần rồi. Nếu không, nó và thằng Bò Trổng đã chẳng chạy vắt giò lên cổ.

- Mày đừng có coi thường tụi nó! – Tiểu Long trầm giọng – Hai thằng Bò Lục, Bò Trổng đều là "cao thủ" cả đấy!

- Xì! Em không tin! – Mạnh nhún vai – Nếu là "cao thủ" tụi nó chả bao giờ chịu rút lui dễ dàng như thế.

Tiểu Long thở dài:

- Đơn giản là tụi nó không muốn mạo hiểm. Những đứa như Bò Lục Bò Trổng thường chỉ chịu ra tay khi nào cảm thấy chắc thắng. Chứ nếu khi nãy chúng quyết tâm ăn thua đủ với tao chưa chắc tao hạ được chúng.

Vẻ nghiêm nghị của Tiểu Long khiến Mạnh bán tín bán nghi:

- Anh không nói đùa đấy chứ?

- Tao đùa với mày làm gì! – Tiểu Long nắm tay quẹt mũi – Nhất là sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ quay lại tìm tao và lần này chắc chắn không chỉ có hai đứa.

Mạnh thô lố mắt:

- Sao anh biết?

Tiểu Long cười khổ:

- Chẳng lẽ mày không nghe tụi nó doạ "hẹn gặp lại" trước khi bỏ đi đó sao?

Lời nhắc nhở của Tiểu Long làm Mạnh chột dạ:

- Thế anh tính sao?

Tiểu Long mím môi:

- Tao sẽ đi gặp tụi nó trước khi tụi nó đi tìm tao.

Mạnh tự dưng cảm thấy hào khí bừng bừng. Nó ưỡn ngực:

- Em sẽ đi với anh.

Đang hào hứng, sực nhớ tới một chuyện, giọng Mạnh bỗng xụi lơ:

- Nhưng biết tụi nó ở đâu mà tìm?

Xụi lơ là chứng bệnh hay lây. Thằng Mạnh xìu làm Tiểu Long xìu theo.

- Tụi nó hả? – Tiểu Long ấp úng – Tao cũng chẳng biết!

Mạnh gãi đầu:

- Hay là mình về hỏi anh Quý?

- Đúng rồi đó! – Tiểu Long sáng mắt lên – Phải vấn kế anh Quý mày! Ông anh ròm của mày chắc chắn sẽ nghĩ ra cách.

Hai đứa liền hộc tốc rảo bước.

Nhưng khi Mạnh và Tiểu Long bước vào nhà mới hay Quý ròm vẫn chưa về tới. Phòng học của nó vắng tanh vắng ngắt.

Tiểu Long buông phịch người xuống ghế:

- Chả rõ thằng ròm này lẩn đi đằng nào!

Mạnh ra vẻ chủ nhà:

- Anh cứ ngồi chơi đi! Chắc anh Quý sắp về tới rồi!

Tiểu Long "hứ" một tiếng:

- Sao mày biết?

- Thì em đoán vậy.

Tiểu Long cười khảy:

- Mày là chúa đoán sai mà lúc nào cũng đoán!

- Em là chúa đoán sai? – Mạnh tức tối.

- Chứ gì nữa! – Tiểu Long tỉnh khô – Mày bảo tao là tụi trấn lột sẽ không dám đụng đến những đứa mang cặp có dán hình chim ưng, thế sao tụi Bò Lục Bò Trổng lại cho thằng Khánh "đi tàu bay" suýt rớt cả tai?

Câu vặn vẹo của Tiểu Long làm Mạnh chết đứng. Nó thuỗn mặt ra một hồi rồi ngượng nghịu đáp:

- Ừ nhỉ! Em cũng chả hiểu tại sao?

- Có gì đâu mà hiểu với chả hiểu! – Tiểu Long nhếch mép – Đơn giản là mọi chuyện hoàn toàn không giống như phỏng đoán của mày. Nghĩa là không có một "đảng chim ưng" nào sất.

Nếu cách đây hai tiếng đồng hồ Tiểu Long nói cái giọng đó, chắc chắn Mạnh sẽ không để yên. Nó sẽ phồng mang trợn mắt. Nó sẽ cãi đến sùi bọt mép. Nhưng lúc này tình hình đã thay đổi theo hướng bất lợi cho nó. Tụi trấn lột chẳng kiêng kị tấm hình chim ưng như nó tưởng. Bò Lục Bò Trổng hai lần buông tha cho tụi Tùng, Nghị, Đạt hẳn vì một lí do khác. Đúng như Quý ròm nói, việc dán những miếng đề-can hình chim ưng lên cặp sách chỉ là một ý thích ngẫu nhiên của bọn nhóc, một trò chơi vô tư không hơn không kém.

Mạnh nhìn Tiểu Long, gượng gạo nói:

- Lạ thật! Thế mà lúc đầu em cứ thấy nghi nghi!

Tiểu Long cười độ lượng:

- Đó là do mày bị ám ảnh bởi vụ chim hải âu ở Vũng Tàu dạo trước thôi. Bây giờ hễ nhìn thấy chim là mày sinh nghi.

Tiểu Long an ủi mà nghe như chế giễu. Mặt Mạnh méo xẹo:

- Không phải vậy đâu!

- Phải hay không phải, đợi anh Quý mày về hỏi xem thì biết! – Giọng Tiểu Long lửng lơ – Giờ này anh mày chắc sắp về tới rồi đây.

Nghe Tiểu Long đem Quý ròm ra doạ, Mạnh chột dạ làm thinh. Ai chứ ông anh mình mà đã trêu thì cứ gọi là tối mày tối mặt! Mạnh nơm nớp nghĩ và bồn chồn nhìn ra cửa.

Nhưng mặc cho Tiểu Long và Mạnh chong mắt ngồi đợi lâu thật lâu, Quý ròm vẫn chẳng buồn xuất hiện. Nó chẳng có vẻ gì là "sắp về" như Tiểu Long nói.

Thực ra lúc này Quý ròm muốn về cũng không làm sao về được. Nó đang bận theo dõi thằng Khánh và tìm cách bắt chuyện với thằng này.

Khác với Tiểu Long và Mạnh, những gì mắt thấy tai nghe ở góc đường khiến Quý ròm rất đỗi ngờ vực. Cái cách hai tên Bò Lục Bò Trổng hành hạ thằng Khánh không phải là hành vi trấn lột. Đó đích thị là một sự trừng phạt. Nhưng tại sao bọn chúng lại trừng phạt Khánh? Quý ròm nghe rõ mồn một những lời gầm gừ từ miệng Bò Trổng "Tụi tao phải trị cái tội láu cá của mày!". Quý ròm phăng tới đây thì tắc tị. Nó nhăn mày nhíu trán một hồi vẫn không hiểu tội láu cá của Khánh là tội gì. Chỉ có cách điều tra trực tiếp nơi "nạn nhân"! – Quý ròm tặc lưỡi nhủ bụng và nhân lúc Tiểu Long bận tranh tài cao thấp với tụi Bò Lục Bò Trổng, còn Mạnh thì dán mắt vào trận đấu, nó âm thầm bám theo thằng Khánh lúc này đang lấm lét lỉnh tuốt ra xa.

Quý ròm kiên nhẫn lò dò sau lưng Khánh một lúc lâu, vừa đi vừa sắp xếp những ý nghĩ trong đầu.

Tới cua đường thứ ba, đoán Khánh đã sắp về tới nhà, Quý ròm quyết định dấn lên. Khánh không hề biết đang bị theo dõi. Đang lủi thủi bước, đột nhiên thấy Quý ròm ở phía sau băng lên, nó ngớ người ra:

- Ơ … ơ …

Quý ròm mỉm cười thân thiện:

- "Ơ" gì mà "ơ"! Em ở đường này hả?

- Dạ.

Vừa đáp Khánh vừa nhìn trộm Quý ròm, ánh mắt nó không rõ vui mừng hay lo lắng.

- Anh cũng ở đường này sao anh ít gặp em thế? – Quý ròm lại hỏi, cố tỏ ra đây là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên.

Khánh không biết Quý ròm dóc tổ. Nó lại ngẩn ngơ.

- Em chả rõ! Em cũng mới gặp anh lần đầu!

- Lạ nhỉ!

Quý ròm tặc lưỡi, rồi nó đột ngột chuyển đề tài:

- Tai em còn đau không?

Nghe nhắc đến chuyện khi nãy, mặt Khánh bất giác đổi sắc:

- Hết rồi! Chả còn đau tẹo nào cả! – Khánh nói nhanh, vẻ như muốn chấm dứt câu chuyện về bọn trấn lột càng sớm càng tốt.

Nhưng Quý ròm vẫn lăn nhăn:

- Hai thằng Bò Lục Bò Trổng gì đó ác ghê!

Quý ròm buông một câu băng quơ, mắt kín đáo liếc thằng nhóc. Nhưng Khánh chẳng buồn phản ứng. Nó vờ như không nghe.

Thằng oắt này nó uý kị điều gì thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi và nó thấy chẳng có cách nào khác hơn là hỏi thẳng:

- Tại sao hai thằng đó nó xử tệ với em thế?

Quý ròm hỏi thẳng Khánh hết đường quanh co. Nó ngần ngừ một lát rồi chép miệng:

- Đó là tụi trấn lột!

- Chuyện đó thì anh biết rồi! – Quý ròm nhăn mặt – Nhưng tại sao tụi nó lại xách tai em? Anh có thấy chúng bắt em nộp cho chúng món gì đâu!

Khánh ấp úng:

- Hôm trước bọn chúng đã lột của em một chiếc đồng hồ!

- Nhưng còn hôm nay? – Quý ròm nhìn chòng chọc vào mặt thằng nhóc, rồi sợ nó tìm cách lấp liếm Quý ròm vội vàng nói luôn – Hai thằng Bò Lục Bò Trổng đòi trị cái tội láu cá của em, thế tội đó là tội gì?

Thắc mắc của Quý ròm làm Khánh tái mặt. Nó không ngờ Quý ròm hỏi một câu cắc cớ như vậy, miệng cứ lắp ba lắp bắp:

- Tội … tội …

Khánh cứ "tội, tội" cả buổi, Quý ròm sốt cả ruột:

- Tội gì mà khó nói ghê thế?

Tròng mắt Khánh đảo lia lịa. Mãi một lúc nó mới nhớ ra cái tội của mình:

- À, bọn chúng đòi trị em cái tội em đeo đồng hồ giả để gạt bọn chúng.

Quý ròm cười mát:

- Em chẳng gạt bọn chúng đâu! Em gạt anh thì có!

Khánh giật thót:

- Anh bảo sao cơ?

- Còn sao với trăng gì nữa! – Quý ròm nhún vai – Làm quái gì có chuyện đồng hồ ở đây! Từ đầu đến cuối, anh có nghe hai thằng Bò Lục Bò Trổng nhắc gì đến chuyện đồng hồ đâu!

Trước chứng cớ Quý ròm nêu ra, Khánh câm như thóc. Nó liên tục khụt khịt mũi, chắc lại đang nghĩ cách chống chế. Nhưng Quý ròm không để thằng oắt có thì giờ. Nó hỏi dập luôn:

- Sao? Tội gì?

Khánh vẫn không hé môi. Chỉ có ngực nó nhô lên hụp xuống. Chắc nó căng thẳng lắm! Quý ròm nhủ bụng và nín thở hạ đòn quyết định:

- Tấm hình chim ưng phải không?

Đòn quyết định của Quý ròm là đòn may rủi. Nó cũng chưa rõ tấm hình chim ưng có liên quan gì đến chuyện tụi trấn lột hành hạ thằng Khánh bữa nay hay không, nhưng túng kế nó đành giở "chiêu" của thằng Mạnh.

Nào ngờ chiêu thăm dò của Quý ròm vừa tung ra đã trúng ngay "yếu huyệt" của đối phương. Mặt Khánh xám như chàm đổ:

- Sao anh biết?

Quý ròm mừng rơn, nó làm bộ khinh khỉnh:

- Chuyện gì anh lại chả biết!

Khánh chả buồn giữ kẽ nữa. Nó buột miệng than thở:

- Không rõ tại sao bọn chúng lại phát hiện được!

Quý ròm láu táu định hỏi "Phát hiện chuyện gì?" nhưng vừa mở miệng nó đã nhanh chóng tốp lại kịp. Hú vía! Hỏi như vậy có khác nào tự tố cáo là mình chả biết gì sất! Nhưng khổ nỗi nếu không hỏi thì làm sao khám phá được bí mật quanh những tấm hình chim ưng?

Quý ròm loay hoay một hồi vẫn chưa biết tính sao cho ổn. Suýt hớ một lần, nó càng thêm thận trọng. Đang bối rối, sực nhớ đến tụi thằng Tùng, Quý ròm chợt sáng mắt lên. Nó liếc Khánh, lấp lửng:

- Như tụi thằng Tùng, Đạt, Nghị vậy mà khoẻ!

Khánh tặc lưỡi:

- Chim ưng của tụi nó là chim ưng thật!

Quý ròm càng mù tịt. Nó không hiểu tại sao có chuyện "thật, giả" ở đây. Những tấm hình chim ưng dán trên cặp của Khánh và của tụi Tùng, Nghị, Đạt đều là những hình đề-can trong giấy bọc kẹo, có gì khác nhau đâu!

- Thế tại sao em không làm như tụi nó? – Quý ròm tiếp tục dọ dẫm.

- Em không có tiền! – Khánh khụt khịt mũi.

Quý ròm trố mắt:

- Tiền mua chewing-gum ấy ư?

- Không! – Khánh thở dài – Tiền nộp cho Dũng cò. Mỗi tuần nộp tới hai ngàn lận.

Quý ròm đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- Dũng cò là ai?

- Dũng cò là thủ lĩnh "đảng chim ưng"! Bọn học trò tụi em hễ đứa nào chịu nộp tiền cho nó là không sợ bị ai ăn hiếp hay trấn lột! Dũng cò tuy không to con, nhưng cao kều, lại giỏi võ …

Đang thao thao bất tuyệt, Khánh bỗng ngưng bặt.

Quý ròm cụt hứng:

- Rồi sao nữa?

- Em không kể nữa đâu! – Khánh khẽ liếc Quý ròm bằng ánh mắt nghi ngờ – Khi nãy anh bảo chuyện gì anh cũng biết kia mà!

Quý ròm gãi đầu:

- Chuyện gì anh cũng biết nhưng riêng chuyện Dũng cò thì anh chỉ biết sơ sơ! Em cứ kể tiếp đi!

Nhưng mặc cho Quý ròm "dụ dỗ", Khánh vẫn khăng khăng:

- Không! Em không kể!

- Em sợ Dũng cò đến són ra quần thế sao?

Quý ròm dùng kế "khích tướng" nhưng Khánh chẳng tự ái mảy may. Nó chớp mắt:

- Bọn Bò Lục Bò Trổng còn sợ nó huống gì tụi em! Nó đe rồi. Nó bảo hoạt động của nó là hoạt động từ thiện, nhằm giúp những học sinh yếu đuối hiền lành thoát khỏi tay bọn trấn lột, nhưng cấm tụi em không được hở môi về chuyện này với bất cứ ai. Đứa nào hó hé với ba mẹ hoặc thầy cô, nó sẽ đón đường "hỏi tội" ngay!

Quý ròm cười khanh khách:

- Hoạt động từ thiện gì lại thu tiền!

- Nhưng nó đâu có bắt buộc! – Khánh bênh vực Dũng cò – Chỉ đứa nào muốn dán hình chim ưng lên cặp để bọn trấn lột "kiềng mặt" mới phải nộp tiền cho nó thôi!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế ra hình chim ưng của em sáng nay là tấm hình "bất hợp pháp"? Em không đóng tiền cho Dũng cò mà lại tự tiện dán dấu hiệu của nó lên cặp?

Không biết vì câu hỏi của Quý ròm khó trả lời quá xá hay vì đã tới nhà thật mà Khánh không buồn trả lời. Nó chỉ nói:

- Em vô nhà đây!

Rồi ôm cặp chui tọt vào một hẻm nhỏ bên đường.

Chương 9

Quý ròm vừa vô tới cổng, Mạnh đã chạy vù ra:

- Ôi, anh đi đâu mà giờ này mới về? Em và anh Tiểu Long đợi anh dài cổ luôn!

Quý ròm dòm quanh:

- Tiểu Long đâu?

- Đợi anh lâu quá, ảnh về rồi! Ảnh bảo là chiều ảnh qua!

Rồi Mạnh cầm tay ông anh lắc lắc:

- Nãy giờ anh đi đâu thế?

- Tao đi truy lùng "đảng chim ưng"!

Mạnh đỏ mặt:

- Thôi mà! Anh cứ chọc em hoài!

Quý ròm cười cười:

- Mày không tin thì thôi! Tao đi tắm đây!

Nói xong, Quý ròm bước vụt vào nhà.

Từ đó cho đến lúc ngồi vào bàn ăn, Mạnh cứ tò tò đi theo Quý ròm. Nhưng mặc cho nó hỏi, Quý ròm không đáp, chỉ nhe răng cười ruồi.

Cho đến khi leo lên giường nằm ngủ trưa thì Mạnh không nhịn được nữa. Nó giật mạnh chiếc gối dưới đầu Quý ròm:

- Làm gì anh cứ úp úp mở mở thế?

Quý ròm giằng chiếc gối lại, mắt hấp háy:

- Úp mở gì đâu! Tao đã nói là tao đi truy lùng "đảng chim ưng", ai bảo mày không tin chi!

- Em không tin! – Mạnh vùng vằng.

- Không tin thì kệ mày!

Nói xong, Quý ròm vòng tay lên đầu giữ khư khư chiếc gối, nhắm mắt vờ ngủ. Thấy không làm gì được ông anh, Mạnh hạ giọng năn nỉ:

- Anh kể em nghe đi! Hồi trưa anh đi đâu vậy?

- Thằng này lạ thật! – Quý ròm đập chân xuống giường – Khi mày hô hoán là có một cái "đảng chim ưng" đang hoạt động, tao không tin thì mày

giận tao, bây giờ đến lượt tao tin thì mày lại không tin tao!

Cho đến lúc đó, Mạnh vẫn tưởng Quý ròm cố tình giễu cợt nó. Chính nó là người đầu tiên nghi vấn về những tấm hình chim ưng trên cặp sách của tụi học trò trường Hoạ Mi nhưng từ khi tận mắt mục kích cảnh thằng Khánh bị bọn Bò Trổng Bò Lục cho "đi tàu bay" thì Mạnh đâm ra nghi ngờ chính những nghi ngờ của mình. Vì vậy, nghe Quý ròm cứ một điều "đảng chim ưng" hai điều "đảng chim ưng", Mạnh nhột nhạt khôn tả. Nó có cảm giác nó bị nhạo báng.

Ấm ức và giận dỗi, Mạnh không thèm hỏi han nữa. Quý ròm nằm im, nó cũng nằm im. Quý ròm vờ ngủ, nó cũng vờ ngủ. Một lát Quý ròm ngủ thật, nó cũng ngủ thật lúc nào không hay.

Tiểu Long đến khi cả hai còn ngáy khò khò.

Biết Quý ròm là "vua ngủ", đụng đến nó thế nào cũng bị nó cằn nhằn nhức óc, Tiểu Long quay sang khều Mạnh, miệng kêu khẽ:

- Mạnh.

Mạnh mở mắt và khi nhận ra Tiểu Long, nó chồm dậy:

- Ôi, anh Tiểu Long!

Tiểu Long đưa tay lên miệng:

- Khẽ thôi! Anh Quý mày về nhà khi nào thế?

- Hồi trưa! – Mạnh hạ giọng – Anh đi khoảng mười lăm phút thì ảnh về!

- Anh mày đi đâu thế?

Mạnh tiếp tục thì thầm:

- Em hỏi ảnh nhưng ảnh không nói.

- Không nói? – Tiểu Long giương mắt ếch.

- Ảnh chỉ trêu em thôi! – Mạnh nhăn nhó – Ảnh bảo là ảnh đi … truy lùng "đảng chim ưng".

- Tao trêu mày làm cái cóc gì! – Giọng Quý ròm đột ngột vang lên, vừa nói nó vừa ngồi bật dậy trước ánh mắt sửng sốt của Tiểu Long và Mạnh – Cái vụ "đảng chim ưng" do chính miệng thằng Khánh nói ra chứ đâu phải tao bịa.

- Thằng Khánh? – Miệng Mạnh há hốc.

- Thì ra vậy! – Tiểu Long gật gù – Té ra hồi trưa mày bám theo thằng Khánh!

- Dĩ nhiên là vậy chứ "té ra té vô" gì nữa! – Quý ròm hừ mũi – Nếu không phải bám theo nó thì chẳng lẽ tao chui xuống đất?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế thằng Khánh thú nhận những tấm hình chim ưng dán trên cặp sách của tụi học trò là dấu hiệu của một băng đảng bí mật thật à?

Quý ròm thu nắm tay:

- Đây là một băng "bảo kê", do một đứa có tên là Dũng cò làm thủ lĩnh. Bọn học trò đứa nào chịu nộp "lệ phí" cho nó mỗi tuần hai ngàn sẽ được nó cho phép dán dấu hiệu chim ưng lên cặp.

Tiểu Long tỏ thông thái:

- Và bọn trấn lột khi thấy dấu hiệu của Dũng cò sẽ không dám gây sự?

Quý ròm chưa kịp gật đầu thì Mạnh đã hí hửng vọt miệng:

- Thấy chưa? Ngay từ đầu em đã đoán trúng phóc!

- Mày đoán giỏi lắm! – Quý ròm bật ngón tay cái lên khen Mạnh – Nhưng có một chuyện mày không đoán ra! Đó là thằng Khánh đã sử dụng con chim ưng giả!

- Chim ưng giả? – Cả Mạnh lẫn Tiểu Long cùng bật hỏi.

- Đúng vậy! Thằng Khánh không chịu nộp tiền cho Dũng cò nhưng vì sợ tụi Bò Trổng Bò Lục quá mức nên tự động mua hình chim ưng lén lút dán lên cặp. Thế là nó bị "lòi đuôi"!

- Hèn gì! – Mạnh mừng rỡ – Thế mà hồi trưa thấy tụi Bò Lục Bò Trổng hè nhau véo tai thằng Khánh, em cứ tưởng là mình đoán sai. Hoá ra có thật! – Rồi nó vỗ vỗ trán – Bây giờ em mới hiểu tại sao tụi thằng Tùng bảo em về Vũng Tàu hẳng mua cặp. Tụi nó sợ em xách chiếc cặp có hình chim ưng đi nhơn nhơn ngoài phố, rủi đụng đầu Dũng cò hoặc tụi Bò Lục Bò Trổng sẽ sinh chuyện rắc rối!

Đang cơn hào hứng, Mạnh chồm người tới trước thò tay đập đập lên đầu gối ông anh:

- Vậy ngày mai ba anh em mình đi kiếm Dũng cò đi!

Nhưng Quý ròm làm Mạnh xuôi xị:

- Ngày mai chưa được!

- Sao lại chưa được? – Mạnh gãi gáy.

Quý ròm nhún vai:

- Thứ nhất là mình không biết Dũng cò đang trú ngụ ở đâu, thậm chí cả mặt mũi nó mình cũng chưa biết! Thứ hai, mình cũng chưa có bằng chứng gì về những hoạt động "ngoài vòng pháp luật" của nó!

- Sao lại không có bằng chứng! – Mạnh kêu lên – Bằng chứng chính là thằng Khánh! Mình sẽ lôi thằng Khánh ra đối chất …

- Vô ích! – Quý ròm cắt ngang – Chắc chắn lúc đó thằng Khánh sẽ chối phăng những gì nó nói!

- Sao thế? – Mạnh chưng hửng.

- Bộ mày tưởng thằng Khánh "oai hùng" lắm chắc! – Quý ròm cười khảy – Hồi trưa nó đâu có chịu hé môi về "đảng chim ưng". Tao phải dò hỏi vòng vèo cả buổi nó mới chịu vô tình hở ra một tẹo.

Tiểu Long gật gù:

- Như vậy rõ ràng tụi nhóc đã bị Dũng cò hăm doạ.

Quý ròm thở dài:

- Bọn học trò trường Hoạ Mi đứa nào cũng nhát cáy. Ngay cả tụi thằng Tùng khi thấy ba đứa mình xuất hiện ngăn cản bọn trấn lột cũng sợ hãi chạy dài. Tụi nó sợ hai thằng Bò Lục Bò Trổng phát hiện ra sự quen biết giữa hai bên sẽ tìm cách trả thù tụi nó.

Mạnh liếm môi:

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Tiếp tục theo dõi tụi Bò Lục Bò Trổng! Khoan đụng đến "đảng chim ưng"! Hễ tụi mình "triệt" được bọn trấn lột, hoạt động "bảo kê" của Dũng cò sẽ không còn lí do để tồn tại, lúc ấy "đảng chim ưng" sẽ tự động tan rã.

- Hay đấy! – Tiểu Long đấm hai tay vào nhau – Tao cũng đang định đi tìm tụi Bò Lục Bò Trổng đây.

Thế là trưa hôm sau tụi Quý ròm bốn đứa tiếp tục bí mật bám theo tụi thằng Tùng. Sở dĩ tác giả viết "bốn đứa" bởi vì lần này ngoài Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh ra còn có thêm một nhân vật mới: Văn Châu.

Văn Châu có mặt là do yêu cầu của Tiểu Long. Hôm trước, sau khi bàn bạc đâu đó xong xuôi, Tiểu Long thình lình quẹt mũi "cảm thán":

- Cuộc đụng độ kì này với bọn trấn lột sẽ rất ác liệt!

- Dĩ nhiên rồi! – Mạnh phấn khởi hùa theo.

Thấy Mạnh không hiểu ý mình, Tiểu Long gãi cổ, "cụ thể":

- Tụi nó chắc chắn sẽ không chỉ có hai đứa!

Mạnh thật thà:

- Thì bên mình cũng đâu phải hai đứa! Tụi mình ba người lận mà!

Chẳng lẽ bảo bên mình ba người nhưng hết hai người chuyên làm rối chân rối cẳng người thứ ba, Tiểu Long đành nhăn nhó nói lòng vòng:

- Nhưng tụi nó chắc gì đã ba đứa! Biết đâu ngoài Bò Lục Bò Trổng ra, còn có thêm sáu, bảy đứa khác!

Thằng Mạnh hăng tiết vịt có thể không hiểu tâm sự của Tiểu Long nhưng tinh ý như Quý ròm chỉ nghe thoáng qua đã biết Tiểu Long muốn gì. Nó tủm tỉm nhìn bạn:

- Mày sợ đánh không lại tụi nó hả?

- Hai thằng Bò Lục Bò Trổng đều có võ! – Biết Quý ròm đi guốc vào bụng mình, Tiểu Long đỏ mặt phân trần – Nhỡ những đứa kia …

- Thôi, đủ rồi! – Quý ròm láu lỉnh ngắt lời – Tóm lại mày muốn kêu thêm "viện binh" chứ gì?

- Ừ! – Tiểu Long hít vào một hơi – Tao muốn rủ thêm Văn Châu!

- Văn Châu? – Quý ròm há hốc miệng.

Tiểu Long chột dạ:

- Văn Châu thì sao?

- Chả sao cả! – Quý ròm liếm môi – Nhưng làm sao nó có thể chuồn ra khỏi nhà đi theo tụi mình được?

Thắc mắc của Quý ròm khiến Tiểu Long bất giác thộn mặt ra. Ừ nhỉ, hoàn cảnh của Văn Châu đâu có giống tụi mình! Ba mẹ nó khó ơi là khó, suốt ngày cứ giữ rịt nó trong nhà, chẳng cho đi chơi đâu. Lại thêm chị Ngọc Diệu và thằng Bạch Kim kè kè bên cạnh, Văn Châu có muốn lỉnh ra ngoài cũng chẳng dễ. Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi khẽ tặc lưỡi:

- Chiều nay cứ đi gặp nó thử xem! Biết đâu nó có thể chuồn ra khỏi nhà vào buổi trưa. Tao nghĩ giờ đó mọi người trong nhà nó đã đi ngủ cả.

Thế là ngay chiều đó ba đứa kéo nhau tới nhà Văn Châu. Cả bọn đứng thập thò trước cánh cổng sắt một lát đã thấy chị Thắm.

Chị Thắm cũng vừa thấy bọn trẻ. Quý ròm chưa kịp lên tiếng gọi chị đã tất tả bước ra:

- Ôi, lâu quá mới thấy các em đến chơi!

Tiểu Long nhoẻn miệng cười:

- Văn Châu có nhà không chị?

Chị Thắm đánh mắt về phía toà biệt thự:

- Có! Để chị đi kêu!

Văn Châu vô cùng mừng rỡ khi gặp lại bọn Quý ròm. Nó vừa phóc ra cổng vừa toét miệng cười, chả giống chút nào với nhỏ Văn Châu lạnh lẽo thường ngày:

- Ô, các bạn đi đâu đây?

Quý ròm không buồn nhập đề theo lối "lung khởi" quen thuộc, nó trầm giọng:

- Tụi này tính rủ bạn đi đánh nhau.

- Đánh nhau? – Cặp mắt Văn Châu tròn xoe.

- Ừ!

Văn Châu lắc mái tóc ngắn ngủn:

- Đánh nhau với ai vậy?

Tiểu Long vọt miệng:

- Đánh nhau với bọn trấn lột học trò.

Rồi không đợi Văn Châu hỏi tiếp, Tiểu Long phẫn nộ kể tội hai "hung thần" Bò Lục và Bò Trổng. Câu chuyện của Tiểu Long làm Văn Châu nổi gan. Nó nghiến răng ken két:

- Không thể để cho bọn này lộng hành như vậy được!

Quý ròm mừng rơn:

- Thế bạn nhận lời đi với tụi này nhé?

- Dĩ nhiên rồi! – Văn Châu hăm hở.

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế nhỡ ba mẹ bạn …

- Không sao! – Văn Châu so vai – Buổi trưa tôi đi chẳng ai biết đâu!

Mình đoán mò hoá ra trúng phóc! Nghe Văn Châu nói vậy, Tiểu Long sung sướng nhe răng cười. Quý ròm đứng cạnh mặt cũng tươi roi rói.

Trong bọn chỉ có Mạnh là ngơ ngác. Cho đến khi về tới tận nhà nó vẫn ngẩn ngơ tự hỏi: “Chả rõ thằng Văn Châu này võ nghệ giỏi đến cỡ nào mà hai ông anh mình có vẻ ưu ái thế không biết”.

Chương 10

Cũng như lần trước, lần này bọn Quý ròm bám theo tụi thằng Tùng đến ngày thứ tư thì "đụng đầu" hai tên trấn lột.

Tụi thằng Tùng đi chưa tới góc đường bữa trước đã thấy Bò Lục Bò Trổng đứng khoanh tay chờ sẵn.

So với hôm trước, hôm nay hai tên Bò Lục Bò Trổng có vẻ cảnh giác hơn. Thay vì nhìn xoáy vào năm đứa nhóc đang đứng sợ sệt trước mặt, chúng thận trọng quét mắt khắp bốn phía. Khi tia nhìn dừng lại chỗ cột điện hôm trước bọn Quý ròm ẩn nấp, vẻ mặt của hai tên trấn lột không giấu vẻ ngờ vực, thấp thỏm.

Nghiêng ngó một hồi, Bò Trổng khẽ hất hàm ra hiệu cho Bò Lục. Thằng này lập tức lò dò đi lại chỗ cột điện. Nó đi quanh cây cột điện một vòng rồi thở phào quay lại chỗ cũ.

- Không có gì hả? – Bò Trổng khẽ hỏi.

- Không! Chắc tụi nó sợ rồi! – Bò Lục huênh hoang.

Nấp đằng sau chiếc ô-tô đỗ cạnh đó, Quý ròm nhếch mép:

- Tụi này chúng làm như mình là đồ ngốc tử không bằng! Ai lại nấp hai lần vào cùng một chỗ!

Văn Châu vẫn không rời mắt khỏi hai tên trấn lột:

- Bò Lục Bò Trổng mà các bạn nói là hai đứa này đây hả?

Sợ Văn Châu khinh địch, Tiểu Long xuýt xoa:

- Hai thằng này không phải tay mơ đâu!

Văn Châu ngắm nghía giò cẳng hai tên trấn lột thêm một lúc nữa rồi quay sang Tiểu Long, lắc đầu nói:

- Tôi không tin hai thằng Bò Lục Bò Trổng này lại có thể làm khó dễ được bạn.

Tiểu Long lúng túng. Nó quẹt quẹt mũi:

- Nhưng bọn chúng không chỉ có hai đứa. Nếu nhiều đứa cùng xông vào một lúc thì tôi chỉ có nước ôm đầu chịu trận.

Thằng Mạnh nãy giờ nghe Tiểu Long cứ một mực "bốc" địch thủ lên mây, đã ngứa miệng lắm rồi. Nhưng nó chưa kịp ngoác mồm phản đối đã

vội im bặt. Đằng trước mặt, bọn trấn lột đã bắt đầu động thủ.

Kịch bản lần này cũng chẳng có gì khác. Tùng, Nghị, Đạt – những đứa đã được "đóng dấu bảo kê" của Dũng cò – đương nhiên được hưởng biệt lệ. Sau cái khoát tay của Bò Lục, ba ông nhóc vội vàng xốc cặp hí hửng bước đi.

Thằng Khánh sau chuyến "đi tàu bay" khủng khiếp hôm trước đã không còn tự tiện dán hình chim ưng lên cặp nữa. Lần này cặp nó trống trơn.

Nhưng không phải vì vậy mà nó thoát nạn. Khánh vừa trờ tới, Bò Lục đã dang tay cản lại:

- Khoan đi đã!

Khánh nuốt nước bọt:

- Bữa nay em có dán hình chim ưng nữa đâu ạ!

- Tốt lắm! – Bò Lục gật gù – Vì vậy tụi tao cũng chả trừng phạt mày làm gì! Nhưng muốn ra về yên thân, mày phải để lại cái gì cho tụi tao đã chứ!

Miệng Khánh méo xệch:

- Em có gì đâu mà để ạ! Chiếc đồng hồ của em hôm trước các anh đã tịch thu rồi.

- Đừng láo! – Bò Lục đột ngột quát tướng – Lại đây tao xét!

Rồi không để Khánh kịp nhích chân, Bò Lục nắm vai thằng nhóc kéo sát về phía mình. Chỉ đợi có vậy, Bò Trổng xoẹt quay lại. Và nhanh như chớp, bốn bàn tay thô bạo sục ngay vào túi quần túi áo Khánh mò mẫm, lục lọi.

Đã từng chứng kiến cảnh này nên Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh vẫn im lặng theo dõi. Chỉ có Văn Châu là ngạc nhiên:

- Tại sao bọn trấn lột lại không đụng tới thằng Tùng và hai đứa kia?

Tiểu Long hạ giọng:

- Trên cặp sách của tụi thằng Tùng có dán hình chim ưng.

Lối giải thích vắn tắt của Tiểu Long khiến Văn Châu càng ngẩn tò te:

- Nghĩa là sao?

Quý ròm khịt mũi:

- Chim ưng là dấu hiệu của một băng "bảo kê". Băng này có lẽ rất hùng mạnh nên tụi Bò Lục Bò Trổng không dám dây vào. Bọn học trò đứa nào

muốn yên thân thì đóng cho băng này mỗi tuần hai ngàn sẽ được dán hình chim ưng lên cặp sách.

- Thì ra vậy! – Văn Châu cau mày – Xem ra tụi chim ưng này thế lực còn mạnh hơn bọn trấn lột.

Tiếng la bài hãi của Khánh cắt ngang câu chuyện của bọn Quý ròm:

- Trả cho em! Các anh không được lấy cuốn sổ đó của em!

Cả bọn ngoảnh ra, thấy Bò Trổng đang cầm cuốn sổ liên lạc của Khánh giơ lên cao.

- Tụi tao tạm giữ cuốn sổ này! – Bò Trổng cười hềnh hệch – Khi nào mày đem tiền tới chuộc, tụi tao sẽ trả lại!

- Không được! – Khánh mếu máo – Ngày mai em phải nộp cuốn sổ này lại cho cô giáo rồi!

Bò Trổng vẫn nhăn nhở:

- Vậy thì cố mà xoay ra tiền cho sớm!

Nói xong, không để Khánh kịp năn nỉ thêm, nó co chân đá "bốp" vào mông thằng bé, miệng quát:

- Xéo!

Biết chẳng thể ỉ ôi gì được với hai tên hung thần này, nấn ná có khi lại còn bị cho "đi tàu bay" như bữa trước, Khánh nức nở ôm đầu lủi thẳng.

Bò Trổng đưa cuốn sổ cho Bò Lục:

- Cất đi! "Chiến lợi phẩm" đấy.

Vừa nói nó vừa đảo mắt nhìn quanh, vẻ thách thức. Văn Châu trúng kế của Bò Trổng ngay. Nó nghiến răng trèo trẹo:

- Phải tính sao chứ! Chẳng lẽ để mặc cho hai tên kia hoành hành?

Quý ròm đặt tay lên vai bạn:

- Cứ bình tĩnh! Chúng dụ mình đấy!

- Chúng dụ kệ chúng! – Văn Châu vẫn hậm hực – Chẳng lẽ mình sợ chúng?

- Sợ thì chẳng sợ – Quý ròm điềm nhiên giải thích – Nhưng hôm nay mình cần phải bí mật dò la xem bọn chúng ở đâu và đồng bọn chúng cả thảy bao nhiêu đứa. Sau đó mình mới vạch kế hoạch tóm gọn bọn chúng.

Nghe Quý ròm hứa hẹn cái khoản "tóm gọn", Văn Châu không đòi xông ra nữa. Nó cố ép sát người vào thành xe ô tô, căng mắt dòm.

Thằng nhóc đi chung với thằng Khánh bây giờ đang đứng nhũn như con chi chi trước mặt bọn trấn lột.

Bò Trổng ngoẹo cổ ngắm nghía "con mồi" một lát rồi hất hàm:

- Thế nào?

Thằng nhóc chả hiểu tay anh chị muốn gì, cứ luôn miệng lắp bắp:

- Dạ … dạ …

- Tao không cần mày "dạ" đến sái quai hàm như thế! – Bò Trổng chìa ngón trỏ ra ngoắt ngoắt – Có gì thì nộp lẹ lên rồi chuồn!

Thằng nhóc chớp mắt sợ sệt:

- Hồi sáng em có hai ngàn …

- Khỏi kể! – Bò Trổng nạt ngang – Tụi tao nghe mãi điệp khúc đó, chán rồi!

Bò Lục đứng cạnh ngứa miệng châm chọc:

- Hồi sáng mẹ mày cho mày hai ngàn nhưng mày trót ăn bánh mì và uống xi-rô hết sạch rồi chứ gì?

Không biết đó là lời cạnh khoé, thằng nhóc hồn nhiên:

- Dạ, đúng thế ạ!

Mắt Bò Lục nheo nheo:

- Và chuyện ăn bánh mì và uống xi-rô đâu phải là một cái tội, đúng không?

Thằng nhóc mừng rỡ:

- Dạ, đúng ạ!

Bò Lục nhe răng cười:

- Thế thì mày để cuốn sổ liên lạc mới được phát sáng nay lại đây rồi về!

- Ơ! – Thằng bé như rớt từ trên núi cao xuống vực. Sự thể xoay chuyển đột ngột khiến nó chỉ buột miệng kêu "ơ" được một tiếng rồi im bặt, quai hàm tự nhiên cứng đờ.

Thằng nhóc điếng người đến nỗi chiếc cặp sách đã bị hai tên trấn lột giằng khỏi tay, nó vẫn sững ra không kịp phản ứng. Mãi đến khi Bò Lục lôi

cuốn sổ liên lạc của nó ra khỏi cặp và nghênh ngang nhét vào túi quần, nó mới hoảng hồn kêu lên:

- Đừng! Đừng lấy …

Chưa kịp dứt câu, thằng nhóc đã ăn một cú đá vào mông kèm theo tiếng quát của Bò Trổng:

- Biến ngay! Ngày mai mang tiền tới đổi lấy sổ!

Thằng nhóc đưa tay quẹt nước mắt:

- Ngày mai em biết tụi anh ở đâu mà tìm!

- Yên chí! Trưa mai tụi tao sẽ đợi mày với thằng Khánh ở đây!

Nói xong, Bò Trổng lia mắt khắp bốn phía như để kiểm tra một lần nữa rồi vẫy tay ra hiệu cho Bò Lục. Hai đứa chụm đầu xì xầm một hồi rồi lững thững bỏ đi.

- Đuổi theo chứ? – Văn Châu nôn nóng.

- Gượm đã! – Quý ròm tặc lưỡi – Bọn chúng chẳng tỏ ra vội vàng chắc là có âm mưu!

Nghe vậy, Văn Châu bấm bụng đứng im.

Nhưng đợi một hồi vẫn chẳng thấy gì khả nghi, trong khi tụi Bò Lục Bò Trổng mỗi lúc một xa tít, Văn Châu đang sốt ruột. Nó cựa quậy:

- Chắc bọn chúng chả có âm mưu gì đâu!

- Nãy giờ hai tên Bò Lục Bò Trổng cố ý khiêu khích cho tụi mình ra mặt! – Quý ròm trầm giọng. – Nếu chỉ đi có hai đứa chắc chắn chúng sẽ không dám làm như vậy!

Thấy Quý ròm cứ khăng khăng, Văn Châu hắng giọng định lên tiếng phản bác. Nhưng nó chưa kịp mở miệng đã vội thụp người xuống. Từ một ngách cụt kín đáo bên kia đường, một bóng người bất thần vọt ra. Đó là một thằng nhãi to con, cao hơn Tiểu Long có đến nửa cái đầu, mặt lốm đốm tàn nhang. Sau khi rời khỏi chỗ nấp, nó ngoảnh đầu dòm dáo dác một hồi rồi co giò đuổi theo Bò Lục Bò Trổng. Quý ròm thở phào:

- Bây giờ tụi mình bám theo được rồi!

Tên trấn lột vừa xuất hiện không biết mình đang bị bám đuôi. Nó cắm đầu chạy như gió cuốn, một lát đã đuổi kịp hai tên đồng bọn.

- Có phát giác được gì không, Bò Tứ? – Nghe tiếng chân thình thịch phía sau, Bò Lục quay lại.

- Không! – Bò Tứ lắc đầu, hổn hển đáp – Tao nghĩ tụi hôm nọ chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua thôi.

- Tao cũng hi vọng là vậy!

Bò Lục nhún vai quay mình rảo bước.

Ở phía sau, Quý ròm lo lắng:

- Lại thêm thằng Bò Tứ nữa! Chả hiểu tụi này có bao nhiêu tên cả thảy!

Mạnh nhanh nhẩu:

- Cờ đô-mi-nô có tất cả bảy quân "bò"! Như vậy tụi nó còn bốn thằng Bò Nhất, Bò Nhị, Bò Tam, Bò Ngũ nữa!

Phỏng đoán của Mạnh làm Quý ròm xanh mặt. Chỉ hai thằng Bò Lục Bò Trống xuất hiện, Tiểu Long đã e dè rồi, nếu bọn trấn lột có đủ bảy tên như Mạnh kể, chuyến đi này của phe nó kể như lành ít dữ nhiều! Đó là chưa tính đến "đảng chim ưng" của Dũng cò. Băng "đô-mi-nô" hùng hậu là thế mà không dám "trêu" vào tụi Tùng, Nghị, Đạt chứng tỏ "đảng chim ưng" còn đáng sợ hơn băng trấn lột này gấp bội! Trong khi phe nó, ngoài Tiểu Long và Văn Châu chăng còn ai có thể đương cự nổi với những tay anh chị đường phố. Nó và thằng Mạnh bất quá chỉ đi theo hò hét cho vui chứ "lâm trận" thực sự thì chả bõ cho đối thủ "ăn tráng miệng".

Càng nghĩ Quý ròm càng ngao ngán, tật nhát gan đột nhiên trỗi dậy. Đã mấy lần nó lấm lét liếc trộm Tiểu Long và Văn Châu xem hai đứa này sau khi nghe thằng Mạnh "công bố" lực lượng của phe địch có hốt hoảng ra lệnh rút lui hay không nhưng nó chỉ hoài công. Tiểu Long và Văn Châu cứ thản nhiên như không khiến Quý ròm càng sốt vó.

Cuối cùng không nhịn được, nó đụng khẽ vào Tiểu Long, thì thào:

- Tụi nó đông quá mày!

- Ừ! – Tiểu Long vẫn không dừng bước.

Quý ròm nhăn nhó:

- "Ừ" là sao?

- "Ừ" là phe nó đông chứ sao!

Quý ròm "hù":

- Tụi nó sẽ nuốt mình như ngoé!

Tiểu Long lại "ừ" làm Quý ròm điên tiết:

- Mày cam tâm đưa lưng cho tụi nó nện hả?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Nếu nhắm đánh không lại thì tụi mình đừng ra mặt! Cứ nấp trong bóng tối theo dõi!

Kế hoạch "nấp trong bóng tối" của Tiểu Long khiến Quý ròm nhẹ cả người. Và nó cười thầm: Ngốc thật! Mình cứ sợ thằng mập này hăng máu xông vào đánh nhau, hoá ra nó cũng sợ bọn kia không thua gì mình!

Nhưng niềm hân hoan của Quý ròm vừa mới chớm đã bị thằng Mạnh thình lình lên tiếng phá bĩnh:

- Đã cất công theo dõi bọn chúng cả tuần nay chẳng lẽ bây giờ lại rụt cổ?

- Mày đừng có hăng tiết vịt! – Quý ròm sừng cổ – Mày có ngon thì lát nữa mày đưa cổ ra cho tụi nó cứa, còn tao thì tao chả dại!

- Im lặng! Coi chừng tụi nó nghe thấy – Tiểu Long đưa tay lên miệng suỵt khẽ.

Lời báo động của Tiểu Long khiến cả bọn chột dạ ép sát người vào tường.

Đằng trước mặt, ba tên Bò Trổng Bò Lục Bò Tứ đột nhiên đứng cả lại. Bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy tim đập thình thịch. "Hay là bọn chúng đã phát hiện ra mình?", Quý ròm hoang mang nghĩ, mắt vẫn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của đối phương. Nhưng bọn Quý ròm chỉ lo hão.

Bò Trổng khẽ liếc về phía sau và sau cái hất hàm của nó, ba đứa lục tục kéo nhau vào một con hẻm rộng bên đường.

Cách đầu hẻm chừng bảy, tám mét là một quán giải khát lộ thiên với dăm bộ bàn ghế gỗ bày biện đơn sơ.

Buổi trưa, quán vắng khách. Trên chiếc bàn ngoài cùng chỉ có một thằng nhãi tóc dài đang ngồi gật gù trước li cam tươi, miệng phì phèo thuốc lá.

Thằng này chẳng hề ngạc nhiên khi thấy tụi Bò Lục Bò Trổng Bò Tứ xuất hiện. Nó lia mắt về phía ba tên này hỏi trổng:

- Sao rồi?

- Tụi nó biến đi đằng nào rồi! – Bò Trống dang tay đáp và thủng thỉnh ngồi xuống.

Thằng tóc dài quay sang Bò Tứ:

- Mày có nấp lại theo kế hoạch không đấy?

- Sao lại không? – Bò Tứ nhún vai – Tao nấp cả buổi trong hẻm 326 nhưng chẳng thấy ma nào thò đầu ra cả!

Lời đối đáp của bọn trấn lột làm Quý ròm khoan khoái quá xá. Nó đánh mắt sang Văn Châu như để thầm khoe khoang sự sáng suốt của mình thêm một lần nữa nhưng bụng nó bỗng giật thót. Trước mặt nó, Văn Châu đang nhấp nha nhấp nhổm vẻ bồn chồn, cặp lông mày mỗi lúc một nhăn tít. Chẳng lẽ con nhỏ này nó lại hãi bọn "đô-mi-nô" đến thế? Quý ròm ngạc nhiên nghĩ. Mình ốm nhom ốm nhách, nghĩ đến chuyện đánh nhau hồn vía lên mây đã đành, Văn Châu võ nghệ đầy mình sao mặt mày nó cũng nhớn nha nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế không biết!

Trong bọn, không chỉ mình Quý ròm thắc mắc. Thằng Mạnh cũng thắc mắc, nhưng thắc mắc theo kiểu của nó.

- Nè! – Mạnh thúc vào hông Tiểu Long – Anh đoán thằng đó là Bò gì?

- Thằng nào cơ?

Mạnh khịt mũi:

- Thằng tóc dài ngồi đằng kia kìa! Nó là Bò Nhất hay Bò Nhị?

- Làm sao tao biết được!

- Thế mà em biết đấy! – Mạnh nói bằng giọng hiu hiu tự đắc – Thằng này ra dáng thủ lĩnh, dứt khoát là Bò Nhất!

Mạnh huênh hoang chưa dứt câu, mặt đã đỏ rần tới mang tai. Bò Lục thình lình lên tiếng chứng minh Mạnh đã đoán sai bét bè be. Nó chép miệng nhìn thằng tóc dài:

- Làm gì mày phải lo lắng thế, Dũng cò? Tao nghĩ mấy đứa hôm nọ chẳng biết gì về hoạt động của bọn mình đâu.

Hên cho Mạnh, câu nói của Bò Lục làm Tiểu Long giật bắn như ngồi phải lửa. Chẳng buồn để ý đến sự phỏng đoán trật lất của ông em, Tiểu Long lật đật lia mắt sang Quý ròm, bắt gặp thằng này cũng đang sửng sốt nhìn mình.

Hai đứa ngẩn người ngó nhau, lòng hoang mang cực độ. Bọn Bò Lục Bò Trổng Bò Tứ cùng một phe với Dũng cò là điều hoàn toàn ngoài dự đoán. "Đảng chim ưng" của Dũng cò sống bằng nghề "bảo kê", chuyên giúp bọn học trò chống lại bọn trấn lột sao lại có thể cùng cánh với băng "đô-mi-nô" được.

Nhưng một đứa thông minh như Quý ròm không phải thắc mắc lâu. Suy nghĩ một thoáng, nó gụt gật đầu:

- Tao hiểu rồi!

- Anh hiểu sao?

Mạnh bộp chộp hỏi, sau phút ngượng ngập vì lỡ mồm khoác lác, nó đã kịp nhận ra sự nghiêm trọng trong mối quan hệ mờ ám giữa bọn trấn lột với Dũng cò.

Tiểu Long và Văn Châu lúc này cũng đang xích sát lại phía Quý ròm, hồi hộp dỏng tai nghe.

- Tụi "chim ưng" và tụi "đô-mi-nô" thực sự là một bọn, do Dũng cò cầm đầu!

- Là một bọn? – Tiểu Long chưng hửng.

- Thì mày cũng thấy rồi đấy! – Quý ròm tặc lưỡi – Dũng cò là một tên láu cá! Dù không tận mắt chứng kiến tao cũng đoán ra trước đây nó sai tụi "đô-mi-nô" đón đường bọn học trò trường Hoạ Mi để hành hung và trấn lột hòng gây khiếp hãi. Sau đó, nó "tình cờ" xuất hiện đánh đuổi bọn trấn lột để tạo uy tín với "khách hàng". Khi đã tạo được niềm tin nơi bọn học trò rồi, nó bắt đầu giở trò "thu thuế". Chết khiếp trước những màn thượng cẳng chân, hạ cẳng tay của Bò Lục Bò Trổng, đứa học trò nào có tiền mà chẳng sẵn sàng đóng cho Dũng cò để được yên thân. Thế là Dũng cò "ngồi mát ăn bát vàng", mỗi tháng nó và đồng bọn "thu thuế" tới vài trăm ngàn chứ đâu có ít. Trong khi đó bọn học trò ngốc nghếch kia thì cứ tưởng nó là ân nhân.

Mạnh vỗ đùi đánh đét:

- Đúng rồi! Nếu không cùng một bọn thì làm sao tụi Bò Lục Bò Trổng phát giác tấm hình chim ưng của thằng Khanh là tấm hình giả. Những tấm hình này đều lấy từ trong giấy gói kẹo, có khác nhau một mảy nào đâu!

Tiểu Long lia mắt về phía bọn Dũng cò, răng nghiến trèo trẹo:

- Đúng là tụi bóc lột dã man!

Sợ Tiểu Long nổi nóng nhảy ra, Quý ròm níu vai bạn:

- Bình tĩnh, bình tĩnh! Khi nãy mày bảo hôm nay tụi mình sẽ nấp trong bóng tối theo dõi kia mà!

Mạnh gãi cổ:

- Nhưng tại sao thằng Tùng không chịu báo chuyện này cho chị Hạnh hoặc anh Tiểu Long kìa?

- Chắc chắn nó đã bị tụi Bò Lục Bò Trổng hăm doạ! – Quý ròm nhún vai – Tiểu Long võ thì giỏi thật nhưng đâu có thể đi tò tò theo nó ngày này qua ngày khác để bảo vệ!

Mạnh hừ mũi:

- Thế là nó chọn cách đóng tiền cho Dũng cò?

Quý ròm thở dài:

- Thì vậy!

- Thật tức chết đi được!

Nghe một hồi, Tiểu Long lại bứt tai kêu khẽ và hậm hực nhìn sang chỗ bọn Dũng cò ngồi.

Lúc này Bò Lục đang rút từ trong túi ra hai cuốn sổ liên lạc hí hửng đưa cho Dũng cò:

- Tao mới tịch thu được đấy! Của hai thằng nhóc lớp Bốn A!

Dũng cò nhăn mặt:

- Mày vác cái của nợ này về làm gì?

- Sao lại làm gì? – Bò Lục trợn mắt – Đây là của hai thằng nhóc cứng đầu đến nay vẫn chưa chịu đóng tiền "bảo kê" cho bọn mình! Tao sẽ bắt tụi nó nộp tiền chuộc!

Mắt Dũng cò loé lên:

- Sáng kiến hay đấy! Thế mày ra giá bao nhiêu?

- Tao chưa ra giá! –Bò Lục liếm môi – Nhưng trưa mai tao sẽ đòi tụi nó hai chục ngàn!

- Tụi khốn kiếp! – Âm mưu làm tiền trắng trợn của bọn trấn lột khiến Tiểu Long không nhịn được tiếng rủa thầm.

Dũng cò không biết Tiểu Long đang rủa nó, liền nhe răng cười hề hề:

- Cuốn sổ quan trọng như thế này mà chuộc có hai chục ngàn thì rẻ quá! Phải bắt tụi nó nộp mỗi đứa năm chục ngàn!

Bò Trổng Bò Tứ lập tức hùa theo:

- Đúng rồi đó! Phải năm chục ngàn!

Tới đây thì Tiểu Long dằn hết nổi. Nó hất bàn tay Quý ròm đang đặt hờ trên vai nó qua một bên và nhóm người băng ra khỏi chỗ nấp.

Sự xuất hiện bất thần của Tiểu Long khiến bọn trấn lột kinh hãi. Dũng cò tái mặt:

- Mày là ai?

- Nó chính là thằng hôm trước đấy!

Bò Lục Bò Trổng vừa kịp nhận ra Tiểu Long liền vội vàng lên tiếng "báo động" cho thủ lĩnh.

Nghe vậy, Dũng cò hơi yên tâm. Nó nheo mắt ngó địch thủ:

- Mày muốn gì?

Thấy địch đông mình ít, Tiểu Long quyết tốc chiến tốc thắng. Nó xông thẳng tới trước mặt Dũng cò, thò tay chộp hai cuốn sổ:

- Tao muốn lấy lại những thứ này!

Nhưng "chúa đảng chim ưng" không phải tay mơ. Nó gạt mạnh tay Tiểu Long, người đảo về phía sau như điện xẹt.

Dũng cò cao lêu nghêu, trông gầy gò nhưng xương cốt cứng như sắt. Khi hai cánh tay chạm nhau, cả Tiểu Long và Dũng cò đều thoái bộ một bước trố mắt nhìn nhau, đứa nào đứa nấy đều thầm phục bản lĩnh của đối phương.

Phen này khó mong lấy lại hai cuốn sổ rồi! Tiểu Long lo âu nhủ bụng và phóng tới co chân tung một cú đá ngang vào vai địch thủ.

Thấy kình lực của cú đá dũng mãnh khác thường. Dũng cò tiếp tục thối lui nhường cú đá vèo qua mặt.

Tiểu Long lại tung thêm hai cú "liên hoàn cước". Dũng cò lại tránh được. Trong khi Tiểu Long đang quần thảo với Dũng cò thì bọn Bò Trổng Bò Lục Bò Tứ bao vây thằng Mạnh và Quý ròm vào giữa.

Quý ròm sau khi vò đầu kêu khổ vì hành động liều lĩnh của Tiểu Long, chẳng còn đường nào khác là nhắm mắt nhắm mũi xông ra hò hét trợ oai

cho bạn.

Thấy ông anh còm nhom của mình bắn vọt khỏi chỗ nấp, Mạnh hí hửng co giò chạy theo, miệng ong óng:

- Phải "triệt buộc" tụi nó! Phải …

Nhưng Mạnh mới hô được một câu thì cả nó lẫn Quý ròm đã bị bọn "đô-mi-nô" quây chặt.

Ngó dáo dác thấy Tiểu Long đang bị Dũng cò cầm chân, còn Văn Châu trốn đâu mất biến, bên cạnh mình chỉ có mỗi ông anh trói gà không chặt, Mạnh hết ham hô hào "triệt buộc". Nó ngó Quý ròm, miệng méo xệch:

- Tính sao đây anh Quý?

- Thì chịu chết chứ sao!

Bò Trổng cười khành khạch:

- Tụi mày chưa chết dễ dàng vậy đâu! Còn phải thưởng thức những món này đã!

Vừa nói nó vừa đá vào khoeo chân Mạnh làm thằng oắt bổ ngửa ra đất. Ông anh cũng chẳng hơn gì ông em. Bò Lục thò chân khoèo nhẹ một cái, Quý ròm đã nằm đo đất cạnh Mạnh.

Đằng kia, Tiểu Long mấy lần định phóng lại giải vây cho Mạnh và Quý ròm nhưng hễ nó dợm chân là Dũng cò xông vào đánh rát khiến nó không tài nào thoát đi được.

Bò Trổng bước tới đá vào đùi Mạnh đau điếng:

- Thế nào? Tụi mày theo dõi bọn tao để làm gì?

- Ui da! Đau quá, đau quá! – Mạnh la bài hãi, nước mắt nước mũi sì sụt.

Bò Trổng cười gằn:

- Mày không khai sẽ còn đau gấp trăm lần như vậy nữa!

Ở bên cạnh, Quý ròm cũng đang bị Bò Lục và Bò Tứ xách tai kéo lên. Bò Lục cười hà hà, giọng hăm he:

- Hôm trước mày đã chứng kiến màn "đi tàu bay" của thằng oắt Khánh rồi đấy chứ?

Nghe đến ba chữ "đi tàu bay", Quý ròm đổ mồ hôi trán, bụng than thầm: Phen này chết chắc!

Nhưng Quý ròm chưa tới số chết. Đúng lúc nó và thằng Mạnh sắp sửa ra bã dưới tay của bọn "đô-mi-nô" thì Văn Châu bất thần xuất hiện.

Như một con báo, Văn Châu lặng lẽ tiến đến sau lưng Bò Lục và lẹ làng tóm lấy tay nó. "Bịch" một tiếng, Bò Lục chưa kịp nhìn thấy ai nắm tay mình, thì đã nằm thẳng cẳng dưới đất.

Đến lúc này Quý ròm mới nhớ ra Văn Châu. Mắt nó tròn xoe:

- Trời đất! Nãy giờ bạn đi đâu vậy?

Bò Trổng Bò Tứ cũng kịp phát hiện ra thằng nhãi lạ mặt. Hai đứa khẽ liếc Bò Lục đang nhăn nhó dưới đất và bất giác bước lui một bước.

- Mày là ai?

Văn Châu vẫn lừ lừ tiến tới, không nói không rằng.

Biết không thể "hoãn binh" với thằng này được, Bò Trổng mím môi vung tay đánh tới. Nhưng cú đấm chưa đi hết đà, Bò Trổng bỗng trợn mắt khi nhìn thấy đối thủ đã lòn xuyên qua nách mình. Nó chưa kịp thu quyền lại đã kêu "hự" một tiếng, người đã bị đối phương quăng qua vai rơi bịch xuống đất, nằm mọp.

Lối ra đòn nhanh gọn của Văn Châu khiến Bò Tứ khiếp vía. Nó nhìn hai đồng bọn của mình đang lóp ngóp dưới đất, bụng phát run, hết ham tham chiến.

Quý ròm hân hoan khôn xiết khi thấy thế trận thay đổi đột ngột. Tay nó xoa xoa nơi vành tai nhưng mặt lại tươi như hoa.

Còn Mạnh thì khỏi nói. Nó chồm phắt dậy ngoác miệng reo hò:

- Hay quá, hay quá! Hết Bò Lục Bò Trổng Bò Tứ bây giờ lại tới "bò càng"!

Tiếng reo ầm ĩ của Mạnh khiến Tiểu Long và Dũng cò tò mò quay đầu dòm.

- Trời đất! – Thấy bộ hạ của mình đứa nào đứa nấy thiểu não như mấy con mèo ướt, Dũng cò thất sắc kêu lên – Tụi mày làm sao vậy hả?

Ba con mèo ướt ấp úng chỉ tay vào Văn Châu:

- Thằng này …

Dũng cò xoáy mắt vào nhân vật mới xuất hiện:

- Mày là ai sao lại dám …

Đang hung hăng, nó bỗng khựng lại, mắt nhướn lên:

- Ủa, mày đó hả, Văn Châu?

Câu hỏi của Dũng cò khiến những đứa có mặt đều ngạc nhiên. Lại càng ngạc nhiên hơn khi nghe Văn Châu hừ mũi đáp:

- Mày dám kêu chị mày bằng mày hả Dũng cò?

Tiểu Long và Quý ròm đưa mắt nhìn nhau như muốn nói "Thì ra lúc nãy Văn Châu trù trừ không muốn xuất hiện bởi vì nó sợ Dũng cò nhận diện". Còn thằng Mạnh và tụi "đô-mi-nô" thì sửng sốt theo kiểu khác: "Trời đất! Sao thằng Văn Châu võ nghệ cao cường này lại là con gái được?"

Dũng cò không buồn để ý đến những bộ mặt đang thuỗn ra chung quanh. Nó nheo mắt nhìn bà chị, giọng khinh khinh:

- Mày nhỏ tuổi hơn tao mà bày đặt làm phách! Tao cóc kêu mày bằng chị, mày làm gì tao nào?

Văn Châu mím môi:

- Mày đừng tưởng tao không dám làm gì! Âm mưu trấn lột bọn học trò của tụi mày, tao biết tỏng! Tao sẽ báo công an bắt hết cả bọn!

Lời đe doạ của Văn Châu khiến Dũng cò và tụi "đô-mi-nô" biến sắc. Dũng cò gầm gừ:

- Mày mà báo công an, tao sẽ méc ba mẹ mày về chuyện mày trốn ra khỏi nhà tụ tập bạn bè đi đánh nhau!

Văn Châu nghinh mặt:

- Cho mày méc! Tao cóc sợ!

Từ khi Văn Châu ra mặt phá bĩnh, Dũng cò ngoài mặt cố làm cứng nhưng trong bụng lo ngay ngáy. Nó chẳng lạ gì bà chị họ của mình, bướng bỉnh ngang ngạnh đã thành tật, đã thế trò đấm đá lại chẳng thua ai. Một mình Tiểu Long, nó đã đương cự muốn xịt khói lỗ tai, nãy giờ cứ nhấp nhổm tính kêu thủ hạ chạy lại tiếp cứu, nay lại thêm Văn Châu nhảy vô can thiệp, nó biết chuyện hôm nay khó lòng thu xếp êm xuôi. Vì vậy, sau khi đảo mắt tính lợi tính hại một hồi, Dũng có khoát tay ra lệnh:

- Rút!

Trước khi dẫn tụi "đô-mi-nô" ra khỏi hẻm, Dũng cò còn quay lại nhìn Văn Châu, giọng hằn học:

- Mày mà báo công an, tao sẽ không để mày yên đâu đấy!

Văn Châu lạnh lùng:

- Nếu mày không dẹp cái "đảng chim ưng" du côn du kề của mày, dứt khoát tao sẽ báo công an!

Dũng cò mặt mày hậm hực. Nó mấp máy môi tính nói gì đó nhưng không hiểu sao cuối cùng nó lặng lẽ quay mình bỏ đi.

Tụi Bò Lục Bò Trổng Bò Tứ lủi thủi theo sau, trong thoáng mắt đã mất hút.

Mạnh len lén lại gần và sờ lên tay Văn Châu:

- Chị là … chị thật hả?

Quý ròm cười:

- Thằng này hỏi lạ! Chị chẳng là chị chứ là gì?

Tiểu Long ngó Văn Châu:

- Dũng cò là em của bạn hả?

- Ừ, nó là con ông cậu họ. Năm ngoái nó học lớp chín, cùng trường với tôi, nhưng sau đó nó bị đuổi học.

- Bị đuổi học? – Tiểu Long ngạc nhiên – Vì lí do gì vậy?

Văn Châu thở dài:

- Tổ chức và cầm đầu một băng "bảo kê" học sinh trong trường!

Tiết lộ của Văn Châu khiến Tiểu Long và Quý ròm chỉ biết lắc đầu. Hoá ra Dũng cò đã "thâm niên" trong nghề bóc lột học trò chứ đâu phải mới đây!

Như để trấn an hai bạn, Văn Châu hắng giọng tiếp:

- Nhưng các bạn yên tâm đi! Sau cuộc chạm trán hôm nay, băng Dũng cò sẽ không dám lộng hành nữa đâu!

- Tôi cũng hi vọng như vậy!

Tiểu Long quẹt mũi đáp, nó nhớ khi nãy bọn Dũng cò đã xám ngoét mặt mày như thế nào khi nghe nhỏ Văn Châu doạ sẽ báo công an.

Quý ròm cười hì hì ngó Mạnh:

- "Đảng chim ưng" đã tan rã, mày có thể yên tâm đi mua cặp sách về dán hình chim ưng lên được rồi đấy, oắt con thám tử ạ!

Được gọi là "thám tử", Mạnh sướng phồng mũi nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ:

- Thám tử gì! Anh chỉ trêu em!

Đang nói, Mạnh bỗng la hoảng:

- Chết rồi! Cuốn sổ …

Quý ròm ngơ ngác:

- Cuốn sổ gì?

Mạnh vò đầu:

- Cuốn sổ liên lạc chứ cuốn sổ gì! Những cuốn sổ bọn Dũng cò tịch thu của tụi học trò mình đã lấy lại được đâu!

- Bỏ xừ rồi! Thế mà tao quên bẵng đi mất!

Quý ròm đấm ngực than và quay sang Tiểu Long thấy thằng này cũng đang thuỗn mặt ra ngơ ngác nhìn mình.

- Không sao đâu! – Văn Châu bình tĩnh nói – Những cuốn sổ đó trưa mai mình sẽ lấy lại!

- Trưa mai? – Tiểu Long há hốc miệng.

Văn Châu chưa kịp trả lời thì Mạnh đã reo lên:

- Đúng rồi, trưa mai! Khi nãy thằng Bò Trổng chả bảo tụi học trò trưa mai đem tiền đến góc đường để chuộc lại hai cuốn sổ là gì!

- Thế thì đành phải đợi đến trưa mai vậy!

Cuối cùng, Quý ròm nhún vai nói, và nó khoát tay:

- Tụi mình về!

Nhưng bọn trẻ vừa nhích chân dợm bước thì sau lưng chợt có tiếng gọi giật:

- Khoan đã mấy cậu!

Bọn Quý ròm quay lại nhìn người chủ quán

- Có chuyện gì thế bác?

- Các cậu chưa trả tiền nước!

Quý ròm thoắt ngẩn ngơ:

- Chắc bác nhớ nhầm hay sao! Nãy giờ tụi cháu có uống nước đâu!

- Thì các cậu không uống – chủ quán gãi đầu – nhưng khách của tôi đang uống, chưa kịp trả tiền, các cậu đã đuổi họ chạy mất …

Tình huống bất ngờ khiến mặt mày bọn trẻ méo xệch. Và sau chớp mắt sững sờ, đứa nào đứa nấy không hẹn mà cùng đưa tay lên.

Văn Châu đưa tay vô túi, thằng Mạnh đưa tay gãi má, Tiểu Long đưa tay quẹt mũi. Còn Quý ròm thì đưa tay vỗ vỗ trán, miệng làu bàu:

- Truy lùng nhóm Hải Âu thì được mời ăn mời uống thoả thuê, còn truy lùng tụi chim ưng này lại phải è cổ ra trả tiền ăn tiền uống cho chúng, thật tức chết đi được!

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

HẾT.

Tập 12: Tiền chuộc

Đánh máy: Khut-Khit
Chính tả: changtraimangden_tinhyeu

Tóm tắt nội dung

Sau cuộc đụng độ với băng Dũng cò, trưa hôm sau bọn Quý ròm kính đáo quay trở lại góc đường hôm trước. Tụi Bò Lục. Bò Trổng hẹn hai ông nhóc trường Hoạ Mi đem tiền đến đó để chuộc lại hai cuốn sổ liên lạc. Nhưng đến phút chót, Bò Lục Bò Trổng vẫn biệt tăm ...

Chương 1

Dũng Cò vừa đi vừa co chân đá tung các thứ trên đường. Lòng nó đang giận lắm. "Dịch vụ bảo kê" đang ngon trớn, trưa hôm qua tụi Văn Châu đã thình lình phá hỏng tất cả. Lại còn dọa báo công an nữa chứ! Thật là một lũ chẳng ra gì!

Dũng Cò lại dồn sự phẫn nộ vào cú sút. Một cái vỏ bưởi bắn tung lên trời và chui tọt vào cửa sổ của một ngôi nhà bên đường.

Một cô bé thò đầu ra:

- Ai chơi gì kỳ cục thế? Tự dưng lại ném vỏ bưởi vào nhà người ta!

Dũng Cò ngước mắt lên, giọng rít qua kẽ răng:

- Tao ném đấy! Mày làm gì tao nào!

Biết không thể nói phải trái với tên du thủ du thực này được, cô bé bĩu môi "xì" một tiếng và thò tay khép cửa lại.

Mặc dù đối phương đã chịu thua, Dũng Cò vẫn chưa nguôi tức. Nó thò tay bẻ một nhành lựu chìa ra ngoài hàng rào, răng nghiến trèo trẹo:

- Đợi đấy! Rồi tao sẽ bẻ cổ tụi mày cho mà xem!

Tất nhiên không phải Dũng Cò nói đến cô bé kia. Khi thốt lên những lời hằn học đó, trong đầu nó đang hiện ra khuôn mặt của Văn Châu và bọn Quý ròm.

Cứ mỗi lần nghĩ đến bọn này, Dũng Cò lại cảm thấy cay đắng. Công việc "làm ăn" đang trót lọt thế là bỗng chốc tiêu ma về tay bọn tiểu quỷ này. Âm mưu đã bị phanh phui, "Đảng Chim Ưng" của nó từ nay kể như hết đường cựa quậy.

Đây là lần thứ hai hoạt động "trấn lột" của Dũng Cò bị bại lộ. Lần trước nội vụ đổ bể ngay trong ngôi trường nó đang theo học.

Hồi đó, Dũng Cò đang cần tiền. Nó vừa bán chiếc Max 100, tiêu xài cờ bạc với tụi thằng Khìn mấy tuần đã hết nhẵn. Nợ lại đìa ra.

Gia đình Dũng Cò thì phất lên xẹp xuống nhanh như chớp. Ba mẹ nó vốn là dân lao động, tiền bạc chẳng dư dả gì nhưng nhờ cần cù làm ăn, cuộc sống cũng không đến nỗi túng quẫn. Dũng cò tuy đi học trễ vài năm nhưng cũng lò dò leo lên tới lớp chín.

Dòng đời đang phẳng lặng thì đùng một cái, thành phố quy hoạch lại, người ta mở thêm đường mới. Một trong những con đường kỳ diệu đó chả hiểu cao hứng thế nào lại chạy đâm ngang trước nhà Dũng Cò. Thế là căn nhà lọ lem xoàng xĩnh của nó đột ngột trở thành một trong những căn "nhà mặt tiền" kiêu kỳ của khu phố mới, đêm ngày tấp nập những người lui tới hỏi mua.

Để tranh nhau, người ta hét giá cao vọt. Đến khi một người đàn ông râu quặp đề nghị mua căn nhà với giá một trăm hai mươi cây vàng thì ba mẹ nó sém tí nữa xỉu lăn quay ra đất và tất nhiên không còn đủ sức để lắc đầu.

Ba nó mua một căn nhà nhỏ trong hẻm với giá chỉ bằng một phần ba căn nhà vừa bán rồi sắm một chiếc xe Dream mới cáu, hăm hở phóng tới các nhà hàng đặc sản nổi tiếng và ngồi tì tì ở đó bù khú với bằng hữu ngày này qua tháng nọ gọi là "cho bõ những ngày cực khổ".

Mẹ nó không chịu thua. Ngày nào bà cũng nhét cả cọc tiền vào ví đầm, lân la qua hàng xóm ngồi chơi bài tứ sắc đến khuya lơ khuya lắc.

Dũng Cò noi gương ba mẹ, nằng nặc đòi tậu cho bằng được chiếc Max 100 để vi vút khoe mẽ với thiên hạ, đã vậy mỗi ngày trước khi ra khỏi nhà nó còn vòi thêm vài chục ngàn để "ăn sáng" cùng các "huynh đệ".

Nhưng những ngày huy hoàng đó kéo dài không lâu. Như ông bà đã nói "ăn không lo, của kho cũng hết", chẳng mấy chốc ba mẹ Dũng Cò lại lâm vào cảnh trắng tay. Rượu và cờ bạc đồng loạt rủ nhau vào nhà càng khiến gia đình nó thêm túng bấn.

Chiếc Dream của ba nó nhanh chóng "đội nón" ra đi. Chiếc Max 100 của nó sau vài tuần nấn ná cũng đành "nói lời tạm biệt" để lên đường đuổi theo chiếc xe của ba nó. Thế là, hệt như sau một giấc mơ đẹp, mỗi ngày Dũng Cò lại phải lếch thếch đến trường trên đôi chân lêu nghêu của mình như trước.

Nhưng Dũng Cò nhà ta làm sao chịu đựng được việc quay trở lại những ngày tháng cũ. Đã quen tiêu xài như cậu hoàng con, bây giờ mỗi sáng phải lót dạ bằng mẩu khoai mì luộc trước khi ôm cặp thất thểu bước ra khỏi nhà, Dũng Cò cảm tưởng như đang bị đày ải. Trong những ngày "đen đủi" đó, đầu óc Dũng Cò lúc nào xoay quanh mỗi một ý nghĩ: Làm sao để có tiền?

"Làm sao để có tiền?" là một câu hỏi không dễ trả lời, nhất là với một đứa trẻ đang còn đi học như Dũng Cò. Đúng vào lúc nó đang vô kế khả thi

thì Há Chảy bất ngờ xuất hiện.

Há Chảy là một thằng nhãi trong phường. Nó mười sáu tuổi, cùng tuổi với Dũng Cò nhưng lanh lẹ ra phết, chuyên nghề cho vay lấy lãi. "Khách hàng" của nó là bọn trẻ thích đua đòi trong xóm. Há Chảy không đi học, suốt ngày lang thang rảo khắp các ngõ ngách để dụ đám nhóc tì vay tiền mua sắm hoặc ăn vặt.

Hôm đó Há Chảy đang ngồi trong quán phở, thấy Dũng Cò đi ngang liền đưa tay ngoắt:

- Ê, Dũng Cò!

Dũng Cò ngạc nhiên bước lại:

- Chuyện gì thế?

Há Chảy cười hê hê:

- Thì cứ vào đây đã!

Dũng Cò vừa ngồi xuống ghế, Há Chảy đã quay vào trong kêu lớn:

- Cho thêm một tô phở tái!

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ra của Dũng Cò, Há Chảy thân thiện:

- Tao đãi mày!

Dũng Cò cảnh giác:

- Tao không định vay tiền mày đâu đấy!

Há Chảy nheo mắt:

- Mày yên chí! Tao cũng chẳng định dụ mày vay tiền đâu! Tao chỉ muốn rủ mày hợp tác làm ăn thôi!

Mắt Dũng Cò trố ra:

- Hợp tác làm ăn?

- Ừ! – Há Chảy thủng thỉnh – Tao đưa mày một triệu đồng, mày đem vào trường cho bọn học trò vay. Bất kể đứa nào, hễ vay một trăm ngàn, mỗi tuần phải trả lãi năm ngàn. Sau một tháng, tiền lãi tao với mày "cưa đôi", chịu không?

Thằng này định bành trướng "địa bàn làm ăn" đây! Dũng Cò nhủ bụng và sau khi tính tới tính lui, thấy vụ "hợp tác làm ăn" này cũng chả có gì nặng nhọc, nó liền gật đầu:

- Được! Chừng nào bắt đầu?

- Ngay bây giờ!

Vừa nói Há Chảy vừa móc ra một xấp tiền đẩy tới trước mặt Dũng Cò:

- Mày giữ đi! Đúng một triệu đồng!

Sau khi chia tay với Há Chảy, Dũng Cò hối hả vào trường mở "đại lý cho vay".

Ngay ngày đầu "khai trương", công việc "làm ăn" của Dũng Cò đã lập tức thuận buồm xuôi gió. Ai mà chả có lúc kẹt tiền, học trò hay không học trò thì cũng thế!

"Khách hàng" nườm nượp, đứa vay mười ngàn, đứa vay năm chục, có đứa cả trăm. Dũng Cò chỉ việc ung dung ngồi rung đùi thu tiền lãi mỗi tuần.

Tháng đầu tiên đem tiền về, Dũng Cò được Há Chảy chia cho một trăm ngàn. Chẳng nhiều nhặn gì nhưng có còn hơn không!

- Tiếp tục chứ? – Nhét tiền vào túi, Dũng Cò hỏi.

- Tất nhiên rồi! – Há Chảy cười hềnh hệch. Nó đập tay lên xấp tiền trước mặt – Mày cứ giữ lại một triệu này cho vay tiếp!

Dũng Cò chép miệng:

- Một triệu chẳng ngứa ngáy gì! Cả khối đứa muốn vay mà tao hết sạch!

- Tao sắp đi xa nên không thể "xuỳ" thêm tiền ra được! – Há Chảy đặt tay lên vai Dũng Cò – Nhưng mày cứ yên tâm! Khi trở về chắc chắn tao sẽ "tăng viện" cho mày!

Sau bữa đó, Há Chảy biến mất. Dũng Cò không biết Há Chảy đi đâu, nó cũng chẳng quan tâm. Dũng Cò chỉ mải mê với công việc làm ăn béo bở Há Chảy giao phó.

Nhưng rồi một tháng trôi qua, Há Chảy vẫn biệt dạng. Chờ hoài không được, Dũng Cò chẳng buồn đợi Há Chảy về chia tiền nữa. Nó sốt ruột lấy một trăm ngàn phần mình ra tiêu trước.

Tiêu sạch tiền mình, Dũng Cò ngần ngừ vài hôm rồi tặc lưỡi tiêu nốt phần tiền còn lại.

Tháng sau, Há Chảy vẫn mù tăm. Có khi thằng này nó chết bờ chết bụi đâu rồi cũng nên! Dũng Cò cau mày nghĩ ngợi và trong khi chờ sự phỏng

đoán của mình được thực tế chứng minh, nó hăng hái tiêu béng toàn bộ số tiền lãi của tháng thứ hai.

Nhưng Há Chảy không chết bờ chết bụi. Đúng vào lúc Dũng Cò không ngờ nhất, Há Chảy đột ngột trở về. Nó lập tức đi tìm Dũng Cò:

- Công việc làm ăn vẫn tiến triển tốt chứ hả?

- Tốt.

- Phần tiền lãi hai tháng vừa rồi của tao đâu?

Dũng Cò ngó lơ đi chỗ khác.

- Tao lỡ tiêu béng mất rồi!

- Thôi được! Chỗ anh em với nhau, tao hiểu! Ai mà chả có lúc xài tiền của người khác!

Dũng Cò nhẹ nhõm thở ra, nó không ngờ mọi chuyện lại xuôi chèo mát mái như vậy.

Nhưng Há Chảy là đứa ác nhơn. Nó không để Dũng Cò mừng quá ba mươi giây. Nó nói tiếp, giọng thản nhiên:

- Nếu mày đã lỡ xài phần tiền của tao thì hai tháng sắp tới mày khỏi phải nhận tiền lãi nữa!

- Mày nói sao? – Dũng Cò giật thót.

- Tao nói là phần tiền lãi hai tháng sắp tới, mày không được chia!

Dũng Cò tái mặt:

- Không được! Thế chẳng lẽ tao làm không công cho mày à? Rồi tao lấy tiền đâu tao xài?

- Đó là chuyện riêng của mày! – Há Chảy lạnh lùng – Mày xài tiền của tao, bây giờ trả lại, thế là công bằng!

- Công bằng cái khỉ mốc! – Dũng Cò tức tối – Đó là tại mày chứ bộ! Ai bảo mày bỏ đi biệt hai tháng nay!

Há Chảy vẫn điềm tĩnh:

- Trước khi đi xa, tao đã báo trước với mày! Còn chuyện mày tiêu sạch số tiền lãi hàng tháng đâu phải lỗi của tao!

Biết mình đuối lý, nhưng nghĩ đến chuyện sẽ è cổ ra làm việc cho Há Chảy suốt những hai tháng ròng mà chẳng hưởng được cắc bạc nào. Dũng Cò cảm giác như ai đang bóp mạnh trái tim mình. Nó nghiến răng:

- Thế thì tao không hợp tác với mày nữa! Ngày mai tao sẽ hoàn trả một triệu đồng tiền vốn lại cho mày!

Há Chảy cười khô khốc:

- Không phải một triệu! Mà là một triệu hai trăm ngàn!

Dũng Cò hừ mũi:

- Tao nói một triệu là một triệu!

- Tuỳ mày! Mày đừng tưởng mày võ vẽ dăm miếng võ là không ai làm gì được mày!

Giọng Há Chảy đầy đe doạ. Trước khi quay lưng đi, nó nhún vai dặn, với giọng không để cho Dũng Cò phản đối:

- Trưa mai, tao ngồi đợi mày ở quán phở hôm nọ! Đem đủ một triệu hai, nhớ đấy!

Dũng Cò chưa bao giờ ngán Há Chảy. Há Chảy mặt choắt, mõm nhọn, ranh ma nhưng yếu ớt. Với tài nghệ của mình, Dũng Cò thừa sức bóp bẹp Há Chảy chỉ bằng hai ngón tay. Nhưng lời hăm doạ của một đứa sẵn sàng sinh tử vì một tờ bạc hai trăm như Há Chảy tuyệt nhiên không thể coi thường.

Chắc chắn trưa mai nó sẽ kéo theo một, hai tay anh chị để gây áp lực với mình! Dũng Cò lo lắng nghĩ và suốt đêm hôm đó nó thức trắng để tìm cách đối phó.

Sáng hôm sau, Dũng Cò vội vã đến gặp một số đứa có máu mặt cùng khối lớp với mình để lôi kéo "đồng minh".

Sau khi bị Dũng Cò "khích tướng". Lại được hứa hẹn chia chác khoản "chiến lợi phẩm" một triệu của Há Chảy, tụi bạn liền đồng ý ra tay.

Há Chảy tất nhiên không hay biết gì về kế hoạch của đối phương. Trưa hôm sau, thấy Dũng Cò một mình lò dò bước vào quán phở, Há Chảy mỉm cười:

- Đúng là quân tử nhất ngôn!

Quả như Dũng Cò dự liệu, Há Chảy không ngồi một mình. Hai bên nó là hai thằng tướng mạo bặm trợn, mặt mày câm nín như cô hồn. Khi Dũng Cò bước chân vào, chúng chỉ long mắt lên nhìn, mép không nhích một tí ti.

Dũng Cò cũng không nói không rằng. Nó ung dung ngồi xuống ghế và móc ra một xấp tiên đặt lên bàn:

- Tiền của mày đây!

Há Chảy vẫn khoanh tay trước ngực:

- Đủ một triệu hai chứ?

- Tao đã nói rồi! Chỉ có một triệu thôi!

Há Chảy biến sắc:

- Mày không đùa đấy chứ?

Dũng Cò nhún vai:

- Không hề!

- Tốt – Há Chảy cười gằn – Tao không muốn gây khó dễ cho mày! Nhưng tình thế đã đến nước này không dạy mày một bài học không xong!

Há Chảy vừa dứt câu, hai tên anh chị lập tức đứng phắt lên khỏi ghế.

Nhưng chúng chưa kịp động thủ, từ hai chiếc bàn gần đó bỗng vang lên những tiếng lịch kịch và sáu "người khách" đột ngột rời khỏi chỗ ngồi tiến lại.

Trong nháy mắt, bọn Há Chảy bị bao vây bốn phía.

Mặt Há Chảy lập tức méo xẹo. Nó đánh mắt một vòng lượng định tình thế rồi thở dài:

- Thôi được! Đã vậy thì tao lấy một triệu vậy!

Há Chảy thò tay ra nhưng nó chưa kịp đụng tới xấp tiền, Dũng Cò đã đưa tay chặn lại:

- Muộn rồi! Hôm nay mày mưu toan "thanh toán" tao, một triệu này mày phải "trả giá" cho hành động sai lầm đó!

Dũng Cò hất đầu một cái, một thằng bạn đứng phía sau nhanh chóng chộp xấp tiền nhét vào túi.

Mặt Há Chảy thuỗn ra vì tiếc và vì tức. Nhưng trót sập bẫy Dũng Cò, nó biết không còn cách nào cứu vãn.

Dũng Cò quắc mắt nhìn bọn Há Chảy đang há hốc miệng và vung tay đập xuống bàn đánh "rầm" một tiếng:

- Lần sau mày trêu ai thì trêu, nhớ đừng trêu Dũng Cò này!

Nói xong, không để đối phương kịp nói một tiếng nào, nó cùng sáu tên đồng bọn khệnh khạng hùng hổ bỏ đi.

Chương 2

Sau vụ đó, Dũng Cò cứ nơm nớp sợ Há Chảy trả thù. Mỗi khi ra đường, nó luôn luôn ngó trước dòm sau, đề phòng cẩn mật.

Nhưng suốt một thời gian dài chẳng có gì xảy ra. Há Chảy sau cuộc đụng độ ở quán phở cũng biệt tăm biệt tích chẳng thấy đâu. Có lẽ nó đã bỏ đi nơi khác làm ăn! Dũng Cò khấp khởi nhủ bụng và bắt đầu nghĩ đến kế hoạch "kinh doanh" mới thay cho "khoảng trống" Há Chảy để lại.

"Dịch vụ" cho vay tương đối béo bở và an nhàn nhưng Dũng Cò lại không đủ vốn. Khoản tiền một triệu tịch thu của Há Chảy ở quán phở ngay sau đó đã chia năm xé bảy cho những tay "tham chiến".

Tuy nhiên, Dũng Cò chẳng băn khoăn nhiều về chuyện vốn liếng. Tiền bạc dù bị chia chác sạch nhưng bù lại Dũng Cò đã có thêm kinh nghiệm "làm ăn". Sau cuộc đương đầu với bọn Há Chảy, Dũng Cò chợt nhận ra ưu thế của kẻ mạnh trong cuộc đời. Và cái ưu thế đó hoàn toàn có thể đem lại lợi lộc nếu biết khai thác nó.

Ngay khi phát hiện ra "chân lý" đó, Dũng cò lập tức triệu tập sáu vị bằng hữu từng sát cánh với nó trong quán phở hôm nọ để bàn mưu tính kế.

Dũng Cò "khai mạc" buổi họp mặt bằng một câu hỏi hết sức "thực tế":

- Tiền bữa nọ tụi bay xài hết rồi phải không?

Sáu cái đầu liền gật.

Dũng Cò hỏi câu thứ hai:

- Vậy tụi mày muốn có tiền nữa không?

Câu hỏi này lại càng không thể không gật. Sáu cái đầu liền gật lần thứ hai. Nhưng lần này đợi cái đầu gật xong, mấy cái miệng liền nhao nhao:

- Kiếm tiền bằng cách nào?

- Tới gặp thằng Há Chảy nữa hả?

Một giọng bàn lui:

- Tao chả muốn giở trò đánh cướp một lần nữa đâu!

Dũng Cò xua xua tay:

- Không phải! Không phải! Tụi mày đoán sai hết rồi! Lần này tụi mình sẽ kiếm tiền một cách chính đáng!

- Kiếm tiền thế nào mà gọi là chính đáng?

- Mình sẽ giúp kẻ sức yếu thế cô chống lại sự hiếp đáp của kẻ mạnh. Nghĩa là … là … giúp người lương thiện chống lại kẻ ác!

Sáu cặp mắt ngó nhau:

- Tụi tao chẳng hiểu gì cả!

- Như thế này này!- Dũng cò nhăn nhó giải thích – Tụi mình sẽ họp lại thành một băng. Khi nào có học trò trong trường có bị ai bắt nạt, băng mình sẽ ra tay trợ giúp để … giành lại công bằng cho thế giới!

Trước lời lẽ khoa trương của Dũng Cò, sáu ông nhãi cảm thấy hào khí ngất trời, máu nóng chảy rần rần trong huyết quản. Gì chứ chuyện "giành lại công bằng cho thế giới" đâu phải là chuyện đùa và nhất là đâu phải ai cũng làm được! Một ông nhóc nghĩ vậy và hăm hở ưỡn ngực định hô một câu hào hùng gì đó, nhưng đến phút chót sực nhớ ra mục đích chính của cuộc họp hôm nay, nó bỗng khựng lại, tròn mắt hỏi:

- Ủa, thế việc đó liên quan gì đến việc kiếm tiền?

Dũng Cò nheo mắt, giọng kẻ cả:

- Mày ngu quá! Chính đó mới là việc hái ra tiền đấy!

Lần thứ hai, sáu cặp mắt lại ngó nhau.

- Tụi tao vẫn chưa hiểu!

- Chẳng có gì là khó hiểu! – Dũng Cò xoa cằm – Mình sẽ giúp đỡ kẻ yếu chống lại kẻ mạnh nhưng tất nhiên mình sẽ không giúp đỡ vô điều kiện!

- Thế thì tụi tao hiểu rồi! Mày muốn tụ tập bọn tao lại để đi đánh thuê chứ gì! – Một ông nhãi lên tiếng chế nhạo.

- Mày ngu quá! Bọn mình không phải là những kẻ đánh thuê! Băng mình sẽ mở một dich vụ, gọi là gì nhỉ? À, phải rồi, gọi là "dịch vụ bảo kê"!

- "Dịch vụ bảo kê"?

- Ừ, đấy là một nghề sang trọng! – Dũng Cò lim dim mắt – Các nguyên thủ quốc gia trên thế giới mỗi lần đi đâu đều phải nhờ tới lực lượng tinh nhuệ này bảo vệ! Nếu không đã có khối vua chúa, thủ tướng, tổng thống lăn đùng ra chết mỗi năm!

Ví dụ "sang trọng" của Dũng Cò làm các ông nhãi sướng mê tơi. Chỉ mới nghe nói thôi đứa nào đứa nấy đã cảm thấy mình quan trọng hẳn lên

rồi.

- Thế còn tiền? – Ông nhãi khi nãy vẫn chưa hết băn khoăn – Chúng ta sẽ thu tiền bằng cách nào?

- Đứa nào muốn được chúng ta "bảo vệ" phải đóng tiền! – Dũng Cò vung tay, rồi sợ trong đám bạn có đứa ngứa mồm lại hoạnh hoẹ, nó nghiêm mặt nói thêm – Luật lệ xưa nay vậy! Ngay cả vua chúa cũng phải tuân thủ!

Quả nhiên, thấy Dũng Cò đem những bậc chí tôn như vua chúa ra làm bằng chứng, tụi bạn nó hết ham chất vấn. Sáu ông nhóc đồng lòng:

- Thôi được! Tụi tao đồng ý hợp tác với mày!

Cuộc họp "lịch sử" đó đã đánh dấu sự ra đời của băng "bảo kê" Dũng Cò, với một cái tên rùng rợn "đảng Rồng Xanh"!

Học trò trong trường chẳng thiếu gì đứa bị hiếp đáp, ở trường cũng như ở ngoài phố. Vì vậy "dịch vụ bảo kê" của "đảng Rồng Xanh" vừa ra đời đã nhanh chóng lôi kéo được một số "khách hàng". Mỗi tuần hai ngàn đồng, những đứa con nhà khá giả chẳng tiếc gì mà không bỏ ra để nấp dưới thế lực của băng Dũng Cò. Cả những đứa chuyên gây gổ, khích bác cũng mượn tay "đảng Rồng Xanh" để thanh toán đối thủ. Tất nhiên, một khi đã nhét tiền của "khách hàng" vào túi, băng Dũng Cò không từ chối bất cứ chuyện gì. Vì vậy, từ khi "đảng Rồng Xanh" xuất hiện, những vụ đánh nhau không những không giảm xuống mà con tăng lên chóng mặt.

Những vụ thanh toán nhau chủ yếu xảy ra ngoài khuôn viên nhà trường. Bọn học trò trong trường đều kiềng mặt băng Dũng Cò, không ai muốn dây vào. Chỉ có những tay "anh chị đường phố" như bọn Bò Lục Bò Trổng Bò Tứ là bất phục. Những cuộc "chiến tranh" giữa băng Dũng Cò và bọn "đô-mi-nô" nổ ra triền miên, tưởng như không bao giờ chấm dứt.

Chỉ "tưởng như" thôi, bởi vì cuối cùng những cuộc "chiến tranh" đó chấm dứt thật. Đó là vào ngày phụ huynh một học sinh trong trường tình cờ bắt được trong tập vở của con mình một "bản giao ước" kỳ lạ.

Mẫu giao ước này do Dũng Cò soạn ra, phát cho mỗi "khách hàng" một tờ, trong đó buộc "khàch hàng" phải cam kết đóng "lệ phí" đầy đủ và đúng hạn, cam kết không được làm lộ bí mật của "đảng Rồng Xanh" ra ngoài, nếu không sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, ngược lại "đảng Rồng Xanh" có "nghĩa vụ" phải bảo vệ cho "khách hàng" trên đường từ nhà đến trường và từ trường về nhà, không để bất cứ ai hiếp đáp!

Dũng Cò tin chắc với "bản giao ước" này sẽ không đứa học trò nào dám tố cáo hoạt động của nó. Nào ngờ người tính không bằng trời tính. Chính "bản giao ước" đó đã phản lại Dũng Cò!

Sau khi tra hỏi cặn kẽ đứa con, vị phụ huynh nọ hớt hơ hớt hải cầm "tang vật" lên trường. Mọi chuyện lập tức bị vỡ lở. Băng Dũng Cò bị kêu lên văn phòng ban giám hiệu. Trước sự có mặt của hàng lô hàng lốc những nhân chứng, Dũng Cò hết đường chối cãi.

Dũng Cò bị đuổi học ngay sau đó. Còn sáu tên tòng phạm bị cảnh cáo trước toàn trường …

Dũng Cò vừa đi vừa nghĩ ngợi. Những hồi ức cay đắng hiện về trong óc nó như một cuốn phim quay chậm. Nó nhớ rõ những lời mắng chửi nặng nề ba nó trút xuống đầu nó trong những ngày đen đủi đó. Hơi men nồng nặc, tay chân vung loạn xạ, ông lè nhè tuyên bố từ nay không coi một thằng du thủ du thực như nó là con. Mẹ nó chẳng trách móc gì, chỉ bảo "không đi học thì ở nhà đi làm, chẳng chết!"

Dũng Cò chẳng chết thật. Nhưng nó không đi học cũng chẳng đi làm. Nó đi tìm tụi "đô-mi-nô" tuyên bố hoà bình và đề nghị "hợp tác làm ăn". Kế hoạch "làm ăn" thần sầu do Dũng Cò vẽ ra khiến bọn Bò Trống, Bò Lục, Bò Tứ quên ngay thù cũ. Mối lợi trước mắt nhanh chóng liên kết hai bên lại với nhau và "đảng Chim Ưng" lập tức ra đời.

Kinh nghiệm xương máu của những ngày làm thủ lĩnh "đảng Rồng Xanh" giúp Dũng Cò khôn khéo hơn. Nó không dại gì để lại tang vật như những "bản giao ước" ngu ngốc kia nữa.

Những mệnh lệnh, cam kết, hăm doạ của "đảng Chim Ưng" với "khách hàng" toàn truyền miệng. Nhưng đó chỉ là mưu mẹo vặt. Sáng kiến vĩ đại của Dũng Cò trong cuộc "làm ăn" này là vai trò độc đáo của tụi "đô-mi-nô". Trong vai những tên trấn lột hung hãn và tàn ác, hai thằng Bò Trống và Bò Lục đã làm đám học trò trường Họa Mi khiếp đảm và chúng đã lần lượt tìm đến "công ty bảo kê" của Dũng Cò để nhờ che chở.

Dũng Cò quả quyết chẳng cần ra mặt. Sau vài cuộc động thủ trấn áp bọn trấn lột để tạo uy tín, Dũng Cò chỉ việc ngồi một chỗ thu tiền bằng cách cho phép "khách hàng" được dán "nhãn hiệu" chim ưng lên cặp. Thật là đơn giản, hiệu quả và an toàn!

Công việc "làm ăn" đang tiến triển thuận lợi, ngon lành như thế, đùng một cái không biết ở đâu mọc ra bọn Tiểu Long. Lại có cả bà chị họ của mình đi chung cùng với đám phá bĩnh này nữa mới tức chứ!

Dũng Cò lại co chân đá tung một chiếc lon rỗng bên vệ đường. Nỗi phẫn nộ khiến đầu nó nóng phừng phừng. Chẳng lẽ lần này "đảng Chim Ưng" đang ăn nên làm ra của nó lại phải nối gót theo "đảng Rồng Xanh"?

Lại chỉ vì bọn nhãi lèo tèo ba, bốn, đứa kia? Bây giờ thì Dũng Cò không sợ bị đuổi học, nhưng lại sợ công an "hỏi thăm sức khoẻ"! So với chuyện bị đuổi học, ngồi tù chắc chắn đáng hãi hơn nhiều! Ý nghĩ đó khiến Dũng Cò chột dạ.

Đã nhiều lần Dũng Cò nghĩ đến chuyện đi tìm bọn Tiểu Long "thanh toán nợ nần". Nhưng rồi nó vội vã xua đuổi ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc. Hoạt động của mình đã bị bại lộ, chọc vào tụi nó chẳng khác gì rước vạ vào thân. Tụi nó điên tiết lên đi báo công an thì mình có nước rũ tù!

Chẳng tính được nước cờ nào thoát hiểm, Dũng Cò chân bước mà bụng ấm a ấm ức. Miệng nó cứ cảm rảm càm ràm như một lão già mất ngủ.

Dũng Cò thất thểu một hồi đã tới một dãy nhà hai tầng mới xây loại bán trả góp cho người lao động. Nó đứng dưới gốc cây bã đậu ngước mắt nhìn lên và cho hai ngón tay vào miệng "huýt" một tiếng rõ kêu.

Thoáng mắt, một cái đầu thò ra từ cửa sổ tầng hai dòm dáo dác. Đó là cái đầu của Bò Trống.

Nhác thấy Dũng Cò đang đứng dưới đường, Bò Trống nhe răng cười:

- Chờ tao chút!

Bò Trống là một đứa nhanh nhẹn. Không tới năm phút, nó hiện ra ở chân cầu thang:

- Mày đi đâu đấy?

- Còn hỏi gì nữa! – Dũng Cò cáu kỉnh – Đã tới đây là đi tìm mày chứ đi đâu!

- Ờ há! – Bò Trống gãi gãi đầu.

Dũng Cò chìa tay ra:

- Hai cuốn sổ liên lạc hôm nọ tao đưa mày giữ đâu?

Bò Trống hất mặt lên phía cửa sổ:

- Cất trong nhà!

- Đưa đây cho tao!

- Đưa cho mày làm gì? – Bò Trổng ngạc nhiên – Để đó trưa tao và thằng Bò Lục đi đổi cho bọn nhóc lấy tiền chuộc chứ!

- Đồ ngu! – Dũng Cò sầm mặt – Bộ mày muốn công an tóm cổ mình hả?

Bò Trổng há hốc miệng:

- Công an? Ý mày muốn nói …

- Tao chả muốn nói gì cả! – Dũng Cò nóng nảy cắt ngang – Nhưng một khi tụi nhãi nọ đã nắm được "tẩy" của bọn mình thì có nghĩa là bọn mình phải tạm thời án binh bất động! Bất cứ hành động liều lĩnh nào trong lúc này cũng đều có thể tống mình vào nhà giam.

Nghe Dũng Cò hù một tràng, Bò Trổng tái mét mặt, vội vàng quay lưng phóng thẳng một mạch lên nhà.

Lát sau, nó cầm hai cuốn sổ xuống đưa cho Dũng Cò, đầu gật gù vẻ hiểu biết:

- Thế có nghĩa là mày định tự mình đem trả lại hai cuốn sổ và không đòi một xu tiền chuộc nào!

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế! – Dũng Cò nhếch mép – Tao sẽ không lấy tiền chuộc, nhưng cũng chẳng trả lại gì sất! Phải chọc cho tụi kia tức ói máu chơi!

Nói xong, Dũng Cò nhét hai cuốn tập vào túi quần và lững thững bỏ đi.

Ở phía sau, Bò Trổng ngẩn người nhìn theo người thủ lĩnh sa cơ và buồn bã hiểu rằng từ nay "đảng Chim Ưng" sẽ tạm ngưng hoạt động vô thời hạn và rất có thể sẽ chẳng còn dịp nào để khôi phục uy danh …

Chương 3

Tiểu Long, Quý ròm, Văn Châu, nhỏ Hạnh và Mạnh đợi một hồi đã bắt đầu sốt ruột. Hôm qua bọn Bò Trống Bò Lục hẹn thằng Khánh và bạn nó trưa nay đem tiền tới góc đường này để chuộc lại hai cuốn sổ liên lạc nhưng kim đồng hồ đã chỉ quá con số mười hai hơn ba mươi phút mà hai tên "đô-mi-nô" vẫn chưa thấy xuất hiện.

Năm ông nhóc trường Hoạ Mi còn lộ vẻ bồn chồn hơn cả bọn Quý ròm. Cứ chốc chốc các ông nhóc lại quay đầu về phía các bậc anh chị ra ý hỏi.

Tiểu Long chớp mắt ngó Quý ròm:

- Có lẽ tụi nó sẽ không tới!

Quý ròm nhăn nhó:

- Thì tao đã nói rồi! Sau một chuyện như chuyện xảy ra ngày hôm qua, chẳng ai dại gì dẫn xác tới đây để đút đầu vào rọ!

Ý Quý ròm rõ ràng muốn cà khịa nhỏ Hạnh.

Hôm qua sau cuộc đụng độ với băng Dũng Cò, cả bọn kéo nhau thẳng tới nhà nhỏ Hạnh.

Nghe bọn Quý ròm thuật lại "sự tích đảng Chim Ưng", mắt nhỏ Hạnh trợn tròn:

- Trời đất! Có chuyện đó thật sao?

Quý ròm nhún vai:

- Chả thật chẳng lẽ là bịa! – Rồi nó giơ nắm tay ra trước mặt – Tôi vừa nện cho tụi nó một trận, giờ còn rêm cả tay đây này!

Nghe ông bạn còm nhỏm còm nhom của mình khoe khoang chuyện đánh nhau, nhỏ Hạnh buồn cười quá cỡ. Nhưng đang sửng sốt về câu chuyện của băng Dũng Cò, nhất là câu chuyện đó lại liên quan đến em mình, nhỏ Hạnh không còn tâm trí đâu để trêu Quý ròm. Nó ngó Tiểu Long, vẻ trách móc:

- Sao mấy bạn không rủ Hạnh đi cùng với?

- Rủ sao được mà rủ! – Quý ròm vọt miệng. – Chuyện này dính dấp đến thằng Tùng nhà mình, mà lúc đó tụi này đâu đã biết "đảng Chim Ưng" là cái quái quỷ gì và có quan hệ với thằng oắt Tùng như thế nào!

Nhỏ Hạnh liền quay đầu vào nhà trong, gọi lớn:

- Tùng ơi, Tùng!

Tùng chạy ra, ngạc nhiên khi thấy đầy đủ bá quan văn võ:

- Ủa, các anh chị đi đâu giữa trưa nắng thế này?

Quý ròm khịt mũi:

- Tụi tao đi xem chiếc cặp sách của mày!

Câu nói bí hiểm của Quý ròm làm Tùng giật thót:

- Cặp sách của em có gì đặc biệt đâu! Vả lại, lần trước anh và anh Mạnh đã xem rồi cơ mà!

Giọng Quý ròm vẫn ỡm ờ:

- Lần trước khác, lần này khác!

Tùng chưa kịp hỏi lại thì nhỏ Hạnh đã nghiêm nghị quay sang ông em:

- Em vào đem chiếc cặp ra đây!

Khi Tùng xách chiếc cặp ra và rụt rè đặt lên bàn, thằng Mạnh nhanh nhẩu chỉ tay vào tấm hình chim ưng đính ở góc cặp:

- Tấm hình này đây nè!

Tùng biến sắc:

- Tấm hình này sao?

- Còn sao nữa! – Nhỏ Hạnh hừ mũi – Em nói thật đi! Tại sao em và tụi thằng Nghị dán tấm hình này lên cặp?

Đến lúc này thì Tùng bắt đầu chột dạ. Chẳng lẽ chị mình, anh Quý, anh Tiểu Long đã biết chuyện? – Nó lo lắng nghĩ – Hôm tụi Bò Trổng Bò Lục vặt tai thằng Khánh, các ông anh này đã có mặt tại đó và ra tay can thiệp, nhưng lúc đó đâu có ai nhắc gì đến tấm hình chim ưng này! Tại sao các ông anh bà chị mình lại biết? Hay là họ chỉ đoán mò và tìm cách "chặn đầu" mình?

Ý nghĩ sau cùng giúp Tùng yên tâm trở lại. Và quyết không để bị sập bẫy, nó nhìn bà chị, cố nặn ra một vẻ mặt ngây thơ hết biết:

- Thì hôm trước em đã nói rồi! Tụi em thích tấm hình này nên dán chơi vậy thôi!

Quý ròm lạnh lùng chen ngang:

- Dán chơi sao lại phải đóng tiền?

Tùng toát mồ hôi trán:

- Đóng tiền gì cơ?

Quý ròm chả buồn làm mặt hình sự nữa. Nó nhe răng cười hì hì:

- Thì đóng tiền hằng tuần cho Dũng Cò "chúa đảng Chim Ưng" chứ đóng tiền gì!

Quý ròm cười, nhưng trong mắt Tùng, nụ cười của ông anh còm ròm này tự dưng trông "gian ác" dễ sợ.

- Bộ mọi người biết hết rồi hả?

Tùng ngỡ ngàng hỏi lại, nom nó xụi lơ như người chết rồi. Trong cơn choáng váng, nó nghe tiếng Quý ròm như từ "cõi âm" vọng về:

- Nếu "mọi người không biết hết" thì chả ai nhịn đói tới xem chiếc cặp của mày vào giữa trưa nắng chang chang thế này làm gì!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Thật chị không ngờ! Lẽ ra những chuyện như thế này em phải cho chị hoặc ba mẹ hay để giúp đỡ em chứ! Việc gì phải nai lưng "đóng thuế" cho tụi trấn lột đó!

- Nhưng Dũng Cò không phải tụi trấn lột! – Tùng khụt khịt mũi – Chính nhờ Dũng Cò mà tụi em không bị bọn Bò Trổng Bò Lục ăn hiếp!

- Trời ơi là trời! – Thấy thằng Tùng nổi hứng ca ngợi "ân nhân" Dũng Cò, Mạnh tưởng như có cả một bầy kiến đang nhảy múa trong lỗ tai mình, liền ngoác miệng la lớn – Chẳng lẽ em không biết Dũng Cò chính là thủ lĩnh của tụi Bò Trổng Bò Lục hay sao?

- Ai bảo anh vậy?

Tùng hỏi, mặt mày ngơ ngác như vừa rớt từ cung trăng xuống.

- Cần gì ai bảo! – Mạnh ưỡn ngực – Trước khi tới đây, tụi anh vừa choảng nhau với bọn chúng một trận ra trò, chẳng nhẽ tụi anh nhìn sai?

Trong khi Tùng đứng thuỗn mặt ra thì Tiểu Long quay sang nhỏ Hạnh, tặc tặc lưỡi:

- Chuyện đó cũng chẳng trách thằng Tùng được! Ngay cả tụi này thoạt đầu cũng bị lừa! Chỉ mới vừa rồi, tình cờ bắt gặp Dũng Cò và bọn Bò Trổng Bò Lục Bò Tứ ngồi với nhau tụi này mới biết được hành động mờ ám của bọn chúng thôi!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Nhưng mình phải làm sao chặn tay chúng lại chứ! Chẳng lẽ cứ để …

Tiểu Long mỉm cười ngắt lời:

- Chuyện đó thì Hạnh khỏi phải lo! Âm mưu đã bị phát hiện, bọn chúng chẳng dám hoành hành nữa đâu!

Tùng chớp mắt, rụt rè:

- Thế còn hai cuốn sổ liên lạc của bạn em …

Mạnh huơ tay:

- Yên chí! Hai tên Bò Lục Bò Trổng đã hẹn tụi thằng Khánh trưa mai đem tiền tới gốc đường hôm nọ để chuộc, bọn mình sẽ đến đó bắt chúng tự nguyện giao trả …

- Thôi đi mày ơi! – Quý ròm "xì" một tiếng – Trưa mai dễ gì bọn chúng chịu đến chỗ hẹn!

- Sao anh biết? – Mạnh trố mắt.

- Sao lại không biết! – Quý ròm cười khẩy – Khi hẹn với tụi thằng Khánh, bọn chúng đâu đã biết âm mưu của chúng rốt cuộc bị tụi mình khám phá! Bây giờ mọi chuyện đã vỡ lở hết rồi, lại bị Văn Châu doạ báo công an nữa, có cho vàng bọn chúng cũng không dám chường mặt ra vào trưa mai đâu!

Nghe nhắc đến mình, Văn Châu liếm môi:

- Đó là tôi chỉ doạ thôi!

- Bạn doạ hay không doạ ai mà biết! – Quý ròm nhún vai – Muốn chắc ăn, bọn chúng buộc phải đề phòng trước!

- Dù sao đi nữa trưa mai mình cũng nên đến đó! – Nhỏ Hạnh chẳng buồn để ý đến luận điệu của Quý ròm, nó đẩy gọng kính trên sống mũi – Biết đâu bọn chúng lại chẳng nghĩ đến việc đem sổ tới trả để "đoái công chuộc tội"!

- Đúng rồi! Trưa mai mình cứ đến đó xem sao!

Quý ròm chưa kịp ngoác miệng cãi thì Văn Châu và Tiểu Long đã hùa theo nhỏ Hạnh khiến nó tức anh ách.

Chính vì lẽ đó mà hôm nay sau khi đợi dài cổ vẫn chẳng thấy bóng dáng tụi trấn lột đâu, Quý ròm liền thừa dịp lên tiếng xỏ xiên.

Tuy Quý ròm nói bâng quơ nhưng nhỏ Hạnh biết ngay ông ban ròm này muốn ám chỉ mình, liền nheo nheo mắt:

- Làm gì mà Quý cằn nhằn cằn nhằn ghê thế! Hôm qua Hạnh cũng đã nghĩ đến chuyện bọn trấn lột sẽ không tới chỗ hẹn chứ bộ!

- Thôi đi, đừng có dóc! – Quý ròm nguýt dài – Nếu nghĩ vậy sao Hạnh còn xúi cả bọn ra đây đứng phơi nắng cả buổi thế?

Nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Nhưng dù nghĩ như thế, ra vẫn cứ phải ra! Biết đâu bọn chúng giữ đúng lời hứa thì sao?

- Hạnh cứ "biết đâu, biết đâu" hoài! – Đang nhăn như bị, chợt sực nghĩ ra chuyện gì mặt Quý ròm bỗng tươi hơn hớn. Nó nhìn Hạnh, láu lỉnh – Bộ Hạnh tưởng biệt danh của bọn này giống Hạnh thì bụng dạ chúng cũng giống Hạnh hay sao?

Câu nói của Quý ròm khiến cả bọn đều trố mắt ngạc nhiên.

Đôi môi nhỏ Hạnh vẽ thành hình chữ O:

- Biệt danh của bọn chúng giống Hạnh? Nhưng Hạnh có biệt danh hồi nào?

Quý ròm cười "nham hiểm":

- Hạnh có mà Hạnh quên đó thôi!

Mạnh kéo tay Quý ròm:

- Biệt danh của chị Hạnh là gì hở anh Quý?

- Chẳng lẽ mày cũng không nhớ ra! – Quý ròm tủm tỉm – Đây nè, biệt danh của tụi "đô-mi-nô" là Bò Trống, Bò Lục, Bò Tứ, đúng không?

- Đúng! – Mạnh mau mắn.

- Tất cả đều bắt đầu bằng chữ "bò", đúng không?

Mạnh lại gật đầu:

- Đúng!

Quý ròm dang hai tay:

- Thì ở đây chị Hạnh mày cũng thế!

Mạnh gãi đầu nhăn nhó:

- Anh nói lòng vòng em chả hiểu gì cả! Thế biệt danh của chị Hạnh là gì?

- Ngốc ơi là ngốc! – Quý ròm cười toe – Chả lẽ ngoài hai chữ Bò Viên ra, chị Hạnh mày còn một biệt danh nào khác nữa hay sao?

Trong khi Tiểu Long và Mạnh ôm bụng cười bò thì nhỏ Hạnh chồm phắt người sang Quý ròm:

- Cho Quý chết này!

Vừa nói, nó vừa thò tay ra ngắt khiến Quý ròm hoảng hốt vọt khỏi chỗ nấp.

- Coi chừng bọn chúng thấy! – Tiểu Long quýnh quíu gọi.

- Bọn chúng làm quái gì có ở đây mà thấy!

Quý ròm vẫn đứng ngoài đường nói chõ vào. Rồi nó ngoắt tay:

- Thôi, ra hết đi!

Sau một thoáng lưỡng lự, cả bọn lục tục bước ra khỏi chỗ nấp.

Thấy các ông anh bà chị không buồn "phục kích" tụi Bò Trổng Bò Lục nữa, năm ông nhóc trường Hoạ Mi liền đổ xô lại.

- Bây giờ sao hả anh? – Tùng thấp thỏm níu tay Tiểu Long.

- Sao là sao?

- Tụi Bò Lục Bò Trổng có tới không?

Tiểu Long thở dài:

- Đến giờ này mà lũ hèn nhát đó vẫn không xuất hiện nghĩa là bọn chúng sẽ không tới!

- Chết rôi! Cuốn sổ của em! – Giọng Khánh lo lắng, vừa nói nó vừa bồn chồn đảo mắt nhìn quanh.

- Cuốn sổ của em nữa! – Ông nhóc đứng cạnh Khánh méo xệch miệng hùa theo.

Quý ròm nhìn ông nhóc:

- Mày tên gì?

Giọng ông nhóc ngân ngấn nước:

- Em tên Tường.

- Mày tên Tường hả? – Quý ròm hít vào một hơi. Vậy thì Tường này, mày đừng có giở cái thói "mít ướt" của bọn con gái ra nữa! – Đang nói Quý ròm bỗng giật mình liếc sang Văn Châu và nhỏ Hạnh nhưng thấy hai đứa

này chẳng nhếch môi, nó yên tâm nói tiếp – Mày với thằng Khánh cứ thưa với cô giáo là những cuốn sổ của tụi mày hiện đang thất lạc đâu đó trong nhà, chưa tìm ra! Cứ hứa với cô giáo là tối đa trong vòng một tuần tụi mày sẽ đem nộp cho cô, rõ chưa?

- Một tuần? – Tường trố mắt.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, lâu lắm là một tuần!

Tường chớp mắt nghi ngại:

- Thế nhỡ một tuần nữa anh vẫn không lấy lại được hai cuốn sổ cho tụi em thì sao?

- Mày đừng có nói xui! – Quý ròm sầm mặt – Tao đã nói một tuần, không có "thế nhỡ" gì ở đây cả!

Thấy Quý ròm mặt mày sừng sộ, Tường hoảng vía nín thinh. Nó khẽ liếc sang Tùng thấy thằng này nháy mắt ra hiệu liền quay mình lặng lẽ đi theo bạn.

Thế là năm ông nhóc đi trước, năm ông anh bà chị lẽo đẽo theo sau, cả bọn thất thểu ra về, lòng đứa nào đứa nấy ngổn ngang tâm sự.

Chương 4

Tiểu Long hỏi Quý ròm:

- Mày nói thật không đấy?

- Thật chuyện gì?

- Thì chuyện hồi trưa chứ chuyện gì! Hồi trưa mày hứa với tụi nhóc là trong vòng một tuần sẽ tìm ra hai cuốn sổ cho tụi nó!

Quý ròm nhún vai:

- Thì tao đã nói rồi!

Tiểu Long vẫn nhìn chăm chăm vào mặt bạn:

- Nhưng mày căn cứ vào đâu mà hứa như thế?

Thấy thằng mập lẫng nhẫng hỏi hoài, Quý ròm bực mình:

- Tao chẳng có căn cứ vào đâu cả!

Câu trả lời ngang phè của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Nghĩa là mày đã hứa đại?

- Chẳng phải là hứa đại! – Quý ròm nhăn nhó – Tao nói là tao phải làm! Chỉ có điều hiện nay tao chưa nghĩ ra cách!

Mạnh xen vào:

- Hay là mình báo công an?

- Mày hở một tí là báo công an! – Quý ròm hừ mũi – Văn Châu doạ báo công an là để bọn chúng sợ mà giải tán "đảng Chim Ưng" thôi!

Mạnh bướng bỉnh:

- Nhưng nếu bọn chúng không chịu trả lại hai cuốn sổ thì mình cứ báo công an thật! Công an xộc vào nhà Dũng Cò lục lọi thế nào chẳng tìm thấy những cuốn sổ đó!

- Không được! – Quý ròm lắc đầu – Dũng Cò là anh em cô cậu của Văn Châu! Mình không thể đưa nó vào tù được!

Mạnh vò đầu:

- Thế chẳng lẽ mình chịu thua?

- Đúng rồi! – Tiểu Long đột ngột vỗ trán – Chuyện này mình có thể nhờ Văn Châu! Văn Châu bà con với Dũng Cò, nó có thể tới nhà Dũng Cò lân la

để tìm cách đánh thó mấy cuốn sổ kia!

- Ừ nhỉ! Chuyện đơn giản thế mà tao lại chẳng nghĩ ra!

Quý ròm như bừng tỉnh, mặt nó tươi roi rói. Nhưng Quý ròm chỉ tươi được có vài tiếng đồng hồ. Tối đó, gặp Văn Châu, Quý ròm mới biết kế hoạch Tiểu Long đề nghị không đơn giản như nó tưởng.

Quý ròm vừa háo hức trình bày xong, Văn Châu lắc đầu ngay:

- Không được! Kế hoạch này không thể thực hiện được!

Quý ròm tưởng như có một thùng nước lạnh tạt vào ngực mình. Mặt nó nghệt ra:

- Sao lại không được?

Văn Châu tặc lưỡi:

- Ba mẹ tôi và ba mẹ Dũng Cò xưa nay không hợp nhau, hai bên rất ít khi qua lại! Bây giờ nếu tôi đột nhiên xuất hiện, chắc chắn Dũng Cò và cậu mợ tôi sẽ nghi ngờ!

Quý ròm không ngờ tình thế lại xoay ra như vậy. Nó lúng túng gãi gãi má rồi liếc sang Tiểu Long, mặt đầy thất vọng:

- Tụi mình đành phải tính kế khác thôi!

Tiểu Long chưa kịp đáp thì Văn Châu bất thần nói:

- Mình không đột nhập vô nhà Dũng Cò được nhưng có thể chặn nó ngoài đầu hẻm!

Mặt Quý ròm vừa xịu xuống lập tức tươi lên:

- Hay đấy! Tụi mình cần phải trực tiếp gặp nó!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Nhưng gặp nó để làm gì?

- Sao mày ngớ ngẩn thế? – Quý ròm nhướn mày – Gặp nó tất nhiên là để đòi hai cuốn sổ chứ để làm gì!

- Thế nhỡ nó kiên quyết không trả? – Giọng Tiểu Long vẫn chưa hết băn khoăn.

- Thì cứ gặp nó rồi hẵng tính! – Quý ròm phẩy tay – Nếu nói chuyện phải quấy không ăn thua thì mình dùng tới chân tay!

- Dùng tới chân tay của ai?

Tiểu Long thình lình hỏi đâm hông một câu khiến Quý ròm ngớ ra như thằng bù nhìn giữ dưa, mãi một hồi mới lắp ba lắp bắp:

- Thì dĩ nhiên là … chân tay của mày!

Nói xong, thấy Văn Châu và thằng Mạnh che miệng cười khúc khích, Quý ròm sực tỉnh liền quay sang Tiểu Long, gầm gừ:

- Tao không giỡn với mày à nghen!

Tiểu Long làm mặt tỉnh:

- Thì tao cũng đâu có giỡn! Dũng Cò chẳng phải tay vừa, trước khi đến gặp nó tụi mình phải phân công đâu đó rõ ràng chứ bộ!

Quý ròm chưa kịp phản ứng thì Mạnh đã hoa tay bô bô:

- Đúng rồi đó! Võ nghệ của anh Tiểu Long và chị Văn Châu mà cộng với đầu óc của anh Quý và chị Hạnh thì bọn Dũng Cò chỉ có nước đầu hàng!

Đang định ngoác miệng cãi nhau với Tiểu Long, chợt nghe thằng Mạnh lên tiếng ca ngợi "đầu óc" của mình, Quý ròm khoái chí cười tít mắt, quên bẵng chuyện sập bẫy thằng mập vừa rồi. Nó nhún vai:

- Khỏi cần nhỏ Hạnh! Mình tao đủ đối phó rồi!

Rồi nó quay sang Văn Châu:

- Chừng nào bạn dẫn tụi này đến nhà Dũng Cò?

- Ngay bây giờ!

- Ngay bây giờ? – Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều tròn xoe mắt.

Văn Châu gật đầu:

- Bây giờ trời tối, tôi ra khỏi nhà không ai biết! Hơn nữa, Dũng Cò đi lông bông cả ngày, đến giờ này mới dễ gặp nó!

Cả bọn lập tức rồng rắn kéo đi.

Quả như lời Văn Châu, Dũng Cò là chúa rong chơi. Bọn Quý ròm đứng lấp ló trước cửa nhà nó nhìn trộm cả buổi, vẫn chẳng thấy nó đâu. Trong nhà chỉ có ba nó đang ngồi nhậu tì tì bên bàn, thỉnh thoảng lại quay đầu ra sau chắc là định sai mẹ nó mua thêm rượu nhưng chẳng thấy ai ừ hử, ông cáu tiết chửi vang nhà.

Văn Châu thì thào:

- Dũng Cò không có nhà!

Tiểu Long liếm môi:

- Bây giờ mình tính sao?

- Ra đầu hẻm đứng đợi! – Văn Châu hất đầu – Chắc Dũng Cò cũng sắp về tới rồi!

Cả bọn lại lục tục kéo trở ra đường lộ, nép mình sau gốc me.

Nhưng làm như Dũng Cò biết bữa nay mình bị "phục kích" hay sao ấy! Đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua mà chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Quý ròm thò tay xuống chân đập muỗi bép bép, miệng không ngớt làu bàu:

- Chốn gì mà muỗi mòng quá trời! Đứng giữa thành phố mà cứ tưởng như đang ở trong rừng ấy!

Tiểu Long "khều nhẹ":

- Mày ở trong rừng hồi nào mà biết?

- Cần gì phải ở! Chỉ xem phim tao đã biết khối chuyện!

- Xí! Xem phim thì nói làm gì!

- Sao lại không nói làm gì! Mày toàn xem phim võ thuật, chả bao giờ chịu xem phim khoa học nên mày …

- Thôi đừng cãi nữa! – Văn Châu tặc lưỡi can thiệp – Đằng sau nhà Dũng Cò có một cái ao rau muống! Muỗi từ đó bay ra!

Giọng Quý ròm vẫn bực bội:

- Muỗi ở đâu bay ra mặc xác chúng! Đợi thêm mười phút nữa nếu Dũng Cò vẫn không xuất hiện, tụi mình rút!

Quý ròm vừa nói dứt câu, một bóng người lênh khênh đã từ xa tiến lại. Mạnh nín thở:

- Dũng Cò?

Văn Châu trầm giọng:

- Đúng nó rồi!

Dũng Cò không biết mình đang bị theo dõi. Nó huýt sáo miệng, tay thọc túi quần, rảo bước một cách ung dung. Nhưng khi sặp sửa ngoặt vào hẻm, vẻ ung dung đó lập tức biến mất.

Dũng Cò há hốc miệng khi thấy Tiểu Long đứng chắn ngang trước mặt mình. Nó chôn chân đến một lúc mới trấn tĩnh lại được:

- Thì ra là mày đấy àh!

Vừa nói Dũng Cò vừa gục gặc đầu.

- Chính tao đây! – Tiểu Long tươi cười – Mày vẫn khoẻ chứ?

Dũng Cò thừa biết đối phương cất công mò đến tận đây không phải chỉ để hỏi thăm sức khoẻ của mình. Vì vậy nó chẳng buồn trả lời câu hỏi của Tiểu Long, mà chột dạ ngó quanh:

- Tụi kia đâu?

- Tụi nào?

- Còn tụi nào nữa! Đám bạn của mày ấy!

Hỏi vừa dứt câu, Dũng Cò đã giật bắn người khi nghe cái giọng bỡn cợt của Quý ròm thình lình vang lên sát sau lưng:

- Cảm ơn sự quan tâm của mày! Tụi tao đang ở đây nè!

Dũng Cò quay phắt lại, mặt nghệt ra. Đang sững sờ, chợt nhìn thấy Văn Châu đứng cạnh Quý ròm và Mạnh, nó hậm hực nhìn xoáy vô mặt bà chị, răng nghiến ken két:

- Thì ra là mày! Chính mày đã dắt bọn này tới đây!

- Đúng vậy! – Văn Châu khoanh tay trước ngực, giọng lạnh lùng – Tao dẫn các bạn tao tới đây để lấy lại hai cuốn sổ hôm nọ!

- Đừng hòng! – Dũng Cò hét lên.

Văn Châu nhếch mép:

- Chính hai tên Bò Trổng Bò Lục hôm trước đã hẹn bọn nhóc đem tiền đến chuộc lại hai cuốn sổ kia mà! Sao tụi mày thất tín thế?

- Đó là chuyện của hai thằng Bò Trổng Bò Lục, chẳng liên quan gì đến tao! – Dũng Cò đáp ngang phè.

Quý ròm hừ giọng:

- Chứ chẳng phải hai thằng đó làm theo lệnh của mày sao?

- Muốn biết bọn chúng làm theo lệnh của ai, tụi mày đi tìm bọn chúng mà hỏi! – Dũng Cò nhún vai, rồi nó quắc mắt nhìn Tiểu Long – Tránh đường cho tao đi!

Tiểu Long khụt khịt mũi, chẳng buồn nhích chân:

- Mày định ra lệnh cho tao ư?

Dũng Cò sôi máu:

- Mày có chịu tránh đường không?

- Muốn tao tránh đường thì dễ thôi! – Tiểu Long chìa tay ra – Mày trả hai cuốn sổ liên lạc đây!

Dũng Cò nhổ toẹt một bãi nước bọt:

- Không đời nào!

- Vậy thì mày cũng "không đời nào" về tới nhà được! – Quý ròm lại bất thần lên tiếng.

Giọng điệu khiêu khích của Quý ròm vang lên từ sau lưng khiến Dũng Cò ứa gan. Ứa gan nhất là nó không ngờ lại bị đối phương gây khó dễ ngay trên lãnh địa của mình. Nhưng mọi việc xảy ra quá bất ngờ làm Dũng Cò không kịp ứng phó. Đã có lúc nó định liều mạng xông bừa ra nhưng nó vội dẹp bỏ ngay ý nghĩ điên rồ đó. Tiểu Long chặn phía trước, Văn Châu cản phía sau, hai đứa đều thuộc hàng "võ lâm cao thủ", nó chẳng dễ gì đánh tháo.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Dũng Cò chép miệng xuôi xị:

- Không cho tao đi thì thôi! Tao cũng cóc thèm vào nhà nữa!

Nói xong, Dũng Cò quay mình đi ngược lại hướng cũ.

Hành động đột ngột của Dũng Cò khiến Tiểu Long, Văn Châu và Mạnh sửng sốt giương mắt nhìn. Trong bọn chỉ có Quý ròm là kịp phản ứng.

- Đứng lại đó! – Vừa quát Quý ròm vừa đưa tay cản – Hôm nay nếu mày không đưa hai cuốn sổ kia ra thì mày đừng mong rời khỏi chỗ này!

Dũng Cò lừ mắt nhìn Quý ròm, giọng khinh thị:

- Mày định dựa vào đôi tay trói gà không chặt của mày chắc?

Cú phản đòn của Dũng Cò chẳng khiến Quý ròm nao núng. Nó ngoảnh sang bên cạnh, chỉ tay vào Văn Châu, cười hì hì:

- Cỡ mày, chẳng cần đến tao ra tay! Bạn tao đây sẽ cho mày biết thế nào là "lễ độ"!

Dũng Cò liếc Văn Châu, cặp mắt loé lên:

- Bộ mày quyết ăn thua đủ với tao sao Văn Châu?

Câu hỏi của Dũng Cò làm Văn Châu bỗng đắn đo. Thực bụng nó cũng chẳng muốn "đối đầu" với đứa em họ ngổ ngáo này. Ba mẹ của Dũng Cò

với ba mẹ nó vốn xích mích xưa nay, nó chẳng muốn tạo thêm hiềm khích giữa hai gia đình. Vả lại, Văn Châu nhíu mày thầm nhủ – "đảng Chim Ưng" của Dũng Cò từ nay có lẽ không còn là mối đe doạ đối với bọn học trò trường Hoạ Mi nữa, mình chẳng nên dồn nó vào đường cùng làm gì! Nghĩ vậy, Văn Châu khẽ hắng giọng, ôn tồn:

- Dù sao tao với mày cũng là chỗ chị em …

Văn Châu nói chưa dứt câu, Dũng Cò đã khinh khỉnh cắt ngang:

- Đừng có giở giọng đàn chị ra với tao! Tóm lại, bữa nay mày có muốn ra tay đánh nhau với tao hay không, cứ nói thẳng ra!

Văn Châu điềm nhiên:

- Tao chỉ muốn chuộc lại hai cuốn sổ kia thôi!

- Chuộc? – Dũng Cò nhướn mày.

Văn Châu gật đầu:

- Đúng vậy! Nếu mày không chịu trả thì tao sẵn sàng chuộc! Chẳng phải ngay từ đầu tụi mày đã có ý đó sao?

- Chuộc ngay bây giờ ư? – Dũng Cò vẫn thao láo mắt.

- Ngay bây giờ thì không được!

- Tại sao?

Văn Châu tặc lưỡi:

- Bây giờ tao không mang theo tiền! Nhưng nếu mày đồng ý, trưa mai tụi tao sẽ đợi mày ở quán nước hôm nọ!

- Tới đó để nộp mạng cho công an à? – Dũng Cò nhún vai – Hừ tao chả dại!

Văn Châu chớp mắt:

- Tao hứa sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài! Tụi tao chỉ cần lấy lại hai cuốn sổ thôi!

- Tao chả tin! – Dũng Cò một mực lắc đầu – Tốt nhất tụi mày hãy quên chuyện mấy cuốn sổ đi!

- Không được! – Quý ròm nóng nảy vọt miệng – Mày phải trả những cuốn sổ lại cho bọn nhóc! Nếu không, bọn chúng sẽ bị cô giáo phạt!

Dũng Cò cười khẩy:

- Đó chẳng phải là chuyện của tao! Hơn nữa tất cả đã muộn rồi!

- Cái gì? – Văn Châu, Quý ròm lẫn Tiểu Long, Mạnh cả bốn cái miệng cùng bật hỏi.

- Tao nói tất cả đã muộn rồi! – Dũng cò hấp háy mắt vẻ khoái trá – Những cuốn sổ nọ tao đã đốt béng mất rồi!

Tiểu Long bước tới một bước, giọng đanh lại:

- Đừng xạo! Mày đốt hồi nào?

- Tao đốt tối hôm qua, tin hay không tuỳ mày! – Dũng Cò thản nhiên đáp, rồi đảo mắt một vòng, nó nhơn nhơn nói tiếp – Nếu tụi mày không còn gì để nói nữa thì tao xin phép "gút bai" nhé!

Nói xong, không đợi bọn Quý ròm kịp có ý kiến, Dũng Cò ung dung quay mình rảo bước. Quý ròm và Mạnh tức khí tính xông ra ngăn cản nhưng vừa dợm bước, hai đứa đã bị Văn Châu kéo lại:

- Thôi, mặc nó!

Mạnh ấm ức:

- Sao lại mặc? Nó đã trả hai cuốn sổ lại cho mình đâu!

Văn Châu thở dài:

- Nếu Dũng Cò chưa đốt thì hai cuốn sổ đó hiện cũng không có trong người nó, có hạ gục nó lúc này cũng chẳng ăn thua gì!

Quý ròm hầm hầm:

- Thật tức chết đi được!

Tiểu Long trầm ngâm nhìn theo Dũng Cò một hồi rồi quay sang Văn Châu:

- Theo bạn, khi nãy Dũng Cò có nói thật không?

- Nói thật chuyện gì?

- Thì chuyện mấy cuốn sổ ấy! Có thật là nó đã đốt mấy cuốn sổ đó rồi không?

- Tôi không biết! – Văn Châu cắn môi – Nhưng có thể nó chỉ hù doạ!

Quý ròm lắc đầu:

- Chẳng có lý do gì để Dũng Cò đốt mấy cuốn sổ đó cả!

- Biết đâu được! – Mạnh chen lời – Nhỡ nó thù tụi mình chuyện phá vỡ kế hoạch làm ăn của nó, nó đem mấy cuốn sổ ra đốt cho hả tức thì sao! – Rồi Mạnh ngó lơ chỗ khác, nói bâng quơ – Dù sao cũng chỉ có công an mới điều tra được thực hư trong chuyện này!

- Mày lúc nào cũng "công an, công an"! – Quý ròm trừng mắt nhìn ông em – Thôi, về nhà tính!

Vừa mở miệng "hiến kế", bị ông anh nạt một tiếng, Mạnh xụi lơ quay lưng rảo bước.

Tiểu Long và Văn Châu cũng chẳng nghĩ được mẹo gì, đành im lặng buồn bã đi theo.

Chương 5

Nhỏ Hạnh nói với Quý ròm:

- Không có chuyện đó đâu!

Quý ròm liếm môi:

- Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Dũng Cò là đứa có "máu kinh doanh". Nó không bao giờ bỏ qua dù một món lợi nhỏ. Do đó nó chả dại gì thiêu huỷ hai cuốn sổ kia!

Quý ròm bán tín bán nghi:

- Biết đâu đang trong lúc tức giận …

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, ngắt lời:

- Chính vì tức giận mà Dũng Cò không chịu trả lại hai cuốn sổ! Nhưng nó chỉ tức giận đến thế! Còn đốt hai cuốn sổ là chuyện không đời nào!

Quý ròm gãi đầu:

- Thế theo Hạnh, hiện Dũng Cò vẫn còn giữ hai cuốn sổ kia?

- Hạnh nghĩ vậy!

- Thế bây giờ tụi mình phải làm sao để lấy lại?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Cái đó thì Hạnh không biết!

Câu trả lời thật thà của nhỏ Hạnh làm Quý ròm xụi lơ. Nó nhăn mặt "xì" một tiếng:

- Vậy mà cũng nói!

Nhỏ Hạnh nhìn khuôn mặt đượm thất vọng của bạn, khẽ nhíu mày:

- Có lẽ phải gặp một đứa nào đó trong tụi "đô-mi-nô"!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Gặp tụi "đô-mi-nô" làm chi? Tụi này chỉ có hành động theo lệnh của Dũng Cò chứ đâu có quyết định được gì!

- Tất nhiên là bọn chúng không quyết định được gì! Nhưng bọn chúng có thể làm "quân sư" cho thủ lĩnh của chúng!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Chẳng lẽ Hạnh muốn nhờ bọn chúng thuyết phục Dũng Cò trả lại sổ cho mình?

- Không phải là trả! – Nhỏ Hạnh cười khẽ- Đời nào Dũng Cò lại chịu trả dễ dàng thế! Mình chỉ nhờ tụi "đô-mi-nô" thuyết phục Dũng Cò đồng ý cho tụi mình chuộc lại thôi!

- Tôi chả hiểu gì cả! – Quý ròm vò đầu – Khi nãy Hạnh bảo Dũng Cò là đứa có "máu kinh doanh", có nghĩa là nó giữ những cuốn sổ lại với mục đích kiếm tiền chuộc, vậy thì việc quái gì mình phải nhờ người thuyết phục! Đằng nào nó chả bắn tiếng với tụi mình!

- Tất nhiên nếu mình không đi tìm nó thì sớm muộn gì nó cũng đi tìm mình để ra điều kiện! – Giọng nhỏ Hạnh trầm ngâm – Nhưng điều quan trọng là chẳng biết bao giờ Dũng Cò mới chịu bắt đầu đi tìm tụi mình! Hiện giờ đang cáu tiết, chắc chắn nó sẽ "ngâm" hai cuốn sổ đó thật lâu cho mình sốt ruột chơi! Phần khác, nó cũng sợ tụi mình giăng bẫy. Trong khi đó thằng Khánh và thằng Tường đang cần sổ để nộp cho cô giáo! Chẳng lẽ Quý quên là Quý đã hứa với bọn nhóc trong vòng một tuần sẽ đem trả hai cuốn sổ về cho tụi nó hay sao?

Quý ròm quả quên béng mất lời hứa của mình. Nghe nhỏ Hạnh nhắc, nó đỏ mặt ấp úng:

- Quên sao được mà quên!

Rồi để lấp liếm, nó vội vã chuyển đề tài:

- Thế Hạnh chắc chắn Dũng Cò sẽ nghe lời bọn thuộc hạ của mình đấy chứ?

- Hạnh không biết! Nhưng có nhiều khả năng sẽ là như thế! – Nhỏ Hạnh đáp, mày nhíu lại – Dù sao tụi mình cũng không còn cách nào khác! Tốt nhất là nên bắt tay vào việc đi tìm tụi "đô-mi-nô" ngay thôi!

Quý ròm lằm bằm:

- Nhưng tụi mình có biết mấy thằng "đô-mi-nô" hiện ở chỗ nào đâu mà "bắt tay" với chả "bắt chân"!

- Không biết thì hỏi!

- Hỏi ai?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Hỏi tụi thằng Tùng, thằng Đạt! Hạnh nghĩ trong đám học trò trường Hoạ Mi thế nào cũng có đứa biết tung tích của tụi Bò Trổng Bò Lục!

Nhỏ Hạnh trước nay luôn liệu việc như thần. Nhưng lần này phỏng đoán của nó suýt chút nữa sai bét bè be. Tụi thằng Tùng, thằng Đạt không đứa nào biết Bò Lục Bò Trổng ở đâu. Cả lớp Bốn A cũng mù tịt!

Phải mất thêm hai ngày dò hỏi học sinh các lớp khác trong trường, Tùng mới có chút xíu manh mối. Nó hớn hở chạy vù về nhà:

- Em hỏi được rồi!

Nhỏ Hạnh hồi hộp:

- Hỏi được tung tích của ai?

- Của Bò Lục!

- Ôi, hay quá! – Nhỏ Hạnh reo lên – Thế nhà nó ở đâu?

- Nhà ai cơ?

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Thì nhà Bò Lục chứ còn nhà ai! Em rõ lẩn thẩn!

Tùng liếm môi:

- Em đâu có biết nhà Bò Lục!

- Trời đất! Sao khi nãy em bảo em hỏi được rồi? – Nhỏ Hạnh dậm chân nhìn ông em.

Tùng gãi cổ:

- Em có bảo là em hỏi được nhà của Bò Lục đâu! Em chỉ dò la được tung tích của tên này thôi!

- Thôi được rồi, "tung tích" cũng được! – Nhỏ Hạnh thở dài – Thế "tung tích" của Bò Lục thế nào?

Tùng khụt khịt mũi:

- Một đứa bên lớp Bốn B nói là chiều nào nó cũng thấy Bò Lục xuất hiện dưới chân cầu Nhị Thiên Đường! Có thể tên này ở loanh quan đâu trong khu đó!

Tin tức của Tùng vô cùng giá trị. Ngay chiều hôm đó, nhỏ Hạnh, Văn Châu, Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh lập tức có mặt trong một quán nước kế chân cầu Nhị Thiên Đường.

Thời gian chờ đợi trôi qua một cách nặng nề, căng thẳng.

Tiểu Long nhai nốt mấy cục đá vụn trong ly rồi quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh có chắc thằng Bò Lục ở khu này không?

- Làm sao Hạnh biết được! Hạnh chỉ nghe nói nó thường lảng vảng dưới chân cầu này thôi!

Quý ròm làu bàu:

- Nhưng nãy giờ mình đâu có thấy nó!

- Mình cứ đợi thêm một lát nữa! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Nếu Bò Lục sinh sống ở khu vực này sớm muộn gì nó cũng sẽ lộ diện!

Cả bọn lại ngóc cổ trông ra đường. Nhưng lâu thật lâu, Bò Lục vẫn chẳng chịu xuất hiện.

- Thôi, tụi mình ra ngoài đi! – Quý ròm lại nói.

Nhỏ Hạnh trố mắt:

- Ra ngoài nào?

- Thì ra ngoài đường chứ ra ngoài nào! – Quý ròm nhăn nhó – Uống có mấy ly nước chẳng lẽ ngồi hoài ở đây!

- Ừ, phải đấy! – Tiểu Long gật đầu – Mình ra đằng trước đứng, nhường chỗ cho người ta bán!

Nhưng ý kiến của Quý ròm và Tiểu Long ngay lập tức gặp phải sự phản đối kịch liệt của Mạnh:

- Không ra ngoài được đâu! Đứng lù lù ngoài đó khác nào phơi mình cho Bò Lục thấy!

- Vậy thì tụi mình cứ ngồi trong này! – Văn Châu thình lình lên tiếng, vừa nói nó vừa cho tay vào túi – Tôi còn tiền đây! Mỗi người uống thêm một ly cốc-tai nữa!

Hên cho Văn Châu, số nó bữa nay không phải "hao tài"! Nó vừa móc tiền ra, chưa kịp kêu chủ quán thì Tiểu Long đã gọi giật:

- Khoan đã Văn Châu! Ai như thằng Bò Lục tới kìa!

Cả bọn vội vàng ngoảnh nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long.

Từ trên dốc cầu, một thằng nhãi to con đang lững thững thả bộ xuống.

- Đúng là Bò Lục!

Mạnh chớp mắt nói. Thoạt đầu Mạnh hơi ngờ ngợ, vì thằng Bò Lục trước mắt nó lúc này trong chẳng giống chút nào với thằng Bò Lục bặm trợn nó từng gặp trước đây. Mới cách nhau có mấy hôm mà Bò Lục đã thay đổi quá thể. Từ ngày "đảng Chim Ưng" ngưng hoạt động, mặt mày Bò Lục có vẻ hiền lành hơn.

- Đuổi theo đi!

Quý ròm nói, khi Bò Lục bắt đầu rẽ ngoặt vào con đường nhỏ cuối chân cầu.

Không đợi giục đến lần thứ hai, cả bọn nhanh chóng rời khỏi quán.

Bò Lục không biết có người đang bám đuôi. Nó vẫn tà tà rảo bước, chẳng tỏ vẻ gì vội vã.

- Cẩn thận đấy! – Quý ròm nhắc nhỏ cả bọn – Không quan sát kỹ, nó chui tọt vào hẻm thì hết mong mò ra!

Nhưng khác với suy nghĩ của Quý ròm, nhà Bò Lục không xa chân cầu bao lăm. Nhà nó cũng chẳng ở trong hẻm. Đi chừng vài chục mét, Bò Lục rẽ vào một căn nhà nhỏ nằm ngay sau gốc điệp vàng bên đường.

- Nhà nó đấy hả? – Mạnh bật hỏi.

- Chắc vậy! – Nhỏ Hạnh đáp.

- Chưa chắc! – Tiểu Long đột ngột lên tiếng.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Long nói vậy?

Tiểu Long chớp mắt:

- Tôi thấy bộ tịch thằng này có vẻ lấm la lấm lét! Nếu đây là nhà nó chẳng việc gì nó phải đi đứng rón rén như thế!

Quý ròm tỏ ra đồng tình với nhận xét của Tiểu Long. Nó gật gù:

- Lạ thật đấy! Mình lại gần xem sao!

Mạnh hăng hái:

- Ừ, tiến lên đi! Mình phải chặn tay nó lại! Biết đâu nó chẳng định vào đây đánh cắp một món gì đó!

Lời "hô hào" của thằng Mạnh hiếu chiến làm cả bọn bất giác nín thở. Mười cái cẳng chân thập thò nhích tới. Cực kỳ thận trọng.

Chương 6

Tiểu Long không phải là một đứa nhận xét tinh tường. Nhưng lần này nó nói trúng phóc.

Mặt mày Bò Lục lúc đặt chân qua ngưỡng cửa trông nháo nhác cứ như quạ vào chuồng lợn chứ không phải là thằng Bò Lục vào nhà.

Thậm chí khi đã vào hẳn trong nhà rồi, cặp mắt cứ láo liên dòm quanh dòm quất.

- Thôi đừng có trông ngang liếc ngửa nữa! Dì ở đây nè!

Tiếng dì nó thình lình phát ra từ chỗ cửa ngách làm nó giật bắn.

- Dì làm cháu hết hồn! – Bò Lục càu nhàu.

- Đừng đổ lỗi cho dì! Nếu cháu không làm gì sai quấy thì chẳng việc gì cháu phải hết hồn!

- Sao dì lại nói thế? – Bò Lục chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ ngơ ngác – Cháu có làm chuyện gì sai quấy đâu!

- Lại còn chối nữa! – Đang tươi cười, dì nó bất thần nghiêm mặt lại – Thế nếu không phải cháu thì ai đã đánh thó chiếc mâm đồng trong nhà?

- Làm sao cháu biết được!

Bò Lục kêu lên bằng giọng oan ức.

- Hừ! Không biết!

- Cháu không biết thật mà! – Bò Lục chà tay lên mũi – Hay dì cho ai mượn mà dì quên rồi!

Không thấy dì đáp, Bò Lục lại thấp thỏm gãi đầu:

- Nếu không vậy thì có thể ăn trộm đã vào nhà ta!

Dì nó gật gù:

- So với chuyện đem cho mượn, giả thuyết này xem ra hợp lý hơn!

- Thấy chưa! – Bò Lục mừng rơn khi thấy dì tán đồng nhận định của mình – Thế mà dì cứ nghi oan cho cháu! Dứt khoát là kẻ trộm đã vào nhà mà mình không biết!

- Đúng thế! – Dì nó thừa nhận – Thừa lúc mình ngủ mê, kẻ trộm khôn ngoan đã lẻn vào đem chiếc mâm đồng ra khỏi nhà!

Mặt Bò Lục tươi như hoa:

- Hẳn là thế rồi! Chứ nếu nó đột nhập vào nhà lúc dì còn thức thì nó đã bị tóm cổ từ đời tám hoánh còn đâu!

Dì nó chép miệng:

- Và vào lúc tờ mờ sáng thừa khi các nhà hàng trong xóm còn chưa mở cửa nó đã vội vã ôm chiếc mâm đồng chuồn đi!

Tới đây thì Bò Lục cười hết nổi. Nó lo lắng hỏi lại:

- Dì nói sao cơ?

- Dì nói là kẻ trộm ranh mãnh kia chắc chắn đã đem chiếc mâm đồng ra khỏi xóm vào lúc tờ mờ sáng nay.

- Sao dì biết? – Bò Lục hỏi mà bụng thót lại.

- Thì dì chỉ phỏng đoán thế thôi – Dì nó vừa nói vừa liếc nó – Cháu nghĩ xem có đúng không! Chắc chắn đó là thời điểm thích hợp nhất để kẻ trộm tẩu tán chiếc mâm đồng của nhà ta! Giả sử cháu là kẻ trộm đó, cháu cũng sẽ hành động như thế chứ?

- Giả sử là cháu ư? – Bò Lục gãi đầu gãi ấp úng – Ờ, ờ, có lẽ cháu cũng sẽ ra tay vào lúc trời còn mù mịt như vậy!

Đang nói, Bò Lục bỗng chột dạ kêu lên:

- Nhưng sao dì lại …

- Thì dì chỉ giả sử thôi mà! – Dì nó mỉm cười cắt ngang – Có gì mà cháu phải hốt hoảng lên thế!

Bò Lục nhăn nhó:

- Nhưng cháu không thích bị so sánh như thế!

- Thôi được! – Dì nó dễ dãi – Dì sẽ không "giả sử" nữa! Nhưng mà cháu này!

- Sao ạ? – Giọng Bò Lục hồi hộp.

Dì nó thủng thỉnh:

- Người tính dù sao cũng không bằng trời tính cháu ạ!

- Sao kia?

Hết "sao ạ" tới "sao kia", Bò Lục đã hoang mang lắm. Nó hỏi mà mắt cứ len lét liếc trộm dì nó, cố phán đoán xem cái kiểu nói chuyện úp úp mở mở

của dì rốt cuộc rồi sẽ dẫn dắt câu chuyện đứng tim này tới đâu.

Dì nó vẫn tiếp tục nói bằng giọng thản nhiên:

- Tên trộm nọ rất tinh quái. Nó đã tính toán mọi chuyện đâu vào đấy cả. Nhưng có một điều nó không ngờ …

- Điều gì kia? – Bò Lục nuốt nước bọt.

- Dù nhà trong xóm chưa ai thức nhưng vẫn có người trông thấy tên trộm!

Bò Lục như muốn ngừng thở:

- Có người trông thấy?

- Đúng thế! – Dì nó gật đầu – Tên trộm quên rằng ở lò bánh mình ngoài đầu đường bao giờ người ta cũng thức suốt đêm …

Mặt Bò Lục xám như chàm đổ. Dì nó càng kể tim nó càng giật thon thót. Sáng nay quả nó đã đánh thó chiếc mâm đồng đem đi bán ngoài chợ Kim Biên. Từ ngày "đảng Chim Ưng" ngưng hoạt động, túi nó lúc nào cũng rỗng tuếch rỗng toác. Mà nó lại quen tiêu xài như những ngày "ăn nên làm ra". Thế là nó nghĩ đến chuyện đánh thó một món gì đó trong nhà. Đồ đạc của dì nó lại chẳng có gì đáng gía, chỉ mỗi chiếc mâm đồng là có thể nẩy ra tiền. Nó ra tay lúc trời chưa hửng, tưởng đã chắc ăn, nào ngờ …

- Có thể người ta trông nhầm đấy dì ơi! – Bò Lục cố vớt vát – Thức suốt đêm ai chả mờ cả mắt …

- Nhầm thế nào được! – Dì nó tặc lưỡi – Chiếc mâm đồng sáng choé, ôm đi ngời ngời thế kia, ai mà chả nhìn ra!

- Người ta xạo với dì đấy thôi! – Bò Lục tức tối kêu lên – Cháu đã bọc chiếc mâm trong một lớp vải, làm sao …

Đang hậm hực, sực nhận ra mình vừa rơi vào bẫy của dì, quai hàm Bò Lục bỗng đờ ra.

- Thế là hết chối rồi nhé! – Dì nó gí tay vào trán nó.

Mặt đỏ tới mang tai, Bò Lục tìm cách chống chế:

- Nhưng mà … nhưng mà …

- Nhưng mà sao? – Dì nó nhếch mép vẻ chế giễu.

Bò Lục gãi tai:

- Nhưng mà cháu lén bán chiếc mâm để … đóng tiền học thêm chứ bộ!

Dì nó như không tin vào tai mình:

- Bán chiếc mâm để đóng tiền học thêm?

- Thì thế!

- Thế sao cháu không hỏi tiền dì mà lại hành động vụng trộm như vậy?

- Tại cháu không muốn dì phải lo lắng cho cháu! – Giọng Bò Lục hiền như bụt.

- Chà, chà, thương dì ghê nhỉ! – Dì nó nói, chả rõ có tin lời nó hay không.

Bò Lục lại gãi gãi tai và nhè nhẹ thở ra, cảm thấy đã sắp sửa thoát nạn.

Nhưng dì nó không để cho nó mừng lâu. Dì nó nghiêm mặt:

- Đóng tiền học sao giờ này mới mò về nhà? Người ta nhốt cháu từ sáng đến giờ trên trường hay sao?

- Dì chả biết gì hết! – Bò Lục nhăn mặt, dĩ nhiên là chẳng phải oan ức gì mà chính là cố kéo dài thời gian để nghĩ cách chạy tội – Đóng tiền xong, cháu phải đi học ngay chứ bộ! Rồi một giờ chiều cháu lại phải trở vào lớp học tiếp, cháu đâu thể chạy về nhà ăn cơm được!

- Cháu siêng học tự bao giờ thế?

Dì nó hỏi, bán tín bán nghi. Rồi quét mắt khắp người nó như để tìm xem sơ hở của nó nằm ở đâu trên người, dì nó hừ mũi, giọng đắc thắng:

- Thế tập vở của cháu đâu? Dì chưa từng thấy ai đi học mà không mang theo tập vở bao giờ!

- Tập vở hả?

Bò Lục lúng túng, nó không ngờ dì nó lại xoi mói từng li từng tí như thế. Nhưng Bò Lục không phải là đứa chậm chạp. Ngay lập tức nó nghĩ ra được một kế, liền vò vò đầu:

- Chết rồi! Dì hỏi cháu mới nhớ! Khi nãy ghé chơi nhà bạn, cháu để quên tập vở ở đằng đó rồi! Để cháu chạy đi lấy!

Nói xong, không để cho dì nó kịp vặn vẹo, Bò Lục lập tức quay mình phóng vù ra cửa, bộ tich hối hả còn hơn chạy giặc.

Nhưng ý đồ "đào tẩu" của Bò Lục nhanh chóng bị phá sản.

Vừa bước chân qua khỏi cửa, nhác thấy bọn Quý ròm đang đứng lủ khủ ngay trước nhà, Bò Lục bỗng chết trân. Cuộc đụng đầu bất ngờ này khiến

cặp mắt nó trợn tròn, đôi môi mấp máy một hồi mới gắng gượng lắp bắp:

- Tụi mày muốn gì đây?

Quý ròm mỉm cười:

- Tụi tao muốn tới thăm mày!

Thái độ của Quý ròm khiến Bò Lục càng thêm hoang mang. Trong khi nó chưa biết phải ứng phó như thế nào trước tình huống gay cấn này thì dì nó đã lẹp xẹp bước ra.

Thấy vậy, Bò Lục càng hãi. Thế này thì hỏng bét! Bọn này mà nói huỵch toẹt chuyện mình cấu kết với Dũng Cò trấn lột tụi học trò thì mình chỉ có chết với dì!

Dì của Bò Lục không biết cháu mình sắp xỉu tới nơi. Dì vui vẻ bảo bọn Quý ròm:

- Các cháu vào nhà chơi đi!

Rõ ràng dì tưởng bọn Quý ròm là bạn học của cháu mình. Nhất là sự xuất hiện của bọn Quý ròm lại tình cờ trùng hợp với câu nói dối của Bò Lục. Nó vừa bảo nó chơi ở nhà bạn thì bạn nó đã kéo tới tìm nó.

Trước lời mời niềm nở của dì Bò Lục, bọn Quý ròm đành đưa mắt nhìn nhau và rụt rè bước vào nhà. Theo sau là Bò Lục, mặt mày như đưa đám.

- Các cháu là bạn học với Bửu phải không? – Dì Bò Lục tươi cười hỏi nhỏ Hạnh.

- Dạ! – Nhỏ Hạnh cúi đầu đáp, bụng nghĩ: thì ra tên của Bò Lục là Bửu.

- Thế sáng nay các cháu có đóng tiền học thêm không?

Câu hỏi của dì Bò Lục làm nhỏ Hạnh ngớ người ra. Nó ngần ngừ nhìn sang Bò Lục, thấy thằng này đang nhìn lại nó, ánh mắt lộ vẻ cầu khẩn, liền gật đầu:

- Dạ, có ạ!

Dì Bò Lục thở phào:

- Thế mà dì lại nghi oan cho thằng Bửu! Hoá ra nó bán chiếc mâm đồng để đóng tiền học thêm thật!

Rồi quay sang Bò Lục, dì trách:

- Lần sau những chuyện như vậy, cháu phải nói với dì. Dì sẽ kiếm tiền đóng cho cháu. Đừng lén lấy đồ đạc trong nhà đi bán như vậy nữa, nhớ

chưa!

- Dạ, nhớ!

Bò Lục lí nhí đáp, miệng nó trả lời dì nhưng ánh mắt lại nhìn nhỏ Hạnh với vẻ biết ơn.

- Thôi, cháu đi theo các bạn lấy tập về đi!

Dì nó lại nói, giọng đã trở nên hoà hoãn. Mặt mày bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy trông đàng hoàng, sáng sủa, ăn nói lại ngoan ngoãn, lễ phép khiến dì yên tâm lắm lắm. Thằng cháu nghịch ngợm của dì kết bạn với những đứa như thế thì dì đỡ phải lo lắng biết bao.

Dì mỉm cười nhìn Bò Lục riu ríu bước ra cửa. Bọn Quý ròm chào dì rồi cũng quay mình hấp tấp đi theo

- Này! – Vừa ra khỏi nhà, Quý ròm liền rảo bước lên ngang Bò Lục, hắng giọng gọi.

- Muốn gì lát ra ngoài kia nói! Coi chừng dì tao nghe thấy! – Bò Lục gầm gừ trong cổ họng, vẻ lo lắng.

Thái độ của Bò Lục khiến Quý ròm vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Nó không ngờ một đứa như thằng Bò Lục lại sợ dì nó đến thế.

Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm mở miệng:

- Nếu mày sợ dì mày thì mày đâu đã đánh cắp chiếc mâm đồng đem đi bán, đúng không?

Trước câu hỏi cắc cớ của đối phương, Bò Lục không nói gì, chỉ khịt khịt mũi.

Quý ròm vẫn chưa chịu buông tha:

- Nhưng mày bán chiếc mâm đồng đâu phải để đóng học phí, đúng không?

Bò Lục vẫn không trả lời, cứ cắm đầu rảo bước. Khổ nỗi, cây muốn lặng nhưng gió chẳng chịu ngừng. Giọng Quý ròm vẫn lải nhải bên tai nó:

- Thế là mày không những phạm tội đánh cắp mà còn phạm cả tội nói dối, đúng không?

Đến đây thì Bò Lục hết nhịn nổi. Mặt nó quạu đeo:

- Đúng! Mày nói đúng tất! Thế thì sao?

Quý ròm cười tươi:

- Chả sao cả! Tao chỉ hỏi cho biết vậy thôi!

Bò Lục lừ mắt:

- Mày định méc lại với dì tao chứ gì?

- Không có đâu! – Nhỏ Hạnh đứng bên cạnh mỉm cười lên tiếng – Nếu tụi này định làm chuyện đó thì chẳng cần phải đợi đến bây giờ!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Bò Lục đỏ mặt. Ừ nhỉ, nếu tụi này muốn hại mình thì lúc nãy con nhỏ này chẳng việc gì phải bao che cho mình trước mặt dì! Thậm chí nếu muốn, tụi nó có thể tố cáo hàng lô hàng lốc những chuyện tai quái khác của mình! Nhưng rõ ràng tụi nó đã không làm như vậy! Những ý nghĩ trong đầu giúp Bò Lục dần dần trấn tĩnh lại. Nhưng rồi nó lại ngẩn người ra:

- Thế các bạn tìm tôi có việc gì?

Bò Lục tự nhiên thay đổi cách xưng hô. Nó không "mày mày tao tao" nữa. Nó cũng không rõ tại sao lại như vậy. Thậm chí nó cũng không nhận ra sự thay đổi đột ngột đó.

Văn Châu bước tới một bước:

- Tụi này muốn lấy lại hai cuốn sổ liên lạc hôm nọ!

Nhận ra đối thủ cho mình "đo đất" bữa trước, Bò Lục thoáng biến sắc:

- Tôi không giữ hai cuốn sổ đó!

- Thế mấy cuốn sổ đó bây giờ ở đâu?

Bò Lục liếm môi:

- Hôm trước Dũng Cò giao cho thằng Bò Trổng cất! Nhưng rồi sau đó Dũng Cò đã lấy lại!

Tiểu Long hít vào một hơi, nó hỏi Bò Lục nhưng mắt lại ngó Quý ròm:

- Thế hai cuốn sổ đó bây giờ còn không?

Bò Lục ngơ ngác:

- Còn không là sao?

- Tụi này muốn hỏi là hai cuốn sổ đó vẫn còn trong tay Dũng Cò hay đã bị đốt đi rồi?

- Bị đốt? – Bò Lục ngẩn tò te – Ai bảo các bạn vậy?

Quý ròm nhếch mép:

- Chính Dũng Cò bảo!

- Nó "trộ" các bạn đó thôi! – Bò Lục nhún vai – Dễ gì thằng Dũng Cò chịu phí phạm một món lợi như thế!

Đang nói, sực nhận ra lời lẽ của mình phảng phất hơi hướm "đạo tặc", Bò Lục sượng sùng đưa tay gãi gãi cổ.

Văn Châu gật gù:

- Thế ra những cuốn sổ đó vẫn còn?

- Dĩ nhiên là còn!

Bò Lục vừa đáp vừa ngọ ngoạy đầu. Sự quan tâm của bọn Quý ròm đối với những cuốn sổ khiến nó cảm thấy nhột nhạt quá xá. Bởi hôm trước chính nó và Bò Trổng đã ra tay tước đoạt những cuốn sổ này. Nếu bọn Quý ròm vẫn giữ thái độ thù địch với nó thì nó dễ xử trí hơn. Đằng này bọn Quý ròm chẳng có ý gì gây hấn, vừa rồi lại còn giúp nó thoát hiểm, bảo nó không lúng túng sao được!

Nhỏ Hạnh không để ý đến vẻ ngượng ngập của Bò Lục. Nó chớp mắt:

- Hai cuốn sổ vẫn còn thì tốt rồi!

Rồi nhìn thẳng vào mắt Bò Lục, nhỏ Hạnh hạ giọng:

- Bây giờ tụi này muốn nhờ bạn một chuyện …

Nhỏ Hạnh nói chưa dứt câu, Bò Lục đã lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được đâu! Chắc chắn là không được!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Bạn đã biết tụi này nhờ bạn chuyện gì đâu mà quả quyết không được!

Bò Lục tặc lưỡi:

- Các bạn định nhờ tôi đánh cắp hai cuốn sổ chỗ Dũng Cò chứ gì?

- Không phải là đánh cắp! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Tụi này chỉ nhờ bạn thuyết phục Dũng Cò cho tụi này chuộc lại hai cuốn sổ thôi!

Bò Lục ngạc nhiên:

- Chỉ vậy thôi ư?

- Chỉ vậy thôi! – Nhỏ Hạnh gật đầu.

Bò Lục so vai:

- Nếu vậy thì cần gì phải thuyết phục! Dũng Cò sở dĩ giữ lại hai cuốn sổ đó cũng chỉ mong kiếm tiền chuộc thôi!

Quý ròm hừ giọng:

- Nhưng Dũng Cò hiện nay chưa chịu đưa hai cuốn sổ đó ra! Mà tụi này thì lại cần gấp nội trong ngày mai hoặc ngày mốt!

Bò Lục thở dài:

- Dạo này tôi không còn gặp Dũng Cò thường xuyên như trước! Nhưng được rồi, tôi hứa với các bạn sáng mai tôi sẽ nói chuyện với nó!

- Thế thì cho tụi này cảm ơn trước nhé! – Nhỏ Hạnh cười nói.

Bò Lục cũng nhếch môi cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi giáp mặt bọn Quý ròm. Nhưng rồi sực nhớ ra một chuyện quan trọng, nó vội thu ngay nụ cười, giọng đột nhiên căng thẳng:

- Nhưng các bạn cũng phải hứa một điều!

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Bạn nói đi!

Bò Lục nghiêm mặt:

- Tôi không muốn "bán đứng" Dũng Cò!

Bò Lục không nói thẳng nhưng những đứa có mặt đều hiểu. Bò Lục lo sợ bọn Quý ròm sẽ báo công an và bố trí bắt quả tang hành động "tống tiền" của Dũng Cò. Bò Lục sợ mang tiếng phản bạn.

- Bạn yên chí! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Sẽ không có ai ngoài tụi này biết chuyện trao đổi này đâu!

Văn Châu hừ mũi nói thêm:

- Bạn đừng quên Dũng Cò là em tôi!

Lời hứa của nhỏ Hạnh và sự nhắc nhở của Văn Châu làm Bò Lục yên tâm. Nỗi hoang mang bay biến, nó đứng đực giữa đường bâng khuâng nhìn theo bọn Quý ròm, lòng không rõ nên xem những đứa này là thù hay bạn.

Chương 7

Trưa hôm sau, Bò Lục tìm đến quán nước quen thuộc trong hẻm, nơi xảy ra cuộc đụng độ nảy lửa giữa "đảng Chim Ưng" và bọn Quý ròm cách đây mấy ngày. Đây chính là địa điểm tụ tập của băng Dũng Cò xưa nay.

Quả như Bò Lục dự đoán, vừa trờ tới nó đã thấy Dũng Cò và Bò Tứ đang ngồi lù lù ở đó.

Vừa thấy Bò Lục đút đầu vô hẻm, Dũng Cò đã sầm mặt:

- Mấy hôm nay chúi vào xó nào vậy mày?

Bò Lục chậm rãi ngồi xuống ghế:

- Tao đi tìm trường ghi tên học thêm!

Bò Lục giở trò dóc tổ. Nhưng Dũng Cò và Bò Tứ không phải dì nó. Dũng Cò cười hê hê:

- Xạo đi mày! Trường chính của mày, một tuần lễ mày cũng chỉ dẫn xác tới đó có một, hai ngày, làm quái gì có chuyện học thêm!

Bò Tứ cũng nhe răng cười:

- Mấy ngày vừa rồi mày đi đâu, nói thật đi!

Mặt Bò Lục xịu xuống, giọng nó thật như đếm:

- Dì tao ốm, tao phải ở nhà!

Thấy Bò Lục đem dì ra làm bằng cớ, Dũng Cò và Bò Tứ thôi cật vấn ngay. Chúng không nghĩ Bò Lục lại dám đi "trù ẻo" dì mình.

Nhưng không cật vấn Bò Lục thì chúng cũng chẳng biết kháo nhau chuyện gì. Trước khi Bò Lục tới, không khí quanh bàn nước đã nản lắm. "Đảng Chim Ưng" ngưng hoạt động vô thời hạn, chúng lại chưa nghĩ ra được kế hoạch "làm ăn" nào mới, đứa nào đứa nấy nói năng cứ ngọng nghịu, loay hoay như gà mắc tóc.

Thấy Dũng Cò và Bò Tứ sau vài câu mào đầu, lại ngồi ngậm tăm, Bò Lục hắng giọng hỏi:

- Làm gì tụi mày trầm ngâm ghê thế?

- Chán quá! – Dũng Cò chép miệng – Dạo này rỗng túi, lại chưa nghĩ được cách nào nẩy ra tiền, rã họng đến nơi rồi đây này!

Bò Lục vin ngay lấy lời than vãn của Dũng Cò. Nó chớp chớp mắt:

- Thế "chiến lợi phẩm" hôm nọ đâu?

- "Chiến lợi phẩm" nào? – Bò Lục hỏi đột ngột, Dũng Cò quên béng mất vụ những cuốn sổ.

Bò Tứ ngồi bên nhanh nhẩu:

- Ý thằng Bò Lục muốn nói đến hai cuốn sổ liên lạc ấy!

- À! – Mặt Dũng Cò tươi lên – Tao vẫn cất ở nhà!

Bò Lục liếm môi:

- Thế sao mày chưa bắt tụi nó đem tiền tới chuộc?

- Tao chưa muốn!

- Lại nói dóc! – Bò Lục nhếch mép – Mới than đói rã họng đây, bây giờ lại làm ra vẻ không cần tiền!

- Mày ngu quá! – Dũng Cò khinh khỉnh – Không phải tao chê tiền nhưng lúc này mình đưa đầu ra là công an tóm cổ ngay tắp lự!

- Ai bảo mày vậy?

Dũng Cò phun nước bọt:

- Cần gì ai bảo! Chẳng lẽ tụi kia không biết gài bẫy tụi mình sao! Chỉ cần tao thò tay ra cầm lấy xấp tiền là "Hấp! Đưa tay lên!". Thế là rồi đời!

Mô tả của thằng Dũng Cò khiến Bò Lục ôm bụng cười sặc sụa:

- Trời ơi là trời! Dũng Cò ơi là Dũng Cò! Nghe mày nói, tao cứ tưởng như đang nghe mày kể chuyện phim không bằng!

Bò Tứ mấy hôm nay đang kẹt tiền, thấy Dũng Cò lưỡng lự nãy giờ, nó đã ngứa ngáy lắm rồi. Vì vậy, nghe Bò Lục cà khịa Dũng Cò, nó liền hí hửng a dua:

- Đúng rồi đó! Tao nghĩ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu!

Thấy hai tên đồng bọn hùa nhau công kích mình, Dũng Cò nóng mặt:

- Tụi mày ngu bỏ xừ! Nếu không muốn tụi mình sập bẫy, tụi nó lại chẳng sốt ruột đi tìm tao nằng nặc xin chuộc lại hai cuốn sổ vô tích sự đó làm gì!

- Sao lại vô tích sự! – Bò Lục kêu lên – Đó là sổ liên lạc giữa nhà trường và phụ huynh mà lại!

- Nhưng những cuốn sổ này là của hai thằng nhóc trường Hoạ Mi. Mà theo tao biết, hai thằng nhóc này đâu phải là anh em hay cháu chắt gì của tụi

nó! Nếu không phải muốn lừa tụi mình vào tròng, việc đếch gì tụi nó phải tích cực thế!

Lập luận của Dũng Cò không phải là không có lý. Tất nhiên cái lý này dựa trên cách nghĩ cách sống của nó xưa nay. Nó không thể nào hình dung được có những người chịu vất vả vì kẻ khác mà không có một động cơ gì. Nó không tin bọn Quý ròm đêm hôm qua kéo lô kéo lốc tới nhà nó chỉ với mục đích cỏn con là gạ chuộc lại những cuốn sổ cho hai thằng nhóc trường Hoạ Mi không quen biết kia. Chỉ Bò Lục là không nghi ngờ gì điều đó. Sau cuộc gặp gỡ bất ngờ với bọn Quý ròm tối hôm qua, nó lờ mờ nhận ra những đối thủ của nó không phải những đứa đáng ghét, thậm chí còn có vẻ tử tế hơn nó tưởng. Với những đứa như thế, việc lo lắng thu hồi giùm cho bọn nhóc hai cuốn sổ kia không có gì là khó hiểu.

Chuyện không khó hiểu, nhưng làm cho Dũng Cò hiểu được cái chuyện dễ hiểu đó thì quả là gian nan. Bò Lục không tìm ra được lời lẽ nào để thuyết phục Dũng Cò ngoài việc lặp đi lặp lại mỗi một câu:

- Không có chuyện đó đâu! Mày chỉ đa nghi Tào Tháo thôi!

Sự bướng bỉnh của Bò Lục làm Dũng Cò đổ quạu. Nó quắc mắt:

- Làm gì mày cứ lải nhải mãi thế! Bộ mày thông đồng với tụi kia lừa tao vào bẫy chắc?

- Bậy!

Bò Lục tái mặt, vừa nói nó vừa quay đầu ngó lơ chỗ khác, sợ Dũng Cò nhận ra sự bối rối của mình. Nó không thông đồng với bọn Quý ròm để gài bẫy Dũng Cò nhưng quả nó có gặp gỡ tụi này thật. Vì vậy, tuy biết Dũng Cò nổi đoá nói bừa, nó vẫn cảm thấy chột dạ.

Đang loay hoay chưa biết làm sao, sực nhớ ra một chuyện, Bò Lục liền ngoảnh mặt lại, cặp mắt sáng lên:

- Mày quên một điều!

- Điều gì? – Dũng Cò hỏi, vẫn lầm lì.

- Con nhỏ Văn Châu kia là chị bà con của mày!

- Còn khuya! – Dũng Cò nghiến răng – Chị gì nó! Có ngày tao sẽ cho nó biết tay!

Bò Lục nhún vai:

- Nhưng dù mày không xem nó là chị, nó vẫn xem mày là em! Do đó nó sẽ không bao giờ kêu công an bắt mày!

- Tao không tin! – Dũng Cò bĩu môi – Nếu tử tế nó đã không hùa theo tụi kia chống lại tao!

Sự cố chấp của Dũng Cò khiến Bò Lục đâm chán. Nó ngồi ngắm ruồi bay, chả buồn làm "thuyết khách" nữa.

Bò Tứ ngồi vểnh tai theo dõi, thấy Bò Lục không lay chuyển nổi quyết tâm của Dũng Cò, bèn vọt miệng bâng quơ:

- Nếu ai đó muốn kêu công an bắt mình thì họ đã kêu từ lâu rôi, cần gì phải đợi đến lúc mình ngửa tay nhận tiền chuộc!

Bò Tứ nói vòng vèo nhưng ý tứ thì quá rõ. Dũng Cò sửng cồ:

- Mày đừng có hùa theo thằng Bò Lục!

- Tao chả hùa theo ai cả! – Thái độ của Dũng Cò khiến Bò Tứ tự ái – Sự thật là như thế!

- Sự thật cái cóc khô! – Dũng Cò cáu tiết – Nếu tao không nhận tiền chuộc thì công an chẳng có chứng cớ gì để "sờ gáy" tao cả!

Bò Tứ nhếch mép:

- Ai bảo mày là không có chứng cớ? Hàng lô hàng lốc tụi học trò trường Họa Mi không phải là chứng cớ sao! Cứ mỗi đứa khai một câu đủ để tụi mình vào "nghỉ mát" trong khám Chí Hoà rồi!

Câu nói của Bò Tứ làm Dũng Cò biến sắc. Ừ nhỉ, nếu tụi kia muốn hại mình có lẽ chúng chả cần phí công gài bẫy mình làm gì! Nếu muốn, chúng có cả khối nhân chứng đang sờ sờ ra kia! Bụng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Dũng Cò vẫn lạnh như tiền. Đã lỡ ra oai với đồng bọn rồi, nó không thể thay đổi quyết định một cách dễ dàng được.

- Nhưng dù thế nào đi nữa tao cũng không trả lại hai cuốn sổ cho tụi nó trong lúc này! – Dũng Cò khụt khịt mũi – Tao phải trừng phạt tụi nó một cách đích đáng!

Lời phán ngang như cua của Dũng Cò làm Bò Tứ xìu như bún. Nó chán nản thở hắt ra:

- Tao chỉ góp ý vậy thôi! Mày muốn làm gì kệ mày!

Bò Tứ xìu kéo Bò Lục xìu theo. Trong khi Bò Lục tuyệt vọng nhớ đến lời hứa của mình với bọn Quý ròm thì một tia chớp thình lình xẹt ngang óc nó. Nó liền đưa hai tay lên trời, cố lấy giọng thảm não:

- Thế là xem như tụi mình mất cả chì lẫn chài!

Dũng Cò đánh mắt sang Bò Lục:

- Trù ẻo gì đó mày?

- Chả trù cũng cầm như mất trắng! – Bò Lục vẫn tiếp tục cảm khái – Chẳng lẽ mày không biết hai cuốn sổ trong tay mày đang sắp sửa trở thành đồ vứt đi?

Dũng Cò cau mặt:

- Đừng nói xàm!

- Đứa nào nói bậy làm con! – Giọng Bò Lục ráo hoảnh – Sổ liên lạc là thứ sổ cần thiết, nếu mày cứ "ngâm" hoài không chịu cho tụi nhóc trường Hoạ Mi chuộc lại, chắc chắn thầy cô chúng buộc phải cấp sổ mới! Thế là tụi mình công toi!

Lý lẽ của Bò Lục làm Dũng Cò giật thót. Bố khỉ, nếu thằng Bò Lục không nói, mình đã quên béng mất điều quan trọng đó, nguy thật! Dũng Cò gục gặc đầu. Và nó không buồn sừng sộ nữa. Mà toét miệng cười:

- Ừ nhỉ, thế thì đành phải cho tụi nó chuộc ngay lại hai cuốn sổ thôi!

Rồi nó đưa mắt ngó hai tên đồng bọn:

- Chiều nay phải bắn tin cho tụi nó biết là mình đồng ý cho tụi nó đem tiền tới chuộc! Đứa nào nhận nhiệm vụ "sứ giả" này?

- Để tao! – Bò Lục vọt miệng, cố giấu vẻ mừng rỡ đằng sau nét mặt thản nhiên – Lát nữa tao sẽ đi tìm tụi nó! Nhưng mày định gặp tụi nó vào lúc nào, tại đâu?

- Càng sớm càng tốt! – Dũng Cò chém tay vào không khí – Bảo tụi nó là trưa mai bọn mình sẽ đợi tụi nó ở góc đường mày và thằng Bò Trống vẫn thường xuất hiện! Sổ sách và tiền bạc sẽ trao ngay tại đó!

Dũng Cò vừa nói dứt câu, Bò Lục đã vội vàng đứng dậy:

- Được rồi, tao đi ngay đây!

Nhưng Bò Lục chưa đi ngay được. Mới đi vài ba bước, nó chợt nhận ra một điều quan trọng, liền dừng chân lại:

- Quên nữa! Mày chưa cho biết tụi nó phải đem theo bao nhiêu tiền để chuộc lại hai cuốn sổ!

Dũng Cò ưỡn người tới trước, dõng dạc:

- Hai trăm ngàn!

- Hai trăm ngàn? – Bò Lục hỏi lại bằng giọng sửng sốt.

Dũng Cò hất mặt:

- Mày cho là ít hay sao?

Lối hỏi ngược nhuốm vẻ giễu cợt của Dũng Cò làm Bò Lục nhăn mặt:

- Sao hôm trước mày bảo mỗi cuốn sổ năm chục ngàn?

- Hôm trước khác bây giờ khác! – Dũng Cò gầm gừ cay đắng – Hôm trước mình đâu có biết "đảng Chim Ưng" sẽ lâm vào tình cảnh bó tay bó chân như bây giờ! Lẽ ra bắt tụi nó ngoài tiền chuộc còn phải đóng thêm tiền "bồi thường" nữa kìa!

Nghe miệng lưỡi Dũng Cò, biết thằng này còn thù bọn Quý ròm tận xương tận tủy, Bò Lục không buồn hỏi tới hỏi lui nữa. Nó tặc lưỡi một cái rồi quay mình đi luôn.

Chương 8

Tin tức do Bò Lục đưa tới khiến bọn Quý ròm dù ngờ trước vẫn không tránh khỏi sửng sốt và phẫn nộ.

Tiểu Long nghiến răng ken két:

- Đúng là lũ cướp cạn!

Mạnh nhảy loi choi:

- Cứ báo công an tóm sạch bọn chúng là xong! Chả phải nộp tiền nộp bạc lôi thôi!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Hai trăm ngàn cho hai cuốn sổ! Thật không thể tưởng tượng nổi!

Trong bọn chỉ có Văn Châu và Quý ròm là thản nhiên. Văn Châu gật gù:

- Các bạn đừng ngại! Hai trăm ngàn đó, tôi sẽ lo!

Văn Châu vừa dứt câu, Tiểu Long đã phản đối ngay:

- Không được! Lo là lo chung! Mỗi người góp một phần!

Nhỏ Hạnh mỉm cười ngó Văn Châu:

- Long nói đúng đấy! Đây không phải là chuyện riêng của bạn!

- Không được! – Văn Châu vẫn khăng khăng – Các bạn chẳng liên quan gì trong chuyện này! Dũng Cò là em tôi!

Tiểu Long quẹt mũi:

- Dũng Cò là em bạn hay không là em bạn thì đó chẳng phải là lí do để bạn gánh lấy chuyện này một mình!

Rồi thấy Văn Châu vẫn đỏ mặt tía tai vẻ như sắp sửa ngoác miệng cãi lại mình. Tiểu Long đưa mắt nhìn Quý ròm cầu cứu:

- Tao nói vậy đúng không, Quý ròm?

Quý ròm hờ hững:

- Đúng chuyện gì?

- Thì chuyện tiền chuộc chứ chuyện gì! – Tiểu Long nhăn nhó trước vẻ lơ đễnh của bạn – Ai lại để Văn Châu tự bỏ tiền ra một mình, đúng không?

Quý ròm tỉnh rụi:

- Văn Châu bỏ tiền ra một mình cũng được chứ sao!

- Mày nói gì? – Tiểu Long giương mắt ếch, nó không hiểu tại sao bữa nay thằng ròm lại ăn nói khó nghe thế.

Quý ròm nhe răng cười:

- Tao bảo là chuyện đó không có gì quan trọng! Trước mắt Văn Châu cứ đưa tiền cho bọn mình chuộc lại hai cuốn sổ đã! Sau đó bọn mình góp tiền trả lại cho Văn Châu cũng không muộn!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long tươi ngay nét mặt:

- Thì ra thế!

Nhỏ Hạnh thở phào:

- Vậy cũng được!

Chỉ có Văn Châu là lắc đầu quầy quậy:

- Không được! Tôi đã nói rồi! Các bạn khỏi phải lo chuyện đó!

- Thôi được rồi! – Quý ròm xua xua tay – Chuyện đó từ từ bàn sau! Điều cần làm trước mắt là bạn đưa ngay hai trăm ngàn cho tôi!

Yêu cầu của Quý ròm làm Văn Châu há hốc miệng:

- Đưa ngay bây giờ? Bây giờ tôi đâu có mang tiền theo!

- Không phải nhất thiết phải đưa ngay bây giờ! – Quý ròm nghiêm nghị – Nhưng từ giờ đến tối thế nào cũng phải có!

- Được rồi! – Văn Châu gật đầu – Lát tối tôi sẽ đem đến cho bạn!

Tiểu Long không kềm được thắc mắc:

- Trưa mai mới phải trao tiền chuộc kia mà! Mày giữ tiền làm gì sớm vậy?

- Chuyện này không thể tiết lộ cho mày biết được! – Quý ròm hấp háy mắt – Nói chung là tao sẽ "ếm xì bùa" lên những tờ giấy bạc! Và bọn Dũng Cò sẽ không thể nào tiêu được những đồng tiền này!

- Lại xạo đi! – Tiểu Long phì cười.

Quý ròm làm mặt giận:

- Nếu mày bảo tao xạo thì thôi! Tao về đây!

Nói xong, Quý ròm quay lưng vọt thẳng, báo hại thằng Mạnh ở phía sau phải vội vàng lót tót chạy theo.

Tất nhiên Mạnh lật đật đuổi theo ông anh không phải vì sợ lạc đường. Nó lớn rồi, đi một mình từ Vũng Tàu lên thành phố còn không ngán, sợ gì đoạn đường ngắn ngủn dẫn về nhà cậu Hai nó. Mạnh hăm hở đuổi bén gót ông anh vì một nguyên nhân khác. Nó tò mò.

- Anh Quý này!

Mạnh vừa rảo cẳng vừa hổn hển gọi.

- Gì? – Quý ròm hỏi, không ngoảnh cổ lại.

- Anh nói cho em biết đi!

- Nói chuyện gì? – Giọng Quý ròm vẫn cộc lốc.

- Chuyện khi nãy đó! Anh bảo chị Văn Châu tối nay đưa tiền tới cho anh để làm gì thế?

- Thì tao đã nói rồi! Tao sẽ "ếm xì bùa" lên những tờ giấy bạc!

- Xí! Em không tin! Anh làm như em là trẻ con không bằng!

Quý ròm cười hích hích:

- Mày là trẻ con đứt đuôi đi rồi chứ "làm như" với "không làm như" gì!

Mạnh phớt lờ sự châm chọc của ông anh. Nó quay lại với đề tài chính:

- Anh nói thật đi! Anh định làm gì với những tờ giấy bạc?

- Tao "ếm xì bùa"!

Quý ròm tiếp tục trêu ngươi khiến Mạnh cụt hứng. Từ đó cho đến khi về tới nhà, nó quyết không thèm vặn hỏi nữa.

Nhưng đến tối, khi Văn Châu đem xấp tiền đến cho Quý ròm, Mạnh không sao phớt tỉnh nổi.

Nó nhón chân bước vô phòng Quý ròm lén xem ông anh mình đang làm gì.

Quý ròm đang ngồi cặm cụi gói xấp tiền vào bao ny-lông, nghe tiếng chân rón rén phía sau, liền giật mình ngoảnh lại.

- Mày làm trò gì vậy? – Quý ròm gắt.

- Em có làm gì đâu!

Quý ròm lừ mắt nhìn ông em:

- Không làm gì sao mày đi đứng thậm thò thậm thụt cứ như ăn trộm thế?

- Em tưởng anh đã ngủ! – Mạnh chống chế.

Lời nói dối của ông em khiến Quý ròm bật cười:

- Đây là phòng học chứ có phải phòng ngủ đâu mà mày sợ tao ngủ!

Mạnh gãi đầu, lấp liếm:

- Ờ há! Vậy mà không hiểu sao em lại cứ quên béng mất chuyện đó! Ngốc thật!

Rồi sợ ông anh vặn tới vặn lui hết đường chống đỡ, Mạnh nhướn mắt hỏi:

- Anh đang làm gì thế?

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Tao có làm gì đâu!

Mạnh liếc gói tiền lúc nãy đã được bọc trong lớp ny-lông đang đặt giữa bàn:

- Anh bọc tiền lại để làm gì thế?

- Để cho nó khỏi ướt!

Mạnh ngơ ngác:

- Anh sợ trưa mai trời sẽ mưa à?

- Không!

Đầu Mạnh càng lúc càng rối bòng bong:

- Thế sao anh lại sợ những tờ giấy bạc sẽ bị ướt?

Quý ròm mỉm cười bí ẩn:

- Trưa mai mày sẽ biết!

Nghe Quý ròm nói vậy, mặt Mạnh xịu xuống:

- Thế thì em chả bao giờ biết được rồi!

- Sao vậy? – Tới lượt Quý ròm ngạc nhiên.

Giọng Mạnh xìu như bún:

- Trưa mai em không đi cùng tụi anh được!

- Nhưng mà tại sao?

- Mẹ em mới gọi điện cho cậu Hai! – Mạnh đáp với vẻ đau khổ.

Tới đây thì Quý ròm vỡ lẽ:

- Tao hiểu rồi! Cô Tư kêu mày về đi học chứ gì!

Lần này thì Mạnh không đáp, có lẽ do buồn quá mức. Nó chỉ lặng lẽ gật đầu, mặt chảy dài. Dòm bộ tịch của nó, những người tử tế chắc sẽ tưởng nó sắp sửa bị đuổi học chứ không phải sắp sửa được đi học.

Quý ròm lại hỏi:

- Trường mày hôm nào dạy lại?

Manhh thở dài:

- Mốt!

Nghe vậy, Quý ròm liền thở dài theo:

- Thê thì ngày mai mày dứt khoát phải về rồi!

Rồi thấy Mạnh có vẻ buồn buồn, Quý ròm đặt tay lên vai nó:

- Nhưng mày yên chí đi! Đằng nào tao, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng sẽ xuống thăm mày! Tụi tao còn phải đi thăm các anh chị trong nhóm Hải Âu nữa chi!

- Thế còn trưa mai? – Mạnh đột ngột hỏi.

- Trưa mai sao?

- Trưa mai em không tới chỗ hẹn với bọn Dũng Cò được!

Câu nói không đầu không đuôi của ông em khiến Quý ròm đưa tay vò đầu:

- Nghĩa là sao?

Mạnh chớp mắt:

- Thế có nghĩa là anh nói cho em nghe những bí mật quanh những tờ giấy bạc này chứ còn là sao? Anh bảo trưa mai sẽ biết nhưng trưa mai em có còn ở thành phố đâu!

Quý ròm cười xoà:

- Tao đùa với mày thôi chứ chả có bí mật gì ở đây đâu!

- Em không tin! – Mạnh vùng vằng – Nhất định là anh giấu em!

- Tao nói thật đấy!

Mạnh nhìn Quý ròm bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ. Tất nhiên phần ngờ nhiều hơn. Nhưng thấy Quý ròm không muốn nói, nó cũng chẳng buồn tọc mạch.

Mạnh xoay sang chuyện khác:

- Anh có chắc cuộc trao đổi trưa mai sẽ suôn sẻ không?

- Sao mày lại hỏi vậy?

Mạnh liếm môi:

- Tự nhiên em thấy lo lo!

Quý ròm vỗ vỗ lên lưng Mạnh:

- Mày yên tâm! Chả có chuyện gì đâu! Tại mày có "máu hình sự" nên lúc nào mày cũng "thấy lo lo" vậy thôi!

- Anh chỉ trêu em! – Mạnh nhăn mặt – Em lo thật đấy!

Giọng Quý ròm đột nhiên tinh quái:

- Nếu có đứa phải lo thì đó là Dũng Cò chứ chẳng phải tụi mình đâu!

Mạnh không nhận thấy sự khác lạ ẩn sau lối nói úp úp mở mở của Quý ròm. Đầu óc nó đang mải nghĩ chuyện khác:

- Chắc ngày mai em ở lại đi theo bọn anh!

- Uý, không được đâu! – Câu phát biểu thình lình của thằng Mạnh làm Quý ròm giật thót – Mốt đi học rồi, ở lại sao được mà ở lại!

Mạnh bướng bỉnh:

- Thì em vào lớp trễ một ngày! Đâu có sao!

- Tao nói không được là không được mà!

- Em nói được! – Mạnh lì lợm.

- Mày đừng có bướng! – Quý ròm nheo mắt – Chắc chắn ba tao sẽ không cho mày ở lại đâu!

Thấy Quý ròm đem cậu Hai ra doạ, Mạnh xụi lơ.

Mãi một lúc, nó tặc tặc lưỡi:

- Em sẽ có cách!

Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt ông em, cảnh giác hỏi:

- Cách ở lại thêm một ngày ấy ư?

- Ừ!

- Cách gì thế? – Quý ròm tiếp tục thăm dò.

Mạnh rụt cổ:

- Em không nói đâu! Khi nào anh nói cho em biết anh định làm gì với những tờ giấy bạc, em sẽ nói cho anh nghe cách của em!

Thấy ông em bày đặt ra điều kiện với mình, Quý ròm cáu tiết. Nó chìa cùi chỏ:

- Nói cái này này!

Rồi nó hừ giọng:

- Tao cóc thèm nghe cái mẹo vặt của mày! Dù thế nào thì sáng mai mày cũng phải về! Tao sẽ theo dõi nhất cử nhất động của mày!

- Xí! Em chả ngán! Cách của em, anh chẳng biết được đâu!

Mạnh đáp, mặt vênh váo. Vẻ thách thức của ông em khiến Quý ròm nổi đóa. Nó chồm tới nhưng chưa kịp túm áo Mạnh thì thằng nhóc đã vù ra khỏi phòng như một tia chớp.

Chương 9

Bò Lục lững thững thả bộ xuống dốc cầu. Chung quanh xe cộ ngược xuôi nườm nượp nhưng dường như nó không mảy may để ý. Đầu óc nó đang để tận đâu đâu, nó đi men theo thành cầu, chân hờ hững bước theo quán tính.

Khuôn mặt sửng sốt của bọn Quý ròm khi nghe nó báo tin Dũng Cò đòi hai trăm ngàn tiền chuộc cứ lởn vởn trong đầu nó. Hai trăm ngàn để đánh đổi hai cuốn sổ, thật là quá quắt! Bò Lục bất bình lẩm bẩm, quên phắt rằng nó là một trong những thành viên nòng cốt của "đảng Chim Ưng".

Lẽ ra số tiền chuộc càng lớn Bò Lục càng vui mừng mới phải, bởi chính nó cũng được chia phần trong số tiền đó. Nhưng không hiểu sao trong vụ này, tự dưng nó lại cảm thấy ngượng khi Dũng Cò "hét giá" quá cao.

Tụi nó có hiểu lầm mình không nhỉ? Bò Lục nghĩ đến bọn Quý ròm, mày nhíu lại. Trong bọn Quý ròm, Bò Lục có cảm tình nhất với con nhỏ mang kiếng. Nhỏ ăn nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, đã cứu nó "thoát hiểm" lại còn cảm ơn nó nữa. Nhỏ chẳng hề xem nó là tên trấn lột. Nhỏ xem nó là bạn.

Con nhỏ tốt ghê! – Bò Lục lại áy náy nhủ bụng – Vậy mà bây giờ Dũng Cò bắt nhỏ và bọn kia xoay ra hai trăm ngàn đem nộp! Chả rõ từ đây đến trưa mai tụi nó có đào đâu ra một khoản tiền lớn như thế hay không!

- Cháu đi đâu về đấy?

Tiếng dì vang lên bên tai khiến Bò Lục chợt nhận ra mình đã tới nhà.

- Dạ, cháu lại nhà bạn! – Bò Lục phịa nhanh như chớp, nó vốn nói dối thành thần.

- À, các bạn hôm trước đến chơi với cháu đấy phải không?

Dì nó lại hỏi, giọng vui vẻ và chẳng chút ngờ vực. Từ hôm bọn Quý ròm ghé nhà Bò Lục, dì nó bỗng đâm ra dễ tính với nó hẳn. Mỗi khi nó đi đâu về, dì đã bớt tra hỏi vặn vẹo.

Lần này cũng vậy, thấy nó gật đầu, dì nó tươi cười nói:

- Mấy đứa bạn học của cháu đứa nào mặt mũi nom cũng đàng hoàng, tử tế, thật chả giống với thằng bạn vừa tới tìm cháu tí nào!

Câu nói của dì làm Bò Lục chột dạ:

- Ai tới tìm cháu hả dì?

- Thằng gì cao lêu nghêu thỉnh thoảnh vẫn tới đây ấy!

Dũng Cò! – Bò Lục bật kêu khẽ – Chắc nó tới tìm mình để hỏi kết quả cuộc thương lượng!

- Cháu đi đằng này một lát dì ơi!

Bò Lục nói và nhanh chân vọt ra khỏi nhà, mặc tiếng dì nó la giật giọng sau lưng:

- Này, này, tới giờ cơm rồi mà cháu còn chạy đi đâu đấy!

Dũng Cò đón Bò Lục bằng khuôn mặt nhăn nhó:

- Mày đi đâu mất tăm mất tích vậy? Vụ đó sao rồi?

Bò Lục khịt mũi:

- Tụi nó đồng ý! Trưa mai tụi nó sẽ đến góc đường hôm nọ đợi tụi mình!

- Tụi nó có nói gì không?

Bò Lục ngơ ngác:

- Nói gì là nói gì?

Dũng Cò nheo mắt:

- Về số tiền hai trăm ngàn ấy!

- À, không! – Bò Lục liếm môi – Tụi nó chả nói gì cả!

- Tụi nó chả chê đắt chê rẻ gì sao? – Dũng Cò lộ vẻ băn khoăn.

- Tụi nó chả khen chê gì cả!

- Thế thì lạ thật! – Dũng Cò cau mày.

Thái độ của Dũng Cò khiến Bò Lục không nén nổi thắc mắc.

- Lạ chuyện gì?

Dũng Cò đấm hai tay vào nhau:

- Với số tiền lớn như thế, lẽ ra tụi nó phải kỳ kèo hoặc la lối om sòm mới phải chứ?

Bò Lục nhún vai:

- Tao thấy tụi nó vẫn tỉnh khô!

Thật ra khi báo tin đó với bọn Quý ròm, Bò Lục nhận thấy mặt mày đứa nào đứa nấy đều kinh ngạc tột độ. Bò Lục biết bọn Quý ròm không quát tướng lên trước mặt nó chỉ vì lịch sự nhưng khi nó về rồi thế nào bọn này cũng mạ sát cái "đảng Chim Ưng" của nó không tiếc lời.

Nhưng Bò Lục giấu biến những nhận xét của mình. Nó muốn để Dũng Cò hoang mang lo lắng chơi.

Quả nhiên, ngẫm nghĩ một hồi, Dũng Cò tặc tặc lưỡi:

- Tao nghi quá mày ạ!

Bò Lục hiền khô:

- Nghi chuyện gì?

Dũng Cò nói với vẻ tư lự:

- Tao nghĩ tụi nó đang âm mưu cho tụi mình vào tròng! Nếu không tại sao tụi nó chẳng hề có phản ứng gì trước đề nghị của tao!

Bò Lục cười mũi:

- Mày sợ công an mai phục vào trưa mai ư?

- Có thể lắm! Hễ tao thò tay ra nhận tiền là thế nào cũng bị chộp!

Một ý nghĩ vụt hiện ra trong óc Bò Lục.

- Thế thì mày đừng đích thân nhận tiền! – Nó hớn hở đề nghị – Để tao đứng ra nhận cho!

Không phải tự nhiên Bò Lục quyết định chơi trò "Lê Lai cứu chúa". Nó đã tính rồi. Đợi khi bọn Quý ròm nhận được hai cuốn sổ xong, nó sẽ ném trả xấp tiền lại cho đối phương. Tất nhiên Dũng Cò sẽ không tha thứ cho hành động đó của nó. Nhưng nó cóc sợ. Hai thằng Bò Trổng Bò Tứ là bạn thân của nó xưa nay, chắc chắn sẽ không về hùa với Dũng Cò để làm khó dễ nó. Sau vụ đó, nó sẽ rút tên ra khỏi "đảng Chim Ưng", chẳng còn dính líu gì với Dũng Cò nữa. Nếu mọi chuyện trót lọt, bọn Quý ròm sẽ không còn dám coi thường nó. Và con nhỏ mang kiếng dễ thương kia sẽ hiểu nó không giống như Dũng Cò, nó là đứa "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn", lúc nào cũng sẵn sàng phục thiện. ý nghĩ đó khiến Bò Lục cảm thấy nôn nao. Nó đang mong đến chết được Dũng Cò sẽ đồng ý với đề nghị sáng suốt của nó.

Nhưng Dũng Cò là đứa tự ái vặt. Mặc dù lúc nào cũng sợ bị công an thộp cổ nhưng lại không muốn để lộ sự chết nhát ra trước mặt người khác.

- Không cần phải như vậy! – Dũng Cò từ chối – Tao sẽ đích thân nhận tiền!

- Thế còn công an? – Bò Lục nhắc.

Ánh mắt Dũng Cò thoáng lộ vẻ ngần ngại. Nhưng rồi thấy Bò Lục nhìn chòng chọc vào mặt mình như sẵn sàng chế nhạo, nó mím môi nói cứng:

- Tao cóc sợ! Nói chung, tao chỉ lo xa thế thôi, chứ tao không tin bọn kia lại giở trò với tao!

Dũng Cò quay ngoắt 180° mà mặt mày vẫn tỉnh rụi. Chỉ có Bò Lục là biến sắc. Cái kiểu thay đổi ý kiến xoành xoạch của Dũng Cò khiến nó kêu khổ thầm.

- Nếu mày đích thân nhận tiền thì để tao giữ sổ cho! Khi nào tiền đã vào tay mày, tao mới quẳng mấy cuốn sổ cho tụi nó! – Bò Lục cố cứu vãn tình thế bằng cách đưa ra đề nghị mới. Nó tin rằng khi những cuốn sổ lọt vào tay nó thì âm mưu "làm tiền" bọn Quý ròm của Dũng Cò chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng Dũng Cò là đứa lọc lõi. Thấy Bò Lục liên tục đưa ra hết ý kiến này đến ý kiến khác, nó đâm nghi.

- Việc gì phải làm thế? – Dũng Cò quắc mắt – Chẳng lẽ mày giữ sổ thì an toàn hơn tao?

- Tất nhiên rồi! – Bò Lục cố giữ vẻ bình thản – Nếu công an bắt quả tang mày một tay đưa sổ một tay nhận tiền, dứt khoát mày sẽ bị khép tội "tống tiền"! Nhưng nếu mày chỉ nhận tiền không thôi thì chẳng ai kết tội mày được!

- Sao lại không kết tội được? – Dũng Cò nhướn mày.

Bò Lục vẫn chậm rãi:

- Nhận tiền đâu phải là một cái tội! Lúc đó mày cứ chối phăng! Mày có thể bảo bọn kia thiếu nợ mày từ trước bây giờ đem tiền đến trả!

- Thế còn những cuốn sổ?

- Những cuốn sổ tao vẫn giữ! Nếu thấy công an ập tới, tao dại gì thò mấy cuốn sổ ra!

Nghe tên thuộc hạ giải thích một hồi, Dũng Cò cảm thấy bùi tai. Bò Lục mừng rơn khi thấy Dũng Cò gục gặc đầu:

- Hay đấy!

Nhưng hy vọng trong lòng Bò Lục vừa chớm lên đã vội tắt ngấm.

- Tao sẽ làm theo kế hoạch của mày! – Dũng Cò nhếch môi – Nhưng đứa giữ sổ sẽ là thằng Bò Trống!

Dũng Cò quả là khó chơi! Chắc nó đã bắt đầu nghi ngờ mình! Bò Lục chột dạ nghĩ bụng.

- Thế còn tao? – Bò Lục cố làm ra vẻ tức tối – Chẳng lẽ mày tin tưởng thằng Bò Trống hơn tao?

Dũng Cò nheo mắt:

- Mày sẽ có nhiệm vụ khác! Trưa mai mày và thằng Bò Tứ sẽ canh chừng động tĩnh chung quanh, hễ thấy gì khác lạ là báo động ngay cho tao và thằng Bò Trống biết!

Trước sự sắp xếp đâu vào đấy của Dũng Cò, Bò Lục biết chẳng thể nào kèo nài gì được. Hơn nữa, thấy Dũng Cò có ý đề phòng mình, nó chẳng muốn thằng này thêm ngờ vực.

- Thế cũng được!

Bò Lục nói, giọng xuôi xị, và quay mình bỏ đi.

Nhưng nó vừa đi được vài ba bước, Dũng Cò đã gọi giật lại:

- Gượm đã!

Bò Lục ngoảnh lại:

- Gì nữa?

Mặt Dũng Cò thoắt nghiêm trọng:

- Ngày mai nhớ lận theo vũ khí!

Lời dặn dò của Dũng Cò khiến Bò Lục kinh ngạc:

- Để làm gì? Chẳng lẽ mày định "choảng" nhau với công an?

- Tao đâu có khùng! – Dũng Cò cười khảy – Nhưng cứ phải phòng xa! Biết đâu đến phút chót tụi nó chẳng trở mặt đánh cướp hai cuốn sổ của tụi mình!

- Mày nghĩ thế? – Bò Lục hỏi lại, không giấu vẻ nhạo báng.

Dũng Cò hừ giọng:

- Tao chả nghĩ gì cả! Nhưng đã ra trận là phải mang theo vũ khí! Đó là luật, xưa nay vậy!

- Thôi được!

Bò Lục lầm bầm và lại tiếp tục rảo bước. Không nghĩ ra được cách nào để giúp con nhỏ mang kiếng và đồng bọn, lòng nó rối như tơ vò. Thôi được,

trưa mai hẵng hay! Tới lúc đó, mình sẽ tùy cơ ứng biến! Nếu cần, mình sẽ tìm cách đoạt lại tiền trên tay Dũng Cò để trả lại cho con nhỏ mắt kiếng!

Ý nghĩ đó an ủi Bò Lục rất nhiều trên đường về nhà.

Chương 10

Đi đến chỗ hẹn với "đảng Chim Ưng" rốt cuộc chỉ có ba đứa: Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Văn Châu.

Hôm trước, nghe thằng Tùng ngứa miệng khoe khoang về cuộc gặp gỡ "lịch sử" trưa nay, buổi tối Khánh và Tường lò dò đến nhà nhỏ Hạnh để xin được đi theo, bị nhỏ Hạnh nạt cho một trận, hoảng vía chạy mất.

Không chỉ Khánh và Tường, ba ông nhóc Tùng, Nghị, Đạt cũng bị "cấm cửa".

Tùng nằn nì:

- Chị cho tụi em đi với! Tụi em nấp xa xa, bọn Dũng Cò không biết đâu!

- Không có nấp niếc gì hết! – Nhỏ Hạnh hừ giọng – Chị đã bảo không là không!

- Tụi em chỉ xem thôi chứ có làm gì đâu! – Tùng vẫn lằng nhằng.

Nhỏ Hạnh cau mặt:

- Em lạ thật đấy! Đây là đi chuộc mấy cuốn sổ chứ đâu phải đi đánh nhau mà đòi theo xem!

- Biết đâu đấy! – Tùng chớp chớp mắt – Nhỡ rốt cuộc có đánh nhau thì sao!

Chưa kịp xuất hành đã nghe ông em nói xui, nhỏ Hạnh đâm gắt:

- Có đánh nhau em cũng không được xem! Chị đã bảo ở nhà là ở nhà!

Rồi sợ Tùng lén đi theo, nhỏ Hạnh nghiêm mặt hăm:

- Trưa mai chị mà bắt gặp em lảng vảng ở chỗ đó chị sẽ méc ba về chuyện tấm hình chim ưng cho mà xem!

Nghe bà chị doạ đem chuyện mình lén lút "nộp thuế" cho Dũng Cò ra "công bố", Tùng xanh mặt "tắt đài" ngay. Từ đó cho đến sáng hôm sau nó chẳng dám kì kèo thêm một tiếng nào nữa.

So với nhỏ Hạnh, Quý ròm tống khứ ông em đơn giản hơn nhiều.

Quý ròm chẳng cần nói nặng hay nói nhẹ hay doạ dẫm lôi thôi. Cứ sáng ra, Mạnh đi đâu nó tò tò bám theo đó. Mạnh lên nhà trên, nó lên nhà trên. Mạnh xuống nhà dưới, nó xuống nhà dưới. Mạnh đánh răng, nó đánh răng.

Mạnh ra phòng khách ngồi uống nước, nó cũng xề lại bên cạnh vớ lấy cái ấm trà rót vào ly mình.

Đến khi thằng Mạnh chịu hết nổi, gom quần áo đồ đạc vào túi xách, chào cả nhà rồi hầm hầm đi ra bến xe, Quý ròm mới yên tâm ôm cặp đến trường.

Suốt buổi sáng ở trên lớp, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cứ nhấp nha nhấp nhổm như ngồi trên tổ kiến. Nghĩ đến cuộc hẹn ban trưa, đứa nào đứa nấy lòng như lửa đốt.

Theo như kế hoạch, lát nữa tan học, Tiểu Long và nhỏ Hạnh sẽ tức tốc đến trước cổng trường Hoạ Mi. Văn Châu sẽ đợi hai đứa ở đó.

Nhưng cả bọn sẽ không đến chỗ hẹn ngay mà phải đợi chừng nào tụi học trò trường Hoạ Mi chắc chắn đã ra về hết mới xuất đầu lộ diện.

Trong khi đó thì Quý ròm chạy về nhà lấy xấp tiền đem tới. Tại sao Quý ròm không mang xấp tiền theo bên người cho gọn mà phải chạy tới chạy lui cho mỏi cẳng thì chỉ có chính nó mới biết.

Bọn Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Văn Châu tất nhiên rất thắc mắc trước hành vi kỳ quái của bạn mình nhưng vì xưa nay vốn tin tưởng vào những "sáng kiến" của nó nên khi hỏi hoài thấy nó vẫn ra vẻ ta đây là David Copperfield bí mật đầy mình, bọn chúng cũng chẳng buồn dò hỏi cho ra lẽ.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh chờ mãi rồi tiếng trống tan trường cũng vang lên.

- Các bạn cứ đi trước đi nhé! Tôi sẽ đem tiền tới sau!

Ra tới cổng, Quý ròm chỉ kịp quay lại dặn vội nhỏ Hạnh một câu rồi co giò chạy biến.

Tiểu Long nhìn theo Quý ròm, giọng thấp thỏm:

- Không hiểu sao tôi cảm thấy lo lo!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên ngó bạn:

- Lo chuyện gì?

- Chả hiểu là lo chuyện gì! – Tiểu Long bối rối – Nhưng tôi cứ thắc mắc hoài không biết Quý ròm tính giở trò gì với bọn Dũng Cò!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Chẳng lẽ Long sợ Quý ròm làm gì đó sơ suất?

- Tôi không lo Quý ròm sơ suất! – Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi – Tôi chỉ sợ nó chọc giận tụi Dũng Cò sẽ xảy ra chuyện đánh nhau!

Nhỏ Hạnh càng tròn mắt:

- Long mà sợ đánh nhau?

Tiểu Long nhún vai:

- Không đánh nhau vẫn hơn! Dũng Cò dù sao cũng là em của Văn Châu!

Tâm sự của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh bần thần nghĩ ngợi. Ừ nhỉ, Dũng Cò là em của Văn Châu, nếu xảy ra ẩu đả giữa hai bên, e rằng Văn Châu sẽ lâm vào cảnh khó xử! Văn Châu sẵn sàng bỏ ra hai trăm ngàn để chuộc lại hai cuốn sổ có lẽ cũng chỉ vì muốn tránh một cuộc "ác chiến" giữa hai phe. Văn Châu tuy không ưa gì ông em đỏ đốn của mình nhưng chắc nó cũng không muốn rơi vào cảnh "huynh đệ tương tàn"!

- Chắc không có gì nghiêm trọng xảy ra đâu! – Nhỏ Hạnh chép miệng trấn an bạn.

- Hạnh nghĩ thế ư?

- Ừ! "Đảng Chim Ưng" đã tan rã, Dũng Cò không còn là mối đe doạ đối với bọn học trò trường Hoạ Mi, Quý ròm chẳng dại gì chọc giận đối phương đâu!

- Tôi lại không lạc quan được như Hạnh! – Tiểu Long cắn môi – Tôi thấy Quý ròm có vẻ không can tâm nộp khoản tiền lớn lao kia cho tụi Dũng Cò! Chắc chắn nó sẽ bày ra quỷ kế gì đấy!

Nhỏ Hạnh mỉm cười lườm Tiểu Long:

- Long có vẻ rành bạn quá nhỉ?

Tiểu Long cũng cười:

- Tôi chỉ lo vậy thôi!

- Thôi, cứ tới nơi hẵng hay! – Nhỏ Hạnh kéo tay Tiểu Long, giục – Giờ này chắc Văn Châu đã đến đó rồi!

Quả nhiên, khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh hấp tấp phóng tới trường Hoạ Mi đã thấy Văn Châu đứng đợi sẵn trước cổng.

Tiểu Long ngạc nhiên nhìn Văn Châu:

- Sao bạn lại đứng ngay chỗ này?

- Không đứng chỗ này chứ đứng đâu?

- Thì ngồi trong một quán nước nào đấy! Đứng đây nhỡ ai thấy thì sao?

- Tôi ngồi trong quán nước nãy giờ! Bọn học trò về hết rồi tôi mới chạy ra đây!

Văn Châu cười đáp. Rồi nó hất đầu:

- Tụi mình đi!

Nói xong, Văn Châu rảo bước đi trước. Tiểu Long và nhỏ Hạnh lẽo đẽo theo sau.

Đứa nào cũng nghĩ là mình đến trễ nhưng khi cả bọn tới chỗ ngã tư Dũng Cò giao hẹn, bốn phía vẫn vắng tanh vắng ngắt.

- Lạ thật! – Tiểu Long ngơ ngác ngó quanh – Chẳng lẽ bọn chúng lại thất hứa một lần nữa?

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Hay bọn chúng có đến nhưnhg đợi mình lâu quá nên đã bỏ về rồi!

- Bọn mày chỉ giỏi đoán mò! Tụi tao ở đây nè!

Tiếng Dũng Cò thình lình vang lên bên tai khiến bọn Tiểu Long giật nảy và vội vàng lia mắt về phía phát ra tiếng nói.

Trước vẻ mặt ngỡ ngàng của ba đứa, từ trong hẻm cụt bên đường các thành viên của "đảng Chim Ưng" đang lò dò bước ra, đi đầu là dáng người cao lêu nghêu của Dũng Cò, theo sau là tụi "đô-mi-nô" đầy đủ cả Bò Trống Bò Lục Bò Tứ. Tiểu Long và Văn Châu bât giác bẽn lẽn đưa mắt nhìn nhau như thầm nói: "Đây là con hẻm thằng Bò Tứ nấp hôm trước, thế mà tụi mình lại đểnh đoảng quên bẵng đi mất!".

- Sao bây giờ tụi mày mới đến? – Vừa bước ra, Dũng Cò đã khinh khỉnh hỏi ngay.

Tiểu Long hắng giọng:

- Tụi tao còn phải đi học!

- Hừ, đi học! Tụi mày làm như đi học là chuyện gì ghê gớm lắm đấy! – Dũng Cò cười khảy, vẻ khó chịu, có lẽ nó nhớ đến chuyện mình bị đuổi học. Rồi không đợi bọn Tiểu Long kịp nói gì, nó hỏi "độp" ngay – Nhưng đi học tụi mày vẫn nhớ mang tiền theo đấy chứ?

- Tất nhiên rồi! – Tiểu Long gật đầu – Thế tụi mày có đem hai cuốn sổ liên lạc theo đấy không?

Dũng Cò "hừm" một tiếng trong cổ họng. Và thay vì trả lời, nó đưa tay lên không búng "tróc" một cái.

Bò Trổng đứng phía sau lập tức cho tay vào túi móc hai cuốn sổ ra, giơ lên cao.

Văn Châu vội vàng chìa tay ra:

- Đưa đây!

- Đừng hòng! – Bò Trổng nhếch môi – Trước tiên tụi mày phải …

Bò Trổng mới hó hé vài tiếng, thấy Dũng Cò giơ tay ra hiệu, liền im bặt.

- Tao cần phải nói trước vài điều! – Dũng Cò đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi thấp giọng nói – Thứ nhất tụi mày phải thề là không một ai biết chuyện ngày hôm nay trừ tụi tao và tụi mày …

Dũng Cò chưa nói dứt, Văn Châu đã hừ mũi chen ngang:

- Khỏi cần thề! Tụi tao đã bảo không báo công an là dứt khoát không báo!

Thấy bà chị đi guốc trong bụng mình, Dũng Cò thoáng đỏ mặt.

- Tốt lắm! – Dũng Cò làm bộ gật gà gật gù để che giấu nỗi sượng sùng, rồi không dám nhìn Văn Châu, nó xoáy mắt vào mặt Tiểu Long, chậm rãi tiếp – Thứ hai, để đề phòng tụi mày nửa chừng "giở quẻ', việc trao tiền và nhận sổ phải tiến hành đồng thời!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là trong khi thằng Bò Trổng bên tao đưa sổ cho một đứa bên mày thì một đứa bên mày sẽ trao tiền cho tao! Cả hai bên sẽ nhận được "hàng" cùng một lúc!

Tiểu Long đưa mắt nhìn Văn Châu và nhỏ Hạnh như thầm hỏi ý kiến, thấy hai đứa này không tỏ vẻ gì phán đối, liền gật đầu:

- Thế cũng được!

- Vậy thì tiến hành trao đổi ngay! – Dũng Cò huơ tay – Bên mày đứa nào đứng ra nhận sổ?

- Tao!

Tiểu Long đáp bằng giọng ỉu xìu. Đến giờ này mà Quý ròm vẫn chưa xuất hiện làm nó hoang mang cực độ. Thằng ròm này nó tính hại bạn hay

sao mà biệt tăm biệt tích thế không biết! Tiểu Long bực bội rủa thầm và bồn chồn liếc mắt về phía đầu đường.

Bên cạnh nó, nhỏ Hạnh và Văn Châu cũng lo âu không kém, hai đứa cứ phấp phỏng quay đầu nhìn xuôi nhìn ngược.

Thái độ của bọn Tiểu Long khiến Dũng Cò sinh nghi:

- Tụi mày làm gì mà nháo nhác cả lên thế?

Bò Trổng cũng chột dạ vọt miệng hùa theo:

- Tụi mày nhớ là tụi mày đã hứa rồi đấy nhé!

Biết tụi Dũng Cò hiểu lầm, Tiểu Long quay lại, trầm giọng trấn an:

- Tụi tao đợi thằng Quý ròm!

Bò Tứ gãi mũi:

- Cái thằng còm nhỏm còm nhom mọi lần ấy hả?

- Ừ!

- Đợi nó làm quái gì! – Dũng Cò cau mặt – Cứ đưa tiền đây rồi ẵm hai cuốn sổ về! Sau khi tụi tao tếch rồi thì tụi mày tha hồ đợi bạn!

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng Quý ròm chính là đứa giữ tiền!

- Cái gì? – Dũng Cò sửng sốt – Tụi mày không đem tiền theo đây hả?

Văn Châu lạnh lùng:

- Bạn tao đang chạy về nhà lấy tiền! Tụi mày làm gì mà hốt lên thế!

Dũng Cò phun nước bọt:

- Thế thì tụi mày đợi đi! Bọn tao về đây!

Nói xong, không chờ bọn Tiểu Long có ý kiến, nó quay ra sau, phất tay:

- Đi tụi mày!

- Này, này! – Tiểu Long hốt hoảng kêu – Gượm đã! Thằng Quý ròm tới rồi kìa!

Dũng Cò đứng phắt lại:

- Đâu?

- Đằng kia kìa!

Tiểu Long chỉ đại vào một bóng người tít đằng xa đang tiến lại. Nó định đánh lừa bọn Dũng Cò để tìm kế hoãn binh. Nào ngờ bóng người mà nó chỉ bừa đúng là Quý ròm thật.

Quý ròm đang tất tả chạy tới, trên tay cầm một gói gì đấy.

Sự xuất hiện kịp thời của Quý ròm khiến ba đứa bạn nó mặt mày lập tức tươi tỉnh hẳn. Tiểu Long thở đánh phào một cái, nhưng rồi mặt nó bỗng cau lại:

- Sao giờ này mày mới tới?

- Tao kẹt bất ngờ! Chả rõ anh Vũ tao cất cái bình …

Đang hăm hở giải thích, sực nhận ra mình nói hớ Quý ròm liền ngưng bặt và hỏi lảng sang chuyện khác:

- Thế tụi Dũng Cò đã trả lại hai cuốn sổ chưa?

- Mày hỏi lạ! – Tiểu Long gắt – Tiền mày còn giữ trong tay, sổ đâu mà sổ! Tụi nó còn định bỏ về nữa đấy!

Nghe vậy, Quý ròm lật đật bước tới trước mặt Dũng Cò, chìa gói tiền bọc trong bao ni-lông ra:

- Tụi tao đã chuẩn bị sẵn tiền đây này!

Dũng Cò cắm mắt vào cái gói trên tay đối phương. Qua lớp ny-lông, nó trông rõ mồn một những tờ giấy bạc năm ngàn đang xếp lớp.

- Có đúng hai trăm ngàn không đấy? – Dũng Cò liếm môi, nghi hoặc.

Quý ròm thản nhiên:

- Nếu xấp tiền này không đủ hai trăm ngàn, thì mày cứ kêu tao bằng con!

Thấy đối phương nói vậy, Dũng Cò gật gù thò tay ra định cầm gói tiền nhưng Quý ròm đã rụt phắt tay lại:

- Khoan đã! Tụi mày lấy hai cuốn sổ ra đi! Tụi mình sẽ trao đổi cùng lúc!

- Hay lắm, hay lắm! – Dũng Cò cười khành khạch – Thì ra chí lớn gặp nhau! Tao cũng vừa đề nghị như thế!

Rồi quay ra sau, Dũng Cò trầm giọng:

- Bò Trống chuẩn bị trao sổ! Bò Tứ, Bò Lục canh chừng bốn phía!

Mệnh lệnh Dũng Cò vừa phát ra, Bò Trống và Tiểu Long không hẹn mà cũng nhích tới, đối diện nhau, mặt mày căng thẳng.

Dũng Cò cũng nhìn chòng chọc vào mặt Quý ròm, vẻ hồi hộp.

Quý ròm nhếch môi:

- Bắt đầu chưa?

Dũng Cò nuốt nước bọt:

- Tao hô "một, hai, ba", hai bên cùng trao!

Rồi nó lấy hơi:

- Một! Hai!Ba!

Tiếng "ba" vừa dứt, Bò Trổng ném xoẹt hai cuốn sổ sang phía Tiểu Long. Cùng lúc, Dũng Cò cũng nhanh tay chộp lấy gói tiền trên tay Quý ròm.

Mọi diễn biến nhanh như chớp giật. Nhưng ngay trong lúc đó, sự lạ xảy ra. Bò Trổng Bò Tứ thấy gói tiền đã lọt vào tay thủ lĩnh, chưa kịp thở phào đã nghe Dũng Cò đột ngột kêu lên một tiếng và buông "bịch" gói tiền xuống mặt đường.

Biến cố bất thần khiến không những tụi "đô-mi-nô" mà ngay cả Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Văn Châu cũng giương mắt sửng sốt. Chả đứa nào hiểu điều gì vừa xảy ra.

Bò Trổng chồm về phía Dũng Cò, kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì thế?

Dũng Cò không buồn trả lời đồng bọn. Sau một thoáng sững sờ, nó quắc mắt nhìn Quý ròm:

- Mày định giở trò hả?

Quý ròm tỉnh bơ:

- Tao có làm gì đâu!

Mắt Dũng Cò tối sầm:

- Mày đừng vờ vịt! Rõ ràng mày đã bôi thứ gì lên gói tiền! Tao cầm bỏng cả tay!

- Chắc tay mày bị sao rồi! – Quý ròm cười tươi – Chứ tao cầm cả buổi đâu có sao!

Nói xong, Quý ròm cúi xuống:

- Nếu mày không tin để tao cầm lại cho mày xem!

Nhưng Quý ròm chưa kịp rớ tay vào gói ny-lông đang nằm tênh hênh dưới đất, Dũng Cò đã quát giật:

- Không được đụng vào! Đó là tiền của tao!

- Bây giờ gói tiền này không còn là của mày nữa! Mày đã ném nó đi rồi, ai nhặt được người đó lấy!

Quý ròm nhếch mép nói, nó vẫn tiếp tục thò tay ra.

- Hay lắm! – Dũng Cò cười gằn – Đã vậy xem tao với mày ai lấy được gói tiền trước!

Khi tuyên bố như vậy, Dũng Cò chắc mẩm bọn Quý ròm chẳng thể tranh đoạt với mình được. Gói tiền rớt ngay trước mặt nó, có tài thánh Quý ròm mới tranh với nó nổi. Các "cao thủ" như Tiểu Long và Văn Châu thì đang đứng cách đó một quãng, chẳng thể can thiệp kịp.

Lời thách thức vừa buột ra khỏi miệng, trong khi Quý ròm còn chưa kịp sờ vào bọc tiền, Dũng Cò đã co chân đá tung gói ny-lông về phía sau, miệng hét tướng:

- Bò Tứ, cầm lấy! Nhớ cởi áo bọc tay trước!

Bò Tứ không buồn cởi áo. Nó đưa tay lên giật "phực" một cái, chiếc áo đã tuột khỏi người, cúc vãi tung toé.

Bên cạnh Bò Tứ, Bò Lục cũng giằng áo khỏi người nhanh như máy. Trong một thoáng, nó nhất định liều mạng. Nó quyết tâm đoạt gói tiền trên tay Bò Tứ để trả lại cho bọn Quý ròm.

Nhưng cả Bò Tứ lẫn Bò Lục đều hố to. Cả hai bọc áo vào tay khom lưng hờm sẵn nhưng gói tiền vẫn không chịu bay tới.

Sau cú đá của Dũng Cò, gói tiền bắn tung lên không nhưng lại rơi bịch xuống đất, ngay chỗ cũ.

Trong khi những đứa có mặt chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì Quý ròm bỗng cười lên khanh khách:

- Mày không lấy được thì tụi tao lấy nhé!

Rồi trước vẻ mặt chưa hết bàng hoàng của Dũng Cò, Quý ròm quay mình chạy đi. Lạ thay, nó chạy tới đâu, gói tiền "chạy" theo tới đó.

Đến lúc này, trố mắt dòm kỹ cả bọn mới nhìn thấy sợi cước nhỏ xíu Quý ròm buộc nối giữa gói tiền với sợi dây đeo nịt trên quần nó.

- Đứng lại đó, quân lừa đảo!

Dũng Cò hét như sấm và hùng hổ phất tay ra hiệu cho cả bọn tiến lên.

Quý ròm ngoảnh phắt lại:

- Nói năng cẩn thận nhá! Ai là quân lừa đảo? Bọn nào kết bè kết cánh ra tay trấn lột học trò? Bọn nào tước đoạt sổ liên lạc của tụi nhóc rồi đòi tiền chuộc?

- Tao không cần nhiều lời với bọn mày! – Dũng Cò hầm hầm – Nếu mày không bỏ gói tiền lại thì hôm nay đừng đứa nào mong rời khỏi đây!

Quý rom nghinh mặt:

- Mày ỷ vào cái gì mà ra oai ghê thế? Bộ mày đã quên cuộc chạm trán ở quán nước hôm trước rồi sao?

- Hôm trước khác hôm nay khác! – Giọng Dũng Cò lạnh băng – Hôm nay tụi tao ỷ vào cái này đây!

Vừa nói Dũng Cò vừa quài tay ra sau lưng rút ra một khúc côn ngắn huơ qua huơ lại trước mặt đầy đe doạ.

Tiểu Long than thầm trong bụng khi thấy Bò Trổng Bò Tứ cũng nhanh chóng rút ra những thứ vũ khí đã giấu sẵn trong người, mặt mày đứa nào đứa nấy đằng đằng sát khí. Chỉ có mỗi Bò Lục là chẳng có ý tham chiến. Nhưng dù không có Bò Lục, ba đứa lăm lăm khí giới kia cũng đủ khiến bọn Quý ròm rơi vào thế hạ phong, có muốn tháo chạy cũng phải bươu đầu sứt trán.

- Thấy chưa! – Tiểu Long nhăn nhó liếc nhỏ Hạnh – Tôi đã lường trước rồi, thế nào cũng xảy ra chuyện!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Long sợ à?

- Tất nhiên là không! – Tiểu Long đỏ mặt – Nhưng "tử chiến" với Dũng Cò sẽ đẩy Văn Châu vào tình thế khó xử!

- Chẳng có gì là khó xử! – Văn Châu đứng bên cạnh nghe loáng thoáng liền hừ giọng – Tụi nó giấu vũ khí trong người là đã quyết ăn thua đủ với mình từ trước!

Rồi nó nói, giọng kiên quyết:

- Các bạn đối phó với hai tên Bò Trổng Bò Tứ, tôi sẽ truy cản Dũng Cò!

Văn Châu vừa nói xong, giọng Dũng Cò đã vang lên:

- Thế nào? Tụi mày có trả gói tiền lại không thì bảo!

- Không trả! – Văn Châu xắn tay áo bước ra – Mày hạ được tao rồi hãy nói đến chuyện tiền bạc!

Dũng Cò lừ lừ bước tới:

- Đấy là tự mày muốn đó nghe Văn Châu! Tao không ép mày à!

Bên cạnh, tụi "đô-mi-nô" cũng đang từ từ quây Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm vào giữa.

Bò Trổng liếc Bò Lục:

- Vũ khí mày đâu?

Bò Lục nhún vai:

- Đối phó với bọn này tao chả cần dùng tới vũ khí!

Vừa trả lời Bò Trổng, Bò Lục vừa nháy mắt với nhỏ Hạnh ngầm bảo hãy thoát ra phía nó trấn giữ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa thông minh để hiểu hảo ý của Bò Lục nhưng nó vẫn không tin ba đứa nó có thể thoát đi an toàn. Bò Trổng sử dụng cây nhị khúc côn, Bò Tứ hườm sẵn quả chuỳ xích, trước những thứ kinh hãi này hoạ may chỉ có Tiểu Long là tránh được, còn chậm chạp như nó với Quý ròm chắc thế nào cũng lãnh một phát vào người.

Tiểu Long cũng ý thức được sự nguy hiểm đang treo lơ lửng trên đầu cả bọn. Nó vội vàng cởi phăng chiếc áo đang mặc, cuộn lại như sợi lòi tói và nhanh tay thắt nút ở hai đầu mút. Bên kia Dũng Cò vừa hô "Đánh!", nó liền bật kêu "Hạnh! Quý! Cẩn thận! Nhớ bám sát sau lưng tôi!" và lập tức vung "sợi thừng" vù vù ra bốn phía, bặm môi đánh đỡ.

Nhưng dù cố hết sức, trận chiến bắt đầu chưa được mấy phút, phe Quý ròm đã nhanh chóng bị đối phương áp đảo.

Dũng Cò võ nghệ cao cường, lại thêm cây côn không ngừng múa tít trên tay, Văn Châu chẳng thể nào "nhập nội". Nó cứ chờn vờn chạy quanh lừa thế một cách vô vọng.

Phía bên này, Tiểu Long cũng cầm cự vã mồ hôi. Vừa đón đỡ phần mình vừa lo bảo vệ cho nhỏ Hạnh và Quý ròm sau lưng, Tiểu Long tả xung hữu

đột một hồi đã thấy núng thế. Cũng may Bò Lục chỉ giả vờ đánh cầm chừng, nếu không phe Tiểu Long đã bầm mình từ đời tám hoánh.

Quý ròm chẳng đánh đấm gì, chỉ nấp sau lưng Tiểu Long chạy qua chạy lại đã muốn xịt khói lỗ tai. Nó hổn hển:

- Sao đây Tiểu Long?

Tiểu Long vung chiếc áo đỡ cây nhị khúc côn đánh "bộp":

- Sao chuyện gì?

- Hay trả gói tiền lại cho tụi nó quách?

- Không được! – Tiểu Long lại vung chân đá vào bóng Bò Tứ đang vờn ngang trước mặt – Đã lấy lại được số tiền phi pháp đó thì dứt khoát không nên trả!

Mải đối đáp với Quý ròm, Tiểu Long di chuyển hơi chậm lại một tí, đã bị cây nhị khúc côn trên tay Bò Trổng quẹt trúng bắp vế.

- Ha ha! – Bò Trổng reo lên đắc thắng – Đã có một tên bị què giò!

Bò Tứ hào hứng hùa theo:

- Hôm nay tụi tao sẽ "ăn gỏi" bọn mày!

Tiểu Long mím môi hậm hực:

- Đừng hòng!

Quý ròm cũng tức điên. Trong cơn phẫn nộ, nó vô tình lặp lại "luận điệu" của thằng Mạnh:

- Tụi mày đừng vội mừng! Sớm muộn gì công an cũng sẽ tới "hỏi thăm sức khỏe" tụi mày!

Biết thừa Quý ròm chỉ giỏi doạ, Dũng Cò ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ:

- Hà hà! Công an bọn này cũng cóc sợ! Hôm nay tụi tao "làm chả" tụi mày trước, rồi sẽ đối phó với công an sau!

Dũng Cò vừa nói dứt câu bỗng một tiếng "bùm" vang lên đinh tai nhức óc, kèm theo tiếng quát đanh:

- Đừng bắn! Chỉ bắt sống thôi! Không được để tên nào thoát!

Bò Trổng ré lên:

- Công an, tụi mày ơi!

Mặt Dũng Cò lập tức tái như gà cắt tiết. Nó chỉ kịp hô "chạy" một tiếng gọn lỏn rồi ba chân bốn cẳng phi thẳng, không kịp nhìn xem đồng bọn phía sau có thoát được hay không.

Nhưng đã là đồng bọn của Dũng Cò thì "tài năng" bọn này đâu chịu kém thủ lĩnh. Dũng Cò vừa đánh bài tẩu mã, Bò Trổng Bò Tứ cũng đã kịp biến hút về phía cuối đường, nhanh như gió.

Bò Lục chạy sau cùng. Khi lướt qua chỗ cột điện, nó bỗng động tâm liền đảo xẹt mắt trông ngang. Nhác thấy một cái mặt "công an" non choẹt đang thập thò sau gốc cột, nó vỡ lẽ bèn nhe răng cười và lập tức chạy chậm lại.

Nhoáng mắt "đảng Chim Ưng" đã chuồn sạch không còn một mống. Trong khi đám bạn còn đang ngơ ngơ ngác ngác trước sự biến đổi lạ lùng của cục diện trước mắt thì Quý ròm nhún vai hắng giọng nạt:

- Ra đi thằng quỷ con! Còn lấp lấp ló ló gì nữa!

Và trước bộ mặt ngớ ra của Tiểu Long, Văn Châu và nhỏ Hạnh, thằng Mạnh lò dò từ sau cột điện bước ra, một tay ôm chiếc thùng thiếc, tay kia cầm cái nắp tròn tròn.

- Ủa, Mạnh đấy hả? – Nhỏ Hạnh chưng hửng – Sao anh Quý bảo em về Vũng Tàu sáng nay rồi?

Mạnh đáp, mắt lấm lét nhìn Quý ròm:

- Em đi nhưng rồi sực nhớ còn bỏ quên vài món đồ nên em quay lại lấy! Lát nữa em ra bến xe cũng không muộn!

Quý ròm hừ mũi:

- Mày bỏ quên chiếc thùng thiếc này đây chứ gì!

Rồi trước bộ tịch lóng ngóng của ông em, Quý ròm nheo mắt tiếp:

- Mày đừng tưởng có thể qua mắt được tao! Hồi trưa chạy về nhà không thấy chiếc thùng này trong phòng, tao đã biết ngay là mày lén lút quay lại! Tao hỏi bà thì quả y như rằng!

Văn Châu ngạc nhiên nhìn chiếc thùng trên tay Mạnh:

- Thế ra tiếng nổ khi nãy phát ra từ chiếc thùng này đây hở?

- Đúng thế! – Mạnh gãi gãi đầu – Đây là chiếc thùng gây nổ! Em từng mất vía vì nó một lần, vì vậy khi quyết định ra đây em đã nghĩ ngay đến nó …

Nói đến đó, Mạnh lại ngập ngừng liếc trộm Quý ròm. Thấy vậy, Tiểu Long đặt tay lên vai Mạnh, mỉm cười:

- Anh Quý chỉ rầy vậy thôi! Em đừng lo! Dù sao cũng nhờ mưu mẹo của em mà tụi anh mới thoát khỏi tay bọn Dũng Cò bữa nay!

Trong khi Tiểu Long trấn an Mạnh thì Văn Châu cúi xuống định lượm gói tiền dưới đất lên. Nhưng nó chưa kịp chạm tay vào, nhỏ Hạnh nhác thấy liền gọi giật:

- Đừng đụng vào, Văn Châu! Bạn không thấy Dũng Cò khi nãy sao?

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh khiến Văn Châu giật thót:

- Ừ há! Tôi quên béng mất!

Rồi nó đứng thẳng người lên, tò mò ngó Quý ròm:

- Quý bôi chất gì trên gói tiền vậy?

Quý ròm nhe răng cười:

- Ở nhà tôi có bình ắc-qui cũ. Tôi nhúng gói tiền này vào chất a-xít sun-fu-ric loãng chứa trong đó!

Văn Châu nhíu mày:

- Nhưng tại sao bạn lại phải bọc tiền vào bao ni-lông?

Quý ròm láu lỉnh:

- Bởi vì tôi muốn có tiền để trả lại bạn! Nếu không có lớp ni-lông bảo vệ, những tờ giấy bạc sẽ bị a-xít "ăn" sạch hết!

Ngược lại với vẻ thán phục ánh lên trong mắt Vă Châu, Tiểu Long quẹt mũi, giọng bất bình:

- Tao nghe nói chất a-xít này rất nguy hiểm! Mày lấy ra bôi như thế nhỡ thằng Dũng Cò có mệnh hệ nào thì nguy!

- Người ta cảnh giác là cảnh giác a-xít đậm đặc cơ! – Nhỏ Hạnh vọt miệng thanh minh giùm Quý ròm – Còn loại a-xít loãng trong bình ắc-qui, lại chỉ bôi có một tẹo thì chẳng đến nỗi như Long nghĩ đâu!

Quý ròm gật gù:

- Thực ra, khi nãy Dũng Cò giật mình buông gói tiền chính là do bất ngờ! Nếu nó cầm lâu thêm một chút cũng chẳng hề hấn gì, chỉ nghe nong nóng và bị ăn da tí đỉnh thôi!

Nói xong, Quý ròm cúi xuống thản nhiên nhặt gói tiền lên.

- Thế bạn không sợ bị ăn da à? – Văn Châu tròn mắt hỏi.

- Dĩ nhiên là không! – Quý ròm chưa kịp trả lời, nhỏ Hạnh đã chúm chím vọt miệng – Bởi Quý chỉ nhúng phân nửa gói tiền vào bình ắc-qui thôi, Quý cầm phía một nửa còn lại, làm sao bị a-xít ăn da được!

- Thì ra vậy!

Trong khi Văn Châu, Tiểu Long và Mạnh gật gà gật gù trước lời giải thích "cặn kẽ" của nhỏ Hạnh thì Quý ròm co giò rượt cô bạn gái chạy dài, miệng la toáng:

- Bò Trổng Bò Lục Bò Tứ biến rồi nhưng còn tên đồng đảng Bò Viên này nữa! Suốt ngày hắn cứ tò tò theo "lật tẩy" tôi hoài, thật ra thì tôi phải nộp bao nhiêu tiền thì hắn mới chịu buông tha tôi đây hả trời?

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

HẾT.

Tập 13: Khu Vườn Trên Mái Nhà

Chính tả: hainguyenskp273

Tóm tắt nội dung

Ba mẹ nhỏ Hạnh trồng một vườn cây nhỏ. Ngoài các chậu hoa, khu vườn còn trồng cả tre, chanh, ổi. Nhỏ Hạnh và Tùng thích lắm. Nhưng khổ nỗi, mẹ con cô Bốn Loan ở căn hộ bên dưới lại tỏ ra ác cảm với khu vườn trên đầu mình ...

Chương 1

Ba nhỏ Hạnh là nhà báo. Mẹ nhỏ Hạnh cũng là nhà báo. Nhưng mẹ làm ở một tờ báo khác. Mẹ cũng không viết bài như ba. Mẹ không phải là phóng viên. Ở toà soạn, mẹ làm nhiệm vụ trực tổng đài điện thoại. Nhưng dù vậy những người chung quanh vẫn gọi mẹ là nhà báo.

Không hiểu có phải vì nhà báo là những người có đầu óc độc lập và thích đấu khẩu hay không mà nhỏ Hạnh thấy hai nhà báo sống với nhau trong một nhà gặp chuyện gì cũng tranh cãi.

Từ hồi có con Tai To "ba màu" về sống chung, không khí "tranh luận" trong nhà có lắng dịu đi một chút. Nhưng như vậy không có nghĩa là ba mẹ Hạnh đã có thể nhất trí với nhau về mọi thứ. Như chuyện về khu vườn mới đây chẳng hạn.

Chả là phía dưới cửa sổ phòng học của Hạnh, dọc theo hành lang dẫn xuống căn bếp của dì Khuê có một mái tôn lửng.

Đó là mái tôn căn hộ tầng trệt dùng che phân nửa khoảnh sân lộ thiên vốn được thiết kế ở các chung cư để mỗi tầng nhà đều có thể đón ánh sáng từ trên chiếu xuống.

Xưa nay chẳng ai chú ý đến mái tôn đó. Bỗng một hôm ba nói:

- Tại sao ta không kiếm cây cối về trồng trên mái tôn này nhỉ?

Lời đề nghị của ba nhanh chóng được nhỏ Hạnh và Tùng tán thưởng:

- Đúng rồi đó! Nhà ta ở thành phố, chả có tí cây xanh nào!

- Nhưng làm sao có thể trồng cây trên mái tôn được? – Mẹ thắc mắc.

Ba tươi tỉnh:

- Không sao! Ta sẽ trồng trong chậu!

Rồi ba huơ tay, hào hứng tuyên bố:

- Anh sẽ trồng một cây tre!

- Tre? – Mẹ thốt lên đầy kinh ngạc.

- Ừ, một cây tre chính cống. Nó sẽ đâm măng. Và chẳng bao lâu nhà ta sẽ có một bụi tre! Hệt như ở thôn quê!

Ba xuất thân từ nông thôn. Ba sống ở làng quê từ bé. Tuổi thơ ba gắn liền với con sông, rẫy mía, bờ tre. Vì vậy ý tưởng của ba chẳng có gì là kì quặc.

Nhưng mẹ khác ba. Mẹ sinh ra ở thành thị. Và lớn lên cũng ở thành thị. Do đó, mẹ nhìn ba lạ lùng:

- Một bụi tre ngay trong nhà mình? Anh không nằm mơ đấy chứ?

- Không mơ chút nào! – Ba lim dim mắt – Gió sẽ rì rào trên ngọn tre. Và chim nữa. Chim sẽ về làm tổ và hót suốt ngày!

Tùng vỗ tay bôm bốp:

- Hay quá! Con cũng thích nghe chim hót!

Còn mẹ thì thở dài:

- Thôi được, anh và con sẽ được nghe chim hót! Còn em, em sẽ trồng một cây ngọc lan!

Ba tán đồng ngay:

- Tai nghe chim hót, mũi nghe hương ngọc lan, tuyệt vời!

Mẹ liếm môi:

- Em sẽ trồng thêm một cây tường vi!

- Ôi, lại càng tuyệt!

Rồi ba cao hứng ngân nga:

- Năm xưa khi tôi bước chân ra đi, đôi ta cùng đứng bên bờ tường vi, em hứa rằng em sẽ chờ đợi tôi …

Ba đang say sưa với bản "Cô láng giềng" của nhạc sĩ Hoàng Quý thì mẹ mỉm cười cắt ngang:

- Thôi, biểu diễn thế đủ rồi! Em sẽ trồng thêm cây dạ lí hương nữa!

- Dạ lí hương cũng hay! – Đang gật gù, ba bỗng khựng lại, dòm mẹ – Ủa, sao em giành hết phần của anh thế? Anh mới trồng có một cây mà em đã trồng tới ba cây rồi!

Mẹ tủm tỉm:

- Anh trồng một cây, nhưng cây của anh sẽ đâm măng, chẳng mấy chốc sẽ hoá thành một khu rừng! Ba cây của em bì thế nào được!

- Thôi đi, em đừng có ăn gian! – Ba hùng hổ – Không nói năng lôi thôi gì hết! Ngoài cây tre, anh sẽ trồng một cây ổi!

- Ôi, một cây ổi! Ý tưởng hay tuyệt! – Nhỏ Hạnh hớn hở – Con sẽ ăn ổi mệt nghỉ!

Mẹ lườm nhỏ Hạnh. Và nói:

- Em sẽ trồng thêm vài chậu hoa hồng!

Nghe vậy, ba lật đật bổ sung:

- Anh sẽ trồng thêm cây chanh!

- Em sẽ trồng thêm một bụi ngâu! – Mẹ tiếp.

Ba vung tay:

- Anh sẽ trồng thêm cây phượng!

- Thôi đi! – Mẹ gạt ngang – Cây phượng to đùng, không thể trồng trong chậu được!

Ba cười:

- Nếu vậy, anh sẽ trồng giàn thiên lí thay cho cây phượng!

Mẹ không chịu thua:

- Em trồng thêm giàn bông giấy nữa!

Cứ thế, trước vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ Hạnh và Tùng, cuộc thi đua trồng trọt của các đấng sinh thành có nguy cơ kéo dài đến vô tận và nếu như trồng tất tần tật những thứ cây cối hoa cỏ hai người hăng hái liệt kê nãy giờ, chắc phải cần đến vài mẫu đất.

Thoạt đầu, nhỏ Hạnh còn hào hứng theo dõi. Sau, nó buồn cười quá. Do đó, khi mẹ lại nói:

- Em sẽ trồng thêm …

Nó liền vọt miệng cắt ngang:

- Nhưng cái mái tôn này nhỏ xíu à, mẹ ơi!

Trong khi mẹ ngớ ra thì ba cười hì hì:

- Ừ nhỉ, nếu cứ cái đà này, mái tôn sẽ sập xuống đè người ta bẹp dúm mất!

Rồi ba nhún vai:

- Phải bỏ bớt một số cây đi thôi!

- Đúng rồi! – Mẹ gật đầu – Nhất là những loại cây to lớn như cây tre, cây ổi chẳng hạn!

- Uý, không được đâu! – Ba nhảy nhổm như bị ong đốt – Một khu vườn mà chẳng có tre, chanh, ổi thì chẳng còn là vườn!

Thế là ba mẹ lại lao vào tranh cãi, người nào cũng quyết bảo vệ những loại cây cỏ của mình.

Sau cuộc bàn thảo và thương lượng gay go kéo dài gần cả tiếng đồng hồ, rốt cuộc câu chuyện về khu vườn cũng ngã ngũ. Ba được giữ lại các cây tre, ổi, chanh và giàn thiên lí, còn các loại cây đề nghị thêm về sau như cau, dừa, mận … đều bị gạt khỏi danh sách. Mẹ được giữ nguyên các loại hoa, vào phút chót còn được thêm cây chuỗi ngọc, dâm bụt và cây hoa sứ. Đối với mẹ, kết quả như thế có thể được xem là một thắng lợi quá sức rực rỡ.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ mới là thắng lợi bước đầu. Bước tiếp theo mới thật sự gian nan.

Hôm đầu tiên, mẹ đem chậu chuỗi ngọc về mới đặt lên mái tôn, đang xoay ngang xoay dọc lựa thế, đã nghe tiếng la lối từ dưới đất vọng lên:

- Này, này, các ông các bà làm gì thế? Coi chừng sập nhà tôi bây giờ!

Ngoảnh dòm, thấy cô Bốn Loan chủ nhân căn hộ phía dưới đang đứng chống nạnh ngó lên, mẹ nhỏ nhẹ:

- Dạ, tụi em đặt chậu hoa …

- Không được! Dứt khoát không được! – Cô Bốn Loan ngắt ngang, giọng kiên quyết – Chỗ đó đâu phải là chỗ cho chị trồng hoa!

Mẹ chỉ hay tranh cãi với ba. Với người ngoài, mẹ không thích đôi co. Vì vậy thấy cô Bốn Loan tỏ vẻ khó chịu, mẹ bưng ngay chậu chuỗi ngọc vào nhà.

Tối, ba về, mẹ nói ngay:

- Kế hoạch trồng cây của nhà ta phá sản rồi anh ạ!

- Sao thế? – Ba ngạc nhiên.

Mẹ thở dài:

- Chị Bốn Loan không đồng ý cho mình đặt các chậu hoa lên mái tôn!

Ba tặc lưỡi:

- Chà, gay quá nhỉ!

- Gay quá đi chứ lại! Chậu chuỗi ngọc còn không có chỗ đặt, nói gì đến cây tre, cây ổi!

- Không sao! – Ba xoa cằm – Ta sẽ tính cách khác!

- Cách gì?

- Từ từ anh nghĩ!

Ăn cơm tối xong, ba tươi tỉnh bảo:

- Anh nghĩ ra cách rồi! Cách này tuyệt lắm!

Mẹ hồi hộp:

- Cách gì thế?

- Đặt các chậu cây trên mái tôn!

- Anh đùa đấy hả?

- Chẳng đùa tí ti nào! – Ba nghiêm nghị – Nhưng đây chẳng phải là mái nhà của chị Bốn Loan! Mình sẽ lắp một mái tôn riêng để trồng cây!

Mẹ vẫn chưa hiểu:

- Lắp một mái tôn?

- Ừ!

- Lắp ở đâu?

Ba khịt mũi:

- Ở ngay bên trên mái tôn của chị Bốn Loan ấy!

Mẹ không hỏi nữa. Mà gục gặc đầu. Ờ, như thế thì mình không sợ sẽ làm hỏng mái nhà của căn hộ bên dưới! Và chị Bốn Loan chẳng có lí do gì để phản đối chuyện trồng cây của mình nữa! Đang gật gù, mẹ bỗng khựng lại, mặt ngẩn ra:

- Ôi, thế sao ta không đúc một tấm bê-tông? Ta làm mái bằng giống như một cái sân thượng ấy!

- Anh cũng đã nghĩ tới chuyện đó rồi! – Ba chép miệng – Nhưng như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền! Hơn nữa, đúc mái bê-tông rất phức tạp, buộc phải đào cột và dỡ mái tôn của căn hộ bên dưới, chưa chắc chị Bốn Loan đã đồng ý!

Nghe ba nói vậy, mẹ không đòi làm mái bê-tông nữa. Nhớ đến thái độ gay gắt của chị Bốn Loan hồi chiều, mẹ biết không dễ gì thương lượng chuyện đào cột và dỡ mái. Lắp mái tôn dù sao cũng đơn giản hơn nhiều, lại chẳng đụng chạm gì đến tầng trệt. Chỉ cần bắt những thanh gỗ thật chắc làm đà và lợp tôn lên là xong.

Ngày mái tôn lắp xong, cả nhà vui như mở hội.

Thằng Tùng nhảy cẫng:

- A ha, thế là từ nay nhà ta có một khu vườn!

Nhỏ Hạnh nguýt yêu em:

- Làm gì mà em nhảy loi choi thế?

Tùng hớn hở:

- Em sẽ được nghe hoạ mi hót!

Nhỏ Hạnh "xì" một tiếng:

- Ở đó mà hoạ mi! Chim se sẻ thì có!

Tùng vẫn mơ màng:

- Không chỉ hoạ mi, chim vàng anh cũng về hót suốt ngày! Tụi bạn em chắc chắn sẽ ngẩn ngơ!

Nhỏ Hạnh thực tế hơn:

- Còn chị, chị sẽ được ăn ổi! Mà không phải ổi mua ngoài chợ đâu nhé! Ổi hái từ trên cây xuống đàng hoàng!

- Chanh nữa chị! – Tùng trêu chị – Chị sẽ được ăn chanh chua méo mặt!

- Ờ chanh nữa! – Nhỏ Hạnh reo lên – Chị sẽ ngâm một thẩu chanh muối! Và không cho em rớ vào!

Tùng tính cà khịa nhỏ Hạnh, không ngờ bị bà chị khều lại, đành tìm cách gỡ gạc:

- Nhưng chắc gì cây chanh của ba sẽ ra trái!

- Em đừng có nói xui! Chị méc ba bây giờ!

Nghe bà chị doạ, Tùng biết mình bị hớ, liền im ru.

Nhưng khu vườn của hai chị em nhỏ Hạnh chưa có cây chanh ngay.

Ngay ngày đầu tiên mái tôn được lắp xong, chậu chuỗi ngọc được mang ra trước tiên.

Ngày hôm sau đến các chậu hồng, tường vi và hoa giấy. Tiếp nữa là cây ngọc lan với những nụ hoa trắng muốt.

Mẹ là phụ nữ, được ưu tiên. Đến ngày thứ tư mới đến các loại cây của ba. Cây tre, cây ổi và cây chanh hí hửng rủ nhau về nhà.

Những loại cây ba yêu thích đều to lớn trồng trong những chiếc chậu cũng to lớn, do đó chỉ được đặt ở các góc "vườn" để mái tôn không bị oằn dưới sức nặng của chúng.

Quả như ba nói, từ khi các thứ cây của ba kéo nhau về, khu vườn đột nhiên mang một bộ mặt khác hẳn. Đã đành cây ngọc lan và cây tường vi của mẹ cũng cao lớn, cây chuỗi ngọc và cây hoa giấy cũng lá phủ loà xoà nhưng không hiểu sao phải đợi đến khi bóng dáng của cây chanh, cây ổi và đặc biệt là cây tre xuất hiện, đám cây cỏ hoa lá kia mới thực sự mang dáng dấp của một khu vườn.

Ba đứng ngắm một hồi, xoa tay giọng cảm khái:

- Khu vườn nhà ta đẹp không thua tranh vẽ!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nhưng tranh ai vẽ? Nếu tranh do thằng Tùng nhà mình vẽ thì dứt khoát không đẹp rồi!

Tùng đứng bên hừ mũi:

- Chị làm như chị vẽ đẹp lắm đấy!

- Nhưng chắc chắn là hơn em! – Nhỏ Hạnh chun mũi – Chị chẳng bao giờ bị điểm 4 môn tập vẽ như em cả!

Bị nhỏ Hạnh chọc, Từng tức anh ách nhưng đành làm thinh. Trong các môn học, Tùng khá nhất môn văn và dở nhất môn vẽ, do đó nó chả dại gì để mình lún sâu vào đề tài bất lợi này.

Loay hoay một hồi chẳng nghĩ ra kế nào trả đũa, Tùng bèn nhìn ba, đánh trống lảng:

- Thế ba đã phân công ai chăm sóc khu vườn chưa?

- Dĩ nhiên là con với chị Hạnh! Mỗi buổi chiều, hai chị em sẽ thay phiên nhau tưới nước, tỉa lá, bắt sâu!

Nghe ba nói vậy, Tùng mừng rơn. Nó không bỏ lỡ dịp may "hãm hại" bà chị:

- Con sẽ phụ trách phần tỉa lá và tưới nước cho! Bắt sâu là phần chị Hạnh!

Quả nhiên, nhỏ Hạnh rụt ngay cổ lại:

- Eo ôi, không được đâu! Chị sợ sâu lắm!

Ba cười:

- Nói vậy thôi chứ ba nghĩ khu vườn nhà ta chẳng nhiều sâu lắm đâu!

- Không nhiều nhưng mà vẫn có chứ? – Nhỏ Hạnh chưa hết hồi hộp.

- Con đừng lo! – Ba xoa đầu Hạnh – Nếu con sợ sâu thì để ba bắt cho!

Không "hại" được bà chị, Tùng liền ưỡn ngực ra oai:

- Con bắt cũng được! Con không sợ sâu!

Nói xong, Tùng quay nhìn nhỏ Hạnh, mặt mày vênh vênh váo váo ra vẻ ta đây anh hùng lắm lắm.

Chương 2

Biết nhỏ Hạnh sợ sâu, thằng Tùng suốt ngày lo đi "vạch lá tìm sâu". Nó mong vớ được một con để doạ bà chị nhát cáy của mình chơi.Nhưng dọ dẫm trong vườn suốt hai, ba ngày liền, Tùng chẳng phát hiện được con sâu nào.

Chả thấy sâu, nó chỉ thấy thằng Hưng sún con cô Bốn Loan ngày nào cũng đứng dưới khoảnh sân trống lé mắt trông lên, vẻ tò mò.Thấy có người nhìn, Tùng càng ra dáng tợn. Nó chắp tay sau lưng đi tới đi lui hệt mấy cụ già dạo chơi hòn non bộ, mũi thỉnh thoảng lại hít hít ngửi ngửi ý nói ta đây đang thưởng thức hoa thơm cỏ lạ, nhà ngươi đừng hòng có được cái thú thanh nhã này.

Có lẽ cái "tác phong" của thằng Tùng làm Hưng sún ngứa mắt. Một hôm Tùng đang nhởn nhơ trong vườn, lượn lờ khoe mẽ, Hưng sún ngóc cổ nghiêng ngó một hồi bỗng hắng giọng:

- Nè!

- Gì thế mày?

Tùng ngó xuống, giọng kiêu hãnh. Nó đoán chừng thằng con cô Bốn Loan chắc chịu hết nổi nên mở miệng xin lên thăm thú khu vườn của nó. Nào ngờ Hưng sún phán một câu xanh rờn:

- Mày cứ đi lại sột soạt trên nóc nhà tao hoài làm sao tao ngủ trưa!

Tùng cụt hứng, đứng lại:

- Xạo đi mày! Giờ này ba giờ chiều rồi mà ngủ trưa gì nữa!

Hưng sún hừ giọng:

- Tao ngủ trưa tới bốn giờ lận!

Biết thằng này kiếm cớ gây sự, Tùng hất mặt:

- Kệ mày! Ai bảo mày ngủ trễ ráng chịu!

Thái độ của thằng Tùng làm Hưng sún tức sôi. Nó sầm mặt:

- Không phải chỉ mình tao! Cả mẹ tao cũng ngủ trưa tới bốn giờ!

Tùng không biết Hưng sún nói thật hay bịa chuyện nhưng nghe đối phương đem mẹ ra "hù", nó không dám giở giọng khiêu khích như khi nãy.

- Mẹ mày cũng ngủ trưa trễ như mày thật hả? – Tùng hạ giọng ngạc nhiên hỏi.

- Ờ, ờ, đúng vậy!

Hưng sún bối rối gãi đầu:

- Nhưng không phải ngày nào mẹ tao cũng ngủ trễ! Chỉ thỉnh thoảng như hôm nay thôi!

Hưng sún nói vừa dứt câu, Tùng sực nhớ nó vừa nhìn thấy cô Bốn Loan xách giỏ đi ngang dưới đường cách đây khoảng một tiếng đồng hồ, cặp mắt liền sáng lên:

- Ha ha! Xạo mà cũng không biết cách xạo! Khi nãy tao mới thấy mẹ mày dưới đường đây mà!

Cú "lật tẩy" của Tùng khiến Hưng sún thoáng lúng túng. Nhưng rồi nó trấn tĩnh ngay.

- Thì tao có bảo là khi nãy mẹ tao không ra đường đâu!

Hưng sún khịt khịt mũi

- Nhưng đi ra ngoài xong, mẹ tao lại quay vào … ngủ tiếp!

Giọng điệu Hưng sún rõ là giọng dóc tổ. Nhưng Tùng không biết dựa vào đâu để bắt bẻ. Nó ngậm tăm quay vào mà trong bụng tức anh ách.

Nhỏ Hạnh đang ngồi học bài trên gác, thấy thằng Tùng hầm hầm đi lên, tròn mắt hỏi:

- Có chuyện gì mà mặt mày em sa sầm thế?

- Thật tức ơi là tức? – Tùng ngồi phịch xuống ghế.

- Không bắt được con sâu nào để nhát chị nên tức chứ gì?

Đang hậm hực Hưng sún chưa biết trút vào đâu lại bị bà chị cà khịa, Tùng nhăn như bị:

- Ai mà thèm bắt sâu trêu chị! Em tức là tức chuyện khác cơ!

Nhỏ Hạnh không nén được tò mò:

- Chuyện gì thế?

- Thằng Hưng sún!

- Thằng Hưng sún sao?

Giọng Tùng ấm ức:

- Nó không cho em đi trên mái tôn! Nó bảo em đi lại sột soạt làm nhà nó không ai ngủ trưa được!

- Thế rồi sao? – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi.

- Còn sao nữa! – Tùng vò đầu – Nó đã nói vậy chẳng lẽ mình đứng hoài trên đó!

Nhỏ Hạnh bật cười:

- Em mắc lừa nó rồi!

- Em mắc lừa? – Tùng ngớ người.

- Chứ gì nữa! – Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt – Mái tôn nhà mình lợp cao hơn mái tôn nhà Hưng sún một quãng, hai mái tôn cách nhau gần nửa thước, em đi trên đó làm sao nó nghe thấy được!

- Đúng rồi! – Tùng bật kêu – Thế mà lúc nãy em chẳng nghĩ ra!

Nói xong, Tùng đùng đùng quay xuống cầu thang khiến nhỏ Hạnh phải gọi giật:

- Em định đi đâu đấy?

- Em ra vườn! Em phải cho thằng Hưng sún một trận! – Tùng gầm gừ.

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Em ở trên mái nhà, nó ở dưới đất, làm sao em "cho nó một trận" được?

Tùng ngẩn tò te trước câu hỏi oái oăm của bà chị. Nó gãi cổ một hồi rồi ấp úng chống chế:

- "Cho một trận" ở đây không có nghĩa là đánh nhau! Nhưng em phải nói cho nó biết nó là đứa chơi xấu, lại chuyên bịa chuyện không biết mắc cỡ là gì!

- Này, này …

Thấy ông em có vẻ hăm hở đi gây gổ với thằng con cô Bốn Loan thật, nhỏ Hạnh mở miệng định cản nhưng nó mới thốt được một, hai tiếng, thằng Tùng đã vọt mất.Nhưng khi Tùng ra đến nơi thì Hưng sún đã không còn đứng dưới sân. Chưa nguôi tức, Tùng bước tới bước lui, cố ý dậm chân thình thình nhưng Hưng sún làm như không nghe thấy. Nó cứ ở lì trong nhà.Không "cho Hưng sún được một trận", Tùng cáu lắm.

Nhưng Tùng chỉ cáu có một ngày. Chiều hôm sau, Hưng sún lại xuất hiện. Nó vẫn đứng dưới sân nghển cổ dòm lên, mắt láo liên dò xét.Lần này,

bên cạnh Tùng còn có nhỏ Hạnh. Hai chị em đang lui cui tưới cây nên không trông thấy Hưng sún.Hưng sún đứng dưới thấp ngó lên, lại bị mái tôn che khuất nên cũng chẳng nhìn rõ chị em nhỏ Hạnh đang làm gì. Nó cũng không trông rõ được vườn cây, nhón chân lắm cũng chỉ thấy vài chỏm lá phất phơ trong gió.

Trông ngang ngó ngửa một hồi, Hưng sún nheo mắt gọi:

- Ê!

Nhỏ Hạnh và Tùng nhìn xuống chưa kịp nói gì, Hưng sún đã chống nạnh ra oai:

- Chị em mày làm gì mà lục đục hoài trên mái nhà tao thế?

- Đây không phải là mái nhà mày! – Tùng nhếch môi – Mái nhà mày nằm ở dưới kia kìa!

Hưng sún bướng:

- Nhưng mái tôn này che ngay trên nhà tao xem như là mái nhà tao! Khi nào nó che trên nhà mày thì mới là mái nhà mày!

Tùng "xì" một tiếng:

- Nói vậy mà cũng nói! Mái tôn nhà tao, tao cứ đi, mày không có quyền cấm!

Thấy không làm gì được đối phương, Hưng sún giở mửng cũ:

- Nhưng tụi mày cứ sột soạt hoài nhà tao không ai ngủ được!

- Ha ha! – Đang ấm ức vì chưa "lật tẩy" được Hưng sún, nay thấy thằng này lại giở chiêu "sột soạt", Tùng khoái trá toét miệng cười – Mái nhà tao cách mái nhà mày gần nửa thước mà mày nghe được tiếng chân tao đi trên này, hay thật đấy!

Bị đối phương điểm ngay yếu huyệt, Hưng sún đỏ bừng mặt. Đã vậy, nó còn đang lóng ngóng chưa nghĩ ra câu gì để lấp liếm, Tùng đã cao giọng chế nhạo:

- Thế là lòi đuôi rồi nhé! Từ nay đừng có mà kiếm chuyện nữa đấy!

Khiến mặt nó càng thêm sa sầm. Hưng sún ấm ức rít qua kẽ răng:

- Nhưng gì thì gì, tao cũng không muốn ai đi qua đi lại trên đầu tao!

Tới đây thì nhỏ Hạnh biết mình không thể khoanh tay đứng yên được nữa. Nó nhìn Hưng sún, cố tỏ ra dịu dàng:

- Em không nên nói vậy! Nhà chung cư, người ở trên người ở dưới là chuyện bình thường. Ai cũng muốn ở dưới thấp chứ có ai muốn ở trên cao đâu!

- Ừ, phải đấy! – Tùng bô bô hùa theo – Nếu mày muốn thì kêu mẹ mày đổi! Nhà mày lên nhà tao, nhà tao xuống nhà mày!

Đề nghị cắc cớ của thằng Tùng làm Hưng sún tắc tị. Nó định nói "Ai dại gì chuyển từ dưới thấp lên cao!" nhưng sực nhớ nói như vậy có khác nào tự mình chống lại mình, nó bèn làm thinh ngó lơ chỗ khác.

Sau cuộc đụng độ đó, Hưng sún bặt tăm suốt một thời gian dài. Chiều chiều ra vườn tưới nước, hai chị em nhỏ Hạnh không còn nhìn thấy nó lảng vảng ở bên dưới dòm lên nữa

Tùng xoa tay nói:

- Nó sợ rồi!

- Mình có làm gì đâu mà nó sợ? – Nhỏ Hạnh nguýt em.

Tùng cười hì hì:- Nó sợ mình gạ nó đổi nhà!

Câu nói của Tùng khiến nhỏ Hạnh dù cố làm nghiêm rốt cuộc cũng phải phì cười.

Chương 3

Khu vườn của chị em nhỏ Hạnh mỗi ngày một tốt tươi. Giàn hoa giấy và những đoá hồng thi nhau khoe sắc làm sáng rực cả khu vườn. Những bông dâm bụt cháy lập loè trong tán lá xanh như những ngọn đèn đứng gác trông vô cùng thích mắt.Ổi bắt đầu ra hoa và cây chanh đã cho những trái nhỏ li ti bằng nửa hạt đậu xanh.

Thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương tới thăm vườn, reo ầm:

- Ôi, cây chanh ra trái rồi kìa!

Tùng sung sướng:

- Ừ, trái nhiều lắm! Sắp tới các bạn tha hồ uống nước chanh!

Nghị hào hứng:

- Uống nước chanh xong, tụi mình ăn ổi! Ổi cũng sắp sửa đậu trái rồi!

Tùng hào phóng:

- Ừ, ăn ổi nữa!

Ăn uống bao giờ cũng là chuyện hấp dẫn nhưng dù sao trong lúc này ăn ổi và uống nước chanh vẫn chỉ là chuyện mơ mộng. Ổi đương độ ra hoa và những trái chanh vẫn còn bé tí.Vì vậy nhỏ Cúc Phương chun mũi hít hít một hồi, chả nghe mùi ổi chín, chỉ có mùi hương là lạ, thơm ngào ngạt:

- Ôi, hương gì thơm ghê!

- Hương ngọc lan đó! – Tùng hớn hở "thuyết minh".

- Đâu? – Nhỏ Cúc Phương nhìn dáo dác – Cây ngọc lan là cây nào đâu?

- Cái cây cao cao, gầy gầy có những cánh hoa trắng muốt đằng kia kìa!

Nhỏ Cúc Phương háo hức nhìn theo tay chỉ của Tùng, mắt rực lên:

- Ôi, cây ngọc lan!

- Bạn chưa thấy cây ngọc lan bao giờ sao?

Tùng nheo mắt hỏi, vẻ lịch lãm, mặc dù cho đến trước ngày mẹ đem chậu ngọc lan về, nó cũng chưa biết cây ngọc lan hình thù ra sao.

Nhỏ Cúc Phương dĩ nhiên không rõ chuyện đó. Nghe Tùng hỏi, nó tưởng bạn mình là nhà thực vật quốc tế thứ thiệt, bèn bẽn lẽn gật đầu:

- Cúc Phương mới nhìn thấy cây ngọc lan lần đầu!

Tùng lên giọng kẻ cả:

- Học sinh thành phố ai mà chả vậy! Còn nhiều loại cây bạn không biết lắm!

Rồi trước vẻ mặt thuỗn ra của nhỏ bạn, nó hăm hở chỉ tay vào chậu cây hoa tím kế bên cây ngọc lan:

- Bạn biết cây gì đây không?

Dĩ nhiên nhỏ Cúc Phương ngẩn tò te.Tùng khoái trá quay sang Nghị:

- Thế còn mày? Mày có biết cây gì không?

Nghị thật thà:

- Tao cũng không biết!

- Đó là cây chuỗi ngọc! – Tùng kiêu hãnh nói, rồi nó hùng hồn giải thích – Cây chuỗi ngọc ra hoa tím. Khi hoa tàn, nhị hoa trổ thành trái vàng. Trái vàng kết thành từng chuỗi, do đó nó có tên là cây chuỗi ngọc.

Những điều đó, Tùng chỉ nghe mẹ nói chứ nó chưa từng trông thấy cây chuỗi ngọc kết trái bao giờ. Cây chuỗi ngọc nhà nó chỉ mới đơm hoa. Nhưng chỉ cần lặp lại những điều mẹ nói thôi, Tùng đã khiến hai đứa bạn phải trố mắt lên vì thán phục rồi.

Nghị gật gù:

- Ra là vậy!

Còn nhỏ Cúc Phương thì nói như reo:

- Ôi, hay quá! Thế khi nào cây chuỗi ngọc kết trái, mình hái xuống lấy chỉ xỏ qua làm vòng đeo cổ chơi!

Tùng rộng lượng:

- Ừ, tới lúc đó bạn cứ xâu chuỗi tha hồ!

Ba đứa vừa kháo chuyện vừa say sưa ngắm chùm hoa tím cứ mỗi lần gió thoảng lại khẽ khàng đung đưa giữa những bóng lá dập dờn.

Vườn lắm hoa nên dạo này ong bướm thường rủ nhau về hút mật. Nghị chỉ tay vào một con ong đang đậu chênh vênh trên chùm hoa tím:

- Con ong kia giỏi ghê! Nó đậu hờ trên cây chuỗi ngọc thế mà không rớt!

- Ai bảo em đó là cây chuỗi ngọc?

Giọng nhỏ Hạnh thình lình vang lên bên tai khiến tụi thằng Tùng giật mình quay lại, Nghị nhìn bà chị, gãi gãi đầu:

- Thì khi nãy bạn Tùng mới bảo tụi em như thế! Chẳng lẽ cây này không phải là cây chuỗi ngọc?

- Tất nhiên là không rồi! – Nhỏ Hạnh nheo mắt – Cây này là cây tường vi!

Lời nói của nhỏ Hạnh khiến Nghị và nhỏ Cúc Phương nhìn nhau ngơ ngác. Rõ ràng mới vừa rồi thằng Tùng bảo đây là cây chuỗi ngọc, sao bây giờ chị nó lại bảo là cây tường vi? Tùng càng ngẩn ngơ hơn nữa:

- Ai bảo chị đây là cây tường vi?

- Cần gì ai bảo! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Nhà chị Văn Châu có cây tường vi ở góc vườn, chị tới chơi hoài chẳng lẽ chị không biết.

Mặt Tùng bất giác ửng đỏ. Nếu quả như nhỏ Hạnh nói thì nó đã bị hố to. Nhưng Tùng không phải là đứa dễ dàng đầu hàng, nhất là lúc này thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào hai chị em nó, vểnh tai nghe ngóng.

- Coi chừng chị nhầm đấy! – Tùng gân cổ – Mẹ từng bảo em cây chuỗi ngọc là cây ra hoa tím kia mà!

Nhỏ Hạnh lườm em:

- Cây chuỗi ngọc hẳn nhiên là cây ra hoa tím, nhưng như vậy đâu có nghĩa bất cứ cây nào ra hoa tím cũng là cây chuỗi ngọc?

Rồi trước gương mặt lỏn lẻn của Tùng, nhỏ Hạnh chỉ tay vào một bụi cây rợp lá trên những cành mảnh đứng khuất sau dãy dâm bụt:

- Cây chuỗi ngọc kia kìa! Nó cũng ra hoa tím nhưng tím sẫm! Còn hoa tường vi tím nhạt, lại dính vào nhau như san hô!

- À, ra thế! – Tùng ấp úng chữa thẹn, nhưng nó vẫn cố vớt vát – Nhưng cũng tại chị và mẹ cả thôi! Cây chuỗi ngọc đặt tít đằng xa như thế, ai mà nhìn thấy!

Bữa đó, Tùng "quê" với Nghị và nhỏ Cúc Phương quá chừng! Cũng may, Nghị và Cúc Phương là hai đứa tử tế, thấy Tùng "sập hố" tụi nó làm thinh vờ như không có gì quan trọng. Nhưng dù hai đứa lịch sự không mở miệng trêu, Tùng cũng đã ngượng chín người. Đang đường đường là một nhà thực

vật lỗi lạc dưới mắt tụi nó đây, bỗng dưng lại hoá thành anh chàng bốc phét chín tầng mây, bảo Tùng không mắc cỡ sao được!

Nhưng Tùng không chỉ "quê" với tụi bạn mỗi một lần. Hết Nghị và nhỏ Cúc Phương, tới thằng Đạt.

Đạt tới, dạo tới dạo lui trong vườn, nghiêng nghiêng ngó ngó một hồi rồi buột miệng:

- Chim đâu?

- Chim gì?

Đạt hấp háy mắt:

- Chim hoạ mi chứ chim gì! Hôm trước mày chẳng khoe chim hoạ mi về hót trong vườn nhà mày là gì!

Tùng bối rối:

- Tao bảo là "sẽ" chứ bộ.

- Chối đi mày! – Đạt hừ mũi – Hôm trước mày có bảo là "sắp" hay "sẽ" gì đâu!

Tùng khổ sở:

- Có! Tao có nói!

Đạt vẫn khăng khăng:

- Không có! Nếu mày nói thì tao đã nghe!

Tùng nuốt nước bọt:

- Chắc tại tao nói nhỏ nên mày không nghe thấy!

Bộ tịch thảm não của Tùng có lẽ làm Đạt động lòng. Nên nó gật gù, giọng đã thôi cứng rắn:

- Ừ, có thể là tại mày nói nhỏ!

Tùng mừng rơn:

- Tao nói nhỏ thật mà!

Đạt khịt mũi:

- Thế vườn nhà mày không có chim hót thật à?

Tùng gãi má:

- Khu vườn này mới "khai trương", lũ chim chưa biết!

- Ha ha! – Đạt ôm bụng – Vườn cây mà mày làm như nhà hàng hay siêu thị không bằng! Thế sao mày không quảng cáo trên ti-vi cho lũ chim biết?

Giọng của Đạt rõ là giọng chế nhạo. Nhưng Tùng phớt lờ. Nó nói, mặt nghiêm trang:

- Rồi mày coi! Cũng giống như siêu thị hay nhà hàng thôi! Khi đã biết rồi, lũ chim sẽ kháo nhau! Rồi chúng sẽ kéo tới từng đàn!

Đạt ngó Tùng, không rõ nó hỏi thật hay giễu cợt:

- Thế tao phải đợi đến bao giờ?

Tùng ngần ngừ:- Tao cũng chả biết! Nhưng có lẽ không lâu đâu!

Đạt đảo mắt nhìn quanh, "xì" một tiếng:

- Tao cóc tin! Bọn chim chẳng bao giờ mò đến những chỗ như thế này!

- Mày không tin thì kệ mày! – Tùng nổi sùng – Còn tao, tao cứ tin! Hết bướm hết ong thế nào cũng tới chim!

Thấy bạn mình đỏ mặt tía tai, Đạt hết ham cà khịa. Nhưng từ hôm đó, cứ cách vài ba ngày nó lại chạy qua nhà Tùng. Hễ tới là nó tót ngay ra vườn, miệng tía lia:

- Chim đâu?

- Chưa! Chim đâu mà sớm thế!

Lần nào Đạt cũng lặp đi lặp lại mỗi một câu hỏi và Tùng cũng lặp đi lặp lại mỗi một câu trả lời. Nhưng tới lần thứ tư thì Tùng đâm quạu. Nó sầm mặt:

- Cái miệng mày lúc nào cũng ầm ĩ như phường săn gõ thùng thiếc, bố con chim nào dám về đậu!

Thấy bạn cáu kỉnh, Đạt rụt cổ vờ sợ hãi. Nhưng sau lần đó, mỗi khi ra chơi vườn miệng mồm nó đã thôi ong óng.

Và không hiểu có phải do Đạt giữ mồm giữ miệng hay không mà một hôm chim về đậu thật. Trưa đang ngồi ăn cơm, dì Khuê bỗng reo lên:

- Ôi, chim kìa! Câu nói của dì Khuê lập tức khiến cả nhà xôn xao.

- Đâu? Đâu?

Cả bốn cái miệng cùng nhao nhao, vừa hỏi ai nấy vừa chồm người trố mắt nhìn theo tay chỉ của dì Khuê.

- Nó đậu trên cành tre đó! – Dì Khuê lại nói, giọng hào hứng như hướng dẫn viên du lịch đang giới thiệu thắng cảnh cho khách tham quan.

Bốn cặp mắt đánh vụt lên ngọn tre, sục sạo:

- Đâu? Đâu?

Dì Khuê ngạc nhiên:

- Chưa thấy hả?

- Chẳng thấy gì cả! – Ba nói – Dì chỉ rõ hơn chút nữa xem!

Thấy các "khách tham quan" mắt kém quá xá dì Khuê cười:

- Nó đậu trên cành tre de ngang dây trầu bà đó!

Dây trầu bà trồng trong chậu sành treo lủng lẳng trước cửa sổ phòng học của nhỏ Hạnh, những nhánh lá của nó đang rũ loà xoà xuống ngọn tre bên dưới. Bốn người lập tức đảo mắt nhìn lên:

- Vẫn không thấy dì ơi! – Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt – Hay là nó đã bay đi rồi?

- Bay đâu mà bay! Nó vẫn còn ở chỗ cũ!

Tùng nóng ruột:- Hay là mình chạy lại gần xem!

- Không được đâu! – Mẹ nói – Con lại gần, nó sẽ bay mất!

Đúng lúc đó, con chim trên cành tre bỗng chuyền qua cây ổi rồi lại bắn qua cây ngọc lan, có lẽ nó quá ngán ngẩm trước việc phải dài cổ chờ đợi bốn con người trong kia phát hiện ra mình. Quả nhiên, nó vừa nhảy vụt một phát, bốn cái miệng cùng reo lên

- A, thấy rồi!

Ba hớn hở quay sang mẹ:

- Em thấy chưa! Anh đã bảo bọn chim sẽ về hót trong vườn nhà ta mà!

Me nheo nheo mắt:

- Nhưng con chim này đâu có hót! Nó chỉ nhảy tới nhảy lui thôi!

- Tại nó ham chơi! Chắc con chim này còn bé! Cỡ thằng Tùng nhà mình!

Rồi ba "e hèm" một tiếng:

- Nhưng em cứ yên trí! Nhảy nhót chán, thế nào nó cũng hót!

- Chưa chắc! – Mẹ khịt mũi – Nếu hót thì nó đã hót rồi!

- Nó không thể hót trong khi còn mải chí thú nhảy nhót được! Con người ta cũng vậy, chẳng ai hát hò trong khi chạy nhảy cả!

Mẹ có vẻ không tin lời ba. Nhưng mẹ không buồn cãi, chỉ nói:

- Được rồi, em sẽ đợi đến khi nó nhảy chán

Không rõ con chim này tính mau chán hay vì nó sợ mẹ sốt ruột mà mẹ vừa nói xong, nó bỗng đứng im không nhúc nhích. Mẹ liền chỉ tay lên cành ngọc lan:

- Nó đứng yên rồi đấy! Đã hót đâu!

- Chưa! – Ba tặc lưỡi – Nhảy nhót xong, nó còn phải nghỉ mệt! Nghỉ giải lao một lát nó mới lấy hơi được!

Ba nói không phải là không có lý! Ừ, mệt đứt hơi thì ai mà hát hò nổi? Thế là cả nhà chong mắt vào con chim, hồi hộp chờ nó hót. Nhưng con chim "nghỉ giải lao" lâu lắc. Nó đứng im lâu thật lâu. Đứng im chán, nó lại nghển cổ nhìn quanh quất. Rồi lại cúi đầu loay hoay rỉa mỏ vào lông. Xong, lại rụt đầu, lim dim mắt. Tóm lại nó làm đủ mọi trò. Chỉ trừ trò hót.

Mẹ cười:

- Thấy chưa! Nó nghỉ cả buổi rồi mà có chịu hót đâu!

- Chắc nó buồn ngủ! – Ba thản nhiên – Ngủ dậy thế nào nó cũng hót!

- Thế thì anh ở đó chờ nó ngủ dậy! Em đi dọn bàn đây!

Nói xong, mẹ quay lại bàn ăn cùng dì Khuê dọn dẹp chén bát. Ba, nhỏ Hạnh và Tùng vẫn đứng tại chỗ nín thở dòm con chim, bỏ luôn bữa ăn dở.Ngắm nghía một hồi. Tùng khẽ buột miệng:

- Nó ngủ thật rồi hở ba?

- Có lẽ thế!

- Thế lát nữa ngủ dậy nó có sẽ hót không?

Ba cười:

- Tất nhiên là không! Loại chim này không biết hót!

Tùng ỉu xìu:

- Thế nó không phải là chim hoạ mi à?

- Không! Chim hoạ mi lớn hơn nhiều!

- Hay nó là chim vàng anh? – Tùng vẫn cố hi vọng.

Lần này ba chưa kịp lên tiếng, nhỏ Hạnh đã trả lời thay:

- Chim vàng anh có màu vàng đen, chim này màu nâu tất nhiên không phải!

Nhưng dù con chim lạ không hót thì nó vẫn cứ là chim. Chim về chơi đùa trên các nhánh cây trong khu vườn đã là một kì tích! Tùng tự an ủi. Thế mà thằng Đạt dám khăng khăng "Bọn chim chẳng bao giờ mò đến những chỗ như thế này"! Hừm, khi nào đến đây nó sẽ biết! Ý nghĩ đó khiến Tùng nôn nao. Nó quên bẵng mất nỗi buồn chim hót.

Chương 4

Đạt đến, như mong mỏi của Tùng.Nhưng khổ nỗi lúc Đạt đến thì con chim hôm nọ lại không chịu đến. Vì vậy, khi Tùng hươ tay khoe:

- Chim vừa đến vườn nhà tao!

Đạt đảo mắt:

- Đâu?

Thì Tùng ú ớ:

- Hôm trước cơ! Hôm nay chả thấy nó đâu!

Đạt bán tín bán nghi:

- Thật không đấy?

Thấy thằng bạn tỏ ý nghi ngờ, mặt Tùng đỏ gay:

- Tao xạo mày làm gì! Không tin, mày hỏi dì Khuê hoặc chị Hạnh tao xem!

Tất nhiên Đạt không dại gì "phạm thượng". Nó toét miệng cười:

- Thôi khôi! Tao tin!

Tùng vênh mặt:

- Thấy chưa! Vậy mà mày bảo lũ chim sẽ không đến!

Đạt nheo mắt:

- Thế đó là chim gì vậy?

- Chim gì hả? – Tùng thoắt bối rối – Thực ra thì … tao cũng không biết!

- Thế nó hót có hay không? – Mắt Đạt vẫn mở to.

Thoạt đầu Tùng định đáp "Hay lắm" nhưng đến phút chót nó lại đâm ngượng ngập.Vẻ lúng túng của Tùng không lọt khỏi mắt Đạt. Đạt nhìn bạn chăm chăm:

- Hay là nó không biết hót?Tùng gãi gãi đầu:

- Ờ, ờ, không hiểu tại sao nó lại không hót!

- Chim mà không hót thì đâu phải là chim!

Đạt hạ một câu khiến Tùng đỏ rần mặt. Nó nuốt nước bọt:

- Có thể nó còn bé quá!

Đạt khăng khăng:

- Bé vẫn hót! Chim mà lại!

- Mày chả biết gì mà cũng nói! – Tùng gân cổ – Chim thì chim chứ, đã bé thì không thể hót được!

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! – Tùng xoa mũi – Chim cũng như người thôi! Mày có thấy đứa bé nào vừa sinh ra đã biết nói ngay chưa?

Lần này thì Đạt tắc tị. Câu hỏi oái oăm của Tùng khiến nó hết đường cãi, đành cười khì:

- Ừ nhỉ!

Rồi không cam tâm chịu thua, nó liền tiếp ngay, giọng đe doạ:

- Được rồi, tao sẽ đợi! Để xem con chim đó hót ra sao!

Nhưng con chim hôm nọ không về nữa. Nó chỉ đến khu vườn một lần, rồi có lẽ không tìm được món ăn thích miệng, nó bỏ đi luôn, mặc Tùng và nhỏ Hạnh mỏi mòn mong ngóng.Nhưng dù con chim lạ có quay lại, Tùng cũng không thể bắt nó hót cho thằng Đạt nghe. Ba đã nói rồi. Ba bảo loài chim đó không biết hót. Không phải loài chim nào cũng biết hót. Cũng như người ta vậy, có người là ca sĩ, có người không. Nhưng những "ca sĩ" như hoạ mi, sơn ca, vàng anh lại chẳng thấy tăm hơi đâu. Chắc chúng ở mãi trong núi cao rừng thẳm.

Tùng buồn buồn nói với ba:

- Thế là bọn chim không về hót trong vườn nhà ta, ba ạ!

Ba xoa đầu Tùng:

- Rồi chúng sẽ về!

Tùng ngước mắt lên:

- Ba nói thật đấy chứ?- Hẳn nhiên rồi!

Vẻ tự tin của ba khiến Tùng nghe lòng mình ấm hẳn. Và nó háo hức hỏi:

- Chừng nào chúng sẽ về hở ba?

- Ngày mai! – Ba thản nhiên.

- Ngày mai? – Tùng trố mắt.

- Ừ.

Tùng thắc mắc:

- Làm sao ba biết được là ngày mai chúng sẽ về?

Ba mỉm cười bí ẩn:

- Thế mà ba biết! Ba có một phương pháp đặc biệt!

"Phương pháp đặc biệt" đó ngay ngày hôm sau là Tùng biết liền. Buổi trưa đi học về, vừa bước ra vườn, Tùng nhìn thấy ngay một chiếc lồng chim treo trên nhánh ổi. Trong lồng, hai con chim nhỏ bằng nắm tay, cánh đen ức vàng, đang nghịch ngợm nhảy nhót.

- Chị Hạnh ơi!

Tùng reo lên, giọng ngạc nhiên xen lẫn thích thú.Nhỏ Hạnh ở trên gác thò đầu ra:

- Gì thế?

Tùng chỉ tay vào chiếc lồng:

- Chị thấy cái này chưa?

- Ôi, ở đâu ra thế?

Nhác thấy chiếc lồng chim, nhỏ Hạnh kinh ngạc kêu lên và lật đật phóng vù xuống khỏi gác. Nó đi học về trước Tùng nhưng chưa đặt chân ra vườn nên không biết có chiếc lồng chim mắc trên cây ổi. Tùng đón bà chị bằng vẻ mặt rạng rỡ:

- Hai con chim đẹp ghê! Chị có biết chim gì đây không?

Nhỏ Hạnh giương mắt nhìn vào lồng:

- Ồ, đây chính là chim vàng anh! Hôm trước chị nói rồi, lông chúng có màu vàng đen, em không nhớ sao!

- À, chị nhắc em mới nhớ!

Tùng nói và lại ngoảnh đầu ngắm hai con chim.

- Ở đâu ra vậy kìa? – Nhỏ Hạnh bỗng thắc mắc.

- Cái gì cơ?

- Hai con chim chứ cái gì? Ở đâu ra vậy?

Tùng hấp háy mắt:

- Có lẽ là ba mua! Hôm qua ba nói với em là hôm nay chim sẽ về vườn nhà mình! Em cứ tưởng là chim về thật!

- Thì về thật chứ còn gì nữa! – Tiếng ba đột ngột vang lên sau lưng, vừa nói ba vừa mỉm cười bước lại – Chẳng lẽ con nghĩ đây là chim giả?

- Con đâu nói thế! – Tùng khụt khịt mũi – Nhưng dù sao đây vẫn là những con chim ở trong lồng!

Ba nhướn mắt:

- Thì sao?

Tùng ấp úng:

- Chả sao cả! Nhưng con vẫn thích nhìn thấy những con chim ở ngoài trời hơn!

- Dễ thôi! Ba sẽ thả nó ra!

Ba nói vừa dứt câu, nhỏ Hạnh đã hốt hoảng kêu lên:

- Uý, không được đâu, ba ơi! Chúng sẽ bay đi mất!

- Con yên trí! – Ba trấn an – Vàng anh là loại chim quyến luyến chỗ ở! Nó sẽ không bay mất đâu!

Tùng vỗ tay:

- Ôi, thế thì thích quá! – Rồi nó hăm hở – Vậy ba thả chúng ra ngay bây giờ đi!

- Ngay bây giờ thì chưa được! – Ba nhún vai – Phải đợi ít hôm cho chúng quen lồng đã!

Nghe ba nói vậy, Tùng không dám giục nữa. Nó bấm bụng đợi, và ngày nào cũng thôi thúc hỏi:

- Thả được chưa ba?Mặc dù nó biết trước câu trả lời.

- Chưa đâu con! – Bao giờ ba nó cũng bảo thế.

Lồng chim có hai cái lọ, một lọ đựng nước một lọ đựng bột cám. Đó là thức ăn thức uống của vàng anh. Mỗi sáng trước khi đi làm ba tự tay thay thức ăn thức uống cho chúng. Trước khi đóng cửa lồng, ba không quên bỏ thêm vào một quả chuối chín đã bóc vỏ sẵn.Hai con chim rất háu ăn. Chúng giành nhau chúi mỏ vào lọ bột cám, rồi lại giành quả chuối mổ lấy mổ để. Xong, lại nhảy nhót. Rồi lại ăn. Lại nhảy, lại ăn. Cứ thế, nhưng vẫn không hót. Như con chim lạ hôm nào.

Tùng ngạc nhiên:

- Chúng vẫn không hót kìa ba!

- Chưa đâu! Phải lớn một tí nữa! Hai con chim này còn bé!

Trong khi chờ cho hai con vàng anh hót, ba mở cửa lồng cho chúng bay ra. Tùng đứng bên, thấp thỏm hỏi:

- Chúng quen lồng rồi hở ba?

- Chắc thế! Đã một tuần rồi còn gì!

Hôm ba mở cửa lồng, cả nhà ai nấy đều phấp phỏng giương mắt theo dõi. Thoạt đầu, hai con vàng anh không chịu ra ngay. Tùng tưởng chúng không nhìn thấy cửa lồng đã mở, nhưng nó liền biết ngay là không phải. Một trong hai con nhảy lên thanh tre bắt ngang cửa lồng, thò đầu ra ngoài dòm dáo dác một lúc lại nhảy xuống quay vào chỗ quả chuối, mổ lích chích. Nó chẳng có vẻ gì muốn tận hưởng niềm vui "thoát cũi sổ lồng". Quả chuối và lọ cám đối với nó dường như hấp dẫn hơn nhiều.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Hai con chim này có "tâm hồn ăn uống" dễ sợ!

Tùng đía ngay:

- Giống hệt chị!

- Giống em thì có! – Nhỏ Hạnh chun mũi.

Tùng ngoác miệng tính phản kích nhưng mặt nó bỗng ngây ra. Con vàng anh mon men ra cửa lồng khi nãy bay đánh vù một cái, đã vắt vẻo trên cành ngọc lan đối diện.

- Hay quá! Nó bay ra rồi kìa! – Dì Khuê reo lên.

Mẹ suỵt:

- Đừng nói lớn, nó sợ!

Ra được ngoài trời, con vàng anh có vẻ thích chí. Nó hết nghiêng đầu sang bên trái lại nghiêng đầu sang bên phải, hiếng mắt nghiêng ngó. Rồi nó hí hoáy quẹt mỏ rỉa lông, vẻ khoái trá.

- Nó có bay đi không hở ba? – Nhỏ Hạnh hỏi, không yên lòng.

- Không đâu!

Ba đáp giọng tự tin. Nhưng nhìn mắt ba, nhỏ Hạnh có cảm giác ba cũng phập phồng không kém gì mình. Như để tăng thêm sự hồi hộp cho mọi người, con vàng anh rỉa lông xong, cứ đứng ra đó, không buồn nhúc nhích.Nó đứng ì, mọi người đành phải đứng theo.

- Hay là nó không chịu trở vào lồng? – Mẹ lo âu buột miệng.

Mẹ hỏi trổng nhưng ai cũng biết mẹ dành câu hỏi đó cho ba, người chủ xướng vụ mở cửa lồng. Trong khi ba nhăn nhó chưa kịp đáp thì may làm sao, con vàng anh đã trả lời giùm ba. Nó nhảy phóc một phát từ cành ngọc lan qua cây chuỗi ngọc. Rồi sau khi ngoẹo đầu quan sát bốn phía, nó đập cánh bay đậu trên nóc lồng.

Tùng reo khẽ:

- Nó đang tìm dường vào lồng đó!

Quả nhiên, Tùng vừa nói xong, con vàng anh bay đảo một vòng và đáp ngay chóc xuống thanh gỗ nằm ngang trước cửa lồng. Nhoáng một cái, nó đã nhảy vào bên trong, đủng đỉnh tiến lại chỗ quả chuối.

Ba cười:

- Con chim này "đi mô rồi cũng nhớ về … quả chuối"!

Thấy ba nhái lời bài hát để trêu con vàng anh, Tùng và nhỏ Hạnh, cả mẹ và dì Khuê nữa, đều phì cười.

- Nó lại bay ra nữa kìa! – Đang cười, Tùng bỗng giật giọng kêu lên.

- Làm gì mà con hoảng lên thế! – Ba nói – Nó đi dạo mát đấy! Rồi nó cũng sẽ trở vào lồng thôi!

Lần này con vàng anh khi nãy không bay ra một mình. Nó rủ con vàng anh thứ hai đi theo. Nó dẫn bạn về phía cửa lồng, bộ tịch nghênh nghênh ra vẻ ta đây "dân chơi" thứ thiệt, chẳng ngóc ngách nào là không biết. Vèo một cái, hai con chim đã ở trên cành ngọc lan. Rồi dưới sự chỉ vẽ của con chim đi trước, con chim kia cũng quẹt mỏ rỉa lông, cũng nghiêng nghiêng ngó ngó ra chiều thích thú. Và cũng như khi nãy, sau khi hóng gió hóng nắng đã đời, chuyền hết cành này sang cành nọ, hai con vàng anh lại kéo nhau vào lồng và hối hả chạy lại chỗ đặt đồ ăn thức uống, hệt như sắp chết đói chết khát đến nơi.

Ba bước lại đóng cửa lồng, cười nói:

- Hôm nay "biểu diễn" thế đủ rồi! Nhốt lại chứ không chúng cao hứng bay mất thì khốn!

Dì Khuê gật gù:

- Cứ cái kiểu này thì bọn chim này sẽ không bỏ đi đâu!

Nhỏ Hạnh vui vẻ:

- Chim vàng anh cũng là chúa luyến tổ!

- Chúa tham ăn thì có!

Tùng bĩu môi. Tuy nói vậy nhưng cặp mắt nó lại sáng trưng. Nó đang nghĩ đến ngày tự tay nó thả bọn chim ra vườn dạo mát trước những cặp mắt sửng sốt của tụi Nghị, Đạt và Cúc Phương.

Chương 5

Thằng Tùng chờ đến ngày hai con chim vàng anh thực sự quen lồng. Nó chờ đến ngày nó sẽ "biểu diễn" cho đám bạn trên trường lé mắt.

Nhưng dù nôn nóng đến mấy, Tùng cũng chưa dám ra tay. Ba dặn rồi. Ba bảo thời gian đầu chỉ nên cho bọn chim ra ngoài mỗi ngày một lần thôi.

Mỗi sáng, trước khi đi làm, ba mở cửa lồng cho bọn chim ra ngoài bay nhảy khoảng nửa tiếng đồng hồ. Sau đó, lại nhốt bọn chim vào như cũ.

Tùng muốn lén thả bọn chim ra lắm. Nhưng nó không dám. Nó sợ hai con vàng anh cao hứng bay đi luôn, không trở vào lồng. Nếu thế thì chí nguy!

Hơn nữa trong thời gian này, Tùng cũng không còn đầu óc nào để nghĩ đến chuyện mạo hiểm. Nó đang phải đối phó với những đòn tấn công của Hưng sún.

Sau một thời gian trốn kĩ trong nhà, gần đây Hưng sún lại xuất hiện.

Lần này Hưng sún nghĩ ra "chiêu" mới. Nó không kiện cáo về chuyện chị em thằng Tùng đi lại trên mái tôn làm nhà nó mất ngủ trưa nữa. Mà gầm gừ hoạnh hoẹ:

- Tụi mày làm gì mà hôm nào cũng đổ nước tung toé xuống sân nhà tao vậy?

- Xạo đi mày! – Tùng "xì" một tiếng – Ai thèm đổ nước xuống sân nhà mày làm gì!

- Còn cãi bướng nữa hả! – Hưng sún hầm hầm – Nếu không phải nước thì là cái gì đây?

Tùng thò đầu ra ngoài mái tôn nhìn theo tay chỉ của đối phương. Quả có một ít nước chảy xuống sân nhà Hưng sún thật. Đó là nước tưới cây.

Tùng bĩu môi:

- Có chút xíu mà cũng la om sòm!

- Vậy mà chút xíu?

- Chứ gì nữa! – Tùng hừ mũi – Mọi lần trời mưa nước chảy tràn cả sân nhà mày thì sao!

Hưng sún hếch mặt:

- Trời mưa khác, còn tụi mày đổ nước xuống lại khác! Tao không thích ai làm ướt sân nhà tao!

Rồi để khoá miệng Tùng, Hưng sún đe:

- Mẹ tao nói rồi, nhà mày còn tiếp tục làm ướt sân nhà tao, mẹ tao sẽ báo với ông tổ trưởng tổ dân phố!

Lời doạ dẫm của Hưng sún có hiệu lực ngay tức khắc. Bụng ấm a ấm ách nhưng nghe Hưng sún lôi ông tổ trưởng ra hù, Tùng hết dám đôi co. Trong khi nó đang lóng ngóng chưa biết tính sao thì một giọng nói đầm ấm chợt vang lên bên tai:

- Đừng lo! Không ướt sân thì mình sẽ làm cho không ướt sân!

Tùng quay phắt lại. Nhận ra Tiểu Long, mắt nó sáng rỡ:

- A, anh Tiểu Long! Anh đi với ai vậy?

- Đi với tao chứ với ai!

Quý ròm đứng chỗ ngách cửa vọt miệng đáp, vừa nói nó vừa đủng đỉnh bước ra. Rồi không để Tùng lên tiếng, Quý ròm hỏi ngay:

- Chị Hạnh mày đâu rồi?

- Chỉ đi công chuyện với mẹ em!

Quý ròm nheo mắt nhìn hai con vàng anh đang nhảy tưng tưng trong lồng:

- Hai con chim này đã hót được chưa?

- Chưa! Ba em bao phải một thời gian nữa! – Đang nói, Tùng chợt lo âu – Nhưng em không biết có thể đợi đến lúc đó không?

- Sao thế?

Tùng chỉ tay xuống tầng trệt:

- Những người ở dưới không muốn nhà em trồng cây trên này!

Quý ròm liếc mái tôn:

- Chắc họ sợ mái tôn này sập xuống đầu họ chứ gì?

Tiểu Long lắc đầu:

- Những đà ngang to chắc thế kia, mái tôn này không thể sập được!

Tùng tặc lưỡi:

- Thằng Hưng sún bảo em tưới cây làm chảy nước xuống sân nhà nó!

- Không sao! – Tiểu Long gật gù – Tao sẽ gắn cho mày một cái máng xối! Thế là xong!

Nói là làm ngay, chiều hôm sau Tiểu Long khệ nệ chở đến một cái máng xối bằng thiếc.

- Ôi, ở đâu anh có ngay vậy? – Tùng chưng hửng.

- Tao nhờ anh Tuấn tao đóng giùm đấy! Ảnh chỉ gõ nhoáng một cái là xong!

Tiểu Long và Tùng hì hục khiêng máng xối ra vườn và loay hoay gắn vào dưới mái tôn.

Nghe động, Hưng sún chạy ra. Nó nghển cổ ngắm ngó một hồi rồi liếm môi hỏi:

- Mày làm gì thế hở Tùng?

- Tao làm theo yêu cầu của mày!

Hưng sún không hiểu:

- Là sao?

Tùng nhướn mắt:

- Tao gắn cái máng xối này cho nước khỏi chảy xuống sân nhà mày chứ còn là sao!

Dòm bộ tịch nghênh nghênh của Tùng, Hưng sún muốn gây sự lắm. Nhưng lại không tìm ra cớ gì. Mãi một lúc nó mới nghĩ ra lí do:

- Mày không được gắn cái máng xối ở chỗ đó!

- Sao thế? – Tùng ngơ ngác.

Hưng sún thản nhiên:

- Mày gắn chỗ đó rủi nó rớt xuống trúng đầu tao thì sao?

- Mày đừng có kiếm chuyện! Rớt sao được mà rớt!

- Rớt! – Hưng sún mím môi.

- Tao nói không rớt!

- Tao nói rớt!

Tùng cười khảy:

- Nếu mày sợ rớt thì cái gì cũng có thể rớt được! Ngay cái mặt trời kia cũng có thể rớt trúng đầu mày đấy!

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Tiểu Long nhìn Hưng sún, hắng giọng nói:

- Em đừng lo! Anh buộc chặt lắm, không rớt được đâu!

Thấy có "người lớn" chen vào, Hưng sún làm thinh. Nó không nói gì nhưng mặt mày lộ vẻ bất phục.

Nhìn thái độ của Hưng sún, Tùng biết thừa thằng này sẽ không chịu dừng lại ở đây.

Quả nhiên, một tuần lễ sau, Hưng sún lại oang oang:

- Cái máng xối của nhà mày chẳng ăn thua gì cả! Nước vẫn chảy xuống sân nhà tao đây này!

- Lại xạo đi! – Tùng cười hê hê – Nước chảy trên máng xối thì có!

Hưng sún vẫn lải nhải:

- Không tin mày thò đầu ra mà xem! Tao thèm vào nói xạo!

Nghe đối phương nói bằng giọng quả quyết, Tùng liền "thò đầu ra mà xem". Dáo dác một hồi, nó chả thấy gì cả:

- Nước đâu mà nước?

Hưng sún dí chân xuống mặt sân:

- Mày nhìn kĩ đi! Đây chẳng là nước thì là gì!

Tùng trố mắt nhìn kĩ. Lần này phải cố lắm nó mới nhìn thấy mảng sân bị ngấm nước. Mảng sân bị ướt bé tẹo, nhỏ bằng bàn tay, nếu Hưng sún không dí chân vào Tùng chẳng tài nào nhìn ra.

- Ối trời ơi! – Tùng ôm bụng cười – Ướt có tí xíu mà cũng bắt đền!

Hưng sún sầm mặt:

- Ướt có tí xíu thì cũng là ướt!

- Thôi được rồi! – Biết càng giằng co càng bất lợi, Tùng tìm cách làm hoà – Chắc là máng xối nhà tao bị rò, để ngày mai tao nhờ anh Tiểu Long tao vá lại!

Tiểu Long vá lại cái máng xối được chừng hai ngày, nó lại rò chỗ khác. Miếng thiếc anh Tuấn đóng máng xối là miếng thiếc cũ nên ngấm nước một thời gian, nó gỉ hết chỗ này đến chỗ khác.

Thế là Hưng sún lại được dịp hoạnh hoẹ và lôi ông tổ trưởng ra hù thằng Tùng xanh mặt. Thế là Tùng rối rít hứa hẹn. Thế là Tiểu Long ngày nào

cũng xách búa tới gõ cồm cộp.

Cho tới ngày Quý ròm sốt ruột vác tới một cái máng xối bằng nhựa thay cho cái máng xối cũ thì thằng Tùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tùng chỉ nhẹ nhõm được có ba ngày. Tới ngày thứ tư, Hưng sún làm ngực Tùng nặng chình chịch trở lại:

- Nhà mày chuyên xả rác xuống sân nhà tao đấy nhé!

- Đừng có đặt điều – Tùng tím mặt – Nhà tao có thùng rác đàng hoàng, chả ai lại vứt rác bừa bãi xuống nhà mày!

- Thế mà có đấy! – Giọng Hưng sún rặt khiêu khích.

- Láo! – Tùng quát lớn.

- Mày láo thì có! – Hưng sún quát còn lớn hơn, rồi nó chỉ tay xuống sân – Đây mà không phải là rác hả?

Tùng ngó xuống.

- Đấy đâu phải là rác! – Miệng nó dở cười dở mếu – Chỉ là những chiếc lá vàng thôi mà!

Hưng sún nhún vai:

- Lá vàng cũng là rác! Sáng nào mẹ tao cũng quét mỏi cả tay!

Rồi để tăng thêm phần nghiêm trọng, nó khịt mũi đế thêm:

- Tay mẹ tao sắp gãy rồi đấy!

Biết đối phương "trộ" mình nhưng Tùng không nói gì, chỉ đưa mắt lo lắng nhìn xuống sân nhà Hưng sún. Nhà chung cư ít gió, lá trong vườn chỉ rụng xuống mái tôn. Chỉ lác đác dăm chiếc lá bay xuống sân nhà bên dưới. Vậy mà Hưng sún bảo mẹ nó quét lá đến gãy cả tay, xạo ơi là xạo! Nhưng dù biết Hưng sún ba hoa một tấc đến trời, Tùng vẫn cảm thấy thấp thỏm.

Từ khi có khu vườn đến giờ, Hưng sún đã bao phen tìm cách soi mói, hăm he, hạch sách. Nhưng chị em Tùng đều vượt qua hết. Mẹ từng bảo "một sự nhịn chín sự lành". Để làm gương cho con cái, mẹ lúc nào cũng nhường nhịn những người chung quanh, tất nhiên trừ ba. Ba là một ngoại lệ. Chỉ có ba nhường mẹ. Nhớ lời mẹ dạy, Tùng luôn luôn nhịn Hưng sún. Nhất là từ khi Hưng sún doạ méc ông tổ trưởng dân phố, Tùng lại càng nhịn.

Tùng đã cố làm mọi cách để Hưng sún thôi quấy phá. Nhưng lần này thì Tùng chịu thua. Lá vàng ở trên cây, Tùng chẳng biết lúc nào chúng rơi và cũng chẳng có cách nào bảo chúng đừng rơi xuống khoảnh sân bên dưới được.

Tùng nhìn Hưng sún, hoang mang hỏi:

- Thế theo mày tao phải làm sao bây giờ?

- Dễ ợt! – Mặt mày Hưng sún nom "gian ác" không thể tả – Cứ dẹp khu vườn đi là xong!

- Không được! – Tùng đau khổ – Gì thì gì chứ không thể dẹp khu vườn!

Bỗng một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu, Tùng bèn ngập ngừng đề nghị:

- Hay để tao với chị tao thay phiên nhau mỗi ngày xuống nhà mày quét lá!

- Hay đấy!

Hưng sún gật gù nhưng rồi nó lại lắc đầu ngay:

- Nhưng mà không được!

Tùng chớp mắt:

- Sao không được?

- Không được là không được chứ sao! – Hưng sún phẩy tay – Làm như vậy người ta sẽ bảo nhà tao "bóc lột" nhà mày!

- Chả ai bảo thế đâu! – Tùng trấn an.

- Người ta sẽ bảo! – Hưng sún dứt khoát – Chỉ có cách là dẹp khu vườn!

Tùng nuốt nước bọt.

- Không được! Tao đã bảo là không thể dẹp khu vườn!

- Sao không được? – Hưng sún lặp lại đúng cái câu Tùng vừa hỏi nó – Tao thấy đám cây lá của mày có gì hay ho đâu!

Như được gãi trúng chỗ ngứa, mắt Tùng sáng trưng:

- À, thế thì mày không biết rồi! Đối với con người ta, cây xanh cực kì quan trọng!

Hưng sún nhếch môi:

- Cực kì quan trọng?

Phớt lờ vẻ giễu cợt của đối phương, Tùng nhíu mày cố nhớ những lời chị Hạnh giảng giải hôm trước, nghiêm nghị hỏi:

- Mày biết con người ta sống được là nhờ cái gì không?

- Tất nhiên là nhờ thức ăn!

- Thế ngoài thức ăn ra?

- Ngoài thức ăn là nước uống!

Thấy Hưng sún đáp hai lần vẫn chưa đúng ý mình, Tùng sốt ruột:

- Thế ngoài nước uống?

- Ngoài nước uống hả?

Hưng sún nhăn mày nhíu trán một hồi vẫn không nghĩ ra ngoài thức ăn và thức uống, con người ta còn sống nhờ cái gì nữa! Nó nhìn Tùng, tặc lưỡi:

- Hết rồi!

Tùng hừ mũi:

- Thế con người ta không thở à?

Hưng sún reo lên:

- À, nhờ thở nữa!

Tùng gục gặc đầu, hệt thầy giáo lúc giảng bài:

- So với ăn và uống, thở còn quan trọng hơn nhiều! Con người ta có thể nhịn ăn suốt năm tuần lễ hoặc nhịn uống liền tù tì năm ngày vẫn không chết, nhưng nếu nhịn thở khoảng năm phút, "ngoẻo" là cái chắc!

Hưng sún đồng tình ngay:

- Ừ, hôm trước đi bơi, tao lặn xuống nước có một chút xíu đã phải trồi lên liền!

- Đó, thấy chưa! Tao đã nói mà! – Tùng cười tít mắt, rồi nó nghiêm giọng hỏi tiếp – Thế con người ta thở bằng gì?

- Tất nhiên là bằng mũi!

Hưng sún trả lời lạc đề khiến mặt Tùng méo xẹo:

- Ai chả biết là thở bằng mũi! Chứ chả lẽ con người ta thở bằng mắt hoặc bằng tai?

Rồi để Hưng sún khỏi tiếp tục nghĩ vớ nghĩ vẩn, Tùng đành gợi ý trắng trợn:

- Thế khi thở, con người hít cái gì vào phổi?

- À, hít không khí!

Tới đây, Hưng sún đã đi vào "chính đề". Nhưng Tùng vẫn chưa thoả mãn. Hai chữ "không khí" vẫn còn mơ hồ quá, vẫn chưa có gì dính dấp trực tiếp tới cây xanh.

Tùng tiếp tục "dò bài":

- Thế mày có biết trong không khí có gì không?

Htthg sún cười hê hê:

- Đã là không khí thì còn có gì nữa! Trong không khí chỉ có không khí thôi!

Tùng bĩu môi:

- Nói vậy mà cũng nói! Trong không khí có nhiều thứ lắm!

Hưng sún sực nhớ ra:

- À, có bụi!

Tùng "xì" một tiếng:

- Bụi thì nói làm gì! Tao hỏi là hỏi các thành phần hoá học kia!

- "Thành phần hoá học" hả?

Hưng sún tròn mắt, cái từ này đối với nó sao mà bí hiểm quá.

Tùng gật đầu:

- Ừ, thành phần hoá học!

Hưng sún gãi gáy:

- Thế thì tao không biết!

Tùng "e hèm" một tiếng, nó cố tỏ ra đạo mạo bằng cách đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, nhưng sực nhớ ra mình không phải là chị Hạnh, liền thở dài bỏ tay xuống và hắng giọng giảng giải:

- Trong không khí có rất nhiều chất khác nhau như nitơ, hyđrô, ôxy, cacbônic … Con người nói riêng và động vật nói chung sở dĩ sống được chính là nhờ khí ôxy. Chúng ta hít vào khí ôxy và thở ra khí cacbônic. Không có ôxy, tao với mày sẽ "ngủm cù đeo" ngay tắp lự!

- Đúng rồi! – Hưng sún hào hứng huơ tay – Hèn gì hôm trước ông tao vào bệnh viện cấp cứu, tao thấy các bác sĩ cho ông tao thở bình ôxy!

Thấy đối phương nhanh nhảu phụ hoạ, Tùng mừng rơn:

- Chính thế! Vậy mày có biết chất ôxy quan trọng kia ở đâu ra không?

Hưng sún ngẩn ngơ:

- Thì chúng có sẵn trong không khí chứ đâu!

- Bậy! – Tùng rùn vai – Hầu hết ôxy chính nhờ cây xanh mà có! Nhờ chất diệp lục, cây xanh hấp thu ánh sáng, phân giải nước và nhả ra khí ôxy!

- Ai bảo mày vậy? – Hưng sún nhìn Tùng bán tín bán nghi, nó không tin một đứa bằng tuổi nó mà biết được nhiều chuyện "siêu đẳng" như thế.

Sợ giảm oai phong, Tùng không dám thú thật sở dĩ nó biết được những chuyện đó là nhờ chị Hạnh nó giảng. Nó gật gù ra vẻ ta đây:

- Tao đọc được ở trong sách! Trong sách người ta còn nói nhiều thứ lắm!

Hưng sún liếm môi:

- Thế trong sách có nói trước khi có cây xanh thì con người ta thở bằng cái gì không?

Hưng sún đột ngột hỏi một câu cắc cớ khiến Tùng đâm cà lăm:

- Cái đó thì sách có nói nhưng … tao … tao không nhớ! Để tao xem kĩ lại đã, rồi trả lời mày sau!

- Ha ha! Xạo ơi là xạo!

Tràng cười của Hưng sún làm Tùng đỏ mặt. Nó gầm gừ:

- Mày đợi đấy! Tao quay vào rồi sẽ trở ra ngay!

Nói phứa một câu, không đợi Hưng sún cười dứt, Tùng tức tối phóng vụt vào nhà.

Chương 6

Tùng xăm xăm đi thẳng lên gác, bụng tức sôi. Đang diễn thuyết trơn tru về vai trò quan trọng của cây xanh trong đời sống và chuẩn bị chuyển qua liên hệ với lợi ích của khu vườn trên mái tôn, Hưng sún chợt hỏi đâm ngang khiến kế hoạch của Tùng bỗng nhiên vỡ lở.Mà Hưng sún xét kĩ đâu phải là đứa lòng gang dạ sắt. Tùng thấy rõ Hưng sún sắp sửa bị thuyết phục. Hưng sún sắp sửa hiểu ra khu vườn trên mái tôn không chỉ cung cấp ôxy cho nhà Tùng mà còn cho cả nhà nó nữa. Hưng sún sắp sửa hiểu được trong một thành phố ô nhiễm đủ thứ khói bụi như hiện nay, cây xanh hữu ích cho con người biết chừng nào.

Vậy mà đúng vào lúc Hưng sún đang bùi tai và sửa soạn mở miệng xin lỗi nó về những trò quấy rối lâu nay thì đột nhiên nó lại đâm tắc tị trước câu hỏi hóc búa của Hưng sún. Thế là mọi cố gắng trước đó của nó trong một phút bỗng sụp đổ tan tành.

Càng nghĩ, Tùng càng tiếc. Càng tiếc lại càng tức. Không rõ nên tức ai, Tùng hầm hầm với bà chị:

- Chị giảng cho em chuyện gì đâu không!Nhỏ Hạnh đang ngồi học bài trên gác, ngớ ra khi thấy ông em tự nhiên mặt sưng mày sỉa với mình:

- Ơ, em nói gì thế?

- Còn nói gì nữa! – Mặt Tùng vẫn như cái bánh bao – Tại chị mà ra hết!

- Ơ, lạ chưa kìa! – Nhỏ Hạnh ngơ ngác – Sao tự dưng lại gây sự với chị? Có chuyện gì thế?

Đang dồn dập hỏi, như nghĩ ra chuyện gì, nhỏ Hạnh chợt nhoẻn miệng cười:

- A, chị hiểu rồi! Lại "đụng độ" với Hưng sún nữa phải không?

- Chứ còn gì nữa! – Tùng làu bàu – Nhưng không phải là "đụng độ"! Chỉ là …

Thấy ông em ngập ngừng, nhỏ Hạnh giương mắt tò mò:

- Chỉ là sao?

Tùng liếm môi:

- Chỉ là trò chuyện về … khoa học thôi!

- Ghê nhỉ! Trò chuyện về khoa học cơ đấy! – Nhỏ Hạnh cố nén cười – Nhưng trò chuyện về khoa học gì lại quạu quọ ghê thế?

Trước sự vặn hỏi của bà chị, Tùng ngần ngừ một thoáng rồi tặc lưỡi kể lại câu chuyện vừa xảy ra ngoài vườn. Kể xong, nó ấm ức kết luận:

- Em nói hệt như chị nói, rốt cuộc Hưng sún hỏi một câu làm em cứng họng! Bây giờ chị trả lời em đi! Trước khi có cây xanh thì con người ta thở bằng gì?

Rõ ràng Tùng có ý bắt bí bà chị. Nó đinh ninh nhỏ Hạnh giải thích sai, khiến nó giải thích sai nốt giúp Hưng sún có dịp "kê tủ đứng" vào miệng nó. Nào ngờ nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Trước khi có cây xanh thì con người chưa xuất hiện! Cây cối có trước, loài người mới có sau!

Câu trả lời vô cùng đơn giản của bà chị làm Tùng nghệt mặt ra, không thốt được tiếng nào. Sau một thoáng ngẩn ngơ, Tùng thở đánh phào một cái và lật đật quay trở ra vườn. Mình sẽ cho Hưng sún biết tay! Chuyện dễ ợt thế mà nó cũng bày đặt làm khó mình. Tùng hí hửng nhủ thầm. Nhưng Hưng sún đã không còn đứng ở dưới sân nhà nó nữa.

- Hưng sún!

Tùng ngoác miệng kêu lớn. Nó lặp đi lặp lại hai, ba lần, Hưng sún vẫn biệt tăm.Đang bực bội, Tùng bỗng giật mình quay nhìn vào lồng chim, vểnh tai nghe ngóng. Ôi, tiếng gì như tiếng chim vừa hót! Phải tụi mày vừa hót đấy không? Tùng láo liên nhìn cặp vàng anh nhảy nhót, trống ngực đập thình thịch.Như để "giải đáp thắc mắc" cho cậu chủ nhỏ, một trong hai chú vàng anh ngửa cổ hót một tràng ngắn.

- A ha, chị Hạnh ơi! Hai con chim này biết hót rồi nè!

Tùng reo lớn và ngoảnh cổ nhìn lên gác.

Nhỏ Hạnh thò đầu ra cửa sổ tự bao giờ, nheo nheo mắt:

- Chị nghe nãy giờ rồi chứ bộ!

Dì Khuê cũng chạy ra, dáo dác:

- Chim nhà mình vừa hót phải không Tùng?

Tùng hớn hở:

- Dạ, nó vừa hót! Giọng nó vang ghê là!

- Sao nó hót có một chút xíu thế?

Nhỏ Hạnh đáp vọng xuống:

- Mới tập hót nó chỉ hót thế! Ít hôm nữa nó sẽ hót cả một tràng dài cho dì xem!

Dì Khuê không hỏi nữa. Mắt dì dán mắt vào chiếc lồng, chờ đợi.Nhưng lần này, chim vàng anh không buồn hót nữa. Cả ba dì cháu chờ lâu thật lâu vẫn chẳng thấy gì. Tùng lo lắng:

- Hay là nó bị sao rồi!

- Nó chả bị gì đâu! – Nhỏ Hạnh hắng giọng – Ngày mai nó sẽ lại hót tiếp! Và có khi cả con kia cũng sẽ bắt chước hót theo!

Buổi tối, nghe ba dì cháu thuật lại chuyện chim vàng anh tập hót, ba và mẹ vô cùng thích thú. Nhất là ba. Ba nhìn mẹ, cao hứng:

- Em thấy chưa! Anh đã bảo chúng ta sẽ được mắt xem hoa nở, tai nghe chim hót, vậy mà em cứ một mực không tin!

- Thôi đi! – Mẹ nguýt ba một cái dài – Lúc đó anh bảo chim sẽ về làm tổ trong vườn chứ đâu phải chim nhốt trong lồng!

- Chuyện đó chẳng có gì khó! Chừng nào những con vàng anh này đã quen với khu vườn, anh sẽ thả chúng ra. Và chúng sẽ làm tổ trên cây ngọc lan cho em xem!

- Như thế là ăn gian! – Mẹ hứ một tiếng – Phải tự chúng ở nơi khác bay đến hót mới là hay!

Ba tỉnh khô:

- Sẽ có chim ở nơi khác bay đến hót, nếu em nhất định muốn thế!

Mắt mẹ tròn xoe:

- Anh không đùa đấy chứ?

- Chả đùa tí ti nào, nhất là khi anh có hai con vàng này trong tay! Chừng nào chúng quen hơi khu vườn, anh sẽ đem chúng sang nhà hàng xóm và tháo lồng cho chúng bay về nhà ta.

- Thế nghĩa là sao? – Mẹ vẫn chưa hiểu.

- Còn nghĩa là sao nữa! Nghĩa là đôi chim này lúc đó sẽ là “chim ở nơi khác bay đến” đúng theo yêu cầu của em chứ là sao!

- Nơi khác nào?

Ba nheo nheo mắt, hóm hỉnh:

- Thì nhà hàng xóm ấy! Nhà hàng xóm không phải là "nơi khác" sao?

Nghe đến đây, biết ba nãy giờ cố tình trêu mẹ, nhỏ Hạnh không nhịn được liền phá ra cười. Cả dì Khuê cũng tủm tỉm. Còn mẹ thì lườm ba, nhăn nhó:

- Giỡn dai nhách! Em nói thật, mà anh thì nói gì đâu không!

Trong bàn, chỉ có Tùng là đón nhận những ý tưởng của ba một cách nghiêm túc. Nó không xem đó là chuyện đùa. Ừ nhỉ, sáng kiến của ba hay đấy! Tại sao mình không rủ tụi bạn về nhà và bí mật "biểu diễn" màn "chim ở nơi khác bay đến" cho tụi nó lác mắt chơi?

Nghĩ là làm, chiều hôm sau, đợi ba và mẹ đi làm, chị Hạnh chúi mũi vào đống sách còn dì Khuê thì đang lục đục sau bếp, Tùng một mình lặng lẽ ra vườn, rón rén bước lại chỗ lồng chim.Ba bảo thời gian đầu chỉ nên cho bọn chim ra ngoài dạo chơi mỗi ngày một lần thôi. Hồi sáng ba đã cho bọn chim ra ngoài rồi. Có nghĩa là Tùng không được phép thả chim ra nữa. Tất nhiên Tùng không quên lời ba dặn, nhưng nó lại tự trấn an "Ba bảo "thời gian đầu" mới phải thế nhưng hôm nay đâu còn là "thời gian đầu" nữa! Bọn chim đã về ở nhà ta hơn mười ngày rồi kia mà!"Ý nghĩ đó giúp Tùng thêm can đảm. Và sau khi len lét dòm quanh, nó lén lút mở lồng cho hai con vàng anh bay ra.Thoạt đầu thấy cửa lồng mở toác, hai con vàng anh có vẻ không tin vào mắt mình. Chúng không hiểu tại sao hồi sáng đã được ra ngoài rong chơi thoả thích rồi bây giờ lại được thưởng thêm một "suất đặc biệt" nữa.Nhưng đôi chim không buồn nghĩ ngợi nhiều. Sau một thoáng ngỡ ngàng chúng rủ nhau con trước con sau tiến về phía cửa lồng đập cánh bay vù ra.

Đúng lúc đó, dì Khuê đi ngang.

- Ôi, sao cháu thả chim ra thế? – Thấy hai con chim xẹt về phía cây ngọc lan, dì hốt hoảng kêu.Tùng chưa kịp đáp thì nhỏ Hạnh nghe động thò đầu ra:

- Chết em nhé! Dám tự tiện thả chim!

Tùng phân trần:

- Em cho chúng "thư giãn" một tí thôi mà!

Dì Khuê nhíu mày:

- Nhưng ba cháu bảo mỗi ngày chỉ được thả chim một lần thôi!

- Đó là ba nói "thời gian đầu"! – Tùng hùng hồn giải thích – "Thời gian đầu" hai con vàng anh này chưa quen lồng nên ba không dám cho chúng ra ngoài nhiều! Nhưng bây giờ đã là … "thời gian sau" rồi!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi:

- Chống chế hay lắm! Để xem hai con chim có trở vào lồng không thì biết! Chúng mà bay luôn thì em chỉ có khóc!

- Chị đừng có nói xui! – Tùng cau mặt cự nự.

Nhỏ Hạnh chưa kịp phân bua thì hai con vàng anh đã thanh minh giùm cho nó. Vèo một cái, hai con chim đã bám vắt vẻo chỗ cửa lồng. Tùng toét miệng cười, quên ngay sự trách móc của mình vừa rồi:

- Chị thấy chưa! Em biết chắc là chúng sẽ không bay luôn mà lại!

Vừa nói, Tùng vừa nhanh tay đóng cửa lồng, đề phòng bất trắc. Dì Khuê áp tay lên ngực:

- Hú vía! Thế mà dì cứ lo lo!

Nãy giờ Tùng còn lo hơn dì nhiều. Nhưng thấy bọn chim đã chui trở vào lồng, mặt nó liền vênh vênh:

- Dì yếu bóng vía thật! Cháu thì cháu chả lo tẹo nào cả!Cú mạo hiểm thành công càng nung nấu quyết tâm của Tùng. Chiều hôm sau, nó hăm hở rủ tụi Nghị, Đạt và Cúc Phương tới chơi nhà.

- Ổi nhà bạn có trái rồi hả? – Cúc Phương hỏi.

- Có rồi! Nhưng trái đang còn non, chưa ăn được đâu!

Nghị liếm môi:

- Vậy chắc mày rủ tụi tao tới uống đá chanh?

Tùng lắc đầu:

- Chanh cũng thế! Trái nhiều lắm nhưng phải đợi thêm một thời gian nữa!

Nghị tròn mắt:

- Thế khu vườn của mày có gì hay mà hôm nay mày hào hứng thế?

- Có chim! – Tùng ưỡn ngực – Dạo này chim thường về đậu trong vườn nhà tao!

Đạt cà khịa:

- Lại "con chim không biết hót" hôm nọ chứ gì?

- Bậy! – Tùng đỏ mặt – Con chim hôm nọ thì nói làm gì! Đây là một đôi chim khác, chim vàng anh! Ngày nào chúng cũng bay tới vườn nhà tao!

Nghe tới chim vàng anh, mặt mày bọn trẻ háo hức hẳn. Nhỏ Cúc Phương xuýt xoa:

- Ôi, chim vàng anh hót hay lắm đấy!

Tùng phổng mũi:

- Còn phải nói!

Nghị cũng hùa theo:

- Lại đẹp nữa!

Tùng càng nở mày nở mặt:

- Hẳn nhiên rồi! Chim vàng anh đẹp nhất trong các loại chim!

Đạt "xì" một tiếng:

- Chưa chắc! Chim công chim trĩ đẹp hơn nhiều!

Biết mình ba hoa hơi có phần quá trớn, Tùng tặc tặc lưỡi:

- Chim công chim trĩ cũng đẹp! Nói chung mỗi con đẹp mỗi kiểu!

- Nhưng chim công không biết hót! – Nhỏ Cúc Phương đột ngột lên tiếng bênh Tùng.

Đạt tức điên:

- Nhưng chim công biết múa! Còn chim vàng anh không biết múa!

Cúc Phương không chịu thua:

- Nhưng nó biết hót!

- Nhưng nó không biết múa! – Đạt sùi bọt mép.

Tùng ngứa miệng:

- Chim vàng anh không biết múa nhưng nó biết bay về vườn nhà tao hót cho tao và tụi mày nghe!

Nghị cười:

- Ừ, phải rồi! Đó mới là điều quan trọng!

Nghị quả sáng suốt. Đó mới thực là điều quan trọng và chính vì điều quan trọng đó thằng Tùng mới khẩn khoản mời tụi nó đến nhà chơi. Chứ chim vàng anh giỏi hót chim công giỏi múa, ai mà chẳng biết!Tất nhiên nhỏ Cúc Phương và thằng Đạt hay cãi cũng nhận ngay ra sự sáng suốt của Nghị. Tụi nó không đôi co nữa, mà quay nhìn Tùng, vui vẻ hẹn:

- Chiều nay ba giờ hén!

Chương 7

Ba giờ tụi Nghị, Đạt, Cúc Phương lò dò tới, không thấy Tùng đâu. Người ra mở cửa là dì Khuê.

- Tùng dặn các cháu có đến thì ra sau vườn chơi, Tùng sẽ về ngay bây giờ! – Dì Khuê mỉm cười nói.

- Bạn Tùng đi đâu vậy dì? – Nhỏ Cúc Phương thắc mắc.

Dì Khuê đáp lấp lửng:

- Tùng chạy đâu qua nhà bên cạnh!

Đạt nói nhỏ vào tai Nghị:

- Thằng Tùng lỡ phịa chuyện về bọn chim nên nó đi trốn tụi mình!

Nghị định lên tiếng bênh Tùng nhưng vì chưa tận mắt thấy đôi chim bay tới nên nó chẳng biết dựa vào đâu để phản bác, đành ậm ừ:

- Nó đã dặn thế thì cứ ra sau vườn đợi!

Khu vườn nhà Tùng dạo này tươi tốt thấy rõ, lại thêm mấy chậu hoa lài, một bụi ngâu và giàn thiên lí tuy thân còn mảnh nhưng đã bắt đầu trổ hoa vàng lốm đốm trông rất dịu mắt.Nhỏ Cúc Phương nhìn lũ ong bướm đang chập chờn thoắt bay thoắt đậu trên những bông hoa, miệng không ngớt hít hà:

- Khu vườn đẹp quá! Cứ tưởng như mình đang sống ở thôn quê!

Đạt trề môi:

- Chả giống thôn quê tí nào! Thôn quê là phải có chim!

Nhỏ Cúc Phương lườm Đạt:

- Bạn Tùng chẳng nói rồi là gì! Lát nữa chim sẽ bay tới! Nhưng bạn phải không được nói bô bô cơ!

- Được rồi! Muốn không bô bô thì không bô bô! Để xem chim có bay tới không cho biết!

Nói xong, Đạt giận dỗi đứng lui qua một bên, hai tay chắp sau lưng ra cái điều ta đây là thằng bù nhìn rơm chính hiệu. Thằng bù nhìn rơm tuy không hó hé tiếng nào nhưng vẫn ngửa mặt nhìn trời và nở từng khúc ruột khi đợi cả buổi vẫn chẳng thấy con chim nào bén mảng. Cuối cùng, không nhịn nổi, bù nhìn rơm khoái trá buột miệng:

- Thấy chưa! Dẫu không bô bô …

Nhưng Đạt nói chưa dứt câu, Nghị đã đưa ngón tay lên miệng suỵt khẽ:

- Im nào!

Đạt vừa chớp mắt đã thấy đôi chim cánh đen ức vàng sà xuống đậu trên cành ngọc lan. Đôi chim vừa đáp xuống đã đảo cặp mắt đen láy nghiêng ngó tứ phía. Nghị thì thầm:

- Đây chắc là đôi chim Tùng nói!

Nhỏ Cúc Phương cũng thì thầm đáp lại:

- Ừ, nếu đúng vậy thì đây là chim vàng anh!

- Chưa chắc! – Đạt xì qua kẽ răng – Nếu là chim vàng anh thì chúng phải biết hót!

- Ai bảo mày chúng không biết hót?

Tiếng Tùng đột ngột vang lên sau lưng khiến cả ba quay lại. Nhỏ Cúc Phương hoan hỉ:

- Đôi chim thường bay đến vườn nhà Tùng là đôi chim này đây hở?

- Ừ!

- Thế chúng sẽ hót cho tụi mình nghe chứ?

Tùng tươi tỉnh:

- Hẳn nhiên rồi! Chim vàng anh là chúa hót mà lại!Như để chứng minh chủ mình không nói ngoa, Tùng vừa dứt lời, hai con vàng anh bỗng ngửa cổ hót vang.Mới tập tành làm "ca sĩ", đôi chim chỉ hót những tràng ngắn nhưng giọng chúng vô cùng âm vang và lảnh lót. Tiếng chim hót làm khuôn mặt bọn trẻ sáng bừng. Ngay cả thằng Đạt ưa khích bác cũng hớn hở reo ầm:

- Ôi, chúng hót kìa!

Tùng sướng rơn trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tỉnh:

- Thì chúng hót chứ sao! Ngày nào mà chúng chả về đây hót!

Lần này mắt thấy tai nghe đàng hoàng nên Đạt chẳng buồn để ý đến giọng điệu huênh hoang của bạn, cứ một mực xuýt xoa:

- Chim vàng anh hót hay ghê! Thế mà tao cứ tưởng mày dóc tổ!

Nhỏ Cúc Phương mỉm cười liếc Đạt:

- Thế bây giờ Đạt đã thấy giống thôn quê chưa?

Đạt cười toe:

- Thấy rồi! Giống y chang!

Nghị cất giọng cảm khái:

- Mắt xem hoa nở tai nghe chim hót, người cứ thấy lâng lâng!

Nghe Nghị ăn nói như một ông cụ non, giọng lưỡi giống hệt ba mình, Tùng tức cười quá xá nhưng không dám trêu. Chỉ nhỏ Cúc Phương là nháy mắt:

- Nghị làm thơ đấy hả?

Nghị chưa kịp trả lời thì Đạt vọt miệng:

- Mai mốt, ổi và chanh tới kì ăn được, thơ thằng Nghị còn hay hơn nữa!

Nghị bĩu môi:

- Tao chứ đâu phải mày!

Đạt ngoác miệng nhưng chưa kịp hó hé đã vội im bặt. Hai con vàng anh lại cất tiếng líu lo khiến cả bọn nghệt mặt dỏng tai nghe. Lần này hót xong, đôi chim chuyền qua cây tường vi, ngó dáo dác rồi nhảy lên nhánh ổi chỗ vẫn treo chiếc lồng. Tùng thót bụng "Tìm không thấy chiếc lồng, chả hiểu bọn chim sẽ làm gì?" Sau khi lẻn qua nhà bác Đức hàng xóm tháo cửa lồng cho đôi chim bay về, Tùng đã lén giấu chiếc lồng dưới gầm bàn. Kế hoạch của nó bữa nay xem như thành công mĩ mãn: Nghị, nhỏ Cúc Phương, cả thằng Đạt ranh ma kia đều bị nó loè đến trố cả mắt ra. Đứa nào cũng tưởng đôi chim vàng anh này từ nơi khác bay đến ca hát thật.Nhưng chưa tận hưởng nỗi khoái trá được bao lăm, Tùng đã bắt đầu chột dạ. Không tìm thấy chỗ cư ngụ quen thuộc, biết đâu bọn chim này chẳng cuống quýt bay đi mất! Nhưng mặc dù bụng lo ngay ngáy, Tùng vẫn không dám vào nhà xách chiếc lồng ra treo lên nhánh ổi. Làm vậy khác nào tự mình vạch trần âm mưu của mình cho tụi bạn có cớ chế nhạo! Thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương còn đỡ, chứ thằng Đạt mà vớ phải "sự kiện giật gân" này, cái miệng nó sẽ oang oang khắp nơi khắp chốn suốt cả năm chưa chán!

Tùng thấp thỏm nhìn đôi chim đang ngọ ngoạy láo liên trên cành ổi, bụng rối như tơ. Mãi một lúc nó mới nghĩ ra kế thoát hiểm. Nó nhìn tụi bạn, hắng giọng:

- Thôi, hôm nay chơi thế đủ rồi!

Chưa gì đã thấy chủ nhà cất giọng tiễn khách, nhỏ Cúc Phương ngơ ngác:

- Mới nghe chim hót có một chút xíu mà!

- Ừ, mỗi bữa chúng chỉ hót có chừng đó thôi!

Đạt hừ mũi:

- Xạo đi mày! Chim vàng anh gì lại hót có một tí tẹo vậy!

- Hai con chim này vậy đó! – Tùng chép miệng – Hình như chúng mới tập hót hay sao ấy!

- Tao không tin!

Nói xong, Đạt lại đứng lì ra, nghếch mặt dòm lên cây. Tùng mặt nhăn mày nhó chưa biết làm sao để tống khứ thằng bạn ương bướng này thì hai con vàng anh đã không đủ kiên nhẫn, chúng rủ nhau vỗ cánh bay vù lên cao, thoáng mắt đã mất hút sau mái nhà.

- Ôi thôi, chúng bay mất rồi!

Tiếng than ai oán của Tùng khiến Nghị ngạc nhiên:

- Thì ngày mai chúng quay lại chứ có gì mày phải lo lắng thế?

Tùng rên rỉ:

- Biết chúng có quay lại nữa không!

Nhỏ Cúc Phương tròn mắt:

- Bạn bảo ngày nào chúng cũng đến đây kia mà?

Tùng buồn nẫu ruột nhưng lại không tiện nói thật. Nó lấp lửng một cách khổ sở:

- Nhưng lần này thì khác!

- Khác sao?

- Lần này có thể chúng không về nữa!

- Sao lạ thế?

- Ừ! – Tùng nói đại – Hôm nay các bạn làm chúng sợ!

Nghị áy náy:

- Tụi tao có làm gì đâu?

Tùng không trả lời. Nó cũng chẳng biết trả lời như thế nào, đành thất thểu quay vào nhà. Thấy chủ nhân mới hồi trưa còn nằng nặc mời khách

đến chơi bây giờ bỗng dưng thay đổi thái độ, lại còn lên giọng quở trách, ba vị khách quý không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, đành ngớ ra nhìn nhau và lục tục kẻ trước người sau kéo ra cửa.

- Chết cháu rồi nhé! – Tụi bạn vừa ra về, dì Khuê lại gần Tùng, gí tay lên trán nó – Làm sổng mất bọn chim, tối nay ăn nói thế nào với ba mẹ đây!

- Cháu … cháu …

- "Cháu cháu" gì! Dì đã cản rồi, ai bảo cháu vẫn nhất định không nghe!

Miệng Tùng méo xệch:

- Làm sao cháu biết được bọn chim sẽ bay đi kia chứ? Cháu chỉ định đùa chơi với các bạn một tí thôi mà!

Bộ tịch thiểu não của Tùng khiến dì Khuê động lòng. Dì hạ giọng:

- Thôi, chẳng việc gì phải cuống lên như thế! Cháu đem chiếc lồng treo lại chỗ cũ đi! Rồi dì sẽ tìm cách nói với ba cháu cho!

- Dì sẽ nói sao? – Tùng vẫn chưa yên tâm.

- Dì sẽ bảo dì mở cửa lồng để cho quả chuối vào. Và khi dì rụt tay ra, chưa kịp đóng cửa thì bọn chim vụt ra theo!

- Ừ, hay đấy! – Giọng Tùng khấp khởi – Như vậy thì chỉ do vô ý thôi! Mà vô ý thì chả ai bắt tội!

Tùng chỉ nói đúng một nửa. Ba không bắt tội dì Khuê. Nhưng nghe dì thuật lại diễn biến sự việc, ba hấp háy mắt:

- Dì sơ sẩy làm hai con chim bay ra khỏi lồng là chuyện có thể tin được! Nhưng sau đó hai con chim không chịu trở vào lồng, điều đó nghe mới khó hiểu làm sao!

Ba vừa nói vừa cười, giọng điệu cũng không ra vẻ chất vấn nhưng đủ làm Tùng và dì Khuê giật thon thót. Dì Khuê ngước mắt lên trần nhà, giọng thật như đếm:

- Ừ, khó hiểu thật! Chả hiểu sao hôm nay chúng không chịu quay trở vào lồng!

- Chả có gì là khó hiểu! – Ba nói, nụ cười vẫn tươi tỉnh trên môi – Nếu chiếc lồng không còn treo ở chỗ cũ thì bọn chim có muốn quay trở vào cũng không tài nào vào được!

Câu nói của ba khiến Tùng nhảy nhổm, phải kềm mình lắm nó mới không bắn tung ra khỏi ghế. Còn dì Khuê thì đỏ bừng mặt:

- Ôi, làm sao …

- Dì đừng có mà tròn mắt ra! – Ba tặc tặc lưỡi – Tôi chả phải là Khổng Minh tái thế gì đâu! Chả là khi nãy tôi gặp bác Đực hàng xóm ở chỗ cầu thang. Bác hỏi hôm nay là ngày gì mà thằng Tùng nhà mình mua chim về phóng sinh như thế! Chỉ cần nghe thoáng qua là tôi đoán ra chuyện gì ngay. Dì đừng quên chính tôi là "tác giả" của sáng kiến "chim ở nơi khác bay đến" này chứ còn ai!

- Sáng kiến hay thật đấy! – Mẹ tủm tỉm – Ông bố nghĩ ra ông con thực hiện, kết quả là đôi chim bay mất!

- Chẳng bay mất đâu! – Ba lạc quan – Thế nào chúng cũng sẽ quay trở lại!

- Ôi, thật thế hở ba? – Nãy giờ im thít, đến lúc này Tùng mới bật reo khẽ.

- Sao lại không thật! Chim vàng anh rồi sẽ quay về với khu vườn!

Lời khẳng định của ba khiến Tùng cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Nó thấp thỏm đợi ngày đôi chim quay về.

Chương 8

Lũ chim vàng anh quay về thật. Nhưng khổ nỗi, chúng lại không quay về với khu vườn của Tùng. Một buổi sáng ngủ dậy, nghe chim hót véo von ngoài vườn, Tùng tung chăn chạy vù ra, miệng reo toáng:

- Chim vàng anh trở về! Đôi chim vàng anh trở về rồi, dì Khuê ơi!

Cả nhà tức tốc chạy ùa ra. Nhưng sau khi dòm dáo dác trên khắp các cành nhánh trong vườn, chả ai nhìn thấy đôi chim đâu.

- Về đâu mà về! – Nhỏ Hạnh dụi mắt nói.

Tùng liếm môi:

- Em nghe tiếng chim hót rõ ràng mà!

Dì Khuê chong mắt lên ngọn cây nghiêng ngó thêm một lúc rồi chép miệng:

- Dì cũng nghe! Nhưng chắc là chim ở đâu bay ngang nhà ta!

Nghe dì Khuê nói vậy, Tùng tin ngay. Ừ, chắc tiếng hót vừa rồi là của bọn chim nghịch ngợm nào bay ngang! Nhưng sao mình lại nghe rõ mồn một bên tai thế nhỉ?

Thắc mắc của Tùng được giải đáp ngay vào buổi chiều.Khoảng bốn giờ, Tùng đang lui cui tưới nước trên mái tôn thì lại nghe tiếng chim lảnh lót. Lần này Tùng biết chắc không phải là tiếng chim bay ngang. Trên trời lúc đó không hề thấp thoáng một bóng chim nào, vả lại tiếng hót vọng xuống từ trên cao không thể nào âm vang như thế!Nhưng điều quan trọng là Tùng nhận ra đó là tiếng hót của đôi chim vàng anh. Hồi sáng nửa thức nửa ngủ, Tùng còn mơ hồ chứ lúc này nó biết mình không thể nào nhầm được. Tùng nghe đôi chim của mình hót đã nhiều lần. Nó đã quen tai đến mức tiếng chẽo chẹt kia vừa vang lên là nó nhận ngay ra giọng hót của đôi chim thân thuộc. Nhưng sục mắt lên các tàng cây một lúc, Tùng vẫn không phát hiện bọn chim đậu chỗ nào. Trong lúc Tùng đang ngơ ngác dò tìm thì tiếng hót lại vang lên. Lần này Tùng nghe rõ tiếng chim vọng lên từ phía dưới. Lập tức Tùng quay đầu nhìn xuống và sửng sốt khi nhìn thấy Hưng sún đang đứng dưới sân tự đời nào, tay vung vẩy chiếc lồng trong đó hai con vàng anh đang tung tẩy nhảy nhót.

Trong một thoáng, Tùng nghe mặt mình tái đi:

- Ê, ăn cắp! Trả hai con chim cho tao!

Hưng sún cười khảy:- Đây đâu phải là chim của mày!

- Của tao!

- Đồ ăn cắp! – Tùng gầm lên.

- Xì! – Hưng sún trề môi – Tao chưa hề bước chân vô nhà mày, vậy mà dám kêu tao ăn cắp!

Biết mình đuối lí nhưng nỗi tức uất khiến mắt Tùng mờ đi:

- Ăn cắp là ăn cắp! Không lẻn vào nhà vẫn là ăn cắp!

- Lêu lêu! – Hưng sún quệt tay vào má – Nói ngang như cua mà cũng nói. Hai con chim này tao mua đàng hoàng!

- Mua cái mốc xì! – Tùng tức muốn xịt khói lỗ tai – Hai con chim này là của tao, nhìn là biết ngay!

Hưng sún có vẻ muốn chọc cho Tùng ói máu chơi. Nó nghếch mắt:

- Thế hai con chim của mày có dấu hiệu đặc biệt gì nào?

- Dấu hiệu đặc biệt hả?

Câu hỏi bất thần làm Tùng ngớ ra. Nó chẳng biết hai con chim của mình có dấu hiệu gì gọi là đặc biệt. Mãi một lúc, nó mới ấp úng:

- Hai con chim của tao cánh màu đen, còn đầu và bụng màu vàng! Hệt như … hai con chim trong lồng mày vậy!

- Hê hê! Rất tiếc đó không phải là những dấu hiệu đặc biệt! – Mặt Hưng sún nhơn nhơn – Hai con chim tao mua cũng cánh màu đen, đầu và bụng cùng màu vàng! Chim vàng anh con nào mà chả vậy!

Tới đây thì Tùng không buồn nói lí lẽ nữa. Nó nghiến răng:

- Mày có trả hai con chim lại cho tao không thì bảo! – Tao không trả đấy! Mày làm gì tao nào?

Mắt Tùng loé lên:

- Như vậy là mày thừa nhận mày đánh cắp hai con chim này của tao rồi đấy nhé!

Hưng sún chun mũi:

- Đừng phịa chuyện! Tao thừa nhận hồi nào?

Tùng hắng giọng:

- Vừa rồi chính miệng mày bảo mày không trả lại hai con chim để xem tao có dám làm gì mày không! Nếu không phải mày đánh cắp hai con chim này của tao thì mày đâu có nói thế, đúng không?

Tùng làm Hưng sún ngẩn tò te. Nó không ngờ đối phương bắt bẻ độc địa như thế, đành nhe răng cười trừ:

- Thì đây đúng là hai con chim của mày! Chúng bay lạc xuống sân nhà tao, thế là tao … tóm lấy! Như vậy đâu thể gọi là ăn cắp!

Tùng nhún vai:

- Nếu nhặt được của người khác mà không trả cũng là ăn cắp tuốt!

Hưng sún chớp chớp mắt, vẻ nghĩ ngợi. Nó chả muốn bị gọi là thằng ăn cắp tí nào. Nhưng nếu trả lại hai con vàng anh đẹp mã lại hót hay này thì tiếc quá!

Đăm chiêu một hồi, Hưng sún nghĩ ra được một mẹo. Nó ngó Tùng:

- Muốn tao trả hai con chim này lại cho mày cũng được, nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì? – Tùng thấp thỏm.- Mày phải triệt phá khu vườn!

Hưng sún hạ một câu khiến Tùng chết điếng:

- Chuyện đó không thể được! Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi kia mà!

Chỉ đợi có vậy, Hưng sún cười toe:

- Nếu vậy thì tao tạm giữ hai con chim này! Khi nào mày phá bỏ khu vườn thì tao sẽ trả lại!

Biết thằng lỏi ranh ma này cố tình bắt bí mình nhưng Tùng chẳng nghĩ ra cách nào đối phó.Đang loay hoay, sực nhớ lại "câu chuyện khoa học" dở dang bữa trước, Tùng bèn chớp chớp mắt:

- À quên, thắc mắc của mày hôm nọ, tao đã tìm ra lời giải trong sách rồi đấy!

Tùng chuyển đề tài đột ngột làm Hưng sún giương mắt ếch: – Thắc mắc gì?

- Thì câu chuyện về cây xanh đó! – Tùng cố tỏ vẻ điềm nhiên – Mày chẳng hỏi tao trước khi có cây xanh con người ta thở bằng gì là gì!

- À, tao nhớ rồi! – Hưng sún gục gặc đầu, rồi nó tròn mắt tò mò – Thế trong sách người ta bảo thế nào?

- Người ta bảo lúc đó con người chả thở bằng gì cả! Bởi vì trên mặt đất cây cối có trước còn loài người có sau!

Tùng đinh ninh Hưng sún sẽ tìm cớ để phản bác. Không ngờ Hưng sún gật gù:

- Tao hiểu rồi! Có nghĩa là loài người chỉ xuất hiện khi trái đất đã có sẵn ôxy từ trước!

Sự mau mắn của Hưng sún khiến Tùng mát lòng mát dạ quá chừng. Nó hào hứng:

- Mày thông minh ghê! Tao mới nói chút xíu mày đã suy ra đủ thứ rồi!

Hưng sún có vẻ bất ngờ trước sự khen tặng hào phóng của đối phương. Nó cười sung sướng:

- Thông minh gì đâu! Tao chỉ đoán mò vậy thôi!

Tùng vui vẻ:

- Thế bây giờ mày đã tin là tao không xạo chưa?

- Tin! – Đang phổng mũi, Hưng sún đáp lại cũng bằng một giọng vui vẻ không kém.

Tùng sốt sắng đi bước thứ hai:

- Thế bây giờ mày đã tin sự ích lợi của cây xanh chưa?

Bước đi lật đật của Tùng khiến Hưng sún cảnh giác hỏi lại:

- Ý mày muốn nói đến ích lợi của khu vườn này ấy ư?

Bị Hưng sún hỏi trúng tim đen, Tùng đỏ mặt nói luôn:

- Thì thế! Tao chẳng đã nói với mày hôm trước rồi là gì! Khu vườn này suốt ngày cung cấp ôxy, nhà tao và nhà mày tha hồ hít thở! Lại chẳng phải tốn tiền như trong bệnh viện!

Rồi nhìn vẻ mặt đang ngây ra của Hưng sún, Tùng nhíu mày cố nhớ những công dụng khác của cây xanh:

- Chị tao … à không, trong sách người ta còn nói nhiều chuyện nữa!

- Người ta nói sao? – Hưng sún lộ vẻ quan tâm – Thế ngoài ôxy, khu vườn của mày còn toả ra gì nữa?

- Không! Lần này đó không toả ra nữa! Mà nó hút vào!

- Hút vào?

- Ừ, nó hút bụi giùm mình! Có bao nhiêu bụi, nó hút hết!

Hưng sún bán tín bán nghi:

- Lại phịa đi! Mày làm như cây xanh là máy hút bụi không bằng!

- Mày chả biết gì cả! – Tùng nghiêm giọng – Cây cối là những máy hút bụi tự nhiên! Đa số lá cây đều có lông nhám và những nếp nhăn, vì vậy chúng giữ được bụi. Đó là chưa kể có những loại lá tiết ra chất nhựa diệt vi trùng. Vi trùng bay nhan nhản trong không khí đều bị nó diệt hết!

Hưng sún nghe Tùng "thuyết" một hồi đã có vẻ bùi tai. Tuy vậy nó vẫn chưa thực tin hẳn:

- Đâu! Mày đem cuốn sách đó ra cho tao xem thử nào!

Yêu cầu của Hưng sún làm Tùng giật thót. Nó chỉ nghe chị Hạnh nói, rồi ra oai giảng giải lại cho Hưng sún. Bây giờ Hưng sún cắc cớ bắt nó phải "nói có sách mach có chứng" nó biết lấy sách ở đâu mà trưng ra. Thấy Tùng nghệt mặt lâu lắc, Hưng sún càng nghi dữ:

- Sao? Không có cuốn sách đó phải không?

- Có, có! – Tùng ấp úng.

- Xạo đi! – Hưng sún cười hê hê – Có sao mày không chịu vào đem ra mà cứ đứng trơ như cột nhà thế?

Tùng sầm mặt, ra vẻ ta đây bị chạm tự ái ghê gớm:

- Tao không phải là đứa ưa bịa chuyện, vì vậy chẳng việc gì tao phải đem sách ra chứng minh!

Hưng sún nhún vai:

- Nếu không thấy cuốn sách thì tao cóc tin! Tuyên bố chắc nịch của Hưng sún làm Tùng tức muốn nổ đom đóm mắt. Tốn bao nhiêu nước bọt, để "dạy cho đối phương một bài học" về cây cối với bụi bặm, không khí và môi trường thế là công cốc!

Đang tuyệt vọng, mắt Tùng bỗng loé lên:

- Hùm, mày cần quái gì phải tận mắt trông thấy cuốn sách! Muốn biết tao có xạo hay không, mày cứ lên lớp hỏi thầy giáo mày thì biết!

Nghe Tùng thách đố, Hùng sún hăng hái gật đầu ngay:

- Được rồi, tao sẽ hỏi!

Hưng sún quên khuấy rằng nếu thằng Tùng tự ái thực sự thì chẳng việc gì nó lại mở miệng xui đối phương đi hỏi thầy cô!Nói xong một câu, Hưng sún bỏ vào nhà. Nhưng nó vừa dợm bước, Tùng đã gọi giật:

- Gượm đã!

- Gì nữa? – Hưng sún ngước lên.

Tùng ngập ngừng chỉ tay vào chiếc lồng trên tay Hưng sún:

- Còn hai con chim kia …

Hưng sún cúi nhìn chiếc lồng:

- Hai con chim này cứ để đây! Đợi tao hỏi thầy tao, khi nào thầy tao bảo mày nói đúng, lúc đó tao sẽ trả lại!

Tùng bật một ngón tay lên:

- "Quân tử nhất ngôn" đấy nhé!

Hưng sún không quen "xổ nho". Nó hừ mũi, dân dã:

- Đứa nào nói láo làm con!

Khi nói như vậy, dĩ nhiên Hưng sún chả dại gì chịu làm con. Vì vậy chiều hôm sau, mới hai giờ nó đã đứng dưới sân chõ miệng lên mái tôn, kêu ỏm:

- Tùng ơi, Tùng!

Tùng chạy vù ra:

- Gì thế?

Vừa thấy Tùng ló mặt ra khỏi mái tôn, Hưng sún bặm môi giơ cao cây cù móc treo lủng lẳng chiếc lồng chim lên khỏi đầu:

- Trả mày nè!

Tùng nhoài người đón lấy chiếc lồng, ngạc nhiên:

- Bộ mày hỏi thầy mày rồi hả?

- Ừ, sáng nay vừa vô lớp là tao hỏi ngay! Thầy tao bảo những điều mày nói đều là thật! – Rồi nó chớp mắt nói thêm – Thầy tao còn bảo cây xanh chính là "vệ sĩ của loài người". Nếu không nhờ cây xanh bảo vệ cả khối người sẽ bị bầu không khí ô nhiễm làm cho viêm mũi, mù mắt hoặc ung thư phổi. Thầy tao còn nói nhiều nữa nhưng tao không nhớ hết!

Tùng liếm môi:

- Thế thầy mày có bảo không nên chặt cây phá rừng bừa bãi không?

- Có! – Hưng sún gật đầu – Thầy tao bảo như vậy là phá hoại môi trường, là tội ác!

Tùng nín thở dò lần tới:

- Thế thầy mày có bảo không nên phá bỏ … những khu vườn trong thành phố không?

- Thầy tao không nói gì về chuyện đó! – Hưng sún thật thà đáp – Thầy tao chỉ bảo nên trồng thật nhiều cây xanh …

Đang hăm hở, sực phát hiện ra "ý đồ đen tối" của đối phương, Hưng sún lập tức ngưng bặt. Nó huơ huơ cây cù móc:

- Bắt hai con chim lẹ đi, rồi trả chiếc lồng lại cho tao!

Tùng cười hì hì:

- Làm gì vội thế!Rồi lờ tịt sự nôn nóng của Hưng sún, nó khăng khăng quay trở lại đề tài đang nói dở:

- Thầy mày đã nói vậy chả lẽ mày vẫn cứ tiếp tục gây gổ với khu vườn nhà tao!

Hết đường tránh né, Hưng sún đắn đo một thoáng rồi đành ngập ngừng thú thật:

- Thật ra tao cũng chả buồn để ý đến khu vườn của nhà mày làm gì! Chỉ tại vì mẹ tao không muốn có một khu vườn trên đầu mình thôi!

- Sao thế?- Tùng hồi hộp hỏi, nó cảm thấy những tiết lộ của Hưng sún cực kì quan trọng.

Hưng sún thở dài:

- Mẹ tao bảo không ai trồng cây trên mái nhà như thế cả! Mẹ tao sợ sẽ có ngày nó sập xuống đầu mình!

- Thì ra vậy! – Tùng thở phào – Tưởng gì! Đấy là tại mẹ mày quá lo thôi!

- Không phải chỉ mẹ tao! Cả tao cũng lo! – Hưng sún cắn môi.

Đến đây thì Tùng đã biết tại sao trước nay mẹ con thằng Hưng sún vẫn ác cảm với khu vườn của mình. Hoá ra chẳng phải do mất giấc ngủ trưa, do nước chảy hay do lá rụng gì sất! Chỉ là sợ khu vườn sập xuống thôi!

- Mày yên tâm đi! – Tùng nhẹ nhõm nói – Mái tôn nhà tao chắc lắm! Những thanh đà ngang to như cẳng voi ấy. Chỉ có trời sập thì khu vườn mới sập theo thôi!

Vừa nói Tùng vừa thả hai con vàng anh vào lồng và phấn khởi treo lên cành ổi. Đến khi nó ngoảnh xuống thì Hưng sún đã bỏ vào nhà mất tiêu. Chả rõ nó có tin lời mình không nhỉ? Tùng tự hỏi và định hôm nào sẽ chỉ cho Hưng sún tận mắt xem những thanh đỡ để cho nó và mẹ nó bớt lo.

Chương 9

Hưng sún bảo là thật bụng nó chẳng buồn để ý đến khu vườn của thằng Tùng làm gì. Vậy mà không hiểu sao sau khi tuyên bố câu đó mới mấy ngày, nó đã chạy ra sân dòm lên, gọi giật:

- Tùng ơi, Tùng!

- Gì?

Tùng mỉm cười hỏi vọng xuống, gần đây nó đã thôi khó chịu với thằng sún răng ở tầng trệt này.

- Khu vườn của mày ấy mà!

- Khu vườn của tao sao?

Hưng sún ấp úng:

- Mày trồng những cây gì trên đó vậy?

Đoán thằng này sợ, Tùng trấn an:

- Mày đừng lo! Nhà tao chỉ trồng những cây nhỏ nhỏ không hà! Chỉ có cây tre là lớn thôi. Nhưng chỉ có mỗi một cây, lại trồng trong chậu. Nó không sập xuống đâu!

Hưng sún đỏ mặt:

- Tao đâu có sợ sập! Tao chỉ hỏi cho biết thôi!

Rồi nó khụt khịt mũi hỏi tiếp:

- Thế cây tre nhà mày có đẹp không?

- Ồ, tuyệt! Những cành lá rì rào suốt ngày trong gió! – Như được gãi trúng chỗ ngứa, Tùng phổng mũi làm thơ – Có cả chim về nhảy nhót tung tăng nữa.

Hưng sún nheo mắt:

- Chim vàng anh ấy hở?

- Chim nuôi trong lồng thì nói làm gì! Tao nói là nói chim khác cơ!

- Như chim gì chẳng hạn?

- Tao không biết tên! – Tùng bối rối – Chúng là chim sẻ hay chim én gì đấy!

Hưng sún làm thinh một lúc rồi khẽ hắng giọng:

- Thế ngoài cây tre, khu vườn của mày còn có cây gì nữa?

- Ôi, nhiều lắm! – Đang cao hứng, Tùng quên béng sự lo ngại của đối phương, cứ thao thao liệt kê – Cây ổi nè, cây chanh nè, cây ngọc lan này …

Hưng sún cắt ngang:

- Thế cây chanh nhà mày có trái không?

- Vô số! Bây giờ trái đã lớn bằng ngón chân cái, sắp ăn được rồi!

- Ổi cũng thế hở?

- Ừ, ổi cũng thế! Chừng mười hôm nữa tao sẽ đãi mày!

- Còn cây ngọc lan?

- Cây ngọc lan sao?

- Nó đã ra hoa chưa?

- Nhiều lắm! Thế mày không nghe hương thơm của nó bay xuống dưới sao?

Hưng sún chun mũi hít hít:

- Tao có nghe thoang thoảng!

Tùng tít mắt:

- Chính là hương thơm của nó đấy!

Hưng sún liếm môi:

- Thế hoa ngọc lan trông như thế nào?

- Tất nhiên là rất xinh!

- Nó màu gì?

- À, màu trắng. Nhưng cánh hoa của nó trắng muốt, thon thon …

Đang mô tả một cách hăm hở, ngoảnh đầu liếc xuống, Tùng không thấy Hưng sún đâu cả.

- Hưng sún! – Tùng cụt hứng, gân cổ gọi.

Nhưng Hưng sún vẫn bặt tăm. Chắc mẹ nó sai nó đi đâu rồi! Tùng tặc lưỡi nghĩ và tiếp tục cúi mình lom khom tỉa lá.

- Này, thế …

Tiếng Hưng sún lại thình lình vang lên khiến Tùng nhướn cổ dòm xuống:

- Vừa rồi mày chạy đi đâu thế?

- Ờ, ờ, tao phải chạy vào nhà có chút việc!

Hưng sún đáp với vẻ bối rối. Rồi không để cho Tùng kịp chất vấn thêm, nó vọt miệng hỏi ngay:

- Thế ngoài những cây mày vừa kể, khu vườn của mày còn cây gì nữa không?

Thấy đối phương hôm nay bỗng dưng quan tâm đặc biệt đến đám cây lá của mình, Tùng hứng khởi vô cùng. Nó vung tay:

- Còn nhiều lắm! Còn các loại hoa!

- Hoa gì thế?

Tùng bấm ngón tay:

- Hoa sứ nè, hoa giấy nè, hoa dâm bụt nè, hoa chuỗi ngọc nè, hoa tường vi nè …

- Thế hoa tường vi trông đẹp không?

- Tuyệt cú mèo!

Lần này không đợi Hưng sún hỏi tiếp "tuyệt cú mèo như thế nào?", Tùng sốt sắng miêu tả ngay:

- Hoa tường vi tím tím hồng hồng, kết thành từng chùm như san hô, nom mịn màng không thể tả!

Hưng sún không biết Tùng "đạo văn" của nhỏ Hạnh. Nó chép miệng thán phục:

- Mày tả hoa hay ghê!

Được khen ngợi, Tùng càng say sưa:

- Còn hoa chuỗi ngọc cũng tím, nhưng tím sẫm. Suốt ngày ong bướm rủ nhau tìm mật bay lượn dập dìu. Khi hoa tàn, nhị nở thành trái. Trái màu xanh, khi chín biến thành màu vàng, kết thành từng chuỗi nên gọi là chuỗi ngọc!

Hưng sún vểnh tai nghe. Nghe một hồi khoái chí, nó lại … chạy tọt vô nhà.

Tùng phát hiện, lại ngoác miệng kêu:

- Hưng sún ơi Hưng sún! Mày chạy đâu rồi?

Cũng như khi nãy, lần này biến một lát, Hưng sún lại chạy ra.

Tùng nhăn mặt trách:

- Mày biết lịch sự là gì không?

- Không! Là gì?

- Là khi trò chuyện không được bỏ đi nửa chừng.

Hưng sún cười khoả lấp:

- Tao … mắc tiểu quá!

Câu trả lời của Hưng sún nghe càng mất lịch sự hơn nữa. Nhưng Tùng không để ý. Hễ Hưng sún chịu ló mặt ra dỏng tai nghe nó "làm thơ" là nó khoái rồi.

- Để tao tả tiếp cho mày nghe vẻ đẹp của hoa giấy! – Tùng hăng hái.

Nào ngờ lần này Hưng sún lắc đầu:

- Khỏi! Tưởng gì chứ hoa giấy tao thấy hoài!

Bị mất hứng, Tùng gượng gạo:

- Thế mày muốn nghe tao tả hoa gì? Hoa thiên lí nhé?

- Ừ, mày tả hoa thiên lí đi!

Chỉ đợi có vậy, Tùng huơ tay múa chân làm một tràng lép bép như pháo chuột.

Cứ vậy đứa hỏi đứa đáp gần suốt buổi. Bất ngờ trước sự chú ý đột ngột của đối phương với khu vườn, Tùng khoái chí tả hết cây này đến cây khác, hết trái tới hoa, hết ong tới bướm, miệng thao thao đến sùi bọt mép.

Còn Hưng sún đứng dưới há hốc miệng ra nghe, mặt mày đầy vẻ kính cẩn. Thỉnh thoảng liếc mắt xuống sân, thấy Hưng sún đứng nghển cổ cò mê mẩn nghe mình "diễn thuyết", Tùng càng hăng máu nói vung tán tàn.

Nhưng rồi thấy Hưng sún cứ chốc chốc lại bỏ chạy vào nhà rồi lại chạy ra rồi lại chạy vào, Tùng bỗng đâm nghi. Nó chả rõ thằng sún răng này mắc chứng đi tiểu lia lịa thật hay là đang âm mưu chuyện gì.

Không kềm được thắc mắc, trong một lần Hưng sún xoẹt vào nhà như thế, Tùng hấp tấp phóng ra khỏi mái tôn và chạy xuống gian bếp của dì Khuê khom người nhìn xuyên qua khe cửa tò vò trổ chỗ hành lang.

Quả như Tùng nghi ngờ, Hưng sún chẳng đi tiêu đi tiểu gì sất. Nó đang đứng lom khom bên chiếc bàn và hí hoáy viết gì đó trên một mảnh giấy.

Bỏ xừ rồi! – Tùng kêu khổ thầm – Hoá ra nãy giờ mình đã mắc mưu nó. Nó làm bộ dò hỏi hết thứ này đến thứ khác cốt để ghi ra giấy! Chắc nó định đưa tờ giấy liệt kê các thứ cây cỏ này cho mẹ nó để mẹ nó nộp cho ông tổ trưởng tổ dân phố! Thôi, thế là khu vườn thân yêu của mình sắp bị tai hoạ tới nơi rồi! – Tùng than một câu thống thiết và loay hoay chưa biết phải đối phó như thế nào trước tình huống bất lợi này, thì đã thấy Hưng sún len lén nhét cây viết và tờ giấy vô túi áo rồi ba chân bốn cẳng phóng vù ra sân. Không thấy Tùng đứng ở chỗ cũ, Hưng sún nhướn cổ dòm dáo dác:

- Tùng ơi, Tùng!

Tùng mím môi bước ra, mặt vờ như chưa hay biết gì về quỷ kế thâm độc của đối phương:

- Tao ở đây nè!

Hưng sún nhe răng cười:

- Mày cũng mắc tiểu giống như tao hả?

Định phớt lờ mọi chuyện để âm thầm điều tra và ngăn cản hành động của đối phương nhưng câu hỏi của Hưng sún khiến đầu Tùng bất giác nóng phừng phừng. Nó quên bẵng ý định ban đầu, nhếch môi cười nhạt:

- Mắc tiểu cái khỉ mốc! Tao đâu có ngu!

Thấy đối phương đang tươi cười thoắt cái đã sa sầm mặt, Hưng sún ngơ ngác:

- Mày nói gì tao không hiểu!

- Thôi đi, dừng có mà vờ vịt! Tao không mắc lừa mày mãi đâu!

- Tao lừa mày hồi nào? – Hưng sún kêu lên đầy oan ức.

Thấy đối phương khăng khăng ta đây vô tội, Tùng càng nổi điên. Nó chẳng buồn úp mở nữa:

- Không lừa tao sao mày nói dóc là mày chạy vô nhà đi tiểu?

- Ờ, ờ …

Tùng nói huỵch toẹt, Hưng sún hết đường chối cãi, cứ "ờ, ờ" luôn miệng.

- Sao? Tao nói có đúng không? – Giọng Tùng vang lên đầy đắc thắng.

- Thì đúng! – Hưng sún bối rối – Nhưng cái đó không phải là đánh lừa! Tao chỉ muốn đùa chút thôi!

- Hừ, đùa! – Tùng cười khảy – Đùa mà tao nói gì mày đều ghi tất tần tật vào giấy!

Câu nói của Tùng làm Hưng sún giật thót. Nó không hiểu tại sao thằng này đứng ở bên trên lại biết vanh vách những việc làm của nó ở bên dưới. Trong khi nó đang ngẩn ra vì kinh ngạc thì Tùng lại quát giật:

- Sao? Tao nói có đúng không?

Hưng sún mặt đỏ như gấc:

- Đúng!

Tùng khoái chí khi thấy đối phương vừa chối quanh chối quẹo đây bây giờ đã nhũn như con chi chi. Nó ngẩng mặt lên trời, giọng khinh khỉnh:

- Thế đấy! Thế mà dám bảo là không định đánh lừa tao! Hừ, tao còn biết mày ghi tất cả những chuyện đó vào giấy để làm gì nữa kia! Cái trò hắc ám đó …

Đang nói nửa chừng, Tùng gật gà gật gù liếc xuống chỗ Hưng sún để xem thằng này cứng người ra vì xấu hổ như thế nào, nhưng vừa nhìn xuống cặp mắt Tùng bỗng trố ra: Hưng sún đã bỏ vào nhà tự bao giờ!

Chương 10

Thái độ của Hưng sún khiến Tùng lo ngay ngáy. Nó nghe người ta nói "thẹn quá hoá giận". Thằng Hưng sún này không khéo cũng giống y như thế. Đang nói chuyện với mình tự dưng bỏ vô nhà ngang xương, hẳn nó phải tức tối ghê gớm lắm! Mà Hưng sún không tức tối sao được khi bao nhiêu âm mưu tính toán của nó đều bị mình vạch trần một cách không thương tiếc! Càng nghĩ Tùng càng nơm nớp.

- Nhưng cũng tại nó cả thôi! Ai bảo nó lừa mình! – Tùng lại tự an ủi – Mình đã giảng giải cho nó đến khô cả nước miếng về sự ích lợi của khu vườn, nó giả vờ gật gà gật gù ra vẻ đồng tình, trong khi đó lại lén lút ghi ghi chép chép hòng "hãm hại" mình! Một đứa đã gian ác như thế thì dù mình không "lật tẩy" nó, nó vẫn sẽ không từ bỏ âm mưu đen tối trong đầu!

Kể từ hôm đó, ngày nào Tùng cũng phập phồng láo liên nghe ngóng. Ngồi học bài, nghe bất cứ tiếng động nào ngoài cửa nó cũng giật thót. Đang ăn cơm, nghe tiếng chuông reng đằng trước là nó nuốt hết muốn trôi.

Đã mấy lần Tùng định tâm sự với chị Hạnh hoặc dì Khuê về nỗi lo canh cánh trong lòng mình. Nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui, nó bỗng đâm ngần ngại. Nếu nói ra, Tùng buộc phải khai tuốt tuột chuyện nó đã ba hoa hàng buổi với Hưng sún như thế nào và Hưng sún đã tinh quái lợi dụng tính huênh hoang của nó để "làm đơn tố cáo" ra sao. Hở điều đó ra, nếu khu vườn có mệnh hệ gì, tội nó được xếp ngang với Hưng sún chứ không thua!

Nhưng suốt một tuần liền, không thấy ông tổ trưởng gõ cửa, Tùng dần dần cảm thấy nguôi ngoai. Nỗi lo dĩ nhiên không tắt hẳn nhưng đã nhợt nhạt đi nhiều.Lạ một điều, không chỉ ông tổ trưởng, cả Hưng sún cũng không thấy xuất hiện. Chiều chiều, rảo tới rảo lui trên mái tôn, Tùng dõi mắt xuống sân dưới có ý mong ngóng nhưng Hưng sún vẫn biệt tăm.

Từ hôm bị Tùng khám phá ra âm mưu, Hưng sún không còn bén mảng ra khoảnh sân phía sau nữa. Chắc nó xấu hổ! Tùng nghĩ thế, và mặc dù không gặp lại Hưng sún để lân la dò hỏi thêm, Tùng vẫn hi vọng vì mưu đồ đã bị vạch trần, Hưng sún sẽ không còn đủ can đảm để tiến hành cái kế hoạch đen tối đó nữa.

Trong những ngày đó, một sự kiện khác cũng góp phần giúp Tùng quên đi nỗi ám ảnh về "tờ đơn tố cáo" của Hưng sún: quả chanh đầu tiên đã được

mẹ hái xuống và vắt vào chén nước mắm trong bữa ăn. Vụ "thu hoạch đầu mùa" này đã đem lại niềm vui cho tất cả mọi người. Tất nhiên ba là người vui nhất. Trong bữa ăn, ba liên tục chan nước mắm vào cơm, xuýt xoa một cách sung sướng:

- Ôi, nước mắm bữa nay ngon ghê! Ngon kì dị luôn!

Mẹ lườm ba:

- Thế từ nay anh chỉ ăn độc mỗi món nước mắm này thôi nhé?

- Được thôi! – Ba nhấp nháy mắt – Nhưng để phát huy vị ngon của nước mắm, cần phải có một thứ gì, như thịt gà chẳng hạn, chấm kèm với nó!

Tùng vỗ tay bôm bốp:

- Ba nói đúng ghê! Thịt gà luộc lên chấm nước mắm chanh thì hết chê!

Thấy Tùng hùa theo ba, mẹ lắc đầu "hứ" dài:

- Đúng là cha nào con nấy!

Tuy mẹ nói vậy, nhỏ Hạnh vẫn đọc thấy trong đôi mắt long lanh của mẹ niềm vui sướng chân thành khôn bề che giấu. Hẳn quả chanh cây nhà lá vườn này khiến mẹ cảm thấy gắn bó và yêu mến hơn đối với khu vườn. Tin tức về "vụ thu hoạch chanh" bay nhanh như gió. Chiều hôm sau, Nghị, Đạt và nhỏ Cúc Phương đã tụ đến đầy nhà.

- Đâu? – Vừa đặt chân qua cửa, Đạt đã láu táu – Trái chanh nhà mày vừa hái xuống đâu?

Tùng cười:

- Nó đã vào bao tử tao từ khuya rồi chứ còn đâu!

- Thế còn cái vỏ? – Đạt khụt khịt mũi – Chẳng lẽ ăn chanh mày ăn luôn cả vỏ?

- Có mày ăn vỏ thì có! – Tùng gầm gừ.

- Thôi đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Cúc Phương kêu lên – Chạy ra vườn xem đi! Còn khối trái trên cây!

Nhỏ Cúc Phương vừa hô một tiếng, cả bọn rùng rùng kéo ra sao nhà. Thằng Đạt lôm côm bao giờ cũng chen lên trước. Vừa rảo bước nó vừa bô bô "xí phần":

- Của tao hai trái đấy nhé! Cấm đứa nào được giành đấy!

Nhoáng mắt, đám bạn đã bu quanh cây chanh, ngóc cổ dòm. Trái chi chít trên cành khiến đứa nào đứa nấy há hốc mồm.

- Ôi, trái ở đâu mà lắm thế! – Nghị thốt lên kinh ngạc – Tao có hoa mắt không đấy!

- Nghị chả hoa mắt đâu! – Nhỏ Cúc Phương chúm chím – Những trái này lớn như thổi, chừng vài ngày không đến thăm đã thấy chúng khác rồi!

Đạt không buồn nói năng lằng nhằng. Nó chỉ reo "Ôi, trái lớn ghê!" rồi thò tay bứt phắt hai trái bỏ tọt vào túi áo. Nhỏ Cúc Phương day qua:

- Đạt làm gì thế?

- Đừng giở trò ghen tị! – Đạt đưa tay bụm túi – Hai trái này tao đã "xí phần" rồi!

- Rõ là cái thằng tham ăn tham uống! – Tùng cười hê hê, rồi ra dáng ông chủ vườn, nó gật gù hắng giọng – Lẽ ra mày phải bóp thử trái chanh trước, xem trái nào mềm mềm hẵng hái! Không khéo mày đã hái phải quả non!

- Non cũng được! – Đạt nghinh mặt – Chanh non thì tao bóc vỏ chấm với đường!

Thái độ lì lợm của Đạt khiến nhỏ Cúc Phương đâm chán. Nó không buồn quở trách nữa mà quay sang Tùng, liếm môi hỏi:

- Thế còn ổi thì sao? Ổi nhà bạn ăn được chưa?

Tùng chưa kịp đáp thì đôi chim vàng anh bỗng hót lên một tràng như để trả lời thay cho chủ.

- A, chim hót! – Mặt Nghị rạng lên. Rồi nhác thấy hai con vàng anh đang nhảy nhót trong chiếc lồng treo trên nhánh ổi, mắt nó bỗng tròn xoe – Ôi, hai con chim bữa trước đây mà!

Đạt và Cúc Phương cũng vừa phát hiện ra chiếc lồng.

- Mày bắt được chúng tự hôm nào thế? – Đạt ngạc nhiên một cách thích thú.

- Tao chẳng bắt – Tùng tủm tỉm – Chúng tự bay vào đấy! Tao chỉ treo chiếc lồng trong vườn và mở sẵn cửa ra cho chúng thôi!

Rồi sợ tụi bạn hỏi tới hỏi lui hết đường nói dóc, Tùng vội vàng "bẻ lái":

- Tụi mày biết tiếng hót vừa rồi của đôi chim này có nghĩa gì không? Ý chúng bảo tụi mày muốn biết ổi đã ăn được chưa hãy chống mắt nhìn lên

cây sẽ rõ?

Thấy chủ nhân sốt sắng nhắc nhở chuyện ăn uống, cả bọn liền quây lấy cây ổi láo liên dòm dỏ. Ổi không nhiều quả bằng chanh, nhưng trái cũng đã to bằng đít chén, chả rõ ăn được chưa.

Nghị liếc Tùng:

- Tao hái thử một trái xuống xem nhé?

Đạt hừ mũi:

- Hái xuống ăn chứ hái xuống xem thì hái làm quái gì!

- Thì hái xuống ăn!

Nghị cười nói. Và nó kiễng chân đưa tay rờ rẫm mấy trái ổi đong đưa trên đầu.

- Mày làm gì lâu thế? – Thấy Nghị cứ mân mê mãi, Đạt sốt ruột.

Nghị tiếp tục bấm móng tay lên từng trái ổi:

- Tao còn phải xem trái nào ăn được! À, trái này!

Nói xong, nó bứt trái ổi đánh phực. Đạt tò mò nhìn trái ổi trên tay Nghị:

- Đưa tao cắn một miếng thử xem!

- Để tao cắn trước!

Vừa nói Nghị vừa đưa trái ổi lên miệng cạp một cái. Mặt nó lập tức nhăn hí:

- Ôi, chát quá! Ổi này còn non!

Nhỏ Cúc Phương nãy giờ vẫn thao láo mắt đứng nhìn, nghe vậy liền chìa tay ra:

- Đâu? Nghị đưa Cúc Phương cắn thử xem!

Nhưng Cúc Phương chưa kịp cầm trái ổi trên tay Nghị, Đạt đã vội giằng lấy:

- Tao cắn trước! Tới phiên tao!

Nghị hất tay Đạt ra:

- Mày làm gì kì vậy! Ai cắn trước chả được!

Đạt vẫn khăng khăng:

- Không được! Tao cắn trước! Khi nãy tao đã nhường cho mày rồi! Giờ tới lượt tao, sau đó mới tới con Cúc Phương!

Từ đầu đến cuối, Tùng không nói tiếng nào. Nó đang âm thầm tận hưởng niềm sung sướng của ông chủ khi ngắm khách khứa giành nhau "của ngon vật lạ" trong vườn mình. Nhưng khi cuộc xung đột đã trở nên gay cấn, Tùng biết mình không thể khoanh tay đứng nhìn. Nó liền hắng giọng giảng hoà, ra vẻ một chủ nhân rộng lượng:

- Thôi, đưa cho nó đi Nghị!

Nghị vốn là đứa hiền lành, nhưng thỉnh thoảng cũng nổi cộc. Như lúc này, nó vẫn cầm khư khư trái ổi trên tay, môi mím lại:

- Tao không đưa!

Đạt đỏ mặt tía tai:

- Mày đưa không?

- Không! – Nghị kiên quyết.

Nghị vừa nói dứt, Đạt đã thò tay ra chộp. Nhưng Nghị đã đề phòng từ trước, vừa thấy Đạt nhích người, nó đã rút phắt tay lại, giấu trái ổi ra sau lưng.Đạt không chịu thua. Nó dấn tới, vòng tay quanh người Nghị.

- A, a! – Nghị hét lên – Muốn vật nhau phải không?

Đạt không nói không rằng. Nó cứ lầm lì ôm siết người Nghị, tay lần tìm trái ổi. Trong thoáng mắt hai đứa đã dính vào nhau, trì qua kéo lại, mái tôn dưới chân kêu rôm rốp như sắp sập tới nơi. Mặt Cúc Phương xanh như tàu lá. Nó méo xệch miệng:

- Thôi, thôi! Hai bạn đừng vật nhau nữa! Đạt muốn cắn trước thì cắn, Cúc Phương không giành đâu!

So với Cúc Phương, Tùng còn hốt hơn nhiều. Hôm trước Hưng sún đã thú nhận với Tùng là nó và mẹ nó lúc nào cùng nơm nớp sợ khu vườn sập xuống đầu. Chính vì vậy mới xảy ra lắm cớ sự! Mới đây Hưng sún còn liệt kê các thứ cây cối trong vườn nhà Tùng để chuẩn bị báo với ông tổ trưởng. Tùng còn chưa biết đối phó cách nào, nay hai ông bạn quý làm ầm ĩ như thế này thì đúng là tai ách sắp giáng xuống đầu không sai.

- Dừng tay lại! – Tùng cuống quýt la lên – Tụi mày mỗi đứa cứ hái một trái mà nhấm nháp, việc gì phải giành nhau ngậu xị thế!Nhưng sự can thiệp của Tùng xảy ra quá muộn. Nó vừa nói xong đã nghe đánh "rầm" một tiếng, Nghị và Đạt đã ngã oách xuống mái tôn, mặt nhăn nhúm vì đau.

Tiếng động đinh tai nhức óc kia vang lên chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang đầu Tùng. Và quả như sự lo sợ của nó, trong khi Nghị và Đạt đang lồm cồm bò dậy thì cô Bốn Loan đã hộc tốc chạy ra đứng dưới sân dòm lên, miệng bài hãi:

- Trời đất quỷ thần ơi! Cứ như thế này thì ai sống nổi hở trời! Tụi mày định cho mẹ con tao chết bẹp hay sao thế?

Rồi như quá giận dữ, vừa hét xong cô liền quày quả bỏ vào nhà, không đợi Tùng kịp phân bua hay năn nỉ.

- Chết rồi! – Tùng điếng hồn – Tai hoạ tới nơi rồi!

- Gì thế?

Ba cái miệng cùng hỏi, vẻ hoang mang của Tùng khiến tụi nó đâm lo. Tùng dáo dác đánh mắt về phía cửa trước:

- Cô Bốn Loan nhà bên dưới chắc chắn đang chạy đi báo ông tổ trưởng! Thế nào lát nữa hai người cũng xộc vào đây!

- Thế thì sao? – Tụi Nghị, Đạt và Cúc Phương vẫn ngơ ngác.

- Còn sao nữa! – Tùng nói như khóc – Người ta sẽ bắt mình dẹp bỏ khu vườn này đi chứ còn sao!

Câu nói của Tùng khiến ba đứa bạn mặt mày thất sắc. Nhỏ Cúc Phương nhìn Nghị và Đạt, giọng trách móc:

- Thấy chưa! Mấy bạn còn ham vật nhau nữa thôi!

Nghị không nói gì, chỉ cúi đầu vẻ biết lỗi. Riêng Đạt là gân cổ chống chế:

- Nhưng chắc gì người ta sẽ xộc vào đây! Đó là bạn Tùng chỉ lo thế thôi!

Đạt vừa nói xong, tiếng chuông cửa bỗng vang lên như để trả lời nó. Mặt Tùng lập tức xám ngoét:

- Tới rồi đấy!Tùng xám mặt kéo ba đứa bạn xám theo. Ngay thằng Đạt vừa mồm mép đây cũng đã vội im thít.Nhoáng mắt, dì Khuê dã dẫn khách vào. Tùng đoán chẳng sai trật mảy may. Dì Khuê đi trước, mặt mày lộ vẻ xao xuyến. Phía sau dì là cô Bốn Loan và ông tổ trưởng tổ dân phố.

- Này, này, bác vào đây tôi chỉ cho mà xem! – Cô Bốn Loan nắm chặt cổ tay ông tổ trưởng kéo xồng xộc thẳng một mạch ra sau vườn – Bác nhìn đi! Bác có thấy gì không?

Ông tổ trưởng ngẩn người ra:

- Tự nhiên bà chị lôi tuột tôi vào đây rồi hỏi thấy gì không là sao?

Cô Bốn Loan hùng hổ vung tay một vòng quanh khu vườn:

- Sờ sờ trước mắt thế mà bác không thấy sao? Đây nè …

Đang hăm hở, bàn tay của cô đột ngột khựng lại khi quét ngang cây chanh, mắt trố lên:

- Ôi, cây chanh này sao mà lắm trái thế?

Từ khi ông tổ trưởng và cô Bốn Loan xăm xăm vào nhà, nhỏ Hạnh nghe động liền tuột xuống khỏi gác rón rén bước lại đứng bên cạnh mọi người, nín thở nghe ngóng. Đang lo lắng, bỗng thấy cô Bốn Loan có vẻ chú ý đến cây chanh, nhỏ Hạnh liền mừng rỡ vọt miệng:

- Chanh này nhiều nước lắm cô! Để cháu hái cho cô vài trái!Rồi không đợi cô Bốn Loan trả lời, nhỏ Hạnh đã vọt lại chỗ cây chanh hái xuống một lúc bốn, năm trái.Trong một thoáng, cô Bốn Loan quên mất mục đích chính của mình. Cô hớn hở thò tay cầm mấy trái chanh nhỏ Hạnh trao, đưa lên sát mắt, xuýt xoa:

- Ôi, đây đúng là chanh giấy, vỏ mỏng nước nhiều! Cho cô làm gì lắm thế! Mà chanh trồng trong chậu sao lại ra lắm trái hay nhỉ?

Cô Bốn Loan hào hứng tuôn một tràng, nhưng rồi sực nhớ ra lí do mình lên đây, cô vội đằng hắng một tiếng, lập tức thu ngay nụ cười và thận trọng nghiêng ngó mấy chậu cây:

- Nhưng mà cây chanh này có thể làm sập nhà đấy! Ôi, lại cả cây ngọc lan, cây ổi lẫn cây tre to đùng này nữa …

- Không đâu cô ơi! – Nhỏ Hạnh kêu lên – Giàn đỡ này chắc chắn lắm, mái tôn không sập được đâu.

Rồi tiến tới chỗ góc bếp, nhỏ Hạnh cúi người chỉ tay xuống dưới:

- Cô lại đây mà xem này! Cháu nói có sai đâu!

Cô Bốn Loan lò dò bước lại và khom người nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh, miệng ngập ngừng:

- Ờ, ờ, những thanh đà ngang trông chắc thật! Nhưng biết đâu …

Nhưng cô Bốn Loan chưa kịp nói hết ý nghĩ của mình đã phải ngưng bặt. Hưng sún từ đâu phía ngoài chạy ùa vào, miệng kêu cuống quýt:

- Mẹ ơi, đừng làm thế! Khu vườn này không thể phá bỏ được đâu!

Mặt cô Bốn Loan ngẩn ra:

- Con nói gì thế?

Tất nhiên Hưng sún không biết câu chuyện trước mắt đang diễn biến như thế nào. Nhưng thấy ông tổ trưởng đứng cạnh mẹ mình giữa "hiện trường" nó huơ tay rối rít:

- Mẹ biết không, thầy con bảo cây xanh là "vệ sĩ của con người" đấy! Chúng cung cấp ôxy cho mình thở! Chúng còn hút bụi giùm mình nữa, nếu không cả khối người sẽ bị viêm mũi, mù mắt hoặc ung thư phổi! Thầy con còn bảo …

Hưng sún tuôn một tràng khiến ai nấy đều giương mắt sửng sốt. Dì Khuê, nhỏ Hạnh, Tùng và tụi Đạt, Nghị, Cúc Phương chẳng lạ gì thái độ thù địch của Hưng sún đối với khu vườn xưa nay. Riêng Tùng còn tận mắt nhìn thấy Hưng sún lén lút thu thập chứng cớ để "kết án" khu vườn nữa. Vậy mà đùng một cái, nó bỗng bênh vực khu vườn còn quyết liệt hơn chính cả Tùng và nhỏ Hạnh nữa, bảo mọi người không kinh ngạc sao được!

Cô Bốn Loan có lẽ là người kinh ngạc nhất. Cô trợn mắt nhìn thằng con:

- Sao bữa nay con bỗng dưng thao thao bất tuyệt thế?Hưng sún không trả lời ngay. Nó thò tay vào túi áo móc ra một tờ giấy gấp tư:

- Mẹ xem đây nè!

Hành động bất ngờ của Hưng sún làm Tùng điếng người.

- Thôi rồi! – Tùng than thầm trong bụng – Hoá ra nãy giờ thằng sún răng này giả vờ đóng kịch! Bây giờ nó mới ra tay đây! Nhưng ông tổ trưởng đã nhìn thấy khu vườn của mình rồi, "bản liệt kê" này đâu còn ý nghĩa gì nữa mà nó lôi ra! Hay là nó còn tố cáo gì thêm trong đó?

Đang thấp thỏm, Tùng bỗng nghe cô Bốn Loan ngỡ ngàng kêu lên:

- Ôi, bài tập làm văn của con đạt điểm 8 cơ đấy! Thật là chuyện chưa từng có ở nhà ta!

Trong khi Tùng chưng hửng chưa hiểu Hưng sún định giở trò gì mà đem bài tập làm văn ra khoe trong lúc "căng thẳng" như thế này thì Hưng sún đã cất tiếng giục:

- Mẹ xem kĩ cái đề đi!

- A! – Cô Bốn Loan kêu lên – Thế ra là bài tập làm văn tả khu vườn! Con tả khu vườn nào vậy?

Hưng sún vui vẻ:

- Thì tả khu vườn mà ta đang đứng đây chứ khu vườn nào!

Cô Bốn Loan đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Con có đặt chân lên trên này bao giờ đâu mà tả?

- Thế mới hay! – Hưng sún hấp háy mắt, ranh mãnh giải thích – Con đứng dưới nhờ thằng Tùng tả khu vườn. Và con dựa theo đó để … tả lại! Chứ ở thành phố dễ gì nhìn thấy vườn mà tả!

Hưng sún tiết lộ đến đâu, Tùng vỡ lẽ ra đến đó. Đến bây giờ, nó mới hiểu tại sao hôm đó Hưng sún bắt nó mô tả tỉ mỉ về khu vườn và ghi ghi chép chép bí mật như vậy.

- Hoá ra là do bài tập làm văn ở lớp! Có thể sau khi nghe Hưng sún hỏi đủ thứ về ích lợi của cây xanh, thầy nó cao hứng ra cái đề bài này chăng? – Tùng áy náy nhủ – Thế mà mình lại nghi nó có mưu đồ đen tối, bậy ghê!

Tùng chưa nghĩ ra được lời nào để làm hoà với Hưng sún thì ông tổ trưởng đã sốt ruột lên tiếng:

- Ơ kìa, bà chị dắt tôi vào đây rốt cuộc là để làm gì thế? Có gì thì nói lẹ lên, tôi còn phải đi công chuyện, chẳng lẽ bây giờ lại bắt tôi đứng đây kiểm tra điểm học tập của con bà chị nữa?

Câu nói khôi hài của ông tổ trưởng khiến ai nấy đều phì cười. Cô Bốn Loan lườm ông một cái dài:

- Tôi kêu ông vào đây là để thưởng ngoạn khu vườn chứ còn để làm gì! Chả lẽ khi nhìn thấy một cây chanh trĩu trái như vậy ông không có ý định xin về cho bà vợ già của ông vài trái hay sao?

Ông tổ trưởng tặc tặc lưỡi:

- Ờ, ờ, xem chừng gợi ý của bà chị hay ra phết đấy!Lần này người hái chanh không phải nhỏ Hạnh, mà là Tùng. Nhanh như chớp, ông tổ trưởng vừa dứt câu, Tùng đã giúi vào tay ông bốn, năm quả chanh tròn căng:

- Dạ, cháu tặng bác!

- Ờ, ờ, cảm ơn cháu! Thế này thì mai mốt bác dặn vợ đi chợ khỏi cần mua chanh!

Ông tổ trưởng cười nói và vui vẻ quay ra. Ông vừa đi, cô Bốn Loan cũng vội vã đi theo. Nhưng dì Khuê đã đến bên cạnh:

- Chị Bốn Loan này, tôi định đề nghị với chị …

Cô Bốn Loan hơi khựng lại:

- Chuyện gì thế?

- Tôi muốn nói về khu vườn ấy mà! – Dì Khuê ngập ngừng, cố tìm lời lẽ thích hợp – Cải giàn đỡ bên dưới mái tôn này rất chắc chắn, chị cũng thấy rồi đấy! Nhưng nếu những loại cây lớn như tre, ổi hay chanh, ngọc lan vẫn làm chị cảm thấy lo lắng …

Cô Bốn Loan gật đầu mau mắn:

- Ờ, tôi vẫn thấy lo lo là!Dì Khuê mỉm cười:

- Do đó tôi đề nghị đưa hết những chậu cây này xuống dưới sân nhà chị! Trên mái tôn chỉ để những loại cây nho nhỏ thôi!

- Thế trên này …

- Chị đừng lo! – Dì Khuê ngắt lời – Những loại cây đưa xuống sân nhà chị vẫn thừa sức đâm ngọn lên tới trên này. Xem như khu vườn nhà tôi vẫn còn đầy đủ tre, chanh, ổi …

Cô Bốn Loan chưa kịp suy nghĩ trước đề nghị đột ngột của dì Khuê thì Hưng sún đã reo ầm:

- Ôi, hay quá! Như vậy nhà mình cũng có vườn!

Dì Khuê xoa đầu Hưng sún:

- Ừ, hai nhà ta sẽ có một khu vườn chung! Cháu có thích không?

- Dạ, thích chứ ạ! – Hưng sún hân hoan và nó nhe răng sún nói thêm một cách thật thà – Thích nhất là những loại cây dì định đưa xuống sân nhà cháu đều đã có trái ăn được cả rồi!

Đạt nãy giờ làm thinh theo dõi, bỗng hừ giọng:

- Mày có ăn cũng ăn vừa vừa thôi nhé! Chừa cho bọn tao nữa đấy! Chứ nếu …

Đạt nói chưa dứt câu đã bị nhỏ Cúc Phương thò tay nhéo một phát vào mạng mỡ khiến nó la “oai oái”. Trong khi Đạt mặt nhăn mày nhó thì Tùng tươi tỉnh vỗ vai Hưng sún:

- Thực ra, tao biết mày thích nhất trong chuyện này không phải là việc ăn uống, đúng không?

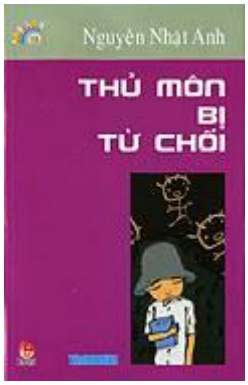
- Chứ chuyện gì? – Hưng sún ngẩn ngơ hỏi lại.

Tùng toét miệng cười, vừa nói nó vừa vọt tuốt ra xa:

- Mày thích nhất là mai mốt nếu thầy mày có ra đề tập làm văn liên quan đến khu vườn một lần nữa, mày khỏi phải bị bệnh mắc tiểu lia lịa như hôm nọ, đúng không?

HẾT.

Tập 14: Thủ môn bị từ chối

Đánh máy: blackblack_whitewhite09, kirakira, lamhanh0501
Chính tả: Đăng Phong

Tóm tắt nội dung

Đội tuyển lớp 8A4 của Tiểu Long và Quý ròm lọt vào trận chung kết giải vô địch bóng đá toàn trường với đội tuyển lớp 9A2. Nhưng thủ môn của đội là Tần đến phút chót lại bất ngờ bị một số hậu vệ đội tuyển "tẩy chay". Tại sao một thủ môn tài ba lại bị đối xử như thế trước một trận tranh tài quyết định ...

Chương 1

Sáng nay, lớp 8A4 trường Tự Do xảy ra một chuyện động trời.

Đầu đuôi là do thằng Tần. Từ đầu năm đến giờ chả ai thấy nó đội nón mũ, bữa nay chả biết nó kiếm đâu ra một cái mũ vải màu đen, cứ thế đội thùm thụp trên đầu không cho ai rớ tới.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng sinh chuyện. Đằng này vào lớp rồi Tần vẫn không chịu bỏ mũ ra khỏi đầu. Cứ như thể cái mũ đã dính chặt vào tóc nó rồi hay sao ấy!

Lớp trưởng Xuyến Chi lập tức làm phận sự:

- Bạn Tần bỏ mũ ra đi! Cô Nga xuống bây giờ!

Thường ngày Tần vốn là đứa hiền lành, nội quy kỷ luật lúc nào cũng tuân theo răm rắp. Nhưng chả hiểu sao bữa nay nghe nhỏ Xuyến Chi nhắc năm lần bảy lượt, nó vẫn trơ trơ.

Thấy vậy, lớp phó trật tự Minh Vương nổi cáu:

- Mày còn đội mũ trong lớp, tao ghi tên mày vô sổ à nghen!

Tần vẫn tỉnh khô. Sự nhắc nhở của Xuyến Chi lẫn lời hăm he của Minh Vương dường như không lọt vào tai nó.

Cô Nga dạy sử chưa xuống, lớp ồn ào như cái chợ. Tụi bạn mải kháo chuyện, chẳng đứa nào buồn để ý đến cái mũ trên đầu Tần. Giá nó có đội trên đầu một cái cối xay cũng chả ai phát giác. Nhưng đến khi nghe lớp phó Minh Vương lớn tiếng sừng sộ thì cả bọn quay phắt lại.

- A! – Thằng Lâm reo lên – Thằng Tần hôm nay kiếm ở đâu ra một cái nồi, tụi mày ơi!

Thằng Quốc Ân hùa theo ngay:

- A ha, đúng rồi! Cái nồi ngồi trên cái ót, hay thật!

Vớ được sự kiện lạ, lập tức mỗi đứa ngoác miệng bình luận nhí nhố một câu khiến lớp học đã náo nhiệt lại càng ầm ĩ.

Lớp trưởng Xuyến Chi giơ tay:

- Đề nghị các bạn giữ trật tự!

Rồi quay sang Tần lúc này đang nhăn nhó đưa tay lên chận lấy cái mũ như sợ ai giật mất, nó có vẻ nghiêm nghị:

- Bây giờ tôi nhắc lại một lần nữa, bạn có chịu lấy mũ xuống không?

Lần này, trước hàng chục cặp mắt đang thao láo đổ dồn vào mình, Tần không thản nhiên như cũ được nữa. Nó không lấy mũ xuống, nhưng cũng không lầm lịt như khi nãy. Nó nói, giọng ấp úng:

- Tôi … tôi …

Tần "tôi, tôi" cả buổi làm Minh Vương sốt ruột:

- Tôi sao, nói lẹ lên! Tụi Sao Đỏ mà nhìn thấy mày đội mũ trong lớp, lớp mình sẽ bị trừ điểm thi đua bây giờ!

Lo lắng của Minh Vương không phải là lo lắng viển vông. Thậm chí tai họa ập đến còn khủng khiếp hơn sự lo lắng của nó nhiều. Người bất thần xuất hiện trước cửa lớp và đang nheo mắt nhìn vào kia không phải là tụi Sao Đỏ mà thầy Đang giám thị.

- Em kia, ra đây!

Thầy Đang ngoắt Tần, mệnh lệnh đanh gọn của thầy làm cả lớp không rét mà run. Mấy chục cặp mắt mở to nhìn thằng Tần đang rúm ró rời khỏi chỗ ngồi và khép nép tiến về phía cửa lớp. Ngay cả lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Minh Vương mới vừa rồi còn cao giọng với Tần đây bây giờ cũng nín thở nấp nỏm theo dõi từng bước chân lóng ngóng của nó.

- Em có biết nội quy của nhà trường không? – Đợi Tần đến gần, thầy Đang nghiêm giọng hỏi.

- Dạ thưa thầy, biết ạ! – Tần lí nhí đáp, hai tay buông thõng bên mép quần.

- Biết sao em còn đội mũ trong lớp?

Tần cào cào những ngón tay trên lớp vải:

- Dạ thưa thầy … dạ thưa thầy …

Tần lắp bắp hoài vẫn không sao nói được hết câu, những ngón tay càng lúc càng ngọ nguậy. Khổ nỗi, Tần càng bối rối, thầy Đang càng nóng lòng.

- Tại sao? – Thầy nói gần như quát – Em trả lời đi chứ?

Tiếng quát của thầy khiến cả lớp 8A4 giật bắn. Còn Tần thì mặt mày xanh lét:

- Dạ thưa thầy … dạ thưa thầy …

Nhưng dù sợ đến vãi mật, Tần cũng chỉ ấp a ấp úng có thế.

- Thôi được, em không muốn giải thích thì thôi! – Thầy Đang lắc đầu, rõ ràng thầy đã mất kiên nhẫn – Bây giờ em lên văn phòng ban giám hiệu với tôi!

Nói xong, thầy Đang quay lưng hậm hực bước đi. Nhưng Tần vừa lẽo đẽo theo thầy một, hai bước, như chưa hết bực bội thầy vội quay ngoắt lại:

- Nhưng khoan, trước tiên em phải bỏ cái mũ chết tiệt này ra khỏi đầu đã!

Yêu cầu của thầy Đang thực quá rõ ràng. Nhưng lạ làm sao, thằng Tần có vẻ muốn chống lại mệnh lệnh của thầy đến cùng. Thay vì giở mũ xuống, nó cứ một mực dùng "chiêu" lắp bắp:

- Dạ thưa thầy … dạ thưa thầy …

Như bị trêu gan, mặt thầy Đang tím lại. Bước xoẹt lại bên đứa học trò bướng bỉnh, thầy thò tay giật phắt chiếc mũ thùm thụp che kín tận ót trên đầu nó, giọng rít lên:

- Nếu em không có tay thì để tôi giúp giùm cho!

Đang hùng hổ, mặt thầy Đang bỗng ngẩn ra. Khi cái mũ của Tần đã nằm gọn trong tay mình, thầy bàng hoàng phát hiện đầu của đứa học sinh trước mặt không có lấy một cọng tóc. Đầu Tần cạo nhẵn nhụi, phơi ra những mụn nhọt nấp dưới lớp vảy khô và bôi đủ thứ thuốc xanh xanh, đỏ đỏ.

- Tôi xin lỗi em! – Sau một thoáng sững sờ, thầy Đang áy náy hạ giọng – Sao em không chịu nói sớm.

Tần vẫn quanh đi quẩn lại "điệp khúc" quen thuộc, nhưng lần này giọng đã nhoè nước mắt:

- Dạ thưa thầy … dạ thưa thầy …

Đúng lúc đó, cô Nga ôm tập xuống tới.

- Có chuyện gì thế hở thầy? – Cô Nga ngạc nhiên khi thấy thằng Tần đầu cổ trọc lóc đang đứng sì sà sì sụt trước mặt thầy giám thị.

- À, không có gì! – Thầy Đang tặc lưỡi – Chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Nói xong, thầy quay sang thằng Tần còn gục mặt bên cạnh, dịu dành nhét chiếc mũ vào lại trong tay nó:

- Thôi, em vào chỗ đi! Trường hợp của em đặc biệt, em có thể đội mũ trong lúc ngồi học nhưng nên chuyển xuống dãy bàn cuối lớp!

Tần đi theo cô Nga vào lớp, mặt mày vẫn bí xị. Thầy giám thị đã "tha bổng" cho nó, nhỏ Xuyến Chi và thằng Minh Vương cũng đã hết dám hăm he. Nhưng cái đầu nhẵn đầy ghẻ của nó thế là chẳng che giấu ai được nữa. Mà nó, nó chẳng muốn bạn bè biết nỗi khổ tâm của mình!

Tần chụp mũ lên đầu và gằm mặt đi về chỗ ngồi, không dám liếc mắt trông ngang ngó dọc.

Trong lớp, sau khi ngỡ ngàng trước bí ẩn vừa được phơi ra bên dưới cái mũ của Tần, những đứa tinh quái như Quốc Ân hay thằng Lâm đã muốn cười lắm rồi. Nhưng vì sợ cô Nga, chưa đứa nào dám hé môi trêu ghẹo.

Tần vừa ngồi xuống, cô Nga đã nhìn xuống dãy bàn cuối lớp, ra lệnh:

- Bội Linh lên bàn thứ hai, còn Tần xuống ngồi chỗ Bội Linh!

Không đợi cô nhắc đến lần thứ hai, Tần lầm lì ôm cặp rời khỏi bàn. Ở phía dưới. Bội Linh cũng lập tức đứng lên khỏi ghế.

Nhưng không phải chỉ mình nó. Bội Linh vừa đứng lên, thằng Lâm và thằng Quới Lương ngồi cạnh cũng lật đật đứng lên theo.

- Lâm và Quới Lương làm gì thế? – Cô Nga tròn mắt – Chỉ có Bội Linh và Tần đổi chỗ cho nhau thôi!

Quới Lương nhăn nhó:

- Thưa cô, em cũng xin được lên bàn trên ạ!

Cô Nga chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Lâm đã vọt miệng:

- Em cũng thế ạ! Ngồi kế bạn Tần, em sợ … lây ghẻ lắm cô ơi!

Lâm vừa nói vừa làm bộ sợ hãi khiến một số đứa không nhịn được, che miệng cười khúc khích.

Mặt Tần đỏ gay, còn cô Nga không nén vẻ sững sờ:

- Sao các em lại nói về bạn như thế?

- Chứ phải nói thế nào ạ! – Thằng Lâm bẻm mép lại bô bô – Gì

chứ bệnh ghẻ là chúa lây đấy cô ơi!

Cô Nga hiền lành nổi tiếng. Học trò dường như chẳng ai sợ cô. Thằng Lâm và thằng Quới Lương lại càng không sợ. Trước miệng lưỡi chua ngoa của Lâm, cô chưa kịp nghĩ ra cách nào ứng phó thì Tần đã bùi ngùi chép miệng:

- Cô cứ cho các bạn ấy lên bàn trên đi cô!

Nghe Tần nói vậy, Lâm và Quới Lương khẽ liếc về phía cô Nga. Thấy cô lắc đầu không nói gì, hai đứa nháy nhau ôm cặp lỉnh khỏi chỗ ngồi.

Nhưng rời khỏi chỗ cũ thì dễ, nhập vào đâu mới là chuyện gian nan.

Thằng Lâm ôm cặp bước qua bàn Minh Vương, mới mở miệng:

- Xích vô cho tao ngồi với!

Đã nhận ngay một cái lắc đầu thô bạo:

- Không được, bàn tao đủ người rồi!

Lâm lại chạy lên chỗ nhỏ Kim Em:

- Tôi ngồi ở đây nghen?

Nhỏ Kim Em nhún vai:

- Bàn này chật cứng, chỗ đâu mà chen!

Ở phía trên, Quới Lương cũng rơi vào tình huống tương tự. Mặc cho nó mở miệng năn nỉ, nhỏ Tú Anh một mực lắc đầu:

- Chỗ mình không ngồi, ai bảo chạy lung tung!

- Hừm! Bạn ngon thì xuống ngồi chung với thằng Tần đi! Đừng có làm phách!

Cà khịa đối phương một câu cho bõ ghét, Quới Lương quay xuống bàn Quốc Ân:

- Tao ngồi chung với mày nghen?

Quốc Ân tuy không chơi thân với Quới Lương nhưng cũng là học sinh lẹt đẹt như nhau nên dễ "thông cảm". Nhưng nó vừa nhích vô định nhường chỗ cho thằng này thì Hải quắn ngồi cạnh đã bất thần gạt phắt:

- Không được chen vô đây! Chỗ mày sao mày không ngồi?

Nãy giờ lòng vòng không tìm ra chỗ nương thân Quới Lương đã bực, giờ bị Hải quắn không những không cho ngồi chung lại còn vặn vẹo, nó đâm quạu:

- Chẳng việc gì đến mày! Tao muốn ngồi đâu kệ tao!

Vừa nói nó vừa đẩy Quốc Ân vô trong, lấy chỗ ngồi xuống. Hải quắn liền la chói lói:

- Ê, đừng có làm ngang! Tao méc cô bây giờ!

Khung cảnh lớp học lúc này thật hỗn loạn. Cô Nga xuống trễ, lại thêm Quới Lương và Lâm cứ chạy đôn chạy đáo khắp lớp khiến tiết học mãi vẫn chưa bắt đầu được.

Cô Nga có vẻ hết nhẫn nại nổi. Cô gõ gõ ngón tay xuống bàn nhưng chưa kịp can thiệp thì nhỏ Hạnh đã chép miệng:

- Bạn Quới Lương lại đây ngồi nè! Để tôi xuống dưới cho!

Quới Lương như không tin vào tai mình, nó nhìn nhỏ Hạnh, nửa tin nửa ngờ:

- Bạn nói thật đấy hả?

Nhỏ Hạnh chả buồn đáp, lặng lẽ ôm cặp rời khỏi chỗ ngồi.

Tiểu Long cũng đứng dậy theo:

- Để tôi xuống ngồi với Hạnh, cho thằng Lâm lên đây để nó khỏi chạy nháo nhào!

Thấy hai bạn đột nhiên bỏ đi, Quý ròm cuống quýt kêu:

- Chờ tao với! Tao đi nữa!

Vừa nói Quý ròm vừa lật đật khom người lôi cặp sách ra khỏi ngăn bàn. Nhưng nó chưa kịp nhích chân, nhỏ Hạnh đã gạt phắt:

- Quý cứ ngồi đây đi! Bàn dưới chỉ trống có hai chỗ à!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Quý ròm ngẩn tò te. Nó đứng trơ tại chỗ, bụng tức điên. Rồi chẳng biết làm gì cho hả giận, nó quay sang thằng Lâm lúc này đang hăm hở đâm bổ lại, cau mày gắt:

- Mày đi từ từ không được hả? Làm gì như ăn cướp thế!

Chương 2

Thằng Tần có vẻ xúc động trước chuyện Tiểu Long và nhỏ Hạnh tình nguyện xuống ngồi với nó.

Hồi nãy, phơi chiếc đầu ghẻ ra trước mặt bàn dân thiên hạ, Tần đã xấu hổ muốn chín người. Rồi thêm chuyện thằng Lâm và thằng Quới Lương không chịu ngồi chung với nó, cứ chạy tới chạy lui làm náo động cả lớp, Tần càng muốn độn thổ.

May mà rốt cuộc Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã nhường chỗ cho Lâm và Quới Lương, nếu không chả biết cái cảnh tượng náo nhiệt mà nó là nguyên nhân chính kia sẽ kéo dài đến bao giờ.

Nhưng dù trong lòng rất cảm kích, Tần vẫn không dám đưa mắt nhìn hai đứa vừa ngồi xuống cạnh mình. Nó cắm mắt vào cuốn tập trước mặt, vờ như đang mải ôn bài, một tay theo thói quen đưa lên xoay xoay vành mũ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh và Tiểu Long biết thừa thằng này đang mắc cỡ. Vì vậy, thấy đối phương vờ bận bịu, tụi nó cũng chả buồn nói năng, cứ lặng lẽ đặt phịch người xuống ghế.

Thực ra Tần chỉ cố làm ra vẻ thản nhiên thế thôi, chứ lòng dạ nó xốn xang ghê lắm. Nó cảm thấy vờ vịt với hai đứa ngồi cạnh là chuyện kỳ khôi khôn tả.

Tần tuy không chơi thân với đám Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Quý ròm nhưng vẫn gọi là có qua có lại. Nó từng rủ tụi này về nhà xem thằng rô-bô của nó chơi phong cầm suốt buổi. Ngược lại, dạo nhỏ Hạnh mua về con sáo biết nói và treo bên cửa sổ, cứ vài ba ngày nó lại ghé qua để chọc cho con sáo của bạn hét lên "Bò viên ngon lắm!" rồi ôm bụng cười bò. Thế mà bây giờ tự nhiên lại làm như hai bên chưa hề quen biết thì quả là sượng!

Tần ngồi nghĩ lung tung đầu suốt giờ sử và định đợi đến tiết toán của thầy Hiếu sẽ bắt chuyện với hai đứa cùng bàn.

Nhưng đúng là ở đời con người ta không thể lường trước được điều gì. Ngay cái ý định cỏn con như ý định trong đầu thằng Tần cuối cùng cũng chẳng thực hiện được.

Đúng vào lúc Tần định quay sang khảo chuyện với nhỏ Hạnh thì Hải quắn ngồi bàn trên quay xuống:

- Cho mượn cây com-pa tí nào!

Hải quắn là đứa hậu đậu, đi học chả bao giờ nhớ đem theo thứ gì. Trước nay nó toàn quay đầu tứ phía hỏi mượn hết món này đến món khác. Hôm nay cũng vậy, khi thầy Hiếu cầm viên phấn roẹt một vòng tròn trên bảng, nó mới sực nhớ ra nó bỏ quên cây com-pa ở nhà. Ngoảnh sang bên cạnh, thấy thằng Quốc Ân đang đè cây com-pa trên tập quay tới quay lui, Hải quắn liền quay xuống bàn dưới hỏi mượn.

- Nè! – Tần nhanh nhẩu lôi cây com-pa trong cặp chìa ra.

Nhưng sự tử tế của Tần lập tức bị ngay một gáo nước lạnh. Hải quắn chợt nhận ra đứa đang ngồi sau lưng nó là thằng Tần đầy ghẻ chốc chứ không phải nhỏ Bội Linh mọi bữa, liền cuống quýt xua tay:

- Thôi, thôi, khỏi!

Nói xong, không cần đợi Tần rụt tay lại, nó quay phắt lên trên.

Trong một thoáng, Tần nghe như có một luồng gió lạnh thổi qua người. Mặt nó đột nhiên trắng bệch như giấy, bàn tay cầm cây com-pa run lên.

Những điều vừa xảy ra tất nhiên không lọt khỏi mắt Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Tụi nó ngồi sát rạt bên thằng Tần chứ đâu! Nhỏ Hạnh bèn hắng giọng:

- Bạn vẽ xong chưa, cho Hạnh mượn cây com-pa chút đi!

Mặt mày tỉnh khô, vừa nói nhỏ Hạnh vừa chìa tay sang phía thằng Tần, vẻ như không hề nhìn thấy thái độ thô bạo vừa rồi của Hải quắn.

Nãy giờ Tần thèm nói chuyện với nhỏ Hạnh đến chết được. Nhưng đến lúc nhỏ Hạnh mở miệng hỏi mượn com-pa của nó, đột nhiên nó đâm lúng túng. Hải quắn đã làm nó chột dạ. Đang chìm trong nỗi thất vọng sâu xa, trong một phút nó không thể lấy lại bình tĩnh ngay được. Nó cứ ngẩn ngơ nhìn bàn tay nhỏ Hạnh vẫn đang lửng lơ trước mặt.

- Tần làm sao thế? – Nhỏ Hạnh nhăn mặt, vừa nói nó vừa rảy rảy cánh tay – Không cho mượn phải không?

- Không, không! Hạnh cứ cầm đi!

Tần ấp úng nói và vội vã chìa cây com-pa về phía nhỏ Hạnh. Nhưng nửa chừng, không hiểu nghĩ sao nó bỗng rụt tay lại.

Nhỏ Hạnh nheo mắt.

- Sao thế? Đổi ý rồi hả?

- Không phải là đổi ý! – Tần mở miệng một cách khó khăn – Nhưng … nhưng …

- Nhưng sao?

Tần đáp và nghe mặt mình đỏ lên:

- Bộ Hạnh không sợ … lây ghẻ hả?

- Sợ chứ! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Ghẻ ai lại chẳng sợ! Nhưng nếu mọi người đều giữ vệ sinh thật tốt thì làm sao lây được!

Như người chết đuối vớ được cọc, Tần gật gù sung sướng:

- Ừ, đúng đấy! Nếu giữ vệ sinh tốt thì ghẻ chẳng tài nào lây được! Sau mỗi lần … sờ tay lên đầu, bao giờ tôi cũng rửa tay bằng xà phòng cẩn thận!

Thấy thằng Tần dùng hình ảnh "sờ tay lên đầu" thay cho chữ "gãi", nhỏ Hạnh tức cười quá xá nhưng nó cố nén, sợ thằng này mắc cỡ. Nó nói, giọng nghiêm trang:

- Ừ, Tần cẩn thận như thế là tốt!

Nghe nhỏ Hạnh tán thưởng, Tần quên khuấy nỗi buồn Hải quấn. Nó hớn hở nói thêm:

- Cứ ba ngày tôi xài hết một cục xà phòng cơ đấy!

Ý thằng Tần muốn khoe là nó giữ gìn vệ sinh kỹ lưỡng ghê lắm, nhưng tiết lộ của nó lại làm Tiểu Long trố mắt ra:

- Ba ngày một cục xà phòng? Như vậy là mày gãi suốt ngày suốt đêm hả?

Câu hỏi bất thần của Tiểu Long làm Tần chết điếng. Nó không ngờ thằng mập vừa mở miệng đã hỏi ngay một câu rùng rợn như thế. Mãi một lúc, Tần mới trấn tĩnh chống chế:

- Ai bị ghẻ lại … chẳng gãi! Nhưng tao chỉ gãi lúc nào … ngứa thôi!

Vẻ ngượng ngập của Tần khiến Tiểu Long sực nhận ra mình vừa hỏi một câu quá xá bá láp. Nó liền áy náy hùa theo:

- Ừ đúng rồi! Ai ngứa lại chẳng gãi! Có khi phải gãi toẹt cả da ấy chứ!

Tiểu Long không phải là đứa giỏi mồm mép như Quý ròm. Nó cố nói một câu tử tế nhưng càng mở miệng lại càng khó nghe. Tất nhiên nhỏ Hạnh chẳng lạ gì sự vụng về của bạn mình. Sợ Tiểu Long lúng túng lại thòi ra

thêm một vài câu ấm ớ, nó vội lườm bạn một cái rồi quay sang Tần, mỉm cười:

- Thôi, bạn đưa cây com-pa cho Hạnh mượn đi!

Thằng Tần đưa cây com-pa và cảm thấy bầu trời vừa sập xuống trên đầu mình thoắt đã được ai giở lên, cao vòi vọi.

Nhưng đó chỉ là những phút giây hiếm hoi trong lớp học.

Trống ra chơi vừa đánh "tùng" một cái, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã biến mất ngoài hành lang.

Những đứa khác cũng vậy. Thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa ngồi cùng bàn với nó xưa nay, giờ ra chơi nào cũng cặp kè bộ ba ra căng-tin ngồi ăn chè đấu hót, hôm nay xem chừng cũng không màng quay đầu gọi nó. Thằng Hải quắn và thằng Quốc Ân cũng chẳng tử tế hơn, tụi nó moi quả bóng giấu dưới gầm bàn ra và lặng lẽ vù thẳng, không thèm nháy mắt rủ rê nó như mọi lần. Tần buồn lắm. Nó biết sở dĩ tụi bạn lạnh nhạt với nó chẳng qua vì sợ những mụn ghẻ trên đầu nó. Tụi nó sợ bọn vi trùng ghẻ sẽ lén lút bò sang người tụi nó và nằm lì ở đó không chịu quay về. Tất nhiên Tiểu Long và nhỏ Hạnh không nằm trong số này. Đã dám xuống ngồi chung bàn với nó hẳn hai đứa này chẳng sợ gì món ghẻ. Hai đứa này cũng đã biết nó luôn luôn giữ mình sạch sẽ. Ba ngày xài hết một cục xà phòng, đâu phải ai ở trên đời cũng giữ gìn vệ sinh cẩn thận được như thế!

Nhưng dù không sợ Tần lây ghẻ, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng chẳng buồn chơi với nó. Tiểu Long và nhỏ Hạnh chỉ quen chơi với đám bạn lâu nay của mình. Và rốt cuộc Tần vẫn phải ngồi lại một mình trong lớp học, hệt như Robinson ngồi một mình nơi hoang đảo.

Robinson ngồi một mình hoài cũng chán. Ngần ngừ một thoáng, nó tặc lưỡi đứng dậy và lững thững bước ra hiên.

Robinson quyết giữ lòng dửng dưng. Robinson tự dặn mình đừng chấp nhất làm chi "loài người" đen bạc. Nhưng cảnh tượng "loài người" chạy nhảy nô đùa diễn ra trước mắt khiến nó không khỏi tủi thân. Lòng đầy giận dỗi, Robinson lủi thủi bước vào căng-tin quyết ăn một lèo vài ly chè cho nguôi đi thổn thức.

Tần vừa cầm ly chè lên thì nhỏ Hiền Hòa và thằng Dưỡng ở đâu bên ngoài thình lình bước vào.

Thấy Tần ngồi như đợi sẵn, Dưỡng lúng túng đưa mắt ngó lơ chỗ khác. Thái độ vờ vịt như không quen biết của thằng này khiến Tần giận tím gan nhưng nó cố nén.

Khác với Dưỡng, Hiền Hòa nhìn Tần mỉm cười:

- Tần ngồi ở đây lâu chưa?

Câu hỏi của Hiền Hòa làm trái tim nguội ngắt của Tần đột nhiên ấm lại. Nó hoàn toàn không chờ đợi một câu hỏi thân mật như thế! Đúng là con gái có khác! Tụi nó bao giờ cũng dịu dàng và dễ thương hơn bọn con trai gấp tỉ lần! Tần xúc động nhủ bụng và thay vì trả lời, nó hớn hở chìa ly chè trong tay ra, niềm nở mời:

- Hiền Hòa ăn đi! Để tôi kêu ly khác!

- Tần ăn đi! – Hiền Hòa lắc mái tóc – Hiền Hòa uống nước chanh!

Tần vẫn sốt sắng:

- Vậy để tôi kêu nước chanh đãi Hiền Hòa!

Hiền Hòa chưa kịp cản, Tần đã gọi một ly nước chanh.

Nhưng lần thứ hai trong vòng năm phút, Hiền Hòa lại làm Tần ngạc nhiên. Khi người phục vụ bưng ly nước chanh ra, Tần đón lấy và đưa cho Hiền Hòa thì Hiền Hòa lại cười cười từ chối:

- Hiền Hòa không uống ly nước chanh này đâu! Hiền Hòa uống chanh muối cơ!

Cho tới lúc đó, Tần vẫn chưa hiểu những ngoắt ngoéo bên trong vụ "chanh tươi chanh muối" này. Nó lại quay vào trong thật thà gọi tiếp một ly chanh muối.

Lần này, người phục vụ vừa bưng ly nước ra, Tần chưa kịp cầm lấy thì Hiền Hòa đã nhanh tay đón trước:

- Cảm ơn Tần nghen!

Mặt Tần lập tức xụ xuống một đống. Hiền Hòa cảm ơn nó mà sao lòng nó bỗng nặng nề quá đỗi. Bây giờ thì Tần đã hiểu. Hóa ra nhỏ Hiền Hòa "dịu dàng và dễ thương" này chả phải thích chanh muối hơn chanh tươi gì sất. Cũng chẳng phải hôm nay tự dưng nó bỗng không thích ăn chè. Nó không rớ đến những món đó chẳng qua nó sợ Tần lây ghẻ cho nó. Thái độ hấp tấp của nó khi thò tay chộp ly chanh muối trên tay người phục vụ trước khi Tần kịp đón lấy đã tố cáo tất cả. Vậy mà Tần cứ tưởng bở. Nãy giờ Tần

đánh giá con nhỏ này cao vòi vọi. Tần tưởng nó có một trái tim hiền hậu giống như cái tên của nó. Tần đinh ninh nó là tiên cô thứ thiệt.

Ai ngờ rốt cuộc tiên cô vẫn sợ ghẻ. Và vì sợ ghẻ, tiên cô sẵn sàng quên bẵng mối giao tình trước đây nó đã từng đãi tiên cô và thằng Dưỡng ăn uống mệt nghỉ, và những cuộc chè chén vui vẻ tại căng-tin đó tưởng chừng đã tạo ra giữa ba đứa một tình bạn keo sơn đời đời không gỡ nổi.

Vậy mà bây giờ một đứa làm lơ, một đứa không dám cầm ly chè Tần đưa, bảo sao lòng nó chẳng ê chề! Nhưng Tần không để lộ sự hờn trách ra ngoài mặt. Nó vẫn giả bộ tươi cười ra vẻ ta đây chẳng để ý gì ba chuyện ghẻ chốc lặt vặt kia, rằng ghẻ là chuyện bình thường, đời học trò ai mà chẳng một lần … có ghẻ!

Khi tự nhủ như vậy, Tần không biết lòng mình đang cay đắng lắm!

Chương 3

May thay, trên cõi đời nói chung và trong căng-tin lúc này nói riêng không chỉ có nhỏ Hiền Hòa và thằng Dưỡng.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh bất thần từ ngoài sân xồng xộc tiến vào.

- Ê! Nó kìa! – Nhác thấy Tần, Quý ròm hí hửng reo lên.

Tiểu Long nhìn Tần, khịt khịt mũi:

- Mày ngồi ở đây làm tụi tao đi kiếm quá trời!

Trong khi Tần chưa hiểu tụi này đi kiếm mình để làm gì thì nhỏ Hạnh bước lại trước mặt nó và chìa que kem trên tay ra:

- Phần của Tần nè!

Đến lúc này Tần mới phát hiện bọn Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh mỗi đứa đều cầm trên tay một que kem. Riêng nhỏ Hạnh có tới hai que kem và một trong hai que đó theo lời nhỏ Hạnh là "phần của Tần nè".

Sự cố xảy ra đột ngột khiến Tần kinh ngạc đến ngẩn người. Nó sợ mình nghe lộn nên không dám đưa tay ra, chỉ ngồi yên trố mắt dòm.

- Cầm đi! – Nhỏ Hạnh nhăm mặt giục – Bạn không ăn ngay, kem chảy nước hết bây giờ!

Tần cầm lấy que kem, ngớ ngẩn hỏi:

- Các bạn mua đãi tôi hả?

Quý ròm cười khì:

- Thằng này hỏi lạ! Không đãi mày thì chẳng lẽ tụi tao đãi … thằng Dưỡng!

Vừa nói Quý ròm vừa láu lỉnh đánh mắt sang chỗ Dưỡng ngồi. Nhưng thằng này vờ như không nghe thấy. Ngay từ lúc mới bước vào căng-tin, nó đã trót lờ tịt thằng Tần, bây giờ nó càng không muốn ra mặt day dưa.

Tần không để ý đến sự cố tình gây hấn của Quý ròm đối với Dưỡng. Nó đang xúc động ngồi mút kem. Lúc này, vị lạnh của kem không chỉ mát tê đầu lưỡi mà còn mát cả lòng dạ nó.

Tụi này tốt ghê! Tần bâng khuâng nghĩ và trong một thoáng nó cảm thấy cần phải làm một điều gì đó. Nó muốn tỏ ra tốt bụng với những người đã tốt

bụng với mình. Nhưng nghĩ hoài nghĩ hoài Tần vẫn chưa biết phải làm gì. Đang loay hoay, ánh mắt chợt chạm phải ly nước chanh đang để yên trên bàn nãy giờ, nó mừng rỡ bưng ly nước lên chìa về phía bọn Tiểu Long, vồn vã:

- À, các bạn …

Nhưng mới nói được vài ba tiếng, Tần bỗng im bặt và ngượng ngập hạ tay xuống. Nó sực nhớ đến thái độ của nhỏ Hiền Hòa khi nãy. Nhỏ Hiền Hòa sở dĩ không thèm uống ly nước chanh này chỉ vì Tần đã vô ý chạm tay vào. Vậy mà mình không chịu lấy đó làm bài học, lại cầm ly mời bọn Tiểu Long, ngu ơi là ngu!

Tần tự rủa thầm và trong khi hình bóng của nhỏ Hiền Hòa ám ảnh, nó quên phắt rằng vừa rồi ở trong lớp, nhỏ Hạnh đã từng mượn com-pa của nó để vẽ hình tròn. Mà một khi đã dám cầm cây com-pa thì không có lý gì nhỏ Hạnh lại úy kỵ ly nước chanh của nó.

Tần quên phắt thật. Vì vậy, nó vô cùng sửng sốt khi thấy nhỏ Hạnh đưa tay đỡ lấy ly nước chanh trên tay nó:

- À, Tần mời bọn này hả? Cám ơn nhé!

Mãi đến khi nhỏ Hạnh bưng ly nước đưa lên miệng, Tần mới lỏn lẻn nhớ ra nhỏ Hạnh và Tiểu Long đâu có ngán gì mấy con vi trùng ghẻ của mình. Nó thở một hơi dài nhẹ nhõm và hào hứng hẳn:

- Để tôi mua thêm hai ly nữa cho Tiểu Long và Quý ròm nhá?

- Thôi khỏi! Bọn này uống chung được rồi!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa đưa ly nước cho Tiểu Long. Tiểu Long cầm lấy uống một hơi gần nửa ly rồi chuyển sang cho Quý ròm.

Tần hồi hộp giương mắt ngó. Tiểu Long và nhỏ Hạnh thì nó đã biết, nhưng còn thằng ròm này có dám cầm lấy ly nước hay không thì nó chưa rõ.

Nhưng đã đánh bạn với Tiểu Long và nhỏ Hạnh chẳng lẽ Quý ròm lại có thể cư xử khác với hai bạn mình? Trước đôi mắt mở to của Tần, nó cầm lấy ly nước chanh, nốc một hơi cạn queo rồi đặt “cạch” xuống bàn, liếm mép xuýt xoa:

- Mát dễ sợ!

Khi nói vậy Quý ròm không biết thằng Tần còn cảm thấy "mát dễ sợ" hơn nó gấp tỉ lần. Ăn que kem nhỏ Hạnh đưa, Tần đã thấy mát dạ, Quý ròm dũng cảm uống ly nước chanh nó mời, nó càng cảm thấy mát dạ hơn nữa. Và trong niềm hoan hỉ bất ngờ đó, nó khẽ liếc mắt sang chỗ thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa ngồi để xem hai đứa này có cảm thấy áy náy chút nào trước hành động "oai hùng" của bọn nhỏ Hạnh hay không.

Nhưng cú đánh mắt của Tần quá muộn. Trước mắt nó chỉ có độc một chiếc bàn trống. Nhỏ Hiền Hòa và thằng Dưỡng không biết đã chuồn mất tự lúc nào, chỉ để lại trơ trọi trên bàn hai chiếc ly chưa kịp tan hết đá.

Tuy vậy, cách cư xử thân thiện của Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm chỉ giúp thằng Tần ấm áp được mỗi một ngày.

Ngày thứ hai, cõi lòng Tần tan nát trở lại.

Thoạt đầu, vừa đặt chân vào lớp, nghe tụi bạn cười rộ, Tần chưa kịp hiểu ra chuyện gì. Nó vẫn bình thản ôm cặp đi thẳng xuống chỗ ngồi ở bàn chót. Nhưng khi nhét cặp vào ngăn bàn, ngồi thẳng người trông lên, nó bỗng tái mét mặt khi phát giác một hình vẽ bôi bác trên bảng.

Không biết đứa nào chơi ác vẽ một cái đầu người trọc lóc với những mụn ghẻ cực kỳ nham nhở. Dĩ nhiên đó là hình Tần chứ không ai khác. Đã vậy bên dưới hình còn chua thêm hai câu thơ "Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nồi lên trên".

Trong khi Tần nhìn lên bảng thì nhiều cặp mắt lén lút quay lại nhìn Tần. Và khi thấy Tần biến sắc, mặt mày đỏ nhừ, những chuỗi âm thanh hí hí há há lại thi nhau rộ lên.

Bị vây bọc giữa những tràng cười ngặt nghẽo, Tần càng quýnh. Bất giác nó đưa tay sờ đầu theo quán tính. Nhưng bàn tay mới cất lên nửa chừng, sực nhớ cái đầu nhẵn thính của mình hiện đang là mục tiêu trêu cợt của lũ bạn, nó liền hoảng vía hạ tay xuống.

Sự luống cuống của Tần càng khiến lũ bạn cười bò, nhất là thằng Lâm và thằng Quốc Ân. Từ nãy đến giờ, đó là hai đứa to mồm nhất.

Mồ hôi toát đầy trán, Tần mím chặt môi tính đứng dậy bỏ ra ngoài. Nhưng nó chưa kịp đứng lên thì Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã lững thững bước vào.

Thoạt đầu thấy lớp học cười đùa vui vẻ, nhỏ Hạnh chẳng biết ất giáp gì liền nhoẻn miệng cười theo. Nhưng đến khi bước lại chỗ ngồi, thấy Tần mặt nhăn mày nhó vẻ đau khổ, nhỏ Hạnh liền tròn xoe mắt:

- Có chuyện gì thế hở Tần?

Tần lúc lắc đầu không đáp, nhưng mặt nó nhăn lại càng nhăn.

Nhỏ Hạnh chưa kịp gặng hỏi thêm thì Tiểu Long đã gọi giật:

- Hạnh! Nhìn trên bảng kìa!

Nhỏ Hạnh lập tức đảo mắt lên bảng. Hình vẽ bôi bác và hai câu thơ bên dưới đập vào mắt làm Hạnh sững sờ. Trong một thoáng nó như không tin vào những gì mình nhìn thấy. Môi run run, nó quay nhìn khắp lớp:

- Bạn nào đã vẽ và viết những lời này thế?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh như rơi vào khoảng không. Thay cho tiếng đáp là những tràng cười rúc rích.

Nhỏ Hạnh quay nhìn Lâm bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Lâm phải không?

- Bậy! – Lâm nhún vai – Tôi vẽ xấu nhất lớp, làm gì vẽ được một cái đầu đẹp như thế!

Giọng điệu bỡn cợt của Lâm khiến nhỏ Hạnh tức sôi. Nhưng sợ thằng độc mồm độc miệng này nói năng vung vít khiến Tần buồn thêm, nó đành phớt lờ quay sang đứa khác.

- Hay là bạn? – Nhỏ Hạnh nhìn xoáy vô mặt Quốc Ân.

Như đã chuẩn bị sẵn, Quốc Ân vác mặt lên trời, giọng khinh khỉnh:

- Nói ẩu ăn đòn ráng chịu à nghen!

- Cái gì? – Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt – Bạn dọa tôi hả?

Mặt Quốc Ân vẫn nhơn nhơn:

- Thằng này nói là làm, chưa từng học qua chữ "dọa"!

Quốc Ân vừa nói xong, ở dãy bàn cuối lớp vang lên một tiếng "rầm" váng óc. Tiểu Long đấm tay xuống mặt bàn, hừ giọng:

- Dọa hay không dọa còn phải chờ so với cái đầu mày với cái bàn này xem cái nào cứng hơn cái nào đã!

Quốc Ân dọa nhỏ Hạnh chỉ là dọa suông. Còn Tiểu Long dọa Quốc Ân có kèm theo nắm tay bằng sắt. Quốc Ân có thể chưa học qua chữ "dọa" nhưng chắc chắn đã từng học qua chữ "sợ". Vì vậy, Tiểu Long vừa lên tiếng, nó lập tức nín bặt. Tất nhiên để đỡ ngượng, trước khi "rút lui trong danh dự", nó cố "hừm hừm" vài tiếng nghèn nghẹt trong cổ họng ra cái điều ta đây hôm nay sổ mũi nên đành phải tạm dừng chương trình đấu khẩu chứ chẳng phải vì sợ gì thằng nào, dù thằng đó có là đệ nhị đẳng huyền đai Taekwondo như Tiểu Long đi chăng nữa!

Nhỏ Hạnh dĩ nhiên chẳng quan tâm đến thái độ màu mè của Quốc Ân. Nó đưa mắt nhìn Quới Lương:

- Hình trên bảng có phải do bạn vẽ không?

- Chuyện đó chẳng liên quan gì đến bạn! – Quới Lương hừ mũi – Bạn đâu phải là công an mà giở giọng điều tra!

- Nhưng Hạnh là lớp phó!

Quới Lương nhếch mép:

- Bạn chỉ là lớp phó học tập thôi! Đây đâu phải chuyện học tập!

- Thế lớp trưởng và lớp phó trật tự thì có thể "giở giọng điều tra" được không?

Giọng nói dõng dạc của Minh Vương đột ngột vang lên ngoài cửa lớp khiến không chỉ Quới Lương mà cả những đứa khác cũng giật mình quay đầu nhìn ra.

Lớp trưởng Xuyến Chi cầm cuốn sổ gọi tên và ghi điểm cùng lớp phó trật tự Minh Vuông tay ôm hộp phấn đang từ ngoài cửa tiến vào. Nãy giờ đứng ngoài hành lang âm thầm quan sát, Xuyến Chi và Minh Vương đã nắm rõ những diễn biến đang xảy ra trong lớp.

Quới Lương đang hùng hùng hổ hổ bỗng chốc xụi lơ. Câu hỏi của Minh Vương lớn đến mức lớp bên cạnh cũng còn nghe thấy, vậy mà Quới Lương làm như mình điếc đặc. Nó vờ chúi đầu vào ngăn bàn lục lục tìm tìm gì đấy.

Nhỏ Xuyến Chi khẽ liếc hình vẽ trên bảng rồi quay xuống lớp, lắc đầu:

- Người tử tế không bao giờ nỡ đem bệnh tật của người khác ra để châm chọc! Bạn nào hành động như vậy thật là vô ý thức!

Minh Vương quắc mắt ngó quanh.

- Nếu "tác giả" không nhận thì không những vô ý thức mà còn thiếu dũng cảm nữa!

Xuyến Chi và Minh Vương không lên tiếng còn đỡ. Tụi nó nổi cáu nặng lời như vậy khiến thủ phạm càng trốn kỹ.

Trong khi bầu không khí trong lớp đang căng thẳng vì sự xuất hiện của lớp trưởng và lớp phó trật tự thì Quý ròm ôm cặp bước vào. Chỉ nhìn thoáng qua, Quý ròm đã biết ngay mọi chuyện. Vừa nhét cặp vào ngăn bàn, Quý ròm vừa bô bô:

- Chẳng cần điều tra cũng biết bức hình này do thằng Lâm vẽ!

Câu nói của Quý ròm khiến thằng Lâm đang ngồi cạnh nhảy dựng:

- Tao không giỡn với mày à nghen!

Quý ròm nhún vai:

- Tao thèm vào giỡn! Nét chữ trên bảng không phải của mày chứ của ai?

- Không phải chữ tao! – Lâm tái mặt – Mày đừng có nói bậy!

Lập tức những tiếng xì xào vang lên:

- Đúng rồi! Chữ này đúng là chữ thằng Lâm!

- Không phải đâu! – Một đứa cãi – Tao nghĩ đây là chữ thằng Quý ròm!

Câu nói lọt vào tai khiến Quý ròm nghiến răng ken két. Giọng vừa rồi đích thị là giọng thằng Quới Lương! Hai đứa này cùng một giuộc, chúng định âm mưu chống lại mình đây! Quý ròm tức tối nhủ bụng, mặt nó bỗng chốc sa sầm.

Nhưng Quý ròm chưa kịp ngoác miệng "phản kích" thì thầy Hiếu đã bất thần hiện ra ngay trước cửa.

Chương 4

Sự xuất hiện của thầy Hiếu khiến lớp học đang ồn ào bỗng chốc im phắt.

Lớp trưởng Xuyến Chi lật đật hắng giọng:

- Học sinh nghiêm!

Trước những bộ mặt hiền lành vờ vịt của đám học trò đang đứng thẳng người như những cây cột nhà kia, thầy Hiếu chậm rãi bước lại chiếc bàn kế cửa sổ.

Khi thầy rảo ngang qua trước bảng đen, cả mấy chục trái tim không hẹn mà cùng giật thon thót.

Nhưng thầy Hiếu không nhìn thấy hình vẽ và những câu thơ trên bảng. Mắt nhìn tới trước, chân bước những bước thật thẳng, thầy ung dung tiến lại chỗ ngồi quen thuộc của mình.

Đặt chiếc cặp da trên bàn, thầy đưa mắt nhìn xuống lớp, khoan thai vẫy tay:

- Các em ngồi xuống!

Nhỏ Xuyến Chi nhanh nhảu ứng tiếng hô:

- Học sinh nghỉ!

Cả lớp lục đục ngồi xuống, bụng nơm nớp. Cái hình vẽ bôi bác kia vẫn còn sờ sờ trên bảng thì chưa thể gọi là tai qua nạn khỏi được!

Trong khi đứa nào đứa nấy bụng lo ngây ngấy thì thầy Hiếu đột ngột gọi:

- Tần, đứng dậy!

Tần rụt rè đứng lên, mặt còn lấm la lấm lét chưa kịp mở miệng thưa gửi, thầy Hiếu đã cau mày:

- Sao em lại đội mũ trong lớp?

- Dạ … dạ thưa thầy …

Tần ấp a ấp úng một hồi vẫn không đủ can đảm giải thích nguyên nhân việc đội mũ của mình. Trong giờ toán hôm qua, thấy thầy Hiếu không rầy la hay hỏi han gì về chuyện nó đội mũ trong lớp, Tần tưởng thầy đã biết "nỗi khổ thầm kín" của nó. Hóa ra hôm qua do mải giảng bài nên thầy không để ý đó thôi.

Cũng như thầy Đang giám thị, thầy Hiếu không nhẫn nại nổi trước thái độ lừng khừng khó hiểu của Tần. Thầy hừ mũi:

- Em còn chưa chịu bỏ chiếc mũ xuống hả?

Tần chớp chớp mắt, miệng mếu xệch. Nó ngần ngừ một thoáng rồi đưa tay lên giật phắt chiếc mũ ra khỏi đầu.

- Ơ! – Cái đầu trọc lóc, xanh xanh đỏ đỏ của đứa học trò vừa lộ ra, thầy Hiếu không nén được tiếng kêu sửng sốt – Đầu em làm sao thế?

Quốc Ân láu táu vọt miệng:

- Thưa thầy, đầu bạn Tần bị ghẻ đấy ạ!

Lâm nhăn nhở hùa theo:

- Mấy bữa nay vi trùng ghẻ bò lúc nhúc khắp lớp mình, thầy ơi!

Thầy Hiếu nghiêm mặt trừng mắt nhìn Lâm rồi đứng lên khỏi chỗ, thầy thong thả bước xuống dãy bàn cuối lớp, nhỏ nhẹ hỏi:

- Em bị thế này lâu chưa?

- Thưa thầy, đã nửa tháng nay ạ! – Tần lí nhí – Bác sĩ bảo đây là một thứ nấm nằm dưới lớp biểu bì …

- Bác sĩ bảo em hớt tóc như thế này ư?

- Dạ! – Tần ngượng ngùng đáp, mặt ửng đỏ – Bác sĩ bảo trời nóng, mồ hôi ra nhiều, cần phải cạo đầu để xức thuốc và da được khô ráo. Có như vậy bệnh mới chóng lành ạ!

- Thì ra thế! – Thầy Hiếu gật gù – Nhưng nếu vậy thì lẽ ra em không nên đội mũ thùm thụp mới phải! Cần để đầu trần cho nó thông thoáng!

- Em cũng biết thế, thưa thầy! – Tần nuốt nước bọt và nói một cách khó khăn – Ở nhà em luôn để đầu trần, em chỉ đội mũ khi đi học thôi!

Câu giải thích của Tần gần như không giải thích gì cả. Ý nghĩa của câu nói mơ hồ đến mức thầy Hiếu định hỏi lại tại sao có sự khác biệt khi ở nhà và khi đến lớp. Nhưng câu hỏi chưa kịp thốt ra khỏi miệng, thầy bỗng sực hiểu. Chắc chắn đứa học trò tội nghiệp của thầy không dám phơi chiếc đầu trọc lóc và đầy ghẻ ra trước mặt bạn bè chỉ vì mắc cỡ! Hồi bé, thầy cũng thế thôi! Chẳng cần phải ghẻ, chẳng cần phải cạo đầu, chỉ với chiếc mụn cóc nơi tay thôi, lúc nào thầy cũng phải che che giấu giấu một cách khổ sở vì sợ lũ bạn nghịch tinh trêu chọc!

Hiểu ra cái lý do khó nói đó rồi, thầy Hiếu dịu dàng đặt tay lên vai Tần, khẽ bảo:

- Thôi được, em cứ việc đội mũ! Thầy sẽ giải thích với ban giám hiệu về trường hợp của em!

- Thưa thầy! – Nhỏ Xuyến Chi buột miệng – Hôm qua, thầy giám thị đã cho phép bạn Tần đội mũ trong giờ học rồi ạ! Thầy giám thị còn bảo bạn Tần chuyển xuống ngồi ở bàn cuối để … tiện việc đội mũ nữa đấy ạ!

Lời thông báo ngộ nghĩnh của nhỏ Xuyến Chi làm thầy Hiếu bật cười:

- Lại thế nữa cơ đấy! Thôi được, nếu thầy giám thị đã đồng ý, thầy chẳng cần phải báo với ban giám hiệu nữa!

Rồi thầy hắng giọng dặn Xuyến Chi:

- Còn em, em nên thông báo về trường hợp của bạn Tần cho các thầy cô khác biết sớm để tránh xảy ra tình trạng hiểu lầm như thầy vừa rồi!

Nói xong, thầy quay người bước trở lên bục giảng.

Ngay trong lúc đó, thầy Hiếu không bao giờ ngờ cái cử động nhẹ nhàng của mình lại khiến cả lớp đồng loạt nín thở như thể không phải thầy đang quay người lên bảng mà đang quay … nòng súng đại bác vào chính lớp học vậy!

Thủ phạm bí mật của trò tai ác này run bắn cả người đã đành, ngay cả những đứa vô can cũng có cảm giác máu trong người mình chợt đông cứng lại.

Và đúng như nỗi lo ngại thấp thỏm của lũ học trò, đang vui vẻ, cặp lông mày của thầy Hiếu bỗng nhăn tít khi ánh mắt bất ngờ chạm phải hình vẽ và những câu thơ trên bảng.

- Em nào? – Giọng thầy thoắt đanh lại – Em nào là tác giả của trò lếu láo này?

Hệt như bầu trời trước cơn giông, không khí trong lớp thoáng mắt đã căng như một sợi dây đàn. Không một tiếng đáp, kẻ thính tai như thể nghe rõ tiếng ruồi bay. Thính tai hơn chút nữa có thể nghe được cả tiếng mấy chục cái trống ngực đang đập rộn.

- Em nào?

Thầy Hiếu lại gằn giọng, ánh mắt thầy quét dọc các dãy bàn đầy giận dữ.

Chạm phải ánh mắt của thầy, tác giả của hình vẽ bôi bác kia vội cúi đầu xuống, bụng tự nguyền rủa tơi bời: Mình ngu ơi là ngu! Khi nãy nhân lúc thầy nói chuyện với thằng Tần, nếu mình vờ chạy lên lau bảng thì có phải mọi chuyện đã êm xuôi rồi không! Nhưng khổ nỗi, khi thủ phạm nghĩ ra được điều đó thì đã quá muộn.

Thầy Hiếu lúc này đã giận lắm. Thầy quay sang lớp trưởng Xuyến Chi:

- Xuyến Chi! Em có biết bạn nào là thủ phạm của chuyện này không?

Nhỏ Xuyến Chi liếm cặp môi khô rang:

- Thưa thầy, không ạ! Khi nãy Hạnh, Minh Vương và em đều có hỏi nhưng không bạn nào chịu nhận!

Thầy Hiếu đảo mắt nhìn quanh một lần nữa rồi lắc đầu trở về chiếc bàn kế cửa sổ, lặng lẽ ngồi xuống.

Thấy vậy, nhiều cái miệng nhè nhẹ thở ra, nghĩ rằng thầy quá chán nản nên chẳng buồn tra cứu "vụ án" này nữa.

Nhưng tất cả đã quá vội mừng. Thầy thừ người ra một lúc ngồi nhỏm người lên, quắc mắt:

- Cả lớp đứng hết dậy!

Cả lớp lập tức răm rắp đứng lên. Những cặp chân rục rịch, những đôi mắt nhìn nhau lo lắng.

Thầy Hiếu nhìn xoáy vào từng gương mặt, giọng chậm rãi nhưng rõ ràng, kiên quyết:

- Nếu không em nào chịu nhận, cả lớp sẽ đứng đến hết giờ toán hôm nay!

Thầy vừa nói xong, cả chục cái miệng thở dài thườn thượt. Nhưng vẫn không cái miệng nào lên tiếng nhận lỗi.

Xuyến Chi, nhỏ Hạnh, Minh Vương và lớp phó lao động và văn thể mỹ Vành Khuyên, những đứa trong ban cán sự lớp mặt mày tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

Nhỏ Hạnh quay sang Tiểu Long, giọng ấm ức:

- Thật tức chết đi được!

Tiểu Long nhún vai:

- Thủ phạm chắc chắn là một trong mấy đứa Hạnh hỏi vừa rồi chứ không ai!

Nhỏ Hạnh lẩm bẩm:

- Dám làm mà không dám chịu, để cả lớp bị phạt oan, thật là tồi tệ!

Thầy Hiếu có vẻ không buồn để ý đến những tiếng xì xào vẳng lên từ các dãy bàn. Sau khi "tuyên án", thầy cầm lên viên phấn bước lại trước bảng, chuẩn bị cho học trò chép bài học mới.

Nhưng dường như chưa hết buồn bực, vừa đưa tay lên thầy lại hạ ngay xuống và quay mình lại, nói bằng giọng phiền muộn:

- Để các bạn bị phạt vì mình, em nào đã vẽ và viết những câu thơ kia hãy nghĩ lại xem hành động của mình có đẹp hay không!

Thầy Hiếu nói y hệt những lời nhỏ Hạnh vừa làu bàu với Tiểu Long. Tiểu Long liền huých vào tay bạn:

- Tư tưởng lớn gặp nhau, thích nhé!

Tiểu Long bảo "thích nhé" nhưng nhỏ Hạnh chả "thích" tí ti nào cả. Lòng nó lúc này đang nặng như chì. Nghe bạn trêu, nó không "thích" cũng không cười, chị hậm hực:

- Hạnh mà biết được đứa nào …

Nhỏ Hạnh chưa nói dứt câu thì Quý ròm đột ngột giơ tay. Không biết có phải vì chơi thân với nhỏ Hạnh hay không mà cô bạn gái vừa đòi biết thì Quý ròm đã cho nó biết liền. Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Quý ròm rụt rè mở miệng:

- Thưa thầy …

- Gì đó em?

Thấy đứa học trò cưng của mình lên tiếng, thầy Hiếu ngạc nhiên dịu giọng hỏi.

Quý ròm ấp úng:

- Thưa thầy, chính em đã … vẽ và viết những câu thơ kia ạ!

Thầy Hiếu chưng hửng:

- Em nói sao?

Thú nhận của Quý ròm quả làm thầy sửng sốt đến đờ người. Thầy không thể tin được người học trò giỏi giang được mọi người xưng tụng là "thần đồng toán" của thầy lại là thủ phạm của trò lếu láo kia. Hơn nữa, thằng Quý ròm của thầy xưa nay vẫn là đứa tâm địa hiền lương, thỉnh thoảng cũng

nghịch ngợm quậy phá nhưng tuyệt nhiên không bao giờ nỡ cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác. Vậy mà cái đứa tử tế đó hôm nay lại làm một chuyện động trời như vậy bảo thầy không bàng hoàng sao được!

Mà không chỉ riêng thầy ngỡ ngàng. Lũ bạn trong lớp nhiều đứa cũng há hốc miệng trước lời nhận tội của Quý ròm.

Tiểu Long thu nắm tay quẹt qua quẹt lại muốn rớt cả mũi, nhăn nhó nói:

- Cái thằng ròm này bữa nay nó làm sao vậy hả?

- Long đừng có phát hoảng lên như thế! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính lên sống mũi, giọng điềm tĩnh – Chắc chắn thủ phạm vụ này không phải là Quý!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Nếu không phải nó làm, việc quái gì nó phải nhận vơ vào mình như thế?

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Điều đó đợi đến giờ ra chơi mình sẽ hỏi Quý! Biết đâu Quý chẳng muốn chơi trò "Lê Lai cứu chúa"!

- Ý Hạnh nói là Quý làm như vậy là để cả lớp khỏi bị phạt hay sao?

Lần này thì nhỏ Hạnh không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Cái gật đầu của cô bạn chả làm Tiểu Long thỏa mãn chút xíu nào. Nó hừ mũi cau có:

- Ngốc ơi là ngốc! Làm vậy có khác nào cứu cho tên thủ phạm hèn nhát kia "một bàn thua trông thấy"!

Thấy Tiểu Long sốt ruột cằn nhằn, nhỏ Hạnh định lên tiếng trấn an bạn nhưng vừa hé môi nó đã vội ngậm ngay lại.

Thầy Hiếu sau một phút kinh ngạc, lại trầm giọng giục, có vẻ như thầy vẫn chưa tin vào lời thú nhận của Quý ròm:

- Sao, em trả lời đi chứ! Có phải đúng là em đã làm những chuyện này không?

- Dạ, đúng ạ! – Quý ròm liếm môi, lí nhí đáp.

Lần này, lời khẳng định rõ ràng của đứa học trò cưng khiến thầy tin rằng mình không nghe nhầm. Từ ngỡ ngàng, thầy chuyển qua hoang mang, và cuối cùng là giận dữ.

- Sao em lại làm thế? – Giọng thầy rít lên – Em có biết đó là những chuyện người tử tế không bao giờ làm không?

- Dạ, biết ạ! – Quý ròm vừa đáp vừa cúi đầu tránh ánh mắt phẫn nộ của thầy.

- Biết sao em còn làm? – Giọng thầy Hiếu mỗi lúc một nghiêm khắc.

- Thưa thầy, lúc đầu em tưởng đó chỉ là … đùa chơi ạ …

Nói chưa dứt câu, nghe thầy hừ một tiếng cáu kỉnh, Quý ròm hoảng vía liền vội vã nói thêm:

- Thưa thầy, từ nay em không dám nữa ạ!

Định mắng thêm vài câu nặng nề, nhưng nghe đứa học trò nhận lỗi với giọng thành khẩn, ăn năn, thầy Hiếu không buồn quát tháo nữa.

- Thôi được! – Thầy thở dài, vẻ mệt mỏi! – Em đứng đó cho đến giờ ra chơi, còn các em khác ngồi xuống!

Lệnh ân xá vừa được ban ra, cả lớp thở đánh phào. Đứa nào đứa nấy vội vã ngồi xuống, mặc dù trên gương mặt của đa số nỗi thảng thốt về những gì vừa xảy ra vẫn còn chưa tan biến.

Dĩ nhiên Quý ròm vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ cam chịu. Nhưng như vậy vẫn chưa yên thân. Thầy Hiếu nhìn thẳng vào mặt nó, nghiêm giọng tiếp:

- Em xin lỗi bạn Tần đi!

Quý ròm quay đầu xuống chỗ Tần ngồi, cố tránh ánh mắt của Tiểu Long và nhỏ Hạnh, giọng líu ríu:

- Tần cho mình … xin lỗi …

Thầy Hiếu có vẻ hài lòng về sự mau mắn của Quý ròm. Thái độ phục thiện của đứa học trò dại dột khiến thầy cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Thầy mỉm cười, hai tay xoa vào nhau, đang định quay lên bắt đầu bài học thì Tần thình lình đứng dậy:

- Thưa thầy, bạn Quý chẳng có lỗi gì trong chuyện này ạ!

Câu nói của Tần khiến cả lớp sửng sốt. Ở trên bảng, thầy Hiếu ngớ người ra:

- Em nói gì lạ thế?

Tần nuốt nước bọt, tay mân mê vành mũ:

- Thưa thầy, em nghĩ hình vẽ và những câu thơ trên bảng không phải do bạn Quý!

Thầy Hiếu càng ngẩn ngơ:

- Không phải bạn Quý? Thế thì ai?

- Thưa thầy, em … không rõ ạ!

Tần đáp bằng giọng bối rối. Tần không rõ thật. Nhưng tự trong thâm tâm nó không tin Quý ròm là thủ phạm. Quý ròm chơi thân với Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Hôm qua, khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh tình nguyện xuống ngồi chung với nó, chính Quý ròm nằng nặc đòi đi theo, bất chấp những đứa khác đang tìm cách xa lánh bệnh ghẻ của nó. Cũng hôm qua, trong giờ ra chơi, Quý ròm đã thản nhiên cầm lấy ly nước chanh nó đưa mà không hề úy kị. Quý ròm không sợ vi trùng ghẻ. Quý ròm chỉ sợ nó buồn. Một đứa như vậy không thể nào là tác giả của hình vẽ và những câu trêu ghẹo đầy ác ý kia!

Nhưng thầy Hiếu lại không đọc được những suy nghĩ trong đầu Tần. Thầy không bằng lòng với cách trả lời vu vơ của nó. Thầy nhíu mày:

- Nếu bạn Quý không phải là thủ phạm tại sao bạn ấy lại nhận tội?

Câu hỏi vặn của thầy làm Tần cứng họng. Nãy giờ nó cũng đang ngơ ngác không biết tại sao Quý ròm lại hành động như vậy. Nó tự hỏi, nó còn không giải thích được. Thầy Hiếu hỏi, đương nhiên nó phải ngậm tăm.

Tần im lặng khiến lớp học im lặng theo. Thắc mắc của thầy cũng là thắc mắc chung của cả lớp, do đó đứa nào đứa nấy cố vểnh tai chờ thằng Tần trả lời.

Nhưng Tần vẫn đứng trơ như phỗng.

Chương 5

Rốt cuộc người mở miệng không phải là Tần.

- Thưa thầy, chính em …

Quý ròm ấp úng lên tiếng, nó cố tìm cách phá tan bầu không khí nặng nề đang bao phủ lớp học.

Nhưng Quý ròm chưa kịp nói hết câu, thầy Hiếu đã hừ mũi cắt ngang:

- Thầy không hỏi em! Em cứ đứng yên đó!

Cảnh cáo Quý ròm một câu, thầy tiếp tục xoáy mắt vào gương mặt hoang mang của Tần:

- Sao, em tìm ra câu trả lời chưa?

- Dạ … dạ …

Tần hết xoay xoay vành mũ lại ngượng ngịu hạ tay xuống rờ rẫm trên mặt bàn, miệng lắp ba lắp bắp.

Trong khi thầy Hiếu đang định ra hiệu cho Tần ngồi xuống thì nhỏ Hạnh vụt đứng lên:

- Thưa thầy, bạn Tần không rõ nhưng em rõ ạ!

Thầy Hiếu nhướn mắt:

- Em rõ thủ phạm là ai sao?

- Thưa thầy, không ạ! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Nhưng em rõ tại sao bạn Quý lại làm thế!

Rồi không đợi thầy hỏi tiếp, nhỏ Hạnh nhanh nhẩu nói ngay:

- Sở dĩ bạn Quý đứng ra nhận tội là vì không muốn cả lớp phải bị phạt ạ!

Lời nhỏ Hạnh vừa thốt ra, cả lớp bỗng dậy lên tiếng xì xào. Nhiều cặp mắt nhìn nhau bán tín bán nghi. Thầy Hiếu bỗng đâm ra lúng túng. Thầy phân vân hỏi:

- Em căn cứ vào đâu mà nói thế!

- Thưa thầy, em chẳng căn cứ vào đâu ạ! – Nhỏ Hạnh bối rối hắng giọng – Nhưng chơi thân với bạn Quý nên em biết! Bạn ấy chẳng bao giờ làm những trò như thế!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, lớp trưởng Xuyến Chi liền đứng dậy:

- Thưa thầy, em cũng nghĩ như thế ạ! Những câu thơ và hình vẽ trên bảng không thể là của bạn Quý!

- Em cũng nghĩ như bạn Hạnh và bạn Xuyến Chi, thưa thầy! – Minh Vương vội vã bổ sung.

Thầy Hiếu chưa kịp phản ứng trước diễn biến bất ngờ này thì Tiểu Long cũng đã đứng lên khỏi chỗ ngồi:

- Em cũng vậy, thưa thầy!

- Các em ngồi xuống đi! – Thầy Hiếu lật đật xua tay, rồi quay sang Quý ròm vẫn đang đứng im lìm nãy giờ theo mệnh lệnh của thầy, thầy nghiêm nghị nói – Thầy hỏi em một lần nữa! Những câu thơ và hình vẽ trên bảng có phải là hành vi của em không?

Khác hẳn với vẻ dứt khoát ban đầu, lần này Quý ròm bỗng ngập ngừng. Sự bênh vực của thằng Tần nạn nhân, của Tiểu Long và những đứa trong ban cán sự lớp khiến nó vô cùng cảm kích. Bây giờ nếu cứ khăng khăng nhận tội vào mình, có khác nào nó làm cho những đứa này phải bẽ mặt! Nhưng đã lỡ nói ra như thế trước mặt thầy Hiếu, bây giờ muốn phủ nhận tuốt tuồn tuột quả không dễ mở miệng, trừ phi chính thủ phạm thật sự của vụ này tự giác chường mặt ra. Nhưng khổ nỗi, cái tên hèn nhát đó chẳng có vẻ gì muốn trở nên một người dũng cảm. Nó cứ im ru bà rù.

Quý ròm đảo mắt một vòng, dừng lại khá lâu ở thằng Lâm đáng nghi đang ngồi sát rạt bên cạnh nó rồi thở dài chép miệng:

- Thưa thầy, chính là … của em ạ!

Câu trả lời của Quý ròm gây ra những phản ứng trái ngược nhau. Những đứa vô can ngẩn ngơ, những đứa giấu mặt thở phào, còn những đứa vừa rồi lên tiếng thanh minh cho nó thì mặt mày méo xẹo.

Ngay cả thầy Hiếu cũng không biết là mình nên vui hay nên buồn trước lời khẳng định ngoài mong đợi của Quý ròm. Thầy nhún vai nói với cả lớp:

- Các em đều nghe thấy cả rồi đấy! Em Quý vẫn thừa nhận hành vi sai trái đó là của mình, trong khi các em khác chẳng có chứng cứ nào cho thấy là em Quý vô tội! Như vậy …

Thầy Hiếu mới nói đến đó thì một bóng người thình lình đứng phắt dậy:

- Thưa thầy …

Thầy ngạc nhiên nhìn đứa học trò vừa lên tiếng:

- Gì thế Dưỡng?

Dưỡng khụt khịt mũi một hồi vẫn chưa nói tiếp được. Sauk hi đứng lên, nó chợt lộ vẻ ngần ngừ và nhớn nhác dòm quanh.

Vẻ luống cuống của nó khiến thầy Hiếu không khỏi cau mày:

- Sao? Có chuyện gì thế?

- Thưa thầy …

Dưỡng lúng túng, mặt mày căng thẳng.

Quới Lương chợt cười hê hê:

- Thưa thầy, bạn Dưỡng định thú nhận tội trạng của mình đấy ạ!

Thầy Hiếu chưa kịp hỏi thì Dưỡng đã cuống quit:

- Thưa thầy, bạn Quới Lương nói bậy đấy ạ! Em chỉ muốn nói là em có thể … có thể … chứng minh bạn Quý không phải là tác giả … tác giả …

- Thầy hiểu rồi! – Thầy Hiếu sốt ruột cắt ngang – Thế em chứng minh bằng cách nào? Em có chứng cớ gì không?

- Chứng cớ hả? – Mặt Dưỡng nghệt ra – Thưa thầy, em không có chứng cớ gì cả ạ!

Sự xuất hiện đột ngột của thằng Dưỡng trong thời điểm nóng bỏng của "vụ án" làm cả lớp nín thở. Đứa nào đứa nấy tròn xoe mắt theo dõi. Nhưng lối ăn nói lòng vòng và ngờ nghệch của nó khiến khan giả muốn khóc thét.

Thầy Hiếu thở hắt ra một hơi:

- Thế em chứng minh bằng cách nào?

Dưỡng gãi tai:

- Thưa thầy, em chẳng chứng minh bằng cách nào cả …

Thầy Hiếu nghe đầu mình kêu ong ong. Lối diễn đạt mù mờ của Dưỡng làm thầy chợt nghĩ hay là đứa học trò này cố ý giỡn mặt mình. Nhưng Dưỡng không để thầy nghĩ ngợi lâu. Nó ngập ngừng nói tiếp:

- Nhưng chính mắt em nhìn thấy những bạn nào vẽ hình và viết những câu thơ …

Thầy Hiếu sửng sốt:

- Sao lại những bạn?

- Thưa thầy, có tất cả là hai bạn ạ! – Dưỡng gãi cổ – Bạn Quốc Ân vẽ hình, còn bạn Lâm đề thơ!

Tố cáo của Dưỡng chẳng khác nào một quả bom ném ra giữa lớp. Tất cả các cặp mắt không hẹn mà cùng nhất loạt hướng về hai nhân vật vừa bị nêu tên kia.

- Lâm! Quốc Ân! Hai em đứng dậy! – Thầy Hiếu gằn giọng.

Lâm và Quốc Ân nơm nớp đứng dậy.

- Thưa thầy! – Vừa thẳng người, Lâm đã hấp tấp mở miệng – Thầy đừng tin những lời bịa đặt của bạn Dưỡng ạ! Hôm trước bạn ấy mượn quả bóng, em không cho …

Nhưng Lâm chưa kịp chống chế hết câu đã lập tức xuôi xị. Giọng nói rành rọt của nhỏ Hiền Hòa đã chặn ngang họng nó:

- Thưa thầy, bạn Dưỡng không bịa đâu ạ! Chính mắt em cũng nhìn thấy bạn Lâm và bạn Quốc Ân làm chuyện đó ạ!

Chả là hồi sáng, lúc lớp học còn vắng vẻ, Lâm và Quốc Ân đã nháy nhau bày trò nghịch tinh. Chúng lượm những mẩu phấn thừa dưới chân bảng đen rồi hí hoáy đứa vẽ đứa viết, ra sức giễu cợt cái đầu nhẵn của Tần.

Trong số những đứa lèo tèo ngồi bên dưới lúc đó ngoài Hải quắn và Quới Lương còn có cả Dưỡng và Hiền Hòa.

Hải quắn và Quới Lương thì không kể làm gì. Cùng với Lâm và Quới Lương, hai đứa này ngay từ đầu năm học đã được liệt vào hàng “tứ quậy” trong lớp. Mặc dù cặp Lâm – Quới Lương ngày thường không “qua lại” nhiều với cặp Hải quắn – Quốc Ân nhưng gặp những dịp quậy phá như thế này, tụi nó cũng sẵn sàng liên kết với nhau.

Đến lớp sớm từ lâu đã là thói quen của “tứ quậy”. Đó là thời điểm thuận lợi nhất để bày trò nghịch ngợm. Nhưng xui cho Lâm và Quốc Ân, sáng nay chúng cùng Hải quắn và Quới Lương vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã thấy Dưỡng và Hiền Hòa ngồi lù lù trong lớp và đang loay hoay giải toán.

Chẳng biết làm sao đuổi hai con “kỳ đà cản mũi” này ra ngoài, Lâm quay xuống đe:

- Tụi mày xem thì xem nhưng không được hó hé chuyện này cho bất cứ ai đấy nhé!

Chưa yên tâm, Quốc Ân thu nắm tay dứ dứ trước mặt:

- Liệu hồn đấy!

Nhỏ Hiền Hòa dài môi:

- Xì! Ai mà thèm để ý đến chuyện của mấy bạn!

Dưỡng không nói gì. Nó tròn xoa mắt chờ xem mấy đứa này giở trò quỷ quái gì mà răn đe ghê thế.

Đến khi thấy cái đầu nhẵn nhụi của thằng Tần hiện ra trên bảng, Dưỡng không nhịn được, bụm miệng cười hích hích. Và khi thằng Lâm chua thêm bên dưới bức hình hai câu thơ "Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nồi lên trên" thì Dưỡng ôm bụng cười gập cả người, cười chảy nước mắt nước mũi. Cái thằng Lâm lẹt đẹt này, nó học hành thì dở tệ mà sao làm vè trêu chọc thiên hạ nó lại làm hay thế không biết! Dưỡng vừa chùi mắt vừa nghĩ, không để ý đến cái liếc xéo đầy vẻ phật ý của nhỏ Hiền Hòa bên cạnh.

Ở trên bảng, Lâm và Quốc Ân cũng khoái chí thở phào. Sự hưởng ứng nồng nhiệt của thằng Dưỡng trước bức biếm họa và những câu thơ trào phúng của tụi nó rõ là thái độ đồng tình. Nỗi lo bị tố cáo trong thoáng chốc bay vèo đâu mất.

Vậy mà không ngờ đến phút chót Dưỡng và Hiền Hòa lại đột nhiên giở quẻ! Lâm lầm bầm tức tối. Nó cũng không hiểu tại sao hai đứa này không lên tiếng ngay từ đầu mà đợi đến khi nó và thằng Quốc Ân sắp sửa thoát nạn lại nhảy ra phá đám.

Ngay từ đầu, Dưỡng không mảy may có ý định tố cáo bọn Quốc Ân. Lúc lũ bạn lần lượt kéo nhau vào lớp và cười phá lên khi nhìn thấy hình vẽ và những câu thơ trên bảng, chính Dưỡng đã hả hê ngoác miệng cười phụ họa. Đến khi thầy Hiếu phạt cả lớp đứng suốt hai tiết toán, nó cũng bình thản đứng lên, xem đó như là một phần không thể thiếu của trò vui.

Chỉ khi Quý ròm đứng dậy tự nhận vơ lấy tội vào mình để tránh cho cả lớp khỏi bị phạt oan thì Dưỡng mới giật mình và bắt đầu cảm thấy xốn xang. Nhưng cho đến lúc đó, Dưỡng vẫn chưa quyết định nên hành động như thế nào. Sự dọa dẫm của Lâm và Quốc Ân vẫn khiến nó ơn ớn.

Mãi đến lúc thằng Tần rồi Hạnh, Xuyến Chi, Minh Vương, Tiểu Long lần lượt lên tiếng bênh vực và bảo vệ cho Quý ròm một cách vô vọng thì Dưỡng đâm ra bứt rứt vô hạn. Quý ròm rõ là một đứa tốt bụng. Hôm qua nó đã chứng kiến Quý ròm thản nhiên bưng ly nước chanh của thằng Tần ghẻ, điều mà bản thân nó không bao giờ dám làm. Và hôm nay, cũng thằng Quý

ròm đó sẵn sàng gánh thay hình phạt chho cả lớp mặc dù Quý ròm không phải là thủ phạm và chắc cũng không biết thủ phạm là ai.

Trong lớp thủy chung chỉ có bốn đứa biết được bí mật này. Nhưng nhỏ Hải quắn và Quới Lương dĩ nhiên không đời nào cáo giác đồng bọn. Nhỏ Hiền Hòa là con gái, gan bằng con tép, dù muốn chắc cũng chẳng dám mở miệng mách lẻo. Rốt cuộc chỉ có nó. Nếu nó không lên tiếng, "thi sĩ" Lâm và "họa sĩ" Quốc Ân sẽ an nhiên vô sự, còn thằng Quý ròm vô can kia sẽ lãnh trọn sấm sét lên đầu. Mà nó, chẳng lẽ nó không có được một phần mười sự dũng cảm của thằng ròm kia. Đó là chưa kể, nhỏ Hiền Hòa tuy tự nó không dám nói ra sự thật nhưng nếu thấy mình cũng nhát cáy như nó, biết đâu nó chẳng xem mình bằng nửa con mắt!

Nghĩ tới nghĩ lui đến mệt nhoài, cuối cũng Dưỡng quyết định giành lại công bằng cho … thế giới. Nó đứng lên. Thoạt đầu, nó có hơi lập cập nhưng rồi nó bình tĩnh dần. Và đến khi nhỏ Hiền Hòa đứng lên song song bên cạnh và lớn tiếng hỗ trợ nó thì Dưỡng chẳng còn sợ trời sợ đất gì nữa.

Tất cả những điều đó có tài thánh Lâm và Quốc Ân mới hòng hiểu ra!

Chương 6

Tiểu Long ngồi học mà mắt cứ liếc chừng lên chỗ Quý ròm đứng. À không, bây giờ thì Quý ròm đã ngồi xuống. Đứng thay cho nó lúc này là Lâm và Quốc Ân.

Tiểu Long nhìn lên chỉ thấy lưng Quý ròm, nhưng bụng nó vô cùng khoan khoái. Hành vi nghĩa hiệp vừa rồi của thằng ròm làm Tiểu Long mê tơi. Là con nhà võ, nó thích những trang hiệp sĩ có tinh thần trượng nghĩa. Quý ròm tuy … ròm, nhưng việc nó đứng ra chịu phạt thay cho cả lớp rõ ràng là hành động của một tay hảo hớn.

Nhưng dù cực kì khoái trá, Tiểu Long vẫn không ngớt băn khoăn. Nó chẳng lạ gì tính nết của Quý ròm. Bạn nó tốt thì có tốt thật, nhưng không phải là hạng người dễ dàng để cho kẻ xấu lợi dụng. Cuộc đụng độ với băng Dũng cò mới đây càng khẳng định tính không khoang nhượng của Quý ròm. Với một đứa như thế, việc hăm hở nhận tội thay cho thủ phạm để tụi thằng Lâm ung dung … sống nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật là điều quái lạ.

Nếu còn ngồi chỗ cũ, chắc chắn Tiểu Long đã chất vấn Quý ròm ngay tút xuyt. Nhưng đang ngồi ở dãy bàn chót, Tiểu Long chỉ biết thắc mắc đưa mắt nhìn lên chỗ thằng ròm, bụng mong chóng đến giờ ra chơi để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng Quý ròm làm Tiểu Long thất vọng quá xá. Trước câu hỏi của Tiểu Long, Quý ròm ưỡn ngực, láu lỉnh đáp:

- Thì tao muốn làm người hiệp nghĩa như mày chứ sao! Bạn của người hiệp nghĩa dĩ nhiên phải là người hiệp nghĩa chứ!

Thấy Quý ròm đem lời khen hào hiệp của Dế Lửa dành cho mình hôm trước ra trêu cợt, Tiểu Long đỏ bừng mặt:

- Tao không giỡn với mày à nghen! Tao hỏi thật mà mày cứ nói gì đâu không!

- Nói vậy mà mày bảo nói gì đâu không! – Quý ròm nhún vai – Chẳng lẽ tao làm vậy có gì sai?

- Sai thì không sai! – Tiểu Long lúng túng – Nhưng lỡ lúc đó thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa không lên tiếng tố cáo thủ phạm, mày sẵn sàng đứng suốt đến hết giờ ra chơi sao?

- Chứ không lẽ thầy Hiếu còn đứng sờ sờ trên bảng mà tao lại tự tiện ngồi xuống?

Câu hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long bất giác đưa tay quẹt mũi:

- Ý tao không phải vậy! Tao muốn nói là chẳng lẽ mày sẵn sàng chịu tội thay cho thằng Lâm thật?

- Quý nói thật đi! – Nhỏ Hạnh đột ngột chen vào – Khi tự nhận mình là thủ phạm, lúc đó Quý đã biết thủ phạm thật là ai rồi phải không?

Khác với Tiểu Long, nhỏ Hạnh đặt câu hỏi quá sức rõ ràng, Quý ròm chẳng còn cách nào khác là gật đầu.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Và Quý biết rõ đó là Lâm và Quốc Ân?

- Không! – Quý ròm mỉm cười – Lúc đó tôi chỉ nghi thằng Lâm! Tôi không nghĩ thủ phạm lại là hai người!

Tiểu Long không kềm được thắc mắc:

- Mày nghi sao mày không nói ra?

Quý ròm gọn lỏn:

- Không có chứng cớ!

Nhỏ Hạnh cười hí hí:

- Và thế là Quý quyết định chơi đòn "khổ nhục kế"?

- Ừ! – Quý ròm cũng cười – Tôi tin rằng lúc đó nếu thủ phạm không tự thú nhận thì thế nào cũng có đứa bất bình lên tiếng! Tôi chỉ không ngờ đó là Dưỡng. Nó lạnh nhạt với thằng Tần hai ngày nay!

- Chẳng có gì là mâu thuẫn! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Dưỡng lạnh nhạt với Tần vì sợ lây ghẻ! Còn tố cáo những đứa nhạo báng Tần là vì không chịu nổi sự bất công!

- Ha ha! – Tiểu Long thốt nhiên ngoác miệng cười – Hóa ra đây là mưu kế của mày! Mày đã dự liệu tất cả! Vậy mà tao cứ tưởng mày là trang hiệp nghĩa, quyết đem thân mình ra chịu nạn thay cho mọi người!

- Long đừng nói thế! – Quý ròm chưa kịp phản ứng, nhỏ Hạnh đã vọt miệng – Khi hành động như vậy, dĩ nhiên Quý buộc phải dự kiến cả đến trường hợp không ai lên tiếng tố cáo thủ phạm, nghĩa là nếu chẳng may mưu kế thất bại, Quý vẫn phải gánh lấy hình phạt thay cho cả lớp thôi!

Phân tích xác đáng của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long ngẩn ngơ. Nó đặt tay lên vai Quý ròm, tẽn tò khỏa lấp:

- Ờ há! Vậy thì mày đúng là … người hiệp nghĩa!

- Thì bạn của người hiệp nghĩa tất nhiên là người hiệp nghĩa chứ sao! – Quý ròm cười toe – Tao đã nói với mày ngay từ đầu rồi kia mà!

Quý ròm vẫn giữ cái giọng đùa đùa giễu giễu nhưng lần này Tiểu Long không nhăn nhó nữa. Nó cười nói:

- Mày hay ghê!

- Hay gì đâu!

Quý ròm nhún vai, tỉnh bơ đáp. Tất nhiên Quý ròm chỉ làm bộ thế thôi. Lời khen ngợi thật thà của Tiểu Long rõ ràng đã làm nó phổng mũi. Bằng chứng là dù cố ra vẻ thản nhiên, mặt mày nó nom vẫn hí ha hí hửng không thể tả.

Nhưng ngày hôm đó không chỉ có Quý ròm sung sướng, thằng Tần cũng sướng mê tơi.

Hồi sáng lúc nó mới đặt chân vào lớp, thấy hình vẽ bôi bác và những câu thơ độc địa trên bảng, Tần có cảm giác như đang bị ai nện búa vào giữa ngực. Thêm vào đó, những tràng cười rúc rích của đám bạn không ngớt vang lên bên tai khiến nó tái tê phẫn nộ. Hóa ra từ ngày nó bị ghẻ, "loài người" không chỉ xa lánh nó mà còn tìm cách châm chọc, nhạo báng nó nữa. Tự nhiên nó thấy nó không còn giống Robinson. Robinson bơ vơ ngoài hoang đảo, nhưng không bị ai trêu ghẹo, chế giễu. Robinson còn hạnh phúc hơn nó.

Tần cắn chặt môi, nhớ đến một bộ phim đã xem và tưởng tượng mình là thằng bé tật nguyền bị bọn trẻ độc ác ném đá trêu chọc trong phim.

Tần không tật nguyền. Nó chỉ bị ghẻ và chẳng chóng thì chầy nó sẽ hết bệnh. Nhưng cho đến khi những mụn ghẻ biến mất và tóc mọc trở lại, nó vẫn phải bấm bụng nghe những tràng cười bủa vây bốn phía.

Chỉ khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh bước vào lớp và nhỏ Hạnh tức giận cật vấn từng đứa để truy tìm thủ phạm thì nỗi buồn tủi trong lòng Tần mới dần dần nguôi bớt và nó sực nhớ ra "loài người" không phải ai cũng đáng ghét như hai tên "thi sĩ" và "họa sĩ" giấu mặt kia.

Và đến khi Quý ròm đột ngột đứng dậy nhận tội để lãnh chịu hình phạt thay cho cả lớp thì Tần đâm hoang mang. Bằng trực giác, nó không tin Quý ròm là thủ phạm đích thực của "vụ án" này vì vậy nó đã lên tiếng thanh minh giùm cho Quý ròm. Sự hưởng ứng đồng loạt của nhỏ Hạnh, Xuyến Chi, Minh Vương và Tiểu Long ngay sau đó khiến nó vô cùng cảm động.

Nhưng điều khiến Tần ngạc nhiên nhất và khiến nó cảm thấy được an ủi nhiều nhất là việc thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa ngang nhiên đứng dậy tố cáo những đứa đã "hãm hại" nó.

Dưỡng và Hiền Hòa là hai đứa ngồi cùng bàn với Tần trước đây. Nhưng từ khi Tần bị ghẻ và phải xuống ngồi ở dãy bàn cuối lớp theo đề nghị của thầy Đang giám thị thì hai đứa này đâm ra lạnh nhạt với nó. Hôm qua gặp nó trong căng-tin, Dưỡng vờ như không trông thấy. Nhỏ Hiền Hòa khá hơn, niềm nở bắt chuyện nhưng khi nó mời nước thì Hiến Hòa không dám cầm ly vì sợ lây ghẻ. Thái độ xa lánh và đề phòng của hai đứa này làm Tần vừa thẹn, vừa tức. Nó tự nhủ sau này hết ghẻ có về lại chỗ ngồi cũ nó cũng nhất quyết không thèm nói chuyện với hai đứa này. Đang hằm hè trong bụng như thế, đùng một cái Dưỡng trước, Hiền Hòa sau cả hai lần lượt đứng lên vạch trần âm mưu của thằng Lâm và thằng Quốc Ân bảo Tần không sửng sốt sao được!

Chỉ trong chớp mắt, Tần không cảm thấy nó là thằng bé tật nguyền bị xua đuổi trong phim nữa. Nó cũng chẳng thấy nó giống Robinson tí ti ông cụ nào. Nó có nhiều bạn. Và là những bạn tốt.

Đang mười phần phấn khởi, giờ ra chơi Tần hào phóng hơn hẳn ngày thường. Nói như vậy có nghĩa là ngày thường Tần đã là đứa hào phóng. Nhà nó thuộc loại khá giả. Túi nó lúc nào cũng rủng rỉnh, thừa sức đãi bạn bè ăn uống mệt nghỉ. Và hôm nay, những đứa bị Tần làm cho "mệt nghỉ" đó là Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh. Nó cũng muốn chiêu đãi cả Minh Vương và nhỏ Xuyến Chi nhưng hai đứa này thường ít bén mảng đến căng-tin.

Ngồi kế bàn của Tần lúc này vẫn là Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa. Nhưng Tần vẫn không dám mời hai đứa này ăn chè hay uống nước. Dù rất cảm kích về chuyện vừa rồi trong lớp, Tần vẫn chưa quên thái độ úy kị của hai đứa này đối với mình hôm qua, vì vậy Tần chỉ nhoẻn cười thân thiện thay cho lời mời cứ chực thốt ra ngoài cửa miệng.

Sự do dự của Tần suy cho cùng là hoàn toàn đúng đắn. Bởi khi xảy ra câu chuyện sau đây thì Tần tin chắc Dưỡng quả vẫn muốn né tránh mình.

Chương 7

Câu chuyện liên quan đến thằng Tần bắt nguồn từ một trò chơi xoay quanh một vật tròn tròn có tên là bóng đá.

Chả là trong giải bóng đá vô địch toàn trường sắp kết thúc, đội bóng lớp 8A4 là một trong hai đội lọt tới trận chung kết. Đội còn lại là đội của lớp 9P2.

Việc đội bóng lớp 8A4 vào sâu như thế không phải là điều gì đáng ngạc nhiên. Ngay từ năm còn học lớp bảy, "mũi tên vàng" Quý ròm đã được coi là tiền đạo nguy hiểm nhất của trường Tự Do và thường xuyên có tên chính thức trong đội tuyển trường. Có Quý ròm đứng trong đội hình, đội 8A4 trở nên đáng gờm với bất cứ đội bóng nào, kể cả các đội đàn anh lớp chín.

Tất nhiên, như người ta thường nói "một con én không làm nên mùa xuân", một mình Quý ròm không làm nên cả đội bóng. Sở dĩ đội bóng lớp 8A4 kiêng nể bởi ngoài "Mũi tên vàng" Quý ròm ra, đội bóng còn có những "danh thủ" khác nữa.

Đá cặp với Quý ròm trên hàng tiền đạo là Hải quắn. Hải quắn thể lực sung mãn, cú sút không hiểm hóc bằng Quý ròm nhưng mạnh như búa bổ, thủ môn đỡ muốn chồn tay. Hàng tiền vệ có Lâm và Minh Vương. Lâm nhanh nhẹn và láu lỉnh, chuyền bóng khá chính xác, có nhiệm vụ mớm bóng cho Quý ròm và Hải quắn. Minh Vương trầm tĩnh, đánh đầu giỏi, đá hơi lùi để hỗ trợ cho hai hậu vệ Dưỡng và Tiểu Long ở phía sau.

Chốt chặn cuối cùng là Tần, một thủ môn bắt bóng không bay bướm nhưng vững vàng, chắc chắn. Sự đón đỡ kiến hiệu của thủ môn Tần đã làm nản lòng không biết bao nhiêu chân sút.

Với một đội hình đồng đều như vậy, việc tranh chấp chức vô địch trong trận chung kết diễn ra vào chủ nhật này lẽ ra không phải là chuyện đáng lo đối với đội bóng 8A4. Đội bóng 9P2 tuy là một đối thủ sừng sỏ nhưng không phải là rào cản không vượt qua được. Bằng chứng là trong trận giao hữu hồi đầu năm học với đội bóng đàn anh này, đội của Quý ròm đã thắng đến hai bàn không gỡ. Trận gặp lại này tình hình có thể không giống như cũ nhưng ưu thế tâm lý rõ ràng nghiêng về phía các cầu thủ 8A4.

Trong khi mọi chuyện đang thuận buồm xuôi gió và cả lớp 8A4 đang hân hoan chờ ngày đội bóng đem chiếc cúp danh giá về thì đùng một cái, biến

cố xảy ra.

Tiền đạo Hải quắn và tiền vệ Lâm bỗng khăng khăng không chịu đá chung với Tần.

Đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Mặc dù tính khí khác nhau, bạn chơi cũng khác nhau nhưng mỗi lần đứng chung trong màu áo của đội tuyển, các cầu thủ bao giờ cũng gạt bỏ những hiềm khích cá nhân để chung vai sát cảnh bảo vệ danh dự của lớp. Nếu không vậy, đội bóng 8A4 làm sao có thể trở thành một khối rắn chắc khiến các đội khác phải nể nang!

Vậy mà bây giờ cái chuyện chưa bao giờ xảy ra đó lại xảy ra, lại đúng vào lúc trận đấu quyết định sắp sửa bắt đầu.

Khi nghe Lâm và Hải quắn đưa ra yêu sách kỳ quặc đó, đội trưởng Tiểu Long – cũng như ở đội khu phố 5, ở đội 8A4 Tiểu Long cũng được đồng đội bầu làm thủ quân – không giấu vẻ sửng sốt.

- Tụi mày có điên không? Tự nhiên lại đòi gạt thằng Tần ra!

Lâm cười khảy:

- Chính giữ nó lại trong đội mới là điên! Nó sẽ lây ghẻ cho cả bọn!

- Lây sao được mà lây! – Quý ròm hừ mũi – Nó chụp gôn ở dưới, tụi mày đá ở trên, cách nhau xa lắc xa lơ, ghẻ nào mà lây nổi!

Lâm nhún vai:

- Vẫn lây được như thường! Nó là thủ môn, mỗi khi nó bắt bóng vi trùng ghẻ sẽ bò qua quả bóng. Và từ quả bóng, bọn vi trùng ghẻ sẽ nhảy vào tấn công tụi tao!

- Xạo đi! – Quý ròm nhếch môi – Mày đá bóng bằng chân, lại mang giày kín mít, vi trùng làm sao tấn công mày được?

- Được! – Lâm quả quyết – Bọn vi trùng khôn lắm! Chúng sẽ bò qua đôi giày và nằm phục sẵn ở đó, chờ đến lúc tao thò tay cởi giày là chúng len lén leo qua làm tổ trong kẻ móng tay! Tối muỗi đốt, tao thò tay ra gãi, thế là …

- Thôi đi, mày chỉ toàn tưởng tượng! – Minh Vương "xì" một tiếng, mày chạy tới chạy lui suốt trận, bọn chúng cũng đã rơi sạch không còn một mống, có đâu mà đợi đến lúc mày cởi giày!

- Thế mà có đấy! Đằng nào cũng còn sót lại vài con!

Thấy thằng Lâm ngoác miệng cãi bướng, Tiểu Long khẽ lắc đầu ngán ngẩm. Tiểu Long biết Lâm đòi loại Tần ra khỏi đội bóng không phải vì sợ lây ghẻ như nó nói. Đó chỉ là cái cớ. Lâm thù Tần về chuyện hôm trước nó và Quốc Ân bị thầy Hiếu phạt đứng đến rã cẳng suốt hai tiết toán.

Tiểu Long không giỏi suy luận, nhưng lần này nó đoán không sai một mảy. Lâm quả đang tức thằng Tần đến sôi ruột thật. Cũng lạ, mọi chuyện rõ ràng do nó và Quốc Ân gây ra nhưng đến khi vỡ lở và bị trừng phạt, nó lại đâm oán trách nạn nhân tội nghiệp của mình. Thằng Dưỡng là đứa đứng lên tố giác nó, nó cũng không tức bằng tức thằng Tần. Có lẽ do nó đinh ninh việc đem vái đầu nhẵn nhụi của Tần ra giễu cợt là một trò đùa tự nhiên nhằm đem lại những tràng cười sảng khoái cho cả lớp, thế mà nó không được "biểu dương" thì chớ, lại còn bị lên án là "vô ý thức", là "hèn nhát" khiến nó uất cả người. Trong khi đó, thằng Tần thay vì bị cười cợt như nó hình dung thì lại được bao nhiêu người đứng ra bảo vệ và truy lung thủ phạm giùm, bảo nó không cảm thấy cay đắng sao được! Đã vậy, khi Quý ròm phát rồ đứng lên nhận tội vào người, thằng Tần ghẻ này lại không chịu nín quách đi cho, còn hăng tiết vịt leo lẻo "Thưa thầy, bạn Quý chẳng có lỗi gì ạ!", thế có nhanh nhẩu đoảng không kia chứ!

Đã không nghĩ đến thì thôi, mỗi lần nhớ lại chuyện này, đầu Lâm lại nóng phừng phừng. Hừ, nếu thằng Tần không biết điều này hôm đó cứ giả ngây giả dại có phải nó và thằng Quốc Ân đã thoát nạn ngon ơ và khỏi phải đứng phơi ra như hai thằng bù nhìn rơm suốt hai tiết toán rồi không!

Nhưng tức thằng Tần thì quả có tức, Lâm vẫn chưa nghĩ ra cách nào phát tiết. Trêu Tần thì bây giờ nó chẳng dám trêu. Sau sự kiện "thơ thẩn" và "vẽ vời" tai hại kia, nó hiểu ra không phải ai cũng đồng tình với những trò nghịch ngợm của nó. Hơn nữa, kể từ sau biến cố đó, mấy đứa trong ban cán sự lớp canh nhóm "tứ quậy" tụi nó như canh tù, tụi nó nhấc tay nhấc chân, đi đâu làm gì, mắt mũi tụi này cũng chồm chồm quay theo, đầy xoi mói.

Đang vô kế khả thi, bỗng nghe Tiểu Long kêu đi dượt bóng chuẩn bị cho trận chung kết với tụi 9P2 sắp tới, óc Lâm chợt lóe lên.

Óc Lâm lóe lên bao nhiêu thì óc Tiểu Long tối sầm lại bấy nhiêu. Nghe Lâm khăng khăng bảo dù nó có chạy nhảy trên sân bóng bao lâu đi chăng nữa, bọn vi trùng vẫn còn vài con rủ nhau ở lại trên đôi giày để chờ hãm hại nó, Tiểu Long méo xệch miệng. Vi trùng nhỏ như con kiến, à quên, nhỏ hơn

con kiến cả ngàn lần, Tiểu Long có nhìn thấy đâu mà tranh cãi với thằng Lâm phá bĩnh này.

Trong khi Tiểu Long nghệch mặt chưa nghĩ ra câu nào để phản bác đối phương thì Quý ròm nheo mắt ngó Lâm:

- Mày đứng có nói khoác! Giả dụ vi trùng có ở trên quả bóng thì với tốc độ và thời gian chạm bóng của mày, chúng cũng chẳng có cơ hội để leo qua đôi giày mày được!

Lâm không biết Quý ròm tìm cách át giọng nó, gân cổ cãi:

- Được!

- Không được!

Lâm liếm môi:

- Tao nói được! Chúng không leo qua mà chúng bay qua!

Quý ròm cười ha hả:

- Vi trùng mà mày làm như chim không bằng! Có mày bay thì có!

Giọng cười nhạo báng của Quý ròm làm Lâm nổi khùng. Nó sầm mặt:

- Bay tuốt! Đây là loại vi trùng … có cánh!

Cuộc tranh luận về khoa học giữa hai bên đang có nguy cơ biến thành cuộc thi kể chuyện tiếu lâm thì Hải quắn đột ngột hắng giọng:

- Bay hay không bay gì, nếu để thằng Tần chụp gôm thì sớm muộn gì cầu thủ của hai đội 8A4 và 9P2 cũng phát ghẻ khắp người!

Quý ròm hất mặt:

- Mày dựa vào đâu mà nói vậy?

Hải quắn vẫn thản nhiên:

- Dựa vào chỗ cầu thủ đá bóng không chỉ dùng chân mà còn phải dùng tay nữa! Mà đã chạm tay vào quả bóng thì coi như … tàn đời!

Quý ròm tằng hắng chưa kịp bắt bẻ thì nhỏ Hạnh đã nhơn nhơn nói tiếp, giọng đắc thắng:

- Chẳng lẽ những lúc hưởng ném biên, mày dùng chân chắc?

Quý ròm quên bẵng tình huống này. Nghe Hải quắn hỏi ngược, nó đành thuỗn mặt ra, bụng tức anh ách.

Thấy Quý ròm cứng họng, Tiểu Long bèn thở dài:

- Nhưng dù chạm chân hay chạm tay vào bóng, tao nghĩ vẫn chẳng có gì đáng sợ!

Lâm nhăn mặt:

- Trời đất! Ghẻ mà không sợ chứ mày sợ gì!

Tiểu Long nghiêm giọng:

- Chẳng có ghẻ ghiếc gì ở đây sất! Mày đừng có bịa đặt!

Nhưng việc thằng Tần bị ghẻ đến nỗi đầu cổ phải cạo nhẵn thin đâu phải do tao bịa ra! – Lâm nhăn nhó phản kích.

Tiểu Long vẫn nghiêm nghị:

- Thằng Tần bị ghẻ là một chuyện, còn nó có lây qua cho người khác hay không là một chuyện khác nữa. Theo tao, chơi bóng bên cạnh một đứa biết giữ vệ sinh cẩn thận như thằng Tần thì chẳng có gì phải lo!

Hải quắn hừ mũi:

- Làm sao mày biết nó giữ vệ sinh cẩn thận?

- Tao nghe chính nó nói!

- Nó nói sao?

Tiểu Long chép miệng:

- Nó bảo sau mỗi lần … gãi, bao giờ nó cũng rửa tay kỹ lưỡng! Nó còn khoe chỉ trong ba ngày nó xài hết một cục xà phòng!

- Ha ha ha!

Tiểu Long vừa nói xong, Lâm liền ôm bụng cười sặc cười sụa.

- Chẳng lẽ mày không tin? – Tiểu Long quắc mắc nhìn Lâm.

- Tin chứ! – Lâm quệt nước mắt – Tao tin thằng Tần chỉ trong ba ngày xài hết một cục xà phòng như nó nói!

Tiểu Long nhíu mày:

- Tin sao mày lại cười?

Lâm ỡm ờ:

- Tao cười là vì tao không tin chuyện khác!

- Mày không tin chuyện gì?

Lâm hấp háy mắt, vẻ “gian ác”:

- Tao không tin thằng Tần chỉ bị ghẻ mỗi trên đầu! Một người xài hết một cục xà phòng chỉ trong vòng ba ngày thì dứt khoát phải có ghẻ ở nhiều chỗ bí mật khác nữa! Nếu không tin, mày cứ khám thử thì biết! Ha ha!

Lối ăn nói độc địa của Lâm làm Tiểu Long giận run. Trong một thoáng, nó quên khuấy vai trò thủ quân đội bóng của mình. Nó thu nắm tay lại, mắt long lên:

- Mày muốn đánh nhau chắc?

- Bình tĩnh nào, Tiểu Long!

Sợ Tiểu Long điên tiết nện nhau thật, Minh Vương vội vàng đặt tay lên vai bạn, khẽ giọng nhắc. Rồi quay sang Lâm, Minh Vương trừng mắt:

- Mày nên giữ mồm giữ miệng cho sạch sẽ một chút!

Biết mình đã đi quá trớn, Lâm rối rít xua tay:

- Thật ra vì sức khỏe của đội bóng, bất đắc dĩ tao phải nêu chuyện thằng Tần ra thôi! Còn nghe hay không là tùy tụi mày!

Câu nói của Lâm nhắc Tiểu Long nhớ đến trách nhiệm của mình. Nỗi phẫn nộ vừa bùng lên vụt nguội ngắt. Nó đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi tặc lưỡi "ra quyết định":

- Tụi mày đừng quên thằng Tần giữ một vai trò rất quan trọng trong đội bóng và là một trong số ít những thủ môn tài ba của trường! Không có nó, đội bóng của lớp mình sẽ mất đi gần 50% sức mạnh!

Quý ròm nhanh nhẩu hùa theo:

- Nếu tụi mày muốn đội bóng của mình đoạt chức vô địch thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện loại bỏ thằng Tần!

Minh Vương cũng gật gù lên tiếng:

- Tiểu Long và Quý ròm nói đúng! Không thể gạt thằng Tần ra khỏi đội hình được!

Lâm nhún vai:

- Tao không nghĩ vai trò của thằng Tần không thể thay thế được! Hoàn toàn có thể đôn thằng Đỗ Lễ lên bắt chính thức!

Đỗ Lễ là thủ môn dự bị, tài nghệ dĩ nhiên không bằng Tần. Trong các trận tranh giải, chỉ khi nào Tần ốm không ra sân được, Đỗ Lễ mới được xếp vào đội hình chính. Điều đó ai cũng biết. Ngay cả Lâm cũng lo ngay ngáy

mỗi khi Đỗ Lễ đứng trong khung thành thay cho Tần. Nhưng hôm nay mọi chuyện đã hoàn toàn đảo ngược. Chính Lâm hăng hái "đề cử" Đỗ Lễ.

- Không được! – Tiểu Long lắc đầu quầy quậy – Đỗ Lễ bắt bóng không an toàn!

Minh Vương cũng cực lực phản đối:

- Nếu để Đỗ Lễ giữ gôn, đội mình thua là cái chắc!

Lâm cười mũi:

- Nhưng Đỗ Lễ dù sao cũng không có ghẻ!

Ngọn lửa căm giận lúc này tưởng đã tắt ngóm trong lòng Tiểu Long, bây giờ vụt cháy phừng trở lại. Nó nghiến răng ken két:

- Ở đây chúng ta bàn chuyện đá bóng chứ không phải bàn chuyện ghẻ! Hai chuyện này chẳng liên quan gì đến nhau!

- Có liên quan!

- Không!

- Có!

- Tao nói không! – Tiểu Long gầm lên.

Tiếng gầm của Tiểu Long khiến Lâm hết ham cãi. Nó cười khảy:

- Mày nói không thì tụi mày bàn tiếp đi! Tụi tao về!

Thái độ của Lâm làm Tiểu Long chột dạ:

- Mày nói vậy là sao?

Lâm nói, mặt nó đanh lại:

- Điều đó có nghĩa là một là tụi mày phải loại thằng Tần ra khỏi đội hình chính thức, hai là tụi mày cứ giữ thằng Tần lại, tao và Hải quắn rút lui!

Tiểu Long hoàn toàn không ngờ Lâm đưa ra một điều kiện ngặt nghèo như thế. Nó sững người như va đầu phải tường, miệng lắp bắp:

- Mày nói gì lạ thế?

- Chả có gì lạ cả! – Lâm nghênh mặt – Mày phải chọn một trong hai cách!

Đang bối rối, Tiểu Long quên phắt Hải quắn là bạn chí thân của Quốc Ân, một trong hai thủ phạm bị thầy Hiếu phạt đứng hôm nọ. Nó quay sang Hải quắn:

- Ý mày sao?

Tiểu Long hy vọng Hải quắn sẽ không vào hùa với Lâm. Nhưng niềm hy vọng mong manh của nó nhanh chóng tan biến. Hải quắn cười hềnh hệch:

- Tao cũng thế! Có thằng Tần thì không có tao!

- Tụi mày đừng có điên! – Quý ròm cáu kỉnh hét lên – Không đứa nào được rút lui hết! Tụi mày phải nghĩ đến danh dự của lớp!

Lâm bĩu môi:

- Tụi tao nghĩ đến danh dự của lớp nhưng mấy con vi trùng ghẻ chúng đâu có chịu nghĩ đến … danh dự của tụi tao! Chúng sẽ xơi tái tụi tao mất!

Thấy Lâm lại giở chiêu "ghẻ" ra để phản kích, đứa lanh mồm lẹ miệng như Quý ròm cũng đành ú ớ.

Đội trưởng Tiểu Long bị Lâm và Hải quắn bắt chẹt, mắt muốn đổ hào quang, nhưng vì "sự nghiệp chung" đành nén lòng tính kế, không dám làm căng. Nhưng tính hoài mà chẳng được kế nào, nó đành đưa mắt sang Minh Vương cầu cứu.

Bắt gặp ánh mắt thảm não của Tiểu Long, Minh Vương khẽ hắng giọng:

- Theo tao, thằng Tần cũng cần cho đội bóng, Lâm và Hải quắn cũng cần cho đội bóng, tốt nhất là đừng gạt bỏ bất cứ đứa nào …

Minh Vương chưa nói hết câu, Lâm đã cắt ngang, giọng giễu cợt:

- Ý mày vừa nói là "theo thằng Tiểu Long" chứ "theo tao" cái quái gì!

Minh Vương nhăn mặt:

- Mày đừng có nhảy tót vào mồm tao như thế! Tao đã nói xong đâu!

Rồi chẳng thèm để ý đến vẻ mặt khiêu khích của Lâm, Minh Vương chậm rãi trình bày ý kiến của mình:

- Nhưng nếu mày và Hải quắn cứ khăng khăng đòi gạt thằng Tần ra thì tụi mình sẽ biểu quyết!

Lâm liếm môi:

- Tụi mình là những ai?

- Tụi mình là tao, mày, Tiểu Long, Hải quắn, Dưỡng và Quý ròm, tức là những đứa có mặt ở đây!

- Biểu quyết cách sao? – Lâm tiếp tục thăm dò.

Minh Vương vẫn từ tốn:

- Biểu quyết xem ai đồng ý gạt Tần ra khỏi đội bóng! Nếu có bốn đứa đồng ý thì Tần sẽ nhường chỗ cho Đỗ Lễ! Nhưng nếu chỉ có hai đứa đồng ý trong khi bốn đứa kia chống lại thì đương nhiên Tần vẫn là thủ môn chính thức!

Khi đưa ra đề nghị này, dĩ nhiên Minh Vương đã nắm chắc phần thắng. Nó nhẩm tính: hiện nay phe chống lại thằng Tần chỉ có Lâm và Hải quắn. Ngược lại, phe ủng hộ đông hơn, gồm nó, Quý ròm và Tiểu Long. Trong số sáu cầu thủ chính thức có mặt hôm nay, chỉ có Dưỡng là chưa bày tỏ thái độ. Từ nãy đến giờ, thằng này vẫn làm thinh nghếch mắt theo dõi. Nhưng Minh Vương tin chắc nếu biểu quyết, Dưỡng sẽ đứng về phe nó. Chả phải hôm nọ, chính Dưỡng đã ngang nhiên đứng lên tố cáo hành vi ám muội của Lâm và Quốc Ân đó sao!

Nếu Dưỡng lên tiếng ủng hộ Tần ở lại, âm mưu của tụi thằng Lâm kể như thất bại.

Tất nhiên Lâm không phải là đứa ngốc nghếch. Cũng như Minh Vương, nó nhanh chóng nhận ra nếu giơ tay biểu quyết, nó và Hải quắn sẽ tức khắc rơi vào thế bất lợi. Vì vậy, sau khi cân nhắc thiệt hơn, nó thở đánh thượt:

- Tao không thích chơi trò biểu quyết!

Minh Vương mím môi:

- Chứ mày thích chơi trò gì?

Lâm cười hề hề:

- Tao thích chơi trò "vệ sinh phòng bệnh" hơn?

- "Vệ sinh phòng bệnh" là trò gì? – Minh Vương ngơ ngác.

Lâm hấp háy mắt:

- Tức là trò "tẩy chay" thằng Tần, đừng để nó lây ghẻ cho mình!

Giọng điệu trân tráo và thách thức của Lâm khiến Minh Vương tức muốn bể phổi. Nó tính hét tướng lên cho hả giận nhưng một ý nghĩ vụt hiện ra trong đầu khiến nó cố kềm cơn phẫn nộ. Nó nhìn thẳng vào mặt thằng Lâm, thản nhiên nói:

- Thôi được rồi! Nếu mày cứ khăng khăng như thế, tao sẽ báo chuyện này cho cô Trinh biết! Tùy cô phân xử!

Lời hăm he của Minh Vương có hiệu lực ngay tức khắc. Nghe dọa báo cô chủ nhiệm, Lâm và Hải quắn bất giác đưa mắt nhìn nhau. Cặp lông mày đứa nào đứa nấy nhăn tít.

Chương 8

Lâm phân vân quá thể. Nó nhìn trân trân vào mặt Hải quắn một lúc lâu vẫn chưa thốt được tiếng nào. Đá bóng không phải là học tập, lại xảy ra bên ngoài khuôn viên nhà trường, lớp phó trật tự Minh Vương dù có uy đến mấy cũng chẳng làm gì được nó. Ngay cả lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên cũng không thể ra lệnh cho nó.

Nhưng cô Trinh lại khác. Cô là giáo viên chủ nhiệm, cô nói nó phải nghe. Đó là chưa kể trước đây nó và Quới Lương từng có lần đánh cắp sổ sách giáo án của cô. Mặc dù cô đã bỏ qua cái tội tày trời đó của tụi nó nhưng lòng nó lúc nào cũng nơm nớp.

Lâm tin chắc nếu cô Trinh nghe được chuyện lục đục này, thế nào cô cũng ra tay dàn xếp. Cô sẽ không tán thành việc nó và Hải quắn rút lui khỏi đội bóng. Ngay cả thằng Tần ghẻ kia nữa, đằng nào cô cũng sẽ giữ lại. Lúc đó, có uống mật gấu nó và Hải quắn cũng không dám cãi lời cô.

Thật ra nếu điều đó có xảy ra, Lâm cũng chẳng ngại. Trong thâm tâm nó chẳng sợ gì mấy con vi trùng ghẻ của thằng Tần. Nó không tin mấy con vi trùng đó có thể nhảy từ cái đầu trọc của thằng Tần qua quả bóng rồi phóc lên đeo toòng teng trên chân nó. Nó nói như vậy chẳng qua muốn gạt thằng Tần ra khỏi đội bóng, để trả "mối thù" hôm nọ thôi.

Lâm ngại là ngại chuyện khác. Nếu cô Trinh biết chuyện, thằng Tần đương nhiên được chụp gôn chính thức, nó và Hải quắn cũng đương nhiên bị giữ lại, và như vậy yêu sách của nó và Hải quắn coi như bị dẹp qua một bên. Nếu thế thì bẽ mặt quá. Mà nó, nó không muốn bị bẽ mặt. Nó không muốn bị tụi Minh Vương, Tiểu Long, Quý ròm cười vào mũi. Chính vì vậy mà những ý nghĩ trong đầu nó cứ xoay tít như chong chóng. Nó trố mắt nhìn Hải quắn một hồi vẫn chưa biết phải mở miệng như thế nào.

- Giờ sao mày? – Chờ hoài không thấy Lâm nói gì, Hải quắn sốt ruột hỏi trước.

- Sao là sao? – Lâm hỏi lại, giọng chưa hết ngẩn ngơ.

Hải quắn nhăn mặt:

- Thì vụ thằng Tần đó! Chấp nhận biểu quyết hay mặc thằng Minh Vương báo với cô Trinh?

- Lâm chớp chớp mắt. Nó ngần ngừ một thoáng rồi quay sang Minh Vương:

- Biểu quyết ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ! – Minh Vương đáp, cố không để lộ sự hớn hở ra ngoài mặt.

Lâm cắn môi:

- Tụi tao đồng ý biểu quyết!

- Tốt! – Minh Vương gật gù – Thực ra tao cũng chẳng muốn cô Trinh biết chuyện này!

Rồi đảo mắt một vòng, Minh Vương nghiêm nghị hắng giọng hỏi:

- Ai đồng ý để bạn Tần bắt gôn chính thức?

Nói vừa dứt câu, Minh Vương lập tức giơ cao tay lên khỏi đầu. Ở bên cạnh, hai cánh tay của Tiểu Long và Quý ròm cũng lật đật đưa lên.

Minh Vương đã đếm nhẩm trong bụng từ nãy nên bây giờ chả buồn liếc sang bên cạnh. Nó hạ tay xuống và nhìn Lâm, cười toe toét:

- Như vậy là có bốn đứa đồng ý giữ thằng Tần lại! Mày và thằng Hải quắn thua rồi!

- Đừng ăn gian! – Lâm quắc mắt! – Bốn đâu mà bốn! Chỉ có ba đứa đồng ý hà!

- Mày ăn gian thì có! – Minh Vương gân cổ – Tao là một, Tiểu Long là hai, Quý ròm là ba, thêm thằng Dưỡng nữa là mấy?

Lâm tỉnh khô:

- Là bốn!

Minh Vương đắc chí:

- Vậy sao mày dám bảo là ba?

Lâm cười hì hì:

- Tại vì vừa rồi thằng Dưỡng đâu có giơ tay!

- Cái gì?

Câu trả lời của Lâm làm Minh Vương giật nảy như bị điện giật. Nó quay sang bên cạnh nhìn Tiểu Long và Quý ròm ra ý hỏi, đến khi thấy hai thằng này buồn bã gật đầu nó mới tin Lâm không nói dối.

Minh Vương ngạc nhiên đánh mắt sang Dưỡng. Nhưng Dưỡng đang ngó lơ chỗ khác, những ngón tay nó đang xòe ra nắm vào một cách thiếu tự nhiên.

- Mày làm sao thế hở Dưỡng?

Không dằn được, Minh Vương bực tức cất cao giọng.

Dưỡng chưa kịp trả lời, Lâm đã nhanh chóng can thiệp:

- Chơi vậy là phạm luật à nghen! Biểu quyết là tự nguyện, không được nạt nộ hay gây áp lực à!

Lý lẽ xác đáng của Lâm khiến Minh Vương xuôi xị. Nó gượng gạo chống chế:

- Tao chỉ hỏi vậy thôi chứ nạt nộ hồi nào!

- Hỏi cũng không được!

Lâm lạnh lùng đáp. Rồi nó cố ý nói thật to:

- Thằng Dưỡng là một đứa có ý thức, nó có sự chọn lựa độc lập của nó. Nó sợ bị lây ghẻ, mai mốt khắp người sẽ lở loét hôi thối nên nó không muốn đưa thằng Tần vào đội hình chính thức cũng là chuyện chính đáng! Mai mốt Tần hết ghẻ, dĩ nhiên thằng Dưỡng sẽ ủng hộ Tần trở lại chứ đâu phải nó ghét bỏ gì thằng này!

Lâm thấy Dưỡng không hùa theo tụi Tiểu Long, bụng đã mừng rơn. Nhưng nó không rõ thái độ thực sự của thằng này như thế nào. Không hùa theo tụi Tiểu Long không có nghĩa là Dưỡng sẽ hùa theo tụi nó. Vì vậy trước khi Minh Vương hỏi câu thứ hai, Lâm đã ranh mãnh xổ một tràng nhằm tác động đến tinh thần Dưỡng.

Đòn của Lâm đúng là đòn độc. Thằng Dưỡng quả đang phân vân ghê lắm. Thực ra Dưỡng chẳng có ác cảm gì với thằng Tần. Tần trước đây ngồi chung bàn với nó, giờ ra chơi thường hào phóng rủ nó và nhỏ Hiền Hòa vào căng-tin đãi ăn đãi uống mệt nghỉ. Nhưng khổ nỗi, Dưỡng chúa sợ ghẻ. Hồi bé nó từng bị ghẻ ngứa hành hạ một lần, tởn tới già. Ghẻ của thằng Tần không phải là thứ ghẻ ngứa hay lây, nhưng biết đâu được, bọn vi trùng là chúa bò lung tung! Vì vậy tốt nhất là tránh xa Tần, đợi nó hết ghẻ rồi hẵng hay! Dưỡng nghĩ vậy và hôm trước gặp thằng Tần trong căng-tin, nó cố tình làm lơ. Cũng chính vì lý do đó mà mặc dù không ưa gì tụi thằng Lâm, hôm nay nó vẫn không sốt sắng hùa theo Minh Vương, Tiểu Long và Quý ròm.

Dưỡng không giơ tay tán thành Tần bắt gôn chính thức, bụng không khỏi áy náy. Nếu không vì nỗi áy náy này, khi Minh Vương vô cớ xẳng giọng với nó, nó đã ngoác miệng cự lại rồi. Đang lưỡng lự không biết hành động của mình đúng hay sai, những câu nói của thằng Lâm đã kịp thời vang lên bên tai như một dòng suối ngọt ngào chảy qua lòng nó. Ừ nhỉ, mình đâu có ghét bỏ gì thằng Tần! Mình chỉ né món ghẻ! Khi nào Tần hết ghẻ, mình sẽ lại chơi với nó như ngày xưa và sẵn sàng ủng hộ nó làm thủ môn chính thức!

Ý nghĩ đó nhanh chóng xua tan những vướng víu trong đầu Dưỡng. Nó dần dần bình tĩnh và từ từ quay đầu lại.

Sự thay đổi sắc diện của Dưỡng không qua được cặp mắt tinh quái của Lâm. Thấy lời nói của mình đã có tác dụng, bụng Lâm như mở cờ. Nó nhìn Minh Vương, hí hửng giục:

- Hỏi tiếp câu thứ hai đi chứ! Biểu quyết gì mà hỏi có một câu trụi lủi vậy!

Chưa hết ngỡ ngàng trước thái độ bất ngờ của Dưỡng, nghe Lâm cà khịa, Minh Vương muốn lộn tiết. Mặt hầm hầm, nó hỏi mà răng nghiến lại:

- Bây giờ ai phản đối việc bạn Tần bắt gôn chính thức?

Quả như Minh Vương dự liệu, bên cạnh hai cánh tay của Lâm và Hải quắn đang hăm hở đưa lên là cánh tay rụt rè nhưng dứt khoát của Dưỡng.

Thoạt đầu Dưỡng định chơi trò "ba phải", nghĩa là chẳng theo phe nào, chỉ đứng cửa giữa "ngậm miệng ăn tiền". Nhưng đến phút chót, lập luận của Lâm đã động viên nó. Lâm đã thanh minh giùm sự chọn lựa bất đắc dĩ của nó. Lâm đã giúp nó trút bỏ sự ngại ngùng. Nói tóm lại, Lâm đã giúp nó thêm dũng khí để chống lại Tần, cũng như chống lại bộ ba Tiểu Long, Minh Vương, Quý ròm.

Sau câu hỏi đầu tiên, thấy Dưỡng không hưởng ứng, tụi Minh Vương đã biết chẳng thể chờ đợi điều gì tốt lành nơi thằng này. Vì vậy thấy Dưỡng a dua theo bọn thằng Lâm, tụi Minh Vương chẳng đứa nào sửng sốt nữa.

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Thế là hòa!

- Hòa là sao? – Lâm cảnh giác hỏi lại.

Quý ròm cười hì hì:

- Hòa tức là mọi chuyện vẫn y như cũ chứ là sao!

Hải quắn bước tới một bước:

- Ý muốn muốn nói …

- Tao chẳng muốn nói gì hết! – Quý ròm cắt ngang – Nhưng đã không có người thắng kẻ thua trong cuộc biểu quyết vừa rồi có nghĩa là thằng Tần vẫn là thủ môn chính thức của đội bóng như xưa nay!

- Không được! Nhất định không được! – Lâm kêu lên.

Quý ròm nheo mắt:

- Không được cũng phải được! Tỉ số 3-3 thì biết làm thế nào?

Lâm vung tay, hùng hổ:

- Phải hỏi ý kiến thêm một đứa nào đó nữa! Nhất định phải có thắng thua mới xong!

Quý ròm cười mỉm:

- Được rồi, tụi tao sẵn sàng!

Sự đồng ý dễ dàng của Quý ròm khiến Lâm bất giác khựng lại. Nó dè dặt hỏi:

- Mày nói thật không đấy?

Mắt Quý ròm lóe lên:

- Sao lại không thật! Tụi tao sẽ hỏi ý kiến thằng Tần!

- Úy! Tụi mày đừng có ăn gian! – Lâm nhảy dựng – Thằng Tần là người trong cuộc, hỏi ý kiến nó có khác nào tụi mày cầm chắc phần thắng trong tay?

Thấy Lâm phản đối, Minh Vương mấp máy môi định nói gì đó nhưng Quý ròm đã đưa tay ngăn lại. Nó nhìn Lâm, giọng nửa đùa nửa thật:

- Tụi tao chẳng có gì gọi là nắm chắc phần thắng cả! Nhỡ thằng Tần nó chống lại tụi tao thì sao?

Hải quắn đỏ mặt tía tai:

- Tụi mày đừng có giả vờ! Thằng Tần chả dại gì tự gạt nó ra khỏi đội bóng cả!

Lâm cũng gầm gừ:

- Dẹp chuyện đó đi! Muốn hỏi ai cũng được, trừ thằng Tần!

Quý ròm cười khẩy:

- Ý mày muốn tụi tao hỏi ý kiến thằng Quốc Ân hay thằng Quới Lương chứ gì?

Lâm chưa kịp phản kích lại câu nói xỏ xiên của Quý ròm, Tiểu Long đã vọt miệng:

- Theo tao, hỏi ý kiến thằng Tần là hợp lý nhất! Đây là chuyện nội bộ của đội bóng, chỉ những cầu thủ chính thức trong đội mới được quyền biểu quyết thôi!

Minh Vương gật gù:

- Tiểu Long nói hoàn toàn đúng! Đội bóng chúng ta có bảy cầu thủ chính thức! Ở đây có sáu người, người thứ bảy phải là thằng Tần!

Bị phe đối phương tấn công tới tấp, Lâm tức sôi gan. Nhưng khổ nỗi lý lẽ Tiểu Long và Minh Vương nêu lên không phải không có lý. Lâm đành đứng chết trân, da mặt giật giật liên hồi.

- Sao? – Quý ròm dòm lom lom vào mặt Lâm – Làm thinh tức là đồng ý phải không?

Giọng điệu o ép của Quý ròm khiến Lâm nổi đóa, nó chìa củi chỏ:

- Đồng ý cái này này!

- Ơ … ơ …

Lâm sầm mặt:

- Không "u ơ" gì cả! Tao nhắc lại, muốn hỏi ai thì hỏi, dứt khoát không được hỏi thằng Tần!

Lâm làm Quý ròm nóng nảy. Nó mím môi:

- Được rồi! Nếu thế tụi tao sẽ hỏi cô Trinh!

Một lần nữa phe Quý ròm đem cô Trinh ra làm bùa hộ mạng. Và một lần nữa, phe thằng Lâm bị "lá bùa" của đối phương làm tiêu tan nhuệ khí.

Lâm nói, giọng xụi lơ:

- Mặc xác tụi mày! Muốn hỏi ai thì hỏi!

Nói xong, nó giật tay Hải quắn, hai đứa tiu nghỉu bỏ đi.

Thằng Dưỡng đứng trông ngang ngó ngửa một hồi, bụng loay hoay chẳng biết nên đi theo tụi thằng Lâm hay ở lại với tụi Quý ròm. Rốt cuộc, thấy cách nào cũng không ổn, nó tặc lưỡi khoa chân bước đi.

Lâm và Hải quắn đi về hướng Nam, thằng Dưỡng đi về hướng Bắc.

Chương 9

Khi thằng Lâm cáu kỉnh buột miệng "Mặc xác tụi mày! Muốn hỏi ai thì hỏi!", tụi Tiểu Long biết thằng này cuối cùng đã chịu nhân nhượng.

Chữ "ai" trong lời "tuyên bố đầu hàng" của Lâm dĩ nhiên ám chỉ thằng Tần. Lâm sợ cô Trinh một phép, chắc chắn nó không dám thách thức tụi Tiểu Long đến gặp cô.

Tiểu Long, Minh Vương và Quý ròm mừng như bắt được vàng. Trước sự nhượng bộ của phe chống đối, thằng Tần hẳn sẽ lại tiếp tục trấn giữ khung thành trong trận chung kết chủ nhật tới đây. Điều đó có nghĩa con đường đi đến thắng lợi cuối cùng của đội bóng 8A4 sẽ trở nên thênh thang hơn bao giờ hết. Ừ, phải thế mới được! – Bọn trẻ nghĩ – Để vào tới tận trận chung kết gai góc này, đôi tay nhựa của Tần đã có những đóng góp vô cùng quý giá. Thiếu nó trong trận đấu sắp tới sẽ là một thiệt thòi nghiêm trọng, không chỉ cho riêng đội bóng mà cho cả lớp 8A4 đang từng ngày ngóng đợi đội bóng của Tiểu Long "khuân" chiếc cúp khải hoàn trở về.

Ngày hôm sau, Tiểu Long do vừa là đội trưởng đội bóng lại vừa ngồi chung bàn với Tần nên được Minh Vương và Quý ròm giao nhiệm vụ trực tiếp "làm việc" với đương sự.

Nhưng Tiểu Long chẳng "làm việc" ngay. Vào lớp, nó chỉ chồm qua lưng nhỏ Hạnh, nháy mắt với Tần:

- Lát tao gặp mày chút!

- Lát là chừng nào?

- Ra chơi!

Tần tò mò:

- Chuyện gì vậy?

Tiểu Long cười cười:

- Lát nữa biết!

Nghe Tiểu Long nói vậy, Tần dằn lòng ngồi yên. Ngồi yên một hồi, bụng thắc mắc quá xá, nó lại dò hỏi:

- Chuyện quan trọng không?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tao bảo lát nữa tao sẽ nói mà!

Tần năn nỉ:

- Tao chỉ muốn biết nó có quan trọng không thôi!

Tiểu Long nhân nhượng:

- Quan trọng!

Tần quên phắt câu nói vừa rồi của mình. Nó hồi hộp:

- Chuyện gì quan trọng thế?

Nhưng lần này câu hỏi của Tần rơi tõm vào im lặng. Tiểu Long không đáp. Nó chong mắt lên bảng, vờ như không nghe thấy.

Tần chẳng biết làm sao, đành bấm bụng chờ đến giờ ra chơi.

Nhấp nhổm cả buổi, tiếng trống "tùng, tùng" vừa vang lên là Tần đứng bật ngay dậy, thò tay kéo áo Tiểu Long:

- Đi!

- Đi đâu? – Tiểu Long ngơ ngác.

- Ra căng-tin!

- Chi vậy?

- Nói chuyện chứ nhỉ! Mày chả bảo có chuyện quan trọng muốn nói với tao là gì!

Tiểu Long níu lại:

- Ngồi đây nói!

Tới lượt Tần ngơ ngác:

- Sao phải ngồi đây?

- Căng-tin đông người quá! – Tiểu Long giải thích – Trong lớp vắng hơn! Lát nữa tụi nó tót ra sân hết, chỉ còn tao với mày!

Thái độ thận trọng của Tiểu Long làm Tần thấp thỏm tợn. Nó chả biết thằng này định nói gì với mình mà bộ tịch nghiêm nghị ghê thế. Tuy vậy, Tần không hỏi. Nó ngồi im dán mắt vào Tiểu Long, chờ đợi.

- Tụi tao cần một "lá phiếu" của mày! – Đợi tụi bạn ra hết, Tiểu Long mới quay sang Tần, thủng thỉnh hắng giọng.

Câu nói không đầu không đuôi của Tiểu Long làm Tần giương mắt ếch:

- "Lá phiếu" gì?

- "Lá phiếu" chứ "lá phiếu" gì! Giống như bầu cử vậy! Tóm lại là tụi tao muốn biết mày có sẵn sàng bầu mày làm thủ môn chính thức của đội bóng hay không!

Khác xa với Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long là chúa ăn nói vụng về. Tiểu Long cũng biết nhược điểm của mình, vì vậy đôi lúc nó cố tỏ ra văn hoa. Nhưng khổ nỗi, nó càng văn hóa, lời ăn tiếng nói của nó lại càng đâm ra bí hiểm. Như lúc này chẳng hạn, thay vì nói toẹt câu chuyện xảy ra hôm qua và hỏi xem ý kiến thằng Tần thế nào, nó lại cố làm ra vẻ chững chạc, nào là "lá phiếu" với lại "bầu cử" khiến thằng Tần ngán tò te:

- Việc gì tao phải bầu tao làm thủ môn chính thức? Trước giờ tao chả là thủ môn chính thức hay sao?

Sự vặn vẹo của Tần làm Tiểu Long lúng túng mất mấy giây. Nó "e hèm":

- Đó là chuyện trước đây! Còn bây giờ khác rồi!

- Khác rồi là sao? – Tần cau mày, cặp mắt nó chớp lia chớp lịa – Chẳng lẽ mày không cho tao chụp gôn nữa?

- Không phải là tao không cho! – Tiểu Long bối rối thu nắm tay quẹt mũi – Nhưng thằng Lâm và Hải quắn …

Thấy Tiểu Long đang nói bỗng ngập ngừng, Tần buột miệng hỏi ngay:

- Thằng Lâm và thằng Hải quắn muốn gạt tao ra khỏi vị trí thủ môn chính thức chứ gì?

- Thì vậy! – Tiểu Long gật đầu, rồi sợ thằng Tần nổi cáu làm ầm lên, nó vội vã nói tiếp – Nhưng đó chỉ là ý kiến của hai đứa đó thôi! Còn tao, Minh Vương và Quý ròm vẫn ủng hộ mày!

- Hừ! – Tần giận dữ – Tao biết tụi "tứ quậy" không ưa tao, nhất là hôm thằng Lâm và thằng Quốc Ân bị thầy Hiếu phạt!

Đang nó, như sực nhớ ra chuyện gì, Tần nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Long, ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng chẳng lẽ vì vậy mà tao phải "bỏ phiếu" cho tao? Tụi thằng Lâm chúng nói gì thì mặc chúng chứ!

- Không mặc được! – Tiểu Long thở đánh thượt – Dù sao mình cũng phải nghĩ đến danh dự chung của lớp! Trận chung kết chủ nhật này thiếu bất cứ đứa nào cũng là một tai họa!

Tần liếm môi:

- Vậy thì tao bầu cho tao để làm gì? Chẳng lẽ tao đồng ý cho tao ở lại thì tụi thằng Lâm sẽ nghe theo!

- Đúng vậy!

Tần bứt tai:

- Tao chả hiểu gì cả!

- Chẳng có gì khó hiểu! – Tiểu Long từ tốn giải thích – Chả là hôm qua sáu đứa tụi tao gặp nhau …

Tần cắt ngang:

- Sáu đứa tụi tao là sáu đứa nào?

- Thì sáu đứa đá chính thức trong đội bóng! Tao, Minh Vương, Quý ròm, Hải quắn, thằng Lâm và thằng Dưỡng!

- Rồi sao? – Tần tò mò.

Tiểu Long ngó lên trần nhà:

- Tụi tao bàn về chuyện của mày!

- Và tụi mình chia làm hai phe?

- Ừ, chia làm hai phe! Và sau một hồi tranh cãi, không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc đành phải biểu quyết!

- Biểu quyết sao?

Tiểu Long đáp một cách khó khăn:

- Biểu quyết xem có nên … để mày giữ gôn chính thức hay không?

Tường thuật của Tiểu Long khiến Tần tái xạm mặt. Nhưng nó cố kềm cơn phẫn nộ, nghiến răng hỏi:

- Rồi kết quả như thế nào?

Tiểu Long không nhìn thấy sự thay đổi sắc diện trên mặt Tần. Nó khịt mũi đáp:

- Kết quả hào! Tao, Minh Vương và Quý ròm ủng hộ mày! Còn Hải quắn, Lâm và Dưỡng thì phản đối!

- Mày nói sao? – Tần sửng sốt – Thằng Dưỡng cũng về hùa theo tụi "tứ quậy" chống lại tao?

Tiểu Long cắn môi:

- Thì vậy!

Tần đưa hai tay lên trời:

- Thật tao không ngờ!

Tiểu Long chép miệng:

- Thật ra thằng Dưỡng không phải cùng phe với tụi kia! Nó cũng chẳng ác cảm gì với mày!

- Mày đừng có bênh vực cho nó! – Tần thốt lên cay đắng – Nếu chẳng ác cảm với tao, tại sao nó lại muốn gạt tao ra khỏi vị trí thủ môn chính thức?

- Cái chính là … cái chính là …

Thấy Tiểu Long đưa tay quẹt qua quẹt lại muốn sứt cả mũi mà vẫn chưa nói được tròn câu, Tần nóng nảy chồm người tới tính ngoác miệng gặng hỏi. Nhưng ngay lúc đó một ý nghĩ thoáng hiện ra trong óc khiến nó lập tức thu người lại, giọng đột nhiên buồn thiu:

- Nó sợ bị tao … lây ghẻ phải không?

Tiểu Long không nói gì, nhưng qua cái gật đầu lặng lẽ của thằng mập, Tần biết rằng mình đã đoán không sai. Thì ra là thế! Tần thở dài và nhận ra sự tức giận trong lòng mình tự dưng bay biến đâu mất. Còn lại trong lòng nó bây giờ chỉ là nỗi buồn tủi mênh mông. Đắm chìm trong tâm trạng bâng khuâng vô bờ bến đó, nó nghe tiếng Tiểu Long như từ xa xăm vọng lại:

- Nhưng trong chuyện này, ưu thế dù sao cũng thuộc về tụi mình! Chỉ cần mày "bỏ phiếu" ủng hộ … mày, phe mình sẽ thắng phe thằng Lâm với tỉ số 4-3 và lúc đó tụi nó có muốn cũng không thể hất cẳng mày được!

Tần nghe Tiểu Long nói nhưng đầu óc nó đang mải nghĩ ngợi đâu đâu nên không muốn hé môi. Nét mặt thoắt mơ màng của Tần khiến Tiểu Long đành phải hỏi thẳng:

- Ý mày sao?

Tần như sực tỉnh:

- Sao chuyện gì?

- Thì chuyện biểu quyết đó! – Tiểu Long gãi cằm – Tao bảo với tụi nó là mày … giơ tay tán thành mày tiếp tục là thủ môn chính thức của đội bóng nghen?

Khi hỏi như vậy, Tiểu Long chờ ở Tần một cái gật đầu mau mắn. Nhưng Tần lại chẳng tỏ vẻ gì vội vã. Nó trầm ngâm nhìn ra cửa sổ hồi lâu rồi thở

một hơi dài, điềm tĩnh nói:

- Tao rút lui!

- Mày nói sao? – Tiểu Long nhảy nhổm nhu bị ong đốt.

Tần lặp lại, giọng rõ ràng:

- Tao nói tao rút lui!

Lần này thì Tiểu Long tin là mình không nghe nhầm. Nó vò đầu:

- Mày không điên đó chứ? Sao lại rút lui?

- Đội bóng chỉ có sáu đứa mà đã hết ba đứa không muốn tao đứng trong khung thnahf thì còn bắt bóng thế quái nào được! – Giọng Tần hắt hiu.

- Sao lại bắt không được! – Tiểu Long trấn an bạn – Tụi nó nghĩ sao kệ tụi nó chứ! Chuyện mình, mình làm, để ý tới mấy đứa đó làm chi!

Nhưng lời động viên của Tiểu Long như muối bỏ biển. Tần vẫn khăng khăng:

- Mày đừng nói nữa! Tao đã nghĩ kỹ rồi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế mày nhất định rút lui hay sao?

- Ừ! Cứ để thằng Đỗ Lễ bắt thế tao!

Mặt Tần nhăn như bị:

- Nếu thế đội mình sẽ thua mất!

- Chưa chắc đâu! Đỗ Lễ bắt bóng cũng đâu đến nỗi nào! – Tần nhún vai, và nó não nề nói thêm – Tao không muốn sự có mặt của tao làm ba đứa kia khó chịu!

Thái độ dứt khoát của Tần khiến Tiểu Long bồn chồn quá thể. Nhưng nó biết trong lúc này thuyết phục được thằng Tần "bỏ phiếu" cho chính mình quả là chuyện vô phương. Thoạt đầu, khi nhận lời ủy thác của Minh Vương và Quý ròm, Tiểu Long nghĩ nhiệm vụ của nó vô cùng đơn giản. Nó đinh ninh sau khi nghe nó thuật lại âm mưu của tụi thằng Lâm, Tần sẽ cáu tiết chửi rủa om sòm và sau đó gật đầu một cái rụp để thằng Lâm và Hải quắn hết đường cựa quậy chơi. Nhưng sự thể hóa ra không suôn sẻ như nó tưởng.

Phần đầu của cuộc trò chuyện có vẻ diễn ra đúng theo dự liệu của nó thật. Tần quả nhiên điên tiết lên án tụi "tứ quậy" không tiếc lời. Nhưng đúng vào lúc Tần đang hùng hùng hổ hổ và chuẩn bị rơi vào "kịch bản" của

nó thì nó lại ngờ nghệch hờ ra chuyện thằng Dưỡng hùa theo tụi Hải quắn bỏ phiếu chống lại Tần. Thế là Tần đột nhiên xuôi xị.

Tiểu Long biết Tần chẳng ngạc nhiên hay đau khổ tẹo nào về thái độ chống đối của Lâm và Hải quắn. Nhưng sự "tẩy chay" của thằng Dưỡng hẳn làm lòng tự ái của Tần tổn thương ghê gớm. Khi Tiểu Long hiểu ra được điều đó thì tất cả đã lỡ làng. Nó đành nhìn Tần, hạ giọng cố vớt vát:

- Nhưng dù sao mày cũng phải nghĩ đến danh dự của lớp mình chứ?

Cái bẫy của Tiểu Long chăng giăng được Tần:

- Chính vì nghĩ đến danh dự của lớp, tao mới rút lui! – Tần thản nhiên – Nếu tao ở lại, nội bộ sẽ lục đục, như vậy chẳng thể nào thắng tụi 9P2!

Biết Tần loanh quanh chống chế vốn kém mồm mép, Tiểu Long chẳng tìm ra cách nào băt bẻ. Nó cứ ngồi nghĩ hoài.

Mãi đến khi tiếng trống vào lớp vang lên, Tiểu Long mới giật mình, hiểu rằng nhiệm vụ của nó thế là hỏng bét bè be và câu chuyện về thằng Tần xem như không thể nào cứu vãn.

À, còn một cách! Cách này gần với thất bại hơn là thành công nhưng dù sao cũng hơn ra về tay trắng! Tiểu Long nói với Tần bằng giọng của một người chuyên đi năn nỉ:

- Thôi, nếu mày không chịu bắt chính thức thì làm dự bị cho thằng Đỗ Lễ cũng được!

- Dự bị cũng không! – Tần lạnh lùng – Đã rút là rút hẳn!

- Thế nhỡ đến ngày chủ nhật thằng Đỗ Lễ tự nhiên lăn đùng ra ốm hoặc đang đụng độ với tụi 9P2 giữa chừng nó bỗng bị chấn thương không thể thi đấu tiếp thì sao? Chẳng lẽ mày nhất định nhắm mắt làm ngơ?

Thấy thằng Tiểu Long này trước giờ chưa hề biết "xuống nước" với ai nay vì trách nhiệm đội trưởng đội bóng mà phải mở miệng cạy cục mình đến thảm, Tần bất giác cảm thấy bứt rứt quá xá.

Dể hết bứt rứt, nó đành phải gật gật cái đầu ghẻ:

- Thôi được! Thế thì tao làm thủ môn phòng hờ vậy!

Chương 10

Tin tức do Tiểu Long mang về khiến Minh Vương và Quý ròm bật ngửa:

- Mày nói thật không đấy?

Mặt Tiểu Long buồn xo:

- Thật trăm lẻ một phần trăm!

- Bỏ xừ rồi! – Minh Vương kêu lên bằng giọng không kém phần thiểu não – Không có thằng Tần, chủ nhật này tụi mình thua chắc!

Tiểu Long buột miệng:

- Nó đồng ý làm thủ môn dự bị!

Tiểu Long cung cấp tin này với vẻ chẳng lấy gì làm hăng hái. Và những kẻ đón nhận tin này cũng không tỏ ra phấn khởi tí ti ông cụ nào. Quý ròm hừ mũi:

- Thủ môn dự bị mà làm gì! Ngồi trơ mắt dòm thì tụi 9P2 đâu có ngán!

Minh Vương tiu nghỉu như mèo bị cắt tai:

- Thằng Đỗ Lễ chỉ giỏi tài "để lỗ"! Chỉ cái tên của nó cũng đủ xui rồi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Đành vậy thôi! Chuyện này dù sao cũng không tráh thằng Tần được!

Quý róm bụng tức anh ách nhưng chưa mất hết sáng suốt. Nghe Tiểu Long bênh Tần, nó ngậm ngùi phụ họa:

- Ừ, con người ai lại chẳng tự ái! Nếu là mình chưa chắc mình đã chịu đóng vai cầu thủ phòng hờ!

Ngược hẳn với phe Minh Vương, Lâm và Hải quắn như nở từng khúc ruột khi biết tin Tần không "bỏ phiếu" cho mình. Thoạt đầu, tụi nó hơi ngớ người ra, không hiểu tại sao Tần lại hành động kỳ quặc như vậy. Nhưng "chiến thắng" ngoài mong đợi khiến Lâm và Hải quắn khoái trá đến mức chẳng buồn tìm hiểu sâu xa làm gì cho mệt óc. Lâm bô bô:

- Cái người ta gọi là "biết thân biết phận"! Nó sợ chường cái đầu ghẻ ra, khán giả sẽ cười lăn ra đất!

Tần nhường vị trí thủ môn chính thức lại cho Đỗ Lễ, lẽ ra Dưỡng phải hân hoan mới đúng. Nhưng không hiểu sao nó chẳng thấy khó chịu trước giọng điệu châm chọc của Lâm:

- Mày đừng có thêu dệt! Thằng Tần đội mũ thùm thụp suốt ngày, làm sao khán giả nhìn thấy những mụn ghẻ của nó được!

Lâm vung tay:

- Đội mũ thì đội mũ chứ! Cái mũ đâu phải là cái đầu, thằng Tần nhào lộn trên sân một hồi thế nào chẳng có lúc văng ra!

Hải quắn nhăn nhở "đế" thêm:

- Nếu vậy thì thậm nguy! Nhỡ tụi 9P2 nhầm cái đầu nhẵn thín của nó với quả bóng, co chân sút một phát thì khốn!

Mặt Dưỡng lập tức sa sầm:

- Tụi mày toàn nói gì đâu không! Tao không thèm nghe nữa!

Nói xong, không để cho Lâm và Hải quắn kịp phản ứng, Dưỡng hầm hầm bỏ đi.

- Mày đừng tưởng mày hùa theo tụi tao chống lại thằng Tần là mày muốn nói gì thì nói nha Dưỡng! – Lâm nóng mặt nói với theo, giọng nó rít qua kẽ răng – Cái tội mày tố cáo tao và thằng Quốc Ân hôm nọ, tao còn "ghim" lại đó, chưa "tính sổ" xong với mày đâu đấy!

- Muốn tính thì tính, tao cóc sợ!

Tiếng thằng Dưỡng tít xa vọng lại, bướng bỉnh và đầy thách thức, làm Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó co giò tính vọt theo nhưng Hải quắn đã nhanh tay kéo lại:

- Kệ nó! Chờ đá xong trận chung kết rồi hẵng tính!

- Được rồi, cứ chờ đấy! – Lâm gầm gừ nhìn theo hướng Dưỡng vừa đi khuất – Tao "kết liễu" tụi 9P2 trước, rồi "kết liễu" mày sau!

Khi thằng Lâm thốt ra câu hăm doạ rùng rợn đó, tấm lịch trên tường văn phòng ban giám hiệu đang là ngày dừng lại ở ngày thứ sáu. Trận tranh chức vô địch giải bóng đá trường Tự Do diễn ra vào ngày chủ nhật, tức là còn đúng hai ngày nữa.

Cuộc đụng độ giữa hai đội cực mạnh 8A4 và 9P2 có lẽ hứa hẹn vô cùng hấp dẫn, vô cùng ngoạn mục và vô cùng nảy lửa nên sáng hôm diễn ra trận chung kết, chỉ mới bảy giờ khoảng sân sau của trường Tự Do đã đông nghẹt khán giả các khối lớp, mặc dù đúng chín giờ trận đấu mới bắt đầu khởi diễn.

Như trong các giải bóng đá học sinh khác, quãng thời gian chờ đợi trước trận đấu, bầu không khí xem ra náo nhiệt và gay cấn xem ra không thua gì lúc quả bóng lăn.

Những tiếng bình luận, cãi cọ, thậm chí khích bác lẫn nhau giữa cổ động viên hai phe nổ như bắp rang.

Cổ động viên lớp 9P2 nhơn nhơn:

- Bữa nay tụi 8A4 chắc phải mang theo ba, bốn giỏ cần xé!

- Chi vậy? – Một giọng khác vờ hỏi.

Giọng đầu tiên cười hề hề:

- Để đựng bàn thua chứ chi! Bữa nay đội 8A4 để lọt lưới đến chục quả là ít!

Màn tung hứng của cổ động viên lớp 9P2 làm tụi 8A4 nóng gáy. Lớp trưởng Xuyến Chi không nhịn được. Nó bĩu môi:

- Đội 8A4 có đem theo giỏ cần xé hay không thì chưa biết nhưng đội 9P2 chắc chắn phải đem theo kim chỉ?

Nhỏ Tú Anh biết Xuyến Chi chuẩn bị phản kích, liền vọt miệng:

- Đội 9P2 đem theo kim chỉ làm gì?

- Để vá lưới chứ để làm gì!

Tú Anh cười hỏi tới:

- Lưới sao lại phải vá?

Nhỏ Xuyến Chi hấp háy mắt:

- Lưới bị thủng lỗ chỗ thì phải vá lại chứ sao!

Lối đối đáp cà khịa giữa Xuyến Chi và Tú Anh làm cổ động viên 9P2 nhột tai kinh khủng.

- Để xem lát nữa bên nào bị thủng lưới thì biết! – Một giọng hậm hực cất lên.

Lần này Xuyến Chi và Tú Anh chưa kịp đáp trả, nhỏ Bội Linh đã nhanh nhẩu:

- Chắc chắn là bên 9P2 rồi! Bên này có đôi tay nhựa của thủ môn Tần, dễ gì thủng lưới được!

Nghe đối phương đem thằng Tần ra làm bằng chứng, đám cổ động viên 9P2 bất giác cảm thấy chột dạ. Bên cạnh "Mũi tên vàng" Quý ròm vốn lừng danh, thủ môn Tần với biệt hiệu "Đôi tay nhựa" là cầu thủ mà tụi 9P2 kiêng dè nhất. Nếu không có sự xuất sắc của Quý ròm ở hàng tấn công và của thằng Tần ở trong khung gỗ, tụi 9P2 tin rằng đội tuyển lớp mình sẽ "làm gỏi" đối phương dễ dàng như lấy đồ trong túi. Nhưng bây giờ nghe Bội Linh "nhắc nhở", tụi nó sức nhớ hôm nay "đồ" nằm trong túi … thằng Tần chứ không phải trong túi tụi nó, muốn lấy được cũng trầy vi tróc vảy chứ chẳng chơi!

Vẻ lo lắng của tụi 9P2 làm một số đứa trong đám cổ động viên 8A4 bỗng thấy lo lắng lây. Đó là nhỏ Hạnh, Quốc Ân và Quới Lương, những đứa biết rõ lát nữa đây người trấn giữ khung thành của đội 8A4 là thủ môn dự bị Đỗ Lễ chứ không phải thằng Tần như xưa nay.

Nhỏ Hạnh được Tiểu Long và Quý ròm thông báo điều này từ mấy ngày trước. Lúc mới nghe chuyện, nhỏ Hạnh đã giật thót người và định đi tìm cô Trinh báo cho cô biết nhưng Tiểu Long và Quý ròm đã cản lại. Ngay cả lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó văn thể mĩ Vành Khuyên cũng không hay biết gì về chuyện này. Nó thoả thuận với Lâm và Hải quắn đây chỉ là chuyện nội bộ của đội bóng nên tụi Minh Vương không muốn bất tín. Nếu Xuyến Chi và Vành Khuyên biết được, chắc chắn tụi nó sẽ tức tốc báo ngay với cô Trinh. Và nếu cô Trinh nhất định can thiệp, tụi nó sẽ chẳng biết ăn nói thế nào với tụi thằng Lâm.

Chính vì yêu cầu đó của tụi Minh Vương, nhỏ Hạnh dù tức anh ách vẫn không dám hé môi, mấy ngày nay nó chỉ ái ngại thầm trong bụng. Bây giờ, trận đấu với đội 9P2 sắp sửa diễn ra, nhỏ Hạnh càng thêm xao xuyến.

Lạ một điều là đến giờ phút căng thẳng này, Quới Lương và Quốc Ân cũng cảm thấy bụng dạ nơm nớp không kém gì nhỏ Hạnh. Gạt được thằng Tần ra khỏi đội bóng, tụi nó sướng rơn. Nhưng đến khi nghe đám cổ động viên 9P2 giở giọng khiêu khích, trong thâm tâm tụi nó lại thầm nghĩ phải chi người trấn giữ khung thành bữa nay là thằng Tần thì hay biết bao nhiêu. Ý nghĩ đó bất thần hiện ra trong đầu khiến Quới Lương và Quốc Ân không hẹn mà cùng áy náy đưa mắt nhìn sang đứa bên cạnh. Và khi bốn ánh mắt chạm nhau, đứa này tự dưng cảm thấy đứa kia cũng đang nuối tiếc giống như mình, cả hai liền ngượng ngập quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Trừ nhỏ Hạnh, Quới Lương, Quốc Ân và các cầu thủ trong đội bóng 8A4, những người còn lại không ai biết thủ môn Đỗ Lễ sẽ đứng trong khung thành thay cho thủ môn Tần. Vì vậy khi trọng tài hùng dũng dẫn mười bốn cầu thủ của hai đội từ từ tiến ra sân, nhiều giọng ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, sao tụi 8A4 bỗng thay đổi thủ môn vậy kìa!

- Tụi nó "ấm đầu" chắc!

Cổ động viên 9P2 hào hứng:

- Thế là trận này đội mình ăn chắc!

- Còn phải nói!

- Mười quả là ít!

Ngược lại với những gương mặt rạng rỡ của đối phương, khu vực của đám cổ động viên 8A4 bao trùm một bầu không khí "tang tóc". Nhỏ Tú Anh nói nói như mếu:

- Coi như xong, chưa đá đã biết trước ai thua rồi!

Nhỏ Hiền Hoà đánh mất vẻ hiền hoà. Nó hét vào sân:

- Đỗ Lễ ơi! Ráng lên!

Lớp trưởng Xuyến Chi nhíu mày:

- Sao Tần không bắt trận này kìa?

- Chắc bạn ấy bị ốm! – Nhỏ Vành Khuyên đoán mò.

- Ốm đâu mà ốm! – Xuyến Chi chỉ tay vào hàng ghế dự bị – Tần đang ngồi trong kia kìa!

Bội Linh nuôi nấng hy vọng:

- Hay đây là chiến thuật mới của Tiểu Long?

Tiếng còi báo hiệu trận đấu bắt đầu vang lên "te te" cắt ngang cuộc tranh luận và suy đoán của cổ động viên 8A4.

Ở trong sân, đội 9P2 giành quyền giao bóng trước. Nhoáng một cái, qua vài ba đường chuyền, những chiếc áo vàng của đội 9P2 đã tràn tới sát vùng cấm địa đối phương. Và ngay lập tức, cú sút đầu tiên của trận đấu đã được tung về phia khung thành của thủ môn Đỗ Lễ. Bóng liếm sát cột dọc khiến cổ động viên 8A4 đứng bên ngoài xanh mặt.

Sau cơn bối rối, những chiếc áo xanh 8A4 nhanh chóng dồn lên dưới sự dẫn dắt của tiền vệ Lâm. Nhưng đường chuyền của tiền vệ Lâm chưa kịp đến chân Quý ròm đã bị đối phương cướp mất. Những cầu thủ 9P2 hối hả tổ chức phản công.

Sự vắng mặt đột ngột của "Đôi tay nhựa" Tần có lẽ giúp các cầu thủ 9P2 hưng phấn hẳn lên. Bóng đan qua lại nhoáng nhoàng giữa những chiếc áo vàng. Minh Vương liên tiếp truy cản hụt. Hai hậu vệ Dương và Tiểu Long chạy theo trối chết. Và lại một cú sút chệch cột dọc trong gang tấc.

Chả rõ các cầu thủ 8A4 có đánh mất tự tin sau khi gạt bỏ thằng Tần ra khỏi khung thành hay không mà mặt mày đứa nào đứa nấy nom rất căng thẳng.

Đội trưởng Tiểu Long phập phồng lên tiếng trấn an:

- Bình tĩnh! Đá chậm lại!

Nhưng muốn giảm nhịp độ trận đấu buộc phải giữ bóng nhiều hơn đối phương. Điều đó chả hiểu sao hôm nay các đồng đội của Tiểu Long lại không làm được. Những động tác cứ vụng về, lóng ngóng trông chả ra sao và bóng lọt vào chân đối phương liên tục.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! – Tiểu Long phải luôn miệng nhắc.

Và cũng nhờ nó lặp đi lặp lại đến sái quai hàm như thế, các cầu thủ 8A4 mới dần dần trấn tĩnh và trận đấu lập tức trở lại thế cân bằng.

Còn năm phút kết thúc hiệp một, trong khi mọi người tưởng hai đội sẽ đâu lưng ra nghỉ giải lao với tỉ số 0-0 thì một cú sút "chéo cánh sẻ" của một chiếc áo vàng từ biên phải lọt qua nách Đỗ Lễ chui vào lưới ngọt xớt.

- Hoan hô! Như xứ Cà Mau!

- Merveille … e … eux!

- Good! Good! Very g … o … o … d!

- U … u … u … r … a … a …

Từ phía chỗ ngồi của lớp 9P2, ngôn ngữ của đủ thứ tiếng dân tộc vang lên rền trời. Ngoại ngữ của lớp 9P2 là tiếng Pháp nhưng khi cần, đám cổ động viên nhí nhố này vẫn có thể hò reo bằng đủ loại tiếng trên đời.

Phía cổ động viên lớp 8A4 mặt nào mặt đấy chảy dài. Chẳng đứa nào buồn phản kích lại những tiếng la lối ầm ĩ của đối phương. Mà có muốn phản kích cũng chẳng biết phản kích như thế nào!

Nhưng như ông bà nói "hoạ vô đơn chí", trong khi đám cổ động viên 8A4 chưa kịp hoàn hồn sau bàn thua bất ngờ của đội nhà thì thêm một cú sút xoáy từ giữa sân của đội 9P2 đưa bóng đi vòng cung chui vào lưới ngay bên dưới xà ngang. Thủ môn Đỗ Lễ tung mình lên một cách tuyệt vọng.

Lại một tràng "hoan hô, u-ra, very good" bùng lên muốn điếc tai.

Mặt mày đám cổ động viên 8A4 từ xanh lập tức chuyển qua tím.

Nhỏ Hạnh cắn môi muốn bật máu.

Lớp trưởng Xuyến Chi nghiến răng ken két:

- Thua hai trái trong vòng hai phút, thật tức không chịu được!

Tú Anh tức tối vét đám đông:

- Về! Chả thèm xem nữa!

Bội Linh vội vã thò tay níu lại:

- Nán tí nữa đi! Biết đâu qua hiệp hai đội mình sẽ gỡ lại!

Bội Linh động viên Tú Anh nhưng Quới Lương lại ngứa không chịu được. Nó cáu kỉnh gầm ghừ:

- Gỡ cái mốc xì! Qua hiệp hai thằng Đỗ Lễ "để lỗ" thêm vài quả nữa thì có!

Nhỏ Vành Khuyên tròn mắt:

- Vậy sao không để Tần bắt thay Đỗ Lễ?

Câu hỏi của Vành Khuyên khiến Quới Lương đâm lúng túng:

- Làm sao tôi biết được! Cái đó bạn phải hỏi đội trưởng Tiểu Long chứ!

- Yên chí đi!- Quốc Ân liếm môi – Thế nào hiệp hai thằng Tần cũng vào sân! Chỉ có điên mới để một đứa bắt gôn siêu đẳng như nó ngồi ngoài!

Đang phấn khích bình luận, sực nhớ mình là một trong những đứa âm mưu gạt thằng Tần ra khỏi đội bóng, Quốc Ân đỏ bừng mặt và len lét hé mắt liếc quanh. Nhưng đang lúc "tang gia bối rối" chả ai đẻ ý đến gương mặt thoạt xanh thoạt đỏ như da tắc kè của nó.

Nhỏ Vành Khuyên thấp thỏm:

- Hy vọng là mọi chuyện sẽ diễn ra như bạn nói!

Khi nói như vậy, nhỏ Vành Khuyên không biết là nó đang hy vọng hão. Do đó khi thấy đội 8A4 sau phút giải lao vẫn tiếp tục tiến ra sân với đội

hình không thay đổi, cặp mắt nó bỗng trơn tròn:

- Trời đất! Sao Tần vẫn không vào giữ gôn kìa?

Quốc Ân nhảy nhổm:

- Điên rồi! Tụi nó điên hết rồi!

Bên kia, cổ động viên 9P2 hét toáng:

- Cố lên anh em ơi!

- Tặng tụi 8A4 thêm tám quả nữa cho chẵn một chục!

- Một quả cái đầu mày! – Quới Lương lẩm bẩm rít qua kẽ răng.

Lúc này đám Xuyến Chi, Tú Anh, Bội Linh và Vành Khuyên chẳng buồn hò hét hay than thở nữa, không rõ do mỏi miệng hay do quá thất vọng về đội nhà. Tụi nó đứng tụm vào nhau lo lắng nhìn ra sân.

Nhưng ngay vào đầu hiệp hai, Quý ròm đã nhanh chóng lấy lại tinh thần cho đồng đội và cho các cổ động viên của mình. Một cú đảo người ngoạn mục qua hai hậu vệ, tiếp theo là một cú sút hiểm hóc vào sát cột dọc khiến thủ môn đội 9P2 bị tréo chân, bất lực nhìn bóng chui gọn vào lưới. Tỉ số được rút ngắn còn 1-2.

Quới Lương và Quốc Ân ôm nhau nhảy tưng tưng:

- Ráng lên "Mũi tên vàng"!

Ở bên cạnh, lớp trưởng Xuyến Chi mặt mày rạng rỡ. Nó hào hứng vỗ tay "lĩnh xướng":

- Vô! Vô!

Đám con gái 8A4 liền hoan hỉ phụ hoạ:

- Vô! Vô!

Tụi nó không ngờ mới la "vô, vô" vài ba tiếng, bóng bỗng "vô" thật. Oái ăm thay, lần này bóng không bay vào lưới đội 9P2 mà chui lọt vô khung thành đội nhà. Cú xỉa bóng của đối phương chẳng có gì nguy hiểm, bóng lăn thẳng tới trước mặt Đỗ Lễ với tốc độ không nhanh lắm. Thủ môn 8A4 chậm rãi cúi xuống, tưởng ôm gọn bóng vào tay, không ngờ lóng ngóng thế nào lại để quả bóng chui qua giữa hai chân từ từ lăn vào lưới.

Cổ động viên 9P2 la ầm:

- Ha ha! Kỹ thuật bắt bóng hiện đại kìa tụi bây!

- Chắc tại chân nó vòng kiềng!

Khán giả các lớp khác cũng cười lăn bò càng trước tình huống hoạt kê vừa rồi.

Mặt Quới Lương tối sầm:

- Nó bắt bóng kiểu này thật là "mất mặt bầu cua"!

Rồi như chưa hết tức, nó quay sang đám con gái, cau mày cự nự:

- Tại mấy bạn hết đó!

- Ơ, lạ chưa kìa! Tự nhiên lại đổ thừa cho tụi này! – Nhỏ Tú Anh phản ứng.

- Chứ gì nữa! – Quới Lương hậm hực – Tự dưng la "vô, vô" làm gì cho bóng nó chui vô lưới!

Lời trách cứ của Quới Lương khiến đám con gái dở khóc dở cười.

Riêng Quốc Ân không cười. Tỉ số 3-1 khiến nó chỉ muốn khóc. Nó không buồn tham gia tranh cãi với tụi bạn. Mà chõ miệng vào sân, la lớn:

- Tiểu Long ơi! Thay thằng Tần vào đi! Tụi mày điên hết cả rồi hay sao thế!

Quới Lương hùng hổ hùa theo:

- Đúng rồi đó! Đổi thủ môn đi!

Tiểu Long nghe không sót một chữ nhưng nó vẫn phớt lờ. Thật ra, ngay lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp, Quý ròm, Minh Vương và nó đã có ý định đưa Tần vào thay cho Đỗ Lễ. Ngay Đỗ Lễ cũng muốn nhường vị trí thủ môn lại cho Tần. Tự lượng sức mình, Đỗ Lễ không muốn trấn giữ khung thành trong một trận quan trọng như vậy.

Nhưng khi Tiểu Long hỏi ý kiến của Dưỡng, Lâm và Hải quắn thì ba thằng này lại làm thinh ngó lơ chỗ khác. Tiểu Long đâm cáu, chả buồn nói chuyện thay đổi thủ môn nữa.

Tiểu Long không hiểu thâm tâm ba đứa kia cũng muốn thay thủ môn không thua gì nó. Bị tụi 9P2 gác hai quả chớp nhoáng chỉ trong hai phút, lại nghe đám cổ động viên đối phương không ngừng ông ổng châm chọc, Lâm, Dưỡng và Hải quắn tức muốn sôi gan. Lúc này tụi nó đang muốn được nhìn thấy thằng Tần đứng trong khung thành đến đứt ruột.

Bữa trước thằng Lâm từng khinh khỉnh: "Tụi tao nghĩ đến danh dự của lớp nhưng mấy con vi trùng ghẻ chúng đâu có chịu … nghĩ đến danh dự của

tụi tao!”. Nhưng đó chỉ là Lâm làm bộ làm tịch thế thôi. Bây giờ khi danh dự của lớp 8A4 bị đe doạ, Lâm chả buồn nhớ đến mấy con vi trùng của thằng Tần nữa. Cả đứa sợ ghẻ nhất trên đời là Dưỡng cũng vậy. Nó giữ vai hậu vệ, mỗi lần bị một chiếc áo vàng dắt bóng qua, nó chỉ biết cầu trời khấn phật cho thằng gôn phe nó cản được những cú sút của đối phương. Nhưng rõ ràng thằng Đỗ Lễ đã làm nó thất vọng quá xá.

Nhưng dù có muốn thủ môn có đôi tay nhựa đang ngồi trên băng ghế dự bị kia vào sân đến chết được, Dưỡng, Lâm cũng như Hải quắn không đứa nào đủ dũng cảm mở miệng. Ngay cả khi đội trưởng Tiểu Long hỏi ý kiến, tụi nó cũng đành bấm bụng làm lơ. Chính tụi nó đã hùng hổ đòi gạt thằng Tần ra khỏi vị trí thủ môn chính thức cho bằng được, bây giờ hớn hở dang tay đón nó trở vào thì quả là chẳng còn mặt mũi nào.

Nhưng đó là nói lúc nghỉ giải lao kia. Còn khi hiệp hai đã bắt đầu được mười phút và tỉ số đã là 3-1 nghiêng về đội 9P2 thì Dưỡng, Lâm và Hải quắn đã nôn nao muốn thay thủ môn lắm rồi. May làm sao, đúng vào lúc tụi nó đang chần chừ không biết có nên bất chấp mọi ngại ngùng để đề nghị điều đó với Tiểu Long hay không thì tiếng hét oang oang của Quới Lương và Quốc Ân từ bên ngoài vọng vào giúp tụi nó thêm can đảm.

Lâm liền chạy lại gần Tiểu Long:

- Mày nghe tụi nó la gì không?

- Tụi nó là tụi nào?

Lâm liếm môi:

- Tụi lớp mình đó!

- À, nghe! Tụi nó đòi đưa thằng Tần vào sân!

Lâm chớp mắt:

- Ý mày sao?

Tiểu Long hử mũi:

- Ý tao như thế nào, mày đã biết thừa rồi! Ăn thua là ý của mày, Hải quắn và thằng Dưỡng kìa!

Lâm ngượng ngịu cắn môi:

- Tụi tao đồng ý!

- Đồng ý thì thay!

Tiểu Long thở phào và quay vào trong giơ tay ra hiệu xin đổi người.

Khi trận đấu dừng lại cho Tần vào thay Đỗ Lễ, không khí khu vực đám cổ động viên 8A4 thay đổi hẳn. Những gương mặt tươi tỉnh nhanh chóng thế vào chỗ những gương mặt gà rù và thay cho những tiếng càu nhàu, bẳn gắt là những tiếng hò reo lạc quan, phấn khích:

- Cố lên Tần ơi!

- 8A4 quyết thắng!

- Hãy lấy lại những gì đã mất!

Quới Lương, học sinh dở văn nhất lớp, cũng cao hứng văn hoa:

- Tiến lên! 8A4 đi trước về sau!

Học sinh dở văn Quới Lương mới hô được một câu đã bị học sinh giỏi văn Hạnh chỉnh liền:

- Bạn đừng có nói xui! "Đi sau về trước" không hô, lại hô "đi trước về sau"!

Bị nhỏ Hạnh nạt ngang, Quới Lương phải ngớ ra mất một lúc mới phát hiện ra sự hô hào ẩu tả của mình. Nó liền chõ miệng ra sân, gân cổ sửa chữa sai lầm:

- 8A4 đi sau về trước! 9P2 đi trước về sau!

Rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười:

- Vậy được chưa?

Nhỏ Hạnh chưa kịp mở miệng, bên lớp 9P2 đã có tiếng trả lời thay:

- Ở đó mà về trước mới cả về sau! Lát nữa cho tụi mày xách một giỏ trứng về luôn! Kìa, kìa! Sắp lãnh thêm một trứng nữa rồi kìa!

Quới Lương phồng má định phản công nhưng nghe đối phương gọi giật, liền hấp tấp quay đầu nhìn ra sân.

Quả như lời cảnh báo của đám cổ động viên 9P2, những chiếc áo vàng lúc này đang xuyên thủng hàng phòng ngự của đội 8A4. Dưỡng, Tiểu Long và Minh Vương đang tuyệt vọng bám theo một cầu thủ đội 9P2 nhưng chưa kịp can thiệp, tay tiền đạo nhanh nhẹn này đã tung một cú như trời giáng vào góc cao khung thành.

Quả bóng đi như tên bắn kéo theo những tiếng reo dậy đất bên đám cổ động viên 9P2:

- Tuyệt cú mèo!

- 4-1 rồi!

Nhưng những tiếng reo hò kia chưa kịp ngân nga đã đột ngột tắt lịm. Thủ môn Tần tung người như diễn viên xiếc, hai tay ôm gọn quả bóng, rơi bịch xuống đất.

- Ha ha! – Quốc Ân sung sướng – Bắt thế mới gọi là bắt chứ!

Nhỏ Bội Linh quay sang chỗ tụi 8P2 ngồi, quệt hai ngón tay lên má:

- Lêu lêu! Mừng hụt không biết mắc cỡ!

Đám cổ động viên 9P2 tẽn tò ngồi im, mặt quay ra sân vờ như đang chăm chú theo dõi trận đấu.

Pha cứu bóng thần kì của thủ môn Tần đối với các cầu thủ 8A4 có tác dụng như một liều thuốc kích thích. An tâm về chốt chặn phía sau, các cầu thủ trên hàng tấn công dần dần lấy lại sự tự tin và tích cực mở các đợt công phá khung thành đối phương.

Và nỗ lực của đội 8A4 cuối cùng đã được đền đáp khi quả sút như trái phá của Hải quắn đội tung nóc lưới đối phương, giảm cách biệt xuống còn 2-3. Năm phút sau, Quý ròm một lần nữa chứng tỏ bản lĩnh khi cân bằng tỉ số 3-3 bằng một quả "ngả bàn đèn" điệu nghệ.

Hai bàn ghỡ hoà chớp nhoáng của đối phương khiến các chiếc áo vàng mất hết tinh thần. Đội hình 9P2 bắt đầu rối loạn. Hàng loạt kẽ hở xuất hiện trước cầu môn. Và khi còn mười phút nữa dứt trận, quả bóng từ chân Minh Vương lầm lũi len qua một trong những khe hở đó để bất thần nâng tỉ số lên 4-3 cho đội 8A4.

Trong khi các cổ động viên 9P2 bàng hoàng trước những bàn thua chóng mặt thì đám cổ động viên 8A4 tưởng như đang nằm mơ trước sự vùng lên ngoạn mục của đội nhà. Tú Anh, Vành Khuyên, Bội Linh mừng đến chảy nước mắt. Quốc Ân và Quới Lương nhảy cẫng:

- Chuyển bại thành thắng! Tuyệt cú mèo!

Lớp trưởng Xuyến Chi rối rít:

- Lớp mình đoạt cúp rồi!

Nhỏ Hạnh cũng mất vẻ lặng lẽ nãy giờ. Nó khản cổ hét vọng vào sân:

- Quý! Tiểu Long cố giữ vững tỉ số nghen!

Nhưng dù có muốn thủ môn có đôi tay nhựa đang ngồi trên băng ghế dự bị kia vào sân đến chết được, Dưỡng, Lâm cũng như Hải quắn không đứa nào đủ dũng cảm mở miệng. Ngay cả khi đội trưởng Tiểu Long hỏi ý kiến, tụi nó cũng đành bấm bụng làm lơ. Chính tụi nó đã hùng hổ đòi gạt thằng Tần ra khỏi vị trí thủ môn chính thức cho bằng được, bây giờ hớn hở dang tay đón nó trở vào thì quả là chẳng còn mặt mũi nào.

Nhưng đó là nói lúc nghỉ giải lao kia. Còn khi hiệp hai đã bắt đầu được mười phút và tỉ số đã là 3-1 nghiêng về đội 9P2 thì Dưỡng, Lâm và Hải quắn đã nôn nao muốn thay thủ môn lắm rồi. May làm sao, đúng vào lúc tụi nó đang chần chừ không biết có nên bất chấp mọi ngại ngùng để đề nghị điều đó với Tiểu Long hay không thì tiếng hét oang oang của Quới Lương và Quốc Ân từ bên ngoài vọng vào giúp tụi nó thêm can đảm.

Lâm liền chạy lại gần Tiểu Long:

- Mày nghe tụi nó la gì không?

- Tụi nó là tụi nào?

Lâm liếm môi:

- Tụi lớp mình đó!

- À, nghe! Tụi nó đòi đưa thằng Tần vào sân!

Lâm chớp mắt:

- Ý mày sao?

Tiểu Long hử mũi:

- Ý tao như thế nào, mày đã biết thừa rồi! Ăn thua là ý của mày, Hải quắn và thằng Dưỡng kìa!

Lâm ngượng ngịu cắn môi:

- Tụi tao đồng ý!

- Đồng ý thì thay!

Tiểu Long thở phào và quay vào trong giơ tay ra hiệu xin đổi người.

Khi trận đấu dừng lại cho Tần vào thay Đỗ Lễ, không khí khu vực đám cổ động viên 8A4 thay đổi hẳn. Những gương mặt tươi tỉnh nhanh chóng thế vào chỗ những gương mặt gà rù và thay cho những tiếng càu nhàu, bẳn gắt là những tiếng hò reo lạc quan, phấn khích:

- Cố lên Tần ơi!

- 8A4 quyết thắng!

- Hãy lấy lại những gì đã mất!

Quới Lương, học sinh dở văn nhất lớp, cũng cao hứng văn hoa:

- Tiến lên! 8A4 đi trước về sau!

Học sinh dở văn Quới Lương mới hô được một câu đã bị học sinh giỏi văn Hạnh chỉnh liền:

- Bạn đừng có nói xui! "Đi sau về trước" không hô, lại hô "đi trước về sau"!

Bị nhỏ Hạnh nạt ngang, Quới Lương phải ngớ ra mất một lúc mới phát hiện ra sự hô hào ẩu tả của mình. Nó liền chõ miệng ra sân, gân cổ sửa chữa sai lầm:

- 8A4 đi sau về trước! 9P2 đi trước về sau!

Rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười:

- Vậy được chưa?

Nhỏ Hạnh chưa kịp mở miệng, bên lớp 9P2 đã có tiếng trả lời thay:

- Ở đó mà về trước mới cả về sau! Lát nữa cho tụi mày xách một giỏ trứng về luôn! Kìa, kìa! Sắp lãnh thêm một trứng nữa rồi kìa!

Quới Lương phồng má định phản công nhưng nghe đối phương gọi giật, liền hấp tấp quay đầu nhìn ra sân.

Quả như lời cảnh báo của đám cổ động viên 9P2, những chiếc áo vàng lúc này đang xuyên thủng hàng phòng ngự của đội 8A4. Dưỡng, Tiểu Long và Minh Vương đang tuyệt vọng bám theo một cầu thủ đội 9P2 nhưng chưa kịp can thiệp, tay tiền đạo nhanh nhẹn này đã tung một cú như trời giáng vào góc cao khung thành.

Quả bóng đi như tên bắn kéo theo những tiếng reo dậy đất bên đám cổ động viên 9P2:

- Tuyệt cú mèo!

- 4-1 rồi!

Nhưng những tiếng reo hò kia chưa kịp ngân nga đã đột ngột tắt lịm. Thủ môn Tần tung người như diễn viên xiếc, hai tay ôm gọn quả bóng, rơi bịch xuống đất.

- Ha ha! – Quốc Ân sung sướng – Bắt thế mới gọi là bắt chứ!

Nhỏ Bội Linh quay sang chỗ tụi 8P2 ngồi, quệt hai ngón tay lên má:

- Lêu lêu! Mừng hụt không biết mắc cỡ!

Đám cổ động viên 9P2 tẽn tò ngồi im, mặt quay ra sân vờ như đang chăm chú theo dõi trận đấu.

Pha cứu bóng thần kì của thủ môn Tần đối với các cầu thủ 8A4 có tác dụng như một liều thuốc kích thích. An tâm về chốt chặn phía sau, các cầu thủ trên hàng tấn công dần dần lấy lại sự tự tin và tích cực mở các đợt công phá khung thành đối phương.

Và nỗ lực của đội 8A4 cuối cùng đã được đền đáp khi quả sút như trái phá của Hải quắn đội tung nóc lưới đối phương, giảm cách biệt xuống còn 2-3. Năm phút sau, Quý ròm một lần nữa chứng tỏ bản lĩnh khi cân bằng tỉ số 3-3 bằng một quả "ngả bàn đèn" điệu nghệ.

Hai bàn ghỡ hoà chớp nhoáng của đối phương khiến các chiếc áo vàng mất hết tinh thần. Đội hình 9P2 bắt đầu rối loạn. Hàng loạt kẽ hở xuất hiện trước cầu môn. Và khi còn mười phút nữa dứt trận, quả bóng từ chân Minh Vương lầm lũi len qua một trong những khe hở đó để bất thần nâng tỉ số lên 4-3 cho đội 8A4.

Trong khi các cổ động viên 9P2 bàng hoàng trước những bàn thua chóng mặt thì đám cổ động viên 8A4 tưởng như đang nằm mơ trước sự vùng lên ngoạn mục của đội nhà. Tú Anh, Vành Khuyên, Bội Linh mừng đến chảy nước mắt. Quốc Ân và Quới Lương nhảy cẫng:

- Chuyển bại thành thắng! Tuyệt cú mèo!

Lớp trưởng Xuyến Chi rối rít:

- Lớp mình đoạt cúp rồi!

Nhỏ Hạnh cũng mất vẻ lặng lẽ nãy giờ. Nó khản cổ hét vọng vào sân:

- Quý! Tiểu Long cố giữ vững tỉ số nghen!

Nhưng giữ vững tỉ số trong thời khắc căng thẳng này đối với những chiếc áo xanh không phải là chuyện dễ. Sau cơn choáng voáng, thấy không còn gì để mấtm các cầu thủ 9P2 hè nhau tràn hết qua phần sân đối phương. Áp lực mỗi lúc một đè nặng lên vùng cấm địa do Dưỡng và Tiểu Long trấn giữ. Cả Lâm và Minh Vương lúc này cũng lùi về hỗ trợ cho hậu vệ. Nhưng quyết tâm của các cầu thủ 9P2 trong giờ phút sinh tử này dường như không có gì ngăn cản nổi. Hàng loạt những pha xâm nhập diễn ra, bóng liên tục

vọt qua hàng rào phòng ngự do Tiểu Long chỉ huy và hoà theo những tiếng reo hò cổ vũ điếc tai bên ngoài sân, cả chục cú sút từ chân những chiếc áo vàng trút như mưa xuống khung thành 8A4.

Nhưng án ngữ trước cầu môn bây giờ không phải là Đỗ Lễ, mà là Tần, thủ môn có đôi tay nhựa chính hiệu con nai. Trong giờ phút thập tử nhất sinh này, cầu thủ hai đội bu đen kịt trước khu vực cầu môn của thằng Tần nên nếu có trợn mắt nhìn vào, khán giả cũng chẳng thấy thủ môn đội 8A4 đâu. Chỉ thấy một chiếc mũ đen nhấp nhô giữa "biển người" và chiếc mũ đen đó hiện đang bay lượn liên tục giữa hai trụ thành như một cánh dơi, hăng hái và kiên trì đánh bật tất cả những quả bóng từ tứ phương tám hướng thi nhau bắn tới.

Còn Tần, ngay trong lúc đó, nó gần như không biết gì cả. Nó cũng chẳng thấy ngứa ngáy mặc dù mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng trên đầu trên cổ. Trước mắt nó lúc này chỉ có quả bóng. Và bên tai nó lúc này chỉ có tiếng reo:

- Giỏi lắm, Tần ơi!

- Không thua gì thủ môn … đội tuyển quốc gia!

- Cố lên! Chừng vài năm nữa chắc mày sẽ được chọn đi thi đấu quốc tế!

Tần nghe loáng thoáng những tiếng hò reo nhưng không phân biệt được giọng đứa nào ra đứa nào. Tai nó lúc này đang ù ù như xay lúa. Nó chỉ có thể nhận ra được mỗi một âm thanh duy nhất. Đó là tiếng còi của trọng tài.

Khi nghe âm thanh "te te te" mà nó đang mong đến thắt ruột dõng dạc nổi lên kết thúc trận tranh tài, Tần có cảm giác như ai vừa nhấc trái núi ra khỏi ngực mình. Nó thở phào một hơi, lảo đảo rồi ngã phịch xuống đất, mệt mỏi và sung sướng.

Sung sướng nhất là khi nó vừa chạm lưng vào thảm cỏ, tụi Tiểu Long, Quý ròm, Minh Vương, Lâm, Hải quắn và cả hai thằng Quốc Ân và Quới Lương từ ngoài sân cũng nhanh chân chạy ào lại, tất cả xô nhau nằm đè lên người nó, và trong mớ hỗn độn những đầu và cổ nó ngạc nhiên khi nghe tiếng thằng Quốc Ân thì thào sát bên tai:

- Xin lỗi mày chuyện bữa trước nghe Tần!

Quốc Ân ngượng ngịu nói thật nhỏ, cốt để một mình thằng Tần nghe. Nhưng Quốc Ân đã tính sai. Cả thằng Lâm cũng nghe được những lời lẽ

của Quốc Ân. Và bắt chước "hoạ sĩ", "thi sĩ" cũng hạ giọng thì thào:

- Cả tao nữa! Tao cũng xin lỗi mày!

Thái độ của Lâm và Quốc Ân khiến Tần vô cùng cảm động. Lúc này mới xô vào người nó, Tần định bảo "Tụi mày tránh ra, coi chừng lây ghẻ!" nhưng bây giờ thì nó chẳng có lí do nào để nói những lời cay đắng đó nữa. Câu đó để dành nói với thằng Dưỡng thì hợp lí hơn. Thằng Dưỡng chúa sợ ghẻ, từng làm mặt lạnh với nó, từng bỏ phiếu gạt nó ra khỏi đội hình chính thức, và cho đến tận lúc này – lúc nó đã rã rời sau khi dốc đến cạn kiệt sức lực để bảo vệ bàn thắng mong manh và quí giá của đội nhà – Dưỡng vẫn chưa dám lại gần nó. Dưỡng trốn biệt. Nó sợ vi trùng ghẻ.

Vì tất cả những lẽ đó mà khi đội tuyển lớp 8A4 bước lên bục nhận chiếc cúp vinh quang của người chiến thắng, khuôn mặt Tần vẫn phảng phất nỗi buồn dù chung quanh nó đang vang lên những tiếng hoan hô rợp trời dành cho nó.

Đội trưởng Tiểu Long đi trước, nó lững thững đi sau, mặt vẫn dàu dàu. Khán giả không đọc được tâm trạng của Tần. Tưởng nó bải hoải sau trận kịch chiến, lớp trưởng Xuyến Chi động viên:

- Tươi lên Tần ơi! Ngày mai Xuyến Chi sẽ đề nghị cô Trinh cho Tần khỏi trực sinh một tuần!

Lời hứa hẹn của nhỏ Xuyến Chi khiến Tần cười như mếu. Nó không nói gì nhưng khi đội trưởng Tiểu Long đỡ lấy chiếc cúp từ tay thầy Đoàn giơ lên cao giữa tiếng vỗ tay như sấm rồi quay lại chuyền cho nó thì Tần vội đứng né qua một bên, khẽ lắc đầu:

- Mày đưa cho thằng Dưỡng trước! Tao sẽ là người cuối cùng!

- Sao lại thế? – Tiểu Long chưng hửng, nó không hiểu tay thủ môn của mình muốn gì.

Tiểu Long không hiểu nhưng có đứa hiểu. Thằng Dưỡng chồm người cầm chiếc cúp trên tay Tiểu Long, Dưỡng ấn chiếc cúp sáng choé vào tay Tần, mỉm cười:

- Mày cầm đi, rồi tới phiên tao! Tao chả sợ … mày nữa đâu!

Khi Dưỡng nói câu đó, đám mây giăng qua bầu trời nãy giờ bỗng lặng lẽ rời đi khiến nắng trên sân trường đột ngột hửng lên và chiếc cúp trên đôi tay ngơ ngác của Tần càng thêm lấp lánh.

HẾT.

Tập 15: Thi sĩ hạng ruồi

Chính tả: hainguyenspk273

Tóm tắt nội dung

Xưa nay, Quý ròm được xưng tụng là "thần đồng toán học" chứ không phải là "thần đồng văn chương". Thế mà vì một tự ái không đâu, Quý ròm quyết định trở thành…thi sĩ. Giấu Tiểu Long và nhỏ Hanh, nó lén lút làm thơ gửi tới báo Khăn Quàng Đỏ. Đố các bạn, thơ của Quý ròm như thế nào? Và báo Khăn Quàng Đỏ có đăng không?

Chương 1

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã thấy không khí lớp học có vẻ khác lạ.

Cả chục đứa đang xúm đen xúm đỏ chỗ nhỏ Lan Kiều ngồi. Một cô gái lạ hoắc lạ huơ đang hỏi chuyện nó.

- Chuyện gì thế, Vành Khuyên? – Quý ròm hỏi Vành Khuyên ngồi bàn đầu lúc này đang quay người nhìn xuống.

Vành Khuyên ngoảnh mặt lại, giọng quan trọng:

- Nhà báo đang phỏng vấn nhỏ Lan Kiều lớp mình!

- Chị đó là nhà báo sao?

Quý ròm ngẩn ngơ hỏi lại. Cô gái đang hỏi chuyện Lan Kiều quả có "tác phong" nhà báo thật: túi dết trên vai, tóc cắt ngắn, mắt đeo kính tròn, trên tay lăm lăm quyển sổ và cây viết, miệng hỏi tay chép lia lịa. Nhưng nhà báo gì mà trẻ quá! Ba nhỏ Hạnh cũng là nhà báo nhưng ba nhỏ Hạnh đâu có trẻ măng như thế! Chính vì vậy Quý ròm mới ngờ ngợ.

Nhưng nhỏ Vành Khuyên đã nhanh chóng đánh tan những ngờ vực trong lòng Quý ròm:

- Không thật chẳng lẽ là giả! Chính thầy Khải dẫn chỉ xuống lớp mình mà!

À, nếu đích thân thầy Khải tổng phụ trách đội dẫn xuống thì không thể giả được! Quý ròm liếm môi:

- Thế chỉ làm ở báo nào thế?

- Báo Khăn Quàng Đỏ!

Thảo nào! – Quý ròm thở dài – Báo thiếu nhi hèn gì phóng viên nom bé xíu xìu xiu. Nó tò mò hỏi tiếp:

- Sao chỉ lại phỏng vấn nhỏ Lan Kiều?

- Chỉ đến trường ta để viết về phong trào sáng tác văn nghệ trong học đường. Và sau khi vào thư viện rảo một vòng, chỉ chép lại một số bài trên báo tường, nói là sẽ đem về đăng trên tờ Khăn Quàng Đỏ!

- Tôi chẳng hiểu gì cả! – Quý ròm nhún vai – Chuyện đó thì có liên quan gì đến nhỏ Lan Kiều!

- Liên quan nhiều lắm chứ! – Nhỏ Hạnh vọt miệng trả lời thay nhỏ Vành Khuyên – Tờ báo tường của trường tháng vừa rồi có đăng một bài thơ của Lan Kiều!

Tới đây thì Quý ròm hiểu ra. Nó gục gặc đầu:

- À, tôi hiểu rồi! Có nghĩa là chị phóng viên báo Khăn Quàng Đỏ đã chọn bài thơ đó của nhỏ Lan Kiều và bây giờ đang phỏng vấn tác giả?

- Thì vậy!

Vành Khuyên đáp gọn và lại quay cổ nhìn xuống chỗ Lan Kiều ngồi. Lúc này, cuộc phỏng vấn dường như đã kết thúc. Cô gái bỏ cuốn sổ vào túi dết, mỉm cười nói gì đó với nhỏ Lan Kiều, có lẽ là cảm ơn, và vui vẻ chào tạm biệt lũ học trò hiếu kỳ đang bu quanh rồi thong dong bước ra khỏi lớp.

Tụi bạn đứng chôn chân nhìn theo. Đến khi cô nhà báo khuất sau cánh cửa, tụi nó quay lại chỗ Lan Kiều, nhao nhao:

- Tuyệt quá hén! Bạn sắp sửa được lên báo rồi đấy!

- Lại còn được phỏng vấn và xin hình nữa! Hệt diễn viên điện ảnh!

Nhỏ Tú Anh xuýt xoa:

- Lại được lãnh nhuận bút nữa! Thích thật!

- Nhuận bút là cái gì thế? – Nhỏ Bội Linh ngơ ngác.

Tú Anh ra vẻ hiểu biết:

- Nhuận bút là tiền chứ là gì? Khi nãy chị nhà báo bảo hễ bài được in lên báo là được phát tiền! Mấy chục ngàn cơ đấy!

- Ừ, nếu thế thì thích thật! – Nhỏ Bội Linh hít hà – Mỗi tháng nhỏ Lan Kiều ráng đăng lên báo chừng hai, ba chục bài là tha hồ mua sách vở, quần áo …

Hải quắn ngồi gần đó ngứa miệng "xì" một tiếng:

- Bạn tưởng đăng báo dễ lắm sao mà đòi mỗi tháng đăng hai, ba chục bài? Đúng là đồ tham lam!

Bị tấn công bất ngờ, nhỏ Bội Linh đỏ mặt phản kích:

- Với bạn tất nhiên là không dễ! Bạn có gửi cả ngàn bài cũng chẳng báo nào thèm đăng!

- Hừ! – Hải quắn cười khảy – Tôi chả thèm gửi! Tôi đâu có ham mua sắm như bạn, gửi cả ngàn bài làm chi!

Nhỏ Lan Kiều nãy giờ vẫn ngồi im. Niềm vui sáng nay đến quá bất ngờ khiến lòng nó không khỏi rộn ràng. Vừa hãnh diện vừa mắc cỡ, mặt nó đỏ như gấc. Tiếng bạn bè trầm trồ bên tai về việc nó sắp được in bài lên báo càng làm nó thêm lúng túng. Nhưng nghe ngóng một hồi, nó thấy sao lạ quá. Lời qua tiếng lại giữa Hải quắn và nhỏ Bội Linh càng lúc càng xa đề tài "văn chương" và cỏ vẻ muốn chuyển qua lĩnh vực "võ thuật". Nguy to rồi! Lan Kiều khẽ kêu thầm và vội lên tiếng giải hòa:

- Thôi, hai bạn đừng cãi nhau nữa! Bạn Hải nói đúng đó! Chẳng dễ gì đăng lên báo mấy chục bài mỗi tháng đâu!

- Mà có muốn đăng cũng chẳng đăng được! – Quý ròm vừa chen lời vừa cười hì hì tiến lại – Báo Khăn Quàng Đỏ mỗi tuần chỉ ra một số, giả dụ bạn Lan Kiều được tòa soạn ưu ái đăng cho mỗi số một bài thì cả tháng cũng chỉ in được tối đa là bốn bài, lấy đâu ra mà hai ba chục!

"Thần đồng toán học" quả có khác! Những dẫn chứng cụ thể của Quý ròm khiến nhỏ Bội Linh "tắt đài" ngay tắp lự.

Chuyện tưởng đến đó là xong. Nhưng Hải quắn là đứa được đằng chân lên đằng đầu. Thấy Bội Linh chịu lép, nó càng lấn tới:

- Nhưng giả dụ báo Khăn Quàng Đỏ chịu đăng liền tù tì, Lan Kiều cũng chẳng thể làm mỗi tháng bốn bài nổi!

- Nổi! – Bội Linh đã tính nhịn, nghe vậy liền nghinh mặt cãi lại.

- Không nổi!

- Có học dở như bạn làm không nổi thì có!

Hải quắn nghiến răng:

- Học dở học giỏi gì cũng làm không nổi!

Bội Linh không chịu thua:

- Cả lớp này có thể không ai làm nổi, nhưng Lan Kiều chắn chắc làm nổi!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh đón nhận lời nhận xét của Bội Linh một cách bình thường, nhưng câu nói đó lọt vào tai Quý ròm bỗng trở nên nhột nhạt quá xá. Con nhỏ Bội Linh uống mật gấu kia bảo "cả lớp này không ai làm nổi" có khác nào bảo thẳng vào mặt Quý ròm rằng nhà ngươi cũng là đồ vô tích sự nốt! Chà chà, chẳng lẽ mình lại không sánh ngang với con nhỏ Lan Kiều học hành làng nhàng kia? Ở trong lớp, Lan Kiều chỉ là một học sinh

trung bình, toán tiếc cũng chẳng giỏi, mà văn vẻ cũng chẳng lấy gì làm xuất sắc. Một đứa lình bình như vậy còn được làm thơ đăng báo chẳng lẽ mình làm không được? Quý ròm lầm bầm một cách tức tối.

Không chỉ Quý ròm, ngay cả nhỏ Lan Kiều cũng cảm thấy áy náy và ngượng ngập trước lời đề cao quá trớn của bạn mình. Nó liền vội vã thanh minh:

- Bạn Bội Linh nói đùa cho vui thôi! Lan Kiều không tài nào làm được mỗi tháng bốn bài đâu! Làm thơ chứ đâu phải làm toán mà muốn làm lúc nào thì làm!

Thấy Lan Kiều khiêm tốn tự nhận mình "tài hèn sức mọn", mỗi tháng không thể làm được bốn bài thơ như nhỏ Bội Linh tâng bốc, Quý ròm gật gù vẻ hài lòng. Nhưng nghe đến câu so sánh cuối cùng thì Quý ròm suýt chút nữa té lăn quay ra giữa lớp! Trời đất, toán học là môn ruột của mình mà con nhỏ "mầm non thi sĩ" mới ti toe làm được một, hai bài thơ con cóc này dám nói là đồ vứt đi, "muốn làm lúc nào thì làm"!

Quý ròm điên tiết định mở miệng cự nự nhỏ Lan Kiều về cái tội nó ỷ nó dốt toán rồi bày đặt lên giọng coi thường môn toán nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì nhỏ Hạnh đứng bên đã buộc miệng:

- Hạnh cũng nghĩ vậy! Làm thơ phải có cảm hứng, đâu phải muốn làm lúc nào thì làm!

Nhỏ Hạnh làm Quý ròm cứng họng. Nó chưa kịp công kích nhỏ Lan Kiều ăn nói ẩu tả kia, nhỏ Hạnh đã láu táu bảo "Hạnh cũng nghĩ vậy" khiến nó cụt hứng ngay tút xuỵt.

Quý ròm làm thinh nhưng bụng đã tức lắm. Trên thế giới bao nhiêu người xúm vào ngợi ca môn toán. Isocrate bảo "Toán học là môn thể thao tinh thần và chuẩn bị cho triết học". Colton nói "Nghiên cứu toán học cũng như sông Nil, bắt đầu khiêm tốn mà kết thúc huy hoàng". Môn toán danh giá trùm đời như vậy mà con nhỏ Lan Kiều ếch ngồi đáy giếng kia nỡ mở miệng khinh thường, bảo đệ tử cưng của thầy Hiếu không ấm ức sao được!

Nỗi tức tối đeo đẳng Quý ròm suốt. Khi bắt đầu vào học, ngồi chưa nóng chỗ, nó đã mím môi huých vào tay nhỏ Hạnh:

- Hạnh cho rằng làm thơ khó hơn làm toán thật hả?

- Ừ!

Nhỏ Hạnh cặm cụi viết viết vẽ vẽ gì đó, nghe Quý ròm hỏi, nó chỉ "ừ" cho có lệ.

Quý ròm càng điên tiết:

- Ai bảo Hạnh vậy? Làm toán khó hơn làm thơ gấp tỉ lần ấy chứ!

Giọng điệu như muốn gây gổ của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh ngạc nhiên ngẩn đầu lên. Nó nhìn bộ mặt đỏ gay của bạn và sực hiểu. À, thì ra "nhà toán học" bị chạm tự ái! Đang định gật đầu "Làm thơ khó lắm!" nhưng hiểu ra "tâm sự" của ông bạn ròm, nhỏ Hạnh cười cười hạ giọng:

- Làm thơ thật ra … không dễ như Quý tưởng đâu! – Thấy Quý ròm mấp máy môi định phản đối, nhỏ Hạnh vội vàng nói tiếp – Như Hạnh đây nè! Từ trước tới giờ, Hạnh làm cả ngàn bài toán nhưng đã làm bài thơ nào đâu!

Nhưng dù nhỏ Hạnh đã cố thay chữ "khó lắm" bằng chữ "không dễ" và lấy cả chính mình ra để chứng minh, Quý ròm vẫn lộ vẻ bất phục. Nó ương bướng:

- Đó là tại Hạnh không muốn làm thôi! Hạnh làm, báo sẽ đăng ngay!

- Không hẳn đâu! Thiếu gì người làm cả trăm bài thơ, gửi đi hết báo này đến báo khác mà đâu có báo nào chịu đăng!

Quý ròm cau mày "hừ" một tiếng rõ to. Nhưng chưa kịp vặn vẹo, nó đột nhiên im bặt. Trong giây phút đó, không hiểu sao Quý ròm chợt nhớ đến anh Vũ. Đích mắt nó trông thấy anh Vũ sáng tác từng tập, từng tập thơ, và đúng như nhỏ Hạnh mô tả, ảnh đã "gửi đi hết báo này đến báo khác mà đâu có báo nào chịu đăng". Rốt cuộc phải nhờ quen với chị Ngần, ảnh mới tìm được cho mình một độc giả duy nhất. Nếu không có bạn gái, hẳn ảnh sẽ trở thành người thi sĩ cô đơn nhất thế giới!

Nghĩ đến con đường chông gai trắc trở mà anh Vũ đang đi, Quý ròm bất giác rùng mình, chẳng còn muốn tranh cãi "làm thơ khó" hay "làm toán khó" nữa. Nó nhìn nhỏ Hạnh, chớp mắt nói:

- Nếu đăng thơ lên báo khó như vậy thì bài thơ của nhỏ Lan Kiều chắc gì được đăng!

- Cái đó thì Hạnh không biết!

Quý ròm ngẫm nghĩ một hồi rồi trước cặp mắt sửng sốt của nhỏ Hạnh, nó nghiêm trang kết luận:

- Nếu báo Khăn Quàng Đỏ không đăng thơ của nhỏ Lan Kiều, chứng

tỏ làm thơ không phải là chuyện dễ! Còn nếu cuối cùng bài thơ của nó được đăng chứng tỏ làm thơ chẳng có gì khó, tôi làm cũng được!

Chương 2

Khi tuyên bố cứng cỏi như vậy, Quý ròm thực ra cũng đang lo ngay ngáy. Cũng như nhỏ Hạnh, trước nay nó chưa từng làm thơ bao giờ. Mai mốt chẳng may báo Khăn Quàng Đỏ đăng bài thơ của Lan Kiều lên, nhỏ Hạnh bắt nó thực hiện câu "tôi làm cũng được", chắc nó xỉu!

Nhưng theo thời gian, nỗi lo của Quý ròm dần dần lắng xuống. Hai, ba tuần liên tiếp, hễ canh báo Khăn Quàng Đỏ vừa phát hành là nó ba chân bốn cẳng chạy vù ra sạp báo gần nhà mua ngay một tờ.

Cầm tờ báo trên tay, nó lại phóng phù về nhà, chui tọt vào phòng, đóng cửa lại. Nếu nhìn thấy bộ tịch kỳ quặc của nó trong lúc đó, những người đa nghi hẳn sẽ tưởng cái nó đang cầm trên tay không phải là tờ báo thiếu nhi mà là một thứ hàng quốc cấm nào đó.

Nhưng dò tìm hai, ba số báo liền, vẫn chẳng thấy bài thơ của nhỏ Lan Kiều đâu, Quý ròm dần dần trấn tĩnh. Nó thở phào lẩm bẩm: Hừ, làm thơ đâu phải dễ! Cỡ như nhỏ Lan Kiều làm sao đăng thơ lên báo nổi! Đang hí hửng, Quý ròm quên khuất rằng nó đang lặp lại "luận điệu" của Lan Kiều và nhỏ Hạnh. Nó không biết nó đang mâu thuẫn với chính mình. Nhưng lúc này Quý ròm cần gì biết điều đó. Hễ báo Khăn Quàng Đỏ không đăng thơ của nhỏ Lan Kiều là Quý ròm cảm thấy khoan khoái lắm rồi. Khoái nhất là nó khỏi phải è cổ ra làm thơ để chứng minh với nhỏ Hạnh "tôi làm cũng được" như nó đã từng hung hăng phát biểu.

Khổ nỗi, nhỏ Hạnh không phải là đứa dễ dàng "buông tha" cho bạn bè. Đúng vào lúc Quý ròm đinh ninh mình đã thoát nạn thì nhỏ Hạnh lò dò đến nhà nó.

- Thấy chưa! Tôi đã nói mà! – Vừa thấy mặt nhỏ Hạnh, Quý ròm đã bô bô.

- Thấy chuyện gì? – Nghe Quý ròm thốt một câu không đầu không đuôi, nhỏ Hạnh ngơ ngác hỏi lại.

Quý ròm tươi tỉnh:

- Thì chuyện bài thơ của nhỏ Lan Kiều chứ chuyện gì!

- Bài thơ đó sao?

- Còn sao nữa! Rốt cuộc báo Khăn Quàng Đỏ có đăng đâu!

- Ai bảo Quý thế?

Quý ròm cười tít mắt:

- Cần gì ai bảo! Mấy tuần nay, có tuần nào mà tôi chẳng xem báo!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nhưng còn số báo ra sáng nay, Quý đã xem chưa?

Nụ cười của nhỏ Hạnh nom "gian ác" không thể tả. Quý ròm nhìn nụ cười của bạn, chột dạ đáp:

- Số này thì chưa!

- Nếu vậy thì Quý xem đi!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa ung dung đặt tờ báo nãy giờ đang cuộn tròn trên tay lên bàn.

Quý ròm liếc thoáng qua hình bìa đã biết ngay đây là số báo mới nhất. Nhưng Quý ròm không giở ra ngay. Nó cứ đứng ngây như phỗng, cặp mắt dáo dác hết nhìn tờ báo lại nhìn nhỏ Hạnh, ngờ vực hỏi:

- Có gì trong đó vậy?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Thì Quý cứ xem đi!

Nhưng nhỏ Hạnh càng giục thì Quý ròm càng trù trừ. Nó liếm môi:

- Có bài thơ của Lan Kiều trong đó phải không?

Vẻ ngập ngừng của ông bạn ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Phải hay không phải, Quý cứ giở ra xem thì biết! Làm gì Quý sợ dữ vậy!

Câu nói khích của nhỏ Hạnh làm Quý ròm đỏ mặt. Nó hậm hực cầm tờ báo lên và bặm môi lật từng trang.

Quả như sự lo lắng của nó, ở trang 24 bài thơ "Trường em" của nhỏ Lan Kiều nằm chễm chệ ngay trong mục "Mái trường thân yêu", nom oai phong không thể tả. Oai nhất là bên cạnh bài thơ có in cả hình tác giả đang cười toe toét và lời giới thiệu thật trân trọng của tòa soạn: "Em Ngô Ngọc Lan Kiều, học sinh lớp 8A4 trường Tự Do, là một cây bút đầy triển vọng …"

Quý ròm nhẩm đọc bài thơ:

Anh gạch
Đo đỏ
Nho nhỏ
Dễ thương
Sắp hàng
Trên tường
Dựng nên
Trường mới
Và những
Chị ngói
Mảnh dẻ
Đáng yêu
Gối đầu
Thật đều
Làm thành
Mái lớp
…

Tới đây, Quý ròm không buồn đọc tiếp. Nó gấp tờ báo lại và ngẩng đầu lên nhìn nhỏ Hạnh:

- Thơ gì mà mỗi câu chỉ có hai chữ như thế này, ai làm chả được!

- Không đơn giản như Quý tưởng đâu! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Ba Hạnh bảo muốn làm thơ hay phải có năng khiếu cơ đấy!

Quý ròm không tin:

- Thế chẳng lẽ nhỏ Lan Kiều có năng khiếu hơn tụi mình?

- Chứ gì nữa! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Không có năng khiếu trời cho, làm sao nó làm được bài thơ "Trường em"?

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Tôi chẳng thấy bài thơ đó có gì hay! Làm thơ nhiều chữ có thể là khó, chứ nếu cứ viết hai chữ rồi xuống hàng thì tôi thừa sức làm cả khối!

- Thôi đi, đừng có dóc! Hạnh có thấy Quý làm thơ bao giờ đâu!

Quý ròm chống chế:

- Đó là tại tôi chưa muốn làm thôi!

Nhỏ Hạnh hấp háy mắt:

- Thế bây giờ Quý đã muốn làm thơ rồi ư?

Câu nói của nhỏ Hạnh rõ là có ý giễu cợt. Quý ròm tức khí buông một câu gọn lỏn:

- Để rồi Hạnh xem!

Nói là làm, nhỏ Hạnh vừa bước ra khỏi cửa, Quý ròm liền tức tốc chuồn vào phòng lôi giấy bút ra ngồi … làm thơ. Hừ, tưởng làm thơ khó như thế nào chứ làm như nhỏ Lan Kiều làm thì thằng này đâu có ngán! Không năng khiếu ông cũng sáng tác được khối bài cho mà xem! Quý ròm vừa lầm bầm vừa đưa ngòi bút chạy nhoáng nhoàng trên giấy.

Nhỏ Lan Kiều viết bài "Trường em" thì Quý ròm viết bài "Lớp em":

Lớp em
Mát mẻ
Vui vẻ
Làm sao
Người ra
Kẻ vào
Thật là
Tấp nập
Lớp em
Học tập
Thật là
Hăng say
Lớp em
Làm bài
Thật là
Chính xác
Lớp em
Ca hát
Thật là
Hay ho
…

Quý ròm viết một mạch đến bốn trang giấy. Bài thơ dài thoòng như lá sớ Táo quân.Vậy mà Quý ròm chẳng thấy mệt mỏi tí ti ông cụ nào. Nhỏ Lan Kiều làm thơ hai chữ, Quý ròm cũng làm thơ hai chữ, lại còn làm dài gấp

gần chục lần bài thơ của con nhỏ "cây bút đầy triển vọng" này. Bài thơ của Quý ròm còn tuyệt hơn bài thơ của nhỏ Lan Kiều ở chỗ liệt kê đầy đủ mọi mặt học tập, vui chơi, sinh hoạt của học trò, không sót một chi tiết cỏn con nào.

Đọc đi đọc lại sáng tác đầu tay của mình cả chục lần, Quý ròm đắc ý quá xá. Hừ, tưởng gian nan vất vả thế nào, hóa ra làm thơ dễ còn hơn hút ốc! Vậy mà nhỏ Hạnh dọa mình muốn phát sốt! Con nhỏ "thông thái" này đúng là chẳng có một chút "chí khí nam nhi" nào, đụng việc gì cũng la khó! Nhưng rồi sực nhớ ra nhỏ Hạnh không phải là "nam nhi", Quý ròm không buồn làu bàu nữa. Nó lại cuối xuống nhẩm đọc bài thơ trong tay và sau khi tự gật gù tán thưởng tài năng của mình thêm một lần nữa, nó thận trọng chép bài thơ ra một tờ giấy sạch. Sau đó Quý ròm gấp đôi tờ giấy bỏ vào phong bì, bên ngoài nắn nót ghi: Kính gửi tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ …

Tất cả những việc đó, Quý ròm tiến hành một cách bí mật. Mặc dù hùng hổ dọa dẫm nhỏ Hạnh "Để rồi Hạnh xem!", Quý ròm vẫn không muốn bất cứ ai hay biết chuyện nó lén lút đặt chân vào con đường thi ca gai góc của anh Vũ.

Quý ròm lẳng lặng làm mọi chuyện. Sau đó, nó lẳng lặng chờ đợi. Nó tủm tỉm cười khi hình dung ra cảnh Tiểu Long và nhỏ Hạnh miệng mồm há hốc khi một ngày đẹp trời nọ bất chợt bắt gặp bài thơ "Lớp em" của thi sĩ Quý ròm được in trang trọng trên tờ báo quen thuộc của tuổi học trò.

À, không phải là thi sĩ Quý ròm. Dưới bài thơ "Lớp em" dài dằng dặc kia, Quý ròm không đề tên thật. Đề tên thật như con nhỏ Lan Kiều "mầm non văn nghệ" kia thì quá xoàng! Để cho giống những nhà văn nhà thơ lừng danh khác, Quý ròm nặn óc cả buổi trời để nghĩ ra cho mình một bút hiệu đầy ấn tượng: Bình Minh.

Ý nghĩa của bút hiệu Bình Minh dĩ nhiên cực kỳ thâm thúy. Đó là thời khắc bắt đầu một ngày mới, không gian trong trẻo, màu sắc huy hoàng. Bút hiệu Bình Minh báo hiệu một tương lai xán lạn đang hân hoan chào đón thần đồng toán học "giá lâm"!

Trong khi chờ ngày nhà thơ Bình Minh xuất hiện trên thi đàn và gây chấn động thế giới … 8A4, Quý ròm vẫn ôm cặp đến lớp bình thường, mặt mày không để lộ một tí gì cho bạn bè biết ta đây sắp sửa trở thành một nhà thơ lớn.

Tuy nhiên, vẻ bồn chồn khác thường của Quý ròm không qua mắt được Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

- Mấy hôm nay trông mày cứ là lạ thế nào! – Tiểu Long nhìn Quý rỏm vẻ dò xét.

Quý ròm cười cười:

- Có chuyện gì đâu!

Tiểu Long không tin. Nó thu nắm tay quẹt mũi:

- Nhất định là có chuyện gì!

Quý ròm lấp lửng:

- Nếu mày nhất định thế thì cứ đợi đấy!

Tiểu Long thô lố mắt:

- Đợi chuyện gì?

Quý ròm tiếp tục ỡm ờ:

- Đợi chuyện gì mà mày "nhất định" ấy!

Tiểu Long tưởng như mình đang đi giữa đêm ba mươi. Những câu trả lời của Quý ròm càng lúc càng tối mò mò.

- Nhưng thực ra thì đó là chuyện gì? – Cuối cùng không nhịn được, Tiểu Long cau mày gắt.

Lần này Quý ròm chưa kịp đáp thì nhỏ Hạnh đã cười khúc khích:

- Long không cần phải hỏi nữa! Nếu Quý ròm không trả lời thì Hạnh trả lời giùm cho!

- Hạnh biết? – Tiểu Long giương mắt ếch.

- Tất nhiên.

- Thế Quý ròm bảo tôi đợi chuyện gì?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Quý bảo Long đợi xem những sáng tác của Quý!

Tiểu Long vẫn chưa hiểu:

- Sáng tác gì?

- Thơ đấy! – Nhỏ Hạnh nháy mắt, láu lỉnh – Dạo này Quý đang muốn trở thành thi sĩ!

- Tầm bậy!

Quý ròm đỏ mặt chối phắt. Nó cũng không hiểu sao bỗng dưng nó lại không dám nhìn nhận sự thật. Nó cảm thấy ngượng nghịu như bị phát hiện đang làm điều gì vụng trộm. Mà điều đó thực ra có gì xấu đâu! Chỉ làm thơ thôi mà!

Chương 3

Rồi Quý ròm cũng tự hiểu ra. Nó mắc cỡ với Tiểu Long và nhỏ Hạnh không phải vì "âm mưu" muốn trở thành thi sĩ của nó bị phát giác.

Quý ròm mắc cỡ chính vì nó bắt đầu nghi ngờ "năng khiếu văn chương" của mình. Nếu thơ của nó hay đến mức vừa gửi tới, báo lập tức đăng ngay và sau khi đọc xong bạn bè thi nhau xuýt xoa khen ngợi và giành nhau xúm đen xúm đỏ quanh nó để … xin chữ ký, hẳn Quý ròm chẳng việc gì phải chối bay chối biến khi bị nhỏ Hạnh tiết lộ hành động của mình. Thậm chí lúc đó không những nó gật đầu ngay tút xuỵt mà mũi nó còn nở to và ngực nó ưỡn về phía trước đến một tấc là ít.

Nhưng hoàn cảnh nó đang rơi vào chẳng có vẻ gì giống như vậy. Đã hai tuần lễ trôi qua, báo Khăn Quàng Đỏ đã ra được hai số mà bài thơ của thi sĩ Bình Minh vẫn biệt tăm biệt tích.

Quý ròm bắt đầu chột dạ. Nó không rõ thư của nó bị thất lạc hay vì bài vở quá nhiều tòa soạn chưa thể đăng ngay hay do bài thơ của nó ẹ quá nên tòa soạn đã vứt vào sọt rác để dành bán giấy vụn rồi. Quý ròm không rõ nguyên nhân và trong khi chờ đợi cho rõ, nó thầm cầu mong nguyên nhân thứ ba đừng bao giờ xảy ra.

Đó là Quý ròm chỉ cầu mong thôi, còn sự thể như thế nào, nó mù tịt. Vì vậy, bụng nó cứ ngay ngáy. Và cũng vì vậy, khi nhỏ Hạnh bảo với Tiểu Long dạo này nó đang làm thơ, nó đã gân cổ chối biến. Làm thơ tất nhiên chẳng có gì đáng xấu hổ nhưng nếu làm thơ chả ra ôn gì, đã vậy trước đó lại lớn giọng chê ỏng chê eo thơ của nhỏ Lan Kiều, thì quả là có chui xuống đất ở với giun may ra mới khỏi ngượng.

Thấy Quý ròm không chịu thừa nhuận chuyện thơ thẩn, nhỏ Hạnh cũng chẳng buồn gặng hỏi. Đoán thằng ròm có nỗi khổ tâm riêng, nó chẳng nỡ dồn bạn vào chân tường, mặc dù nó cũng không rõ tại sao hôm trước Quý ròm nói chuyện làm thơ hung hăng đến thế mà nay lại làm như chuyện đó chẳng dính dáng gì tới mình.

Trong khi đó, Quý ròm tiếp tục làm bài thơ thứ hai. Nó quyết chứng minh cho mọi người thấy so với sự kỳ diệu của toán học, thơ chẳng phải là chuyện hóc hiểm gì. Nó quyết làm cho nhỏ Hạnh sáng mắt ra.

Hơn nữa, nhưng vinh quanh mà nhỏ Lan Kiều liên tiếp đón nhận từ khi bài thơ "Trường em" và "tiểu sử tác giả" được đăng lên báo khiến Quý ròm càng quyết tâm chứng minh con nhỏ thi sĩ lóc chóc này chẳng hơn gì mình.

Lần này Quý ròm chẳng thèm làm thơ hai chữ. Bài thơ hai chữ của nó gửi đi gần một tháng nay bặt tăm như sỏi ném xuống hồ. Có lẽ sau khi đăng bài "Trường em" của nhỏ Lan Kiều, báo Khăn Quàng Đỏ bắt đầu chán thơ hai chữ.

Quý ròm làm thơ lục bát. Nó lôi sách ra nghiên cứu vần luật, thấy thơ lục bát chẳng có gì ghê gớm. Cứ một câu sáu, rồi một câu tám, hoài hoài như thế! Chuyện gieo vần cũng cực kỳ đơn giản: chữ cuối câu sáu vần với chữ thứ sáu câu tám, chữ cuối câu tám vần với chữ cuối câu sáu. Sách chép sờ sờ:

Khi con tu hú gọi bầy
Lúa chiêm đương chín, trái cây ngọt dần
Vườn râm dậy tiếng ve ngân
Bắp rây vàng hạt đầy sân nắng đào …

Cũng có khi chữ cuối câu sáu vần với chữ thứ tư câu tám:

Con cò lặn lội bờ sông
Gánh gạo đưa chồng tiếng khóc nỉ non.

Nhưng chữ nào vần với chữ nào, Quý ròm không ngán. Nó tự tin mình thừa sức làm cả trăm câu "sáu sáu tám tám" như thế.

Thế là Quý ròm nhà ta đóng cửa phòng hì hục sáng tác. Lần này, Quý ròm chẳng buồn viết về đề tài trường lớp. Nó viết bài thơ "Nhà em". Bài "Nhà em" bắt đầu như sau:

Nhà em có một người bà
Tiếp theo là mẹ, kế là ba em.

Sau đó, theo phong cách của một nhà toán học chính cống, Quý ròm lần lượt kê khai số người trong nhà, hệt như các chủ hộ vẫn kê khai nhân khẩu:

Sau ba em, tới anh em
Cộng em vào nữa là thêm một người
Em em đứng ở sau đuôi
Đếm đi đếm lại sáu người không hơn.

Rồi Quý ròm hân hoan kết luận:

Cả nhà gắn bó keo sơn
Từ trên xuống dưới xanh rờn niềm vui!

Hạ xong câu kết, Quý ròm thở phào buông bút xuống bàn và ngả người ra lưng ghế. Nó vừa gật gù nhẩm lại bài thơ trong đầu vừa cảm thấy hài lòng về chính mình quá xá. Nếu có sẵn huy chương trong túi thì nó đã lôi ra tự gắn cho mình rồi!

Rồi dường như thấy lẩm nhẩm trong đầu không đã, Quý ròm chồm người dậy vớ lấy tờ giấy gí sát vào tận mắt đọc đi đọc lại. Và càng đọc nó càng thấy lòng nó "xanh rờn niềm vui" xiết bao! Bài thơ ngắn gọn nhưng đầy ý nghĩa. Lại vần vèo đâu ra đó đàng hoàng. Con nhỏ Lan Kiều gặp may kia chỉ hí hoáy được thứ thơ hai chữ, bắt nó làm loại thơ "chữ cuối câu sáu vần với chữ thứ tư hoặc chữ thứ sáu câu tám" này, chắc nó khóc thét!

Cũng như bài thơ thứ nhất, bài thơ thứ hai này được Quý ròm chép lại sạch sẽ và cẩn thận, rồi cho vào phong bì háo hức gửi đi.

Nhưng Quý ròm chỉ háo hức lúc bỏ tác phẩm của mình vào thùng thư bưu điện thôi. Sau đó, nỗi háo hức nguội dần, nguội dần và chẳng mấy chốc đã biến thành nỗi thất vọng sâu xa. "Niềm vui xanh rờn" trong lòng nó ngày một héo hon khi suốt mấy số báo liên tiếp, nó dò mỏi cả mắt vẫn chẳng thấy bài thơ "ngắn gọn mà đầy đủ ý nghĩa" của nó đâu.

Bài thơ "Nhà em" có vẻ nhất quyết đi theo vị tiền bối của nó là bài thơ "Lớp em" dạo nọ, nghĩa là bài trước bài sau quyết dắt díu nhau đi vào nơi … vô tận, để tác giả ngồi một mình trong đau khổ, thấy cuộc đời sao quá đỗi chua cay.

Nhưng nỗi đau khổ của Quý ròm chưa dừng lại ở đó.

Một hôm, nhỏ Diệp đột nhiên lại gần ông anh, nheo mắt nói:

- Chà, dạo này trong nhà mình có nhiều chuyện lạ, à nghen!

Nhỏ Diệp nói trống không nhưng đủ khiến Quý ròm xám mặt.

- Mày định ám chỉ bậy bạ gì đó? – Quý ròm lừ mắt nhìn nhỏ em.

- Kỳ cục à nha! – Nhỏ Diệp rụt cổ – Tự nhiên lại kêu người ta ám chỉ bậy bạ! Đúng là có tật giật mình!

Quý ròm giật mình thật. Nhưng nó vẫn cố nói cứng:

- Mày suốt ngày chỉ nói nhăng nói cuội!

Em chả nói nhăng nói cuội gì cả! – Nhỏ Diệp nghinh mặt – Em chỉ bảo nhà ta dạo này có chuyện lạ thôi!

Biết không hù dọa được con nhóc cứng đầu này, Quý ròm liếm môi, hạ giọng:

- Chuyện gì mà mày bảo là chuyện lạ?

Nhỏ Diệp nhìn lên trần nhà:

- Có người tự dưng mê đọc báo Khăn Quàng Đỏ!

- Thì sao? – Quý ròm hừ mũi – Đó chẳng phải là báo dành cho thiếu nhi là gì!

Nhỏ Diệp láu lỉnh:

- Dĩ nhiên là báo dành cho thiếu nhi! Nhưng trước nay "thiếu nhi" chả bao giờ để mắt tới, bây giờ "thiếu nhi" bỗng dưng tuần nào cũng mua, bảo không lạ sao được!

- Chả có gì lạ cả! – Quý ròm nhún vai, phớt lờ chuyện nhỏ em tinh quái cố tình nhấn mạnh hai, ba lần chữ "thiếu nhi" để chọc quê mình – Trước đây tao không thích đọc báo Khăn Quàng Đỏ nhưng bây giờ tao thích, thế thôi!

Lối giải thích ngang phè của Quý ròm dĩ nhiên không làm nhỏ Diệp thỏa mãn. Nó "hứ" một tiếng:

- Nói như anh! Chẳng ai lại đột nhiên thích một thứ trước đây mình không thích cả!

- Mày ngốc quá! – Quý ròm làm bộ gầm gừ, đầu nó xoay như chong chóng để nghĩ kế – Gần đây báo Khăn Quàng Đỏ mở thêm mục "Nhà khoa học trẻ", vì vậy mà tao thích xem chứ có quái gì đâu!

Lần này thì nhỏ Diệp làm thinh. Lý do Quý ròm nêu lên quá sức xác đáng khiến nó không bắt bẻ vào đâu được. Tuy vậy, nhỏ Diệp chưa thực tin hẳn vào mồm mép của ông anh. Nó không nói gì nhưng anh mắt không giấu vẻ ngờ vực.

Quý ròm thông minh siêu đẳng, làm gì chẳng đọc được những ý nghĩ trong đầu nhỏ em. Nhưng cũng chính vì vậy mà Quý ròm cảm thấy yên tâm. Một khi con nhóc tinh ranh này còn nghi nghi hoặc hoặc chứng tỏ nó chưa đánh hơi được chuyện mình đang tập tành làm thơ! Nếu nó biết mình lén lút gửi thơ cho báo Khăn Quàng Đỏ và cả hai bài liên tiếp đều ra đi …

không hẹn ngày trở lại, chắc chắn nó không chỉ trêu chọc mình qua quít như thế này!

Nhưng nhỏ Diệp không dừng lại ở đó. Nó thôi cật vấn nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ, nó lại nhíu mày thăm dò:

- Mục "Nhà khoa học trẻ" hay không?

- Tất nhiên là hay! – Quý ròm nhếch mép – Nếu không hay tao đã chẳng mua báo!

Nhỏ Diệp chìa tay ra:

- Vậy anh cho em mượn đọc qua thử xem!

Thái độ của nhỏ Diệp làm Quý ròm tức sôi:

- Bộ mày tính điều tra tao hả?

Nhỏ Diệp tỉnh khô:

- Em chỉ xem cho biết thôi!

- Không xem xét gì cả! Tao không cho mượn!

Nhỏ Diệp không hề nao núng. Nó cười cười:

- Vậy thì em biết rồi!

Quý ròm giật thót:

- Mày biết gì?

Nhỏ Diệp nheo mắt:

- Nếu anh không cho em mượn chứng tỏ anh mua báo không phải để đọc mục "Nhà khoa học trẻ" như anh nói!

Sự ma mãnh của nhỏ em làm Quý ròm chột dạ. Nếu không cho con nhóc này mượn báo, hẳn nó sẽ nghi tợn. Chắc chắn nó sẽ không từ bỏ bất cứ "thủ đoạn" nào để âm thầm theo dỏi mình. Và nếu như vậy, chuyện mình hì hà hì hục làm thơ sớm muộn gì cũng sẽ vỡ lở. Với Tiểu Long và nhỏ Hạnh, mình còn có thể giấu diếm được chứ với một đứa ở ngay bên nách như con nhỏ Diệp quỷ quái này thì thực khó thể đề phòng.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Quý ròm đành tặc lưỡi nói với nhỏ em, giọng cố ra vẻ thản nhiên nhưng mặt lại méo xẹo:

- Báo để ở trong phòng học của tao ấy! Mày muốn xem thì cứ vào xem!

Chương 4

Thực ra, việc Quý ròm "mời" nhỏ Diệp vào phòng học của mình để "tham quan" chồng báo Khăn Quàng Đỏ là một hành động khôn ngoan.

Muốn đánh tan nghi ngờ trong đầu một đứa ưa tò mò, tọc mạch như nhỏ Diệp, cách tốt nhất là cứ làm ra vẻ ta đây chẳng có gì bí mật! Đó là chưa kể, dù có dùng kính hiển vi soi lên trang báo để dọa dẫm từng chữ một, nhỏ Diệp cũng đừng hòng phát hiện được một dấu vết khả nghi nào.

Nhà thơ Bình Minh cho đến nay vẫn chưa bén mảng được đến khu vườn thi ca đầy hương sắc nơi mà thi sĩ Lan Kiều đã từng ngồi chễm chệ. Mà cho dù hai bài thơ của Quý ròm có được đăng lên báo nhưng với một bút hiệu lạ hoắc lạ huơ như thế có tài thánh nhỏ Diệp mới tưởng tượng nổi nhà thơ Bình Minh tài hoa đó là ông anh còm nhỏm còm nhom của mình.

Nhưng đến lúc đó, đến lúc những sáng tác của Quý ròm đã hiên ngang ngự trên mặt báo và độc giả khắp nơi gửi thư về như bươm bướm để năn nỉ xin ảnh, xin chữ ký, xin làm quen, xin làm "anh em kết nghĩa", nhỏ Diệp có phát giác ra Quý ròm chính là thi sĩ Bình Minh tài năng đang độ rực rỡ chói chang thì càng tốt chứ sao! Quý ròm chỉ sợ thiên hạ chê mình là thi sĩ dỏm, sợ nhỏ Diệp biết mình cạy cục sáng tác hết bài thơ này đến bài thơ khác gửi liên tục cho báo Khăn Quàng Đỏ, sau đó vét túi mua báo hết tuần này sang tuần nọ để theo dõi mà thơ với thẩn vẫn phiêu diêu tận cõi xa xăm cực lạc nào.

Vì tất cả những lẽ đó mà Quý ròm sẵn lòng cho nhỏ Diệp "nghiên cứu" chồng báo trong phòng mình. Và cũng vì tất cả những lẽ đó, Quý ròm vẫn tiếp tục bí mật làm thêm bài thơ thứ ba. Ông bà đã nói "sự bất quá tam", Quý ròm chỉ mới sáng tác có hai bài, đâu thể gọi là đã gắng hết sức! Biết đâu đến lần này, vận may mới mỉm cười với mình! Biết đâu lần này, tài năng tiềm ẩn của mình mới trồi lên và bắt đầu nở rộ! Quý ròm nôn nao nhủ bụng và bặm môi cầm lên cây viết sau khi đóng cửa phòng đâu đó cẩn thận.

Bài thơ thứ ba hẳn nhiên phải viết bằng thể thơ … thứ ba. Quý ròm đã làm thơ hai chữ, thơ sáu chữ và tám chữ và đã nhận lãnh "hậu quả đau thương" do chúng mang lại. Bây giờ Quý ròm quyết tâm thay đổi số phận bằng cách thay đổi thể thơ. Nó không thể để vận xui cứ bám mãi theo mình.

Khi nãy Quý ròm lẻn vào phòng anh Vũ. Lục lọi một hồi, nó mừng húm khi vớ được cuốn "Tục ngữ ca dao dân ca Việt Nam" dày cộm, liền rón rén ôm về phòng mình. Bây giờ, nó giở cuốn sách ra để trước mặt, chúi mũi tham khảo.

Cuốn sách toàn những thơ là thơ, không lèo tèo ít ỏi như trong sách giáo khoa. Sau dăm phút mày mò, Quý ròm tìm thấy một bài viết theo thể thơ bốn chữ. Nó tròn mắt đọc:

Khăn thương nhớ ai
Khăn rơi xuống đất
Khăn thương nhớ ai
Khăn vắt trên vai
Khăn thương nhớ ai
Khăn chùi nước mắt
Đèn thương nhớ ai
Mà đèn không tắt
Mắt thương nhớ ai
Mắt không ngủ yên …

Bài thơ làm Quý ròm ngây ngất. Thơ bốn chữ thật ra âm điệu cũng gần giống như thơ hai chữ đọc liền câu, Quý ròm tin rằng mình thừa sức làm. Đó là chưa kể thể thơ này Quý ròm đã từng làm qua một lần khi "sáng tác" bài "Con mã con ma – Mày đã có vợ …" dạo nó về chơi quê Tiểu Long. Nhưng Quý ròm tự biết đó không phải là thơ. Nó chỉ nhại theo các bài vè kiểu như "Nghe vẻ nghe ve – Nghe vè đánh bạc …" để soạn tạm cho thằng Lượm làm thần chú trừ tà ma thôi. Còn thơ chính hiệu như bài "Khăn thương nhớ ai" thì lại khác. Hình ảnh và âm hưởng của bài thơ thứ thiệt này khiến ngay cả "trái tim khô khan" của Quý ròm cũng phải lâng lâng xao xuyến. Là nhà toán học bẩm sinh, Quý ròm chỉ quen phân tích những gì chính xác, cụ thể, còn cái tâm trạng nao nao mơ hồ do thi ca đem lại này, nó không làm sao cắt nghĩa cho rành mạch được.

Cuối cùng, Quý ròm đành đi tìm sự cắt nghĩa ở trong sách. Sách viết "Nghệ thuật nhân cách hóa ở đây đã tiến lên từng cung bậc một. Trước là cái khăn, một vật hoàn toàn tĩnh; đến ngọn đèn, tuy cũng là vô tri vô giác nhưng ngọn lửa cũng có thể rung động khi có gió … Từ vật vô tri vô giác đến chim muông, khi ca dao đã nói đến là đều gán cho chúng những tâm tình ý nghĩ như người". Hóa ra là vậy! – Quý ròm gật gù tâm đắc – Thơ của

mình trước nay toàn tả người ta, hết lớp em đến bà em rồi ba mẹ em, nên đâu có "nhân cách hóa" cho nó "cao siêu" như bài ca dao tuyệt cú mèo này được! Con nhỏ Lan Kiều tuy học hành dở hơn mình nhưng nó rất giỏi trò "nhân cách hóa". Nó viết nào là "Anh gạch – Màu đỏ – Nho nhỏ – Dễ thương", nào là "Và những – Chị ngói – Mảnh dẻ – Đáng yêu", viết như vậy báo Khăn Quàng Đỏ đăng ngay cho nó cũng là điều dễ hiểu.

Khám phá ra "điều dễ hiểu" đó, Quý ròm mừng rỡ còn hơn Christophe Colomb bất ngờ khám phá ra Châu Mỹ. Cảm thấy đầu óc tự dưng sáng láng hẳn ra, Quý ròm lập tức bắt tay vào thực hành ngay những điều vừa thu hoạch được.

Để áp dụng tối đa biện pháp "nhân cách hóa", Quý ròm chọn đề tài cây cối. Nó viết bài thơ "Khu vườn của em", thể bốn chữ:

Cây mong ngóng ai
Quả rơi xuống đất
Cây mong ngóng ai
Lá vắt trên cành …

Thoạt đầu Quý ròm tính bê nguyên xi ca dao: "Lá vắt trên vai", nhưng đọc tới đọc lui thấy lộ liễu quá, hình ảnh lại kỳ cục, nó bèn sửa lại thành "Lá vắt trên cành" cho hợp tình hợp cảnh.

Bài thơ mới nhất của Quý ròm có tổng cộng mười hai câu cả thảy, trong đó có những hình ảnh được "nhân cách hóa" một cách táo bạo như:

Ong mong ngóng ai
Mà ong hút mật
Mật ngong ngóng ai
Mà mật ngọt ghê!

Lần này làm xong, Quý ròm đọc đi đọc lại bài thơ của mình một cách kỹ lưỡng. Qua hai keo thất bại vừa rồi, nó không còn tự thán phục tài thơ của mình một cách vô tội vạ như trước đây nữa.

Quý ròm đọc bài thơ "Khu vườn của em" bằng cặp mắt lạnh lùng, nghiêm khắc của một nhà phê bình khó tính. Nhà phê bình Quý ròm cố tìm ra những chỗ kém cỏi trong bài thơ của thi sĩ Quý ròm. Nhưng dù cố soi mói đến mỏi cả mắt, nhà phê bình vẫn chẳng tìm thấy một tí ti kẻm cỏi nào.

Càng đọc, đôi mắt lạnh lùng của nhà phê bình càng mất vẻ lạnh lùng. Cuối cùng nhà phê bình Quý ròm bèn nói với nhà thơ Quý ròm bằng một

giọng ấm áp:

- Không thể nào làm hay hơn được nữa! Báo Khăn Quàng Đỏ kì này mà không đăng bài thơ này có họa là cả tòa soạn hóa điên!

Dĩ nhiên là nhà thơ hí hửng đồng ý ngay với lời nhận xét rộng rãi của nhà phê bình. Nhưng rút kinh nghiệm những lần trước, lần này nhà thơ Quý ròm của chúng ta không gửi thư theo đường bưu điện nữa. Nó đạp xe thẳng tới tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ.

Tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ tọa lạc trên đường Phạm Ngọc Thạch, gần hồ Con Rùa. Những lúc đi chơi với bạn bè, Quý ròm từng chạy ngang qua đó mấy lần, nhưng chưa bao giờ Quý ròm có ý nghĩ sẽ có ngày nó đặt chân vào chốn "thâm nghiêm" đó.

Nhưng hôm nay lại khác. Nó cần phải đem trực tiếp bài thơ đến tòa soạn. Nó sợ bài thơ "không có chỗ nào kém cỏi" của nó bị bưu điện làm thất lạc. Hơn nữa, kèm theo bài thơ, kỳ này Quý ròm còn viết một "bức tâm thư" gửi "các cô chú và anh chị trong tòa soạn". "Bức tâm thư" đầy hờn trách:

"*Trước đây không lâu, em cũng đã gửi đến quý báo hai bài thơ có tên là "Lớp em" và "Nhà em", một bài viết theo thể hai chữ, một bài viết theo thể lục bát. Nhưng em ngóng dài cả cổ, vẫn chẳng thấy tòa soạn chọn đăng. Kỳ này em tiếp tục gửi thêm một bài thơ mới, bài "Khu vườn của em", viết theo thể bốn chữ. Em hy vọng bài thơ này sẽ khá hơn hai bài thơ trước. Nếu thấy sáng tác của em còn yếu kém, chưa thể đăng được thì mong các cô chú anh chị phụ trách thẳng thắn góp ý và cho em những lời khuyên hữu ích*."

Quý ròm kết thúc lá thư một cách lịch sự, nhã nhặn, ra vẻ ta đây là một người thành khẩn, cầu tiến trong khi trong thâm tâm nó không tin bài thơ "Khu vườn của em" lại "còn yếu kém", "chưa thể đăng được" như nó khiêm tốn trong thư.

Quý ròm đánh một vòng rộng quanh đài phun nước và hồi hộp dừng xe trước tòa nhà đồ sộ của báo Khăn Quàng Đỏ.

Lạ thay, trên đường đi Quý ròm hăng hái bao nhiêu thì khi đứng thập thò trước cổng tòa soạn nó lại rụt rè bấy nhiêu! Không dám dắt xe vào, nó cứ đứng lớ ngớ trước cổng, mắt nhớn nhác nhìn quanh quất, còn tay thì đưa lên túi áo mân mê lá thư một cách vẩn vơ.

- Tìm ai thế em?

Thấy Quý ròm đứng ngẩn hằng buổi trước cổng, anh bảo vệ cơ quan ngồi bên trong thò đầu ra hỏi.

- Dạ, thưa … không ạ! – Quý ròm lí nhí, sự lanh lẹ của nó bay vèo đâu mất.

Anh bảo vệ không hiểu:

- Không là sao?

Quý ròm lại ấp úng:

- Dạ, không là em không … tìm ai cả ạ!

- Thế em đứng đây làm gì thế? – Anh bảo vệ không nén được tò mò.

Quý ròm hít vào một hơi:

- Dạ, em định … gửi thư!

- Gửi thư?

- Dạ.

- Gửi thư cho ai?

Quý ròm chớp mắt:

- Thưa, gửi cho tòa soạn ạ!

- Trời đất! – Anh bảo vệ kêu lên – Thế thì đưa đây cho anh! Có thế mà em phải đứng suốt từ trưa đến giờ ư?

Quý ròm không trả lời câu hỏi oái oăm của anh bảo vệ. Nó đỏ mặt móc lá thư trong túi chìa ra, nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng ngàn cân.

Trước khi nó quay xe ra về, anh bảo vệ ân cần dặn:

- Lần sau có gửi gì cho tòa soạn, em cứ đưa anh nhé! Đừng ngại!

- Dạ.

Quý ròm "dạ" một tiếng nhỏ xíu và quay quả phóng xe vọt lẹ, tim vẫn đập thình thịch trong ngực.

Quý ròm không hiểu tại sao mình bỗng dưng nhát cáy như vậy.Nó đã từng đi thi toán thành rồi toàn quốc, ở vào những tình huống căng thẳng hơn nhiều, nhưng chưa bao giờ nó cảm thấy nơm nớp như khi đứng trước tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ. Hay vì đấy chính là nơi quá xa lạ với mình?

Quý ròm trầm tư ra về. Nó tự an ủi dù sao thì cuối cùng bài thơ của nó cũng đến thẳng tòa báo, không sợ chuyện thất lạc dọc đường. Bây giờ, nó chỉ còn mỗi việc ngồi nhà theo dõi, chờ ngày bài thơ được đăng lên, chờ ngày vỗ ngực oang oang với Tiểu Long và nhỏ Hạnh "Thi sĩ Bình Minh chính là thằng ròm này đấy", để nở từng khúc ruột khi trông thấy bộ dạng đờ đẫn vì sửng sốt của hai đứa này.

Và không chỉ Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Còn cả lớp nữa. Cả lớp lúc đó sẽ nhìn Quý ròm bằng ánh mắt ngưỡng mộ như tụi nó đã từng lác mắt trước nhỏ Lan Kiều. Nhỏ Bội Linh lúc đó sẽ hết dám bô bô "cả lớp này không ai làm thơ nổi, trừ Lan Kiều!". Và "thi sĩ mầm non" Lan Kiều cũng sẽ không còn dám tuyên bố bạt mạng "Làm thơ chứ đâu phải làm toán mà muốn làm lúc nào thì làm!"

Hừ, hãy đợi đấy! Quý ròm lẩm bẩm, khoái trá hình dung đến ngày tên tuổi mình xuất hiện trên mặt báo.

Chương 5

Lần này Quý ròm không phải đợi lâu. Mười ngày sau cái buổi trưa nó đích thân đến tận tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ để bài, tên tuổi của thi sĩ Bình Minh đã xuất hiện một cách đàng hoàng trên mặt báo.

Nhưng oái oăm thay, trái với kỳ vọng của Quý ròm, thi sĩ Bình Minh không xuất hiện trong trang thơ mà trong mục "Thư và bài gửi đã đến".

Quý ròm căng mắt đọc:

"*Em Bình Minh, lớp 8A4 trường Tự Do: Tòa soạn đã nhận đầy đủ cả ba bài thơ "Lớp em", "Nhà em" và "Khu vườn của em". Cảm ơn nhiệt tình của em nhưng rất tiếc tòa soạn không thể sử dụng được. Theo yêu cầu của em, anh chị có đôi lời góp ý chân thành, mong em đừng buồn. Những bài thơ của em chưa bộc lộ được tình cảm của người viết mà chỉ mới dừng lại ở mức kể việc đơn giản như trong bài "Lớp em":*

Lớp em
Học tập
Thật là
Hăng say
Lớp em
Làm bài
Thật là
Chính xác
Lớp em
Ca hát
Thật là
Hay ho

Hoặc liệt kê một cách máy móc như trong bài "Nhà em":

Nhà em có một người bà
Tiếp theo là mẹ, kế là ba em.
Sau ba em, tới anh em
Cộng em vào nữa là thêm một người

Riêng bài "Khu vườn của em" thì ảnh hưởng ca dao quá nặng nề. Cao dao viết:

Khăn thương nhớ ai
Khăn rơi xuống đất
Khăn thương nhớ ai
Khăn vắt trên vai
Còn em thì viết:
Cây mong ngóng ai
Quả rơi xuống đất
Cây mong ngóng ai
Lá vắt trên cành

Bất kỳ người nào viết văn làm thơ cũng không tránh khỏi ảnh hưởng một ai đó. Nhưng nếu mô phỏng từng câu từng chữ thì thành ra bắt chước, điều cần tránh trong sáng tác. Đó là chưa kể, viết "Khăn vắt trên vai" thì được nhưng viết "Lá vắt trên cành" thì hình ảnh lại không chính xác! Bên cạnh đó, thơ em còn một nhược điểm nữa là gượng ép. Chẳng hạn em viết:

Ong mong ngóng ai
Mà ong hút mật
Mật ngong ngóng ai
Mà mật ngọt ghê!

Đó là một kiểu nói gán ghép, thiếu thuyết phục! Tóm lại, thơ em viết vần luật nghiêm chỉnh, đó là một ưu điểm đáng quý nhưng để thơ có tình và có hồn, nhất là để đăng được, em cần phải cố gắng nhiều hơn nữa!"

Càng đọc, Quý ròm càng toát mồ hôi trán. Hóa ra những bài trước đây nó gửi đến báo Khăn Quàng Đỏ không hề bị thất lạc. Tòa soạn đã nhận đủ cả. Tòa soạn không đăng chỉ bởi thơ nó dở, chỉ bởi thơ nó "máy móc, gượng ép, thiếu thuyết phục". Chỉ cần mắc một trong ba khuyết điểm kể trên, tác phẩm đã đủ vứt vào sọt rác rồi! Đằng này thơ nó gom đủ cả ba, thế có "chết người" không kia chứ!

Quý ròm bần thần cả buổi trời, tờ báo giở ngay trước mặt nhưng nó không dám liếc mắt đọc lại lần thứ hai. Nó không ngờ những sáng tác đắc ý của nó lại đầy rẫy khuyết điểm như thế. Giá như nó không viết "bức tâm thư" gửi tòa soạn năn nỉ "Nếu thấy sáng tác của em còn yếu kém, chưa thể đăng được thì mong các cô chú anh chị phụ trách thẳng thắn góp ý và cho em những lời khuyên hữu ích" thì có lẽ nó vẫn đinh ninh tài năng thơ của nó đã sắp sửa nở xòe!

Trong thoáng mắt, Quý ròm cảm thấy hào khí trong lòng tiêu tan không còn một tẹo.

Nó hết dám coi thường con nhỏ Lan Kiều "mầm non văn nghệ". Nó hết dám "đua tranh với đời" để chứng minh thi ca chẳng phải là chuyện gì hiểm hóc. Nó hết mong làm cho nhỏ Hạnh "sáng mắt ra". Nói tóm lại, bây giờ Quý ròm chẳng mong gì cả. À quên, Quý ròm mong một điều: Mong mọi người không ai biết thằng cha thi sĩ Bình Minh dỏm kia là mình!

Trong tâm trạng hồi hợp đó, sáng hôm sau Quý ròm cố đóng một bộ mặt thản nhiên đến lớp.

Quả như lo lắng của nó, vừa bước chân qua ngưỡng cửa, Quý ròm đã thấy tụi bạn túm năm tụm ba chúi đầu vào những tờ Khăn Quàng Đỏ không biết ở đâu xuất hiện nhan nhản khắp lớp.

Tụi bạn vừa xem vừa nhí nhố bình luận, không khí nhộn nhịp, rôm rả hết sức, trông cứ như Tết nhất đến nơi!

Hải quắn cười hê hê:

- Hóa ra lớp mình có một tài năng chưa lên mà đã xuống! Vậy mà trước nay tao vô tình không biết!

Thằng Lâm láo lỉnh:

- Nhưng dù sao thi sĩ Bình Minh cũng có công ca ngợi lớp mình!

- Ca ngợi sao? – Quới Lương nháy mắt hỏi. Lâm nghiêm nghị cầm tờ báo lên, ê a đọc:

- Lớp mình

Học tập

Thật là

Hăng say

Lớp mình

Làm bài

Thật là

Chính xác

Lớp mình

Ca hát

Thật là

Hay ho

Lớp mình

Kéo co

Thật là

Hết ý

Lớp mình

Không khí

Thật là

Trong lành

Lớp mình

Đá banh

Thật là

Bá phát …

Lâm làm một hơi khiến cả lớp cười bò. Nhất là nó vừa đọc nhấp nhứ vừa gục gặc đầu đánh nhịp, thằng Quới Lương ngồi bên gõ bàn phụ họa theo, trông giống hết như khung cảnh ở những quầy xổ lô-tô có thưởng.

Quý ròm cũng cười, nhưng cười méo xẹo. Nó ấm ức lắm nhưng không dám hó hé. Nếu nó ra mặt, chắc chắn tụi bạn sẽ biết tỏng thi sĩ Bình Minh là nó. Quý ròm chả dại gì "lạy ông con ở bụi này".

Quý ròm đành "ngậm bồ hòn làm ngọt", vểnh tai nghe thằng Lâm bày trò tiếp.

Lần này Lâm bước ra đứng ngay ở lối đi giữa hai dãy bàn, giơ tay dõng dạc:

- Thưa quý khán giả, hôm nay tôi xin đọc tặng quý khán giả bài thơ tâm đắc nhất của tôi. Bài thơ này phỏng theo … điệu lý "Khăn thương nhớ ai". Đó là bài "Thơ thương nhớ ai". Bài thơ như vầy:

Thơ thương nhớ ai
Mà thơ bắt chước
Thơ thương nhớ ai
Thơ vắt trên cành

Thơ thương nhớ ai
Thơ chạy loanh quanh …

Lâm là đứa học hành lẹt đẹt, điểm văn thường thấp lè tè, nhưng cái môn làm vè chọc phá thiên hạ, nó thuộc hạng nhất. Đó quả là hiện tượng quái lạ. Hôm trước đầu thằng Tần bị ghẻ, nó làm hai câu thơ "đăng" lên bảng: "Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nồi lên trên", bị thầy Hiếu phạt đứng suốt hai tiết học, vẫn chưa tởn.

Lâm lại là đứa bị liệt vào hàng "tứ quậy", đa số bạn bè không muốn thân cận. Nhưng khi nó làm trò thì ngay những đứa khó tính nhất cũng phải phì cười.

Lần này cũng vậy, bài thơ "Thơ thương nhớ ai" của nó khiến cả lớp cười nghiêng cười ngửa.

Nhưng cười xong, đứa nào đứa nấy không khỏi cảm thấy là lạ. Thi sĩ Bình Minh bị thằng Lâm đem ra giễu cợt tơi bời hoa lá như thế sao vẫn thấy im re, chẳng chút phản ứng? Lẽ nào nó giỏi kiềm chế đến thế?

Thằng Dưỡng là đứa đầu tiên không nhịn được. Nó ngó quanh:

- Nhưng tóm lại thi sĩ Bình Minh là ai?

- Ừ nhỉ! – Quốc Ân cũng đảo mắt dò xét – Thi sĩ Bình Minh là bạn nào, xin mời bước ra phát biểu!

Chẳng có tiếng đáp lại. Lập tức cả lớp không hẹn mà cùng quay đầu dòm dáo dác.

Đỗ Lễ chợt buột miệng:

- Tôi biết Bình Minh là ai rồi?

- Ai thế? – Cả chục cái miệng nhao nhao.

Đỗ Lễ thản nhiên:

- Bạn Lan Kiều chứ còn ai?

Nhỏ Kim Em thắc mắc:

- Sao bạn biết là Lan Kiều?

Đỗ Lễ đáp gọn:

- Thì ở lớp mình chỉ có bạn ấy thích làm thơ chứ đâu còn ai khác?

- Sai bét! – Nhỏ Vành Khuyên chợt lên tiếng phản đối.

- Sai? – Đỗ Lễ trố mắt.

- Ừ! – Vành Khuyên gật đầu – Nếu là Lan Kiều, bạn ấy chẳng bao giờ lấy bút hiệu là Bình Minh! Trước nay bạn ấy luôn luôn lấy tên thật!

Nhỏ Lan Kiều nãy giờ làm thinh, bỗng lên tiếng xác nhận:

- Bạn Vành Khuyên nói đúng đấy! Bình Minh không phải là mình!

- Thế thì Bình Minh là ai?

Câu hỏi của Đỗ Lễ rơi tõm vào khoảng không. Thi sĩ Bình Minh không xuất đầu lộ diện, cả lớp ngơ ngác nhìn nhau, mặt mày đứa nào đứa nấy nghi nghi hoặc hoặc.

- Muốn biết Bình Minh là bạn nào chẳng có gì khó?

Minh Vương thình lình hắng giọng khiến mấy chục cặp mắt đổ dồn vào nó.

- Không khó? – Hải quắn khịt mũi hỏi.

Minh Vương tỉnh khô:

- Ừ!

Lâm liếm môi:

- Mày biết Bình Minh là ai sao?

Minh Vương mỉm cười:

- Tao không biết nhưng tao nghĩ ra một cách.

- Cách gì?

- Phân tích tác phẩm! – Minh Vương gọn lỏn.

- Mày đùa chắc? – Lâm nhăn nhó.

- Tao không đùa tí nào! – Minh Vương nhún vai – Trong bài thơ "Nhà em", thi sĩ Bình Minh của lớp ta đã vô tình … khai báo lý lịch. Dựa vào đó, có thể suy ra!

Sáng kiến độc đáo của Minh Vương làm mặt mày Quý ròm xám nghoét. Nó phải giả bộ lúi húi viết viết vẽ vẽ để che giấu sự bối rối của mình. Đập vào tai nó là tiếng reo ầm của thằng Lâm:

- A, phải rồi! "Nhà em có một người bà, tiếp theo là mẹ kế là ba em", nhà bạn nào có một người bà giơ tay lên!

Nhỏ Bội Linh cười hí hí:

- Nhưng bà nội hay bà ngoại?

Thắc mắc oái oăm của Bội Linh làm Lâm ngớ người mất một lúc.

- Nội ngoại gì cũng được! – Cuối cùng, Lâm đáp bừa – Hễ "nhà em có một người bà" là được!

Lâm vừa nói xong, thằng Dưỡng thình lình giơ tay. Lâm hí hửng:

- Thi sĩ Bình Minh là mày hả?

Dưỡng gãi đầu:

- Tao cũng không biết nữa! Tao có tới hai người bà lận!

- Dẹp mày đi! – Lâm quắc mắt – Lúc này không phải là lúc giỡn đâu đấy!

Rồi nó quay lại nhìn cả lớp, tiếp tục "điều tra":

- Đâu? Bạn nào "có một người bà" đâu? Ai có bà mà không giơ tay tức thị bạn ấy là Bình Minh đấy nhé?

Thằng Lâm hù một phát, cả mười mấy cánh tay hoảng hốt rùng rùng đưa lên.

Quý ròm liếc cái đám láo nháo này, tức muốn nảy đom đóm mắt. Trông bộ tịch cuống quýt của tụi nó, cứ tưởng cái tay Bình Minh mà thằng Lâm đang hăm hở lùng sục kia không phải đã từng làm thơ mà đã trót dại đã làm một chuyện gì phạm pháp vậy!

Thấy lời hăm dọa của mình có hiệu lực ngay tức khắc, Lâm khoái lắm. Nó toét miệng cười, tính "điều tra" tiếp về số anh chị em trong nhà để phăng ra tông tích của nhà thơ bí mật. Nhưng khi ánh mắt của nó quét ngang qua chỗ Quý ròm, nụ cười trên môi nó chợt tắt ngấm. Nó nhìn chòng chọc vào mặt Quý ròm, mắt trợn lên:

- Ủa, mày có bà sao không chịu giơ tay?

Quý ròm cau mặt:

- Tao không thích tham gia vào cái trò vớ vẩn này!

- Hà hà, không thích! – Lâm nhếch mép – Mày không thích tức thị mày là nhà thơ Bình Minh đứt đuôi rồi!

Quý ròm nghiến răng:

- Tao là ai kệ tao, chẳng liên quan gì đến mày!

- A! Tao nhớ rồi! – Hải quắn hớn hở vọt miệng – Ngoài bà nó và ba mẹ nó ra, thằng Quý ròm còn có một ông anh và một nhỏ em gái nữa! Giống

hệt như nội dung của bài thơ "Nhà em"!

Tiết lộ của Hải quắn khiến cả chục cái miệng "ồ" lên. Còn Quý ròm thì mím chặt môi, bụng rủa Hải quắn tơi tả. Quý ròm vốn không chơi thân với Hải quắn. Nhưng trong đội bóng của lớp, Hải quắn đá cặp với Quý ròm trên hàng tiền đạo. Trước đây, có một lần sau khi dượt bóng mệt nhoài, Hải quắn tò tò đi theo Tiểu Long và Quý ròm về nhà Quý ròm. Hôm đó Quý ròm muốn chiêu đãi các bạn món xu-xoa mẹ nó làm. Không ngờ lần viếng thăm đó của Hải quắn đã gây nên tai họa. Đúng là "rước giặc vào nhà"! Quý ròm làu bàu một cách tức tối. Càng tức tối hơn nữa khi thằng Lâm cứ luôn miệng lải nhải:

- Như vậy mày đích thị là nhà thơ Bình Minh rồi, chối gì nữa mà chối!

Quý ròm sầm mặt:

- Tao chả thèm chối!

- A ha! Thế là mày nhận rồi phải không?

Trong khi Quý ròm chưa biết phản ứng như thế nào trước miệng mồm sắc bén của thằng Lâm tinh quái thì nhỏ Hạnh đã bất thần lên tiếng:

- Theo Hạnh, Quý không phải là Bình Minh!

Quốc Ân ngồi cạnh Hải quắn "xì" một tiếng:

- Bạn đừng có bênh vực cho thằng ròm đó! Nó là Bình Minh chứ không ai!

- Không phải! Bạn Hải cũng biết Quý ròm còn một đứa em gái! Nhưng bài thơ không đề cập gì đến đứa em gái đó!

- Nói thế mà cũng nói! – Lâm bĩu môi – Bài thơ "Nhà em" báo đã trích hết đâu! Nếu trích toàn bài, chắc chắn sẽ có đoạn Bình Minh tả em, không những thế còn tả đến cả các con vật nuôi trong nhà nữa! Hi hi!

Lâm đáp bằng giọng giễu cợt nhưng lập luận của nó không phải là không có lý! Nhỏ Hạnh lúng túng đẩy gọng kính trên sống mũi, tặc lưỡi nói:

- Nhưng Quý là "cây toán" chứ không phải "cây văn"! Chuyện làm thơ hoàn toàn vô lý!

- Hạnh nói nhiều với tụi nó làm chi! – Quý ròm bực mình xẳng giọng – Tôi có phải là Bình Minh hay không, tự tôi biết, việc quái gì phải cãi nhau!

Hạnh ủng hộ bạn:

- Ừ, Hạnh chả buồn cãi nhau nữa!

Nói xong, nó ngồi im. Nhưng trước áp lực của tụi thằng Lâm, sự ủng hộ của nhỏ Hạnh thật là lẻ loi, yếu ớt. May làm sao, ngoài nhỏ Hạnh, Quý ròm còn nhận được sự ủng hộ vô cùng to lớn của bác bảo vệ trường.

Tụi thằng Lâm chưa kịp hạch sách tiếp, bác đã thẳng tay nện vào mặt trống "tùng, tùng, tùng"!

Chương 6

Quý ròm ra về lầm lũi, sau sự cố xảy ra hồi đầu giờ, suốt bốn tiết học còn lại sau đó, đầu óc nó chẳng tập trung được mảy may. Lởn vởn trong đầu nó là những lời trêu chọc độc địa của thằng Lâm và đồng bọn.

Ngay cả sự bênh vực lúng túng của nhỏ Hạnh cũng chẳng làm nó vui lên được tí nào. Ngược lại nó càng ê chề thêm.

Quang cảnh hồi sáng xem ra chẳng khác nào quang cảnh ở … tòa án. Thằng Lâm và đồng bọn chính là những công tố viên thâm hiểm. Nhỏ Hạnh trong vai một luật sư vụng về. Còn nó, nó đóng vai một tên tội phạm lóng ngóng đáng thương, chỉ biết ngồi trơ mắt ếch cho "công lý" mặc tình xét xử! Mà nó đã làm gì nên tội kia chứ! Làm thơ, dẫu là làm thơ dở, đâu phải là một "tội ác"!

Càng nghĩ, Quý ròm càng cảm thấy cuộc đời sao đầy rẫy những đắng cay và bất công. Trong cơn phẫn uất tối tăm mặt mũi, nó không hiểu rằng chính lòng tự ái và sự sĩ diện hão đã làm hại nó. Nếu nó không cố tranh hơn thua với "thi sĩ mầm non" Lan Kiều để nhắm mắt nhắm mũi nhảy bừa vào một lãnh vực hoàn toàn lạ lẫm với mình thì đã chẳng xảy ra chuyện. Nhưng ngay cả khi đã quyết đi theo con đường thi ca đầy gai gốc đó, nếu nó bình tĩnh đón nhận những lời góp ý thẳng thắn của tờ báo, bình tĩnh thừa nhận sự kém cỏi của mình để từ từ tìm cách vươn lên, đừng tìm cách giấu giếm hành tung để tạo nên một "vụ án" ly kỳ bí mật thì tụi thằng Lâm dù có trêu, tình hình sáng nay cũng chẳng ra dáng một phiên tòa! Chỉ tại nó cả thôi!

Nhưng lúc này Quý ròm nhà ta không nhận ra được điều đó. Nó ra về mặt hầm hầm khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh đang lẽo đẽo bên cạnh không đứa nào dám hó hé một câu.

Mãi một lúc, không nén được, Tiểu Long ngập ngừng buộc miệng:

- Mặc kệ tụi nó, mày ơi! Tức làm quái gì!

Quý ròm vẫn không hé môi. Nó làm như không nghe thấy câu nói của Tiểu Long.

Thái độ lầm lì của thằng ròm làm Tiểu Long nhăn mặt. Nó khẽ liếc nhỏ Hạnh một câu rồi nói tiếp:

- Nếu mày không phải là Bình Minh thì thôi, việc quái gì phải để bụng!

Lần này Quý ròm không ngậm tăm nữa. Nó quay ngoắt sang Tiểu Long, xẳng giọng:

- Thế nếu tao chính là Bình Minh thì sao?

- Ơ! – Phản ứng bất thần của Quý ròm làm Tiểu Long thuỗn mặt ra – Mày là Bình Minh thật hả?

Rồi không đợi Quý ròm xác nhận, nó bỗng reo lên:

- À, tao nhớ rồi! Hôm trước nhỏ Hạnh có bảo tao là dạo này mày đang muốn trở thành thi sĩ mà tao quên khuấy đi mất!

Tiểu Long là đứa thật thà. Câu nói của nó cũng thật thà.Nhưng lúc này câu nói của nó làm Quý ròm nhức xương quá xá! Lòng dạ đang rối bời, Quý ròm nhìn đâu cũng tưởng thiên hạ đang thi nhau châm chọc mình. Mặt nó thoáng sa sầm:

- Thi sĩ cái đầu mày! Đây là Hạnh chỉ đùa thôi!

- Đùa?

- Chứ sao!

Miệng Tiểu Long càng há hốc:

- Nghĩa là mày không phải là Bình Minh?

Quý ròm nhếch mép:

- Đương nhiên là không phải?

Tiểu Long nhíu mày:

- Thế sao cái bài "Nhà em" nghe giống hệch nhà mày vậy?

Quý ròm lại nổi khùng:

- Giống cái đầu mày! Nhà nào mà chẳng giống nhà!

Thấy bạn mình đáp ngang như cua, Tiểu Long ngứa miệng tính cãi nhưng trông bộ tịch đằng đằng sát khí của Quý ròm, nó liền chột dạ làm thinh.

Nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề:

- Quý đã bảo không phải thì cứ cho là không phải, Long thắc mắc làm gì cho mệt!

Rồi nó cười khúc khích:

- Làm thơ nhiều chữ mới khó chứ nếu cứ viết hai chữ rồi xuống hàng như bài "Lớp em" thì cả khối người làm được, đâu nhất thiết phải là Quý!

Nghe nhỏ Hạnh "phân tích", Tiểu Long tin ngay. Nó gục gặt đầu một cách hồn nhiên:

- Ờ há!

Chỉ Quý ròm là giật mình thon thót. Nó biết nhỏ Hạnh chỉ làm bộ làm tịch. Nhỏ Hạnh nhắc lại câu nói của nó bữa trước không phải để bênh nó mà chính là để trêu nó. Nhưng có Tiểu Long đứng đó, Quý ròm không tiện gây sự.

Quý ròm bấm bụng nín nhịn. Từ lúc đó cho đến khi về tới nhà, nó cắm cúi bước, chả buồn nói thêm một tiếng nào, không cả đáp lại lời chào của nhỏ Hạnh khi cô bạn gái rẽ ngoặt chỗ góc phố đầu tiên. Với thằng Tiểu Long khờ khạo cũng vậy, lúc hai đứa chia tay chỗ ngã ba Cây Điệp, thằng mập nói "Về nhé!", Quý ròm cũng chẳng buồn ừ hử.

Quý ròm mong chóng về đến nhà. Nó mong chóng thoát khỏi sự "tra tấn" của lũ bạn trên trường. Nó mong được nghỉ ngơi biết bao!

Đang bấn loạn, Quý ròm quên phắt rằng nhà nó không phải là chỗ trú ẩn an toàn trong những tình huống như thế này. Đang nôn nao chờ đón nó ở nhà là nhỏ Diệp tinh quái.

Vừa thấy Quý ròm ló mặt qua khỏi cổng là nhỏ Diệp nhảy bổ ra ngay. Làm như nó nấp đâu sẵn sau kẹt cửa.

- A, anh Quý! Em biết rồi! Em biết rồi! – Nhỏ Diệp vừa chạy vừa reo.

Quý ròm lừ mắt:

- Làm gì mà mày la toáng thế? Mày biết gì?

Nhỏ Diệp nheo nheo cặp mắt láu lỉnh:

- Em biết tại sao dạo này anh thường mua báo Khăn Quàng Đỏ rồi!

Câu nói của nhỏ em khiến Quý ròm điếng người. Thôi rồi, không khéo con nhỏ này phát hiện ra hành tung của mình cũng nên! Vừa than thầm, Quý ròm vừa cố giữ vẻ thản nhiên:

- Thì tao chả bảo mày rồi là gì! Tao đọc mục "Nhà khoa học trẻ"!

- Xì! Anh đừng giấu em! – Nhỏ Diệp chun mũi – Chả phải anh đọc mục "Nhà khoa học trẻ"! Anh làm thơ!

Quý ròm có cảm giác như ai đang gõ búa lên đầu mình. Nó nhăn hí:

- Tao chẳng hiểu mày nói gì cả!

Mặt nhỏ Diệp vẫn nhơn nhơn:

- Anh hiểu mà anh làm bộ đó thôi! Anh là nhà thơ Bình Minh!

- Trời đất! – Quý ròm kêu lên bằng giọng oan ức – Hồi sáng tụi bạn trên lớp cũng bảo như thế, bây giờ lại đến phiên mày! Đúng là thế giới này hóa điên hết rồi!

- Em chả điên đâu! – Nhỏ Diệp khăng khăng – Em tin chắc Bình Minh là anh! Bài "Nhà em" tả giống y như nhà mình!

Lập luận của nhỏ Diệp không khác lập luận của Tiểu Long một mảy. Quý ròm bèn giở mửng cũ:

- Nhà nào chẳng giống nhà!

Nhỏ Diệp cười hì hì:

- Nhưng đây là nhà mình! Bởi tác giả bài thơ là học sinh lớp 8A4!

Quỷ tha ma bắt cái lớp 8A4 này đi! Quý ròm rủa thầm và bất giác giận mình kinh khủng. Đã muốn giấu mọi người chuyện làm thơ làm thẩn mà viết thư cho tòa báo lại hiên ngang để tên trường tên lớp, thật ngu ơi là ngu! Nếu không có cái địa chỉ sờ sờ như chọc vào mắt thiên hạ này, còn lâu mọi người mới nghi ngờ và thay nhau "làm khổ" mình!

Nhưng hối hận thì đã muộn, bây giờ Quý ròm chỉ còn cách làm sao cố phá tan nỗi ngờ vực vừa chớm lên trong cái đầu ương bướng của nhỏ em cực kỳ ngoan cố này. Nó làm bộ thở dài:

- Mày ngốc quá! Lớp 8A4 thì 8A4 chứ! Trong lớp tao thiếu gì đứa biết làm thơ và thiếu gì đứa có bà, có anh giống như tao vậy!

Bộ tịch thiểu não của ông anh khiến nhỏ Diệp chợt động lòng. Nó nhìn Quý ròm lom khom:

- Bộ anh không phải là Bình Minh thật hả?

Bụng mừng rơn nhưng ngoài mặt Quý ròm vẫn làm bộ tỉnh:

- Thì tao đã nói với mày ngay từ đầu rồi! Tao không phải là Bình Minh! Trước nay tao có làm thơ bao giờ đâu!

Cặp mắt nhỏ Diệp đảo lia:

- Thế anh có biết Bình Minh là ai không?

- Tao cũng chả biết! – Quý ròm chớp mắt – Ở trên lớp tụi nó cũng đang điều tra nhưng chưa ra!

- Điều tra? – Nhỏ Diệp ngạc nhiên – Sao lại phải điều tra?

- Tại sao hả? – Quý ròm đâm lúng túng – Thì tại vì … tại vì chẳng đứa nào nhận mình là Bình Minh cả!

Nhỏ Diệp cúi đầu lộ vẻ trầm ngâm:

- Lạ nhỉ! Làm thơ mà lại không dám nhận!

Nhận xét vô tình của nhỏ em làm Quý ròm nghe lồng ngực mình nhói một cái. Nhưng nhỏ Diệp là con nhỏ ác ôn. Nó không dừng lại ở đó. Đang nhíu mày nghỉ ngợi, nó bỗng ngẩng phắt đầu lên, hí hửng nói:

- Em hiểu rồi!

Quý ròm chột dạ:

- Mày hiểu gì?

- Em hiểu tại sao không ai dám nhận mình là nhà thơ Bình Minh rồi!

- Tại sao?

Giọng Quý ròm cảnh giác. Mơ hồ nhận thấy điều chẳng lành, Quý ròm định lờ tịt nhưng không hiểu sao cuối cùng nó vẫn buột miệng hỏi lại.

Quả như sự lo lắng của nó, nhỏ Diệp tươi tỉnh giải thích:

- Tại vì Bình Minh làm thơ ẹ quá chứ sao! Thơ thẩn như vậy, tác giả trốn biệt là phải rồi!

Quý ròm không nói gì. Nó chỉ nghiến răng trèo trẹo. Nhưng nhỏ Diệp không trông thấy, lại hỏi:

- Theo anh, suy đoán của em có đúng không?

Quý ròm ngó lơ chỗ khác, nó đáp mà miệng méo xệch:

- Ừ, tao cũng nghĩ y như mày!

Rồi sợ nhỏ em ngứa miệng nói năng lôi thôi, Quý ròm vội xốc cặp rảo bước vào nhà.

Nhưng khổ nỗi, ông anh muốn thoát ly cô em nhưng cô em lại không chịu thoát ly ông anh.

Nhỏ Diệp tò tò đi theo Quý ròm như hình với bóng, miệng không ngừng ra rả:

- Em đọc góp ý của báo Khăn Quàng Đỏ cho nhà thơ Bình Minh mà tức cười quá xá!Thơ gì y như người ta xướng lô-tô: "Lớp em – Làm bài – Thật là – Chính xác – Lớp em – Ca hát – Thật là – Hay ho …"

Quý ròm nghe tai mình lùng bùng. Nó tưởng như có một bầy ong đang bay trong đó. Bụng dạ nhà thơ Bình Minh lúc này đang héo hon quá thể! Nhưng dù sao trong cái rủi vẫn có cái may! – Nhà thơ tự an ủi – Nếu con nhỏ tinh quái này mà nghe mấy câu sáng tác thêm của thằng Lâm khốn nạn chắc mình chỉ có nước đâm đầu xuống sông!

Đó là Quý ròm chỉ giả dụ thế thôi. Chứ hiện nay nó vẫn còn ở trên mặt đất và đang đi bên cạnh nhỏ Diệp lắm mồm. Vì vậy không có lý gì vừa rồi nó nói "Tao cũng nghĩ y như mày" mà bây giờ nhỏ Diệp hăm hở chê bai nhà thơ Bình Minh nó lại không mở miệng chê theo. Quý ròm gật gù đau khổ:

- Ừ, cái tay Bình Minh này làm thơ buồn cười thật!

Thấy ông anh đồng tình, nhỏ Diệp càng khoái chí phê bình tiếp:

- Lại còn "Ong mong ngóng ai – Mà ong hút mật" nữa chứ! Thì ong hút mật là vì mong ngóng … mật chứ còn mong ngóng ai! Hi hi!

Giọng cười giễu cợt và vẻ hăng hái quá đáng của nhỏ Diệp làm Quý ròm điên tiết. Trong một thoáng, nó đâm mất bình tĩnh:

- Mày có im mồm đi không!

Nhỏ Diệp sửng sốt trước phản ứng gay gắt bất thần của ông anh. Miệng nó há hốc:

- Ơ! Việc gì tới anh mà anh quát em?

Câu hỏi ngược của nhỏ Diệp như một gáo nước lạnh tạt vào cái đầu đang nóng phừng phừng của Quý ròm. Nó chợt nhận ra thái độ nóng nảy tai hại của mình. Để sửa chữa sai lầm, Quý ròm giả vờ nghiêm mặt quở trách:

- Không quát mày sao được! Câu thơ vừa rồi chả có gì đáng cười mà mày cũng cười! Tay Bình Minh này còn làm nhiều câu ấm ớ hơn kia! Chẳng hạn hắn viết "Cây mong ngóng ai – Lá vắt trên cành" có khác nào thọc lét người ta!

Con người ta dù tinh ranh đến mấy cũng có lúc khù khờ đột xuất. Nhỏ Diệp cũng vậy. Thấy Quý ròm hùng hổ chỉ trích nhà thơ Bình Minh, nó toét miệng cười phụ họa, quên ngay nỗi nghi ngờ mới chớm:

- Hì hì, tay này bắt chước ca dao mà cũng không biết cách! Ai lại nói "Lá vắt trên cành" bao giờ! Rõ thơ với thẩn!

Nhỏ Diệp rơi vào bẫy của Quý ròm nhưng Quý ròm chẳng phấn khởi tẹo nào. Nó nhún vai, giọng buồn thiu:

- Làm thơ khó lắm! Đâu phải làm toán mà muốn làm lúc nào thì làm!

Chương 7

Như để tô đậm thêm thất bại của Quý ròm, nhỏ Lan Kiều lại tương thêm một bài thơ mới lên báo.

Lan Kiều là con nhỏ khoái văn thơ. Ngay từ năm học lớp sáu, nó đã tích cực tham gia viết bài cho báo tường của lớp, của trường.

Tuy vậy, chưa bao giờ Lan Kiều dám nghĩ đến việc gửi bài đăng trên các báo Nhi Đồng, Rùa Vàng, Khăn Quàng Đỏ. Đối với bọn học trò, những tờ báo này là nơi chốn uy nghiêm, những kẻ "phàm phu tục tử" nhưng chúng đừng hòng bén mảng tới.

Nhưng đó là nói trước kia. Còn từ khi chị phóng viên báo Khăn Quàng Đỏ xuống tận trường lấy thơ của Lan Kiều về đăng, sau đó còn viết thư cảm ơn và khuyến khích nó gửi thêm những sáng tác mới thì Lan Kiều chẳng còn ngại ngùng nữa.

Kỳ này Lan Kiều làm thơ về đôi dép. Vẫn lối thơ hai chữ quen thuộc. Nhưng lần này Quý ròm không dám coi thường lối thơ "ai làm chả được" này nữa.

Đôi dép đi loẹt quẹt dưới đất, bụi bẩn bám đầy, chẳng có mảy may nào gọi là nên thơ, vậy mà dưới ngòi bút của Lan Kiều, đôi dép dơ hầy kia bỗng trở nên đáng yêu quá chừng:

Đôi dép
Em mang
Rõ ràng
Duyên dáng
Mỗi sáng
Đến trường
Dép thương
Em lắm
Không cho
Đất bám
Vào bàn
Chân em
Không cho
Sỏi đâm

Mỗi khi
Em bước …

Quý ròm vừa đọc vừa xuýt xoa. Lòng nó bây giờ đã thôi đố kỵ. Sau vài lần gò người làm thơ chẳng đạt kết quả, nó tin rằng làm thơ không phải dễ. Có lẽ nhỏ Hạnh nói đúng. Muốn làm thơ hay phải có năng khiếu.

Nhỏ Lan Kiều học lực trung bình nhưng bù lại nó có năng khiếu thi ca. Văn nghị luận ở lớp, Lan Kiều ì à ì ạch làm đổ mồ hôi trán váng mồ hôi đầu cũng chỉ đạt có 6 điểm, trong khi tụi nhỏ Hạnh, Xuyến Chi, Vành Khuyên điểm 8, điểm 9 lia lịa.

Nhưng ngược lại, Quý ròm biết chắc không đứa nào trong lớp có thể nói về đôi dép dưới chân hay như Lan Kiều:

Dép là
Làn da
Bên ngoài
Cơ thể
Dép là
Chiếc ghế
Của năm
Ngón chân …

Một khi đã bình tĩnh, Quý ròm nhìn mọi chuyện sáng suốt, tỉnh táo hơn. Nó chẳng còn thấy thơ của nó là thứ thơ "không có chỗ nào kém cỏi", "Báo Khăn Quàng Đỏ không đăng có họa là cả tòa soạn hóa điên" nữa!

Kể từ lúc đó, Quý ròm chẳng còn chút hứng thú nào để "cạnh tranh" với "mầm non văn nghệ" Lan Kiều! Lan Kiều mới là "thần đồng thi ca", còn nó chỉ là "thần đồng toán học". Nó chẳng muốn đi theo con đường sáng tác đầy ổ gà mà anh Vũ nó từng té lên té xuống. Nó hết ham trở thành thi sĩ Bình Minh.

Thi sĩ Bình Minh muốn quên đi quá khứ. Nhưng khổ nỗi, tụi thằng Lâm nhất quyết không chịu quên đi thi sĩ Bình Minh.

Sáng hôm sau, vừa ôm cặp lò dò đi tới cửa lớp, Quý ròm đã nghe thằng Lâm bô bô:

- Bài thơ "Đôi dép" của Lan Kiều đúng là tuyệt tác! Nhưng bài thơ "Đôi dép" của thi sĩ Hoàng Hôn tôi còn "bá phát" hơn nhiều! Mời quý vị thưởng thức:

Dép em
Đi tới
Thật là
Trơn tru
Dép em
Đi lui
Thật là
Trúc trắc
Dép em
Đi tắt
Thật là
Rất nhanh
Dép em
Đi quanh
Thật là
Rất chậm …

Thấy thằng Lâm soạn bài "Đôi dép" theo "trường phái thơ lô-tô" của bài thơ "Lớp em", lại còn tự xưng là thi sĩ Hoàng Hôn để làm trò hề giữa lớp, Quý ròm muốn lộn ruột. Những tràn cười sặc sụa của đám khán giả bên dưới vọng ra càng khiến Quý ròm thêm ói máu.

Nhưng "biết thân biết phận", Quý ròm không dám lên tiếng cự nự. Nó cũng không đủ can đảm xuất hiện trong lúc này. Hôm nọ, tụi thằng Lâm đã nghi mình là Bình Minh, nếu bây giờ mình chường mặt ra thế nào cũng bị tụi nó lôi vào cuộc! Quý ròm phấp phỏng nhủ bụng và cứ đứng chôn chân ngoài hành lang lỏ mắt dòm vô.

Ở bên trong, thằng Lâm tiếp tục "múa gậy vườn hoang". Nó đặt tay lên ngực lễ phép cuối chào:

- Cám ơn quý vị đã nồng nhiệt tán thưởng bài thơ vừa rồi của kẻ hèn này! Để đáp lại thịnh tình không mệt mỏi của quý vị, nhà thơ Hoàng Hôn tôi xin cống hiến thêm một bài thơ nữa!

Rồi trước những cặp mắt háo hức chờ đợi của tụi bạn, nó ong ỏng nhại theo bài thơ "Nhà em" của Quý ròm:

Ba em nuôi một con mèo
Kế là con vịt, tiếp theo con cầy

Tính luôn con ngỗng vào đây
Đếm đi đếm lại chưa đầy … một mâm!

Lâm vừa đọc dứt, Hải quắn cười hô hố:

- Thơ gì mà có "chưa đầy một mâm"!

- Thơ chứ thơ gì! – Lâm láo lỉnh giải thích – Bài thơ này có tên là "Đám giỗ nhà em"!

- Ha ha! – Quới Lương vung tay – Người ta làm thơ về đám cưới chứ ai lại làm thơ về đám giỗ!

- Mày ngốc quá! – Lâm trừng mắt – Nhà thơ Bình Minh mới làm thơ về đám cưới! Còn nhà thơ Hoàng Hôn thì chỉ viết về đám giỗ thôi! Hoàng Hôn mà lại!

Lối pha trò của Lâm kéo theo những chuỗi cười hí hí.

Quý ròm nghe máu nóng dồn lên mặt, nhưng nó vẫn bặm môi đứng im.

Ngay vào lúc nó đang phân vân không biết nên bước đại vào lớp hay nên đứng đợi tiếng trống xếp hàng thì thình lình một bàn tay đặt lên vai nó, kèm theo là giọng nói trầm ấm của Tiểu Long vang lên sát sau lưng:

- Đứng xem mấy trò nhố nhăng đó làm gì! Ra căng-tin chơi đi!

Chưa biết phản ứng như thế nào, nghe Tiểu Long rủ, Quý ròm thở phào một cái và quay lưng rảo bước theo bạn.

Ngồi sẵn ở căng-tin là nhỏ Hạnh. Trước mặt nó là ba ly chè mới bưng ra.

Thấy Tiểu Long dẫn Quý ròm bước vào, nhỏ Hạnh kín đáo nháy mắt với thằng mập một cái rồi nhoẻn miệng cười:

- Hai bạn ngồi xuống đi!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Mới sáng ra làm gì đã ăn chè sớm thế?

Nhỏ Hạnh không ngờ Quý ròm hỏi một câu độc địa như vậy. Ừ nhỉ, bọn học trò chỉ ăn chè lúc ra chơi hoặc lúc ra về. Thời khắc đó, trời bắt đầu nắng nóng còn bọn học trò thì bắt đầu nghe kiến bò râm ran trong bụng. Chả ai lại ăn chè vào lúc sáng sớm như thế này cả. Hạnh quên bẵng mất "chi tiết cỏn con" đó.

Cũng như Quý ròm, khi nãy nhỏ Hạnh vừa mon men lại gần cửa lớp đã chứng kiến cảnh thằng Lâm đang lôi tác phẩm của nhà thơ Bình Minh ra

giễu cợt. Ba đứa còn lại trong băng "tứ quậy" là Quới Lương, Quốc Ân, và Hải quắn ngồi bên dưới không ngớt tung hứng phụ họa. Thốt nhiên nhỏ Hạnh cảm thấy lo lo. Đến khi ngoảnh sang bên cạnh, thấy Quý ròm đứng chết trân chỗ kẹt cửa như người mất hồn, nhỏ Hạnh càng thêm thắt thỏm.

Tất nhiên ngay từ đầu nhỏ Hạnh đã biết tỏng nhà thơ Bình Minh là Quý ròm. Nhưng thấy bạn mình mắc cỡ không chịu nhận, nhỏ Hạnh cũng lơ luôn. Thậm chí nó còn phản kích lại tụi thằng Lâm để giúp Quý ròm tránh khỏi những trò đùa tai quái.

Nhưng dù Quý ròm khăng khăng mình không phải là nhà thơ Bình Minh khốn khổ kia và dù tất cả mọi người đều tin điều đó, mỗi khi Bình Minh bị lôi ra làm trò cười không thể bảo là Quý ròm không đau khổ. Đau khổ nhất là nó như kẻ bị trói chân trói tay, không có tư cách và phương tiện để biện hộ hoặc chống trả trước sự bêu rếu của thằng Lâm và đồng bọn.

Nhỏ Hạnh hiểu rõ tất cả những điều đó. Và chính vì muốn "cứu" Quý ròm thoát khỏi tình cảnh éo le trước mắt, nó buộc phải nói mọi sự cho Tiểu Long biết và dặn Tiểu Long dùng kế "điệu hổ ly sơn" để đưa Quý ròm ra khỏi "nơi nguy hiểm".

Trớ trêu thay, Quý ròm vừa thoát khỏi nguy hiểm liền lập tức đẩy "ân nhân" của mình vào thế … hiểm nguy. Thắc mắc vô tình của nó khiến Tiểu Long đứng cạnh mặt nhăn như bị, còn nhỏ Hạnh thì bối rối đẩy gọng kính trên sống mũi, ấp a ấp úng một hồi mới nghĩ ra cách gỡ bí:

- Sáng nay, Hạnh dậy trễ nên không kịp ăn điểm tâm!

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long hí hửng "copi" ngay lời giải của nhỏ Hạnh:

- Tao cũng vậy! Hồi sáng tao chả có có gì bỏ bụng!

Nghe hai đứa bạn đồng loạt khai báo không ăn sáng, Quý ròm hơi nghi nghi nhưng nó không có thì giờ để tra hỏi.

Đang xăm xăm từ ngoài đi vào là Tần, Dưỡng vào nhỏ Hiền Hòa. Vừa thò đầu qua khỏi cửa, thấy tụi Quý ròm đang ngồi túm tụm quanh mấy ly chè, Dưỡng liền cười toe toét:

- Sao mấy bạn ngồi đây? Uổng quá, nãy giờ ở trong lớp vui lắm!

Biết Dưỡng nói đến chuyện gì nên Quý ròm giả bộ quay mặt đi chỗ khác, làm như không nghe thấy. Nhỏ Hạnh tất nhiên cũng không dại gì mở miệng hỏi han. Chỉ có Tiểu Long là vô tâm. Nó nhướn mắt, khờ khạo hỏi:

- Chuyện gì vui vậy?

Dưỡng chưa kịp trả lời, nhỏ Hiền Hòa đã nhanh nhẩu:

- Bạn Lâm đọc thơ! Bạn ấy xưng là thi sĩ Hoàng Hôn, nhại theo thơ của thi sĩ Bình Minh đọc liền tù tì ba, bốn bài làm tụi này cười muốn chết!

Nhỏ Hiền Hòa chỉ mới nói nửa câu, Tiểu Long đã phát hiện ngay sai lầm của mình. Nó lấm lét nhìn sang Quý ròm và nhỏ Hạnh, bụng áy náy vô kể.

Nhỏ Hạnh không nói gì, chỉ thở đánh thượt. Nó đã cố tránh đề tài "bình minh hoàng hôn" đầy tai hại này nhưng Tiểu Long đã bất cẩn gây ra hiểm họa, nó đành phải tìm cách vớt vát:

- Bạn Lâm chỉ giỏi bày trò trêu chọc người khác thôi! Thơ của Bình Minh, Hạnh thấy cũng đâu đến nỗi nào!

Đang cắn rứt vì tội lỡ mồm lỡ miệng, nghe nhỏ Hạnh lên tiếng bênh vực Quý ròm, Tiểu Long mắt sáng trưng, lật đật hùa theo:

- Ừ, tôi thấy thơ Bình Minh cũng hay đấy chứ!

Khổ nỗi, nếu thằng mập giỏi ăn kém nói kia biết điều nín quách đi cho thì còn khá. Bảo thơ của thi sĩ Bình Minh "không đến nỗi nào" như nhỏ Hạnh thì ít ra người nghe còn gượng gạo chấp nhận được. Chứ khen thơ Bình Minh "hay đấy chứ" như Tiểu Long thì quả chẳng khác nào chọc xà-beng vào lỗ tai thiên hạ.

- Mày nói sao? – Dưỡng trợn mắt – Thơ của Bình Minh mà mày dám khen hay? Mày có đứt dây thần kinh không đấy?

Những chất vấn dồn dập của Dưỡng làm Tiểu Long phát hoảng. Nó ú ớ:

- Thì tao … cảm thấy vậy!

Rồi dường như không an tâm về câu trả lời của mình, nó quay sang nhỏ Hạnh, cầu cứu:

- Đúng không Hạnh?

Hết bị Quý ròm đến bị Tiểu Long đẩy vào thế kẹt, nhỏ Hạnh dở cười dở mếu. Khi nãy nó bảo thơ của Bình Minh "không đến nỗi nào" là cốt nói qua quít cho xong. Nó không muốn tụi thằng Dưỡng bàn tán mãi về chuyện thơ thẩn trước mặt Quý ròm. Không ngờ Tiểu Long làm hỏng bét. Tự dưng thằng mập ngứa miệng tán dương thi sĩ Bình Minh khiến Dưỡng phát khùng "choảng" lại.

Nhưng Tiểu Long đã lỡ leo lên lưng cọp, nhỏ Hạnh không đành khoanh tay nhìn nó bị … cọp ăn thịt. Tất nhiên bây giờ nhỏ Hạnh chỉ cần lên tiếng thừa nhận thơ của Bình Minh dở tệ là xong. Cuộc tranh cãi giữa hai bên chắc chắn sẽ không có cớ để bùng nổ. Nhưng Quý ròm đang ngồi cạnh, nhỏ Hạnh không muốn làm bạn mình đau khổ. Vì vậy, nó tặt lưỡi gật gù ra vẻ khách quan:

- Ờ … ờ … nói cho đúng ra, thơ của Bình Minh không thể gọi là hay, nhưng dù sao cũng …

Nhỏ Hạnh chưa nói dứt câu, Dưỡng đã nhăn nhở vọt miệng:

- Cũng là quá tệ!

Câu nói châm chọc của Dưỡng khiến Tần và Hiền Hòa che miệng cười khúc khích.

Nhỏ Hạnh lúng túng:

- Nói vậy thì hơi … quá đáng! Thực ra …

- Chẳng quá đáng tí nào cả!

Quý ròm thình lình lên tiếng, vẻ khổ sở của nhỏ Hạnh khi bào chữa cho nhà thơ Bình Minh làm nó vừa cảm động vừa hổ thẹn.

Phản ứng của Quý ròm ra ngoài tiên liệu của nhỏ Hạnh. Nó ngơ ngác nhìn bạn:

- Quý nói sao?

Quý ròm mím môi:

- Tôi nói là thơ của tay Bình Minh này đúng là quá tệ!

Thấy Quý ròm đứng về phía mình, Dưỡng vô cùng khoái chí. Nó bật một ngón tay:

- Đúng thế! Ít ra cũng phải nhận xét tinh tường như Quý ròm vậy chứ!

Nhỏ Hạnh không rõ Quý ròm nói thật lòng hay nói lẫy, nên e dè:

- Quý nói sao ấy chứ! Hạnh thấy so với thơ của Lan Kiều …

Quý ròm cau mày cắt ngang:

- Bạn đừng có bênh vực tay Bình Minh này một cách vô lối như thế! Nếu thực sự đem so với thơ của Lan Kiều thì thơ của Bình Minh thua xa, hệt như học trò so với thầy vậy!

Cả Tiểu Long lẫn nhỏ Hạnh đều như không tin vào tai mình: "Thần đồng toán học" nhún mình tự bao giờ thế?

Tần, Dưỡng, và Hiền Hòa dĩ nhiên không biết Quý ròm chính là nhà thơ Bình Minh. Nghe Quý ròm nói vậy tụi nó vui vẻ đồng tình ngay. Tần nói:

- Tao cũng nghĩ hệt như mày!

Hiền Hòa bĩu môi:

- Bình Minh làm thơ sao bằng ngón chân cái của Lan Kiều được!

Câu nói khinh thường và cái bĩu môi kèm theo của con nhỏ Hiền Hòa chẳng chịu hiền hòa này làm bụng Quý ròm tức anh ách. Nhưng tức anh ách còn nhẹ, chính câu nói của thằng Dưỡng mới làm bụng Quý ròm sôi sùng sục như nồi bánh tét.

Thực ra, Dưỡng không nói. Nó chỉ oang oang đọc thơ thay cho lời bình phẩm. Khốn nỗi, đó chính là những câu vè hiểm ác của thằng Lâm:

Thơ thương nhớ ai
Mà thơ bắt chước
Thơ thương nhớ ai
Thơ vắt trên cành
Thơ thương nhớ ai
Thơ chạy loanh quanh …

Chương 8

Rồi cũng đến ngày nhỏ Diệp phát giác ra nhà thơ Bình Minh "chưa lên mà đã xuống" kia chính là ông anh bảo bối của mình.

Phải nói trên con đường quanh co dẫn đến tòa lâu đài thi ca xa vời vợi kia, Quý ròm đã rất cảnh giác khi không để lại một dấu vết nhỏ nào. Nó bí mật làm thơ trong căn phòng đóng chặt cửa, bí mật ra bưu điện bỏ thư, bí mật mò lên tòa báo giữa trưa đứng bóng. Và cuối cùng bí mật dò tìm trên những trang báo đời đời không chịu đăng thơ của nó.

Nhưng dù cực kỳ cẩn thận, Quý ròm vẫn quên một chi tiết quan trọng: những bài thơ viết nháp.

Tất nhiên Quý ròm không cẩu thả đến mức vứt những bản nháp kia bừa bãi khắp nơi. Nó kẹp những bài thơ vào trong một cuốn sách, coi như là kỷ niệm của những ngày đầu tập tễnh trên con đường … trở thành nhà thơ lớn, ít ra là lớn hơn thi sĩ mầm non Lan Kiều.

Nhưng đúng như ông bà nói "họa vô đơn chí", trong khi nhà thơ ròm tuyệt vọng hiểu rằng mình sẽ chẳng bao giờ trở thành nhà thơ lớn nổi thì những kỷ vật tuyệt mật kia lại xui xẻo bị nhỏ em tinh quái bắt gặp.

Ngay cả nhỏ Diệp cũng không ngờ có ngày mình lại vớ được một món bở như thế.

Hôm đó nhằm ngày thứ năm, nhỏ Diệp được nghỉ. Bình thường dù có được nghỉ, nhỏ Diệp cũng chẳng tọc mạch chui vào phòng học của ông anh mình làm gì. Nhưng xui cho Quý ròm nhà ta, đúng vào cái ngày "định mệnh" đó, nhỏ Diệp phải giải một bài toán về vận tốc thầy Nhãn mới cho về nhà. Giải hoài không xong, chờ ông anh "thần đồng toán" đi học về thì lâu quá, nhỏ Diệp bèn xộc vào phòng Quý ròm.

Đang lục lọi kệ sách để tìm xem có cuốn nào nói về các phép đo thời gian hay không thì nó bỗng thấy những tờ giấy rời từ một cuốn sách rơi ra.

Thoạt đầu nhỏ Diệp không nghĩ đó là những bài thơ. Nhưng khi nó nhặt lên định nhét trở vào trong sách thì mắt nó bỗng bắt gặp những dòng chữ ngay hàng thẳng lối và tẩy xóa chi chít, bèn vội vàng đưa một tờ lên sát mắt, tò mò xem thử.

Chỉ đọc thoáng qua hai, ba dòng đầu, nhỏ Diệp đã bật ngửa. Hóa ra đó là bài thơ "Lớp em" của nhà thơ Bình Minh mà hôm trước báo Khăn Quàng Đỏ đã trích ra để phê bình, góp ý.

Bụng giật đánh thót một cái, nhỏ Diệp hấp tấp lật sang những tờ kế tiếp. Quả như suy đoán của nó, những tờ giấy này là bản nháp của các bài "Nhà em", và "Khu vườn của em".

Như vậy là đã rõ! Bình Minh không phải ai xa lạ! Chính là ông anh mình! Vậy mà trước đây mình hỏi, anh Quý cứ một mực chối bay chối biến! Lại còn bảo mua báo Khăn Quàng Đỏ chỉ vì thích mục "Nhà khoa học trẻ" nữa chứ! Hừ, mình bị lừa mà cứ cắm đầu tin lấy tin để, hệt như một con ngốc! Thật tức chết đi được!

Không nói không rằng, nhỏ Diệp hối hả gấp những "báu vật trời cho" này lại và bỏ tọt vào túi áo, với cái vẻ hớn hở của một viên thanh tra tưởng đã không đời nào khám phá nổi vụ án bỗng nhiên chộp được một chứng cớ quan trọng của tên thủ phạm hớ hênh.

Xong, nhỏ Diệp vui vẻ nhảy chân sáo ra khỏi phòng, vui vẻ ca hát, vui vẻ ngồi dán mắt ra cổng đợi … thi sĩ Bình Minh.

Quý ròm không biết tai họa đang chờ mình ở nhà. Trưa trờ trưa trật, nó mới thất thểu về tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Chưa nguôi cơn bực tức ở lớp, vừa đặt chân qua cửa, nó đã ném phịch người xuống chiếc ghế nệm giữa phòng khách, miệng làu bàu:

- Thật tức chết đi được! Đúng là bọn rỗi hơi! Lúc nào cũng Bình Minh với Bình Miếc! Làm như trên thế giới này chẳng còn đề tài nào để nói nữa hay sao ấy!

Đang nóng lòng trêu ông anh về mấy tờ "tang vật" vừa tóm được nhưng thấy thái độ của Quý ròm như thế, nhỏ Diệp cố kiềm lại, tò mò hỏi:

- Làm gì mà anh cau có ghê thế?

- À, à! Có gì đâu! – Phát hiện nhỏ Diệp đang nhìn chòng chọc vào mình, Quý ròm hoảng hồn lấp liếm.

- Anh đừng giấu em! – Nhỏ Diệp hấp háy mắt – Em mới nghe anh nói cái gì Bình Minh Bình Miếc đó!

Có một đứa em tai thính như tai mèo quả là khổ! Quý ròm than thầm và trớ nhanh như máy:

- À, tao đang bực mình mấy đứa trên lớp! Bữa nay, trời mới … bình minh, chúng nó đã bắt tao vào trường trực sinh rồi!

Nhìn cặp mắt đảo lia đầy vẻ "gian xảo" của ông anh, nhỏ Diệp che miệng cười hí hí:

- Anh chỉ phịa! Ý anh nói vừa rồi không phải vậy?

Quý ròm hừ mũi:

- Ý tao nằm ở trong đầu tao chứ có nằm trong đầu mày đâu mà mày biết!

- Nhưng mà em biết!

- Đừng dóc!

- Em chẳng dóc! – Nhỏ Diệp thản nhiên đáp – Em biết vừa rồi anh nói đến chuyện nhà thơ Bình Minh chứ chẳng phải chuyện trực sinh gì sất!

Mặt Quý ròm bất giác đổi sắc. Nó biết đến nước này càng chối chỉ càng tổ rách việc.

- Ờ, ờ, quả có thế thật! – Quý ròm quyết định dùng kế "trá hàng" – Sáng nay tụi "tứ quậy" lớp tao cứ lôi tay Bình Minh ra châm chọc, thằng này lại hiền như bụt không dám cãi lại nửa lời. Tao thấy tội tội tính lên tiếng bênh vực nhưng chưa kịp nói gì thì đã có trống vào học mất! Không choảng được tụi "tứ quậy" lắm mồm đó một trận, đến giờ vẫn còn tức!

Nghe ông anh huênh hoang về việc định ra tay nghĩa hiệp bênh vực cho nhà thơ Bình Minh, nhỏ Diệp tức cười quá xá. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ ngờ nghệch:

- Ủa, lớp anh đã biết nhà thơ Bình Minh kia là ai rồi hả?

- Chưa biết! – Quý ròm thở dài – Chả đứa nào chịu nhận mình là Bình Minh cả!

Nhỏ Diệp láu lỉnh hỏi tiếp:

- Nếu vậy sao anh biết Bình Minh là con trai, lại hiền như bụt nữa?

- Ờ, ờ, tao đoán thế! – Quý ròm lúng túng – Tụi "tứ quậy" lôi thơ nó ra nói hành nói tỏi, giễu cợt châm chích suốt mà nó chẳng hề lên tiếng, vậy chả phải hiền như bụt là gì! Còn sở dĩ tao đoán nó là con trai bởi vì nếu là con gái, nó đã khóc rấm ra rấm rức hoặc giãy nảy lên trước những trò nhạo báng độc địa của tụi kia rồi!

Nhỏ Diệp càng nghe càng động tính hiếu kỳ:

- Tụi kia nhạo báng như thế nào mà anh bảo là độc địa!

- Ôi, mày không hình dung được đâu! – Quý ròm phẩy tay, vẻ hậm hực – Tụi nó bày đủ trò ác ôn, nhất là thằng Lâm cầm đầu kia!

Câu trả lời lấp lửng của Quý ròm khiến nhỏ Diệp càng thêm nôn nao. Nó nuốt nước bọt:

- Anh chàng Lâm kia đã bày trò gì?

Quý ròm thật chẳng muốn nhắc lại những trò trêu cợt của tụi thằng Lâm chút nào. Nghe nhỏ Diệp hỏi, nó chỉ gọn lỏn:

- Nó đọc thơ!

- Đọc thơ?

- Ừ.

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Đọc thơ thì có gì đâu mà ác ôn?

- Mày chả biết cóc khô gì cả! – Quý ròm nổi nóng – Nó đọc thơ nhưng là đọc thơ để chọc!

Thấy ông anh tự dưng quạu quọ, nhỏ Diệp đâm chột dạ. Mãi một hồi nó mới dè dặt hỏi tiếp:

- Anh chàng Lâm đó đọc thơ của Bình Minh hả?

- Không! – Mặt Quý ròm vẫn hầm hầm – Nó đọc thơ của nó!

Ông anh càng "giải đáp thắc mắc", cô em càng cảm thấy rối rắm. Nhỏ Diệp trố mắt, giọng nó như người vừa từ cung trăng xuống:

- Ảnh đọc thơ của ảnh thì có gì là độc địa?

- Nói chuyện với đứa ngốc như mày chán bỏ xừ!

Đang gắt gỏng, chợt nhác thấy vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, Quý ròm cảm thấy tội tội, bèn tặc lưỡi giải thích:

- Thằng Lâm nó đọc thơ nó làm, nhưng như tao đã nói với mày khi nãy, nó đọc thơ là để chọc thằng Bình Minh chứ không phải đọc khơi khơi, mày hiểu chưa?

Nhỏ Diệp mau mắn:

- Hiểu!

Quý ròm gật gù:

- Hiểu thì tốt! Hóa ra mày cũng không đến nỗi ngốc lắm!

Nhưng mặt mày Quý ròm vừa tươi lên đã vội xẹp ngay xuống khi nhận thấy nhỏ Diệp vẫn chưa thỏa mãn với sự "hiểu biết" ít ỏi đó.

- Thế những bài thơ đó như thế nào? – Nhỏ Diệp có vẻ muốn đi đến cùng.

- Những bài thơ đó hả?

Quý ròm ấp úng hỏi lại. Thoạt đầu nó định chối phắt là mình không nhớ nhưng lại sợ con nhỏ tinh ý này ngờ vực. Rốt cuộc, sau một hồi tính lợi tính hại, nó quyết định kể tất tần tật, ra vẻ cái tay Bình Minh này chẳng liên quan gì đến mình, ai bảo làm thơ dở thì ráng chịu! Thế là Quý ròm hít vào một hơi dài, bấm bụng tường thuật:

- Thằng Lâm nó tự xưng nó là … thi sĩ Hoàng Hôn. Và nó nhảy ra giữa lớp đọc những bài thơ như thế này này …

Quý ròm kể bằng giọng rầu rầu nhưng nhỏ Diệp lại cười phá lên từng chặp. Khi nghe đến đoạn "Lớp em – Không khí – Thật là – Trong lành – Lớp em – Đá banh – Thật là – Bá phát" thì nó không nhịn được, ôm bụng cười ngặt cười nghẽo.

Còn đến chỗ thi sĩ Hoàng Hôn nhại thơ lục bát của thi sĩ Bình Minh để sáng tác bài "Đám giỗ nhà em" thì nhỏ Diệp không đủ sức để cười ra tiếng nữa. Nó tựa người vào thành ghế, ngửa mặt lên trời kêu "hức hức" như người sắp chết sặc.

Quý ròm tức nhiên không nhếch mép. Nó đang rầu thúi ruột. Đã trót đóng vai người ngoài cuộc, nó không dám quát tháo nhỏ em.

Ngực nặng như đeo đá, Quý ròm chỉ biết ngồi im đưa cặp mắt lo lắng nhìn nhỏ Diệp đang chống tay từ từ gượng dậy.

Quý ròm chẳng lạ gì cô em tinh quái của mình. Hôm trước báo Khăn Quàng Đỏ phê bình thơ Bình Minh sát ván, nhỏ Diệp đã hùa theo chê nhà thơ tội nghiệp này tối mày tối mặt. Bữa nay, sau khi "thưởng thức" mấy bài trào phúng độc địa của thi sĩ Hoàng Hôn, lẽ nào nhỏ Diệp lại chịu làm thinh?

Quý ròm phập phồng chờ đợi. Nó đang chờ sấp sét giáng xuống đầu nó, à quên, giáng xuống đầu … nhà thơ Bình Minh.

Trong khi Quý ròm nhìn lom lom cô em thì nhỏ Diệp cũng đang nhìn lom lom ông anh. Cả hai yên lặng nhìn nhau, không ai nói một lời.

Mãi một lúc lâu, nhỏ Diệp mới đưa tay lên quẹt nước mắt:

- Em ghét cái ông Hoàng Hôn này!

Câu phát biểu của nhỏ Diệp làm Quý ròm sửng sốt. Nó như không tin vào tay mình:

- Mày nói sao?

- Em nói em ghét cái ông Hoàng Hôn trong lớp anh!

Quý ròm vẫn không nắm bắt được ý nghĩ của nhỏ Diệp. Nó gãi gãi đầu:

- Sao mày lại ghét nó?

Nhỏ Diệp mím môi:

- Những kẻ cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác đều đáng ghét!

Nhỏ Diệp khiến Quý ròm ngạc nhiên quá đỗi. Con nhỏ này nó từ bi phật tổ tự lúc nào vậy kìa? Quý ròm nhủ bụng và phân vân hỏi lại:

- Mày nói thật đấy hở?

- Thì thật chứ sao! – Nhỏ Diệp chép miệng – Em ghét cái ông Hoàng Hôn này kinh khủng! Còn anh chàng Bình Minh kia tội nghiệp ghê!

Một lần nữa, nhỏ Diệp lại làm Quý ròm xúc động quá xá cỡ. Nó không ngờ đứa em lém lỉnh không thua gì mình, thường ngày chỉ biết nhõng nhẽo, trêu chọc người khác bữa nay bỗng nhiên lại tỏ ra thông cảm sâu sắc với cảnh ngộ éo le của nhà thơ Bình Minh, cứ như thể đứa đang ngồi trước mặt nó không phải là nhỏ Diệp mà là một bà tiên đang đội lốt vậy!

Dĩ nhiên Quý ròm hoàn toàn không hay biết bí mật của nó đã bị nhỏ em phát giác. Nó cũng không hay biết khi ngồi ngóc cổ đợi nó đi học về với những bài thơ nháp thủ sẵn trong túi áo làm bằng chứng, thực ra nhỏ Diệp chỉ chực chờ tìm cách trêu ghẹo ông anh của mình.

Nhưng ở đời đôi khi trong cái rủi cũng xen lẫn không ít cái may. Khi nghe Quý ròm ảo não thuật lại cảnh nhà thơ Bình Minh đã bị bạn bè trên lớp đem ra bỡn cợt, chế nhạo khốn khổ như thế nào, nhỏ Diệp bất giác đâm mủi lòng. Nó không ngờ ông anh còm nhỏm còm nhom của nó phải im lặng è mớ xương sườn ốm o ra để hứng chịu những đoàn búa tạ như thế.

Mặc dù mọi người có thể không biết Bình Minh là ai, nhưng anh nó tất phải cảm thấy những bài thơ châm chích của tay thi sĩ Hoàng Hôn kia đang đâm thẳng vào trái tim mình. Nếu là nó, chắc chắn nó sẽ khóc nấc, sẽ bụm tai ù chạy về nhà, sẽ cương quyết nghỉ học và năn nỉ ba mẹ xin chuyển sang trường khác. Vậy mà anh nó đã phải cắn răng nén nỗi đau xuống tận đáy lòng, vẫn phải cố giữ vẻ thản nhiên vui đùa cùng chúng bạn. Trong khi đó, nó lại nhẫn tâm ngồi phục sẵn ở nhà để lăm le ra tay làm khổ ông anh đáng thương của nó thêm một lần nữa, thật ác ghê!

Trước nay, nếu có ai hỏi nhỏ Diệp rằng nó có thương anh Quý của nó không, hẳn nhiên nó sẽ trả lời ngay là có. Nhưng nếu hỏi tiếp thương như thế nào chắc chắn nó sẽ cà lăm ngay. Cái sự thương vốn rất mơ hồ, khó ai diễn tả được rành mạch. Nhưng bửa nay thì nhỏ Diệp đã cảm nhận điều đó một cách cụ thể, rõ ràng.

Nhỏ Diệp biết là nó đang rất thương anh nó. Những câu thơ khôi hài của tay Hoàng Hôn kia quả có khiến nó cười lăn bò càng, nhưng nó cười bởi vì nó không thể nhịn cười, chứ thật ra trong lúc đang cười nấc lên như thế, lòng nó bứt rứt và thương cảm ghê lắm.

Quý ròm có tài thánh mới hòng đọc được những diễn biến trong đầu em mình. Vì vậy khi thấy nhỏ Diệp cười nghiêng cười ngửa trước những câu thơ của thằng Lâm, nó đinh ninh sau khi dứt tràng cười, thế nào nhỏ Diệp cũng sẽ hùa theo giọng điệu hài hước của mấy bài thơ để chích thêm vài phát vào trái tim đang "rướm máu" của mình.

Nhưng nhỏ Diệp đã dắt Quý ròm đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Quý ròm bỗng chốc sướng rơn. Nỗi phấp phỏng ban đầu đã bay biến đâu mất. Nghe nhỏ Diệp tội nghiệp nhà thơ Bình Minh, nó hùa theo ngay, mặt tươi như hoa:

- Ừ, tội nghiệp tay Bình Minh này ghê! Chính vì vậy mà tao đã định "choảng" nhau với tụi thằng Lâm để che chở cho nó!

Nhỏ Diệp mỉm cười:

- Nếu em là anh, em cũng làm như vậy!

Thấy có người hào hiệp bênh vực "mình", Quý ròm bất giác nghe cay cay nơi song mũi. Tự dưng nó nói:

- Thực ra cũng tại những bài thơ của tay Bình Minh này quá ngô nghê …

- Mới bắt đầu làm thơ, ai mà chả viết như thế? – Nhỏ Diệp ngắt lời, bụng ngạc nhiên không hiểu tại sao bữa nay ông anh mình nhún nhường làm vậy.

Quý ròm không nhận thấy vẻ ngạc nhiên ánh lên trong mắt nhỏ em. Nghe nhỏ Diệp cứ chăm chăm bào chữa hết lần này đến lần khác cho nhà thơ Bình Minh "xa lạ" nọ, Quý ròm thấy người lâng lâng khoan khoái làm sao! Nó tưởng nó đang ngồi trên chín tầng mây.

Từ trên mây, nó tít mắt, nói giọng hào phóng:

- Mày có bài toán nào kho khó đưa tao giảng giùm cho!

Chương 9

Nhỏ Diệp không chờ đợi một sự "đền ơn đáp nghĩa" tuyệt diệu như vậy. Nó loay hoay cả buổi sáng vẫn chưa giải xong mấy bài toán hóc búa về vận tốc. Đề nghị của Quý ròm trúng ngay "tâm sự" của nó.

Không chậm một giây, nó ba chân bốn cẳng chạy vù vào phòng, miệng rối rít:

- Anh đợi em một chút! Tưởng gì chứ toán khó thì lúc nào em cũng sẵn!

- Có bao nhiêu cứ lôi hết ra đây! – Quý ròm nhiệt tình – Khó đến mấy anh cũng cố giảng cho em hiểu!

Quý ròm thuộc loại người có máu bốc đồng. Miệng cao hứng nói bô bô như vậy, lại chuyển tong "anh anh em em" ngọt xớt, nhưng đến khi nhỏ Diệp lật đật đem cuốn tập toán ra và hân hoan chìa vào mắt nó thì nó bỗng sa sầm mặt:

- Trời đất! Bài toán vậy mà mày kêu khó hả?

Câu hỏi ngặt của ông anh làm tia hy vọng vừa lóe lên trong đầu nhỏ Diệp đột ngột tắt ngóm. Nó ấp úng:

- Em mày mò cả buổi vẫn không ra!

Lời phân trần yếu ớt của nhỏ em chẳng khiến Quý ròm động lòng tí ti. Giọng nó vẫn lạnh băng:

- Điều quan trọng là mày đã mò vào đâu! Nếu mày mò vào … bếp thì cả đời mày cũng đừng hòng mò ra!

Cái lối ăn nói của Quý ròm làm nhỏ Diệp bầm gan. Nhưng thấy Quý ròm đang nhíu mày đọc lại đề toán, nó không tiện trả đũa, đành ngồi im theo dõi và chờ đợi.

Quý ròm vừa nhẩm đọc vừa gật gù: "Một người đi từ A đến B. Quảng đường AB dài 20km. Người đó đi bộ trong một giờ rồi gặp bạn đi xe đạp chở đi tiếp và tới nơi sau 1 giờ 20 phút. Biết rằng vận tốc của người đi xe đạp gấp ba lần vận tốc của người đi bộ, tính vận tốc của người đi bộ và của người đi xe đạp!". Đọc xong, nó ngẩng lên nhìn chòng chọc vào mặt nhỏ em:

- Mày không biết cách giải bài toán này thật hả?

Quý ròm làm nhỏ Diệp tự ái quá chừng. Môi nó mím lại:

- Nếu giải được em đã không nhờ anh!

Bắt gặp vẻ mặt khác lạ của nhỏ em, Quý ròm dường như kịp nhận ra câu hỏi của mình hơi "bất lịch sự", liền cười giả lả:

- Nghe tao hỏi nè! Muốn tính vận tốc mình phải làm sao?

Nhỏ Diệp nhăn nhó một hồi rồi chớp chớp mắt:

- Phải làm sao?

- Tao hỏi mày chứ không phải mày hỏi tao! – Quý ròm gắt – Ở đây tao là người hỏi, còn mày là người trả lời!

Nhỏ Diệp nuốt nước bọt:

- Nhưng em không biết!

Quý ròm nhún vai:

- Không biết thì trả lời là không biết!

Nhỏ Diệp thật thà lặp lại:

- Vậy thì em không biết!

Nào ngờ nó vừa "thành khẩn" thú nhận đã bị Quý ròm quạt cho một tràng:

- Không biết cái đầu mày! Muốn tìm vận tốc mà không biết phải làm sao thì còn học với hành cái quái gì nữa! Ở nhà đi lượm bao ni-lông quách!

Thái độ của ông anh làm nhỏ Diệp tức muốn ứa nước mắt.

Trước đây Quý ròm đã từng thề sống thề chết là sẽ không bao giờ áp dụng "phương pháp quát tháo" trong khi dạy nhỏ em học nữa, thậm chí còn nói "nếu anh còn nói nặng em một tiếng, anh sẽ tôn em lên làm chị còn anh tụt xuống làm em ngay" nhưng rốt cuộc Quý ròm chỉ giữ lời được có ba bữa. Từ bữa thứ tư trở đi, Quý ròm chứng nào vẫn tật nấy. Hễ bắt đầu giảng bài cho nhỏ Diệp là miệng mồm nó lập tức bốc khói. Cái tật đó lớn đến mức vừa mới vài phút trước đây thôi, nó cảm kích về thái độ và tình cảm của nhỏ Diệp dành cho nhà thơ Bình Minh không để đâu cho hết, vậy mà bây giờ nó đã vội vàng "lấy oán trả ơn" một cách tỉnh khô.

- Đừng có nhè ra đấy! – Quý ròm liếc gương mặt đang chảy dài của nhỏ em – Tao mắng mày không oan chút nào đâu! Học trò lớp năm mà không biết muốn tìm vận tốc phải lấy quãng đường chia thời gian thì bảo ai mà không nổi quạu cho được!

- Ơ! – Quý ròm vừa nói dứt câu, nhỏ Diệp chợt ngẩng lên – Cái đó thì em biết!

- Mày bảo mày biết cái gì cơ?

Mắt nhỏ Diệp sáng trưng:

- Thì biết cái chuyện muốn tìm vận tốc phải lấy quãng đường chia cho thời gian ấy!

Quý ròm nhướn mày:

- Sao lúc nãy tao hỏi mày lại bảo là không biết?

- Khi nãy em tưởng anh bảo em tính vận tốc của người đi bộ và người đi xe đạp trong bài kia kìa!

- Thì ra vậy! – Quý ròm gục gặc đầu – Nhưng tính vận tốc của người đi bộ và người đi xe đạp cũng áp dụng công thức đó thôi!

Nói xong, Quý ròm đưa cuốn tập lại cho nhỏ Diệp rồi "e hèm" một tiếng, thủng thẳng nói:

- Mày nhìn vào đề toán và suy nghĩ cho kỹ trước khi trả lời những câu hỏi của tao nghe chưa?

Chờ cho nhỏ Diệp chuẩn bị tinh thần đâu đó xong xuôi, Quý ròm bắt đầu hắng giọng:

- Câu thứ nhất: Người đi xe đạp chở người đi bộ tới đích trong thời gian bao lâu?

- Trong 1 giờ 20 phút! – Câu hỏi quá dễ, nhỏ Diệp đáp ngay.

Quý ròm gật đầu khen:

- Giỏi! Câu thứ hai: Vận tốc người đi xe đạp gấp mấy lần vận tốc người đi bộ?

Cũng như lần trước, nhỏ Diệp đáp nhanh như máy:

- Gấp ba lần!

Quý ròm lại gật đầu:

- Giỏi! Câu thứ ba: Thế nếu không gặp người đi xe đạp thì người đi bộ phải vượt qua quãng đường đó trong mấy giờ?

- Làm sao em biết được?

Cái câu nói "bi quan" muôn thuở của nhỏ Diệp làm Quý ròm nổi khùng:

- Mày lúc nào cũng "không biết, không biết"! Chứ cái đầu đang nằm trên cổ kia, mày để dành làm gì mà không chịu đem ra suy nghĩ?

Lần này bị ông anh nói nặng nhưng nhỏ Diệp không thấy ấm ức lắm. Đang phấn khởi vì đã đáp trúng hai câu hỏi đầu tiên, nó loay hoay tìm cách giải đáp câu hỏi thứ ba. À, phải rồi, vận tốc người đi xe đạp nhanh gấp ba lần vận tốc người đi bộ có nghĩa người đi bộ phải vượt qua quãng đường đó lâu hơn gấp ba lần so với lúc ngồi trên xe.

- Em nghĩ ra rồi! – Nhỏ Diệp hớn hở – Nếu không được bạn chở đi, người đi bộ phải vượt qua quãng đường đó trong 4 giờ!

- Giỏi! Giỏi! – Quý ròm nhịp nhịp tay xuống bàn – Mày giỏi gần bằng … một phần mười tao rồi đấy!

Không để ý đến giọng huênh hoang đùa bỡn của ông anh, nhỏ Diệp nôn nao hỏi:

- Thế câu hỏi thứ tư là gì? Đã gần ra đáp số chưa?

- Yên chí! Sắp ra đáp số rồi! Câu thứ tư: Vậy người đi bộ rốt cuộc đã vượt qua quãng đường AB trong bao nhiêu lâu?

Nhỏ Diệp lắc mái tóc:

- Tính luôn 1 giờ đầu tiên nữa là 5 giờ!

Lần này Quý ròm không gật gù "Giỏi! Giỏi!" nữa mà nheo mắt:

- Thế tới đây mày đã có thể tính ra vận tốc của người đi bộ chưa?

Mặt nhỏ Diệp tươi roi rói:

- Rồi! Lấy quãng đường 20 km chia cho thời gian 5 giờ!

- Và một khi đã tính được vận tốc của người đi bộ thì …

Lần này ông anh chưa kịp nói hết câu, nhỏ Diệp đã hí hửng reo lên:

- Thì có thể tính được vận tốc của người đi xe đạp!

- Thấy chưa! – Quý ròm thở phào – Bài toán này có khó quái gì đâu!

Nhỏ Diệp vui vẻ:

- Ừ, chả khó gì cả!

- Thế mà lúc đầu mày la khó! – Quý ròm trách.

Nhỏ Diệp nhe răng cười:

- Lúc nãy em tưởng thế! Bây giờ mới biết là không phải!

Quý ròm liếc cuốn tập trên tay nhỏ em:

- Thế bây giờ mày đã có thể giải được những bài toán còn lại chưa?

- Chưa!

Câu trả lời tỉnh rụi của nhỏ Diệp khiến Quý ròm giương mắt ếch:

- Sao lại chưa? Mày đã biết những bài toán này không phải là những bài toán khó rồi kia mà?

Nhỏ Diệp hồn nhiên:

- Chỉ khi nào anh đặt câu hỏi cho em trả lời như vừa rồi thì những bài toán mới trở thành dễ! Còn để tự em làm thì bài nào cũng khó! – Trời ơi là trời! Diệp ơi là Diệp! – Quý ròm vò đầu – Chẳng lẽ tao phải đi tò tò theo mày suốt đời để luôn mồm đặt câu hỏi cho mày trả lời hay sao?

Giọng điệu của Quý ròm đã bắt đầu lộ vẻ nóng nảy. Nhỏ Diệp cuối nhìn xuống đất:

- Nhưng những bài toán về vận tốc với thời gian này rất rắc rối! Khi thì cùng vận tốc nhưng khác quãng đường, khi thì cùng thời gian nhưng khác vận tốc, khi thì …

- Thôi, thôi, tao biết rồi! Mày đừng kể lể con cà con kê nữa!

Quý ròm hấp tấp ngắt lời rồi một tay bịt tai một tay xách cặp, nó đứng dậy ba chân bốn cẳng chạy tọt vào phòng học.

Hành động đột ngột của ông anh làm nhỏ Diệp tức muốn bể phổi. Đụng đến thơ thì xanh mặt chối bay chối biến mà đụng đến toán thì làm ra vẻ ta đây oai phong lắm! Hừ, mai mốt mình chả thèm nhờ nữa, mình sẽ nhờ chị Hạnh! Nhỏ Diệp đưa cặp mắt giận dỗi nhìn theo Quý ròm, bụng ấm ức nhủ.

Nhưng đến chiều thì nhỏ Diệp nhận ra mình đã nghĩ oan cho ông anh.

Sau giấc ngủ trưa, nó đang ngồi đẵng bàn nặn óc "nghiên cứu" mấy đề toán thì thấy Quý ròm lò dò lại gần. Mặt nó liền xụ xuống một đống.

Quý ròm cười hì hì, hỏi:

- Bộ mày giận tao hả?

Nhỏ Diệp vờ như không nghe, mắt vẫn cắm vô tập.

- Mày ngước lên tao cho mày xem cái này nè! – Quý ròm lại nói.

Nhỏ Diệp vẫn không buồn nhúc nhích.

- Cái này hay lắm! – Quý ròm khụt khịt mũi – Có cái này trong tay, không cần tao phải đặt câu hỏi, mày vẫn thừa sức giải mấy bài toán này như thường!

Câu nói cuối cùng của Quý ròm khiến nhỏ Diệp không làm mặt lạnh được nữa.

Nó tò mò ngước mắt nhìn lên.

Trong tay Quý ròm là một tờ giấy. Nhỏ Diệp liếc những con chữ đang xếp hàng ngay ngắn trong đó, thấy nó giông giống những bài thơ nháp của thi sĩ Bình Minh, liền ngạc nhiên hỏi:

- Thơ hả?

- Thơ nhưng không phải là thơ!

Vừa nói Quý ròm vừa đặt tờ giấy xuống trước mặt nhỏ em.

Nhỏ Diệp cúi đầu nhẩm đọc:

Này cô em ngốc
Muốn tìm vận tốc
Ta lấy quãng đường
Chia với thời gian
Muốn tính thời gian
Cứ lấy quãng đường
Chia cho vận tốc
Nếu như bài tập
Bắt tìm quãng đường
Thì lấy thời gian
Nhân cho vận tốc
Hiểu chưa hả ngốc?

Lần đầu tiên nhỏ Diệp chả thấy tức mình tẹo nào khi bị ông anh mắng "ngốc", lại còn bật cười:

- A, bài thơ hay quá!

Quý ròm phồng mũi. Được "độc giả" khen làm thơ hay, "thi sĩ Bình Minh" mới thấy đây là lần đầu.

Nhỏ Diệp tiếp tục tán dương:

- Những công thức này em cũng biết nhưng có bài thơ của anh thì em dễ nhớ hơn! Thích ghê!

Quý ròm mỉm cười:

- Bài thơ này thật ra chả thích lắm đâu!

Quý ròm làm nhỏ Diệp chưng hửng:

- Bài thơ này mà anh bảo chả thích?

- Ừ! – Quý ròm thản nhiên gật đầu – Tao còn một bài thơ thích hơn nhiều!

Vừa nói Quý ròm vừa cho tay vào túi lôi ra bài thơ thứ hai đặt xuống bàn:

- Chính bài thơ này mới cần cho mày!

Nghe ông anh "quảng cáo", nhỏ Diệp nôn nóng chộp ngay lấy tờ giấy, trố mắt đọc:

- Hai xe chung một quãng đường

Xe Dream tới trước, xe thường tới sau

Vận tốc chậm, thời gian lâu

Xe nhanh nên nó chạy mau là thường

Hai xe vận tốc tương đương

Xe đi lâu ắt quãng đường dài ra

Thời gian nếu chẳng khác xa

Xe đi chậm sẽ tà tà phía sau …

Quý ròm khoanh tay đứng cạnh, mắt dán vào mặt nhỏ em, theo dỏi từng phản ứng.

Nó mừng thầm khi thấy càng đọc "thơ", nét mặt của nhỏ Diệp càng dãn ra, càng tươi lên và cuối cùng khi đặt bài thơ xuống, nhỏ Diệp ngẩn nhìn ông anh, giọng không giấu vẻ thán phục:

- Cực kỳ! Bài thơ này chắc chắn sẽ giúp em rất nhiều!

Rồi như không nén được, nó cảm khái nói:

- Em tưởng anh chỉ giỏi toán không ngờ anh làm thơ cũng hay ra phết!

Lần này, nhỏ Diệp không reo hò cũng không xuýt xoa. Nhưng đối với Quý ròm, lời nhận xét bất ngờ và đầy chân tình của nhỏ em khiến nó nức lòng nức dạ. Nó bèn hồ hởi nói:

- Mai mốt có bài học nào hóc búa, mày đưa tao "phổ thơ" giùm cho!

Chương 10

Trước nay trên thế giới người ta chỉ nói "phổ nhạc". Hai chữ "phổ thơ" từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay nhỏ Diệp mới nghe nói tới lần đầu. Nhưng nó chẳng ngạc nhiên hay thắc mắc. Vừa rồi Quý ròm đã "biểu diễn" cho nó thấy "phổ thơ" lợi hại như thế nào.

Ngay cả Quý ròm, nó cũng không ngờ cái chuyện thơ ca cao sang kia lại có thể áp dụng vào chuyện đời thường một cách suôn sẻ và hữu ích như thế.

Trước đây nó viết các bài "Lớp em", "Nhà em" rồi "Khu vườn của em" chỉ toàn chuốc lấy thất bại. Không ngờ đến khi nó vận dụng những hiểu biết về vần luật để "sáng tác" bài "Dạy toán cho em" thì lại thành công rực rỡ, được nhỏ Diệp ngưỡng mộ ra mặt.

Dĩ nhiên Quý ròm thừa biết hai bài thơ "Này cô em ngốc – Muốn tìm vận tốc …" và "Hai xe chung một quãng đường …" mà "cô em ngốc" khen lấy khen để kia không phải là thơ ca đúng nghĩa. Tòa soạn báo Khăn Quàng Đỏ từng bảo thơ phải có tình, cố hồn, phải bộc lộ được tình cảm. Trong khi những bài thơ toán học của Quý ròm chẳng có tình lẫn hồn, cũng chẳng bộc lộ được tí ti tình cảm, chỉ bộc lộ … năng khiếu toán của tác giả mà thôi. Chúng khác xa với bài "Dép là – Làn da – Bên ngoài – Cơ thể – Dép là – Chiếc ghế – Của năm – Ngón chân …" của thi sĩ mầm non Lan Kiều. Thơ của Lan Kiều mới thực là thơ! Quý ròm lặng lẽ nhủ bụng. Nhưng Quý ròm không buồn. Từ lâu rồi, nó nhận ra chính Lan Kiều, chứ không phải nó, mới là đứa có khiếu làm thơ thực sự. Vì vậy, cũng từ lâu rồi, nó đã từ bỏ ý định trở thành thi sĩ. Nó không muốn hao phí thời gian và tâm sức để cố trở thành một thứ mà nó không thể. Sự gắng gượng chắc chắn chẳng đem lại gì ngoài sự thất bại ê chề.

Quý ròm là đứa thông minh. Người thông minh đôi lúc vẫn có thể phạm sai lầm, nhưng người thông minh khác người kém thông minh ở chỗ kịp thời nhận ra sai lầm của mình và nhanh chóng tìm cách sửa chữa nó.

Quý ròm sửa chữa sai lầm bằng cách không thèm làm thơ con cóc gửi đăng báo nữa. Bây giờ nó chỉ vận dụng những mẹo luật học được trong thời gian phấn đấu trở thành nhà thơ Bình Minh để "sáng tác" những bài vần vèo giúp em mình học toán.

Làm thơ cực dở nhưng khi "phổ thơ", thi sĩ Bình Minh tỏ ra là một tay tài hoa đặc biệt.

Nhỏ Diệp tất nhiên rất tin tưởng vào năng khiếu "ích nước lợi dân" này của anh mình. Khi học bài gặp những công thức nào khó nhớ, nó đều ghi ra giấy nhờ Quý ròm "phổ thơ".

Tiểu Long và nhỏ Hạnh hoàn toàn không hay biết thi sĩ Bình Minh đã chuyển nghề.

Vì vậy một hôm tới chơi, mới đặt chân qua cửa đã nghe nhỏ Diệp ngồi bên bàn ngoác miệng tụng ra rả:

- Muốn tìm diện tích hình thang

Đáy trên đáy dưới ta mang cộng vào

Rồi đem nhân với chiều cao

Chia hai dứt khoát thế nào cũng ra!

Cả hai đứa bất giác tròn mắt nhìn nhau.

Nhỏ Diệp nhìn ra cửa, phát hiện Tiểu Long và nhỏ Hạnh, liền buông tập xuống, vui vẻ:

- A, anh Tiểu Long, chị Hạnh!

Nhỏ Hạnh bước lại gần nhỏ Diệp, mỉm cười hỏi:

- Em đang học bài gì thế?

- Em học toán!

Tiểu Long cười khì:

- Toán gì lại có "dứt khoát" với "quyết tâm" lạ thế?

Nhỏ Diệp khịt mũi:

- Anh Quý bảo phải thêm hai chữ "dứt khoát" vào cho câu thơ đủ tám chữ, nếu không …

Đang nói, sực nhận ra mình lỡ lời, nhỏ Diệp liền im bặt.

Nhưng đã trễ, nhỏ Hạnh nheo mắt hỏi ngay:

- Ủa, thế ra bài thơ diện tích hình thang này do anh Quý em viết đấy?

Nhỏ Diệp đang đắn đo không biết có nên gật đầu hay không thì Tiểu Long đã gật gù:

- Chà, chà, thằng Quý ròm này còn có nghề làm thơ dạy toán mà lại giấu tụi mình! Tôi phải đi tìm nó hỏi cho ra lẽ mới được!

Nói xong, Tiểu Long quay mình tính tiến về phía phòng học của Quý ròm.

Hành động của Tiểu Long làm nhỏ Diệp xanh mặt. Nó gọi giật:

- Gượm đã, anh Tiểu Long!

- Gì thế?

Nhỏ Diệp ấp úng:

- Lát nữa gặp anh Quý, anh và chị Hạnh đừng hỏi gì về chuyện bài thơ diện tích hình thang này nhé!

Trước yêu cầu của nhỏ Diệp, không chỉ Tiểu Long mà cả nhỏ Hạnh cũng cảm thấy lạ lùng.

- Em sợ chuyện gì thế? – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tò mò hỏi.

Nhỏ Diệp chớp chớp mắt:

- Em chả sợ chuyện gì cả!

Nhỏ Hạnh càng thắc mắc:

- Nếu vậy tại sao em lại muốn chị và anh Long đừng hỏi?

Câu hỏi vặn của nhỏ Hạnh làm nhỏ Diệp phân vân quá thể! Bởi cái lý do khiến nó ngăn cản Tiểu Long và nhỏ Hạnh là một lý do vô cùng khó nói. Anh Quý nó dù muốn hay không cũng đã là nhà thơ Bình Minh và chính vì thế mà anh nó đã phải cắn răng chịu đựng bao trò trêu chọc. Nó từng nhìn thấy vẻ rầu rĩ đau khổ trong ánh mắt của Quý ròm khi anh nó thuật lại cho nó nghe những màn đùa dai của tụi "tứ quậy" trên lớp. Vì vậy, nó không muốn bây giờ Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhắc đến chuyện thơ ca trước mặt Quý ròm, sợ sẽ khơi dậy "vết thương lòng" của anh nó.

Nhưng nếu nói huỵch tẹt cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh biết những ý nghĩ của mình, nhỏ Diệp buộc phải tiết lộ bí mật của Quý ròm, điều mà nó không muốn. Mặc dù ngay tối hôm đó nó đã tìm cách nhét những bài thơ nháp của Quý ròm vào lại trong cuốn sách nhưng nó tin rằng với những chứng cớ cụ thể nó đã phát hiện, nó là người duy nhất trên trái đất này biết đích xác nhà thơ Bình Minh tội nghiệp kia là ai. Và vì thương anh nó, nó muốn mãi mãi chôn giấu bí mật đó tận đáy lòng.

Nhưng đó là ý định của nhỏ Diệp trước đây kia. Còn lúc này nhỏ Hạnh và Tiểu Long cứ dán mắt chằm chặp vào nó vẻ dò hỏi thì nó biết rằng mình khó mà không khai ra "lý lịch" của thi sĩ Bình Minh.

Tất nhiên, nhỏ Diệp không chịu đầu hàng ngay. Nó tìm cách chối quanh:

- Em sợ anh Quý mắng em!

- Mắng chuyện gì? – Nhỏ Hạnh không hiểu.

- Thì mắng chuyện để lộ bài thơ này đó! – Nhỏ Diệp tiếp tục dóc tổ.

- Chuyện đó có gì phải mắng! – Tiểu Long bĩu môi "xì" một tiếng – Anh Quý mày làm như bài thơ hình thang này là bí mật quốc gia không bằng!

Nhỏ Diệp cắn môi:

- Nhưng anh Quý em không muốn mọi người biết ảnh làm thơ!

- Trời đất! – Nghe nhỏ Diệp nói vậy, Tiểu Long ôm bụng cười bò – Cả thế giới đều biết nó là thi sĩ Bình Minh "mật mong ngóng ai – mà mật ngọt ghê", còn giấu giấu giếm giếm gì nữa!

Trong một thoáng, nhỏ Diệp nghe tai mình ù đi! Nó tưởng trên trái đất bao la này chỉ có mình nó biết được gốc gác của nhà thơ Bình Minh, hóa ra thiên hạ đều biết tỏng!

Nó nhìn Tiểu Long, thẫn thờ hỏi lại:

- Anh nói thật đấy hả?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao nói dóc với mày làm chi! Nếu không biết tao đã chẳng nói câu vừa rồi!

Thôi thế là khốn khổ cho anh Quý rồi! Nếu mọi người biết Bình Minh là ảnh! Ảnh sẽ bị trêu tối mày tối mặt! Ảnh sẽ bị tụi "tứ quậy" quậy cho hết đất sống! Càng nghĩ nhỏ Diệp càng lo lắng. Bất giác nó buột miệng:

- Chết rồi!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Em bảo cái gì chết rồi?

Giọng nhỏ Diệp vẫn xụi lơ:

- Em bảo anh Quý chết rồi! – Chợt nhận ra mình vừa nói câu xúi quẩy, nó vội vàng chữa lại – Ý em muốn nói nếu biết anh Quý là Bình Minh, bạn

bè trong lớp sẽ tha hồ chọc ghẹo ảnh, nhất là tụi "tứ quậy"! Tụi này chắc chắn sẽ không để cho ảnh yên!

Mắt Tiểu Long tròn xoe:

- Sao mày biết tụi "tứ quậy"?

- Em nghe anh Quý kể!

Đến đây nhỏ Hạnh đã lờ mờ hiểu ra tâm sự của em gái bạn mình. Nó đặt tay lên vai nhỏ Diệp, dịu dàng nói:

- Em yên tâm! Khi nãy anh Long nói đùa đấy! Trong lớp chỉ có bọn chị biết anh Quý em là Bình Minh thôi!

Nhỏ Diệp tưởng mình nghe nhầm:

- Chỉ có chị và anh Tiểu Long biết thôi?

- Ừ.

- Những người khác không biết?

- Không ai biết!

Nhỏ Diệp nín thở:

- Cả tụi "tứ quậy" gì đó cũng không?

- Tụi đó lại càng không!

Nhỏ Diệp thở phào. Nhưng cặp lông mày nó chợt nhíu ngay lại:

- Thế sao chị và anh Tiểu Long lại biết?

- Đó là chuyện khác! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Anh Long, anh Quý em và chị chơi thân với nhau, người này ắt phải đoán ra người kia đang làm gì chứ! Thế còn em, sao em lại biết Bình Minh là bút hiệu của anh Quý?

Tiểu Long khịt mũi:

- Chắc là Quý ròm láu táu để hở ra!

- Không phải đâu! – Nhỏ Diệp lắc đầu – Anh Quý em giữ kín chuyện này lắm! Em biết được là do tình cờ tìm thấy bản nháp của mấy bài thơ!

- Thì ra vậy! – Tiểu Long gục gặc đầu, rồi nó nheo nheo mắt nhìn nhỏ Diệp – Và thế là mày bị ông anh quạt cho một trận nên thân đến giờ vẫn còn hãi?

- Anh đoán sai bét bè be rồi!- Nhỏ Diệp bắt đầu lấy lại vẻ lém lỉnh – Anh Quý không hề phát giác ra điều đó! Đến giờ ảnh vẫn chưa biết em đã biết

ảnh là ai!

- Chà, chà, khó hiểu thật! – Tiểu Long "e hèm" một tiếng – Nếu ông anh mày không tự nhận mình là nhà thơ tại sao lại làm bài thơ diện tích hình thang này cho mày học!

- Đấy là do em nhờ ảnh giảng toán! – Nhỏ Diệp giải thích – Ảnh không giảng, chỉ làm mấy bài thơ này đưa em!

- Ôi, tới mấy bài thơ kia đấy? – Nhỏ Hạnh kêu lên – Đâu? Em lấy ra đưa chị xem thử nào!

Đón lấy mấy bài thơ nhỏ Diệp đưa, nhỏ Hạnh cắm cúi đọc. Tiểu Long cũng nhướn cổ cò xem ké.

- Chà, hay thật! – Nhỏ Hạnh vừa đọc vừa xuýt xoa – Chị phải chép mấy bài thơ này về cho thằng Tùng học!

Nhỏ Diệp ngạc nhiên:

- Tùng mới học lớp bốn kia mà!

- Thì chị để dành! Khi nào Tùng lên lớp năm, chị sẽ tặng mấy "cẩm nang" này cho nó!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Tiểu Long vội hùa theo như sợ mất phần:

- Nhỏ Oanh của tôi đang học lớp năm chung với nhỏ Diệp, tôi phải chép ngay về cho nó!

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Khỏi! Em đã chép cho bạn Oanh một bản rồi!

Đang cười, đột nhiên nhỏ Diệp bỗng nghiêm nghị hỏi:

- Thế anh Quý đã biết anh Long và chị Hạnh khám phá ra ảnh là nhà thơ Bình Minh chưa?

- Tất nhiên là chưa!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, tiếng Quý ròm thình lình thốt lên từ phía sau lưng:

- Ai bảo là chưa?

Sự xuất hiện đột ngột của Quý ròm khiến cả ba đều giật thót và đồng loạt quay lại.

Quý ròm đứng cạnh chiếc tủ búyp-phê tự bao giờ và đang nhe răng cười hì hì.

- Quý đứng đây lâu chưa? – Nhỏ Hạnh hỏi, giọng ngỡ ngàng.

- Lâu rồi!

Câu trả lời của Quý ròm làm nhỏ Hạnh, Tiểu Long và nhỏ Diệp nóng bừng mặt. Hóa ra Quý ròm đã nghe thấy tất tần tật câu chuyện nãy giờ giữa ba đứa. Tất nhiên chẳng ai nói xấu gì Quý ròm nhưng dù sao bị bắt quả tang đang nói lén sau lưng người khác vẫn là một tình huống vô cùng tệ hại.

Cuối cùng, nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan bầu không khí ngượng ngập:

- Quý biết bọn này phát hiện ra Quý là nhà thơ Bình Minh tự bao giờ thế?

Quý ròm hấp háy mắt:

- Từ hôm Hạnh bảo Tiểu Long "Làm thơ nhiều chữ mới khó chứ nếu cứ viết hai chữ rồi xuống hàng như bài "Lớp em" thì cả khối người làm được, đâu nhất thiết phải là Quý!" thì tôi đã nghi Hạnh biết rồi! Đến hôm Hạnh và Tiểu Long cãi nhau chí chóe với tụi thằng Dưỡng ở căng-tin để bênh vực một cách vô lối cho nhà thơ Bình Minh thì tôi không còn nghi ngờ nữa, mà biết chắc! Hì hì!

- Đừng vội "hì hì"! – Nhỏ Hạnh mỉm cười nháy mắt với nhỏ Diệp – Quý thông minh thì thông minh thật, nhưng Quý chỉ đoán ra Hạnh và Tiểu Long thôi, chứ Quý đâu có biết nhỏ Diệp cũng đã khám phá ra bí mật của Quý!

- Hạnh muốn nói con nhỏ tinh quái ưa sục sạo này hả? – Quý ròm đánh mắt sang nhỏ Diệp và hừ mũi một cái khiến nhỏ Diệp rúm người lại – Hừ, nó đâu có qua mắt ông anh nó được! Cách đây mấy hôm, tôi lục tìm mấy bài thơ nháp, thấy chúng vẫn nằm trong sách nhưng kẹp sai số trang, tôi đã biết ngay ai là thủ phạm rồi! Chỉ có điều tôi không thèm hỏi tội nó thôi!

Quý ròm nói tới đâu, nhỏ Diệp giật mình tới đó. Không những giật mình, nó còn lo nữa. Trước nay, Quý ròm không buồn hỏi tội nó nhưng hôm nay mọi chuyện bỗng nhiên vỡ lở, chắc chắn ông anh nó sẽ không tha cho nó.

Nhưng khi Quý ròm nói tiếp tiếp thì nhỏ Diệp mới biết là mình lo lắng hão. Quý ròm nói:

- Thực ra, từ khi báo Khăn Quàng Đỏ nhận xét thẳng thắn thơ của Bình Minh, tôi đã biết là mình làm chuyện dại dột rồi! Tôi có giấu cũng chỉ muốn giấu tụi thằng Lâm thôi! Chứ Hạnh, Tiểu Long và nhỏ Diệp biết thì đâu có sao! Mọi người đâu có nỡ trêu chọc tôi phải không?

- Không những không trêu chọc mà còn phục tài bạn nữa! – Nhỏ Hạnh cười nói – Đối với bọn này, trước sau bạn vẫn là một nhà thơ! Những bài thơ về toán học của bạn khiến tụi này phục sát đất!

Lời khen ngợi của nhỏ Hạnh làm Quý ròm thoáng đỏ mặt:

- Thôi đi! Hạnh đừng có chọc quê tôi!

- Hạnh không chọc quê Quý đâu! – Nhỏ Hạnh nghiêm trang – Hạnh còn định mượn nhỏ Diệp mấy bài thơ để chép về cho thằng Tùng học nữa đó!

Tiểu Long hoan hỉ phụ họa:

- Tao cũng vậy! Tao định chép cho nhỏ Oanh nhưng em mày đã chép cho nó rồi!

Sự ngưỡng một bất ngờ của hai "độc giả" đáng yêu này làm Quý ròm cảm động và sung sướng quá xá. Nhưng Quý ròm bây giờ không giống Quý ròm mấy hôm trước nữa. Nó vẫn đủ sáng suốt để bình tĩnh thừa nhận:

- Thơ gì mấy bài này! Đây chỉ là cách công thức toán được soạn theo vần điệu để dễ nhớ thôi!

- Không! – Tiểu Long khăng khăng – Dù sao chúng vẫn là thơ! Trong mắt tao, mày dứt khoát là thi sĩ không sai!

Lời khẳng định chắc như đinh đóng cột của Tiểu Long làm Quý ròm phì cười:

- Thi sĩ cái khỉ mốc! Thi sĩ hạng ruồi thì có!

Sự ví von của Quý ròm tức cười quá xá.

Nhưng ba đứa trẻ không phải cười cùng lúc. Tiểu Long cười trước. Sau đó tới nhỏ Hạnh. Cuối cùng nhỏ Diệp che miệng cười theo. Trong ba đứa, nếu ai chịu khó lắng tai nghe kỹ như tác giả, sẽ thấy giọng cười của nhỏ Diệp xem ra sảng khoái nhất. Nó không còn sợ anh nó hỏi tội. Nó cũng không còn sợ anh nó khổ tâm và buồn tủi về thất bại trong "sự nghiệp văn chương" như trước nay nó vẫn hình dung nữa.

HẾT.

Tập 16: Ba lô màu xanh

Đánh máy: Nhcd1
Chính tả: dung tran

Tóm tắt nội dung

Trong chuyến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh trở lại Vũng Tàu, Quý ròm được phân công giữ chiếc ba lô đựng quần áo của cả bọn. Dọc đường không có chuyện gì xảy ra. Nhưng khi vừa xuống xe, Quý ròm hớ hênh để chiếc ba lô bị mất. Nhưng kẻ trộm vẫn chưa kịp đi xa. Tiểu Long phát hiện một bóng người thấp thoáng sau rặng cây thưa ...

Chương 1

-Sắp tới chưa Tiểu Long?

Quý ròm mắt nhắm mắt mở, hỏi bằng giọng nhừa nhựa.

- Chưa! Cứ yên tâm "nướng" tiếp đi! Khi nào tới bến xe, tao sẽ gọi dậy!

Tiểu Long vừa đáp vừa lắc đầu nhìn nhỏ Hạnh. Bắt gặp ánh mắt của bạn, nhỏ Hạnh không nói gì, chỉ mỉm cười. Nó chẳng lạ gì tật say ngủ của Quý ròm. Lớn tồng ngồng rồi mà sáng nào Quý ròm cũng đợi bà nó kêu khản cả cổ, hết lay tới đập, mới chịu lồm cồm leo xuống khỏi giường. Đi đâu xa cũng vậy, hễ bước lên xe, mới nói qua nói lại được một hai câu, Quý ròm đã ngáy khò, tự nhiên và ngon lành cứ như thể đang ở trong phòng ngủ nhà mình vậy!

Thấy nhỏ Hạnh làm thinh, Tiểu Long thở dài than vãn:

- Chả biết mai mốt lớn lên, nó sẽ làm ăn ra sao! Cứ cái kiểu ngủ nghê này, chắc nó bị người ta đuổi việc sớm!

- Kệ tao mày! – Giọng Quý ròm làu bàu bên dưới cuốn sách – Mày nên lo cho cái thân mập của mày thì hơn!

Tiểu Long nhún vai: – Tao chẳng có gì phải lo!

- Theo tao là có đấy! – Giọng Quý ròm vẫn tiếp tục vang lên.

- Lo chuyện gì?

- Lo chuyến đi Vũng Tàu lần này mày có được tắm biển thỏa thích hay không! Hay lại phải chạy loăng quăng trên bờ như lần trước!

Lời dọa dẫm của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh phì cười:

- Quý hăm như thế, Long bỏ về thành phố lập tức cho coi!

- Mặc nó! – Quý ròm hừ mũi – Cho nó về!

Tiểu Long bĩu môi:

- Tao có phải trẻ con đâu mà mày dọa!

- Tao chẳng dọa! Rồi mày xem.

- Xem chuyện gì?

- Chuyện gì rồi mày sẽ biết!

Tiểu Long nheo mắt:

- Xem bài thơ trên vách chùa Phật nằm hả?

- Tao không nói chuyện đó!

- Hay là xem tảng đá xanh trong toà Bạch dinh?

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Những chuyện cũ rích đó ai mà kể! Chuyện này hoàn toàn khác.

Thấy Quý ròm úp úp mở mở, nhỏ Hạnh tò mò hỏi:

- Quý nói thật hay nói chơi đấy?

- Nói thật!

- Thế đó là chuyện gì?

- Bố ai mà biết đó là chuyện gì!

Quý ròm không biết thật. Nhưng nó cũng không dọa suông. Hồi trước, dạo mò lên thành phố và tình cờ đụng độ với "đảng Chim Ưng" của Dũng cò, Mạnh bảo khi nào tụi Quý ròm trở lại Vũng Tàu, các anh chị trong nhóm Hải Âu sẽ dành cho tụi nó một trò chơi cực kỳ hấp dẫn, còn hấp dẫn gấp mấy lần trò đi tìm tòa "lâu đài ma" kỳ trước nữa.

Nhớ đến chuyện cũ, Quý ròm không khỏi cười thầm. Lần đó, suốt ngày phải lẽo đẽo đi theo Quý ròm, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh truy lùng dấu vết của nhóm Hải Âu đến bở hơi tai, Tiểu Long than trời như bộng. Lần này, nếu nhóm Hải Âu bày trò, tình hình chắc cũng chẳng sáng sủa hơn. Nghĩ vậy nên Quý ròm cao giọng hăm he Tiểu Long. Còn nhóm Hải Âu sẽ bày trò gì để đón tiếp tụi nó, Quý ròm có tài thánh mới biết được!

Nhỏ Hạnh không hiểu điều ngoắt nghéo đó nên nhăn nhó nói:

- Quý đùa đấy hả? Không biết chuyện gì là chuyện gì mà dám nói!

Quý ròm kéo cuốn sách ra khỏi mặt:

- Tôi không biết chuyện gì là chuyện gì thật, nhưng chắc chắn có một chuyện gì đó đang chờ đón tụi mình!

Lời tiên tri của Quý ròm nghe thật rùng rợn. Nhưng Tiểu Long lại cười khì:

- Có trời sập tao cũng chẳng sợ! Nếu gặp nguy hiểm, tao sẽ giở "thế võ Oshin" bảo bối của tao ra!

Bị thằng mập kê nguyên cái tủ buýp-phê ngay cuống họng, Quý ròm nghiến răng:

- Tao không giỡn với mày à nghen!

- Tao cũng đâu có giỡn! – Tiểu Long thản nhiên – Thế võ độc đáo này đâu phải do tao nghĩ ra!

Thấy thằng mập bữa nay mồm mép không thua gì mình, Quý ròm thuỗn mặt:

- Chà, chà, mày lột lưỡi tự bao giờ thế?

- Lột lưỡi? – Tiểu Long không hiểu Quý ròm muốn nói gì.

Quý ròm mỉm cười:

- Ừ, lột lưỡi nói nhiều giống như con sáo của anh em thằng Nở bên kinh Tàu Hủ ấy! Muốn lột lưỡi, con sáo phải ăn ớt, còn mày ăn gì?

Tiểu Long ngớ người chưa kịp đáp, Quý ròm đã cười hì hì:

- Hay mấy bữa nay mày tò tò đi theo nhỏ Hạnh ăn bò viên?

Tự nhiên bị Quý ròm lôi chuyện ăn uống ra chòng ghẹo, nhỏ Hạnh nguýt dài:

- Hạnh chẳng trêu gì đến "thế võ Oshin" nổi tiếng của Quý à nghen!

Nhỏ Hạnh bảo chẳng trêu nhưng nó nói vậy còn hơn là bắt kiến bỏ vào cổ áo Quý ròm.

Quý ròm nhảy nhổm trên băng ghế:

- Này, này, bộ Hạnh định hùa theo thằng mập chọc cho tôi bầm gan tím ruột mới vừa lòng chắc?

Miệng lưỡi Quý ròm đích thị là có bôi mỡ. Nó trêu nhỏ Hạnh trước, bây giờ lại ra vẻ ta là nạn nhân. Nhưng nhỏ Hạnh không thèm trả lời Quý ròm. Nó chỉ gọn lỏn:

- Chuẩn bị đồ đạc đi! Xe tới bến rồi!

Nhỏ Hạnh làm Quý ròm cụt hứng ngay tút xuỵt. Nhưng biết làm thế nào, xe đã ngoặt vào bãi đỗ. Hành khách lục đục đứng lên khỏi ghế chen nhau ra cửa. Bọn Quý ròm cũng là hành khách, vì vậy chúng tốp ngay màn cãi cọ, lật đật quơ lấy đồ đạc tuôn theo dòng người. Theo sự phân công từ trước, Tiểu Long xách túi vật dụng nặng ì, Quý ròm "phụ trách" ba lô quần áo. Nhỏ Hạnh là con gái, được ưu tiên xách chiếc giỏ nhẹ hều.

Vừa xuống khỏi xe, hành khách lập tức tản mát. Người thì leo lên xe thân nhân từ trong thành phố ra đón. Người không có thân nhân thì leo lên

xích lô hoặc xe ôm. Trong khi mọi người hè nhau biến nhanh như gió, bọn Quý ròm vẫn túm tụm lại một chỗ. Quý ròm đưa mắt ngó quanh, vẻ sốt ruột:

- Thằng Mạnh nó bảo sẽ ra đón sao chẳng thấy đâu kìa?

- Chờ một tí đi! – Tiểu Long nói – Nếu nó đã hẹn thế nào nó cũng ra!

Nghe lời bạn, Quý ròm chờ thêm một tí. Nhưng rồi nó lại nóng nảy buột miệng:

- Đã "một tí" rồi, sao nó vẫn chưa ra?

Tiểu Long cười hì hì:

- "Một tí" đâu mà "một tí"! Mới có "nửa tí" à!

"Một tí" hay "nửa tí" là thứ đơn vị thời gian chẳng ai đo được. Vì vậy, Quý ròm chả buồn tranh cãi. Nó đặt chiếc ba lô xuống đất và thản nhiên ngồi lên đó:

- Được rồi! Tao sẽ đợi thêm "nửa tí" nữa!

- Trời đất! – Tiểu Long trợn mắt – Mày ngồi như vậy bẹp dúm chiếc ba lô còn gì!

Mặc cho Tiểu Long la hoảng, Quý ròm vẫn không nhúc nhích:

- Mày đừng có thét lên be be như thế! Tao là Quý ròm chứ đâu phải Long Mập mà bẹp với chả bẹp!

- Nhưng nếu Quý ngồi lên đó, quần áo thằng thớm bên trong sẽ nhăn nhúm, bèo nhèo hết! – Nhỏ Hạnh cau mày trách.

Lời trách của nhỏ Hạnh qủa là có chất lượng. Nhưng Tiểu Long bỗng nghĩ ra một câu chất lượng hơn. Nó reo lên:

- Thằng Mạnh tới kìa!

Qủa nhiên, Quý ròm bị tiếng hét của Tiểu Long dựng bật dậy hệt như dưới mông nó không phải chiếc ba lô mà là một chiếc lò xo vậy.

- Đâu? – Quý ròm đảo mắt bốn phía, hấp tấp hỏi.

- Đâu cái gì?

- Thằng Mạnh đâu?

Tiểu Long cười hích hích:

- Nó đâu đã tới!

Phát hiện ra mình bị gạt, mặt Quý ròm hầm hầm:

- Bộ mày không nghĩ ra được trò nào tử tế hơn hả Tiểu Long?

- Trò này chẳng có gì là không tử tế! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Bởi vì "nửa tí" chờ đợi của tụi mình đã qua lâu rồi!

- Thôi, đừng cãi qua cãi lại nữa – Nhỏ Hạnh vội lên tiếng can thiệp – Tụi mình đón xích lô về nhà đi thôi!

Đề nghị bất ngờ của nhỏ Hạnh làm Quý ròm và Tiểu Long chưng hửng:

- Không đợi thằng Mạnh nữa hả?

- Mạnh sẽ không tới đâu!

Tiểu Long trố mắt:

- Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh điềm nhiên:

- Đến giờ này mà Mạnh không tới có nghĩa là nó kẹt chuyện gì đó hoặc nó đã đổi ý!

Bảo thằng Mạnh kẹt công chuyện đột xuất không thể ra đón, Quý ròm còn chấp nhận được, chứ bảo thằng Mạnh bỗng dưng đổi ý nằm lì ở nhà thì Quý ròm dứt khoát không tin. Nó lắc đầu:

- Thằng Mạnh chẳng có lý do gì để đổi ý cả!

- Theo Hạnh là có!

Quý ròm nhíu mày:

- Lý do gì vậy?

- Lý do thứ nhất là tụi mình không cần Mạnh dẫn đường cũng có thể đi về nhà được! Lý do thứ hai là nếu có ra đón, Mạnh cũng chẳng thể chở cùng lúc ba người! Vậy ra đón làm gì!

- Nói như Hạnh – Quý ròm "xì" một tiếng – Đã hẹn đón là đón, còn chở về hay cùng đi xích lô về đâu phải là chuyện quan trọng!

Nghe nhắc đến xích lô, Tiểu Long hăm hở:

- Tôi đi kêu xe đây! Lên xích lô ngồi cãi tiếp coi bộ dễ chịu hơn là đứng lì ở đây!

Nói xong, không đợi Quý ròm và nhỏ Hạnh kịp có ý kiến, Tiểu Long phom phom bước lại chỗ chiếc xích lô đậu cách đó một quãng. Quý ròm

cũng uể oải đứng dậy. Thế là cuối cùng thằng oắt Mạnh đã không ra đón! Lát nữa về nhà mình phải hỏi xem tại sao nó lại dám thất hẹn với ông anh nó như thế! Quý ròm hậm hực nhủ bụng và cúi xuống định nhấc chiếc ba lô lên rảo bước theo Tiểu Long.

Nhưng trong một thoáng, Quý ròm bỗng cảm thấy có điều gì đó không ổn. Nó điếng người khi nhận ra mình đang quờ tay vào khoảng không. Hệt như bị ai nện búa vào đầu, Quý ròm phải chớp chớp mắt vài lần để trấn tĩnh. Không, nó không hề hoa mắt. Chiếc ba lô nó vừa ngồi khi nãy đã tự dưng biến mất.

Chương 2

Trong đời mình, Quý ròm cũng đã nhiều lần làm biến mất đồ đạc khi biểu diễn ảo thuật. Nhưng đây là lần đầu tiên nó bị người khác làm biến mất đồ đạc của mình.

- Tiểu Long!

Ngay khi vừa phát hiện ra tình huống bất thường, phản xạ đầu tiên của Quý ròm là báo động cho thằng mập biết. Nó quên phắt nhỏ Hạnh đang đứng bên cạnh, mặt mày sửng sốt không hiểu Quý ròm mắc chứng gì mà lại hét inh ỏi giữa đường giữa sá như thế. Nghe Quý ròm la thất thanh, Tiểu Long ngạc nhiên quay đầu lại:

- Gì thế?

- Chiếc ba lô …

Chưa hết kinh hãi, Quý ròm chỉ đủ sức thốt ra ba tiếng. Nhưng Tiểu Long không cần Quý ròm nói hết câu. Vừa nghe ba tiếng cụt ngủn đó, Tiểu Long đã lia vội mắt xuống chân Quý ròm. Không thấy chiếc ba lô màu xanh quen thuộc đâu, nó xoay người nhanh như chớp, quét mắt ra bốn phía. Đến lúc này, nhỏ Hạnh mới ngỡ ngàng phát giác chiếc ba lô dưới chân Quý ròm không cánh mà bay.

- Trời đất! Chiếc ba lô mới còn đây …

Nhưng Tiểu Long không để nhỏ Hạnh phát biểu xong cảm tưởng. Nó hét giật:

- Hắn chạy đằng kia kìa! Đuổi theo mau!

Tiểu Long vừa hét vừa hối hả phóng người đuổi theo tên giật dọc. Ở phía sau, Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng ba chân bốn cẳng vội vàng bám theo. Quý ròm vừa chạy lệt bệt vừa nhướn cổ nhìn về phía trước. Khác với cặp mắt tinh tường của Tiểu Long, Quý ròm phải nhìn một hồi mới nhận ra một bóng người đang chạy lúp xúp sau rặng cây xa tít đằng xa, trên lưng hắn qủa đang cõng chiếc ba lô của Quý ròm. Tên đạo tặc rất khôn ranh. Hắn vừa chạy vừa cố ý lẩn vào đằng sau các thân cây hòng che mắt những kẻ rượt đuổi. Nhưng cũng chính vì phải di chuyển ngoằn nghoèo như vậy, lại thêm chiếc ba lô trên lưng, hắn không thể chạy nhanh được. Nhưng khổ nỗi, nếu tên giật dọc bận bịu với chiếc ba lô thì Tiểu Long lại vướng víu với chiếc túi

vật dụng. Có lẽ sợ buông ra, chiếc túi xách sẽ lẳng lặng đi theo chiếc ba lô nên Tiểu Long vẫn cầm khư khư trên tay. Rốt lại, tốc độ của Tiểu Long chẳng hơn đối phương được bao lăm.

- Bỏ chiếc túi xuống cho Hạnh giữ!

Quý ròm phát hiện ra điều oái oăm đó liền gân cổ hét toáng. Qủa nhiên sau khi buông chiếc túi ra theo lời Quý ròm, guồng chân của Tiểu Long nhanh nhẹn hẳn. Nó cắm đầu cắm cổ phóng vèo vèo như tên lửa. Tiếng hét oang oang của Quý ròm vừa nhắc nhở Tiểu Long nhưng cũng đồng thời đánh động tên giật dọc phía trước. Dường như đánh hơi được sự nguy ngập, hắn rướn người chạy thêm vài chục mét rồi bất thần ngoặt vào một hẻm nhỏ bên đường. Hành động đột ngột của tên giật dọc khiến Tiểu Long điếng người. Sợ đối phương trốn thoát, nó mím môi mím lợi phóng thục mạng, đôi chân nhoáng nhoàng như chong chóng. Trong nháy mắt, tên giật dọc trước Tiểu Long sau cả hai thi nhau mất hút vào trong hẻm. Quý ròm dĩ nhiên vẫn lếch thếch đằng sau như một con vịt què. Rõ ràng trời sinh nó ra không phải để bắt cướp. Biết thân biết phận, Quý ròm không dám với cao. Nó không so sánh với Tiểu Long mà bì với nhỏ Hạnh đang thở hồng hộc sau lưng nó:

- Làm gì Hạnh chạy chậm rờ thế! Lẹ lên tiếp với Tiểu Long một tay chứ!

Mệt muốn đứt hơi, nhỏ Hạnh không thèm cãi, mặc cho Quý ròm ra oai. Thấy nhỏ Hạnh làm thinh, Quý ròm được thể làm tới:

- Hạnh xem tôi đây nè! Chạy là phải như thế chứ!

Tới đây thì nhỏ Hạnh hết chịu nổi. Nó khịt mũi:

- Xem rồi! Quý chạy giống hệt con rùa!

Ví von của nhỏ Hạnh làm Quý ròm muốn khóc thét. Nó nghiến răng ken két:

- Nè, nè, đừng ỷ mình là con gái rồi muốn nói gì thì nói à nghen! Thằng này …

Nhưng Quý ròm chưa kịp trút hết cơn giận đã phải im bặt: hai đứa cãi qua cãi lại một hồi đã tới đầu hẻm lúc nào không hay.

Vừa đánh mắt vào bên trong, Quý ròm đã nhìn thấy ngay Tiểu Long. Tiểu Long đứng một mình. Tên giật dọc khi nãy biến đâu mất tiêu. Nhưng điều khủng khiếp nhất là cả chiếc ba lô đựng quần áo cũng chẳng thấy đâu.

Như vậy có nghĩa là Tiểu Long không đuổi kịp đối phương. Và như vậy cũng có nghĩa là những ngày sắp tới Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm chả đào đâu ra quần áo để mặc. Viễn ảnh u ám đó khiến miệng Quý ròm mếu xệch. Nó hấp tấp lao vào hẻm, giọng hớt hải:

- Không bắt được tên kia hả?

Câu hỏi của Quý ròm rõ là thừa. Và vì là thừa nên Tiểu Long không buồn đáp lại. Nó vẫn đứng trầm ngâm nơi cuối hẻm, tay khoanh trước ngực, bộ tịch có vẻ đang lo ghĩ ghê lắm. Con hẻm mà tên giật dọc chuồn vào không phải là con hẻm cụt. Cuối hẻm nơi Tiểu Long đang đứng thừ người có một bức tường chắn ngang. Men theo bờ tường là hai con đường nhỏ rẽ về hai phía. Có lẽ Tiểu Long đang phân vân không biết nên đuổi theo hướng nào. Bây giờ nhỏ Hạnh đã đứng ngay sau lưng Tiểu Long. Mặt nhỏ Hạnh cũng chảy dài như mặt Quý ròm. Nó gắng gượng hỏi:

- Long không thấy tên đó chạy về hướng nào hả?

- Không! – Tiểu Long lắc đầu – Hắn chạy nhanh quá! Hơn nữa ngóc ngách trong này rất chằng chịt!

Rồi khẽ phác tay một vòng, Tiểu Long ngán ngẩm nói:

- Hai đường hẻm này còn thông ra nhiều con hẻm khác nữa! Sa vào đây như sa vào bát quái trận!

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

Nhỏ Hạnh vốn là đứa siêu thông minh. Nhưng trước tình hình đột biến như thế này, nó không thể nào giữ nổi bình tĩnh. Bọn con trai như Tiểu Long, Quý ròm không có quần áo thay cũng chẳng đến nỗi lúng túng. Nhưng con gái như nó gặp phải cảnh này thì đúng là chỉ có khóc. Nhỏ Hạnh không khóc. Nó chỉ hỏi. Và câu hỏi của nó làm Tiểu Long ngớ ra:

- Câu này lẽ ra để cho tôi hỏi Hạnh chứ đâu phải để cho Hạnh hỏi tôi!

Tiểu Long nói đúng quá xá khiến nhỏ Hạnh không biết nên mếu hay nên cười. Qủa là trước nay gặp những tình huống nan giải, chỉ có Tiểu Long hỏi, còn nó với Quý ròm giải đáp. Nhưng lần này sự thể bỗng dưng đảo ngược. Như nhận ra sự bối rối quá mức của mình, nhỏ Hạnh chớp mắt, bẽn lẽn:

- Thì ai hỏi ai chẳng được! Miễn sao có cách tìm ra chiếc ba lô thôi chứ!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Hay là tụi mình …

- Tụi mình sao?

Tiểu Long ngập ngừng:

- Tụi mình … báo công an!

Đề nghị của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Tưởng Long học tập ai không ngờ lại đi học thằng oắt Mạnh! Hở một tí là báo công an!

Trong khi Tiểu Long đang đỏ mặt tía tai thì Quý ròm đột ngột nói:

- Tôi có một cách!

Khi nãy hỏi một câu không được Tiểu Long đáp trả, Quý ròm tức mình không thèm mở miệng nữa, chỉ đứng yên đưa mắt quan sát "hiện trường". Bây giờ không hiểu nghĩ ra được mẹo gì, nó lại hăm hở lên tiếng. Chiếc phao Quý ròm vừa tung ra khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh mừng quýnh:

- Cách gì thế?

Quý ròm nghiêm trang:

- Quay về thành phố Hồ Chí Minh mua lại chiếc ba lô khác!

Mặt Tiểu Long vừa rạng lên vụt tối sầm:

- Dẹp mày đi!

Còn nhỏ Hạnh thì nhăn như bị:

- Giờ này mà Quý còn đùa được hả?

- Tôi không đùa! – Quý ròm nói mà không cười – Nếu các bạn không đồng ý cách thứ nhất thì tôi có cách thứ hai!

Nhỏ Hạnh cố nén bực mình:

- Cách thứ hai là cách gì?

- Đó là chúng ta không cần đuổi theo tên khi nãy nữa!

Quý ròm càng hiến kế Tiểu Long càng muốn khóc. Nó bứt tai:

- Tưởng mày nghĩ ra cách đuổi theo tên giật dọc, chứ nghĩ ra cách không đuổi theo thì tao nghĩ cũng được, cần quái gì tới mày!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm lườm bạn – Tao đã nói hết đâu!

Bị mắng là "ngốc", Tiểu Long ức lắm nhưng vì nóng lòng nghe Quý ròm trình bày tiếp kế hoạch, nó đành nhẫn lại làm thinh.

- Tụi mình không cần đuổi theo tên khi nãy nhưng vẫn có thể tóm được hắn và lấy lại chiếc ba lô! – Quý ròm lại khoa tay hùng hồn "diễn thuyết" – Nhưng muốn vậy, chúng ta không nên khờ khạo tìm kiếm ở hai bên mà phải nhìn thẳng vào bức tường!

Thấy thằng ròm hết mắng "ngốc" lại tìm cách xỏ xiên mình là "khờ khạo", Tiểu Long khịt mũi trả đũa:

- Nhìn vào bức tường xem có lỗ thủng nào không để chui qua bắt trộm chứ gì?

- Lại nhanh nhẩu đoảng! – Quý ròm nheo mắt – Thì mày cứ nhìn thẳng vào bức tường theo lời tao đi!

Tiểu Long chưa kịp làm theo lời Quý ròm thì nhỏ Hạnh như sực nghĩ ra chuyện gì liền buột miệng "à" một tiếng và quay phắt người lại. Qủa như suy đoán của nó, trên bức tường trước mặt lờ mờ một bài thơ năm chữ. Bài thơ viết bằng phấn trắng trên nền tường xanh nhạt, nếu không để ý khó ai có thể nhận ra. Nhưng bài thơ trên vách không phải là điều đáng kinh ngạc nhất. Cái làm nhỏ Hạnh há hốc miệng là ký hiệu ở bên cạnh bài thơ: Hình vẽ một con chim hải âu.

Chương 3

Tiểu Long cũng nhanh chóng phát hiện ra bài thơ và hình vẽ trên vách. Trong một thoáng, nỗi lo lắng trong lòng nó như mọc cánh bay đi. Nó cười toe:

- Thì ra đây là trò đùa dai của các anh chị ở nhóm Hải Âu!

Rồi nó đưa tay vuốt ngực:

- Thế mà mình suýt nữa đứng tim!

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm, giọng trách móc:

- Quý nhìn thấy bài thơ này thì nói đại ra từ đầu cho rồi, còn bày đặt vòng vo Tam Quốc, thấy ghét!

Quý ròm cười hì hì:

- Nếu tiết lộ ngay từ đầu thì còn gì hồi hộp, hấp dẫn nữa!

Nhỏ Hạnh lại nói:

- Thế ra người giật ba lô của tụi mình chính là thành viên của nhóm Hải Âu đấy?

- Còn gì nữa! – Quý ròm gật đầu – Chính anh ta đã cố ý dẫn dụ tụi mình đến đây!

Tiểu Long vung tay:

- Thế thì bây giờ chúng ta chạy thẳng tới trụ sở nhóm Hải Âu ở khu rừng thông để lấy lại ba lô chứ đứng đây làm gì!

Quý ròm hừ mũi:

- Nói như mày!

Gáo nước lạnh của Quý ròm làm mặt Tiểu Long nghệt ra:

- Bộ nói như tao không đúng sao?

- Không đúng! – Quý ròm nhún vai – Tụi mình phải tuân thủ đúng luật chơi! Hôm trước nhóm Hải Âu đã bắn tiếng với thằng Mạnh là sẽ đón tiếp tụi mình bằng một trò chơi hấp dẫn và bất ngờ! Nay vừa đụng độ với màn "đón tiếp" đầu tiên, mình đã vội đi đường tắt thì ai còn xem mình ra gì nữa!

Nhỏ Hạnh lên tiếng ủng hộ Quý ròm:

- Quý nói đúng đấy! Hơn nữa, bây giờ đã biết chiếc ba lô quần áo không phải rơi vào tay bọn giật dọc ở bến xe, tụi mình chẳng có gì phải lo lắng nữa!

Quý ròm nói đôi khi Tiểu Long còn gân cổ cãi, chứ nhỏ Hạnh đã lên tiếng bao giờ Tiểu Long cũng vui vẻ nghe theo. Nó gật gù:

- Ừ, nếu thế thì tụi mình ghép chữ đi!

- Long bảo ghép chữ gì? – Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Thì ghép chữ chứ ghép chữ gì! – Tiểu Long gãi cổ – Ghép các chữ đầu câu giống như mình đã làm với bài thơ trên vách chùa Phật nằm dạo trước ấy!

"Sáng kiến" của Tiểu Long khiến Quý ròm ôm bụng cười bò:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Bộ mày tưởng những người trong nhóm Hải Âu ai cũng ngốc nghếch như mày hay sao vậy!

Nghe Quý ròm tuôn một tràng, mặt Tiểu Long lập tức ỉu xìu như bánh đa nhúng nước. Nó hỏi, giọng xụi lơ:

- Thế không phải ghép các chữ đầu câu sao?

- Dĩ nhiên là không phải! – Thấy Tiểu Long ngây người như phỗng, nhỏ Hạnh động lòng bèn dịu dàng giải thích – Phương pháp ghép các chữ đầu câu của nhóm Hải Âu đã bị tụi mình khám phá một lần rồi, chắc chắn lần này họ không sử dụng phương pháp đó nữa!

- Thế họ dùng phương pháp gì? – Bị Quý ròm liên tục chế giễu, Tiểu Long càng lúc càng đâm ra ngớ ngẩn. Nó hỏi một câu mà chỉ có một là trời hai là nhóm Hải Âu mới trả lời được. Còn nhỏ Hạnh chỉ biết mỉm cười:

- Cái đó thì phải xem qua bài thơ rồi mới biết!

Ba cặp mặt liền dán vào bức tường, nhẩm đọc:

Rẽ vào trong hẻm vắng
Tìm trái chín trên cành
Nếu gặp một hũ sành
Chôn từ năm trăm trước
Phải tức thời quay bước!

Bài thơ cực kỳ bí hiểm, đặc phong cách … Hải Âu. Trong khi nhỏ Hạnh và Quý ròm nhíu mày suy nghĩ thì Tiểu Long vẫn bướng bỉnh lẳng lặng ghép các chữ đầu câu trong óc. Nhưng rồi nó thất vọng ngay. Qủa như nhỏ

Hạnh nói, những chữ đó ghép lại với nhau thành một câu hoàn toàn vô nghĩa. Đến lúc này Tiểu Long mới thực bụng tin rằng trong những trường hợp cần phải huy động đầu óc như thế này tốt nhất nó không nên phát biểu gì cả. Dặn lòng như vậy nhưng thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh nghĩ ngợi lâu lắc, Tiểu Long lại ngứa miệng tham gia:

- Hay bài thơ bảo mình kiếm cuốc sẻng đào chỗ này lên?

Quý ròm ngoảnh nhìn bạn:

- Sao mày lại nghĩ thế?

Bắt gặp cái nhìn xoi mói của thằng ròm, Tiểu Long đâm lúng túng:

- Thì tao suy ra từ hai câu "Nếu gặp một hũ sành. Chôn từ trăm năm trước"! Nếu không đào lên thì làm sao gặp hũ sành được?

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Làm quái gì có chiếc hũ sành nào chôn từ trăm năm trước! Mà nếu có một chiếc hũ chôn dưới đất lâu năm như vậy, nhóm Hải Âu cũng chẳng thể nào biết được!

Lý lẽ xác đáng của Quý ròm khiến Tiểu Long hết ham "sáng kiến". Nó liếm môi:

- Thế theo mày ý nghĩa của bài thơ nằm ở chỗ nào?

Tới phiên Quý ròm lúng túng:

- Tao hả? Tao … chưa tìm ra!

Rồi như để khỏa lấp sự ngượng ngập, Quý ròm quay qua nhỏ Hạnh:

- Hạnh đã phăng ra chút đầu mối nào chưa?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh đáp, mắt vẫn không rời khỏi bức tường – Bài thơ này hình như có chút quái dị!

- Quái dị?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh tủm tỉm – Chỉ có người trong nghề như thi sĩ Bình Minh may ra mới hiểu được ẩn ý của bài thơ!

- Nè, nè! – Quý ròm nhảy nhổm như bị ong đốt – Lúc này là lúc cần phải đồng tâm hiệp lực chứ không phải là lúc để trêu cợt nhau đâu đấy!

- Hạnh đâu có ý trêu Quý! – Vừa nói nhỏ Hạnh vừa bước lui một bước để "đề phòng bất trắc" – Hạnh chỉ muốn nói Quý từng làm thơ, vậy Quý cố xem thử đây là một bài thơ đặc biệt hay chỉ là một bài thơ bình thường thôi!

Nghe nhỏ Hạnh phân bua, Quý ròm hơi nguôi nguôi. Nó nhìn vào bài thơ một hồi rồi tặc lưỡi nói:

- Chắc chắn đây không phải là một bài thơ bình thường! Một bài thơ bình thường không bao giờ câu trước bảo "tìm trên cành" mà câu sau lại nói "gặp hũ sành dưới đất" cả!

Nãy giờ bị Quý ròm át giọng, bây giờ vớ được cái cơ hội để trêu lại, Tiểu Long không dại gì bỏ lỡ. Nó khụt khịt mũi:

- Tao thấy bài thơ này chẳng có gì là không bình thường! So với câu thơ "Mật mong ngóng ai. Mà mật ngọt ghê" của thi sĩ Bình Minh thì những câu thơ này ít đặc biệt hơn nhiều!

Cú phản đòn của Tiểu Long làm Quý ròm méo xệch miệng. Nó thu nắm tay:

- Á, à, bây giờ mày không lo đi tìm ba lô mà chỉ chăm chăm lo chơi tao hả?

Tiểu Long cười hì hì:

- Đó là tao góp ý để khám phá bí mật của bài thơ thôi!

- Góp ý cái đầu mày! – Miệng Quý ròm muốn khạc ra lửa – Góp gì thì góp, nhưng kể từ giờ phút này mày với Hạnh không được đả động gì đến cái tên Bình Minh nữa đấy!

Trước vẻ sửng cồ của Quý ròm, Tiểu Long tặc lưỡi:

- Thôi được, không đả động thì không đả động! – Rồi nó thở dài nói thêm – Đùa một chút cho đỡ căng thẳng mà mày cứ làm như …

- Thôi, Quý và Long đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Hạnh vọt miệng chen ngang – Lo tìm cách "giải quyết" bài thơ lẹ lẹ đi! Bộ các bạn định đứng hoài ở đây đến chiều không ăn không uống gì hết hả?

Nhắc nhở của nhỏ Hạnh lập tức kéo Quý ròm và Tiểu Long quay về với nhiệm vụ trước mắt. Nói đúng ra, chỉ có Quý ròm là "quay về với nhiệm vụ". Tiểu Long cũng đang dán mắt vào bài thơ thật nhưng đầu nó chẳng nghĩ ngợi gì sất. Mà có muốn suy nghĩ, nó cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu và lần theo những đường dây mối nhợ nào. Nếu trời sinh Quý ròm không phải để đánh nhau thì trời sinh Tiểu Long cũng không phải để đâm đầu vào những chuyện nát óc như thế này.

Tiểu Long cũng tự biết mình tài hèn sức mọn. Phó thác việc "phân tích, nghiên cứu" cho hai "thám tử" Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó nhìn bài thơ trên vách với cặp mắt của khách nhàn du, miệng nhẩn nha ngâm ngợi như các cụ đồ thời xưa thưởng thức Đường thi. Đang gật gù lẩm bẩm, bỗng Tiểu Long ngưng bặt. Mắt nó chớp lia chớp lịa và khi biết chắc mình không trông nhầm, nó bật cười khoái trá:

- Ha ha! Bài thơ có mấy chữ mà cũng viết sai! Thế mà cũng gọi là mật mã đấy!

Câu nói của Tiểu Long khiến Quý ròm và nhỏ Hạnh lật đật quay sang.

- Long vừa nói gì thế? – Nhỏ Hạnh ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Long chỉ tay vào câu thơ thứ tư trên vách, giọng đắc ý:

- Hạnh xem đây này! "Chôn từ trăm năm trước" mà cái tay hậu đậu nào lại viết là "Chôn từ năm trăm trước"! Thế có cẩu thả không kia chứ!

Phát hiện của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh lẫn Quý ròm đều bật ngửa. Câu thơ viết sai sờ sờ như thế mà hai bộ óc được xem là siêu thông minh kia lại không nhìn thấy, rốt cuộc phải đợi cái đứa khù khờ là Tiểu Long chỉ ra mới biết! Quý ròm đỏ mặt thú nhận:

- Ừ nhỉ! Có thế mà tao không để ý! Nhìn thoáng qua cứ đọc là "trăm năm"!

Quý ròm tự nhận sai lầm qủa là việc xưa nay hiếm. Sai lầm đó do Tiểu Long vạch ra lại càng hiếm nữa. Vì vậy chẳng có gì lạ nếu Tiểu Long hào hứng quá mức. Nó hăm hở cúi nhặt một mảnh gạch vụn, miệng bô bô:

- Mình phải sửa câu thơ lại!

Nhưng khi Tiểu Long đưa tay lên thì nhỏ Hạnh bất thần cản lại:

- Khoan đã!

- Sao thế? – Tiểu Long chưng hửng.

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Hạnh nghĩ chắc là có bí ẩn gì trong câu thơ này! Không phải người ta viết nhầm đâu!

Lần này không chỉ Tiểu Long mà ngay cả Quý ròm cũng sửng sốt:

- Hạnh nói vậy là sao? Bọn họ cố ý viết "trăm năm" thành "năm trăm" ư?

Nhỏ Hạnh điềm nhiên:

- Hạnh nghĩ thế!

- Nhưng họ làm thế để làm gì?

Quý ròm vừa hỏi vừa quay đầu lại nhìn vào bài thơ. Và đột nhiên nó hét lên:

- Thôi đúng rồi! Tôi hiểu rồi.

- Quý hiểu gì? – Nhỏ Hạnh hồi hộp.

- Tôi hiểu rồi! – Quý ròm lảm nhảm như người mộng du – Trăm bước! Tôi hiểu rồi! Trăm bước! Đúng là trăm bước!

Lúc này nhỏ Hạnh như cũng bị bài thơ hút chặt. Và cũng như Quý ròm, sau một thoáng ngẫm nghĩ, nó vụt kêu lên:

- Thì ra thế! Quý muốn nói chữ "trăm" ở câu thứ tư và chữ "bước" ở câu thứ năm có liên quan với nhau phải không?

- Đúng vậy! Đó là lý do bọn họ cố tình đảo ngược chữ "trăm năm" thành "năm trăm"!

Tiểu Long khù khờ bỗng thông minh đột xuất:

- Không hẳn! Nếu không đảo ngược hai chữ đó, mình vẫn có thể đọc thành "năm bước" vậy!

- Không thể là "năm bước" được! – Quý ròm hùng hồn – Vấn đề không phải là đọc hai chữ mà phải đọc nguyên câu!

- Đọc nguyên câu? – Tiểu Long tưởng như mình đang lọt vào một đường hầm – Nguyên câu nào?

- Câu do mình tự ghép! Theo nguyên tắc 1-1, 2-2,3-3,4-4 và 5-5!

Dãy chữ số hóc hiểm của Quý ròm làm Tiểu Long muốn xỉu:

- Mày là "thần đồng toán" chứ tao có phải là "thần đồng toán" đâu mà mày nói gì "cao siêu rùng rợn" thế!

Quý ròm chưa kịp giải thích thì nhỏ Hạnh đã nhẹ nhàng lên tiếng trấn an Tiểu Long, trong nháy mắt nó nhìn ra mấu chốt của bức mật mã bằng thơ:

- Điều Quý nói chẳng có gì là "cao siêu rùng rợn" đâu! Long cứ lấy chữ thứ nhất của câu thứ nhất, chữ thứ hai của câu hai, chữ thứ ba của câu ba, chữ thứ tư của câu bốn và chữ thứ năm của câu năm, xong ráp chúng lại sẽ giải mã được ngay thôi!

Nghi nghi hoặc hoặc, Tiểu Long nhìn lên bức tường và phấp phỏng ghép chữ theo chỉ dẫn của nhỏ Hạnh. Và sự ngờ vực trong lòng nó biến mất ngay tút xuỵt. Đọc xéo từ trên xuống, qủa nhiên "bức thông điệp" của nhóm Hải Âu hiện rõ như ban ngày: "Rẽ trái một trăm bước"!

- Thì ra thế! – Tiểu Long không nén được tiếng xuýt xoa.

- Thấy chưa! Tao đã bảo mà may không tin! – Quý ròm nheo nheo mắt – Nếu viết "trăm năm", câu đó sẽ thành "Rẽ trái một năm bước", chả có nghĩa gì cả!

Tới lúc này thì Tiểu Long biết rằng có cố đến mấy nó cũng chẳng thể trở thành Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh được. Nó xuôi xị:

- Ừ, thế ra người ta không viết nhầm.

Chương 4

Quý ròm vừa dọ dẫm vừa hỏi cầm chừng:

- Đã một trăm bước chưa vậy?

- Bộ nãy giờ mày không đếm sao? – Tiểu Long lẽo đẽo phía sau ngạc nhiên hỏi lại.

- Tao đếm đến sáu chục, sau đó mải nghĩ ngợi đâu đâu tao lại quên béng đi mất!

- Tụi mình mới đi được khoảng tám chục bước à! Còn hai chục bước nữa!

Tiểu Long vừa đáp vừa nhìn dáo dác. Đi thêm một quãng, nó đứng lại, nói:

- Tới rồi! Nhất định là ở đây!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Long bảo cái gì nhất định ở đây?

- Làm sao tôi biết được! Nhưng khi đã rẽ trái một trăm bước hẳn phải có một cái gì đó chứ? – Tiểu Long đáp, mắt vẫn không ngừng láo liên dò xét.

Nhỏ Hạnh và Quý ròm cũng căng mắt nhìn ra bốn phía. Bài thơ của nhóm Hải Âu chỉ dặn rẽ trái một trăm bước, ngoài ra không hướng dẫn thêm gì khác nên bọn Quý ròm chẳng biết phải tìm kiếm hay chờ đợi điều gì. Quý ròm trông ngang ngó ngửa một hồi, giọng bắt đầu cáu kỉnh:

- Bọn họ nói khơi khơi như thế, bố ai biết rẽ trái để làm gì!

Nhỏ Hạnh động viên bạn:

- Thế nào mình cũng phát hiện được một dấu hiệu đặc biệt nào đó!

Quý ròm nhún vai:

- Tôi chẳng thấy có gì đặc biệt cả!

Tiểu Long nhanh nhẹn tán thành:

- Ừ, tôi nhìn cả buổi cũng chẳng thấy bài thơ nào trên vách! Chỉ có mỗi tấm bảng quảng cáo thôi!

- Tấm bảng quảng cáo nào? – Quý ròm ngớ người ra – Tấm bảng treo ở đâu sao tao không thấy?

Tiểu Long chỉ tay vào một cây to bên đường:

- Tấm bảng treo đằng kia kìa! Hình như tấm bảng này quảng cáo cho một công ty nước ngoài nào đấy!

Đến lúc này Quý ròm và nhỏ Hạnh mới nhìn thấy tấm bảng quảng cáo Tiểu Long chỉ. Thân cây nằm bên hông một căn nhà gạch cũ kỹ, tấm bảng bị khuất một nửa sau bức vách nên Quý ròm và nhỏ Hạnh không để ý. Bảng quảng cáo ghi bằng tiếng Anh, có lẽ quảng cáo cho một công ty nước ngoài nào thật. Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Lại xem không?

- Ừ, mình lại xem thử đi! Hạnh thấy nghi nghi thế nào!

- Nghi chuyện gì?

- Chẳng ai lại treo tấm bảng ở một nơi vắng vẻ như thế này! Người ta thường treo bảng quảng cáo ở chỗ có đông người qua lại kìa!

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm nôn nóng chạy vọt lên trước. Tấm bảng quảng cáo màu trắng có đường viền vàng. Đập vào mắt Quý ròm là ba chữ lớn kẻ bằng sơn xanh: “Where is he?”

“Where is he?” là cái quái qủy gì vậy kìa? Quý ròm lẩm bẩm trong miệng và quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh có nghe ba chữ này bao giờ chưa?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán – Chẳng lẽ có một công ty hoặc một sản phẩm nào có tên như vậy?

- Không có đâu! – Tiểu Long vọt miệng – Tôi thường xem quảng cáo trên ti-vi nhưng cái nhãn hiệu “Where is he?” này tôi chưa từng nghe qua lần nào!

Quý ròm nhíu mày:

- Nhưng chẳng ai lại đặt tên cho công ty hoặc sản phẩm “Ông ở đâu?” cả! Câu này may ra chỉ có ở trong chương trình “Tìm người lạc” kiểu như “Ông ở đâu? Về gấp! Cả nhà đang mong tin. Vợ con sẵn sàng tha thứ!” thôi!

Quý ròm nhại giọng phát thanh viên trên ti-vi làm một tràng khiến Tiểu Long cười rũ rượi. Nhỏ Hạnh chúm chím:

- Câu của Quý vừa rồi thiếu mất một đoạn.

- Thiếu một đoạn?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh láu lỉnh – Câu đầy đủ lẽ ra phải như thế này: "Ông ở đâu? Về gấp! Cả nhà đang mong tin. Vợ con sẵn sàng tha thứ … tội làm mất ba lô của ông!"

Tiểu Long vừa ngưng cười, nghe nhỏ Hạnh nói vậy nó lại ôm bụng cười tiếp, cười chảy cả nước mắt nước mũi. Bị nhỏ Hạnh chơi một vố đau điếng, Quý ròm cau mày tính làm mặt giận nhưng cuối cùng không nhịn được, nó đành phì cười theo Tiểu Long.

- Hay! Hay! – Vừa cười Quý ròm vừa gật gù – Đã thế thì tôi khỏi truy tìm chiếc ba lô luôn! Để Hạnh và Tiểu Long muốn làm gì thì làm!

- Thôi mà, cho xin đi! – Nhỏ Hạnh níu tay Quý ròm- Mới giỡn có chút xíu …

- A! – Nhỏ Hạnh chưa kịp năn nỉ hết câu đã bị tiếng reo của Tiểu Long làm cho ngưng bặt – Còn một hàng chữ phía trên nữa! Mấy bạn đọc thử xem nó nói gì kìa!

Vừa nói Tiểu Long vừa chỉ tay lên bảng quảng cáo. Qủa nhiên phía trên ba chữ "Where is he?" to tướng kia còn có thêm một hàng chữ li ti nữa. Khi nãy, mải lo khám phá cái "nhãn hiệu" "Where is he?" kỳ lạ kia nên Quý ròm và nhỏ Hạnh chưa kịp nhìn đến hàng chữ nhỏ xíu phía trên. Bây giờ nghe Tiểu Long nhắc nhở, cả hai liền bước sát lại chỗ thân cây, kiễng chân trố mắt đọc. Biết trình độ tiếng Anh của mình còn kém, sau khi hăng hái "báo động", Tiểu Long lui lại đứng thập thò phía sau chờ hai bạn "nghiên cứu". Hàng chữ nhỏ phía trên cũng viết bằng tiếng Anh: "He asks you when you are not ready and doesn't ask you when you are ready". Nhỏ Hạnh không hổ danh là "pho từ điển sống". Trong khi Quý ròm còn đang mò mẫm từng chữ, nó đã lưu loát dịch ngay:

- "Ông ấy hỏi bạn khi bạn chưa sẵn sàng còn khi bạn đã sẵn sàng thì ông ấy lại không hỏi"!

Tiểu Long liếm mối:

- Ông ấy là ông nào vậy?

- Làm sao Hạnh biết được! Đây chắc là một câu đố!

Quý ròm thở dài:

- Ừ, đây là câu đố của nhóm Hải Âu dành cho tụi mình chứ chả phải là bảng quảng cáo gì sất!

- Đố tiếng Việt không đố tự dưng lại đố bằng tiếng Anh!

Nghe Tiểu Long làu bàu, Quý ròm nheo nheo mắt:

- Mày quên rằng nhóm hướng dẫn tham quan Hải Âu này tập hợp khá nhiều sinh viên khoa ngoại ngữ hay sao!

Tiểu Long quẹt mũi, bần thần:

- Nhưng đố vậy làm sao tụi mình giải được! Có trời mới biết ông ấy là ông nào!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thì ông nào hỏi mình khi mình chưa sẵn sàng còn khi mình đã sẵn sàng thì ổng không chịu hỏi ấy!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, Quý ròm liền reo lên:

- A, tôi biết ông ấy là ông nào rồi!

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long lập tức nín thở:

- Ông nào vậy?

Quý ròm cười toe:

- Ông Tiểu Long chứ ông nào!

- Dẹp mày đi! – Tiểu Long nhăn nhó – Tao hỏi thật mà mày cứ cà rỡn!

- Tao cà rỡn hồi nào! – Quý ròm làm mặt tỉnh – Chỉ có mày mới mắc cái tật "hỏi han không đúng lúc" chứ còn ai!

Tiểu Long khịt mũi:

- Nhưng dù có mắc cái tật đó tao cũng không thể là "ông ấy" trong câu đố này được!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế theo mày, ông ấy là ai?

Quý ròm hỏi một câu quá xá khó. Nó nghĩ chưa ra, nhỏ Hạnh cũng nghĩ chưa ra, Tiểu Long chưa uống thuốc tiên làm sao nghĩ ra được. Vì vậy, Tiểu Long cứ bứt tai:

- Ai nhỉ? Ai mà lại hỏi mình lúc mình chưa sẵn sàng, lạ thật!

Quý ròm tủm tỉm:

- Hay là ba mày?

Tiểu Long thật thà:

- Ba tao đi làm suốt ngày, tối về mệt, ăn cơm xong là ba tao đi nằm ngay nên ít có thì giờ hỏi chuyện tao lắm! Thỉnh thoảng ba tao có hỏi thì tao vẫn trả lời được.

- Hay là anh Tuấn anh Tú mày?

- Đối với anh Tuấn anh Tú, tao chả có gì gọi là không sẵn sàng cả! Chỉ có thầy Hiếu hỏi bài thì tao mới lo lắng thôi, nhưng dạo này tao học toán cũng kha khá nên bớt sợ rồi!

- Long nói sao? – Nhỏ Hạnh giật mình buột miệng – Long chỉ sợ thầy Hiếu thôi ư?

Tiểu Long chưa kịp đáp thì Quý ròm đã hét ầm:

- Thế thì đúng rồi! Người hỏi mình khi mình chưa sẵn sàng và không thèm hỏi khi mình đã sẵn sàng chính là thầy giáo!

- Thầy giáo? – Tiểu Long ngẩn tò te – Sao lại là thầy giáo được?

- Chứ gì nữa! – Quý ròm huơ tay – Mày nhớ lại xem, có phải hễ hôm nào thầy kêu mày lên trả bài thì thường rơi đúng vào hôm mày không thuộc, còn hôm nào mày thuộc bài vanh vách và ngóc cổ ngồi chờ thì thầy lại chẳng chịu gọi đến tên mày hay không?

Quý ròm nói đúng quá xá, Tiểu Long đành khụt khịt mũi:

- Ờ, ờ, qủa đúng như thế thật!

Rồi nó ngơ ngác hỏi:

- Nhưng nếu "ông ấy" trong câu đố này đúng là thầy giáo thì sao?

- Thì trả lời tiếp câu "Where is he?" chứ là sao! – Nhỏ Hạnh mỉm cười đáp.

- "Ông ấy ở đâu?" – Tiểu Long quẹt mũi – Làm sao mình biết ông ấy ở đâu được?

- Sao lại không được? – Quý ròm nhún vai – Thầy giáo chỉ ở một nơi thôi!

- Nơi nào?

Quý ròm gọn lỏn:

- Trường học!

Tiểu Long vẫn chẳng thấy đầu óc sáng lên chút nào. Nó tiếp tục hành hạ cái mũi:

- Trường học thì sao?

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Long cứ "thì sao, thì sao" hoài! Thì tìm xem quanh đây có cái trường học nào không chứ là sao!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Tiểu Long bất giác đưa mắt nhìn quanh.

- Khỏi tìm! Chả có trường học nào trong con hẻm vắng vẻ này đâu! – Quý ròm vừa nói vừa kéo tay bạn – Ra ngoài kia đi!

Ba đứa lục tục tuôn ra khỏi hẻm. Qủa nhiên vừa ra đến đường lộ, Tiểu Long đã phát hiện ngay mục tiêu. Chếch bên kia đường, một ngôi trường nhỏ lặng lẽ nấp mình sau tán cây điệp um tùm.

Chương 5

Nỗi mừng rỡ vừa chớm lên trong lòng Tiểu Long vụt tắt ngóm. Nó nói, giọng ỉu xìu:

- Hỏng bét rồi!

Quý ròm liếc bạn:

- Mày than vãn gì thế?

- Tao bảo hỏng bét rồi!

- Cái gì hỏng bét?

Tiểu Long thở dài:

- Trường tan học rồi!

Quý ròm vẫn không hiểu:

- Trường tan thì sao?

- Thì thầy cô giáo về hết chứ là sao?

Quý ròm tiếp tục vò đầu:

- Tao không rõ mày muốn nói gì!

- Mày đừng có giả vờ! – Tiểu Long nhăn mặt – Chả phải mày muốn đến gặp người thầy giáo trong câu đố sao?

- Không! Câu đố đâu có bảo mình đến gặp thầy giáo!

Tới phiên Tiểu Long tròn mắt:

- Chứ đến gặp ai?

- Chả gặp ai cả! Họ chỉ bảo mình đến trường học thôi!

- Để làm gì?

- Bố ai mà biết! – Quý ròm thở ra – Cứ đến đó hẵng hay!

Qủa nhiên, đang trưa trường vắng lặng. Học trò đã ra về. Các thầy cô giáo có lẽ cũng không còn ai ở lại. Chờ đón bọn Tiểu Long là hai cánh cổng đóng kín. Trên trụ cổng bên trái có một chữ duy nhất, một chữ in hoa viết bằng than: “NEWS”! Quý ròm nhìn lên trụ cổng, tặc lưỡi:

- Có lẽ đây là mật mã của nhóm Hải Âu!

- Lại tiếng Anh! – Tiểu Long thở ra.

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- "News" là "tin tức"! Chả hiểu họ viết vậy là có ý gì?

Quý ròm cũng bắt chước nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán. Nhưng lại chẳng nghĩ được gì. Nó chỉ nghe cái trán hơi ê ê. Thật khó mà tìm được ý nghĩa đằng sau một chữ vỏn vẹn. Với một bài thơ hoặc chí ít là với một câu thì bọn Quý ròm họa may có thể mò mẫm được. Đằng này chỉ có một chữ, lại là một chữ vô cùng bí hiểm. Tiểu Long "e hèm" một tiếng:

- Chẳng có gì chứng tỏ đây là mật mã của họ!

Quý ròm nhếch môi:

- Mày dựa vào đâu mà nói thế?

- Tao chẳng thấy hình vẽ chim hải âu đâu cả! Chữ "news" này có thể do bọn học trò viết chơi!

- Không phải của bọn học trò đâu – Nhỏ Hạnh lên tiếng phản bác – Mật mã của nhóm Hải Âu không nhất thiết phải có hình chim hải âu đi kèm! Tấm bảng "Where is he?" đằng kia có hình con chim nào đâu!

Nhỏ Hạnh nói có sách mách có chứng, Tiểu Long tắc tị. Nó ấp úng:

- Thế "tin tức" có nghĩa là gì?

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Hạnh nghĩ chưa ra! Có thể nhóm Hải Âu bảo mình đứng ở đây để đợi một tin tức nào đó!

- Một tin tức nào đó? – Lời giải thích mơ hồ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long ngơ ngác.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ! Một tin tức nào đó do một người nào đó đem lại!

Lần giải thích thứ hai của nhỏ Hạnh còn mù mịt hơn lần giải thích thứ nhất. Đến nỗi ngay cả Quý ròm cũng phải gãi cằm:

- Hạnh tin như thế thật hả?

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Không tin cũng phải thử! Tụi mình chẳng còn cách nào khác!

Tiểu Long phấp phỏng hỏi:

- Thế mình phải đợi đến bao giờ?

- Đến chừng nào có người đem tin tức lại!

Tiểu Long càng hoảng:

- Thế nhỡ đến tối mà chẳng có ai đến thì sao?

- Thì vẫn phải đợi đến tối chứ sao! – Quý ròm khịt mũi đáp thay nhỏ Hạnh.

Cái giọng đe dọa của Quý ròm làm Tiểu Long phát sốt. Nó ngập ngừng:

- Nhưng …

- Nhưng sao?

Tiểu Long bối rối chỉ tay vào bụng:

- Tao … tao đói quá!

Thú nhận bất ngờ của Tiểu Long khiến Quý ròm sực nhớ từ khi xuống xe đến giờ, tụi nó chưa có gì vào bụng. Mà trời thì đã quá trưa rồi. Quý ròm giả bộ lạnh lùng:

- Hừ, mày lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ăn uống!

Rồi trước vẻ mặt sượng sùng của Tiểu Long, đang nghiêm nghị nó bỗng toét miệng cười:

- Mà nếu mày không nói, tao cũng quên khuấy là đã đến giờ ăn trưa rồi!

Quý ròm vừa dứt câu, nhỏ Hạnh đã cười khì phụ họa:

- Ừ, Hạnh cũng nghe đói lả rồi đây nè!

Mặt tươi roi rói, Tiểu Long thở đánh phào một cái và hớn hở đề nghị:

- Mấy bạn cứ đứng đây đợi … tin tức, để tôi đi kiếm cái gì về ăn!

- Cái gì là cái gì?

Tiểu Long chỉ tay về phía cuối đường:

- Có một xe bánh mì đằng kia kìa!

Nói xong, không đợi cho Quý ròm và nhỏ Hạnh hỏi tới hỏi lui, Tiểu Long quay người phóng vụt đi. Khi cầm ba ổ bánh mì chạy về, Tiểu Long đinh ninh hai bạn mình sẽ vồ vập ghê lắm. Nào ngờ nhỏ Hạnh và Quý ròm chẳng có vẻ gì nôn nao chờ đón. Hai đứa đứng quay lưng về phía Tiểu Long, tuồng như chẳng tha thiết gì đến mấy ở bánh mì hấp dẫn trên tay nó. Ngay cả khi Tiểu Long đến sát sau lưng và chìa ổ bánh mì ra:

- Bánh mì nè!

Quý ròm cũng chẳng buồn cúi đầu nhìn xuống. Nó quơ tay cầm lấy ổ bánh Tiểu Long đưa, mắt vẫn nhìn chăm chăm ra đường:

- Cẩn thận! "Tin tức" đến đấy!

Tiểu Long ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhưng chưa kịp hỏi đã nhác thấy một bóng người đang từ xa đi lại. Thì ra thế! Hèn gì hai đứa này mặt mày đột ngột căng thẳng đến lạ! Tiểu Long gật gù nhủ bụng, cảm thấy trống ngực mình cũng tự nhiên đập loạn. Khách lạ mỗi lúc một đến gần và hiện rõ đó là một người đàn bà tay cắp rổ, dường như vừa đi chợ về.

Ngay trước cổng trường, ba đứa trẻ tay cầm khư khư ba ổ bánh mì, sáu con mắt không ngừng thô lố nhìn ra, nom tình hình cứ như thể người phụ nữ đang đi trên đường kia không phải là người bình thường mà là một sinh vật vừa từ đĩa bay bước ra vậy.

Người phụ nữ dường như cũng nhận ra vẻ bất thường trong thái độ bọn trẻ. Bà cúi đầu tránh những ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào mình và hấp tấp rảo bước. Mãi đến khi người phụ nữ đi đã khá xa, nhỏ Hạnh mới thở dài buồn bã:

- Đây chỉ là khách qua đường, chẳng liên quan gì đến nhóm Hải Âu!

Quý ròm đưa ổ bánh mì lên miệng cắn một miếng nhồm nhoàng nói:

- Ừ, nhóm Hải Âu chả có ai lớn tuổi như vậy cả!

Thấy Quý ròm "khai trương", Tiểu Long lật đật làm theo. Nó cũng đưa ổ bánh lên miệng cắn một miếng, hỏi:

- Bây giờ sao?

- Sao là sao?

- Có đợi nữa không?

- Sao lại không! – Quý ròm hừ mũi – Chẳng lẽ lần được tới đây rồi mình lại bỏ cuộc nửa chừng?

- Nhưng biết đợi đến …

Đang nói, Tiểu Long bỗng im bặt. Lần này, nó là người đầu tiên phát hiện "tin tức". Tít đầu đường, phía xe bánh mì, một chiếc xe gắn máy đang rề rề chạy tới. Tiếng động cơ ầm ì vang lên giữa trưa vắng nghe rõ mồn một nên Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng nhanh chóng phát hiện ra "đối tượng" và lật đật quay đầu dòm. Thấy người thanh niên đeo kính râm cho xe chạy

chầm chậm và cuối cùng quẹo ngay chóc vaò chỗ tụi nó đứng, Quý ròm mừng rỡ thì thầm:

- Đúng họ rồi!

Nhỏ Hạnh bấm tay Tiểu Long:

- Đứng im xem anh ta làm gì!

Tiểu Long ngứa miệng tính lên tiếng hỏi, nghe nhỏ Hạnh nói vậy liền im thít, giương mắt ngó. Người thanh niên cũng nhìn thấy bọn trẻ. Cặp mắt anh ta thoạt ánh lên vẻ ngạc nhiên nhưng rồi anh ta bỗng ngoảnh cổ đi chỗ khác, chậm rãi xuống xe và từ từ dắt xe thẳng lại cổng.

- Sao lạ thế? – Tiểu Long nói khẽ bên tai nhỏ Hạnh.

- Chả biết nữa! – Nhỏ Hạnh lúng túng – Cứ chờ xem! Có thể anh ta giả bộ đó thôi!

Người thanh niên dường như không chú ý đến những tiếng xì xầm sau lưng. Anh ta thò tay cầm ổ khóa sắt treo toòng teng gõ vào cánh cổng làm phát ra những tiếng leng keng buốt tai. Chỉ trong thoáng mắt, một người bảo vệ già từ căn nhà nhỏ kế dãy phòng học bên trong tất tả chạy ra. Chưa tới nơi, ông đã vồn vã:

- Ôi, thầy thể dục bữa nay đến sớm thế?

Câu nói của người bảo vệ nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai bọn Tiểu Long lại chẳng khác nào tiếng sấm. Phải chờ cho tiếng ong ong qua đi một hồi, Quý ròm mới rầu rĩ quay sang nhỏ Hạnh:

- Tụi mình lại hố thêm một phen nữa!

Nhỏ Hạnh lúc lắc đầu:

- Hạnh cũng chẳng hiểu! – Đang nói, nó bỗng ngập ngừng – Hay là tụi mình đã đoán sai?

- Sai chuyện gì? – Tiểu Long trố mắt – Người thanh niên khi nãy rõ ràng là giáo viên thể dục trường này chứ đâu phải người của nhóm Hải Âu!

- Hạnh không nói chuyện đó – Nhỏ Hạnh cắn môi – Hạnh nói sai là sai chữ “news” kìa!

- Sai chữ “news”? – Cặp mắt Tiểu Long vẫn mở lớn.

- Ừ! Chữ “news” này chắc che giấu một điều bí ẩn gì đó chứ không phải bảo chúng ta đứng đây đợi tin tức!

Phán đoán của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long lẫn Quý ròm bất giác quay đầu nhìn lên trụ cổng.

- A! Đúng rồi!

Tiếng reo của Quý ròm làm nhỏ Hạnh muốn ngừng thở:

- Quý phát giác ra điều gì thế?

- Bộ Hạnh không thấy gì lạ sao? – Vừa nói Quý ròm vừa chỉ tay lên chữ "NEWS" – Hình như chữ E được bọn họ khoanh tròn lại!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Tưởng gì! Cái vòng tròn đó Hạnh thấy ngay từ đầu!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh làm Quý ròm chưng hửng:

- Thế Hạnh chả nghi ngờ gì sao?

- Chả có gì đáng nghi ngờ cả!

- Thế bọn họ khoang tròn chữ E lại làm gì?

- Khoanh chơi vậy thôi! Để cho đẹp!

Tiểu Long liếm môi:

- Nếu để cho đẹp, tại sao họ không khoanh tròn những chữ khác mà lại khoanh tròn chữ E?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Bởi chữ E là một nguyên âm!

- Tôi không nghĩ mọi chuyện lại đơn giản như vậy! – Quý ròm vừa nói vừa hấp háy mắt một cách tinh nghịch – Chỉ có phái nữ như Hạnh mới lúc nào cũng nghĩ đến chuyện làm đẹp, còn ở đây là "mật mã", là trò "đấu trí", mỗi một ký hiệu đều có ý nghĩa của nó!

Quý ròm là chuyên gia giải câu đố, lập luận của nó chặt chẽ và thuyết phục. Vì vậy, mặc dù tức anh ách vì bị Quý ròm lôi tật ưa làm đẹp của phái nữ ra cà khịa, nhỏ Hạnh đành phải gật đầu nói xuôi theo:

- Thế theo Quý, cái khoanh tròn này có ý nghĩa gì?

Quý ròm gãi cổ:

- Đại khái là họ muốn bọn mình lưu ý đặc biệt đến chữ E!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Chữ E có gì đáng để lưu ý đâu?

- Cái đó thì tôi chưa tìm ra! – Quý ròm tặc lưỡi – Nhưng khi người ta muốn nhấn mạnh đến một chữ nào đó thì đấy có thể là tên người, tên địa danh, hoặc cũng có thể là ký hiệu về thời gian, phương hướng …

- Giải thích như thế thì bố ai mà biết được chữ E này muốn ám chỉ cái quái qủy gì! – Tiểu Long làu bàu.

Còn nhỏ Hạnh thì trán nhăn tít:

- Đúng là chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Vừa than thở nhỏ Hạnh vừa dán mắt vào chữ "NEWS" trên trụ cổng như muốn soi thủng các con chữ. Nhưng trước mắt nhỏ Hạnh lúc này, chữ "NEWS" như một cái hũ đứng kín nút, nó nghiêng ngó đoán định một hồi vẫn chẳng biết "cái hũ" chứa thứ gì bên trong. Đang nhăn mày nhíu trán, đột nhiên một tia chớp vụt lóe lên trong cái đầu đang quay mòng mòng của nó.

- Ôi! – Nhỏ Hạnh bật kêu khẽ – Quý vừa nói đây có thể là một ký hiệu chỉ phương hướng phải không?

Nhỏ Hạnh hỏi không phải để nghe trả lời. Nó chỉ muốn khẳng định ý nghĩ vừa hiện ra trong óc. Quý ròm biết vậy nên nó cũng chẳng buồn đáp, chỉ hồi hộp hỏi lại:

- Hạnh vừa nghĩ ra điều gì thế?

Nhỏ Hạnh như không nghe thấy câu hỏi của Quý ròm, nó cứ tiếp tục lẩm bẩm:

- Phải rồi! Những ký hiệu chỉ phương hướng! Có thế mà mình không nghĩ ra!

Vẻ bần thần của nhỏ Hạnh làm Quý ròm càng thêm sốt ruột. Mặt nó nhăn như bị:

- Có gì thì nói đại ra cho rồi, cứ làm "công chúa ngủ trong rừng" mãi!

Giọng điệu cáu kỉnh của Quý ròm phát huy hiệu lực ngay lập tức. Nhỏ Hạnh như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, nó "à" một tiếng rồi quay nhìn Quý ròm và Tiểu Long, chớp chớp mắt:

- Long và Quý có nhớ các từ "Đông Tây Nam Bắc" trong tiếng Anh không?

Thấy "cô giáo" hỏi dễ quá, lợi dụng lúc Quý ròm còn đang suy nghĩ về câu hỏi lạ lùng của nhỏ Hạnh, Tiểu Long mau miệng đáp:

- East là hướng Đông, West là hướng Tây, North là hướng Bắc, South là hướng Nam!

- Đúng rồi! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Bây giờ Long và Quý nhìn lên trụ cổng xem chữ "news" có phải do bốn chữ đầu của bốn từ "Đông Tây Nam Bắc" hợp thành không!

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm giật thót. Tiểu Long khù khờ ngơ ngác đã đành, ngay cả vua giải câu đố Quý ròm cũng bàng hoàng trước phát hiện bất ngờ của nhỏ Hạnh. Qủa thật, N tức là North, E là East, W là West và S là South! Có tài thánh Quý ròm mới nghĩ ra chữ "news" có nghĩa là "tin tức" kia thực chất chỉ là những ký hiệu chỉ phương hướng. Quý ròm thở hắt ra:

- Không ngờ nhóm Hải Âu lại nghĩ ra một trò ngoắt nghéo chết người như vậy!

Rồi nó quay sang nhỏ Hạnh, giọng không giấu vẻ thán phục:

- Mà có lẽ trên đời này cũng chỉ có Hạnh mới khám phá ra được nội dung của bức mật mã hiểm hóc này thôi!

- Thôi đi! – Nhỏ Hạnh đỏ mặt – Nếu vừa rồi Quý không cho biết chữ đó có thể chỉ phương hướng …

Nhỏ Hạnh chưa kịp nói dứt câu thì Tiểu Long đã nôn nóng giục:

- Thôi, đi lẹ đi! Ở đó mà khen qua khen lại!

- Đi đâu? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Thì đi về hướng Đông chứ đi đâu! – Tiểu Long hùng hổ, vừa nói nó vừa cất bước – Người ta chả khoang tròn chữ E là gì!

- Ối trời! Mày thông minh lên tự bao giờ thế hở Tiểu Long?

Quý ròm vừa đi theo bạn vừa ngoác miệng trêu. Tiểu Long cũng biết thế nhưng không hiểu sao nó vẫn thấy khoai khoái. Có lẽ nó khoái nhất là không phải tiếp tục đứng chôn chân trước cổng trường để chờ đợi "tin tức" một cách vô vọng.

Chương 6

Đi về hướng Đông là đi về hướng chiếc xe bánh mì. Quá trưa, mặt trời đã chếch về phía sau lưng, chiếu ba chiếc bóng cụt ngủn của bọn trẻ xuống mặt đường. Tiểu Long vừa đi vừa xuýt xoa:

- Tội nghiệp thằng Mạnh ghê!

- Chuyện gì thế? – Quý ròm ngước nhìn bạn.

- Một đứa có máu trinh thám như nó mà không được tham gia vào cuộc chơi hôm nay qủa là đáng tiếc!

Quý ròm sầm mặt:

- Tại nó chứ bộ! Đã hẹn đi đón mà rốt cuộc lại trốn mất!

Dường như chưa hết giận, Quý ròm phòng má đe:

- Hừ, lát nữa về nhà tao sẽ cho nó biết tay!

Nghe Quý ròm hăm he, Tiểu Long cười ruồi:

- Biết lát nữa có về đến nhà hay không, hay lại phải lò dò đến sáng mai!

Quý ròm càng cáu:

- Mày đừng có trù ẻo!

- Tao chả trù! – Tiểu Long cãi lại – Nhưng rõ ràng tụi mình đang mò mẫm như xẩm mất gậy!

Quý ròm nghiến răng:

- Tụi mình đang đi về hướng Đông!

- Ai chả biết tụi mình đang đi về hướng Đông! – Tiểu Long nhếch môi – Nhưng đi về hướng Đông để làm gì thì chẳng đứa nào biết!

- Hạnh biết!

Nhỏ Hạnh thình lình lên tiếng khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Hạnh biết gì?

Lúc này ba đứa đã đi khỏi chiếc xe bánh mì một quãng khá xa. Dọc hai bên đường bây giờ không còn những bóng cây chạy dài, thay vào đó là nhà cửa san sát, thậm chí có một số căn nhà mới xây lấn hẳn ra vỉa hè. Nhỏ Hạnh chỉ tay lên vách một ngôi nhà bên đường tươi tỉnh đáp:

- Long và Quý nhìn kìa!

Tiểu Long và Quý ròm vội vàng quay đầu nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh. Và cả hai lập tức há hốc miệng. Trên bức vách nhỏ Hạnh chỉ, một hàng chữ to đùng như … con voi đập vào mắt chúng: "Nhóm Hải Âu đợi qúy khách ở quán kem Bốn Mùa trên đường Trần Phú!".

Hàng chữ rõ mồn một, đứng từ xa cũng có thể đọc được. Lúc nãy do mải cãi nhau nên Tiểu Long và Quý ròm không nhìn thấy. Tiểu Long ngỡ ngàng:

- Mật mã gì kỳ vậy?

- Mật mã cái đầu mày! – Quý ròm hừ mũi – Cái này mà gọi là mật mã hả?

- Không mật mã chứ là cái gì?

- Chả là cái gì cả! Nhóm Hải Âu chán chơi trò mật mã nên bây giờ họ nói huỵch toẹt địa điểm để mình tới nhận ba lô luôn cho gọn!

Tiểu Long vẫn ghệt mặt:

- Thế sao tự dưng họ lại chán trò mật mã?

Quý ròm rùn vai:

- Làm sao tao biết được! Tao có phải là họ đâu!

- Không phải họ chán trò mật mã đâu! – Nhỏ Hạnh mỉm cười giải thích – Chỉ vì họ sợ mình lần mò mãi không ra nên họ chỉ thử tài mình ba chặng thôi! Nếu cứ chơi cái trò ú tim này thêm vài chặng nữa, họ sợ mình sẽ lang thang ngoài đường đến tối mịt mất!

Tiểu Long lắc đầu:

- Chỉ mới ba chặng mà mình cũng đã phờ người ra rồi!

- Tao buồn ngủ lắm rồi! – Quý ròm lằm bằm – Bây giờ mình đón xe tới quán kem Bốn Mùa lấy lại ba lô rồi về nhà leo lên giường đánh một giấc là tuyệt nhất!

Chiếc xích lô chở ba đứa chạy rề rề khiến Quý ròm sốt cả ruột. Nó cứ nhấp nha nhấp nhổm khiến nhỏ Hạnh chốc chốc phải hét toáng:

- Quý có ngồi yên đi không! Lật xe bây giờ!

Quán kem Bốn Mùa nằm ngay cạnh bãi biển, giữa một vườn hoa rực rỡ. Quán nhỏ, xinh xắn, lịch sự, lối đi rải sỏi len lỏi qua những bồn hoa.

Khi bọn Tiểu Long đặt chân qua ngưỡng cửa, quán đã đông người. Từ ngoài nắng bước vào trong bóng râm, bọn trẻ còn hoa mắt nên chẳng nhìn

ai ra ai. Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đứng thộn giữa quán dáo dác dòm quanh thì giọng nói quen thuộc của người thủ lĩnh nhóm Hải Âu vang lên từ góc phòng:

- Lại đây, ba bạn trẻ!

Bọn Tiểu Long lập tức tiến về phía phát ra tiếng nói. Và phải chớp chớp mắt mấy lần, tụi nó mới nhận ra các thanh niên nam nữ ngồi lố nhố quanh một chiếc bàn rộng trải khăn trắng, đa số là những gương mặt tụi nó đã từng gặp qua trước đây tại tòa "lâu đài ma" ở Bãi Sau. Anh thủ lĩnh mỉm cười:

- Vất vả quá phải không?

Quý ròm dở cười dở mếu, đáp:

- Em tưởng đến sáng mai mới tới chỗ các anh được chứ!

- Gì mà tự hạ mình ghê thế! Trong vòng hai tiếng đồng hồ các em đã lần ra quán kem này là giỏi quá sức tưởng tượng của tụi anh rồi!

Rồi anh quay sang người bên cạnh:

- Kêu kem đãi những người bạn thông minh của chúng ta đi chứ! Ăn xong, chúng ta sẽ đánh xe đưa các bạn trẻ về chỗ thằng nhóc Mạnh!

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Thằng Mạnh báo cho các anh biết sáng nay tụi em sẽ xuống Vũng Tàu ư?

- Tất nhiên rồi – Anh thủ lĩnh cười nhẹ – Nếu không tụi anh làm sao biết mà đón đường trêu ghẹo các em!

Câu nói của người cầm đầu nhóm Hải Âu khiến bọn Quý ròm sực nhớ tới chiếc ba lô quần áo. Nhỏ Hạnh chun mũi hỏi:

- Thế chừng nào anh mới chịu trả "chiến lợi phẩm" lại cho tụi em?

Còn Tiểu Long thì đảo mắt ngó quanh:

- Ừ nhỉ, chiếc ba lô tụi anh để đâu sao em chả thấy!

Đang vui vẻ, nghe bọn nhóc hỏi, anh thủ lĩnh vội thu ngay nụ cười lại. Anh đáp, vẻ lúng túng:

- Chiếc ba lô không có ở đây!

Quý ròm gật gù ra vẻ hiểu biết:

- À, em biết rồi! Các anh cất tại trụ sở nhóm ở Bãi Sau chứ gì! Không sao, lát nữa …

Anh thủ lĩnh lắc đầu cắt ngang:

- Em đoán sai rồi! Tụi anh chưa từng trông thấy chiếc ba lô đó!

Câu trả lời của anh khiến bọn trẻ há hốc miệng:

- Anh bảo sao cơ?

- Anh bảo là tụi anh chưa từng thấy qua chiếc ba lô em nói! – Anh thủ lĩnh lặp lại.

Lần này thì bọn trẻ tin là mình không nghe nhầm. Vì vậy Quý ròm càng sửng sốt:

- Thế anh chàng đánh thó chiếc ba lô của tụi em không phải là thành viên của nhóm Hải Âu sao?

- Anh chàng đó là người của tụi anh, tên là Việt! – Anh thủ lĩnh vừa đáp vừa nhịp chiếc muỗng vào thành ly – Anh ta được giao nhiệm vụ đánh cắp một món đồ gì đó của các em, sau đó dẫn dụ các em chạy vào hẻm nơi có bức mật thư viết trên tường. Nhưng …

Nói đến đây, anh bỗng ngập ngừng.

- Nhưng sao ạ? – Nhỏ Hạnh không nén được tò mò, hồi hộp hỏi.

- Nhưng … không hiểu sao cho đến giờ này vẫn chưa thấy anh ta quay lại! – Anh thủ lĩnh khẽ cựa quậy người trên ghế, miệng đáp nhưng mắt lại liếc về phía cửa ra vào.

Bọn Quý ròm lập tức ngớ người ra. Tiết lộ bất ngờ của người thủ lĩnh nhóm Hải Âu khiến ba đứa trẻ kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Anh chàng tên Việt nọ đã đánh cặp chiếc ba lô của bọn mình và thoát thân cách đây hơn hai tiếng đồng hồ, lẽ ra anh ta phải có mặt tại quán kem Bốn Mùa từ lâu rồi mới đúng chứ! – Nhỏ Hạnh thắc thỏm nhủ bụng – Thế tại sao cho đến lúc này anh ta vẫn chưa về tới? Hay là anh ta đã bị tai nạn gì đó dọc đường? Ý nghĩ u ám đó làm nhỏ Hạnh muốn rét run. Nó ngước nhìn anh thủ lĩnh, giọng bất an:

- Theo anh, anh Việt có gặp chuyện gì không ạ?

- Chuyện gì là chuyện gì?

Nhỏ Hạnh ngần ngừ:

- Nhỡ như lúc băng qua đường …

Nhỏ Hạnh không nói hết câu nhưng tất nhiên người nghe thừa hiểu nó đang lo lắng chuyện gì. Anh thủ lĩnh đặt tay lên vai nó, dịu dàng:

- Em đừng lo! Không xảy ra chuyện gì đâu!

- Thế sao đến giờ ảnh vẫn chưa về tới?

- Có thể ảnh đang la cà đâu đó! Không chừng ảnh đã chạy về nhà và đang đánh một giấc thẳng cẳng cũng nên!

Anh thủ lĩnh vừa nói vừa cười. Ba chữ "đánh một giấc" lọt vào tai Quý ròm có tác dụng hệt như một liều thuốc ngủ cực mạnh. Hai mi mắt nặng chịch, nó định nói với các anh chị nhóm Hải Âu là cho tụi nó về nhà thằng Mạnh trước, còn ba lô quần áo từ từ lấy lại sau cũng được. Nhưng lời nói chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Quý ròm bỗng khựng lại.

Vẻ mặt vốn tươi tỉnh của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu trước mặt nó tự dưng trở nên rất khó coi. Nụ cười vừa nở ra trên môi anh thình lình biến mất, thay vào đó là vẻ căng thẳng khiến các thớ thịt trên mặt như đột ngột cứng lại một cách kỳ dị.

Quý ròm ngạc nhiên nhìn theo hướng mắt của anh. Và vừa quay đầu, nó nhận ngay ra một bóng người đang hớt hải băng qua lối đi rải sỏi giữa các bồn hoa, xồng xộc tiến vào quán.

Chương 7

Tuy không nhớ rõ mặt mày nhưng chỉ cần nhìn bộ quần áo mặc trên người, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đã nhận ngay ra người thanh niên vừa bước vào quán là ai. Câu hỏi của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu càng củng cố thêm phán đóan của tụi nó. Đợi cho người thanh niên tới gần, anh thủ lĩnh mới nơm nớp hỏi ngay:

- Có chuyện gì thế Việt? Chiếc ba lô đâu?

Đến lúc này, bọn Quý ròm mới tái mặt phát giác ra anh thanh niên tên Việt chỉ đi tay không. Trước những đôi mắt tròn xoe của tất cả những người có mặt quanh bàn, anh chàng tên Việt lắp bắp đáp, không cả kịp gạt mồ hôi đang chảy ròng ròng trên cổ:

- Mất rồi!

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh giật bắn như ngồi phải lửa thì anh thủ lĩnh đứng bật dậy, sửng sốt:

- Cậu nói gì thế? Sao lại mất?

Mặt anh Việt méo xệch:

- Tôi cũng chả rõ sao lại mất!

- Bạn định đùa tụi này đấy hả! – Cô gái đội nón trắng trong nhóm cười cười lên tiếng – Bạn giấu ở đâu thì đem ra đây! Đừng làm cho các bạn trẻ của chúng ta lo lắng nữa!

Anh Việt kéo ghế ngồi xuống giọng thiểu não:

- Tôi đùa với các bạn làm gì! Tôi đã đánh mất chiếc ba lô đó thật rồi!

Nhìn nét mặt sượng sùng của anh Việt, nhỏ Hạnh biết ngay là anh không đùa.

- Thế thì chết tụi em rồi! – Nó bật kêu lên hốt hoảng – Toàn bộ quần áo của tụi em đều bỏ cả trong chiếc ba lô ấy đấy!

- Em đừng lo! – Anh Việt cười gượng – Thế nào rồi anh cũng sẽ tìm ra cho tụi em!

- Nhưng làm sao cậu lại để mất chiếc ba lô ấy được? – Anh thủ lĩnh lại nóng nảy hỏi tiếp – Ai đã lấy mất của cậu?

Anh Việt bứt tai:

- Nếu biết ai lấy thì còn nói làm gì! Tôi đã thăm hỏi và lùng sục suốt mấy tiếng đồng hồ mà vẫn không biết được ai là thủ phạm!

Nếu anh Việt bứt tai thì anh thủ lĩnh vò đầu, mặt anh nhăn như bị:

- Thật không hiểu nổi! Chiếc ba lô to tướng như thế, người ta giật ngay trên tay cậu mà cậu không nhìn thấy kẻ nào động thủ qủa là kỳ quái!

- Hắn không giật chiếc ba lô trên tay mà giật từ trên … mặt đất! – Anh Việt phân trần bằng giọng ảo não.

Mọi người ngồi quanh bàn bây giờ đã chồm cả tới trước. Lời thanh minh của anh Việt khiến câu chuyện càng lúc càng trở nên ly kỳ. Anh thanh niên tóc rẽ giữa ngồi kế anh thủ lĩnh như không nhịn được nữa. Anh ngọ nguậy cổ:

- Tụi này chả hiểu gì cả! Chiếc ba lô đang ở trên vai bạn cơ mà! Hay là lúc ấy bạn đang kéo lê chiếc ba lô trên mặt đường?

Câu hỏi của anh thanh niên rõ có ý bông đùa. Nhiều người mỉm cười. Riêng anh Việt không cười. Dường như anh cũng muốn cười nhưng không cười nổi. Anh nói, bằng giọng của một bị cáo khai báo trước toà:

- Trong hẻm có một sợi dây.

- Một sợi dây?

Cả ba, bốn cái miệng cùng hỏi.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của họ, anh Việt biết ngay là họ không hiểu cái sợi dây có vai trò quan trọng như thế nào trong câu chuyện ba lô này. Vì vậy anh tặc lưỡi nói thêm:

- Một sợi dây thừng chăng sát mặt đất!

Vẫn một câu nói không đầu không đuôi. Phải vất vả lắm người nghe mới lờ mờ hiểu ra sự liên quan giữa sợi dây với chiếc ba lô. Anh thủ lĩnh liếm môi:

- Và cậu vướng phải sợi thừng chết tiệt đó?

Anh Việt nhún vai:

- Tôi vướng phải sợi thừng hay sợi thừng vướng phải tôi thì cũng chẳng có gì khác nhau! Kết thúc ắt nhiên là một cú lộn mèo!

- Và chiếc ba lô lập tức văng tuốt ra xa?

- Không sai! Xa đến mức không thể nào xa hơn!

Anh thủ lĩnh thở dài:

- Và khi cậu lóp ngóp bò dậy và ngoảnh đầu ra phía sau …

- Thì chiếc ba lô đã biến mất! – Anh Việt rầu rĩ tiếp lời.

Trong khi mọi người đang ngẩn ra trước diễn biến bất ngờ của câu chuyện thì Quý ròm vùng kêu lên:

- Vô lý! Cực kỳ vô lý!

Anh thủ lĩnh đánh mắt sang Quý ròm:

- Em không tin câu chuyện vừa rồi sao?

- Không phải là em không tin! – Quý ròm nuốt nước bọt – Nhưng nếu qủa thật sự việc diễn ra đúng như vậy thì khó mà hiểu nổi!

Anh chàng tóc rễ giữa khịt mũi:

- Em cho là tên giật dọc ra tay quá nhanh?

- Đúng thế! – Quý ròm gật đầu – Nhưng nếu chỉ có vậy vẫn còn có thể hiểu được! Đằng này anh Việt không chỉ chạy một mình. Đằng sau anh khoảng vài chục mét là Tiểu Long đang cật lực đuổi theo. Thủ phạm ra tay đánh cướp chiếc ba lô ngay quãng giữa, lại giữa ban ngày ban mặt, mà kẻ chạy trước không hay kẻ chạy sau không thấy thì qủa là khó tưởng tượng nổi!

Nhận xét của Quý ròm khiến những người có mặt đều có cảm giác lành lạnh sau lưng. Ừ nhỉ, nếu trên đời có một kẻ trộm ra tay thần tốc như thế thì những người lương thiện đến méo mặt với hắn ta mất! Và công an có lẽ cũng đành bó tay!

- Qủa nó khó tưởng tượng nổi thật! – Anh Việt tiu ngỉu nói – Nhưng dù vậy cái chuyện không thể tưởng tượng được ấy cũng đã xảy ra!

Thần sắc khổ sở của anh Việt làm động mối từ bi bác ái trong lòng nhỏ Hạnh. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi và day sang Quý ròm, thủng thỉnh nói:

- Nhưng Quý đừng quên rằng tên giật dọc ra tay ngay khi anh Việt vừa ngoặt vào hẻm, lúc đó Tiểu Long còn ở ngoài đường lộ chưa kịp vào tới …

Nhỏ Hạnh định phản bác lập luận của Quý ròm để bênh vực cho anh Việt. Nhưng nó mới nói nửa câu, Quý ròm đã nhún vai cắt ngang:

- Vấn đề không phải là tại sao không ai nhìn thấy tên trộm lúc hắn ra tay, mà tại sao không ai nhìn thấy bóng dáng hắn lúc hắn bỏ chạy! Đằng trước có anh Việt, đằng sau có Tiểu Long, sau nữa là tôi và Hạnh, tên trộm tẩu thoát ngả nào cũng không thể qua mắt mọi người được, trừ phi hắn biết tàng hình cùng chiếc ba lô!

Cô gái mặc áo pull vàng ngồi cạnh anh Việt ngập ngừng lên tiếng:

- Có thể có một ngã rẽ nào đó!

Quý ròm lắc đầu:

- Em đã quan sát kỹ! Con hẻm tụi em chạy qua không có bất cứ ngã rẽ nào! Ngã rẽ nằm ở phía trước, chỗ có bức tường chắng ngang!

- Đúng vậy! – Anh Việt gật đầu xác nhận – Chỗ tôi bị vấp té không hề có ngõ ngách nào cả! Tôi đã quan sát hiện trường cả buổi vẫn chẳng khám phá ra dấu vết gì!

Anh thanh niên tóc rẽ giữa mỉm cười:

- Hay đó chỉ là sợi thừng bọn trẻ chơi nhảy dây?

Biết anh thanh niên nói đùa, Quý ròm tủm tỉm:

- Không phải đâu! Em chẳng nhìn thấy đứa trẻ nào lảng vảng ở đó. Chỉ có tụi em nhưng tụi em lại không biết chơi nhảy dây. Hơn nữa trò nhảy dây không có tiết mục làm biến mất đồ đạc của người khác.

Không khí căng thẳng như chùn xuống một chút sau những câu bông đùa. Nhưng nó đã lại nóng bỏng lên ngay với thắc mắc của Tiểu Long:

- Em cũng không hiểu tại sao tên giật dọc kia lại biết trước anh Việt sẽ chạy vào ngõ hẻm đó!

Một lần nữa, mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau. Sự thông minh đột xuất của Tiểu Long khiến ai nấy đều cảm thấy như mình vừa sa xuống lầy.

- Ừ nhỉ! – Anh Việt ngây mặt lẩm bẩm – Làm sao tên giật dọc lại biết tôi sẽ ngoặt vào con hẻm đó mà chăng dây thừng đón sẵn?

Cô gái đội nón trắng băn khoăn tiếp lời:

- Thậm chí hắn cũng không thể tiên đoán sẽ có một vụ trộm ba lô xảy ra ở bến xe!

Anh chàng tóc rẽ giữa rụt cổ:

- Thế mà chuyện lại xảy ra cứ như trong mơ! Hắn ta đã tính toán tỉ mỉ thời gian, địa điểm và đã hành động gọn gàng, chính xác và vô cùng nhanh nhẹn!

- Các cậu đừng thần thánh hóa tên trộm như thế! – Anh thủ lĩnh nhăn nhó – Có thể tất cả chỉ là chuyện tình cờ! Một sợi dây chăng giữa đường có thể là một trò nghịch ngợm! Nhưng khi chiếc ba lô của Việt văng ra, kẻ nghịch ngợm kia bỗng nảy ra ý định đánh cắp! Ở đây chẳng có sự tính toán hay sắp đặt sẵn gì sất! Tình cờ, hoàn toàn tình cờ thôi!

Anh thủ lĩnh nhấn mạnh những chữ cuối câu như cố xua tan sự lo lắng của mọi người trước tên trộm vô hình nọ. Phỏng đoán của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu không phải là những suy luận vớ vẩn. Quý ròm nghe rõ những tiếng thở phào chung quanh. Quý ròm cũng thở, nhưng không thở phào. Nó thở dài:

- Giả dụ mọi việc xảy ra đúng như thế thì tên trộm đột xuất nọ cùng chiếc ba lô đã biến đi đâu trong con hẻm chật hẹp đó?

Câu hỏi oái oăm của Quý ròm kéo mọi người về với thực tại. Và ai nấy đều nhanh chóng hiểu rằng câu chuyện về chiếc ba lô bị đánh cặp chưa có gì sáng tỏ cả. Một con người và một chiếc ba lô không phải là những cây kim hay những hạt cát. Vậy thì con người đó và chiếc ba lô đó đã bốc hơi đằng nào? Anh thủ lĩnh trầm ngâm một lúc rồi tặc lưỡi đứng dậy:

- Chúng ta đi! Thế nào chúng ta cũng phải đến tận nơi quan sát mới xong!

Rồi anh nói thêm, giọng quả quyết:

- Từ giờ cho đến tối chúng ta phải bằng mọi cách đem về chiếc ba lô cho các bạn trẻ!

Chương 8

Lời nói của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu nghe chắc như đinh đóng cột. Nhỏ Hạnh tuy không tin tưởng lắm nhưng nó không dám hỏi lại. Chuyện đánh cặp chiếc ba lô của tụi nó do nhóm Hải Âu bày ra, không ngờ cuối cùng "lộng giả thành chân": "Trời chơi hấp dẫn" này đang diễn tiến suôn sẻ, nửa chừng bỗng hóa thành chuyện thật khiến ai nấy dở khóc dở cười. Con hẻm khi mọi người kéo nhau đến vẫn vắng vẻ như lúc xảy ra sự cố. Tuy hẻm nằm không xa bến xe là bao nhưng do trái đường nên thưa thớt người qua lại. Tọa lạc cuối hẻm có lẽ là một cơ quan quan trọng nào đó nên khuôn viên có bờ tường dài bao quanh. Trên bức tường lúc này vẫn còn bài thơ "Rẽ vào trong hẻm vắng. Tìm trái chín trên cành …" nằm ngơ ngác.

Hai bên hẻm là nhà. Nhưng hai dãy nhà hai bên đấu lưng vào con hẻm, mặt tiền nhà quay ra hướng ngược lại, điều đó cũng góp phần giải thích tại sao con hẻm này ít người lai vãng. Tất nhiên nhà nào cũng có cửa sau, loại cửa một cánh, nhưng mọi cánh đều đóng im ỉm. Có lẽ buổi tối người ta mới mở cửa ra ngoài khi cần đổ rác vào những chiếc thùng đậy nắp kê dọc tường nhà.

- Cậu bị vướng dây chỗ nào đây? – Anh thủ lĩnh hỏi.

Anh Việt chỉ tay xuống đất:

- Ngay ở đây nè!

Sợi dây thừng bây giờ hẳn nhiên không còn ở chỗ cũ nhưng mọi người đều có thể đoán ra sợi dây quỉ quái nọ được cột vào đâu. Mé bên trái có một thân cây cụt, mé bên phải nhô lên một cây cọc sắt được chôn sát chân tường, chủ nhà dùng để buộc thùng rác vào đó, sợ lũ chó hoang ban đêm sục sạo làm đổ thùng hoặc thậm chí tha cả chiếc thùng đi.

Sau khi xác định vị trí "hiện trường", anh thủ lĩnh chắp tay sau lưng đi lui đi tới, mắt không ngừng đảo quanh dò xét như cố tìm xem cái tên cướp cạn đó sau khi đánh thó chiếc ba lô đã chui vào xó xỉnh bí mật nào. Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Quý ròm và các anh chị còn lại trong nhóm Hải Âu cũng vội vàng tản ra bốn phía, láo liên dòm ngó. Trông bộ tịch lúc này của mọi người, tưởng như tên giật dọc đang còn ẩn nấp đâu đó để chờ bị tóm cổ chứ không phải đã cao chạy xa bay.

- Đúng là chẳng có một ngóc ngách nào để tên trộn lẩn đi được! – Anh chàng tóc rẽ giữa nhíu mày nói.

Anh Thủ lĩnh hẳn nhiên nghe rõ lời nhận xét của bạn. Nhưng anh không tỏ phản ứng gì, mặt mày vẫn tiếp tục trầm tư.

Tiểu Long chép miệng:

- Chẳng lẽ hắn có thuật phi thân?

- Phi thân? – Anh Việt ngạc nhiên.

Tiểu Long gật đầu:

- Người có thuật phi thân có thể nhảy qua nóc nhà!

Trong khi anh Việt bán tín bán nghi không rõ Tiểu Long nói thật hay nói đùa thì Quý ròm bĩu môi:

- Có mày phi thân thì có!

Tiểu Long nheo mắt:

- Mày không tin con người ta có thể phi thân?

- Thuật phi thân chỉ có trong phim Hồng Kông thôi! – Quý ròm khụt khịt mũi – Không ai có thể nhảy qua mái nhà! Tên nọ chỉ có thể chuồn vào trong này thôi!

Vừa nói Quý ròm vừa chỉ tay vào cánh cửa kế cây cọc sắt buộc thùng rác.

- Anh cũng nghĩ thế! – Anh thủ lĩnh đột ngột lên tiếng – Con đường duy nhất mà kẻ trộm ba lô có thể tẩu thoát chính là cánh cửa này! Chỉ có điều đó mới giải thích được tại sao hắn biến mất một cách nhanh chóng như vậy!

Lúc này mọi người đã đứng tụm lại một chỗ. Nghe anh thủ lĩnh nói vậy, anh Việt mừng rỡ "à" lên một tiếng:

- Đúng rồi! Có thế mà tôi chẳng nghĩ ra!

Nhỏ Hạnh nói giọng an ủi:

- Thì bây giờ chúng ta đã nghĩ ra rồi!

Anh Việt đưa tay lên cốc đầu, tất nhiên là đầu anh chứ không phải đầu nhỏ Hạnh, giọng tiếc rẻ:

- Bây giờ thì e rằng đã muộn! Nếu nghĩ ra điều này ngay lúc đó thì khi các em đọc xong bài thơ và bỏ đi, anh xộc ngay vào ngôi nhà này có khi đã tìm thấy chiếc ba lô rồi không chừng!

Nhỏ Hạnh bất giác nghe bụng mình thót lại:

- Anh cho rằng chiếc ba lô của tụi em bây giờ không còn ở trong ngôi nhà này hay sao?

- Anh nghĩ thế! – Anh Việt đáp bằng giọng buồn rầu – Chẳng tên trộm nào dại dột cất giữ "tang vật" kè kè bên người trong một thời gian dài như thế!

- Ta cứ vào đó thử xem! Biết đâu lại chẳng tìm thấy một dấu vết nào đấy!

Anh thủ lĩnh khoát tay nói. Rồi anh quay sang Tiểu Long và nhỏ Hạnh:

- Hai em đi với anh!

Tiểu Long thao láo mắt:

- Đi đâu ạ?

- Thì đi vào trong ngôi nhà này chứ đi đâu! – Nhỏ Hạnh thúc vào hông bạn.

- Làm thế sao được! – Tiểu Long kêu lên – Ai người ta chịu nhận mình là kẻ cắp! Và người ta cũng chẳng đời nào trả lại chiếc ba lô cho tụi mình đâu!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm đứng bên gầm gừ, không được anh thủ lĩnh gọi đi cùng, nó đã ấm ức sẵn – Ai bảo mày là vào đó để đòi lại chiếc ba lô?

Tiểu Long lại giương mắt ếch:

- Không phải thế ư?

- Tất nhiên là không phải! – Anh thủ lĩnh mỉm cười – Anh em mình chỉ giả vờ vào đó hỏi thăm nhà người quen rồi nhân tiện dò xét thôi!

Như hiểu ra, Tiểu Long gật đầu cười lỏn lẻn và cùng với nhỏ Hạnh lẽo đẽo đi theo anh thủ lĩnh.

Tất nhiên để "xâm nhập" được vào ngôi nhà khả nghi đó, cả ba phải đi ngược ra đường lộ, vòng tới phía cửa trước. Những người còn lại kể cả Quý ròm cũng nhanh chóng rút lui theo. Cả bọn kéo ra ngồi trên chiếc jeep lùn của nhóm Hải Âu đỗ ngoài đầu hẻm, chờ kết qủa.

Trái với suy đoán của anh thủ lĩnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, "ngôi nhà khả nghi" cửa mở toang. Từ xa, ba người đã nhìn thấy một cụ già đang ngồi đánh cờ một mình trên chiếc đi-văng kê trước hiên. Có lẽ ban trưa trời nóng cụ không ngủ được nên ra đây ngồi, vừa nghịch cờ vừa hóng gió.

Ông cụ rất đẹp lão, tóc râu bạc trắng nhưng da dẻ lại hồng hào, nom giống hệt những ông tiên trong tranh vẽ. Phong thái đĩnh đạc, vẻ tiên phong đạo cốt của cụ già khiến ba người bọn Tiểu Long tuy không nói ra nhưng ai nấy đều biết ngay là mình nhầm. Một ông tiên thanh nhã như vậy không thể nào là kẻ trộm, cũng không thể nào là người chứa chấp hoặc đồng lõa với kẻ trộm. Anh thủ lĩnh định bảo hai đứa trẻ quay gót thì ông cụ bỗng ngước lên:

- À, ba cháu nhỏ! Các cháu định đi tìm ai phải không?

Ông cụ tuổi tác hẳn trên tám mươi, ông gọi bọn ba người trước mặt là "cháu nhỏ" không có gì sai. Nhưng thấy anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu tự dưng được liệt hàng "cháu nhỏ" ngang với mình và Tiểu Long, nhỏ Hạnh không nhịn được, bật cười khúc khích. Anh thủ lĩnh khẽ trừng mắt nhìn nhỏ Hạnh, rồi quay về phía cụ già, lễ phép:

- Dạ, tụi cháu định tìm nhà người quen!

Ông cụ vẫn vui vẻ:

- Người quen của các cháu tên gì?

- Dạ, tụi cháu tìm nhà ông Sáu Giảng ạ!

Dĩ nhiên Sáu Giảng là cái tên hoàn toàn bịa đặt. Ông cụ không rõ có biết được "âm mưu" của bọn trẻ không mà thấy ông cau mày lẩm bẩm:

- Sáu Giảng hả? Ừ, cái tên này nghe quen đây!

Tuy ông cụ tự nói với mình nhưng vì đứng gần, bọn Tiểu Long đều nghe rõ. Và vì nghe rõ, ba người liền ngơ ngác ngó nhau. Tất nhiên mỗi người ngơ ngác mỗi kiểu. Tiểu Long ngơ ngác nghĩ: Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu bảo sẽ bịa ra tên một ai đó để hỏi thăm sao bỗng dưng ảnh lại đổi ý hỏi thăm người thật vậy không biết? Anh thủ lĩnh ngơ ngác nghĩ: Không ngờ cái tên mình bịa ra lại trùng với người thật, thế có chết không cơ chứ! Nhỏ Hạnh thì ngơ ngác nghĩ: May mà Sáu Giảng là một người khác, chứ nếu ông cụ ngồi trước mặt đúng tên Sáu Giảng thì cả bọn chắc khóc thét!

Trong khi cả ba đang ngơ ngác đứng ngay cán cuốc chờ ông cụ nói tiếp thì một thằng bé từ trong nhà lơn tơn chạy ra. Đang định nói gì đó với ông cụ, sực nhận ra bọn Tiểu Long đứng lố nhố trước cửa, thằng bé khựng lại một thoáng rồi quay nhìn ông cụ, rụt rè hỏi:

- Khách của nhà ta hở nội?

Hóa ra đây là cháu nội của ông cụ. Bọn Tiểu Long thầm nghĩ và tò mò quan sát thằng bé. Thằng bé trạc mười một, mười hai tuổi, mặc đồng phục học sinh, có lẽ đi học về từ trưa đến giờ lười thay ra. Mặt mũi nó sáng sủa, lanh lợi, ánh mắt đen láy và hàng mi hay chớp chớp cho biết nó là chúa nghịch ngợm, nhưng dù vậy nó vẫn không giống một tên trộm cắp chút nào.

Ông cụ lắc đầu trả lời cháu:

- Không phải! Các anh chị này tìm nhà người quen! Cháu biết ở xóm ta có ai tên là Sáu Giảng không?

- Sáu Giảng ư?

Thằng bé hỏi lại, vừa hỏi nó vừa liếc trộm về phía những người lạ. Ông cụ gật đầu:

- Ừ, Sáu Giảng! Ông cứ thấy ngờ ngợ …

Thằng bé nhíu mày một thoáng bỗng reo lên:

- A, cháu nhớ rồi! Ở dãy nhà phía sau có một bác tên Giảng!

Rồi nó ngập ngừng nói thêm:

- Nhưng không biết có phải là bác Sáu Giảng hay không!

- Thế thì đúng rồi! – Ông cụ nói, vẻ hớn hở – Nếu gần đây có một người tên Giảng thì chắc chắn ông ta là Sáu Giảng!

Rồi quay lại phía bọn Tiểu Long, ông cụ hấp háy mắt:

- Các bạn nhỏ cứ đi vòng sang bên kia! Nếu thực sự có một người tên Sáu Giảng thì ắt ông ta ở dãy nhà phía sau!

Câu nói của ông cụ khá thâm thúy nhưng ngay lúc đó anh thủ lĩnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều không nhận ra. Mãi về sau này, khi nhớ lại cuộc gặp gỡ ly kỳ này, nhỏ Hạnh mới hiểu bản thân câu nói "Nếu thực sự có một người tên Sáu Giảng …" của ông cụ đã bộc lộ sự chế giễu rõ ràng.

Sau khi nghe ông cụ chỉ dẫn, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lặng lẽ theo chân anh thủ lĩnh quay lại chỗ chiếc jeep lùn.

- Ta không đi tìm ông Sáu Giảng sao? – Tiểu Long ngạc nhiên hỏi khi thấy anh thủ lĩnh chẳng tỏ vẽ gì muốn đi vòng sang dãy nhà bên kia theo hướng dẫn của ông cụ khi nãy.

- Không!

Anh thủ lĩnh đáp, ngắn gọn và chán chường.

Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long, giọng châm chọc:

- Chúng ta đi tìm chiếc ba lô chứ đâu có đi tìm ông Sáu Giảng!

Nó định nói thêm là cái ông Giảng nào đó với cái tên Sáu Giảng do anh thủ lĩnh bịa ra chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng nó chợt nhận ra chiếc jeep lùn đã ở ngay trước mặt.

- Thế nào? Có phát hiện được gì không?

Khi thấy ba người lục tục quay ra, mọi người xúm lại rối rít hỏi.

- Chả có gì đặc biệt! – Anh thủ lĩnh uể oải đáp – Ngôi nhà đó hoàn toàn không liên can gì đến vụ chiếc ba lô bị đánh cắp!

- Thế thì lạ thật! – Anh Việt nhún vai – Nếu tên giật dọc không chạy vào nhà đó thì hắn biến đi đường nào?

Thắc mắc chính đáng của anh Việt rơi tõm vào khoảng không. Chẳng ai trả lời. Nói chính xác là chẳng ai có khả năng trả lời. Cách đây mười lăm phút, anh thủ lĩnh còn tin rằng tên trộm ba lô đã lĩnh vào ngôi nhà có cây cọc sắt buộc thùng rác. Nhưng sau khi gặp hai ông cháu chủ nhân ngôi nhà nọ, phỏng đoán của anh bất ngờ bị phá sản. Anh nhìn anh Việt, giọng thẫn thờ:

- Thú thật với cậu là đầu óc mình bây giờ chẳng thể nghĩ được một điều gì ra hồn cả! Mọi sự cứ rối tung cả lên!

- Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?

Anh thủ lĩnh khoát tay:

- Cứ quay về trụ sở rồi tính!

- Quay về trụ sở?

Anh Việt chưng hửng hỏi lại, giọng hốt hoảng. Điều đó cũng dễ hiểu: chính anh là người đã đánh mất chiếc ba lô của bọn Quý ròm, anh không muốn quay về khi cuộc điều tra chưa có kết qủa.

- Ở lại đây cũng chẳng làm được gì! – Như đọc thấy sự áy náy trong mắt người đối diện, anh thủ lĩnh ôn tồn giải thích – Về trụ sở, chúng ta sẽ bàn tính lại! Có khi ta phải xoay xở cách khác!

- Nhưng …

Anh Việt thốt lên một tiếng rồi im bặt, trông anh có vẻ thiếu tin tưởng.

- Nhưng sao?

Giọng lúng túng, phải khó khăn lắm anh Việt mới bộc lộ được nỗi băn khoăn của mình:

- Chúng ta đã hứa với các bạn trẻ từ giờ đến tối sẽ tìm lại được chiếc ba lô …

- Cậu đừng lo! – Anh thủ lĩnh mỉm cười – Khi tôi nói quay về trụ sở để tính kế khác không có nghĩa là tôi để sự việc lại ngày mai đâu! Mà có muốn để lại ngày mai cũng không được, ngay tối nay các bạn trẻ của chúng ta đã cần quần áo mặc rồi!

Rồi cúi nhìn đồng hồ nơi tay, anh giục:

- Thôi, lên xe đi! Chúng ta chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa để hành động thôi!

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, mọi người lục tục trèo lên chiếc jeep lùn. Chiếc jeep này chắc còn lại từ hồi chiến tranh, đã cũ kỹ nhưng máy móc chưa đến nỗi nào. Nhóm Hải Âu phết cho chiếc xe một lớp sơn màu tím nên trông nó tươi tắn và khá vui mắt.

Ở băng ghế trước có ba người. Anh chàng tóc rẽ giữa cầm lái. Quý ròm và anh thủ lĩnh ngồi kế bên. Ở phía sau nhỏ Hạnh và Tiểu Long chen chúc với anh Việt và hai cô gái trong nhóm Hải Âu.

Mọi người vừa yên chỗ, chiếc xe đã gầm gừ, nôn nóng lao vút đi. Dường như anh chàng tài xế hiểu rằng mỗi phút giây lúc này đều vô cùng qúy báu. Khi xe bắt đầu ngoặt vào con đường có ngôi trường quen thuộc, bọn Quý ròm lập tức nhận ra ngay. Quý ròm định chỉ chữ "NEWS" nơi trụ cổng và bình luận gì đó, nhưng nó mới đưa tay lên nửa chừng, ngôi trường đã rơi lại phía sau trong chớp mắt.

Chiếc jeep lùn cứ lầm lũi phóng. Nhà cửa, cây cối hai bên đường nhoang nhoáng lùi ra sau. Trong tích tắc, chiếc jeep đã vượt qua chiếc xe bánh mì. Lần này, rút kinh nghiệm, khi thấy bức tường có hàng chữ "Nhóm Hải Âu đợi qúy khách ở quán kem Bốn Mùa trên đường Trần Phú!" thấp thoáng từ xa, Quý ròm đã lật đật chỉ tay, lém lỉnh nói:

- Mật mã "bí hiểm" kiểu này thú thật tụi em mới thấy đây là lần đầu!

Quý ròm vừa nói xong, chiếc jeep đã trở tới ngang bức tường và những thành viên trong nhóm Hải Âu ngạc nhiên ngoảnh cổ dòm. Khi hàng chữ rõ mồn một kia đập vào mắt mọi người, nhiều tiếng "a" sửng sốt đồng loạt

vang lên và chiếc jeep bất thần thắng "két" một cái nghe muốn rợn người. Bọn Quý ròm chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì anh thủ lĩnh mặt mày tái xám, lạc giọng kêu lên:

- Trời đất! Hàng chữ này đâu phải của tụi anh!

Chương 9

Tiếng kêu của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu không khác gì tiếng sét đánh ngang màng tai Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh. Miệng mồm đứa nào đứa nấy há hốc, quai hàm cứng đơ như bị trúng gió độc.

Rõ ràng hồi trưa tụi nó đã lần theo dấu vết của những bức mật thư để tìm ra hàng chữ này và cũng chính nhờ hàng chữ này tụi nó mới dò được tới quán kem Bốn Mùa, vậy mà bây giờ nhóm Hải Âu bảo đây là thứ giả mạo, bảo tụi nó không đờ người ra sao được!

Nhưng tụi Quý ròm ngơ ngẩn một thì nhóm Hải Âu ngơ ngẩn mười. Anh thủ lĩnh, anh chàng tóc rẽ giữa, anh Việt và hai cô gái ở băng sau vội vàng nhảy xuống khỏi xe, kéo rốc tới chỗ bức tường, mười con mắt nhìn chòng chọc vào hàng chữ như muốn xoi thủng cả vách. Anh Việt mặt không giấu vẻ kinh nghi:

- Lạ thật! Ở đâu ra những hàng chữ lạ lùng này vậy kìa?

Cô gái mặc áo pull vàng rùng mình nói:

- Lại còn biết rõ chúng ta đang ở quán kem Bốn Mùa nữa!

Còn anh tài xế tóc rẽ giữa thì không ngừng lúc lắc đầu:

- Kỳ quái! Thật quá sức kỳ quái!

Tiểu Long rụt rè hỏi:

- Bộ hàng chữ này không phải do các anh chị viết thật hả?

- Dĩ nhiên rồi! Anh Việt đáp, giọng chưa hết thảng thốt.

Anh thủ lĩnh nãy giờ không nói gì, nhưng cặp lông mày anh nhăn tít còn môi thì mím lại. Cô gái đội nón trắng, từ lúc ở quán kem đến giờ nhỏ Hạnh chưa một lần thấy cô bỏ nón ra khỏi đầu, nhìn anh thủ lĩnh, hoang mang hỏi:

- Thế này là thế nào hở anh Thức?

Anh thủ lĩnh, bây giờ là anh Thức, dường như không nghe câu hỏi của cô gái. Trán anh càng lúc càng cau lại, vẻ mặt nom vô cùng khó coi. Mãi một lúc anh mới lẩm bẩm như tự nói với mình:

- Hay là …

- Hay là sao?

Cô gái đội nón trắng hỏi dồn. Lúc này mọi người đã đứng vây lấy anh, mắt nhìn lom lom, nín thở chờ đợi. Anh Thức khẽ đảo mắt một vòng, giọng phân vân:

- Tôi nghĩ có thể đây là trò tinh quái của nhóm Mèo Rừng!

Câu nói của anh Việt làm cô gái đội nón trắng ngẩn người:

- Anh muốn nói đến nhóm du khảo của Nhà văn hóa Thanh Niên thành phố Hồ Chí Minh ấy ư?

Anh Thức chưa kịp trả lời thì cô gái áo pull vàng đã lắc đầu:

- Không thể như thế được! Theo giao ước giữa hai bên, bọn họ và nhóm chúng ta chỉ gặp nhau mỗi năm một lần, nhưng hôm nay đâu đã đến kỳ hạn!

- Đó chỉ là cuộc gặp gỡ chính thức! – Anh chàng tóc rẽ giữa hắng giọng – Ngoài ra, đâu có ai cấm nhóm Mèo Rừng đến Vũng Tàu!

Rồi anh thủng thỉnh nói thêm, với cái giọng ung dung của một người mắt thấy tai nghe mọi chuyện:

- Họ đã đến, họ đã tình cờ phát hiện ra trò chơi của chúng ta và họ đã ra tay làm cho mọi thứ rối tung cả lên, tóm lại là hiện nay họ đang ở quanh đâu đây, họ đang âm thầm theo dõi và cười nhạo vẻ hoảng hốt của chúng ta …

Chả ai biết những điều anh chàng tóc rẽ giữa vừa nói có thật hay không nhưng nghe vậy ai nấy đều không hẹn mà cùng dáo dác nhìn quanh. Anh Việt trấn tĩnh lại trước tiên.

- Chỉ giỏi tưởng tượng! – Anh nhún vai – Nhóm Mèo Rừng đâu phải là thần thánh! Tôi không tin chúng ta đã lọt vào … túi áo của họ một cách dễ dàng như thế!

Trong khi Quý ròm và nhỏ Hạnh còn mải đăm chiêu với những ý nghĩ trong đầu thì Tiểu Long lại ngây ngô hỏi:

- Thế toàn bộ bốn bức mật thư của các anh đều là giả hết hay sao?

Thắc mắc của Tiểu Long khiến anh Thức giật bắn:

- Bốn bức mật thư? Tại sao lại là bốn bức mật thư?

Mặt Tiểu Long bất giác thuỗn ra. Nó không hiểu anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu muốn nói gì. Cô gái áo pull vàng bàng hoàng lặp lại:

- Ừ nhỉ, tại sao lại là bốn bức mật thư?

Đúng vào lúc Tiểu Long sắp sửa biến thành thằng người gỗ Pinocchio, nhỏ Hạnh kịp thời lên tiếng cứu bồ. Nó nói:

- Thì bốn bức mật thư là bốn bức mật thư chứ là sao ạ! – Rồi nó nhanh nhẩu liệt kê – Một bức "Rẽ vào trong hẻm vắng …" trên tường, một bức "Where is he?" trên cây, một bức "News" trên cổng trường, cộng thêm bức mật thư giả mạo này chả phải tổng cộng bốn bức là gì!

- Như vậy là không phải rồi! – Anh chàng tóc rẽ giữa vò đầu – Mật thư của tụi này có tất cả là bảy bức lận!

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, sáu con mắt và ba cái miệng lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Bảy bức mật thư?

- Đúng thế! – Anh Thức gật gù – Nhưng ở đây, các em chỉ tìm thấy có ba bức. Và cuối cùng, hàng chữ giả mạo kia đã nói huỵch toẹt chỗ của bọn anh!

Câu chuyện càng lúc càng quái dị và rối rắm. Mọi người chưa kịp khám phá xong điều bí ẩn này đã xuất hiện điều bí ẩn khác, trong khi đó chiếc ba lô của bọn Quý ròm vẫn biệt vô âm tín khiến ai nấy lòng như lửa đốt. Sau một cái tặc lưỡi, anh Thức khoát tay:

- Chúng ta đi!

- Đi đâu? – Nhiều cái miệng vụt hỏi.

- Quay trở lại chỗ bức mật thư thứ nhất! – Anh Thức vừa bước về phía chiếc jeep vừa nói – Chúng ta chỉ có cách lần theo đường đi của các bạn trẻ để xem có phát hiện được điều gì chăng!

Nhoáng một cái, mọi người đã ngồi yên vị trên xe. Chiếc jeep lùn quay đầu trở lại hướng cũ, vẫn lao đi với một vận tốc chóng mặt. Hẻm nhỏ, xe phải đỗ bên ngoài. Anh tài xế tóc rẽ giữa xuống xe sau cùng nhưng lại là người chạy đến bức tường trước tiên.

- Vẫn như cũ!

Khi mọi người lục tục đến nơi, anh quay lại nói.

- Thế nào? – Anh Thức nhìn bọn Quý ròm – Sau khi đọc xong bài thơ thì các em làm gì?

Anh hỏi hệt như thầy giáo khảo bài. Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tụi em "rẽ trái một trăm bước"!

- Hay lắm! Thế thì chúng ta cứ rẽ trái một trăm bước!

Như nhận được hiệu lệnh, mọi người liền rồng rắn kéo đi. Cũng như bài thơ trên bức tường, tấm "bảng quảng cáo" chữ xanh nền trắng vẫn còn treo lơ lững trên thân cây.

Lần này không đợi anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu vặn hỏi, Quý ròm vọt miệng nói luôn:

- Sau khi bắt gặp tấm bảng này, tụi em tìm đến ngôi trường ngoài kia!

Anh Thức lại gật gù:

- Giỏi! Chúng ta sẽ đến ngôi trường đó!

Nói xong anh quay mình đi liền. Mọi người lật đật theo chân anh ngược ra đầu hẻm.

Khác với hồi trưa, lúc này bọn Quý ròm được đưa tới trường bằng xe jeep. Anh chàng tóc rẽ giữa lái xe thì phải biết, cứ gọi là thành thần. Mọi người ngồi chưa nóng chỗ, ngôi trường đã hiện ra trước mắt.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nhảy vội xuống xe, băng lại chỗ trụ cổng. Ba đứa thở phào khi thấy cũng như hai bức mật thư trước, chữ "NEWS" trên cổng vẫn còn nguyên. Thế mà lúc ở trên xe tụi nó cứ nơm nớp sợ bọn học trò lớp chiều nghịch ngợm xóa đi.

Quý ròm xoay người lại, định bắt chước anh chàng tóc rẽ giữa nói "Vẫn như cũ" nhưng nó chưa kịp mở miệng, quai hàm đã cứng đơ.

Nhóm Hải Âu đi theo bọn Quý ròm bữa nay có cả thảy năm người. Nhưng trước mặt nó lúc này, năm người đó như đang bị Tôn Ngộ Không làm phép định thân. Mười cái cẳng chân như bị chôn xuống đất, chỉ có những đôi mắt là nhấp nháy và đang chiếu ra những tia nhìn kỳ dị.

- Ôi, chuyện gì đã xảy ra thế này? – Sau một thoáng sửng sốt, Quý ròm định thần kêu lên.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long quay lại và cũng như Quý ròm, cả hai lập tức trợn tròn mắt:

- Có chuyện gì thế hở anh Thức?

Mặc cho bọn trẻ lên tiếng, anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu vẫn đứng im, mắt ghim chặt vào trụ cổng như không cách nào dời đi được. Chả rõ anh không

nghe những câu hỏi hay anh không đủ sức để trả lời. Người trấn tĩnh đầu tiên là anh Việt. Nhưng anh cũng không thể nói được điều gì rành mạch. Mắt chớp lia, anh mấp máy môi và qua cách phát âm có thể đoán lưỡi anh đang ríu lại:

- Chữ … chữ … "n … e … w … s" …

Nhỏ Hạnh ngoái cổ nhìn lại chữ "NEWS" trên trụ cổng, rồi ngoảnh lại ngay:

- Thì chữ "news" chứ sao!

Đang nói, sực nhớ ra một chuyện, nó ngỡ ngàng hỏi:

- Hay chữ "news" này cũng không phải do các anh viết?

Lần này cô gái mặc áo pull vàng trả lời thay anh Việt. Câu trả lời ra ngoài tiên liệu của nhỏ Hạnh:

- Không! Đây chính là mật thư của nhóm Hải Âu!

Ba đứa trẻ tự dưng có cảm giác như lạc vào giữa rừng rậm, nhìn bốn phía, thấy phía nào cũng tối mịt, giơ tay không thấy ngón. Những bí ẩn chung quanh những bức mật thư của nhóm Hải Âu càng lúc càng mù mờ và lắt léo khiến đầu chúng cứ ong ong. Quý ròm liếm cặp môi khô rang:

- Nếu thế …

Anh Thức giơ tay, anh đã bắt đầu động đậy được:

- Chữ "news" này đúng là của các anh nhưng cái vòng tròn kia thì không phải!

- Không phải ư? – Nhỏ Hạnh ngơ ngác – Nếu không có vái vòng tròn đó, tụi em làm sao biết đi về hướng nào?

- À, cái vòng tròn thì có! – Anh chàng tóc rẽ giữa bổ sung – Nhưng tụi anh không hề khuyên tròn chữ E mà viền quanh chữ W!

- Thì ra thế!

Quý ròm gật gù. Tới đây thì tụi nó mới vỡ lẽ. Cô gái áo pull vàng bước tới sát trụ cổng, đưa tay chỉ lên chữ "NEWS":

- Các em xem đây thì biết! Bọn người phá bĩnh kia chùi không sạch, đường viền của tụi này vẫn còn lưu lại đây nè!

Qủa nhiên, có một vòng tròn lờ mờ bao quanh chữ W thật. Quý ròm gãi đầu hỏi:

- Thế lẽ ra tụi em phải đi về hướng tây hay sao?

- Còn lẽ ra với không lẽ ra gì nữa! – Anh chàng tóc rẽ giữa làu bàu – Chúng ta đi thử về hướng Tây thì rõ ngay thôi!

Nói xong, anh xăm xăm bước lại chỗ chiếc jeep, leo lên ngồi sau tay lái. Chiếc xe đưa bọn Quý ròm theo hướng ngược lại với hướng có chiếc xe bánh mì. Chạy chừng hai trăm thước, chiếc jeep đã tới một ngã tư. Anh Thức chỉ tay vào cái bùng binh xi măng nằm chính giữa ngã tư, mỉm cười nói:

- Các em có thấy gì đây không?

Theo tay chỉ của anh, bọn Quý ròm lỏ mắt dòm. Qủa nhiên trên bùng binh những ký hiệu lạ lùng đang xếp thành một dãy dài: "FKAK QDIAN ZNIAVI DDI JWEE FNIUUOONOI FDIAAK IINIEENN QNNOOOII IIRAANN FIINIUUOOK ZNUUA!"

Tiểu Long rùng mình:

- Mật mã của các anh chị đó ư?

- Ừ! – Cô gái áo pull vàng gật đầu, đắc ý đáp – Đây mới chính là mật thư của tụi này! Chứ không phải hàng chữ "Nhóm Hải Âu đợi qúy khách …" vớ vẩn đằng kia đâu!

Tiểu Long không nén được tò mò:

- Thế hàng chữ này có nghĩa gì vậy?

Cô gái áo pull vàng chưa kịp mở miệng, Quý ròm đã thản nhiên đáp:

- Bức mật thư này nói: "Các bạn hãy đi về hướng Bắc thêm một trăm thước nữa!"

Sự nhanh nhẩu của Quý ròm khiến các thành viên trong nhóm Hải Âu xanh mặt. Chẳng ai ngờ bức mật thư họ phải vắt óc suy nghĩ cả ngày trời lại chả gây khó khăn tẹo nào cho bọn trẻ này cả. Chỉ nhìn thoáng qua, Quý ròm đã đọc vanh vách nội dung bức mật thư cứ như đang đọc báo bảo làm sao họ không ngây người bái phục cho được!

Khác với nhóm người này, mặt Tiểu Long và nhỏ Hạnh không xanh mà cũng chẳng xám. Tụi nó chả lạ gì thằng ròm, "vua giải câu đố" lừng danh, các tờ báo có mục "Nát óc" hoặc "Đố vui có thưởng" đều chạy mặt. Nếu Quý ròm không chán trò chơi này, các tòa báo chả biết đào đâu ra phần

thưởng để trao quanh năm suốt tháng cho nó. Tiểu Long không ngạc nhiên. Nhưng nó lại thắc mắc:

- Mày dựa vào đâu mà đọc vèo vèo như thế?

- Có gì đâu! – Quý ròm chỉ tay vào hàng chữ trên bùng binh – Đây là loại mật thư viết bằng phương pháp thay thế, đại khái giống như kiểu chữ dùng trong điện tín vậy, nhưng phức tạp hơn!

Rồi trước miệng mồm há hốc của Tiểu Long và trước những cặp mắt sửng sốt của các thành viên nhóm Hải Âu, Quý ròm chậm rãi giải thích:

- Trong bức mật thư này, chữ K được dùng thay cho chữ C, EE thay cho Ê, UU thay cho Ư, OO thay cho Ơ, OOO thay cho Ô, AA thay cho Ă, DD thay cho Đ, DI thay cho B, NI thay cho H, VI thay cho Y, W thay cho V, OI thay cho G, II thay cho T, NN thay cho M! Còn về các loại dấu thì F là dấu sắc, Q là dấu nặng, Z là dấu ngã, J là dấu huyền, và thay vì để ở đằng sau mỗi chữ theo cách viết điện tín, những dấu này được đưa lên đầu cho thêm phần rắc rối, chỉ vậy thôi!

Quý ròm vừa diễn giải xong, nhiều cái miệng đồng loạt "ồ" lên. Anh Thức không nén được tiếng xuýt xoa:

- Tuyệt! Thật không ngờ!

Rồi anh chép miệng nói thêm:

- Nếu biết các em giải mã nhanh như máy thế này, tụi anh chả phí công bày trò đánh cặp ba lô làm gì cho rắc rối!

Câu nói của anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu kéo mọi người về với thực tại. Mặt mày ai nấy thoáng lộ vẻ trầm tư. Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế bây giờ chúng ta phải làm gì?

Anh chàng tóc rẽ giữa "e hèm" một tiếng rồi huơ tay, hùng hổ:

- Chả việc gì phải lo! Cứ điều tra xem nhóm Mèo Rừng hiện đang cư ngụ ở đâu sẽ tìm ra chiếc ba lô ngay thôi!

Anh Việt và cô gái áo pull vàng lúc nãy cực lực phản bác giả thuyết về sự nhúng tay của nhóm Mèo Rừng, nay thấy tình hình diễn biến như thế, cũng đành nói xuôi theo:

- Ừ, chỉ có cách như thế thôi!

Anh Thức không nói gì, chỉ khoát tay ra hiệu cho anh chàng tóc rẽ giữa cho xe chạy.

- Bây giờ chúng ta đi về hướng Bắc chứ?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Long khiến anh Việt ngồi cạnh ngơ ngác:

- Đi về hướng Bắc làm gì?

Tiểu Long gãi cằm:

- Chả phải bức mật thư vừa rồi bảo chúng ta đi về hướng Bắc đó sao?

Anh Việt "à" một tiếng, lắc đầu:

- Khỏi! Còn ba bức mật thư nữa, nhưng chúng ta chả cần kiểm tra chúng làm gì! Chúng ta cần đi tìm chiếc ba lô trước!

Mọi người nói chuyện một lát, xe đã tới chân dốc Hạ Long, chuẩn bị chạy về phía Bãi Dứa. Quý ròm phát hiện ra điều đó trước tiên.

- Ủa! – Nó vùng kêu lên – Các anh chở tụi em đi đâu đây?

- Đi về nhà chứ đi đâu! – Anh Thức quay sang, cười đáp.

- Sao lại đưa tụi em về nhà? Tụi em phải cùng với các anh chị đi tìm chỗ ở của nhóm Mèo Rừng đã chứ!

- Không cần đâu! – Anh Thức đặt tay lên vai Quý ròm, giọng dịu dàng – Các em đi tới đi lui từ trưa đến giờ đã mệt nhoài cả rồi, cần phải về nhà nghỉ ngơi! Chuyện tìm kiếm chiếc ba lô để tụi anh lo!

Tiểu Long ngồi băng sau chồm lên, nơm nớp hỏi:

- Thế các anh có chắc sẽ tìm được chiếc ba lô trước khi trời tối không đấy?

Kiểu ăn nói thật thà của Tiểu Long làm nhỏ Hạnh giật thót. Nó thúc vào hông bạn một cái:

- Sao Long lại hỏi vậy! Đương nhiên các anh chị sẽ tìm được cho tụi mình rồi!

Anh Thức quay đầu nhìn nhỏ Hạnh bằng ánh mắt đầy ý nghĩa. Và anh nói, chả rõ vì tự tin hay vì tự ái:

- Chắc chắn tối nay các em sẽ nhận được chiếc ba lô!

Đúng lúc đó, như sực nghĩ ra chuyện gì khủng khiếp, Quý ròm thình lình buột miệng:

- Bỏ xừ rồi! Thế nhỡ …

Thấy Quý ròm vừa kêu lên đã ngưng bặt, anh Thức nheo mắt hỏi:

- Nhỡ sao?

Quý ròm nói mà mặt xám ngoét:

- Nhỡ bọn đánh cắp chiếc ba lô và nhóm Mèo Rừng không liên quan gì với nhau thì sao?

Câu nói của Quý ròm gây chấn động không thua gì bom nổ. Lo lắng chính đáng của nó nhanh chóng lây sang các thành viên của nhóm Hải Âu. Ừ nhỉ, ai biết được nhóm Mèo Rừng có dính dáng gì đến chiếc ba lô bị mất cắp hay không! Nhỡ hành động của bọn họ chỉ gói gọn trong việc nghịch phá các bức mật thư thì dù có tìm ra chỗ cư ngụ của bọn họ cũng bằng không!

Lúc này ngoại trừ anh Thức và nhỏ Hạnh, mặt mày những người còn lại nhăn nhó trông đến tội. Nhỏ Hạnh điềm nhiên nói:

- Theo Hạnh hai chuyện này chắc chắn có liên quan với nhau!

Anh Thức cũng gật gù lặp lại:

- Đúng rồi! Hai chuyện này chắc chắn có liên quan với nhau!

Không ai biết nhỏ Hạnh và anh Thức căn cứ vào đâu để khẳng định như thế nhưng nghe vậy mọi người cũng cảm thấy vơi bớt phần nào lo âu.

Chương 10

Chiếc jeep lùn đỗ xịch ngay trước cổng nhà cô Tư. Bọn Quý ròm vừa leo xuống khỏi xe, anh Thức vẫy tay nói "Hẹn gặp lại" và ba đứa trẻ cũng chỉ kịp lặp lại như vậy, chiếc xe đã lật đật quay đầu phóng về phía trung tâm thành phố.

Chắc bây giờ bọn họ đến các khu nhà nghỉ để lùng sục nhóm Mèo Rừng quỉ quái kia! Quý ròm thầm nhủ và bước sát tới cánh cổng sắt đang khép chặt, nó nhanh nhẹn thò tay bấm chuông.

- A, anh Quý, anh Tiểu Long và chị Hạnh! Sao bây giờ các anh chị mới tới?

Thằng Mạnh nhảy chân sáo từ trên bậc cấp xuống, miệng hí hửng reo. Quý ròm sầm mặt:

- Tại mày đó!

Thái độ của ông anh khiến Mạnh khựng lại:

- Sao lại tại em?

- Còn không phải sao! – Quý ròm nghiến răng trèo trẹo – Mày bảo mày ra bến xe đón tụi tao sao mày trốn biệt thế?

Mạnh cười hì hì. Nó vừa lúi húi mở khóa cổng vừa thanh minh:

- Hồi sáng em phải lên trường! Hôm nay lớp em tập văn nghệ mà em quên khuấy đi mất!

- Hừ! – Quý ròm vẫn chưa nguôi giận – Nếu vậy thì hôm kia lúc tao gọi điện thoại cho mày, mày đừng có hứa nhăng hứa cuội!

Mạnh rụt cổ:

- Thì em đã bảo là em quên mà! Sáng nay tụi bạn tới rủ em mới giật mình biết là không báo kịp cho anh được nữa!

- Thôi, bỏ qua đi! – Tiểu Long lên tiếng giảng hòa, vừa nói nó vừa kéo tay Quý ròm – Vào nhà rồi hẵng hay!

Ngạc nhiên về sự chậm trễ của bọn Quý ròm không chỉ có Mạnh. Bọn trẻ vừa lên khỏi những bậc cấp bằng đá xuyên qua dãy hoa giấy đã đụng ngay cô Tư. Vừa nhìn thấy bọn trẻ, cô hỏi ngay:

- Các cháu đi chuyến mấy giờ mà bây giờ mới tới?

Tiểu Long lí nhí:

- Dạ, tụi cháu đi lúc tám giờ sáng!

Mắt cô Tư trợn tròn:

- Tám giờ sáng sao bây giờ mới tới?

Bọn Quý ròm đang đắn đo không biết có nên nói thật mọi chuyện hay không thì cô đã hỏi tiếp:

- Hay là xe các cháu bị hỏng dọc đường?

Mừng còn hơn bắt được vàng, Quý ròm gật đầu ngay:

- Dạ, đúng thế ạ! Dọc đường chiếc xe hỏng có đến chục lần là ít cô ơi!

Nhỏ Hạnh phải quay đầu đi chỗ khác để khỏi phì cười. Nói hỏng hai, ba lần người ta còn tin, Quý ròm phóng lên cả chục lần không khéo cô Tư lại nghi cháu mình dóc tổ. Nhưng rất may cô chẳng vặn hỏi. Cô chỉ nói:

- Thôi, các cháu đi tắm rửa thay đồ rồi nghỉ ngơi cho khỏe!

Nghe đến bốn chữ "tắm rửa thay đồ", miệng mồm Quý ròm đột nhiên méo xệch. Nó "dạ" khẽ một tiếng rồi ngoắt Tiểu Long và nhỏ Hạnh, cả bọn lẽo đẽo đi theo Mạnh vào phòng.

- Hôm nay có khách thuê phòng không hở Mạnh? – Vừa ngồi xuống giường Quý ròm vừa hỏi.

Mạnh đáp, nó cũng ngồi xuống cạnh bàn nước:

- Không! Chỉ những ngày cuối tuần khách đi tắm biển nườm nượp mới có người hỏi thuê thôi!

Rồi có vẻ chẳng hào hứng gì với đề tài này, Mạnh bẻ lái câu chuyện:

- Chiếc xe hôm nay anh đi bị hỏng cả chục lần thật hả?

Câu hỏi bất thần của thằng oắt khiến Quý ròm giật thót.

- Sao mày lại hỏi vậy? – Quý ròm hỏi lại, giọng cảnh giác.

Mạnh vẫn thản nhiên:

- Tại vì em thấy chuyện đó khó tin quá xá!

- Chẳng có gì là khó tin! – Quý ròm nhún vai – Xưa nay xe đò bị hỏng hóc là thường!

Mạnh nheo mắt:

- Chỉ những loại xe cũ kỹ mới hay hỏng hóc thôi! Nhưng những loại xe đó người ta đã tống ra bãi lâu rồi!

Thấy Mạnh lằng nhằng, Quý ròm định gân cổ nạt cho ông em ương bướng này một trận nhưng đúng lúc đó, nhỏ Hạnh bỗng lên tiếng:

- Bộ em muốn biết lý do chậm trễ của các anh chị thật hả?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm và Tiểu Long sửng sốt. Còn Mạnh thì toét miệng cười:

- Dĩ nhiên rồi! Chị thừa biết tính em rất thích những chuyện giật gân kia mà!

- Chuyện này chả có gì giật gân cả! – Quý ròm lạnh lùng – Chỉ có giật đồ thôi!

- Giật đồ? – Mạnh trố mắt.

- Ừ! – Nhỏ Hạnh thở dài – Tụi chị vừa xuống xe đã bị kẻ trộm đánh cắp ngay chiếc ba lô đựng quần áo!

- Chết thật! – Mạnh kêu lên – Thế rồi sao?

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi kể:

- Thế rồi tụi chị đuổi theo! Nhưng ngay kẻ cắp kia cũng không giữ được chiếc ba lô mà lại để cho kẻ khác cướp mất!

Mạnh xúyt xoa:

- Kỳ lạ thật! Thế rồi sao nữa?

- Thế rồi tụi chị phát hiện ra một bức mật thư của nhóm Hải Âu …

Trong khi nhỏ Hạnh thuật lại tỉ mỉ câu chuyện truy tìm chiếc ba lô lẫn việc phát giác những bức mật thư của nhóm Hải Âu bị quấy phá, thằng Mạnh cứ nhấp nha nhấp nhổm trên ghế và không ngớt vò đầu bứt tai:

- Tiếc thật! Tiếc Thật! Những chuyện ly kỳ như vậy mà em lại vắng mặt!

Quý ròm hừ mũi:

- Chả có gì đáng tiếc! Nếu mày có mặt thì câu chuyện lại không ly kỳ đến thế!

Mạnh tái mặt:

- Anh nói vậy là sao?

- Còn sao nữa! – Quý ròm hậm hực – Nếu mày ra đón tụi tao như đã hứa thì làm gì có chuyện chiếc ba lô bị người ta trộm mất! Và như vậy sẽ chẳng có chuyện ly kỳ nào xảy ra cả!

- Chưa chắc! – Mạnh liếm môi – Nếu các anh chị ở nhóm Hải Âu đã quyết tâm bày trò thì dù có em hay không có em, họ cũng sẽ tìm cách đoạt bằng được một món gì đó!

- Em nói đúng đấy! – Nhỏ Hạnh đồng tình với Mạnh – Nhưng em bảo sáng nay em lên trường tập văn nghệ phải không?

Câu hỏi lạc đề của nhỏ Hạnh làm Mạnh thoắt bối rối:

- Thì em đã nói rồi! Chính vì lên trường tập văn nghệ nên em không đi đón các anh chị được! Chẳng lẽ chị không tin?

- Tất nhiên là chị tin! – Nhỏ Hạnh gật gù – Nhưng theo chị đoán, em chỉ tập văn nghệ trong hai tiết đầu thôi! Sau đó thì ra về!

Rồi trước vẻ mặt đờ ra vì kinh ngạc của Mạnh, nhỏ Hạnh thản nhiên hỏi tiếp:

- Thế trường em tên gì?

Không hiểu tại sao tự dưng bà chị lại quan tâm đến chuyện trường lớp của mình kỹ lưỡng thế, Mạnh hơi chột dạ nhưng vẫn gắng gượng trả lời:

- Trường em học là trường Trần Nguyên Hãn.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Em học lớp 7/4 phải không?

Mạnh ngạc nhiên:

- Phải! Sao chị biết?

- Tình cờ thôi!

Nhỏ Hạnh mỉm cười, rồi nó nói giọng tỉnh khô:

- Thôi, bây giờ em vào đem chiếc ba lô ra đây cho các anh chị lấy quần áo đi tắm!

Lúc này nếu cô bé Mai-ka từ trên trời rơi ngay chóc xuống trước mặt chắc chắn cũng không khiến Tiểu Long, Quý ròm và thằng Mạnh sững sờ bằng câu nói bất ngờ của nhỏ Hạnh.

- Hạnh nói gì thế?

Tiểu Long và Quý ròm đồng thanh kêu lên, thậm chí Tiểu Long phải áp hai bàn tay lên ngực để ngăn không cho trái tim nhảy tót ra ngoài.

Còn Mạnh thì chết sững như bị đóng đinh lên ghế, mặt ngay như thằng bù nhìn ruộng dưa, mồm miệng cứng đơ không thốt được tiếng nào.

- Thôi đừng có giả chết nữa! – Nhỏ Hạnh hấp háy mắt – Đi lấy chiếc ba lô ra đây!

Như choàng tỉnh, Mạnh hít vào một hơi và nhăn nhó nói:

- Em chả hiểu chị nói gì cả! Em có phải là thành viên của nhóm Mèo Rừng đâu!

Nhỏ Hạnh trừng mắt:

- Chả có nhóm Mèo Rừng nào ở đây cả! Chuyện này chỉ có một mình em tác oai tác quái thôi!

- Chị đừng có nói oan cho em! – Mạnh khổ sở – Em chả biết gì sất!

- Mày biết! – Quý ròm thình lình hừ giọng – Bây giờ tao mới nhớ ra mày là người duy nhất biết được chuyến đi của tụi tao. Chính mày đã thông báo cho các anh chị ở nhóm Hải Âu về ngày giờ tụi tao đến Vũng Tàu và cũng chính mày đã bí mật theo dõi sự bày bố của họ!

- Trời ơi! – Mạnh kêu lên, rồi sợ trời không nghe nó giơ thẳng hay tay lên trời – Đầu óc em đần độn chứ có thông minh như anh với chị Hạnh đâu mà dám táy máy sửa mật mã của nhóm Hải Âu! Có tài thánh em mới biết được chữ "news" là viết tắt của bốn từ "Đông Tây Nam Bắc"!

- Có thể là lúc đầu em không biết! – Nhỏ Hạnh cười cười – Nhưng khi phát hiện được bức mật thư trên bùng binh ở phía tây, em liền đóan ra chữ W là viết tắt của West. Điều đó chẳng khó khăn gì với trình độ tiếng Anh lớp 7. Và thế là em sửa West thành East!

- Chị Hạnh ơi là chị Hạnh! – Mạnh vẫn một mực kêu oan – Nếu chị căn cứ vào những phỏng đoán mơ hồ đó rồi kết luận em đánh cắp chiếc ba lô thì qủa là oan cho em quá!

Giọng điệu thống thiết của Mạnh làm Tiểu Long động lòng. Nó nhìn nhỏ Hạnh và đưa tay quẹt mũi:

- Hay là …

Tiểu Long mới hó hé được hai chữ, nhỏ Hạnh hiểu bạn mình định nói gì. Nó lắc đầu chặn ngang:

- Hạnh không nói sai đâu! Còn một chứng cớ khác nữa. Chứng cớ này mới thật là quan trọng …

Rồi trước vẻ hồi hộp của mọi người, nhỏ Hạnh nói rõ ràng từng tiếng:

- Thằng oắt ở ngôi nhà mà Hạnh, Long và anh Thức vào dò xét là học sinh lớp 7/4 trường Trần Nguyên Hãn. Chính tấm bảng tên đeo trước ngực áo cho biết nó học cùng lớp cùng trường với thằng Mạnh nhà mình và hai đứa đã đồng lõa với nhau trong "vụ án" này!

Tiểu Long há hốc miệng:

- Nhưng còn ông cụ …

Nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Ngay cả ông tiên tinh nghịch đó cũng tham gia vào trò chơi của cháu mình. Tóm lại, nhóm Hải Âu kỳ này đã sập bẫy thằng oắt Mạnh một cú nhớ đời. Sau khi tập văn nghệ ở trường về, hai thằng oắt đã chăng dây đợi sẵn vì biết chắc "kẻ trộm" thế nào cũng chạy vào hẻm để dẫn dụ tụi mình đến trước bức tường …

Nhỏ Hạnh kể vanh vách như thể chính nó tận mắt chứng kiến.

- Em đã bảo không phải em mà! – Mạnh chống chế một cách yếu ớt.

- Có phải mày hay không tụi tao chả cần cãi nhau làm gì cho mệt! Bây giờ tụi tao đi tắm đây!

Tiếng Quý ròm thình lình vang lên ngoài cửa phòng khiến Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh quay phắt người nhìn ra.

Đã không nhìn thì thôi, vừa quay lại mặt mày thằng Mạnh lập tức đờ ra. Chả biết Quý ròm lẻn ra khỏi phòng tự bao giờ, bây giờ nó quay lại thì chiếc ba lô màu xanh quen thuộc đã nằm gọn trong tay nó.

- Thế là hết chối rồi nhé! – Tiểu Long cười hì hì và chồm người nhéo tai Mạnh.

Mạnh rụt cổ:

- Ấy, ấy, đừng! Oan em!

Tiểu Long trợn mắt:

- Giờ này mà mày còn kêu oan nữa hả?

Mạnh láu lỉnh:

- Chứ gì nữa! Nhóm Hải Âu đánh cắp chiếc ba lô này của các anh chị, em đã ra tay đánh cắp lại của họ để đem về, bây giờ anh trả ơn em bằng cách nhéo tai, vậy mà bảo là không oan?

Mồm mép của thằng Mạnh không kém gì ông anh ròm của nó khiến Tiểu Long chẳng biết đối đáp làm sao, đành rụt tay lại đưa lên … quẹt mũi.

Quý ròm nhún vai:

- Thôi, đừng đôi co với thằng giặc con đó nữa! Bây giờ chúng ta đi tắm, xong còn phải đi tìm các anh chị nhóm Hải Âu!

Tiểu Long chưng hửng:

- Đi tìm nhóm Hải Âu làm gì nữa?

Không để Quý ròm kịp mắng Tiểu Long "Đồ ngốc tử!", nhỏ Hạnh vội lên tiếng:

- Đi tìm để báo cho họ biết mình đã tìm ra chiếc ba lô rồi chứ chi! Nếu không, họ sẽ bới tung cả thành phố này lên mất!

Phải mất gần cả tiếng đồng hồ, bọn Quý ròm mới tắm táp đâu đó xong xuôi. Khi thấy cả bọn kéo nhau ra cửa, cô Tư không khỏi ngạc nhiên:

- Sao không nghỉ ngơi mà rủ nhau đi đâu vậy các cháu?

- Dạ, tụi cháu đi dạo loanh quanh một lát rồi về ngay đấy ạ!

Sợ bà cô gặng hỏi lôi thôi, Quý ròm đáp phứa một câu rồi hối hả lao xuống bậc cấp. Tiểu Long đuổi theo bạn, gạ:

- Hay là mình đem đồ tắm theo, lát nữa đi bơi luôn!

- Không được! Tụi mình tìm đến tối chưa chắc đã gặp nhóm Hải Âu, lấy đâu ra giờ mà đi bơi!

- Mày nói sao ấy chứ! Tụi mình cứ tới trụ sở của họ ở Bãi Sau là gặp ngay thôi chứ khó gì!

Quý ròm lắc đầu:

- Không chắc đâu! Giờ này có lẽ bọn họ đang chia nhau đi lùng sục khắp nơi rồi! Họ đã lỡ hứa tối nay sẽ thu hồi lại chiếc ba lô cho tụi mình, lúc này chắc họ đang quýnh!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long không đòi đi bơi nữa. Mà chép chép miệng:

- Tội nghiệp bọn họ ghê! Có nằm mơ họ cũng không thể nghĩ ra thủ phạm trong vụ này lại là thằng oắt Mạnh tinh quái nhà mình!

Thằng Mạnh đi bên cạnh, nghe nhắc tới mình, không nói gì, chỉ cười chúm chím. Nhưng Mạnh không cười được lâu. Đúng vào lúc nó đang loay hoay khóa cổng, Tiểu Long đứng ngoài đường đợi lâu sốt ruột quay lại định giục, bỗng trố mắt kêu lên:

- Trời đất, mày mắc chứng gì mà viết mật mã khắp nơi thế hở Mạnh?

Mạnh chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Quý ròm đã chỉ tay lên trụ cổng, hỏi đùa:

- Ở hướng Nam có quán kem nào không mà mày dụ tụi tao dẫn mày đi hướng đó?

Bấy giờ Mạnh mới phát hiện ra chữ "NEWS" nằm ngay trên trụ cổng bên trái. Mặt nó bất giác ngẩn tò te:

- Chữ này đâu phải do em viết!

- Xạo đi mày! – Tiểu Long cười – Không phải mày thì ai vô đây?

- Không phải em thật mà! – Mạnh lại kêu lên, mắt nó vẫn dán chặt vào chữ "NEWS", vẻ kinh ngạc.

- Chữ này không phải do Mạnh viết đâu! – Nhỏ Hạnh bất thần vọt miệng – Lúc tụi mình xuống xe, trên trụ cổng chưa có chữ này! Rõ ràng có kẻ nào đó mới viết lên!

Mạnh bần thần:

- Kẻ đó là ai?

Nhỏ Hạnh rùn vai, ỡm ờ:

- Muốn biết kẻ đó là ai cứ đi theo hướng họ chỉ!

Trong chữ "NEWS", chữ S được khoanh tròn. Điều đó có nghĩa cả bọn phải đi về hướng Nam, đi về phía mũi Nghinh Phong.

Dĩ nhiên ngoại trừ nhỏ Hạnh, Tiểu Long và Quý ròm cũng đã lờ mờ đoán ra mọi chuyện. Thằng Mạnh chả rõ đã đánh hơi được gì chưa nhưng trông bộ tịch thất thểu của nó, e rằng nó cũng đoán biết những gì đang chờ đợi nó chẳng phải là điều tốt lành.

Điều không tốt lành đó nằm cách cổng nhà Mạnh chừng năm mươi thước. Đi chưa tới Bãi Dứa, Quý ròm đã phát hiện hai dòng chữ viết bằng

phấn trắng trên tảng đá lớn ven đường. Vẫn bằng "thủ pháp thay thế" quen thuộc. "FKAK QDIAN LIIRE IINIAAAN FNNEEN FCNIUK JNNUUNOI FKAK QDIAN ZĐA FLAAAVI QLAI FKNIIEEK BA LOOO FIIRUUOOK FLUK JIIROOI FIIOOOI". Đó là dòng trên. Dòng dưới viết: "FOAAII QNNANNI, JNNIA NOIUUOOI FNNUOOON QDION IIA FIIROI OIOOO NOIUUOOI QLAI JWA FNENN FVVUOOONOI LDIIEEN HAVI SAO?"

Mặc dù đã nghe Quý ròm giảng qua về cách đọc loại mật thư này nhưng bây giờ nhìn vào, Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn thấy hoa cả mắt. Nhỏ Hạnh lẩm bẩm "dịch" được hai chữ "Các bạn" đã muốn tháo mồ hôi hột, bèn day sang Quý ròm, khẩn khoản:

- Quý dịch cho mọi người nghe đi!

Không đợi năn nỉ đến lần thứ hai, Quý ròm mở miệng tuôn một tràng, nghe thao thao cứ như thể nó đang đọc thơ của … thi sĩ Bình Mình chứ không phải đọc mật thư vậy:

- "Các bạn trẻ thân mến, chúc mừng các bạn đã lấy lại chiếc ba lô trước lúc trời tối"!

- Chỉ có vậy thôi hả? – Mạnh nín thở hỏi dò.

- Không! Đó là câu trên. Còn câu dưới nữa!

- Câu dưới nói gì thế? Sao anh không dịch?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Tao không dịch được!

Mạnh khịt mũi:

- Bộ câu dưới khó hơn câu trên hả?

- Không phải khó hơn!

Mạnh càng nóng ruột:

- Thế sao anh lại không dịch được?

Quý ròm cười khì:

- Tại tao sợ dịch ra sẽ có đứa xỉu!

Mạnh nắm chặt hai tay:

- Anh cứ dịch đi, em không xỉu đâu!

- Nếu vậy thì để tao dịch cho mày nghe! – Quý ròm hấp háy mắt, lần này nó kéo dài giọng nghe ê a như đọc thần chú – "Oắt Mạnh, nhà ngươi muốn bọn ta trói gô ngươi lại và ném xuống biển hay sao?"

Miệng nói không sợ nhưng Quý ròm vừa đọc xong, mặt Mạnh bỗng xanh lè xanh lét:

- Chết em rồi! Kiểu này các anh chị nhóm Hải Âu sẽ không tha em đâu!

- Tha sao được mà tha! – Thấy ông em sợ vãi mặt, Quý ròm càng hù thêm – Gặp tao, tao còn tẩn cho mày một trận trước khi ném xuống biển nữa ấy chứ!

Mạnh mếu máo:

- Em không sợ bị ném xuống biển. Em biết mấy ảnh chỉ dọa. Nhưng kiểu này chắc em hết xin gia nhập nhóm Hải Âu được rồi!

- Em đừng lo! – Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh, dịu dàng – Anh thủ lĩnh nhóm Hải Âu không trách em đâu! Nếu muốn rầy em, khi đưa các anh chị tới đây, anh đã vào nhà tìm em rồi. Lúc đó, ảnh đã biết em là thủ phạm rồi chứ bộ!

Mặt Mạnh vừa sa sầm, nghe nhỏ Hạnh "động viên" mấy câu, đã thoắt tươi lên hơn hớn. Nó vung tay:

- A, phải rồi! Khi đưa các anh chị đến nhà em, anh Thức giả vờ cho quay đầu xe nhưng khi chúng ta vào nhà, ảnh đã quanh xe lại viết lên cổng và lên tảng đá những bức mật thư kia, đúng không?

Nhỏ Hạnh cười hì hì:

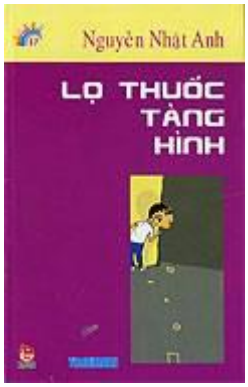
- Đúng thế!

Trong khi nhỏ Hạnh và thằng Mạnh kẻ tung người hứng cười đùa tí toét thì Tiểu Long và Quý ròm không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau. Căn cứ vào "mật mã" chứa trong những tia nhìn hậm hực kia, tác giả truyện này qủa quyết rằng bốn con mắt đó đang nói: "Hóa ra khi ngồi trên xe trở về đây, anh Thức và nhỏ Hạnh đã đoán ra thủ phạm là ai rồi, vậy mà không chịu nói cho hai đứa mình biết, tức ơi là tức!".

Thành phố Hồ Chí Minh 1997
Nguyễn Nhật Ánh.

HẾT.

Tập 17: Lọ thuốc tàng hình

Đánh máy: minhhoang, Gót sen
Chính tả: Litte angel, Gót sen

Tóm tắt nội dung

Các bạn có tin một loại "thuốc tàng hình" không, tức là thứ thuốc nếu các bạn uống vào sẽ không ai nhìn thấy các bạn ấy mà? Có lẽ các bạn không tin! Thế mà Quý ròm đã chế ra một loại thuốc như thế và khi tình cờ biết được bí mật khủng khiếp đó, thằng Mạnh đã lén lút nốc nguyên cả một lọ ...

Chương 1

Sóng mỗi lúc một lớn. Từng đợt sóng từ ngoài khơi xa thi nhau ùa vào, đợt sau cao hơn đợt trước, xô đẩy nhau tràn lên bãi cát làm tung những đám bọt trắng xoá, rồi thong thả rút trở ra biển sau khi đã nô đùa thoả thích với những con còng gió lủi nhanh như chớp.

Đó là buổi chiều. Thuỷ triều lên nhanh và gió càng lúc càng trở nên mạnh hơn. Những người đi tắm biển lần lượt trở về nhà. Những kẻ nán lại cũng không còn bơi ra xa mà rút dần lên bãi cát.

Nó không nhìn thấy tất cả những điều đó. Đúng hơn, nó nhìn thấy nhưng không mảy may chú tâm. Bởi vì nó đang ở rất xa mọi người. Nó đang ở rất xa dì nó.

Chiều nào cũng vậy, hễ dì nó dắt nó ra biển là sớm muộn gì nó cũng tìm cách trốn thoát tầm mắt của dì để một mình tha thẩn dọc theo bờ biển lần mò đến đây.

Chỗ nó đang ngồi là một cù lao nhỏ. Cù lao nằm cách bờ biển không xa lắm, khoảng chừng hai mươi thước. Cù lao nhỏ, không có người ở, chỉ trơ trọi một ngôi miếu cổ nằm nép mình dưới dăm tán lá xanh.

Cây cối thưa thớt nhưng lại có chim về ở. Chiều nào nó cũng nghe tiếng chim ríu rít trên tầng không trước khi đáp xuống. Có lẽ đó là một loại nhạn biển, nó nghĩ vậy và nghiêng tai nghe ngóng. Tiếng chim gọi nhau hoà lẫn với tiếng sóng tạo nên một âm thanh du dương và khắc khoải kỳ lạ. Bao giờ nghe thấy âm thanh lạ lùng đó, nó cũng đều cảm thấy bồi hồi. Những lúc như vậy nó luôn nhớ tới ba nó.

Quê nó thuộc một làng ven biển miền Trung. Như những người đàn ông làng chài khác, ba nó làm nghề đi biển. Ba nó thường ra khơi vào buổi chiều và bao giờ cũng trở về vào tờ mờ sáng hôm sau. Thường, nó chưa ngủ dậy thì ba nó đã cất lưới và về tới nhà. Đang nằm ngủ, hễ thấy giấc mơ của mình bỗng hăng nồng mùi cá tươi, mở mắt ra thể nào nó cũng trông thấy ba nó.

Nhưng rồi một hôm ba nó không về nữa. Một ngày, hai ngày rồi cả tuần lễ trôi qua, ba nó vẫn biệt tăm. Những người bạn của ba đều trở về, riêng ba thì không. Người ta bảo ba nó đi như thế là xa lắm. Mẹ nó cũng bảo thế. Mẹ bảo ba đi xa, rất xa, xa đến mức không bao giờ quay về với mẹ con nó nữa.

Mẹ bảo ở tít ngoài xa, giữa biển khơi, giữa muôn trùng sóng nước có một hòn đảo tên là đảo Thần Tiên. Đảo Thần Tiên đầy kỳ hoa dị thảo, suối làm bằng sữa, cây bằng bánh và những ngọn núi toàn là kem. Và những người tốt bụng sớm muộn gì cũng được thần tiên trên đảo rước về ở chung với họ. Ba nó là người tốt, vì vậy ba nó được đón về đảo Thần Tiên.

Dĩ nhiên khi nghe mẹ nói vậy, nó không khóc nữa. Nhưng nó vẫn thấy buồn buồn. Vắng khuôn mặt rắn rỏi và nâu bóng, vắng tiếng nói và giọng cười khoẻ khoắn của ba nó, vắng những ngón tay thỉnh thoảng cù nhông nhột vào lòng bàn chân nó, nó cảm như thấy thiếu một điều gì – một điều gì không ai bù đắp nổi.

Dĩ nhiên nó không muốn ba nó ra đảo Thần Tiên. Nó muốn ba nó ở nhà với mẹ con nó hơn. Nhưng ba nó đã quyết ra đảo Thần Tiên rồi thì một ngày nào đó nó phải ra đấy tìm ba nó. Muốn vậy, nó phải là người tốt.

Một người tốt là một người không bao giờ cãi lời mẹ. Vì vậy dù không muốn, nó vẫn vâng lời mẹ vào Vũng Tàu ở chơi với dì nó một thời gian. Mẹ nó không muốn nhìn thấy nó chiều nào cũng ra bãi biển ngồi bệt trên bãi cát ướt ngóng về phía khơi xa. Mẹ không muốn nhìn nó ủ dột vì nhớ ba.

Vũng Tàu cũng là vùng biển. Nhưng biển miền Nam khác với biển miền Trung quê nó. Biển miền Nam hiền hoà. Biển miền Nam không có những con sóng thần lớn như ngôi đình bất thần đổ ập xuống làng chài ven bờ và hung dữ cuốn phăng tất, người ta, nhà cửa, trâu bò, cây trái, đi biệt tăm biệt tích không chừa một thứ gì.

Dì nó làm nghề cho thuê dù và ghế bố ở bãi biển. Mỗi chiều, nó vẫn thường đi theo dì ra Bãi Sau. Ngày nào nó cũng nhìn thấy biển. Nhưng nó không háo hức tung tăng trong sóng nước như những đứa trẻ khác. Là dân làng chài nhưng nó bơi lội rất kém. Nó là con gái, lại còn quá nhỏ. Mỗi khi ra biển, nó thích trốn dì lần ra cù lao này ngồi lắng tai nghe tiếng sóng và tiếng chim xôn xao ríu rít trên đầu hơn.Nó ngồi ở đó một mình và nghĩ đến ba nó. Nó nghĩ đến một ngày sẽ ra đảo Thần Tiên để gặp lại ba.

Cù lao được nối liền với bãi biển bằng những hòn đá trơn và mướt rêu. Đó là đường ra miếu cổ. Chẳng biết ai đã kê những tảng đá đó nhưng từ khi phát hiện ra cù lao này nó đã thấy những tảng đá xếp hàng tại đó rồi.

Thường ngày, nó nhảy từ tảng đá qua tảng đá khác để xuống cù lao. Khi mặt trời xuống thấp và nước biển dâng lên lấp xấp mặt đá, nó lại nhảy qua

những tảng đá để trở lại chỗ dì nó ngồi. Có khi nó không đến chỗ dì mà đi thẳng về nhà, lúi húi vo gạo thổi cơm.

Những lần như vậy, dì nó sợ đến thót tim, tưởng nó chết đuối ở đâu dưới biển. Đến khi hớt hải về nhà, thấy nó đang loay hoay trong bếp, dì nó mới hoàn hồn và la nó một trận nên thân. Nhưng rồi dì nó quen dần. Dì chẳng còn cuống quít mỗi khi không tìm thấy nó ngoài bãi biển nữa.

Chiều nay khốn nỗi lại không giống như những buổi chiều trước đó. Mải bâng khuâng chìm đắm trong tiếng biển xôn xao, mải ngây ngất trong tiếng chim gọi nhau xao xác trong gió, mải mơ mộng đến ngày gặp lại ba, nó không để ý mực nước biển mỗi lúc một dâng cao.

Đến khi nó bừng tỉnh, định trở về nhà thì những tảng đá nối liền cù lao vào bãi cát đã chìm khuất dưới mặt nước từ bao giờ.Nó muốn khóc thét lên khi không nhìn thấy lối đi quen thuộc. Không có những tảng đá, khoảng cách từ chỗ nó ngồi và đất liền dường như rộng ra và trở nên xa xôi diệu vợi vô kể.

Nó đứng bật dậy nhớn nhác nhìn quanh, thấy tứ bề đâu cũng sóng nước mênh mông. Tiếng sóng ì oạp vỗ bờ bây giờ không còn hiền hoà, gợi nhớ nữa mà bỗng dưng trở nên hãi hùng, đầy đe doạ.

Nó đưa cặp mắt bấn loạn nhìn về phía xa, chỗ bãi tắm nơi dì nó vẫn ngồi, hốt hoảng khi không còn thấy những chiếc dù màu quen thuộc. Dì nó chắc cũng đã trở về nhà. Những người tắm biển lúc nãy còn đông đúc dường kia cũng đã đi đâu mất, chỉ còn lèo tèo dăm bóng người đang rút dần lên bãi.

Mà nếu bãi tắm đông người cũng chẳng ai trông thấy nó. Chỗ nó đang đứng cách khá xa bãi tắm. Nó nhìn thấy người ta đi lại bé tẹo như con kiến thì ắt người ta cũng tưởng nó là một con kiến thôi, huống chi nó là một đứa bé, có nghĩa là một con kiến bé.

Có lúc nó đánh liều thò chân xuống nước, quờ quạng xem có đạp nhằm tảng đá nào không nhưng nó chẳng thấy gì ngoài sự sợ hãi đang đàn thấm dần lên người lên ngực nó theo hơi nước lạnh buốt.

Như vậy mình sắp chết rồi. Một lát nữa thôi, thuỷ triều sẽ lên cao, sẽ nhấn chìm mình dưới lòng biển sâu hút này. Từ trước đến nay nó chưa bao giờ sợ chết, nhưng lúc này thì nó sợ. Nó muốn được sống để làm một người tốt. Nó muốn một ngày nào đó nó được rước ra đảo Thần Tiên. Nó muốn gặp lại ba nó xiết bao.

Nhưng mọi hy vọng của mình thế là tiêu tan! – Nó sợ hãi và buồn rầu nghĩ – Mình sẽ không thể nào gặp lại ba. Mẹ mình, và cả dì mình nữa, mình cũng sẽ không bao giờ gặp lại!

Viễn ảnh kinh hoàng đó khiến nó thót bụng lại và oà khóc.

- Ê! Mày làm gì mà khóc lóc om sòm ngoài đó thế?

Một giọng nói thình lình vọng tới tai nó.

Nó lập tức nín khóc và quay đầu nhìn lên bờ. Một thằng bé trạc tuổi nó đang đứng chỗ bãi cát nhìn ra.

Một nỗi mừng rỡ vô hạn ập đến làm nó choáng ngợp. Nó mừng rỡ đến mức chẳng còn biết ngạc nhiên là gì. Nó chẳng buồn thằng bé vừa gọi là ai và từ đâu đến. Nó chỉ cuống quít:

- Anh ơi, cứu em với! Em sắp chết rồi!

Thằng bé dường như không tin lời nó, cứ cười khì:

- Xạo đi mày! Mày sống nhăn mà bảo là sắp chết!

- Nhưng chốc nữa em sẽ chết! – Nó nói, giọng mếu máo và giận dỗi

- Tao không tin! – Thằng bé vẫn lắc đầu, khăng khăng – Con người ta chẳng ai lại tự nhiên lăn đùng ra chết được cả!

- Không phải em lăn đùng ra chết! – Nó đưa cặp mắt ngân ngấn nước nhìn xuống biển – Em sắp chết vì em không vào bờ được!

Tới đây thì thằng bé hiểu ra. Nhưng thằng bé vẫn đứng yên, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao mày lại không vào bờ được?

- Còn tại sao nữa! – Nó bực tức dậm chân và chỉ tay xuống nước – Anh không thấy các tảng đá đã chìm xuống đáy biển rồi sao!

Thằng bé lại nhe răng cười:

- Ối dào! Chúng chìm xuống dưới nước thì kệ xác chúng chứ! Mày cứ bước đi đại, đâu có chết chóc gì!

Miệng nó méo xệch:

- Em không thể bước đi được! Em không biết những tảng đá nằm ở chỗ nào!

Thằng bé thu nụ cười lại và đưa mắt quan sát con nhóc đang đứng sụt sịt trên cù lao trước mặt. Ừ, có thể con bé này mới từ thành phố Hồ Chí Minh

ra, nó chả biết cóc gì địa hình nơi đây! Nghĩ vậy, thằng bé bắt chước người lớn "e hèm" một tiếng rõ to, rồi trịnh trọng nói:

- Thôi được! Mày cứ đứng yên đó, để tao dắt mày vào!

Thằng bé miệng nói chân bước. Trước vẻ mặt sững sờ của nó, thằng bé nhảy phóc xuống mặt nước, nhẹ nhàng như một con nhái nhảy xuống ao.

- Uý, coi chừng!

Nghe nó hốt hoảng kêu lên, thằng bé đứng co chân trên tảng đá, cười kiêu hãnh:

- Đường ra cù lao này, tao nhắm mắt cũng đi được, dễ gì té!

Tưởng thằng bé nói chơi, ai ngờ lại làm thật. Nhắm tịt hai mắt, thằng bé bước chân thoăn thoắt hệt như đang đi trên đất liền.

Thằng bé làm nó phục lăn:

- Ôi, anh giỏi ghê!

- Tao còn chạy được nữa cơ! – Thằng bé phồng mũi khoe và đột ngột tăng tốc – Ca nô cũng chưa chắc đã đuổi kịp …

Thằng bé ba hoa chưa hết câu, bỗng trượt chân rơi đánh "tõm" một cái khiến nó vội đưa tay bụm mặt:

- Ối! Anh làm sao thế?

Thằng bé lóp ngóp ngoi đầu khỏi mặt nước, tay quàng qua tảng đá đang cố leo lên, miệng nói:

- Tao có làm sao đâu! Chỉ là sảy chân một tẹo thôi mà!

Dù thằng bé nói cứng, nó vẫn chưa hết sợ:

- Anh không làm sao chứ?

Mặt thằng bé lộ vẻ giận, lúc này thằng bé đã lại đứng trên tảng đá:

- Tao bảo không sao là không sao mà! Sao mày cứ hỏi tới hỏi lui mãi thế?

Rồi không đợi nó mở miệng, thằng bé hầm hầm khoa chân bước tới. Lần này hơi ngán, thằng bé không dám nhảy lóc phóc như lần trước nữa mà dọ dẫm từng bước một, từ từ tiến lại chỗ nó đứng.

Nhưng thằng bé không đặt chân lên cù lao. Tới tảng đá cuối cùng, thằng bé đứng lại, hất đầu hỏi:

- Mày nhìn kĩ chưa?

- Nhìn kĩ gì cơ?

- Nhìn kỹ chỗ tao đứng ấy!

Nó vẫn không hiểu:

- Nhìn kỹ chỗ anh đứng để làm gì?

Câu hỏi của nó làm thằng bé nhăn mặt:

- Sao mày ngốc thế? Mày phải nhìn kỹ chỗ tao đặt chân để biết vị trí của tảng đá! Có vậy mới bước theo được chứ!

- Thì ra thế! – Nó mới gật đầu vẻ biết lỗi và nhìn chăm chăm xuống mặt nước – Em đã nhìn kỹ rồi!

Thằng bé khịt mũi:

- Thế bây giờ tao bắt đầu bước đi nhé! Mày ở phía sau cố nhìn cho kỹ, hễ tao đặt chân chỗ nào mày phải đặt chân ngay chỗ đó, nhớ chưa?

Nói xong, thằng bé xoay người hướng vào bờ, chuẩn bị bước. Nhưng rồi không hiểu nghĩ sao, thằng bé vẫn giữ nguyên tư thế đó, không chịu nhúc nhích.

- Sao anh còn chưa đi? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Đi sao được mà đi! – Thằng bé vẫn quay lưng về phía cù lao, giọng hờn giận – Tao hỏi mày "nhớ chưa", mày đã trả lời tao đâu!

Nó hơi khựng lại một thoáng rồi mỉm cười gật đầu:

- Em nhớ rồi!

Tất nhiên thằng bé không nhìn thấy nụ cười của nó, nếu thấy thằng bé sẽ lại tiếp tục vặn vẹo chứ không chịu đi ngay.

Rất may là thằng bé tuyệt không ngoảnh đầu lại. Vì vậy khi nghe nó nhỏ nhẹ đáp lời, thằng bé liền hài lòng cất bước.

Chương 2

Cứ thế, người trước kẻ sau hai đứa bé cứ lặng lẽ nhích dần vào bờ. À lộn, không phải lặng lẽ. Cứ bước hai, ba bước, thằng bé lại nhắc:

- Mày nhớ nhìn kỹ chân tao đấy nhé!

Và con bé lại trả lời!

- Em nhớ rồi!

Nhưng mặc dù thằng bé vẫn nhắc chằm chặp và con bé vẫn thận trọng làm theo lời căn dặn, đi đến giữa quãng đường, con bé đột nhiên lảo đảo như người say sóng.

Nghe tiếng con bé buột miệng "ối" lên một tiếng, thằng bé hốt hoảng quay đầu lại:

- Mày sao thế?

- Tảng đá này trơn quá!

Con bé xanh mặt đáp, những ngón chân cố bám vào lớp rêu trơn tuột một cách tuyệt vọng.

Thằng bé lập tức chồm người về phía sau và vội vã chìa tay ra:

- Mày bám lấy tay tao đây nè!

Con bé gắng gượng rướn người về phía bàn tay đang chìa ra nhưng không kịp nắm lấy, nó bỗng hét lên một tiếng và chao người đi.

Thằng bé chưa kịp phản ứng gì thì con bé đã rơi tòm xuống biển.

- Rõ là đồ hậu đậu!

Thằng bé lẩm bẩm và không một phút chần chờ, nó lao vút người theo cô bạn mới quen.

Con bé sống ở làng chài từ bé nhưng không rành thuỷ tánh. Nó chưa kịp theo những đứa trẻ cùng lứa lội xuống biển nô đùa cùng sóng nước thì ba nó đã ra đi. Từ ngày đó, mỗi lần theo mẹ hoặc người làng ra bến cá, nó chỉ ngồi bó gối trên bờ, mơ màng dõi mắt ra khơi.

Vì vậy, khi thằng bé lôi được nó lên, mặt mày nó đã xanh mét như tàu lá chuối. Hai tay ôm choàng lấy tảng đá trơn nhẫy, nó nhắm tịt mắt, còn miệng thì hổn ha hổn hển.

Thằng bé bám bên cạnh, lo lắng hỏi:

- Mày có bị uống nước nhiều không!

- Có! – Con bé thều thào.

- Nhiều không?

- Nhiều! – Con bé vừa đáp vừa phun phì phì – Mặn chát hà!

Dù đang lo ngay ngáy, thằng bé cũng bật cười:

- Nước biển mà lại!

Rồi nó trách:

- Tại mày hết đó! Tao đã bảo cẩn thận mà mày không nghe!

- Em vẫn nghe, nhưng té thì vẫn té! – Con bé cãi, nó quên khuấy nó vừa chết hụt và vẫn còn ngâm mình dưới nước.

Thái độ bướng bỉnh của con bé khiến thằng bé tức anh ách. Nhưng nhìn cặp môi tái xanh của cô bạn mới, thằng bé không nỡ mắng. Nó chép miệng giục:

- Thôi, mày leo lên đi! Ở dưới nước một hồi mày sẽ chết cóng liền!

- Thế còn anh?

Thằng bé hừ mũi:

- Tất nhiên tao cũng leo lên! Mày leo lên trước còn tao leo sau!

Nghe vậy, con bé yên tâm lồm cồm trèo lên tảng đá. Tảng đá khuất dưới mặt nước, lại mướt rêu, nên con bé loay hoay mãi mới trèo lên được.

Đợi con bé đứng chân trên tảng đá, thằngbé mới bơi sang tảng kế tiếp, nhún mình trèo lên.

- Bây giờ mày phải cẩn thận nghe chưa!

Trước khi bước tiếp, thằng bé quay đầu lại dặn. Rồi chừng như chưa yên lòng, nó chìa tay ra sau:

- Hay là mày nắm tay tao để tao dắt đi. Như vậy mày khỏi phải ngã xuống biển lần nữa!

Con bé có lẽ chả mong gì hơn. Vừa té xuống nước, bụng nó còn giật thon thót. Nó thò tay nắm chặt tay thằng bé và nhoẻn miệng cười:

- Ừ, như vậy em đỡ sợ hơn!

Con bé đỡ sợ hơn, do đó bàn chân nó đặt trên những tảng đá cũng vững vàng và tự tin hơn.

Đứa dìu đứa vịn, thoáng mắt cả hai đã đặt chân lên bãi cát.

Đến lúc này, con bé mới sực nhớ mình chưa cảm ơn ân nhân:

- Cảm ơn anh … anh …

Thằng bé cười khì:

- Tao tên Mạnh!

Con bé cũng cười:

- Cảm ơn anh Mạnh!

Mạnh xua tay:

- Không có gì! Trước nay tao cứu hàng tỉ người! Cứu một đứa nhóc như mày chỉ là chuyện vặt!

Nghe Mạnh ba hoa, con bé hồn nhiên vỗ tay reo:

- Ôi, thế anh làm nghề cứu hộ đấy!

- Bậy! – Mạnh đỏ mặt – Nhà tao ở gần đây! Tao thường ra biển chơi, thấy ai gặp nguy thì tao cứu, thế thôi!

Con bé chẳng hề nghi ngờ gì về "thành tích" của Mạnh. Nó gật đầu thán phục:

- Anh còn bé mà giỏi ghê!

Lời khen ngợi thật thà của con bé làm Mạnh nhăn húm:

- Ai bảo mày là tao còn bé? – Vừa nói nó vừa ưỡn ngực – Tao đã mười hai tuổi rồi cơ đấy!

Mười hai tuổi đối với con bé vẫn là bé. Nó không hiểu tại sao ân nhân của nó cứ nhất quyết phản đối điều đó. Nhưng nó không muốn làm phật lòng ân nhân, đành nói xuôi theo:

- Ừ, anh là người lớn. Còn em thì bé.

Thấy con bé "tâng bốc" mình lên hạng người lớn, Mạnh khoái chí cười toe:

- Mày bé đứt đuôi chứ lị! Nhưng mà mày thông minh!

Đang nói, nó bỗng chớp chớp mắt:

- Ê! Nhưng tao quên hỏi mày mấy tuổi!

- Em mười một tuổi!

Câu trả lời của con bé khiến Mạnh giật thót. Hoá ra con bé này chỉ nhỏ hơn mình có một tuổi. Mà khoảng cách giữa "người lớn" và "trẻ con" không thể chỉ xê xích nhau có một tuổi như thế! Nhưng đã trót bảo đối phương là trẻ con rồi, Mạnh chẳng muốn thú nhận là mình bộp chộp. Nó ậm ừ một hồi rồi hắng giọng:

- Mười một tuổi thực ra vẫn còn bé lắm! Sang năm mày mới trở thành người lớn như tao được!

Con bé dường như chẳng quan tâm đến chuyện "trẻ con" hay "người lớn" lắm. Nghe Mạnh ra oai, nó chỉ mỉm cười:

- Ừ, sang năm em mới giống như anh được!

Thấy mình nói gì đối phương cũng ngoan ngoãn tán đồng, Mạnh sướng rơn. Nó tít mắt khen:

- Mày không những thông minh mà còn lễ phép với … người lớn nữa! À quên, tao hỏi tuổi mày mà quên hỏi tên mày! Thế mày tên gì?

Con bé liếm môi:

- Em tên là Mèo Con!

- Ối trời ơi! – Mạnh ôm bụng – Mày là người chứ đâu phải là mèo!

Trước thái độ bất lịch sự của Mạnh, Mèo Con chẳng hề tự ái hay mắc cỡ. Nó thản nhiên:

- Từ nhỏ ba em vẫn gọi em như thế!

Mạnh nheo nheo mắt, nó thẳng người lên:

- Thôi được thế thì tao bắt chước ba mày gọi mày là Mèo Con vậy!

Rồi nó giở giọng bông đùa:

- Thế ba Mèo Con đâu rồi?

- Ba em ấy ư?

Mạnh hừ giọng:

- Thì tao hỏi ba mày chứ chẳng lẽ tao lại hỏi ba tao!

Mèo Con quay đầu nhìn mông lung ra biển:

- Ba em đang ở ngoài đảo!

- Ba mày là lính đảo hở?

- Không!

- Hay ba mày làm nghề đánh cá?

- Trước đây ba em vẫn đi đánh cá! – Mèo Con gật đầu, đáp bằng giọng buồn bã – Nhưng bây giờ ba em không đi đánh cá nữa!

Mạnh ngơ ngác:

- Không đi đánh cá nữa thì ba mày ra đảo làm gì?

Mắt Mèo Con sáng lên:

- Ba em chẳng làm gì cả! Ba em là người tốt nên được rước ra đảo Thần Tiên! – Đang hăm hở Mèo Con bỗng cụp mắt xuống – Nhưng ba em sẽ ở luôn ngoài đảo! Ba sẽ không trở về với em nữa!

Mạnh lắng nghe một hồi bỗng vùng kêu:

- Mày chỉ giỏi xạo! Tao xem bản đồ thấy ngoài biển chỉ có đảo Phú Quốc, Côn Sơn với lại Hoàng Sa, Trường Sa, … thôi! Làm quái gì có hòn đảo nào tên là đảo Thần Tiên!

- Em không xạo – Giọng Mèo Con ấm ức pha chút giận dỗi – Chính mẹ em đã nói với em như thế!

- Chính mẹ mày nói? – Cặp mắt Mạnh tròn xoe:

- Ừ! – Mèo Con gật đầu – Mẹ em nói. Những người khác trong làng cũng nói.

Tiết lộ của Mèo Con khiến Mạnh ngạc nhiên quá đỗi. Quên cả rụt rè, nó cầm tay Mèo Con lay lay:

- Câu chuyện đầu đuôi ra sao, mày kể tao nghe xem! Ba mày đi ra đảo Thần Tiên gì đấy khi nào?

Mèo Con lại chớp mắt nhìn ra khơi. Bao giờ nhớ đến, nó cũng nhìn ra khơi. Trong tâm tưởng của nó, hòn đảo nơi ba nó đang sống là một nơi chốn đẹp đẽ nhưng mịt mù. Chỉ có người tốt mới ra đấy được, còn người xấu thì không thể đặt chân tới, thậm chí không thể nhìn thấy.

Mèo Con từ từ nhớ lại. Chuyện đã xảy ra nhiều năm về trước nhưng trong ký ức Mèo Con, dường như ba nó mới ra đi ngày hôm qua. Nó kể:

- Một buổi sáng nọ, em tỉnh dậy mà không nhìn thấy ba …

Mạnh đứng nghe bên cạnh, há hốc miệng nghe. Giọng kể ngậm ngùi của cô bạn mới ngấm dần vào tâm hồn nó. Bỗng chốc, nó cảm thấy xót xa. Nó thấy thương Mèo Con vô ngần. Như vậy Mèo Con không hay biết ba mình

đã chết. Ba của Mèo Con không ra đảo Thần Tiên như nó tưởng. Không có một hòn đảo nào như thế. Thuyền của ba nó chắc chắn đã bị giông bão đánh chìm giữa biển khơi. Vậy mà Mèo Con không biết. Nó cứ đinh ninh ba nó còn sống và hiện giờ đang ngồi đánh cờ với mấy ông tiên. Tội nghiệp nó ghê!

Trước đây Mạnh chưa bao giờ khóc. Vậy mà bây giờ nó phải quay mặt đi để Mèo Con không nhìn thấy đôi mắt ướt của nó. Cả khi Mèo Con thuật xong câu chuyện về ba mình, Mạnh vẫn chưa hết xao xuyến.

- Anh nhìn gì ngoài đó thế? – Mèo Con hỏi khi thấy Mạnh cứ đứng chôn chân nhìn chăm chăm ra biển.

Mạnh đáp, vẫn không quay đầu lại:

- Tao đang đoán xem đảo Thần Tiên nằm về hướng nào!

- Ôi! – Mèo Con reo lên – Thế anh tin có đảo Thần Tiên rồi ư?

- Ừ! Bây giờ tao mới nhớ lại! Hình như tao đã từng nghe về hòn đảo này!

- Thấy chưa! – Mèo Con tiếp tục nói bằng giọng hớn hở – Khi nãy em đã bảo mà anh không tin!

Mạnh mỉm cười quay đầu lại:

- Nhưng bây giờ thì tao tin! Tao cũng tin đó là hòn đảo của thần tiên và của những người tốt!

Mèo con nheo nheo mắt:

- Thế anh có muốn ra đó không?

- Ai mà chẳng muốn! – Mạnh khịt mũi – Chỉ nghe mày kể ngoài đó suối làm bằng sữa, núi làm bằng kem tao đã thích mê! Có điều tao không phải người tốt!

- Xí! – Mèo Con chun mũi – Anh mà không phải không phải người tốt? Thế vừa rồi anh chẳng cứu em là gì!

- Đó là chuyện nhỏ!

Mèo Con chớp mắt:

- Nhưng nếu anh làm nhiều chuyện tốt nhỏ thì sẽ thành chuyện tốt lớn! – Đang nói, Mèo Con bỗng mơ màng – Em cũng cố gắng làm nhiều việc tốt để một ngày nào đó anh và em sẽ cùng nhau ra đảo Thần Tiên một lượt. Em sẽ dẫn anh đi gặp ba em.

Không muốn Mèo Con cụt hứng, Mạnh gật đầu "ừ" chiếu lệ, rồi nó tặc lưỡi nói:

- Nhưng chuyện ra đảo Thần Tiên từ từ tính sau! Bây giờ mày phải về nhà kẻo dì mày trông!

- Ờ há! – Mèo Con nói, rồi chợt nhìn xuống người – Nhưng quần áo em ướt thế này, về nhà dì lại mắng cho!

Bây giờ Mạnh mới để ý Mèo Con mình mẩy tóc tai ướt đẫm. Nó sực nhớ nãy giờ đứng nói chuyện với mình, Mèo Con vẫn mặt mày tím tái và chốc chốc lại rùng mình vì lạnh.

- Thôi được rồi! – Mạnh khoát tay – Bây giờ tao sẽ dẫn mày về nhà tao! Tao sẽ kiếm quần áo sạch cho mày thay!

- Nhà anh ở đâu? – Mèo con tròn mắt hỏi.

Mạnh chỉ tay lên dốc:

- Nhà tao ở đằng sau mỏm núi này! Cũng trên đường về nhà dì mày đấy!

Mèo Con định nghe theo Mạnh nhưng đến phút chót, nó lại lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được! Không được!

- Sao không được?

- Em mặc quần áo con trai về nhà sao được!

Mạnh cười hì hì:

- Mày ngốc quá! Ai bảo mày tao sẽ đưa mày quần áo con trai? Tao sẽ mượn quần áo chị Hạnh cho mày mặc!

- Như thế cũng không được!

Lần này, lời từ chối của Mèo Con làm Mạnh chưng hửng:

- Đây là quần áo con gái kia mà!

- Con gái cũng thế! – Mèo Con nhăn nhó – Em mặc quần áo người lạ về thế nào dì em cũng mắng!

- Thì ra vậy!

Mạnh nói, thoắt lộ vẻ bối rối. Nhưng rồi nó nghĩ ngay ra cách gỡ bí:

- Bây giờ thế này! Tao dẫn mày về nhà lấy quần áo của chị Hạnh tao cho mày thay. Còn quần áo của mày thì mày cố vắt cho thật khô, sau đó đem ra

ủi …

Mạnh chưa nói dứt câu, Mèo Con đã tươi tỉnh ngắt lời:

- Em hiểu rồi! Sau khi ủi cho khô, em lại mặc quần áo của em và trở về nhà!

- Thì thế! Mày thông minh ghê!

Lần thứ ba trong một buổi chiều, Mạnh khen Mèo Con thông minh. Nhưng Mèo Con không để ý đến chuyện đó. Nó hí hửng kéo tay Mạnh:

- Ừ, cách này hay đấy! Anh và em đi đi!

Chương 3

Rơi xuống biển, không chỉ có một mình Mèo Con. Cả Mạnh cũng lặn hụp mệt nhoài dưới nước, một lần vì nhảy lơn tơn bị trượt chân, một lần vì phóng xuống cứu Mèo Con.

Nhưng Mạnh không thấy lạnh. Nó là con trai, lại thường xuyên chạy nhảy ngoài trời, bị ướt quần ướt áo như thế này chỉ là chuyện xoàng.

Mèo Con thì không thế. Càng lên dốc, gió càng lồng lộng, Mèo Con rét run.

Nhưng Mạnh không biết làm gì để giúp đỡ bạn. Áo nó cũng ướt nhẹp, không thể choàng cho Mèo Con được. Nó chỉ biết luôn miệng động viên:

- Mày gắng chịu một tí nữa thôi! Sắp tới nhà tao rồi!

- Anh đừng lo! Em không sao đâu!

Mèo Con đáp, giọng điệu thì cứng cỏi nhưng Mạnh nghe rõ hai bàn răng nó đang đánh vào nhau lộp cộp.

- Hay là tao với mày chạy thi? – Mạnh đề nghị.

- Chạy thi? – Mèo Con ngẩn ngơ

- Ừ, chạy thi xem ai tới nhà trước!

Mèo Con cười:

- Em làm sao chạy lại anh được!

- Chạy không lại cũng chạy!

Mèo Con nghệt mặt:

- Chi vậy?

- Mày ngốc quá! – Mạnh ngăn mặt, nó quên phắt hôm nay nó đã khen Mèo Con thông minh không biết bao nhiêu là lần – Chạy thi thực ra chỉ là cái cớ thôi, thắng bại không thành vấn đề! Cái chính là khi chạy như vậy, mình sẽ không cảm thấy lạnh!

- À, em hiểu rồi! Vậy thì chạy

Nói xong, không đợi Mạnh nhúc nhích, Mèo Con co giò chạy trước.

Mạnh không buồn đuổi, nó chống tay vào hông, ngó theo nói:

- Mày là con rùa, tao là con thỏ! Tao chấp mày chạy trước hai mươi thước đấy!

Nhưng dù là được chạy trước, Mèo Con cũng không thể bứt xa Mạnh.

Mạnh phóng vèo một cái đã tới sát sau lưng Mèo Con và nếu muốn, nó chỉ cần rướn người một tẹo là đã có thể vượt qua cô bé. Nhưng Mạnh không muốn. Nó biết nếu nó vượt lên, chắc chắn Mèo Con sẽ đứng lại và vui vẻ nhận thua. Và như vậy Mèo Con sẽ lại run lập cập vì lạnh. Và nó sẽ lại bất lực đứng nhìn đôi môi xám ngoét của bạn.

Mèo Con vừa chạy vừa thở hồng hộc. Nó đã muốn đứng lại lắm rồi nhưng tiếng chân của Mạnh vẫn đuổi thình thịch ngay đằng sau khiến nó không làm sao dừng lại được. Chân nó cứ chạy theo quán tính.

- Dừng lại được chưa? – Mèo Con thấp thỏm hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

- Chưa! – Tiếng Mạnh trả lời từ đằng sau.

Mèo Con hổn hển:

- Em mệt lắm rồi!

- Nhưng mày đã hết lạnh chưa?

Mèo Con mừng quýnh:

- Hết rồi!

- Hết rồi thì chạy tiếp!

Mệnh lệnh của Mạnh làm Mèo Con thất vọng quá xá. Nhưng nó không dám cãi lời Mạnh. Nó vừa chạy vừa xịu mặt:

- Anh bảo chạy cho đỡ lạnh kia mà!

- Thì vậy!

- Thế sao anh còn bắt em chạy tiếp?

- Bởi vì như vậy sẽ mau về tới nhà!

Mèo Con nhìn dáo dác hai bên đường:

- Sắp tới nhà anh chưa?

Mạnh toét miệng cười:

- Khi nãy thì chưa! Còn bây giờ thì tới rồi! – Vừa nói Mạnh vừa chỉ tay vào cánh cổng sắt. – Nhà tao là nhà có cây sứ ngay trước sân đó!

Mèo Con dừng bước ngay trước cây sứ Mạnh chỉ. Nó đưa mắt ngắm nghía ngôi nhà kì dị xây lõm vào vách núi, miệng tấm tắc khen:

- Nhà anh đẹp quá hén! Y hệt một tổ chim khổng lồ!

Rồi tò mò ngước nhìn lên những bậc đá quanh chấn song, nó hỏi tiếp:

- Nhà anh có nhiều người không?

- Nhà tao vắng lắm! Chỉ có hai mẹ con tao thôi! – Đang nói sực nhớ đến bọn Tiểu Long, Mạnh lật đật bổ sung – Riêng hôm nay thì nhà tao hơi đông! Có hai ông anh và một bà chị tao ở thành phố Hồ Chí Minh mới về chơi!

Rồi không để Mèo Con hỏi tới hỏi lui, Mạnh thò tay nhấn chuông.

Nhưng mặc cho nó nhấn mỏi cả tay, vẫn chẳng có ai trong nhà chạy ra.

Mèo Con ngơ ngác:

- Chuông hư hả?

- Không phải đâu! – Mạnh nhún vai – Mấy ông anh bà chị tao chắc tếch đi chơi cả rồi!

- Thế còn mẹ anh?

- Mẹ tao cũng vậy! – Rồi chợt nhận ra câu nói thiếu chính xác của mình, Mạnh vội vã nói tiếp – Mẹ tao thì không đi chơi! Có lẽ mẹ tao đi mua đồ!

Nói xong, Mạnh rút trong túi quần ra một xâu chìa khoá:

- Để tao mở cổng cho mày vào!

Xâu chìa khoá của Mạnh có ba chìa, một chìa khoá cổng, một chìa khóa cửa và một chìa khoá phòng riêng của nó.

Nhoáng một cái, sợi xích khóa cổng đã tuột theo tay Mạnh. Nó quay lại ngoắt Mèo Con:

- Vào đi!

Cô Tư chắc đi đâu gần đây nên nhà vẫn để cửa. Mạnh dẫn Mèo Con vào thẳng phòng mình, ra giọng chủ nhân:

- Mày đứng đây, để tao chạy đi thay đồ rồi tao lấy quần áo của chị Hạnh cho mày thay!

Mèo Con gật đầu:

- Ừ, anh đi lấy lẹ lên đi! Em bắt đầu cảm thấy lạnh trở lại rồi!

Mạnh đi một lát đã quay lại ngay với bộ quần áo trắng sọc xanh và chiếc bàn ủi trên tay.

Nó đặt mọi thứ xuống giường, cẩn thận dặn:

- Sau khi tao ra ngoài, mày mặc bộ quần áo sạch này vào, còn bộ đồ ướt kia thì mày vắt kiệt nước rồi ủi đi ủi lại năm lần bảy lượt cho nó khô …

Đang nói, Mạnh bỗng ngưng bặt, vểnh tai nghe ngóng:

- Gì thế? – Mèo Con ngạc nhiên hỏi.

Mặt Mạnh biến sắc:

- Chết rồi! Có người về!

Mèo Con không hiểu:

- Có người về thì sao?

- Chả sao cả! – Mạnh lúng túng – Nhưng chẳng thà họ ở nhà ngay từ đầu …

Mạnh lắp bắp một hồi rồi tắc tị. Nó không biết làm sao diễn tả cho Mèo Con hiểu tâm trạng khó xử của mình. Mạnh trước nay không bao giờ chơi với bọn con gái cùng lứa. Thậm chí còn luôn miệng dè bỉu cái bọn tiểu thư "mít ướt" đó, nay bị mọi người bắt quả tang mình "lén lút" dẫn một con bé lạ hoắc lạ huơ vào nhà, lại cúc cung lấy quần lấy áo cho nó thay, dẫu đó là "hành vi nghĩa hiệp", Mạnh vẫn cảm thấy mắc cỡ sao sao ấy!

Khi dẫn Mèo con về nhà, Mạnh không ngờ cả nhà bỏ đi sạch. Rồi trong lúc đem quần áo của nhỏ Hạnh cho Mèo Con thay, nó lại không ngờ cả nhà lựa đúng lúc đó để hè nhau quay về. Cả hai cái không ngờ đó khiến Mạnh chỉ biết kêu khổ thầm.

Thực ra Mạnh không ngại mẹ nó, Tiểu Long hay nhỏ Hạnh. Nó chỉ ớn Quý ròm. Ông anh ròm của nó mồm mép lanh lợi, lại chúa cà khịa. Quý ròm vớ được "sự kiện" này như vớ được vàng, thế nào cũng lôi ra trêu trọc cả năm không dứt.

Tính lợi tính hại một thoáng, Mạnh quay sang Mèo Con:

- Bây giờ mày cứ ở trong này và làm theo lời tao nói khi nãy! Tao sẽ ra ngoài khoá cửa lại!

Mèo Con lo lắng hỏi:

- Thế làm sao em về nhà được!

- Mày yên tâm đi! Mày cứ ở đây, lát nữa tao sẽ có cách đưa mày về nhà!

Trước khi hấp tấp quay ra, Mạnh không quên dặn nói:

- Mày nhớ không được lên tiếng hoặc gây ra bất kì tiếng động nào nghe chưa! Cứ xem như mày không có ở trong này! Nhớ đấy! – Rồi sợ Mèo Con không chịu "nhớ đấy", Mạnh hừ mũi dọa – Mày mà không nghe lời tao là mày sẽ không được ra đảo Thần Tiên đâu đấy!

Nói xong, chả buồn đợi Mèo Con đồng ý hay không, Mạnh bước vội ra khỏi phòng và đóng sập cửa, nhanh tay khoá lại.

Lúc này, cô Tư và bọn Quý ròm đã lên gần tới hàng hiên, tiếng trò chuyện cười đùa đã nghe rõ mồn một.

Mạnh định lấy vẻ thản nhiên bước ra đón mọi người nhưng sực nhớ xâu chiều khoá vẫn còn cầm trên tay, nó hốt hoảng dáo dác nhìn quanh. Chẳng còn thời gian để tìm chỗ giấu bí mật, Mạnh đảo mắt một vòng và cuối cùng quýnh quíu nhét bừa xâu chiều khóa vào dưới chiếc đôn bằng sứ kê sát lối đi.

Chương 4

Vừa bước qua khỏi cửa, Tiểu Long đã nhìn thấy Mạnh.

- A, Mạnh! – Tiểu Long reo lên – Mày đi đâu mà mất biệt từ chiều đến giờ thế? Tụi tao định rủ mày xuống phố mà chẳng thấy mày đâu!

Mạnh đưa tay gãi đầu:

- Hồi nãy em đi xuống Bãi Sau.

Nhỏ Hạnh chun mũi:

- Em đi bơi mà không rủ bọn chị há!

- Em đâu có đi bơi. Em ghé nhà thằng bạn trên đường Thuỳ Vân!

Quả là hồi chiều Mạnh định ghé nhà một đứa bạn ở Bãi Sau thật. Nhưng rốt cuộc nó đã không ghé. Vừa đổ dốc xuống chân Núi Nhỏ, nó đã nhìn thấy Mèo Con đứng khóc một mình ngoài cù lao. Thế là dự định ban đầu của nó lập tức tan biến.

Tất nhiên Mạnh giấu nhẹm mọi chuyện. Tiểu Long cũng chẳng nghi ngờ gì, lại nói:

- Thế lát nữa tụi tao rủ mày đi chơi, mày có đi không?

Mạnh dè dặt:

- Đi chơi là đi đâu?

- Thì đi loanh quanh đây thôi!

Mạnh khụt khịt mũi:

- Lát nữa em bận!

- A ha! Chuyện lạ à nghen! – Quý ròm đột nhiên xen ngang – Trước nay nghe tới đi chơi là nó nhảy cẫng, bữa nay lại làm ra vẻ bận bịu! Mày trở thành người ngiêm túc tự bao giờ thế hả Mạnh?

Giọng điệu giễu cợt của Quý ròm làm Mạnh chột dạ. Nó nuốt nước bọt:

- Em bận thật mà!

Nhỏ Hạnh dịu dàng:

- Em bận chuyện gì thế? Có cần tụi chị phụ một tay không?

- Dạ không cần! – Mạnh hoảng vía – Chuyện này tự em có thể giải quyết được!

- Nhưng chuyện đó là chuyện gì? – Quý ròm có vẻ muốn truy đuổi đến cùng – Làm gì mà mày cứ úp úp mở mở thế?

- Úp mở gì đâu! – Mạnh hít vào một hơi, đáp bừa – Chỉ là giải mấy bài tập toán thôi!

- Ối trời, tao có nghe nhầm không đấy! – Quý ròm đưa hai tay ôm đầu – Thằng Mạnh chúa lười không màng đi chơi chỉ vì muốn ở nhà làm toán! Mày không định làm cho tao xỉu đấy hở Mạnh?

Quý ròm bảo xỉu nhưng chưa xỉu thì Mạnh đã muốn xỉu trước. May cho nó, nhỏ Hạnh đã kịp thời can thiệp.

Nhỏ Hạnh đập tay lên vai Quý ròm:

- Thôi, đừng chọc ghẹo nó nữa! Vào phòng lấy tờ bản đồ thành phố Vũng Tàu cho Hạnh mượn đi!

Đợi cho Quý ròm và nhỏ Hạnh đi khỏi, Mạnh mon men lại cạnh Tiểu Long:

- Anh Tiểu Long nè!

- Gì hở mày?

- Bộ các anh chị định lát nữa đi chơi thật hả? – Mạnh hỏi dò.

- Tao cũng chưa biết nữa! – Tiểu Long nhún vai – Định bụng như vậy nhưng cũng chưa rõ nên đi đâu!

- Ở đây thiếu gì chỗ đi! – Mạnh hăm hở – Lên rừng thông phía trên dạo mát hoặc xuống Bến Đình phía dưới xem cá về. Còn không thì leo lên mỏm núi sau nhà xem ngọn hải đăng!

Tiểu Long nháy mắt:

- Mày chưa gia nhập nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu mà giọng lưỡi quảng cáo đã trơn tru, mùi mẫn gớm!

- Anh đừng trêu em! -Mạnh cười méo xẹo – Em nói thật đấy!

- Thế mày có đi cùng không?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Long khiến Mạnh đâm lo. Nó mím môi:

- Không! Em đã nói rồi. Hôm nay em không đi được.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Đi có mày mới vui. Mày không đi tụi tao cũng ở nhà quách!

Mạnh nghe tim mình giật thon thót. Nếu bọn Tiểu Long không chịu rời khỏi nhà, nó chẳng biết phải làm sao "giải thoát" cho Mèo Con. Về phần mẹ thì Mạnh không ngại. Mẹ suốt ngày chỉ lui cui dưới bếp, Mèo Con có vừa ra cửa vừa huýt sáo chắc mẹ cũng không hay. Mạnh chỉ ngán các ông anh bà chị. Nó nhăn nhó:

- Hôm nay các anh chị cứ đi chơi đi! Ngày mai em sẽ đi chung!

Tiểu Long thản nhiên:

- Thế thì đợi đến ngày mai tụi tao mới đi!

Thái độ bướng bỉnh của Tiểu Long khiến Mạnh phát khóc. Đầu xoay như chong chóng, nó nghĩ mãi vẫn chưa tính được mẹo nào để bẫy các ông anh bà chị "kỳ đà cản mũi" này ra khỏi nhà.

Đã vậy, trong lúc Mạnh đang loay hoay nghĩ kế, tiếng la hoảng của nhỏ Hạnh lại vọng ra từ trong phòng:

- Ối trời! Bộ đồ mặc ở nhà của Hạnh đâu rồi?

Tai Mạnh như ù đi. Nó vội vã nhắm mắt lại, tưởng như nhỏ Hạnh đang sắp sửa nhảy bổ khỏi phòng và xồng xộc đi tìm nó.

Tiểu Long phóc ba bước đã tới cửa phòng, thò đầu vào:

- Chuyện gì thế?

Nhỏ Hạnh giương đôi mắt ngơ ngác:

- Bộ quần áo trắng sọc xanh của Hạnh không hiểu sao lại biến đâu mất!

- Tìm kỹ lại xem! – Tiểu Long đảo mắt quanh phòng – Có thể Hạnh để lạc ở đâu đó!

- Hạnh đã bới tung cả phòng lên rồi! Vẫn chẳng thấy!

Quý ròm nãy giờ ngồi im cạnh bàn nước, chợt tủm tỉm cười:

- Hay là Hạnh bỏ quên đâu ngoài tiệm hủ tiếu bò viên?

- Vô duyên! – Nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm một cái dài – Tìm giùm không tìm, ngồi đó mà xiên xỏ!

- Tìm thì tìm!

Nói xong, Quý ròm uể oải đứng dậy đi lảo rảo quanh phòng, vừa đi vừa dòm dáo dác và thuận tay mở các cánh cửa tủ và các ngăn kéo, lật cả gối và nệm trải giường, thậm chí bò mọp dưới đất thò đầu vào gầm giường, gầm tủ

tối om om. Nhưng cũng như nhỏ Hạnh, Quý ròm chỉ công cốc. Nó lùng sục toát mồ hôi vẫn chẳng tìm thấy bộ quần áo kia đâu.

Cuối cùng chán quá, Quý ròm lồm cồm đứng lên, phủi phủi hai đầu gối và lắc đầu:

- Chắc chắn bộ quần áo của Hạnh không có trong phòng này!

Nhỏ Hạnh thật thà:

- Hay tìm thử trong phòng của Quý và Long xem!

- Trời đất! – Quý ròm trợn mắt – Bộ Hạnh cho hai đứa tôi là dân ăn cắp quần áo chuyên nghiệp hả?

- Đừng có gieo tiếng ác cho người ta! – Nhỏ Hạnh chun mũi – Hạnh chỉ nghĩ có thể Long và Quý cầm nhầm thôi!

Quý ròm hừ giọng:

- Nhầm sao được mà nhầm!

- Có thể nhầm lẫn lắm chứ! – Tiểu Long đột ngột lên tiếng – Gì chứ quần áo là rất dễ lộn!

Thấy người trong cuộc là Tiểu Long không hề phản đối, Quý ròm đành cười trừ:

- Thế thì cứ lục soát thử xem sao!

Nhà cô Tư được thiết kế nhiều phòng theo dạng nhà nghỉ để cho khách đi tắm biển cuối tuần thuê. Vì vậy, đến Vũng Tàu vào những hôm vắng khách như hôm nay, bọn Quý ròm mỗi đứa ung dung chiếm một phòng.

Bây giờ Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đang kéo nhau vào từng phòng để tìm kiếm.

Mạnh đứng ngấp nghé xa xa. Đã mấy lần nó định chuồn quách đi chỗ khác nhưng lại sợ bọn Tiểu Long nghi ngờ. Nó nổi tiếng là đứa có máu hình sự, nay gặp một "vụ án" như thế này, nếu nó tỏ ra thờ ơ chắc chắn các ông anh bà chị lập tức sẽ đánh dấu hỏi.

Nhưng Mạnh không muốn tò tò đi theo bọn Quý ròm. Nó đứng ngoài hành lang thấp thỏm theo dõi, thỉnh thoảng đánh mắt về cửa phòng mình. Nó hy vọng bọn Quý ròm sẽ chui vào trong phòng lục lọi lâu lâu một chút, ở lì trong đó càng tốt. Như vậy nó sẽ có đủ thời gian để "đánh tháo" cho

Mèo Con. Nghĩ đến Mèo Con, Mạnh lại sốt vó. Tội nghiệp con bé! Bị nhốt trong phòng từ nãy giờ, chắc nó sợ hãi lắm!

Nhưng dù ruột gan nóng như lửa đốt, Mạnh vẫn không đào đâu ra cơ hội để thực hiện ý định của mình. Cứ mỗi lần nó chờn vờn tính chạy lại chỗ chiếc đôn sứ nhặt lên xâu chìa khoá thì bọn Tiểu Long lại lục tục kéo ra. Thế là Mạnh lại ngồi xổm xuống, vờ như đang dọ dẫm tìm kiếm cái gì đó dưới đất.

Mải lo tìm quần áo nên thoạt đầu các ông anh bà chị không để ý đến Mạnh. Nhưng sau khi lục tung cả phòng mình lẫn phòng Tiểu Long vẫn chẳng có kết quả, Quý ròm sực nhớ đến ông em bảo bối:

- Hay ta qua phòng thằng Mạnh thử xem! Thằng đó hậu đậu, dám nó cầm nhầm bộ quần áo của Hạnh lắm à!

- Ê, Mạnh! Mày đang làm gì đó? – Quý ròm vừa nói xong, Tiểu Long đã nhìn thấy Mạnh đang lui cui giữa lối đi, liền gọi giật.

Mạnh ngẩng đầu lên:

- Em đang tìm cái này!

Tiểu Long cười:

- Mày tìm cái gì thế? Quan trọng không?

- Cái này quan trọng lắm! – Mạnh đáp.

Quý ròm nheo mắt:

- Quan trọng hay không thì để lát nữa tìm! Bây giờ dẫn tụi tao vô phòng mày xem có bộ đồ trắng sọc xanh của chị Hạnh trong đó không!

Đã liệu trước tình hình, Mạnh cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Quần áo của chị Hạnh sao lại ở trong phòng em?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Thì tụi tao chỉ tìm thử thôi! Biết đâu mày chẳng mắt nhắm mắt mở ôm lộn về phòng!

- Không thể có chuyện đó được! Trước nay em chưa bao giờ cầm nhầm quần áo của ai! – Một ý nghĩ loé lên trong đầu, Mạnh vội vàng đề nghị – Hay các anh chị tìm thử ở dây phơi phía sau nhà xem!

Mạnh định dùng kế "điệu hổ ly sơn", nhưng rồi thất vọng ngay. Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Bộ đồ đó chị đã đem vào nhà từ hồi sáng, đã ủi cẩn thận và mắc và tủ áo rồi kia mà!

- Thôi, mày đừng có lằng nhằng nữa! – Quý ròm khịt mũi – Cứ việc dẫn tụi tao vào phòng đi! Biết đâu bộ quần áo của chị Hạnh mày đang nằm đợi tụi tao trong đó!

Dù biết ông anh mình nói đùa, Mạnh vẫn không khỏi chột dạ. Nó nhăn nhó:

- Nhưng bây giờ em không thể dẫn các anh chị vào phòng được!

Thái độ kỳ lạ của Mạnh khiến bọn Quý ròm sửng sốt. Cả ba cái miệng cùng hỏi:

- Sao thế?

Mạnh chớp mắt:

- Em để lạc chìa khoá phòng đâu mất rồi!

- Thì ra vậy! – Tiểu Long thở phào, rồi nó gật gù hỏi – Thế ra cái mày đang tìm nãy giờ là xâu chìa khoá đấy?

- Thì em đã nói rồi! Nếu không phải xâu chìa khoá thì em đã không bảo là quan trọng!

Mạnh đáp khi thấy các ông anh bà chị không ai buồn “chất vấn” thêm nữa, nó cúi nhìn xuống đất và nhè nhẹ thở ra.

Chương 5

Mạnh hú hồn hú vía, và khi nguy cơ qua đi, nó không khỏi tự khen thầm mình. Gì chứ nêu lý do đánh mất chìa khóa thì chẳng ai ngờ vực. Con người ta ai mà chẳng có lần đánh mất chìa khóa. Chìa khóa tủ, chìa khóa xe, chìa khóa phòng thì cũng thế.

Nhưng nếu lúc nãy nó không nhanh trí nhét xâu chìa khoá dưới chiếc đôn sứ thì có lẽ nó đã không đủ can đảm bịa ra lý do chính đáng đó. Nhỏ Hạnh và Quý ròm không phải là loại người dễ mắc bẫy của người khác. Và ai chứ ông anh ròm của nó thì sẵng sàng nhảy xổ vào lục soát một cách thô bạo bất cứ lúc nào để kiểm chứng.

Nhưng Mạnh đã đề phòng trước. Nó đã giấu biến xâu chìa khoá. Thậm chí khi đối đáp, nó không hề liếc mắt về phía chiếc đôn sứ một tí ti. Nó hay coi phim hình sự, và nó biết các thám tử thông minh chỉ cần theo dõi ánh mắt của những thủ phạm ngô nghê và yếu bóng vía là có thể tìm ra ngay một chỗ cất giấu tang vật.

Nó là Mạnh. Nó không ngô nghê, cũng không yếu bóng vía. Vì vậy, nó đã đánh lừa được những bộ óc siêu thông minh như Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Và bây giờ nó đang tiếp tục ngồi xổm giữa hành lang, tiếp tục nghĩ kế và tiếp tục chờ thời cơ.

Nhưng hôm nay thời cơ đi ăn giỗ tận đầu tận đâu. Hành lang Mạnh đang ngồi thông thống ra phòng ăn rộng rãi chính giữa nhà. Mọi ngày vào giờ này, phòng ăn vắng ngắt. Nhưng hôm nay không biết ma xui quỷ khiến thế nào, bọn Quý ròm sau khi tìm hoài không thấy bộ quần áo của nhỏ Hạnh lại ngồi ngay tại bàn ăn rôm rả tán chuyện.

Thực ra đang ngồi bên cạnh bàn ăn chỉ có Tiểu Long và Quý ròm. Nhỏ Hạnh sau khi tìm không ra bộ quần áo trắng sọc xanh đành bước ra sân phơi phía sau lấy vô bộ quần áo nó mới giặt hồi sáng.

Nhưng dù chỉ có hai ông anh đằng bàn, Mạnh vẫn ngồi chết dí. Mặc dù Tiểu Long và Quý ròm mải chuyện, không nhìn về phía Mạnh, nhưng ở vị trí đó, nếu Mạnh vào phòng dẫn Mèo Con ra, chắc chắn hai ông anh sẽ thấy ngay.

Đang loay hoay nghĩ ngợi, Mạnh bỗng giật bắn mình khi nghe Quý ròm bất thần hỏi:

- Mày tìm ra xâu chìa khoá chưa Mạnh?

- Chưa.

Quý ròm đột nhiên hỏi bâng quơ:

- Mày tìm chìa khoá chứ có phải làm gì bậy bạ đâu mà giật nảy người lên thế?

Nhận xét nửa đùa nửa thật của ông anh làm tim Mạnh đập thình thịch. Nó lắp bắp chống chế, vẫn không ngẩng đầu lên:

- Đầu óc đang … tập trung, tự nhiên bị hỏi thình lình, ai mà chẳng … hết hồn!

Đáp xong, Mạnh lại hồi hộp vểnh tai nghe ngóng. Nhưng Quý ròm đã quay sang nói chuyện với Tiểu Long, vẻ như câu nói bóng gió vừa rồi chỉ là sự buột miệng tình cờ.

Chẳng lẽ ông anh ròm đã nghi ngờ mình? Mạnh hoang mang nhủ bụng, và trong khi đang cố tìm hiểu xem mình có để lộ sơ hở nào trong câu chuyện vừa nãy thì nó đã thót bụng lại khi thấy nhỏ Hạnh từ trong phòng bước ra, miệng rối rít hỏi:

- Em có thấy chiếc bàn ủi ở đâu không hở Mạnh?

- Không! – Mạnh nuốt nướcbọt – Chị hỏi mẹ em xem!

Nhưng cô Tư cũng chẳng biết chiếc bàn ủi ở đâu. Thường ngày chiếc bàn ủi vẫn được đặt trên đầu tủ buýp-phê giữa nhà để tiện dụng cho nhiều người. Nhưng bây giờ nó đã không còn ở đó.

Thấy cô Tư và nhỏ Hạnh lúi húi lục lục tìm tìm, Quý ròm nhướn mắt:

- Gì thế Hạnh? Lại lạc mất món gì nữa hả?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh thở dài – Chả thấy chiếc bàn ủi đâu cả! Quý và Long có ai cầm về phòng không?

- Trời đất! – Quý ròm kêu lên – Sao hễ mất thứ gì, Hạnh đều nghi cho bọn này hết vậy?

Miệng tuy kêu oan, Quý ròm vẫn đứng lên rảo bước về phòng. Tiểu Long cũng lật đật xô ghế đi theo. Bộ quần áo của nhỏ Hạnh vừa biến mất, nay lại tới chiếc bàn ủi, sự trùng hợp đó khiến cả hai bắt đầu cảm thấy có điều gì là lạ.

Nhưng cũng như bộ quần áo của nhỏ Hạnh, chiếc bàn ủi rốt cuộc vẫn bặt vô tăm tích.

Tìm hoài không được, cô Tư ngán ngẩm bảo:

- Thôi, cô xuống làm cơm tiếp đây! Các cháu cứ cố gắng tìm đi! Chắc nó nằm ở đâu đó trong nhà!

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

- Sao chuyện gì?

- Có tiếp tục tìm nữa không?

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Quý lại hỏi thế?

Quý ròm nhún vai:

- Tôi nghĩ mình sẽ không tìm ra đâu!

- Tìm không ra? – Lần này không chỉ nhỏ Hạnh mà cả Tiểu Long cũng buột miệng hỏi.

Quý ròm thản nhiên:

- Ừ, tôi nghĩ trộm đã vào nhà ta và lấy đi những thứ đó!

Mạnh nãy giờ vẫn lẽo đẽo đi theo mọi người tìm chiếc bàn ủi, nay nghe Quý ròm nói vậy, nó hùa theo ngay:

- Ừ, có thể là trộm đã vào nhà!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Quý nghĩ như thế thật hả?

- Đó là khả năng dễ xảy ra nhất! – Quý ròm vẫn điềm nhiên – Hồi chiều, cả nhà đều đi vắng! Đó là một cơ hội tốt đối với bọn trộm!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nhưng cổng nhà lúc nào cũng khoá chặt kia mà!

- Bọn trộm không vào bằng cổng trước! – Quý ròm lắc đầu – Chúng tụt từ trên dốc núi phía sau xuống!

- Đúng rồi! – Mạnh gật gù, suýt chút nữa nó đã reo lên – Phía sau không có hàng rào, nếu bọn trộm tìm thấy lối đi đó, chúng sẽ vào nhà dễ dàng!

Nhỏ Hạnh ngó Mạnh:

- Trước nay đã bao giờ nhà em bị mất trộm chưa?

- Trước giờ thì chưa! – Mậnh liếm cặp môi khô rang – Nhưng như vậy không có nghĩa là bọn trộm không chú ý đến nhà em!

Tiểu Long thở dài đánh thượt:

- Nếu thế thì chiếc bàn ủi và bộ quần áo của Hạnh đã … ra đi không hẹn ngày trở lại!

Quý ròm nhanh nhẩu đồng tình:

- Tao cũng nghĩ vậy! Những thứ đó sẽ không quay về như chiếc ba lô hôm nọ đâu. Bọn trộm lần này so ra còn cao cường hơn bọn trộm lần trước.

Nghe Quý ròm lôi chuyện cũ ra chọc mình, Mạnh đấm thùm thụp vao lưng ông anh:

- Anh đừng có trêu em!

Quý ròm nhún vai:

- Tao thèm vào trêu mày! Tao chỉ …

Quý ròm nói chưa dứt câu, đã vội im bặt. Một tiếng động khá lớn từ trong phòng Mạnh vọt ra khiến cả bọn lập tức lắng tai nghe ngóng.

- Tiếng động gì vậy? – Tiểu Long ngơ ngác nhìn nhỏ Hạnh.

- Hạnh không biết! – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Hình như ai vừa đánh rơi một thứ gì đó!

- Đánh rơi trong phòng thằng Mạnh? – Tiểu Long sửng sốt hỏi tiếp, vừa nói nó vừa quay đầu nhìn Mạnh.

Mạnh điếng người khi bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Tiểu Long. Tất nhiên nó thừa biết cái tiếng động chết tiệt vừa rồi là do Mèo Con đểnh đoảng để rơi chiếc bàn ủi xuống nền nhà. Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp, nó biết mình không thể leo xuống được nữa. Lúc này trong ba mươi sáu chước, chỉ có chước chối biến là hay nhất. Nó cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Trong phòng em? Làm gì có chuyện đó! Tiếng động vừa rồi chắc chắn phát ra từ một căn phòng nào đó, nhưng dứt khoát không thể là phòng em được!

Tiểu Long nhếch môi, giọng ngờ vực:

- Tao nghe từ trong phòng mày rõ ràng!

Trong khi Mạnh chưa biết phải chống chế tiếp như thế nào, Quý ròm đã tặc lưỡi giải vây dùm nó:

- Hình như tiếng động vừa rồi không phải phát ra từ phòng thằng Mạnh! Tụi mình cứ chạy về phòng mỗi đứa xem sao! Có thể gió thổi rớt một thứ gì đó xuống đất cũng nên!

Câu nói của Quý ròm rõ ràng là vô căn cứ. Khi ra khỏi phòng, bọn trẻ đều đóng kín các cửa sổ, gió không thể lọt vào được, vì vậy không thể xô ngã bất cứ một thứ gì trong phòng.

Tiểu Long phát hiện ra ngay điều phi lý đó. Nhưng khi nó mấp máy môi định bắt bẻ thì bắt gặp cái nháy mắt ra hiệu của nhỏ Hạnh, liền nhe răng ra cười:

- Ừ, chắc là tôi nghe nhầm!

Rồi cùng với Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó ba chân bốn cẳng chạy về phòng.

Đợi các ông anh bà chị đi khuất, Mạnh mới áp tay lên ngực và buông ra một tiếng thở phào. Hú vía! Anh Quý của mình thông minh thì thông minh thật nhưng may là thính giác không được nhạy bén lắm! Nếu không, ảnh sẽ biết ngay tiếng động vừa rồi phát ra từ phòng mình chứ không thể từ phòng nào khác! Nhưng Mạnh vẫn chưa hoàn toàn yên tâm. Nó sợ sau khi trở về phòng xem xét, không thấy vật dụng nào ngã đổ, bọn Quý ròm sẽ tiếp tục quay ra lục vấn nó.

Nhưng số nó hôm nay đúng là số hên. Bởi vì ông anh ròm của nó hôm nay chẳng giống chút nào với ông anh ròm sắc sảo và quỷ quái mọi bữa.

Các ông anh bà chị nó vừa chạy vào phòng nhoáng một cái đã chạy trở ra và trong lúc nhỏ Hạnh và Tiểu Long chưa kịp mở miệng thì Quý ròm đã cười vui vẻ:

- Hóa ra cái kềm trên đầu tủ của tôi bị rơi xuống đất!

Mặc dù biết bạn mình đang vờ vịt để bày trò gì đấy, Tiểu Long vẫn ngứa miệng hỏi:

- Cái kềm?

- Ừ, cái kềm!

- Cái kềm làm sao bị gió thổi rớt được?

Quý ròm vẫn tỉnh khô:

- Không phải do gió! Có lẽ do chuột chạy làm rớt!

Nếu gặp tình huống khác, chắc chắn Mạnh sẽ ngoác mồm ra phản đối nhận định của Quý ròm cho bằng được. Nhà nó thoáng đãng, sạch sẽ, vệ sinh, không bao giờ có chuột. Nếu nhà nó có chuột, khách du lịch đã chẳng thuê phòng vào mỗi cuối tuần. Nhưng lúc này thì nó cảm ơn Quý ròm và những con chuột quá xá. Đang mừng nỗi mừng thoát nạn, Mạnh không buồn suy nghĩ tại sao Quý ròm lại bịa ra những con chuột và trong phòng của Quý ròm thực ra có cái kềm nào hay không.

- Bây giờ mình phải làm gì với bọn trộm đây hở Hạnh? – Quý ròm đột ngột hỏi.

Nhỏ Hạnh biết tỏng Quý ròm đang muốn giở trò, nhưng trò gì thì nó không biết đích xác. Vì vậy nó ỡm ờ hỏi lại:

- Theo Quý thì mình nên làm gì?

Thay vì đáp lời nhỏ Hạnh, Quý ròm quay sang Mạnh:

- Theo mày thì sao hở Mạnh?

Được ông anh hỏi ý kiến, Mạnh mừng rơn. Không bỏ lỡ cơ hội ngàn vàn, nó mau mắn đáp:

- Theo em, ta nên gấp rút truy tìm dấu tích bọn trộm!

- Truy tìm dấu tích?

- Ừ.

Quý ròm nheo mắt:

- Bằng cách nào?

Mạnh cố nén hồi hộp:

- Leo lên dốc núi phía sau nhà!

Vừa nói Mạnh vừa nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, nín thở chờ đợi. Và nó như mở cờ trong bụng khi thấy Quý ròm gật gù:

- Hay đấy! Leo lên dốc núi phía sau nhà! Thế chừng nào leo?

Mạnh hoan hỉ:

- Theo em là ngay bây giờ!

- Ừ, tao cũng nghĩ vậy! Được rồi, bốn anh em mình cùng leo!

- Bốn anh em? – Mạnh ngẩn người.

Quý ròm tỉnh bơ:

- Thì bốn anh em chứ sao! Tao, Tiểu Long, Hạnh và mày chẳng phải là bốn anh em là gì!

Quý ròm làm Mạnh cụt hứng quá xá. Nó cảm tưởng như mình vừa cắn phải một quả ớt, mặt nhăn lại:

- Em không đi được! Em còn phải tìm xâu chiều khoá!

- Gác chuyện tìm đó lại đi! Lát nữa về, tụi tao xúm vào tìm giúp cho!

- Không được! – Mạnh vẫn một mực từ chối – Em còn phải làm toán nữa!

- Toán cũng vậy! – Quý ròm chép miệng – Lát nữa tao sẽ giảng cho mày!

Mạnh hùng dũng:

- Em muốn tự em làm. Nếu hở một tí lại nhờ người khác thì chẳng bao giờ tiến bộ được.

- Ối trời! – Quý ròm kêu thét – Có phải chính mày vừa nói đấy không hở Mạnh?

- Chính em nói đấy! – Mạnh làu bàu.

Quý ròm vẫn không tha ông em:

- Thế trước đây đứa nào cứ mỗi lần tao đến chơi lại đùn cho tao giải hết bài toán này đến bài toán khác thế?

- Cũng là em! – Mạnh vênh mặt – Nhưng hồi trước khác, bây giờ khác! Bây giờ em lớn rồi!

- Thôi được! – Quý ròm thở một hơi dài – Nếu mày ham học như thế thì tụi tao đợi chừng nào mày tìm ra xâu chiều khóa và giải xong mấy bài toán, tụi tao mới khởi hành.

- Không được! – Mạnh hốt hoảng – Nếu các anh các chị không truy tìm ngay, chắc chắn sẽ mất dấu!

- Nhưng muốn tìm dấu tích bọ trộm, phải có mày đi theo! Tụi tao đâu có thông thuộc đường lối phía sau nhà!

Tới đây thì Mạnh cứng họng. Lần thứ hai kế "điệu hổ ly sơn" của nó đến phút chót bỗng tan tành mây khói. Ngần ngừ một thoáng, nó nói, giọng xụi lơ:

- Thôi được rồi! Em sẽ đi!

Giọng thằng Mạnh giống như giọng của người chết rồi. Nhưng đừng tưởng nó cam chịu bó tay. Khi nói như vậy, Mạnh đang sắp đặt một âm mưu mới. Nó đang hình dung chuyện nó sẽ dẫn bọn Quý ròm đi lòng vòng trên dốc núi ngoằn ngoèo, rậm rạp phía sau và đến một lúc thuận tiện, nó sẽ bí mật quay về nhà một mình để giải thoát cho Mèo Con.

Không hiểu Quý ròm có đọc được những ý nghĩ trong đầu ông em mình hay không mà bỗng dưng nó nói:

- Tao tính lại rồi! Mày nên đi do thám một vòng trước. Trong khi mày đi "tiền trạm" thì tụi tao ở nhà bàn kế hoạch đối phó với bọn trộm!

Sự thay đổi kế hoạch của Quý ròm khiến Mạnh không khỏi chột dạ. Nhưng rồi nghĩ tới nghĩ lui, nó không tin bọn Quý ròm đã khám phá ra bí mật của nó. Nó cũng không tin các ông anh bà chị dám phá cửa phòng nó để đột nhập vào bên trong.

Tốt nhất là không nên làm mọi người ngờ vực! Mạnh nghĩ vậy và gật đầu:

- Ừ, em đi một lát sẽ về ngay!

Lúc này học tập kinh nghiệm của những nhân vật trong phim trinh thám, Mạnh cố không nhìn về phía chiếc đôn sứ nhưng bây giờ trước khi ra khỏi nhà, nó không nén được bồn chồn bèn liếc nhanh về phía cửa phòng mình một cái.

Bắt gặp cái nhìn đó, Quý ròm không nói gì, chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Chương 6

Mạnh vừa đi khỏi, Tiểu Long quay phắt sang Quý ròm:

- Mày định bày chuyện gì thế?

- Chuyện gì đâu?

- Thôi đi, đừng có giả bộ! – Tiểu Long hừ giọng – Dứt khoát là có chuyện gì!

Quý ròm ngó chằm chằm vào mặt bạn:

- Mày dựa vào đâu mà nói thế?

- Dựa vào đâu hả? – Tiểu Long lúng túng đưa tay gãi đầu – Tao dựa vào … cái nháy mắt của Hạnh khi nãy!

Câu trả lời thật thà của Tiểu Long khiến Quý ròm bật cười khanh khách:

- Thì ra là vậy! Thế mà tao tưởng bữa nay mày đột ngột thông minh lên chứ!

Tiểu Long không buồn để ý đến giọng điệu châm chọc của Quý ròm. Nó liếm môi:

- Như vậy tức là mày thừa nhận có chuyện phải không

- Dĩ nhiên rồi! – Nhỏ Hạnh mỉm cười nói – Nếu không tại sao Quý lại phịa ra chuyện cái kềm!

- Hạnh nói sao? – Tiểu Long há hốc miệng – Chuyện cái kềm bị chuột đụng rơi là do thằng ròm bịa ra hả?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Trong nhà này không thể tìm ra lấy một con chuột nhắt!

Tiểu Long vẫn không ngậm miệng lại được:

- Thế tiếng động khi nãy …

Quý ròm cắt ngang:

- Phát ra từ trong phòng thằng Mạnh!

- Ối trời! – Tiểu Long la lên – Thế sao mày không vào phòng nó xem thử mà bắt tụi tao chạy về phòng mình?

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Rõ là đồ ngốc tử! Mày quên là thằng Mạnh đã đánh mất chìa khoá phòng rồi sao?

- Ờ há! – Tiểu Long lỏn lẻn, nhưng rồi nó lại ngẩn ra – Thế cái gì phát ra tiếng động trong phòng nó thế?

- Làm sao tao biết được! – Quý ròm rụt cổ – Nhưng chắc chắn trong phòng có một bí mật gì đấy! Chính vì vậy nó mới đánh mất xâu chiều khóa!

Tiểu Long sực hiểu:

- Chẳng lẽ chuyện đánh mất chìa khoá chỉ là chuyện phịa?

- Chứ còn gì nữa! – Nhỏ Hạnh cười cười, đến bây giờ nó mới nhớ ra hành động của Mạnh – Nếu thực sự đánh mất xâu chìa khoá, Mạnh sẽ chạy nhắng lên và sục sạo khắp nơi trong nhà chứ chẳng ngồi mãi một chỗ như thế!

- Thì ra thế! – Tiểu Long gật gù.

- Chưa hết! – Quý ròm thình lình lên tiếng – Việc thằng Mạnh giả bộ đánh mất chìa khoá nhất định có liên quan đến chuyện chiếc bàn ủi và bộ quần áo của Hạnh tự nhiên biến mất!

- Sao mày biết? – Tiểu Long bán tín bán nghi.

- Tao đoán thế! – Quý ròm khịt mũi – Thái độ của thằng Mạnh hôm nay rất khả nghi. Khi nghe tao bảo trộm vào nhà, nó có vẻ rất hí hửng. Chẳng ai lại hoan hỉ khi trộm viếng nhà cả!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Đã vậy khi bàn việc đi bắt trộm lại khăng khăng tìm cớ ở nhà!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Nó bảo phải giải mấy bài toán kia mà!

- Đó chỉ là cái cớ! – Quý ròm hừ mũi – Mục đích chính của nó là muốn đẩy tụi mình ra khỏi nhà!

- Nó dụ tụi mình ra khỏi nhà để làm gì? – Không biết lần thứ mấy Tiểu Long lại ngẩn tò te.

Quý ròm liếc mắt về phía cửa phòng thằng Mạnh:

- Nếu khám phá được nó đang cất giữ bí mật gì trong phòng, mình sẽ biết nó muốn dụ mình ra khỏi nhà để làm gì!

Tiểu Long hiến kế:

- Sao mình không hỏi thẳng nó!

- Không được! – Nhỏ Hạnh đáp thay Quý ròm – Tụi mình cần phải nghĩ ra biện pháp khéo léo hơn!

Rồi quay sang Quý ròm, nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Nếu không vậy Quý đâu có dụ thằng Mạnh leo lên dốc núi một mình làm chi, phải không?

Quý ròm buột miệng than:

- Chả rõ trong bò viên có chất gì mà khiến con người ta thông minh đến thế không biết!

- Nè, nè, lúc này không phải lúc trêu trọc nhau đâu đấy! – Nhỏ Hạnh trợn mắt – Quý nghĩ ra kế gì thì nói lẹ lên, thằng Mạnh sắp quay trở về rồi đấy!

Nhớ đến nhiệm vụ trước mắt, Quý ròm lập tức thu ngay vẻ bông đùa. Và mặc dù trong phòng ăn lúc này không có ai ngoài ba đứa, nó vẫn thận trọng chồm người tới trước hạ giọng trình bày kế hoạch.

Kế hoạch của Quý ròm khiến Tiểu Long ngờ vực:

- Mày có chắc thằng Mạnh sẽ sập bẫy không đấy?

- Mày yên chí! – Quý ròm đáp với vẻ tự tin – Điều quan trọng là mày và Hạnh phải diễn xuất thật tự nhiên!

Nhỏ Hạnh nén cười:

- Thôi được! Quý ròm lo chuẩn bị phần Quý đi! Còn tôi và Long sẽ cố!

Tội nghiệp thằng Mạnh! Nó hoàn toàn không hay biết gì về sự sắp đặt của bọn Tiểu Long ở nhà. Nó đã hai lần ba lượt dùng kế "điệu hổ ly sơn" để dụ các ông anh bà chị ra khỏi nhà nhưng bất thành, trong khi Quý ròm cũng dùng chính kế đó và chỉ mỗi một lần thôi đã bẩy được nó lên tuốt dốc núi.

Tất nhiên Mạnh cũng chẳng leo đèo leo núi gì. Chẳng có tên trộm thật nào để truy lùng, nó chỉ leo lên khỏi vách đá sau nhà và đi lòng vòng quanh khu vực đó thôi. Nhưng để bọn tiểu Long khỏi nghi ngờ, Mạnh không dám về nhà ngay, mặc dù mỗi lần nghĩ đến Mèo Con lòng nó như có ai đang cời than quạt lửa trong đó.

Rảo một hồi, xem chừng đã đủ, Mạnh mới quay lại chỗ vách đá, tụt xuống.

Khi bước vào nhà, Mạnh không nhìn thấy Quý ròm đâu. Chỉ có Tiểu Long và nhỏ Hạnh đang ngồi đằng bàn tròn mắt nhìn về phía tủ buýp-phê.

- Ủa, sao chỉ có hai người …

Mạnh vừa mở miệng, nhỏ Hạnh đã đưa tay lên miệng suỵt khẽ:

- Im nào!

Vẻ mặt nghiêm trọng của nhỏ Hạnh làm Mạnh bất giác ngớ người ra. Theo ánh mắt của Tiểu Long và nhỏ Hạnh, nó tò mò quay đầu nhìn về phía tủ buýt-phê. Nhưng Mạnh chẳng thấy gì khác lạ, ngoài những con chim xếp bằng giấy ai đó vừa đặt lên đầu tủ.

Bỗng nó giật bắn mình như điện giật khi nghe tiếng Quý ròm đột ngột vang lên từ phía tủ buýp-phê

- Bây giờ tao sẽ nhấc bổng con chim này lên!

Giọng nói của Quý ròm vừa dứt. Một trong những con chim đầu tiên trên đầu tủ bỗng từ từ nhấc mình lên.

- Chuyện gì thế? – Mạnh kinh ngạc hỏi.

Nhỏ Hạnh lại đưa ngón tay lên miệng:

- Suỵt! Anh Quý đang tàng hình!

Câu nói của nhỏ Hạnh càng khiến Mạnh thêm sửng sốt. Nó nhìn trân trân vào con chim giấy đang lơ lửng giữa không trung như có bàn tay ai đang cầm. Nhưng nó chả thấy ai cả. Quý ròm như tan vào không gian, chỉ có giọng nói.

Giọng nói đó lại "e hèm":

- Thêm một con nữa nhé!

Quý ròm vừa nói xong, con chim giấy bên trái liền được bàn tay vô hình nhấc lên.

- Hay quá! – Tiểu Long reo lên hào hứng.

- Có nhìn thấy tao không? – Quý ròm hỏi.

- Không! Không thấy một tí nào! – Nhỏ Hạnh xuýt xoa, vẻ thán phục.

Quý ròm như không tin:

- Vẫn thấy mờ mờ chứ?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Mờ mờ cũng không!

- Tyệt lắm! Tôi không ngờ thí nghiệm của mình lại thành công mĩ mãn như vậy!

Quý ròm vừa nói vừa từ từ hạ hai con chim xuống.

Trong khi bọn Quý ròm đối đáp thì Mạnh vẫn đứng chết trân chỗ ngưỡng cửa. Nó như không tin vào mắt mình. Chả lẽ Quý ròm có thể tàng hình thật? Vô lý, ngàn lần vô lý! Ông anh nó tuy có tài ảo thuật, nó đã từng thấy Quý ròm làm mất một quả trứng trong nháy mắt, nhưng làm biến mất chính mình thì lại là chuyện khác!

Trước vẻ mặt bàng hoàng của Mạnh, giọng Quý ròm vẫn tiếp tục vang lên:

- Bây giờ tao phải làm gì nữa đây?

Tiểu Long nhanh nhẩu:

- Mày nhấc thử chiếc nón lên xem!

- Nhìn kỹ nhé!

Tiếng Quý ròm nói và gần như cùng lúc, chiếc nón vải nằm cạnh mấy con chim đột ngột "bay" lên.

- Tuyệt cú mèo! – Nhỏ Hạnh lại trầm trồ.

- Vẫn không nhìn thấy cánh tay tao chứ? – Quý ròm hỏi.

Tiểu Long đáp:

- Ừ, chẳng thấy tẹo nào! Một chiếc móng tay cũng không!

Nhỏ Hạnh đề nghị:

- Quý nhấc thử một vật khác xem!

- Vật gì? – Mạnh nghe rõ tiếng Quý ròm tặc lưỡi – Nói nhanh lên! Tôi sắp hiện hình lại rồi!

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Quý sắp hiện hình lại rồi ư?

- Ừ! Khi nãy tôi chỉ uống có vài giọt thuốc đó thôi! Với vài giọt thì chỉ có thể trở thành vô hình trong mươi, mười lăm phút là cùng!

Nghe vậy Tiểu Long quýnh quíu nhìn sang nhỏ Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

- Sao chuyện gì?

Tiểu Long gãi mũi:

- Bảo Quý ròm làm gì nữa bây giờ? Lẹ lên kẻo nó hiện hình lại thì phí!

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán, rồi như chợt nghĩ ra, nó quay phắt về phía Mạnh:

- Em chạy ra sau nhà tìm vật gì nằng nặng cầm lên đây cho chị!

Mạnh chưa hết hoang mang. Nó nói như người ngủ mơ:

- Vật nằng nặng?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh gật đầu – Như con dao hay tấm thớt chẳng hạn! Từ khi hóa thành người vô hình đến giờ, anh Quý em chỉ "biểu diễn" với những thứ nhẹ hều, bây giờ bảo anh cầm con dao múa may thử xem!

Không đợi giục đến lần thứ hai, Mạnh phóc ngay xuống bếp, đầu vẫn xoay như chong chóng. Chẳng lẽ anh Quý nó có thể hoá thành người vô hình thật? Câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong óc nó. Nhưng mọi việc xảy ra sờ sờ trước mắt, nó không thể không tin. Nó nhớ trước đây nó đã được xem một cuốn phim nói về người vô hình. Cũng như anh Quý ròm của nó bây giờ, người vô hình trong phim khiến tất cả cư dân trông thành phố phát hoảng. Những chiếc chăn, những tấm drap trải giường bỗng cuộn lại và bay vòng trong phòng, chiếc mũ phớt tự bốc mình lên khỏi cọc màn, chiếc bàn tự chuyển động và hất mọi thứ xuống sàn nhà, những chiếc tách tự nhảy múa và kèm theo đó là những tiếng cười khô khốc phát ra từ khoảng không. Cả khối người sợ xanh mặt. Cả khối người khác ngất xỉu. Nhưng dù sao đó chỉ là phim ảnh, là chuyện người ta bịa ra.

Đằng này, Quý ròm biến mất không phải trong phim mà là trong nhà, ngay trước mặt nó. Không quậy phá lung tung như người vô hình trong phim nhưng anh Quý nó cũng đã làm cho chiếc mũ và những con chim giấy bốc mình lên một cách quái dị.

Càng nghĩ ngợi, Mạnh càng kinh hãi, đầu óc nó như muốn nổ tung.

Nó không biết khi nó vừa khuất mình sau cửa, Quý ròm hối hả vọt ra khỏi chỗ nấp đằng sau chiếc tủ buýp-phê và vội vàng bứt đứt sợi cước nối với chiếc nón vải, vội vàng vò nát những con chim giấy cùng mớ dây nhợ lòng thòng nhét vào túi quần để phi tang.

Vì vậy khi Mạnh lật đật cầm con dao to bản từ nhà bế chạy lên đã thấy Quý ròm đứng tựa lưng vào tủ, nháy mắt với nó:

- Muộn rồi! Mày lên trễ quá!

Mạnh ngớ ra:

- Anh hiện hình lại rồi ư?

Quý ròm cười nhạo:

- Rõ là đồ ngốc tử! Nếu tao không hiện hình lại sao mày lại nhìn thấy tao được!

Mạnh tắc tị ngay tút xuỵt. Nó tễn tò cầm con dao quay trở lại bếp, bụng tiếc hùi hụi đã không có mặt kịp lúc để xem Quý ròm đang từ kẻ vô hình biến trở lại thành người bình thường như thế nào. Chắc là kỳ quái lắm! – Mạnh tưởng tượng – Có lẽ thoạt đầu trong không trung hiện ra một bàn tay đang lơ lửng, rồi sau đó là nguyên cả cẳng tay. Tiếp theo là đầu và cổ đong đưa bên mép tủ. Rồi cái bụng ráp vào. Cuối cùng là hai cẳng chân … Ôi, cứ như ma quỷ hiện hình giữa ban ngày ấy, sờ sợ là!

Nhưng dù sao thì cũng đã muộn, rốt cuộc mình đã chẳng nhìn thấy gì! Mạnh tặc lưỡi cắm con dao vào giá và lững thững quay lên.

Quý ròm bây giờ đã lại ngồi đằng bàn, đối diện với nhỏ Hạnh, Tiểu Long và đang mân mê một lọ thuỷ tinh trong tay.

Mạnh đã định đi thẳng tới chỗ các ông anh bà chị nhưng nhìn thấy lọ thuỷ tinh trong tay Quý ròm, nó đột nhiên đổi ý.

Thu mình sau cánh cửa thông giữa phòng ăn và nhà bếp, Mạnh lấp ló dòm qua khe hở.

Như không biết có người nhìn trộm, Quý ròm giơ cao lọ thuỷ tinh trên tay, huênh hoang tuyên bố:

- Nêu công bố thí nghiệm này trên tạp chí Khoa Học và Công Nghệ, Quý ròm này sẽ nổi tiếng toàn thế giới!

Tiểu Long hớn hở phụ họa:

- Có khi đoạt cả giải Nobel ấy chứ!

- Chắc chắn rồi!

Quý ròm gật gù, dường như cho rằng vinh dự đó chẳng có gì là quá đáng.

Nhỏ Hạnh làm ra vẻ hiếu kỳ:

- Nhưng làm sao con người có thể biến thành vô hình được? Lọ thuốc trên tay Quý chứa chất gì thế?

- Đây là một chất hóa học tổng hợp, được chế tạo bằng một công thức đặc biệt, gọi là chất … Apostoradanium! – Sau khi bịa ra một cái tên La-tinh, Quý ròm bắt chước nhân vật vô hình trong truyện của Herbert George Wells, vung tay diễn giải – Này nhé, sở dĩ chúng ta có thể nhìn thấy được một vật là do vật đó chịu tác động của ánh sáng. Một vật nếu không hấp thụ thì cũng phản xạ hoặc khúc xạ ánh sáng. Nếu nó chẳng hấp thụ, phản xạ hay khúc xạ ánh sang thì chúng ta chẳng thể trông thấy nó được. Sở dĩ ta thấy một hộp thiếc và một hộp thuỷ tinh khác nhau bởi vì nó hấp thụ và khúc xạ ánh sáng khác nhau. Nếu ta nhúng hộp thuỷ tinh đó vào trong nước, nhất là vào một chất lỏng có khối lượng riêng lớn hơn nước, ta sẽ thấy hộp thuỷ tinh đó gần như biến mất. Tóm lại một vật trong suốt nếu được đặt trong một môi trường có cùng chiết suất với nó, vật đó sẽ trở thành vô hình!

Nhỏ Hạnh giả vờ tròn mắt:

- Nhưng con người ta đâu phải là một vật thể trong suốt!

Quý ròm cười kiêu hãnh:

- Chính vì vậy mới cần phải uống thứ thuốc Apostoradanium này! Nó có tác dụng làm cho toàn bộ các tế bào trong cơ thể trở nên không màu và trong suốt, đồng thời hạ thấp chiết suất của cơ thể chúng ta xuống bằng chỉ số của không khí!

- Tao hiểu rồi! – Tiểu Long gục gặc đầu – Nghĩa là lúc đó cơ thể ta ở trong không khí sẽ giống như một tấm thuỷ tinh nhúng trong nước?

- Đúng rồi! – Quý ròm nhịp tay xuống mặt bàn – Nghĩa là không thể trông thấy!

Nhỏ Hạnh chồm người cầm lọ thuốc trên tay Quý ròm, đưa lên sát mặt:

- Thế uống chừng nửa lọ này, chúng ta sẽ trở thành người vô hình trong bao lâu?

- Nửa lọ này hả? – Quý ròm cau mày – Lâu đấy! Khoảng một, hai tiếng đồng hồ là ít!

Tiểu Long giật lọ thuốc trên tay nhỏ Hạnh:

- Đưa tôi uống thử xem!

- Khoan đã! – Quý ròm giằng lấy lọ thuốc – Tao còn hai lọ trong phòng, ngày mai tao, Hạnh và mày mỗi đứa sẽ uống nửa lọ! Và tụi mình sẽ tàng hình xuống phố chơi!

- Hay đấy! – Tiểu Long xoa tay thích thú.

Nhỏ Hạnh nhắc:

- Còn thằng Mạnh nữa chi!

- Ừ, cả thằng Mạnh nữa! – Xoay lưng về phía cửa thông xuống nhà bếp, Quý ròm vừa đáp vừa tinh quái nháy mắt với nhỏ Hạnh.

Đoạn nó cầm lọ thuốc bước lại đặt trên đầu tủ buýp-phê.

Tiểu Long nhìn theo bạn:

- Thế bây giờ tụi mình đi theo thằng Mạnh lên dốc núi phía sau truy tìm dấu vết của bọn trộm chứ?

- Gượm đã! Bây giờ chúng ta thử trở vào phòng tìm kỹ lại thêm lần nữa xem! Nếu cuối cùng vẫn không tìm thấy chiếc bàn ủi và bộ quần áo của nhỏ Hạnh, lúc đó chúng ta hành động cũng chưa muộn!

Nói xong, Quý ròm quay mình rảo bước về phòng. Như nhận được hiệu lệnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh liền lật đật đứng dậy đi theo.

Chương 7

Mạnh nghe tim mình đập thình thịch. Nãy giờ nấp sau kẹt cửa, nó nghe rõ mồn một câu chuyện của bọn Quý ròm ngoài phòng ăn. Như vậy là đã rõ! Ông anh bác học của nó thực sự đã chế được loại thuốc tàng hình radium hay radio gì đó. Cách giải thích của Quý ròm về nguyên tắc để có thể trở thành người vô hình, Mạnh nhớ nó cũng từng nghe qua rồi, mặc dù nghe ở đâu thì nó không nhớ đích xác.

Nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là nó đã nhìn thấy sự hiệu nghiệm của thứ thuốc tàng hình kia.

Chỉ với vài giọt thuốc, Quý ròm đã biến mất trước mắt nó, không để lại một dấu vết nhỏ. Mà Quý ròm đứng ngay trước chiếc tủ buýp-phê chứ đâu xa, vậy mà nó chỉ thấy chiếc nón và những con chim bằng giấy được nhấc lên, còn Quý ròm thì chẳng thấy đâu. Chà, mình mà có được một lọ thuốc như thế, đem đến lớp biểu diễn cho mấy đứa bạn xem thì phải biết! Bọn con gái bị bàn tay vô hình của mình cốc đầu cứ gọi là khóc thét!

Chôn chân trong góc khuất, Mạnh nghĩ ngợi miên man. Nó định ngày mai sẽ không tàng hình đi phố với các ông anh bà chị mà hỏi xin Quý ròm nửa lọ thuốc kia bỏ vào cặp sách để đem đến trường loè tụi bạn.

Định bụng như vậy, nhưng khi bất ngờ thấy bọn Quý ròm bất ngờ kéo nhau ra khỏi phòng, bỏ lọ thuốc lại chỏng trơ trên đầu tủ thì Mạnh lại đột ngột thay đổi ý định: Chuyện loè tụi bạn trên lớp từ từ hẵng tính, bây giờ mình cần phải cứu Mèo Con ra khỏi đây đã! Từ nãy đến giờ không thấy mình trở vào, chắc con bé đang lo đến phát sốt! Cả dì của Mèo Con nữa, chờ hoài không thấy cháu mình về nhà có lẽ bà đã quýnh quíu chạy đôn chạy đáo ra bãi biển rồi!

Nghĩ đến tình cảnh ngặt nghèo của Mèo Con, Mạnh không cho phép mình chần chờ thêm nữa.

Nó sè sẹ bước ra khỏi chỗ nấp và sau khi thận trọng liếc mắt về phía hành lang nơi bọn Quý ròm vừa khuất bóng, nó phóng vèo về phía tủ buýp-phê, rồi nhanh như chớp, nó cầm lấy lọ thuốc tàng hình vội vàng dốc vào miệng.

Một chất nước thơm thơm ngọt ngọt, có nửa mùi vị như nước chanh nửa như xá xị, chảy qua cổ họng nó. Nhưng lúc đó Mạnh chẳng còn tâm chí đâu

để tự hỏi tại sao cái chất hoá học xa lạ kia lại có hương vị quen thuộc như vậy. Đầu óc nó lúc này chỉ mong thứ thuốc của Quý ròm phát huy tác dụng càng nhanh càng tốt để nó có thể lợi dụng sự vô hình để giải thoát cho Mèo Con.

Áng chừng đã uống được kha khá, Mạnh đặt lọ thuốc còn không tới phân nửa kia vào chỗ cũ rồi tò mò và nôn nóng đưa mắt nhìn ngắm … cơ thể mình.

Mạnh vừa ngắm vừa đợi. Và càng đợi Mạnh càng đâm lo. Sao lâu quá mà chẳng thấy ngực bụng tay chân biến mất gì cả! Mọi thứ cứ sờ sờ như muốn trêu tức nó hay sao ấy! Hay vì nó uống chưa đủ liều lượng? Nếu thế thì vô lý, khi nãy anh Quý nó chỉ uống có vài giọt mà đã trở thành vô hình rồi kia mà – À, có lẽ do thể chất con người ta khác nhau! Người ốm tong ốm teo như anh Quý chỉ cần vài giọt là có kết quả nhưng người khoẻ mạnh như mình có khi phải nốc nguyên cả lọ mới xong!

Nghĩ là làm ngay, Mạnh thò tay định cầm lên chiếc lọ uống nốt phần còn lại. Nhưng vừa chạm tới chiếc lọ, Mạnh bỗng giật bắn người, hốt hoảng rụt tay lại. Từ trong phòng ngủ, bọn Quý ròm bất thần kéo nhau ra, cả bọn vừa bước về phòng ăn vừa kháo chuyện ầm ĩ.

Mạnh xoay người tựa lưng vào tủ, mặt đỏ như gấc. Cảm giác của nó lúc này là cảm giác của một tên trộm đang hành nghề bị bắt quả tang.

Nhưng bọn Quý ròm dường như chưa nhận ra sự hiện diện của Mạnh. Cả ba cứ ngoác miệng thi nhau tranh cãi.

Tiểu Long khăng khăng:

- Dứt khoát là bọn trộm đã vào nhà!

- Chưa chắc! – Quý ròm nói – Có thể những thứ kia đang thất lạc ở đâu đó!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Tụi mình chẳng đã bới tung cả nhà lên rồi còn gì!

- Bới tung hay không bới tung chẳng phải là chuyện quan trọng! – Quý ròm nhún vai – Vấn đề là bới đúng chỗ hay không thôi!

Nhỏ Hạnh ngó Quý Ròm:

- Khi nãy chính Quý ròm phỏng đoán trộm vào nhà chứ ai! Sao bây giờ Quý lại nói khác?

Mạnh vẫn đứng chỗ tủ buýp-phê, vừa dỏng tai theo dõi cuộc đấu khẩu của bọn Quý ròm vừa sốt ruột quan sát tay chân ngực bụng mình, lo lắng không biết đến chừng nào tất cả những bộ phận cồng kềnh đó mới chịu biến đi cho.

Đang lo ngay ngáy, Mạnh càng lung túng khi thấy nhỏ Hạnh thình lình ngoảnh mặt về phía mình.

Môi nở nụ cười gượng gạo, Mạnh định ậm ừ phân trần một câu gì đó về sự xuất hiện khả nghi của mình ở cạnh tủ nhưng chưa kịp thốt tiếng nào, nó đã sửng sốt ngậm miệng ngay lại.

Lạ lùng quá, nhỏ Hạnh nhìn về phía chỗ nó đứng nhưng gương mặt lại không biểu lộ một thái độ gì! Cặp mắt nhỏ Hạnh nhìn thẳng vào nó nhưng dường như không trông thấy nó mà đang nhìn xuyên qua người nó. Trong một thoáng, Mạnh chợt hiểu ra và bất giác nghe một luồng điện chạy qua người: Mình đã hoá thành vô hình rồi chăng? Nhưng tại sao mình vẫn trông rõ mồn một cơ thể mình? Hay là chỉ có chính mình mới có khả năng nhìn thấy mình, còn những người khác thì vô phương?

Để kiểm tra sự phỏng đoán vừa nảy ra trong đầu, Mạnh khẽ cựa quậy người. Nó vung tay vung chân làm một số động tác kỳ quặc để thu hút sự chú ý của nhỏ Hạnh.

Và quả như Mạnh nghĩ, những tư thế uốn éo của nó chẳng mảy may tác động đến bà chị. Nhỏ Hạnh vẫn nhìn đăm đăm về phía tủ buýp-phê sau lưng nó, thản nhiên hỏi:

- Những con chim giấy đâu rồi nhỉ?

Nghe hỏi, Quý ròm và Tiểu Long đồng loạt quay lại. Và cũng như nhỏ Hạnh, cả hai dường như chẳng trông thấy Mạnh.

Quý ròm nhún vai:

- Chắc là gió thổi bay rồi!

Tiểu Long cười:

- Hay là trộm lại vừa mới vào nhà?

Quý ròm hừ mũi:

- Có mày trộm thì có!

Nhỏ Hạnh đột ngột hỏi:

- Ủa, thằng Mạnh đi đâu rồi?

Tiểu Long liếc xuống nhà bếp:

- Chắc nó đang ở đằng sau!

Mạnh vẫn đứng yên tại chỗ, khoái chí mỉm cười. Bây giờ thì nó đã yên tâm lắm.

Rồi để cho khoái trí hơn nữa, nó nhón gót đi long vòng quanh bàn ăn, chỗ bọn Quý ròm ngồi.

Đi loanh quanh chán, Mạnh bắt đầu nhún nhảy.

Thấy thằng oắt mặt mày nhơn nhơn, lắc vai lắc mông loạn xị, bọn Quý ròm buồn cười quá xá nhưng cố nén.

Mạnh vẫn chẳng hay biết gì. Đinh ninh không ai nhìn thấy mình, nó càng lúc càng cao hứng giở đủ trò nghịch tinh, quên béng cả Mèo Con đang đợi nó cháy ruột cháy gan trong phòng.

Bây giờ không chỉ múa may mà mỗi khi đi ngang qua các ông anh bà chị, Mạnh lại thò tay tới trước mặt mọi người, các ngón tay cong cong, khoằm khoằm huơ qua huơ lại làm như sắp sửa quào vào mũi họ.

Cái lối nghịch ngợm vô phép vô tắc của ông em khiến Quý ròm dở khóc dở cười. Nếu không vờ xem Mạnh là "người vô hình" chắc Quý ròm đã cung tay cốc nó nếu không u đầu thì cũng sói trán.

Riêng với Tiểu Long thì đã tức cười lắm rồi. So với Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long hồn nhiên hơn, vì vậy khó đóng kịch hơn. Thấy thằng Mạnh cứ mỗi lần đảo ngang lại đưa tay chộp dứ vào mặt mọi người một cái như bắt chuồn chuồn, nó phải gồng mình mím môi chặt để khỏi phì cười.

Nhưng Tiểu Long khổ sở vậy mà nào có yên. Vung vẩy một hồi mỏi tay, Mạnh lại đổi trò. Nó không buồn "bắt chuồn chuồn' nữa mà gí sát mặt vào mặt mọi người, hai ngón cái phanh miệng dài ra, còn hai ngón trỏ kéo hai con mắt xệ xuống, giả làm ông Ba Bị đi bắt con nít.

Thấy thằng Mạnh méo mày méo mặt nhát Quý ròm và nhỏ Hạnh. Tiểu Long đã nghe nhột nhạt như kiến bò khắp người. Đến khi thằng quỷ con gí bộ mặt dị dạng đó vào sát mặt mình thì Tiểu Long không kiềm chế được nữa. Nó phá lên cười sằng sặc.

Tràng cười ngoài kế hoạch của Tiểu Long khiến cả ba đứa cùng giật thót.

Quý ròm và nhỏ Hạnh ngỡ ngàng đã đành, cả thằng Mạnh cũng ngỡ ngàng không kém. Nó nhìn chòng chọc vào mắt Tiểu Long, ngơ ngác và kinh hãi. Nó không hiểu tại sao Tiểu Long lại bật cười. Chẳng lẽ Tiểu Long lại nhìn thấy nó?

- Mày cười gì thế? – Quý ròm vờ ngạc nhiên.

Trong lúc Tiểu Long chưa biết xoay xở ra sao, nhỏ Hạnh đã nhanh trí quay sang Quý ròm:

- À, Hạnh hiểu rồi! Có thế mà cũng cười!

- Gì thế Hạnh? – Quý ròm hỏi

- Mặt Quý bị dính băng keo! – Nhỏ Hạnh chép miệng – Có một tí xíu à!

- Quả thật, lúc động dao động kéo làm "trò ảo thuật' với chiếc nón và những con chim giấy, Quý ròm đã lơ đễnh để một mẩu băng keo dính vào cằm. Một mẩu tí tẹo thôi, nhưng lúc này một tẹo đó cũng đủ giúp cả bọn thoát khỏi nguy khốn.

Sự phát hiện tình cờ của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mừng như bắt được vàng. Nó chồm tới chỉ mẩu băng keo trên mặt Quý ròm, tiếp tục cười sặc sụa:

- Ha ha! Quý ròm mọc râu! Ha ha! Mọc râu!

Đứng bên cạnh, Mạnh thở dài đánh phào một cái: Thì ra vậy! Thế mà mình cứ tưởng!

Rồi dường như không kềm được sự cao hứng, nó lộn đầu xuống đất, chống hai tay đi một vòng giữa nhà.

Đang "trồng cây chuối", đột nhiên Mạnh mất thăng bằng, thân hình lảo đảo rồi ngã đánh "bịch" một tiếng, lưng đập xuống đất.

Cú ngã như trời giáng ê ẩm cả người nhưng Mạnh không dám xuýt xoa. Nó nhăn nhó ngồi dậy, tay xoa lưng còn mắt thì lo lắng liếc về phía bọn Quý ròm thăm dò động tĩnh.

Lần này không chỉ Tiểu Long mà Quý ròm cũng tức cười quá thể. Nó phải cắn chặt môi quay đầu đi chỗ khác để Mạnh không nhìn thấy những biểu hiện khả nghi trên mặt mình.

Biết không thể giả điếc trước tiếng động vừa rồi, nhỏ Hạnh vờ tròn mắt:

- Long và Quý nghe thấy gì không?

Tiểu Long gật đầu:

- Nghe! Hình như có một vật gì đó rơi xuống đất!

Lúc này Quý ròm đã lấy lại vẻ thản nhiên. Nó quay đầu nhìn về phía Mạnh:

- Đúng rồi! Nghe như một bao gạo vừa rơi!

Tiểu Long nhìn quanh quất:

- Trong phòng này làm gì có bao gạo nào!

Quý ròm hừ giọng:

- Tao chỉ nói là giống như thôi, đâu có khẳng định đó là bao gạo!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Hay tiếng động này không phải từ trong phòng?

- Không phải ở trong phòng thì ở đâu? – Tiểu Long ngơ ngác.

- Có thể ở phía sau nhà. Ta ra đó thử xem!

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa đứng dậy đi ra phía sân sau. Quý ròm và Tiểu Long liền vội vã đi theo.

Chờ mọi người đi khuất, Mạnh lồm cồm đứng lên. Hú vía! May mà chẳng ai nghi ngờ gì! Có lẽ các ông anh bà chị không bao giờ nghĩ rằng mình đã uống lọ thuốc quí báu trên đầu tủ kia! Lúc này không mở cửa dẫn Mèo Con đi ra thì chẳng còn dịp nào!

Mạnh nghĩ bụng, và vừa dáo dác nhìn quanh nó vừa nhanh chân vọt lại chỗ chiếc đôn sứ nhặt lên sâu chìa khoá. Nhưng khi Mạnh bước lại chỗ cửa phòng chuẩn bị tra chìa khoá vào ổ thì bọn Quý ròm đã lục tục bước vào.

- Phía sau cũng chẳng có bao gạo hay bao cát nào cả! – Quý ròm vừa đi vừa làu bàu.

Mạnh giấu xâu chìa khoá vào sau lưng, đứng im tại chỗ. Nhưng rồi sực nhớ ra bọn Quý ròm không thấy mình, nó lại thõng tay xuống.

Nhỏ Hạnh liếc xâu chìa khoá trên tay Mạnh, thủng thẳng nói:

- Tiếng động vừa rồi có thể do bọn trộm!

- Bọn trộm? – Tiểu Long giương mắt ếch.

- Ừ.

- Bọn trộm nào cơ?

- Thì bọn trộm đã lấy đi chiếc bàn ủi và bộ quần áo của nhỏ Hạnh chứ bọn trộm nào!

- Chúng quay lại làm gì?

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Long hỏi lạ! Chúng quay lại để lấy trộm thêm những thứ khác chứ để làm gì?

Tiểu Long lúc này cũng đã nhìn thấy xâu chìa khóa toòng teng trên tay Mạnh. Nó liếm môi:

- Thế bây giờ chúng ta đối phó thế nào?

- Chúng ta cứ ngồi yên trong phòng, giả vờ chưa phát giác ra bọn chúng! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ tay lên trán – chờ khi nào nghe động, ba chúng ta lập tức ùa ra thật nhanh!

Quý ròm thoạt đầu khẳng định có trộm, sau lại bảo không có, bây giờ lại bỗng nhiên gật gù:

- Hay đấy! Cái đó binh pháp gọi là "lấy tĩnh chế động"!

Dĩ nhiên những lời bàn bạc của bọn Quý ròm, Mạnh nghe không sót một câu. Và cái kế hoạch "lấy tĩnh chế động" kia khiến nó mừng rơn. Như vậy là mình có cơ hội rồi! – Mạnh khấp khởi nhủ bụng – Lần này chắc chắn mình sẽ dụ được các ông anh bà chị ra khỏi nhà! Tưởng gì, muốn tiếng động thì sẽ có tiếng động ngay thôi!

Mạnh suy tính một thoáng rồi quay lại chỗ cũ nhét xâu chìa khóa vào dưới chiếc đôn sứ. Xong, nó phóc ra sau nhà.

Thoạt đầu Mạnh cầm lên chiếc bình tưới bằng thiếc định ném xuống sân để dụ bọn Quý ròm, nhưng sực nhớ tới Mèo Con nó liền sè sẹ đặt chiếc bình xuống và tiến lại phía cửa sổ mé sau phòng nó.

Mạnh gõ lên cánh cửa đóng chặt.

- Ai đó? – Tiếng Mèo Con thì thào bên trong, giọng hoang mang sợ sệt.

- Tao đây!

Mạnh cũng thì thào đáp. Rồi nghe tiếng chốt cửa lách cách, nó hoảng hốt nói:

- Mày đừng mở cửa! Đứng thế này nói chuyện được rồi!

- Sao anh chưa dẫn em ra? – Giọng Mèo Con như muốn khóc – Quần áo của em đã khô lâu rồi!

- Mày đợi thêm một tí nữa đi! – Mạnh gãi cằm – Chừng mười lăm phút nữa thôi, tao sẽ đưa mày về nhà!

- Anh nói thật không? – Giọng Mèo Con vẫn đượm lo âu.

Mạnh tặc lưỡi:

- Dĩ nhiên là thật! Nhưng mày phải giữ yên lặng, đừng làm rớt bàn ủi hoặc bất cứ vật gì xuống đất như khi nãy nữa đấy!

Trấn an được Mèo Con, sự nặng nề trong lòng Mạnh đã vơi được quá nửa. Vì vậy sau khi dặn dò những lời cuối cùng xong, nó thong thả bước lại chỗ chiếc bình tưới.

Mạnh đưa mắt ngắm nghía chiếc bình một thoáng rồi mím môi co chân đá một phát.

Chương 8

Chiếc bình bằng thiếc bị đá lăn lông lốc trên mặt sân bằng đá, khỏi cần kể, chắc các bạn cũng biết nó phát ra những âm thanh chói tai như thế nào rồi.

Một tên trộn xúi quẩy có thể gây ra tiếng động nhưng chắc chắn không ngờ nghệch và hớ hênh đến mức tạo ra những âm thanh kinh thiên động địa như thế. Khua thùng thiếc ầm ĩ, xưa nay đó là cách dùng để bắt trộm hoặc đuổi trộm chứ không phải cách dùng để đi ăn trộm. Khổ nỗi, thằng Mạnh lại không biết điều đó.

Và vì không biết, nó như mở cờ trong bụng khi thấy chiếc bình tưới vừa lăn hai, ba vòng, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đã xô nhau chạy ra, đúng như dự tính của nó.

Quý ròm vừa phóc ra sân đã đảo xẹt mắt:

- Chúng chạy đi đâu cả rồi?

Tiểu Long chỉ tay vào chiếc bình tưới lăn lóc giữa sân:

- Vừa rồi chắc chúng sơ ý đá phải chiếc bình này nè!

Nhỏ Hạnh nhìn quanh, thận trọng dặn:

- Long và Quý nhớ dò xét kỹ! Bọn trộm chắc còn nấp đâu đó!

Cứ thế, bọn Quý ròm mỗi người một câu, vừa nói vừa đi lom khom, mắt láo liên tìm kiếm.

Mạnh vẫn đứng bất động giữa sân. Nó vừa theo dõi bọn Quý ròm vừa nhíu mày tính kế.

Đã mấy lần Mạnh định chạy tọt vào nhà mở cửa dẫn Mèo Con ra nhưng nó lại ngần ngại. Bọn Quý ròm lẩn quẩn ở sân sau, có thể quay vào nhà và bắt gặp Mèo Con bất cứ lúc nào.

Phải dẫn dụ các ông anh bà chị đi xa hơn nữa mới được! Mạnh nghĩ, nhưng nó vẫn chưa biết phải thực hiện ý định đó như thế nào.

Đúng lúc đó Tiểu Long lại lên tiếng:

- Chả thấy bọn trộm đâu cả!

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Ừ, chả biết chúng lẩn đi đằng nào!

- Làm như chúng có phép tàng hình hay sao ấy!

Quý ròm mỉm cười đế một câu làm Mạnh thoáng giật mình. Nhưng rồi thấy mọi người tiếp tục đảo mắt quan sát tứ phía, chẳng ai nói gì thêm, nó nghĩ rằng đó chỉ là một câu nói vô tình, liền nhè nhẹ thở ra.

- Theo Long và Quý, vừa rồi chiếc bình tưới có phải do bọn trộm đá nhằm hay không? – Nhỏ Hạnh phá tan sự im lặng.

Tiểu Long quẹt mũi:

- Không phải trộm thì ai vào đây?

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế bọn trộm đâu?

- Cái đó thì … cái đó thì …

Thấy Tiểu Long ấp a ấp úng, Quý ròm liền chỉ tay lên vách đá phía sau:

- Hay bọn trộm đã kịp rút lên trên đó?

Tiểu Long ngoảnh nhìn theo tay chỉ của bạn:

- Không có đâu!

- Sao mày biết không có?

Tiểu Long nghiêng tai:

- Tao chả nghe động tĩnh gì cả!

- Ừ, nếu bọn trộm trèo trở lên vách đá, mình phải nghe tiếng sột soạt chứ! – Nhỏ Hạnh gật gù phụ họa.

Mạnh không biết bọn Quý ròm đang giăng bẫy. Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, nó hí hửng: Dễ thôi! Bà chị muốn sột soạt thì sẽ có sột soạt ngay cho bà chị!

Mạnh vừa nhủ bụng vừa hối hả tiến về phía vách đá, đu người trèo lên. Đang loay hoay chưa biết làm thế nào để dụ bọn Quý ròm ra xa khỏi nhà, nghe nhỏ Hạnh "gợi ý" cụ thể, Mạnh khoái lắm.

Vứ leo lên khỏi bức tường đá phía sau nhà, Mạnh lập tức thò chân khua loạn xạ vào các bụi cây. Rồi sợ những tiếng sột soạt mình gây ra chưa đủ lớn, Mạnh lấy chân hất mạnh những hòn sỏi nằm rải rác trên dốc núi cho chúng lăn lông lốc và rơi lộp độp xuống khoảnh sân bọn Quý ròm đang đứng.

- Cái gì thế?

Mạnh khoái tít mắt khi nghe Tiểu Long hốt hoảng kêu tướng.

Nhỏ Hạnh tròn mắt nhìn xuống sân:

- Ôi, những hòn sỏi!

Quý ròm thuỗn mặt:

- Những hòn sỏi ở đâu ra thế này?

Quý ròm vừa nói dứt, Tiểu Long liền đấm hai tay vào nhau, "à" lên một tiếng:

- Thôi, đúng rồi! Bọn trộm …

Quý ròm như sực hiểu, vội vã tiếp lời:

- Bọn trộm vừa chạy lên dốc núi phía sau và làm rơi những hòn sỏi này xuống?

- Không còn nghi ngờ gì nữa! – Tiểu Long lật đật khoát tay – Đuổi theo mau!

Ra lệnh xong, Tiểu Long bám tay vào vách đá nhoài người lên. Quý ròm cũng không chậm trễ. Nó nhanh nhẹn đu người lên vách đá.

Nhưng khác với Tiểu Long, Quý ròm không trèo lên ngay được mà cứ đeo toòng teng tại chỗ, chờ Tiểu Long khom người kéo lên.

Mạnh chứng kiến tất tần tật. Nó tức cười quá xá nhưng đành phải đưa tay bụm miệng.

Mặc dù vừa rồi la hoảng như cháy nhà, lên khỏi bức vách, Tiểu Long và Quý ròm không vội sục sạo ngay. Hai đứa đứng chôn chân tại chỗ, thong thả đảo mắt dòm quanh.

Tiểu Long nhìn về chỗ Mạnh đứng, vờ hỏi Quý ròm:

- Mày biết bọn trộm chạy về hướng nào không?

- Không!

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

- Phải lắng tai nghe xem tiếng động phát ra từ hướng nào!

- Nếu không nghe gì cả thì sao?

Quý ròm vừa đáp vừa cười thầm:

- Thì tao và mày cứ đứng hoài ở đây!

Một lần nữa, Mạnh lại trúng kế. Nó nhón gót bước lui khoảng chục mét và đập tay lên các nhánh cây bên cạnh.

- Hình như có tiếng loạt soạt! – Tiểu Long nói.

- Ừ, tao cũng nghe.

- Lại đó thử xem!

Tiểu Long và Quý ròm rón rén bước về phía Mạnh, mặt mày dáo dác như chuẩn bị bắt trộm gà.

Nhưng mới đi chừng dăm bước, Quý ròm thò tay níu áo Tiểu Long. Cả hai dừng lại.

- Gì thế? – Tiểu Long hỏi.

Quý ròm chớp mắt:

- Sao giờ chả nghe gì cả?

- Nghe gì là nghe gì?

- Tiếng loạt soạt ấy!

Tiểu Long ngoẹo cổ:

- Ừ, tao cũng chả nghe thấy gì!

Giọng Quý ròm đột nhiên lo lắng:

- Có thể bọn trộm đang mai phục trong một bụi cây nào đấy?

- Mai phục? – Tiểu Long ngơ ngác – Để làm gì?

- Sao lại để làm gì? – Quý ròm nhăn nhó – Chỉ cần mình đi ngang qua, thế là "cạch", một khúc cây giáng vào đầu …

Quý ròm nói chưa dứt câu, Tiểu Long đã rụt cổ:

- Eo ôi, ghê quá!

Quý ròm nheo mắt:

- Mày có võ mà sợ gì

- Võ thì võ chứ! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Võ chỉ dùng đánh nhau trực diện thôi! Còn với bọn đánh lén, võ nào mà đỡ nổi!

- Ờ há!

Tiểu Long hỏi bằng giọng ngần ngừ:

- Bây giờ sao?

- Sao là sao?

- Đi tìm bọn trộm nữa không?

- Về quách! – Quý ròm đáp xụi lơ – Nếu không phát hiện được động tĩnh của chúng, tốt nhất mình không nên đuổi theo!

Nói xong, Quý ròm xoay người, giả bộ như chuẩn bị quay trở về nhà.

Mạnh nãy giờ nín thở đứng nghe hai ông anh đối đáp, bây giờ thấy kế hoạch của mình sắp hỏng tới nơi, liền ba chân bốn cẳng lỉnh tuốt ra xa. Và từ tít đằng xa, nó nhặt một cành cây khô khua tứ tung.

- A, bọn trộm đang chạy trốn đằng kia kìa! Rượt theo nhanh lên!

Tiếng Quý ròm hô toáng. Những người đi rình bắt trộm thực sự chả ai lại hò hét om sòm như vậy nhưng trong giờ phút căng thẳng này, oắt Mạnh nhà ta lại không đủ sáng suốt để nhận ra điều phi lý đó.

Nó chỉ biết hồi hộp ngóc cổ chờ đợi và khấp khởi mừng thầm khi thấy hai ông anh "khờ khạo" liên tục "rơi vào bẫy" của mình.

Lần này không đợi Quý ròm lên tiếng đòi về, vừa thấy hai ông anh ngơ ngơ ngác ngác lò dò lại gần là Mạnh chuồn đi chỗ khác và lại khua khoắng ầm ĩ.

Cứ như vậy, kẻ trước người sau Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh càng lúc càng chạy xa khỏi nhà.

Trong cuộc rượt đuổi ngoạn mục đó, Mạnh đinh ninh nó đã khôn khéo lôi kéo được hai ông anh theo mình, không hề hay biết rằng chính Quý ròm và Tiểu Long đã làm mọi cách để dẫn nó ra xa.

Mạnh sẽ không vui mừng quá đáng nếu trong lúc đó nó nhận ra một điều cực kỳ quan trọng: nhỏ Hạnh không có mặt trong cuộc "truy lùng kẻ trộm" ngộ nghĩnh nhất thế giới này!

Chương 9

Đợi Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh khuất dạng, những tiếng hô hoán chỉ còn nghe văng vẳng đằng sau những bụi cây, nhỏ Hạnh vội vã chạy vào nhà.

Nó rảo bước về phía chiếc đôn sứ và tìm thấy xâu chìa khóa của Mạnh chẳng khó khăn gì.

Nhỏ Hạnh tra chìa khóa vào ổ khóa phòng Mạnh, vặn nhẹ.

Cửa phòng bật ra cùng với tiếng kêu mừng rỡ:

- Anh Mạnh hả?

Câu hỏi bất thần khiến nhỏ Hạnh suýt chút nữa ngã lăn ra đất. Mặc dù biết trước thằng Mạnh đang cất giấu một bí mật gì đó trong phòng nhưng nhỏ Hạnh hoàn toàn không nghĩ bí mật đó là … một con bé.

Nhưng không chỉ nhỏ Hạnh mới ngỡ ngàng. Mèo Con cũng kêu "ối" một tiếng và gần như đồng thời, cả hai cùng sững sờ buột miệng:

- Chị là ai vậy?

- Em là ai vậy?

Hỏi xong cả hai lại bối rối nhìn nhau, người nào cũng có ý đợi người kia trả lời câu hỏi của mình trước.

Sự im lặng trôi qua có đến một phút. Và nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Chị là Hạnh!

- A! – Mèo Con reo lên – Chị là chị của anh Mạnh! Khi nãy anh Mạnh lấy quần áo của chị cho em thay …

Nhỏ Hạnh thoáng ngạc nhiên. Đảo mắt một cái, nó đã nhìn thấy chiếc bàn ủi và bộ đồ trắng sọc xanh của mình đang xếp gọn gàng ngay ngắn trên đầu giường.

- Thì ra vậy! – Nhỏ Hạnh gật gù – Báo hại nãy giờ chị tìm muốn chết!

- Bộ anh Mạnh không nói gì với chị sao? – Giọng Mèo Con áy náy.

- Không!

- Lạ thật! – Mèo Con nhíu mày – Tại sao anh Mạnh lại không muốn cho mọi người biết chuyện ảnh đã cứu em thoát chết kìa?

Câu nói của Mèo Con khiến nhỏ Hạnh ngẩn tò te:

- Mạnh cứu em thoát chết? Hồi nào?

- Hồi chiều! Lúc em mải chơi ngoài cù lao, thủy triều dâng lên lấp cả lối vào bãi …

Rồi trước vẻ mặt tò mò của nhỏ Hạnh, Mèo Con hăm hở và hồn nhiên kể. Nó kể nó đã suýt chết trong trường hợp nào, đã òa khóc vì sợ hãi ra sao và Mạnh đã xuất hiện cứu nó như thế nào. Nó cũng kể cả chuyện nó rơi xuống biển khiến Mạnh phải lao theo vớt nó lên, rồi Mạnh rủ nó chạy thi cho bớt lạnh và dẫn nó về nhà để ủi quần áo cho mau khô …

Ánh mắt long lanh, Mèo Con vừa thuật chuyện vừa làm điệu bộ khiến nhỏ Hạnh vừa cảm động vừa tức cười. Và bây giờ thì nhỏ Hạnh đã hiểu tại sao Mạnh lại giấu nhẹm chuyện này, lại giả vờ đánh mất chìa khóa phòng và nhất định không chịu đi chơi mà cứ nằng nặc đòi ở nhà "làm toán"! Thì ra thằng oắt mắc cỡ, thằng oắt sợ ông anh ròm của nó ngứa miệng chế giễu!

Nhỏ Hạnh nhìn Mèo Con, hấp hái mắt, trêu:

- Vậy mà bọn chị cứ tưởng chiếc bàn ủi và bộ quần áo kia bị mất trộm kia đấy!

- Không có đâu! – Câu nói đùa của nhỏ Hạnh làm Mèo Con đỏ mặt – Ăn trộm là xấu lắm! Nếu em ăn trộm, em sẽ không thể trở thành người tốt! Và như vậy em sẽ không được gặp lại ba em!

Nhỏ Hạnh không hiểu:

- Tại sao thế?

- Vì chỉ những người tốt mới được ra đảo Thần Tiên!

Nhỏ Hạnh càng lúc càng thấy lạ lùng:

- Em nói gì, chị không hiểu! Đảo thần tiên nào?

- Đảo Thần Tiên ở ngoài biển ấy! – Mèo Con chớp mắt – Chẳng lẽ chị chưa bao giờ nghe nói đến hòn đảo này sao?

- Chưa! – Nhỏ Hạnh thành thật.

- Đấy là tại chị chưa biết thôi! – Mèo Con nói bằng giọng tự tin – Anh Mạnh bảo ảnh từng nghe nói về đảo Thần Tiên!

Nhỏ Hạnh tò mò:

- Mạnh nói với em vậy hả?

- Vâng ạ.

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Chắc là Mạnh xạo với em đó thôi!

- Không phải đâu! – Mèo Con vùng vằng – Chính ba em đang sống trên hòn đảo ấy mà lại!

- Ai bảo thế?

- Chính mẹ em bảo! Những người làng cũng bảo!

Thấy Mèo Con đem mẹ ra làm bằng chứng, nhỏ Hạnh bắt đầu ngờ ngợ. Nó liếm môi hỏi:

- Thế ba em ra đảo Thần Tiên khi nào?

- Lâu lắm rồi! – Cặp mắt Mèo Con trở nên mơ màng – Hồi ấy em còn bé, bé xíu! Chiều hôm đó ba em ra khơi đánh cá như thường lệ nhưng sáng hôm sau, chỉ có các chú các bác trong làng trở về. Mọi người bảo vì ba em là người tốt nên được thần tiên rước ra đảo. Ngoài đảo Thần Tiên, suối làm bằng sữa, núi làm bằng kem, còn các cây thì cho bánh ngọt …

Cũng như Mạnh hồi chiều, nghe Mèo Con kể đến đây nhỏ Hạnh đã hiểu ra đảo Thần Tiên là nơi nào. Nó lặng lẽ quay mặt đi và khẽ nói:

- Ừ, chỉ có người tốt mới được rước ra đảo Thần Tiên!

Mèo Con sung sướng:

- Thế là chị tin có đảo Thần Tiên rồi chứ?

Vẫn không quay đầu lại, nhỏ Hạnh dịu dàng:

- Ừ, bây giờ chị mới nhớ ra! Chị đã từng nghe nói tới hòn đảo này!

Phản ứng của nhỏ Hạnh giống hệt phản ứng của Mạnh lúc ngoài bãi biển. Và câu chống chế của nó cũng giống hệt câu chống chế của Mạnh. Nhưng Mèo Con không phát hiện ra.

Đang thích thú vì thêm một người xác nhận từng nghe nói đến đảo Thần Tiên, Mèo Con hớn hở và thân mật cầm tay nhỏ Hạnh:

- Bây giờ chị đưa em về nhà đi! Chắc dì em đang lo lắm!

- Ừ, để chị đưa em về!

Nhỏ Hạnh âu yếm đáp. Nhưng nó không đưa Mèo Con về nhà ngay. Sau khi mở khóa cổng, vừa dợm bước chân ra, nhỏ Hạnh bỗng nhớ tới một chuyện liền hốt hoảng nói:

- Chết rồi! Em đứng đây đợi chị một lát!

Vừa nói nó vừa quay mình hấp tấp chạy ngược trở lên những bậc đá.

Thái độ cuống quít của nhỏ Hạnh làm Mèo Con ngơ ngác:

- Chị đi đâu thế? – Khi nhỏ Hạnh hổn hển trở xuống, Mèo Con tò mò hỏi.

- Chị đi cất chìa khóa cổng!

- Ơ! Thế lát nữa làm sao chị vào nhà?

- Chị chỉ móc hờ ổ khóa vào sợi xích thôi. Chị không bấm lại.

- Nhưng sao chị không đem chìa khóa theo? – Mèo Con chưa hết thắc mắc.

- Không đem theo được! – Nhỏ Hạnh thản nhiên – Trong xâu chìa khóa đó có cả chìa khóa tủ, chìa khóa phòng …

Tới đây thì Mèo Con không gặng hỏi nữa, nó đã hoàn toàn thỏa mãn. Tất nhiên có tài thánh nó mới biết chỉ sau khi nhét xâu chìa khóa của Mạnh vào lại dưới chiếc đôn sứ như cũ, nhỏ Hạnh mới có thể ung dung làm người dẫn đường cho nó được.

Mèo Con không có tài thánh thì Mạnh cũng chẳng có tài thánh. Vì vậy, Mạnh chẳng mảy may hay biết những chuyện vừa xảy ra trong nhà. Sau khi dụ Tiểu Long và Quý ròm đuổi theo những đường quanh ngõ quẹo càng lúc càng xa nhà, Mạnh đắc ý lộn trở lại lối cũ.

Phóc từ vách đá xuống khoảnh sân sau nhẹ nhàng như một con mèo, Mạnh rảo bước vào nhà.

Quả như dự liệu của nó, nhà vắng hoe. Tiểu Long và Quý ròm còn đang mải loay hoay sục sạo trên dốc núi. Chị Hạnh chả biết đi đâu. Còn mẹ chắc đang ở dưới bếp.

Đánh mắt một vòng, Mạnh rón rén bước vào hành lang nhấc chiếc đôn sứ lên. Xâu chìa khóa vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Mạnh nắm chặt xâu chìa khóa trong tay. Nhưng nó chưa vội vào phòng. Trước tiên, để đề phòng mọi bất trắc, Mạnh bước lại chỗ tủ buýp-phê lấy lọ thuốc tàng hình bỏ tọt vào túi áo. Nửa lọ thuốc này đủ giúp Mèo Con trở thành vô hình như mình! Nếu mẹ và chị Hạnh bất thần bước lên trong khi mình chưa kịp dẫn Mèo Con ra khỏi phòng thì mình cũng chả sợ! Mạnh thán phục sự thông minh của mình quá xá. Nó bước lại mở cửa phòng mà mặt mày nhơn nhơn.

Nhưng khi cánh cửa mở ra thì nụ cười hiu hiu tự đắc trên môi nó cũng đột ngột tắc ngấm.

Chương 10

Mạnh chết điếng người khi không nhìn thấy Mèo Con trong phòng. Nó cứ đinh ninh khi cửa vừa bật mở, Mèo Con sẽ chạy ùa lại phía nó, nếu không rơm rớm nước mắt vì cảm động và mừng rỡ thì cũng reo lên hớn hở. Nhưng rốt cuộc chẳng có gì giống như thế.

Sau khi trấn tĩnh, Mạnh khom người dọ dẫm quanh phòng, mắt dáo dác trông ngang ngó ngửa.

Mặc dù không tin Mèo Con đang chơi trò ú tim với mình, Mạnh vẫn không thể không bắt mình sục sạo. Nhưng Mạnh chỉ công cốc. Những nơi có thể ẩn nấp, nó đã xem xét kỹ. Ngay cả một con mèo con thật cũng không thể thoát khỏi tầm mắt nó, huống chi đây là một cô bé có tên là Mèo Con.

Tìm một hồi, đầu Mạnh nhức như búa bổ. Nó vẫn không thể hiểu được tại sao Mèo Con lại không có trong phòng. Cửa chính đã bị khóa, và xâu chìa khóa vẫn còn nằm chết gí dưới chiếc đôn sứ. Cửa sổ có thể mở từ bên trong, nhưng với những chấn song nằm sát nhau, không một ai có thể chui lọt. Vậy Mèo Con đi đâu? Trong khi vừa mới rồi đây, trước khi nó dụ Quý ròm và Tiểu Long chạy lên dốc núi, chính Mèo Con còn đứng ở trong phòng đối đáp với nó kia mà!

Hay Mèo Con đã vớ phải lọ thuốc tàng hình Quý ròm bỏ lăn lóc đâu đó và cho tất tần tật vào miệng? Có thể lắm! – Mắt Mạnh sáng lên – Anh Quý nó chẳng bảo ngoài lọ thuốc trên đầu tủ buýt-phê, ảnh đang cất giữ một, hai lọ thuốc khác là gì!

Nhưng rồi ngay sau đó một ý nghĩ khác khiến Mạnh cụp mắt xuống. Nó thở dài nhớ ra dù Mèo Con có uống thuốc tàng hình, thì chỉ có nó không nhìn thấy Mèo Con chứ Mèo Con vẫn phải nhìn thấy nó. Đằng này Mèo Con chẳng có vẻ gì là trông thấy nó cả. Nó vào phòng nãy giờ, láo liên lùng sục đến toát mồ hôi hột, Mèo Con vẫn chẳng gọi nó lấy một tiếng.

À, quên nữa! – Mạnh reo khẽ – Mình cũng đang tàng hình, làm sao Mèo Con nhìn thấy mình được! Như vậy là cả hai đều không nhìn thấy nhau! Phải rồi! Mình phải gọi nó một tiếng mới được! Như vậy hẳn Mèo Con sẽ biết là mình đang ở trong phòng, ngay bên cạnh nó và nó sẽ sốt sắng ứng tiếng trả lời!

Đang phấn khích, Mạnh quên bẵng rằng dù nó không lên tiếng nhưng nếu Mèo Con còn ở trong phòng, hẳn Mèo Con đã nhìn thấy cánh cửa bật mở và những tiếng khua động lịch kịch nãy giờ.

Nhưng Mạnh chưa kịp lên tiếng gọi Mèo Con đã có người lên tiếng gọi nó.

- Con làm gì mà loay hoay mãi trong đó thế hả Mạnh? – Cô Tư từ ngoài cửa phòng thò đầu vào hỏi.

Chết rồi! Mình mải suy nghĩ, mẹ lên lúc nào cũng chẳng hay, nguy thật! Mạnh giật thót và bối rối đáp:

- Dạ, dạ …

Mạnh đang ấp úng, chưa kịp nghĩ ra câu trả lời thì cô Tư đã không còn đứng đó nữa. Mạnh nghe tiếng mẹ vọng vào từ ngoài hành lang:

- Con đi tìm các anh chị về ăn cơm!

- Dạ

Lần này thì Mạnh "dạ" rõ to. Nó đang hớn hở. Thế ra mẹ chẳng hay biết gì! Thế ra mẹ vẫn tưởng từ chiều tới giờ mình ở trong phòng! Thế ra …

Đang hào hứng, mặt Mạnh bỗng đờ ra: Ủa, sao mẹ nhìn thấy mình kìa? Lạ thật, mình đã biến thành người vô hình rồi kia mà! Chẳng lẽ nửa lọ thuốc của anh Quý chỉ có tác dụng trong vòng nửa tiếng đồng hồ? Thế mà hồi chiều ảnh quảng cáo với nửa lọ thuốc này, con người ta có thể trở nên vô hình trong một, hai tiếng kia đấy! Thật dóc ơi là dóc!

Vừa ngẫm nghĩ Mạnh vừa cho tay vào túi móc lọ thuốc và dốc luôn phần chất lỏng còn lại vào miệng.

Nó chưa kịp bỏ tay xuống thì Quý ròm đã đẩy cửa bước vào.

Trước khi vào đây, Quý ròm đã trông thấy cô Tư từ trên này đi xuống, bây giờ nhìn thoáng qua bộ tịch của thằng Mạnh, Quý ròm đã đoán ngay ra mọi chuyện.

Vì vậy, Quý ròm nhanh chóng rời mắt khỏi lọ thuốc trê tay Mạnh và làm bộ ngó quanh, miệng lẩm bẩm:

- Chà, ai mở cửa phòng thằng Mạnh ra thế nhỉ? Hay là nó đã tìm được xâu chìa khóa rồi?

Rồi Quý ròm ngoác mồm kêu tướng:

- Mạnh ơ, Mạnh!

- Làm gì kêu réo om sòm thế?

Tiểu Long vừa hỏi vừa bước vào. Cũng như Quý ròm, vừa bước qua khỏi cửa, nó lật đật lia mắt quanh phòng:

- Thằng Mạnh đâu?

- Tao không rõ!

- Thế ai mở cửa ra vậy?

Quý ròm tặc tặc lưỡi:

- Chắc là thằng Mạnh! Nhưng chả rõ nó biến đi đâu rồi!

- Còn Hạnh?

Quý ròm lắc đầu:

- Tao cũng không biết nốt! Chắc Hạnh ở đâu dưới bếp!

Tự dưng Tiểu Long đấm hai tay vào nhau:

- Tức ơi là tức!

Quý ròm nhìn Tiểu Long một hồi, rồi thở dài:

- Thôi, bỏ đi!

- Bỏ đi sao được mà bỏ! – Tiểu Long hậm hực – Mình sắp thộp cổ được bọn chúng rồi, tự nhiên bọn chúng lại biến mất, thật tức chết đi được!

Quý ròm nhún vai:

- Bọn chúng chẳng biến mất đâu. Tại tụi mình không nhẫn nại thôi. Bọn trộm chắc chắn nằm lì trong bụi cây nào đó, nếu khi nãy mình kiên trì đợi thêm một lát, sớm muộn gì bọn chúng cũng bò ra!

Nghe hai ông anh kháo nhau về "bọn trộm", Mạnh tức cười quá xá. Nó phải nghiến chặt răng để khỏi bật ra những tiếng hích hích, rồi lại dỏng tai khoái trá nghe, quên bẵng vụ mất tích của Mèo Con.

Tiểu Long tiếp tục gầm gừ:

- Bọn chúng mà còn léng phéng rình rập quanh ngôi nhà này nữa, tao nhất định không tha!

- Chuyện đó khi nào xảy đến hẵng hay!

Quý ròm chép miệng, rồi nó nói tiếp, giọng đột nhiên thay đổi:

- Bây giờ tao có chuyện quan trọng muốn nói với mày nè!

- Chuyện gì vậy?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Lọ thuốc tàng hình trên đầu tủ không biết ai lấy mất!

Tiểu Long tròn mắt:

- Thật không?

- Khi nãy vào nhà tao chẳng thấy đâu!

- Thôi rồi! – Tiểu Long la lên – Tao biết rồi!

- Mày biết gì?

- Thằng Mạnh lấy lọ thuốc đó chứ ai!

- Thằng Mạnh? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Chính nó! – Tiểu Long nói bằng giọng quả quyết – Nó đã tận mắt chứng kiến cảnh mày tàng hình. Và thế là nhân lúc tụi mình rượt theo bọn trộm, nó đã "xơi gọn" lọ thuốc trên đầu tủ, sau đó …

- Sau đó sao?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Sao đó tụi mình … chẳng thấy nó đâu!

Tiểu Long vừa nói vừa ngờ vực đảo mắt quanh phòng.

Quý ròm phấp phỏng ngoẹo cổ nhìn theo Tiểu Long, giọng hoang mang:

- Mày cho là thằng Mạnh đã hóa thành người vô hình và đang lẩn quất đâu đây trong phòng này?

- Tao đoán vậy! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Chứ gần tới giờ cơm, không lý nào nó lại tót đi chơi!

- Ừ, có thể lắm!

Quý ròm gật gù và một lần nữa lại quay đầu nhìn quanh với vẻ nghi nghi hoặc hoặc.

Mạnh vẫn đứng im, mặc cho hai ông anh nhìn xuyên qua người nó. Bây giờ nó đã thôi cười thầm. Nó cũng tạm ngưng việc khoái trá thưởng thức cái thú của người vô hình. Nó đang bận nghĩ xem nên hành động như thế nào. Nếu chuyện này không liên quan tới Mèo Con, Mạnh đã cười phá lên và thú nhận việc trộm thuốc của mình rồi. Nhưng còn Mèo Con? Mèo Con đã đi đâu, đi từ lúc nào và bằng cách nào? Làm sao để tìm ra Mèo Con và đưa nó

về với dì nó? Giúp người phải giúp cho trót, nhất là đối với một con bé hiền lành và có hoàn cảnh đáng thương như Mèo Con!

Đang loay hoay suy tính, Mạnh bỗng giật thót khi thấy Quý ròm xăm xăm đi thẳng lại chỗ nó đang đứng. Thoạt đầu nó thấy ông anh xộc thẳng vô người mình, Mạnh tái mặt ngỡ chất thuốc tàng hình đột ngột hết hiệu lực nhưng rồi sực nhận ra Quý ròm không nhìn thấy nó, Quý ròm không phải đi tới chỗ nó mà thực ra định đi xuyên qua nó để tới chiếc tủ sau lưng, Mạnh kịp thời trấn tĩnh và nhẹ nhàng di chuyển qua một bên nhường đường cho Quý ròm.

Và đúng lúc Quý ròm đi lướt qua bên cạnh, máu nghịch ngợm bất chợt nổi lên trong người Mạnh. Nó chồm mặt vào sát người Quý ròm nhe răng như muốn cắn đứt lỗ tai của ông anh.

Trước trò tinh quái đột ngột của Mạnh, Quý ròm quên bén cả cảnh giác. Theo phản xạ tự nhiên, nó né đầu qua một bên.

Nhìn rõ mồn một hoạt cảnh khôi hài tệ hại đó, Tiểu Long giả vờ la lên:

- Mày làm gì vậy?

Nhanh như máy, Quý ròm trớ ngay:

- Tự nhiên tao có cảm giác như có một luồng gió thốc vào tai! Chậc, rủi trúng phải gió độc thì khốn!

Nói xong, nó liên quay mặt đi chỗ khác và lật đật bước về phía tủ quần áo, ra vẻ ta đây là người ốm yếu, rất sợ gió máy.

Mạnh chả nghi ngờ gì. Nó yên tâm nhón chân rón rén đi ra cửa. Nhà dì Mèo Con ở đường Quang Trung cạnh Bãi Trước, Mèo Con đã bảo với nó như vậy. Mèo Con còn cho cả số nhà. Bây giờ nó phải chạy xuống đó, xem thử Mèo Con đã về nhà chưa. Nếu chưa, có lẽ nó đành phải thú thật mọi chuyện với Quý ròm để nhờ các ông anh bà chị truy tìm giùm.

Nhưng Mạnh mới nhích vài ba bước, chưa kịp ra tới cửa, cô Tư đã lại bất thần hiện ra.

Cũng như lần trước, cô không bước hẳn vào phòng mà đứng trước cửa, cười lớn:

- Các cháu đi chơi về rồi đấy à!

Rồi cô đưa mắt nhìn quanh:

- Ủa, cháu Hạnh đâu?

Tiểu Long lễ phép đáp:

- Dạ, chắc nhỏ Hạnh ở đâu ngoài sân, để cháu đi gọi!

Từ khi mẹ xuất hiện, Mạnh vẫn đinh ninh mẹ không nhìn thấy mình. Nó nghĩ nãy giờ mẹ chỉ hỏi chuyện Quý ròm và Tiểu Long. Tự nhiên nổi hứng, nó huơ tay, lé mắt, méo miệng làm trò.

Mạnh làm cô Tư ngạc nhiên quá đỗi. Cô tròn mắt nhìn thằng con, sửng sốt hỏi:

- Con làm gì mà nhăn mày méo mặt như con khỉ con thế hả Mạnh?

Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng với Mạnh không khác nào sét đánh ngang tai. Trong một thoáng, nó tưởng như ai đang nện búa lên đầu mình.

Mặt xanh lét, Mạnh kinh ngạc hỏi lại:

- Mẹ, mẹ nhìn thấy con ư?

Mạnh hoang mang một thì cô Tư hoang mang mười. Lần này thì cô không còn đủ bình tĩnh để đứng yên ở cửa nữa. Cô hấp tấp bước vào phòng, bước lại gần Mạnh và áp tai lên trán nó:

- Con làm sao thế?

- Con có làm sao đâu?

Cô Tư vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Thế sao con lại hỏi kỳ quặc thế? Con đứng sờ sờ trong phòng, tất nhiên mẹ nhìn thấy con, sao con còn hỏi?

Mạnh kêu lên:

- Nhưng mà con …

Mạnh định bảo "Nhưng mà con đã trở thành người vô hình!" nhưng đang nói nửa chừng nó cảm thấy lý do đó quá lạ lùng với mẹ, nói ra không khéo mẹ lại nghĩ mình bị tâm thần, nó bèn bỏ dở câu trả lời và đưa mắt sang chỗ Tiểu Long và Quý ròm.

Đã không nhìn thì thôi, vừa quay sang, Mạnh bỗng thấy chột dạ. Tiểu Long và Quý ròm đang cười rung cả người và nhìn nó bằng ánh mắt là lạ. Quái quỉ gì thế này? – Mạnh lo lắng nhủ bụng – tại sao hai ông anh lại đột nhiên cười như phát rồ và nhìn mình như nhìn một người bằng xương bằng thịt thế kia? Chẳng lẽ mình không phải là người vô hình? Đúng rồi, nếu mình là người vô hình, làm sao mẹ lại trông thấy mình được? Thôi chết rồi!

Chả có thứ thuốc tàng hình nào sất! Chỉ toàn bịa thôi! Hóa ra tất cả những trò này toàn là giả vờ. Anh Quý mình giả vờ tàng hình. Anh Tiểu Long và chị Hạnh giả vờ phụ họa. Rồi mọi người giả vờ bỏ quên lọ thuốc tàng hình trên đầu tủ. Và đợi cho mình lén uống thuốc xong, các ông anh bà chị lại giả vờ không nhìn thấy mình!

Những diễn biến từ chiều đến giờ lần lượt hiện ra trong óc Mạnh. Và càng nhớ lại, Mạnh càng nghe lạnh toát sống lưng. Bây giờ thì nó tin chuyện Tiểu Long phì cười ngoài phòng ăn không phải do nhìn thấy miếng băng keo dính trên mặt Quý ròm cũng như lúc nãy Quý ròm giật mình né người cũng không phải vì nghe gió thổi nhồn nhột lỗ tai. Tất cả chỉ do hai ông anh trông thấy mồn một những trò khỉ của nó thôi. Và họ đã bịa ra những lý do để lấp liếm. Còn nó thì cứ một mực tin lấy tin để như một thằng ngốc.

Cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, đầu óc Mạnh sáng láng hẳn ra. Đầu óc càng sáng ra, bụng nó càng tức anh ách. Nó lại ngẩng đầu nhìn sang Tiểu Long và Quý ròm, miệng dở cười dở mếu:

- Em biết hết rồi!

Tiểu Long trố mắt:

- Ôi, mày nói đấy hở Mạnh? Mày đứng đâu sao tao không nhìn thấy?

- Thôi, các anh đừng vờ vịt nữa! – Giọng Mạnh thảm não – Mẹ em nhìn thấy em, chẳng lẽ hai anh không nhìn thấy?

Từ khi cô Tư lên tiếng hỏi han thằng con, Quý ròm cầm chắc mọi chuyện đã vỡ lở. Nhưng vận dụng triệt để phương châm "còn nước còn tát", Quý ròm cười giả lả, cố vớt vát:

- À, à, tao nhìn thấy mày rồi! Thì ra tác dụng của thứ thuốc tàng hình này không kéo dài như tao tưởng …

- Chả có thứ thuốc tàng hình nào sất! – Mạnh hậm hực cắt ngang – Em chỉ sập bẫy các anh một lần thôi! Lần này thì đừng hòng!

Cô Tư đứng nghe một hồi, chả hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bụng lại đang bồn chồn nồi canh còn bắc trên lò, liền sốt ruột lên tiếng:

- Thôi, đừng ở đó mà cãi nhau nữa! Mấy anh em chuẩn bị tắm rửa rồi ra ăn cơm!

Nói xong cô lật đật rảo bước xuống bếp.

Đợi mẹ khuất dạng, Mạnh nhìn chòng chọc vào hai ông anh, nôn nóng hỏi:

- Các anh giấu Mèo Con ở đâu?

Câu hỏi của Mạnh khiến Quý ròm và Tiểu Long ngơ ngác nhìn nhau. Trong bọn, chỉ có nhỏ Hạnh biết chuyện này. Quý ròm và Tiểu Long lại chưa gặp nhỏ Hạnh.

- Mèo con nào? – Tiểu Long liếm môi – Trong nhà này làm gì có mèo!

- Em không đùa! – Mạnh sầm mặt – Đây là chuyện quan trọng, chuyện "cứu người như cứu hỏa" đấy!

- Mày nói gì lạ thế? – Quý ròm ngẩn tò te – Khi thì bảo là mèo, khi thì bảo là người, bố ai mà hiểu được?

- Hạnh hiểu!

Tiếng nhỏ Hạnh thình lình vang lên ngoài cửa khiến Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh cùng giật mình ngoảnh cổ dòm ra.

Vừa dòm ra, ba đứa lại giật mình thêm một lần nữa. Đang bước vào phòng không chỉ một mình nhỏ Hạnh. Theo sau nó còn có hai người nữa.

Hai người này đối với Tiểu Long và Quý ròm hoàn toàn lạ mặt. Còn với Mạnh, nó nhận ra được một người, và vừa thoáng thấy người đó, lòng nó mừng vô hạn. Đó chính là Mèo Con.

Mèo Con cũng vui mừng không kém gì Mạnh. Nó kêu:

- Anh Mạnh!

Mạnh thở một hơi dài nhẹ nhõm:

- Tự dưng mày biến mất làm tao lo quá trời!

Mèo Con nhìn Mạnh bằng ánh mắt long lanh:

- Chị Hạnh dẫn em về nhà!

Mạnh nhìn nhỏ Hạnh, khụt khịt mũi:

- Lừa được thằng em, thích nhé!

Nhỏ Hạnh vờ như không nghe thấy lời trách móc của Mạnh, nó chỉ tay vào người phụ nữ đứng bên cạnh Mèo Con, niềm nở giới thiệu:

- Đây là dì của Mèo Con! Hạnh bảo dì đừng đi, nhưng dì cứ muốn đến đây!

Nhỏ Hạnh vừa dứt câu, người phụ nữ nhìn Mạnh, vui vẻ:

- Dì muốn đến đây để cám ơn cháu! Hồi chiều nếu không có cháu, chả biết Mèo Con sẽ gặp những rủi ro gì!

Mạnh đỏ mặt ấp úng:

- Dạ, dạ …

Người phụ nữ áp tay lên ngực:

- Suốt từ chiều đến giờ, dì cứ như ngồi trên lửa!

Mạnh lại "dạ, dạ". Mèo Con níu tay dì:

- Anh Mạnh tốt lắm đó dì! Thế nào ảnh cũng được rước ra đảo Thần Tiên như ba cháu!

Mạnh chẳng muốn được rước ra đảo Thần Tiên như ba của Mèo Con chút nào. Nghe Mèo Con tán dương mà miệng nó méo xẹo.

Trong khi hai dì cháu Mèo Con trò chuyện với Mạnh thì nhỏ Hạnh tranh thủ thuật lại cho Tiểu Long và Quý ròm nghe đầu đuôi mọi chuyện. Kể xong, nhỏ Hạnh nghiêm trang dặn:

- Quý không được đem chuyện này ra trêu Mạnh đấy!

- Hạnh yên tâm! – Quý ròm cười hì hì – Tôi là chúa ghét chuyện trêu chọc người khác!

Nghe giọng điệu bỡn cợt của Quý ròm, nhỏ Hạnh cứ phập phồng, sợ Quý ròm ngứa miệng làm thằng Mạnh xấu hổ.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ lo hão. Hôm nay Quý ròm tỏ ra nghiêm chỉnh tợn. Đợi dì cháu Mèo Con ra về, nó quay sang vỗ vai Mạnh:

- Chúc mừng mày nhé!

Mạnh cảnh giác:

- Chúc mừng chuyện gì?

- Thì chuyện Mèo Con đó!

Lối nói ỡm ờ của ông anh làm Mạnh chột dạ:

- Chuyện Mèo Con sao?

Quý ròm nheo mắt:

- Thì còn sao nữa! Ca dao có câu "Dù xây chín bậc phù đồ, không bằng làm phúc cứu cho một người"! Mày chả làm phúc cứu người là gì!

Tới đây thì Mạnh thở phào. Nó cười lỏn lẻn:

- Đây chỉ là chuyện tình cờ thôi!

Quý ròm hừ giọng:

- Mày đừng có khiêm tốn! Chuyện mày bắt gặp Mèo Con đứng khóc giữa cù lao hồi chiều có thể là tình cờ, nhưng chuyện mày đóng vai kẻ trộm dụ tao và Tiểu Long chạy tuốt lên dốc núi để nhỏ Hạnh có cơ hội giải cứu và đưa Mèo Con về với dì nó rõ ràng là mày đã tính toán từ trước!

Nghe giọng lưỡi xóc hông của Quý ròm, Mạnh chỉ mong làm sao chui được xuống đất. Nhưng nền nhà cứng quá không chui được, nó bèn thò tay đấm thùm thụp lên lưng ông anh:

- Anh ác lắm nè! Tự nhiên lại phịa ra thứ thuốc radio, radium gì đó để gạt em!

- Tại mày chứ bộ! – Tiểu Long cười hích hích – Bọn tao có bảo mày lén uống lọ thuốc để trên đầu tủ đâu!

Quý ròm ưỡn ngực:

- Mà muốn lừa một đứa tinh quái như mày đâu phải dễ! Phải vận dụng biết bao nhiêu là trí tuệ …

- Thật ra tại Mạnh cả thôi! – Nhỏ Hạnh tủm tỉm xen lời – Dù thuốc tàng hình của anh Quý em có là thuốc thật đi chăng nữa, khi uống vào cũng chỉ tác dụng lên cơ thể thôi, còn những vật khác như quần áo, giày dép, chìa khóa, đồng hồ … làm sao có thể hóa thành vô hình được!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Mạnh thuỗn mặt ra:

- Ờ há! Đơn giản vậy mà em không nghĩ ra! Ngốc thật!

Vừa nói Mạnh vừa đưa tay lên cốc đầu mình một cái.

Nhưng khi nó định cốc tiếp cái thứ hai thì Quý ròm đã cười cười giữ tay nó lại:

- Tự phạt thế đủ rồi! Mày thật ra cũng không ngốc lắm đâu!

Mạnh chớp mắt:

- Bị anh lừa biến thành "người vô hình" suốt cả tiếng đồng hồ mà không ngốc?

- Không ngốc một chút nào!

Thấy Quý ròm một lần nữa gật gù xác nhận mình không ngốc, Mạnh sướng rơn, nhưng vừa tươi tỉnh chút xíu, nó đã xịu ngay mặt xuống khi nghe ông anh láu lỉnh tiếp:

- Nếu ngốc thì mày đã "vô hình" luôn đến tối, chứ đâu có đợi đến giờ cơm, nhất là đợi đến lúc dì cháu Mèo Con sắp ghé nhà lại "hiện hình" ra cho người ta nhiệt liệt cảm ơn! Như vậy là mày khôn thí mồ chứ ngốc gì!

Thành phố Hồ Chí Minh 1997.

HẾT.

Tập 18: Cuộc so tài vất vả

Chính tả: samhaivan

Tóm tắt nội dung

Với võ nghệ của Tiểu Long, sự thông minh của Quý ròm và trí nhớ rất siêu hạng của nhỏ Hạnh, bộ ba này trước này chưa từng lép vế trước bất cứ cuộc thi tài nào. Thế mà trong một dịp đụng độ tình cờ với đám trẻ xa lạ ở khu rừng thông tại Bãi Sau, bọn Quý ròm đã đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác ...

Chương 1

Tiểu Mạnh lơn tơn đi trước, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh hăng hái bước theo sau, cả bọn vừa rảo bước dọc bờ biển, vừa kháo chuyện ầm ĩ.

Tiểu Long nói:

- Giờ này chưa chắc các anh chị nhóm Hải Âu đã có mặt ở trụ sở!

Nghe Tiểu Long thở giọng bi quan, Mạnh quay đầu lại, gân cổ:

- Anh cứ tin em đi! Em nói có là dứt khoát có!

Quý ròm khịt mũi:

- Mày dựa vào đâu mà quả quyết thế?

- Em chả dựa vào đâu cả, – Thấy hai ông anh lộ vẻ nghi ngờ, Mạnh nổi cáu, nhưng rồi nó sực nhớ ra – À, à, em có dựa! Em dựa vào chỗ … lần nào em đến đây cũng đều gặp anh Thức, anh Việt và các anh chị khác! Không lần nào là không gặp!

Quý ròm nheo mắt:

- Gặp tất cả mọi người, không thiếu một ai?

- À, à, không phải gặp tất cả! – Câu hỏi vặn của ông anh làm Mạnh lúng túng – Khi gặp người này khi gặp người khác, nhưng nói chung là có gặp!

- Thấy chưa! – Quý ròm cười hì hì – Mày là chúa dóc tổ! Tao mới hỏi lại có một câu, mày đã hoảng vía nói khác rồi!

- Hoảng vía đâu mà hoảng vía!

Thấy Mạnh đỏ mặt chống chế một cách yếu ớt, nhỏ Hạnh mỉm cười "giải vây" cho nó:

- Quý và Long đừng làm khó Mạnh nữa! Dù thế nào hôm nay tụi mình cũng phải đến thăm chỗ ở của nhóm Hải Âu trước khi về lại thành phố! Tụi mình cần phải chia tay một cách lịch sự!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Tiểu Long và Quý ròm lập tức chứng tỏ mình là người lịch sự ngay. Hai đứa im lặng rảo bước, chả buồn cà khịa thằng Mạnh nữa.

Cả bọn đi thêm một hồi, khu rừng thông đã hiện ra trước mắt.

Tiểu Long không nén được ngạc nhiên:

- Người ta làm gì vậy kìa?

Mạnh ra vẻ sành sỏi:

- Chắc là lại tổ chức hội chợ gì đấy!

- Không phải đâu! – Quý ròm lắc đầu – Hội chợ thường tổ chức vào dịp Tết! Mà hôm nay đến Tết còn xa lắm!

- Muốn biết chuyện gì sắp xảy ra chẳng có gì khó! – Nhỏ Hạnh mỉm cười.

Tiểu Long nhìn cô bạn gái:

- Làm sao Hạnh biết được?

Nhỏ Hạnh ung dung:

- Hỏi nhóm Hải Âu!

- Tưởng sao! – Mạnh "xì" một tiếng – Hỏi người khác thì nói làm gì!

Tuy nói vậy nhưng đôi chân Mạnh lại vượt lên trước mọi người tiến về phía toà nhà ở mé trái khu rừng.

So với trước đây, trụ sở của nhóm Hải Âu đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Tường đã được sơn phết lại, bao quanh sân bây giờ là dãy hàng rào cọc gỗ sơn trắng xinh xắn, chiếc cổng ọp ẹp, xiêu vẹo đã biến mất, thay vào đó là một cổng rào hoa giấy rực rỡ.

Quý ròm chắc lưỡi:

- Chẳng còn vẻ gì là toà "lâu đài ma" cả!

Tiểu Long xuýt xoa:

- Người ở đâu mà ra vào tấp nập thế không biết!

Mạnh phô trương hiểu biết:

- Toà nhà này không chỉ là trụ sở của nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu mà còn là trụ sở của đội múa lân, của đội bóng đá năng khiếu thành phố, của nhóm sinh hoạt trẻ em đường phố Lửa Hồng, của nhóm …

- A, chào các em!

Một tiếng nói vui vẻ vang lên, cắt dứt lời giới thiệu thao thao bất tuyệt của Mạnh.

Cả bọn giật mình ngó lên và lập tức nhoẻn miệng cười khi thấy anh Việt từ trong sân đi ra:

- Chào anh!

Anh Việt vỗ vai Quý ròm:

- Các em đi thăm nhóm Hải Âu hả?

- Dạ, tụi em …

Không đợi Quý ròm nói hết câu, anh Việt đã vồn vã:

- Các em vào đây đi!

Nói xong, anh quay mình đi trước dẫn đường.

Căn phòng của nhóm Hải Âu nằm ngay tiền sảnh, trên trường vẫn đính bức phù điêu chim hải âu bọn Quý ròm đã từng thấy dạo nọ.

Anh Thức ngồi trước chiếc bàn nhỏ kê ở góc phòng, thấy anh Việt dẫn bọn Quý ròm vào, liền vội vã đứng dậy:

- A, chào các bạn trẻ!

Nhỏ Hạnh nhìn quanh, ngạc nhiên khi thấy chiếc bàn dài dạo nào không còn ở chỗ cũ.

Anh Thức chỉ tay vào bộ xa-lông:

- Các em ngồi chơi đi!

Rồi sợ bọn trẻ ngại ngùng, anh ngồi xuống trước:

- Sao, các em còn ở chơi mấy hôm nữa?

Quý ròm liếm môi:

- Sáng mai tụi em về lại thành phố rồi!

Mạnh lật đật chen lời, giọng quan trọng:

- Vì vậy, hôm nay em dẫn mọi người đến chào từ biệt các anh chị!

- Ngày mai về rồi sao? – Anh Thức nhíu mày – Sao các em về vội thế?

Tiểu Long lễ phép:

- Ngày mốt tụi em phải đi học ạ!

Quý ròm ngó quanh:

- Ở đây chỉ có anh và anh Việt thôi ư?

- Ừ! Các anh chị khác đi chuẩn bị cho công việc tối nay!

Đang nói, cặp mắt anh Thức chợt sáng lên:

- A, phải rồi! Tối này mời các em ghé đây sinh hoạt lửa trại với tụi anh! – Rồi anh chỉ tay ra cổng – Các em có nhìn thấy những gì ngoài kia không?

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Có! Tụi em thấy chỗ nào cũng giăng cờ kết hoa nhưng chẳng biết để làm gì!

Anh Thức mỉm cười:

- Sinh hoạt lửa trại tối nay đấy! Các em nhớ ghé chơi nhé!

Quý ròm gãi đầu:

- Dạ, để tụi em coi lại …

- Còn coi lại với coi đi gì nữa! – Mạnh láu táu – Sáng mai về, tối nay đi dự lửa trại, tuyệt quá còn gì!

Trong khi Quý ròm trừng mắt nhìn Mạnh thì nhỏ Hạnh gật đầu:

- Dạ, tối nay tụi em ghé!

Bọn Quý ròm ở chơi thêm chừng nửa tiếng đồng hồ rồi cáo từ ra về.

- Tối nhớ đến đấy nhé!

Khi tiễn bọn trẻ ra cổng, anh Thức một lần nữa cẩn thận nhắc lại.

- Dạ.

Bọn Quý ròm đồng thanh "dạ" một tiếng rõ to rồi kéo nhau quay lại đường cũ.

Lúc về, Mạnh không giành đi trước. Nó chen vào giữa các ông anh bà chị, miệng nói tay huơ:

- Sinh hoạt lửa trại là vui phải biết nhé! Nào là hát hò, nào là đố nhau, nào là chơi u, chơi cướp cờ …

- Nhưng trước giờ mày đã dự một đêm lửa trại nào chưa?

Quý ròm thình lình hỏi chen ngang làm Mạnh ú ớ:

- Em hả? Em thì … chưa!

- Ha ha! – Quý ròm gập bụng cười – Thật tao chưa thấy ai liều mạng như mày! Chưa từng dự một buổi lửa trại nào mà miệng mồm bô bô cứ như rành lắm đấy!

- Nhưng em đã nhìn thấy trên ti-vi! – Mạnh đỏ mặt chống chế.

Quý ròm hừ mũi:

- Xem trên ti-vi thì nói làm gì!

- Sao lại không nói làm gì! – Mạnh gân cổ – Thế anh đã xem qua chưa?

- Tao cóc thèm xem trên ti-vi! Tối nay tao sẽ xem tận mắt thích hơn!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh mặc cho Quý ròm và Mạnh cãi nhau, chẳng buồn xen lời. Nếu muốn xen lời, tụi nó cũng chẳng đủ sức. Bởi hai anh em Quý ròm lúc nào mà chẳng cãi nhau.

Chương 2

Khi Tiểu Long, Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh đến nơi thì khu rừng đã sáng rực. Ngoài đống lửa lớn vừa cháy bập bùng vừa phát ra những tiếng lốp bốp vui tai giữa vòng tròn người, trên những ngọn thông còn giăng mắc vô số những bóng đèn nhấp nháy.

Anh Thức hẹn bọn Quý ròm sáu giờ chiều nhưng do phải thu xếp đồ đạc để sáng mai lên đường, gần một tiếng đồng hồ sau bọn trẻ mới lò dò tới.

Buổi sinh hoạt có lẽ đã bắt đầu từ lâu nên từ xa bọn Quý ròm đã nghe thấy những tiếng hò reo ầm ĩ và vui nhộn vang lên từng chặp.

Mạnh nôn nóng níu tay Tiểu Long:

- Nhanh lên! Lại xem bọn họ đang làm gì kìa!

Bị khung cảnh nhiệt náo khơi động tính hiếu kỳ, Tiểu Long để mặc thằng oắt Mạnh kéo đi băng băng.

Quý ròm và nhỏ Hạnh tất nhiên cũng không phản đối. Cả hai im lặng lẽo đẽo theo sau.

Bốn đứa trẻ không vội chào hỏi các anh chị nhóm Hải Âu. Cả bọn đứng phía sau vòng tròn người kiễng chân nhìn vào.

Vừa đảo mắt một vòng, Quý ròm đã nhận thấy bọn trẻ tham gia buổi sinh hoạt hôm nay đa số đều trạc tuổi nó, Tiểu Long hoặc nhỏ Hạnh. Cũng có những đứa lớn hơn hoặc nhỏ hơn nhưng số này không nhiều.

Lúc này gần đống lửa trại, có mười đứa trẻ đang ngồi đâu mặt vào nhau thành năm cặp, tay mỗi đứa giơ ra trước mặt đặt hờ trên vai đứa đối diện.

Từng cặp ngồi cách nhau khoảng nửa thước, những cẳng tay lập thành mười thanh chắn đều tăm tắp.

Lúc bọn Quý ròm ngóc cổ nhìn vào, một thằng nhóc mắc áo ca rô đang thận trọng bước dọc theo "hành lang" giữa hai dãy người.

Mỗi khi cất bước, chân nó giở thật cao để tránh chạm vào nhưng cẳng tay đang giăng ngang tầm đầu gối nó.

Bọn Quý ròm chưa biết lũ trẻ này bày trò gì thì thằng nhóc áo ca rô đã vượt xong đoạn đường "chông gai".

Một thằng nhóc tóc tai bù xù đứng lẫn trong vòng tròn bao quanh liền bước ra, tay vung vẩy miếng vải đen:

- Bắt đầu há?

Thằng nhóc áo ca rô nhăn nhó:

- Khoan đã! Cho tao đi lại thêm lần nữa!

Thằng nhóc kia lập tức nhăn nhó theo:

- Làm gì đi tới đi lui hoài vậy! Mày đã đi thử hai lần rồi kia mà!

- Nhưng tao vẫn chưa thấy yên tâm! – Thằng nhóc áo ca rô năn nỉ – Đi lại thêm lần nữa thì may ra!

- Thôi được! – Thằng tóc tai bù xù nhân nhượng – Nhưng chỉ một lần nữa thôi đấy!

Thằng nhóc áo ca rô không buồn đáp. Nó toét miệng cười và hớn hở quay lại chỗ dãy người đang ngồi, chậm rãi đi lại từ đầu. Nó lại nhấc cao chân, lại lim dim mắt như cố ghi nhớ hay tính toán một điều gì trọng đại.

- Nó làm gì thế hở mày? – Tiểu Long thì thầm vào tai Quý ròm.

- Tao chả hiểu! Trò này từa tựa như môn chạy vượt rào nhưng không phải! – Quý ròm khẽ đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào những bóng người trước mặt.

Tiểu Long lại quay sang Mạnh:

- Tụi nó đang chơi trò gì thế hở Mạnh?

Cũng như Quý ròm, mặt Mạnh nghệt ra:

- Em không biết! Em chưa thấy trò này lần nào!

Tiểu Long định hỏi nhỏ Hạnh nhưng thấy nhỏ Hạnh đang trầm ngâm dán mắt vào trò chơi lạ lùng kia, nó đành tặc lưỡi quay đầu nhìn ra phía trước.

Lúc này thằng nhóc áo ca rô dã lại vượt xong dãy rào.

Thằng nhóc tóc tai bù xù không buồn nói "Bắt đầu há" như khi nãy nữa. Nó bước lại đầu dãy "hành lang", đưa tay ngoắt:

- Tới đây!

Thằng nhóc mặc áo ca rô khoa chân tiến lại và thong thả quay mặt vào "hành lang", vẻ như chuẩn bị vượt qua dãy rào một lần nữa.

Tiểu Long quẹt mũi, lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật! Chẳng lẽ tay này định "vượt rào" một lần nữa?

- Có thể lắm! – Quý ròm nhún vai nói.

- Nhưng để làm gì vậy? – Tiểu Long giương mắt ếch – Tao thấy trò này có gì hay đâu!

- Hay chứ!

Nhỏ Hạnh thình lình vọt miệng khiến Tiểu Long và Quý ròm quay cổ ngó sang.

- Hay chỗ nào? – Tiểu Long hỏi.

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Long có nhìn thấy miếng vải đen trên tay anh chàng tóc tai bù xù kia không?

- Thấy!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hay ở chỗ ấy đấy! Bây giờ hắn ta sẽ dùng miếng vải đó bịt mắt anh chàng mặc áo ca rô …

- À, tôi hiểu rồi! – Tiểu Long reo khẽ, dạo này nó rất hay thông minh đột xuất – Có nghĩa là sau vài lần đi thử để thăm dò, bây giờ tay mặc áo ca rô kia sẽ phải bước qua những dãy rào với miếng vải che mắt?

- Đúng vậy! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Và phải bước sao để đừng chạm vào những cẳng tay đang giăng ngang kia! Chạm vào xem như thua!

Nhỏ Hạnh nói như thánh. Nó vừa dứt lời, Tiểu Long ngoảnh ra đã thấy thằng nhóc tóc bù đang hăm hở bịt mắt thằng áo ca rô.

Có vẻ như sợ đối phương giở trò gian lận, thằng tóc bù mím môi mím lợi siết miếng vải thật chặt làm thằng áo ca rô bật la oai oái:

- Úi cha! Mày nhẹ tay một tí không được sao! Làm gì như trói gà giết thịt thế!

Thằng tóc bù cười hề hề:

- Mày đừng có dụ tao! Nếu tao không cột chặt, mày hé mắt ra dòm thì xem như công cốc!

Thằng áo ca rô bĩu môi:

- Xí! Ai mà thèm dòm!

Thằng áo ca rô chỉ nói vậy thôi, rồi đứng im. Có lẽ nó sợ nó tiếp tục than vãn, đối phương sẽ nghĩ nó cố tình ăn gian.

Bịt mắt thắt nút đâu đó xong xuôi, thằng tóc bù xoè tay trước mặt thằng áo ca rô, cười hỏi:

- Mày thấy gì trước mặt không?

- Thấy!

Câu trả lời của đối phương làm thằng tóc bù giật thót:

- Bỏ xừ rồi! Mày thấy thật hả?

- Ừ.

- Mày thấy gì?

- Thấy một màu đen tăm tối!

Nói xong, thằng áo ca rô toét miệng cười. Đám trẻ đứng chung quanh, kể cả bọn Quý ròm, cũng không nhịn được cười.

Những tiếng rúc rích nổi lên bốn phía làm thằng tóc bù tức điên. Để khoả lấp sự bối rối, nó thộp lấy hai vai thằng áo ca rô, nghiêm giọng:

- Khi nào tao hô một hai ba, mày mới được bước đi đấy nhé!

- Được rồi! Hô lẹ đi! – Thằng áo ca rô làu bàu – Hát dở mà cứ đòi sắm tuồng lâu!

Thằng tóc bù vẫn chưa chịu hô, lại dặn:

- Tao nhắc lại, mày chỉ được chạm chân vào hàng rào hai lần thôi đấy nhé! Chạm lần thứ ba xem như thua, nhớ chưa?

- Tao còn nhớ điều đó hơn cả mày! Hô đi!

Thằng tóc bù liền ngoác miệng:

- Một! Hai!Ba!

Tiếng "Ba" vừa dứt, nó nhanh nhẹn buông tay ra.

Thằng áo ca rô hơi do dự một thoáng rồi từ từ giơ chân lên.

Lập tức đám trẻ đứng chung quanh hét ầm:

- Coi chừng Thái ơi! Chân mày sắp chạm vào hàng rào rồi đấy!

- Giơ chân cao thêm một chút nữa!

Tiểu Long khều Quý ròm:

- Bước kiểu này tao dư sức!

Thằng Mạnh phụ hoạ ngay:

- Em cũng vậy! Trò này dễ ợt!

Ngoài kia, thằng nhóc ao ca rô, bây giờ là thằng Thái, sau khi vượt qua "hàng rào" thứ nhất một cách trơn tru đã lóng ngóng chạm chân vào "hàng rào" kế tiếp. Có lẽ nó chỉ chạm phớt qua nên bọn Quý ròm không nhìn thấy, chỉ nghe thằng tóc bù nãy giờ không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Thái hét toáng:

- Mày vừa chạm vào hàng rào đấy nhé! Chỉ được phép chạm một lần nữa thôi đấy!

Thái không nói gì nhưng nhìn đôi môi mím chặt của nó, có thể biết nó quyết tâm ghê lắm.

Lần này, thằng Thái tỏ ra thận trọng hơn. Nó giơ chân cao thật cao và đắn đo rất lâu trước khi đặt xuống.

Cử động chậm chạp của nó khiến Mạnh đâm sốt ruột:

- Đúng là đồ nhát cáy! Nếu là mình …

Nhưng Mạnh lằm bằm chưa hết câu, miệng đã há hốc vì ngạc nhiên.

Trước mặt nó, những đứa đang ngồi giăng tay làm hàng rào nãy giờ bỗng từng cặp một lặng lẽ nối tiếp nhau đứng dậy và nhón chân rón rén lùi tuốt ra xa.

Trong thoáng mắt, bãi cỏ cạnh đống lửa trống trơn, chỉ còn mỗi thằng Thái đang cong lưng cong cổ bước.

Tất nhiên Thái không hay biết gì, mắt nó đang bị bịt chặt. Nó vẫn tiếp tục cất chân cao thật cao, thận trọng từng bước một.

Cái cảnh thằng Thái một mình dọ dẫm "vượt rào" giữa một bãi đất trống nom hoạt kê không thể tả.

Đám trẻ đứng quanh cười rũ. Thằng Mạnh cười chảy nước mắt nước mũi, vừa cười nó vừa đấm vào lưng Tiểu Long thùm thụp:

- Tức cười quá anh Tiểu Long ơi!

Khổ thân thằng Thái, nghe tràng cười rộ xung quanh, nó cứ ngỡ động tác của mình có gì sai sót, chân đã giở lên rồi lại rụt rè không dám hạ xuống.

Đã vậy đám bạn bên ngoài còn giả bộ nhao nhao:

- Coi chừng! Nhích về phía trước một tí!

- Cao lên, cao cao lên!

Thằng Thái khù khờ lại phồng phồng nhích chân về phía trước và "cao cao lên' phía trên.

Thấy vậy, nhiều đứa không nhịn được, lại ôm bụng cười sặc sụa.

Thằng Thái có vẻ hoang mang ghê lắm. Nếu không mỏi, dám nó giữ chân lơ lửng trên không đến sáng mai mới chịu đặt xuống chứ chẳng chơi!

Nhưng vì cẳng chân không phải là cành cây, cuối cùng Thái đành phải hạ xuống. Và nó thở đánh phào khi thấy chân mình không chạm vào "hàng rào", dù chỉ là chạm phớt qua như khi nãy.

Tụi bạn đứng ngoài đồng loạt vỗ tay:

- Bước hay quá! Gắng lên Thái ơi!

Được khen, thằng Thái càng tỏ ra nghiêm nghị tợn. Nó đưa tay quệt mồ hôi trán rồi mím môi giơ chân bước tiếp.

Nhưng có lẽ do quá căng thẳng, phần khác do chân trụ chưa lấy lại được cảm giác sau khi "treo" trên không quá lâu, Thái bất thần té nhủi tới trước và phải loạng choạng một lúc mới gượng lại được.

Dưới ánh lửa, mặt Thái bỗng chốc ngẩn ra, dĩ nhiên không phải vì cú mất thăng bằng vừa rồi mà vì nó không hiểu tại sao mình lao đi một quãng như vậy lại chẳng chạm vào một "hàng rào" nào cả.

Tụi bạn dường như cũng đoán ra sự nghi ngờ của Thái, liền tìm cách khoả lấp:

- Bước tiếp đi chứ!

- Lẹ lên còn chơi trò mới Thái ơi!

Nhưng mặc cho tụi bạn thúc giục, Thái vẫn đứng yên.

Rồi trước sự phấp phỏng của mọi người, nó thình lình giơ tay lên kéo phăng miếng vải đen che mắt.

Vừa thấy Thái có hành động khác lạ, thằng tóc bù đã vội hét giật:

- Ơ, ơ, mày làm gì thế?

Nhưng đã muộn, thằng tóc bù vừa dứt câu, miếng vải đen đã nằm gọn trong tay Thái. Và chỉ cần chớp mắt một cái, "nạn nhân" đã nhanh chóng nhận ra "chiếc bẫy" mình vừa rơi vào.

- Làm gì hả? – Thai long mắt quay sang, răng nghiến trèo trẹo – Tao làm thế này này!

Vừa nói Thái vừa chồm người về phía thằng bé tóc bù, hai nắm tay thu lại.

- Ơ, biểu diễn võ thuật là tiết mục thứ tư chứ đâu phải tiết mục này!

Thằng tóc bù vừa nói vừa đi giật lùi, mắt láo liên tìm đường chuồn.

Thái gầm lên:

- Mày đừng hòng "đánh bài tẩu mã"! Đứng lại đó cho tao hỏi tội!

Nhưng Thái vừa nói xong, đã không thấy thằng tóc bù đâu nữa. Nó vội vàng lao bổ vào đám đông, vẹt tụi bạn đuổi theo "thủ phạm".

Trong nháy mắt, buổi sinh hoạt nhốn nháo như một cái chợ. Tiếng chân chạy thình thịch và tiếng kêu la í ới của hai kẻ đang rượt đuổi nhau bên ngoài hoà lẫn với tiếng hò reo và những tràng cười ngặt nghẽo của đám bạn nhí nhố khiến khung cảnh náo nhiệt ầm ĩ không thể tả.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh, cười nói:

- Trò này hay thật! Nếu tôi là thằng Thái, thế nào tôi cũng bị mắc lừa hệt như nó!

Thằng Mạnh vọt miệng:

- Nếu là em, em sẽ phát hiện ra ngay!

- Đừng dóc! – Quý ròm hừ mũi – Làm sao mày phát hiện được?

- Làm sao hả? – Mạnh ấp úng – Em sẽ … sẽ …

- À, tao biết rồi! – Quý ròm bỗng gật gù – Mày sẽ hoá thành "người vô hình" để điều tra chứ gì!

Lời trêu chọc của ông anh làm Mạnh "tắt đài" ngay tắp lự. Mặt đỏ như gấc, nó ngoảnh đầu ngó lơ chỗ khác.

Chương 3

Trò chơi tiếp theo là trò cướp cờ. Bọn trẻ chia làm hai phe để thi tài với nhau.

Lá cờ đuôi nheo cắm ở vòng tròn chính giữa. Ở hai bên, trên một vạch ngang cách vòng tròn khoảng sáu, bảy mét, năm "đấu sĩ" của mỗi phe đứng nhấp nha nhấp nhổm, vẻ như sẵn sàng chạy bổ tới trước bất cứ lúc nào. Bọn Quý ròm thấy có cả thằng Thái lẫn thằng tóc bù trong số đó, dĩ nhiên hai đứa ở hai phe khác nhau.

Người cầm trịch trò chơi này là anh Việt. Anh đứng gần vòng tròn, tay đưa lên khỏi đầu, dõng dạc hô:

- Tất cả chuẩn bị!

Nghe tiếng hô, mười "đấu sĩ" càng nhấp nhổm tợn. Hai mươi cái cẳng chân cứ rục rà rục rịch, lăm le phóng tới trước.

- Số ba!

Tiếng anh Việt thình lình vang lên. Bên mé phải, một chiếc áo xanh lao vụt ra. "Đấu sĩ" mang "bí danh" số ba của phe bên trái là một thằng nhóc mũi hếch. Tiếng hô đột ngột của anh Việt làm nó hơi khựng lại vì bất ngờ, nhưng rồi cũng kịp ba chân bốn cẳng vọt đi.

Thằng nhóc áo xanh tới đích trước. Nhưng đúng vào lúc nó hăm hở thò tay ra định nhổ lá cờ thì thằng nhóc mũi hếch đã kịp phi tới nơi. Nó đành rụt tay lại chống lên đầu gối, lom khom nhìn đối thủ.

Thằng nhóc mũi hếch cũng không dám giật lá cờ. Nó bắt chước thằng kia khom người rình rập, tay cũng chống lên đầu gối, mắt lom lom quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

Hai "đấu sĩ" đứng đối diện nhau, không đứa nào dám ra tay trước. Chúng chỉ vờn nhau vòng quanh lá cờ, liên tục chuyển đổi vị trí, mắt gờm gờm nhìn nhau như muốn nói chỉ cần nhà ngươi sơ hở một tích tắc thôi, ta sẽ đoạt lấy lá cờ trước mũi nhà ngươi cho mà xem.

Nhưng rốt cuộc chẳng đứa nào chịu cho đứa nào xem cái quái gì cả. Cũng hệt như hai chú gà chọi bị chặt cựa, tiêu tan hết dũng khí, thằng áo xanh và thằng mũi hếch cứ đảo vòng vòng cả buổi và cuối cùng khi tụi nó

dừng lại thì đứa nào đứa nấy lại đứng ngay chóc vào vị trí cũ, hệt như lúc mới bắt đầu. Còn lá cờ thì vẫn trơ ra đó.

Đám cổ động viên của hai phe thoạt đầu còn ngoác miệng hò hét cổ vũ "gà nhà" nhưng rồi thấy "gà" của mình giống như "gà rù", tụi nó chán quá chẳng buồn gân cổ nữa.Chỉ còn lác đác vài tiếng hô, nội dung thì có vẻ khích lệ nhưng nghe kỹ lại giống như trách móc, chế giễu:

- Ráng lên chứ tụi mày!

- Hai đứa bây ngủ gục rồi hay sao thế!

Thằng Mạnh bĩu môi bình phẩm:

- Tụi này cướp cờ chẳng chịu cướp, cứ xoay vòng vòng chổng mông vô mặt khán giả, trông chả ra thể thống gì cả!

Anh Việt dường như cũng cảm thấy có điều bất ổn. Hai đấu sĩ số ba này gan bé bằng hạt thóc, cứ để tụi nó rình rập suông thế này không khéo khán giả ngủ khò mất! Nghĩ vậy, anh liền hắng giọng hô lớn:

- Số năm!

Từ bên trái bên phải, hai "số năm" của hai phe vọt ra nhanh như chớp.

Nhưng khán giả lại thêm một phen thất vọng. Thay vì nhảy xổ vào lá cờ thì hai "đấu sĩ" mới được bổ sung lật đật chạy vòng ra sau lưng "số ba" của đối phương, giang tay giang chân ngăn không cho đối phương cướp cờ chạy về.

Thằng Mạnh không nén được, lại càu nhàu:

- Đây là trò "cướp cờ" chứ đâu phải trò "chống cướp cờ"!

Quý ròm nhún vai:

- Trò này không dễ chơi đâu! Cướp cờ không lẹ, bị đối phương đập trúng người là xem như tiêu tùng!

- Xì! Gặp em, em đã cướp lá cờ đem về từ đời kiếp nào rồi!

Mạnh lại cao hứng ba hoa. Nó quên phắt mới vừa rồi đây Quý ròm đã kê nguyên một cái tủ buýp phê to đùng vô miệng nó. Lần này cũng vậy, ông em vừa huênh hoang dứt câu, Quý ròm liền hấp háy mắt:

- Mày giở trò tàng hình để cướp cờ chứ gì!

Một lần nữa, Mạnh đứng chết trân. Nhưng hên cho Mạnh, đúng vào lúc nó ú ớ như bị ai nhét giẻ vào mồm thì tiếng anh Việt đã vang lên:

- Số ba và số năm về! Số hai lên!

Quý ròm quên ngay Mạnh, quay đầu nhìn ra. Và nó lập tức mở to mắt khi nhận ra "số hai" bên trái là thằng Thái, còn "số hai" bên phải là thằng nhóc tóc bù, hai kẻ "cựu thù" vừa rượt đuổi nhau chí choé khi nãy.

Ngay từ đầu, Quý ròm đã nhìn thấy hai đứa này trong đội hình của hai phe, nhưng không ngờ hai đứa đều mang "bí danh" số hai.

Dường như cả hai "đấu sĩ" cũng không ngờ tới sự trùng hợp đó.

Vừa xông lên, chợt thấy Thái chạy tới, thằng tóc bù ngạc nhiên:

- Ủa, là mày hả Thái?

Thằng Thái cũng ngạc nhiên không kém. Nó nhếch môi gật gù:

- Hà hà! Thì ra quả đất tròn!

Cổ động viên của hai phe cũng tỏ ra vô cùng hào hứng trước sự tái ngộ của hai "đấu sĩ" nhiều duyên nợ này. Xen lẫn giữa những tràng pháo tay là những tiếng hô phấn khích:

- Thái ơi! Bắt thằng Tô Hâm trả nợ đi!

- Bắt nó "chung" đủ cả vốn lẫn lời!

Cái tên Tô Hâm lọt vào tai khiến Mạnh chớp chớp mắt:

- A, ông anh tóc tai bù xù này là người Hoa!

Tiểu Long cười hì hì:

- Ra nó là con cháu Tô Định!

Nhỏ Hạnh bổ xung:

- Tô Đông Pha nữa!

Nhưng mấy đứa trẻ ngay tức khắc phát hiện ra sai lầm của mình. Một giọng oang oang vọng đến tai tụi nó:

- Mày chỉ lấy lá cờ thôi, còn tặng thằng Tâm hô cái cán cờ để nó về đuổi gà cho … vợ!

Nhỏ Hạnh tẽn tò:

- Thì ra anh chàng này tên là Tâm!

Mạnh chả bẽn lẽn như bà chị. Nó cười khoái trá:

- Hì hì! Anh chàng Tâm này có hàm răng hô mà lúc nãy mình không để ý! Tâm hô nói lái thành Tô Hâm, hay thật!

Tâm hô lúc này đang chĩa … hàm răng hô vào mặt thằng Thái, giọng cảnh giác:

- Bây giờ tao và mày đang chơi trò cướp cờ đấy nhé!

Rõ là Tâm hô sợ đối thủ lăm le "tính sổ" chuyện "bịt mắt qua rào" khi nãy.

Nhưng mặc cho Tâm hô giở giọng cầu hoà, Thái vẫn hầm hầm:

- Tao không cần biết! Tao cần phải thanh toán chuyện mày cố tình cho tao vào xiếc!

Tâm hô cố phân trần:

- Trò chơi khi nãy bao nhiêu người tham gia chứ đâu phải mình tao!

- Nhưng mày là đầu trò! – Thái nghiến răng ken két, vừa nói nó vừa khoa chân bước tới – Chính mày đứng ra bịt mắt tao, chính mày làm tao trở thành trò cười cho mọi người!

Bộ tịch hùng hổ của Thái khiến Tâm hô chột dạ. Nó bước giật lùi, miệng kêu lên:

- Nè, nè …

Ngay trong lúc đó, tức là ngay trong lúc Tâm hô và mọi người không ngờ nhất, Thái đột ngột cúi xuống và nhanh như chớp giật phắt lá cờ lúc này đã ở ngay dưới chân và co giò chạy về chỗ phe mình, miệng cười ha hả:

- Thế là phe mày thua rồi nhé!

Sau một thoáng sững sờ, phe thằng Thái nhanh chóng ăn mừng thắng lợi bằng những tràng pháo tay và những tiếng hò reo như sấm.

Tâm hô phát hiện ra mình rơi vào bẫy của đối phương thì đã muộn. Nó đứng như trời trồng giữa bãi cỏ một hồi rồi lủi thủi quay về chỗ phe nó, miệng buồn bã "triết lý":

- Lừa người chớ vội lừa lâu

Lừa người hôm trước, hôm sau người lừa!

Nghe Tâm hô ngâm ngợi ca dao và cố tình sửa chữ "cười" thành chữ "lừa" để than thân trách phận, nhỏ Hạnh tức cười quá xá. Nó quay sang Quý ròm:

- Anh chàng này cũng có vẻ thi sĩ Bình …

Nhỏ Hạnh chưa kịp thốt chữ "Minh" đã thấy nắm đấm của Quý ròm đong đưa ngay trước mắt, liền rụt cổ nín thinh.

Chương 4

Phần thưởng cho phe chiến thắng trong trò chơi cướp cờ là một quả bóng mới toanh. Thằng Thái đại diện phe nó lên nhận giải, sau khi hớn hở đưa quả bóng vào sát mặt hôn một cái rõ kêu, hai tay giơ cao phần thưởng lên khỏi đầu quay vòng vòng tứ phía giữa tiếng hò reo vang dội của đồng bọn, y như Pelé lên nhận Cúp thế giới …

Đến lúc đó, bọn Quý ròm mới nhìn thấy chiếc bàn nhỏ đặt phần thưởng sau lưng anh Việt. Ngoài quả bóng vừa rồi, bọn trẻ còn nhìn thấy sắp hàng những nón, áo thể thao, những hộp kẹo, tập vở, cặp sách và đặt biệt là một quả cầu màu bạc lấp lánh.

Nhỏ Hạnh chả rõ quả cầu xinh xắn kia làm bằng chất liệu gì, nhưng thoạt nhìn nó đã rất thích, nhất là phía dưới quả cầu có những tua làm bằng kim loại mỏng nom rất đẹp mắt. Ban tổ chức treo quả cầu trên một cái giá đỡ, mỗi lần gió thổi qua, những thanh kim loại chạm vào nhau phát ra những âm thanh leng keng nghe thật vui tai.

Nhỏ Hạnh khều Quý ròm:

- Quý xem kìa! Quả cầu xinh quá!

- Ừ.

Thấy Quý ròm đáp bằng giọng hờ hững, nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Quý không thấy gì sao?

- Nghe thấy gì?

- Những tiếng leng keng phát ra từ quả cầu.

Quý ròm nghiêng tai một lát rồi gật gù:

- Ờ há! Nghe giống hệt tiếng reo của chiếc phong linh.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Hạnh thích lắm!

Lần này Quý ròm không thờ ơ nữa. Nó gật đầu:

- Ừ, tôi cũng thích!

Lúc này phe thằng Thái và phe Tô Hâm, à quên, phe Tâm hô đang bắt đầu thi tài trong một trò chơi mới.

Không cử dăm ba "đấu sĩ" ra đại diện như khi nãy, lần này toàn bộ gần hai chục đứa phe thằng Thái đều đồng thanh ngoác miệng hô, vừa hô vừa gục gặc đầu đánh nhịp:

- Con cua con cắn con cua cái

Con cua cái cạp con còng con.

Bọn Quý ròm chưa hiểu tụi này định làm gì mà "cắn" với "cạp" loạn cả lên thì phe Tâm hô đọc nối theo ngay:

- Con còng con cõng con còng cái

Con còng cái kẹp con cá con

Phe thằng Thái nhanh nhẩu tiếp:

- Con cá con kéo con cá cái

Con cá cái cấu con cóc con.

Lần này đối phương vừa đọc xong, phe Tâm hô liền nhao nhao phản đối:

- Không được! Con cá làm sao cấu con cóc được!

- Sao không được? – Phe thằng Thái cãi lại.

- Cá làm gì có tay mà cấu! Con cóc cấu con cá thì có!

- Nhưng con cóc cũng đâu có tay!

- Nhưng nó có chân!

- Chân đâu phải là tay!

Thấy cuộc tranh cãi giữa hai phe càng lúc càng trở nên loạn xị, anh Việt vội vàng can thiệp:

- "Cấu" hay "cào" gì cũng được! Trò chơi này chủ yếu tìm ra những từ có âm "cờ" chứ không cần chú trọng đến ý nghĩa thực tế!

Phe Tâm hô nghe vậy không cãi nữa, lấy hơi đọc:

- Con cóc con cào con cóc cái …

Lần này đến lượt phe thằng Thái khiếu nại:

- Không được! Chữ "cào" không được!

- Sao không được? Cũng âm "cờ" kia mà!

- Nhưng chữ đó không do tụi mày nghĩ ra. Chữ "cào" này anh Việt nói trước, tụi mày học lỏm theo!

Phe Tâm hô liền đưa mắt về phía anh Việt, ý nhờ anh phân xử.

Anh Việt gãi đầu cười gượng:

- Thôi phe kia đã nói vậy, các em tìm chữ khác quách!

- Chữ khác thì chữ khác!

Tâm hô nói, và sau khi chụm đầu hội ý, tụi nó hí hửng oang oang:

- Con cóc con cỡi con cóc cái

Con cóc cái cưa con cọp con.

Thấy đối phương "dám" sáng tác ra hình ảnh con cóc cưa con cọp, phe thằng Thái ngứa tai không thể tả. Bọn nó tính ngoác mồm trả đũa nhưng sực nhờ lời giải thích vừa rồi của anh Việt, cả bọn đành bấm bụng làm thinh.

Chỉ có tụi Quý ròm là cười rúc rích. Bây giờ tụi nó dã biết đám trẻ trước mặt đang chơi trò gì, vì vậy đứa nào đứa nấy cố dỏng tai tò mò nghe thử hai phe sẽ còn "sáng tạo" ra những mẩu câu kỳ cục gì nữa.

Và trò chơi càng kéo dài, bọn Quý ròm càng ngạc nhiên trước vốn từ phong phú của đám trẻ xa lạ này.

Hết cọp tới cáo, hết cú tới công, kiến, két, cò …, hai phe lôi ra hầu như không thiếu một con vật có âm "cờ" nào. Động từ cũng vậy, nào là cốc, cù, cắt, cà, cán, cãi, cầm, cạo … lại thêm một lô những tiếng lóng lạ tai như cuỗm, kênh, cum … nghe một hồi Tiểu Long và thằng Mạnh đã muốn quay mòng mòng.

Nhưng dù sao những từ âm "cờ" không phải là nhiều vô thiên lủng. Đối qua đáp lại một hồi, vốn từ cạn dần, hai phe bắt đầu ngắc ngứ, mỗi lần hội ý kéo dài cả nửa phút, có khi một phút.

Đến khi phe Tâm hô đọc xong câu:

- Con kén con cáu con kén cái

Con kén cái cọ con cút con.

Thì phe thằng Thái xem chừng bí rị. Cả bọn châu đầu vào bàn bạc trao đổi lâu thật lâu vẫn chẳng nghĩ ra được con vật nào.

Tụi nó chỉ hô được mỗi một câu "Con cút con kỳ con cút cái" rồi tắc tị luôn. Mà ngay cả câu đó cũng bị phản ứng tơi tả.

Phe Tâm hô la om sòm:

- "Kỳ" là cái cóc khô gì! Làm gì có chữ "kỳ"?

- Sao lại không có! – Phe thằng Thái gân cổ phản kích – Bộ phe mày tự nhận là chúa ở dơ hả?

- Nè, nè! – Phe Tâm hô nhảy chồm chồm – Không phải chơi thua rồi tìm cách bôi nhọ danh dự đối phương à nghen!

- Tụi tao chẳng thèm bôi nhọ! Thế tụi mày có bao giờ tắm rửa không?

- Sao lại không! – Phe Tâm hô đỏ mặt tía tai.

- Thế khi tắm tụi mày có kỳ cho sạch đất không?

- Sao lại không?

Sợ bị chê là ở dơ, phe Tâm hô nhanh nhẩu đáp. Nhưng đáp xong, như sực nhớ ra, giọng tụi nó bỗng xụi lơ như quả bóng vừa bị gai đâm mười tám lỗ.

- Thôi được rồi! Như vậy là xem như có chữ "kỳ"!

- Xem như sao được mà xem như! Có đứt đuôi đi chứ lị!

- Có đứt đuôi cũng được! Nhưng còn câu thứ hai thì sao? Tụi mày nghĩ không ra phải không?

- Sao lại nghĩ không ra!

- Thế đọc đi!

- Chờ một chút đã!

- Chờ từ nãy đến giờ rồi!

- Thì chờ thêm chút nữa! Khi nãy tụi mày nghĩ ngợi lâu lắc, bên tao có giục đâu!

Nghe đối phương nói vậy, phe Tâm hô không giục nữa. Nhưng dù không bị hối thúc, phe thằng Thái cũng chẳng đỡ bối rối hơn chút nào.

Tụi nó nhăn mày nhíu trán cả buổi rồi ngập ngừng đọc:

- Con cút con kỳ con cút cái

Con cút cái kỵ con ki con.

- Hết "kỳ" lại tới "kỵ"! – Phe Tâm hô lại la toáng – "Kỵ" là cái quái quỷ gì?

- Sao tụi mày ngốc thế! – Phe thằng Thái giở giọng cà khịa – "Kỵ" là "kỵ" chứ là gì! Giống như chuột kỵ mèo hoặc phe mày kỵ phe tao vậy!

- Kỵ cái mốc xì! Nhưng thôi, chữ "kỵ" cũng có thể xem là hợp lệ! Nhưng còn con ki? Con ki là con cóc khô gì thế?

Phe thằng Thái cười hô hố:

- Lại ngốc nữa! Con ki không phải là con cóc khô, mà là con chó!

- Tụi mày đừng có ăn gian! Con chó là con chó, ai gọi là con ki!

- Tụi mày chẳng biết cóc gì mà cũng nói! Con chó tao nuôi tên là con Ki đấy!

- Mặc xác con Ki nhà mày! Đâu phải con chó nào cũng mang tên Ki!

- Nhưng con chó của tao lại mang tên Ki thì tao biết làm thế nào!

Phe thằng Thái tiếp tục cãi bướng, Tâm hô lại quay nhìn anh Việt cầu cứu.

Anh Việt mỉm cười nhìn Thái:

- Các em không được cãi bừa! Ki là tên riêng, không được dùng trong trường hợp này!

- Không được thì thôi!

Thái khụt khịt mũi và rầu rĩ quay sang đồng bọn:

- Thế nào hở tụi mày? Đã nghĩ ra được con vật nào chưa?

Thái hỏi khẽ nhưng bọn Quý ròm nghe rõ mồn một. Lúc mới đến, bọn Quý ròm đứng ở đằng sau kiễng chân quan sát. Nhưng bị các trò chơi của đám trẻ cuốn hút, bọn chúng nhích lần ra phía trước lúc nào chẳng hay. Hiện giờ Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh đang đứng lẫn trong phe thằng Thái và những lời bàn tán của tụi này đều lọt hết vào tai chúng.

Vẻ thất vọng trên mặt tụi thằng Thái khiến Tiểu Long động lòng. Nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

- Sao chuyện gì?

Tiểu Long mỉm cười:

- Hạnh ra tay bồ tát đi!

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa hiểu bạn mình muốn gì. Nó khẽ lắc đầu:

- Không được! Làm như vậy là phạm luật. Phe bên kia biết được thì chết!

- Tụi kia không biết đâu! – Tiểu Long nằn nì – Hạnh nhắc khẽ thôi!

Thấy nhỏ Hạnh lộ vẻ phân vân, Tiểu Long dấn tới:

- Nãy giờ mình đứng ngay đây, xem như mình thuộc phe bên này rồi! Phải đóng góp ý kiến chứ!

Lý do Tiểu Long đưa ra tuy gượng ép nhưng không phải không có tác dụng. Trong thâm tâm, nhỏ Hạnh cũng không muốn phe thằng Thái thua cuộc. Vì vậy, không đợi Tiểu Long van nài thêm, nó quay về phía những gương mặt đang nhăn nhó khổ sở kia, khẽ nhắc:

- Con cừu! Con cừu …

Tụi thằng Thái giật mình ngoảnh lại và sửng sốt khi phát hiện người vừa lên tiếng là một con nhỏ lạ hoắc lạ huơ. Nhưng tụi nó chưa kịp hỏi thì phe Tâm hô đã giục:

- Không nghĩ ra thì chịu thua quách để còn chơi trò khác! Tụi mày định "câu giờ" đến Tết Công-gô chắc?

- Có đây! Có ngay đây! – Thái nghinh mặt – Tụi mày đừng có tưởng bở!

Nói xong Thái hất đầu một cái. Cả bọn lập tức đồng thanh:

- Con cút con kỳ con cút cái

Con cút cái kỵ con cừu con.

Phe Tâm hô có vẻ ngạc nhiên trước sự "thoát nạn" vào giờ chót của đối phương. Tới lượt tụi nó lúng túng. Cả chục đứa xúm xít, vò đầu bứt tai loạn xị.

Phe thằng Thái được dịp chọc tức lại:

- Tụi mày không nghĩ ra thì chịu thua quách để còn chơi trò khác chứ!

- Còn lâu! Nghe đây nè!

Tâm ho đáp và nó vênh mặt lĩnh xướng, đồng bọn hô theo rập ràng:

- Con cừu con cắp con cừu cái

Con cừu cái cứu con cắt con.

- Cắt là con gì? – Phe thằng Thái nhao nhao – Làm gì có con cắt?

- Sao lại không có! Cắt là con chim cắt, cũng như công là con chim công, cú là con chim cú vậy!

Anh Việt gật đầu:

- Phải rồi! Có chim cắt!

Sự xác nhận của anh Việt khiên phe thằng Thái ỉu xìu. Nếu phe Tâm hô chưa thua, có nghĩa tụi nó phải tìm cho bằng được tên một con vật mới. Lúc nãy tụi nó nghĩ muốn nát óc còn moi chẳng ra, may lại thêm con cừu, con cắt xuất hiện, số con vật có âm "cờ" e rằng chẳng còn sót lại mống nào.

Trong khi Thái đang bứt muốn trụi hết tóc thì thằng nhóc mũi hếch đứng bên cạnh huých tay vào hông nó.

- Gì thế? Mày nghĩ ra rồi hả? – Thái ngẩng lên, giọng vui mừng.

Thằng nhóc mũi hếch láu lỉnh chỉ tay về phía nhỏ Hạnh:

- Tao nghĩ không ra nhưng con nhỏ kia chắc chắn nghĩ ra!

Ngay lúc đó, nhỏ Hạnh cũng bắt gặp Thái và thằng nhóc mũi hếch đang đưa mắt nhìn mình. Nó liền nhoẻn miệng cười:

- Con cáy.

- Con gì? – Hai đứa kia tưởng mình nghe lộn.

- Con cáy.

Thái vẫn bán tín bán nghi:

- Có con cáy thật không?

- Thật! Bạn cứ yên tâm đi

Đến tình thế này không tin cũng không được, phe thằng Thái liền hồi hộp ngoác miệng:

- Con cắt con kiệu con cắt cái

Con cắt cái kê con cáy con.

Quả như sự lo lắng của Thái, phe nó vừa đọc xong, phe Tâm hô liền cực lực phản đối:

- Không được ăn gian! Tụi mày bịa ra chứ làm gì có con cáy!

- Có!

- Không có!

- Dứt khoát có!

- Dứt khoát không có!

Thái chột dạ quay sang nhỏ Hạnh, hỏi lại cái câu nó vừa hỏi:

- Có con cáy thật không?

- Thật.

- Sao tụi kia bảo không có?

- Tại các bạn đó không biết! Cáy là một loại cua sống ở nước lợ, nhỏ hơn cua đồng, chân có lông. Người ta hay bắt cáy làm mắm, gọi là mắm cáy, còn trứng cáy thường được đóng thành bánh tròn phơi khô dùng để nấu canh! – Rồi nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, mỉm cười nói thêm – Nếu không có con cáy thì làm sao có thành ngữ "nhát như cáy"?

Thái vểnh tai nghe, mừng khấp khởi. Nhỏ Hạnh vừa nói xong, nó quay phắt lại phía bọn Tâm hô, ưỡn ngực hùng hồn:

- Con cáy mà tụi mày cũng không biết thì sống trên đời làm cái quái gì! Nghe đây nè! Cáy là một loại cua sống ở nước lợ, nhỏ hơn cua đồng, chân có lông. Người ta bắt cáy làm mắm …

Thái tuôn một tràng, lặp lại không sót một chữ của nhỏ Hạnh.

Tụi Tâm hô mắt mở thao láo, không hiểu bữa nay thằng Thái này mắc chứng gì mà ăn nói hệt "giáo sư đại học" vậy không biết. Ngay cả các anh chị trong nhóm hải Âu cũng không khỏi sững sờ, tưởng cái đứa đang thao thao bất tuyệt đằng kia là đứa nào chứ không phải là thằng Thái mọi bữa.

Nhưng rồi mọi người nhanh chóng nhận ra nó chính là thằng Thái chứ không ai khác. Bởi trong khi đang ăn nói lưu loát khiến ai nấy phục lăn, thằng Thái bỗng quên phứt vừa rồi nhỏ Hạnh dùng chữ gì để trỏ ba từ "nhát như cáy". Nó nhớ mang máng mấy từ "tục ngữ", "thành ngữ", "chủ ngữ", "vị ngữ" gì gì đó nhưng không nhớ chính xác nhỏ Hạnh đã dùng từ nào.

Vì vậy, đang "diễn thuyết" trơn tru, Thái bỗng khựng ngang và quay sang dòm nhỏ Hạnh:

- Cái gì "ngữ"?

- Thành ngữ!

Thái quay lại phía đối phương:

- À, à, nếu không có con cáy thì làm sao có …

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cứ tới chỗ này Thái lại quên béng. Thế là nó lại phải quay đầu sang nhỏ Hạnh:

- Cái gì "ngữ" quên mất rồi!

Khổ cho thằng Thái, nó quay đầu một lần thì không sao, nhưng đến khi nó quay sang nhỏ Hạnh hỏi lần thứ hai thì phe Tâm hô liền phát giác ra kẻ

“nhắc tuồng” phía sau. Điều đặc biệt nghiêm trọng là kẻ “nhắc tuồng’ đó không phải thành viên phe thằng Thái mà là một con nhỏ hoàn toàn xa lạ.

Thế là phe Tâm hô liền ngoác miệng la toáng:

- Ăn gian! Phe mày ăn gian!

Thái sửng cồ:

- Đừng ỷ thua rồi đặt điều nói bậy! Tụi tao ăn gian hồi nào?

- Lêu lêu! Nhờ người ngoài mách nước mà không biết mắc cỡ!

- Người ngoài nào? Làm gì có người ngoài ở đây!

Thấy phe đối phương cố cãi chày cãi cối, Tâm hô bước xoẹt lại nắm tay nhỏ Hạnh giơ lên, giọng đắc thắng, như vừa bắt được trộm:

- A ha! Ai đây? Từ trước đến giờ tao đâu nhìn thấy con nhỏ này!

Bị Tâm hô “bắt quả tang”, phe thằng Thái cứng họng.

Trong khi bọn chúng loay hoay chưa biết chống chế như thế nào, anh Việt bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, Hạnh hả? Em đến từ lúc nào thế?

Anh Thức và một số anh chị quen mặt trong nhóm Hải Âu ngồi ở chiếc bàn kế chiếc bàn đặt phần thưởng cũng lập tức nhỏm dậy:

- A, Hạnh! Kìa Tiểu Long, Quý và cả Mạnh nữa! Hay quá! Các em bước vào tham gia sinh hoạt với các bạn đi!

Chương 5

Sự xuất hiện của bọn Quý ròm lập tức khiến cuộc chơi của đám trẻ thay đổi hẳn. Phe Tâm hô và phe thằng Thái bây giờ nhập làm một, còn phe kia là Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh.

Việc những đứa trẻ lạ mặt này bí mật giúp cho phe thằng Thái thắng cuộc và ẵm mất hộp kẹo to tướng từ tay anh Việt trong cuộc thi vừa rồi vẫn còn làm Tâm hô tức anh ách. Vì vậy vừa chia phe, nó đã nhìn chòng chọc vào bọn Quý ròm, sốt ruột hỏi ngay:

- Tụi mày muốn chơi trò gì?

Biết thừa Tâm hô nôn nóng "phục thù" nhưng nhỏ Hạnh vẫn dễ dãi:

- Tuỳ các bạn!

Tâm hô ngoảnh đầu trao đổi với những đứa khác một hồi rồi quay lại:

- Thi làm ảo thuật nhé?

Đề nghị của Tâm hô khiến bọn Tiểu Long tức cười quá xá. Quý ròm được mệnh danh là David Coppefield của trường Tự Do, bọn Tâm hô đòi thi tài ảo thuật với nó có khác nào đòi thi đấm bốc với Mike Tyson!

Nhỏ Hạnh cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên:

- Cũng được! Thế các bạn muốn thi như thế nào?

Tâm hô nhanh nhẩu:

- Mỗi phe biểu diễn ba tiết mục, phe kia phải chỉ ra cho được mánh lới của đối phương. Phe nào chỉ ra được nhiều hơn thì phe đó thắng.

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Nhưng phải quy định thời gian chứ?

- Tất nhiên rồi! – Tâm hô đáp với vẻ tự tin – Trọng tài sẽ đếm từ một tới mười, sau tiếng thứ mười, phe nào không khám phá được mánh lới của đối phương thì coi như thua!

Thái độ ung dung của Tâm hô làm nhỏ Hạnh hơi lo. Nó quay sang Quý ròm:

- Sao đây Quý?

Quý ròm cắn môi, nó cũng đang lo. Nó là vua ảo thuật, nhưng ảo thuật theo "trường phái" David Coppefield, nghĩa là cần tới những dụng cụ trợ

giúp cồng kềnh và phải có thời gian chuẩn bị. David Coppefield mỗi lần đi lưu diễn xa phải dành riêng một chiếc máy bay để chở theo mấy chục tấn thiết bị. Không có chiếc máy bay vận tải đó bay theo, David Coppefield cũng giống như thằng Tiểu Long khù khờ nhà mình thôi! Quý ròm thở dài nghĩ, và có cảm tưởng mình đang rơi vào hoàn cảnh oái oăm của David Coppefield khi thình lình thất lạc dụng cụ. Bắt nó biểu diễn ảo thuật mà không cho nó rớ tới mớ chai lọ lỉnh kỉnh và các thiết bị tự chế quả là chẳng khác nào bắt mèo ăn gừng.

Tất nhiên ngoài những màn ảo thuật với dụng cụ ra, Quý ròm cũng còn một số tài lẻ. Nhưng nó không thực tin vào những ngón nghề đó lắm. Nó e rằng sẽ không loè được tụi nhãi lắm trò này.

Nhưng tình hình trước mắt không cho phép Quý ròm thoái thác. Nó nhìn vào đôi mắt đang mở to chờ đợi của nhỏ Hạnh, nói với giọng trấn an:

- Không sao! Tôi sẽ cố!

Thằng Mạnh không đọc thấy vẻ gắng gượng trong câu trả lời của Quý ròm. Nó vỗ tay đôm đốp:

- Cho tụi nó lẽ mắt đi anh Quý!

- Ai lé mắt rồi sẽ biết! – Tâm hô nhếch mép, rồi nó hắng giọng hỏi – Bây giờ bên nào trổ tài trước?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Các bạn biểu diễn trước đi!

- Được!

Tâm hô gật đầu. Nó phẩy tay một cái, lập tức từ sau lưng nó, một thằng nhóc khua chân bước lên. Bọn Quý ròm nhận ngay ra đó là thằng nhóc áo xanh "số ba" trong trò chơi cướp cờ khi nãy.

Vừa tới trước mặt bọn Quý ròm, thằng nhóc áo xanh liền xoè tay ra. Tám con mắt phe Quý ròm đồng loạt trố lên nhìn chăm chăm vào bộ bài cát-tê trong tay nó.

- Bạn biểu diễn với bộ bài này hả? – Tiểu Long liếm môi hỏi.

- Tất nhiên rồi! – Thằng nhóc áo xanh cười đáp – Bây giờ tụi mày xem kỹ nhé!

Nói xong, thằng nhóc áo xanh nhanh nhẹn tách bộ bài ra làm hai, tay trái giữ một nửa tay phải giữ một nửa.

Nó giơ cao tay phải lên cho bọn Quý ròm xem lá bài dưới cùng, rồi hỏi:

- Thấy lá bài gì đây không?

- Thấy! – Thằng Mạnh láu táu – Lá sáu cơ!

Thằng nhóc áo xanh nghiêm mặt:

- Hô "thấy" là được rồi, không cần phải nói tên lá bài ra!

Rồi nó chìa xấp bài đang nằm sấp trên tay trái ra, phán:

- Tụi mày lật lá bài trên cùng lên đi!

Quý ròm liền làm theo.

- Xem đi! – Thằng nhóc áo xanh ra lệnh.

Quý ròm lật lá bài. Đó là lá đầm chuồn.

Thằng nhóc áo xanh hất đầu:

- Thấy rõ chưa?

- Rõ rồi! – Quý ròm liếm môi.

Lần này Mạnh không dám bép xép, để mặc ông anh đối đáp.

- Rõ rồi thì đặt úp trở lại chỗ cũ!

Thằng nhóc áo xanh nói. Quý ròm làm theo như máy, bụng vẫn chưa rõ thằng này định "ảo thuật" như thế nào.

Và không chỉ Quý ròm, cả Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh cũng đang nín thở căng mắt quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

Thằng nhóc áo xanh trịnh trọng dắt xấp bài bên tray phải dựng đứng trên xấp bài bên tay trái theo một góc 900, rồi đưa cặp mắt láu lỉnh nhìn bọn Quý ròm, nó "e hèm" một tiếng rõ to rồi cười cười bảo:

- Nhìn kỹ vào nhé! Tao sắp bắt đầu đây!

Nói xong, nó chúm miệng thổi phù vào bộ bài một cái, đồng thời tay phải đưa xoẹt ra phía trước làm cho hai xấp bài cọ vào nhau, kiểu như người tiền sử đánh hai hòn đá vào nhau để lấy lửa vậy.

Hành động của thằng nhóc áo xanh diễn ra không tới một giây, nhanh đến mức khi nó làm "ảo thuật" xong rồi, thằng Mạnh còn nhăn nhó giục:

- Làm gì thì làm lẹ đi chứ!

Thằng nhóc áo xanh cười hì hì:

- Xong rồi!

- Xong rồi? – Mạnh ngớ người ra.

- Ừ, xong từ khi nãy lận!

Mạnh vẫn chưa tin:

- Thế trò này hay ở chỗ nào đâu?

Thằng nhóc áo xanh chìa tay trái ra, nheo mắt nói:

- Mày lật lá bài trên cùng lên đi!

Mạnh chưa kịp đưa tay ra thì Quý ròm đã nhanh nhẹn lật lá bài lên. Và cả bọn bất giác sững sờ khi thấy đó là con ách bích.

- Ôi sao thế này! – Mạnh ngơ ngác – Khi nãy là lá đầm chuồn kia mà!

Quý ròm nhìn đối phương, lạnh lùng

- Mày đưa tay phải ra coi!

Thằng nhóc áo xanh ung dung giơ xấp bài bên tay phải lên. Vừa liếc mắt một cái, Quý ròm biết ngay mình đã đoán sai: Lá bài dưới cùng trên tay đối phương vẫn là con sáu cơ khi nãy.

Đúng lúc đó, anh Việt bắt đầu đếm:

- Một … hai … ba … bốn …

Tiểu Long lo lắng giật tay Quý ròm:

- Mày phát hiện được gì chưa?

Quý ròm lắc đầu và đánh mắt sang nhỏ Hạnh. Cũng như nó, nhỏ Hạnh đang đưa tay vỗ muốn móp trán, mặt mày méo xẹo.

Ngược lại với vẻ thiểu não của bọn Quý ròm, phe Tâm hô đứa nào đứa nấy nom hơn hớn.

Khi anh Việt vừa đếm dứt tiếng "mười", Tâm hô hí hửng tuyên bố:

- Tụi mày thua rồi!

Quý ròm tiu nghỉu gật đầu:

- Ừ, tụi tao thua.

Thấy đối phương nhanh chóng nhận thua, Tâm hô khoái lắm. Nó hất đầu:

- Giờ tới phiên tụi mày!

Thằng nhóc áo xanh chìa tay ra, thân thiện:

- Cho tụi mày mượn bộ bài nè!

- Khỏi! – Quý ròm từ chối, nó không quen biểu diễn với những quân bài – Cho tao xin một mảnh giấy!

Ngay lập tức, một mảnh giấy được đưa tới. Quý ròm cầm mảnh giấy, quắc mắt bảo Tâm hô và thằng nhóc áo xanh:

- Tụi mày đứng xa ra!

Nhưng dù hai thằng nhóc tuân lệnh lùi tuốt ra sau, Quý ròm vẫn chưa yên tâm. Nó đứng quay lưng lại với phe đối phương, bí mật xé mảnh giấy nhỏ trên tay thành ba phần đều nhau.

Quý ròm chỉ xé rách một đoạn, không để cho ba phần đứt rời ra. Xong, nó gập phần giữa xuống, dùng ngón tay cái giữ trong lòng bàn tay.

- Xong chưa? – Một đứa bên phe Tâm hô nóng nảy vọt miệng – Làm gì lâu quá vậy?

- Đừng sốt ruột! Có ngay đây!

Quý ròm vừa đáp vừa xoay người lại. Và nó chậm rãi giơ tay trái lên, lưng bàn tay hướng ra ngoài:

- Tụi mày thấy gì đây không?

Từ lưng bàn tay Quý ròm nho lên hai mẩu giấy, hệt như hai cái tai thỏ. Tâm hô ngắm nghía hai mẩu giấy một lát rồi gật gù:

- Thấy rồi! Mày biểu diễn xem nào!

Không đợi đối phương giục đến lần thứ hai, Quý ròm đưa bàn tay phải lên và giữ cách hai mẩu giấy khoảng nửa thước, miệng nói:

- Tao sẽ biểu diễn màn "điều khiển từ xa"!

Nói xong, Quý ròm từ từ đưa bàn tay phải ra xa, đồng thời ngón cái tay trái khẽ kéo mẩu giấy đang giữ trong lòng tay khiến hai mẩu giấy phía trên bị uốn cong theo.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh đứng xúm xít sau lưng Quý ròm, nhìn rõ mồn một sự "điều khiển từ xa" của nó nên không lấy gì làm lạ.

Nhưng tụi nhóc phe Tâm hô nhiều đứa há hốc mồm vì kinh ngạc. Tụi nó không thể hiểu tại sao Quý ròm có thể dùng tay phải hút hai mẩu giấy bên tay trái uốn theo.

Quý ròm như nở từng khúc ruột khi nhìn thấy những bộ mặt đang nghệt ra vì thán phục. Nó hào hứng:

- Xem đây!

Vừa nói Quý ròm vừa đưa bàn tay phải về vị trí cũ, tất nhiên ngón cái tay trái cũng nới lỏng mẩu giấy bí mật kia. Hai cái "tai thỏ" lập tức dựng thẳng lên.

Tụi nhóc phe Tâm hô không biết ất giáp gì. Chúng trợn tròn mắt nhìn Quý ròm dùng bàn tay "cách không" đẩy hai mẩu giấy trở lại tư thế ban đầu.

Thằng nhóc mũi hếch quên bẵng Quý ròm là đối thủ. Nó hét ầm:

- Hay quá! Tuyệt cú mèo!

Anh Việt mỉm cười nhìn Quý ròm và lập tức làm nhiệm vụ:

- Một … hai … ba …

Khi thấy anh Việt đếm đến "bảy" mà tụi Tâm hô vẫn đang vò đầu bứt tai, thằng Mạnh cười toe:

- Tụi nó thua rồi!

Nhưng đúng vào lúc bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy đang hân hoan chờ anh Việt đếm dứt thì một thằng nhóc từ phía sau đột ngột vạch đồng bọn tiến lên. Vừa bước ra nó vừa bô bô:

- Tưởng gì! Trò này tao biết tỏng!

Anh Việt chưa kịp đếm đến "mười" đã vội dừng lại, nhìn thằng nhóc:

- Em có thể khám phá được bí mật của trò này hả?

- Dĩ nhiên rồi! Trò này em làm hoài!

Thằng nhóc ưỡn ngực đáp, rồi thay vì giải thích, nó lặng lẽ móc trong túi áo ra một mảnh giấy, cũng xé làm ba mẩu dính nhau như Quý ròm. Sau đó nó bẻ cụp mẩu giấy chính giữa kẹp vào lòng bàn tay trái, tay phải giơ lên, miệng dõng dạc hô:

- Nhìn kỹ đây!

Và thuần thục không thua gì Quý ròm, nó dùng tay phải điều khiển hai cái "tai thỏ" bên tay trái đứng lên nằm xuống một cách dễ dàng, điệu nghệ.

Lần này, nhìn rõ thao tác của "nhà ảo thuật" cùng phe, bọn Tâm hô hét ầm:

- Hà hà, tưởng sao! Làm vậy tao làm cũng được!

- Dễ ơi là dễ!

- Tui mày thua nữa rồi đấy nhé!

Tiếng hò hét của đối phương làm bọn Quý ròm méo xệch miệng.

Mạnh lộn ruột:

- Thua thì thua chứ! Làm gì mà ỏm tỏi thế!

Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh:

- Yên chí đi! Còn hai keo nữa, thế nào phe mình cũng gỡ lại!

Khi nói như vậy, nhỏ Hạnh không rõ nó định trấn an thằng oắt hay là tự trấn an chính mình.

Chương 6

Màn ảo thuật thứ hai của phe Tâm hô vẫn do thằng nhóc áo xanh đảm trách. Và có vẻ như một lần nữa nó sẽ lại biểu diễn với bộ bài trên tay.

Trong khi thằng nhóc áo xanh đang xóc lui xóc tới xấp bài, Quý ròm thình lình quay sang nhỏ Hạnh:

- Tôi nghĩ ra rồi!

- Quý nghĩ ra chuyện gì thế? – Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Chuyện khi nãy ấy! – Giọng Quý ròm hào hứng – Tôi biết lá ách bích kia từ đâu ra rồi!

- Từ đâu ra? – Nhỏ Hạnh trố mắt.

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Nãy giờ tôi cứ thắc mắc hoài! Bây giờ thì tôi biết chắc đó là lá bài phía ngoài cùng trong xấp bài bên tay phải của thằng áo xanh.

- Lá bài phía ngoài cùng?

- Đúng vậy! – Quý ròm tặc lưỡi – Lá bài phía trong cùng là lá bài ngửa, đó là lá sáu cơ. Còn lá bài phía ngoài cùng là lá bài sấp, đó là lá ách bích. Khi để dựng đứng xấp bài bên tay phải lên xấp bài bên tay trái thì những ngón tay trái của đối phương đã ép sát vào lá ách bích. Và khi đối phương đẩy xấp bài trượt đi thì những ngón tay trái đã giữ lá ách bích ngoài cùng lại và ấn nó xuống xấp bài đang nằm trên lòng bàn tay.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Hạnh hiểu rồi! Có nghĩa là lá đầm chuồn mà chúng ta trông thấy ban đầu vẫn còn nằm ngay dưới lá ách bích?

- Hoàn toàn đúng! – Quý ròm đáp bằng giọng tiếc rẻ – Nhưng dù sao thì tôi cũng nghĩ ra điều đó quá muộn!

Nhỏ Hạnh cười:

- Thì lần này Quý cố nghĩ ra sớm hơn!

Quý ròm cười méo xẹo. Nó không tin trong mười tiếng đếm, nó có thể phát hiện được những ngón nghề ma mãnh của đối phương.

Lần này thằng nhóc áo xanh bày một trò mới. Nó xoè xấp bài trước mắt, săm soi tìm kiếm một hồi rồi rút hai lá cầm trên tay.

Xong, nó ngước mắt nhìn bọn Quý ròm, nói bằng giọng tinh quái:

- Bây giờ tao sẽ cho tụi mày xem hai lá bài này!

Mạnh bực mình hừ giọng:

- Muốn cho xem thì đưa phứt ra đi, việc gì phải rào trước đón sau dài dòng thế!

Thằng nhóc áo xanh rùn vai:

- Nhưng tao phải giao hẹn trước! Tao chỉ cho tụi mày xem một lần thôi! Tụi mày cố nhìn cho kỹ, không được đòi xem lại lần thứ hai đâu đấy!

Quý ròm gật đầu:

- Được rồi! Tụi tao đồng ý!

- Thế thì xem đây!

Thằng nhóc áo xanh vừa nói vừa giơ hai lá bài trong tay lên. Tuy miệng hù doạ rất ghê nhưng thằng nhóc đưa hai lá bài ra rất từ tốn. Bọn Quý ròm đều nhìn rõ đó là lá chín rô và lá tám cơ.

Thằng nhóc mỉm cười hỏi:

- Xem rõ chưa?

- Rõ rồi!

Quý ròm vừa đáp xong, thằng nhóc liền lật sấp hai lá bài xuống và đưa cho Quý ròm:

- Mày cầm lấy hai lá bài này!

Đợi Quý ròm cầm lấy hai lá bài, thằng nhóc ung dung chìa xấp bài còn lại trên tay ra:

- Nhét hai lá đó vào xấp bài này!

Quý ròm nhíu mày:

- Nhét vào chỗ nào?

- Nhét vào bất cứ chỗ nào mày muốn!

Quý ròm ngần ngừ một thoáng rồi mím môi làm theo lời đối phương. Nó thận trọng nhét hai lá bài vào hai nơi riêng rẽ.

- Xong rồi!

Thằng nhóc áo xanh gõ cạnh xấp bài vào lòng bàn tay vài lần cho bộ bài nằm thật gọn gàng, vuông vức, rồi nói:

- Bây giờ tao sẽ biểu diễn đây!

- Biểu diễn như thế nào? – Mạnh ngứa miệng.

Thằng nhóc áo xanh nhướn mày:

- Tao sẽ lấy hai lá bài khi nãy ra!

- Cái gì? – Mạnh trợn mắt – Biểu diễn như thế có gì là hay ho! Đã biết trước là hai lá nào, ai lấy ra mà chẳng được!

Thằng nhóc áo xanh hừ mũi:

- Thì tụi mày cứ xem đi đã!

Nói xong, nó rùn thấp người xuống sát mặt đất và vung vụt tay một phát. Bộ bài trên tay nó lập tức văng tứ tung,bay như bươm bướm và nằm vương vãi khắp nơi trên cỏ.

Trong khi bọn Quý ròm chưa hiểu ra chuyện gì thì thằng nhóc áo xanh đã đứng thẳng người dậy và giơ tay lên, trên tay nó còn đúng hai lá bài.

Và trước cặp mắt tò mò của bọn Quý ròm, nó xoay hai lá bài về phía trước. Ngay lập tức bọn Quý ròm bỗng rùng mình như bị điện giật: hai lá bài trên tay thằng nhóc áo xanh chính là hai lá bài khi nãy Quý ròm vừa nhét vào.

- Sao lại như thế được nhỉ? – nhỏ Hạnh vỗ vỗ tay lên trán, lẩm bẩm.

Thằng Mạnh còn hoang mang hơn. Nó nuốt nước bọt:

- Phù thuỷ! Đúng là trò phù thuỷ!

Quý ròm liếc Tiểu Long, thấy thằng này đang bần thần nghĩ ngợi. liền quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh nghĩ ra gì chưa?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Khi lẳng mạnh một xấp bài, tất nhiên lá bài trên cùng và lá bài dưới cùng bị hai ngón tay kẹp giữ lại, nguyên tắc đó ai cũng biết! Nhưng Hạnh không hiểu tại sao đó lại là hai lá bài vừa rồi.

Quý ròm thở dài:

- Ừ, lạ thật! Khi nãy chính tôi đã nhét lá chín rô và lá tám cơ vô giữa bộ bài cơ mà!

Lúc này anh Việt đã đếm đến "năm" và cả Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh đều hiểu rằng trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, tụi nó không thể nào tìm ra bí

mật của màn ảo thuật vừa rồi.

Nhưng đúng vào lúc Quý ròm định mở miệng nhận thua thì Tiểu Long đột ngột lên tiếng:

- Tôi biết rồi!

Câu nói của Tiểu Long khiến Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh như không tin vào tai mình.

Nhỏ Hạnh ngó bạn, giọng nghi hoặc:

- Long biết thật ư?

- Ừ.

Anh Việt nhìn Tiểu Long:

- Em nói đi!

Tiểu Long chỉ tay vào hai lá bài trên tay thằng nhóc áo xanh, liếm môi rồi nói:

- Đây không phải là hai lá bài khi nãy!

- Mày nói gì thế? – Quý ròm giật bắn – Rõ ràng chính tay tao …

Tiểu Long không để Quý ròm nói hết câu. Nó lắc đầu, quả quyết:

- Khi nãy là hai lá chín rô và tám cơ! Còn hai lá bài này là tám rô và chín cơ!

Khác với Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long là đứa đầu óc chậm chạp. Hai đứa bạn "siêu học sinh" của nó khi tới lớp chỉ nghe thầy cô giảng qua một lần đã nắm vững bài học, khi đi thi chỉ cần ôn qua loa những ý chính. Tiểu Long không được trời phú cho trí thông minh như thế, để nhớ bài nó phải ê a tụng tới tụng lui đến rã họng. Phương pháp "lấy cần cù bù chậm chạp" của nó tuy cực nhọc nhưng chắc chắn.

Và nhờ cái ưu thế "chậm mà chắc" đó, trong "vụ án ba lô" mới đây chính nó,chứ không phải Quý ròm và nhỏ Hạnh, đã phát hiện nhóm Hải Âu cố tình viết "trăm năm trước" thành "năm trăm trước" trong bức mật thư chép trên tường.

Hôm nay cũng vậy, hồi nãy khi thằng nhóc áo xanh phô hai quân bài ra, thay vì ghi nhớ bằng mắt theo kiểu những người thông minh, Tiểu Long mấp máy môi lẩm nhẩm theo thói quen "chín rô, tám cơ … chín rô, tám cơ". Và chính nhờ vậy, sau một thoáng ngỡ ngàng, nó kịp nhận ra hai lá bài

trên tay đối phương lúc này không khớp với bài "học thuộc lòng" mình đang "tụng".

Khi Tiểu Long buột miệng nêu ra nhận xét động trời đó và nói tên cụ thể từng quân bài, lúc đó nhỏ Hạnh, Quý ròm và thằng Mạnh mới cảm thấy ngờ ngợ. Nhỏ Hạnh gật gù:

- Ờ, ờ, đúng rồi! Đây là hai lá bài khác, "hoán vị" với hai lá bài ban đầu nhằm đánh lừa mình!

Quý ròm nhìn đăm đăm vào mặt thằng nhóc áo xanh:

- Sao? Phe mày chịu thua chưa?

Miệng tuy nói cứng nhưng bụng Quý ròm giật thon thót. Nó không chắc thằng mập phe nó có quáng mắt hay không. Nào ngờ, nó vừa hỏi xong, thằng nhóc áo xanh gật đầu ngay tút xuỵt:

- Tao chịu thua!

Rồi nó cười hì hì:

- Giờ tới phiên phe mày trổ tài đi!

Quý ròm trổ tài với một viên bi ve.

Nó bỏ viên bi trong lòng bàn tay phải, chìa ra trước mặt phe Tâm hô, miệng tủm tỉm:

- Tao giao hẹn trước! Tao chỉ cho tụi mày xem một lần thôi! Tụi mày cố nhìn cho kỹ, không được đòi xem lại lần thứ hai đâu đấy!

Thấy đối phương nhại lại câu nói khi nãy của mình, thằng nhóc áo xanh nhăn mặt:

- Nhưng mày định làm gì với viên bi này?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Tao nhét nó vào trong người!

- Nhét vào trong người?

- Ừ, nhét vào trong cơ thể ấy!

- Nhét vào trong lỗ mũi ấy ư? – Thằng nhóc áo xanh lại hỏi.

Quý ròm hừ giọng:

- Nhét vào trong lỗ mũi thì nói làm gì! – Rồi nó khoa tay – Tao sẽ nhét viên bi xuyên qua da!

- Xuyên qua da? – Bọn Tâm hô tỏ ý ngờ vực.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, viên bi sẽ xuyên qua da, xuyên qua thịt, rồi lút dần vào trong người, cuối cùng là … biến mất!

Tâm hô ôm bụng:

- Ha ha! Xạo ơi là xạo! Viên bi mà mày làm như cây kim gút không bằng!

- Nếu không tin thì tụi mày xem đây!

Quý ròm vừa nói vừa gập cánh tay trái lại và dùng tay phải ấn viên bi vào khuỷu tay trái. Nó đè tay lên viên bi, lăn qua lăn lại và trịnh trọng nhắc:

- Tụi mày nhìn kỹ nha! Tao bắt đầu ấn viên bi vào trong cánh tay đây!

Thằng nhóc mũi hếch nhô đầu ra:

- He hé bàn tay ra xem chút nào!

Quý ròm trừng mắt:

- Hé sao được mà hé! Nếu tao hé tay, viên bi sẽ trôi ngược trở ra tức thì!

Nghe doạ, thằng nhóc mũi hếch không đòi Quý ròm hé tay nữa. Nó lẳng lặng khom người xuống, tò mò quan sát.

Quý ròm lăn qua lăn lại viên bi một hồi, mặt làm ra vẻ nghiêm nghị:

- Chà, sắp lút vào trong rồi! À, đã lút được một phần ba!

Tâm hô bĩu môi:

- Dóc tổ!

Thằng nhóc áo xanh "xì" một tiếng:

- Mày chỉ bịa! Tao chả tin tí ti ông cụ nào!

- Tụi mày không tin phải không? – Quý ròm nheo mắt.

- Không tin! Nhất định không tin! – Thằng nhóc áo xanh khăng khăng.

- Không tin thì xem đây

Quý ròm nói giọng giận dỗi. Và nó ngửa bàn tay phải ra.

Lập tức, mấy chục cái cổ vươn dài, nhướn mắt dòm. Khi thấy viên bi vẫn còn trong lòng bàn tay Quý ròm, mấy chục cái miệng đang nín thở bật cười hê hê:

- Ha ha! Thế mà dám bảo là đã lút được một phần ba, xạo ơi là xạo!

- Ảo thuật hay thật đấy!

Có đứa châm chọc:

- Nếu làm cho viên bị chạy vào trong cơ thể rồi chạy trở ra nhanh như chớp, chả ai kịp nhìn thấy thì tao làm cũng được!

Những lời giễu cợt, nhạo báng thi nhau vang lên khiến Mạnh tức điên. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng không giấu vẻ lo lắng. Cả ba đưa mắt nhìn Quý ròm, ngạc nhiên thấy thằng này vẫn tỉnh khô.

Quả thật, trái với bản tính nóng nảy thường ngày, Quý ròm dường như không để những lời khích bác của đối phương vào tai. Nó đặt viên bi xuống đất, xoa xoa hai tay vào nhau, nhíu mày lẩm bẩm.

- Lạ thật! Sao viên bi lại bật trở ra kìa?

Tâm hô cười hô hố:

- Không vào thì nó bật trở ra chứ sao!

Mặc Tâm hô cà khịa, Quý ròm vẫn phớt lờ, Nó tiếp tục tự nói với mình:

- Có thể có sai sót gì đây! Thử lại một lần nữa xem sao!

Rồi chầm chậm đảo mắt quanh một vòng để đánh lạc sự chú ý của phe đối phương, Quý ròm thò tay trái cầm lên viên bi, bỏ qua tay phải. Xong, nó chậm rãi lặp lại động tác ban nãy, nghĩa là áp bàn tay phải lên khuỷu tay trái, lăn qua lăn lại viên bi để cố nhét vào.

Thằng nhóc mũi hếch lại khom người nghiêng ngó. Những đứa khác căng mắt nhìn chằm chằm vào chỗ khuỷu tay của Quý ròm, hy vọng sẽ phát hiện ra trò ma mãnh của đối phương.

Và cũng như ban nãy, Quý ròm lại tặc tặc lưỡi:

- Chà, sắp lút vào trong rồi! À, đã lút được một phần ba!

Tâm hô cười hí hí:

- Và đã sắp trồi ra hai phần ba rồi!

Câu trêu ghẹo đầy vẻ hài hước của Tâm hô kéo theo những tràng cười ngặt nghẽo. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng phải đưa tay lên bụm miệng để khỏi phì cười. Chỉ có thằng Mạnh là mắt long lên vì tức tối.

Quý ròm vẫn điềm tĩnh:

- À, bây giờ thì đã lút vào hai phần ba rồi, à ba phần tư, à như vậy là viên bi đã lút hẳn vào trong khuỷu tay rồi!

Quý ròm nghiêm nghị thông báo một lèo khiến những chuỗi cười lập tức ngưng bặt.

Trong khi phe Tâm hô không biết Quý ròm nói thật hay chơi trò dóc tổ, đang định lên tiếng hỏi, thì Quý ròm tự động lật ngửa bàn tay phải lên. Lòng bàn tay nó trống không: Viên bi đã biến mất.

Cả chục cái miệng lập tức "ồ" lên sửng sốt. Bỗng một đứa hét giật:

- Khám tay nó! Chắc nó giấu viên bi trong kẽ tay!

Tâm hô nhìn lom dom bàn tay phải Quý ròm, khịt mũi:

- Mày giơ cao bàn tay lên xem!

Quý ròm tinh nghịch giơ cao tay trái khiến Tâm hô sầm mặt:

- Tao cần quái gì tay trái! Tay phải cơ!

Quý ròm lại giơ cao tay phải, hướng lòng bàn tay ra phía trước.

Săm soi một lúc chẳng thấy gì, Tâm hô lại nói:

- Quay lưng bàn tay lại!

Quý ròm quay lưng bàn tay lại. Vẫn chẳng có gì.

- Xoè các ngón tay ra!

Tâm hô tiếp tục đề nghị. Và Quý ròm tiếp tục làm theo. Nó thản nhiên xoè rộng năm ngón tay. Và dĩ nhiên không có viên bi nào trong những kẽ tay.

- Lạ thật! – Thằng nhóc áo xanh vò đầu – Hay nó ném viên bi xuống đất!

- Không có đâu! – Thằng nhóc mũi hếch lắc đầu – Khi nãy tao đã nhìn kỹ, viên bi không hề rơi xuống đất!

Thằng nhóc mũi hếch phản bác, thằng nhóc áo xanh và dăm đứa khác vẫn ngồi xổm xuống đất, lui cui sục sạo.

- Không có dưới đó đâu! – Quý ròm nheo mắt nói – Tao đã nhét viên bi vào khuỷu tay rồi!

- Khuỷu tay cái mốc xì!

Tâm hô gầm gừ, dù vậy nó vẫn không đoán ra Quý ròm đã giấu viên bi ở đâu. Trong khi đó, anh Việt đã đếm đến "năm" khiến nó lo sốt vó.

Tiểu Long kề miệng vào tai Quý ròm:

- Mày giấu viên bi ở đâu thế?

Quý ròm mỉm cười:

- Ở dưới da chứ đâu! Giờ này chắc nó đã chạy lẫn vào trong máu rồi!

- Dẹp mày đi! – Tiểu Long nhăn nhó – Tao hỏi thật mà mày cứ đùa!

Nhỏ Hạnh cười cười:

- Hạnh biết Quý giấu viên bi ở đâu rồi!

- Ở đâu?

- Ở trong bàn tay trái! Khi Quý dùng tay trái cầm lên viên bi để bỏ sang tay phải, Quý chỉ làm động tác thế thôi chứ thật ra Quý vẫn giữ viên bi ở lại trong tay trái, đúng không?

Đúng lúc đó, anh Việt đã đếm đến mười và Tâm hô cất giọng ỉu xìu:

- Keo này phe tao chịu thua!

Tiểu Long thúc vào hông Quý ròm:

- Phe nó chịu thua rồi, mày xoè tay trái ra đi!

Quý ròm dễ dãi xoè bàn tay trái ra. Và nhỏ Hạnh há hốc miệng khi thấy trong tay Quý ròm không có viên bi nào.

- Lạ thật! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán – Chẳng lẽ Hạnh đoán sai?

Quý ròm mỉm cười:

- Hạnh không đoán sai đâu! Nhưng khi gập cánh tay trái để chìa khuỷu tay ra, bàn tay tôi đã đưa lên cao và bỏ tọt viên bi vào trong cổ áo rồi …

Đang nói tới đó, Quý ròm bỗng nhảy dựng lên:

- Á, đứa nào thọc lét tao vậy?

Vừa la bài hãi, Quý ròm vừa lật đật người quay người lại. Bắt gặp thằng Mạnh đang rụt tay về, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai:

- Mày chơi cái trò gì vậy hở thằng quỷ con?

Tiếng gầm của ông anh làm Mạnh hoảng vía. Nó méo xệch miệng:

- Nghe anh bảo anh bỏ viên bi vào trong áo, em rờ thử xem nó còn nằm trong đó không chứ đâu phải em chơi trò thọc lét!

Chương 7

Sau keo thứ hai, cuộc thi tài của bọn Quý ròm và phe Tâm hô trở lại thế cân bằng. Mỗi bên đều thắng một, thua một. Keo thứ ba, tức keo cuối cùng, sẽ quyết định chiến thắng thuộc về bên nào. Vì vậy, vẻ mặt của cả hai phe đều rất căng thẳng.

Nhỏ Hạnh chớp mắt nhìn Quý ròm:

- Quý còn trò gì hay để thi thố nữa không?

Quý ròm thở dài:

- Chỉ còn những trò vặt vãnh, không qua mắt được tụi nó đâu!

Câu trả lời của "nhà ảo thuật quên đem theo đồ nghề" khiến nhỏ Hạnh lo ngay ngáy. Nó thấp thỏm đẩy gọng kính:

- Thế bây giờ làm sao?

Quý ròm cắn môi:

- Phải nhờ tới thằng Tiểu Long?

Nhỏ Hạnh chưng hửng:

- Long đâu có biết biểu diễn ảo thuật?

Quý ròm nhún vai:

- Nó không biết làm ảo thuật nhưng nó từng luyện "thiết đầu công"!

Nhỏ Hạnh càng thắc mắc:

- Nhưng đấy đâu phải là trò ảo thuật!

- Ảo thuật hay không mặc kệ! – Giọng Quý ròm tinh quái – Vấn đề là mình phải khích cho tụi kia nhận lời!

Rồi không để nhỏ Hạnh tiếp tục vặn vẹo, nó ngoắt Tiểu Long và Mạnh, bốn đứa liền chụm đầu lại bàn bạc.

Thấy bọn Quý ròm xúm xít lâu lắc, Tâm hô xốn mắt:

- Tụi mày đọc thần chú gì cả buổi thế? Hay là …

Tâm hô chưa nói dứt câu, bọn Quý ròm đã quay phắt lại. Và theo sự phân công của ông anh, thằng Mạnh bước tới một bước, mặt vênh váo:

- Bây giờ hai bên sẽ so tài với nhau bằng cách mỗi bên cử ra một người …

Tâm hô gãi má:

- Nãy giờ chẳng phải mỗi bên vẫn cử ra một người là gì!

Câu nói của đối phương làm Mạnh thoáng đỏ mặt. Nó "e hèm" một tiếng để che giấu sự bối rối:

- Thì là vậy! Nhưng lần này sẽ so tài theo cách khác. Người được cử ra sẽ thực hiện một động tác đặc biệt nào đó, nếu phe kia có người làm theo được y hệt thì xem như thắng, còn không làm theo được thì xem như thua …

Phe Tâm hô có vẻ thích thú trước đề nghị mới mẻ này. Sau khi ngoảnh cổ trao đổi với đồng bọn một hồi, Tâm hô quay lại:

- Kiểu so tài này cũng hay đấy, nhưng tụi tao vẫn chưa hiểu rõ! Làm một động tác đặc biệt là làm như thế nào?

- Đây nè! – Ưỡn ngực ra trước, Mạnh quờ tay sang bên trái chụp cổ tay Tiểu Long giơ lên cao, rồi vừa nghếch mắt nhìn đối phương, nó vừa hùng hồn "quảng cáo" – Chẳng hạn ông anh lực sĩ này của bên tao sẽ biểu diễn màn dùng đầu chấn gãy các thanh gỗ, một "thần công" thất truyền đã lâu trên "giang hồ"!

Mạnh vừa "giới thiệu sản phẩm" xong, phe Tâm hô đứa nào đứa nấy ôm bụng cười bò.

- Chẳng có gì đáng cười! – Mạnh nóng gáy – Trong chốc lát nữa thôi, ông anh đại lực sĩ này …

Mạnh ngạc nhiên khi thấy nó càng gân cổ "quảng cáo", tụi Tâm hô lại càng cười dữ, còn Tiểu Long thì đang ngọ ngoạy như muốn vùng ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của nó.

Không hiểu tại sao bên đối phương bỗng phát rồ cả đám lên như thế, Mạnh bỏ lửng câu nói và ngoảnh sang định hỏi Tiểu Long. Không ngờ vừa quay đầu, Mạnh bỗng đuỗn mặt ra.

Nó như chết điếng khi nhận ra cái người bị nó nắm tay giơ lên và đang mím môi mím lợi vùng vẫy nãy giờ là Quý ròm chứ không phải Tiểu Long. Khi nãy nó nhớ rõ ràng Tiểu Long đứng bên trái còn ông anh ròm của nó đứng bên phải, chả hiểu hai người đổi chỗ cho nhau tự lúc nào. Bây giờ Mạnh mới hiểu ra tại sao phe Tâm hô lại hè nhau cười phát sặc như thế. Lôi

một con người còm nhỏm còm nhom như ông anh của nó ra doạ thiên hạ, lại còn phong cho chức "đại lực sĩ" thì quả là trớ trêu và khôi hài hết cỡ!

Tất nhiên, ngay sau khi phát giác ra sự nhầm lẫn vô cùng tai hại của mình, Mạnh vội vàng buông tay ông anh như người phải bỏng:

- Em … em tưởng …

- Tưởng cái đầu mày! – Giọng Quý ròm bốc lửa – Bộ mày không có mắt chắc?

Biết càng phân bua càng bất lợi, Mạnh quyết định đánh bài lờ. Nó ngoảnh sang phải, nắm tay Tiểu Long giơ lên, lần này là Tiểu Long thật, giọng lỏn lẻn:

- À quên! Đây mới là đại lực sĩ có cái đầu bằng sắt! Đại lực sĩ Tiểu Long là người chuyên làm những điều không ai làm được!

Lúc này phe Tâm hô đã thôi cười. Chúng tò mò ngắm nghía thằng nhóc to con Mạnh đang "quảng cáo". Ừ, thằng này có vẻ là "đại lực sĩ" thật! Nhưng non choẹt như nó có bao lăm công phu mà dám dùng đầu chấn gãy các thanh gỗ?

Thằng nhóc áo xanh nuốt nước bọt:

- Tụi mày nói thật đấy hở?

Mạnh nhún vai:

- Thì phe mày cứ đồng ý đi, rồi sẽ biết ngay là thật hay giả!

Bị Mạnh khiêu khích, Tâm hô hậm hực:

- Được, tụi tao đồng ý!

Rồi nó bước lại chỗ đống lửa, rút phắt một thanh củi đang cháy, hăm hở khoa một vòng:

- Đại lực sĩ của phe mày có dám để tao đập thanh củi này vào đầu không?

Mạnh "xì" một tiếng, giọng coi thường:

- Sao lại không dám! Thanh củi cỏn con này thì đã ăn nhằm gì!

Mạnh chỉ mới nghe Quý ròm khoe tài Tiểu Long chứ nó chưa rõ cái môn "thiết đầu công" này lợi hại như thế nào nhưng mồm vẫn nói cứng.

Tất nhiên nó sẽ không nói vung tán tàn như thế nếu như lúc đó nó trông thấy ở bên cạnh, Tiểu Long đang méo xệch miệng khi nhìn Tâm hô hùng hổ

múa tít thanh củi như Quan Vân Trường múa cây Thanh Long Đao lúc qua ngũ ải.

Rõ ràng thanh củi trên tay Tâm hô to đùng và chắc nịch chứ không phải là "thanh củi cỏn con" như thằng Mạnh trịch thượng tuyên bố. Hơn nữa, đó là loại củi thông cực kỳ dẻo dai, nện vào một cái đầu đúc bằng sắt thật chưa chắc đã gãy, huống chi là nện lên đầu người bằng da bằng thịt! Thanh củi không gãy đã đành mà cái đầu người lúc đó chắc chắn dẹp lép!

Đang hoang mang chưa biết làm sao để tránh cuộc biểu diễn chết người này, Tiểu Long càng hoảng vía khi nghe Tâm hô ngoác miệng giục:

- Đại lực sĩ của phe mày bước ra đi chứ! Tao cầm thanh củi nãy giờ đã mỏi tay lắm rồi!

Trước những cặp mắt háo hức chờ đợi của mọi người, cực chẳng đã Tiểu Long phải nhích lên một bước.

Tâm hô liên huơ thanh củi lên khỏi đầu:

- Tao đập xuống nhé!

Thấy Tâm hô lăm lăm thanh củi như muốn bổ xuống, anh Việt mấp máy môi định ngăn lại, nhưng anh chưa kịp lên tiếng, Tiểu Long đã hốt hoảng buột miệng:

- Ấy, đừng, đừng!

- Sao thế? – Tay vẫn giữ thanh củi lơ lửng trên cao, Tâm hô nheo mắt hỏi giọng chế giễu – Mày sợ rồi ư?

Tiểu Long nhăn nhó đưa tay quẹt mũi:

- Môn "thiết đầu công" của tôi không đỡ nổi thanh củi này đâu!

- Ha, ha! – Hàng loạt cái miệng đứng đằng sau Tâm hô lập tức cất tiếng cười nhạo – Thế mà cũng dám khoe khoang là đại lực sĩ!

- Hoá ra người chuyên làm được những điều không ai làm được chỉ là một con thỏ!

Mặt Tiểu Long đã nhăn lại càng nhăn, những thớ thịt trên gò má nó tự dưng giật giật. Dĩ nhiên những lời quảng cáo huênh hoang vừa rồi là do thằng oắt Mạnh cao hứng "sáng tác" ra, nhưng dù muốn dù không người bị công kích, chế nhạo vẫn là nó, kẻ lỡ mang danh "đại lực sĩ".

Tiểu Long cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Nhưng là đứa trầm tĩnh, nó không buồn thanh minh hay phản ứng. Cố dằn tự ái, Tiểu Long chậm rãi bước về phía đống lửa, đảo mắt tìm kiếm.

Bọn Tâm hô, cả Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh, không hiểu nhà "đại lực sĩ" định làm gì, tất cả đều lặng lẽ chăm chú theo dõi.

Một lát sau, mọi người thấy Tiểu Long rút ra từ đống củi một thanh gỗ vuông vức, phẳng phiu, loại gỗ người ta vẫn thường dùng để đóng trần nhà.

Tiểu Long ngắm nghía và vuốt ve thanh gỗ một hồi như để ước lượng độ cứng rồi bước lại trao cho Tâm hô:

- Môn "thiết đầu công' của tôi có thể chấn gãy thanh gỗ này!

Thanh gỗ Tiểu Long chọn dày có đến bốn, năm phân là ít, nhưng Tâm hô vẫn hừ giọng:

- Thanh gỗ bé tẹo này ư?

- Ừ!

Tâm hô lại bĩu môi:

- Thanh gỗ này thì ai húc gãy chả được!

Tiểu Long vẫn bình tĩnh:

- Vậy càng tốt cho các bạn chứ sao! Nếu lát nữa trong các bạn có người cũng dùng đầu chấn gãy được thì tụi này xem như thua!

Thái độ rõ ràng của Tiểu Long khiến Tâm hô "tắt đài" ngay tắp lự. Tiểu Long không quen mồm mép, nó chỉ nói lên sự thật và cái sự thật đơn giản đó đã dập tắt ngay mọi lời chế nhạo của đối phương.

- Được rồi! – Tâm hô huơ thanh gỗ – Thế tao đập nhé!

Tiểu Long xoạc chân lấy thế:

- Nhớ đập thật mạnh vào đấy! Càng mạnh càng dễ gãy!

Đúng lúc Tâm hô giơ cao thanh gỗ chuẩn bị đập xuống, anh Việt thình lình hét giật:

- Khoan đã!

Rồi anh nhìn Tiểu Long, hỏi bằng giọng lo lắng:

- Có thật là em sẽ đỡ được cú đánh này không?

- Anh đừng ngại! – Tiểu Long mỉm cười – Nếu không đỡ được em chả dại gì đưa đầu chịu trận đâu!

Anh Việt dường như vẫn chưa yên tâm. Nhưng nghe Tiểu Long nói chắc như đinh đóng cột, anh không tiện ngăn cản, chỉ nhích gần lại, miệng thấp thỏm dặn:

- Cẩn thận đấy!

Lúc này, mọi đôi mắt đều đổ dồn vào chỗ Tiểu Long và Tâm hô đứng, căng thẳng và hồi hộp. Màn biểu diễn hung hiểm khiến ai nấy như nghẹt thở.

Ngay cả Tâm hô bộ tịch hung hăng là thế, bỗng chốc cũng nghe ngực nặng như chèn đá. Tới lúc sắp sửa ra tay, tự dưng nó chẳng muốn chơi trò này chút nào. Đang lưỡng lự, bỗng nghe Tiểu Long giục "Đánh đi chứ!", như có một lực khiển vô hình, nó mím môi quất vụt một phát. Nhưng đến khi thanh gỗ sắp chạm vào đầu đối phương, bất giác nó chùn tay hãm đà lại.

Trong thời điểm "ngàn cân treo sợi tóc" đó, có ít nhất phân nửa số khán giả rùng mình nhắm tịt mắt lại. Đến khi nghe "bốp" một tiếng, những kẻ yếu bóng vía đó mới dám rụt rè hé mắt ra.

Đầu Tiểu Long vẫn y nguyên. Và thanh gỗ trên tay Tâm hô cũng … không hề suy suyển.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, hệt như sau một tai nạn may mắn không xảy ra thương vong. Lúc này phe Tâm hô chẳng ai buồn lên tiếng chế giễu hay khích bác nhà "đại lực sĩ" như khi nãy nữa. Tâm hô vuốt mái tóc bù, kết luận ngắn gọn:

- Như vậy là không gãy!

Thằng nhóc áo xanh gật gù:

- Ừ, thanh gỗ cứng như thế có thánh mới chấn gãy được!

- Không gãy thì thôi! – Thằng nhóc mũi hếch phụ hoạ – Xem như huề, chả bên nào thua! Thôi, chúng ta chơi trò khác đi!

- Đúng rồi đó! Chơi trò khác đi! – Nhiều cái miệng nhao nhao hùa theo.

- Không được! – Tiểu Long lắc đầu – Sở dĩ vừa rồi thanh gỗ này không gãy là do bạn Tâm nửa chừng hãm đà lại! Muốn gãy phải đánh thật mạnh và thật dứt khoát!

Rồi trước những cặp mắt tròn xoe vì ngơ ngác, Tiểu Long ung dung cầm lấy thanh gỗ đang thõng xuống trên tay Tâm hô đưa cho Quý ròm:

- Mày đánh đi!

Ở "võ đường" phía sau nhà Tiểu Long, Quý ròm đã từng được thằng mập nhờ vả những chuyện tương tự. Vì vậy, khi Tiểu Long chìa thanh gỗ qua, Quý ròm thản nhiên cầm lấy. Nó còn toét miệng cười:

- Gồng đầu cho chắc nhé! Tao quật hết sức đấy!

Một lần nữa khán giả lại chia hai. Phân nửa lật đật nhắm tịt mắt, hân nửa còn lại áp tay lên ngực căng mắt nhìn nhà "đại lực sĩ" biểu diễn môn thần công "đã thất truyền trên giang hồ".

Khác với cú đánh của Tâm hô khi nãy, lần này Quý ròm xuống tấn đàng hoàng và vừa quật vèo thanh gỗ xuống đầu Tiểu Long nó vừa hét lên một tiếng trợ oai để tăng thêm sức mạnh cho cú đánh.

Quả nhiên, khi thanh gỗ chạm vào đầu Tiểu Long, những khán giả đang phập phồng nhắm mắt kia không còn nghe tiếng "bốp" như vừa rồi, thay vào đó là một tiếc "rắc" khô khốc, đanh gọn.

- Gãy rồi! Gãy rồi! – Thằng nhóc mũi hếch nhảy cẫng, miệng hớn hở reo.

Thằng nhóc áo xanh xuýt xoa thán phục:

- Ghê thật! Chơi kiểu này thì phe tao chịu thua!

Những đứa đứng lố nhố xung quanh cũng quên phắt mình đang thi đua với đối phương, đồng loạt reo hò:

- Tuyệt cú mèo!

- Cứng hơn cả đầu … Ngưu Ma Vương!

- Đúng là đại lực sĩ!

Tâm hô mừng lo lẫn lộn. Mừng vì đầu cổ Tiểu Long sau pha biểu diễn vừa rồi vẫn còn nguyên, vẫn chưa móp một tí ti. Lo vì nó thừa biết phe nó chẳng ai có được cái đầu rắn chắc như thế! Khi nãy, lúc Tiểu Long rút thanh gỗ chìa ra, nó làm bộ chê ỏng chê eo, chứ "thanh gỗ bé tẹo này, ai húc chả gãy" này mà nện lên đầu nó thì chắc chắn cái cần cổ nó sẽ gãy trước, còn thanh gỗ có gãy hay không thì chỉ có trời mới biết! Bây giờ muốn gỡ gạc chỉ còn cách biểu diễn một trò gì đó cực khó để đối phương không làm theo được. Nhưng trò đó là trò gì thì Tâm hô chưa nghĩ ra.

May làm sao, đúng vào lúc nó xoay mình định hỏi ý kiến thằng "quân sư" áo xanh thì một thằng nhóc mặc áo ca rô bước ra. Đó là thằng Thái, đứa vừa rồi bị Tâm hô cho vào xiếc trong trò "bịt mắt qua rào".

Tâm hô lừ mắt:

- Mày định dùng đầu chấn gãy thanh gỗ như thằng đại lực sĩ kia hả?

- Không! – Thái mỉm cười – Nhưng tao sẽ biểu diễn một trò độc đáo, chắc chắn tụi kia sẽ không làm được!

Tâm hô bán tín bán nghi:

- Trò gì thế?

Thái không trả lời. Nó lẳng lặng bước đến cạnh đống lửa, lẳng lặng rút ra một cây củi thông đang cháy rồi đi đến trước mặt bọn Quý ròm.

Nó giơ cao thanh củi, nghiêm nghị hỏi:

- Tụi mày thấy gì đây không?

- Thấy! – Tiểu Long liếm môi – Cây củi!

- Cây củi đang cháy phải không? – Thái lại hỏi.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, đang cháy!

Mạnh ngứa miệng:

- À, đây là trò … nuốt củi đang cháy!

Phớt lờ giọng điệu khiêu khích của thằng Mạnh, Thái thản nhiên chỉ tay vào khúc củi chỗ ngay bên dưới ngọn lửa, nheo mắt hỏi:

- Theo tụi mày chỗ này nóng không?

- Dĩ nhiên là nóng! – Quý ròm đáp.

- Có thể sờ tay vào được không?

Câu hỏi này khiến bọn Quý ròm ngẫm nghĩ mất một lúc. Ngọn lửa ở đầu khúc củi đang cháy phừng phực, hẳn nhiên chỗ sát ngọn lửa phải rất nóng. Đó là chưa kể, chỗ đó nhựa thông bị nung nóng dang chảy xèo xèo, nom cứ y như phún thạch của hoả diệm sơn.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nghiêng ngó một hồi rồi rùng mình kết luận:

- Không sờ tay vào được!

Thái gật gù:

- Chỗ đó đúng là không thể sờ tay vào được! – Rồi nó nhoẻn miệng cười – Nhưng là đối với những người bình thường! Còn tao thì khác!

Nói xong, nó bình thản thò hai ngón tay kẹp chặt vào chỗ nhựa thông đang sôi sục đó, và chỉ bằng hai ngón tay nó huơ thanh củi một vòng, mặt không hề biến sắc.

Màn biểu diễn của Thái trong bình thường, đơn giản, không ly kỳ, rụng rợn và hồi hộp như môn "thiết đầu công" của Tiểu Long nhưng đến khi nó buông hai ngón tay ra và hỏi:

- Tụi mày làm được không?

Thì Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều lắc đầu:

- Tụi này chịu thua!

Chỉ có Mạnh là bất phục. Nó hừ mũi:

- Em làm được!

- Đừng dóc mày! – Quý ròm trừng mắt – Chỗ đó nóng lắm, mày sờ vào là tuột da liền.

Mạnh vẫn khăng khăng:

- Thằng Thái cầm được thì em cũng cầm được! Anh cứ để em thử đi!

Thái nheo mắt ngó Mạnh:

- Mày muốn thử phải không?

Mạnh hùng hổ chìa tay ra:

- Đúng! Đưa thanh củi đây!

Thái đưa thanh củi. Nhưng Mạnh dù sao cũng chưa mất hết khôn ngoan. Nó không cầm tay vào chỗ "khủng khiếp" đó ngay.

Mạnh nắm chặt thanh củi bằng tay trái, lé mắt săm soi tính toán một lúc rồi ngập ngừng gí đầu ngón trỏ tay phải vào chỗ Thái vừa cầm. Ý nó muốn dò xem chỗ đó nóng đến mức nào, khi cảm thấy chắc ăn mới bắt chước thằng Thái kẹp lấy bằng hai ngón tay.

Nhưng dù cẩn thận như thế, Mạnh vẫn bị bất ngờ. Đầu ngón tay vừa chạm vào thanh củi, nó đã hoảng vía vứt ngay thanh củi xuống đất, tay trái nắm chặt lấy ngón trỏ tay phải, miệng la bài hãi:

- Ối, chết em!

Thái cười ha hả:

- Tao đã nói rồi, ai bảo mày không chịu nghe! Người bình thường là cấm có sờ vào những chỗ nguy hiểm như thế!

Chương 8

Cuộc so tài giữa bọn Quý ròm và đám trẻ mới quen một lần nữa lại bất phân thắng bại. Keo vừa rồi nhằm phân định kẻ thắng người thua nhưng rốt cuộc phe Quý ròm không ai bắt chước được môn "thiết trảo công" của thằng Thái, ngược lại phe Tâm hô cũng lắc đầu trước tuyệt kỹ "thiết đầu công" rùng rợn của "đại lực sĩ" Tiểu Long.

Trọng tài Việt vui vẻ tuyên bố:

- Cuộc thi thứ nhất xem như hoà!

Tâm hô gãi mái tóc bù, giọng xuôi xị:

- Vậy là không bên nào được nhận phần thưởng hở anh?

Anh Việt xoa hai tay vào nhau, tủm tỉm:

- Ngược lại thì đúng hơn! Cả hai phe đều được thưởng!

Rồi quay sang bọn Quý ròm, anh nheo nheo mắt:

- Các bạn trẻ này là khách, được ưu tiên lên trước! Nào, xin mời!

Quý ròm đại diện cả bọn, hí hửng bước lên.

Anh Việt hào phóng chỉ tay vào chiếc bàn đặt phần thưởng:

- Em có thể tuỳ ý chọn món nào em thích!

Nhỏ Hạnh không ngờ có cái màn "tuỳ ý" này, liền mừng rỡ nhắc:

- Quả cầu bạc! Quả cầu bạc!

Quý ròm tai thính như mèo. Nó chỉ ngay vào quả cầu bạc:

- Em chọn món này!

Dường như quả cầu bạc cũng là phần thưởng mà bọn Tâm hô thích thú và háo hức mong ngóng nãy giờ. Do đó khi thấy anh Việt long trọng ôm quả cầu bạc trao cho Quý ròm, cả chục tiếng thở dài đồng loạt vang lên kèm theo những cái chép miệng xuýt xoa.

- Thế là công cốc!

- Thật tiếc đứt ruột!

- Chờ mỏi cổ rốt cuộc quả cầu về tay kẻ khác, tức ơi là tức!

Những lời than vãn tiếc nuối đó, nhỏ Hạnh nghe rõ mồn một nhưng đang rất mê quả cầu, nó phớt lờ tất cả, hân hoan vươn tay ra đón món phần

thưởng quý giá Quý ròm đang tí tởn ôm về.

Tâm hô lên sau, chán nản và ngơ ngác. Dòm dò một hồi, nó chọn đại chiếc cặp sách rồi lững thững cầm về giữa những tiếng hò reo không lấy gì làm nồng nhiệt lắm của đồng bọn.

Trò chơi tiếp theo là trò dạy nghề. Mỗi bên cử ra một người. Người đó sẽ được phe dối phương rỉ tai về một nghề bất kỳ. Không được nói ra miệng, chỉ bằng động tác, người đó phải diễn xuất làm sao cho phe mình nói trúng được cái nghề mình đang mô tả là thắng cuộc. Rõ ràng, muốn thắng trong trò chơi này, bọn trẻ phải giỏi nghệ thuật kịch câm.

Trong các buổi sinh hoạt ở trường, bọn Quý ròm dã từng chơi và giành chiến thắng trong trò này nhiều lần, do đó khi nghe phe Tâm hô đề nghị trúng ngay "môn ruột", đứa nào đứa nấy mừng rơn.

Tiểu Long hớn hở ra mặt:

- Phen này phe mình thắng chắc!

- Hẳn nhiên rồi! – Quý ròm khoái chí – Tụi nó đề nghị trò này chẳng khác nào muốn "tự sát"!

Nhỏ Hạnh cũng không giấu vẻ tươi tỉnh:

- Ráng lên nghe Quý! Đừng quên trước nay tụi mình chưa bao giờ thua trong trò chơi này đấy!

- Quên sao được! – Quý ròm nhe răng cười tự tin.

Mạnh như cũng lây nỗi hân hoan của các ông anh bà chị. Nó ưỡn ngực hét tướng:

- Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta!

Thằng Mạnh hô khẩu hiểu lớn đến nỗi mọi người đều kinh động. Những cặp mắt đổ dồn vào thằng oắt nhỏ người mà lớn mồm này khiến nhỏ Hạnh phải suỵt khẽ:

- Em đừng có hét ầm lên như thế!

Mạnh cười hì hì:

- Em động viên tinh thần phe mình mà!

- Thôi, động viên thế đủ rồi! Bây giờ bắt đầu đi!

Thằng Thái không biết tiến đến bên cạnh bọn Quý ròm từ lúc nào, đang nheo mắt nhìn Mạnh, nói như trêu.

Quý ròm nhăn nhó:

- Mày xê ra xa một chút đi! Chờ tụi tao bàn bạc đã!

Thái không nói gì, lặng lẽ nhích lui ra sau, chờ đợi.

Một lát, Quý ròm thò tay ngoắt:

- Lại đây!

Thái lại gần, kề tai sát mặt Quý ròm, miệng hỏi khẽ:

- Nghề gì vậy?

- Nghề y tá!

Khi đưa ra nghề này, bọn Quý ròm hy vọng phe Tâm hô sẽ nhầm với nghề bác sĩ. Trước nay, bọn Quý ròm đã cho biết bao đối thủ vào bẫy khi đưa ra nghề này.

Nào ngờ Thái là thằng nhóc khôn rạch trời. Thừa biết âm mưu của bọn Quý ròm, nó bèn đóng một mình hai vai. Trước tiên, nó giả làm ông bác sĩ, đeo ống nghe ở tai, khám bệnh viết toa, rồi quay sang bên cạnh nói gì đó với người y tá. Đoạn, nó bước qua bên cạnh đóng vai y tá, gật gù lắng nghe, sau đó soạn ống tiêm, thuốc men đặt lên chiếc băng ca, chậm rãi đẩy xuống phòng bệnh, chích thuốc cho bệnh nhân.

Thái diễn tả xuất sắc đến nỗi bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy tái xạm mặt. Và quả như sự lo lắng của tụi nó, khi chích thuốc cho "bệnh nhân" xong, "y tá" Thái thẳng người đậy và chỉ tay vô ngực mình, hàng chục cái miệng bên phe Tâm hô liền đồng loạt nhao nhao:

- Nghề y tá! Nghề y tá!

Anh Việt quay sang Quý ròm:

- Đúng không em?

- Dạ, đúng ạ!

Quý ròm lỏn lẻn gật đầu và để nhanh chóng khoả lấp thất bại vừa rồi, nó rảo nhanh về phía bọn Tâm hô, hăm hở giục:

- Tới phiên tao!

Phe Tâm hô dường như đã bàn bạc từ trước. Quý ròm vừa giục, thằng nhóc áo xanh đã "ra đề thi" ngay. Nó kề sát tai Quý ròm thì thào:

- Nghề đẩy phụ!

Tưởng mình nghe nhầm, Quý ròm hỏi lại:

- Mày bảo nghề gì?

- Nghề đẩy phụ!

- Nghề đẩy phụ? – Quý ròm nghi hoặc lặp lại.

- Ừ!

Lúc tưởng mình nghe nhầm, Quý ròm ngạc nhiên. Nhưng khi biết mình không nghe nhầm, nó càng sửng sốt.

Nó nhìn chòng chọc vào mặt thằng nhóc áo xanh:

- Nghề đẩy phụ là nghề gì? Mày có bịa ra không đấy?

- Tao mà bịa ra, cô hồn vặn cổ tao liền!

Nghe đối phương thề độc, Quý ròm không ngờ vực nữa. Nhưng nó vẫn chưa hết thắc mắc:

- Nhưng nghề đẩy phụ là nghề gì sao tao không biết?

Thằng nhóc áo xanh mỉm cười:

- Đấy là do mày ít đi đây đi đó nên mày không biết thôi!

Nói xong một câu đầy vẻ "giáo huấn", thằng nhóc áo xanh chậm rãi giải thích. Đến lúc đó, Quý ròm mới hiểu thế nào là nghề đẩy phụ. Thì ra có những đứa trẻ chuyên kiếm sống bằng cách đứng ở các đầu cầu có độ dốc cao như cầu chữ Y, cầu Bình Triệu hay cầu Sài Gòn. Chúng lảng vảng ở những nơi đó từ sáng đến tối, chờ khi nào có các loại xe thồ, xe xích lô hay xe ba gác vượt cầu ì ạch vì chở nặng, chúng xúm lại xin đẩy phụ để được "bồi dưỡng".

Khổ nỗi, khi chưa biết nghề đẩy phụ là cái nghề cóc cắn gì thì Quý ròm cũng lo, nhưng chỉ lo in ít, còn đã biết đó là nghề gì rồi, nó đâm lo tợn, mồ hôi bỗng chốc túa ra đầy trán.

Nó hoang mang bước về phía Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh, đầu rối bòng bong, không biết phải diễn tả như thế nào để phe nó có thể đoán trúng cái nghề oái oăm này.

Quý ròm hoang mang một thì đám bạn nó hoang mang mười. Khi Quý ròm làm động tác đẩy xe lên dốc, Tiểu Long tưởng bở vọt miệng đáp ngay:

- Nghề đạp xe ba gác!

Và nó lập tức chết điếng người, bụng ngay ngáy sợ nhỏ Hạnh trách cứ khi bắt gặp cái lắc đầu thiểu não của Quý ròm. Lúc nãy, trước khi bắt đầu

cuộc chơi, Tâm hô đã giao hẹn mỗi phe chỉ được nói một lần, không được nói lại.

May sao, đúng vào lúc nhỏ Hạnh định mở miệng nhận thua, thằng nhóc áo xanh đột nhiên rộng lượng:

- Cho phe mày nói thêm một lần nữa đấy!

Lần này sau khi tranh cãi lâu thật lâu với Tiểu Long và Mạnh, nhỏ Hạnh ngập ngừng đáp:

- Nghề đánh xe ngựa!

Tâm hô cười hề hề:

- Phe mày thua rồi! Đó là nghề đẩy phụ!

- Đừng có ăn gian! – Mạnh sửng cồ – Trên đời này làm gì có nghề nào là nghề đẩy phụ!

Tâm hô chưa kịp phản ứng trước thái độ nóng nảy của Mạnh thì Quý ròm đã nhanh chóng can thiệp. Nó nhìn Mạnh, buồn bã nói:

- Đúng là có nghề đẩy phụ! Tụi mình thua keo này rồi!

Thất bại vừa rồi khiến Mạnh vô cùng ấm ức. Nó nói nhỏ vào tai Tiểu Long:

- Anh bảo tụi nó dạy nghề trọng tài bóng đá đi!

- Nghề trọng tài bóng đá?

- Ừ, chắc chắn tụi nó sẽ nhầm với nghề cảnh sát giao thông!

Tiểu Long đem "sáng kiến" của Mạnh bàn với hai bạn. Quý ròm bĩu môi:

- Nghề trọng tài bóng đá dễ ợt! Tụi nó chỉ cần co chân giả bộ đá bóng, xong thổi hoét một cái, rồi vờ rút thẻ vàng thẻ đỏ trong túi giơ lên là biết ngay!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Hay mình đề nghị tụi nó làm cảnh sát giao thông! Như vậy tụi nó dễ nhầm với trọng tài bóng đá hơn!

Quý ròm nhíu mày một hồi rồi gật gù:

- Cũng được! Nghề cảnh sát giao thông khó làm điệu bộ hơn nghề trọng tài!

Nhưng một lần nữa, thằng Thái khiến bọn Quý ròm dở cười dở mếu.

Chúa ranh ma, Thái đóng vai cảnh sát giao thông lúc cúp điện, đèn xanh đèn đỏ đèn vàng đều tắt ngóm. Nó bước ra giữa ngã tư tưởng tượng, điều khiển các luồng xe cộ bằng tay. Điều đó quả ra ngoài ý nghĩ của Quý ròm và nhỏ Hạnh. Bởi vì trong tình huống đặc biệt đó, cảnh sát giao thông chính hiệu cũng chỉ dựa vào động tác tay để hướng dẫn các dòng xe lưu thông giống như thằng Thái cảnh sát giao thông giả hiệu thôi.

Dĩ nhiên Thái vừa làm qua loa vài ký hiện là phe nó nhận ra ngay:

- A, cảnh sát giao thông!

Có đứa còn vỗ tay hát:

- Cảnh sát giao thông

Mời ông mời bà

Bước qua bước lại …

Lần này không đợi anh Việt hỏi, Quý ròm lật đật mở miệng nhận thua rồi nôn nóng phóng qua phe đối phương nhận "đề thi" để mong "gỡ gạc".

Nào ngờ "đề thi" thứ hai còn khiến Quý ròm tá hoả hơn "đề thi" thứ nhất. Vừa nghe thằng nhóc mũi hếch mở miệng thì thào, Quý ròm đã giật nảy:

- Làm gì có nghề bán chỗ đứng! Tụi mày đừng có chơi trò gian lận!

Câu nói của Quý ròm làm thằng nhóc mũi hếch nổi nóng:

- Chơi có trọng tài mà gian lận nỗi gì! Nếu trọng tài tuyên bố tụi tao bịa ra những nghề không có thật, tụi tao sẵn sàng nhận thua, không những thế tụi tao sẽ thay nhau cõng bốn đứa tụi mày về tới tận nhà luôn!

Thấy đối phương nói cứng, Quý ròm không dám phản đối nữa. Nó đành rầu rĩ dỏng tai nghe thằng nhóc mũi hếch giải thích nghề "bán chỗ đứng" là cái nghề độc đáo như thế nào và lo lắng không biết phải diễn tả cái nghề quái dị đó ra sao.

Theo lời thằng nhóc mũi hếch thì mấy năm trước đây, tức là vào cái thời hoàng kim của nghệ thuật cải lương, các bà các cô ngày nào cũng chen nhau xếp hàng nghìn nghịt trước các rạp hát và hồi đó, rất nhiều đứa trẻ đã "phất" lên nhờ cái nghề "bán chỗ đứng" kỳ khôi này.

Đứa trẻ hành nghề này suốt ngày phải quanh quẩn trước các rạp hát, hễ đánh hơi thấy các quầy bán vé rục rịch mở cửa là lẹ làng nhảy vào xếp hàng.

Trong khi những khán giả chân chính mắt nhìn đăm đăm về phía quầy vé chờ tới lượt mình thì vị khán giả nhóc con này mặt mày lơ láo trông ngang liếc ngửa, nom "gian" không thể tả.

Khi phát hiện một khán giả nhiệt tình nhưng chậm chân đang vò đầu bứt tai vì không mua được vé, cứ chen vào hàng lại bị những người tới trước đẩy bật ra, đứa trẻ hành nghề "bán chỗ đứng" lập tức tiếp cận với "con mồi" để lễ phép xin nhường lại vị trí béo bở của mình với một giá cả phải chăng. Và trong lịch sử của nghề "bán chỗ đứng" trước các rạp hát, những đề nghị loại này hình như chưa bao giờ bị "khách hàng" từ chối.

Quý ròm cũng vậy. Nó không thể "từ chối". Nó buộc phải thể hiện một thứ nghề ngỗng mà chỉ nghĩ đến thôi nó vừa cảm thấy đau khổ lại vừa muốn phá ra cười.

Và đến khi Tiểu Long nhìn chăm chăm những cử chỉ xun xoe mời mọc của nó rồi tí tởn la lớn "Nghề bán vé số!" thì Quý ròm không nhịn được nữa, bèn ôm bụng cười.

- Đúng không mà cười?- Tiểu Long ngẩn ngơ nhìn bạn.

Quý ròm chưa kịp đáp thì thằng nhóc mũi hếch đã lên tiếng:

- Sai bét bè be rồi! Cho tụi mày nói lại đấy!

Phe Tiểu Long lại bàn bạc, lại tranh cãi, lại đáp:

- Nghề giữ xe!

Tất nhiên, lại sai. Và thằng nhóc mũi hếch lại hoà phóng:

- Cho nói thêm lần nữa!

Nhưng lần này, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh vừa chụm đầu vào, Quý ròm đã nhăn nhó:

- Khỏi đoán! Phe mình đáp không trúng đâu!

Nhỏ Hạnh tròn mắt:

- Nghề gì mà khó thế?

- Nghề … bán chỗ đứng!

Quý ròm đáp xuôi xị. Rồi bằng giọng ngán ngẩm, nó méo xệch miệng gượng gạo mô tả cho những bộ mặt đang ngơ ngác kia biết cái nghề lạ tai nọ thực ra là cái nghề quái quỷ gì.

Chương 9

Keo thứ ba, phe Quý ròm cố "gỡ một bàn danh dự". Bốn đứa xúm lại bàn tính sôi nổi, quyết nghĩ cho được một cái nghề thật hóc hiểm, nếu không hơn thì cũng ngang ngửa với những cái nghề đối phương vừa đưa ra.

Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi, bọn Quý ròm vẫn chỉ nhớ được những nghề nghiệp quen thuộc như giáo viên, tài xế, phi công, thợ hồ, thợ mộc, ca sĩ, kịch sĩ, v.v … Mà những thứ nghề ai cũng biết này chắc chắn chả gây khó dễ cho tụi thằng Thái nổi.

Mạnh hiến kế:

- Hay mình nêu ra nghề thợ lặn!

Quý ròm lắc đầu:

- Không ăn thua gì đâu!

- Sao lại không ăn thua! – Mạnh liếm môi – Biết đâu tụi nó chả nhầm thợ lặn với vận động viên bơi lội!

- Nói như mày! – Quý ròm "xì" một tiếng – Thằng Thái phe tụi nó đâu phải là đứa khù khờ như mày! Nó chỉ cần làm động tác mang chân vịt và đeo bình dưỡng khí trước khi nhào xuống nước là lộ ngay tắp lự!

- Hay bảo tụi nó làm nghề giáo viên! – Tới phiên Tiểu Long "sáng kiến".

- Mày đừng có điên! – Quý ròm nạt ngang – Dạy học là nghề dễ bắt chước nhất trên đời!

- Tao đã nói hết đâu! – Tiểu Long vẫn bình tĩnh – Tao nói là nói giáo viên dạy cấp một chứ bộ!

Quý ròm ngẩn người:

- Giáo viên dạy cấp một là sao?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Giáo viên dạy cấp một nghĩa là không phải giáo viên dạy cấp hai hay cấp ba! Nếu tụi nó đoán ra nghề giáo viên, mình bắt tụi nó phải nói rõ là giáo viên dạy cấp mấy, nếu tụi nó đáp đúng giáo viên dạy cấp một mới gọi là thắng!

Mưu kế của Tiểu Long không có gì ghê gớm lắm. Nhưng chả nghĩ được nghề nào hóc hiểm cỡ "nghề đẩy phụ" hay "nghề bán chỗ đứng", Quý ròm

và nhỏ Hạnh đành chấp nhận đề nghị của Tiểu Long. Quý ròm gục gặc đầu:

- Ừ, may ra lần này có thể khiến tụi nó lúng túng!

Nhỏ Hạnh băn khoăn đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Nhỡ tụi nó không đồng ý thì sao?

- Không đồng ý chuyện gì?

- Thì chuyện dạy cấp một hay cấp hai đó! Nhỡ tụi nó bảo chỉ cần nói đúng nghề dạy học là thắng thì sao?

Nhưng băn khoăn của nhỏ Hạnh không kéo dài lâu. Khi Quý ròm nêu lên yêu cầu ngặt nghèo đó, thằng Thái gật đầu ngay:

- Được thôi! Muốn cấp một thì cấp một!

Thấy đối phương ung dung, chả tỏ vẻ gì lo lắng, bọn Quý ròm không khỏi chột dạ. Bốn cặp mắt trố lên hồi hộp xem thằng Thái tinh ranh này định xử trí "đề thi" hóc búa của tụi nó ra sao.

Thái xử trí rất đơn giản, nhẹ nhàng. Nó cúi nhặt một thanh củi nhỏ giả làm thước. Rồi nó nhịp nhịp "cây thước" lên gốc cây, hệt như thầy giáo nhịp thước lên bảng.

Bọn Tâm hô dán mắt vào Thái. Đến khi thằng này sau một hồi nhịp tới nhịp lui "cây thước", bất thình lình gõ đánh "cốp" vào một điểm trên "bảng" và hất hàm một cái, cả đám đồng loạt ngoác miệng đọc to:

- A!

Bọn Quý ròm chưa hết sửng sốt, Thái đã chỉ "cây thước" sang điểm khác. Và đám trẻ lại đồng thanh:

- Bê!

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy ngẩn tò te. Chúng như không tin vào mắt mình. Thằng Thái ma mãnh diễn tả vai thầy giáo lớp một xuất sắc đã đành, còn tụi nhóc kia sao cũng đóng vai học trò lớp một xuất sắc và phối hợp với "thầy giáo" nhịp nhàng thế không biết!

Khi lớp học trước mặt đọc đến chữ "dê" thì Quý ròm khoát tay, giọng xìu như bún:

- Thôi đủ rồi!

Nó chẳng buồn làm theo kế hoạch đã định nữa. Căn cứ vào diễn biến trước mắt, bắt đối phương xác định thằng Thái đang dạy cấp mấy là thừa,

không khéo còn bị tụi nó cười vào mũi nữa không chừng!

Quý ròm quay sang Tiểu Long:

- Mày qua bên đó đi!

Mệnh lệnh bất ngờ của Quý ròm khiến Tiểu Long giật mình bước lui một bước, mặt nhăn như bị:

- Sao mày không đi?

Quý ròm nhún vai:

- Tao "dạy nghề" hai lần đều hỏng bét! Với những cái nghề kỳ cục của tụi nó, biết đâu mày diễn tả lại dễ hiểu hơn tao!

Mặt Tiểu Long thoáng vẻ phân vân. Quý ròm nói không phải không có lý. Chả phải Quý ròm thất bại liên tiếp hai keo rồi còn gì! Nhưng "siêu thông minh" như Quý ròm còn không hoàn thành nhiệm vụ, chậm chạp như mình làm sao kham nổi! Nghĩ vậy, Tiểu Long cứ chôn chân tại chỗ, mắt chớp lia chớp lịa.

Như đọc được lo lắng trong lòng bạn, nhỏ Hạnh động viên:

- Long cứ đi đi! Biết đâu Long chẳng làm nên chuyện!

Tiểu Long vẫn chẳng nhích chân. Nó chỉ nhích tay. Tay nó quẹt lia quẹt lịa muốn rớt cả mũi.

- Anh Long không đi thì để em đi cho! – Mạnh đột ngột lên tiếng.

Quý ròm quay phắt sang ông em:

- Mày đi?

Câu hỏi nhuốm vẻ nghi ngờ của ông anh làm Mạnh tự ái quá xá. Nó mím môi:

- Vâng, em đi! Và em sẽ cố diễn tả sao cho bất cứ ai cũng hiểu được!

Mạnh tuyên bố với vẻ long trọng. Nhưng mặc dù ông em nói chắc như bắt cua trong giỏ, cặp lông mày của Quý ròm vẫn nhăn tít:

- Mày chỉ nói khoác là tài!

Mặt Mạnh đỏ phừng:

- Thì anh cứ để em đi một lần đi!

Thấy thằng oắt bắt đầu giận dỗi, nhỏ Hạnh liền nhoẻn miệng cười:

- Quý cứ để cho Mạnh đi đi! Đằng nào phe mình cũng thua hai keo rồi, keo này có thua nữa cũng không sao!

- Thua sao được mà thua!

Mạnh hừ mũi, và như sợ các ông anh bà chị bất thần đổi ý, nó hối hả rảo bước về phía bọn Tâm hô đang đứng. Ở phía sau, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh phấp phỏng đưa mắt nhìn theo.

Lần này chính Tâm hô "ra đề". Đứng từ xa, bọn Quý ròm chả nghe được gì, chỉ hồi hộp quan sán phản ứng của Mạnh để đoán xem "đề thi" dễ hay khó mà thôi.

Và tụi nó bỗng thót bụng lại khi thấy Tâm hô vừa rỉ tai xong, thằng Mạnh lập tức đứng thộn mặt ra. Và sau khi choàng tỉnh, Mạnh bắt đầu tranh cãi. Quý ròm từng trải qua cảnh này nên nhìn thằng Mạnh hùng hổ vung tay vung chân và lắc đầu quầy quậy, nó đoán cái nghề Tâm hô bắt Mạnh diễn tả chắc "khó xơi" còn hơn xương … khủng long.

Và cũng như Quý ròm lúc nãy, sau một hồi hung hăng cãi cọ, phản đối, cuối cùng mạnh đành chịu khuất phục trước lời giải thích bao giờ cũng kèm theo những dẫn chứng từ thực tế của đối phương.

Quý ròm nhìn chòng chọc vào mặt Mạnh, lúc này đã lững thững quay lại phía đội nhà.

Cách các ông anh bà chị chừng ba thước, Mạnh đứng lại và nhìn mọi người bằng ánh mắt lo âu và nụ cười méo xẹo như báo điềm chẳng lành.

Và sau một thoáng đắn đo, Mạnh bắt đầu diễn tả cái nghề Tâm hô yêu cầu bằng cách xoè tay ra làm động tác như nhận tiền, sau đó nó từ từ oằn vai xuống rồi chậm chạp đứng thẳng người lên.

Tiểu Long dán mắt vào từng cử động của Mạnh, miệng reo khẽ:

- A, nghề khuân vác!

Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng cảm nhận như Tiểu Long nên hai đứa đều nhanh chóng đồng tình:

- Ừ, rất giống nghề khuân vác!

Được hai bộ óc thông minh như Quý ròm và nhỏ Hạnh cùng lúc phụ hoạ không phải là chuyện ngày nào cũng xảy ra, vì vậy Tiểu Long như nở từng khúc ruột. Nó hăng hái giục:

- Thế mình nói ra cho tụi nó biết đi!

Nhưng nhỏ Hạnh đã làm Tiểu Long cụt hứng ngay tút xuỵt. Nó vỗ vỗ trán, giọng trầm ngâm:

- Giống nghề khuân vác thì quả có giống thật! Nhưng chẳng lẽ đối phương lại đưa ra một nghề đơn giản như thế?

Quý ròm cũng sực nhớ ra:

- Ờ nhỉ! Nếu là nghề khuân vác thì mặt mày thằng Mạnh chẳng đến nỗi khó coi đến thế!

Sự hào hứng trong lòng Tiểu Long lập tức xẹp lép. Nó khụt khịt mũi, giọng buồn xo:

- Thế nếu không phải là khuân vác thì là nghề gì?

Nhỏ Hạnh tư lự:

- Có thể là nghề gánh nước mướn!

Quý ròm bổ xung:

- Cũng có thể đây là phu khiêng kiệu! Hệt như trong các bộ phim lịch sử ấy!

- Phim lịch sử là nói về chuyện thời xưa! – Tiểu Long ngoác miệng cãi – Thời bây giờ làm gì có kiệu mà khiêng?

- Nói vậy mà cũng nói! – Quý ròm hừ giọng – Lúc bắt đầu chơi, có bên nào giao hẹn chỉ giới hạn trong những nghề của thời nay đâu!

Nhưng cuộc tranh cãi giữa Tiểu Long và Quý ròm chẳng giải quyết được gì. "Nghề thời nay" hay "nghề thời xưa" mà bọn Quý ròm lần lượt nêu lên trước sự đồng ý dễ dãi của đối phương đều chung một số phận: chỉ nhận được những cái lắc đầu khoái trá của Tâm hô.

Đến khi nêu tất tần tật những nghề có thể nghĩ ra vẫn không trúng "đáp án", bọn Quý ròm hết ham đoán tới đoán lui. Trong khi đó, Mạnh đứng đực giữa vòng tròn người, nhìn những nỗ lực vô vọng của các ông anh bà chi bằng một cặp mắt cũng vô vọng không kém.

Và như không thể khác, cuối cùng Quý ròm nhìn thẳng vào mặt Tâm hô, thở hắt ra chán nản:

- Tụi tao chịu thua! Đó là nghề gì vậy?

Tâm hô cười khì:

- Nghề này tụi mày không biết đâu! Nghề cho thuê vai!

Câu trả lời của Tâm hô khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nghệt mặt. Nghề "bán chỗ đứng" đã kỳ cục, nhưng còn có thể hiểu được, còn nghề "cho thuê vai" thì không đứa nào có thể hình dung.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Cho thuê vai là sao? Cho ai thuê?

Tâm hô tươi tỉnh:

- Cho những người mê bóng đá thuê!

Rồi thấy bọn Quý ròm vẫn giương mắt ếch lên nhìn, Tâm hô "e hèm" một tiếng rồi thong thả tiếp:

- Nghề này chỉ hoạt động ở các sân bóng đá, nhất là khi diễn ra những trận đấu đỉnh cao …

Theo lời Tâm hô thì trước những trận đấu nóng bỏng đó, rất nhiều người không mua được vé. Và những khán giả kém may mắn thường tìm cách lọt vào sân bằng cách trèo qua những bức tường bao quanh sân vận động. Nhưng tường vách do con người xây dựng nên thì cao, còn chân cẳng con người ta do trời sinh ra thì ngắn, do đó muốn leo qua chướng ngại vật này, những vị khán giả nhiệt tình một cách phi pháp kia chỉ có cách đứng trên vai người khác để lấy đà. Chín vì nhu cầu bất ngờ này mà rất nhiều ông nhóc đã nghĩ ra cái nghề độc đáo là nghề "cho thuê vai" để vừa giúp đỡ những người hâm mộ nền bóng đá nước nhà vừa kiếm tí tiền còm …

Tâm hô thuyết minh một tràng, vừa nói nó vừa minh hoạ bằng các động tác sinh động, kể cả cái động tác không được thanh nhã lắm là giơ tay "chưởng vào" … mông các vị khán giả to béo một cách quá đáng để giúp "thân chủ" có thể ì ạch nâng mình lên đầu tường, khiến bọn Quý ròm dù đang nẫu ruột vì nỗi buồn thua cuộc cũng phải phì cười.

Chương 10

Lần đầu tiên trong đời, bộ ba Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh bị thua liểng xiểng trong trò chơi dạy nghề quen thuộc. Có thể nói đây là một vố đau chưa từng có. Vừa đau vừa ấm ức, Quý ròm luôn miệng làu bàu:

- Tụi nó chơi ăn gian! Cứ nghe ngóng, lượm lặt ba các nghề tréo cẳng ngỗng như thế để đem ra đánh đố, bố ai mà đáp trúng được!

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Biết làm thế nào! Đây là những nghề có thật chứ đâu phải tụi nó bịa ra!

- Có thật thì có thật chứ! – Quý ròm vẫn cau có – Cố tình sưu tầm những thứ nghề đặc biệt ở tận đầu tận đâu để bắt bí đối phương đâu phải là hay!

Tiểu Long giảng hoà:

- Yên chí đi! Bây giờ tới trò ra câu đố, thế nào mình cũng thắng lại! Mày là "vua câu đố" mà sợ gì!

Lời nhắc nhở của Tiểu Long giúp Quý ròm tươi lên được đôi chút. Ừ, tới màn đố nhau thì tụi mày chỉ có chết với ông! Quý ròm phấn khởi nghĩ, và quay sang phía đối phương, nó nôn nóng giục:

- Tụi mày chuẩn bị xong chưa! Bên tao đố trước đây!

- Xong rồi! – Tâm hô đáp – Đố gì đố đi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm hí hửng đố ngay:

- "Con gì buổi sáng đi bốn chân, buổi trưa đi hai chân, buổi chiều đi ba chân"?

Quý ròm vừa dứt câu, thằng nhóc áo xanh cười hề hề:

- Đó là con người ta! Tưởng gì, câu này tụi tao biết từ khuya!

Sự nhanh nhẩu của đối phương làm Quý ròm tức anh ách. Tuy vậy, nó vẫn cố hỏi vặn:

- Tại sao là con người ta!

- Buổi sáng tức hồi nhỏ, con người ta bò bằng hai chân hai tay, buổi trưa tức khi lớn lên, con người ta đi bằng hai chân, còn buổi chiều tức lúc về già, chống thêm cây gậy nữa không phải thành ba chân sao?

Thằng nhóc áo xanh hùng hổ làm một tràng, rồi không để Quý ròm hoạnh hoẹ tiếp, nó nói ngay:

- Giờ tới lượt bên tao đố lại! Đố tụi mày "con gì buổi sáng đi bốn chân, buổi trưa đi hai chân, còn buổi chiều không đi bằng chân nào cả"?

- Làm gì có con nào như vậy? – Thấy đối phương lấy câu đố của mình sửa qua loa khúc đuôi rồi đem ra đố ngược lại, Quý ròm gầm gừ – Tụi mày đừng có dóc!

- Tao chả dóc! – Thằng nhóc áo xanh láu lỉnh – Nếu không tin, mày chịu thua đi, tao nói cho mà nghe!

Quý ròm tức khí:

- Tụi tao thua đấy, mày nói ra xem nào!

- Thì cũng là con người ta chứ con gì! – Thằng nhóc áo xanh tỉnh bơ đáp.

- Sao lại là con người ta được? – Quý ròm tức muốn nảy đom đóm mắt – Con người ta mà "buổi chiều không đi bằng chân nào cả"?

- Thì ông tao đấy! Ông tao bị liệt cả chục năm nay, toàn ngồi trên xe đẩy, có đi lại được đâu!

Trong một thoáng, Quý ròm cảm thấy như bị ai nhét giẻ vào miệng. Mãi một lúc sau nó mới ú ớ phản đối:

- Đó là trường hợp đặc biệt, ai mà tính!

Thằng nhóc áo xanh nhún vai:

- Mày không tính bởi vì đó không phải là ông mày! Còn tao ngày nào tao cũng phải lo lắng, chăm sóc cho ông tao, tao cứ tính!

Nghe đối phương đáp ngang như cua, Quý ròm đã muốn nổi nóng. Nhưng không hiểu sao, đến phút chót một cảm giác bất nhẫn dâng lên trong lòng khiến nó thở dài đánh thượt:

- Ừ, mày cực khổ vì ông mày, mày nói thế cũng phải! Câu này xem như tụi tao thua!

Phe Tâm hô không ngờ Quý ròm nhượng bộ dễ dàng như thế, cả bọn còn đang ngẩn ra thì trọng tài Việt đã hắng giọng góp ý.

- Em nên thay câu đố vừa rồi bằng một câu khác! – Anh mỉm cười nhìn thằng nhóc áo xanh – Đố như thế thì rối lắm, chả có quy tắc nào để phân xử thắng thua được cả!

Thấy trọng tài can thiệp, thằng nhóc áo xanh nhe răng cười:

- Vậy thì em đố câu khác!

Rồi quay sang bọn Quý ròm, nó nheo mắt tinh quái:

- Đố tụi mày chứ "cục chi đo đỏ mà bỏ trong giường"?

Tới phiên Quý ròm ra oai. Nó "xì" một tiếng:

- Tưởng gì! "Cục đỏ bỏ trong giường" tức "cục đường bỏ trong giỏ", đố lái kiểu này ai chẳng biết! – Rồi nó khịt mũi – Tụi mày muốn đố về đồ ăn, để tao đố cho mà nghe nè!

Nói xong, không đợi đối phương đồng ý hay không, Quý ròm lập tức lấy giọng ngân nga:

- "Dĩnh dịch tròn tròn, khô dòn ướt dẻo. Dù còn tí tẹo cũng gọi rằng nhiều" là món gì?

Câu đố của Quý ròm là đố về cái bánh đa. "Đa" chữ Nho có nghĩa là "nhiều", đây là một kiểu chơi chữ, Quý ròm hy vọng bọn Tâm hô sẽ không nghĩ ra.

Bọn Tâm hô có vẻ không nghĩ ra thật. Quý ròm thấy cả bọn cứ chụm đầu xì xào và vò đầu bứt tóc một cách khổ sở.

Nhưng đúng vào lúc Quý ròm đang sung sướng ngắm nghía những bộ mặt nhăn nhó vì tuyệt vọng kia, một giọng nói lảnh lót thình lình vang lên:

- Bò viên ngon lắm! Bò viên ngon lắm!

- Sai rồi! – Quý ròm khoái trá – Thứ này không phải là bò viên …

Quý ròm nói chưa dứt câu, bọn Tâm hô đã phá ra cười ngặt nghẽo.

Thoạt đầu Quý ròm không hiểu tại sao phe đối phương tự dưng lại cười cợt om sòm như thế, nhưng trong tích tắc nó sực nhớ ra một chuyện, liền chột dạ quay sang bên cạnh.

Vừa ngoảnh sang, Quý ròm bắt gặp Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đang sửng sốt nhìn nó, mặt đứa nào đứa nấy đờ ra như thấy ma.

Lập tức Quý ròm quay phắt về phía bọn Tâm hô, sục mắt vào đám đầu cổ lố nhố kia, miệng gọi giật:

- Phải tụi mày đấy không, Nở, Xảo?

- Tụi em đây!

Từ sau đám đông, một thằng bé và một con bé lách mình bước ra. Trên tay con bé quả nhiên đang lủng lẳng cái lồng chim quen thuộc.

Bọn Quý ròm nhận ra ngay đó là thằng Nở và em gái nó là con Xảo, hai đứa bé sống bên kinh Tàu Hủ bọn nó đã từng quen.

Mặc dù đã nghi ngờ từ trước, bọn Quý ròm không khỏi sững sờ khi gặp lại hai anh em thằng Nở ở chốn lạ hoắc lạ huơ này.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh lập tức chạy ùa tới. Nhỏ Hạnh cầm tay nhỏ Xảo, lắc lắc:

- Ôi, tụi em sao lại có mặt ở đây? Tụi em xuống Vũng Tàu khi nào thế?

Đôi mắt nhỏ Xảo long lanh:

- Tụi em ở Vũng Tàu đã bốn tháng nay rồi!

Ở bên cạnh, Tiểu Long bá vai Nở:

- Từ nãy đến giờ tụi mày ở đâu?

Nở toét miệng cười, nó đưa tay cào lên mái tóc rối:

- Tụi em mới tới! Khi anh đó cái gì "ba chân, bốn chân" đó, em đã nhận ra tụi anh rồi nhưng chưa kịp gọi thì con Út Cưng đã gọi trước!

Út Cưng là con sáo biết nói của anh em Xảo, trước đây Tiểu Long dã từng mua về nuôi ở nhà nhỏ Hạnh. Câu "bò viên ngon lắm" chính là câu nói dạo đó Quý ròm dạy cho Út Cưng để trêu nhỏ Hạnh. Không ngờ con Út Cưng "học thuộc lòng" đến tận bây giờ!

Nghe thằng Nở nhắc, Quý ròm quay qua phía nhỏ Xảo và thu nắm tay dứ dứ trước chiếc lồng, vờ doạ:

- Chết mày nghen Út Cưng! Nếu mày không chịu quên cái câu vừa rồi, có ngày chị Hạnh sẽ rô-ti mày đấy!

Nở quay sang Tiểu Long, vồn vã:

- Anh Tiểu Long, khoẻ không?

Tiểu Long cười cười chưa kịp đáp, Quý ròm đã vọt miệng:

- Nếu khi nãy mày tới sớm một chút thì mày đã không hỏi một câu thừa như thế! Vừa rồi, bọn trẻ ở đây lác cả mắt khi thấy Tiểu Long dùng đầu chấn gãy … gốc cây to đùng ở đằng kia kìa!

Thanh gỗ Tiểu Long chấn gãy không phải là bé, nhưng dĩ nhiên không phải là "gốc cây to đùng" như Quý ròm huênh hoang.

Sợ thằng Nở cao hứng đòi đi xem cái "gốc cây to đùng" đó, Tiểu Long định lên tiếng đính chính. Nhưng nó chưa kịp mở miệng thì anh Việt đã

bước lại, vui vẻ:

- Hay quá! Các em quen nhau trước rồi hả?

Quý ròm chớp mắt khoe:

- Dạ, tụi em quen nhau từ hồi ở trên thành phố lận!

- Tụi mày quen nhau thì lát nữa tha hồ chuyện trò, còn bây giờ quay lại đố tiếp đi đã! – Chứng kiến cảnh tay bắt mặt mừng giữa tụi Quý ròm và anh em thằng Nở, Tâm hô thoạt đầu ngạc nhiên, sau lại đâm sốt ruột khi thấy những đứa này hàn huyên dai nhách, liền nôn nóng vọt miệng.

Tiểu Long quay sang nhìn Tâm hô, cười vẻ biết lỗi:

- Thôi, tụi này không chơi nữa! Các bạn chia làm hai phe như ban đầu đi!

Nói xong, Tiểu Long kéo tay thằng Nở lại chỗ gốc thông gần đó. Nhỏ Hạnh cũng cặp kè với nhỏ Xảo đi theo. Cả Quý ròm, cả thằng Mạnh không biết mô tê gì, nãy giờ vẫn giương mắt ếch nhìn chòng chọc vào hai cái đứa lạ hoắc có tên là Nở và Xảo kia, cũng hối hả nối gót.

Bọn trẻ còn lại không biết làm sao, đành chia làm hai phe như cũ: Một bên do thằng Thái cầm đầu, một bên do Tâm hô làm thủ lĩnh.

Vừa ngồi bệt xuống cỏ, thằng Nở đã hỏi ngay:

- Chị Văn Châu không cùng đi với các anh chị sao?

- Không! – Tiểu Long tựa lưng vào gốc cây, mỉm cười đáp.

Quý ròm ngứa miệng:

- Chị Văn Châu của mày ra khỏi nhà nửa bước đã là khó, làm thế quái nào mà tếch xuống Vũng Tàu được!

Nhỏ Hạnh nhìn nhỏ Xảo:

- Tụi em xuống Vũng Tàu làm gì thế?

Nở vọt miệng đáp thay em gái:

- Tụi bạn em rủ em xuống đây! Ở thành phố Hồ Chí Minh dạo này bọn đánh giày đông quá, không làm ăn gì được!

Nhỏ Hạnh tròn mắt:

- Tụi bạn em là ai thế?

Tới phiên thằng Nở tròn mắt:

- Ủa, các anh chị không biết tụi bạn em là ai thật hả?

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Em chưa giới thiệu làm sao tụi chị biết được?

Nhỏ Hạnh vừa hỏi xong, con Út Cưng trong lồng cùng kêu "Xạo! Xạo!" khiến bọn trẻ bật cười. Mặc dù thừa biết con Út Cưng không phát âm được dấu hỏi nên trước nay vẫn kêu "Xảo" thành "Xạo", nhỏ Hạnh vẫn làm bộ trừng mắt nhìn con sáo:

- Chị không biết thật chứ không phải xạo à nghen!

Tiểu Long gật đầu phụ hoạ:

- Tụi anh không biết các bạn em thật mà!

Nhỏ Xảo đập tay lên vai nhỏ Hạnh, cười khúc khích:

- Thì nãy giờ các anh chị chơi với tụi bạn em đó chứ ai!

Câu trả lời của nhỏ Xảo khiến bọn Quý ròm ngẩn tò te. Đứa nào đứa nấy bất giác quay đầu nhìn về phía bọn trẻ lúc này đang trì níu nhau chơi trò kéo co bên đống lửa bập bùng.

Tiểu Long gãi gãi mũi:

- Ủa, tụi bạn em là những bạn này đây hả?

- Dạ! – Nở gật đầu – Các bạn này là thành viên của nhóm trẻ em đường phố Lửa Hồng, hầu hết đều sống lang thang như em cả đấy! Cả khối đứa từ thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh khác kéo tới. Đứa bán báo, đứa bán vé số, đứa đánh giầy …

- Trời đất! Thế mà tụi anh đâu có biết

Nở chưa nói hết câu, Quý ròm đã vùng kêu, bây giờ nó mới nhớ thằng Mạnh từng nói nhóm trẻ em đường phố Lửa Hồng cùng đóng chung một trụ sở với nhóm Hải Âu mà nó quên khuấy đi mất. Rồi nó quay phắt sang Mạnh:

- Sao nãy giờ mày không chịu giới thiệu hở thằng quỷ con?

- Em đâu có nhớ mặt tụi nó!- Mạnh rụt cổ – Em chỉ nghe các anh chị trong nhóm Hải Âu nói sơ qua vậy thôi chứ đâu đã sinh hoạt chung với tụi nó lần nào!

Nở tiếp tục tươi cười nói về đám bạn mới:

- Trong bọn, có một số đứa tối ngủ luôn tại trụ sở! Em và nhỏ Xảo cũng vậy, ban ngày đi đánh giày, bán báo, tối về đây ngủ!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Ở đây, tụi em có được học hành gì không?

Nở gật đầu:

- Bạn nào học khá thì được vào các lớp bổ túc văn hoá, còn các bạn học lớp một, lớp hai thì học ngay tại trụ sở, do các anh chị phụ trách nhóm và bạn Thái hướng dẫn!

Quý ròm nhíu mày:

- Thái là cái đứa mặc áo ca rô đấy hả?

- Dạ! Bạn Thái và bạn Tâm hô học giỏi nhất nhóm, đã lớp bảy rồi đấy! - Nở hãnh diện "quảng cáo" cho bạn mình.

Tới lúc này, bọn Quý ròm mới vỡ lẽ tại sao khi nãy Thái diễn màn dạy học nhuần nhuyễn đến thế và tại sao đám trẻ bên dưới cũng phụ hoạ nhịp nhàng làm vậy. Hoá ra đó là lớp học quen thuộc hàng ngày của tụi nó.

- Thế còn thằng áo xanh kia, nó làm gì? – Quý ròm chỉ tay vào thằng nhóc khi nãy làm xiếc với bộ cát-tê tò mò hỏi.

- À, đó là thằng Ba Lá!

- Ba Lá? – Tiểu Long trố mắt, nó vụt nhớ đến trò bài cào ba lá – Tên gì có vẻ … cờ bạc quá vậy?

Nở cười:

- Ba Lá là tên tụi bạn đặt! Em cũng chả biết nó tên thật là gì, chỉ quen gọi là thằng Ba Lá! Hồi trước, nó chuyên đi theo tụi đánh bài ma ở các hè phố, bên xe để lừa những người nhẹ dạ, sau bị các đội xã hội thu gom.Từ hồi được thả ra, về nhóm Lửa Hồng, nó được cấp vốn đi bán báo dạo, giống như con Xảo vậy!

Chuyện kể của thằng Nở càng lúc càng khơi dậy tính hiếu kỳ nơi bọn Quý ròm. Tụi nó thi nhau ngoác miệng hỏi hết câu này đến câu khác. Anh em thằng Nở phải thay phiên trả lời mệt xỉu.

Và chính nhờ những tiết lộ đó mà nỗi ấm ức vì thua cuộc trong lòng Quý ròm từ từ tan biến, thay vào đó là một sự cảm thông sâu sắc. Bây giờ nó mới hiểu ra những thứ nghề kỳ quặc mà khi nãy thằng Tâm hô, thằng Ba Lá và thằng nhóc mũi hếch đem ra đố chính là những nghề mà tụi nó đã cực khổ trải qua chứ không phải là nghe ngóng, lượm lặt hay sưu tầm đâu đó để cố tình bắt bí đối phương như Quý ròm vẫn tưởng.

Thì ra mình vẫn chưa biết nhiều về tụi nhóc cùng trang lứa nhưng có số phận không may này! Quý ròm bần thần nghĩ. Trước nay, nó và các bạn cùng lớp chỉ biết ăn sung mặc sướng, suốt ngày chỉ học và chơi, đâu có làm lụng cực khổ như bọn trẻ vào đời sớm này! Đã thế lại có đứa như thằng nhóc áo xanh, ngoài việc lăn lưng ra kiếm sống, khi về nhà còn phải vất vả chăm sóc cho người ông bị liệt cả chục năm nay nữa! Tội nó ghê! Mà cũng lạ thật, bươn chải cực nhọc như vậy mà sao khi sinh hoạt chơi đùa, bọn này lại hồn nhiên, vui vẻ ra phết thế không biết! Nếu không gặp anh em thằng Nở, tụi mình có tài thánh cũng chẳng biết những đứa đang chơi đùa với mình là bọn nhóc vẫn lấy đường phố làm nhà!

So với Quý ròm và nhỏ Hạnh, gia cảnh của Tiểu Long có khó khăn hơn. Dù vậy, so với đám trẻ này Tiểu Long vẫn cảm thấy cuộc sống của nó sung sướng hơn nhiều. Nghe anh em thằng Nở kháo chuyện một hồi, mặt nó cũng thừ ra như mặt Quý ròm.

Đang bâng khuâng nghĩ ngợi, chợt nghe thằng Nở kể chuyện thằng Thái dạy học bị "học trò" lấy kẹo cao su trét lên ghế cho "thầy" dính chơi, Tiểu Long sực nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- À, thằng Thái này có học võ hở mày?

- Võ gì? – Nở ngơ ngác.

- Thì võ gì đại khái như "thiết trảo công" hay "thiết bố sam" gì đó!

Nở tiếp tục tròn mắt:

- Sao anh lại hỏi thế?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Tại khi nãy nó thi tài với tao, tao thấy nó cầm ngay chỗ thanh củi cháy mà mặt mày chẳng nhăn nhó tẹo nào hết!

Nở chưa kịp trả lời, nhỏ Xảo đã ôm bụng cười:

- Cái đó chẳng phải võ nghệ gì đâu! Nồi cơm đang nấu trên bếp, trước nay anh Thái vẫn dùng tay nhắc xuống tỉnh khô! Tại các ngón tay của ảnh chai rồi nên ảnh không sợ nóng!

Thằng Mạnh nãy giờ ngồi im, bỗng ngứa miệng hỏi:

- Không luyện võ làm sao các ngón tay chai được?

- Bạn Thái hồi nào đến giờ chuyên đi bóc vỏ đậu thuê! Bóc riết, các ngón tay nổi u lên và chai lại chứ có gì đâu!

Lời giải thích của thằng Nở đơn giản và bất ngờ đến mức bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy há hốc miệng.

Trong lúc tụi nó đang thộn mặt ngẩn ngơ, tiếng anh Việt từ chỗ vòng tròn người chợt vẳng đến:

- Bây giờ mời đội thắng cử đại diện lên nhận phần thưởng!

Hoá ra trong khi bọn Quý ròm và anh em thằng Nở đang mải mê trò chuyện, cuộc thi kéo co đã kết thúc.

Đến lúc nhìn thấy thằng nhóc mũi hếch lững thững bước lên, bọn Quý ròm mới biết phe thằng Thái thắng keo vừa rồi.

Nhưng thằng nhóc mũi hếch bước đến chỗ chiếc bàn đặt phần thưởng rồi đứng đực luôn ra đó. Mặc anh Việt lặp đi lặp lại hai, ba lần "Em chọn món nào?", nó vẫn đứng trơ, mắt phân vân đảo từ chiếc ao thun qua chiếc nón vải trắng, rồi từ chiếc nón vải trắng qua chiếc áo thun. Có lẽ những món nó thích đã được phân phát hết, hai món quà còn lại nó không mặn mà lắm.

Anh Việt lại giục:

- Sao? Em chọn đi chứ!

Biết không thể trù trừ lâu hơn được nữa, thằng nhóc mũi hếch định chỉ đại vào một trong hai món trước mắt. Nhưng đúng vào lúc nó dợm giơ tay ra, thình lình một giọng nói vang lên:

- Hay là chọn phần thưởng này vậy!

Đó là tiếng nói của nhỏ Hạnh. Trước những ánh mắt ngạc nhiên của vòng tròn người đang đổ dồn vào nó, nhỏ Hạnh chậm rãi bước tới chỗ thằng nhóc mũi hếch mà mỉm cười chìa quả cầu đang kêu leng keng theo từng bước chân của nó ra phía trước. Nhiều cái miệng không nhịn được, "ồ" lên:

- A, quả cầu bạc kìa!

Thằng nhóc mũi hếch có vẻ bất ngờ trước món quà trong mơ này. Nó trố mắt nhìn quả cầu bạc trên tay nhỏ Hạnh, ngần ngừ không dám đưa tay đón lấy.

- Bạn cầm đi! – Nhỏ Hạnh thân thiện – Bọn này tặng đấy!

Thằng nhóc mũi hếch nuốt nước bọt:

- Bạn nói thật đấy chứ?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nói thật!

Thằng nhóc mũi hếch vẫn chưa tin. Nó ngước nhìn người bạn gái trước mặt, liếm môi hỏi:

- Khi nãy bạn thích quả cầu này lắm mà?

- Đó là khi nãy! – Nhỏ Hạnh nghiêm trang nói – Nhưng bây giờ tặng nó cho các bạn, bọn này thấy vui hơn!

Thằng nhóc mũi hếch không hỏi nữa, mặc dù nó không rõ tại sao cô bạn này lại thay đổi thái độ đột ngột như thế. Nó đưa tay đón lấy quả cầu, lí nhí:

- Cảm ơn!

Trước tiên là anh Việt, rồi anh Thức, rồi tới các anh chị phụ trách nhóm Hải Âu và nhóm Lửa Hồng ngồi đằng bàn, cuối cùng là đám trẻ nhốn nháo chung quanh, tất cả cùng rào rào vỗ tay tán thưởng.

Tất nhiên Tiểu Long, Quý ròm và anh em thằng Nở cũng bày tỏ sự hoan hỉ bằng cách vỗ tay hoà với mọi người.

Chỉ có thằng Mạnh là khác người. Thay vì vỗ tay, nó gãi gãi đầu, khịt mũi bình luận:

- Quả cầu này của người ta, mình nhào vô chơi rồi "thó" được, bây giờ đem tặng lại thì có gì là oai! Có ngon thì mua món quà mới đem tới!

Nói xong, thấy Quý ròm quay phắt qua, Mạnh hoảng hồn rụt cổ lại.

Nhưng Mạnh chỉ sợ hão. Không phải câu nói nào củng nó cũng bị ông anh cốc đầu. Như lần này chẳng hạn. Quý ròm quay qua nhìn nó, miệng mỉm cười, còn đầu thì gật gật:

- Mày nói đúng! Lần sau nếu gặp lại các bạn này, tụi tao nhất định sẽ chuẩn bị quà từ trước!

HẾT.

Tập 19: Cú nhảy kinh hoàng

Đánh máy: Honeyctn
Chính tả: dung tran

Tóm tắt nội dung

Khi nhìn rõ hai bóng người quái dị đó, Quý ròm như không tin vào mắt mình. Cơ thể họ trơn nhẫy, sáng lấp lánh, đầu cổ nhẵn nhụi không một cọng tóc, và gương mặt họ mới kinh tởm làm sao, chẳng thấy mũi miệng đâu, chỉ có hai hốc mắt thỉnh thoảng chớp chớp. Họ là ai? Hay đó chính là những người đến từ hành tinh khác?

Chương 1

Xe sắp sửa lên dốc cầu thì bị nghẽn. Thoạt đầu Tiểu Long còn cố chống chân nhích từng quãng, sau nó đành phải khựng lại. Bốn bề người như nêm, lách trái lách phải đều bít lối.

- Kẹt rồi!

Tiểu Long than. Nó nói không quay đầu lại nhưng Quý ròm vẫn nghe rõ.

- Đợi một chút vậy!

Quý ròm nói và đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn quanh. Thế này thì khó thoát! Quý ròm nhìn đám xe cộ kìn kìn kéo tới mỗi lúc một đông, chiếc trước chiếc sau hăm hở đùn cục vào nhau, lo lắng nhủ bụng.

Dạo này thành phố rất hay kẹt xe. Đường xá cũng vẫn thế thôi nhưng xe cộ dường như mỗi ngày một lắm nên cứ đúng vào giờ đi làm hoặc giờ tan sở là các ngã ba, ngã tư chật ních những xe và xe, tiếng động cơ gầm gừ, rú rít hoà vào tiếng người thúc hối, cãi cọ, náo động cứ như họp chợ.

Đang nghĩ ngợi lan man, Quý ròm bỗng giật mình:

- Ủa! Nhưng giờ này đâu phải giờ tan sở! Sao nạn kẹt xe lại xảy ra lúc ba giờ chiều, lạ vậy kìa?

Nó liền thúc vào hông Tiểu Long:

- Ráng lách lên đi mày!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Chi vậy?

- Xem thử đằng trước đang xảy ra chuyện gì!

Chiều ý bạn, Tiểu Long bặm môi luồn qua lách lại giữa những bánh xe và những cẳng chân. Nhưng nó cũng chỉ len lỏi được một quãng ngắn. Rồi dừng xe lại, thở đánh thượt:

- Chịu thôi! Không thể nào tiến tới được nữa!

- Không tiến tới được thì thôi! – Giọng Quý ròm ỉu xìu, rồi nó tặc tặc lưỡi – Mày trông thấy gì đằng trước không?

Tiểu Long không nhích tới được, nhưng đứng ở chỗ này dù sao cũng nhìn rõ mọi thứ hơn chỗ cũ. Nó nhỏm người trên yên xe dòm dỏ một hồi rồi quay đầu lại:

- Chẳng biết có chuyện gì ở giữa cầu mà người ta bu đen kịt!

Thông báo của Tiểu Long khiến Quý ròm muốn khóc thét:

- Chuyện đó chẳng cần mày nói tao cũng biết! Tao chỉ muốn biết chuyện gì khiến "người ta bu đen kịt" kìa!

Tiểu Long quay lại nghiêng ngó thêm một lúc rồi lắc đầu:

- Tao không thấy rõ! Nhưng tao đoán là đụng xe!

- Hừ, đoán! – Quý ròm nhăn nhó – Thế sao mày không đoán là có người nhảy sông tự vẫn?

Quý ròm vừa nói xong, ở đằng trước lửa bỗng phừng lên rồi giữa vòng tròn người ken dày đang rùng rùng dãn ra, hai bóng người cháy rực như hai cây đuốc xẹt về phía mép cầu và lao thẳng ra khoảng không, rơi vụt xuống dưới.

Cảnh tượng kinh hoàng kia tuy xảy ra ở giữa dốc cầu nhưng đứng từ xa, ai cũng có thể nhìn thấy. Hàng loạt những tiếng la hoảng, tiếng thét lạc giọng thoáng chốc vang lên, rền như sấm.

- Ối! – Lưỡi Quý ròm như ríu lại – Có người nhảy sông thật!

Còn Tiểu Long thì đưa tay ôm mặt:

- Ôi, ghê quá! Lại tự thiêu nữa!

Làn sóng người chung quanh ùn ùn chuyển động. Dường như quên mất mình đang bị kẹt cứng, ai cũng muốn vọt tới trước, vì thế đã kẹt lại càng kẹt.

Sau thoáng sững sờ, Quý ròm hấp tấp nhảy xuống khỏi xe, đập vội lên vai Tiểu Long:

- Mày đợi ở đây nhé!

- Ê! – Tiểu Long quýnh quíu – Mày chạy đi đâu thế?

Nhưng Quý ròm không đủ thì giờ trả lời bạn. Nhoáng mắt, nó đã lẫn vào đám đông, hối hả chen lên phía trước.

Khi Quý ròm len được vào đám đầu cổ đang lúc nhúc bu đặc thành cầu, mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo. Nhưng Quý ròm không màng đến điều đó. Nó đang lo ngay ngáy cho tính mạng của hai người vừa rồi, e rằng nếu không chết cháy ắt họ cũng chết chìm dưới nước.

Quý ròm hồi hộp thò đầu ra thành cầu dòm xuống mặt sông.

Đã không nhìn thì thôi, khi ngó xuống mặt sông đang dợn sóng, mồm Quý ròm không khỏi há hốc. Ơ kìa, sao lạ quá! Đập vào mắt nó là hai bóng người đang bì bõm lội vào bờ giữa tiếng reo hò hớn hở của những người đứng trên thành cầu. Ôi, thế ra họ không chết! – Quý ròm thở ra, ngực nó đã thôi chèn đá, nhưng rồi nó lại ngỡ ngàng tự hỏi – Nhưng tại sao đã muốn tự tử, bây giờ họ lại bơi vào bờ? Hay là đến phút chót họ bỗng cảm thấy quyến luyến cuộc sống và đổi ý?

Không trả lời được nhưng câu hỏi đang quay cuồng trong óc, Quý ròm tò mò giương mắt ngắm hai bóng người lúc này đang men theo bờ cỏ, chậm chạp leo lên cầu.

Hai bóng người càng lúc càng đến gần. Và khi Quý ròm nhìn rõ tướng mạo của họ, người nó giật bắn như chạm phải điện.

Quả thật hai bóng người trước mắt nó nom quái dị không thể tả! Căn cứ vào thân hình, họ có vẻ là một nam một nữ, nhưng cơ thể họ trơn nhẫy, sáng lấp lánh, đầu cổ nhẵn nhụi không một cọng tóc, và gương mặt họ mới kinh làm sao, chẳng thấy mũi miệng đâu, chỉ có hai hốc mắt thỉnh thoảng chớp chớp.

Hay đây là những người đến từ hành tinh khác như mình vẫn thường nghe mô tả? Quý ròm hoang mang nghĩ và như không đừng được, nó thót bụng bước lui một bước.

Trong rừng người rậm rạp trên cầu, trẻ con hiếu kỳ như Quý ròm có đến hàng đống. Nhưng khác với Quý ròm, bọn trẻ này bạo dạn tợn. Bốn, năm đứa đi lẽo đẽo theo "người ngoài hành tinh", chả tỏ vẻ gì sợ sệt. Thậm chí có đứa còn quẹt tay vào "người ngoài hành tinh" rồi cười lên thích thú:

- Hà hà, tao phải xin mẹ tao may cho một bộ quần áo như vậy mới được!

Thoạt nghe thằng nhóc láu lỉnh kia nói, Quý ròm chả hiểu gì cả. Nhưng khi hai "người ngoài hành tinh" đi ngang qua trước mặt thì Quý ròm chợt vỡ lẽ.

Ở khoảng cách gần, Quý ròm nhanh chóng nhận ra hai người này đang mặc một chiếc áo liền quần, may bằng thứ vải đặc biệt trơn láng. Vải màu bạc, lại đẫm nước nên dưới nắng chiều nom óng ánh như kim loại.

Đầu họ chụp một chiếc nón may bằng thứ vải cùng loại, kín tới tận ót, nên lúc nãy Quý ròm tưởng họ không có tóc. Còn gương mặt dị dạng kia thì không còn nghi ngờ gì nữa, đích thị là mặt nạ.

Khi khám phá ra những điều đơn giản đó, Quý ròm không khỏi tự cười thầm mình. Nhưng rồi nó chợt ngẩn ra: Những người này là ai mà ăn mặc kỳ quái thế? Họ nhảy xuống sông làm gì để rồi phải loay hoay trèo lên? Và khi nãy rõ ràng họ cháy phừng phực như hai bó đuốc kia mà, sao bây giờ nom họ dường như họ chẳng hề hấn gì?

Những thắc mắc trong đầu khiến Quý ròm mất hẳn rụt rè. Noi gương bọn trẻ trước mặt, nó cố chen vào giữa đám đông, hồi hộp lần theo hai con người kỳ dị nọ.

Hai "người ngoài hành tinh" kia chẳng đi đâu xa. Ở chính giữa cầu, một đám đông đứng xúm xít quanh một người đàn ông đứng tuổi, đeo kính, mũ thùm thụp trên đầu đang đợi họ.

Đến lúc này, Quý ròm mới nhìn thấy cái caméra to đùng đặt trên đường ray ngắn cạnh đó, phía sau một người đàn ông râu quai nón hờ hững vịn tay vào máy quay, tay kia đang lau mồ hôi chảy thành dòng trên trán, mặt nhăn nhăn nhó nhó. Thì ra người ta đang đóng phim! Quý ròm thở phào, vừa hân hoan lại vừa thất vọng.

Nó tò mò nhìn đoàn làm phim, tìm xem có diễn viên quen thuộc nào không nhưng chả thấy. Toàn những khuôn mặt nó chưa gặp qua trên màn ảnh bao giờ! Có lẽ hôm nay các diễn viên chính không có cảnh quay! Quý ròm nghĩ và nó liếc qua chỗ hai "người ngoài hành tinh" đứng, bụng không ngớt xuýt xoa: Mình tới trễ quá! Khi nãy người ta quay cảnh nhảy từ trên cầu xuống sông mà mình chỉ thấy thấp thoáng từ xa, phí thật!

Quý ròm tặc lưỡi tiếc rẻ và quay mình tính quay về chỗ Tiểu Long đứng đợi. Nhưng vừa dợm bước, nó đột ngột dừng phắt lại. Bên tai nó tiếng người đàn ông đeo kính vang lên:

- Cảnh vừa rồi không đạt lắm! Các cháu chịu khó thực hiện thêm một lần nữa vậy!

Chương 2

Người đàn ông vừa lên tiếng ý chừng là đạo diễn. Ông vừa nói vừa quạt phành phạch cuốn tập ố vàng trên tay như để xua cái nóng do mặt trời và do hơi người dồn nén chung quanh.

Yêu cầu của đạo diễn thường được xem là mệnh lệnh. "Người ngoài hành tinh" nữ có lẽ cũng biết vậy, nhưng chị vẫn ngập ngừng:

- Tụi cháu đã nhảy ba lần rồi, chú!

Giọng ông đạo diễn thoắt nghiêm nghị:

- Để có một cảnh quay đẹp, nếu cần, chúng ta lặp đi lặp lại cả chục lần cũng không sao!

Cuộc đối đáp lọt vào tai khiến Quý ròm vô cùng sửng sốt. Nhảy từ trên chiếc cầu cao này xuống sông đâu phải là chuyện đùa, vậy mà theo lời "người ngoài hành tinh" nữ vừa nói thì từ nãy đến giờ họ đã lặp lại cú nhảy khủng khiếp đó đến những ba lần. Và bây giờ lại sắp sửa nhảy lần thứ tư.

Lời nói có ý quở trách của ông đạo diễn làm "người ngoài hành tinh" nữ im bặt. Quý ròm không trông thấy gương mặt khuất phía sau chiếc mặt nạ kia nhưng nhìn đôi vai "người ngoài hành tinh" nữ khẽ rung lên, nó đoán hẳn chị ấm ức lắm.

- Thôi, được rồi! Tụi cháu sẽ nhảy lại!

"Người ngoài hành tinh" nam hắng giọng nói, tay anh đặt lên vai cô gái bên cạnh vừa như động viên vừa như chia sẻ.

Câu nói của "người ngoài hành tinh" nam vừa cất lên, Quý ròm bỗng nghe bụng mình thót một cái: giọng nói của anh rất quen thuộc với nó.

Trong một thoáng, Quý ròm không thể nhớ ra đó là giọng nói của ai nhưng nó tin chắc nó đã nghe giọng nói này nhiều lần, có nghĩa "người ngoài hành tinh" nam này không phải là người xa lạ.

Quý ròm dán mắt vào anh, tai dỏng lên, chờ anh nói tiếp một câu nữa, hy vọng lần này sẽ nhớ được.

Nhưng "người ngoài hành tinh" nam chỉ nói mỗi một câu. Sau đó, anh và cô gái kia lẳng lặng xoay người qua phải qua trái cho bộ phận phục trang trong đoàn làm phim mặc thêm một lớp quần áo bên ngoài bộ đồ lạ mắt nọ.

Xong, người ta khoác lên chiếc đầu nhẵn nhụi của mỗi người một bộ tóc giả.

Những "khán giả" đứng chung quanh ai nấy đều mở to mắt nhìn. Đến khi người ta tưới xăng lên hai "người ngoài hành tinh" chuẩn bị đốt thì nhiều cái miệng kêu thét, nửa sợ hãi nửa thích thú.

Một người trong đoàn làm phim lại gần hai "người ngoài hành tinh":

- Cố chịu nóng một chút nhé?

- Không sao! – "Người ngoài hành tinh" nam sờ tay lên ngực – Loại vải chống cháy này cũng khá tốt!

Lần thứ hai, Quý ròm nghe "người ngoài hành tinh" nam nói. Và khổ nỗi, cũng là lần thứ hai nó nhận ra giọng nói rất quen nhưng vẫn chẳng nhớ được là ai.

Hai "người ngoài hành tinh" bước tới sát thành cầu. À quên, lúc này họ chẳng còn vẻ gì là người ngoài hành tinh nữa, đã có quần áo tóc tai như mọi người! Ông đạo diễn quay đầu về phía người phụ trách máy quay:

- Chuẩn bị!

Chiếc caméra được đẩy trên đường ray, trượt đến cách đó một quãng, chiếm vị trí thuận tiện để quay ngang, vừa quay vừa di chuyển ngược theo đường ray để có thể thu vào khung hình toàn bộ cảnh nhảy.

Quý ròm không dám xáp lại gần "hiện trường". Nhưng từ chỗ đứng của mình, nó vẫn nhìn rõ mồn một cảnh người ta bật hộp quẹt gí vào hai diễn viên đã được tẩm xăng, rồi lửa phừng lên và ngay lập tức, hai con người đang bốc cháy rừng rực kia lao vọt qua thành cầu, chúc ngược đầu xuống dưới và rơi đi vùn vụt.

Khi hai "cây đuốc" vừa dợm phóng người bay ra, Quý ròm còn nghe rõ tiếng hét đanh gọn của ông đạo diễn ra lệnh cho người quay phim "Máy!", nhưng sau đó thì nó không còn nghe gì nữa. Tiếng la thét, tiếng reo hò xen lẫn tiếng hoan hô của đám đông nổ ra át cả tiếng rè rè của máy quay lẫn tiếng đập thình thịch trong ngực nó.

Mãi một lúc, khi tiếng ồn lắng xuống, Quý ròm mới thò đầu qua thành cầu nhìn xuống sông và cũng như lúc nãy, nó thở đánh phào khi trông thấy hai bóng người đang lặng lẽ dìu nhau lội trên mặt sông xa tít dưới kia.

Ngay lúc này, lẽ ra Quý ròm đã bỏ về. Tiểu Long đợi nó nãy giờ có lẽ đã sốt ruột lắm rồi. Hơn nữa, nó biết chắc nếu ở lại cũng chẳng còn gì để xem nữa. Cảnh vừa rồi hoặc đã vừa ý ông đạo diễn, hoặc sẽ phải quay lại vào một hôm khác, bởi hai người diễn viên can đảm kia nom có vẻ mệt lắm rồi, và điều quan trọng là cảnh sát giao thông đã xuất hiện và đang tiến đến chỗ đoàn làm phim nhằm giải toả nạn kẹt xe đã gây ách tắc quá xá lâu.

Nhưng Quý ròm vẫn không nhích chân. Nó mặc kệ Tiểu Long. Nó mặc kệ cảnh sát. Điều canh cánh trong lòng nó bây giờ là phải khám phá cho bằng được người diễn viên nam kia là ai. Nếu không, tối nay nó sẽ không tài nào chợp mắt được vì ấm ức.

Cũng như lúc nãy, sau khi lội được vào bờ đôi nam nữ diễn viên kia lảo đảo leo trở lên cầu với hình dạng của những người ngoài trái đất. Bộ quần áo mặc ngoài lẫn bộ tóc giả đã cháy tiêu trong lúc phóng người xuống nước.

Quý ròm đang định xông lại chỗ đoàn làm phim để chờ xem hai người diễn viên gỡ mặt nạ ra nhưng vừa nhích chân nó đã bị đám đông nhốn nháo đẩy dạt về phía sau.

Nó cố chen lên, vừa gạt mồ hôi vừa thu người luồn lách nhưng vẫn không tài nào tiến được nửa bước. Vừa thấy bóng cảnh sát giao thông thấp thoáng, vòng người hiếu kỳ hấp tấp xô nhau lui lại khiến nhân vật còm nhom của chúng ta cứ bị trôi mãi, trôi mãi về phía chân cầu.

Thế là toi! Quý ròm làu bàu khi nhận ra mình đang đứng nếu không phải ngay chỗ khi nãy thì cũng không cách đó bao xa. Nó đảo mắt nhìn quanh tìm Tiểu Long nhưng không thấy thằng mập đâu. Có khi đợi lâu quá, nó bỏ về rồi không chừng! Quý ròm lo lắng nghĩ và đưa hai tay lên miệng làm loa chĩa ra bốn phía:

- Tiểu Long ới ời!

Khi Quý ròm hét đến lần thứ bảy, lạc cả giọng và sắp sửa tắt hơi thì Tiểu Long mới "hồi âm":

- Tao ở đây nè!

Nghe tiếng Tiểu Long xa tít, Quý ròm nhướn cổ:

- Ở đây là ở đâu? Tao chả nhìn thấy mày đâu cả!

Tiếng Tiểu Long vẫn xa xôi vọng lại:

- Tao cũng thế! Tao chỉ nghe tiếng của mày thôi!

Quý ròm chép miệng:

- Thế mày đang đứng ở đâu?

- Tao đứng dưới chân cầu!

Câu trả lời của Tiểu Long làm Quý ròm điên tiết:

- Dĩ nhiên là mày đứng ở chân cầu! Tao không nghĩ mày đã chui xuống dưới gầm cầu!

Thấy thằng ròm nổi cáu, Tiểu Long vội vàng "bổ sung":

- Tao đang đứng bên lề đường!

- Lề đường nào?

- Lề bên trái!

Tới đây, "nhà toán học" Quý ròm vẫn không thể nào xác định được "toạ độ" của bạn mình. Tiểu Long đinh ninh "lề bên trái" là một chỉ dẫn quá sức rõ ràng trong khi Quý ròm chẳng rõ thằng mập căn cứ vào đâu để "tuyên bố" về chuyện phải, trái. Bởi nếu đi từ dưới lên thì bên trái là bên có những quán nước dừa nằm san sát, còn nếu đi từ trên cầu xuống thì bên trái lại là bên có những cánh đồng rau xanh nằm sau dãy bạch đàn.

Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó gân cổ hét tướng:

- Tao chả rõ mày muốn nói lề bên nào!

- Này, này! Chú bé này làm gì mà đứng giữa đường hò hét om sòm thế! – Một người đàn ông dắt xe gắn máy cau mày nhìn Quý ròm – Có tránh ra cho người khác đi không!

Đúng lúc đó, Tiểu Long lên tiếng "bổ sung" lần thứ hai:

- Tao đang đứng chỗ các quán nước ấy!

Quý ròm liếc trộm về phía người đàn ông, thè lưỡi một cái rồi rụt cổ lảng mất.

Lát sau, nó tìm thấy Tiểu Long trước quán nước dừa thứ ba tính từ chân cầu. Mặt nó lập tức bí xị:

- Mày làm gì chạy tuốt lại đây thế?

Tiểu Long vỗ lên yên xe:

- Nếu tao không thoát kịp, chiếc xe này đã bẹp dúm rồi!

Rồi nó nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, tò mò hỏi:

- Mày đi đâu lâu vậy?

- Đi xem người ta đóng phim!

- Đóng phim? Phim gì thế?

- Tao chả biết! – Quý ròm nhún vai – Nhưng chuyện tự thiêu rồi nhảy xuống sông là cảnh trong phim chứ không phải chuyện thật!

Tiểu Long áp tay lên ngực:

- Thế mà nãy giờ tao cứ thót cả ruột!

Rồi nó chớp chớp mắt, ra vẻ hiểu biết:

- Người ta đốt những hình nộm rồi ném xuống sông chứ gì?

- Sai bét! Đây là người thật chứ không phải hình nộm!

- Người thật? – Mắt Tiểu Long trợn tròn – Mày có dóc tổ không đấy?

Quý ròm nhăn mặt:

- Tao chen lấn nãy giờ mệt lắm rồi, chả còn hơi sức đâu mà nói dóc!

Tiểu Long vẫn bán tín bán nghi. Nó thu nắm tay quẹt mũi:

- Người thật mà bốc cháy như thế làm sao sống nổi?

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm nheo mắt nhìn bạn – Để đóng những vai như thế, người ta phải mặc đồ chống cháy chứ lị!

Rồi không đợi Tiểu Long hỏi tới hỏi lui, Quý ròm vội vã giục:

- Lên xe đi! Rồi tao thuật cho mày nghe!

Chung quanh lúc này đã vãn người, Tiểu Long ngồi trước cong lưng đạp, Quý ròm ngồi sau co chân đẩy, hai đứa vừa ì ạch leo lên dốc cầu vừa trò chuyện.

Gọi là trò chuyện nhưng thực ra chỉ có Quý ròm nói, còn Tiểu Long vểnh tai nghe, chốc chốc lại chép miệng trầm trồ hoặc hỏi chen ngang một vài câu ấm ớ.

- Tuyệt thật đấy! – Đến khi Quý ròm kết thúc bài "văn tường thuật" sinh động của mình, Tiểu Long không nhịn được tiếng xuýt xoa, nếu không phải đang lái xe nó đã hào hứng vung cả hai tay lên rồi.

- Cái gì tuyệt?

- Nhưng người đóng phim ấy! – Giọng Tiểu Long thán phục – Nhảy từ trên cầu xuống đâu phải dễ, phải võ nghệ đầy mình ấy chứ! Đó là chưa kể

còn bị đốt cháy nữa!

- À, tao quên nói với mày chuyện này! – Quý ròm sực nhớ ra – Giọng nói của người diễn viên nam nghe rất quen, tiếc là tao không nhớ ra là ai!

Quý ròm vừa nói vừa chồm người tới khiến chiếc xe lảo đảo.

Tiểu Long ghìm tay lái:

- Nhìn mặt thì biết ngay chứ gì!

- Nói chuyện với mày chán bỏ xừ! – Quý ròm nhăn nhó – Tao đã bảo với mày là họ mang mặt nạ rồi kia mà!

- Ờ há! – Tiểu Long lỏn lẻn, nó khụt khịt mũi một hồi rồi ngập ngừng hỏi – Thế mày có nhớ mày đã từng nghe giọng nói đó ở đâu không?

Quý ròm thở dài:

- Nếu nhớ được điều đó thì nói làm gì! Tao chỉ nhớ là giọng nói đó rất quen thôi!

Đang nói, Quý ròm bỗng la lên:

- A, anh Tuấn mày!

Tiểu Long giật mình ngó quanh:

- Anh Tuấn tao đâu?

- Không! Anh Tú mày!

Tiểu Long chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Quý ròm lại hét giật:

- Anh Tuấn anh Tú mày!

Tới lúc này thì Tiểu Long không nhịn nổi nữa. Nó dừng hẳn xe lại và ngoái cổ nhìn ra sau:

- Mày nói năng lảm nhảm gì thế?

Bất chấp ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Long, mặt Quý ròm vẫn tươi hơn hớn. Tay nó múa tít:

- Hoặc anh Tuấn hoặc anh Tú mày!

Tiểu Long chớp chớp mắt, giọng nó bắt đầu lo lắng:

- Mày làm sao thế hả Quý ròm?

- Tao chả làm sao cả! – Quý ròm toét miệng cười – Tao chỉ chợt nhớ ra giọng nói của người diễn viên đó là ai thôi!

- Là ai?

- Thì tao đã nói rồi! Hoặc là anh Tuấn hoặc là anh Tú, một trong hai ông anh bảo bối của mày chứ ai!

Tiểu Long bây giờ mới vỡ lẽ. Nó thở một hơi dài:

- Thì ra vậy! Mày không nói sớm làm tao hết hồn! Tao cứ tưởng mày đột ngột hoá điên!

Rồi nó nhe răng cười:

- Nhưng mày đoán sai rồi! Không phải là anh Tuấn hay anh Tú đâu! Hai ông anh tao mà làm diễn viên điện ảnh thế quái nào được!

- Mày ngốc quá! – Quý ròm hừ giọng – Đây chỉ là những diễn viên đóng thế vai chứ không phải là diễn viên thực sự! Người ta gọi những người này là cascadeur!

Chương 3

Trong phim ảnh, đặc biệt là trong loại phim hành động, thường có những cảnh nguy hiểm như đua xe tốc độ cao, đánh đấm, nhào lộn, lao môtô xuống hồ, đu dây trên vực thẳm, v.v … Với những cảnh đó, các diễn viên thường không có khả năng tự đóng, hoặc nếu có khả năng thì lại không đủ can đảm, và trong hầu hết các trường hợp những nhà làm phim phải nhờ đến đội ngũ cascadeur, tức những người chuyên đóng những cảnh nguy hiểm thế cho các diễn viên. Những cascadeur không những giỏi võ mà còn phải dũng cảm, tính toán và hành động chuẩn xác, có máu mạo hiểm và đặc biệt phải rất yêu nghề, nếu không chả ai dại gì đem tính mạng mình phó thác vào những cuộc phiêu lưu!

Tiểu Long nghệt mặt nghe Quý ròm hùng hồn giảng giải về cái nghề nó chưa từng nghe nói qua này. Quý ròm "diễn thuyết" trơn tru, mạch lạc nhưng Tiểu Long vẫn cảm thấy chưa thông suốt lắm. Nó gãi đầu:

- Thế những phim do Thành Long hay Lý Liên Kiệt thủ vai cũng do cascadeur đóng thế à?

- Trường hợp Thành Long hay Lý Liên Kiệt lại khác! – Quý ròm nhún vai – Phim của họ là phim võ thuật, diễn viên đương nhiên phải là những võ sư thứ thiệt, chả cần đến người thế vai!

Tiểu Long thở phào. Có thế chứ! Nó là con nhà võ. Nó mê các phim võ thuật. Nó thích xem các phim do Lý Liên Kiệt hoặc Jean-Claude Van Damme đóng vai chính. Nhưng nó vẫn mê nhất Thành Long. Thành Long đánh đấm đẹp như mơ, nhưng lúc nào cũng vui nhộn, không có vẻ đằng đằng sát khí như các diễn viên võ thuật khác. Bây giờ nếu bảo nó những cú đá liên hoàn điệu nghệ, những màn chui dưới gầm xe tải hoặc những cú nhảy đứng tim từ nóc buyn-đinh này qua nóc buyn-đinh khác mà nó từng xem đến ngây người trên màn ảnh không phải do Thành Long thực hiện mà do một kẻ khác đóng thế thì chẳng khác nào bảo nó bầu trời sắp đổ sập xuống đầu.

Cũng may là cuối cùng Quý ròm đã đính chính giùm các thần tượng của nó. Thằng ròm này ngó ba hoa vậy mà sáng suốt ghê! Tiểu Long cảm động nghĩ và vui vẻ hỏi:

- Sao mày biết rõ về chuyện đóng phim thế?

- Tao đọc báo! – Quý ròm ưỡn ngực, nó tiếc hùi hụi không có râu để vểnh – Báo chí luôn cung cấp những thông tin phong phú, nóng hổi và bổ ích!

Tiểu Long cười khì:

- Mày "quảng cáo" giùm cho ba nhỏ Hạnh đấy hả?

Ba nhỏ Hạnh là nhà báo, vì vậy Tiểu Long mới trêu Quý ròm. Nhưng Quý ròm phớt lờ, nó nôn nóng quay trở lại đề tài chính:

- Như vậy mày đã tin người diễn viên nam kia là anh Tuấn hoặc anh Tú của mày chưa?

Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Tao có chính tai nghe giọng nói của anh ta đâu mà biết!

Quý ròm quắc mắt:

- Nhưng tao nghe!

- Mày nghe chắc gì đã chính xác!

- Hoàn toàn chính xác! – Quý ròm sầm mặt – Tao chỉ không phân biệt được đó là ai trong hai ông anh của mày thôi!

Anh Tuấn và anh Tú của Tiểu Long là hai anh em sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước, từ khuôn mặt, vóc người đến giọng nói, hồi mới đến chơi nhà Tiểu Long, Quý ròm cứ nhầm lẫn liên miên. Mãi về sau, nhờ để ý hai kiểu tóc cắt khác nhau, Quý ròm mới thôi lộn người này qua người kia. Nhìn tận mặt mà còn như vậy, huống chi ở đây nó chỉ nghe mỗi giọng nói.

Tiểu Long cũng hiểu vậy nên chẳng nghi ngờ gì. Nó chỉ thắc mắc:

- Nếu đó là anh Tuấn hay anh Tú tao, sao nhà tao chẳng ai biết?

- Làm sao nhà mày biết được! – Quý ròm "xì" một tiếng – Nếu anh mày không tự mình nói ra thì chẳng ai biết!

Tiểu Long lại nhíu mày:

- Nhưng tại sao anh tao lại không nói ra?

- Có thể anh mày sợ mọi người ngăn cản – Giọng Quý ròm trầm ngâm – Nếu biết anh mày làm cái việc nguy hiểm này, chắc chắn ba mẹ mày sẽ không đồng ý!

Quý ròm trầm ngâm khiến Tiểu Long trầm ngâm theo. Nó khẽ cắn môi:

- Ngay cả tao nữa, tao cũng không muốn anh tao mạo hiểm như vậy tí nào!

Nhưng rồi nó liền lúc lắc đầu:

- Nhưng người diễn viên đó không thể là anh tao. Anh Tuấn tao làm ở xí nghiệp may, còn anh Tú hiện làm ở nhà máy giày, làm sao có thể đi đóng phim được?

Quý ròm nheo mắt:

- Xin nghỉ ở xí nghiệp một, hai buổi để đi đóng phim chẳng có gì khó. Hơn nữa chỉ đóng một vài "pha" chứ đâu phải đóng suốt bộ phim!

- Không thể được! – Tiểu Long vẫn lắc đầu quầy quậy – Không thể như thế được!

Quý ròm hiểu rõ nỗi lo lắng trong lòng Tiểu Long. Vì vậy, nó dịu dàng đặt tay lên vai bạn:

- Có thể là tao nghe nhầm! Nhưng để biết đích xác, tối nay mày cần phải khéo léo dò hỏi hai ông anh của mày!

Tiểu Long méo xệch miệng:

- Mày đã biết tao không phải là đứa khéo léo rồi kia mà!

Quý ròm chớp mắt:

- Ý của mày là …

- Mày biết thừa mà còn làm bộ! – Tiểu Long lườm bạn – Tao muốn mày tối nay ghé nhà tao!

Anh Tuấn và anh Tú dĩ nhiên không hay biết gì về "âm mưu" của hai ông nhóc.

Tối, thấy Quý ròm lò dò bước vào, anh Tú vui vẻ:

- A, Quý! Vào đi! Tiểu Long có nhà đấy!

Đúng lúc đó, Tiểu Long cũng vừa xuất hiện chỗ ngách cửa thông ra nhà sau. Nó nhìn Quý ròm, miệng cười toe toét:

- Tới giải bài tập toán giùm tao hả?

- Không! – Mặt Quý ròm nghiêm trang, vừa nói nó vừa ngồi xuống ghế – Chuyện này quan trọng hơn chuyện giải toán nhiều!

Tiểu Long nheo nheo mắt:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm không trả lời ngay. Nó thận trọng đảo mắt nhìn quanh, sợ nhỏ Oanh lảng vảng đâu đấy sẽ kinh hãi khi nghe câu chuyện khủng khiếp của mình. Đến khi biết chắc cô em gái Tiểu Long còn bận bịu ở đằng sau bếp, nó mới hắng giọng trịnh trọng:

- Ở ngoài phố người ta đồn hồi chiều có một cặp vợ chồng giận nhau sao đó, rốt cuộc cả hai chạy ra cầu Thị Nghè ôm nhau nhảy xuống sông tự vẫn!

Tiểu Long đặt tay lên ngực:

- Thật không?

Anh Tuấn ngồi trên đivăng kế đó cũng giật mình nhỏm dậy:

- Em nghe ai nói thế?

- Nhiều người nói!

Anh Tú bỗng dưng vọt miệng:

- Không phải cầu Thị Nghè mà là cầu Sài Gòn!

Khi cố tình chuyển địa điểm từ cầu Sài Gòn qua cầu Thị Nghè, Quý ròm cũng không tin vào hiệu quả của "chiếc bẫy" này lắm. Không ngờ nó mới mào đầu sơ sơ, anh Tú đã hùng hồn "đính chính" khiến nó và Tiểu Long bất giác đưa mắt ngó nhau.

Anh Tuấn ngạc nhiên nhìn anh Tú:

- Hồi chiều em cũng có mặt ở đó hả?

- Không! – Anh Tú đáp bằng giọng bình thản – Em nghe những người trong nhà máy kể lại!

Cố che giấu sự mừng rỡ, Quý ròm tiếp tục "tường thuật" bằng giọng nghiêm nghị:

- Nhưng không chỉ có thế! Trước khi nhảy xuống sông, cặp vợ chồng kia còn tẩm xăng vào người đốt phừng phừng lên như hai bó đuốc nữa!

Tiểu Long giả vờ bụm mặt:

- Eo ôi, ghê quá!

Còn anh Tuấn thì cau mày:

- Lạ thật! Nếu vợ giận chồng hoặc chồng giận vợ mà làm như vậy còn có thể hiểu được! Đằng này cả hai người giận lẫn nhau và cùng huỷ hoại mình theo cùng một kiểu thì quả là khó tin!

- Chẳng có gì là khó tin! – Anh Tú lại mau miệng giải thích – Bởi đây không phải là chuyện thật mà là chuyện trong phim!

- Chuyện trong phim? – Anh Tuấn quay phắt sang anh Tú – Là sao?

- Nghĩa là người ta đóng phim chứ là sao! Tự đốt mình rồi nhảy xuống sông chỉ là cảnh người ta dàn dựng để quay phim chứ không phải là chuyện thật như lời đồn!

Một lần nữa anh Tuấn lại mở to mắt:

- Sao em biết?

Anh Tú vẫn tỉnh khô. Anh đáp không hề lúng túng:

- Thì em nghe được từ trong nhà máy! Một số người trong xí nghiệp em tình cờ có mặt tại đó và chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối!

Ba Tiểu Long từ ngoài hẻm bước vào làm câu chuyện giữa mấy anh em đột nhiên ngưng bặt.

Quý ròm ngoắt Tiểu Long ra trước sân, nói khẽ:

- Như vậy người diễn viên hồi chiều đích thị là anh Tú mày!

- Anh Tú tao ư? – Tiểu Long ngẩn ngơ hỏi lại.

Thái độ lừng khừng của Tiểu Long khiến Quý ròm bực mình:

- Thì mày cũng nghe thấy rồi đấy! Chả phải anh Tú mày đã nói vanh vách về những gì vừa xảy ra trên cầu Sài Gòn sao!

Ừ nhỉ, nếu anh Tú không phải là người diễn viên đó tại sao ảnh lại biết rõ về câu chuyện này thế! Tiểu Long bần thần nghĩ. Nhưng rồi nó vội xua tan ngay sự phỏng đoán trong đầu.

- Cũng không hẳn! – Nó nhìn Quý ròm, mắt hấp háy – Có thể anh tao chỉ nghe người khác kể lại thôi! Hồi chiều cả khối người bu đen kịt chỗ đoàn làm phim, biết đâu chả có người trong nhà máy anh tao ở đó!

Mặc dù tin chắc người diễn viên nam hồi chiều là anh Tú, Quý ròm cũng không thể phản bác lập luận xác đáng của Tiểu Long. Nó đành thở dài:

- Thôi được! Nếu mày đã nói thế, tao sẽ chứng minh bằng cách khác!

Chương 4

Căn nhà của nữ võ sư Kim Liên nằm trong một con hẻm sâu. Tiểu Long chở Quý ròm, ba nhỏ Hạnh chở nó trên xe gắn máy, bốn người vừa chạy rề rề vừa đảo mắt dáo dác nhìn lên các biển số nhà.

Sở dĩ ba nhỏ Hạnh có mặt trong chuyến đi này đầu đuôi là do Quý ròm. Nó bảo với Tiểu Long nó sẽ chứng minh người diễn viên hôm nọ là anh Tú. Tưởng nó nghĩ ra mưu kế gì, ai ngờ nó "chứng minh" bằng cách chạy tới "cầu cứu" nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh giúp Quý ròm bằng cách chờ một buổi tối rỗi rãi, mon men lại gần ba:

- Ba nè!

- Gì thế con?

- Ba đã bao giờ nghe nói về nghề cascadeur chưa?

Ba mỉm cười:

- Ba đã từng viết về họ.

Câu trả lời của ba làm nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Ba đã từng viết về họ ư?

- Đúng thế! Ba đã từng đến đó.

- Đến đâu cơ?

- Đến phòng tập của câu lạc bộ Cascadeur.

Nhỏ Hạnh tò mò:

- Ba đã gặp tất cả mọi người chứ?

- Tất nhiên! Ba đã gặp hầu hết thành viên trong câu lạc bộ! Võ sư Kim Liên đã giới thiệu họ với ba!

- Võ sư Kim Liên là ai?

- Là phó chủ nhiệm câu lạc bộ.

- Là nữ ư? – Nhỏ Hạnh ngẩn ngơ.

- Nữ thì sao?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Con cứ nghĩ phụ trách công việc này phải là nam chứ!

- Vậy là con lầm rồi! Võ sư Kim Liên là người đeo thập bát bạch đai, một đẳng cấp tối cao của Võ cổ truyền! Bà được võ sư Nguyễn Phương Danh tức nghệ sĩ Tám Danh dạy võ công từ nhỏ, sau đó thụ giáo các võ phái Sa Long Cương Bình Định, Thiếu Lâm, Thái cực Đường lang, học thêm kiếm Tây, kiếm Nhật …

Nhỏ Hạnh có vẻ không hình dung được những điều ba nói. Nó cắn môi:

- Thế sao con ít thấy bà ấy xuất hiện trên các báo thể thao thế?

- À! – Ba gật gù – Bởi vì võ sư Kim Liên học võ không phải để thi thố võ nghệ, mục đích chính của bà là tìm cách ứng dụng võ thuật vào sân khấu. Trên căn bản võ thuật đắc thủ được, bà tìm tòi, chắt lọc và sáng tạo những chiêu thức đẹp mắt, hiệu quả và quan trọng là chiêu thức đó phải phù hợp với thể lực của người nghệ sĩ, chứ không phải võ sĩ, để có thể trình diễn được trên sân khấu. Ba quên nói với con, võ sư Kim Liên còn là phó chủ nhiệm Khoa Cải lương của trường Nghệ thuật Sân khấu và Điện ảnh!

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một hồi rồi tiếp tục thắc mắc:

- Nhưng việc gì bà ấy phải học nhiều môn võ khác nhau thế? Con nghĩ nếu để ứng dụng trên sân khấu, chỉ cần thông thạo võ cổ truyền là đủ!

- Không đơn giản như con nghĩ đâu! – Ba tặc tặc lưỡi – Cũng là binh khí, nhưng Lục Vân Tiên sử dụng côn, Quan Vân Trường múa Thanh Long đao hay Tôn Ngộ Không múa thiết bảng đều có đặc trưng riêng. Dựng tuồng dã sử về thời Tây Sơn thì không khó, nhưng nếu gặp tuồng Nhật, người chỉ đạo võ thuật buộc phải am hiểu các môn võ Nhật như Karaté, Kendo, Aikido hay Judo. Cũng vậy, khi dựng các vở phương Tây như Roméo và Juliette chẳng hạn, diễn viên sân khấu phải biết các tư thế chào, cầm kiếm và đánh đỡ của các hiệp sĩ châu Âu thời xưa …

Đang nói thao thao, ba bỗng nhỏm người dậy và quay sang nhỏ Hạnh:

- Nếu con thích, chiều mai ba dẫn con đến nhà thăm võ sư Kim Liên! Từ lúc bà ấy đi lưu diễn ở Pháp về, ba vẫn chưa gặp lại!

- Ba nói thật đấy chứ?

Nhỏ Hạnh nói như reo. Nó đang tìm cách gạ ba viết về đề tài cascadeur để bọn nó tìm cách đi theo điều tra bí mật của anh Tú. Khi nghe ba bảo đã từng viết bài giới thiệu về câu lạc bộ này rồi, nó không khỏi than thầm. Nào ngờ đúng vào lúc nó không còn hy vọng gì, ba lại rủ nó đi thăm võ sư Kim

Liên, một trong những người phụ trách câu lạc bộ, bảo nó không mừng như bắt được vàng sao được!

Tất nhiên ba không hiểu ý nghĩa tiếng reo của nhỏ Hạnh. Thấy nó hào hứng, ba mỉm cười:

- Con quan tâm đến chuyện võ nghệ từ bao giờ thế?

Nhỏ Hạnh nói trớ:

- Hôm trước xem ti-vi, thấy các anh chị cascadeur giật giải trong "Trò chơi liên tỉnh" nên con tò mò thế thôi!

Ừ, trẻ con nào mà chẳng tò mò! Ba nghĩ thế nên khi nhỏ Hạnh đề nghị cho Tiểu Long và Quý ròm tháp tùng, ba vui vẻ đồng ý ngay.

Hẻm càng lúc càng sâu, bốn người vừa đi vừa dòm quanh quất, mãi vẫn chẳng thấy địa chỉ muốn tìm.

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Ba chưa đến đây lần nào sao?

- Chưa! Những lần trước ba chỉ gặp võ sư Kim Liên ở phòng tập của câu lạc bộ!

Đang nói, ba bỗng reo lên:

- A, kia rồi!

Đã được ba gọi điện thoại hẹn trước nên võ sư Kim Liên không hề bất ngờ trước sự viếng thăm của người quen cũ. Bà chỉ ngạc nhiên trước bọn trẻ lủ khủ đi theo:

- Ôi, ông nhà báo còn dẫn theo những hoàng tử, công chúa nào nữa thế này? Hay là định giới thiệu mầm non vào đội nhào lộn trong câu lạc bộ của tôi đây?

Ba cười:

- Con cháu tôi cả đấy! Chúng vốn hâm mộ câu lạc bộ Cascadeur nên biết tôi đến thăm chị, chúng nhất quyết đòi đi theo để "chiêm ngưỡng dung nhan" chị cho bằng được!

Võ sư Kim Liên trợn mắt:

- Ôi, chiêm ngưỡng dung nhan xấu xí của bà lão này ư? – Rồi bà vẫy tay, vui vẻ – Vậy thì xin mời quý khách vào tệ xá!

Hồi sáng, khi nghe nhỏ Hạnh tấm tắc thuật lại những điều ba nó kể về nữ võ sư Kim Liên, Tiểu Long và Quý ròm thán phục đến ngẩn ngơ. Và tụi nó mường tượng một nữ võ sư mang đai cấp mười tám của võ cổ truyền, lại thông thạo võ công của nhiều môn phái khác, hẳn phải là một người oai phong, quắc thước ghê gớm. Nào ngờ trước mắt tụi nó lúc này chỉ là một phụ nữ nhỏ nhắn trạc năm mươi tuổi, thậm chỉ có vẻ gầy gò, mảnh mai, khác hẳn với những gì tụi nó hình dung.

Quý ròm huých mạnh vào hông Tiểu Long, thì thào:

- Bà ấy cũng còm ròm giống như tao thôi!

Ngay lúc đó, ánh mắt của võ sư Kim Liên lia ngay đến chỗ hai đứa đứng khiến Tiểu Long quýnh quíu. Sợ thất lễ với chủ nhà, Tiểu Long vội né qua một bên tránh cú huých của Quý ròm.

Cú lách người bất thần của Tiểu Long làm Quý ròm mất thăng bằng. Nó hoảng hốt thấy người mình chao đi, nhưng đúng vào lúc nó loạng choạng sắp sửa ngã xoài ra đất thì xoẹt một cái, võ sư Kim Liên đã bắn đến bên cạnh và giữ chặt vai nó, miệng tủm tỉm:

- Cẩn thận chứ, chú bé!

Quý ròm đỏ bừng mặt. Nó lấm lét nhìn quanh với vẻ ngượng nghịu. Thật là chả ra gì! – Quý ròm tự rủa thầm – Nếu không nhờ bà võ sư gầy nhom này kịp thời ra tay, mình đã làm trò cười cho mọi người rồi! Ý nghĩ đó khiến Quý ròm càng thêm xấu hổ: Thế ra mình đánh giá về bà võ sư này sai be sai bét! Thân thủ của bà nhanh không tưởng tượng. Cú lạng người phi phàm kia cứ như thể của một cô gái trẻ, chẳng có vẻ gì được thực hiện bởi một phụ nữ trung niên cả!

Những hình ảnh trong các cuộn băng vi-đê-ô quay tại Pháp được chiếu trên màn ảnh ti-vi sau đó càng khiến Quý ròm ngạc nhiên về sự nhanh nhẹn kỳ lạ của người phó chủ nhiệm câu lạc bộ Cascadeur mảnh khảnh này.

Cùng với Tiểu Long và nhỏ Hạnh, nó nghệt mặt xem cảnh võ sư Kim Liên song đấu tay không và binh khí với các võ sĩ Mỹ, Pháp, Angiêri, Thuỵ Sĩ … Nó như không tin và mắt mình khi thấy bà nhanh như cheo, đánh đỡ tự tin, đẹp mắt và kiến hiệu trước những võ sĩ to gấp đôi, gấp ba bà giữa tiếng reo hò ngưỡng mộ của công chúng nước ngoài.

Sau đó, bọn trẻ còn được xem những cảnh biểu diễn rùng rợn của các thành viên câu lạc bộ Cascadeur như đu dây tử thần hoặc cảnh vừa rượt

đuổi vừa bắn nhau với "bọn cướp" bằng cách nằm ngửa trên xe, hai tay vẩy hai súng còn chân thì lái xe, bóp thắng, rồ ga … Trong những trích đoạn đó, võ sư Kim Liên đã tham gia không ít những cảnh đứng tim khiến bọn trẻ vừa xem vừa giật mình thon thót.

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh mải mê và thích thú ngồi dán mắt vào màn hình xem cảnh võ sư Kim Liên đóng những pha chiến đấu thay cho diễn viên Hương Giang trong phim Tây Sơn hiệp khách, thay cho Việt Trinh trong Ngọc Trản thần công … thì bà ngồi điềm tĩnh trò chuyện với ba nhỏ Hạnh.

Bà tâm sự:

- Thực ra mục tiêu của câu lạc bộ chúng tôi không chỉ hướng tới việc đào tạo những người đóng thế vai trong điện ảnh. Tôi mơ ước sẽ xây dựng nó thành một Võ phái Nghệ thuật với mục tiêu biểu diễn và truyền bá, nhưng hiện nay hoàn cảnh còn khó khăn …

- Thế chị đi suốt như thế này, anh ấy có nói gì không?

Câu hỏi của ba nhỏ Hạnh làm mắt bà long lanh. Bà đáp với giọng hạnh phúc:

- Chồng, mẹ chồng và các con tôi đều cảm thông và ủng hộ công việc mà tôi đang say mê đeo đuổi!

Đang nói, như sực nhớ ra một việc, bà mỉm cười:

- Thú thật thì thời gian đầu, chồng tôi đôi lúc cũng bực mình! Có lần tôi mải đi biểu diễn về trễ, chẳng lo cơm nước gì cho anh ấy. Đẩy cửa bước vào nhà, tôi ngạc nhiên khi thấy một cái lồng bàn đậy giữa bàn ăn. Giở ra, tôi càng tá hoả. Trong lồng bàn chỉ có tờ bằng khen của tôi và chiếc đai của bộ võ phục mà thôi! Đó là một cách giận dỗi của anh ấy đấy!

Rồi bà vui vẻ tiếp:

- Nhưng đó là chuyện cũ, lâu rồi! Bây giờ những lúc mệt mỏi, nhớ chồng thương con, nếu không có sự động viên và cáng đáng của anh ấy, có lẽ tôi không đủ sức để theo nghề nữa …

- Hết rồi, cô ơi!

Tiếng kêu giật của Quý ròm cắt ngang câu chuyện giữa hai người. Võ sư Kim Liên quay lại:

- Gì thế cháu?

Quý ròm chưa kịp đáp, Tiểu Long đã hứng khởi vọt miệng:

- Phim hay quá cô ơi! Cô còn cuộn phim nào khác nữa không?

- Hôm nay trễ rồi các cháu! – Ba nhỏ Hạnh hắng giọng – Đã đến giờ cô Kim Liên phải có mặt tại câu lạc bộ rồi! Hôm khác chúng ta sẽ đến quấy rầy tiếp vậy!

Vừa nói ông vừa đứng lên khỏi ghế. Trong khi Quý ròm và nhỏ Hạnh lục tục đứng lên theo và lễ phép cáo từ chủ nhân thì Tiểu Long vẫn nấn ná hỏi thêm:

- Các anh chị cascadeur luyện tập ở đâu thế hở cô?

- Ở câu lạc bộ thể thao Nguyễn Du. Bọn cô thuê phòng tập ở đấy, mỗi tuần ba buổi, chiều thứ hai, thứ tư và thứ sáu! – Đáp xong, võ sư Kim Liên niềm nở mời – Hôm nào rảnh, các cháu cứ đến đó chơi!

- Chắc chắn tụi cháu sẽ đến ạ!

Tiểu Long hoan hỉ nói và lật đật chào người võ sư, nó hối hả quay người đi theo Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, Tiểu Long bỗng "Ơ" lên một tiếng rồi hấp tấp dừng chân, quay sang hai bạn:

- Chết rồi! Tụi mình quên hỏi chuyện kia!

- Chuyện kia là chuyện gì? – Quý ròm giương mắt ếch.

Nhỏ Hạnh đập tay lên vai Quý ròm:

- Thì chuyện anh Tú chứ chuyện gì! Mải xem phim, Hạnh cũng quên khuấy mất mục đích đến đây!

- Ờ há! – Quý ròm gãi gãi đầu – Đoảng thật! – Rồi nó đánh mắt sang Tiểu Long – Thế bây giờ mày chạy vào hỏi đi!

- Tao ư? – Tiểu Long giật bắn.

Quý ròm láu lỉnh:

- Thì mày chứ ai! Anh Tú là anh mày mà!

Tiểu Long rụt cổ:

- Thôi, tao không dám đâu! Mày mau mồm mau miệng, vào hỏi giùm tao đi!

- Thằng này lạ! – Quý ròm nheo mắt – Có gì phải sợ! Mày chỉ cần hỏi xem trong câu lạc bộ Cascadeur có người nào tên Tú không thôi!

Tiểu Long tròn mắt:

- Chỉ hỏi thế thôi ư?

- Thế thôi! Câu trả lời sẽ làm sáng tỏ tất cả.

- Thế thì được!

Tiểu Long nhè nhẹ thở ra và rụt rè quay trở vào nhà.

- Ôi, mấy đứa trẻ làm gì mà lâu thế?

Dắt xe ra một hồi, chẳng thấy bọn trẻ ra theo, ba nhỏ Hạnh sốt ruột cất tiếng gọi.

- Ba chờ tụi con một tí! – Nhỏ Hạnh ngoảnh lại đáp – Bạn Long bỏ quên nón, phải quay vào lấy!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh làm ba ngạc nhiên:

- Bạn con khi nãy đâu có đội nón!

- Không đội nhưng cầm trên tay ạ! – Quý ròm phịa nhanh như máy.

Nó vừa nói dứt, Tiểu Long đã hớn hở quay ra.

Quý ròm nhìn bạn lom lom, giọng thăm dò:

- Không có ai tên Tú phải không?

Tiểu Long cười tươi:

- Có! Quả là có một anh chàng tên Tú!

- Có sao trông mày phởn thế? – Quý ròm không khỏi lấy làm lạ – Mày chẳng sợ anh Tú mày tham gia vào những trò diễn nguy hiểm sao?

- Sợ thì vẫn sợ! Nhưng không hiểu sao sau khi gặp võ sư Kim Liên, tao cảm thấy bớt sợ đi nhiều.

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Nghĩa là Long bắt đầu cảm thấy nghề này cũng hay hay chứ gì?

- Ừ!

Nhỏ Hạnh tủm tỉm thì Quý ròm cũng tủm tỉm:

- Nghĩa là mày không còn ý định ngăn cản anh Tú mày đóng phim nữa chứ gì?

Trái với suy nghĩ của Quý ròm, lần này Tiểu Long lại lắc đầu:

- Không! Tuy đã bớt sợ nhưng tao vẫn thấy lo lo là! Anh Tú tao không nên đi theo nghề này thì hơn!

Lối ăn nói mâu thuẫn của Tiểu Long khiến cặp lông mày Quý ròm nhăn tít. Nhưng nó không có thì giờ để hỏi tới hỏi lui. Giọng nói giục giã của ba nhỏ Hạnh một lần nữa lại vang lên:

- Lên xe đi các cháu!

Chương 5

Ba đứa chạy hai xe, trực chỉ đến câu lạc bộ thể thao Nguyễn Du.

Hôm trước, lúc Tiểu Long quay vào nhà hỏi thăm tin tức của anh Tú, võ sư Kim Liên dặn nó cứ đến phòng tập của câu lạc bộ, gặp anh Khế sẽ được hướng dẫn.

Anh Khế vốn là vô địch thể dục dụng cụ, là vận động viên nhào lộn cấp kiện tướng quốc gia, hiện ở trong Ban điều hành Câu lạc bộ Cascadeur. Anh là một người rất vui tính. Võ sư Kim Liên giới thiệu về người cộng sự của mình như vậy và bảo Tiểu Long cứ đến thẳng phòng tập gặp anh, đừng ngại.

Phòng tập của những cascadeur rộng rãi nhưng sơ sài, không bề thế như bọn Quý ròm tưởng. Căn phòng mênh mông chỉ có một bộ ván dậm, một dàn nhún bằng lò so đã gỉ sét, ba sợi "dây tử thần", mười cặp móc, hai chiếc áo bảo hộ và một số binh khí như côn, đao, kiếm, có lẽ do câu lạc bộ tự trang bị.

Khi bọn trẻ bước vào đã thấy một số anh đang tập nhào lộn với nhiều tư thế ngoạn mục, người nào người nấy mồ hôi nhễ nhại. Ở góc phòng, một số khác, có cả các chị, đang hăm hở múa song kiếm và trường thương. Tất cả đều vận võ phục trắng nẹp đỏ, nom oai phong ra phết!

Tiểu Long quét mắt một vòng xem có anh Tú trong đó không nhưng chả thấy. Cả võ sư Kim Liên cũng không có mặt trong phòng.

Ngần ngừ một thoáng, Tiểu Long huých vai Quý ròm:

- Mày vào đi!

- Vào làm gì?

- Vào xin gặp anh Khế!

Quý ròm liếc mắt về phía người thanh niên cao lớn, đẹp trai, nom khá giống diễn viên điện ảnh Quách Phú Thành của Hồng Kông, đang hướng dẫn nhóm nhào lộn. Có lẽ anh Khế là anh này! Nó thầm nhủ và rón rén bước lại.

- Gì thế em?

Thấy ông nhóc lạ mặt lò dò lại gần, người thanh niên mỉm cười hỏi.

Quý ròm chớp mắt:

- Dạ, anh có phải là anh Khế?

Người thanh niên lộ vẻ ngạc nhiên:

- Đúng rồi! Em gặp anh có chuyện gì không?

Quý ròm liếm môi:

- Dạ, cô Kim Liên bảo tụi em đến gặp anh.

- Cô Kim Liên ư?

Anh Khế khẽ ngước mắt nhìn về phía Tiểu Long và nhỏ Hạnh đang đứng rồi chỉ chỉ tay vào chiếc băng dài kê sát tường, gật đầu nói:

- Em và các bạn ngồi đó đợi anh một lát!

Bọn Quý ròm ngồi làm khán giả chừng mười lăm phút thì anh Khế ra hiệu cho nhóm nhào lộn tạm nghỉ và nhanh nhẹn rảo bước về phía bọn trẻ:

- Cô Kim Liên dặn các em đến gặp anh có chuyện gì thế?

- Cũng chả có gì quan trọng đâu ạ! – Quý ròm gãi đầu – Tụi em chỉ muốn hỏi thăm một người.

- Hỏi thăm một người? – Anh Khế tò mò – Ai thế?

- Tụi em muốn gặp anh Tú.

- À! – Anh Khế gật gù – Anh Tú cũng ở trong nhóm nhào lộn. Nhưng hôm nay anh Tú cho biết sẽ đến trễ, các em đợi một lát thế nào cũng gặp.

Tiểu Long nhìn người thanh niên vạm vỡ trước mặt với vẻ ngưỡng mộ:

- Anh là vận động viên vô địch về môn thể dục dụng cụ ư?

Anh Khế mỉm cười:

- Trước đây thôi!

Tiểu Long tấm tắc:

- Trước đây hay bây giờ thì cũng thế! Đã là nhà vô địch thì oai phải biết!

Anh Khế vỗ vai Tiểu Long, giọng thân mật:

- Tưởng gì chứ nhà vô địch thì trong câu lạc bộ tụi anh thiếu gì! Anh Lữ Đắc Long là kiện tướng nhào lộn, ba lần vô địch toàn thành, hai chị Thuỳ Trang và Diễm Trang từng vô địch Teakwondo toàn quốc, riêng chị Kim Thoa còn giành được Huy chương bạc về môn võ gậy ở SEA Games 16 nữa đấy!

Tiết lộ của anh Khế làm Quý ròm há hốc miệng:

- Thế câu lạc bộ Cascadeur tập hợp toàn vận động viên cả sao?

- Chỉ một số thôi! Những người yêu thích và tham gia câu lạc bộ còn có cả bác sĩ, công an, thợ may, thợ cơ khí, sinh viên và võ sĩ thuộc mọi môn phái nữa. Như anh Tú mà tụi em đang đợi chẳng hạn, ảnh đang làm việc ở một nhà máy …

Quý ròm lấy vai đụng Tiểu Long một cái, thì thào:

- Đúng chóc anh Tú của mày rồi!

Tiểu Long hồi hộp quay sang bạn:

- Thế lát nữa gặp ảnh, tụi mình sẽ làm gì?

- Tao cũng chả biết nữa! – Câu hỏi bất thần làm Quý ròm bối rối, nó cũng chưa kịp nghĩ tới điều quan trọng đó.

Nhỏ Hạnh ngồi cạnh cũng nghệt mặt suy tính: Ừ nhỉ, nếu anh Tú đến, bọn mình sẽ phải ứng phó ra sao kìa?

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh còn đang loay hoay nghĩ ngợi, anh Khế bỗng reo khẽ:

- A! Anh Tú đến rồi kìa!

Rồi anh cất tiếng gọi lớn:

- Tú! Lại đây, có người cần gặp!

Quý ròm và nhỏ Hạnh giật mình ngoảnh phắt lại. Chỉ có Tiểu Long là cố tình quay đầu một cách chậm chạp, mặt đỏ nhừ vì lúng túng. Cho đến lúc này nó vẫn chưa biết sẽ phải nói gì với ông anh trong tình huống trớ trêu này.

Nhưng đến khi đã quay hẳn người lại, mặt nó đang đỏ lập tức chuyển qua xanh: người thanh niên đang từ từ tiến đến chỗ tụi nó ngồi là một anh chàng lạ hoắc lạ huơ.

- Ai tìm mình thế?

Khi đã đến sát bên, người thanh niên nhìn anh Khế, ngạc nhiên hỏi.

- Đây! – Anh Khế ngoảnh qua bọn Quý ròm lúc này đang ngồi lo sốt vó bên cạnh – Các bạn trẻ này đợi Tú từ nãy đến giờ đấy!

Anh thanh niên tên Tú nhìn lom lom vào mặt ba đứa trẻ:

- Có phải các em định tìm anh không?

- Dạ không ạ! – Quý ròm lí nhí đáp.

Câu trả lời của nó khiến hai anh chàng cascadeur tròn xoe mắt.

Anh Tú đưa mắt nhìn anh Khế ra ý hỏi. Còn anh Khế thì mãi một lúc sau mới mở miệng được. Anh nhíu mày ngó Quý ròm:

- Các em bảo các em muốn gặp anh Tú kia mà?

- Vâng ạ!

Sự thừa nhận của Quý ròm càng làm anh Khế thêm điên đầu:

- Thế chả phải anh Tú đang đứng trước mặt các em là gì?

Quý ròm ngượng nghịu:

- Nhưng anh Tú mà chúng em muốn tìm không phải là … anh Tú này ạ!

Tới đây anh Khế chừng như hiểu ra. Anh "à" một tiếng rồi gật gù:

- Thế các em muốn tìm anh Tú nào?

Câu hỏi đơn giản của anh Khế làm Quý ròm cứng họng. Hẳn nhiên anh Tú tụi nó tìm là ông anh của Tiểu Long! Nhưng ở câu lạc bộ Cascadeur này chắc chắn người ta không thể biết ông anh của Tiểu Long là ông anh cóc cắn nào! Nói ra điều đó chẳng khác nào đánh đố người nghe, vì vậy anh Khế hỏi cả buổi rồi mà Quý ròm cứ ấp a ấp úng chẳng biết phải giải thích như thế nào.

Thấy vì chuyện của mình mà Quý ròm lâm vào cảnh lúng túng như gà mắc tóc, Tiểu Long liền rụt rè lên tiếng:

- Anh Tú mà tụi em tìm chính là anh của em đấy ạ!

- Anh của em sinh hoạt ở đây ư? – Anh Khế tò mò nhìn Tiểu Long – Nhưng trong câu lạc bộ của tụi anh đâu còn ai tên Tú nữa! Chỉ có một anh Tú này thôi!

- Dạ, lúc đầu tụi em tưởng là như thế! Bây giờ thì tụi em biết là tụi em nhầm rồi ạ! – Quý ròm mau mắn đáp thay thằng mập, nó đã kịp lấy lại sự liến thoắng.

Anh Khế mỉm cười đứng dậy:

- Không sao! Nhầm lẫn là chuyện bình thường! Thôi, các em cứ ngồi chơi tự nhiên nhé, tụi anh phải tập tiếp đây!

Nói xong, anh cùng anh Tú bước ra giữa phòng và đưa hai tay lên khỏi đầu vỗ bôm bốp:

- Tiếp tục, các bạn ơi!

Trên băng ghế, nhỏ Hạnh thở dài:

- Thế là công toi!

Tiểu Long quay sang Quý ròm:

- Thôi, tụi mình về đi!

Nhưng Quý ròm làm như chẳng nghe thấy tiếng nói của Tiểu Long. Nó vẫn ngồi yên, không ừ không hử.

- Mày làm sao thế? – Tiểu Long trố mắt.

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Quý đinh ninh người cascadeur hôm nọ là anh Tú, bây giờ vỡ lẽ là mình đoán sai, Quý buồn đến mức không nhấc chân nhấc tay nổi đó thôi!

- Đừng có trêu thằng này! – Quý ròm hừ mũi – Chẳng có gì là không nhấc tay nhấc chân nổi!

Tiểu Long chép miệng:

- Thế thì về!

- Không! – Quý ròm lắc đầu – Đợi thêm một lát đã!

- Còn đợi gì nữa! Chẳng phải mày đã đoán nhầm rồi sao?

- Tao không đoán nhầm! – Quý ròm khăng khăng – Giọng nói của người cascadeur hôm nọ dứt khoát là giọng của anh Tú mày!

Thái độ ngoan cố của Quý ròm làm Tiểu Long giương mắt ếch:

- Anh Khế chả bảo ở đây không có một anh Tú nào khác là gì!

Quý ròm không đáp. Trước vẻ mặt ngơ ngác của hai bạn, nó đứng phắt dậy và đi thẳng lại chỗ anh Khế.

- Gì đấy em? – Anh Khế nhìn Quý ròm với vẻ ngạc nhiên – Các em chưa về sao?

- Dạ chưa ạ! – Quý ròm thoáng bối rối nhưng rồi nó cố trấn tĩnh – Em muốn hỏi anh thêm một chuyện!

- Em hỏi đi! – Anh Khế mỉm cười thân thiện.

Quý ròm chớp mắt:

- Anh có biết hai cascadeur đóng phim ở ngoài cầu Sài Gòn cách đây mấy ngày không?

- Đóng phim gì cơ? – Anh Khế nhíu mày.

Tất nhiên Quý ròm chả biết phim đó là phim gì.

- Em không rõ! – Nó nuốt nước bọt – Nhưng họ đóng cảnh bị cháy và nhảy xuống sông ấy!

Mắt anh Khế sáng lên:

- À, thế thì anh biết! Nhưng chỉ có cô gái là thành viên của câu lạc bộ bọn anh, còn anh chàng kia thì không phải!

- Không phải ư? – Quý ròm chưng hửng – Sao lạ thế hở anh?

- Chả có gì lạ cả! – Anh Khế khoa tay vào không khí – Như thế này này! Các thành viên câu lạc bộ Cascadeur đa số đều là võ sư, võ sĩ của nhiều môn phái nên thỉnh thoảng họ vẫn rủ bạn đồng môn đi đóng phim cho vui …

- Thế anh có biết anh chàng cascadeur đó tên gì không? – Quý ròm nôn nóng hỏi.

- Tất nhiên là biết! Anh ta tên Tuấn, đệ tứ đẳng Karaté!

- Tên Tuấn ư? – Quý ròm nghe như có một luồng điện chạy qua người.

- Đúng rồi! Anh ta là Nguyễn Minh Tuấn!

Đây đích thị là ông anh của Tiểu Long rồi! Võ sĩ Karaté Nguyễn Minh Tuấn anh của võ sĩ Teakwondo Nguyễn Minh Long, điều đó rõ ràng như hai với hai là bốn, không còn nghi ngờ gì nữa! Thế ra không phải anh Tú, mà là anh Tuấn! Quý ròm ngỡ ngàng nhủ bụng, nhưng để cho chắc ăn, nó nín thở hỏi dò:

- Thế anh có biết anh Tuấn đang làm việc ở đâu không?

Anh Khế lắc đầu:

- Không!

Rồi anh nheo mắt ngó Quý ròm:

- Nhưng em hỏi về anh Tuấn này làm gì kỹ thế?

- Dạ, không có gì ạ!

Sợ anh Khế vặn vẹo lôi thôi, Quý ròm chối phắt một câu rồi ấp úng cáo lui. Nhưng nó vừa đi được vài ba bước, anh Khế bỗng gọi giật:

- Này, này, anh nhớ ra rồi! Hình như anh ta làm việc ở một xí nghiệp may nào đấy …

- Cảm ơn anh! Thế thì đúng phóc rồi ạ!

Anh Khế chưa hiểu ra "đúng phóc rồi ạ" là cái quái quỷ gì thì Quý ròm đã bắn vọt lại chỗ Tiểu Long và nhỏ Hạnh ngồi, hối hả vẫy tay:

- Tụi mình đi!

Chương 6

-Bây giờ đi đâu đây?

Quý ròm còm nhom nhưng vọt lẹ như gió, mãi khi ra tới bãi giữ xe, Tiểu Long mới kịp hỏi một câu.

- Thì đi về chứ đi đâu!

Quý ròm đáp lửng lơ, nó vẫn chưa buồn tiết lộ bí mật vội.

Tiểu Long nhìn bạn bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Khi nãy mày nói gì với anh Khế vậy?

- Tao hỏi ảnh có biết người cascadeur đóng cảnh lao xuống sông hôm nọ không?

Tiểu Long hồi hộp:

- Ảnh bảo sao?

- Ảnh bảo biết!

- Thế thôi ư?

Quý ròm khịt mũi:

- Rồi tao hỏi tiếp ảnh có biết người đó tên gì không?

Tiểu Long lặp lại câu hỏi vừa rồi:

- Ảnh bảo sao?

- Ảnh bảo biết! – Quý ròm cũng lặp lại câu trả lời khi nãy.

Nhỏ Hạnh một tay dắt xe một tay đẩy gọng kính, nhăn mặt trách:

- Có gì Quý nói đại ra đi, cứ úp úp mở mở hoài!

Quý ròm nhe răng cười:

- Thằng mập hỏi tới đâu tôi đáp tới đó thôi! Ăn nói cũng phải có trật tự nề nếp chứ!

- Thôi được rồi! – Tiểu Long lằm bằm – Thế anh chàng cascadeur đó tên gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Không phải tên Tú!

- Cái đó thì tao biết rồi! – Tiểu Long nhún vai – Ngay từ đầu tao đã nói với mày các ông anh tao không thể nào đóng phim được kia mà!

Quý ròm vẫn thản nhiên:

- Không phải tên Tú nhưng tên Tuấn!

- Tuấn?

- Ừ.

- Gì Tuấn? – Tiểu Long lộ vẻ quan tâm.

- Nguyễn Minh Tuấn!

Tiểu Long hừ giọng:

- Xạo đi mày!

Không buồn để lời phản đối của Tiểu Long vào tai, Quý ròm tiếp tục:

- Nguyễn Minh Tuấn, đệ tứ đẳng Karaté, công nhân xí nghiệp may!

Tới đây thì Tiểu Long không nói "Xạo đi mày!" nữa. Nó thấp thỏm hỏi, miệng khô khốc:

- Mày nói thật đấy chứ?

- Thật trăm phần trăm!

Tiểu Long lại liếm môi:

- Anh Khế bảo vậy hả?

- Ừ.

Quý ròm gật đầu, rồi nó nhún vai tiếp:

- Và như vậy tao chỉ đoán sai có năm mươi phần trăm thôi! Tao chỉ nhầm anh Tuấn thành anh Tú!

Tiểu Long thở một hơi dài:

- Mày đoán sai là phải! Chiều hôm trước, anh Tuấn đã đóng kịch như thật! Cả tao lẫn mày đều bị lừa!

Quý ròm cười:

- Một người đã đóng kịch tài như thế chắc chắn đóng phim cũng tài không kém!

- Không được! – Ánh mắt Tiểu Long thoáng vẻ lo âu – Tao phải nói chuyện với anh Tuấn tao mới được!

Nhỏ Hạnh nãy giờ vẫn im lặng đi bên cạnh, giờ nghe Tiểu Long nói vậy liền buột miệng hỏi:

- Thế Long định nói những gì?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Lúc nãy tôi chưa nghĩ ra, nhưng bây giờ tôi nghĩ ra rồi. Tôi sẽ nói với ảnh là tôi đã biết chính ảnh đóng cảnh bị đốt cháy và nhảy xuống sông hôm nọ.

- Thế rồi sao nữa?

Tiểu Long chớp mắt:

- Tôi sẽ yêu cầu ảnh không tham gia vào những pha diễn nguy hiểm như vậy nữa!

- Nếu ảnh không nghe?

Tiểu Long huơ tay:

- Nếu ảnh không nghe, tôi sẽ méc mẹ!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Long làm như anh Tuấn là trẻ con không bằng! Hở tí là méc mẹ!

- Tại Hạnh không biết đó thôi! – Tiểu Long nghiêm trang – Bốn anh em tôi không ai dám cãi lời mẹ! Anh Tuấn là anh cả, càng sợ bị mẹ rầy!

Quý ròm không bỏ lỡ cơ hội trêu bạn:

- Thế mày không phải con cả thì không sợ mẹ rầy hay sao?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tao đâu có nói như thế!

- Thôi được rồi! – Nhỏ Hạnh nói – Tối nay Long cứ gặp anh Tuấn xem sao!

Tuy đã có sẵn kế hoạch, Tiểu Long vẫn không nén nổi bồn chồn khi nghĩ đến cuộc gặp gỡ tối nay. Nghe nhỏ Hạnh nhắc, nó càng thêm lo.

Và không chỉ Tiểu Long, hôm đó Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng ra về trong tâm trạng phấp phỏng, không rõ bạn mình có thuyết phục được ông anh ham đóng phim này không.

Nhưng Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ phấp phỏng có một đêm. Sáng hôm sau lên trường, gặp bộ mặt tươi hơn hớn của Tiểu Long, hai đứa hỏi ngay:

- Kết quả thế nào rồi?

Tiểu Long giơ ngón tay cái lên trời:

- Ngon lành!

Quý ròm rùn vai:

- Tao hỏi là hỏi kết quả cuộc nói chuyện giữa hai anh em mày chứ có hỏi tối hôm qua mày ăn món gì đâu mà la ngon?

- Quý sao lúc nào cũng đùa được! – Sau khi lườm Quý ròm một cái, nhỏ Hạnh quay sang Tiểu Long – Đầu đuôi thế nào, Long kể nghe coi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Ngay câu đầu tiên tôi đã hỏi thẳng liền!

Quý ròm khịt mũi:

- Hỏi thẳng là sao mà hỏi cong là sao?

Tiểu Long mím môi:

- Tao hỏi người cascadeur đóng cảnh nhảy xuống sông Sài Gòn hôm trước là anh phải không?

- Thế anh Tuấn mày nói sao? – Quý ròm hồi hộp hỏi, nó đã thôi bông phèng.

- Thoạt đầu ảnh chối!

Quý ròm gật gù:

- Thế là mày đem chuyện mày đã đến Câu lạc bộ Thể thao Nguyễn Du gặp anh Khế ra kể?

- Không! – Tiểu Long lắc đầu – Tao chưa nhắc đến chuyện đó vội! Tao bảo là hôm đó thằng Quý ròm bạn em có mặt nơi quay phim và đã trông thấy anh!

- Bỏ xừ rồi! – Quý ròm giật bắn – Sao mày lại đem tao ra làm bằng chứng? Mày không sợ anh Tuấn mày làm mặt lạnh với tao sao?

- Mày yên tâm! – Tiểu Long trấn an bạn – Đem mày ra làm bằng chứng rốt cuộc cũng chả ích gì! Anh Tuấn tao cứ khăng khăng phủ nhận! Ảnh bảo chắc là mày nhầm ảnh với ai!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Thế sau đó thì sao?

Tiểu Long cười hì hì:

- Sau đó tôi buộc phải thuật lại chuyện bọn mình mò đến phòng tập của Câu lạc bộ Cascadeur chứ thì sao! Tôi bảo thằng Quý ròm có thể nhầm nhưng anh Khế nhất định không nhầm!

Quý ròm nheo mắt:

- Chà, dạo này miệng lưỡi mày cũng sắc bén gớm!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thế là anh Tuấn hết đường quanh co?

- Ừ! Cuối cùng ảnh đành phải thú nhận! – Đang tươi tỉnh, đôi mắt Tiểu Long bỗng cụp xuống – Và ảnh bảo …

- Ảnh bảo sao? – Quý ròm chồm tới – Làm gì mày ấp a ấp úng thế?

Giọng Tiểu Long buồn buồn:

- Ảnh bảo … vì mẹ tao dạo này hay đau lưng …

Lần thứ hai Tiểu Long bỏ lửng câu nói. Và câu nói nửa chừng của nó khiến hai đứa bạn nó ngớ người ra chẳng hiểu gì cả.

Mãi một lúc nhỏ Hạnh mới ngập ngừng lên tiếng:

- Long muốn nói vì mẹ Long hay đau lưng nên anh Tuấn phải đi đóng phim hay sao?

Tiểu Long không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

- Tao chả hiểu gì cả! – Quý ròm bứt tóc kêu – Việc anh Tuấn mày đi đóng phim với việc mẹ mày đau lưng đâu có liên quan gì với nhau!

Đôi mắt Tiểu Long trở nên xa vắng, nó nói bằng giọng trầm trầm:

- Anh tao muốn mua cho mẹ tao một cái máy giặt!

Lời giải thích của Tiểu Long ngắn gọn nhưng lần này Quý ròm và nhỏ Hạnh đều hiểu.

So với mẹ nhỏ Hạnh và mẹ Quý ròm, mẹ của Tiểu Long vất vả hơn nhiều. Chả bù với ba ông con trai khoẻ mạnh của mình, mẹ Tiểu Long vốn gầy gò, lại ngày nào cũng ngồi suốt từ sáng đến tối ngoài quầy tạp hoá, chả được ngả lưng lấy một tẹo, tối về còn phải gò người giặt giũ quần áo của cả nhà. Ba Tiểu Long và hai ông anh đi làm suốt, chẳng đỡ đần được mấy tí. Nhỏ Oanh thì còn bé, chỉ có thể phụ mỗi chuyện bếp núc.

Tiểu Long thấy cảnh mẹ quần quật suốt, muốn giúp đỡ mẹ nhưng chẳng biết làm sao. Có những buổi chiều, sau khi học bài xong nó len lén lôi thau quần áo ra giặt, nhưng bị mẹ bắt gặp và mắng cho, từ đó tịt luôn. Mẹ nó chỉ muốn nó dồn tâm trí và thời gian vào bài vở. Anh Tuấn và anh Tú nó vì hoàn cảnh kinh tế khó khăn đã phải bỏ học từ năm lớp chín, bây giờ mẹ nó không muốn nó và nhỏ Oanh đi theo con đường của hai ông anh.

Những chuyện đó Quý ròm và nhỏ Hạnh đều biết. Chơi thân với nhau nhiều năm, tất nhiên tụi nó thừa hiểu tâm sự cũng như mơ ước của bạn mình. Tụi nó thừa hiểu Tiểu Long là đứa con hiếu thảo, lúc nào cũng canh cánh mong cho mau lớn để ra đi làm hòng đỡ bớt gánh nặng cho ba mẹ. Và cũng chính vì hiểu rõ bạn mình như vậy, Quý ròm không khỏi ngẩn ngơ nhủ bụng: "Anh Tuấn đã nói thế, chả hiểu thằng mập sẽ đối đáp làm sao!".

- Thế anh Tuấn đã mua được máy giặt chưa? – Nhỏ Hạnh đột nhiên hỏi.

- Chưa!

- Chưa ư? – Nhỏ Hạnh tròn mắt.

Tiểu Long buồn bã:

- Anh Tuấn bảo chưa đủ tiền. Pha đóng phim vừa rồi người ta chỉ trả có năm trăm ngàn.

Quý ròm liếm môi:

- Thế máy giặt đắt lắm hay sao?

Tiểu Long gật đầu:

- Ừ, những mấy triệu đồng một cái lận!

- Ôi! – Quý ròm thè lưỡi – Thế biết đến bao giờ mới mua được?

Mắt Tiểu Long đột nhiên long lanh:

- Nhưng anh Tuấn tao bảo trong xí nghiệp có người bán lại một cái máy cũ với giá chỉ một triệu hai thôi.

- Một triệu hai? – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Như vậy vẫn còn thiếu đến bảy trăm ngàn đồng nữa!

Quý ròm nhìn lom lom vào mặt Tiểu Long:

- Thế anh Tuấn mày định sẽ đi đóng phim tiếp ư?

- Ừ! – Tiểu Long cắn môi – Nhưng tao kịch liệt phản đối. Tao không muốn anh tao tiếp tục mạo hiểm.

- Thế anh mày trả lời sao?

- Thoạt đầu ảnh không chịu nghe tao! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Đến khi tao doạ méc mẹ, ảnh mới chịu nhượng bộ! Ảnh bảo những người đến với nghề này thực ra là do lòng say mê chứ không ai vì tiền bạc hoặc vì muốn được nổi tiếng cả. Trên màn ảnh, người cascadeur luôn phải giấu mặt, khán giả chỉ nhìn thấy diễn viên chính chứ không bao giờ nhìn thấy kẻ thế vai, do đó những ai mong được nổi tiếng sẽ chẳng đi vào nghề này. Tiền bạc cũng vậy. So với công sức phải bỏ ra và mức độ nguy hiểm phải đương đầu, tiền thù lao mà cascadeur nhận được từ những chủ phim không đáng là bao!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Thế anh mày thì sao?

- Trường hợp của anh tao thì khác! Lúc đầu ảnh đi theo một người bạn trong Câu lạc bộ Cascadeur đến mấy chỗ quay phim chỉ vì tò mò và ham vui thôi. Tuy rất thích thú với những cảnh diễn của các thành viên câu lạc bộ nhưng ảnh vẫn không có ý định đi vào cái nghề nguy hiểm này. Cho đến ngày mẹ tao ngồi đâu cũng quài tay ra sau lưng đấm thùm thụp …

- Thì anh mày chính thức tham gia vào Câu lạc bộ Cascadeur? – Quý ròm gật gù vẻ hiểu biết.

- Không! – Tiểu Long lắc đầu – Anh tao chỉ định tham gia một vài cảnh để kiếm đủ tiền mua máy giặt thôi!

Nhỏ Hạnh buột miệng:

- Nhưng anh Tuấn đã kiếm đủ tiền đâu?

- Không đủ cũng đành chịu, phải dành dụm hoặc xoay xở bằng cách khác! – Tiểu Long chép miệng – Một khi đã phát hiện được chuyện này, tôi nhất quyết ngăn cản đến cùng!

- Lạ thật đấy! – Quý ròm nheo mắt nhìn bạn – Mày lúc nào cũng mơ trở thành diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Thành Long, Lý Liên Kiệt mà nghe anh mình đi đóng phim lại đâm ra lo sợ và một mực phản đối!

Câu nói của Quý ròm làm Tiểu Long thộn mặt vì bối rối. Phải ngẫn tò te mất một lúc, nó mới nghĩ ra câu trả lời:

- Nhưng anh Tuấn tao đâu có nuôi mộng trở thành diễn viên võ thuật như tao. Nếu đó là sự nghiệp mà anh tao đeo đuổi và sẵn sàng chấp nhận mọi

bất trắc vì nó thì tao sẽ không phản đối! Nhưng ở đây không có gì giống như thế! Chuyện anh tao đi đóng phim chỉ là bất đắc dĩ thôi!

Chương 7

Suốt một tuần lễ liền, Tiểu Long không nói gì với anh Tuấn về chuyện đóng phim đóng phiếc nữa. Nó cũng không hé môi với bất kỳ ai trong nhà về chuyện này. Hai anh em đã thoả thuận với nhau như vậy.

Tiểu Long cũng chẳng thấy có lý do gì để tiết lộ bí mật của anh Tuấn. Nếu mẹ biết, mẹ chỉ càng thêm lo. Hơn nữa, anh Tuấn đã hứa với nó là sẽ không nhận đóng bất cứ một vai diễn nào nữa. Mà nó, nó chỉ mong có thế thôi.

Nhưng Tiểu Long cũng không yên tâm được lâu. Mới đây nó nhìn thấy những vết trầy khả nghi trên cườm tay của anh Tuấn.

Tuy anh Tuấn cố mặc áo dài tay để che vết xước nhưng đến ngày thứ ba thì Tiểu Long phát hiện ra.

- Tay anh bị làm sao thế? – Nó nghi hoặc hỏi.

- Tay anh có bị làm sao đâu! – Anh Tuấn đáp với vẻ thản nhiên.

- Anh đừng có dối em! – Tiểu Long khịt mũi – Em thấy tay anh bị trầy!

- Ờ, ờ! – Anh Tuấn lúng túng – Chỉ là một vết trầy nhỏ thôi mà! Anh cũng chả để ý nữa!

- Vết trầy không nhỏ như anh nói đâu! – Tiểu Long liếm môi – Anh đau lắm phải không?

- Anh chả thấy đau tí ti nào!

Tiểu Long nhìn chằm chằm vào mắt ông anh:

- Nhưng làm sao tay anh bị trầy thế?

- Có gì đâu! – Anh Tuấn nhún vai – Anh bất cẩn nên va phải cánh cổng ở nhà máy thôi!

- Va phải cánh cổng mà trầy đến bốn năm đường như thế?

Anh Tuấn tặc lưỡi:

- Biết làm sao được! Trên cổng có rất nhiều sợi kẽm, hễ sơ ý là bị chúng cào phải ngay!

Tiểu Long bán tín bán nghi nhưng không nghĩ ra cách nào để bắt bẻ. Nó quay đi mà bụng cứ lo lắng không đâu.

Ngày hôm sau, Tiểu Long gặp Quý ròm:

- Tao nghi quá mày ạ!

- Nghi chuyện gì?

- Chuyện anh Tuấn tao ấy!

- Anh Tuấn mày sao?

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Tao nghi ảnh lại lén đi đóng phim!

Nói xong, Tiểu Long bồn chồn thuật lại những điều nó vừa phát hiện.

Quý ròm nhún vai:

- Muốn biết thật hư trong chuyện này chả có gì khó!

- Không khó? – Tiểu Long trố mắt.

- Ừ! – Quý ròm nhún vai – Đến gặp anh Khế hỏi là biết ngay!

- Hay đấy! – Tiểu Long mừng rơn – Có thế mà tao cũng chẳng nghĩ ra!

Rồi nó nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, nôn nóng hỏi:

- Thế chừng nào tụi mình đi?

- Đi đâu?

- Đi gặp anh Khế chứ đi đâu!

Quý ròm lắc đầu:

- Không đi nữa!

Câu trả lời của Quý ròm làm Tiểu Long chưng hửng:

- Sao thế? Vừa rồi mày chả bảo phải đi gặp anh Khế là gì?

- Nhưng tao nghĩ lại rồi! – Quý ròm chậm rãi – Nếu anh Tuấn cố tình làm như thế, chắc chắn ảnh đã nhờ anh Khế che giấu giùm ảnh rồi!

- Ừ, có lẽ thế! – Tiểu Long gật gù, rồi nó cắn môi hỏi – Thế bây giờ tao phải làm sao?

Quý ròm vung tay:

- Đến nhà máy nơi anh Tuấn mày làm việc!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Đến đó làm gì?

- Sao lại đến làm gì? – Quý ròm hừ giọng – Đến xem có đúng là trên cánh cổng có những sợi kẽm như anh Tuấn mày mô tả không!

- Tao hiểu rồi! – Tiểu Long thở dài – Nếu trên cổng không có sợi kẽm nào nghĩa là anh Tuấn tao đã phịa chuyện?

- Đúng vậy! Và thế là anh mày hết đường chối quanh!

Tiểu Long tấm tắc:

- Mày thông minh ghê!

Được khen, Quý ròm phổng mũi.

- Thông minh gì đâu! – Nó nói, khiêm tốn một cách sung sướng.

Nhưng Quý ròm sung sướng được có một ngày. Ngày hôm sau, vừa thấy mặt nó, Tiểu Long đã thở đánh thượt:

- Hỏng bét rồi!

- Hỏng bét chuyện gì?

- Chuyện cánh cổng ở nhà máy anh tao ấy!

Quý ròm mở to mắt:

- Mày đã đến đó chưa?

- Đến rồi!

- Thế nào? Có sợi kẽm nào trên cánh cổng không?

- Chả có sợi kẽm nào cả! Cổng chỉ là một tấm sắt dày, có bánh xe ở dưới để đẩy qua đẩy lại thôi!

Quý ròm nín thở:

- Thế mày đã nói chuyện với anh Tuấn mày chưa?

- Rồi! – Tiểu Long vò đầu – Tao giở chuyện cánh cổng, tưởng phen này bắt bí được anh tao, không ngờ anh tao tỉnh khô! Ảnh bảo sau khi ảnh bị trầy tay, người ta đã tháo những sợi kẽm đó đi rồi!

Quý ròm khịt mũi:

- Anh mày phịa đó thôi!

- Tao cũng nghĩ vậy! – Tiểu Long tặc lưỡi – Nhưng chả có cách nào làm cho ra lẽ!

Quý ròm cau mày nghĩ ngợi. Nó định đưa tay vỗ vỗ trán nhưng sực nhớ nó không phải là nhỏ Hạnh, liền bỏ tay xuống, nói:

- Tao nghĩ ra cách rồi!

- Cách gì? – Tiểu Long sáng mắt.

- Kiếm nhỏ Hạnh!

- Kiếm Hạnh làm gì?

- Sao lại làm gì? – Quý ròm tằng hắng – Chắc chắn nhỏ Hạnh sẽ nghĩ ra cách nào đó!

Tiểu Long xì một tiếng:

- Tưởng mày nghĩ ra cách gì, té ra cách nhờ vả người khác!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm kéo tay bạn – Đây không phải nhờ vả, mà gọi là … là gì nhỉ? À, gọi là "phát huy trí tuệ tập thể", hiểu chưa?

Nhỏ Hạnh lắng tai nghe Tiểu Long tường thuật lại những dấu hiệu khả nghi vừa được phát hiện, không nói một tiếng nào. Ngay cả khi Tiểu Long kể xong cả buổi rồi, nó vẫn ngồi im cau mày nghĩ ngợi. Thấy "trí tuệ" của cô bạn gái chẳng chịu "phát huy" tẹo nào,Tiểu Long sốt ruột:

- Giờ phải làm sao đây Hạnh?

- Hạnh đang suy tính! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi nói – Theo Hạnh, có lẽ tụi mình không cần phải theo dõi anh Tuấn!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Nếu không thế làm sao biết được ảnh có tiếp tục đi đóng phim hay không?

- Tụi mình sẽ điều tra theo hướng khác! – Nhỏ Hạnh trầm ngâm – Tụi mình sẽ tìm hiểu xem đoàn làm phim hôm trước đang quay phim gì, và thăm dò xem bao giờ thì họ sẽ lại quay những cảnh có cascadeur tham gia diễn xuất!

- Hay đấy! – Quý ròm gật gù – Và mình sẽ đến ngay "hiện trường" để bắt quả tang nếu như anh Tuấn có mặt ở đó!

- Đúng rồi! – Mặt Tiểu Long rạng lên – Chỉ có cách đó anh tao mới hết đường chối cãi!

Đang hào hứng, Tiểu Long bỗng thộn mặt:

- Ôi, nhưng làm sao biết được phim người ta đang quay là phim gì?

Quý ròm tủm tỉm:

- Chuyện này chắc phải nhờ Hạnh hỏi giùm! Ba Hạnh là nhà báo cơ mà!

Nhỏ Hạnh nguýt bạn:

- Ba Hạnh là nhà báo chứ Hạnh có là nhà báo đâu!

Tuy nói vậy, hai hôm sau nhỏ Hạnh đã tươi tỉnh thông báo:

- Ba Hạnh hỏi giùm rồi! Phim đó là phim "Cạm bẫy giữa ban ngày"!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Thế chừng nào người ta sẽ lại quay những cảnh có cascadeur tham gia?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Chuyện đó thì ba Hạnh không biết!

- Thế thì cũng như không! – Tiểu Long xịu mặt.

- Dễ thôi! – Quý ròm vọt miệng – Muốn biết chuyện đó thì cứ đến hỏi đoàn làm phim!

- Không được đâu! – Nhỏ Hạnh chép miệng – Đoàn làm phim thường xuyên đi đây đi đó, không dễ gì gặp được họ!

- A, tôi nghĩ ra rồi! – Quý ròm thình lình – Dò hỏi các anh chị trong Câu lạc bộ Cascadeur! Hôm trước anh Khế chả bảo người nữ đóng chung với anh Tuấn là một thành viên của Câu lạc bộ là gì!

Nhỏ Hạnh gục gặc đầu:

- Ừ, có lẽ chỉ còn cách đó thôi!

Chương 8

Đúng ba giờ rưỡi chiều thứ bảy tuần này, tức là chỉ còn ba ngày nữa, đoàn làm phim "Cạm bẫy giữa ban ngày" sẽ quay một cảnh khá rùng rợn do các cascadeur thủ vai. Đó là tin tức bọn Quý ròm thu lượm được từ một anh chàng tên Thịnh trong câu lạc bộ.

Anh Khế và cả cô gái đóng chung cảnh phóng người xuống sông với anh Tuấn hôm trước đều tỏ vẻ ù ù cạc cạc khi nghe bọn Quý ròm hỏi về cảnh quay sắp tới, chả rõ là không biết thật hay giả bộ. May mà cuối cùng bọn nó cũng dò la được ít nhiều.

Nhưng bọn Quý ròm chỉ dò la được có thế. Anh chàng tên Thịnh chỉ khẳng định cảnh quay này sẽ được thực hiện vào chiều thứ bảy ngay tại thành phố, nhưng địa điểm cụ thể thì anh ta không rõ.

Trên đường về, Tiểu Long cứ thở dài thườn thượt:

- Chả biết địa điểm thì cũng bằng không!

Quý ròm và nhỏ Hạnh nghe rõ lời than thở của Tiểu Long nhưng không đứa nào nói gì. Tụi nó vẫn chưa nghĩ ra cách nào giúp bạn.

Mãi một lúc nhỏ Hạnh mới nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Nhưng chắc gì anh Tuấn sẽ tham gia vào cảnh quay này!

Lời an ủi của cô bạn gái càng khiến Tiểu Long thêm ngán ngẩm:

- Nếu không đến tận nơi thì tụi mình chẳng thể biết chắc được điều gì!

Thấy thằng mập bực bội, nhỏ Hạnh liền làm thinh. Nó lầm lũi đạp xe, cặp lông mày nhíu lại. Đã mấy lần nó định đưa tay lên vỗ vỗ trán theo thói quen nhưng lại sợ té, đành tặc lưỡi nắm chặt ghi-đông.

Quý ròm ngồi ngậm tăm nãy giờ phía sau, đột ngột chồm tới vỗ vai Tiểu Long:

- A, có một cách!

- Cách gì? – Tiểu Long ngoảnh cổ hỏi.

Giọng Quý ròm tươi tỉnh:

- Tụi mình đã biết là chiều thứ bảy này sẽ có cảnh quay phải không?

- Ừ.

- Thế từ nay đến đó mày tìm cách trò chuyện với anh mày, dò xem anh mày phản ứng ra sao?

Tiểu Long im lặng một hồi rồi đáp, giọng thiếu tin tưởng:

- Cũng được! Nhưng tao e chả có kết quả gì. Lần này nếu vẫn bí mật đóng phim, chắc chắn anh tao sẽ rất cảnh giác!

- Thì cứ thử xem! – Quý ròm nhún vai – Nếu không có kết quả, tụi mình sẽ tính cách khác!

- Cách gì?

- Đừng nóng ruột! Tối nay cứ dò hỏi anh mày đi đã!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long chả buồn vặn vẹo nữa.

Tối, đợi cả nhà cơm nước xong xuôi, nó mon men lại gần anh Tuấn:

- Anh Tuấn nè!

- Gì thế em?

Ánh mắt của anh Tuấn tự dưng làm cổ Tiểu Long khô lại. Định tìm cách thăm dò thái độ của ông anh nhưng khi vào chuyện, nó lại cảm thấy khó khăn làm sao.

Mãi một hồi nó mới mở miệng được, nhưng chỉ để hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Anh vẫn đi làm bình thường chứ hả?

- Tất nhiên là bình thường!

Anh Tuấn đáp và Tiểu Long có cảm giác anh phải cố để khỏi phì cười về câu hỏi kỳ quặc của nó. Vì thế, cổ nó đã khô lại càng khô. Đến lúc này Tiểu Long mới hối hận là đã không rủ Quý ròm về nhà. Thằng ròm mồm mép lanh lợi, sắc bén, lại lắm mưu mẹo, có nó bên cạnh dù sao cũng yên tâm hơn nhiều.

Thấy ông em ngồi thuỗn ra, anh Tuấn mỉm cười:

- Em chỉ hỏi anh có thế thôi sao?

- À, không! Còn … còn một chuyện …

Tiểu Long ấp úng đáp, trong một thoáng nó có cảm giác anh Tuấn đang điều tra nó chứ không phải là ngược lại.

- Chuyện gì thế? – Anh Tuấn lại hỏi.

- À! – Tiểu Long nuốt nước bọt, cố trấn tĩnh – Em muốn hỏi về đoàn làm phim ấy mà!

- Đoàn làm phim nào?

- Đoàn làm phim hôm trước chứ đoàn làm phim nào! Đoàn làm phim mà anh đã từng tham gia ấy!

- Đoàn làm phim đó làm sao?

Tiểu Long chớp mắt:

- Anh có biết bộ phim người ta đang quay là phim gì không?

- Tất nhiên là biết! – Anh Tuấn thản nhiên – Đó là phim "Cạm bẫy giữa ban ngày"!

- Thế người ta đã quay xong chưa?

- Điều này thì anh không rõ! – Anh Tuấn giọng thật như đếm – Nhưng anh nghĩ là chưa xong!

Tiểu Long nhìn chăm chăm vào gương mặt điềm tĩnh của ông anh, thất vọng khi chẳng tìm thấy một dấu hiệu bối rối nào. Cho đến lúc này, nó vẫn không đoán được anh Tuấn nó nói thật hay chỉ vờ vịt. Hôm trước hai anh em đã giao ước với nhau là không đề cập gì đến chuyện đóng phim của anh Tuấn nữa nên Tiểu Long không tiện hỏi thẳng. Loay hoay một hồi chẳng nghĩ được mẹo nào, nó quyết định nói huỵch toẹt:

- Chiều thứ bảy này đoàn làm phim "Cạm bẫy giữa ban ngày" có một cảnh quay rùng rợn lắm đấy!

Anh Tuấn ngạc nhiên:

- Sao em biết?

Tiểu Long chẳng buồn giấu giếm:

- Em nghe các anh ở Câu lạc bộ Cascadeur nói!

Mặt anh Tuấn thoáng lộ vẻ khác lạ. Trán anh khẽ cau lại nhưng rồi dãn ra ngay. Anh hỏi với vẻ điềm nhiên:

- Họ quay ở đâu thế?

- Em không rõ! Em chỉ định hỏi xem anh có biết nơi đó không!

- Anh không biết! Đã lâu rồi anh không liên lạc với bọn họ!

Thế là công cốc! Nếu có thằng ròm ở đây, nó có thể nghĩ ra những câu hỏi thông minh! Mình chỉ hỏi toàn câu những câu ngốc nghếch, chả lần ra

được chút đầu mối nào! Tiểu Long thở dài và cố tìm cách vớt vát:

- Nhưng anh có thể hỏi giùm tụi em! Tụi em định đi xem!

- Anh không thể hỏi giùm em được! – Anh Tuấn lắc đầu – Từ hôm nay đến thứ bảy, ngày nào anh cũng phải có mặt ở nhà máy!

Lời từ chối của anh Tuấn kết thúc luôn cuộc điều tra vụng về của "thám tử" Tiểu Long.

Khi nghe thằng mập thuật lại mọi chuyện, Quý ròm ôm bụng cười bò:

- Trời ơi là trời! Như vậy là mày thú tội với anh Tuấn chứ đâu phải mày điều tra!

- Thú tội? – Tiểu Long giương mắt ếch – Tao thú tội gì đâu?

- Vậy mà còn cãi! – Quý ròm nheo mắt – Chả phải sau cuộc "điều tra" ngốc nghếch kia, anh Tuấn đã biết tỏng hành động cũng như ý định của mày, còn mày thì chẳng biết cóc gì về hành động của anh Tuấn hay sao?

Nhận xét của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te. Nó gãi gãi tai:

- Ờ há!

Rồi nó liếc Quý ròm:

- Thế mình phải tính cách sao?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Chỉ còn một cách cuối cùng!

Tiểu Long hồi hộp:

- Cách gì vậy?

Quý ròm hắng giọng:

- Chiều thứ bảy này tao và mày sẽ đến …

- Đến sao được mà đến! – Tiểu Long vùng kêu lên – Tụi mình đã biết người ta quay phim ở địa điểm nào đâu!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm trừng mắt – Đã không biết thì làm thinh quách đi cho rồi! Ai bảo mày là tụi mình sẽ đến chỗ quay phim?

- Không phải đến chỗ quay phim ư? – Tiểu Long ngơ ngác – Thế đến đâu?

Quý ròm buông từng tiếng một:

- Đến nhà máy nơi anh Tuấn mày làm việc!

- Chi vậy? – Tiểu Long vẫn chưa hiểu.

- Mình sẽ mai phục trước nhà máy chứ chi! – Quý ròm lườm bạn – Nếu chờ đến ba giờ vẫn không thấy anh Tuấn mày ra khỏi nhà máy thì có thể yên tâm là anh mày thực sự không tham gia vào chuyện phim phiếc này nữa! Còn nếu ảnh ra ngoài thì tao và mày sẽ bí mật bám theo!

Tiểu Long lại gãi gãi tai:

- Ờ há!

Và lại khen bạn:

- Mày thông minh ghê!

Lần này Quý ròm không buồn khiêm tốn như hôm trước. Nó cười toét miệng:

- Còn phải nói!

Tiểu Long lại hỏi:

- Rủ Hạnh đi không?

- Đi đâu?

- Đi đến nhà máy ấy!

Quý ròm ngần ngừ:

- Thôi khỏi! Những chuyện "trinh sát" như thế này, càng ít người càng tốt!

Quý ròm bảo "ít người" tức là chỉ có nó và Tiểu Long. Nhưng Tiểu Long dường như muốn "ít người" hơn nữa cho nên đến đến chiều thứ bảy, ngay trước giờ lên đường, nó đột nhiên nằng nặc đòi ở nhà:

- Thôi, mày đi một mình đi! Có gì thì chạy về cho tao hay!

Quý ròm chưng hửng:

- Mày làm sao thế? Có ấm đầu không đấy?

- Tao chả làm sao cả! – Tiểu Long nhăn nhó – Nhưng tao không muốn để anh Tuấn bắt gặp tao lảng vảng quanh nhà máy!

- Anh Tuấn bắt gặp thì sao?

- Hai anh em đã thoả thuận rồi! Nếu ảnh biết tao theo dõi ảnh tới tận chỗ làm, tao sẽ không yên thân đâu!

- Xạo đi mày! – Quý ròm nheo nheo mắt – Hôm trước mày mò tới nhà máy để xem xét cánh cổng sao mày chẳng sợ, bây giờ lại sợ?

Tiểu Long liếm môi:

- Hôm trước tao đến vào lúc chiều tối, mọi người trong nhà máy đã ra về. Còn hôm nay mới hai giờ đã dẫn xác tới đó thế nào anh Tuấn ngồi trong phòng bảo vệ trông ra cũng sẽ nhìn thấy!

- Ngốc ơi là ngốc! – Quý ròm giơ hai tay lên trời – Ai bảo mày lượn lờ trước cổng làm chi cho ảnh thấy! Tụi mình nấp ở góc đường gần đó quan sát là được rồi!

Góc đường mà Quý ròm và Tiểu Long nấp cách cổng nhà máy chừng ba mươi mét. May làm sao ở đó có một cây trứng cá. Hai ông nhóc thu mình dưới tàng cây, hồi hộp chong mắt về phía nhà máy.

Tiểu Long ngồi chống chân trên xe đạp, chốc chốc lại quay sang Quý ròm, thấp thỏm hỏi:

- Mấy giờ rồi hở mày?

- Hai giờ mười lăm.

- Mấy giờ rồi hở mày?

- Hai giờ ba mươi.

Tiểu Long hỏi đến lần thứ ba thì Quý ròm nổi cáu:

- Mấy giờ cái đầu mày! Nhìn xem ai tới kia kìa!

Tiểu Long ngước mắt nhìn ra phía trước, miệng đột nhiên há hốc.

Tít từ đầu đường đối diện, anh Tuấn nó đang cưỡi chiếc mobylette cọc cạch rề rề chạy tới.

- Ngồi xuống!

Tiểu Long hoảng hốt kêu lên, vừa nói nó vừa phóc ra khỏi xe, ngồi thụp xuống. Ở bên cạnh Quý ròm cũng lật đật làm theo.

Nhưng anh Tuấn không trông thấy hai đứa trẻ. Tới cổng nhà máy, anh ung dung xuống xe và thong thả dắt vào sân.

Quý ròm quay qua Tiểu Long, vừa hỏi vừa từ từ đứng lên:

- Sao anh Tuấn mày đi làm trễ quá vậy?

- Tao cũng chả rõ! – Tiểu Long đứng lên theo – Thường ngày anh tao vẫn đến nhà máy từ sáng sớm, trưa ở lại, chiều tối mới về nhà!

Quý ròm tặc tặc lưỡi:

- Như vậy chắc anh mày vừa đi đâu về!

Câu nói của Quý ròm làm Tiểu Long giật thót:

- Hay là anh tao vừa ở chỗ quay phim về?

- Không có đâu! – Quý ròm lắc đầu – Theo lời anh Thịnh thì ba giờ rưỡi đoàn làm phim mới …

Quý ròm chưa nói dứt câu, Tiểu Long đã cuống quýt:

- Coi chừng! Anh tao ra đấy!

Lần này không đợi Tiểu Long ra lệnh, Quý ròm vội vàng thụp người xuống và lia mắt về phía trước.

Quả nhiên, ông anh của Tiểu Long đang dắt xe ra cổng, chuẩn bị đạp máy.

Quý ròm thì thào:

- Thế thì đúng rồi!

Quý ròm không nói rõ đúng rồi chuyện gì nhưng Tiểu Long thừa hiểu. Nó bất giác thót bụng lại.

Mãi đến khi Quý ròm giục:

- Đuổi theo lẹ đi! Coi chừng mất dấu đấy!

Tiểu Long mới bừng tỉnh và hấp tấp nhấn mạnh bàn đạp rượt theo chiếc mobylette vừa khuất sau cua đường trước mặt.

Quý ròm không hiểu tâm sự của Tiểu Long. Nó ngồi phía sau, miệng cứ bô bô:

- Phen này thì anh mày hết chối nhé!

Giọng điệu hí hửng như sắp bắt được trộm của thằng ròm càng làm Tiểu Long thêm lo lắng. Nó không buồn hé môi, cứ cắm cúi guồng mạnh cặp giò.

Đằng trước, anh Tuấn dường như chẳng tỏ vẻ gì vội vã. Hơn nữa, với tốc độ của chiếc xe cà tàng kia anh có muốn vội vã cũng không được.

Nhờ thế, dù chở thêm Quý ròm phía sau, Tiểu Long vẫn chẳng khó khăn gì trong việc bám theo ông anh. Tuy vậy, nó vẫn giữ một khoảng cách vừa phải, bụng nơm nớp sợ hành tung của mình bị phát giác.

Nhưng Tiểu Long chỉ lo xa. Anh Tuấn trước sau chẳng hề quay đầu lại, vẻ như anh chẳng hay biết gì về những động tĩnh sau lưng.

Quý ròm khoái lắm. Nó cười hi hi:

- Mưu của tao cứ là thánh nhé! Anh mày chẳng nghi ngờ lấy mảy may!

Thấy Tiểu Long làm thinh, Quý ròm lại cười hì hì:

- Lát nữa gặp mày chỗ quay phim, chắc anh mày sẽ khóc thét!

Đang chuẩn bị chuyển qua cười hí hí thì Quý ròm bỗng khựng lại. Ông anh của Tiểu Long chưa kịp khóc thét thì nó đã mếu xệch miệng:

- Ôi, anh mày sao lại đến chỗ này?

- Ừ, lạ thật! – Tiểu Long cũng giật thót, nó thắng kít xe lại – Tại sao anh Tuấn lại đến nhà máy giày của anh Tú kìa?

Quý ròm vò đầu:

- Hay là người ta quay phim ngay tại đây?

- Không thể như thế được!

Tiểu Long lắc đầu. Đang lẩm bẩm, nó chợt hét giật:

- Thôi, hỏng bét rồi!

- Gì thế? – Quý ròm ngơ ngác.

Tiểu Long mặt mày tái xám:

- Hình như từ nãy đến giờ tụi mình đang theo dõi anh Tú chứ không phải anh Tuấn!

- Làm gì có chuyện đó! – Quý ròm tròn mắt – Chẳng lẽ chính mày cũng không phân biệt được ai là anh Tuấn ai là anh Tú sao?

Tiểu Long vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Tất nhiên là phân biệt được! Nhưng với khoảng cách xa như thế thì khó nói lắm! Hơn nữa, chiếc mobylette kia là chiếc xe anh Tuấn tao vẫn đi thường ngày!

Quý ròm hít vào một hơi:

- Tao và mày chạy lại xem sao!

- Nhỡ đó là anh Tuấn thật thì sao? – Tiểu Long tỏ vẻ e ngại.

Quý ròm trấn an:

- Thì tụi mình bảo là tụi mình tình cờ chạy ngang qua đây! Làm sao anh mày biết tao và mày bám theo nãy giờ được!

Lý lẽ của Quý ròm giúp Tiểu Long mạnh dạn lên một tẹo. Nó phân vân một thoáng rồi nhấn mạnh bàn đạp.

Ông anh của Tiểu Long vừa giảm ga tắt máy chưa kịp dắt xe qua cổng đã thấy Tiểu Long và Quý ròm trờ tới, liền trố mắt:

- Ủa, các em đi đâu đây?

Bỏ xừ rồi! Quả nhiên là anh Tú! Tiểu Long kêu khổ thầm và vờ đáp:

- Tụi em đi lại nhà bạn!

Rồi nó liếc chiếc mobylette, ngạc nhiên:

- Sao hôm nay anh lại đi xe của anh Tuấn?

Anh Tú mỉm cười:

- À, chiều nay anh Tuấn nghỉ làm nên giao xe cho anh nhờ anh đi xin phép giùm!

Quý ròm có cảm giác như bị ai gõ búa vào đầu: Thế là rõ! Mình và Tiểu Long đã trúng phải kế "Kim Thiền thoát xác"! Anh Tuấn đã liệu trước chiều nay thế nào mình và Tiểu Long cũng sẽ giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của anh nên đã rời khỏi nhà máy từ trưa. Đã thế anh lại vờ nhờ anh Tú đến xin phép để lợi dụng sự giống nhau giữa hai anh em hòng cho mình và Tiểu Long vào bẫy! Thằng Tiểu Long khù khờ bị trúng kế không nói làm gì, ngay cả mình cũng bị lừa thì quả là ức thật!

Tiểu Long không để ý đến tiếng nghiến răng ken két của Quý ròm ở phía sau, nín thở hỏi dò:

- Thế anh có biết anh Tuấn đi đâu không?

- Không! Anh Tuấn không nói! – Anh Tú lắc đầu, rồi anh chớp mắt nhìn Tiểu Long – Nhưng em tìm anh Tuấn làm gì mà gấp thế?

- Không! Chả có chuyện gì đâu ạ! – Tiểu Long ấp úng – Em chỉ hỏi thế thôi!

Rồi sợ ông anh gặng tới gặng lui, nó hấp tấp chào:

- Thôi, tụi em phải đi đây!

Nói xong, nó đạp mạnh một cái, chiếc xe đột ngột lao vút đi khiến Quý ròm la oai oái:

- Mày làm gì thế? Tao sắp rơi xuống đất rồi đây nè!

Chương 9

Tiểu Long lầm lũi đạp xe, không nói một tiếng nào. Quý ròm ngồi phía sau cũng im như thóc. Hai đứa cứ thế chạy lòng vòng trên phố. Chả đứa nào biết phải đi đâu, đi về hướng nào.

Mọi kế hoạch thế là hỏng bét bè be! – Quý ròm tiu nghỉu nhủ thầm – Trong lúc ông anh tinh quái của thằng mập ung dung tếch đến chỗ quay phim thì mình lại ngóc cổ chờ cả buổi như một thám tử hạng bét, chả được tích sự gì!

Càng nghĩ ngợi mặt mày Quý ròm càng thiểu não. Nhưng so với nó, mặt mày Tiểu Long trông còn tệ hơn. Tiểu Long đã hoang mang lại thêm lo lắng. Căn cứ vào sự việc vừa xảy ra, chuyện anh Tuấn vẫn giấu nó để tham gia nhưng pha biểu diễn nguy hiểm là chuyện gần như không còn nghi ngờ gì nữa. Khổ nỗi, nó không biết hiện nay anh nó đang ở đâu, vì thế nó cứ cong lưng cắm cổ đạp, đầu óc rối tung còn bộ tịch thì nom giống hệt một con gà rù.

- Mày định chở tao đi tham quan khắp thành phố hả Tiểu Long? – Quý ròm ngồi làm thinh mãi cũng chán, liền gầm gừ.

- Tao chả biết phải đi đâu bây giờ! – Giọng Tiểu Long xìu như bún.

- Không biết đi đâu thì đi về!

- Về nhà ư?

- Còn hỏi nữa! – Quý ròm hừ mũi – Tao nghĩ về nhà nằm khoèo dù sao cũng tốt hơn là chạy lang thang ngoài nắng thế này!

- Về thì về!

Tiểu Long càu nhàu và uể oải ngoặt xe quanh bùng binh.

Nhưng chưa đánh hết vòng, nó đã khiếp đảm dạt xe vào sát lề. Từ ngả đường bên phải, tiếng động cơ gầm rú kinh hồn khiến nó xanh mặt. Người đi đường ai nấy đều hoảng hốt dừng xe lại và nhớn nhác nhìn về phía hai chiếc mô tô phân khối lớn đang rượt đuổi nhau nhoáng nhoàng với một tốc độ kinh hoàng.

- Gì thế mày? – Quý ròm ngơ ngác hỏi.

- Tao cũng chả rõ!

Tiểu Long khụt khịt mũi, mắt vẫn dán chặt vào hai chiếc mô tô lúc này đang vọt qua chỗ nó và Quý ròm đứng.

Chiếc xe chạy trước chở hai thanh niên đội nón kê-pi màu trắng, lưỡi trai quay ngược ra sau, lao bán sống bán chết, anh chàng cầm lái mọp người trên thùng xăng, mắt láo liên kiếm ngả luồn lách. Người thanh niên trên chiếc xe sau mặc áo gin bụi, đang bặm môi rượt bén gót. Cả hai chiếc mô tô đều phóng hết tốc lực, xi-lanh xoáy nòng rú điếc tai.

Tuy hai chiếc mô tô bắn xẹt qua như chớp giật, Quý ròm vẫn nhận ra khuôn mặt người thanh niên cưỡi chiếc xe sau trông rất quen. Nó quay phắt sang Tiểu Long:

- Quen quá mày?

- Ai?

- Anh chàng chạy phía sau đó!

Phát hiện của Quý ròm khiến Tiểu Long chớp mắt ngẩn ngơ:

- Ờ, phải rồi! Tao cũng cảm thấy ngờ ngợ!

- Mày nhớ tụi mình đã gặp anh ta ở đâu không?

- Không!

Tiểu Long lắc đầu nhìn theo hai chiếc mô tô lúc này đã vòng quanh bùng binh và sắp sửa biến mất vào cua đường bên trái.

Nhưng đúng vào lúc chiếc xe chạy trước chuẩn bị bắt vào đầu đường, hình như vấp phải một vật gì đó, nó bỗng khựng lại một thoáng. Chiếc xe sau không bỏ lỡ cơ hội, lập tức vọt lên chặn đầu.

Bị ép, chiếc mô tô kia lạng vào sát lề. Nhưng trước khi nó kịp quay đầu, người thanh niên trên chiếc mô tô phía sau đã nhấc bổng người lên khỏi yên và trong tư thế lơ lửng ngoạn mục đó, anh chớp nhoáng tung một cú song phi như búa bổ vào hai anh chàng đội nón trắng.

Cú đá cực mạnh khiến hai người thanh niên bị văng ra khỏi xe, nhào lăn xuống mặt đường. Hai chiếc xe cùng lúc ngã theo, bốn bánh chổng lên không, quay tít.

“Song phi cước” Tiểu Long, vua của những cú đá tuyệt kỹ trên không, chỉ biết há hốc mồm, tưởng mình đang ngồi trong rạp chiếu bóng.

Hai anh chàng đội nón trắng, lúc này đã rơi mất nón, vừa té xuống đã chồm ngay dậy. Nhưng người thanh niên áo gin tỏ ra nhanh hơn. Đối phương chưa kịp tháo thân, anh đã xoẹt tới tung them một cú đá bồi khiến một người ngã bật ngửa rồi nhanh chóng bẻ ngoặt hai tay của người kia ra sau lưng.

"Cách" một tiếng, chiếc còng số tám không biết được người thanh niên áo gin rút ra từ lúc nào đã bập vào cổ tay của đối phương.

"Cách" thêm tiếng nữa, một chiếc còng khác dính chặt vào cổ tay của anh chàng thứ hai đang lồm cồm bò dậy.

Đám đông tò mò bu quanh nãy giờ liền reo lên:

- A, thì ra là công an bắt cướp!

- Bậy! – Một người cãi – Chắc gì là công an!

- Nhất định là công an!

- Công an sao không mặc sắc phục?

- Cần gì sắc phục! Chỉ nhìn chiếc còng số tám là biết ngay!

Lúc này, Tiểu Long và Quý ròm cũng đã kịp lần tới "hiện trường".

Đang nghiêng nghiêng ngó ngó, Quý ròm bỗng huých vào hông Tiểu Long:

- A, tao nhớ ra rồi!

- Cái gì?

- Anh này là anh Hùng, thành viên của Câu lạc bộ Cascadeur!

Tiểu Long nhíu mày:

- Mày gặp anh ta rồi ư?

- Chưa gặp lần nào! – Quý ròm lắc đầu – Nhưng tao và mày đã xem anh ta biểu diễn lái xe bằng chân trên cuộn băng vi-đê-ô ở nhà cô Kim Liên!

- À, tao nhớ rồi! – Tiểu Long reo lên – Thế mà tao quên bẵng đi mất!

Rồi nó toét miệng khen:

- Trí nhớ mày tốt ghê!

- Khỏi phải nói! Nhỏ Hạnh còn thua tao vài phân!

Quý ròm không bỏ lỡ cơ hội để ba hoa. Và trong sự hào hứng quá mức đó, nó bước tới một bước, hăng hái nói:

- Anh Hùng!

Anh thanh niên tên Hùng ngơ ngác quay lại:

- Ủa, em là ai? Sao lại biết tên anh?

- Em là … bạn của cô Kim Liên! – Quý ròm đáp bừa, rồi sợ anh Hùng thắc mắc tại sao nó mới từng này tuổi lại có thể đánh bạn với người nữ võ sư trung niên kia được, nó liền nhanh nhảu hỏi tiếp – Anh đang đóng phim gì thế?

Anh Hùng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Ủa, sao em biết anh đang đóng phim?

- Sao lại không biết! Khi nãy chính mắt em thấy anh đá đẹp quá trời!

Quý ròm nhe răng cười, rồi nó chỉ tay vào hai thanh niên đang bị còng tay và đứng khép nép bên cạnh, gật gù vẻ sành sỏi:

- Em còn biết hai anh này cũng là thành viên trong Câu lạc bộ Cascadeur của anh nữa cơ!

Anh Hùng lắc đầu:

- Em đoán sai rồi! Đây là hai tên cướp giật!

Quý ròm giật thót:

- Hai tên cướp giật thật ư?

- Đúng thế!

Anh Hùng đưa tay quệt mồ hôi trán, rồi bắt gặp vẻ mặt đầy thắc mắc của ông nhóc, anh mỉm cười giải thích:

- Trên đường đến chỗ quay phim, bất ngờ trông thấy hai tên này đang giật đồ, thế là anh vội vàng phóng xe đuổi theo. Bây giờ anh phải giải chúng về đồn …

Đang nói, mắt anh chợt sáng lên:

- À, gặp em ở đây thật là may! – Rồi không đợi Quý ròm hỏi, anh nói ngay – Anh định nhờ em một chuyện!

- Chuyện gì ạ?

- Em có thể tới gặp ông đạo diễn nhắn giùm là anh sẽ đến trễ khoảng nửa tiếng để ông ta khỏi trông, được không?

- Tất nhiên là được! – Quý ròm sốt sắng – Thế ông đạo diễn đang ở đâu?

- Đoàn làm phim lúc này đang ở tại chung cư Trần Hưng Đạo, đối diện với rạp chiếu bóng Phượng Hoàng. Cứ đến đó em sẽ thấy ngay!

Tiểu Long đứng ngẩn tò te bên cạnh nãy giờ, bỗng rụt rè lên tiếng:

- Anh này!

- Gì thế em?

Tiểu Long liếm môi:

- Hai chiếc còng ở đâu anh có thế?

Anh Hùng chả hiểu tại sao Tiểu Long lại hỏi như vậy, nhưng vẫn vui vẻ trả lời:

- Thì của anh chứ đâu!

Tiểu Long chớp mắt:

- Cascadeur cũng có còng để bắt cướp ư?

Như hiểu ra, anh Hùng "à" một tiếng:

- Cascadeur làm gì có còng! Anh là cảnh sát!

Tiểu Long còn đang ngớ người, Quý ròm đã hớn hở reo ầm:

- Em nhớ rồi! Hôm trước khi giới thiệu về các thành viên Câu lạc bộ Cascadeur, anh Khế có kể về anh! Anh là trung uý Trần Tiến Hùng, trinh sát SBC thuộc Phòng Cảnh sát hình sự Thành phố phải không?

- Đại khái là vậy! – Anh Hùng cười – Hôm nào gặp lại, anh em ta sẽ nói chuyện sau, còn bây giờ em làm gấp việc anh nhờ đi!

Quý ròm mau mắn:

- Được rồi! Tụi em đi ngay đây!

Nhưng rồi nó chẳng đi ngay. Đã leo lên xe ngồi sau lưng Tiểu Long rồi, nó còn tụt xuống, quay lại:

- Quên nữa! Anh Hùng ơi, phim anh đang đóng có tên là gì vậy?

- Đó là phim "Cạm bẫy giữa ban ngày"!

Anh Hùng vừa nói xong, Tiểu Long đã tái mặt nhấn mạnh bàn đạp khiến Quý ròm vừa chạy theo vừa la í ới:

- Chờ tao với! Mày định bỏ tao lại giữa đường hay sao hả mập!

Chương 10

Từ trước đến giờ, chưa lần nào Tiểu Long phóng xe nhanh như thế. Nó nhắm mắt nhắm mũi đạp, chả kịp tránh các ổ gà khiến chiếc xe cứ nảy tưng tưng.

Hiểu rõ sự nôn nóng của bạn, thoạt đầu Quý ròm còn nhẫn nại làm thinh. Nhưng chịu đựng một hồi hết xiết, nó đâm nổi cáu:

- Bộ mày tính theo nghề cascadeur hay sao mà phóng xe bất kể sống chết thế hả Tiểu Long?

Tiểu Long không giảm tốc độ. Nó cũng chẳng buồn trả lời Quý ròm, chỉ buột miệng theo ý nghĩ:

- Chắc chắn anh Tuấn tao đang có mặt ở đó!

Quý ròm liếc đồng hồ nơi tay:

- Gần bốn giờ rồi còn gì! Mày có chạy thục mạng thì anh Tuấn mày cũng đã đóng phim xong rồi!

Tiểu Long chả buồn để nhận xét của Quý ròm vào tai. Nó vừa guồng mạnh chân vừa gầm gừ:

- Mặc! Tới sớm phút nào hay phút nấy!

Quý ròm hừ giọng:

- Theo tao, mày không cần phải chạy nhanh như thế!

Tiểu Long mím môi:

- Tao phải kịp tới nơi trước khi anh Tuấn tao bắt đầu cảnh quay!

- Để làm gì hả ngốc? – Quý ròm cười nhạo – Chẳng lẽ tới kịp thì mày sẽ ngăn ảnh hay sao?

- Tất nhiên là tao sẽ ngăn!

- Theo tao, mày không nên làm thế! – Quý ròm khịt mũi – Anh mày đã kí hợp đồng với hãng phim rồi, không thể đột ngột huỷ bỏ được!

Thấy Quý ròm cứ một mực phản đối, Tiểu Long lấy làm lạ:

- Nếu không phải đến để ngăn cản thì tụi mình theo dõi hành tung của anh Tuấn mấy ngày nay để làm gì?

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm tặc lưỡi – Tụi mình theo dõi chỉ nhằm bắt quả tang chuyện anh Tuấn không giữ đúng lời hứa với mày thôi!

- Chỉ thế thôi ư?

- Đúng, chỉ thế thôi!

Thấy Tiểu Long bất thần đạp chậm lại, Quý ròm đoán hẳn thằng mập đang hoang mang ghê lắm, liền trấn an:

- Tao cho rằng nếu bị mày bắt quả tang lần này, anh Tuấn sẽ không lén đi đóng phim nữa đâu!

Tiểu Long thở dài:

- Mày tin chắc như thế chứ?

Quý ròm gật đầu:

- Chắc chắn là như thế!

Tiểu Long không nhìn thấy cái gật đầu của Quý ròm nhưng lời khẳng định chắc nịch của bạn giúp nó cảm thấy yên tâm phần nào.

Mặc dù anh Hùng không cho địa chỉ nhưng căn cứ vào lời chỉ dẫn cụ thể của anh, Tiểu Long và Quý ròm tìm thấy chung cư Trần Hưng Đạo không chút khó khăn.

Đối diện rạp chiếu bóng Phượng Hoàng là lối vào chung cư với hai cánh cổng sắt mở toang. Tiểu Long đảo mắt một vòng rồi lật đật quẹo vào cổng, hối hả xuyên qua dãy hàng gánh bày dọc lối đi.

Chung cư Trần Hưng Đạo xây theo hình chữ U. Ba dãy nhà cao tầng quây quanh một khoảnh sân xi-măng rộng rãi và vuông vức.

Men theo lối đi bên trái dọc tường rào, Tiểu Long lần thêm chừng ba mươi mét đã nhìn thấy khoảnh sân nằm lọt thỏm giữa ba dãy nhà lúc này đang chật ních người.

Quý ròm nhận ngay ra khung cảnh náo nhiệt, người lớn trẻ con bu đen bu đỏ trước mắt không khác một mảy với khung cảnh nó nhìn thấy trên cầu Sài Gòn hôm trước. Nó liền đập tay lên lưng Tiểu Long:

- Đúng là ở đây rồi!

Tiểu Long hồi hộp:

- Thế đoàn quay phim ở đâu?

- Đứng chỗ này không nhìn thấy được! Tụi mình phải đem xe ra bãi gửi rồi len vào!

Bãi gửi xe của chung cư cách đó không xa. Sau khi đưa xe vào bãi, Tiểu Long nhét vội nhét vàng tấm thẻ vào túi rồi kéo tay Quý ròm cuống quýt quay ra.

Nhưng chen huých với đám đông hiếu kỳ này để lần tới trước không phải là chuyện đơn giản. Tiểu Long đi trước mở đường, Quý ròm lúp xúp bám theo sau, phải mất năm, sáu phút toàn mồ hôi và nghe đủ thứ tiếng la ó, hai đứa mới lách được tới chỗ đặt camera.

Chiếc camera lúc này đang chĩa lên trời. Quý ròm nhìn thấy người quay phim râu quai nón hôm trước đứng lúi húi sau ống kính, tính chạy lại hỏi thì chợt nghe một tiếng nói rổn rảng vang lên bên tai:

- Đâu vào đấy cả chưa?

Người quay phim ngước chòm râu rậm:

- Đã sẵn sàng rồi ạ!

Quý ròm nhìn theo ánh mắt của người quay phim và nhận ra ngay ông đạo diễn đứng tuổi nó đã từng gặp. Vẫn kiếng đen che mắt, mũ thùm thụp che đầu, mặt mày lúc nào cũng cau có, ông đang bệ vệ rảo bước tiến lại.

Đến cạnh người quay phim, ông chống tay vào hông, nhìn quanh, càu nhàu ra lệnh:

- Cứ thu hình cậu Tuấn trước! Còn cậu Hùng tính sau!

Quý ròm khẽ liếc sang Tiểu Long và đánh bạo nhích chân tới trước:

- Thưa bác!

Người đạo diễn không nghĩ có người gọi mình. Phải đến khi Quý ròm "thưa bác" lần thứ hai bằng âm lượng cao gấp đôi thì ông mới giật mình đưa mắt nhìn chú nhóc:

- Có chuyện gì thế cậu bé?

Quý ròm lí nhí:

- Dạ, anh Hùng …

Quý ròm nói chưa hết câu, ông đạo diễn đã nhớn nhác nhìn quanh, miệng rối rít:

- Đâu? Cậu Hùng đâu? Sao giờ này mới đến? Bảo lại chỗ tôi gấp!

Thái độ nóng nảy của ông đạo diễn làm Quý ròm phát hoảng. Nó rụt rè:

- Dạ thưa …

- Khỏi cần thưa gửi lôi thôi! – Ông đạo diễn phất tay – Kêu cậu Hùng lại đây ngay! Khổ ghê! Làm ăn kiểu này thì chết mất!

Coi bộ không thể nói năng từ tốn được, Quý ròm đành tặc lưỡi huỵch toẹt:

- Anh Hùng không có ở đây ạ!

Cặp đồng tử của ông đạo diễn đang lia ngang quét dọc chợt sững lại hệt như chiếc xe thắng gấp:

- Cậu bé nói chơi gì thế?

Mặt Quý ròm ửng đỏ. Nó mím môi:

- Dạ, cháu không nói chơi ạ! Anh Hùng nhờ cháu tới nói với bác là anh ấy sẽ đến trễ khoảng nửa tiếng!

- Đến trễ khoảng nửa tiếng? – Ông đạo diễn trợn mắt lặp lại, rồi ông nhún vai cáu kỉnh – Đã nửa tiếng rồi còn gì!

Thấy "thần tượng" của mình bị trách móc ghê quá, Tiểu Long ngập ngừng chen lời:

- Có lẽ anh Hùng sắp đến rồi, thưa bác!

Ông đạo diễn "e hèm" một tiếng rồi nhìn chằm chằm vào mặt hai đứa trẻ, ông tò mò hỏi:

- Hai cháu gặp cậu Hùng ở đâu thế?

- Dạ, ở ngoài phố ạ!

- Thế cậu Hùng có bảo vì sao cậu ấy đến trễ không?

Tiểu Long không bỏ lỡ cơ hội để tán dương người vắng mặt.

- Dạ, có ạ! – Nó mau mắn gật đầu và hí hửng kể – Trên đường đến đây, anh Hùng tình cờ trông thấy hai tên cướp đang giật đồ, thế là anh sốt sắng đuổi theo. Sau khi ép được hai tên cướp vô lề, anh bay người lên không và tung một cú song phi …

- Thôi, thôi! – Ông đạo diễn nhăn nhó xua tay – Tôi chả cần nghe những chuyện dông dài đó! Tôi chỉ muốn biết cậu ta hiện ở đâu thôi!

Ông đạo diễn làm Tiểu Long cụt hứng quá xá. Giọng nó lập tức xuôi xị:

- Anh Hùng bảo sau khi giải hai tên cướp về đồn, ảnh sẽ đến đây ngay!

- Khổ ơi là khổ! – Ông đạo diễn chẳng thán phục hành động nghĩa hiệp của người cascadeur thì chớ, lại vò đầu than – Cái nghề gì mà nhìn đâu

cũng thấy cướp! Trên đường đi đóng phim còn đụng đầu cái bọn du thủ du thực đó làm gì cho trễ nải không biết!

Rồi bỏ mặc hai đứa trẻ đang ngơ ngác, ông quay sang người đàn ông râu quai nón, cau mày phán:

- Chuẩn bị nhé! Thực hiện cảnh quay cậu Tuấn trước!

Từ khi len lỏi vào giữa vòng tròn người, Tiểu Long không ngừng trông ngang liếc dọc nhưng chẳng thấy anh Tuấn đâu, tai lại nghe ông đạo diễn cứ luôn miệng bảo chuẩn bị thu hình anh nó, nó càng ngơ ngơ ngác ngác.

Trong khi Tiểu Long đang hoang mang ngoẹo cổ dòm quanh, Quý ròm bất thần đập bốp lên vai nó:

- Nhìn kìa!

Cú đập của Quý ròm làm Tiểu Long giật thót. Nó quay phắt lại và theo tay chỉ của Quý ròm, nó lật đật ngước mắt nhìn lên.

Đã không nhìn thì thôi, vừa ngẩng đầu lên, Tiểu Long nghe tim mình như bị ai bóp mạnh. Từ cửa sổ tầng năm, một đám người đang lố nhố. Tuy khoảng cách từ nơi nó đứng đến khung cửa sổ kia khá xa, Tiểu Long vẫn lờ mờ nhận ra anh Tuấn nó.

- Ảnh đang làm gì thế nhỉ? – Tiểu Long bàng hoàng hỏi, nỗi lo lắng khiến giọng nó khản đặc.

Quý ròm chớp mắt:

- Anh mày chuẩn bị nhảy xuống đấy!

Trong một thoáng, Tiểu Long tưởng như có ai đang chĩa súng vô lưng mình. Nó bấu chặt những ngón chân xuống đất, giọng thì thào:

- Không phải đâu! Không ai có thể nhảy từ tầng năm xuống đất được!

Tuy Tiểu Long cố nói cứng, Quý ròm vẫn nghe giọng bạn mình run run. Nó chỉ tay ra trước mặt, liếm môi nói:

- Mày yên tâm! Có những tấm nệm lót sẵn dưới đất rồi, anh mày sẽ không hề gì đâu!

Quả như Quý ròm nói, trên khoảnh sân xi-măng ngay phía dưới cửa sổ anh Tuấn đứng, đoàn làm phim đã xếp ba tấm nệm kê liền nhau, bên dưới độn thêm những thùng các-tông rỗng nhằm làm giảm sức va chạm của cú

nhảy khi tiếp đất. Lúc nãy Tiểu Long đã trông thấy nhưng chẳng hiểu chúng được dùng vào việc gì. Nó nhíu mày ngắm nghía mấy tấm nệm:

- Theo mày những tấm nệm này có tạo được an toàn cho người nhảy không?

- Tao nghĩ là được!

Tiểu Long liếm môi:

- Thế nếu anh tao nhảy không trúng vào những tấm nệm này thì sao?

Vừa buột miệng xong, Tiểu Long bỗng tái mặt về câu hỏi của mình. Bụng cồn lên, nó kéo tay Quý ròm:

- Đi! Đi ngay! Tao không thể để cho anh Tuấn tao mạo hiểm như vậy được!

- Này! Này! Gượm đã!

Quý ròm vừa kêu vừa chạy theo bạn.

Nhưng lúc này Tiểu Long dường như không nghe thấy bất cứ một câu nói nào. Mặt mày thất sắc, nó phóng thục mạng về phía cầu thang dẫn lên các tầng nhà, mặc Quý ròm vùng ra và chạy lệt bệt phía sau, miệng không ngừng ơi ới.

Khung cửa sổ chỗ anh Tuấn đứng thuộc dãy nhà ngang. Vừa ba chân bốn cẳng phóc lên tới tầng năm, Tiểu Long không buồn đợi Quý ròm, hấp tấp quẹo phải ngay.

Quý ròm thất thểu bám theo Tiểu Long tới tầng ba đã thấy thằng mập mất hút.

Kiểu này thì nguy mất! Dù có tới kịp, Tiểu Long cũng không thể ngăn cản anh mình trong tình huống này được! Không những thế, sự xuất hiện đột ngột của nó có thể khiến anh Tuấn mất tập trung trước khi thực hiện cú nhảy! Nếu chẳng may điều đó xảy ra thì … Quý ròm không dám nghĩ tiếp. Nó nơm nớp leo lên các bậc thang, ruột thắt lại.

Chưa bao giờ Quý ròm leo một mạch năm tầng lầu như hôm nay nhưng lúc này nó không còn tâm trí đâu để tự tán thưởng mình về "kỳ công" đó. Nó chỉ mong làm sao đuổi kịp Tiểu Long càng sớm càng tốt, trước khi chuyện tệ hại nhất có thể xảy ra.

Khi hổn hển lên tới tầng lầu thứ năm, vừa quẹo phải, Quý ròm đã nhìn thấy một đám đông đứng lố nhố ngay giữa hành lang. Nó liền vọt ngay lại.

Bắt gặp Tiểu Long đứng lẫn trong đám đông và đang kiễng chân nhìn vào khe cửa khép hờ có người trấn giữ, Quý ròm cảm thấy tảng đá chặn trên ngực mình nãy giờ như có ai đó vừa đột ngột giở đi. Nó thở đánh phào một cái và bước lại khều vai bạn:

- Này! Thấy gì không?

- Thấy! – Tiểu Long chớp mắt – Anh Tuấn tao sắp sửa nhảy!

Giọng điệu bình tĩnh trái ngược với vẻ hoang mang nôn nóng khi nãy của Tiểu Long làm Quý ròm ngạc nhiên.

Nó hỏi dò:

- Mày gặp anh mày chưa?

- Chưa! Từ nãy đến giờ tao vẫn đứng ngoài này!

- Mày không vào được à? – Quý ròm liếm môi.

- Không phải là không vào được! – Tiểu Long tặc lưỡi – Nhưng tao chả muốn vào nữa!

- Sao thế? – Quý ròm mừng rơn nhưng vẫn làm bộ hỏi.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tao không muốn anh tao bị phân tâm!

Thì ra thằng mập này cũng không đến nỗi ngờ nghệch lắm! Quý ròm khoan khoái nhủ bụng và hăm hở níu tay bạn:

- Đã thế còn đứng đây làm chi!

Tiểu Long mặc cho Quý ròm lôi đi, lẩn thẩn hỏi:

- Đi đâu đây?

- Đi xem anh mày đóng phim!

Quý ròm dẫn Tiểu Long xuống tầng lầu thứ ba rồi quẹo phải. Cạnh ống nước chạy sát tường, có một cái bao lơn. Đứng ở đó có thể nhìn rõ khung cửa sổ chỗ anh Tuấn đang đứng lẫn vuông sân phía dưới, nghĩa là có thể chứng kiến rõ mồn một cú nhảy khủng khiếp kia từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc.

Tất nhiên Quý ròm không phải là người đầu tiên phát hiện ra cái "khán đài" lý tưởng này. Khi nó và Tiểu Long đến nơi, bao lơn đã chật ních người. Ai nấy đều ngóc cổ nhìn lên khung cửa sổ ở tầng năm.

Quý ròm nhón gót nhìn xuyên qua mớ đầu cổ, gật gù:

- Ờ, đứng đây cũng thấy được tí chút!

Rồi nó quay sang Tiểu Long:

- Mày thấy không?

- Thấy!

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Anh Tuấn sắp nhảy rồi đấy!

- Ừ! – Tiểu Long đáp, nỗi lo lắng đang kềm chế chợt trỗi dậy khiến người nó thoáng run lên.

Quý ròm lại nói, giọng tiếc rẻ:

- Nhưng tụi mình tới trễ quá, đứng đằng sau như thế này thì chả thấy được anh Tuấn lúc rơi xuống nệm!

- Ừ!

Tiểu Long lại đắp với vẻ qua quít, đầu nó đang loay hoay tìm một câu cầu nguyện nhưng nghĩ mãi chưa ra.

Thực ra, Tiểu Long chẳng muốn nhìn cảnh anh nó tiếp đất. Đúng ra là nó không đủ can đảm. Mặc dù tin rằng khi nhận lời thực hiện cú nhảy kinh hoàng này, anh nó hẳn đã luyện tập nhiều lần, Tiểu Long vẫn thấy bồn chồn lo lắng không đâu. Cái ý nghĩ "ngộ nhỡ thế nào …" cứ khiến nó sờ sợ.

Vì vậy khi Quý ròm thảng thốt kêu lên:

- Xem kìa! Anh mày sắp sửa lao ra rồi kìa!

Tiểu Long vẫn chần chừ không muốn ngẩng đầu lên. Nhưng rồi không nén được, nó lại kiễng chân hồi hộp hé mắt dòm.

Anh Tuấn lúc này đã đứng hẳn trên bục cửa sổ, hai tay bám chặt thanh ngang trên đầu, mắt nhìn chằm chằm xuống sân ước lượng khoảng cách và địa điểm. Môi anh mím lại, quyết tâm và căng thẳng.

Tất cả những người đứng xem không hẹn mà cùng nín thở áp tay lên ngực.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, khi anh Tuấn búng người lao ra khoảng không, nhiều người bật "Ối" lên thảng thốt và đưa tay ôm mặt.

Tiểu Long nghe trái tim mình như vọt ra khỏi lồng ngực. Nó chỉ kịp nhìn thấy anh Tuấn bắn ra khỏi bệ cửa sổ và rơi vụt xuống, sau đó nó chả nhìn thấy gì nữa.

Những tiếng kêu thét đầy phấn khích, những tiếng rú khiếp đảm và tiếp theo là tiếng hoan hô dậy đất của những người đứng dưới sân và chật ních các bao lơn chung quanh khiến tai nó ù đi như xay lúa.

Đang bần thần, nó cảm thấy có ai đó cầm tay mình lôi đi.

- Đi! – Tiếng Quý ròm vang sát bên tai – Tao và mày chạy xuống sân tìm anh Tuấn!

Tiểu Long hỏi như người mộng du:

- Anh tao không sao chứ?

- Không sao!

- Lúc anh tao rơi xuống nệm mày có nhìn thấy hở?

- Không nhìn thấy! – Quý ròm liếm môi – Nhưng người ta reo hò ầm ĩ thế kia, chắc chắn là anh mày đã thực hiện hoàn hảo cú nhảy đó rồi!

Cú nhảy của anh Tuấn thực ra không hoàn hảo như Quý ròm nói. Khi Quý ròm và Tiểu Long xuống đến sân thì anh Tuấn đang ngồi bệt dưới đất, chung quanh người lớn trẻ con bu nghìn nghịt. Một ông nhóc đang hăm hở xoa dầu lên cổ chân anh, những ông nhóc khác chen huých nhau đến gần để vừa trầm trồ thán phục vừa tranh thủ sờ tay lên người anh.

- Cừ thật đấy! Nhảy từ lầu năm xuống đất, thật chưa từng thấy! – Một ông nhóc xuýt xoa.

- Gì mà chưa từng thấy! – Một ông nhóc khác cãi – Phim nước ngoài thiếu gì cảnh nhảy từ trên cao xuống!

- Anh tao bảo diễn viên nước ngoài đóng những cảnh rùng rợn như thế này bao giờ cũng có chăng lưới bảo hộ ở phía dưới, đâu có kê nệm và thùng các-tông như ở nước mình!

Nghe ông nhóc đáp trả với giọng lưỡi hiểu biết, anh Tuấn khẽ mỉm cười. Nhưng nụ cười trên môi anh không kéo dài được lâu. Anh tròn xoe mắt khi thấy Quý ròm và Tiểu Long đang thập thò sau lưng mấy ông nhóc.

- Ôi! – Anh sửng sốt buột miệng – Các em đến đây tự bao giờ thế?

Thực ra anh muốn hỏi "Làm sao các em biết anh ở đây mà tìm đến?" nhưng lại cảm thấy ngại ngùng nên đến phút chót đành nói trớ đi.

Tiểu Long không để ý đến vẻ ngượng ngập của ông anh. Nó lo âu hỏi:

- Chân anh bị làm sao thế?

- À, không có gì! Chỉ trặc chút xíu thôi!

- Anh nhảy không trúng vào nệm ư?

- Tất nhiên là trúng vào nệm nhưng hơi loạng choạng một tẹo! – Anh Tuấn tặc tặc lưỡi – Lẽ ra với những cú nhảy ở độ cao như thế này, phải cần ít nhất năm tấm nệm nhưng chủ phim chỉ đủ tiền mua có thế …

Anh Tuấn bỏ lửng câu nói và khập khiễng đứng dậy.

Tiểu Long lập tức chạy lại xốc vai anh:

- Để em đưa anh về!

- Mày đưa thẻ cho tao vào lấy xe! – Quý ròm hăng hái chìa tay – Mày cứ chở anh Tuấn về trước, tao đi xích-lô về một mình cũng được!

Khi Quý ròm tiễn hai anh em Tiểu Long ra đến cổng chung cư thì gặp anh Hùng đang phóng chiếc mô-tô to đùng vọt vào. Mặt mày hớt hơ hớt hải, anh chỉ kịp đưa tay chào ba người một cái rồi biến vụt vào bên trong.

- Anh và Tiểu Long về trước nhé! – Trước khi Tiểu Long đạp xe đi, anh Tuấn quay lại mỉm cười chào Quý ròm.

- Dạ.

Quý ròm dạ khẽ một tiếng và bâng khuâng nhìn theo hai anh em Tiểu Long đang khuất dần giữa dòng xe cộ, bụng thấp thỏm không hiểu sau cuộc đụng độ bất ngờ vừa rồi, giữa hai anh em thằng mập có sẽ xảy ra chuyện gì gay cấn hay không.

Nhưng Quý ròm chỉ lo hão. Sáng hôm sau vừa tới trường Tiểu Long đã tí toét khoe:

- Xong rồi!

- Gì xong rồi?

- Anh Tuấn tao ấy! Ảnh bảo ảnh sẽ không bao giờ đi đóng phim nữa!

- Ảnh nói thật đấy chứ?

- Ừ! – Tiểu Long tươi tỉnh – Ảnh bảo nghề cascadeur thú vị và hấp dẫn nhưng nếu làm người thân lo lắng thì ảnh sẽ không tham gia nữa!

Quý ròm nhún vai:

- Nhưng lần trước anh mày cũng từng nói y hệt vậy!

- Lần trước khác, lần này khác! – Tiểu Long vui vẻ – Bây giờ anh tao đã kiếm đủ tiền mua máy giặt cho mẹ tao rồi!

Tiểu Long không chỉ khoe với Quý ròm một lần.

Một tuần sau, nó lại hí hửng thông báo:

- Mẹ tao thích cái máy giặt anh tao mua lắm! Mẹ tao bảo chỉ mới vài ngày mà đã bớt đau lưng đi nhiều!

Ba tháng sau, nó lại khều Quý ròm:

- Tối hôm qua mày có xem ti-vi không?

- Không! Có trực tiếp truyền hình Cúp bóng đá châu Âu hả?

- Không phải! – Tiểu Long nói giọng bí mật – Cái này hay hơn bóng đá nhiều! Hôm qua người ta chiếu phim!

- Phim gì thế?

Tiểu Long nheo nheo mắt:

- Phim "Cạm bẫy giữa ban ngày"!

- Thật thế hở? – Thông báo của Tiểu Long khiến Quý ròm tròn mắt – Thế nhà mày có xem không?

- Có! Cả nhà đều xem!

- Thế có ai nhận ra anh Tuấn mày không?

- Không! Chả ai nhận ra cả! Vì vậy mẹ tao mới nói …

Quý ròm tò mò:

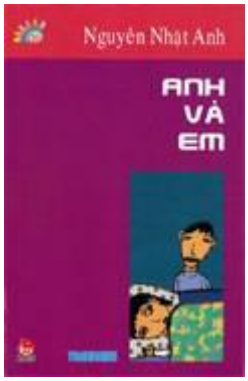
- Mẹ mày nói sao?

Tiểu Long cười hì hì:

- Mẹ tao bảo con cái nhà ai mà cho đi đóng những cảnh nhảy sông, nhảy lầu thấy ghê! Mẹ còn bảo nếu anh em tao đứa nào đi đóng phim như thế, mẹ tao sẽ lấy roi đét vào mông cho tởn …

HẾT.

Tập 20: Anh và em

Đánh máy: Đặng Thanh Huyền, kiratachi
Chính tả: picicrazy

Tóm tắt nội dung

Quý ròm là một học sinh giỏi giang nhưng nóng nảy. Bao giờ kèm cho nhỏ Diệp học, nó cũng hét ra lửa, khiến cho em gái nó nếu không khóc thét cũng nước mắt nước mũi sì sụt. Cứ tưởng cuộc đời sẽ mãi mãi như thế, nghĩa là ông anh cứ quát tháo còn cô em vẫn muôn đời nức nở. Nhưng rồi một hôm nhỉ Diệp ốm, ốm nặng ...

Chương 1

Nhỏ Diệp mở mắt ra, giật mình khi thấy bên ngoài cửa sổ, trời đã sáng bạch. Những tia nắng sớm nhấp nháy trên cành mận sau vườn như đang cười trêu nó. Đánh mắt sang hai chiếc giường bên cạnh, chẳng thấy anh Vũ và anh Quý đâu, nó càng hoảng:

- Chết rồi! Kiểu này thì trễ học mất!

Nhỏ Diệp nhìn lên đầu giường nhưng chẳng thấy chiếc đồng hồ báo thức mọi hôm. Nó cuống cuồng ngồi dậy, thò chân xuống đất sờ soạng tìm dép. Nhưng khi xỏ dép vào chân rồi nó lại uể oải ngồi thừ ra. Bây giờ nó mới phát hiện có điều gì đó bất ổn đang xảy ra với nó. Tay chân nó bỗng chốc nặng chịch như đeo đá, còn đầu thì nhức như búa bổ.

- Sao thế nhỉ? – Nhỏ Diệp hoang mang đưa tay bóp trán – Hay là mình đã ốm?

Đang bần thần nghĩ ngợi, sực nhớ đến lớp học, nhỏ Diệp lại quýnh lên. Như có một sức mạnh vô hình tiếp sức, nó bật dậy khỏi mép giường và lần ra cửa.

Buổi sáng, nhà vắng tanh vắng ngắt. Ba đi dạy, mẹ đi làm. Anh Vũ và anh Quý đi học. Chỉ còn mỗi bà ở nhà. Nhưng nhỏ Diệp chả thấy bà đâu. Có lẽ bà đi chợ, cũng có thể bà đang loay hoay đằng sau bếp.

Nhỏ Diệp lo lắng lần ra phòng khách và thấp thỏm nhìn lên chiếc đồng hồ quả lắc trên tường. Và nó bỗng mếu xệch miệng: Kim đồng hồ đang chỉ chín giờ. Điều đó có nghĩa là nó chẳng còn hi vọng gì đến trường nữa. Đến trễ mươi, mười lăm phút, họa may thầy Nhãn còn cho vào học, chứ lò dò đến lớp sau hai tiếng đồng hồ như thế này thì chỉ có nước lên Văn phòng Ban giám hiệu ngồi chờ thầy giám thị hỏi tội.

Đang lo ngay ngáy, nhỏ Diệp bỗng nghe tiếng bà dịu dàng vang lên bên tai:

- Cháu đã dậy rồi đấy à?

Nó quay lại, thấy bà bưng ly sữa đang từ nhà bếp đi lên, mắt nhìn nó âu yếm.

Tấm tức nãy giờ chưa biết trút vào đâu, vừa trông thấy bà, đôi mắt nhỏ Diệp liền ngân ngấn nước:

- Bà ơi! Sáng nay bà chẳng chịu gọi cháu dậy gì hết!

Nghe giọng giận dỗi của cô cháu gái, bà mỉm cười hiền lành:

- Bà có gọi đấy chứ! Nhưng cháu có chịu dậy đâu!

Nhỏ Diệp phụng phịu:

- Cháu không chịu dậy thì bà phải nắm chân cháu kéo thật mạnh vào chứ! Bà không chịu kéo chân, sáng nay cháu phải nghỉ học mất một buổi rồi đấy!

Bà gật đầu:

- Có! Bà có định kéo chân cháu, nhưng mẹ cháu ngăn lại. Mẹ cháu bảo cứ để cho cháu ngủ!

- Thật thế hở bà? – Nhỏ Diệp ngạc nhiên – Sao mẹ cháu lại làm thế nhỉ?

- Chả có gì khó hiểu đâu! – Bà giải thích – Tại vì hôm nay cháu ốm! Cháu đưa tay sờ trán thử xem, có phải là trán cháu đang hâm hấp không?

Nhỏ Diệp đưa tay sờ trán, môi mím lại:

- Cháu chả thấy hâm hấp gì cả, chỉ thấy nhức đầu thôi!

- Ừ, nhức đầu tức là ốm nặng lắm đấy!

Bà nói, rồi đưa ly sữa trên tay cho cháu, miệng giục:

- Này, cháu uống ly sữa này đi!

- Cháu không uống đâu! – Nhỏ Diệp nhăn mặt lại – Trước nay bà chẳng biết cháu ghét uống sữa nhất hạng là gì!

- Nhưng đó là lúc cháu khỏe mạnh. Còn bây giờ cháu đang ốm. Đã ốm thì phải uống sữa. Ai cũng thế cả!

Nhỏ Diệp vẫn không chịu cầm ly sữa. Đã thế, lại cãi:

- Đó là bà nói thôi! Cháu học ở trường, thấy tục ngữ "Đói ăn rau, đau uống thuốc". Uống thuốc chứ không phải uống sữa bà ạ!

- Này, này! – Bà cung tay – Cháu lại bắt chước thằng anh ròm bướng bỉnh của cháu giở chữ nghĩa ra với bà hả? Cháu phải biết là ngay cả ba cháu lúc còn bé, mỗi lần ốm cũng phải uống sữa một phép với bà đấy!

Thấy bà đem ba ra làm bằng chứng, nhỏ Diệp thôi vùng vằng. Nó đưa tay cầm lấy ly sữa nhưng mắt lại nhìn bà:

- Cháu chỉ uống một ly này thôi hở bà?

- Ừ, chỉ một ly này thôi! Sau đó là uống thuốc!

Nhỏ Diệp chỉ ngán uống sữa thôi, còn thuốc thì nó không sợ. Ngay từ bé, nó đã tự mình uống thuốc, mẹ không phải khô giọng dỗ dành hoặc nhét viên thuốc vào giữa quả chuối để đánh lừa nó như từng làm với anh Quý nó.

Nhỏ Diệp kê ly sữa vào miệng nhấp từng ngụm nhỏ, mặt mày nhăn nhó. Vẻ đau khổ của nó khiến bà tức cười nhưng cố nén, miệng không ngớt động viên:

- Cố lên cháu! Chỉ còn nửa ly nữa thôi!

Nếu có ai tình cờ nhìn thấy cảnh này ắt sẽ tưởng cái ly mà nhỏ Diệp đang sợ hãi đưa lên môi kia không phải là ly sữa ngọt mà là một ly cà phê không đường vậy.

Lâu thật lâu, nhỏ Diệp mới uống xong. Nó thở phào đặt chiếc ly rỗng xuống bàn, mặt rạng rỡ:

- Cháu đã uống hết rồi đấy nhé!

- Ừ, cháu bà giỏi lắm! – Bà vui vẻ khen – Để bà đi lấy thuốc cho cháu uống!

- Chết rồi, bà ơi!

Nhỏ Diệp đột nhiên la hoảng khiến bà vừa dợm bước đã phải dừng phắt lại:

- Gì thế cháu?

Nhỏ Diệp nhìn bà bằng ánh mắt bồn chồn:

- Sáng nay cháu nghỉ học nhưng không xin phép!

- Cháu làm sao thế? – Bà nheo mắt – Cháu quên ba cháu là thầy giáo của trường Họa Mi rồi sao?

Câu nói của bà khiến nhỏ Diệp sực tỉnh. Mải lo lắng, lại vừa khổ sở vì ly sữa, nó quên bẵng ba nó là giáo viên của trường nó học. Nó ốm, dĩ nhiên ba nó sẽ xin phép cho nó. Vậy mà nãy giờ nó cứ lo vớ lo vẩn.

Nhỏ Diệp cười lỏn lèn:

- Ừ nhỉ! Tự dưng cháu quên béng đi mất!

Nhưng nhỏ Diệp không chỉ quên có mỗi chuyện đó. Nó còn "quên béng" nhiều chuyện khác nữa.

Trưa, Quý ròm đi học về rút từ trong túi áo đưa cho nó một cây bút chì màu, nói:

- Trả cho mày nè!

Nó thô lố mắt:

- Anh mượn của em hồi nào mà trả?

- Lâu rồi!

- Lâu rồi là hồi nào?

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Khoảng sáu tháng trước, tao có lén lấy cây bút chì này của mày nhưng sau đó lại đánh mất!

Rồi nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, Quý ròm lại lúi húi lục cặp lôi ra một thanh sô-cô-la. Nó đặt thanh kẹo vào tay nhỏ Diệp:

- Cả cái này nữa, tao cũng trả cho mày!

Nhỏ Diệp nhìn sững thanh kẹo trong tay, ngẩn ngơ:

- Thanh sô-cô-la này, anh cũng lấy của em hồi sáu tháng trước hả?

- Không! – Quý ròm gãi cổ – Thanh kẹo này, tao đánh cắp của mày từ … năm ngoái lận!

Sự tử tế đột xuất của ông anh làm nhỏ Diệp tròn xoe mắt. Nó nghi hoặc hỏi:

- Thế sao trước đây anh chẳng nói gì, bây giờ lại tự động mua trả?

- Trước nay tao quên khuấy đi mất, bây giờ mới … nhớ ra!

Quý ròm ngập ngừng giải thích. Nó định thú thật là sáng nay thấy nhỏ Diệp nằm sốt mê man, nó thấy tội tội, rồi nhớ đến những "tội lỗi"trước nay đã từng gây ra, nó thấy lương tâm cắn rứt quá xá, bèn nghĩ ra cách để chuộc tội. Nhưng cuối cùng Quý ròm đã nói trớ đi.

Từ xưa đến giờ Quý ròm không quen phơi bày tình cảm ra trước mặt người khác. Thứ tình cảm "yếu đuối" như lúc này, nó càng giấu biến. Chỉ nghĩ đến thôi, nó đã thấy ngường ngượng, huống hồ nói ra miệng.

Quý ròm biết là mình rất thương em, cũng như nhỏ Hạnh thương thằng Tùng và Tiểu Long thương nhỏ Oanh em nó. Nhưng thương là một chuyện, còn thể hiện tình thương đó như thế nào thì Quý ròm không biết cách. À quên, Quý ròm có biết một cách! Đó là chỉ cho nhỏ Diệp làm toán và luôn

miệng quát mắng "Mày là đồ ngốc!". Tất nhiên cái cách thể hiện tình thương đầy bão táp này của nó thường làm nhỏ Diệp nếu không khóc thét thì cũng sì sà sì sụt hàng buổi.

Nhưng đó là nói trước đây kia, còn bây giờ Quý ròm đã "tiến bộ" hơn nhiều. Nó đã biết bày tỏ tình thương bằng cách mua đền cho nhỏ Diệp những thứ nó đã đánh thó của cô em từ thời xa xửa xa xưa, xa đến mức khi nó lần lượt hăm hở đưa trả, nhỏ Diệp có bóp móp cả trán cũng không tài nào nhớ nổi.

Đến khi Quý ròm móc túi lấy ra con hươu cao cổ bé cỡ cục gôm, tết bằng chỉ màu, thì nhỏ Diệp xua tay:

- Thôi, anh đưa em làm gì lắm thế!

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Con hươu cao cổ này năm xưa tao giật của mày mà!

Nhỏ Diệp cười khì:

- Nhưng đó là đồ chơi hồi em còn bé, bây giờ em không thích nữa!

- Mày không thích nữa thì thôi!

Vừa nói Quý ròm vừa sung sướng cất con hươu vào lại trong túi áo. Rồi nó nhìn nhỏ Diệp:

- Mày đã hết sốt chưa?

- Em đã hết sốt. Nhưng đầu vẫn còn nhưng nhức.

Quý ròm thận trọng áp tay lên trán em, giọng ái ngại:

- Hết sốt đâu mà hết sốt! Tao vẫn thấy đầu mày nong nóng đây nè!

Nhỏ Diệp chép miệng:

- Bà bảo uống hai lượt thuốc nữa, đến chiều em sẽ khỏe.

- Ờ! Bà nói đúng đấy! – Quý ròm gật đầu, ngạc nhiên nhận thấy giọng mình dịu dàng một cách khác thường – Thế nào đến chiều mày cũng khỏe lại!

Chương 2

Đến chiều, quả nhiên da dẻ nhỏ Diệp mát đi nhiều. Sau bữa cơm tối, nom nó đã thôi lừ đừ như ban sáng.

Lúc nhỏ Oanh đến, Quý ròm thở phào khi nghe tiếng cười đùa khúc khích của hai con nhóc vang lên từng chặp.

Quý ròm nghe nhỏ Oanh hỏi:

- Bạn đã hết bệnh chưa?

Nhỏ Diệp tươi tỉnh:

- Hết rồi!

Nhỏ Oanh chỉ chồng tập trên bàn:

- Bài sáng nay ở trong này. Bạn đưa tập đây, Oanh chép giùm cho!

- Thôi được rồi! Để mình tự chép lấy! Ngày mai mình đã đi học lại rồi kia mà!

Nói xong, nhỏ Diệp chìa thanh sô-cô-la mời bạn:

- Oanh ăn kẹo đi!

- Bạn ăn đi!

- Oanh ăn đi! Mình không thích sô-cô-la đâu!

- Không thích sao bạn mua làm gì? – Nhỏ Oanh tròn mắt.

- Kẹo này không phải mình mua! Của anh Quý cho đấy!

Nhỏ Oanh vẫn không chịu cầm lấy thanh kẹo:

- Mẹ Oanh bảo trước lúc đi ngủ không nên ăn kẹo!

Thấy hai con nhóc đùn qua đùn lại, Quý ròm tức điên. Hừ, tụi nó cứ làm như kẹo của mình là hàng ế không bằng! Quý ròm tự ái nhủ bụng và hùng hổ bước lại:

- Tụi mày không thích ăn thì trả lại đây cho tao!

Vừa nói Quý ròm vừa hậm hực thò tay giật phắt thanh kẹo trên bàn và quay lưng bỏ đi, bất chấp ánh mắt của nhỏ Oanh và nhỏ Diệp đang sửng sốt nhìn theo.

Quý ròm lỉnh vào phòng, bóc kẹo ra ăn. Ăn hết thanh sô-cô-la, bụng nó vẫn chưa nguôi tức. Hừm, nhỏ Diệp này lúc nằm liệt trông tội tội mà vừa

khỏe lại, chứng nào vẫn tật nấy ngay! Đã thế từ nay về sau, ông cóc thèm tử tế nữa, xem nó lấy gì để chê ỏng chê eo!

Quý ròm là đứa thông minh, nhưng lại không tinh ý bằng nhỏ Hạnh bạn nó. Đang tự ái dồn dập, Quý ròm không đủ tỉnh táo để hiểu rằng chuyện nhỏ Diệp tuyên bố không thích sô-cô-la chỉ là trò dóc tổ. Nhỏ Diệp nói như vậy chẳng qua để bạn mình khỏi áy náy khi được mời kẹo mà thôi!

Quý ròm không hiểu điều đó nên cứ ấm ức suốt. Nhưng Quý ròm chỉ ấm ức có một đêm. Sáng dậy, ngoảnh sang giường bên cạnh, thấy nhỏ Diệp nằm li bì, sờ tay lên trán thấy trán em nóng như hơ lửa, Quý ròm bỗng giật thót. Nỗi hờn giận trong lòng lập tức tiêu tan, nó phóc ra khỏi phòng hớt hải đi tìm mẹ:

- Mẹ ơi, người nhỏ Diệp nóng ran kìa mẹ!

- Mẹ biết rồi!

- Sao thế hở mẹ? – Quý ròm chớp mắt – Chiều hôm qua, em con đã hết ốm rồi kia mà!

Mẹ lắc đầu:

- Đó chỉ là hạ nhiệt tạm thời thôi.

Rồi mẹ thở dài:

- Kiểu này thì gay đây! Hôm nay có lẽ mẹ phải ở nhà để theo dõi bệnh tình của em con!

Quý ròm nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của mẹ. Bất giác, nó cũng đâm lo lắng theo:

- Thế bệnh của em con có nặng không hở mẹ?

- Mẹ chưa rõ! Nếu hôm nay em con vẫn không khỏe, ngày mai mẹ sẽ đưa nó đến bác sĩ!

Rồi mẹ nhìn Quý ròm, giục:

- Con đi rửa mặt rồi ăn sáng đi! Coi chừng trễ học đấy!

Quý ròm ăn sáng với nửa ổ bánh mì kẹp trứng tráng bà để sẵn trên bàn. Mọi khi nó vẫn thích món này. Nhưng hôm nay bụng dạ bồn chồn, nó chả thấy ngon lành gì cả. Nó nhai trệu trạo, miệng mồm cứ nhạt thếch.

Ngay cả khi bước ra khỏi nhà cũng vậy. Trên đường đi, nó cứ băn khoăn, lo lắng. Nó đọc sách đọc báo thấy người ta nói đến lắm thứ sốt: sốt tê liệt,

sốt xuất huyết, sốt thương hàn … thứ nào cũng kinh khủng, vướng vào là ngoẻo như chơi. Nó chả rõ chứng bệnh của nhỏ Diệp có liên quan gì đến những thứ đáng sợ này không, vì thế bụng nó cứ thấp tha thấp thỏm.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long tất nhiên không rõ sự tình. Thấy Quý ròm vô lớp ngồi một đống, chả buồn đùa giỡn như mọi ngày, Tiểu Long ngạc nhiên quá đỗi:

- Bữa nay mày làm sao thế hả?

Quý ròm vẫn không ừ không hử.

Tiểu Long rủ:

- Ra sân chơi đá cầu với tụi thằng Tần đi!

Thấy Quý ròm vẫn không đáp, Tiểu Long lại nói:

- Hay mày thích chơi đánh bi với tụi thằng Lâm hơn?

- Tao chả thích gì cả! – Quý ròm tự nhiên cáu kỉnh – Tao chỉ thích ngồi đây!

Thấy Quý ròm giở giọng ngang phè, Tiểu Long nhăn mặt liếc sang nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh liền nghiêng đầu qua, hạ giọng:

- Bộ bữa nay Quý có chuyện gì buồn hả?

Nhỏ Hạnh là con gái, Quý ròm không thể gầm gừ với nó như với Tiểu Long được. Hơn nữa, nhỏ Hạnh lại nói năng nhỏ nhẹ, dịu dàng. Quý ròm đành dịu dàng theo:

- Ừ.

- Chuyện gì thế hả Quý? – Nhỏ Hạnh lại hỏi.

- Nhỏ Diệp …

Quý ròm bối rối đáp. Không hiểu sao nó lại cảm thấy mắc cỡ khi thú nhận nỗi buồn của mình. Có lẽ xưa nay nó chưa từng trải qua một cảm giác nào như vậy. Dĩ nhiên từ bé đến giờ, nhỏ Diệp không ít lần ngã bệnh. Nhưng dẫu sao đó cũng chỉ là những bệnh xoàng như sổ mũi, nhức đầu, đau bụng hoặc ho hen chút đỉnh. Còn sốt mê man như hai ngày nay thì Quý ròm mới thấy đây là lần đầu. Vì vậy mà nó lo lắm!

Nhưng Quý ròm lại không muốn ai phát giác nỗi lo âu trong lòng mình. Từ trước đến nay, đối với bạn bè, nó luôn được xem là một đứa vui vẻ và nghịch ngợm. Một đứa như thế mà nay lại buồn bã u sầu chỉ vì em mình

mới ốm có hai ngày thì quả là thiếu”bản lĩnh”. Vừa rồi, nó gắt gỏng vô lối với Tiểu Long cũng chỉ nhằm che giấu sự”mềm yếu”của mình thôi!

Nhưng với nhỏ Hạnh thì Quý ròm không tiện giở”chiêu”gắt gỏng. Vì thế nó cứ lắp bắp mãi hai tiếng “nhỏ Diệp … nhỏ Diệp …” khiến nhỏ Hạnh sốt cả ruột:

- Nhỏ Diệp sao?

Bị hỏi dồn, Quý ròm bất giác đưa tay quệt mũi, không biết mình đang bắt chước cử chỉ quen thuộc của Tiểu Long mỗi khi lúng túng:

- Nhỏ Diệp … sáng nay …

Thấy Quý ròm nói thêm được hai tiếng rồi lại im bặt, nhỏ Hạnh mở mắt thao láo:

- Nhỏ Diệp sáng nay sao?

Quý ròm khổ sở:

- Sáng nay nó … cứ nằm trên giường …

Quý ròm không giải thích còn đỡ, nó càng nói Tiểu Long và nhỏ Hạnh càng muốn khóc thét.

Nhỏ Hạnh méo xệch miệng:

- Thì sáng ra ai mà chẳng nằm trên giường!

- Nhưng nó cứ nằm hoài không chịu dậy …

Tiểu Long liếm môi hỏi:

- Nhỏ Diệp ốm hay sao?

- Không! – Đã định gật đầu, đến phút chót Quý ròm bất ngờ chối phắt – Nó chỉ ngủ quên thôi!

- Thế thì sao? – Nhỏ Hạnh ngạc nhiên.

- Sao là sao?

Nhỏ Hạnh nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Thế thì có gì đâu mà Quý phải buồn?

Quý ròm ngước lên trời:

- Tôi buồn vì nhỏ Diệp phải … bỏ học mất một buổi!

“Nỗi buồn”của Quý ròm khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau. Thằng ròm này nó quan tâm lo lắng đến sự học của em gái nó lúc nào

thế nhỉ? Tiểu Long thộn mặt nghĩ. Nó chả rõ bạn nó nói thật hay nói chuyện tiếu lâm.

Nhưng Tiểu Long chỉ thắc mắc có một ngày. Sáng hôm sau, vừa gặp Quý ròm, Tiểu Long đã nhăn mặt trách:

- Em mày ốm mà mày chối nhé!

Quý ròm đỏ mặt:

- Tao chối hồi nào?

Tiểu Long nhún vai:

- Sao sáng hôm qua tao hỏi có phải em mày ốm không, mày bảo không!

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Em tao chỉ mới ốm sáng nay thôi!

- Nhỏ Diệp không phải mới ốm sáng nay! – Tiểu Long chun mũi – Em mày đã phải nghỉ học ba buổi liên tiếp rồi!

Bỏ xừ rồi! – Quý ròm thót bụng lại – Như vậy rõ ràng nhỏ Oanh đã kể tất tần tật mọi chuyện với Tiểu Long! Chả rõ thằng mập này còn biết thêm gì nữa không?

Như đọc được băn khoăn trong lòng bạn, Tiểu Long giải đáp ngay:

- Nếu em mày mới ốm sáng nay, sao chiều hôm qua mày phải ngồi gò lưng chép bài giùm nó suốt buổi?

Chất vấn của Tiểu Long khiến mặt Quý ròm nóng bừng.

- À, tao nhớ lộn! Như vậy là em tao ốm từ trưa hôm qua! – Biết không thể chơi trò dóc tổ được, Quý ròm giở "chiêu" kém trí nhớ.

Nhưng Tiểu Long tỏ ra là một đứa không biết "thương"bạn là gì. Nó lắc đầu:

- Không phải từ trưa hôm qua mà từ sáng hôm kia!

Quý ròm đành lặp lại "chiêu" lẩm cẩm:

- Ờ, ờ, đúng rồi! Đúng là em tao ốm từ sáng hôm kia!

Rồi nó đưa tay vỗ vỗ gáy, vờ than:

- Chả hiểu sao dạo này tao hay quên quá chừng!

Một "siêu học sinh" như Quý ròm mà than thở "hay quên" quả là chuyện khó tin. Nhưng Tiểu Long chỉ thắc mắc chứ tuyệt không nghi ngờ. Bởi có

tài thánh may ra nó mới hiểu được tại sao Quý ròm lại giấu chuyện nhỏ Diệp bị ốm. Tiểu Long không có tài thánh nên nó tặc lưỡi:

- Như vậy mày nên thường xuyên ăn canh bí đỏ! Mẹ tao bảo bí đỏ ăn bổ óc!

Vẻ ái ngại của Tiểu Long làm Quý ròm vô cùng xúc động. Nó rất muốn nhe răng cười và huênh hoang với thằng mập rằng bộ nhớ của nó còn tốt hơn cả bộ nhớ của máy tính Deep Blue vừa đánh bại vua cờ Kasparov. Nhưng đã trót nói dối, nó đành bấm bụng thở dài:

- Ừ, chiều nay tao sẽ nói mẹ tao mua bí đỏ về nấu canh!

Thái độ ngoan ngoãn hiếm hoi của Quý ròm làm Tiểu Long mát lòng mát dạ quá xá. Nó gật gù khen:

- Thật tao chưa thấy ai như mày!

Câu nói lửng lơ của Tiểu Long làm Quý ròm chột dạ:

- Mày nói vậy là sao?

- Tao không ngờ mày thương em mày đến vậy!

Tiểu Long nói tới câu thứ hai thì Quý ròm hiểu ra. Nhưng nó vẫn không rõ thằng mập nói thật hay kiếm cớ chọc ghẹo, liền làm bộ:

- Tao thương nhỏ Diệp làm sao bằng mày thương nhỏ Oanh được! Mày từng luyện ném bóng đến rã tay để kiếm con gấu bông về cho em mày cơ mà!

Tiểu Long nhún vai:

- Nhưng tao chưa bao giờ ngồi lì một chỗ chép bài cho em tao cả! Chúa lười như mày mà chịu ngồi một chỗ liền tù tì mấy tiếng đồng hồ không buồn chạy nhảy là phải thương em ghê lắm đấy!

Tiểu Long nhận xét với giọng thành thực. Quý ròm đọc được điều đó và có cảm giác một dòng suối mát đang chảy qua người. Thì ra thằng mập không nhạo báng mình! Nó khen mình thật lòng! Quý ròm sung sướng nghĩ và hớn hở nói:

- Đó là tại mày chưa có dịp thôi! Mai mốt em mày ốm nặng hẳn mày cũng gò lưng chép bài giùm như tao thôi!

Đang phấn khởi quá mức, Quý ròm không nhận ra mình vừa tuôn một câu xúi quẩy. Tiểu Long nhận ra, nhưng là một đứa hiền lành, nó chẳng nói

gì, chỉ cười méo xẹo.

Chương 3

Việc Quý ròm chép bài giùm em gái không chỉ mỗi Tiểu Long cảm thấy bất ngờ. Ở nhà, bà, ba mẹ và anh Vũ đều như không tin vào mắt mình.

Chiều hôm qua, thấy Quý ròm ngồi hí hoáy hằng buổi đằng bàn, bà hỏi:

- Hôm nay bài tập nhiều lắm hở cháu?

- Dạ.

Quý ròm đáp. Trong thâm tâm nó rất muốn khoe với bà là nó đang chép bài giùm nhỏ Diệp nhưng không hiểu sao nó cảm thấy ngường ngượng. Làm điều xấu, ngượng đã đành, nhưng làm điều tốt hóa ra cũng ngượng ghê, nhất là thỉnh thoảng mới tốt đột xuất một lần như mình! Quý ròm ngạc nhiên nghĩ và lại cặm cụi dán mắt vào cuốn tập nhỏ Oanh cho mượn.

Hồi trưa, vừa ở trường về, nhỏ Oanh đã chạy thẳng tới nhà Quý ròm.

- Diệp ơi, Diệp!

Đi chưa tới cửa, nó đã lo lắng gọi. Hôm qua nhỏ Diệp bảo với nó là đã hết bệnh, sáng nay sẽ đi học lại bình thường. Nhưng rồi suốt buổi sáng ngồi trong lớp nhấp nha nhấp nhổm ngóng mắt ra cổng vẫn chẳng thấy nhỏ Diệp đâu, bụng nó như có ai đang cời than quạt lửa. Nó chỉ mong chóng đến giờ tan học là chạy ngay đến nhà bạn.

Và quả như sự phấp phỏng của nó, bạn nó vẫn chưa khỏi bệnh hẳn.

Lúc nó đến, nhỏ Diệp đang nằm trên giường và cười với nó bằng cặp môi khô rang:

- Oanh chưa về nhà hở?

- Chưa! Sáng nay không thấy bạn đi học, Oanh đoán là bạn vẫn còn ốm!

- Ừ! – Nhỏ Diệp gật đầu với vẻ mệt mỏi – Mình tưởng đã hết sốt nhưng tối hôm qua người mình tự dưng nóng trở lại!

Nhỏ Oanh sờ tay lên trán bạn, tưởng như đang sờ vào một ổ bánh mì vừa ra khỏi lò:

- Ôi, bạn nóng ghê là!

Nhỏ Diệp mặt mày ủ ê:

- Mẹ mình bảo nếu hôm nay mình vẫn không hết sốt, sáng mai mẹ mình sẽ đưa mình tới bác sĩ!

- Như vậy có thể bạn sẽ nghỉ học lâu đấy! – Nhỏ Oanh tặc lưỡi nói, rồi nó chớp mắt, lặp lại đề nghị hôm qua – Thế thì bạn không thể tự mình chép lại bài được đâu! Bạn cứ để Oanh chép giùm cho!

Lần này thì nhỏ Diệp không từ chối lòng tốt của bạn nữa. Nó đinh ninh sáng nay nó sẽ hết ốm, sẽ đi học lại bình thường nên chiều hôm qua nó đã lắc đầu trước đề nghị giúp đỡ của bạn. Nhưng lúc này thì nhỏ Diệp biết rằng nó không thể tự mình chép bài trong khi chỉ gượng đứng dậy thôi, chân nó đã run run như không còn một tí hơi sức nào.

Nhưng đúng vào lúc nhỏ Oanh bước lại chỗ bàn học, định ôm chồng tập của nho Diệp về nhà thì Quý ròm xuất hiện:

- Này, em định làm gì thế?

- A, anh Quý! – Nhỏ Oanh ngước lên – Em định đem tập vở của bạn Diệp về nhà để chép giùm bài học!

- Thôi, khỏi phiền em! – Quý ròm phẩy tay, giọng hùng hồn – Để đó anh chép cho!

Câu nói của Quý ròm khiến nhỏ Oanh tròn xoe mắt, tưởng mình nghe nhầm. Và cả Quý ròm nữa, nó cũng tưởng mình … nói nhầm. Vừa buột miệng xong, nó ngẩn phắt ra trước lời tuyên bố hăm hở của mình.

- Anh nói thật đấy chứ? – Nhỏ Oanh nghi hoặc hỏi lại.

- Dĩ nhiên là thật! – Quý ròm bối rối gật đầu và đưa mắt ngó lơ chỗ khác, vừa sung sướng lại vừa ngượng ngùng.

Và chính vì sự ngượng ngùng đó mà bây giờ Quý ròm không tiện nói thật với bà, dù nó rất muốn khoe với bà rằng nó không phải là thằng Quý ròm chúa lười, việc nhà việc cửa chỉ toàn đùn cho em như trước nay bà vẫn nghĩ, rằng nó không chỉ biết quát tháo, nạt nộ nhỏ Diệp đến khóc thét như trước nay ba mẹ vẫn la.

Nó muốn chứng minh rằng bên cạnh cái thằng Quý ròm biếng nhác và nóng tính đó, còn một thằng Quý ròm khác trong con người nó, và thằng Quý ròm này siêng năng và ân cần hơn thằng Quý ròm kia gấp tỉ lần!

Nhưng rốt cuộc Quý ròm đã không nói gì, mặc dù nó rất lấy làm tiếc về sự nhút nhát của mình.

Hên cho Quý ròm, nó không phải tiếc lâu. Sau khi vào phòng ngủ thăm nhỏ Diệp trở ra, bà bước lại gần bàn, âm thầm đứng ngay sau nó.

- Cháu đang chép gì thế? – Bà nhẹ nhàng hỏi, sau một hồi lặng lẽ quan sát.

Quý ròm giật mình, nhưng rồi nó kịp trấn tĩnh và khụt khịt mũi:

- Thì cháu đã nói với bà rồi! Cháu làm bài tập ở lớp!

- Bài tập của cháu ư?

Câu hỏi của bà làm Quý ròm chột dạ. Nó ngẩng đầu lên:

- Sao bà lại hỏi thế?

Bà nghiêm nghị:

- Tại bà nghĩ không phải cháu đang làm bài tập của cháu mà cháu đang chép bài giùm cho em cháu!

Môi Quý ròm lập tức vẽ thành hình chữ O, đôi mắt nó nhìn bà kinh ngạc.

- Làm gì mà cháu ngây người ra thế! –Bà mỉm cười – Mắt bà kém, bà chả phân biệt được tập nào là tập của cháu, tập nào là tập của em cháu đâu! Chính nhỏ Diệp vừa nói cho bà biết đấy!

Rồi trước vẻ mặt đỏ ửng của Quý ròm, bà xoa đầu nó, dịu dàng nói:

- Giúp em như thế là việc tốt cháu ạ! Mà việc tốt sao lại phải giấu bà?

Nghe bà khen, Quý ròm càng lúng túng:

- Cháu … cháu …

Quý ròm lắp bắp có đến cả buổi, đến khi nó nghĩ ra câu trả lời, ngoảnh lại nhìn bà thì bà đã bỏ xuống bếp từ đời nào.

Nhưng đó không phải là lần lúng túng duy nhất trong ngày của Quý ròm. Đến tối thì cả nhà đều biết về hành động "hiệp nghĩa"của nó.

Ba bắt đầu bữa cơm bằng câu nói đùa:

- Chà, chép bài giùm cho em! Thật không thể tin được, cứ như có một cậu Quý nào khác đang ở trong nhà mình ấy!

Mẹ cũng cười:

- Nhờ thế mà hồi chiều mưa đấy!

Anh Vũ nheo mắt nhìn Quý ròm:

- Đây là chuyện thật chứ không phải trò ảo thuật đấy chứ?

Mỗi người một câu khiến Quý ròm nghe đầu cổ nóng bừng. Nó phải đưa chén cơm lên vờ và cơm để che gương mặt mà nó đoán là đang đỏ lắm.

Trong nhà chỉ có nhỏ Diệp là không trêu Quý ròm. Nhỏ Diệp không ngồi cùng bàn với mọi người. Nhỏ Diệp ngồi xếp bằng trên giường, xì xụp chén cháo bà nấu riêng cho nó.

Khi Quý ròm ăn xong, buông đũa chạy vào, nhỏ Diệp vẫn còn bưng chén cháo trên tay.

- Mày ăn nữa không, tao đi múc giùm cho! – Quý ròm nhìn em, ân cần nói.

Nhỏ Diệp lắc đầu:

- Em no rồi!

Quý ròm nhướn cổ nhìn vào chén cháo trên tay em, hừ giọng:

- No gì mà no! Mày mới ăn có nửa chén kia mà!

- Ừ, em ăn chừng đó đã thấy no!

- Xạo đi mày! – Quý ròm "xì"một tiếng – Mà là chúa giành ăn với tao mà làm bộ!

Câu nói của ông anh làm miệng nhỏ Diệp méo xệch. Nhác thấy bộ tịch của cô em, Quý ròm chợt giật thót. Nó đưa tay lên cốc đầu, giọng áy náy:

- Ờ, mày đang ốm mà tao quên khuấy đi mất!

Thấy Quý ròm định tự cốc đầu mình thêm một cái nữa, nhỏ Diệp lật đật thò tay giữ tay anh:

- Thôi, anh nói thế cũng chẳng sai! Thường ngày em vẫn hay giành ăn với anh đó thôi!

- Không phải đâu! – Quý ròm lắc đầu quầy quậy – Mày chưa bao giờ giành ăn với tao cả! Chỉ tao giành ăn với mày thì có!

- Nhưng mà tại em giành trước! – Nhỏ Diệp cãi.

Quý ròm quyết không chịu thua:

- Tao giành trước!

- Em trước!

- Mày trước cái mốc xì! Tao mới là đứa giành trước!

Nếu gặp lúc bình thường, cuộc tranh cãi giữa hai anh em có nguy cơ kéo dài đến vô tận. Nhưng vì nhỏ Diệp đang ốm, mọi chuyện kết thúc nhanh hơn thông lệ.

Nhỏ Diệp gân cổ một hồi đã thở dốc:

- Ừ thôi, anh giành trước!

- Thấy chưa! – Quý ròm tít mắt – Tao đã bảo tao giành trước mà mày cứ cãi!

Nhưng Quý ròm không khoái chí được lâu. Đang nhơn nhơn vì chiếm được phần thắng trong cuộc tranh cãi đầy "cam go", Quý ròm bỗng tái mặt khi thấy nhỏ Diệp uể oải đặt chén cháo xuống giường và ngả người vào chiếc gối kê sau lưng, miệng thở nặng nhọc.

- Mày sao thế? – Quý ròm chồm người tới, lo âu hỏi.

- Không sao đâu! – Giọng nhỏ Diệp lào thào – Em chỉ hơi mệt chút thôi!

- Chắc tại mày vừa cãi nhau với tao đấy! – Quý ròm ân hận nói, rồi nó liếm môi "đính chính" – Thật ra thì xưa nay người giành ăn trước là mày chứ không phải là tao!

Nhỏ Diệp lúc này chẳng còn bụng dạ nào để tranh nhau cái chức "kẻ giành ăn" với ông anh. Thấy Quý ròm hốt hoảng nhường cái "chức" đó cho mình, nó tức cười quá nhưng không làm sao nhếch mép nổi. Sau một hồi ngoác miệng cãi nhau, người nó như mất hết sức lực. Lưng tựa vào gối, nó cố hít lấy hít để không khí vào phổi, lồng ngực không ngừng nhô lên hụp xuống.

Quý ròm thấy nhỏ Diệp không nói năng gì lại tưởng cô em giận dỗi, liền lật đật "bổ sung":

- Tuy mày giành ăn trước nhưng sau đó tao giành lại, tao giành còn hung hăng hơn mày …

Quý ròm vừa nói vừa nhìn lom lom vào mặt nhỏ Diệp và nó mừng vô hạn khi thấy nhỏ Diệp mỉm cười:

- Ừ, anh nói đúng tất! Em giành trước và sau đó anh giành lại …

- Thấy chưa! – Quý ròm reo lên – Tao đã nói thì đâu có sai!

Rồi nó phẩy tay, hăm hở:

- Thôi, mày ăn tiếp đi! Tao còn phải đi chép bài đây!

Nhưng Quý ròm chưa kịp ra khỏi phòng, nhỏ Diệp đã gọi giật:

- Anh Quý, gượm đã!

Quý ròm ngoảnh lại, chân vẫn đứng chỗ ngưỡng cửa:

- Gì thế?

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Anh đi chép bài giùm em đấy hở?

Quý ròm ngó lơ chỗ khác:

- Mày biết rồi mà còn hỏi!

Nhỏ Diệp không giấu vẻ băn khoăn:

- Thế còn bài vở của anh?

- Bài vở của tao sao?

- Anh học vào lúc nào?

Quý ròm nhún vai:

- Tưởng gì! Tao chép bài cho mày xong, tao sẽ học bài của tao chứ lo gì!

- Anh Quý này! – Nhỏ Diệp khẽ giọng.

- Gì?

Nhỏ Diệp ngập ngừng:

- Hay là … anh cứ học bài của anh trước đi! Bài của em từ từ chép sau cũng được!

- Chép sau sao được mà chép sau! – Quý ròm hừ mũi – Lớp năm của mày ngày nào cũng có tới năm, sáu môn, nếu không mỗi ngày mỗi chép, chúng dồn cục lại, có mà chết!

- Không hề gì đâu! – Nhỏ Diệp chậm rãi nói – Những bài nào anh không chép kịp, lúc khỏe lại, em tự chép cũng được!

Không hiểu sao, nhỏ Diệp càng tỏ ra tử tế, Quý ròm lại càng cáu.

Nó gắt:

- Khi nào mày khỏe lại hẵng hay! Còn tao có tay, tao muốn chép lúc nào tao chép!

Chương 4

Nhỏ Diệp mãi vẫn không hết sốt. Cứ buổi sáng mát, buổi chiều hâm hấp còn tối thì nóng như hơ lửa. Mẹ cặp nhiệt cho nhỏ Diệp, có hôm nhiệt kế chỉ bốn mươi độ khiến ai nấy xanh mặt. Mặc dù bác sĩ bảo đừng lo nhưng cả nhà vẫn phấp phỏng không yên.

Quý ròm có lẽ là người lo nhất. Trước nay nó từng bắt nạt, quát tháo em gái nó nên bây giờ thấy nạn nhân đáng thương của mình lâm vào cảnh "thập tử nhất sinh", lòng nó bứt rứt tợn.

Bây giờ Quý ròm mới biết lòng thương em là thế nào và cuộc đời nó sẽ buồn tẻ, trống vắng ra sao nếu một ngày nào đó trái đất bao la này thiếu đi nhỏ Diệp.

Tất nhiên so với nhỏ Oanh em Tiểu Long, nhỏ Diệp của nó tinh quái, nhõng nhẽo và bướng bỉnh hơn nhiều. Nó đã không ít lần lâm vào cảnh khốn đốn vì cái tật mít ướt và thói hay méc của nhỏ Diệp. Nó đã từng giận em mình đến bầm gan tím ruột. Nó đã từng thề "thù này phải trả". Nhưng đó là nói lúc bình thường kia. Còn bây giờ những nỗi hờn giận tưởng như không thể nào nguôi ngoai kia đã bay biến đâu mất. Trước mặt nó lúc này là một đứa em tội nghiệp, nhấc tay nhấc chân không nổi, bộ dạng xụi lơ nom giống hệt một con gà rù, bảo lòng nó không nhũn ra sao được!

Vì vậy chẳng có gì lạ nếu như trưa nào, vừa đi học về đến nhà là Quý ròm lật đật chạy vào phòng thăm em. Cũng thế, nghĩa là cũng chẳng có gì lạ, nếu như chiều nào cũng như chiều nào, mỗi khi chép xong bài giùm nhỏ Diệp, nó đều cầm cuốn tập lại gần giường nhỏ em, sốt sắng đòi giảng giải.

Chiều nay cũng vậy, Quý ròm cầm cuốn tập huơ qua huơ lại trước mặt nhỏ Diệp:

- Mày hết mệt chưa? Để tao giảng bài này cho mày nghe nhé!

Nhỏ Diệp đầu váng mắt hoa, gặp lúc bình thường sẽ không đời nào chịu è cổ ra học trong tình cảnh khốn khổ như vậy. Nhưng vì nghỉ học lâu, sợ không theo kịp bạn bè, phần khác thấy ông anh nhiệt tình quá mức, nó không nỡ từ chối, đành gật đầu:

- Ừ, anh giảng cho em nghe đi!

Chỉ chờ có vậy, Quý ròm hí hửng lật tập và bắt đầu lên giọng:

- Hôm nay lớp mày học về hình hộp chữ nhật và hình lập phương. Thế mày đã biết hình hộp chữ nhật là hình gì chưa?

Nhỏ Diệp thật thà:

- Chưa.

- Hình hộp chữ nhật mà cũng không biết! Rõ là …

Quý ròm đột nhiên nổi cáu, nhưng chưa kịp thốt ba tiếng"đồ ngốc tử"quen thuộc, nó sực nhớ tình cảnh trước mắt, liền nhanh trí nói trớ:

- Rõ là … mày bị ốm nặng lắm rồi đấy!

Rồi trước vẻ mặt đang ngẩn ra của nhỏ em, Quý ròm thao thao lấp liếm:

- Hình hộp chữ nhật có sáu mặt là các hình chữ nhật, hai mặt đáy và bốn mặt bên. Hai mặt đáy luôn luôn bằng nhau. Bốn mặt bên cũng thế, các cặp đối diện đều bằng nhau cả. Như vậy hình hộp chữ nhật có ba chiều: chiều dài, chiều rộng và chiều cao. Bây giờ mày đã hiểu hình hộp chữ nhật là hình gì chưa?

Nhỏ Diệp vui vẻ:

- Hiểu rồi.

- Thế nó là hình gì?

- Nó là hình gì ư? – Nhỏ Diệp lúng túng – Thì nó là hình … hình hộp chữ nhật chứ hình gì!

- Nói thế mà cũng nói! – Quý ròm lại điên tiết – Thật tao chưa thấy ai cù lần như mày!

Khác với thường lệ, nhỏ Diệp không mếu máo cũng chẳng nhăn nhó. Nó đang mệt, vì vậy không đủ sức để phản ứng. Bị anh mắng, nó chỉ ngơ ngác hỏi lại:

- Thế nó là hình gì?

Quý ròm khoa tay:

- Tất nhiên nó là hình … hình …

Nói tới đây, Quý ròm bỗng ú ớ. Nó bàng hoàng nhận ra mình không thể tìm ra câu trả lời khác với câu trả lời vừa rồi của nhỏ Diệp. Hình hộp chữ nhật tất nhiên là hình hộp chữ nhật, không thể là một hình nào khác. Đó là một hình có sáu mặt là hình chữ nhật, hai mặt đáy và bốn mặt bên … Nhưng nếu đáp như vậy thì có khác nào em gái nó.

Dù sao Quý ròm cũng không phải bối rối lâu. Là một đứa thông minh, nó nhanh chóng nhận ra cách đặt câu hỏi của nó có phần không ổn, bèn giở giọng ngang phè:

- Thôi, nó là hình gì cũng chẳng quan trọng! Bây giờ mày nghe tao hỏi câu khác nè! Nếu mày trả lời được thì tao mới tin là mày hiểu bài!

Rồi sợ nhỏ Diệp thắc mắc tại sao chưa trả lời xong câu hỏi trước, nó đã vội vàng chuyển qua câu hỏi sau, Quý ròm hắng giọng ra vẻ trịnh trọng, nói ngay:

- Nếu mày bảo đã hiểu được hình hộp chữ nhật là hình gì thì mày thử kể tao nghe những vật có hình hộp chữ nhật xem nào!

Nghe câu hỏi quá dễ, nhỏ Diệp quên ngay mối nghi ngờ vừa chớm trong đầu, vọt miệng đáp:

- Hộp diêm.

Quý ròm gật đầu:

- Đúng rồi! Gì nữa?

Nhỏ Diệp lại mau mắn:

- Viên gạch.

Quý ròm lại gật gù:

- Giỏi lắm! Còn gì nữa?

Lần này thì nhỏ Diệp không nghĩ ra ngay được. Nó nhíu mày trầm ngâm lâu thật lâu khiến Quý ròm sốt ruột:

- Thế nào? Mày chưa tìm thêm được ví dụ nào à?

Nhỏ Diệp cắn môi:

- Thường ngày em thấy biết bao nhiêu là thứ có hình dạng như vậy nhưng lúc này không hiểu sao em chả nhớ ra được!

- Mày cố nhớ đi! – Quý ròm động viên – Mày chỉ cần kể ra chừng hai thứ nữa thôi!

- A! Em nhớ ra rồi!

Ông anh vừa nói xong, nhỏ Diệp chợt reo lên. Mắt Quý ròm sáng trưng:

- Gì thế?

Nhỏ Diệp nom chẳng còn vẻ gì là người ốm, mặt nó tươi như hoa:

- Thanh sô-cô-la mà năm ngoái anh đã …

"Đáp án" của nhỏ Diệp làm Quý ròm thót bụng lại. Mắt nó vừa nhướn lên đã vội cụp ngay xuống. Nó lật đật xua tay:

- Thôi, thôi, mày khỏi nói nữa! Đúng là thanh sô-cô-la đó có hình hộp chữ nhật! Mày giỏi lắm!

Vừa rồi Quý ròm bắt nhỏ Diệp phải kể ra hai thứ, nhưng bây giờ thì nó chẳng dám thúc ép nhỏ em kể thêm ví dụ thứ hai nữa, sợ con nhỏ bất lịch sự này nổi hứng lôi tuột những chuyện bất hảo của nó ra. Kể cũng lạ, những chuyện lôm côm đó, chính miệng nó thú nhận thì không sao, nhưng nghe người khác nhắc đến, nó lại thấy ngượng ngập sao sao ấy!

Quý ròm khen vội khen vàng em gái mình một câu rồi hấp tấp chuyển hướng:

- Bây giờ tao sẽ giảng cho mày cách tính diện tích xung quanh và diện tích toàn phần hình hộp chữ nhật …

Và Quý ròm vung tay tuôn một tràng, không để cho nhỏ Diệp kịp hỏi tới hỏi lui:

- Muốn tính diện tích xung quanh của hình hộp chữ nhật, ta lấy chu vi mặt đáy nhân với chiều cao …

Cứ thế, Quý ròm mặc sức huyên thuyên, nhỏ Diệp mặc sức ù ù cạc cạc. Đến khi nói khô cả nước miếng, Quý ròm mới ngừng lại và nhìn chăm chăm vào mặt nhỏ em:

- Thế bây giờ mày đã có thể tính diện tích xung quanh của hình hộp chữ nhật chưa?

- Chưa!

Suýt một chút nữa Quý ròm đã té lăn quay ra giữa nhà.

- Chưa? – Nó hỏi lại mà miệng mồm há hốc – Chứ nãy giờ lỗ tai mày để ở đâu?

Thấy ông anh bắt đầu quên mình là người ốm, giọng điệu bắt đầu bốc khói, mắt nhỏ Diệp ngân ngấn nước, vừa tủi thân vừa giận dỗi:

- Đầu em nhức như búa bổ, còn anh thì cứ nhắm mắt nhắm mũi thao thao …

Sự trách móc của nhỏ Diệp chẳng khác nào một thùng nước lạnh dội vào cái đầu đang phừng phừng của Quý ròm. Nó lỏn lẻn:

- Ờ há, mày đang ốm mà tao lại quên béng …

Rồi cảm thấy nhận lỗi như vậy vẫn chưa đủ, nó nhanh nhẩu nói thêm:

- Hồi tao ốm cũng vậy thôi! Đầu óc cứ ong ong, người khác nói mười, mình chỉ nghe được một!

Quý ròm nhún mình trước nhỏ Diệp quả là chuyện xưa nay hiếm. À lộn, chỉ xưa hiếm thôi, còn nay thì chả hiếm tí ti nào cả.

Hôm giảng bài khoa học thường thức cũng vậy. Thoạt đầu, Quý ròm rất oai, boa giờ nó cũng bắt đầu một cách oai phong:

- Hôm nay lớp mày học về không khí! – Rồi nó gục gặc đầu, "e hèm" một tiếng – Tụi nhóc như mày không phải đứa nào cũng hiểu không khí là gì đâu!

Thấy ông anh "quảng cáo" về không khí ghê quá, nhỏ Diệp nghệt mặt ra nghe:

- Không khí ở khắp nơi. Xung quanh ta chỗ nào cũng có không khí …

Đang định làm thinh nghe ông anh giảng bài, không hiểu sao tới đây nhỏ Diệp bỗng ngứa miệng:

- Thế trong bức tường đằng kia cũng có không khí hay sao?

- Chứ gì nữa! – Quý ròm chẳng mảy may bối rối – Nếu không tin, mày lấy một viên gạch xây tường bỏ vào thay nước mà xem. Mày sẽ thấy bọt lăn tăn nổi lên. Đó là không khí ở trong viên gạch, cũng có nghĩa là ở trong tường.

Chỉ bằng một giải thích đơn giản, Quý ròm xác nhận nó không phải là một "nhà khoa học" hữu danh vô thực. Nhỏ Diệp phục lăn, lại ngóc cổ nghe:

- Để chứng minh sự hiện diện của không khí, người ta bỏ trên bàn vài mảnh giấy vụn rồi lấy … quạt Ba Tiêu ra quạt …

- Xì! – Nhỏ Diệp nhăn mũi – Anh chỉ giỏi phịa! Ngoài đời làm gì có quạt Ba Tiêu! Quạt Ba Tiêu chỉ có trong truyện Tây Du Ký thôi!

Nhỏ Diệp nhăn mũi thì Quý ròm nhăn mặt:

- Giảng bài cho mày chán bỏ xừ! Quạt Ba Tiêu là tao chỉ nói ví dụ thôi! Tao muốn nói đó là một cái quạt, và người ta đem ra quạt …

- Thế thì sao?

Quý ròm nhún vai:

- Thì những mảnh giấy vụn trên bàn sẽ bay xuống đất chứ sao!

- Em chả hiểu gì cả! – Nhỏ Diệp nuốt nước bọt – Ai chả biết khi quạt, những mảnh giấy sẽ bay xuống đất. Nhưng chuyện đó thì nói lên được điều gì?

Thấy nhỏ em không chịu lặng yên nghe giảng, cứ hỏi ấm a ấm ớ luôn miệng, Quý ròm sầm mặt:

- Mày muốn biết chuyện đó nói lên được điều gì thì trước tiên mày phải tắt cái "đài" của mày đi đã! Mày đã ốm mà lại không chịu nằm im, cứ "phát thanh" liên tu bất tận như thế, làm sao tao giảng tiếp được!

Biết ông anh chuẩn bị phát cáu, nhỏ Diệp liền rụt cổ nín thinh.

Quý ròm tiếp tục hùng hồn, mặt mày khoái trá vì thấy lệnh lạc của mình được chấp hành răm rắp:

- Nghe kĩ đây nè! Quạt rõ ràng không chạm vào giấy nhưng giấy lại bay, hiện tượng đó cho thấy chính không khí đã tác động lên những mảnh giấy! Quạt làm chuyển động không khí và không khí đã đẩy những mảnh giấy bay xuống đất, hiểu không?

- Không!

Tiếng trả lời của nhỏ Diệp như sét đánh ngang tai khiến Quý ròm chết đứng. Nó dán mắt vào mặt nhỏ Diệp, kinh ngạc:

- Mày làm sao thế?

- Em có làm sao đâu!

- Thế sao mày lại không hiểu những điều cực kì đơn giản đó?

Nhỏ Diệp liếm môi, ngập ngừng:

- Bởi nếu nói như anh thì làm sao cắt nghĩa được gió từ đâu mà có! Chẳng lẽ có một người khổng lồ quạt một cái quạt khổng lồ để tạo ra gió ư?

- Ối trời ơi! – Quý ròm đưa hai tay ôm đầu – Có mày quạt thì có chứ người khổng lồ nào mà quạt!

Không để ý đến lời trêu chọc của ông anh, nhỏ Diệp tiếp tục thắc mắc:

- Thế cái gì làm ra gió?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Chính mặt trời làm ra gió!

- Mặt trời? – Nhỏ Diệp lộ vẻ sửng sốt – Anh không nói đùa đấy chứ?

- Chả đùa tí ti nào! – Quý ròm tặc lưỡi giảng giải – Mặt trời chiếu xuống làm trái đất nóng lên. Nhưng không phải chỗ nào cũng nóng giống chỗ nào. Có nơi nóng ít, có nơi nóng nhiều. Nơi nóng nhiều, không khí nở ra nên nhẹ đi và bốc lên cao. Thế là không khí lạnh ở nơi khác liền chuyển tới, lấp vào chỗ trống …

Nghe tới đây, nhỏ Diệp bật reo khẽ, không đợi ông anh nói hết:

- A, em hiểu rồi! Chính sự chuyển động của không khí nóng và không khí lạnh đã tạo ra gió!

- Đúng thế! – Thấy lần này nhỏ Diệp "tiếp thu ý kiến" của mình nhanh lẹ, Quý ròm gật đầu khoái trá, rồi vì khoái trá quá mức, nó cao hứng buột miệng theo thói quen – Mày là đứa ngốc nhưng dù sao cũng không đến nỗi ngốc lắm!

"Lời khen" của ông anh khiến nhỏ Diệp muốn xỉu ngay tại chỗ. May làm sao, vừa nhận thấy vẻ nhăn nhó khó coi của cô em gái, Quý ròm kịp nhớ ra "tình trạng sức khỏe" của đứa ngốc trước mặt, liền hấp tấp đổi giọng:

- Thật ra thì lúc ốm, ai mà chả ngốc! Hồi tao ốm, tao còn ngốc hơn mày nhiều!

Quý ròm tự thú nhận mình ngốc là chuyện nhỏ Diệp nằm mơ cũng không thấy nổi. Trong một thoáng, nhỏ Diệp quên cả mệt nhọc. Quý ròm nói xong cả buổi rồi mà mặt nó cứ ngẩn ra.

Chương 5

Quý ròm thương em là thế, vậy mà hôm cô Tư và thằng Mạnh lên thành phố chơi, tình thương đó bất thần bị sứt mẻ mất … một miếng.

Nếu mẹ con cô Tư lên chơi một cách bình thường như mọi khi thì đã không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Ác một nỗi, lần này cô Tư không đi tay không. Cô đem theo hai món đồ chơi tuyệt vời: một con mèo bông biết kêu "meo meo"và một chiếc máy ảnh xinh xắn.

Lúc thằng Mạnh đem hai thứ đó ra khoe, Quý ròm và nhỏ Diệp tròn mắt tấm tắc:

- Tuyệt thật! Ở đâu ra thế?

- Người ta vừa tặng em đấy! – Mạnh khoa tay hớn hở – Có mấy ông khách nước ngoài đến thuê phòng, họ có vô khối đồ chơi cho trẻ con!

Quý ròm nheo mắt:

- Ý mày muốn nói đến ông già Noel chắc?

- Không phải! – Mạnh chớp mắt – HÌnh như mấy ông khách này ở trong hội từ thiện nào đấy!

Nhỏ Diệp bắt chước Mạnh thò tay đánh khẽ lên con mèo bông. Ngay lập tức con mèo bông ngoác mồm kêu "meo meo", nghe hệt như mèo thật.

- Ơ, đừng khóc! – Nhỏ Diệp lật đật dỗ dành – Chị đùa đấy mà!

Trong khi nhỏ Diệp chơi với con mèo thì Quý ròm loay hoay với chiếc máy ảnh.

Chiếc máy ảnh bé bằng bàn tay, Quý ròm thích lắm. Nó rờ rẫm ống kính và mân mê các nút bấm, miệng xuýt xoa:

- Chiếc máy ảnh đẹp quá hở mày?

Quý ròm hỏi trống không nhưng Mạnh biết là hỏi nó, bèn hí hửng gật đầu:

- Ừ, em chưa thấy chiếc máy ảnh nào đẹp như thế! Đây là chiếc máy ảnh đẹp nhất Việt Nam!

- Dóc đi mày! – Quý ròm bĩu môi – Tao là đứa nổi tiếng nói khoác, hóa ra mày còn nói khoác hơn!

Mạnh đỏ mặt:

- Em nói thật đấy! Ai nhìn thấy chiếc máy ảnh này cũng phải mê!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế sao mày lại đem cho tụi tao? Mày không mê chắc?

- Em hở? – Mạnh bối rối – Em đã được mẹ em mua cho một chiếc hồi Tết rồi!

Quý ròm cười hì hì:

- Nếu thế thì chiếc máy ảnh trên tay tao chỉ là chiếc máy ảnh đẹp nhì Việt Nam thôi!

Câu nói của Quý ròm làm Mạnh ngượng nghịu ngó lơ chỗ khác.

Nhưng Mạnh vừa quay đi, ánh đèn flash thình lình nháng lên kèm theo một tiếng "cắc" khiến nó ngoảnh phắt lại:

- Bỏ xừ rồi! Anh vừa làm gì thế?

- Tôi có làm gì đâu! – Quý ròm bối rối gãi đầu – Tao bấm thử một cái thôi mà!

- Thôi, chết rồi! – Mạnh vừa than vừa cầm lấy chiếc máy trên tay ông anh – Gì chứ máy ảnh là cấm có bấm lung tung như thế!

- Bấm như thế thì sao?

- Thì tiêu béng hết chứ là sao!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Tiêu cái gì?

Mạnh chỉ tay vào chiếc máy, nghiêm nghị:

- Tiêu cuộn phim trong mấy chứ tiêu cái gì!

- Đừng xạo mày! – Quý ròm cười khì – Mày tưởng tao không biết gì về máy ảnh hay sao! Nếu tiêu thì chỉ tiêu một pô ảnh thôi, làm gì có chuyện tiêu luông cả cuộn phim!

- Thì thế! Tiêu một pô thì cũng là tiêu!

Trong khi Quý ròm và Mạnh đang trò chuyện thì nhỏ Diệp ngồi bên cạnh ngóc cổ lắng nghe.

Ánh đèn flash vừa rồi khiến nó giật mình. Thế là nó lặng lẽ buông con mèo bông xuống và tò mò nhìn chiếc máy ảnh đang chuyền qua chuyền lại

giữa Quý ròm và Mạnh.

- Ờ, phải rồi! – Nhỏ Diệp vẩn vơ nghĩ – Con mèo bông này hay thì hay thật nhưng chỉ chơi được có một mình! Chiếc máy ảnh tiện dụng hơn nhiều. Mình có thể đem nó lên trường, đem đến các buổi tiệc sinh nhật hoặc đem theo các cuộc đi chơi để chụp ảnh cùng bạn bè, như thế thật là tuyệt!

Ý nghĩ vừa chớm lên trong đầu khiến nhỏ Diệp nôn nao. Nó nhìn chằm chằm vào chiếc máy ảnh lúc này đã ở trong tay Quý ròm, bụng hồi hộp tự hỏi: Chả rõ cô Tư định tặng chiếc máy ảnh này cho mình hay cho anh Quý?

Như đọc được ý nghĩ của nhỏ Diệp, Quý ròm vội hỏi trước như sợ nhỏ em tranh phần:

- Ê Mạnh! Chiếc máy ảnh này mày định cho ai, tao hay nhỏ Diệp?

Quý ròm hỏi Mạnh nhưng nhỏ Diệp lại nín thở.

- Tùy anh và chị Diệp thôi! – Mạnh chớp mắt – Nếu chị Diệp chọn con mèo bông thì anh lấy chiếc máy ảnh, còn nếu anh lấy con mèo bông …

Mạnh chưa nói dứt câu, Quý ròm đã "xì" một tiếng, cắt ngang:

- Tao lấy con mèo bông làm cái quái gì! Con trai ai lại chơi đồ chơi con gái!

- Thế anh lấy chiếc máy ảnh há?

- Ừ! – Quý ròm cúi đầu mân mê chiếc máy trên tay – Tao thích chiếc máy ảnh này hơn! Tao sẽ rủ …

- Em không chịu đâu! – Lần này tới phiên nhỏ Diệp ngắt lời ông anh – Em thích chiếc máy ảnh cơ!

- Dẹp đi! – Thấy "báu vật" bị đe dọa, Quý ròm nạt ngang, thói "mềm yếu" trong lòng nó bay biến đâu mất – Mày là con gái, lấy máy ảnh làm gì? Mày chỉ nên chơi với con mèo bông thôi!

Nếu Quý ròm quên phắt em gái mình đang ốm thì nhỏ Diệp cũng chẳng buồn nhớ điều đó. Nó gân cổ:

- Không! Em chả thích mèo bông! Em chỉ muốn chiếc máy ảnh thôi!

Quý ròm mím môi:

- Mày ốm nằm một chỗ, có đi lại được đâu mà giành chiếc máy này!

- Nhưng em đâu có ốm hoài! Mai mốt em sẽ hết ốm chứ bộ!

Thấy nhỏ em nằng nặc đòi giành chiếc máy ảnh cho bằng được, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó ngoác mồm định nói "Còn khuya mày mới hết ốm!" nhưng may làm sao tới phút chót nó ngậm miệng lại kịp.

Nhưng Quý ròm không thể ngậm miệng lâu. Tức mà không nói, Quý ròm cảm thấy trong người ngứa ngáy làm sao ấy! Thế là nó nói, giọng hậm hực:

- Nhưng theo tao thì mày nên bỏ ý định đó đi!

- Sao thế? – Nhỏ Diệp nhìn ông anh bằng ánh mắt dò hỏi – Chẳng lẽ anh nghĩ em không biết chụp hình sao?

Quý ròm nhún vai:

- Tao không nói chuyện đó!

Mắt nhỏ Diệp vẫn tròn xoe:

- Thế thì tại sao?

- Tại vì … chỉ những ai xinh đẹp mới cần tới máy ảnh! – Quý ròm nheo nheo mắt và cố ý kéo dài giọng – Còn mày và đám bạn của mày đứa nào đứa nấy xấu như ma lem, chụp ảnh chụp iếc làm chi cho tốn phim!

Cú đòn của Quý ròm khiến thằng Mạnh bụm miệng cố nén cười, còn nhỏ Diệp thì tức đến thở không ra hơi. Nó lắp bắp:

- Anh … anh …

Thấy nhỏ Diệp hổn ha hổn hển, Quý ròm hoảng vía. Lúc này nó mới sực nhớ em nó còn đang ốm. Hôm qua tới nay, bệnh tình của nhỏ Diệp có khá hơn nhưng vẫn chưa thể gọi là khỏe hẳn. Mình trêu tức nó, nó lăn đùng ra sốt thì nguy! Quý ròm lo lắng nhủ bụng, trong một thoáng nó cảm thấy hối hận về những lời châm chọc của mình.

- Tao đùa thế thôi! – Quý ròm cười cười, giọng cố tỏ ra dịu dàng – Thực ra, mày và đám bạn của mày mặt mũi đứa nào cũng sáng sủa, xinh xắn cả!

Nịnh xong một câu, thấy nhỏ Diệp vẫn còn tựa vào thành giường thở dốc, Quý ròm nuốt nước bọt "đế" thêm:

- Còn giữa hai anh em mình, so ra tao xấu xí hơn mày nhiều!

Lần này, Quý ròm mừng rơn khi thấy nhỏ Diệp tuy không còn hơi để nói nhưng đã chịu nhoẻn miệng cười.

Quý ròm không biết rằng nhỏ Diệp không thể không cười. Hôm trước "thần đồng toán học" làm chuyện động trời khi tự nhận là ngốc, hôm nay lại

tiếp tục gây chấn động bằng cách tự nhận là xấu xí, chỉ có thánh may ra mới nhịn được cười. Nhỏ Diệp không phải là thánh, nó không thể làm nghiêm! Lẽ ra nó đã cười ngặt cười nghẽo nhưng vì đang ốm, nó chỉ đủ sức nhích mép tí ti thôi!

Nhưng đó là nhỏ Diệp. Còn thằng Mạnh lại khác. Mạnh không ốm, vì vậy nó ôm bụng cười bò, cười chảy nước mắt nước mũi. Mặc dù rất ngán ông anh nóng tính của mình, nó không làm sao nén cười được.

Tràng cười sặc sụa của ông em khiến Quý ròm đỏ mặt:

- Mày cười gì thế hở Mạnh?

- Em có cười gì đâu! – Mạnh quẹt nước mắt, lí nhí đáp.

Mặt Quý ròm sa sầm:

- Tao nói cho mày hay! Tao xấu xí hơn nhỏ Diệp, nhưng mày thì lại xấu xí hơn tao gấp tỉ lần kia đấy!

Mạnh gật đầu lia:

- Anh nói đúng! Em cũng nghĩ vậy!

Sợ ông anh cốc đầu, Mạnh hăm hở nói xuôi theo cho "an toàn tính mạng". Không ngờ sự đồng tình nhanh nhảu của nó làm làm Quý ròm nổi quạu:

- "Nghĩ vậy" cái đầu mày! Bộ mày tính chọc quê tao hả?

- Đâu có! – Mạnh giật thót – Em đâu dám chọc quê anh!

Mạnh vừa đáp vừa thụt lui ba bước, cố tránh xa "hiện trường". Rồi sợ ông anh tiếp tục hoạnh họe, nó chỉ chiếc máy ảnh trên tay Quý ròm, tìm cách chuyển đề tài:

- Thế bây giờ anh giữ chiếc máy ảnh này há?

Câu nói của Mạnh kéo Quý ròm về với thực tại. Nó nhìn chiếc máy ảnh, lòng phân vân quá xá. Khi nãy nó hùng hùng hổ hổ giành nhau với nhỏ Diệp bao nhiêu thì bây giờ nó lại xụi lơ bấy nhiêu. Gương mặt nhỏ Diệp xanh mét vì bị nó trêu tức đến giờ vẫn chưa lấy lại vẻ bình thường khiến bụng dạ nó bồn chồn quá thể. Nhưng nhường chiếc máy ảnh cho nhỏ em thì nó không muốn. Cơ may thường không đến hai lần, dễ gì nó còn có dịp "chớp" được một chiếc máy như thế này.

Ngổn ngang trăm mối tơ vò, Quý ròm làm thinh lâu thật lâu. Thấy mình hỏi cả buổi rồi mà ông anh vẫn không buồn nhếch mép, Mạnh sốt ruột:

- Thế nào, anh có định lấy chiếc máy ảnh này không? Hay là nhường lại cho chị Diệp?

Mạnh không hỏi còn đỡ. Nó càng hỏi, Quý ròm càng lúng túng như gà mắc tóc. Nếu không có nhỏ Diệp ở trước mặt, Quý ròm đã thò tay cốc cho ông em lắm mồm này một phát về cái tội hỏi lăng nhăng rồi. Đúng là một thằng em chẳng ra gì! – Quý ròm làu bàu trong đầu – Cuộc đời có bao nhiêu chuyện để hỏi sao nó không hỏi, lại lựa đúng cái câu nó thừa biết là ông anh nó bí rị để đem ra "phỏng vấn" ngay vào lúc "nước sôi lửa bỏng" này không biết!

Nỗi khổ tâm của Quý ròm tất nhiên không qua mắt được một đứa láu lỉnh như nhỏ Diệp. Cũng như Quý ròm, lúc nãy nó muốn tranh nhau chiếc máy ảnh với anh nó biết bao nhưng bây giờ thấy anh nó dùng dằng khổ sở, lòng nó bỗng mềm như bún. Nhất là vừa rồi Quý ròm đã bốc nó lên tận mây xanh, khen nó nào là xinh xắn, sáng sủa, còn bản thân mình thì anh nó bấm bụng nhấn xuống tận … bùn đen cốt để làm vui lòng nó.

Nhớ lại chuyện đó, nhỏ Diệp cảm thấy mũi mình cay cay. Và nó nói, dịu dàng và thân thiện:

- Anh lấy chiếc máy ảnh đi! Em lấy con mèo bông cũng được!

Quý ròm như không tin vào tai mình. Nó phải ngơ ngác mất một lúc mới thấp thỏm hỏi lại:

- Mày nói sao? Mày không đòi lấy chiếc máy ảnh nữa ư?

Nhỏ Diệp gật đầu:

- Bây giờ em thích con mèo bông hơn! Em nghĩ lại rồi, giữ chiếc máy ảnh bên mình tốn tiền mua phim lắm!

Câu nói của nhỏ Diệp làm Quý ròm giật thót. Khi nãy nó lỡ "phán" một câu nặng như búa tạ "mày và tụi bạn mày xấu như ma lem, chụp hình làm gì cho tốn phim" nên bây giờ nghe nhỏ Diệp nói vậy, nó không rõ con nhỏ này nói thật lòng hay cố ý trách móc, bèn tìm cách vòng vo:

- Nếu sợ tốn tiền thì mày rủ tụi bạn góp vào! Muốn có ảnh đẹp thì phải chịu tốn mỗi đứa một ít chứ!

Có thằng Mạnh tinh ranh, miệng mồm lúc nào cũng sẵn sàng phì cười đứng ngay bên cạnh lom lom quan sát nên Quý ròm không dám mở miệng khen nhỏ Diệp xinh xắn lần thứ hai, chỉ nói bóng gió là "ảnh đẹp" thôi.

Nhỏ Diệp sống với Quý ròm từ bé tới lớn, dĩ nhiên nó chẳng lạ gì thứ "ngôn ngữ bí hiểm" của anh mình. Nghe Quý ròm nhấn mạnh hai tiếng "ảnh đẹp", mặt mày lại thấp tha thấp thỏm, nó toét miệng cười, trấn an:

- Không phải em nhắc đến chuyện xấu đẹp khi nãy đâu! Em nói thật đấy, em giữ con mèo bông, còn anh cứ giữ chiếc máy ảnh!

Quý ròm cắn môi:

- Mày nhất định như thế chứ?

- Nhất định!

- Mày sẽ không đổi ý chứ? – Quý ròm vẫn chưa yên tâm.

Nhỏ Diệp bật cười khúc khích:

- Đã "nhất định" thì còn "đổi ý" thế nào được!

Rồi thấy ông anh vẫn còn nơm nớp, nó vội vã nói thêm:

- Thực ra anh giữ hay em giữ có gì khác nhau đâu! Máy của anh, nhưng khi nào em cần chụp hình với tụi bạn, em mượn của anh cũng được chứ sao!

Nghe nhỏ Diệp giải thích rõ ràng, Quý ròm thở phào như trút được một gánh nặng. Nó gục gặc đầu, giọng phấn khởi:

- Không ngờ mày còn nhỏ mà suy nghĩ sâu sắc ghê! Còn hơn cả tao nữa đấy!

Vừa nói xong, Quý ròm chợt nghe một tiếng "híc" vang lên bên cạnh. Ngoảnh lại, thấy thằng Mạnh hai tay bụm miệng đang lật đật lủi tuốt ra khỏi phòng, Quý ròm vừa ngượng vừa giận, gân cổ hét giật:

- Mạnh! Đứng lại đó cho tao bảo!

Quý ròm không gọi còn khá. Ông anh vừa mở miệng, ông em lập tức tăng tốc lên 100km/giờ. Nhoáng một cái đã không thấy nó đâu.

Chương 6

Mẹ con cô Tư chỉ ở chơi với gia đình Quý ròm có hai ngày. Tới ngày thứ ba, cô phải dẫn Mạnh về nhà cho nó đi học.

Mẹ con cô tuy không ở chơi lâu nhưng niềm vui mẹ con cô đem lại cho Quý ròm thật là to lớn.

Từ ngày có chiếc máy ảnh, Quý ròm cứ mang nó theo kè kè bên người. Cả khối đứa trên lớp đòi mượn chụp nhưng Quý ròm không cho. Nó chỉ cho mỗi đứa cầm lấy chiếc máy rờ rẫm, săm soi một tí và đưa lên mắt ngắm suông cảnh vật qua khung hình thôi. Vậy mà đã có khối đứa trầm trồ:

- Chiếc máy này chụp hình đẹp phải biết nhé!

- Ừ, với chiếc máy như thế này, người xấu cũng có thể chụp thành đẹp kia đấy!

Mặc cho lũ bạn tha hồ tưởng tượng, Quý ròm quay sang Tiểu Long, thì thào:

- Chiều nay tao, mày và nhỏ Hạnh đi chụp hình đi!

- Chụp ở đâu?

- Ở đâu có cảnh đẹp ấy!

- Nhưng cảnh đẹp ở đâu? – Tiểu Long lại ngẩn ra.

Quý ròm chìa cùi chỏ:

- Ở đây nè! – Rồi nó hừ mũi tiếp – Cảnh đẹp ở đâu mà cũng không biết, rõ là đồ ngốc tử!

Bị thằng ròm mắng "ngốc tử" là chuyện thường như cơm bữa, Tiểu Long chẳng chút chú tâm. Nó đưa tay quẹt mũi:

- Mày muốn nói đến các khu du lịch Đầm Sen, Kỳ Hòa, Bửu Long, Suối Tiên … ấy ư?

- Những nơi đó chưa thể đi ngay được! – Quý ròm nhún vai – Chiều nay tụi mình đến vườn Tao Đàn và nhà thờ Đức Bà chụp ảnh chơi!

Gợi ý của Quý ròm làm đầu óc Tiểu Long "sáng" ra. Nó hí hửng bổ sung:

- Đúng rồi! Sau đó tụi mình sẽ đến Thảo Cầm Viên, đến chùa Vĩnh Nghiêm, rồi quay lại Thư viện Quốc gia. Chụp ảnh ở Thư viện Quốc gia

xong, tụi mình sẽ chạy qua …

- Thôi, thôi – Quý ròm nhăn nhó xua tay – Đi hai nơi đã tối mịt rồi, thì giờ đâu mà chạy qua chạy lại nhặng xị thế! Hơn nữa …

- Hơn nữa sao?

Quý ròm liếm môi:

- Hơn nữa tao chỉ có một cuộn phim thôi! Muốn chụp được hết những cảnh mày kể, phải cần tới cả chục cuộn phim lận, mày có tiền không?

Đụng đến tiền, Tiểu Long xụi lơ:

- Không!

Quý ròm cười khì:

- Thấy chưa! Muốn là một chuyện, còn làm được hay không đâu phải do mình!

Nhỏ Hạnh nghe Tiểu Long và Quý ròm rủ đi chụp hình, mặt mày sáng rỡ:

- Mấy giờ đi?

- Hai giờ tôi và Tiểu Long sẽ đến nhà gọi Hạnh!

Chiều đó, ba đứa hai xe, bọn Quý ròm la cà đến chiều tối mới về tới nhà. Chỉ loanh quanh trong vườn Tao Đàn thôi đã mất gần hai tiếng đồng hồ. Tiểu Long khoái lắm. Nó xuýt xoa luôn miệng:

- Có máy ảnh thích thật! Muốn chụp bao nhiêu thì chụp!

Nhỏ hạnh cũng khoái, nhưng nó dè dặt hơn:

- Còn chờ rửa ảnh ra đã! Lúc đó mới biết ảnh có đẹp không!

Quý ròm khoa tay:

- Tất nhiên là phải đẹp!

Đang hùng hổ, bỗng nhiên nó liếc Tiểu Long, hạ giọng:

- Nhưng nếu khi rửa ảnh ra, mày trông giống Trư Bát Giới thì đó là do …

Thấy Quý ròm ngập ngừng, Tiểu Long sốt ruột:

- Do gì?

Quý ròm cười hì hì:

- Thì do Trư Bát Giới quá giống mày thôi!

Bị thằng ròm chơi một vố đau điếng, Tiểu Long tức lắm. Nhưng nó chẳng nghĩ ra câu gì để trả đũa. Xét về ngoại hình, Quý ròm nom giống Tôn Ngộ Không ra phết, nhưng họ tôn là nhân vật tài ba, nếu bảo Quý ròm giống Tề Thiên có khi nó còn nhơn nhơn hếch mặt lên trời không chừng. Nghĩ vậy nên Tiểu Long làm thinh.

Chỉ có Quý ròm là khoái trí. Vừa về tới nhà, nó tót ngay vào phòng ngủ, bô bô khoe với nhỏ Diệp:

- Hồi chiều tụi tao đi chụp hình vui ơi là vui!

Nhỏ Diệp nhìn chiếc máy ảnh trên tay anh:

- Anh đi với anh Tiểu Long hả?

- Ừ. Có cả nhỏ Hạnh nữa! Tụi tao vô vườn Tao Đàn, rồi sau đó đạp xe đến nhà thờ Đức Bà chơi …

Đang nói, nhác thấy ánh mắt buồn bã của nhỏ em, Quý ròm áy náy hỏi:

- Mày vẫn còn nóng sốt hả?

Nhỏ Diệp sờ tay lên trán, thở dài:

- Không hiểu sao mãi em vẫn chưa hết sốt!

Quý ròm nhìn gương mặt xanh xao của nhỏ em, tự dưng cảm thấy mất hẳn hào hứng. Nó đã định kể tỉ mỉ cho nhỏ Diệp nghe về chuyến đi chơi vui vẻ của tụi nó, kể về chuyện thằng Tiểu Long gà mờ đã suýt cầm ngược máy ảnh ra sao, nhỏ Hạnh đểnh đoảng suýt làm vỡ máy ảnh khiến nó và Tiểu Long phải thét lên be be như thế nào, nhưng rốt cuộc Quý ròm đã chẳng nói gì. Nó chỉ hỏi:

- Mày thấy trong người ra sao? Có mệt lắm không?

- Em cũng chả rõ! – Nhỏ Diệp liếm cặp môi khô – Lúc em cảm thấy khỏe, lúc lại cảm thấy mệt!

Quý ròm nhìn ra ngoài trời, nói:

- Ai sắp hết bệnh cũng đều cảm thấy như thế, mày đừng lo!

Rồi nó quay lại, giọng hiền lành:

- Mày cứ nằm nghỉ đi! Chiều mai tao sẽ không đi chụp hình nữa đâu!

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Không đi chụp hình, vậy anh đi đâu?

- Tao chẳng đi đâu cả! Tao sẽ ở nhà chơi với mày!

Quý ròm làm nhỏ Diệp ngạc nhiên quá chừng. Lúc nó khỏe mạnh, Quý ròm cũng chưa bao giờ thèm chơi với nó, xưa nay Quý ròm vẫn xem nó và tụi bạn nó là đồ nhãi nhép, chả buồn để vào mắt, thế mà hôm nay Quý ròm lại tuyên bố sẽ không đi đâu cả chỉ để ở nhà chơi với nó, bảo sao nó không thuỗn mặt ra sao được!

Ngơ ngác mất một lúc, nhỏ Diệp mới lí nhí nói:

- Em đang ốm mà!

- Mày ốm thì kệ mày! – Quý ròm phẩy tay – Mày ốm thì mày cứ nằm yên một chỗ, tao sẽ ngồi bên cạnh kể chuyện cổ tích cho mày nghe!

Đề nghị của ông anh làm mắt nhỏ Diệp sáng lên:

- Ừ, anh kể chuyện cho em nghe đi! Nằm mãi một chỗ chả làm gì, chán ghê là!

Thấy nhỏ em nhanh nhẩu hưởng ứng, Quý ròm khoái lắm. Nó lắc đầu:

- Chưa thể kể ngay bây giờ được đâu! Tao còn phải ăn cơm rồi làm bài, rồi chép bài giùm mày, sau đó là … đi ngủ! Mày gắng đợi đi, chiều mai thế nào tao cũng kể lắm chuyện hay cho mà nghe!

Quý ròm không nói suông. Chiều hôm sau, ngủ trưa dậy, nó bắc ghế ngồi cạnh giường nhỏ Diệp, dáng điệu trịnh trọng.

Thấy ông anh sửa bộ sửa tịch, nhỏ Diệp cũng không dám sơ sài. Nó kê chiếc gối lên thanh giường, nửa nằm nửa ngồi, vẻ cung kính sẵn sàng lắng nghe.

Quý ròm liếc nhỏ em, “e hèm”:

- Tao bắt đầu à nha!

Nhỏ Diệp háo hức gật đầu:

- Ừ, anh kể đi!

Quý ròm ngước mặt lên trần nhà:

- Ngày xửa ngày xưa có một bác thợ xay. Bác thợ xay có ba người con trai, gia tài của bác cũng chỉ có ba thứ: một cái cối xay gió, một con lừa và một con mèo …

- Cối xay gió là cái gì? – Nhỏ Diệp cắt ngang.

- Cối xay gió là cối xay gió chứ là cái gì! – Quý ròm hít vào một hơi – Tức là cái cối xay chạy bằng gió ấy!

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Cối xay làm sao chạy bằng gió được?

- Sao lại không được, rõ là ngốc! – Quý ròm khẽ nhăn mặt – Gió thổi làm quay các cánh quạt, cánh quạt sẽ xoay bánh lái và bánh lái sẽ tác động lên các răng bánh xe giúp cối xay hoạt động …

Đang làm một tràng, Quý ròm bỗng phẩy tay:

- Nhưng thôi, lúc này là lúc tao kể chuyện chứ không phải lúc tao giảng bài cho mày!

Rồi không để cho nhỏ em hỏi tới hỏi lui, Quý ròm nhanh nhẩu kể tiếp:

- Khi người thợ xay qua đời, ba người con chia nhau gia tài: người anh cả lấy cối xay gió, người anh thứ hai lấy con lừa, người em út đành phải lấy con mèo …

Một lần nữa, nhỏ Diệp lại làm Quý ròm cụt hứng. Nó bật cười khúc khích:

- Chuyện này khác cơ! Người anh lấy chiếc máy ảnh, do đó người em út đành phải lấy con mèo bông!

- Này, này, tao không có đùa với mày đâu đấy! – Quý ròm đỏ mặt tía tai – Chiếc máy ảnh vừa rồi chính mày tự nguyện nhường cho tao chứ tao có giành lấy của mày đâu!

Thấy ông anh gầm gừ ghê quá, nhỏ Diệp vội rụt cổ:

- Thấy câu chuyện hơi giông giống nên em buột miệng nói chơi thôi mà!

- Giống cái đầu mày! – Quý ròm hừ mũi – Một bên là mèo thật, một bên là mèo bông, giống nhau thế quái nào được!

Nhưng dù mèo thật hay mèo bông cũng vẫn là mèo! Nhỏ Diệp nhíu mày lẩm bẩm nhưng sợ sẽ lại làm ông anh nổi cáu, nó bèn nói xuôi theo:

- Thôi được rồi, không giống thì không giống! Bây giờ anh kể tiếp đi! Người em út lấy con mèo rồi sao nữa?

- Thì nghèo mạt rệp chứ là sao! – Quý ròm nhún vai – Con mèo thì làm được cóc khô gì! Đi cày thì không được, giữ nhà cũng chẳng nên thân, đại khái nó vô tích sự giống như … mày vậy!

Tới phiên nhỏ Diệp giãy nảy:

- Này, này, anh đừng có lôi em vào đây đấy nhé!

- Ai mà thèm lôi mày! – Quý ròm cười hề hề – Tại tao thấy câu chuyện giông giống nên tao buột miệng nói chơi vậy thôi!

Biết ông anh "trả đũa" câu nói trêu của mình khi nãy, nhỏ Diệp đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nó cười gượng gạo:

- Anh kể tiếp đi! Rồi người em út làm gì với con mèo?

Đã trả được "thù", mặt Quý ròm tươi roi rói. Nó vung tay:

- Làm gì ư? Với một con mèo như vậy thì biết làm gì bây giờ! Rốt cuộc, người em quyết định cho nó "đi bán muối"!

- Đi bán muối? – Nhỏ Diệp ngẩn tò te – Muối ở đâu mà bán?

- Nói chuyện với mày chán bỏ xừ! – Quý ròm thở đánh thượt – "Đi bán muối" ở đây tức là "đi về âm phủ" ấy! Dân chơi chợ Cầu Muối gọi là "đi bán muối"!

- Eo ôi! – Nhỏ Diệp đưa tay bụm mặt – Thế có nghĩa người em định giết chết con mèo ư?

- Thì vậy! Người em định giết mèo lột da để làm một đôi găng tay bằng lông!

Hết bụm mặt, nhỏ Diệp lại đưa tay bịt tai:

- Ôi, ác quá! Em không nghe nữa đâu!

Thái độ của nhỏ Diệp làm Quý ròm tự ái quá xá. Nó quắc mắt:

- Mày bỏ tay ra đi! Tao đã kể xong đâu!

Nhỏ Diệp lắc đầu quầy quậy:

- Kể chưa xong em cũng không nghe!

Vừa đáp nhỏ Diệp càng áp chặt hai tay vào tai khiến Quý ròm thêm điên tiết:

- Mày nhất định không chịu bỏ tay xuống phải không?

- Không! – Giọng nhỏ Diệp kiên quyết.

Tới đây thì Quý ròm gần như không nhịn được nữa. Nó đã định chồm tới giật phắt cánh tay của cô em bướng bỉnh xuống nhưng đến phút chót, đột nhiên nó bình tĩnh trở lại.

Vừa nhỏm người dậy, nó liền ngồi ngay xuống và nhếch mép gật gù:

- Thôi được, mày không muốn nghe tao kể tiếp thì thôi! Tiếc là mày sẽ không bao giờ biết được con mèo tinh khôn kia đã nói với ông chủ của nó những gì khiến ông chủ nó phải thay đổi ý định …

- Anh nói sao? – Quý ròm nói chưa dứt câu, nhỏ Diệp đã bỏ phắt tay xuống, mắt tròn xoe – Người em út rốt cuộc đã không giết con mèo của mình ư?

- Dĩ nhiên là không! – Quý ròm hừ mũi – Trong truyện này, con mèo là nhân vật chính. Giết nó đi thì còn quái gì chuyện mà kể!

- Ôi, thế mà khi nãy anh không bảo trước! – Nhỏ Diệp nói như reo, rồi nó hào hứng giục – Vậy anh kể tiếp đoạn sau cho em nghe đi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, thế vừa rồi đứa nào nói chuyện với tao thế?

Quý ròm ngơ ngác làm nhỏ Diệp ngơ ngác theo:

- Từ nãy đến giờ chỉ có em nói chuyện với anh chứ đâu có ai!

- Không phải mày! Đứa khác cơ! – Quý ròm nheo mắt, tinh quái – Mày thì bảo tao kể tiếp đoạn sau cho mày nghe, còn cái đứa khi nãy thì cứ một mực khăng khăng "em không nghe nữa đâu", lại còn bịt mũi bịt tai như người bị rớt xuống nước ấy!

Nghe tới đây thì nhỏ Diệp hiểu ra. Nó đỏ mặt đập chân xuống nệm:

- Anh đừng chọc em nữa có được không! Khi nãy em đâu có biết con mèo sẽ không chết!

Quý ròm lườm em:

- Muốn biết con mèo có chết hay không, mày phải lặng yên nghe tao kể nốt đã chứ! Lần sau nếu mày cứ nhảy vô họng tao ngồi chồm hổm như thế, tao chả thèm kể chuyện cho mày nghe nữa đâu!

Lần này thì nhỏ Diệp ngoan ngoãn một phép. Nó lại đưa hai tay lên, nhưng thay vì hùng hổ bịt tai thì chậm rãi chống vào cằm, lặng lẽ chờ …

Chương 7

Quý ròm chiều chiều bắc ghế ngồi cạnh giường nằm của nhỏ Diệp, kể chuyện cho em nghe, mong em khuây khỏa. Đó là chuyện lạ. Xưa nay Quý ròm chưa bao giờ có những "nghĩa cử" như vậy. "Nó chỉ quát nạt em là giỏi", mẹ vẫn nói về Quý ròm như vậy, mỗi khi bắt gặp cảnh nhỏ Diệp ngồi nghe anh giảng bài mà nước mắt nước mũi sì sụt.

Nhưng bây giờ thì mẹ không nói về Quý ròm như thế nữa. Cả bà, cả ba, cả anh Vũ cũng vậy. Bây giờ mọi người nói "Ờ, nó thương em ghê!".

Lúc đầu nghe mọi người khen mình, Quý ròm cảm thấy bối rối quá chừng. Nó cứ thấy ngường ngượng làm sao. Nhưng bây giờ thì nó hơi quen quen rồi.

Trước đây nó nghĩ nó chỉ thương em sơ sơ nên khi được khen nó cảm thấy lúng túng và xấu hổ. Bây giờ, nó biết là nó thương nhỏ Diệp nhiều hơn nó tưởng, vì vậy nó không còn cảm giác là mình vờ vịt để đánh lừa mọi người nữa.

Ừ, nếu không thương em thì dễ gì nó chịu bó gối ngồi nhà mỗi chiều kể chuyện cho em nghe, mặc dù nó vô cùng sốt ruột khi thấy nhỏ Diệp cứ nằm hoài không chịu hết ốm để nó có thể mặc sức rong chơi cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Nói đúng ra, Quý ròm không chỉ kể chuyện cho mỗi mình nhỏ Diệp. Hai, ba ngày gần đây, đám bạn nhỏ Diệp dắt díu nhau tới thăm nó, thấy Quý ròm có tài kể chuyện thêm mắm thêm muối khá hấp dẫn, bèn rủ nhau nán lại nghe ké.

Sự kiện bất ngờ này làm Quý ròm phấn khởi tợn. Thương em thì Quý ròm nhà ta quả có thương thật nhưng ngồi đóng đinh một chỗ để kể hết chuyện này đến chuyện khác, hết ngày này qua ngày khác, nó đã bắt đầu thấy chán.

Đó là chưa nói Quý ròm vốn chẳng có nhiều chuyện để kể. Xưa nay nó chỉ đọc toàn sách khoa học kỹ thuật. Để có thể giúp em khuây khỏa, nó phải chạy qua nhà nhỏ Hạnh bê về hai bộ truyện dày cộm của Andersen và Grimm, chúi mũi đọc mê đọc mải.

Nhưng may làm sao, đúng vào lúc nó cảm thấy nhạt dần hứng thú, đám bạn của nhỏ Diệp lại hùa vào khen lấy khen để:

- Ôi, anh Quý kể chuyện hay ghê!

- Cứ như chương trình kể chuyện trên ti-vi ấy!

Quý ròm đang xụi lơ như chiếc xe hết xăng, nay bỗng dưng được tiếp thêm nhiên liệu, tức khắc "nổ bình bịch" trở lại:

- Ối, nhằm nhò gì! Anh còn nhiều chuyện hay hơn nữa cơ!

- Như chuyện gì chẳng hạn?

Quý ròm vung tay, vẫn "anh anh em em" ngọt xớt:

- Nhiều lắm! Như chuyện "Em bé bán diêm" chẳng hạn! Chiều mai các em đến đây, anh sẽ kể cho nghe!

Nghe Quý ròm hứa hẹn, chiều hôm sau, mới hai giờ bọn nhóc đã có mặt. Bây giờ thì ngay cả tác giả truyện này cũng không rõ bọn nhóc này đi thăm người ốm hay là đi thăm anh của người ốm! Nhưng nhỏ Diệp chẳng băn khoăn gì về chuyện đó. Hễ nghe bạn bè tán dương anh mình là nó sung sướng rồi!

Khi kể chuyện cho mỗi mình nhỏ Diệp, Quý ròm trịnh trọng một thì khi kể chuyện cho cả một đám thính giả đang háo hức nghển cổ kia, dĩ nhiên Quý ròm phải trịnh trọng mười.

Nó vuốt vuốt cổ áo, đằng hắng một tiếng rõ to:

- Yên lặng! Yên lặng!

Bọn nhóc đang lao nhao lập tức im phắt. Quý ròm khoái lắm, tiếp tục ra oai:

- Đặt tay chân cho ngay ngắn lại!

Bọn nhóc vội vã thu tay xếp chân.

Chờ thêm một phút cho không khí thêm phần trang nghiêm, Quý ròm mới từ tốn mở đầu:

- Ngày xửa ngày xưa, có một em bé bán diêm sống rất nghèo khổ. Lúc người bà hiền hậu của em còn sống, dĩ nhiên em không đến nỗi cơ cực như vậy. Nhưng sau khi bà mất, gia đình em ly tán và em phải sống chui rúc trên một căn gác xép tồi tàn và rách rưới với một người cha lúc nào cũng đánh mắng em …

- Tội ghê! Còn bé như thế mà đã …

Quý ròm mới kể đến đó, nhỏ Thùy Vân ngồi bên cạnh bỗng ngậm ngùi buột miệng. Nhưng vừa hé môi, bắt gặp cái trừng mắt của Quý ròm, nó lật đật ngậm chặt miệng lại.

- Vào một đêm giá rét nọ, – Quý ròm kể tiếp – em đi lang thang ngoài phố để bán diêm. Nhưng em đi mãi, đi mãi, dọ dẫm qua khắp các ngả phố tối tăm và lạnh buốt mà vẫn không bán được bao diêm nào, bụng lại đói meo vì suốt ngày chẳng có gì vào bụng. Em cũng không dám về nhà vì sợ bị cha đánh. Cuối cùng, em đành chui vào một góc tường để tránh rét …

- A! – Một tiếng reo thình lình vang lên cắt đứt lời kể của Quý ròm – Tưởng "Em bé bán diêm" là chuyện nào chứ chuyện này thì em đã đọc rồi!

Quý ròm đánh mắt sang thằng Đạt, hừ giọng:

- Mày đọc rồi thì ngồi im để cho những người khác nghe!

Thằng Đạt là bạn thằng Tùng em nhỏ Hạnh. Nó tuy chẳng chơi thân với nhỏ Diệp nhưng từ ngày nhỏ Diệp ốm, nó và thằng Nghị vẫn hay theo thằng Tùng qua nhà Quý ròm chơi.

Thằng Đạt bép xép là chúa hay cãi, nhưng bị Quý ròm nạt, lại bắt gặp những ánh mắt khó chịu của đám thính giả chung quanh, liền rụt cổ nín thinh.

Nhỏ Diệp nhỏ nhẹ:

- Anh kể tiếp đi!

Quý ròm lườm thằng Đạt một cái nữa rồi hắng giọng:

- Thu mình trong góc khuất vẫn không hết cóng, em đánh liều rút từ trong bao ra một que diêm quẹt vào tường để sưởi. Ngọn lửa lúc đầu xanh lam, dần dần ngả sang màu biếc, rồi trắng ra, rực hồng quanh que gỗ, trông rất vui mắt. Em hơ tay lên hơi nóng dịu dàng, tưởng tượng mình đang ngồi trước lò sưởi ấm áp của những tháng ngày xa xưa …

Giọng Quý ròm bùi ngùi, đầy diễn cảm khiến bọn nhóc xúc động đến thuỗn mặt.

- Nhưng rồi que diêm tắt và lò sưởi biến mất. Em đánh que diêm thứ hai. Khi ngọn lửa lóe lên, bức tường trước mắt em biến thành một tấm rèm, thấy trong nhà bàn ăn đã dọn. Khăn trải trắng tinh, bên trên bày toàn bát đĩa bằng sứ quý giá, và có cả một con ngỗng quay thơm phức …

Nhỏ Oanh bồn chồn vọt miệng:

- Thế rồi que diêm có tắt không hở anh?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì thằng Đạt đã ngứa miệng đáp thay:

- Diêm nào là diêm chả tắt!

Nhỏ Diệp lo lắng hỏi xen:

- Thế khi que diêm tắt, mọi thứ cũng sẽ biến mất theo luôn ư?

Lần thứ hai, Đạt lại cướp lời Quý ròm. Nó cười hề hề, vẻ hiểu biết:

- Tất nhiên rồi! Con ngỗng quay và bức rèm kia chỉ là tưởng tượng thôi, làm quái gì có thật!

Thấy thằng Đạt lắm mồm cứ nhảy chồm chồm vào miệng mình, Quý ròm tức lắm. Nhưng nó cố nén, kể tiếp:

- Que diêm tắt, trước mặt em bé chỉ còn trơ bức tường lạnh lẽo. Bàn ăn thịnh soạn biến mất, quanh em vẫn là phố xá vắng teo, lạnh buốt, tuyết phủ trắng xóa, xa xa vọng lại tiếng bước chân của những khách qua đường quần áo ấm áp đang náo nức đến nơi hò hẹn …

Lần này tới phiên nhỏ Thùy Vân nôn nao lên tiếng:

- Rồi em bé sẽ quẹt tiếp que diêm thứ ba chứ?

Khi nãy vừa mở miệng, bị Quý ròm trừng mắt, Thùy Vân hoảng vía ngậm tăm. Nó dặn bụng "ngồi im, ngồi im" nhưng cuối cùng nó lại không nhịn được. Hoàn cảnh đáng thương của em bé bán diêm khiến nó quên bẵng những gì nó tự nhủ nãy giờ.

Hỏi xong, Thùy Vân mới sực nhớ, liền giật mình len lét liếc về phía Quý ròm. Nhưng Quý ròm lúc này tỏ ra dễ tính khác thường. Nghe nhỏ Thùy Vân hỏi, nó gật đầu vui vẻ:

- Đúng thế! Sau đó, em bé quẹt que diêm thứ ba. Lần này, em nhìn thấy một cây thông Noel hiện ra trước mắt. Cây thông rất đẹp, đẹp hơn gấp nhiều lần những cây thông em từng nhìn thấy qua cửa kính của các hiệu buôn giàu có. Hàng ngàn ngọn nến sáng rực, lấp lánh trên cành lá xanh tươi và có rất nhiều bức tranh màu sắc rực rỡ giống hệt những bức bày trong các tủ hàng. Em vươn đôi tay về phía cây thông nhưng rồi …

- … Que diêm phụt tắt! – Đạt nhanh nhẩu tiếp lời.

Trong khi Quý ròm cau mày đánh mắt sang Đạt định "quạt" cho nó một trận về cái tội nói hớt thì nhỏ Diệp, nhỏ Oanh, nhỏ Thùy Vân, kể cả thằng

Nghị ít lời ngồi lặng lẽ nãy giờ, đều đồng loạt nhao nhao phản đối:

- Đừng có nói bậy! Que diêm không tắt!

Đạt mím môi:

- Tắt!

- Không tắt!

Đạt cười khảy:

- Chắc chắn là tắt! Em đã đọc truyện này rồi. Tới chỗ này thì diêm tắt.

Nghe Đạt khăng khăng, bốn đứa kia lập tức quay nhìn Quý ròm, vẻ cầu cứu.

Quý ròm thở đánh thượt, buồn bã xác nhận:

- Đúng là tới chỗ này thì diêm tắt! – Rồi lướt mắt qua những khuôn mặt đang ngẩn ngơ kia, nó vội vã nói thêm – Nhưng sau đó, em bé quẹt que diêm thứ tư, và lần này thì người bà hiền hậu của em hiện ra. Bà mỉm cười với em, âu yếm vuốt tóc em và ôm em vào lòng.

Tới lúc này, chuyện người bà hiện ra chẳng làm bọn nhóc vui lên mấy tí. Nhỏ Diệp thở dài, bất giác lặp lại "luận điệu" của thằng Đạt:

- Nhưng đó chỉ là tưởng tượng thôi. Rồi que diêm thứ tư cũng sẽ tắt theo những que diêm kia và người bà lại biến mất!

Giọng lưỡi bi quan của nhỏ Diệp khiến Quý ròm cảm thấy xao xuyến khôn tả. Nhỏ Diệp tuy bề ngoài lém lỉnh, nghịch ngợm nhưng thật ra lại là đứa rất đa cảm. Hôm trước Quý ròm kể chuyện "Con mèo đi hia", mới kể đến chỗ người em út định giết con mèo, chỉ định giết thôi chứ chưa giết, mà nhỏ Diệp đã bịt tai giãy nảy lên rồi, huống hồ gì chuyện "Em bé bán diêm".

Chuyện "Em bé bán diêm" có kết thúc rất buồn thảm. Khi người bà tan biến theo ánh sáng của que diêm, em bé đã cuống quýt quẹt hết que diêm này đến que diêm khác để mong giữ bà lại. Và sáng hôm sau khách qua đường nhìn thấy trong xó tường một bé gái có đôi má hồng nằm chết giữa những que diêm vương vãi, miệng vẫn còn mỉm cười. Hẳn khi từ giã cõi đời để về bên kia thế giới, em đang mỉm cười với bà em trong giấc mơ được thắp lên từ những que diêm bé nhỏ.

Quý ròm liếc nỏ Diệp, rồi đưa mắt qua chỗ nhỏ Oanh, nhỏ Thùy Vân và thằng Nghị đang ngồi thấp thỏm chờ nghe tiếp, lòng rất đỗi phân vân.

Mãi một lúc, Quý ròm mới hắng giọng kể tiếp, quyết làm cho câu chuyện khác đi:

- Việc người bà hiện ra không phải là tưởng tượng đâu. Người bà hiện ra và không biến đi đâu nữa!

- Ôi, hay quá! – Ba, bốn cái miệng cùng reo – Thật thế hở anh?

- Thì thật chứ sao! – Quý ròm nói giọng quả quyết, lần đầu tiên nó nói dối một cách hoan hỉ – Khi người bà hiện ra, em bé nói với bà "Bà ơi, bà về luôn với cháu nhé!", và người bà gật đầu "Ừ, bà sẽ về ở luôn với cháu! Bà sẽ không đi đâu nữa" …

- Không phải! Không phải vậy! – Đạt thình lình hét tướng – Anh kể sai rồi!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác lo âu của bọn nhóc chung quanh, Đạt làm một lèo, nhanh đến nỗi Quý ròm không kịp chặn lại:

- Em bé không nói "Bà ơi, bà về luôn với cháu nhé!" mà nói "Bà ơi, cho cháu đi theo bà với!". Sau đó người bà cầm lấy tay em bé bay vụt lên cao, cao mãi, cao tít, mù! Mà bay cao như vậy có nghĩa là về chầu trời đấy!

Nhỏ Diệp tái mặt:

- Là chết ư?

- Thì chết chứ sao! Vừa đói vừa rét, lại ngồi suốt đêm ở ngoài trời, làm sao em bé bán diêm đó sống nổi!

Đạt ưỡn ngực đáp, mặt nhơn nhơn vì đã nêu ra một lập luận vững chắc.

Trong khi đó, bốn đứa còn lại mặt như đưa ma. Nhỏ Diệp quay sang Quý ròm, giọng thiểu não:

- Nhóc Đạt nói có đúng không hở anh?

- Đúng thế quái nào được! – Quý ròm gầm gừ – Tao đã bảo em bé không chết là không chết!

Đạt gân cổ:

- Chết!

Quý ròm nghiến răng:

- Không chết!

Đạt nhất quyết không chịu thua. Nó vung tay:

- Chết ngủm cù đèo! Trong sách bảo vậy!

Quý ròm bĩu môi:

- Xạo đi!

- Em chả xạo! – Đạt đỏ mặt tía tai – Trong sách còn nói rõ sáng hôm sau những người đi đường bắt gặp em bé bán diêm nằm chết còng queo bên vách tường …

Đạt "nói có sách mách có chứng" khiến Quý ròm nghẹn họng. Phải loay hoay mất một lúc, nó mới nghĩ ra được cách phản bác:

- Hê hê! Nói xạo mà cũng không biết cách! – Quý ròm nhếch mép châm chọc, rồi không để Đạt kịp phản ứng, nó nói luôn – Nghe tao hỏi nè! Em bé bán diêm ở suốt đêm ngoài trời, đúng không?

Đạt gật đầu:

- Đúng.

- Mà đêm đó là đêm giáng sinh giá rét vì tuyết rơi không ngừng, đúng không?

Đạt lại gật đầu:

- Đúng.

Quý ròm cười ranh mãnh:

- Và nếu em bé bán diêm chết nằm còng queo như mày nói thì tất nhiên phải nằm yên một chỗ không động đậy, đúng không?

Thấy Quý ròm hỏi vòng vo, Đạt bắt đầu chột dạ. Nhưng những câu hỏi Quý ròm nêu ra đều là sự thật, nó không thể không thừa nhận. Nó nhìn Quý ròm, giọng ngập ngừng:

- Đúng thế!

Chỉ chờ có vậy, Quý ròm giơ hai tay lên trời, giọng đắc thắng:

- Như vậy rõ là mày xạo rồi! Một thi thể bất động phơi suốt đêm ngoài trời chắc chắn sẽ bị tuyết lấp béng mất, sáng hôm sau còn nhìn thấy thế quái nào được!

Bọn nhỏ Diệp nín thở theo dõi cuộc chất vấn nãy giờ, đến đây thở đánh phào một cái và hớn hở hùa theo:

- Đúng rồi! Không thể có chuyện đó được!

- Tuyết đã rơi suốt đêm thì nhà cửa còn bị phủ kín, nói chi là một xác chết!

- Hi hi! Thế mà dám bảo em bé bán diêm về chầu trời! Xạo ơi là xạo!

Bọn nhỏ Diệp mặt mày tươi tỉnh bao nhiêu thì Đạt bí xị bấy nhiêu. Nó tức muốn xịt khói lỗ tai nhưng nhìn quanh thấy chẳng ai muốn tin lời nó, nó đành mếu xệch miệng:

- Truyện kể thế nào thì em nhắc lại như thế, còn chuyện tại sao tuyết không lấp em bé bán diêm là do sách viết thế chứ đâu phải em xạo …

Nghe thằng Đạt phân trần và đổ thừa mọi tội lỗi cho ông nhà văn Andersen, Quý ròm không khỏi cười thầm. Thực ra, tác giả truyện "Em bé bán diêm" đã cẩn thận sắp xếp cho nhân vật vào nấp giữa hai bức vách để tránh rét ngay từ đầu, nên em bé bán diêm không bị tuyết lấp là điều đương nhiên. Nhưng thằng Đạt vừa bẻm mép vừa khù khờ này lại không chú ý đến chi tiết đó, cứ mồm năm miệng mười lôi ông Andersen ra trách móc.

- Ờ, tao nghĩ lại rồi! – Cuối cùng Quý ròm tìm cách xoa dịu Đạt – Mày không xạo, nhưng có lẽ mày nhớ nhầm!

Quý ròm tưởng "gỡ" cho Đạt cái tội "xạo", đối phương sẽ cảm kích mà im mồm đi cho. Nào ngờ, Quý ròm vừa nói xong, Đạt lại nhảy nhổm:

- Không! Em không xạo, cũng không nhớ nhầm! Đích xác là như thế! Nếu anh không tin, hôm nào em tìm cuốn sách có câu chuyện "Em bé bán diêm" này đến cho anh xem.

Thấy Đạt đòi trưng bằng cớ, Quý ròm biết càng đôi co nhì nhằng càng bất lợi. Nó gạt phắt:

- Tao chả cần xem cuốn sách của mày! Nếu mày đã nhớ nhầm thì sách cũng có thể … in nhầm, xem làm cái cóc khô gì!

Trong khi Đạt há hốc miệng trước lời phán ngang như cua của Quý ròm thì giọng nhỏ Diệp nhẹ nhàng vang lên:

- Ừ, sách cũng có thể in nhầm lắm chứ!

Câu nói của nhỏ em khiến Quý ròm cảm kích đưa mắt nhìn sang. Và nó bất giác ngẩn người khi thấy nhỏ Diệp ủng hộ mình mà mặt mày của nhỏ sao buồn hiu đến vậy!

Chương 8

Bạn bè của nhỏ Diệp không chỉ đến thăm và nghe kể chuyện suông. Theo thói quen, đi thăm người ốm bao giờ người ta cũng xách theo một cái gì đó. "Cái gì đó" của người lớn là sữa hộp, trứng gà, cam quít … Trẻ em chả có tiền, "cái gì đó" của trẻ em là những thứ có sẵn trong tay.

Nhỏ Oanh đem đến tặng nhỏ Diệp một cây thước kẻ bằng nhựa, trên có in hình các con vật trong phim hoạt hình Walt Disney. Nhỏ Thi tặng nhỏ Diệp một bức tượng thạch cao bé bằng ngón chân cái nặn hình một con chuột đang thò đầu ra khỏi chiếc giầy. Nhỏ Cẩm Thúy đem đến một xấp bưu ảnh chụp phong cảnh Đà Lạt chú nó vừa đi chơi về mua cho.

Nhỏ Diệp thích những món quà xinh xắn này lắm. Nó nằm ở giữa, xếp cây thước, con chuột và những tấm bưu ảnh chung quanh, mỉm cười sung sướng. Con mèo bông biết kêu "meo meo" cô Tư tặng hôm trước nó cũng để trên giường, nhưng đặt khuất sau chiếc gối.

Quý ròm hỏi:

- Còn con mèo đâu, sao mày không bày luôn ra?

Nhỏ Diệp lật chiếc gối:

- Nó ở đây nè!

Quý ròm tò mò:

- Sao mày giấu nó dưới gối vậy?

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Em sợ nó vồ con chuột!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Mày chỉ toàn lo hão!

- Kệ em!

Nhỏ Diệp chun mũi đáp và đậy chiếc gối lại.

Nhỏ Diệp thích các quà tặng là thế, vậy mà hôm nhỏ Thùy Vân đem chiếc máy tính bỏ túi tới, nhỏ Diệp lắc đầu nguây nguẩy:

- Í! Bạn đem về đi!

Thùy Vân ngạc nhiên:

- Sao thế? Mình đem tặng cho bạn mà!

Nhỏ Diệp vẫn khăng khăng:

- Nhưng chiếc máy tính này đắt tiền lắm!

- Không đắt lắm đâu! – Thùy Vân trấn an bạn.

Nhỏ Diệp vẫn nghi ngại:

- Chiếc máy tính này của ai vậy? Của ba mẹ bạn phải không?

- Không! Đây là chiếc máy tính của mình!

- Nhưng dù nó là của bạn, bạn cũng không nên đem tặng nó! – Nhỏ Diệp cắn môi – Bạn cần phải có nó để tính toán!

- Bạn đừng lo! – Nhỏ Thùy Vân chớp mắt – Mình có tới những hai chiếc lận! Một chiếc mẹ mình mua hôm trước, một chiếc ông cậu vừa tặng cho mình.

Dù Thùy Vân giải thích đâu ra đó rõ ràng, nhỏ Diệp vẫn không muốn nhận món quà đặc biệt này. Nhưng khi vừa định lắc đầu thêm lần nữa, chợt bắt gặp vẻ mặt căng thẳng, hồi hộp của bạn, nó đành cười khì:

- Thôi, được rồi! Cảm ơn bạn nhé!

Thấy nhỏ Diệp chịu nhận quà của mình, nhỏ Thùy Vân mừng rơn. Nó hớn hở dúi chiếc máy tính vào tay bạn, lại cẩn thận "giao hẹn":

- Nói rồi không được đổi ý đấy!

Nhỏ Diệp chớp mắt, cảm động:

- Ừ, mình sẽ không đổi ý đâu!

Bọn nhóc Nghị, Đạt, Tùng cũng không chịu thua. Nghị nói:

- Chị Diệp ốm nằm một chỗ buồn lắm! Tụi mình phải tặng cho chị Diệp món gì.

Đạt sờ túi:

- Tao có gì đâu mà tặng!

Tùng liếc Đạt:

- Tao thấy ở nhà mày có chiếc ti-vi.

- Không được đâu! – Đạt tái mặt – Chiếc ti-vi đó là của ba mẹ tao!

Nhìn vẻ hốt hoảng của Đạt, Tùng toét miệng cười:

- Tao chỉ đùa thôi! Mày có khiêng chiếc ti-vi tới, chị Diệp cũng không nhận đâu!

Nghị rút trong túi áo ra tấm ảnh diễn viên Đài Loan Hà Gia Kính, người đóng vai hiệp sĩ Triển Chiêu trong phim "Bao Thanh Thiên" đang chiếu mỗi chiều trên đài truyền hình thành phố, hào hứng nói:

- Tao sẽ tặng chị Diệp tấm ảnh này!

Tấm hình trên tay Nghị làm Tùng nhớ ra:

- Ừ, tao cũng có ảnh diễn viên. Tao sẽ đem tặng cho chị Diệp.

Nghị tò mò nhìn bạn:

- Ảnh Kim Siêu Quần đóng vai Bao Công hở?

- Không! – Tùng nhún vai – Diễn viên của tao có tới … bốn chân lận!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của hai bạn, Tùng nhe răng cười hì hì:

- Diễn viên đóng trong phim "Một trăm lẻ một con chó đốm" đó!

- Tưởng gì! – Đạt trề môi – Phần tao, tao sẽ tặng chị Diệp một con chó thật!

- Một con chó thật? – Tùng nhíu mày – Ý mày muốn nói đến con Mi-na mà cậu mày mỗi khi đi nhậu về thường tung bổng lên trời đó ư?

- Đúng thế! – Đạt gật đầu, hiên ngang – Tao sẽ tặng cho chị Diệp con Mi-na nhà tao!

Tùng liếm mép:

- Nhưng đấy đâu phải là con chó của mày!

- Con Mi-na là của mẹ tao! – Đạt xác nhận – Nhưng mẹ tao đang tìm cách cho nó đi. Mẹ tao không chịu nổi cảnh con Mi-na cứ mãi bị cậu tao hành hạ!

- Thì ra thế! – Tùng gật gù, nhưng rồi nó liền thở dài – Nhưng nếu vậy mày phải nghĩ cách khác. Chị Diệp sẽ không nhận một món quà tặng lúc nào cũng ị vãi lung tung khắp nhà như con Mi- na của mày đâu!

- Thôi, mày tìm một món quà khác đi! – Nghị vỗ vai Đạt, khịt mũi nói – Ai lại tặng cho người ốm một con chó bao giờ!

Đạt nghệt mặt:

- Nhưng ngoài con Mi-na ra, tao chẳng có món gì khác!

- Xấp ảnh diễn viên của mày đâu rồi? – Nghị hỏi.

Đạt gãi đầu:

- Tao chơi bài cào với mấy thằng nhãi cạnh nhà tao thua sạch hết rồi!

- Thế còn những tấm hình đề-can?

- Cũng vậy! – Đạt tặc lưỡi – Tao bị tụi kia gom tất tần tật!

Chợt Đạt reo lên:

- A, phải rồi! Tao có thanh kiếm gỗ!

Tùng "xì" một tiếng:

- Chị Diệp chả thèm thanh kiếm của mày đâu! Con gái ai lại chơi kiếm!

Đạt ngập ngừng:

- Hay là tao tặng chị Diệp … chiếc mặt nạ Tề Thiên của tao vậy!

- Con gái chẳng bao giờ đeo mặt nạ! – Tới lượt Nghị phản đối – Mặt nạ chỉ dành cho con trai thôi!

- Thôi được! Cuối cùng, Tùng nói – Tao sẽ cho mày mượn một tấm ảnh. Chừng nào có, mày trả lại tao!

- Hay đấy! – Đạt vỗ tay – Như vậy ba đứa tặng ba tấm ảnh, chắc chắn chị Diệp sẽ thích mê tơi!

Nhỏ Diệp thích mê tơi thật. Nó hớn hở đón những tấm ảnh trên tay bọn nhóc:

- Ôi, các em tặng chị đấy ư?

Rồi săm soi tấm ảnh diễn viên Hà Gia Kính, nó tấm tắc:

- Triển hộ vệ ở phủ Khai Phong đây mà!

Cầm tấm ảnh những con chó đốm, nó lại reo:

- A, hình này trong phim "Một trăm lẻ một con chó đốm"! Đẹp quá!

Tới tấm ảnh Tùng cho thằng Đạt mượn thì nhỏ Diệp không reo cũng chẳng tấm tắc. Nó tròn xoe mắt:

- Ôi, ảnh ai đây?

Tùng tủm tỉm:

- Ma đấy!

- Ma? – Nhỏ Diệp há hốc miệng.

- Ừ, đây là con ma trong phim hoạt hình! Chị chưa xem phim "Casper, con ma dễ thương" sao?

- Chưa.

- Phim đó hay lắm! – Tùng không bỏ lỡ cơ hội quảng cáo – Để hôm nào em cho chị mượn!

- Thế ngoài phim đó ra, mày còn phim nào hay nữa không?

Tiếng Quý ròm đột ngột vang lên sau lưng khiến bọn nhóc giật mình quay lại.

- A, anh Quý! – Tùng vui vẻ chào, rồi sực nhớ đến câu hỏi vừa rồi, nó nhanh nhẩu kê khai – Ở nhà em có phim "Cô bé lạc loài" nè, phim "Câu chuyện đồ chơi" nè, phim "Khu vườn bí ẩn" nè, phim "Người da đỏ trong ngăn kéo" nè, phim …

- Thôi, thôi, đủ rồi! – Thấy thằng Tùng có vẻ muốn kéo dài sự liệt kê của nó đến tận tối mịt, Quý ròm hoảng hốt ngắt lời – Đây đâu phải là cuộc thi kể tên phim mà mày tràng giang đại hải thế!

Tùng ngơ ngác:

- Chính anh vừa hỏi em kia mà!

- Tao hỏi đùa đó thôi! – Quý ròm khịt mũi, rồi nó bất ngờ nghiêm mặt – Điều tao muốn hỏi là tại sao tụi mày rủ nhau kéo vào đây quậy phá không cho chị Diệp nghỉ ngơi! Đã đến giờ nghe kể chuyện đâu!

Thấy Quý ròm ra oai ghê quá, mặt lại đằng đằng sát khí, ba ông nhóc run bắn, lắp ba lắp bắp mãi vẫn không thốt nên lời.

- Tùng và các bạn đem quà đến tặng em đấy! Chẳng phải quậy phá đâu!

Cuối cùng, nhỏ Diệp đành phải đỡ lời giùm bọn Tùng, Nghị, Đạt. Rồi nó giơ mấy tấm ảnh lên khoe:

- Anh xem nè! Đẹp không?

Quý ròm bước lại. Nó cầm lấy xấp ảnh trên tay nhỏ Diệp, ngạc nhiên reo:

- A, Nam hiệp Triển Chiêu!

Rồi quay lại phía bọn nhóc, Quý ròm nhoẻn miệng cười:

- À, thế ra tao đã trách oan …

Nhưng Quý ròm không thể nói hết lời xin lỗi. Mới thốt được vài ba tiếng, nó sực nhận ra Tùng, Nghị, Đạt đã không còn ở trong phòng. Thừa lúc Quý ròm ngắm nghía mấy tấm ảnh, bọn nhóc đã nháy nhau len lén chuồn mất tiêu.

Chương 9

Quý ròm ngồi loay hoay trước xấp hình mới lấy ở hiệu ảnh về. Hôm trước tụi nó chụp cả thảy ba mươi sáu pô nhưng chỉ rửa được có hai mươi lăm tấm ảnh. Nó, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ở trong mười một pô kia nếu không bị mất đầu thì cũng sứt tai, không thiếu tay cũng thiếu giò thiếu cẳng. Ông chủ hiệu rửa ảnh bảo tại tụi nó cầm máy ảnh không vững, khi chụp bị run tay nên đầu cổ chân cẳng bị "thất thoát", bị lệch ra khỏi khung hình. Ông giơ cuộn phim vừa tráng ra ánh sánh, chỉ cho Quý ròm xem những pô hình hư, quả nhiên đúng y như vậy.

Nhưng đó là nói những pô hình hư. Trong những tấm ảnh còn lại, tụi nó nom cũng đẹp ra phết. Trong ảnh, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và nó mặt mày cứ hơn hớn, đứa nào đứa nấy miệng cười toe toét. Vườn Tao Đàn nhiều cây xanh, nền ảnh phía sau cành thêm tươi tắn. Những tấm chụp ở quảng trường Công xã Paris cũng đẹp không kém. Nhà thờ Đức Bà vào trong ảnh trông uy nghiêm, cổ kính và đẹp hẳn lên so với bên ngoài.

Quý ròm ngồi ngắm mấy tấm ảnh không chán mắt. Nó lật tới lật lui một hồi rồi không nén được, nó bỏ xấp hình vào trong túi áo, chạy vù ra khỏi nhà.

Lòng dạ nôn nao, Quý ròm phóng một mạch đến nhà Tiểu Long. Nó không thể đợi đến sáng mai được. Với những chuyện hay như thế này, nó không thể nấn ná hoặc làm ra vẻ không có gì quan trọng. Nó phải lập tức đi tìm Tiểu Long và nhỏ Hạnh, phải lập tức xòe những tấm ảnh đẹp đẽ mới lấy về còn nóng hổi như bánh mì vừa ra lò này trước mặt bạn để sung sướng nhìn thấy mặt bạn rạng lên vì thích thú.

Mặt Tiểu Long rạng lên thật. Quý ròm chưa đưa xấp ảnh ra, chỉ mới đặt chân qua ngưỡng cửa thôi, mặt Tiểu Long đã rạng lên rồi:

- Ủa! Hôm nay mày không ở nhà chơi với nhỏ Diệp sao mà chạy qua đây?

Câu hỏi của Tiểu Long khiến Quý ròm hơi khựng lại. Nhưng nó chỉ khựng lại một thoáng thôi, sau đó là một niềm vui mới mẻ như chồi non nhú lên trong lòng nó. Chà, thằng mập này đánh giá mình cao gớm! Phải là người đàng hoàng tử tế mới khiến người ta thắc mắc như thế thôi! Quý ròm sung sướng nhủ bụng và cố giữ vẻ mặt nghiêm trang, nó tặc tặc lưỡi:

- Tao chỉ chạy đi một chút, rồi phải trở về nhà lo cho em tao ngay!

Thực ra Quý ròm chẳng lo được gì cho em nhưng nó cứ khoe vung tán tàn cho sướng miệng. Vừa nói nó vừa dòm Tiểu Long lom lom xem thằng mập này có bắt bẻ hay phản ứng gì không.

Nhưng Quý ròm đã quá lo xa. Đối với Tiểu Long, việc Quý ròm ngày ngày è cổ chép bài giùm nhỏ Diệp và chiều nào cũng ngồi cắm bên giường kkeer hết chuyện này đến chuyện khác giúp em mình khuây khỏa đã thừa xứng đáng để được xem là"lo lắng cho em"rồi. Vì vậy nghe Quý ròm vung vít, Tiểu Long chẳng hề thắc mắc, chỉ nhướn mắt hỏi:

- Có chuyện gì mà gấp thế?

Quý ròm nhanh nhẩu rút xấp ảnh trong túi, chìa ra:

- Mày xem đi! Tao mới lấy về đấy!

- A, đẹp quá!

Tiểu Long reo lên và chúi mũi vào xấp hình trên tay, nó say sưa lần giở từng tấm, hết tặc lưỡi hít hà lại chép miệng xuýt xoa, quên béng cả Quý ròm đang thò lỏ mắt đứng bên cạnh.

Nhưng Quý ròm không lấy thế làm phiền. Nó cũng chỉ mong có vậy. Nó khoái trá khi thấy Tiểu Long bị mấy tấm ảnh cuốn hút thần trí đến quên cả trời đất. Nếu có điều gì khiến nó hơi phật ý thì đó là thằng mập "nghiên cứu" mấy tấm ảnh kỹ quá.

Quý ròm bấm bụng chờ một hồi đã hết nhẫn nại.

- Thôi, xem thế đủ rồi! – Nó càu nhàu – Còn đem qua nhà nhỏ Hạnh cho nó xem nữa chứ!

Lời nhắc nhở thô bạo của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩng lên và lỏn lẻn gãi đầu:

- Ờ há!

Nhưng nó vẫn còn tiêng tiếc khi phải rời mắt khỏi những tấm ảnh, nó hăng hái nói:

- Để tao lấy xe chở mày đi!

Cũng như Tiểu Long, những tấm ảnh khiến nhỏ Hạnh mê tít thò lò. Nhưng khác với Tiểu Long, xem một hồi nhỏ Hạnh lôi xấp ảnh ra đếm. Rồi tròn mắt hỏi:

- Sao chỉ có hai mươi lăm tấm? Cuộn phim có ba mươi sáu pô kia mà!

Miệng Quý ròm méo xệch:

- Mười một tấm kia hư hết rồi!

- Hư?

- Ừ! – Quý ròm nuốt nước bọt – Trong mười một tấm kia, bọn mình đứa thì mất đầu, đứa mất tay, đứa mất chân …

Tiểu Long nhíu mày:

- Sao lại như thế được?

- Chẳng có gì là không được! – Quý ròm khoa tay, hùng hồn – Nếu khi bấm máy, mày run tay, người đứng trước mặt mày sẽ bị lệch ra khỏi khung hình ngay tuýt xuỵt! Tóm lại là phải cầm máy thật vững, thậm chí khi bấm máy, mày phải nín thở để tay khỏi bị run!

Tiểu Long không biết Quý ròm lặp lại nguyên văn lời hướng dẫn của ông chủ hiệu ảnh, cứ áy náy đưa tay quẹt mũi:

- Ờ, lẽ ra những điều này mày phải dặn tụi tao từ trước!

Đang thán phục sự "am hiểu" về nghệ thuật nhiếp ảnh của Quý ròm không để đâu cho hết, Tiểu Long quên phắt rằng cùng với nó và nhỏ Hạnh, Quý ròm cũng là một trong ba "tác giả" của những tấm ảnh mất đầu mất cẳng kia.

Tiểu Long quên, nhưng nhỏ Hạnh thì không quên. Đợi Quý ròm huênh hoang cho sướng miệng xong, nhỏ Hạnh mới mỉm cười từ tốn:

- Ông chủ hiệu ảnh còn bảo với Quý điều gì nữa không?

Câu hỏi nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý của nhỏ Hạnh khiến bộ mặt đang dương dương tự đắc của Quý ròm bỗng xẹp lép như quả bóng xì. Nó cười méo xẹo:

- Thôi mà! Bộ Hạnh không còn câu hỏi nào tử tế hơn sao?

Tiểu Long không để ý đến vẻ gượng gạo của thằng ròm. Nó cầm xấp hình trên bàn săm soi thêm một hồi rồi vung tay hào hứng:

- Tao sẽ để dành tiền mua một cuộn phim khác! Rồi tụi mình sẽ đi Thảo Cầm Viên, đi Suối Tiên …

- Chuyện Long nói để từ từ tính sau! – Nhỏ Hạnh liếm môi cắt ngang, rồi nó chìa tay về phía Quý ròm – Bây giờ Quý đưa cuộn phim đây, Hạnh sẽ

rửa thêm cho Long và Hạnh mỗi người một xấp!

- Cần gì phải vậy! – Quý ròm ngạc nhiên – Cứ chia xấp hình này ra làm ba là được rồi!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Đây là những tấm ảnh đầu tiên do bọn mình tự chụp lấy, mỗi người nên giữ đủ hai mươi lăm tấm để làm kỷ niệm.

- Nhưng cuộn phim đâu có đây! Ngày mai đi học tôi sẽ mang cho Hạnh!

Quý ròm nhặt xấp hình trên bàn bỏ vào túi áo, đáp. Rồi quay sang Tiểu Long, nó oai vệ giục:

- Thôi, về! Em tao chắc … nhớ tao lắm rồi!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Cả bọn Tùng, Nghị, Đạt nữa chi! Tụi nó cũng đang chờ Quý về kể chuyện đấy!

Đang định lên mặt với Tiểu Long, bị nhỏ Hạnh nói huỵch toẹt, Quý ròm xụi lơ, hấp tấp bước ra cửa.

Nhưng lòng đang phơi phới, Quý ròm không ấm ức lâu. Hôm nay, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đứa nào cũng khen lấy khen để những tấm ảnh chụp bằng máy của nó khiến nó khoái trí khôn tả. Chỉ tiếc là có mười một pô bị hư! – Quý ròm chép miệng – Nhưng bước đầu chụp ảnh ai mà chả thế, có người còn hư sạch cả ba mươi sáu pô ấy chứ!

Niềm vui trong lòng Quý ròm càng nhân đôi khi về gần tới cổng nhà nó, trước lúc bỏ nó xuống xe, Tiểu Long còn hăm hở và cẩn thận dặn:

- Tuần sau đi chụp hình nữa nhé!

- Dĩ nhiên rồi! – Quý ròm nhảy xuống khỏi yên, chun mũi đáp – Tuần sau, tuần sau nữa, tuần sau nữa nữa, tuần nào tụi mình cũng đi!

Rồi mặc cho Tiểu Long ngớ ra không biết nó nói thật hay nói chơi, Quý ròm co giò phóng vụt vào nhà.

Nhưng khi vừa đặt chân vào phòng ngủ, Quý ròm bất giác đứng ngẩn ngay ngạch cửa. Khác với mọi hôm, chiều nay trong phòng chỉ lác đác vài ba thính giả. Nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân đang ngồi bên mép giường thủ thỉ trò chuyện cùng nhỏ Diệp. Bọn Tùng, Nghị, Đạt biến đâu mất tiêu.

Nghe tiếng chân, ba đứa con gái lập tức ngoảnh ra.

- A, anh Quý về! – Nhỏ Oanh reo lên.

Quý ròm đảo mắt quanh phòng:

- Tụi thằng Tùng đâu?

Nhỏ Thùy Vân chớp mắt:

- Tụi nó đợi anh lâu quá, bỏ về rồi!

Quý ròm hừ mũi một cái, không nói gì. Nó kéo ghế lại ngồi cạnh giường, định bụng sẽ kể truyện "Con quỷ sứ của ông hàng tạp hóa" nó mới đọc tối qua cho bọn nhóc nghe. Nhưng hắng giọng hai, ba lần, Quý ròm vẫn không sao bắt đầu được. Bụng tức anh ách về chuyện bọn thằng Tùng không thèm ở lại để nghe nó kể chuyện, Quý ròm cứ cảm thấy có một cục gì đó đang chẹn ngang cổ.

Cuối cùng, tự ái và giận dỗi, nó thò tay rút phắt xấp ảnh trong túi áo ra, "xì" một tiếng rõ to:

- Ba đứa đó ngốc ơi là ngốc! Có xấp ảnh đẹp như vậy mà không biết nán lại xem!

Thấy xấp ảnh, bọn con gái lập tức giành nhau. Quý ròm phải hét toáng:

- Tụi mày làm gì thế! Coi chừng rách ảnh của tao!

- Ôi! Đẹp quá!

Vừa lướt mắt qua xấp ảnh, nhỏ Thùy Vân đã buột miệng trầm trồ.

- Tất nhiên rồi! Ở trên lớp tụi bạn vẫn hay khen tao như thế!

Quý ròm vênh mặt nói, quên phắt mới hôm trước đây nó đã tự nhận với nhỏ Diệp nó là một người xấu xí.

Nhưng nhỏ Thùy Vân đã làm Quý ròm cụt hứng.Nó thật thà "đính chính":

- Em khen là khen cảnh vật kìa!

- Cảnh vật hả! Ờ, ờ, cảnh vật thì nói làm gì! – Quý ròm lúng túng chữa thẹn – Tụi tao chụp ở vườn Tao Đàn, không đẹp sao được!

- Ôi, nhà thờ Đức Bà nữa này! – Nhỏ Oanh hớn hở reo – Đẹp ghê!

Lần này nghe hai tiếng "Đẹp ghê!", Quý ròm chả thấy phấn khởi hay xúc động tẹo nào. Nó hừ giọng:

- Rõ là khen phò mã tốt áo!

Nhưng mặc cho Quý ròm càm ràm, thỉnh thoảng lại bình phẩm một câu đầy khiêu khích, nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân chẳng buồn để vào tai. Tụi nó dán mắt vào những tấm ảnh, nghiêng đầu ngoẹo cổ say sưa ngắm nghía.

So với Thùy Vân, dĩ nhiên nhỏ Oanh thích thú hơn nhiều. Bởi vì nó nhìn thấy anh Tiểu Long của nó đang toét miệng cười trong đó. Cứ xem xong một tấm ảnh, nó lại tấm tắc:

- Đẹp ơi là đẹp!

Xem hết một xấp, nó không tấm tắc nữa. Mà quay nhìn Quý ròm, tò mò hỏi:

- Anh chụp bằng máy của ai vậy?

Quý ròm ưỡn ngực:

- Dĩ nhiên là bằng máy của tao!

- Anh có máy riêng hả? – Nhỏ Thùy Vân trố mắt.

- Tất nhiên!

- Hay quá hén!

Nghe nhỏ Thùy Vân khen "hay", Quý ròm sướng mê tơi. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ:

- Hay gì! Máy ảnh thì ai chả có!

Nhỏ Thùy Vân chớp mắt:

- Thế nhỏ Diệp có không?

Quý ròm không ngờ con nhóc này lại hỏi một câu ác ôn như thế, lại hỏi ngay trước mặt nhỏ Diệp,miệng mồm liền đâm ngắc ngứ:

- Nhỏ Diệp hả? Cái đó thì … cái đó thì …

Nhỏ Oanh không để ý đến vẻ lúng túng của Quý ròm, hồn nhiên reo:

- A, phải rồi! Hôm nào nhỏ Diệp đi học lại, tụi mình ru nhỏ đem máy ảnh theo chụp hình chơi!

Quý ròm khẽ liếc nhỏ Diệp, thấy mặt mày em gái mình buồn xo. Lúc này Quý ròm mới sực nhớ từ nãy đến giờ chỉ có nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân giành giật nhau xem ảnh, còn nhỏ Diệp vẫn nằm im ru. Sao thế nhỉ? – Quý ròm hoang mang tự hỏi – Nó mệt nhọc không nhấc tay nhấc chân nổi hay là nó giận dỗi về chuyện mình đang tâm giành chiếc máy ảnh của nó? Nhưng thật ra mình đâu có làm gì quá đáng! Chính nó đã tự nguyện nhận con mèo

bông và nhường chiếc máy ảnh lại cho mình cơ mà! Nó còn bảo nó không muốn giữ máy ảnh vì sợ sẽ tốn tiền mua phim, những lời nó nói mình còn nhớ như in chứ đã quên đâu!

Quý ròm miên man nghĩ ngợi, mắt không ngừng quan sát nhỏ Diệp, ái ngại thấy em mình vẫn nằm im, chăn đắp ngang ngực, mặt dàu dàu.

Hay nó biết mình thích chiếc máy ảnh nên nó làm bộ nói thế thôi! – Quý ròm lại băn khoăn – Đúng rồi, nó sợ mình buồn nên nó nói thế, chứ thực ra nó cũng thích chiếc máy ảnh này không kém gì mình! Ngay từ đầu, lúc thằng Mạnh lôi hai món quà ra, nó chẳng đã khăng khăng đòi lấy chiếc máy ảnh là gì! Thế ra nó là em mà nó biết nhường cho anh, trong khi mình là anh lại chẳng biết nhường nhịn tẹo nào cả, thật là một ông anh chả ra gì! Đã vậy, trong lúc nó ốm nằm chết gí một chỗ như "em bé bán diêm", mình lại xách máy ảnh chạy loăng quăng chụp hình hết chỗ này đến chỗ khác rồi đem về khoe nhăng khoe nhít, bảo nó không tủi thân sao được!

Càng nghĩ Quý ròm càng cảm thấy bứt rứt quá xá. Nhưng đúng vào lúc nó đang định mở miệng nói một câu gì đó để an ủi em gái thì nhỏ Thùy Vân đã cầm tay nhỏ Diệp lay lay:

- Nhớ đấy nhé! Hôm nào đi học lại, bạn nhớ đem chiếc máy ảnh của bạn theo đấy!

- Ừ! – Nhỏ Diệp gật đầu – Bữa đó mình sẽ hỏi mượn anh Quý …

- Bạn nói sao? – Nhỏ Thùy Vân chưng hửng – Tại sao bạn lại phải mượn anh Quý?

Câu hỏi của nhỏ Thùy Vân làm nhỏ Diệp bối rối quá chừng. Nó ấp a ấp úng chưa biết đáp thế nào thì Quý ròm đã dõng dạc vọt miệng:

- Khỏi cần mượn!

Nói xong, nó chạy vụt ra khỏi phòng.

Lát sau, Quý ròm quay vào với chiếc máy ảnh trên tay. Nó bước lại chỗ nhỏ Diệp nằm, nhẹ nhàng đặt chiếc máy ảnh xuống nệm, trịnh trọng tuyên bố:

- Kể từ giờ phút này, chiếc máy ảnh này là của mày!

- Sao lại thế? – Nhỏ Diệp sửng sốt.

- Chả sao cả! – Quý ròm nhún vai –Mày ốm, bạn bè tặng mày đủ thứ quà, tao là anh chẳng lẽ tao không tặng cho mày được một thứ gì sao!

Nhỏ Diệp vẫn chưa hết ngỡ ngàng:

- Tặng cho em rồi anh lấy gì đi chụp hình với anh Tiểu Long và chị Hạnh?

- Mày khéo lo! – Quý ròm cười hì hì, rồi nó méo miệng nhại theo câu nói của nhỏ Diệp hôm trước – Máy của mày, nhưng khi nào tao cần chụp hình với tụi bạn, tao mượn của mày cũng được chứ sao!

Chương 10

Rồi cũng đến ngày nhỏ Diệp hết ốm hẳn. Trước đây đã hai, ba lần cả nhà tưởng nó đã dứt sốt, nhưng toàn mừng hụt. Nó cứ sáng mát, chiều nóng. Hoặc có lúc mát suốt hai ngày, đến ngày thứ ba đột nhiên nóng trở lại.

Nhưng lần này không phải vậy. Đã bốn ngày nay nhỏ Diệp đã dứt sốt hẳn, sức khỏe cũng dần dần hồi phục. Bác sĩ bảo mẹ khỏi cần dẫn nó đi khám nữa, chỉ uống hết đợt thuốc này là sẽ đâu vào đấy thôi.

Quý ròm mừng rơn khi thấy em gái mình đã có thể rời khỏi giường và đi lại quanh quẩn trong nhà. Mừng nhất là từ nay nó khỏi phải chiều chiều ngồi chết cứng một chỗ để kể chuyện cho em nó nghe nữa. Thoạt đầu, thấy bọn nhóc kéo tới ngồi ngóc cổ nghe ké và xuýt xoa tán thưởng, Quý ròm cũng khoai khoái nhưng rồi ngày nào cũng lặp đi lặp lại mỗi một cách kéo ghế, mỗi một cách "e hèm", nó chẳng còn thấy hứng thú tẹo nào nữa. Truyện hay lại mỗi ngày một vơi, chỉ còn toàn những chuyện đọc thì thích mà kể lại thì vô cùng nhạt nhẽo.

Chính vì vậy mà ngày nhỏ Diệp bắt đầu tung tăng đi tới đi lui, không phải nhỏ Diệp mà chính Quý ròm mới là người vui nhất.

Nhưng Quý ròm vẫn chưa thật vui hẳn. Thoát được "nghĩa vụ" kể chuyện, nó còn muốn thoát luôn cả "nghĩa vụ" chép bài.

Lúc nhỏ Diệp ốm nằm xụi lơ, Quý ròm không cảm thấy việc chép bài giùm em là nặng nhọc. Nhưng từ khi nhỏ Diệp nom không còn giống "em bé bán diêm" nữa, không hiểu sao nó lại cảm thấy cái "nghĩa vụ" này chẳng khác chi một cực hình.

Nhỏ Diệp đi tới đi lui đến ngày thứ ba thì Quý ròm đã sốt ruột lắm rồi. Nó nhìn em, nheo mắt hỏi dò:

- Mày đi lại thấy thế nào?

Nhỏ Diệp tươi tỉnh:

- Gần như bình thường rồi!

- Chân cẳng mày ra sao?

- Ra sao là ra sao? – Nhỏ Diệp ngơ ngác.

Quý ròm liếm môi:

- Ý tao muốn hỏi chân cẳng mày khỏe hẳn chưa ấy!

- À, khỏe hẳn rồi!

Quý ròm lại hỏi:

- Thế còn tay?

- Tay sao?

- Tay mày hoạt động như bình thường được chưa?

Không hiểu "âm mưu" của ông anh, nhỏ Diệp rảy rảy hai cánh tay, gật đầu:

- Trở lại bình thường rồi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm cười toe:

- Thế có nghĩa kể từ hôm nay mày có thể tự mình chép bài được rồi chứ gì?

Nhỏ Diệp tưởng như có ai đang kéo chân mình xuống nước. Nó nhìn bộ dạng hớn hở của ông anh, mặt xịu xuống:

- Nếu anh không muốn chép bài giùm em nữa thì thôi, cứ để đó cho em!

- Làm gì mà mặt mày như đưa đám thế! – Vẻ hờn dỗi của nhỏ em làm Quý ròm thoắt áy náy – Chả phải mày vừa bảo tay mày đã trở lại bình thường rồi sao?

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Trở lại bình thường không có nghĩa là đã chép bài được! Tay em mới chỉ bớt nhức mỏi thôi!

Quý ròm bán tín bán nghi. Nó nhìn lom lom vào mặt nhỏ em:

- Mày không gạt tao đấy chứ?

- Ai mới ốm dậy mà chả thế! Em gạt anh làm gì!

Tới đây thì Quý ròm thôi vặn vẹo. Nó thừ người nhủ bụng: Có lẽ nhỏ Diệp không nói dóc. Trước đây mình cũng thế thôi. Mới khỏi bệnh, tay chân con người ta còn xuôi xị, đâu đã khỏe khoắn ngay được. Vả lại, mình mong em mình chóng hết bệnh chính vì lo cho sức khỏe của nó chứ đâu phải vì mong nó ngồi dậy chép bài thay cho mình. Quý ròm nghĩ ngợi lẩn thẩn một hồi, cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Nó không còn thấy việc chép bài giùm cho người ốm thêm hai, ba ngày làm một công việc nặng nề nữa.

- Thôi được! Mày cứ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đi! Bài vở để đó tao chép giùm cho!

Cuối cùng, Quý ròm hắng giọng hùng hồn tuyên bố. Rồi chẳng buồn tiếp tục soi mói nhỏ em để kiếm cớ gây sự nữa, nó đứng bật dậy, lao vọt ra cửa.

- Này, này! – Nhỏ Diệp gọi giật – Anh đi đâu thế? Ở nhà chơi với em chứ!

- Chơi với mày cả tuần nay thế đủ rồi! – Quý ròm đáp, không ngoảnh lại – Bây giờ tao phải đi chơi với Tiểu Long đây!

Tiểu Long mừng rỡ khi thấy Quý ròm xuất hiện:

- Tao đang định chạy qua nhà mày đây!

- Có chuyện gì vậy?

Tiểu Long mỉm cười bí mật:

- Tao có cái này hay lắm!

Rồi không đợi Quý ròm gặng hỏi thêm, nó chạy lại góc nhà thò tay vào ngăn bàn lôi ra một cuộn phim mới toanh, toét miệng khoe:

- Tao mới mua đấy! Sáng mai mày đem chiếc máy ảnh theo, nghỉ hai tiết sau, tụi mình đi Đầm Sen chụp hình chơi!

- Ờ! – Quý ròm gật đầu – Để tối nay tao về hỏi mượn nhỏ Diệp!

- Hỏi mượn cái gì cơ?

Quý ròm ngó lơ chỗ khác:

- Thì hỏi mượn chiếc máy ảnh chứ hỏi mượn cái gì!

Tiểu Long giương mắt ếch:

- Sao hôm trước mày bảo chiếc máy ảnh đó là của mày?

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Đó là hôm trước, còn hôm nay nó không còn là của tao nữa!

Tiểu Long tiếp tục ngẩn tò te:

- Tao chả hiểu gì cả!

Quý ròm không muốn nhắc nhiều tới chuyện này. Thấy Tiểu Long hỏi tới hỏi lui hoài, nó đâm gắt:

- Theo tao, mày cũng chả cần hiểu cặn kẽ chuyện này làm gì! Mày nên tìm cách hiểu mấy bài tập toán thầy Hiếu mới cho về nhà hồi sáng kìa!

Nói xong, Quý ròm quay phắt người bỏ đi.

- Ơ, ơ …

Không hiểu tại sao Quý ròm đang vui vẻ tự dưng lại đổ quạu như thế, Tiểu Long quýnh quáng kêu. Nhưng đang bực tức, Quý ròm đi lẹ như gió. Thoáng mắt, nó đã ra khỏi hẻm. Tiểu Long đuổi theo tới chỗ quầy hàng của mẹ đã thấy Quý ròm chỉ còn là một chấm nhỏ tít đằng xa.

Quý ròm quả đang buồn bực lắm. Nhưng chắc chắn không phải vì Tiểu Long. Nó cũng biết thế. Tại thằng mập này cứ hỏi mãi về chiếc máy ảnh nên nó quạu quọ thôi. Quý ròm cũng chả buồn bực gì nhỏ Diệp. Nhỏ Diệp là em gái nó, lại vừa ốm một trận ra trò, nó thương em nó còn không hết, bực đâu mà bực!

Thế Quý ròm buồn bực chuyện gì? Thực ra nếu đem câu hỏi này hỏi chính Quý ròm, e rằng nó cũng không giải thích rõ ràng được, mặc dù nó biết tỏng mọi chuyện bắt nguồn từ chiếc máy ảnh mẹ con cô Tư tặng. Nó mê chiếc máy ảnh này lắm. Ngay từ đầu, nó đã mê. Nhưng khổ nỗi, nhỏ Diệp cũng vậy.

Nhưng nhỏ Diệp đang ốm, còn nó thì không. Thế là nó hào phóng đem tặng chiếc máy cho em nó. Lúc đó, nhìn ánh mắt ngạc nhiên và cảm kích của nhỏ Diệp, nhìn vẻ mặt thán phục của nhỏ Oanh và nhỏ Thùy Vân, nó khoái chí ghê lắm. Thậm chí nó ước gì có thêm hai chiếc máy nữa để nó tặng hai đứa bạn của nhỏ Diệp mỗi đứa một chiếc luôn thể.

Nhưng đó là nói lúc nhỏ Diệp còn nằm trên giường không động cựa nổi kia. Còn bây giờ, khi nhỏ Diệp đã có thể đi đứng, cười nói, chạy nhảy như mọi đứa con gái khỏe mạnh bình thường khác, hễ nhớ đến chiếc máy ảnh, Quý ròm lại thấy tiêng tiếc.

Từ tiêng tiếc chuyển sang tưng tức cũng không đến nỗi xa lắm, thế là tiêng tiếc chán, Quý ròm lại cảm thấy tưng tức. Tức nhất là trong khi nó trắng tay như một kẻ nghèo mạt rệp thì nhỏ Diệp đột nhiên trở nên giàu sụ, vừa có cả con mèo bông lẫn chiếc máy ảnh, chưa kể khối quà do tụi bạn thi nhau đem tới. Mà mớ gia tài chẳng phải do công cán gì. Chỉ nhờ một trận ốm mà thôi.

Mà đâu phải nhỏ Diệp ốm hẳn. Nay nó đã khỏe mạnh, đã bắt đầu trở lại là con nhóc Diệp láu lỉnh, nghịch ngợm và nhõng nhẽo trước kia. Thế thì có bất công không cơ chứ!

Quý ròm vừa đi vừa ngẫm nghĩ sự đời, chân về đến nhà lúc nào không hay.

Nhỏ Diệp đón anh ngay ở cửa, tay đong đưa chiếc máy ảnh.

Quý ròm liếc chiếc máy, nhăn nhó bảo:

- Mày mới ốm dậy, đừng ra đây! Ngoài này gió máy nhiều lắm!

Nhỏ Diệp tươi tỉnh:

- Em đợi anh mà!

- Đợi tao làm gì?

Nhỏ Diệp chìa chiếc máy ảnh ra:

- Anh chỉ em cách sử dụng máy ảnh đi!

- Ối dào, chuyện vặt! – Quý ròm phẩy tay tính gạt phắt, nhưng đến phút chót bắt gặp ánh mắt chờ đợi của nhỏ em, nó bỗng nhiên dịu giọng – Mày vào đây, tao chỉ cho!

Hai anh em ngồi vào bàn, Quý ròm một bên, nhỏ Diệp một bên, chiếc máy ảnh nằm ở giữa.

Quý ròm hất hàm:

- Mày cầm chiếc máy ảnh lên đi!

Nhỏ Diệp cầm chiếc máy lên, ngơ ngác nhìn anh.

- Đừng nhìn tao! – Quý ròm nhún vai – Tao đâu phải là chiếc máy ảnh! Mày nhìn vào khung ngắm ấy!

Nhỏ Diệp xoay ngang xoay ngửa chiếc máy:

- Khung ngắm nằm ở chỗ nào?

- Cái khung hình chữ nhật nằm ở phía sau đó!

- À, em thấy rồi!

Nhỏ Diệp vừa reo vừa áp chiếc máy vào sát mặt, nheo mắt nhìn vào khung ngắm.

- Thấy gì không? – Quý ròm hỏi.

- Chả thấy gì cả! – Nhỏ Diệp lắc đầu, nó vẫn cố nhướn mắt nhìn vào khung ngắm – Thấy đen thui hà!

Quý ròm cười hề hề:

- Thấy đen thui là phải rồi! Mày chưa mở ống kính mà!

Nhỏ Diệp liền buông chiếc máy xuống:

- Phải mở ống kính nữa ư? Sao khi nãy anh không nói trước?

- Nói trước sao được mà nói trước! Phương pháp của tao là thực hành trước đã, rồi giảng lý thuyết sau. Có vậy mày mới nhớ lâu!

Rồi trước cặp mắt đang trố lên của nhỏ em, Quý ròm chỉ tay vào chiếc nút nhỏ bên dưới ống kính, gật gù giảng giải:

- Đây nè! Khi nào muốn chụp ảnh, mày bật chiếc nút này qua một bên, ống kính sẽ tự động mở ra. Chụp xong, bật về chỗ cũ, ống kính sẽ được che lại.

Nhỏ Diệp ngồi dỏng tai nghe, miệng mũi không dám thở, mắt cũng không dám chớp một tí ti.

Nhưng để chụp được một tấm ảnh, không chỉ có chuyện đóng mở ống kính.

Quý ròm chỉ tay lên cái nút phía trên:

- Khi chụp trong nhà, không đủ ánh sáng, muốn mở đèn flash, mày bật cái nút này và phải đợi đèn báo hiệu phía sau đỏ lên …

Rồi không đợi cho nhỏ Diệp kịp hỏi lại, Quý ròm xoay chiếc máy ảnh ra phía sau, nhanh nhẩu:

- Còn đây là chỗ lắp pin!

Vừa nói nó vừa mở ra đóng vào tanh tách, mặc nhỏ Diệp bỡ ngỡ nhìn và cố ghi nhớ một cách khổ sở.

- Còn đây là chỗ lắp phim! – Quý ròm tiếp tục mở chốt bên trái – Mày tra phim vào đây, rồi kéo mép phim qua bên tay phải, nhét vào khe hở này, nhớ chưa? Đừng quên gắn rìa phim vào các răng cưa hai bên, nếu không phim sẽ bung ra.

Quý ròm làm một thôi một hồi khiến nhỏ Diệp hồn vía lên mây. Từ trước đến giờ nó cứ tưởng chụp hình là chuyện đơn giản, chỉ việc đưa máy lên bấm "tách" một cái là xong, chứ đâu ngờ sử dụng máy ảnh lại "phức tạp" như vậy.

Quý ròm vừa "hướng dẫn" vừa liếc chừng nhỏ Diệp. Thấy mặt mày nhỏ em càng lúc càng hoang mang, nó như mở cờ trong bụng. Và nó tiếp tụi giảng giải một cách rối rắm:

- Nhưng lắp phim xong chưa phải đã chụp ngay được. Mày phải đưa tay nhẹ nhàng ấn vào cái nút trên cùng một cái, rồi cẩn thận đưa phim lên bằng cái thanh này, xong lại nhẹ nhàng bấm một cái nữa, rồi tiếp tục lên phim

một cách khoan thai, từ tốn. Sau mỗi lần thực hiện động tác, mày phải tập trung quan sát cái ô màu trắng này, chừng nào thấy hiện lên số một, số hai, lúc đó mới có thể tin chắc máy ảnh đã có thể đưa vào hoạt động …

- Thôi, thôi, anh đừng nói nữa! – Nhỏ Diệp vùng đưa tay bịt tai – Anh nói lắm thứ thế, làm sao em nhớ hết!

- Ối dào, đã hết đâu! – Quý ròm mặt tươi như hoa – Tao chỉ mới giảng sơ sơ thôi mà! Còn lắm thứ quan trọng phải nhớ nữa cơ! Chụp ảnh làm một "nghệ thuật cao cấp", có phải đùa đâu!

Mặt nhỏ Diệp méo xệch:

- Em chả cần học nữa đâu!

- Sao thế? Chiếc máy này là của mày mà? – Quý ròm giả bộ thắc mắc, nhưng rồi thấy ý đồ của mình lộ liễu quá, nó vội vàng chữa lại – Ý tao muốn nói là nếu mày không học cách sử dụng, làm sao mày có thể chụp hình được!

Quý ròm vừa hỏi vừa nhìn chằm chằm vào mặt nhỏ Diệp, hồi hộp thăm dò. Và nó như nở từng khúc ruột khi thấy nhỏ Diệp tiu nghỉu đáp:

- Em tặng chiếc máy cho anh đấy! Em không giữ nó đâu!

- Tặng cho tao? – Quý ròm vờ sửng sốt, phải cố lắm nó mới không nhảy cẫng lên – Sao lại thế? Đây là món quà tao tặng cho mày kia mà?

- Anh tặng em nhưng nếu không sử dụng thì em tặng lại, đâu có sao!

Quý ròm gật đầu sung sướng:

- Ừ, chẳng sao cả! Chiếc máy ảnh này nếu không đem ra sử dụng thì thật là phí …

Nhưng rồi nó bỗng nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- Ủa, nếu không học cách chụp ảnh, mai mốt có dịp đi chơi chả lẽ tụi mày không định hỏi mượn chiếc máy của tao sao?

- Mượn chứ!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Nhưng tụi mày có biết chụp đâu!

Nhỏ Diệp cười khì:

- Thì tụi em mượn cả anh nữa! Lúc đó, tụi em rủ anh đi chụp ảnh giùm cho tụi em luôn, đâu có sao!

Dự định khác thường của nhỏ em khiến Quý ròm ngẩn ra một thoáng. Nhưng rồi nó liền nhe răng cười theo:

- Ừ, chẳng sao cả! Thế lại càng hay! Tao khỏi phải sợ tụi mày làm hư chiếc máy của tao!

Quý ròm cố tình nhấn mạnh hai chữ "của tao", ý nhắc nhỏ Diệp đừng cao hứng bất thần đổi ý. Nhưng nhỏ Diệp chả có ý định đòi lại chiếc máy. Được ông anh nhận lời đi theo chụp ảnh cho nó và tụi bạn, nó đã vui lắm rồi.

Nhỏ Diệp vui, Quý ròm càng vui hơn. Rốt cuộc chiếc máy ảnh lại về tay nó. Cuộc đổi chủ lần này thật nhẹ nhàng, thắm tình anh em, chẳng một tí xích mích hay cãi cọ.

Nhưng để cho "vui" hơn nữa, và cũng để thực hiện câu tục ngữ "được đằng chân lân đằng đầu" ông bà từng nói, Quý ròm liếc chiếc máy tính đặt cạnh khuỷu tay nhỏ Diệp, liếm mép nói:

- Chiếc máy ảnh xem ra giải quyết xong rồi, nhưng còn … chiếc máy tính!

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Chiếc máy tính sao?

- Thì "giải quyết" luôn một lượt cho gọn chứ còn sao nữa! – Quý ròm tặc tặc lưỡi – Nếu mày không sử dụng, sợ lãng phí, thì tặng luôn cho tao! Khi nào mày cần tính toán, tao sẽ đem ra tao tính giùm cho!

Trước gợi ý trắng trợn của ông anh, nhỏ Diệp hốt hoảng chộp chiếc máy tính giấu vào bụng.

- Không được, không được! – Nó lắc đầu quầy quậy – Đây là quà tặng của Thùy Vân, em không thể tặng lại cho anh được!

Quý ròm hừ mũi:

- Chẳng có gì là không được! Nếu mày muốn tặng thì chẳng ai cấm mày!

- Nhưng chẳng có lí do gì để em tặng cho anh cả! Trừ phi …

Thấy nhỏ Diệp đang nói bỗng ngưng bặt, Quý ròm sốt ruột chồm tới, hí hửng giục:

- Mày nói tiếp đi! Trừ phi sao?

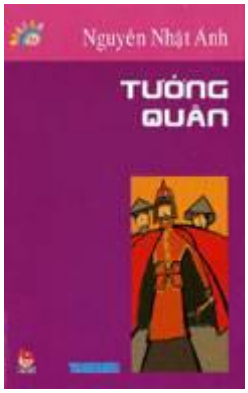
Nhỏ Diệp cắn môi:

- Trừ phi anh ốm nằm liệt giường giống như em vậy!

Câu nói của nhỏ Diệp làm Quý ròm xuôi xị. Nó định quát nhỏ em về cái tội dám "trù ẻo" một ông anh tử tế như nó nhưng rồi nhớ lại những ngày qua, lòng nó bỗng dưng dịu xuống: Ừ nhỉ, tục ngữ có câu "máu chảy ruột mềm"! Nếu "máu" mình không chịu chảy thì "ruột" nhỏ Diệp vẫn cứng ngắc như khúc gỗ. Mình mà ốm nằm ngay cán cuốc, chắc chắn nhỏ Diệp sẽ thương mình hơn ngày thường, lúc đó mình tha hồ vét sạch tài sản của nó! Nhưng liệu có nên ốm một trận suýt chết vì chiếc máy tính cỏn con kia không nhỉ?

HẾT.

Tập 21: Tướng quân

Đánh máy: Trở về tuổi 18
Chính tả: pvgas123

Tóm tắt nội dung

Quý ròm nện lọ mực xuống mặt bàn đánh chát một tiếng, trậm giọng nói: "Người quỳ dưới công đường kia là ai?"

Nhỏ Xuyến Chi lí nhí: "Bẩm Bao đại nhân, thảo dân là Trương thị, người huyện Hoóc Môn ạ!"

"Ngươi có oan ức gì?"

"Bẩm Bao đại nhân, người hàng xóm xấu bụng của tiểu nữ ..."

"Công đường phủ Khai Phong" của lớp 8A4 đang hồi gay cấn thì cô Trinh đột ngột bước vào ...

Chương 1

Quý ròm nện lọ mực xuống mặt bàn đánh chát một tiếng, dõng dạc hỏi:

- Người quỳ dưới công đường kia là ai?

Nhỏ Xuyến Chi lí nhí:

- Bẩm Bao đại nhân, thảo dân là Trương thị, người huyện Hóc Môn ạ!

Quý ròm trầm giọng:

- Ngươi có oan ức gì?

- Bẩm Bao đại nhân, người hàng xóm xấu bụng của tiểu nữ …

Nhỏ Xuyến Chi mới nói nửa chừng, Quý ròm đã nghiêm mặt cắt ngang:

- Người hàng xóm của ngươi xấu bụng hay tốt bụng, Bản phủ sẽ phán xét! Ở chốn công đường, ngươi không được tùy tiện nói xấu kẻ khác!

Nhỏ Xuyến Chi cúi đầu:

- Bẩm Bao đại nhân, tiểu nữ biết tội rồi ạ!

Quý ròm hất đầu:

- Ngươi nói tiếp đi!

- Bẩm Bao đại nhân, người hàng xóm của tiểu nữ là Trần Bội Linh, thừa lúc tiểu nữ ngủ say đã lẻn vào nhà lấy trộm đồ đạc. Tiểu nữ choàng tỉnh, hô hoán và nắm được tay y thị, bị y thị xô ngã gây nên thương tích trầm trọng ạ!

- Ngươi bị thương tích gì?

- Dạ, bị trầy ngón tay út ạ!

Quý ròm lại đập lọ mực xuống bàn:

- Hoang đường! Trầy vi tróc vảy có chút xíu mà ngươi dám bảo là trầm trọng! Chẳng lẽ ngươi không coi vương pháp ra gì ư?

Nhỏ Xuyến Chi liếm môi:

- Dạ thưa, tại Bao đại nhân không biết đó thôi! Tuy trầy da có chút xíu nhưng nếu không khéo giữ gìn để vi trùng tê-ta-nốt ăn vô lục phủ ngũ tạng, chết như chơi đấy ạ!

Thấy "Trương thị" giở y học thường thức, "Bao đại nhân" bối rối ngồi thừ ra một lúc rồi khẽ đưa mắt sang bên cạnh:

- Công Tôn tiên sinh!

Nhỏ Hạnh chúm chím:

- Dạ, có học trò!

- Ngươi có nghe nói đến loại vi trùng tê-ta-nốt này bao giờ chưa?

- Dạ, có ạ! – Nhỏ Hạnh lễ phép cúi đầu – Học trò nghe đồn trong giang hồ có một loại vi trùng như thế! Nó còn độc hại hơn cả "mật Khổng Tước" hay "Thất đoạn tiêu hồn tán" nữa đấy ạ!

Quý ròm lo lắng hạ giọng:

- Lần sau nhớ lưu tâm đến loại vi trùng này đấy nhé! E rằng bọn hắc đạo sẽ dùng nó gây hại cho bá tánh đó!

- Dạ, học trò nhớ rồi ạ! – Nhỏ Hạnh ngoan ngoãn đáp, phải cố lắm nó mới khỏi phì cười.

Quý ròm quay về phía "người kêu oan":

- Trương thị!

- Có thảo dân!

- Ngươi bảo Trần Bội Linh lẻn vào nhà ngươi lấy trộm đồ, thế y thị đã lấy đi những gì vậy?

Nhỏ Xuyến Chi chớp mắt:

- Bẩm Bao đại nhân, Trần Bội Linh đã lấy trộm của tiểu nữ một … chùm dây thun ạ!

- To gan! – Quý ròm trừng mắt, lần thứ ba nó đập đánh chát lọ mực xuống mặt bàn – Ngươi dám đùa với bản phủ hả? Cái chùm dây thun giẻ rách kia …

Quý ròm chưa nói xong, nhỏ Xuyến Chi đã chồm dậy cuống quít ngắt lời:

- Bẩm Bao đại nhân … bẩm Bao đại nhân …

- Quỳ xuống! – Quý ròm hét như sấm – Ngươi định làm náo loạn công đường hả?

- Dạ, thảo dân không dám ạ! – Nhỏ Xuyến Chi méo xệch miệng – Thảo dân chỉ xin Bao đại nhân nhẹ tay cho! Đại nhân mà đập thêm một cái nữa, ngày mai thảo dân sẽ không còn lọ mực đâu mà đem đi học ạ!

Vẻ mặt hớt hơ hớt hải của "Trương thị" khiến những ai có mặt ở "công đường" đều ôm bụng cười bò. "Công Tôn tiên sinh" nghiêm trang, đạo mạo là thế mà cũng không khỏi che miệng cười rúc rích.

Chỉ riêng "Bao đại nhân" không cười. Ngài nghệt mặt ra một lúc rồi hắng giọng:

- Triển hộ vệ!

- Dạ, có thuộc hạ! – Tiểu Long bước tới một bước, ứng tiếng thưa.

Quý ròm vung tay:

- Ngươi đem cái lọ mực chết tiệt này trả cho Trương thị, rồi kiếm cho ta một cái gì đó để ta … gõ!

"Ngự miêu" Tiểu Long phát huy sự khù khờ:

- Bẩm đại nhân, cái gì là cái gì ạ?

- Bất cứ cái gì! – Sự lẩm cẩm của Tiểu Long làm Quý ròm nóng gáy – Miễn gõ đánh "chát" là được!

Thấy "Bao đại nhân" miệng mũi xịt khói, Tiểu Long không dám thắc mắc thêm một tiếng nào, lật đật quay mình đi xuống dưới. Lui cui giữa các dãy bàn một hồi, nó bước lên trịnh trọng đặt xuống trước mặt Quý ròm … một chiếc giày.

- Hỗn xược! – Quý ròm gầm gừ – Sao ngươi có thể đưa cho bản phủ cái vật thối tha này được?

Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Dạ bẩm, vật này không thối tha đâu ạ! Đôi giày này Hải đại phu mới mua hôm qua và mới mang sáng nay đấy!

"Bao đại nhân" liếc xuống chỗ Hải quắn một cái rồi quay lại ngần ngừ nhìn chiếc giày:

- Ngươi không nói dối bản phủ đấy chứ?

- Bẩm, thuộc hạ không dám ạ!

Quý ròm sờ tay lên chiếc giày:

- Nhưng chiếc giày này gõ có kêu to không đấy?

- Dạ, to lắm ạ! – Tiểu Long nhanh nhẩu quảng cáo – Đế giày bằng nhựa cứng, lại có đinh nữa!

- Thôi được! Để ta gõ thử xem!

Nói xong, Quý ròm cầm chiếc giày nện xuống mặt bàn đánh "ầm" một tiếng, bụi bay mù mịt. Hai "thầy trò" vội vã ngả người ra sau và quýnh quíu đưa tay bịt mũi. Quân sư "Công Tôn Sách" đứng cách đó mấy bước cũng hấp tấp quay mặt đi chỗ khác.

Mặt Quý ròm lập tức sa sầm:

- Bụi bay mù trời như thế mà ngươi dám kêu là giày mới hả?

Tiểu Long mặt mày xanh lè xanh lét. Mãi một lúc nó mới ấp úng đáp:

- Bẩm đại nhân, giày mới thật mà! Chỉ có bụi là … cũ thôi!

Cái lối đối đáp ấm ớ của "Triển Chiêu" lại khiến cả "công đường" cười nghiêng cười ngửa.

Tràng cười làm "Bao đại nhân" tím mặt. Ngài quắc mắt nhìn người thuộc hạ, miệng hét vang:

- Còn không đi làm phận sự đi! Ngươi định đứng đó làm trò cười đến bao lâu nữa!

Tiểu Long gãi tai:

- Bẩm, phận sự gì ạ?

Quý ròm đưa hai tay lên trời:

- Triển hộ vệ ơi là Triển hộ vệ! Ngươi theo bản phủ bao nhiêu năm sao vẫn còn ngờ nghệch quá thế!

Rồi thấy sau khi mình than trời thống thiết, "Triển Chiêu" mặt mày vẫn tiếp tục láo ngáo, Quý ròm đành … bứt râu, nói rõ:

- Ngươi lập tức đi bắt Trần Bội Linh về quy án cho ta!

Tới đây, Tiểu Long mới nhớ ra. Nó buột miệng "à" một tiếng rồi quay mình phi thân lên … ghế, phóng đi.

Lát sau, bị can Bội Linh được giải tới.

Quý ròm đập chiếc giày:

- Nước có quốc pháp, nhà có gia quy! Tên thảo dân lỗ mãng kia, đến trước công đường sao ngươi không quỳ xuống mà còn đứng trơ mắt ếch ra đó nhìn xương sườn của bản phủ?

Nhỏ Bội Linh chớp mắt:

- Bẩm Thanh Thiên đại lão gia, hôm qua thảo dân chơi cầu lông bị té trặc đầu gối nên không quỳ được ạ!

- Thôi được, cho ngươi đứng trả lời! – Quý ròm gật gù – Bây giờ nghe bản phủ hỏi đây! Trương thị ở huyện Hóc Môn tố cáo ngươi lẻn vào nhà đánh cắp một chùm dây thun, chuyện đó có không?

Nhỏ Bội Linh lí nhí:

- Dạ, có ạ!

- Trương thị cũng tố cáo ngươi xô thị ngã té gây thương tích trầm trọng, chuyện đó có không?

- Dạ, cũng có luôn ạ!

- Hảo!

Thấy "Trần thị" miệng mồm nhanh nhẩu, Quý ròm khoái chí gục gặc đầu. Nhưng đang lúc ưỡn ngực định hùng hồn luận tội, mặt mày Quý ròm đột nhiên nhăn nhó và nó bất thần phán một câu trớt quớt khiến cả công đường sững sờ:

- Nhận tội thành khẩn như thế là tốt lắm! Hảo, hảo! Thôi, bãi đường!

Mệnh lệnh kỳ quặc của "Bao đại nhân" đến quân sư "Công Tôn Sách" cũng phải há hốc miệng:

- Bẩm đại nhân …

- Khỏi bẩm! – Quý ròm vừa khoát tay vừa tót ra khỏi ghế – Bản phủ chỉ bãi đường tạm thời thôi! Năm phút sau, bản phủ sẽ thăng đường xử tiếp!

"Công Tôn Sách" vẫn tròn mắt:

- Nhưng đại nhân … đi đâu thế?

Mặt Quý ròm nhăn như bị:

- Ta thực hiện nhiệm vụ bí mật Hoàng thượng giao, ngươi không được phép tò mò!

Vù một cái, Quý ròm đã phóng ra khỏi cửa lớp, co giò chạy thẳng. Thằng Lâm đứng ngoài cửa dòm theo một hồi rồi quay vào, hí hửng reo:

- A, tao biết rồi! Bao đại nhân đi … vệ sinh!

Thông báo của thằng Lâm khiến cả lớp cười lăn bò càng. Hải quấn vừa đập bàn "thùng thùng" vừa bô bô:

- Bao đại nhân cũng là con người, cũng có máu có thịt và có … "nước chảy về đông", từ nãy đến giờ muốn giữ trong người mà "mãi sao ta không giữ được"!

Lớp trưởng Xuyến Chi đỏ mặt quay lại:

- Đủ rồi nghe bạn Hải! Không có nói bậy à!

Quý ròm không biết bạn bè đang giễu cợt mình. Một lát, nó quay vào với dáng điệu đường bệ và oai vệ ra lệnh:

- Thăng đường!

Quới Lương vọt miệng:

- Bẩm Thanh Thiên đại lão gia, ngài đã làm xong công việc Hoàng thượng giao chưa ạ?

- Xong rồi! – Không biết thằng Quới Lương tinh quái đang giăng bẫy, Quý ròm trịnh trọng gật gù – Bản phủ chỉ làm nhoáng một cái là xong!

- Nhưng sau khi làm xong, ngài có nhớ dội nước không ạ?

Câu hỏi của Quới Lương khiến "Bao đại nhân" chết đứng như bị "bọn hắc đạo" bất thần điểm huyệt. Còn "công đường" thì như muốn nổ tung. Quý ròm vừa thẹn vừa giận nhưng rốt cuộc không nhịn được, nó đành phải phì cười.

Có đến mười phút, "công đường" mới thôi náo loạn. Chờ cho trật tự vãn hồi đâu đó, Quý ròm mới đập bàn "xử" tiếp:

- Trần Bội Linh!

- Dạ, có tiểu nữ!

- Như vậy là ngươi đã nhận mọi tội lỗi rồi phải không?

- Dạ.

Quý ròm nghiêm mặt:

- Vậy thì ngươi nghe bản phủ luận tội đây! Ngươi manh tâm đánh cắp đồ đạc của hàng xóm là bất nghĩa, đánh cắp xong còn hành hung người là bất nhân, vào công đường giả bộ trặc chân không chịu quỳ là bất … bất …

Thấy "Bao đại nhân" cà lăm lâu lắc, "Công Tôn Sách" khẽ nhắc:

- Bất lịch sự!

- À, phải rồi! – Quý ròm mừng rơn – Vào công đường không chịu quỳ là bất lịch sự. Một người vừa bất nghĩa vừa bất nhân vừa … bất lịch sự thì phép nước đạo trời không thể dung thứ. Bản phủ phạt ngươi tội … cạo đầu, ngươi có phục không?

Nhỏ Bội Linh đứng thẳng người lên, giọng thách thức:

- Tiểu nữ phục nhưng e có người không phục ạ!

Quý ròm đập chiếc giày đánh "bốp", mắt long lên:

- Hỗn xược! Xưa nay bản phủ "thiết án như sơn", làm gì có ai dám không phục?

Đúng vào lúc "Bao đại nhân" đang hùng hùng hổ hổ, "Công Tôn Sách" giật mình nhớ tới một việc, liền bước lại kề tai nói nhỏ:

- Đại nhân nên cân nhắc cẩn thận! Học trò nhớ ra rồi, Trần Bội Linh hình như là cháu họ của Bàng Thái sư đấy!

Nghe nhắc đến Bàng Thái sư, "Bao đại nhân" càng điên tiết:

- Bàng Thái sư thì Bàng Thái sư chứ! Nếu ông ta phạm tội, ta cũng … cạo trọc lóc cái đầu của ông ta nữa là!

Ngay lúc đó, có tiếng hô vọng lên từ dưới lớp, nghe rõ là giọng thằng Quốc Ân:

- Bàng Thái sư tới … ới … i …

"Bao đại nhân" lật đật đứng lên khỏi ghế, quay người ra cửa, vòng tay cúi đầu:

- Bao Chửng tham kiến Thái sư!

Bàng Thái sư quả là uy nghiêm khiếp người. Từ khi Thái sư bước vào, "công đường phủ Khai Phong" cứ im phăng phắc.

Nhưng cái sự yên lặng quá đáng này lại khiến Quý ròm lấy làm lạ. Theo kịch bản, khi thủ vai Bàng Thái sư, thằng Lâm phải vênh vênh váo váo, đi đứng khệnh khạng để chọc cười. Đây có phải là phủ Khai Phong thật và thằng Lâm có phải là Bàng Thái sư thật đâu, sao thiên hạ im thít thế kia?

Quý ròm tự hỏi và từ từ ngẩng đầu lên. Nó không ngọ nguậy còn khá, vừa ngẩng đầu lên, "Bao đại nhân" giật bắn người như chạm phải lửa.

Người mà khi nãy nó vừa cúi đầu "tham kiến" và bây giờ đang đứng im lặng trước mặt nó và nhìn nó bằng ánh mắt sửng sốt kia so ra còn đáng sợ hơn cả Bàng Thái sư. Đó chính là cô Trinh chủ nhiệm lớp.

Nhỏ Xuyến Chi bảo sáng nay cô Trinh đi họp trên phòng giáo dục đến mười giờ mới về, sao cô về sớm vậy kìa? Quý ròm ngạc nhiên nhủ bụng và đưa đôi mắt lo lắng nhìn cô giáo, nó rụt rè thưa:

- Chào cô ạ!

- Bây giờ thì chào cô chứ không "tham kiến Thái sư" nữa à?

Cô Trinh nghiêm trang hỏi.

Mặt Quý ròm đỏ ửng:

- Thưa cô, em không dám ám chỉ cô là … Bàng Thái sư đâu ạ! Đó chỉ là sự tình cờ thôi!

Rồi sợ cô Trinh không tin, Quý ròm vội vã nói thêm:

- Tới đoạn này, đáng lẽ bạn Lâm đóng vai Bàng Thái sư phải bước vô, không hiểu sao bạn ấy chạy đâu mất và …

- Tao còn ở đây chứ chạy đi đâu! – Tiếng thằng Lâm từ ngoài cửa oang oang vọng vào – Tao đang định bước vô thì cô giáo xuống tới, tao đành phải nhường đường cho cô chứ biết làm sao!

Chương 2

Cô Trinh quay ra cửa, vẫy tay:

- Lâm vào chỗ ngồi đi!

Rồi cô lướt mắt qua bọn Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Xuyến Chi và Bội Linh:

- Các em cũng về chỗ cả đi!

Như được tha bổng, "Bao Thanh Thiên", "Triển Chiêu", "Công Tôn Sách" và hai kẻ "thảo dân" ở huyện Hóc Môn thở đánh phào và rón rén quay về bàn mình.

Từ khi cô Trinh thình lình xuất hiện, công đường giả bỗng chốc hóa thành công đường thật. Cả lớp im thít nghển cổ nhìn lên bàn cô giáo, thấp thỏm chờ xem cô sẽ xử tội làm náo loạn lớp học của cả lớp như thế nào, nhất là trong số những kẻ đầu têu lại có cả lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó học tập Hạnh. Đó là chưa kể Quý ròm còn dám kêu cô là Bàng Thái sư, nhân vật phản diện đáng ghét nhất trong bộ phim Bao Thanh Thiên đang chiếu mỗi ngày trên Đài truyền hình thành phố.

Nhưng cô Trinh chẳng có vẻ gì muốn ra lệnh "khai đao". Cô đưa mắt nhìn một vòng khắp lớp rồi tươi cười hỏi:

- Các em thích phim Bao Công lắm phải không?

Thấy cô giáo vui vẻ, cả lớp nhao nhao:

- Dạ, thích lắm cô!

- Phim Bao Công hấp dẫn lắm cô ơi!

Thằng Lâm cao hứng ngoác miệng đọc to lời bài hát trong phim:

- Phủ Khai Phong có Bao Thanh Thiên

Thiết diện vô tư, rõ ngay gian

Anh hùng hào kiệt yêu trợ giúp

Vương Triều Mã Hán ở cạnh bên

Toàn thiên thử thân như chim én

Triệt địa thử …

Sợ "thi sĩ Hoàng Hôn" biến lớp học thành Câu lạc bộ thi ca và âm nhạc, cô Trinh liền cắt ngang:

- Nhưng em Lâm có biết Bao Công là ai không?

Thấy cô chú ý đến mình, Lâm nhanh nhẩu vọt miệng:

- Biết, cô! Bao Công tức là Bao Thanh Thiên!

Những đứa khác sợ mất phần, liền tranh nhau đáp:

- Là Thanh Thiên đại lão gia, cô!

- Là Bao hắc tử, cô!

- Là Âm Dương phán quan nữa, cô!

Cô Trinh gõ tay xuống bàn ra hiệu cho cả lớp im lặng, rồi thong thả nói:

- Điều cô muốn hỏi là tiểu sử của Bao Công kìa! Cô không hỏi các biệt danh. Em nào biết thì giơ tay lên!

Cô Trinh vừa nói xong, gần một nửa lớp rùng rùng giơ tay khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Cô chỉ Tần:

- Em nói đi!

Tần đứng dậy, mặt mày hớn hở:

- Thưa cô, Bao Công tên thật là Bao Chửng, sinh tại Hợp Phì, Lư Châu thuộc Trung Quốc. Vì ông xử án công minh nên người ta gọi ông là Bao Thanh Thiên! – Rồi để khoe khoang sự hiểu biết của mình hơn nữa, nó hùng hồn "giảng" cho cô giáo – Thanh Thiên tức là "trời xanh" đó cô!

- Điều đó thì cô biết rồi! – Cô Trinh mỉm cười – Thế em còn biết gì về nhân vật Bao Công nữa!

Tần chưa kịp đáp thì những đứa giơ tay nãy giờ đã rần rần:

- Em, cô!

- Em nè, cô!

Cô Trinh chỉ nhỏ Hiền Hòa:

- Em!

Hiền Hòa đứng dậy:

- Thưa cô, ngoài thời gian làm Phủ doãn phủ Khai Phong, Bao Công còn giữ nhiều chức vụ quan trọng khác như Giám sát ngự sử, Long Đồ các Trực học sĩ và Khu mật Phó sứ nữa ạ!

- Còn gì nữa không?

- Dạ, hết rồi ạ!

Nghe nhỏ Hiền Hòa bảo "hết", thằng Lâm nóng nảy vọt miệng:

- Thưa cô, bạn Hiền Hòa kể còn thiếu cô ơi!

- Còn thiếu? – Cô nhìn Lâm.

Lâm đứng dậy:

- Dạ, đúng thế ạ! Ngoài những chức vụ trên, Bao Công còn làm Gián quan Viện Tư gián, làm Tam ty sứ, và lúc mất còn được truy phong làm Lễ bộ thượng thư nữa ạ!

Đám học trò khiến cô Trinh càng lúc càng kinh ngạc. Chẳng biết bằng cách nào chúng lại thuộc lòng tiểu sử cái ông Bao Công này như thế! Cô hỏi:

- Các em đọc được những điều đó từ đâu thế?

- Đọc ở trong báo đó cô! – Cả lớp đồng thanh "giải đáp thắc mắc" cho cô chủ nhiệm – Từ hồi Đài truyền hình chiếu phim Bao Thanh Thiên, cả chục tờ báo viết về ổng, tụi em tìm đọc rồi đem đố nhau, riết rồi đứa nào cũng thuộc hết cô ơi!

Thấy cô Trinh có vẻ quan tâm đến đề tài Bao Công, thằng Lâm bép xép không bỏ lỡ cơ hội khoe khoang "kiến thức":

- Em còn biết diễn viên đóng vai Bao Công là Kim Siêu Quần nữa đó cô! Kim Siêu Quần đóng phim được trả hai trăm ngàn đô-la Hồng Kông mỗi giờ, vợ Kim Siêu Quần là Trần Kỳ …

- Thôi, thôi, đủ rồi em! – Cô Trinh hoảng hốt khoát tay, sợ thằng Lâm nổi hứng lôi tuột cả cháu chắt của ông Kim Siêu Quần này ra kể đến tối – Cô hỏi về nhân vật Bao Công chứ có hỏi về diễn viên đóng vai Bao Công đâu!

- Về Bao Công hả cô?

Lâm liếm mép, vẻ như chưa chịu thôi. Nó vốn ghiền phim Bao Thanh Thiên như con nít ghiền kẹo kéo. Cả tháng nay, nó sưu tầm các bài báo viết về những gì liên quan đến bộ phim này và cắt dán đầy cả một cuốn tập. Tại cô Trinh không cho kể chứ nếu không, nó có thể kể vanh vách về đời tư của các diễn viên Kim Siêu Quần, Hà Gia Kính, kể cả những diễn viên phụ như Long Long, Dương Hùng …

- À! – Đang nghĩ ngợi, Lâm chợt nhớ ra liền buột miệng reo – Em còn biết năm sinh và năm mất của ông Bao Công nữa đó cô! Ổng sinh năm 999,

đậu tiến sĩ năm 1027 và mất năm 1062.

Cô Trinh gật đầu:

- Thế ông Bao Công làm quan dưới triều vua nào?

Lâm đáp như máy:

- Thưa cô, dưới triều vua Tống Nhân Tông ạ!

- Giỏi lắm! – Cô Trinh khen, rồi gật gù hỏi tiếp – Thế lúc đó nước ta đang ở dưới triều vua nào?

Tới đây thì Lâm tắc tị. Nó đứng thộn mặt một hồi, rồi ấp úng:

- Thưa cô, điều đó đâu có trong phim Bao Thanh Thiên ạ!

Cô Trinh vẫn điềm nhiên:

- Không có trong phim Bao Thanh Thiên nhưng có trong môn lịch sử chứ? Em chưa học qua sao?

- Em cũng chẳng nhớ nữa! – Lâm gãi đầu – Có thể em đã học nhưng bây giờ em quên mất rồi ạ!

Cô Trinh quay nhìn cả lớp:

- Em nào có thể trả lời được?

Khi cô hỏi về Bao Công, cả chục đứa nhao nhao tranh nhau đáp nhưng lúc này thì cả lớp im ru.

Cô Trinh vẫn kiên trì chờ đợi. Nhưng lớp học vẫn kiên trì làm thinh khiến cô sốt ruột, lại hỏi:

- Sao? Chả lẽ không em nào biết hay sao?

Câu hỏi gặng của cô khiến thằng Lâm nhột nhạt quá chừng. Nó liếm môi đáp bừa:

- Thưa cô, lúc đó nước ta đang ở triều vua Lê Lợi ạ!

Thấy cô giáo lắc đầu, Hải quắn liền vọt miệng cầu may:

- Triều nhà Trần, thưa cô!

Cô Trinh lại lắc đầu:

- Các em phải suy nghĩ kỹ càng trước khi trả lời chứ! Lê Lợi chống giặc Minh, Trần Hưng Đạo chống giặc Nguyên Mông, trong khi ở đây là nhà Tống kia mà!

Được cô gợi ý, lớp phó trật tự Minh Vương thập thò giơ tay:

- Thưa cô, trong sách nói Lý Thường Kiệt phạt Tống bình Chiêm, như vậy thời nhà Tống bên Trung Quốc chắc ở nước mình đang là nhà Lý hở cô?

- Đúng rồi! – Cô Trinh gục gặc đầu – Nhưng là triều vua nào của nhà Lý!

Minh Vương nói đúng được nhà Lý đã là phúc ba đời, còn nói rõ triều vua nào nữa thì có tài thánh nó mới mong đáp được.

Nó ngần ngừ một lúc rồi ngượng ngùng thú nhận:

- Thưa cô, em không biết ạ!

Cô Trinh lại quay nhìn cả lớp:

- Sao, chẳng em nào biết ư? Bao Công đỗ tiến sĩ năm 1027, vậy năm đó nước ta đang ở dưới triều vua nào?

Cả lớp xì xào bàn tán, đầu cổ quay tới quay lui nhặng xị nhưng mãi vẫn không có cánh tay nào đưa lên.

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Sao mày?

- Sao cái gì?

- Năm 1027, nước mình thuộc triều vua nào?

- Thuộc nhà Lý.

Tiểu Long nhăn mặt:

- Dĩ nhiên là nhà Lý, nhưng Lý gì?

- Lý Tiểu Long chứ Lý gì!

Quý ròm buông một câu ngang phè khiến Tiểu Long sầm mặt:

- Dẹp mày đi! Tao hỏi thật mà mày cứ đùa!

- Chứ không đùa thì tao biết làm gì! – Quý ròm bứt tai – Những chuyện này, bố ai nhớ nổi! Mày hỏi nhỏ Hạnh thì may ra!

Nhỏ Hạnh ngồi tuốt ngoài đầu bàn. Tiểu Long phải nhoài người qua lưng Quý ròm khều áo nó:

- Hạnh nè!

- Gì? – Nhỏ Hạnh quay lại.

- Hạnh có biết lúc đó là triều vua nào không?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp thì cô Trinh đã trông thấy:

- Em Long làm gì mà ngả tới ngả lui thế?

Tiểu Long hoảng vía phân trần:

- Thưa cô, em định hỏi xem bạn Hạnh có biết được triều vua nào không ạ!

Câu trả lời của Tiểu Long khiến cô Trinh đưa mắt nhìn sang người học trò cưng của mình. Nhỏ Hạnh học môn văn của cô giỏi nhất lớp, tính nết lại ngoan ngoãn, siêng năng, trước nay vẫn thường giúp cô trong công việc sổ sách. Nhưng không chỉ có vậy, nhỏ Hạnh của cô còn nổi tiếng trong toàn trường là người có trí nhớ siêu hạng, "một bộ từ điển bách khoa biết đi". Thế mà cô quên bẵng mất.

Cô liền hắng giọng gọi:

- Hạnh!

Nhỏ Hạnh khép nép đứng dậy:

- Dạ.

- Em có thể trả lời câu hỏi vừa rồi không?

- Dạ, được ạ!

- Em nói cho các bạn nghe đi!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thưa cô, ở nước ta vua Lê Đại Hành trị vì từ năm 980 đến năm 1005, vua Lý Thái Tổ trị vì từ năm 1010 đến năm 1028, vua Lý Thái Tông trị vì từ năm 1028 đến năm 1054. Như vậy, căn cứ theo những cột mốc về thời gian thì Bao Công sinh ra vào thời vua Lê Đại Hành ở nước ta, đỗ tiến sĩ vào thời vua Lý Thái Tổ và ra làm quan vào thời vua Lý Thái Tông ạ!

Nhỏ Hạnh thao thao liệt kê một loạt những dãy số khiến cả lớp ngẩn ngơ. Tuy chẳng lạ gì kho kiến thức đồ sộ của "nhà thông thái" mang kiếng cận này, nhiều cái miệng vẫn "ồ" lên thán phục.

Cô Trinh dĩ nhiên quá sức hài lòng. Cô gật gù:

- Giỏi lắm! Một người Việt Nam phải hiểu biết về lịch sử của nước mình rành mạch như thế chứ!

Rồi cô nói thêm:

- Các em tìm hiểu về nhân vật Bao Công cũng tốt. Nhưng nếu chỉ hiểu về lịch sử nước người trong khi hoàn toàn mù mờ về lịch sử nước mình thì

không hợp lý chút nào!

Thằng Lâm giơ tay:

- Nhưng thưa cô, Đài truyền hình chỉ chiếu phim về Bao Thanh Thiên, Tần Thủy Hoàng chứ có chiếu phim về Lê Đại Hành hay Lý Thái Tổ đâu ạ!

Trước băn khoăn cắc cớ của Lâm, cô Trinh thoáng bối rối. Nhưng rồi cô trấn tĩnh được ngay. Cô nói:

- Đó là khiếm khuyết của các nhà làm phim. Nhưng các em không thể vin vào đó để bào chữa cho sự lơ là của mình đối với môn lịch sử được!

Lâm vẫn chưa chịu thôi. Nó cố phân bua cho bằng được:

- Nhưng thưa cô, có phải ai cũng nhớ nổi các triều vua thời xưa đâu ạ! Bạn Hạnh là người đến từ … hành tinh khác, là trường hợp ngoại lệ rồi cô ơi!

Những điều thằng Lâm nói tuy là ương bướng nhưng không phải hoàn toàn vô lý. Quốc Ân, Quới Lương và Hải quắn, ba đứa trong băng "tứ quậy" lập tức hùa theo bạn:

- Đúng rồi đó cô!

- Gì chứ những năm lên ngôi rồi xuống ngôi khó nhớ lắm cô ơi!

Cô Trinh vẫy tay cho cả lớp yên lặng, rồi điềm nhiên hỏi lại:

- Thế tại sao các em lại nhớ vanh vách năm sinh, năm mất, cả năm đỗ tiến sĩ của ông Bao Công ở bên Trung Quốc thế?

Câu hỏi vặn của cô Trinh khiến bọn Quới Lương "tắt đài" ngay tắp lự. Nhưng cô Trinh dường như không chú ý đến ba đứa "a dua" đó. Trước những khuôn mặt đang ngẩn ra của băng "tứ quậy", cô thong thả giở xấp bài đặt trên bàn rồi nhìn thẳng vào chỗ thằng Lâm đứng, cô nghiêm nghị nói tiếp:

- Em Lâm không chỉ không biết về các triều vua thôi đâu! Em còn không biết nhiều điều quan trọng khác nữa!

Chương 3

Xấp bài đang nằm trước mặt cô Trinh là xấp bài tập làm văn lớp 8A4 nộp từ tuần trước. Đó là bài văn phân tích tác phẩm. Đề bài yêu cầu tìm hiểu, phân tích tâm trạng của con hổ trong bài thơ Nhớ rừng của tác giả Thế Lữ.

Khi cô vừa giở xấp bài vừa tuyên bố thằng Lâm không hiểu nhiều điều quan trọng về lịch sử, cả lớp ngơ ngác nhìn nhau, chẳng hiểu cô định nói gì.

Cô Nga dạy môn sử. Cô Trinh chỉ dạy môn văn. Và bài làm cô sẽ phát ra hôm nay là bài tập làm văn chứ có phải bài kiểm tra sử đâu.

Nhiều đứa đoán non đoán già một hồi chẳng ra, liền ngoảnh cổ nhìn Lâm nhưng thấy thằng này mặt mày chả biểu lộ cảm xúc gì, lại ngước lên nhìn cô, chờ đợi.

Cô Trinh dường như muốn kéo dài sự hồi hộp cho học trò hơn nữa. Cô kêu lớp trưởng Xuyến Chi lên, đưa xấp bài cho nó phát ra. Riêng bài làm của Lâm thì cô giữ lại.

Thấy đứa nào cũng có bài làm trong tay, chỉ riêng mình chờ hoài không thấy, Lâm cứ nhấp nha nhấp nhổm, mắt dán chặt vào xấp giấy ngày một vơi trên tay Xuyến Chi.

Đến khi nhỏ Xuyến Chi phát xong bài tập làm văn cuối cùng, Lâm không nhịn được, liền gọi giật:

- Xuyến Chi! Bài của tôi đâu?

Nhỏ Xuyến Chi chỉ tay lên bàn cô giáo:

- Bài của bạn ở trên kia kìa!

Lâm thấp thỏm nhìn theo tay chỉ của Xuyến Chi. Đúng lúc đó, cô Trinh cầm bài văn trước mặt lên, hắng giọng:

- Bây giờ các em yên lặng nghe cô đọc bài làm của bạn Lâm …

Đang ồn ào hỏi điểm nhau, nghe cô nói vậy, cả lớp lập tức im phăng phắc. Đứa nào đứa nấy nín thở nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tay cô, mặt mày háo hức hệt như khán giả đang chờ sân khấu kéo màn vậy.

Bài văn của Lâm đoạn đầu không có gì đáng nói, cũng tương tự bài làm của những đứa khác.

Nhưng đến đoạn sau đây thì cô Trinh nhấn mạnh từng chữ: "Nhìn cảnh vật chung quanh, hổ nhớ lại thời quá khứ oanh liệt, thời "tung hoành hống hách những ngày xưa", cũng giống như những lúc em cùng ba mẹ ra ngồi chơi bên bến Bạch Đằng, nhìn sóng nước bềnh bồng bỗng nhớ lại ngày xưa Trần Hưng Đạo đã oanh liệt đánh đắm tàu giặc nơi đây …"

Đọc đến đây, cô Trinh ngừng lại và ngước mắt nhìn khắp lớp, hỏi:

- Bạn Lâm viết như vậy có chính xác không, các em?

Nhỏ Hiền Hòa nhanh miệng:

- Thưa cô, không ạ!

- Thế bạn Lâm đã viết sai chỗ nào?

- Thưa cô, bến Bạch Đằng ở thành phố Hồ Chí Minh không phải là nơi Trần Hưng Đạo đánh nhau với quân Nguyên Mông ạ!

Cô Trinh chưa kịp nói gì, Lâm đã quay sang nhỏ Hiền Hòa, ngoác miệng cãi:

- Ai bảo bạn là không phải? Bộ bạn không thấy bên cạnh bến Bạch Đằng còn có bến Chương Dương và bến Hàm Tử nữa sao? Trong sách sử có viết rõ ràng mà còn cãi bướng!

Trong khi nhỏ Hiền Hòa đang ngớ ra trước những "dẫn chứng hùng hồn" của Lâm thì Minh Vương hăm hở giơ tay:

- Thưa cô, bạn Lâm nói không đúng ạ! Bến Bạch Đằng, bến Chương Dương và bến Hàm Tử là tên đường chứ không phải tên sông ạ!

Lâm còn đang ngơ ngác trước sự "tấn công" đột ngột của Minh Vương thì cô Trinh đã gật đầu:

- Minh Vương nói đúng! Con sông mà gia đình em Lâm thường ra ngồi trên bờ hóng mát là sông Sài Gòn chứ không phải sông Bạch Đằng …

Thấy cô giáo bênh vực hai đứa kia, Lâm tức tối cãi:

- Thế tại sao lại có tượng Trần Hưng Đạo đứng trên bờ chỉ tay xuống sông hở cô?

Cô Trinh mỉm cười:

- Việc dựng tượng các danh nhân lịch sử ở nơi này nơi khác để kỷ niệm có phải là chuyện lạ đâu em! Ở Ngã sáu Sài Gòn có tượng Thánh Gióng, ở

Ngã sáu Chợ Lớn có tượng An Dương Vương, như vậy đâu có nghĩa làng Gióng hoặc huyện Phong Khê thuộc thành phố Hồ Chí Minh!

Nghe cô Trinh giải thích một hồi, Lâm nghe lòng dịu lại. Nó định hỏi cô thế sông Bạch Đằng nằm ở đâu thì thằng Dưỡng đã nhanh nhẩu:

- Thế sông Bạch Đằng chính là sông Hồng, phải không cô?

- Sông Bạch Đằng nằm ở miền Bắc nước ta nhưng không phải là sông Hồng! – Cô Trinh khẽ lắc đầu – Sông Bạch Đằng thuộc tỉnh Hải Dương cũ, dài hơn hai mươi ki-lô-mét, trước đây còn có tên là sông Vân Cừ hay sông Rừng. Chính tại dòng sông này, năm 938 Ngô Quyền đã dùng cọc lim vót nhọn bí mật cắm xuống sông để đánh quân Nam Hán, năm 981 Lê Hoàn đánh thắng quân Tống và năm 1288 Trần Hưng Đạo lại dùng chiến thuật này để đánh thắng quân Nguyên Mông …

Cô Trinh vừa nói xong, nhỏ Hiền Hòa liền quay xuống nhìn Lâm:

- Thấy chưa! Bây giờ thì biết ai cãi bướng rồi nhé!

Vẻ mặt vênh váo của nhỏ Hiền Hòa làm Lâm tức điên. Nó cong môi "xì" một tiếng:

- Hừ, làm như giỏi lắm đấy!

Nhỏ Hiền Hòa nhất quyết không chịu hiền hòa. Lâm vừa nói dứt, nó "độp" lại ngay:

- Chứ gì nữa! Ít ra tôi cũng giỏi hơn người nào cứ đinh ninh Trần Hưng Đạo đánh đắm tàu giặc trên sông Sài Gòn!

Cú "phản kích" độc địa của nhỏ Hiền Hòa kéo theo những tiếng cười hí hí khiến Lâm tức muốn nẩy đom đóm mắt. Nó chỉ tay vào nhỏ Hiền Hòa, mặt mày đỏ gay:

- Bạn giỏi sao hôm trước cô Nga bảo bạn kể tên các nữ tướng của nước ta, bạn kể ra một lèo tới … bốn bà Trưng lận!

Đòn trả đũa của Lâm còn "nặng ký" hơn đòn của "đối phương" gấp bội. Tới phiên nhỏ Hiền Hòa đứng chết trân giữa những tràng cười ngặt nghẽo vang lên từ các dãy bàn.

Chả là hôm trước trong giờ sử, cô Nga kêu nhỏ Hiền Hòa kể tên năm nữ tướng của Việt Nam, nó chỉ kể được Bà Triệu, Hai Bà Trưng và Bà Lê Chân rồi tắc tị.

Lắp bắp mãi, nó mới kể thêm được "nữ tướng" Mỵ Châu khiến cô Nga tròn xoe mắt:

- Mỵ Châu là ai thế?

- Dạ, là vợ của Trọng Thủy, thưa cô!

Cô Nga cố nén cười:

- Mỵ Châu không phải là nữ tướng!

Nhỏ Hiền Hòa nhíu mày một hồi, lại đáp:

- Thưa cô, đó là nữ tướng Mỵ Nương ạ!

Lần thứ hai cô Nga tròn mắt:

- Mỵ Nương nào thế em?

- Dạ, Mỵ Nương là con vua Hùng Vương, người mà Sơn Tinh Thủy Tinh đi hỏi làm vợ đó cô!

- Nhưng ai bảo em Mỵ Nương là nữ tướng?

Nhỏ Hiền Hòa bối rối:

- Dạ, không ai bảo cả ạ! Em chỉ đoán thế thôi!

- Em đừng có đoán bừa! – Cô Nga tặc lưỡi – Nữ tướng phải là người có công đánh giặc kìa!

- A, có công đánh giặc hả cô! – Nhỏ Hiền Hòa chợt reo lên – Vậy thì em nhớ ra rồi! Đó là Trưng Trắc và Trưng Nhị ạ!

Cô Nga cau mày:

- Nhưng khi nãy em đã kể tên hai nữ tướng này rồi kia mà!

- Đâu có, cô! – Nhỏ Hiền Hòa ngạc nhiên một cách thành thật – Khi nãy em mới chỉ kể có Bà Triệu, Bà Lê Chân và Hai Bà Trưng thôi!

Khi nhỏ Hiền Hòa nói tới đây, không chỉ cô Nga mà nhiều đứa trong lớp cũng đã muốn cười lắm rồi. Nhưng thấy cô Nga vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, không đứa nào dám hé môi.

Cô Nga làm nghiêm cũng chẳng phải dễ dàng gì. Phải vất vả lắm cô mới giữ được giọng nói bình thường:

- Thế theo em, Hai Bà Trưng và Trưng Trắc, Trưng Nhị khác nhau như thế nào?

Tới lúc này, thấy lớp học bỗng dưng xôn xao, lại nghe cô giáo hỏi vặn, nhỏ Hiền Hòa đã cảm thấy chột dạ lắm rồi. Nhưng đã lỡ phóng lao, nó đành phải nhắm mắt theo lao:

- Thưa cô, khác nhau ở chỗ Trưng Trắc và Trưng Nhị đánh nhau với quân Tô Định, còn Hai Bà Trưng đánh nhau với quân Mã Viện ạ!

Nhỏ Hiền Hòa vừa dứt câu, chung quanh liền nổ ra những tràng cười sặc sụa. Đám học trò bấm bụng nén cười nãy giờ không còn kềm chế được nữa, cả mấy chục cái miệng thi nhau "hi hi, ha ha, hê hê" đủ giọng khiến nhỏ Hiền Hòa chết điếng, mặt mày xám ngoét như phải chàm.

Bây giờ nhớ lại câu trả lời hôm nọ, nhỏ Hiền Hòa còn cảm thấy người nóng bừng như hơ lửa. Vậy mà lúc nãy nó quên khuấy mất chuyện đó. Lúc nãy nghe thằng Lâm oang oang bảo mình cãi bướng, nhỏ Hiền Hòa điên tiết vặc lại, không ngờ thằng Lâm lại lôi chuyện "bốn bà Trưng" ra cà khịa lại nó.

Cô Trinh dĩ nhiên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Thấy cả lớp cười nghiêng cười ngửa, cô gõ tay xuống bàn:

- Các em giữ trật tự nào! Chuyện gì mà cười cợt om sòm thế?

Lâm mau mắn:

- Thưa cô, chuyện "bốn bà Trưng" ạ!

- "Bốn bà Trưng" là chuyện gì?

Lâm không bỏ lỡ cơ hội kể tội "kẻ thù". Nó bô bô thuật lại câu chuyện chết cười bữa trước.

Cả lớp lại một phen ôm bụng. Nhỏ Hiền Hòa lại một phen muốn chui xuống gầm bàn. Còn cô Trinh thì lắc đầu, chép miệng:

- Các em học sử như vậy thì nguy quá!

Nghe cô than thở, Hải quắn vọt miệng phân trần:

- Nhưng môn sử khó nhớ lắm, cô ơi!

Cô Trinh nhíu mày:

- Vậy tại sao các em vẫn làm bài được?

Ba, bốn cái miệng tranh nhau đáp:

- Chúng em chỉ nhớ lúc làm bài thôi ạ! Thi xong, chúng em quên tuốt hết cô ơi!

Thằng Tần nêu thắc mắc:

- Với lại những điều cô nói đâu có trong bài học hở cô!

- Điều gì không có trong bài học?

- Những điều cô kể về sông Bạch Đằng ấy! Trong sách đâu có bảo sông Bạch Đằng dài bao nhiêu mét, cũng đâu có nói trước đây nó có tên gọi là gì!

Thấy thằng Tần "lập luận" vững chắc, mấy đứa kia lại nhao nhao hùa theo:

- Đúng rồi đó cô! Trong bài học đâu thấy nói những chuyện đó!

Bị học trò "tấn công" tới tấp, cô Trinh vẫn điềm tĩnh. Cô vẫy tay ra hiệu cho học trò ngồi xuống rồi chậm rãi nói:

- Tất nhiên môn sử trong nhà trường không thể nói đầy đủ hết mọi thứ! Nhưng chẳng lẽ các em không có cách nào tự tìm hiểu thêm về lịch sử nước nhà?

- Khó lắm cô ơi! – Thằng Lâm bép xép lại ngứa miệng – Bây giờ các trung tâm chỉ dạy toán, lý hóa, ngoại ngữ và vi tính không hà! Chẳng ở đâu mở lớp dạy thêm môn sử cả!

Cô Trinh trang nghiêm:

- Các em có thể trau dồi kiến thức lịch sử qua sách báo! Bất cứ quốc gia nào cũng có quá trình dựng nước và giữ nước của mình. Mỗi sự kiện lịch sử, mỗi anh hùng hoặc mỗi danh nhân bao giờ cũng là niềm tự hào của một dân tộc nên luôn luôn được ghi chép lại và lưu truyền qua nhiều thế hệ! – Cô Trinh ngừng một chút rồi thong thả tiếp – Nếu không hiểu biết về lịch sử, các em sẽ không biết rằng bên cạnh những anh hùng chống ngoại xâm lừng lẫy như Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Huệ, từ xưa nước ta đã có nhà bác học Lê Quý Đôn, các nhà toán học Lương Thế Vinh, Vũ Hữu, các nhà y học Tuệ Tĩnh, Hải Thượng Lãn Ông …

Thằng Dưỡng ngạc nhiên bật hỏi:

- Ủa, Hải Thượng Lãn Ông là người nước mình hả cô? Vậy mà trước nay em cứ tưởng ổng là người Trung Quốc!

Cô Trinh mỉm cười:

- Hải Thượng Lãn Ông tên thật là Lê Hữu Trác, được xem là ông tổ nghề y của nước ta!

Rồi trước ánh mắt ngẩn ngơ của học trò, cô Trinh gật gù hỏi:

- Mấy hôm nay các em xem phim Người tình của Tần Thủy Hoàng trên ti-vi, vậy các em có biết nước ta từng có một nhân vật sang ở nước Tần, làm quan tới chức Tư lệ Hiệu úy, được Tần Thủy Hoàng rất tin dùng, sai ông đem quân ra trấn giữ ở đất Lâm Thao để trấn áp giặc Hung Nô hay không?

Nghe vậy, đám học trò nôn nao hỏi:

- Ai vậy cô?

- Có thật không cô?

Cô Trinh không trả lời, mà mỉm cười nói tiếp:

- Giặc Hung Nô khiếp uy ông, không dám động binh. Đến khi ông giã từ nước Tần trở về Việt Nam, thấy vắng bóng ông, Hung Nô liền đem quân sang quấy nhiễu. Dẹp mãi không được, Tần Thủy Hoàng phải sai đúc tượng ông bằng đồng đặt ở cửa thành Tư Mã, đất Hàm Dương. Tượng rất to lớn, làm rỗng bên trong, chân tay đầu cổ có thể cử động được. Mỗi khi có người đến viếng, binh lính chui vào bên trong điều khiển máy móc cho tượng cử động. Giặc Hung Nô thấy vậy, tưởng ông vẫn còn, liền rút quân về …

Đám học trò lại nhấp nha nhấp nhổm:

- Ông nào oai vậy cô?

Thằng Lâm láu táu:

- Ổng giỏi võ hơn Triển Chiêu không cô?

- Các em giữ yên lặng để cô kể cho nghe!

Chưa bao giờ lớp học ngoan ngoãn đến thế. Cô Trinh vừa nói xong, cả mấy chục cánh tay khoanh để trên bàn, mấy chục cái miệng ngậm tăm và mấy chục cặp mắt hướng về phía cô giáo, háo hức chờ đợi …

Ở trên bục giảng, cô Trinh quên phắt mình là cô giáo dạy văn. Cô quên phắt hôm nay mình còn phải sửa bài tập cho học trò. Cô nhìn các em, bồi hồi nhớ lại mình lúc còn bé. Cô nhớ lúc đó những câu chuyện của người thầy dạy sử đã khiến cô sung sướng và tự hào như thế nào. Cô nhớ câu chuyện về Lý Ông Trọng, người được sắc phong là Hiệu úy Uy mãnh Anh liệt Phụ tín Đại vương, lúc đó đã khiến cô xúc động đến ngẩn ngơ ra sao.

Bây giờ, nhìn vẻ mặt hăm hở và ánh mắt long lanh xao xuyến của học trò, cô tưởng như nhìn thấy hình bóng của tuổi thơ mình trong đó. Và cô dịu dàng kể:

- Ngày xưa, ở huyện Từ Liêm có một chàng trai họ Lý, húy là Ông Trọng, mình cao hai trượng ba thước, khí chất cương nghị và mạnh mẽ khác thường …

Chương 4

Giữa trưa nắng, Tiểu Long lọc cọc đạp xe chở Quý ròm đến nhà nhỏ Hạnh.

Gửi xe đạp cho bà bán thuốc lá ở chân cầu thang, hai đứa phóng vù lên những bậc cấp.

- Công Tôn tiên sinh có nhà không? – Quý ròm vừa tới trước cửa lưới đã kêu ơi ới.

Thằng Tùng chạy ra:

- Anh tìm chị Hạnh hả?

Quý ròm hừ mũi:

- Thằng này hỏi lạ! Bản phủ không tìm Công Tôn tiên sinh thì tìm ai!

Nhìn bộ tịch của Quý ròm, Tùng toét miệng cười:

- Anh mà là Bao đại nhân? Bao đại nhân to lớn, oai vệ chứ đâu có còm nhom như anh!

Mặt Quý ròm sa sầm:

- Ý nhà ngươi muốn bảo bản phủ là Bao … tiểu nhân chắc?

Thấy Quý ròm mặt mày đằng đằng sát khí, không biết ông anh thật hay đùa, Tùng rụt cổ:

- Em đâu có ý nói thế!

Rồi nó chỉ tay sang Tiểu Long, đánh trống lảng:

- Còn đây chắc là Nam Hiệp Triển Chiêu!

Quý ròm lắc đầu:

- Bậy! Ta cho Nam Hiệp Triển Chiêu … nghỉ hưu rồi! Còn đây là Bắc Hiệp Lý Ông Trọng!

Cái tên Lý Ông Trọng lạ hoắc làm Tùng ngơ ngác. Nó chớp mắt:

- Ý anh muốn nói đến … Lý Tự Trọng?

- Lại bậy nữa! – Quý ròm nhún vai – Lý Ông Trọng là … ông tổ mấy trăm đời của Lý Tự Trọng cơ đấy! Lý Tự Trọng là anh hùng đánh Pháp, còn Lý Ông Trọng là anh hùng đánh Hung Nô!

Tùng vẫn không hiểu "ông tổ mấy trăm đời của Lý Tự Trọng" là cái ông như thế nào và giặc Hung Nô là thứ giặc ra sao, mặt cứ đực ra.

- Có gì mà nhìn ngây tao như thế! – Quý ròm phẩy tay, nghiêm giọng – Là người Việt Nam phải tìm đọc lịch sử Việt Nam! Mày không chịu trau dồi kiến thức về lịch sử nước nhà thì biết đến Lý Ông Trọng thế quái nào được!

Quý ròm nói hệt giọng cô Trinh. Thằng Tùng không biết ông anh ròm của mình vừa bị cô giáo trách y như thế nên mặt mày bẽn lẽn, bụng tự trách thầm cái tội dốt sử của mình.

Chỉ có Tiểu Long là tủm tỉm cười. Nhưng sợ Tùng nghi ngờ, nó kín đáo quay mặt đi chỗ khác để thằng oắt khỏi phát hiện.

Trong khi Tùng đang bối rối trước lời "giáo huấn" sâu sắc của Quý ròm thì nhỏ Hạnh bước ra:

- A, Quý và Long đi đâu đây?

- Kẻ hèn này đi cầu kiến tiên sinh chứ còn đi đâu nữa! – Quý ròm lách qua khung cửa vừa mở, giọng hờn dỗi – Công Tôn tiên sinh lúc này được … Hoàng thượng cất nhắc, đâu có thèm nhìn nhỏi gì đến Triển hộ vệ và Bao hắc tử này nữa!

- Lý hộ vệ chứ? – Thằng Tùng ngứa miệng nhắc.

- À quên! Lý hộ vệ!

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Lý hộ vệ là ai?

Quý ròm chưa kịp đáp, thằng Tùng đã chỉ tay vào Tiểu Long, nhanh nhẩu:

- Anh Quý, à quên, Bao đại nhân bảo đây là Bắc Hiệp Lý Ông Trọng! Còn Nam Hiệp Triển Chiêu, Bao đại nhân đuổi việc rồi!

- Cho nghỉ hưu chứ không phải đuổi việc! – Quý ròm đính chính.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Chà, Quý thuộc sử ghê nhỉ!

- Hạnh đừng có chọc quê tôi! – Quý ròm thở dài, nó chẳng buồn làm Phủ doãn phủ Khai Phong nữa – Nếu thuộc sử, tôi và Tiểu Long chả đội nắng đến tìm Hạnh trưa trờ trưa trật như thế này làm gì!

Lời than vãn của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh áy náy tợn. Nó thu ngay nụ cười lại. Trong một thoáng, nó có cảm giác nó đang bỏ rơi bạn bè trong cơn … hoạn nạn.

Chả là sau khi bất ngờ phát hiện ra sự hiểu biết kém cỏi của học trò về lịch sử nước nhà, đặc biệt là những hiểu biết "kinh dị" kiểu như Trần Hưng Đạo đánh nhau với quân Nguyên Mông chỗ Khách sạn nổi trên sông Sài Gòn hay Hai Bà Trưng và Trưng Trắc, Trưng Nhị là những nhân vật hoàn toàn khác nhau, cô Trinh liền tức tốc tìm gặp cô Nga. Và hai cô giáo đã bàn với nhau sẽ tổ chức cuộc thi hoạt cảnh lịch sử giữa các tổ học tập của lớp 8A4 vào giờ sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần tới.

Lớp 8A4 có năm tổ học tập. Mỗi tổ sẽ tự tìm hiểu, nghiên cứu sách báo và rút ra từ trong kho tàng lịch sử nước nhà một mẩu chuyện tâm đắc nhất để dựng thành hoạt cảnh.

Mỗi hoạt cảnh sẽ diễn ra khoảng mười phút, và đặc biệt những hoạt cảnh này sẽ là những hoạt cảnh không lời, gần giống như kịch câm vậy. Khi một tổ diễn, các tổ khác chỉ nhìn vào hành động, cử chỉ của các nhân vật trên "sân khấu" để đoán ra đó là sự kiện lịch sử gì.

Khi cô Trinh công bố điều lệ cuộc thi, trừ tổ 4 của nhỏ Hạnh, các tổ còn lại mặt mày đứa nào đứa nấy đều nhăn như bị.

Đỗ Lễ ngửa mặt nhìn trần nhà, cảm khái than:

- Phen này tổ mình "xuống hố" rồi! Sông Bạch Đằng ở ngoài Bắc mà thằng Lâm còn dám dời tuốt vô Sài Gòn thì còn thi với thố thế quái nào được hở trời!

Đỗ Lễ ngồi bàn chót dãy bên phải, thằng Lâm ngồi bàn chót dãy bên trái, xưa nay ít đụng nhau, nhưng trong lãnh vực học tập, cả hai đứa đều là thành viên của tổ 5 dưới quyền của lớp phó trật tự kiêm tổ trưởng Minh Vương.

Đang lo phát sốt trước qui định cô Trinh vừa ban ra, chưa biết làm thế nào đã nghe Đỗ Lễ lên tiếng móc ngoéo, Lâm nghiến răng ken két. Nó trừng mắt nhìn qua chỗ Đỗ Lễ:

- Nếu mày sợ "để lỗ" thì xin chuyển qua tổ khác! Hừ, dốt đặc cán mai mà bày đặt ta đây!

- Thôi, thôi, đừng cãi nhau nữa! – Tổ trưởng Minh Vương nhăn nhó giảng hòa – Tụi mày cùng tổ mà chẳng đoàn kết gì hết!

Nhưng không chỉ tổ 5 mới "lục đục nội bộ". Ở tổ 1, thằng Quang quay lại bàn sau nhìn nhỏ Hiền Hòa, cười hì hì:

- Ở quận Một có đường Trần Hưng Đạo A, ở quận Năm có đường Trần Hưng Đạo B, như vậy là ngoài bốn bà Trưng, trong lịch sử còn có hai ông Trần Hưng Đạo nữa đấy nhé!

Trong khi nhỏ Hiền Hòa gục đầu ấm ức thì tổ trưởng Tần nóng tiết đập bàn:

- Mày có quay lên không, thằng sứt môi!

Quang sợ uy tổ trưởng, hấp tấp quay lên. Nhưng trước khi ngoảnh mặt, nó còn cố trề môi:

- Sứt môi đâu mà sứt môi! Có mày chúa ghẻ thì có!

Quang năm ngoái đã đi giải phẫu vá lại chiếc môi, nhưng tụi bạn khi nổi khùng lên vẫn gọi nó là "Quang sứt". Còn Tần trước đây bị ghẻ đến phải cạo trọc đầu. Nhưng đó là chuyện cũ. Bây giờ Tần đã hết ghẻ, tóc tai đã nghiêm chỉnh đâu ra đó. Nhưng nghe Tần lôi chuyện năm xửa năm xưa ra nhạo mình, Quang tức mình đem "quá khứ ghẻ" của tổ trưởng ra cà khịa lại.

Tần tính đập bàn thêm cái nữa nhưng nhớ đến cuộc thi sắp tới, nó đành bấm bụng làm thinh. Trước một cuộc thi quan trọng như vậy, Tần chẳng muốn gây gổ lôi thôi. Nếu không đoàn kết, tổ nó e sẽ cầm đèn lái mất. Nó đánh mắt sang chỗ bọn Quý ròm ngồi, bụng xuýt xoa ghen tị "Phen này chắc tổ 4 sẽ ẵm hết giải thưởng!".

Mấy đứa tổ khác cũng nhìn tổ 4 với ánh mắt ghen tị y hệt Tần. Và cũng nghĩ y hệt Tần: "Tổ 4 đứng nhất là cái chắc!".

Tổ 4 gồm cả thảy sáu đứa. Bàn sau có nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long. Bàn trước ngoài Kim Em, còn nhỏ Hiền Hoa và thằng Cung.

Cung học lực trung bình, chỉ được mỗi tài vẽ. Thầy Quảng dạy địa lý và cô Hạ Huệ dạy sinh vật lần nào kiểm tra tập cũng tấm tắc khen các hình vẽ nắn nót và sạch sẽ của nó. Nhờ các hình vẽ đó mà hôm nào nó xui xẻo trả bài vấp váp, thầy Quảng và cô Hạ Huệ cũng không nỡ cho nó điểm kém. Quý ròm ít chịu khen ai, cũng phải công nhận Cung vẽ đẹp. Quý ròm bảo Cung có hoa tay. Và Cung sống sót qua những cuộc kiểm tra bất ngờ của thầy Quảng và cô Hạ Huệ chính nhờ cái hoa tay đó.

Nhỏ Hiển Hoa học hành không khá hơn Cung, lại chả có tài vẽ. Nhưng nhỏ Hiển Hoa nổi tiếng hơn. Bởi vì hồi đầu năm học, lúc nó mới chuyển về trường Tự Do, hễ thầy cô kêu tên nó thì nhỏ Hiền Hòa đứng dậy, còn kêu tên nhỏ Hiền Hòa thì nó lại … đứng lên. Suốt cả tháng trời, hai cái tên Hiền Hòa Hiển Hoa lộn xộn này đem lại cơ man những trận cười cho cả lớp. Các thầy cô thì cười dở mếu dở. Hai đứa "trong cuộc" cũng chẳng hơn gì. Những lúc đó, nhỏ Hiển Hoa và nhỏ Hiền Hòa đứng chết trân, mặt mày nóng như đang hơ lửa.

Nhưng đó là chuyện cũ, chuyện lúc mới nhập học. Còn bây giờ thì cùng với thằng Cung và nhỏ Kim Em, nhỏ Hiển Hoa đang quay đầu ra bàn sau, cười toe toét:

- Cô Trinh và cô Nga cho thi kiểu này, tổ mình có bạn Hạnh, khỏi lo nhé!

- Còn phải nói! – Quý ròm nheo mắt – Gì chứ hoạt cảnh lịch sử, "nhà thông thái" của chúng ta nhắm mắt cũng có thể nói trúng phóc!

Nhưng sự hào hứng quá mức của tổ 4 lập tức bị cô Trinh làm cho tắt ngấm. Cô nói:

- Các em nhớ chuẩn bị kỹ lưỡng nhé! Riêng em Hạnh sẽ không tham gia cuộc thi này!

Cả tổ 4 tái mặt:

- Sao thế cô?

Cô Trinh thản nhiên:

- Cô và cô Nga sẽ mời em Hạnh vào ban giám khảo!

Lời phán của cô Trinh khiến tổ 4 choáng váng. Quý ròm nghe như có ai gõ búa vào đầu. Nó lắp bắp:

- Vào … ban giám khảo ư? Vào đó … làm gì?

Trái với vẻ thất thần của các thành viên tổ 4, các tổ khác mừng rỡ nhao nhao:

- Đúng rồi đó cô!

- Bạn Hạnh thuộc cả mấy bộ từ điển, tụi em làm sao thi cho lại hở cô!

Những nét mặt ủ dột của các thành viên tổ 4 khiến cô Trinh động lòng. Cô tặc lưỡi nói thêm:

- Em Hạnh chỉ không tham gia cuộc thi thôi! Còn khi tổ 4 chuẩn bị, Hạnh vẫn có quyền góp ý!

Sự "khoan hồng" vào phút chót của cô Trinh chẳng khiến năm thành viên còn lại của tổ 4 phấn khởi tẹo nào. Quý ròm liếc Tiểu Long, càu nhàu:

- Quan trọng là lúc giải đáp chứ góp ý chuẩn bị thì ăn thua gì!

Tiểu Long khịt mũi:

- Góp ý cũng cần thiết chứ mày!

- Cần thiết cái khỉ khô! – Quý ròm nổi cáu – Chả cần đến nhỏ Hạnh, tao cũng thừa sức tìm ra cả khối chuyện trong sách!

Nói thì hung hăng như vậy nhưng đến trưa, khi Tiểu Long lò dò đạp xe đến nhà hỏi "Mày tìm ra mẩu chuyện nào hay hay chưa?" thì Quý ròm lại ngẩn tò te:

- Chưa! Hay mình lại nhà nhỏ Hạnh hỏi nó thử xem!

Chương 5

Nhỏ Hạnh "góp ý chuẩn bị" cho tổ 4 cả thảy năm mẩu chuyện. Quý ròm và Tiểu Long ngồi dỏng tai nghe say sưa.

Cả năm mẩu chuyện, mẩu nào cũng làm hai đứa tròn xoe mắt. Suốt ngày chúi mũi vào đống lọ cổ cao cổ thấp, "thần đồng toán" mù tịt về lịch sử đã đành. Nhưng ngay cả "Song phi cước" Tiểu Long, diễn viên võ thuật thượng thặng của nền điện ảnh tương lai cũng ngớ người ra khi phát giác trong lịch sử nước nhà không chỉ có "Bắc Hiệp" Lý Ông Trọng oai trấn Hung Nô mà còn có cả Lê Văn Khôi tay không đánh cọp, uy dũng không thua gì anh hùng Lương Sơn Bạc Võ Tòng, có Lê Như Hổ ăn mạnh như rồng, chén tì tì một lúc gần hai con heo và ba mươi lon gạo, có Lê Phụng Hiểu làng Cổ Bi tay không nhổ cây, bứng phăng cả gốc lẫn rễ, một mình đánh nhau với cả làng Đàm Xá, có Nguyễn Biểu đơn thân vào đồn giặc ung dung ngồi ăn tiệc đầu người không hề run sợ, có Phạm Ngũ Lão ngồi bệt giữa đường mải lo việc nước, bị giáo đâm thủng đùi máu chảy ròng ròng vẫn không hay …

Những mẩu chuyện này, có chuyện Tiểu Long và Quý ròm đã biết, có chuyện chúng chưa từng nghe. Nhưng ngay cả những chuyện đã đọc qua, chúng cũng chỉ nhớ mang máng, bây giờ nghe nhỏ Hạnh thuật lại chi tiết, rành mạch, có lớp có lang, hai đứa cảm thấy những nhân vật phi thường kia như đang hiện ra mồn một trước mắt.

Tiểu Long nghe máu chảy rần rật trong người. Nó bóp chặt nắm đấm:

- Nước mình sao lắm người tài thế!

Quý ròm không chịu thua. Nó ưỡn bộ ngực ròm:

- Dân tộc Việt Nam là dân tộc anh hùng mà lại! Nếu không làm sao cha ông ta đánh thắng được một lô một lốc những giặc Ân, giặc Nam Hán, giặc Tống, giặc Nguyên Mông, giặc Minh, giặc …

- Thôi, thôi, đủ rồi! – Tiểu Long cắt ngang lời bạn – Mới xem sách từ trưa đến giờ mà đã nhớ được chừng ấy là giỏi rồi, khỏi kể nữa!

Thằng mập làm Quý ròm cụt hứng quá xá. Nó nhăn mặt trách móc:

- Ta đang "yêu nước" mà mày cà khịa!

- Cà khịa gì đâu! – Tiểu Long phân bua – Tại vì tao đang lo …

- Lo gì?

- Lo không biết phải chọn chuyện nào để dựng hoạt cảnh! Chuyện nào tao cũng thích!

Tiểu Long lo đúng ghê! Bởi Quý ròm cũng vậy. Nó cũng phân vân tợn. Nó chả biết nên chọn chuyện nào trong năm mẩu chuyện nhỏ Hạnh vừa kể.

Trầm ngâm một hồi, nó nói:

- Theo tao, tổ mình nên chọn chuyện Nguyễn Biểu hoặc chuyện Phạm Ngũ Lão!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Tao thích chuyện Lê Văn Khôi hoặc Lê Phụng Hiểu hơn!

Quý ròm nguýt bạn:

- Để mày có dịp trổ tài đấm đá chứ gì!

Bị Quý ròm nói trúng ngay tim đen, Tiểu Long lỏn lẻn ngó lơ chỗ khác:

- Đâu phải vậy!

Thấy thằng mập mắc cỡ, Quý ròm không nỡ trêu tiếp. Nó nghiêm nghị:

- Chuyện Lê Văn Khôi và Lê Phụng Hiểu chỉ nói lên sức mạnh thể chất, còn chuyện Nguyễn Biểu và Phạm Ngũ Lão mới nói được hào khí và lòng yêu nước của người Việt Nam!

Phân tích của Quý ròm khiến Tiểu Long hơi xiêu xiêu. Và nhỏ Hạnh "bồi" thêm một câu làm nó xiêu hẳn. Nhỏ Hạnh nói:

- Quý nói đúng đấy! Hạnh cũng cho câu chuyện về Nguyễn Biểu và Phạm Ngũ Lão có ý nghĩa sâu sắc hơn!

Thế là rốt cuộc Nguyễn Biểu và Phạm Ngũ Lão được chọn.

Nhưng mỗi tổ chỉ được dựng một hoạt cảnh. Không thể vừa Nguyễn Biểu lại vừa Phạm Ngũ Lão được. Tiểu Long và Quý ròm ngó nhau:

- Sao mày?

Cả hai cái miệng cùng hỏi và cùng phá ra cười.

Nhỏ Hạnh không cười. Nó nói:

- Theo Hạnh, tổ mình nên chọn mẩu chuyện về Phạm Ngũ Lão!

Quý ròm khịt mũi:

- Tại sao?

Nhỏ Hạnh điềm đạm giải thích:

- Câu chuyện về lòng khí khái, can trường của Nguyễn Biểu đọc thì rất xúc động nhưng nếu dựng thành hoạt cảnh thì lại trông rất ghê! Nếu các bạn cho Nguyễn Biểu ngồi trên sân khấu ung dung cầm đũa gắp … con mắt bỏ vào miệng nhai thì chắc chắn sẽ có vài bạn nữ trong lớp ngất xỉu!

Lập luận xác đáng của nhỏ Hạnh khiến hai bạn nó ngẩn ngơ buột miệng:

- Ờ há!

Theo cô Trinh nói, nhỏ Hạnh sẽ không được tham gia cuộc thi vào đầu tuần tới với tư cách thành viên tổ 4. Nó chỉ được "góp ý" cho tổ của nó trong thời gian chuẩn bị thôi.

Nhưng lời góp ý nhỏ nhẹ của nó nặng cỡ mấy trăm ký. Quý ròm và Tiểu Long chỉ biết gật đầu lia lịa.

Chiều hôm sau, năm đứa còn lại trong tổ 4 tập trung tại khoảnh sân sau của nhà Tiểu Long để tập kịch, à quên, để dựng hoạt cảnh về tướng quân Phạm Ngũ Lão.

Nhỏ Kim Em, nhỏ Hiển Hoa và thằng Cung ngồi xúm xít trên chiếc băng dài. Quý ròm đứng đối diện, mặt mày trịnh trọng:

- Tổ chúng ta sẽ dựng hoạt cảnh về Phạm Ngũ Lão! Các bạn đều biết Phạm Ngũ Lão cả rồi chứ gì?

- Biết! – Cung láu táu – Đường Phạm Ngũ Lão chỗ chợ Thái Bình bây giờ người ta gọi là phố Tây! Toàn Tây ba lô ở không hà! Bữa nào tụi mình …

- Dẹp! – Quý ròm cau mày cắt ngang – Chả có bữa nào sất! Tao hỏi là hỏi về ông Phạm Ngũ Lão chứ không hỏi đường Phạm Ngũ Lão! Mày thích thì cứ tới đó một mình đi!

Bị Quý ròm nạt nộ, Cung sửng cồ:

- Mày có phải là tổ trưởng đâu mà làm tàng ghê thế!

Quý ròm nổi điên:

- Nhỏ Hạnh nghỉ, tao thay không được sao? Nếu mày thích thì tao nhường cho mày đấy!

Hoạt cảnh chưa dựng mà chiến tranh đã lăm le nổ ra khiến nhỏ Kim Em và nhỏ Hiển Hoa nhăn như bị. Hai cái miệng cùng can gián:

- Thôi, Cung đừng cãi với Quý nữa! Quý thay Hạnh là đúng rồi!

Rồi quay sang Quý ròm, nhỏ Kim Em nháy mắt:

- Thôi, Quý nói tiếp đi!

Tiểu Long bưng khay nước từ trong nhà đi ra, thấy không khí có vẻ khác lạ, ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Có gì đâu! Chỉ đùa chơi thôi! – Nhỏ Hiển Hoa cười khỏa lấp.

Trong khi đó, Quý ròm phồng ngực cố hít một hơi dài cho "hạ hỏa" rồi mới tiếp tục:

- Có thể các bạn đã biết cả, nhưng trước khi bắt đầu phân vai cho từng người, tôi xin kể lại mẩu chuyện về Phạm Ngũ Lão thêm một lần nữa để các bạn hình dung về hoạt cảnh chúng ta sắp dàn dựng.

Nhưng Quý ròm chưa kể ngay. Theo thói quen "trịnh trọng" xưa nay, nó thò tay cầm ly nước Tiểu Long đưa, thong thả nhắp một ngụm rồi mới gật gù hắng giọng:

- Phạm Ngũ Lão người làng Phù Ủng, mồ côi cha từ lúc lên năm, sống với mẹ trong một túp lều tranh nghèo nàn. Thuở nhỏ ham đọc sách, ngâm thơ lại giỏi võ nghệ, có chí lớn. Lớn lên, gặp lúc nước nhà giặc giã, Phạm Ngũ Lão say sưa nghiên cứu binh thư trận pháp, chờ dịp tòng quân giết giặc lập công. Một hôm, Phạm Ngũ Lão ngồi đan sọt giữa đường, đầu óc loay hoay tính kế diệt giặc, mải nghĩ đến nỗi Hưng Đạo vương trẩy quân ngang qua ông vẫn không hay biết. Quân lính thấy một người ngồi trơ giữa đường không chịu đứng dậy liền xốc tới hò hét quát tháo. Phạm Ngũ Lão vẫn không nhúc nhích. Cho là ông bướng bỉnh, quân lính lấy giáo đâm vào đùi ông, thế mà ông vẫn không hay. Đâm liên tiếp đến ba nhát, thấy đùi ông máu chảy ròng ròng mà sắc mặt ông vẫn thản nhiên, cặp mắt xa xăm như đang nghĩ ngợi tận đẩu tận đâu, quân lính hoảng quá bèn quay lui bẩm báo. Hưng Đạo vương nghe chuyện lấy làm lạ, bèn sai quân lính đưa mình tới gặp. Vương hỏi "Kẻ kia ở đâu, sao lại cản đường ta đi?" Bấy giờ Phạm Ngũ Lão mới giật mình bừng tỉnh, ấp úng thưa "Thưa Đại vương, tôi mải nghĩ kế dẹp giặc, không may sơ ý cản đường Đại vương, xin Đại vương tha tội!". Hưng Đạo vương cho ông là người khác thường, liền ra lệnh đem thuốc dấu rịt vết thương và cho ông theo về kinh đô. Về sau trong cuộc kháng chiến

chống Nguyên Mông, ông lập được nhiều công to, được phong các chức Đại tướng quân rồi Thượng tướng quân …

Quý ròm kể xong một hồi vẫn chẳng thấy đứa nào lên tiếng. Thằng Cung, nhỏ Kim Em và nhỏ Hiển Hoa còn mải mơ màng đến hình ảnh hào hùng của vị tướng quân họ Phạm. Trước nay tụi nó đi qua đi lại trên đường Phạm Ngũ Lão bên hông chợ Thái Bình không biết bao nhiêu là lần nhưng tụi nó đâu có biết vị tướng quân này có một giai thoại đẹp đẽ và kiêu hùng đến thế.

Mãi một lúc, thằng Cung mới ngước nhìn Quý ròm, tặc tặc lưỡi:

- Ông này hay ghê hén mày?

- Ông nào?

- Thì cái ông mày vừa kể chứ ông nào! Ông Phạm Ngũ Lão để giáo đâm vào đùi ấy!

- Còn phải nói! – Quý ròm nhún vai, rồi nó kể công – Tao phải lục tìm cả buổi trong sách mới ra được câu chuyện này đấy!

Cung phục Quý ròm quá xá. Thằng ròm này hay thật! Mẩu chuyện nó tìm cảm động ghê! Vậy mà khi nãy mình lại bảo nó không xứng làm tổ trưởng, thật bậy quá sức!

Trong khi Cung áy náy bao nhiêu thì Tiểu Long tức cười bấy nhiêu. Nó biết tỏng Quý ròm chẳng "lục tìm cả buổi" gì sất. Quý ròm chỉ nghe nhỏ Hạnh kể. Và bây giờ nó huênh hoang kể lại.

Nhưng Tiểu Long không muốn làm bạn cụt hứng. Mặc Quý ròm ba hoa, nó chỉ tủm tỉm cười.

Nhỏ Hiển Hoa bắt gặp cái nhếch mép kín đáo của Tiểu Long, tò mò hỏi:

- Bạn Tiểu Long cười gì thế?

Tiểu Long giật thót:

- Tôi có cười gì đâu!

- Có! Tôi thấy bạn cười nè!

- À, à! – Tiểu Long bối rối đáp bừa – Đó là tôi cười ông … Phạm Ngũ Lão!

Câu trả lời của Tiểu Long khiến cả nhỏ Kim Em cũng tròn xoe mắt:

- Ông Phạm Ngũ Lão có gì đáng cười đâu?

Thắc mắc của nhỏ Kim Em làm Tiểu Long giận điên, không phải giận nhỏ Kim Em mà giận chính nó. Chẳng thà làm thinh quách cho rồi, mình càng đáp lại càng thòi ra lắm câu bá láp, khổ ghê! Tiểu Long vừa làu bàu vừa tìm cách chống đỡ:

- Tôi cười chuyện ổng ngồi giữa đường ấy mà! Ngồi đâu không ngồi, lại ra giữa đường ngồi đan sọt, nếu hồi đó cũng có cảnh sát giao thông như bây giờ, chắc ổng bị điệu về bót quá!

Nhỏ Kim Em "xì" một tiếng:

- Vậy mà cũng cười! Bạn ngộ ghê!

Nhỏ Hiển Hoa hùa theo:

- Ừ, mình cũng chẳng thấy có gì đáng cười cả!

Bị hai con nhỏ cùng tổ chê tối mày tối mặt, Tiểu Long ngượng nghịu đưa tay quẹt mũi, ấp úng nói xuôi theo:

- Tôi cũng thế!

Nhỏ Hiển Hoa không hiểu:

- Cũng thế là sao?

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác:

- Là khi nãy tôi thấy buồn cười nhưng bây giờ lại chẳng thấy đáng cười tẹo nào!

Cái lối đối đáp xụi lơ của Tiểu Long khiến nhỏ Hiển Hoa và nhỏ Kim Em che miệng cười khúc khích.

- Trật tự, trật tự nào! – Quý ròm lừ mắt nhìn Tiểu Long và hai cô bạn gái – Các bạn cứ ồn ào như thế làm sao tôi phân vai được!

Tiểu Long mừng húm trước sự can thiệp kịp thời của Quý ròm. Nó lập tức khôi phục vẻ nghiêm trang. Nhỏ Hiển Hoa và nhỏ Kim Em cũng lật đật xoay mình cố ngồi cho ngay ngắn.

Quý ròm khoa tay trong không khí:

- Bây giờ tổ mình sẽ dựng lại cảnh Phạm Ngũ Lão ngồi đan sọt giữa đường và gặp Trần Hưng Đạo đi ngang.

Rồi đưa mắt sang Tiểu Long, Quý ròm nói tiếp:

- Tiểu Long to con, rất thích hợp với vai Phạm Ngũ Lão …

Thấy chung quanh không ai phản đối gì, Quý ròm hí hửng phân công tiếp:

- Còn tôi sẽ đóng vai Trần Hưng Đạo …

- Vì tôi nhỏ con!

Thằng Cung thình lình "đế" một câu khiến không khí trang nghiêm tức khắc bị phá vỡ. Cung vừa nói vừa cười hăng hắc. Tiểu Long, nhỏ Hiển Hoa và nhỏ Kim Em vừa bị Quý ròm nhắc nhở, đang cố làm nghiêm, trước tình cảnh này cũng không thể làm nghiêm được nữa. Ba đứa bụm miệng cười rung cả người. Tiểu Long vừa cười hí hí vừa thận trọng lùi tuốt ra xa, sợ Quý ròm nổi cáu chơi trò "giận cá chém thớt".

Quý ròm nổi cáu thật. Bị Cung kê nguyên một cái tủ to đùng như vậy vào miệng, làm sao nó không cáu sườn cho được! Nhưng Quý ròm không "chém thớt". Nó chỉ "giận cá chém … cá". Nó nhìn Cung, mắt long sòng sọc:

- Chơi trò phá bĩnh hả mày?

- Phá bĩnh gì đâu! – Cung nhún vai – Tao chỉ nhận xét theo sự thật thôi!

- Sự thật cái đầu mày! – Giọng Quý ròm xịt khói – Mày thù tao về chuyện đường Phạm Ngũ Lão có Tây ba lô lúc nãy nên tìm cách trả đũa chứ gì!

- Bậy! – Cung vẫn cứng cỏi – Đây là tao góp ý cho tổ thôi. Còm ròm như mày mà đóng vai Hưng Đạo đại vương chỉ tổ khiến tụi bạn trong lớp cười méo miệng!

Biết thằng Cung kiếm cớ trả thù mình nhưng trước lý lẽ vững chắc của đối phương, Quý ròm đành nghẹn họng. Nó ngắc ngứ một hồi rồi nhếch môi hỏi:

- Thế tao không đóng vai Trần Hưng Đạo thì mày đóng chắc? – Rồi không đợi Cung trả lời, nó hậm hực "xì" một tiếng – Mày cũng đâu có mập mạp hơn tao mấy tí!

Quý ròm nói đúng. Thằng Cung quả cũng không thể đóng vai Hưng Đạo đại vương được. Nhưng dường như Cung không màng đến vinh dự đó. Nó gật gù:

- Đúng! Tao cũng không thể đóng vai này được!

- Thế ai đóng? – Quý ròm ngẩn tò te – Tổ mình còn ai là con trai nữa đâu!

Cung chỉ tay vào nhỏ Kim Em:

- Kim Em sẽ đóng!

Ba, bốn cái miệng há hốc:

- Kim Em?

Còn nhỏ Kim Em thì giãy nảy:

- Không được đâu! Mình là con gái, làm sao đóng vai Trần Hưng Đạo được?

- Được! – Cung nhìn Kim Em, nheo mắt nói – Bạn là con gái nhưng so với các thành viên trong tổ, bạn chỉ nhỏ con hơn Tiểu Long thôi! Chỉ cần đeo râu vào, bạn sẽ hóa thành một đại vương oai phong lẫm liệt ngay tắp lự!

- Ờ, phải rồi! – Nhỏ Hiển Hoa vỗ tay – Mình cũng từng xem gái giả trai trên sân khấu mấy lần rồi! Giống hệt à!

Quý ròm không ngờ sự thể lại xoay ra như vậy. Không tiện tranh giành với "nữ giới", nó đành tặc lưỡi:

- Gái giả trai chẳng có gì là khó! Chỉ cần hóa trang thật khéo thôi!

Chương 6

Tiểu Long đóng vai Phạm Ngũ Lão, nhỏ Kim Em đóng vai Trần Hưng Đạo, tổ 4 còn lại ba đứa là thằng Cung, nhỏ Hiển Hoa và Quý ròm.

Nhỏ Hiển Hoa hỏi:

- Thế Quý đóng vai gì?

- Tôi hả?

Quý ròm nhíu mày. Nhưng nghĩ ngợi một hồi nó thấy trong hoạt cảnh này chẳng còn vai nào đáng giá nữa, đành ủ rũ đáp:

- Tôi sẽ đóng vai lính hầu!

Nhỏ Hiển Hoa chớp mắt:

- Thế còn Hiển Hoa và Cung?

Quý ròm phẩy tay:

- Cũng lính hầu nốt!

Thằng Cung và nhỏ Hiển Hoa chẳng ham hố gì chuyện làm tướng quân. Nghe Quý ròm nói vậy, hai đứa vui vẻ đồng ý ngay.

Việc phân vai như vậy tưởng là xong. Không ngờ đến khi ráp vào dàn dựng, Quý ròm bỗng la hoảng:

- Bỏ xừ rồi!

- Gì thế?

Quý ròm dang hai tay:

- Chẳng lẽ để Hưng Đạo đại vương … đi bộ?

- Ờ há! – Nhỏ Hiển Hoa gục gặc đầu – Ai lại để Trần Hưng Đạo đi bộ ngang với lính hầu!

Cung nhếch môi:

- Không đi bộ thì đi gì?

Tiểu Long chớp mắt:

- Tướng soái thời xưa thường đi ngựa hoặc cỡi voi …

Tiểu Long nói chưa dứt câu, Cung đã hừ mũi cắt ngang:

- Mày nói toàn chuyện trên trời! Tụi mình kiếm đâu ra ngựa hoặc voi để đưa lên sân khấu?

- Không có ngựa và voi thật thì tụi mình sẽ làm ngựa và voi giả!

Quý ròm vung tay tuyên bố. Rồi nó nhìn Cung, nói luôn:

- Mày và Hiển Hoa khỏi làm lính hầu nữa. Một mình tao làm lính hầu đủ rồi. Tụi mày sẽ làm voi!

Nhỏ Hiển Hoa trố mắt:

- Làm voi là làm sao?

Quý ròm gật gù:

- Tôi sẽ lấy một tấm vải cắt thành hình con voi. Tôi sẽ làm cả vòi, tai và đuôi nữa, rồi bạn và Cung sẽ chui vào đó …

Mới nghe tới đó, nhỏ Hiển Hoa đã méo xệch miệng. Nó ngúng nguẩy:

- Hiển Hoa không chịu đâu! Hiển Hoa mà làm voi, Hưng Đạo vương Kim Em cỡi lên, Hiển Hoa sẽ xẹp lép như con tép mất!

Nỗi lo lắng của nhỏ Hiển Hoa khiến tụi bạn không nhịn được cười.

Riêng Quý ròm không cười. Đang thay nhỏ Hạnh làm tổ trưởng, nó mím môi cố làm mặt tỉnh và hắng giọng trấn an:

- Bạn đừng lo! Cung sẽ đứng phía trước, bạn chỉ đứng lom khom phía sau thôi! Khi cỡi voi, Hưng Đạo vương sẽ cỡi trên lưng … bạn Cung!

Tới phiên Cung giãy nảy:

- Tao không chịu đâu! Dại gì đưa lưng cho con gái cỡi!

Quý ròm nghiêm mặt:

- Đây là công việc chung, mày đừng có giãy đùng đùng lên như thế!

Cung cong môi:

- Công việc chung sao mày không làm voi cho Kim Em cỡi mà lại xúi tao?

Mặt Quý ròm sa sầm:

- Tao còn phải làm lính hầu!

Cung nhất quyết không chịu nhượng bộ:

- Vậy để tao làm lính hầu cho! Mày làm voi!

- Tao không thể làm voi được!

- Tại sao?

Quý ròm liếc nhỏ Kim Em:

- Còm ròm như tao làm sao chịu nổi trọng lượng của vị Hưng Đạo vương to đùng kia được!

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hiển Hoa ôm bụng cười thì nhỏ Kim Em dậm chân bình bịch:

- Nè, nè, không có nói xấu người ta à nghen!

Còn Cung thì huơ tay:

- Chứ tao có hơn gì mày! Khi nãy mày chả bảo tao chẳng mập hơn mày mấy tí là gì!

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Chả mập hơn mấy tí nhưng vẫn là mập hơn!

Rồi thấy lý lẽ của mình không được thuyết phục lắm, Quý ròm vội vã nói thêm:

- Hơn nữa, mày không thể đóng vai lính hầu được! Vai lính hầu này khó lắm! Phải cầm giáo đâm vào đùi Phạm Ngũ Lão tới những ba nhát chứ đâu phải đứng chơi!

Cung "xì" một tiếng:

- Tưởng gì! Cầm giáo đâm vào đùi, ai làm chả được!

Quý ròm "e hèm":

- Như vậy là mày chả biết cóc khô gì cả! Đã là lính hầu của Trần Hưng Đạo thì khi đâm phải đâm đúng phương pháp, ngay cả tư thế cầm giáo cũng theo bài bản chứ đâu phải muốn huơ loạn xị thế nào cũng được!

Cung bán tín bán nghi. Nó nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Xạo đi mày!

Giọng Quý ròm ráo hoảnh:

- Tao xạo mày làm gì! Nếu quân lính thời nhà Trần không võ nghệ đầy mình thì làm thế quái nào đuổi được giặc Nguyên Mông!

Lần này, thấy thằng ròm lấy lịch sử ra hùng hồn dẫn chứng, Cung hơi ngán. Nó gãi cổ:

- Nhưng mày thì biết cóc gì võ nghệ!

Quý ròm "giải đáp thắc mắc" cho tên tổ viên bướng bỉnh kia bằng cách thình lình thộp lấy cổ tay Tiểu Long và hùng dũng giơ lên cao:

- Mày quên tao có một đứa bạn "võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công" là Tiểu Long đây sao? Trước nay nó đã dạy cho tao biết bao nhiêu là võ nghệ, từ quyền cước đơn đao song kiếm tụ tiễn phi tiêu đến trường thương giáo mác xà beng … không thiếu thứ gì!

Nghe Quý ròm tuôn một tràng, Cung bất giác nghệt mặt. Ừ, có thể lắm! Thằng ròm này suốt ngày cặp kè với Tiểu Long, thế nào chẳng được thằng này truyền cho vài miếng võ! Đang gục gà gục gặc, Cung bỗng giật mình thốt lên:

- Ê, làm gì có môn võ đánh nhau bằng xà beng hở mày? Xà beng là dụng cụ để đào đất đá mà!

Câu hỏi bất ngờ của Cung làm Quý ròm chết đứng. Khi nãy lỡ ba hoa quá trớn, nó kể cả xà beng vào trong đó mà không hay.

- Xà beng hả? Có, có chứ! – Vừa ấp úng đáp Quý ròm vừa tự rủa thầm mình tơi bời, cặp mắt "gian manh" của nó đảo lia lịa, còn đầu óc thì tính toán như chớp xẹt – Có, à thoạt đầu thì không có, nhưng về sau thì có!

Rồi sợ thằng Cung ương bướng này buột miệng hỏi những câu cắc cớ, Quý ròm vội vàng hỏi trước:

- Tao hỏi mày nè! Giả dụ mày đang lui cui đào đất đá, kẻ địch bỗng nhảy tới tấn công mày thì mày làm sao?

Cung liếm môi:

- Kẻ địch nhiều hay ít?

Đang định "quảng cáo" cho môn "vũ khí lợi hại" xà beng nên Quý ròm hùng hổ đáp:

- Tất nhiên là nhiều!

- Nhiều thì tao … chạy!

Cung đáp xụi lơ làm Quý ròm xụi lơ theo. Nó thở đánh thượt:

- Chạy thì nói làm gì!

Cung ôm đầu:

- Không chạy có mà chết với bọn chúng à?

- Chẳng việc gì phải lo đến thế! – Quý ròm ưỡn ngực – Bởi vì mày đang có cây xà beng trong tay! Cây xà beng thời bình là dụng cụ sản xuất nhưng thời chiến là một thứ vũ khí có thể đương cự được cả chục người. Chính

nhờ sự biến đổi linh hoạt và công dụng đa năng của nó mà từ cuối thế kỷ 19, xà beng đã được liệt vào … thập bát binh khí cận đại!

Rồi Quý ròm đột ngột kết luận:

- Không tin mày hỏi thằng Tiểu Long xem!

Cung ngó Tiểu Long, giọng nghi hoặc:

- Đúng thế không hở mày?

Thình lình bị Quý ròm lôi vào cuộc, Tiểu Long giật bắn cả người. Phải vất vả lắm nó mới giữ được vẻ mặt thản nhiên, gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Xà beng là thứ vũ khí … lợi hại ghê lắm!

Thấy Tiểu Long hùa theo mình chơi trò dóc tổ, Quý ròm khoái chí phá ra cười. Nhưng rồi thấy mặt mày thằng mập càng lúc càng khó coi, sợ nó phát khùng tố cáo tội khoác lác của mình, Quý ròm lập tức thu ngay nụ cười và hấp tấp trở lại đề tài chính:

- Thôi, bây giờ chúng ta bắt đầu tập! Tiểu Long ra giữa đường ngồi đan sọt đi!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Sọt đâu mà đan!

Quý ròm hất đầu:

- Mày chạy vào nhà lấy cái rổ ra đây! Không có sọt thì đan rổ vậy!

Đợi Tiểu Long cầm rổ ra và xếp chân ngồi bệt xuống đất, Quý ròm ngoảnh sang Cung và Hiển Hoa:

- Giờ tới hai bạn!

Sau khi nghe Quý ròm thuyết một tràng về tiêu chuẩn võ nghệ của binh sĩ đời nhà Trần, Cung hết ham làm lính hầu nữa. Nhưng nó vẫn chưa chịu làm … voi ngay. Nó hỏi:

- Thế tấm vải đâu?

- Tấm vải gì?

Cung nheo mắt:

- Tấm vải vẽ hình con voi ấy! Phải có tấm vải khoác lên mình mới làm voi được chứ!

- Khỏi cần! – Quý ròm khoát tay – Chúng ta cứ tập trước, còn tấm vải sẽ may sau! Tao còn phải nhờ mày trang trí vẽ vời trên tấm vải nữa đấy!

Nhỏ Kim Em thoạt đầu cũng định hỏi "Râu đâu?" nhưng nghe Quý ròm trả lời Cung như vậy, nó chả buồn thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ tiến đến chỗ Cung và nhỏ Hiển Hoa. Hai đứa này vừa làm voi vừa cãi nhau chí choé.

Nhỏ Hiển Hoa cúi lom khom, hai tay vịn vào hông Cung. Cung đứng trước, tay chống lên gối, chốc chốc lại quay đầu ra sau, gắt:

- Bạn nhích tay cao lên một chút được không? Để ngay hông nhột thí mồ!

Nhỏ Hiển Hoa đỏ mặt:

- Đừng có xạo! Tôi có thọc lét bạn đâu mà nhột!

Cung gầm gừ:

- Không thọc lét cũng nhột!

Thấy "đầu voi" và "đuôi voi" cứ hục hặc luôn miệng, không ai chịu nhường ai, Quý ròm liền can gián:

- Thôi, thôi, đừng tranh cãi nữa! Bạn Cung khom người xuống cho Hưng Đạo đại vương trèo lên lưng voi đi!

"Hưng Đạo vương" Kim Em trước nay chỉ cỡi xe đạp, không quen cỡi … voi, nên ì ạch mãi vẫn chưa ngồi lên chiếc lưng tôm của Cung được. Nó cứ leo lên lại tuột xuống, cả chục lần như vậy.

Cung khom người một hồi đã mỏi, liền gắt:

- Này, này, đây là cái lưng người ta chứ không phải là cầu tuột đâu nhé!

Nhỏ Kim Em lỏn lẻn:

- Lưng gì mà trơn quá!

Nhỏ Hiển Hoa cười hì hì:

- Lưng voi mà lại!

Cung quay ra sau, gầm gừ:

- Bạn có im đi không! Nếu còn trêu tôi một lần nữa, tôi sẽ xin đổi chỗ với bạn đấy!

Nghe "đầu voi" hăm he, "đuôi voi" vội rụt cổ ngậm miệng ngay tút xuýt.

Rốt cuộc phải mất đến năm phút, "Hưng Đạo vương" mới yên vị trên lưng voi của mình được.

Nhưng khổ nỗi, "con voi" của ngài ốm hơn ngài nên khi ngài vừa "an tọa", "con voi" đã lảo đảo bốn chân, à quên chỉ hai chân trước thôi, như muốn sụm.

"Hưng Đạo vương" xanh mặt liếc xuống:

- Bạn làm sao thế?

"Voi" sừng sộ:

- Còn trăng với sao gì nữa! Bạn cứ cựa quậy mãi như thế làm sao tôi giữ thăng bằng được?

- Cựa quậy đâu mà cựa quậy!

"Voi" cười khảy:

- Thì không cựa quậy, nhưng nhúc nhích!

Biết không thể đôi co lại với "con voi" bướng bỉnh và lắm mồm của mình, "Hưng Đạo vương" không buồn thanh minh nữa. Ngài cố nín thở gồng mình ngồi im cho yên chuyện.

Nhưng yên được chuyện voi thì chuyện người lại rắc rối.

"Phạm Ngũ Lão" Tiểu Long ngồi đan rổ mà mặt ngoảnh về phía sau láo liên quan sát cảnh "Trần Hưng Đạo" và "con voi" của ngài cãi nhau, bị Quý ròm nạt cho một tiếng:

- Mày có quay lên không! Đang "nghĩ kế phá giặc" thì tinh thần phải tập trung ghê lắm, có đâu dáo dác như thằng trộm gà thế!

Đang đóng vai Phạm tướng quân oai vệ mà bị tên lính hầu tép riu quát cho giật bắn, Tiểu Long cáu tiết:

- Chứ mày thì sao? Mày là lính hầu mà dám to tiếng với Đại tướng quân hả?

Quý ròm chìa cùi chỏ:

- Đại tướng quân cái cóc khô! Mày chỉ là Đại tướng quân sau khi được Hưng Đạo vương rước về kinh và phong chức kia! Còn hiện giờ mày chỉ là thứ dân thôi, hiểu chưa hả ngốc?

Tiểu Long quanh năm bị Quý ròm kêu là "ngốc tử", nghe đã quen tai. Chữ "ngốc" bây giờ đã quen thuộc với nó như là chữ "thân mến" vậy.

Nhưng đó là nói lúc chỉ có hai đứa với nhau kia, cùng lắm là thêm nhỏ Hạnh vào nữa. Đằng này Quý ròm mắng nó "ngốc" trước mặt bao nhiêu là đứa, nó chả còn thấy cái từ đó "thân thương" tí ti ông cụ nào.

Tự ái dồn dập, nó sầm mặt vặc lại:

- Có mày ngốc thì có!

Cú phản kích của Tiểu Long làm Quý ròm há hốc miệng:

- Ơ, ơ, cái thằng mập này! Tao làm gì mà mày bảo là ngốc?

- Chứ gì nữa! – Tiểu Long chưa nguôi ấm ức, nó thu nắm tay, răng nghiến trèo trẹo – Phạm mỗ tuy chưa được phong làm Đại tướng quân nhưng với bản lĩnh của mình, Phạm mỗ thừa sức bẻ giò bất cứ một tên lính hống hách nào! "Thế võ Oshin" của nhà ngươi không làm gì được Phạm mỗ đâu!

Nghe Tiểu Long lôi chuyện cũ ra chọc mình, Quý ròm mặt đỏ gay:

- Oshin cái đầu mày! Có mau ngồi xuống đan rổ để buổi tập bắt đầu đi không hả?

Chương 7

Sau ba buổi chiều tập dượt, hoạt cảnh về Phạm Ngũ Lão đã được các thành viên tổ 4 diễn xuất khá trôi chảy.

Bây giờ voi đã có vải phủ kín bên ngoài, chỉ thò bốn chân, chẳng ai biết nấp trong đó là thằng Cung và nhỏ Hiền Hoa. Voi lại có đuôi, có hai tai to như hai cái quạt nan dán bằng giấy bồi, lại thêm cái vòi bằng ống cao su luôn ngoe nguẩy nữa.

"Phạm Ngũ Lão" Tiểu Long mắt thôi láo liên, mặt mày nó bây giờ trầm tư ghê lắm. "Hưng Đạo vương" Kim Em từ lúc đeo râu, đội mão đã thôi còn té lên té xuống khi trèo lên lưng con voi gầy hay cãi nữa.

Tất nhiên những tiếng quát tháo, la lối hay léo nhéo vẫn còn. Nhất là con voi lắm mồm của Trần Hưng Đạo.

Trước đây, lúc Kim Em còn lóng nga lóng ngóng khi leo lên lưng voi, Cung đã nhăn như bị. Bây giờ, động tác của Kim Em đã gọn gàng, thuần thục, tưởng Cung thôi làm mình làm mẩy, không ngờ nó lại chuyển qua than thở kiểu khác:

- Trời đất ơi! Hồi trưa bạn ăn thứ gì mà bây giờ bạn nặng như bao gạo thế?

"Hưng Đạo vương" rút kinh nghiệm, chả thèm tranh cãi tay đôi với con voi của mình. Ngài điềm tĩnh:

- Mình vẫn ăn cơm như mọi ngày thôi!

Thấy đối phương phớt tỉnh Ăng-lê, Cung tức lắm. Tức nhất là nó đã phải cong xương sống làm voi cho bọn con gái cỡi, bây giờ Quý ròm lại bắt nó cầm thêm chiếc ống cao su thò ra ngoài huơ qua huơ lại giả làm vòi, ra vẻ ta đây là voi Ban Mê Thuột thứ thiệt, thật chẳng khác nào cực hình!

Cuộc đời bất công, ngang trái như thế làm sao Cung chịu nổi. Chỉ vì sự thành công của cả tổ mà nó đành phải gắng gượng thôi. Nhưng gắng gượng là một chuyện, còn cà khịa cái con nhỏ Kim Em đang chễm chệ trên đầu trên cổ mình kia cho bõ ghét là một chuyện khác! Cung ấm ức nhủ bụng và tinh quái hỏi tiếp:

- Hình như nhà bạn bị cúp nước cả tuần nay phải không?

Nhỏ Kim Em thật thà:

- Đâu có! Sao bạn lại hỏi thế?

Cung cười hềnh hệch:

- Tại tôi có cảm giác cả tuần nay bạn không tắm! Hưng Đạo vương gì mà hôi rình à!

Cú đòn độc của Cung làm Kim Em vừa thẹn vừa tức. Quên mình đang ngồi trên lưng voi, nó giãy đùng đùng:

- Không được chơi trò nói xấu à nghen! Mình không có chịu đâu …

Nhỏ Kim Em giãy mạnh quá, nó nói chưa dứt câu, "con voi" chịu không nổi đã đổ kềnh ra đất. Dưới lớp vải lập tức bật lên những tiếng la chói lói.

Tiếng nhỏ Hiển Hoa hốt hoảng:

- Ối, chuyện gì thế?

Tiếng Cung ăn vạ:

- Ối trời ơi! Cụp xương sống tôi rồi nè trời!

Vừa la toáng, hai đứa vừa chui ra ngoài tấm vải. Trong khi đó, nhỏ Kim Em cũng lồm cồm bò dậy. Nó vừa phủi đất bám trên người vừa phân bua:

- Tại Cung chứ bộ! Ai bảo Cung kêu tôi không tắm chi!

Cung hừ mũi:

- Tôi đùa một tẹo cho vui, làm gì bạn giãy đành đạch như đỉa phải vôi thế? Mai mốt ra diễn giữa lớp, bạn còn làm như vậy, tổ mình đứng hạng bét là cái chắc!

Gặp lúc khác, Quý ròm đã toét miệng cười từ lâu rồi. Nhưng đang giữ chức "tổ trưởng" thế nhỏ Hạnh, nó không cười nổi. Nó còn phải có trách nhiệm đối với sự thành bại của cả tổ. Vì vậy, nó quắc mắt nhìn Cung:

- Tại mày mà ra cả, còn trách ai!

Cung dẩu môi:

- Tao làm gì mà mày bảo tại tao?

- Chứ gì nữa! Voi gì mà suốt ngày trêu chọc người ta! Cứ thế, mày sẽ quen miệng cho mà xem!

- Quý ròm nói đúng đấy! – "Phạm Ngũ Lão" Tiểu Long gật gù hùa theo – Mày phải tập ngậm tăm đi là vừa, kẻo mai mốt lên sân khấu, mày ngứa mồm nói oang oang là hỏng bét!

Đang sừng sộ định cãi nhau với Quý ròm, bị Tiểu Long bồi thêm một câu, Cung chột dạ nín thinh. Nhưng lòng đầy bất mãn, nó đưa mắt nhìn nhỏ Hiển Hoa, hy vọng con nhỏ này cũng "thân phận voi" như mình sẽ lên tiếng bênh vực kẻ cùng cảnh ngộ. Nó trông đợi nhỏ Hiển Hoa mở miệng.

Cung "cầu được ước thấy", nhỏ Hiển Hoa mở miệng thật. Nhỏ nói:

- Đúng rồi đó! Cung kỳ quá, cứ trêu bạn Kim Em hoài như thế, bạn Kim Em làm sao bình tĩnh đóng vai Trần Hưng Đạo được!

Suýt chút nữa Cung đã té lăn quay ra đất. Nó nghiến răng ken két: Tưởng con nhỏ này nó ủng hộ mình chứ nếu nói kiểu đó thà nó im quách đi còn hơn! Thật là một con nhỏ chả ra gì! Nhưng Cung nghĩ trong đầu thế thôi chứ không dám nói ra. Tất cả mọi thành viên trong tổ đều đồng thanh phản đối nó, nó chả dại gì chống lại.

Từ hôm đó, Cung đã thôi tìm cách trêu tức Kim Em. Và "Hưng Đạo vương" đã thôi phải nơm nớp đối phó với con voi của mình để có thể tập trung vào diễn xuất.

Quý ròm mừng lắm. Nhưng dù sao đấy cũng chỉ mới yên ổn phần "đối nội". Phần "đối ngoại" còn gay go hơn.

Ngay trong buổi tập dượt thứ ba, đúng vào lúc "quân hầu" Quý ròm đang quát tháo "Phạm Ngũ Lão" Tiểu Long về cái tội ngồi chình ình một đống giữa đường thì tiếng Hải quắn vang lên í ới từ trong nhà:

- Tiểu Long ơi Tiểu Long!

Quý ròm cau mày ngó Tiểu Long:

- Mày có hẹn với Hải quắn hả?

- Đâu có!

- Thế nó đi đâu vậy?

Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi:

- Tao cũng chả biết! Từ trước đến giờ nó chả bao giờ ghé nhà tao, không hiểu sao hôm nay lại mò đến!

Tiếng Hải quắn lại vang lên:

- Tiểu Long ơi, mày đang ở đâu thế?

Quý ròm cuống quít bảo Tiểu Long:

- Mày giấu cái rổ đi! Nó tới đây để do thám đấy!

Rồi quay sang phía "Hưng Đạo vương", nó nghiêm giọng phán:

- Kim Em leo xuống và tháo râu, tháo mão lẹ đi! Còn Cung và Hiển Hoa chui ra gấp và cuộn tấm vải lại đem giấu sau gốc chuối! Nhanh lên kẻo Hải quắn trông thấy!

Quý ròm liệu việc như thần. Lúc Cung và Hiển Hoa từ sau bụi chuối đi ra, Tiểu Long vừa ngoác miệng mới nói được hai tiếng "Tao ở …" thì Hải quắn đã thò đầu ra khỏi cửa sau, cười hề hề:

- Hóa ra tụi mày ở đây!

Rồi không đợi bọn Quý ròm hỏi lại, nó giả bộ thắc mắc:

- Tụi mày làm gì mà tập trung hết ở đằng sau vườn thế?

Tiểu Long ấp úng:

- À, tụi tao đang … ngắm cảnh!

Hải quắn nhìn quanh:

- Cảnh ở đây có gì đẹp đâu!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Ờ, ờ …

Khác với Quý ròm, Tiểu Long là đứa không quen bịa chuyện. Vì vậy, còn lâu nó mới che mắt được thằng Hải quắn ranh ma. Nhác trông bộ tịch lóng ngóng của Tiểu Long, Hải quắn toét miệng cười:

- Mày đừng có giấu tao! Tụi mày đang tập hoạt cảnh lịch sử phải không?

Tiểu Long lại "Ờ, ờ …" một cách ngượng ngập.

Hải quắn nheo mắt:

- Tụi mày cứ tập tự nhiên đi!

Quý ròm nãy giờ làm thinh, chợt hừ mũi:

- Tụi tao tập xong rồi, đang chuẩn bị về đây!

Quý ròm đúng là đứa phản ứng lanh lẹ, miệng mồm sắc bén. Nó nói kiểu đó, Hải quắn dù biết tỏng thằng ròm đang tìm cách đuổi khéo mình, cũng chẳng có lý do gì để kỳ kèo, nấn ná.

Trong khi Hải quắn đang nghệt mặt tìm cách đối đáp, Quý ròm "thừa thắng xông lên", vặn lại tay "điệp viên" của tổ 2:

- Còn mày, mày đi đâu đây?

- Tao hả? – Hải quắn liếm môi – Tao đi tìm Tiểu Long!

- Mày tìm Tiểu Long làm chi?

Đã chuẩn bị sẵn từ trước, Hải quắn thản nhiên:

- Chiều thứ bảy tuần tới, đội bóng lớp mình sẽ đụng nhau với đội bóng lớp 9P2, tao muốn hỏi xem Tiểu Long đã có kế hoạch đối phó gì chưa!

Đinh ninh đối phương sẽ cà lăm trước câu hỏi vặn của mình, không ngờ Hải quắn trớ nhanh như máy, lý do lại hết sức chính đáng, "cựu Phủ doãn phủ Khai Phong" Quý ròm hết đường "kết án", đành ngẩn tò te.

Đội bóng sừng sỏ 9P2 sau trận thua đội bóng lớp 8A4 trong trận chung kết giải vô địch toàn trường tháng trước, đã rủ đội bóng của bọn Quý ròm đấu "trận phục thù" vào cuối tuần tới, điều đó hoàn toàn có thật. Hải quắn là thành viên đội tuyển lớp, cùng đá cặp với Quý ròm trên hàng tiền đạo, điều đó cũng có thật nốt. Và cũng có thật luôn chuyện Tiểu Long đang là đội trưởng đội bóng 8A4, người có tiếng nói quyết định trong việc sắp xếp đội hình và chọn lựa chiến thuật thi đấu cho cuộc đụng độ sắp tới.

Chính vì Hải quắn lợi dụng ba cái sự có thật đó để bịa ra lý do đến đây, Quý ròm dù đi guốc trong bụng đối phương cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nó hỏi lại, giọng yếu xìu:

- Thế sao mày không đợi sáng mai lên trường hãy bàn bạc?

Hải quắn vò đầu, cười nhăn nhở:

- Tao sốt ruột quá! Vì danh dự của lớp, tao phải tức tốc đi tìm Tiểu Long ngay!

Lại thế nữa! Quý ròm rủa thầm và chẳng biết làm gì cho hả tức, nó hừ mũi một cái và quay lưng đi thẳng một mạch vô nhà.

Thấy "đạo diễn" hầm hầm bỏ đi, các "diễn viên" Cung, Kim Em và Hiển Hoa liền nháy nhau kẻ trước người sau lục tục đi theo, bỏ mặc Tiểu Long và Hải quắn ngồi trơ lại ngoài vườn … "bàn chuyện bóng đá".

Chương 8

Được cô Trinh và cô Nga mời vào ban giám khảo, nhỏ Hạnh tất nhiên không được tham gia vào cuộc so tài sắp tới. Nhưng việc nó được phép góp ý chuẩn bị cho tổ 4 vẫn khiến các tổ khác lo nơm nớp. Vì vậy, hàng loạt "điệp viên" của các tổ còn lại tìm đủ mọi cách để la cà, tiếp cận với bọn Quý ròm, cố khám phá xem nhỏ Hạnh bày cho bọn này dựng nên hoạt cảnh bí hiểm gì.

Căn nhà nhỏ bé, tuềnh toàng của Tiểu Long trước nay ít người lai vãng, bỗng nhiên khách khứa nườm nượp.

Hải quắn ở tổ 2 mới đến tìm Tiểu Long "bàn chuyện bóng đá" hôm trước, hôm sau tới phiên nhỏ Hiền Hòa ở tổ 1 tới kiếm nhỏ Kim Em để "bàn chuyện nữ công". Hôm sau nữa lớp phó lao động và văn thể mỹ Vành Khuyên ở tổ 3 đến gặp thằng Cung "bàn chuyện trang trí báo tường".

Hằng ngày gặp nhau trên lớp, không đứa nào chịu bàn, cứ đợi đến khi tổ 4 tụ tập ở nhà Tiểu Long, cả thế giới đổ xô tới bàn đủ thứ chuyện. Làm như khoảnh sân sau của nhà Tiểu Long là "phòng họp quốc tế" hay sao ấy!

Khốn khổ cho các diễn viên tổ 4. Nhỏ Kim Em ngày nào cũng phải đội mão lên, lột mão xuống, tháo râu ra, đeo râu vào hai, ba lượt. Tiểu Long hết ném chiếc rổ xuống hố rác lại nhặt lên. Còn thằng Cung và nhỏ Hiền Hoa cứ phải chui vào chui ra dưới tấm vải, gắt nhau loạn xị.

Nhưng bọn Quý ròm chỉ đối phó được với âm mưu của tổ 1, tổ 2 và tổ 3. Tới tổ 5 thì tụi nó bó tay. Tụi "điệp viên" của ba tổ kia dù sao cũng có một tẹo lịch sự, khi vào nhà còn biết ngoác miệng kêu "Tiểu Long ới ời!". Nhờ vậy, bọn Quý ròm mới đủ thì giờ để xóa dấu vết.

Con nhỏ Bội Linh của tổ 5 không vậy. Nó chẳng thèm lên tiếng, cứ im ru bà rù đi tuốt ra sau vườn.

Bọn Quý ròm đang chăm chú diễn xuất, bỗng nghe tiếng cười hi hi vang lên bên tai, ngoảnh lại đã thấy nhỏ Bội Linh đứng ngay ngách cửa dòm ra rồi.

Không trở tay kịp, "Phạm Ngũ Lão" ngồi chết gí dưới đất, "Hưng Đạo vương" ngồi chết điếng trên lưng voi, còn voi Cung và voi Hiền Hoa thì thóp bụng nín thở dưới tấm vải. Bên cạnh, tên lính hầu Quý ròm lông mày nhăn tít, đang loay hoay nghĩ kế thoát hiểm.

Thấy bọn Quý ròm sững người ra nhìn mình, không nói một tiếng nào, nhỏ Bội Linh nhoẻn miệng cười tươi:

- Các bạn tập tiếp đi chứ! Làm gì nhìn tôi chăm chăm vậy!

"Hưng Đạo vương" liếc tên "lính hầu" ra ý hỏi. Biết không thể ngậm tăm mãi được, Quý ròm "e hèm" một tiếng rồi hắng giọng nói:

- Thôi, Kim Em leo xuống khỏi lưng voi đi! Cung và Hiển Hoa nữa, hai bạn cũng chui hết ra đi!

Cả ba lập tức làm theo lệnh của Quý ròm.

Nhỏ Bội Linh chớp chớp đôi mắt nai:

- Ơ, các bạn không tập nữa à?

Quý ròm khịt mũi:

- Tập thế đủ rồi!

Thấy Quý ròm mặt mày khó đăm đăm, coi bộ khó khai thác, nhỏ Bội Linh quay sang nhỏ Kim Em, hạ giọng hỏi dò:

- Bạn đang đóng vai gì thế?

Nhỏ Kim Em còn đang ngần ngừ chưa biết trả lời sao, Quý ròm đã vọt miệng đáp thay:

- Vai Bà Triệu đấy!

Nhỏ Bội Linh mở to mắt:

- Bà Triệu ư?

- Đúng vậy! – Quý ròm gật đầu, rồi để tăng thêm tính thuyết phục, nó xổ ngay mấy câu ca dao lịch sử mới đọc được trong sách cách đây mấy bữa – Bộ bạn không nhớ câu ca dao "Ru con, con ngủ cho lành. Để mẹ gánh nước rửa bành cho voi. Muốn coi lên núi mà coi. Coi bà Triệu tướng cỡi voi đánh cồng" sao?

Nghe Quý ròm xổ ca dao, nhỏ Bội Linh đã hơi xiêu xiêu. Nó nhìn tấm vải cắt theo hình con voi thằng Cung đang hì hục cuộn lại, định gật gù khen xã giao một câu, nhưng khi ngước lên, sực nhận ra chòm râu trên mặt Kim Em, nó liền ngẩn ra:

- Bà Triệu mà có râu ư?

Thắc mắc của Bội Linh khiến Kim Em giật thót, vội đưa tay gỡ râu xuống. Còn Quý ròm thì mặt nhăn như cắn phải ớt. Nó đáp bừa:

- Bà Triệu tất nhiên là không có râu! Nhưng khi ra trận vẫn phải đeo râu vào để quân giặc khiếp sợ!

- Ai bảo Quý thế? – Nhỏ Bội Linh hỏi lại, giọng bán tín bán nghi.

- Cần gì ai bảo! – Quý ròm hấp háy mắt – Tôi hỏi bạn nè! Nếu đang đi ngoài đường, thình lình gặp phải một phụ nữ râu ria tua tủa, bạn có cảm thấy sờ sợ không?

Nhỏ Bội Linh rụt cổ:

- Eo ôi, nếu gặp một phụ nữ như thế thì hãi thật!

Câu trả lời thật thà của nhỏ Bội Linh khiến Quý ròm nở từng khúc ruột. Nó vung tay, dõng dạc:

- Đấy! Thì quân giặc cũng thế thôi! Thấy Bà Triệu râu dài thậm thượt chễm chệ trên lưng voi, bọn giặc sẽ tưởng là người nhà trời ấy chứ! Phụ nữ trần gian làm quái gì có râu!

Trong khi Tiểu Long, Hiển Hoa, Kim Em và Cung cố nín cười trước sự khoác lác khủng khiếp của Quý ròm thì nhỏ Bội Linh nghệt mặt tấm tắc:

- Ừ nhỉ! Bà Triệu này mưu cao thật đấy!

Quý ròm ưỡn ngực:

- Còn phải nói! Nếu bà không mưu cao, làm sao người ta gọi bà là Triệu nữ vương!

Nhỏ Bội Linh gật gù. Rồi đưa mắt nhìn chiếc rổ trên tay Tiểu Long, nó hỏi:

- Thế còn bạn Tiểu Long đóng vai gì?

- À, à! – Quý ròm tặc tặc lưỡi – Tiểu Long đóng vai … quân giặc!

Một lần nữa, Quý ròm làm Bội Linh ngơ ngác:

- Quân giặc sao chẳng cầm khí giới mà lại cầm rổ?

Quý ròm gãi cổ:

- Tên giặc này trước đây có khí giới đầy đủ nhưng đã bị quân ta tước hết rồi!

- Nó đầu hàng ư?

- Ừ, nó đầu hàng!

Nhỏ Bội Linh vẫn chưa thỏa mãn:

- Thế tên giặc cầm rổ để làm gì?

- Để làm gì ư? – Quý ròm hít vào một hơi, cảm thấy đầu óc xoay tít. Nó vừa đáp vừa rủa thầm – Tất nhiên là để … đem mía tới dâng cho voi ăn. Cái rổ trên tay nó là rổ mía mà!

Quý ròm là chúa chơi trò dóc tổ. Trước nay nó dóc tổ hàng tỉ lần. Nhờ vậy, nhỏ Bội Linh thắc mắc tới đâu, nó giải đáp ngay tới đó. Nó phịa chuyện nhanh như máy, mặt mày lại cứ tỉnh rụi khiến tụi bạn nó trong tổ 4 phục lăn.

Nhỏ Bội Linh cũng phục lăn. Nhưng không phải phục Quý ròm mà phục Bà Triệu. Nó xuýt xoa:

- Bà Triệu có uy ghê há! Ngay cả lính giặc mà cũng phải riu ríu đem mía đến dâng cho con voi của bà!

Lần thứ hai Quý ròm ưỡn ngực:

- Còn phải nói!

Quý ròm ưỡn ngực trông oai vệ làm sao! Nhưng khi nhỏ Bội Linh vừa ra về thì nó thóp ngực lại, thở đánh thượt:

- Cứ cái kiểu này thì chả biết đến bao giờ tụi mình mới tập xong hoạt cảnh!

Nhỏ Kim Em bước lại gần Quý ròm, trấn an:

- Tụi nó sẽ không tới quấy rầy nữa đâu?

- Sao bạn biết?

- Ngày mai là chủ nhật, sáng mốt tới giờ sinh hoạt chủ nhiệm, các tổ phải thi hoạt cảnh rồi. Tụi nó cũng phải lo tập dượt nữa chứ!

- Ừ, hy vọng là vậy!

Quý ròm chép miệng. Rồi nó quay sang Cung và Hiển Hoa:

- Các bạn mở tấm vải ra đi!

Cung trố mắt:

- Chi vậy?

- Tập tiếp chứ chi! Đã xong đâu?

Cung nhún vai:

- Tao thấy hoạt cảnh của tổ mình như vậy là đạt lắm rồi. Chả cần phải dượt tới dượt lui nữa!

- Được cái đầu mày! – Mặt Quý ròm lập tức sa sầm – Vòi voi của người ta cuộn lên cuộn xuống, ngoắt tới ngoắt lui trông hào hùng, khí thế, còn vòi voi của mày suốt ngày kéo lê sát đất cứ như xẩm tìm bạc cắc mà dám bảo là được! Hưng Đạo vương mà cỡi một con voi như mày chắc đánh đâu thua đó quá!

Lời phê bình của Quý ròm làm Cung nổi nóng. Nó giở "chiêu" quen thuộc:

- Mày ngon mày làm voi đi, để tao làm lính hầu cho!

- Thôi, thôi! – Tiểu Long vội can gián – Còn hai hôm nữa là thi rồi, tụi mày không lo tập, ở đó mà cãi với cọ!

Cung vẫn chưa nguôi tức:

- Chui trong tấm vải nóng thí mồ, lại đội cái "bà" Trần Hưng Đạo nặng gần một tạ kia như rùa đội bia, sức đâu mà đưa cái vòi cuộn lên cuộn xuống, ngoắt tới ngoắt lui cho khí thế! Hừ, cứ toàn là nói trạng!

Thấy Cung nói cũng có lý, Quý ròm làm thinh. Nhưng nhỏ Kim Em nhất quyết không nhịn.

- Này, này! – Nó quắc mắt nhìn Cung – Bạn muốn thì tôi nhường cho bạn làm Trần Hưng Đạo đó, để tôi xuống làm voi cho! Mới tập với nhau có bốn, năm ngày mà bạn đã móc ngoéo tôi cả trăm lần rồi đấy nhé! Mà chính bạn đề nghị tôi đóng vai Trần Hưng Đạo chứ ai!

Một lần nữa, "Phạm Ngũ Lão" Tiểu Long lại phải nhăn nhó giảng hòa:

- Thôi, thôi …

Chương 9

Tổ 3 của lớp trưởng Xuyến Chi ngồi ở hai dãy bàn trên cùng bên phải, gần cửa ra vào. Lúc này một cái bàn đã được kéo ra sát cửa, quay mặt vào trong, đối diện với "sân khấu", để ban giám khảo ngồi quan sát.

Thằng Bá, thằng Đặng Đạo và nhỏ Vành Khuyên phải xuống ngồi chung với Xuyến Chi, Tú Anh và thằng Phước ở bàn sau. Sáu đứa chen chúc một ghế, gặp lúc bình thường tụi nó đã cằn nhằn điếc tai cả lớp rồi nhưng vì cuộc thi hoạt cảnh lịch sử sắp bắt đầu, tụi nó chẳng còn tâm trí đâu mà khiếu nại lôi thôi.

Chờ cả lớp ổn định đâu đó xong xuôi, cô Trinh từ tốn nói:

- Cô tin rằng cả tuần nay, các em đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi. Các em chắc chắn đã xem sách, đã nghiên cứu tài liệu, kiến thức về lịch sử dĩ nhiên đã được củng cố và nâng lên rất nhiều …

Cô ngừng lại một chút rồi thong thả tiếp:

- Bây giờ nếu một tổ diễn hoạt cảnh lịch sử, chắc chắn không tổ này thì tổ khác đã có thể nói ra vanh vách đó là sự kiện nào!

Cô Trinh lại ngừng lại. Và sau khi đưa mắt nhìn khắp lớp một lượt, cô nghiêm giọng tuyên bố:

- Vì vậy, để cuộc thi tăng phần hấp dẫn, ban giám khảo gồm cô, cô Nga và em Hạnh đã thống nhất thế này: Tổ 1 diễn thì tổ 2 giải đáp, tổ 2 diễn thì tổ 3 giải đáp, cứ thế lần lượt đến tổ cuối cùng. Khi nào tổ được chỉ định không giải đáp được thì các tổ khác được quyền giơ tay trả lời thay, các em đồng ý không?

Cả lớp nhao nhao:

- Đồng ý! Đồng ý, cô!

Cô Trinh mỉm cười:

- Nếu các em không có ý kiến gì thì mời tổ 5 lên "sân khấu"!

Lời mời của cô khiến tổ 5 ngơ ngác. Minh Vương liếm môi:

- Tổ 1 lên trước chứ cô!

- Không! – Cô Nga hắng giọng đáp thay – Tổ 1 là tổ giải đáp trước chứ không phải diễn trước!

Nghe ban giám khảo nói vậy, Minh Vương không khiếu nại nữa. Nó quay sang bàn thằng Lâm, đưa tay ngoắt:

- Các bạn qua hết bên này đi!

Lâm, Quới Lương và nhỏ Bội Linh lục đục đứng lên khỏi ghế và nối đuôi bước qua bàn Minh Vương, Hải Ngọc và Đỗ Lễ.

Đỗ Lễ lôi ra từ trong ngăn bàn một chiếc mão, một đôi hia và một chiếc áo rộng thùng thình, phủ giấy màu sặc sỡ đưa cho Minh Vương.

Bất chấp các tổ khác tò mò quay đầu nhìn, Minh Vương mặc áo, đội mão, đi hia rồi dẫn đầu cả tổ khệnh khạng tiến lên bảng.

Hải quắn vỗ tay reo:

- A, Tần Thủy Hoàng!

Thằng Quang gân cổ:

- Giống hệt Bàng Thái sư!

- Im lặng! Im lặng nào! – Cô Trinh gõ tay xuống bàn.

Tổ 5 tiến lên ngang chiếc bàn ban giám khảo ngồi thì Lâm và Quới Lương thình lình vọt ra ngoài hành lang.

Cả lớp ngạc nhiên chưa biết hai đứa này đi đâu thì đã thấy chúng từ ngoài thò đầu vào, đứa cửa trước đứa cửa sau, hò reo ỏm tỏi.

Tiểu Long quay sang Quý ròm:

- Tụi nó làm gì thế hở mày?

Quý ròm nhíu mày:

- Chắc tụi nó giả làm quân giặc!

Quý ròm nói đúng phóc. Ở trên bảng, vừa nghe tiếng hò reo như sấm của Lâm và Quới Lương, Minh Vương và những đứa còn lại tỏ vẻ bồn chồn, lo lắng tợn.

Minh Vương đứng giữa, đầu quay bốn phía nhìn dáo dác. Tụi Đỗ Lễ, Hải Ngọc và Bội Linh cũng thấp tha thấp thỏm không yên.

Ở bên ngoài, Lâm và Quới Lương, hai đứa trong băng "tứ quậy" ngoác mồm hò hét liên tục. Chưa bao giờ được "quậy" một cách hợp pháp như thế, hai đứa tha hồ rống hết cỡ. Nếu ban giám khảo không quy định hoạt cảnh của mỗi tổ chỉ được kéo dài tối đa mười phút, chắc hai thằng này sẽ hò reo đến tối.

Tụi Minh Vương bốn đứa sau khi dòm quanh quất liền chụm đầu lại bàn bạc. Minh Vương nói gì đó, Đỗ Lễ mấp máy môi đáp lại. Chả rõ Đỗ Lễ nói gì, chỉ thấy sau đó Minh Vương cởi áo, mão, hia đưa cho Đỗ Lễ mặc. Xong, Đỗ Lễ dẫn Hải Ngọc đi một ngả, Minh Vương dẫn Bội Linh đi một ngả khác.

Bốn đứa đi hai ngả nhưng đều vòng trở về chỗ ngồi của tổ 5 ở cuối lớp.

Thấy tổ mình rút đi hết, Lâm và Quới Lương lật đật chạy trở vô lớp, lần về chỗ cũ.

Đợi tổ 5 ổn định xong xuôi, cô Trinh nhìn về phía tổ 1:

- Các em ở tổ 1 đã xem kỹ hoạt cảnh vừa rồi chưa?

- Dạ, rồi ạ!

- Thế các em có biết hoạt cảnh của tổ 5 diễn tả sự kiện gì không?

- Thưa cô biết ạ! – Tần đứng lên – Đó là chuyện Lê Lai cứu chúa, thưa cô!

- Đúng rồi! – Cô Trinh gật đầu – Thế cứu chúa là cứu ai?

- Dạ, cứu Lê Lợi ạ!

Thấy tổ trưởng của mình trả lời ngắn gọn quá, chả bõ công "dùi mài kinh sử" cả tuần nay, Dưỡng đứng dậy, hùng hồn:

- Thưa cô, năm 1419 sau khi đánh lấy đồn Nga Lạc ở Thanh Hóa, giết được tướng nhà Minh là Nguyễn Sao, vì quân mã còn ít, Bình định vương Lê Lợi lui quân về cố thủ ở Chí Linh. Quân Minh liền đem quân tới vây đánh. Trong cơn nguy cấp, Lê Lai liều mình vì nước, xin mặc áo ngự bào giả làm Lê Lợi để đánh lừa quân giặc. Giặc trúng kế, tưởng Lê Lai là Bình định vương thật, xúm nhau vây đánh và sau khi giết được ông, giặc liền rút quân, nhờ vậy Lê Lợi mới chạy thoát ạ!

Cô Trinh gật gù:

- Giỏi lắm! Các em nhớ sử như thế thật đáng khen!

Được cô khen, Dưỡng nở từng khúc ruột. Nó đưa mắt nhìn quanh, sung sướng và hãnh diện.

Thấy vậy, Quang không chịu thua. Nó giơ tay:

- Thưa cô, do chuyện này dân gian mới có câu "Hăm mốt Lê Lai, hăm hai Lê Lợi" đấy ạ!

Cô Trinh đưa mắt nhìn Quang:

- Thế em có hiểu câu đó có ý nghĩa gì không?

Quang nhanh nhẩu:

- Thưa cô, hiểu ạ! 22 tháng 8 âm lịch là giỗ Lê Lợi, và dân ta làm giỗ Lê Lai ngay trước ngày giỗ Lê Lợi để ghi nhớ công ơn của người anh hùng vì nước quên mình ạ!

- Hay lắm! – Cô Trinh vừa nói vừa vẫy tay – Thôi, các em ngồi xuống đi! Cô cho tổ l điểm mười!

Quang mãn nguyện ngồi xuống. Mẩu chuyện Lê Lai cứu chúa này chính tổ nó đã định dựng thành hoạt cảnh chứ đâu! Dù cuối cùng tổ trưởng Tần quyết định chọn mẩu chuyện Nguyễn Tri Phương tuẫn tiết, sáu đứa tụi nó vẫn nhớ vanh vách những chi tiết quanh ông Lê Lai này.

Nhưng Quang không có nhiều thời gian để tận hưởng nỗi hoan hỉ của mình. Nó còn đang mơ màng thì Tần đã giục:

- Chuẩn bị lên kìa mày!

Quang sực nhớ tới nhiệm vụ trước mắt, vội ngả người ra băng ghế.

Nó đang đóng vai Nguyễn Tri Phương. Ngày 19-11-1873, đại úy Francis Garnier vâng lệnh Thống đốc Nam Kỳ lúc bấy giờ là thiếu tướng hải quân Dupré đem quân đánh úp thành Hà Nội. Nguyễn Tri Phương đang trông coi việc binh ở Bắc kỳ, nghe tiếng đại bác bắn phá liền cùng con mình là phò mã Nguyễn Lâm lên thành trấn giữ cửa Đông và cửa Nam. Được gần một giờ đồng hồ thì thành vỡ, phò mã Nguyễn Lâm tử trận tại chỗ còn Nguyễn Tri Phương bị thương nặng. Quân Pháp đem ông xuống tàu cứu chữa nhưng ông một mực không chịu ăn uống, không chịu uống thuốc, không chịu để giặc băng bó, quyết nhịn đói chịu đau mà chết theo thành.

Tấm gương trung liệt, một lòng vì nước đó của Nguyễn Tri Phương rốt cuộc đã bị thằng Quang làm cho méo mó đến thảm hại.

Nó nằm trên chiếc ghế dài, được hai con nhỏ An Dung và Việt Hà cùng tổ khiêng đặt giữa lớp. Nguyễn Tri Phương thật dù đau đến rứt thịt chắc cũng chẳng mở miệng kêu la một tiếng. Còn Quang thì rên như bộng, chốc chốc lại co giật, giãy giụa cứ như người bị động kinh.

Khi hai tên "giặc Pháp" Tần và Dưỡng dẫn "cô y tá" Hiền Hòa đến xức thuốc, Quang chân đá tay gạt hệt như Võ Tòng đang đả hổ, đến nỗi nhỏ

Hiền Hòa lỡ dại đứng sát chiếc "băng ca" bị Quang tung một cước, không kịp tránh, té lăn ra đất khiến cả lớp cười ồ.

Nhưng dù vậy, tụi bạn trong lớp đều biết tỏng đó là cảnh Nguyễn Tri Phương không thèm để kẻ thù săn sóc, cứu chữa.

Do đó, khi cô Trinh vừa hỏi "Các em ở tổ 2 đã xem kỹ hoạt cảnh vừa rồi chưa?", nhỏ Lan Kiều tổ trưởng tổ 2 đã đứng lên đáp ngay, không cần đợi cô hỏi tiếp "Thế các em có biết hoạt cảnh của tổ 1 diễn tả sự kiện gì không?":

- Thưa cô, đó là cảnh Nguyễn Tri Phương bị sa vào tay giặc Pháp, thà nhịn đói chịu đau mà chết ạ!

Cô Nga hỏi:

- Thế lúc đó Nguyễn Tri Phương đang giữ thành nào?

- Thưa cô, thành Hà Nội ạ!

- Nguyễn Tri Phương cùng ai giữ thành?

- Thưa cô, phò mã Nguyễn Lâm ạ!

- Phò mã Nguyễn Lâm là ai?

Nhỏ Lan Kiều vẫn không nao núng:

- Thưa, là con của Nguyễn Tri Phương!

Cô Nga có vẻ muốn thử tài tổ trưởng tổ 2 đến cùng. Cô mỉm cười:

- Con của Nguyễn Tri Phương sao lại gọi là phò mã?

Tới đây thì Lan Kiều chết đứng. Tổ nó đã đọc đi đọc lại mẩu chuyện này nhiều lần, nhưng khổ nỗi chẳng đứa nào buồn thắc mắc tại sao Nguyễn Lâm được gọi là phò mã.

Lan Kiều đưa mắt nhìn các thành viên tổ mình. Nhưng đáp lại ánh mắt cầu cứu của nó là cái khịt mũi của Quốc Ân, cái ngó lơ của Lệ Hằng và sự làm thinh của Quỳnh Như, Chí Mỹ.

Chỉ có Hải quắn là hùng hổ. Nó giơ tay:

- Thưa cô, sở dĩ Nguyễn Lâm được gọi là phò mã vì Nguyễn Lâm lấy công chúa ạ!

Hải quắn là đứa không sợ trời sợ đất. "Hễ phò mã dứt khoát là chồng của công chúa!", nó nghĩ vậy và mở miệng đáp bừa. Không ngờ cô Nga gật đầu:

- Đúng rồi! Em giỏi lắm!

Hải quắn làm cả lớp ngạc nhiên quá đỗi. Nhưng Hải quắn chỉ có thể làm mọi người ngạc nhiên đến thế. Đến khi cô Nga hỏi tiếp:

- Thế em có biết Nguyễn Lâm lấy công chúa nào không?

Thì nó có muốn đáp bừa cũng chẳng biết đường nào mà đáp.

- Dạ không ạ! – Hải quắn xụi lơ.

Cô Nga nhìn khắp lớp:

- Tổ nào có thể trả lời được câu hỏi này?

Cô Nga nhắc lại câu hỏi đến hai lần, cả lớp vẫn im ru. Chỉ có thằng Lâm ngứa miệng bô bô:

- Cô hỏi phò mã Trần Thế Mỹ trong phim Bao Thanh Thiên tụi em may ra mới biết, chứ phò mã Nguyễn Lâm thì tụi em chịu thua ạ!

Cô Nga quay sang nhỏ Hạnh:

- Em có thể nói cho các bạn biết không?

Nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Thưa cô, Nguyễn Lâm là con thứ hai của Nguyễn Tri Phương, được vua Tự Đức gả em gái là công chúa Đồng Xuân đồng thời phong làm Phò mã Đô úy nên được gọi là phò mã Nguyễn Lâm ạ!

Cô Nga quay xuống lớp:

- Các em thấy chưa! Học sử, hễ thấy sự kiện hay chi tiết nào kỳ lạ hay bất thường, các em nên tra cứu, tìm hiểu đến nơi đến chốn như vậy mới được …

- A!

Cô Nga đang nói nửa chừng, thằng Cung ở tổ 4 bỗng buột miệng "a" lên một tiếng khiến cả lớp giật mình quay đầu dòm.

Cô Nga nhìn Cung:

- Gì vậy em?

Cung lóng ngóng đứng lên khỏi ghế và đưa tay gãi đầu:

- Thưa cô, nhà em ở trên đường Nguyễn Tri Phương, bây giờ nhớ lại em mới hiểu tại sao đường Nguyễn Lâm nằm kế đường Nguyễn Tri Phương.

Trước nay em đâu có biết ông Nguyễn Lâm này là ai, thì ra ổng là con của ông Nguyễn Tri Phương!

Thấy Cung thật thà thú nhận sự kém hiểu biết của mình, Lâm bất giác nổi máu hiếu thắng. Nó "xì" một tiếng, lên mặt:

- Chuyện đó ai mà chẳng biết! Đường Nguyễn Tri Phương nằm kế hai con đường Nguyễn Lâm và Nguyễn Kim, tất nhiên họ là ba cha con rồi! Khi nãy bạn Hạnh nói Nguyễn Lâm là con thứ hai của Nguyễn Tri Phương, Nguyễn Kim đương nhiên là con thứ nhất!

Trong lớp hầu như không đứa nào biết lai lịch của ông Nguyễn Kim lạ hoắc này. Nghe Lâm thao thao, tụi nó phục lăn, mặt mày đứa nào đứa nấy thoắt lộ vẻ ngẩn ngơ. Thấy vậy, Lâm quay đầu nhìn bốn phía, mặt hiu hiu tự đắc.

Nhưng cô Nga đã làm Lâm cụt hứng ngay tút xuỵt. Cô nói:

- Em Lâm nhầm rồi! Nguyễn Tri Phương sống ở triều Nguyễn, còn Nguyễn Kim sống ở triều Hậu Lê, làm sao họ là hai cha con được!

Lời phản bác của cô Nga làm Lâm tẽn tò. Không kịp đợi cô giáo ra hiệu, nó lật đật ngồi xuống để che giấu sự ngượng ngập giữa những tràng cười ngặt nghẽo nổ ra chung quanh.

- Các em giữ trật tự đi! – Cô Trinh gõ tay xuống bàn – Chuyện đó chẳng có gì đáng cười. Cô hy vọng sau mỗi lần nhầm lẫn như vậy, các em sẽ nhớ kỹ hơn!

Cô ngừng lại, quay sang trao đổi với cô Nga một hồi rồi dõng dạc tuyên bố:

- Tổ 2 tuy không giải thích được tại sao Nguyễn Lâm được gọi là phò mã, nhưng về cơ bản đã nói đúng tên sự kiện tổ 1 vừa trình bày, do đó ban giám khảo quyết định cho tổ 2 điểm mười!

Phán quyết của cô Trinh khiến vẻ mặt căng thẳng, lo âu của các thành viên tổ 2 lập tức tươi lên roi rói. Sáu đứa vỗ tay rào rào. Hải quắn đập bàn, nịnh nọt:

- Ban giám khảo thật là anh minh, sáng suốt, không hổ là trời xanh …

- Thôi, thôi, đủ rồi! – Cô Trinh giơ tay ra hiệu im lặng – Bây giờ tới lượt các em đấy! Chuẩn bị bước lên đi!

Chương 10

Quốc Ân đeo râu dài, cổ mang gông, hai tay bị trói, lếch thếch đi phía trước. Kèm sát phía sau là Hải quắn cùng ba tên thuộc hạ Lan Kiều, Quỳnh Như và Lệ Hằng. Bốn đứa này đi đứng hùng hổ, miệng không ngừng quát tháo. Chốc chốc Hải quắn còn cao hứng co chân đá vào người Quốc Ân khiến thằng này co rúm lại. Đây rõ là cảnh giải tù.

Chí Mỹ gắn ria mép, nước mắt nước mũi sì sụt, tất tả chạy theo người bị bắt. Căn cứ vào râu ria trên mặt, có thể đoán ra họ là hai cha con.

Mặc dù bị Hải quắn và ba tên thuộc hạ kịch liệt ngăn cản, cuối cùng Chí Mỹ vẫn níu được tay "cha mình" và bám riết lấy, vẻ như đòi đi theo.

Quốc Ân quay lại nhìn "con", nghiêm mặt khuyên bảo gì đó. Thoạt đầu, Chí Mỹ lắc đầu tỏ ý không chịu vâng theo. Nhưng đến khi Quốc Ân mặt mày sa sầm lộ vẻ giận dữ thì Chí Mỹ buông tay "cha", không đòi theo nữa.

Trong khi Hải quắn cùng Lan Kiều, Lệ Hằng, Quỳnh Như tiếp tục giải Quốc Ân lên đường thì Chí Mỹ đứng tại chỗ đưa tay gạt lệ, mặt buồn rười rượi trông theo. Một hồi lâu nó mới thất thểu quay về … chỗ ngồi.

Hoạt cảnh "bí hiểm"của tổ 2 khiến toàn thể tổ 3 xanh mặt.

Tổ 3 là tổ tập trung nhiều học sinh giỏi như nhỏ Tú Anh, lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Vành Khuyên. Vậy mà khi cô Trinh hỏi "Các em tổ 3 có biết hoạt cảnh của tổ 2 diễn tả sự kiện gì không?", cả sáu đứa trong tổ đều bối rối đưa mắt nhìn nhau.

Các tổ khác cũng chụm đầu bàn tán sôi nổi và cũng như tổ 3, mặc dù đã suốt một tuần nghiên cứu đủ thứ tài liệu sách báo vẫn chẳng tổ nào đoán ra cặp "cha con" Quốc Ân – Chí Mỹ là những nhân vật nào trong lịch sử.

Tiểu Long khều Quý ròm:

- Mày biết tụi nó diễn tích gì không?

Quý ròm thở phì:

- Nước mình có tới mấy ngàn năm chống ngoại xâm, người bị giặc bắt có đến hàng đống, tao làm sao biết hết được!

Thấy Quý ròm trả lời ngang phè, Tiểu Long ngán ngẩm chẳng buồn hỏi nữa. Nó ngước mắt nhìn lên chỗ ban giám khảo ngồi, ước gì nhỏ Hạnh đừng bị cô Trinh mời lên ngồi trên đó.

Cô Trinh lặp lại câu hỏi đến lần thứ ba, thấy tổ 3 vẫn im ru bà rù, liền đưa mắt nhìn quanh:

- Các tổ khác, tổ nào trả lời được?

Nhưng "các tổ khác" vẻ như kiên quyết noi gương tổ 3. Cô Trinh hỏi đi hỏi lại hai, ba lần, cả lớp vẫn im như thóc.

Trong lúc đứa nào đứa nấy đang chờ ban giám khảo tuyên bố "lớp này dốt đặc" thì Lâm bất thần đứng dậy:

- Thưa cô, em biết ạ!

Lại thằng Lâm nhanh nhẩu đoảng! Tụi bạn sửng sốt nhủ bụng và trố mắt tò mò xem nó trả lời ra sao.

Cô Trinh gật đầu:

- Em nói đi!

Lâm ung dung đáp, vẻ như đã quên bẵng cú "sụp hố" vừa rồi:

- Thưa cô, hoạt cảnh của tổ 2 diễn tả cảnh Vương ông bị bọn sai nha bắt ạ!

- Vương ông? – Cô Nga tròn mắt – Vương ông nào thế?

- Vương ông là cha của Vương Thúy Kiều đó cô! Ổng bị thằng bán tơ vu oan nên sai nha đến bắt, vì vậy con trai ổng là Vương Quan mới chạy theo năn nỉ!

Cô Trinh mỉm cười:

- Em đọc chuyện này ở đâu thế?

Lâm ưỡn ngực:

- Ở trong Truyện Kiều của Nguyễn Du đó cô! Truyện Kiều hay lắm cô ơi!

Lâm học văn chẳng có gì xuất sắc, nhưng lại thuộc khá nhiều thơ. Vì vậy, nó có tài đặt vè, từng vỗ ngực tự xưng là "thi sĩ Hoàng Hôn".

Nhưng lần này "thi sĩ Hoàng Hôn" đã bị "bé cái nhầm".

Cô Trinh lắc đầu:

- Đây là hoạt cảnh lịch sử chứ không phải hoạt cảnh văn học! Lâm ngồi xuống đi!

Lâm vừa ngồi xuống thì nhỏ Xuyến Chi đột ngột đứng lên:

- Thưa cô, em nhớ ra rồi ạ!

- Em nói đi!

Nhỏ Xuyến Chi liếm môi:

- Thưa cô, hoạt cảnh vừa rồi của tổ 2 diễn tả chuyện Nguyễn Trãi đòi đi theo cha ạ!

- Hay lắm! – Cô Trinh long lanh mắt – Thế tại sao Nguyễn Trãi lại đi theo cha?

- Thưa cô, tại cha của ông bị giặc Minh bắt ạ!

- Tại sao giặc Minh bắt cha của ông?

Nhỏ Xuyến Chi ấp úng:

- Thưa cô, em không biết ạ!

Cô Nga bỗng hỏi xen:

- Thế em có biết cha của Nguyễn Trãi tên là gì không?

Nhỏ Xuyến Chi lại lắc đầu:

- Thưa không ạ!

Rồi sợ không trả lời được hai câu liền sẽ bị cho điểm thấp, nó vội vã nói:

- Nhưng em biết khi cha ông bị giặc giải đi, ông theo cha đến tận ải Nam Quan, cứ nằng nặc đòi đi cùng cho bằng được. Cha ông không cho, khuyên ông trở về lo việc báo thù cho cha rửa hận cho nước …

- Thôi được! – Cô Nga gật gù – Em trả lời thế đã khá lắm rồi!

Rồi cô vẫy tay:

- Em ngồi xuống đi! Cô cho tổ 3 điểm chín!

Cô Trinh quay sang Hạnh:

- Em nhớ rõ sự kiện này chứ?

- Dạ nhớ ạ!

- Vậy em nói thêm cho các bạn biết đi!

- Thưa cô! – Nhỏ Hạnh từ tốn – Cha của Nguyễn Trãi tên là Nguyễn Phi Khanh, làm quan dưới triều Hồ Quý Ly. Khi quân Minh sang xâm lược nước ta, ông cùng vua tôi nhà Hồ bị giặc bắt giải về Kim Lăng. Hai con ông là Nguyễn Trãi và Nguyễn Phi Hùng đưa ông đến tận Nam Quan nhưng ông

chỉ cho Nguyễn Phi Hùng theo sang Kim Lăng, còn Nguyễn Trãi thì ông khuyên trở về tìm cách báo thù rửa hận …

Lời giải thích thao thao của nhỏ Hạnh khiến năm thành viên còn lại của tổ 4 tiếc ngẩn tiếc ngơ. Nhất là bây giờ tới lượt tụi nó phải giải đáp hoạt cảnh tổ 3 đang sắp sửa bày ra kia.

Hiển Hoa quay sang Cung:

- Tiếc quá hở Cung?

- Tiếc chuyện gì?

- Chuyện bạn Hạnh đó! Nếu bạn Hạnh không lên trên kia, tổ mình chả phải thấp thỏm!

Cung vênh mặt:

- Chả có gì phải lo!

Thấy thằng Cung học hành làng nhàng này giở giọng hách xì xằng, nhỏ Hiển Hoa tính nói kháy một câu nhưng nó chưa kịp mở miệng thì một con voi từ ngoài cửa lù lù đi vô.

Thằng Bá khoác áo đỏ, cổ buộc khăn vàng, ngồi vắt vẻo trên lưng voi, râu ria tua tủa, mặt mày oai vệ.

Cũng như con voi của bọn Quý ròm, con voi của tổ 3 khoác một tấm vải dày, bên dưới thò ra bốn cái cẳng chân đang chậm chạp bước, rõ là chân của thằng Phước và thằng Đặng Đạo.

Tiểu Long trợn mắt:

- Ồ, tụi này cũng cỡi voi!

Cung "xì" một tiếng:

- Con voi của tụi nó xấu hoắc, chẳng bằng một góc con voi của tổ mình!

Ý Cung muốn khoe khoang tài trang trí … voi của nó. Nhưng Cung không nói khoác. Con voi Bá đang cỡi thua xa con voi của tổ 4.

Kim Em cười khúc khích:

- Voi gì chẳng có tai, cũng chẳng có vòi!

Quý ròm bĩu môi:

- Thế mà cũng là voi đấy!

Quả thật, tổ 3 chả buồn dán tai voi bằng giấy, chẳng có chiếc vòi ngoe nguẩy bằng ống cao su. Vòi và tai voi được vẽ ngay trên tấm vải khoác.

Phước và Đặng Đạo chui vào dưới tấm vải làm voi cho Bá cỡi, tổ 3 chỉ còn lại Vành Khuyên, Xuyến Chi và Tú Anh.

Ba con nhỏ này đi sau lưng voi, cùng khệ nệ khiêng một tấm ván dài, chắc là mặt bàn hư mượn trong nhà kho của trường. Ba đứa đặt ngang tấm ván trước ngực giả làm mộc, nghiêm nghị bước theo sau Bá.

Cả bọn đang tiến lừ lừ, thình lình Bá vung tay hét tướng "Xung phong!". Ngay lập tức Vành Khuyên, Xuyến Chi và Tú Anh khiêng tấm ván chạy ào lên phía trước.

Con voi của Bá cũng tiến lên theo, hăm hở rảo quanh một vòng, rồi … đủng đỉnh quay đầu đi trở ra hành lang.

Hoạt cảnh tổ 3 dàn dựng đơn giản đến mức năm đứa ở tổ 4 mặt mày đều thất sắc.

Nhỏ Hiển Hoa quay ra sau:

- Tụi nó dựng hoạt cảnh kiểu gì lạ quá Quý ơi!

Quý ròm làu bàu:

- Đánh đố thế này, bố ai mà biết!

Tiểu Long cũng buồn bã đồng tình:

- Hồi trước đánh giặc ai mà chẳng cỡi voi! Làm sao biết được nhân vật này là nhân vật nào!

Trong tổ, chỉ có thằng Cung là chẳng tỏ vẻ bực dọc. Khi con voi chở thằng Bá đi ngang qua trước mặt nó để ra hành lang, chả rõ nó phát hiện được điều gì mà mặt nó bỗng tươi hơn hớn.

Cung phấn khởi đến mức chả buồn đợi cô giáo hỏi, đã láu táu đứng lên:

- Thưa cô, người cỡi voi kia chính là Trần Hưng Đạo ạ!

Hành động đột ngột của Cung làm tụi Quý ròm ngẩn tò te.

Cả cô Trinh cũng ngạc nhiên:

- Sao em biết đó là Trần Hưng Đạo?

Cung đắc ý:

- Bởi vì Trần Hưng Đạo khi ra trận thường cỡi voi, hơn nữa bọn giặc mà vị anh hùng kia đang tiến đánh chính là giặc Nguyên Mông ạ!

Cô Trinh tròn mắt:

- Làm sao em biết vị anh hùng cỡi voi kia đang tiến đánh giặc Nguyên Mông?

Thắc mắc của cô Trinh cũng là thắc mắc của những đứa bạn cùng tổ với Cung. Chẳng đứa nào hiểu thằng Cung uống mật gấu này dựa vào đâu để quả quyết bọn giặc tụi thằng Bá đang tiến đánh là giặc Nguyên Mông. Mười cặp mắt của bọn Quý ròm nhìn chòng chọc vào Cung, hồi hộp chờ xem nó trả lời ra sao.

Nhưng Cung chẳng trả lời gì cả. Nó ngần ngừ một hồi rồi hỏi lại cô giáo:

- Ủa, vậy không phải là giặc Nguyên Mông hả cô?

Cô Nga ngồi cạnh mỉm cười:

- Tất nhiên là không phải! Em ngồi xuống đi! Lần sau phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi đáp, không nên đoán mò như thế!

Cung vừa ngồi xuống, Quý ròm đã cự nự:

- Biết thì nói, không biết thì im quách đi cho! Mày làm xấu lây cả tổ!

Lời trách của cô Nga làm Cung đỏ bừng mặt. Lời trách của Quý ròm càng làm nó thêm nóng gáy. Và cho đến khi nghe những tiếng cười hí hí đầy chế giễu nổi lên ở bàn trên, chỗ tụi thằng Bá và Đặng Đạo ngồi – lúc này tụi tổ 3 đã về lại chỗ cũ – thì Cung không nhịn nổi. Nó đứng bật dậy:

- Thưa cô …

Cô Trinh nhướn mắt:

- Gì đó em?

- Thưa cô … – Cung đột nhiên ấp úng – Thưa cô …

Cô Nga mỉm cười động viên:

- Có gì em cứ nói đi!

Cung liếm môi thanh minh:

- Thưa cô, khi nãy không phải em nói bừa đâu! Chính bạn Đặng Đạo nói là giặc Nguyên Mông đấy ạ!

Trong khi Đặng Đạo ngồi ngẩn tò te trước lời tố cáo bất ngờ của Cung thì cô Trinh cau mày hỏi:

- Bạn Đặng Đạo bảo em thế ư?

Cung nuốt nước bọt:

- Thưa cô, bạn ấy không bảo thẳng với em, nhưng lúc bạn ấy cùng bạn Phước "chở" bạn Bá đi ra cửa, em nghe bạn ấy nhắc hai tiếng "Nguyên Mông" rõ ràng ạ!

Đặng Đạo hầm hầm đứng dậy:

- Thưa cô, bạn Cung bịa đấy cô ơi! Tụi em dại gì đi nhắc cho tổ khác!

Cung tức tối cãi:

- Thưa cô, có phải bạn ấy nhắc đúng đâu! Bạn ấy cố ý nhắc sai để tụi em bị điểm thấp đấy ạ!

Cung càng ra sức phân trần, bọn Quý ròm càng ngượng chín người. Thằng Cung này thật đúng là "ngốc tử"! Trong khi ngoác miệng tố cáo người khác đến đỏ mặt tía tai, nó đã tự tố cáo cái tội nghe lỏm đáng xấu hổ của mình mà không biết!

Đã mấy lần, Quý ròm tính thò tay lên bàn trên giật áo Cung ra hiệu cho nó ngồi xuống nhưng sợ các tổ khác chú ý nên không dám. Nó đành vờ chúi đầu vào cuốn tập trên bàn, làm bộ ta đây không biết gì hết!

Quý ròm mắt dán vào tập, nhưng tai vểnh lên nghe ngóng. Và đúng như lo lắng của nó, tiếng cô Trinh nghiêm khắc vang lên:

- Em Cung không tự suy nghĩ, buột miệng đáp bừa theo điều mình nghe lỏm, như vậy là sai! Còn em Đặng Đạo cố ý nhắc bậy cho bạn, cũng sai nốt!

Lời phán xử của cô Trinh làm Cung giật thót. Bây giờ nó mới kịp nhận ra phần sai trái của mình, bèn ngậm miệng làm thinh.

Nhưng Đặng Đạo thì bất phục. Nó thống thiết kêu oan:

- Thưa cô, em không hề nhắc bậy cho bạn Cung ạ! Không tin, cô hỏi bạn Phước xem!

Phước cùng Đặng Đạo đóng vai "voi", Phước làm hai chân trước, Đặng Đạo làm hai chân sau, nếu Đặng Đạo nhắc, tất nhiên Phước phải nghe thấy. Nghĩ vậy, cô Trinh thuận theo đề nghị của Đặng Đạo. Cô gọi:

- Phước!

- Dạ! – Phước đứng lên.

Cô Trinh nghiêm mặt:

- Em trả lời thật đi! Em có nghe bạn Đặng Đạo cố tình nhắc sai cho các bạn khác hay không?

Phước lắc đầu, quả quyết:

- Thưa cô, không ạ! Em chẳng nghe thấy gì cả!

Cùng lúc đó, trên bàn ban giám khảo, nhỏ Hạnh nghiêng đầu qua phía cô Trinh:

- Khi nãy em có nghe bạn Đặng Đạo nói một câu gì đó, thưa cô!

Cô Trinh nhìn chăm chăm vào Phước, hừ giọng:

- Em cố tình che giấu cho bạn phải không?

Phước xanh mặt:

- Thưa cô …

Cô Trinh cắt ngang:

- Em khai thật đi! Chính tai bạn Hạnh nghe rõ ràng kìa!

Trong khi Phước nhăn mày nhíu mặt cố nhớ xem lúc nãy bạn mình có giở trò gì không thì Đặng Đạo bỗng reo lên:

- A, em nhớ rồi, thưa cô!

Cô Trinh gật gù:

- Em nhận tội rồi phải không?

Đặng Đạo khụt khịt mũi:

- Thưa cô, khi nãy em có nói, nhưng không phải nhắc bậy cho các bạn. Em chỉ nói với bạn Bá thôi ạ!

- Nói với bạn Bá? – Cô Trinh chớp mắt – Thế em nói gì với bạn Bá?

- Thưa cô, khi tụi em làm voi đã phân công bạn Bá cõi trên lưng bạn Phước. Nhưng lúc con voi quay ra cửa, bạn Bá cứ tuột dần ra phía sau, thế là … thế là …

Nói tới đây, Đặng Đạo bỗng ngắc nga ngắc ngứ cả buổi khiến cô Trinh sốt ruột:

- Thế là sao?

Đặng Đạo nuốt nước bọt:

- Thưa cô, thế là … thế là bạn Bá … để đít ngay trên đầu em ạ!

Lời tường thuật thật thà và giàu hình ảnh của Đặng Đạo khiến cả lớp nãy giờ nín thở theo dõi "vụ án" bỗng phá ra cười rũ rượi.

Cô Trinh cố nén cười, gõ tay xuống bàn:

- Các em im lặng nào!

Rồi quay sang Đặng Đạo, cô nheo mắt:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến chuyện bạn Cung tố cáo em nhắc bậy?

- Thưa cô, có chứ ạ! – Đặng Đạo quệt mồ hôi trán – Lúc bị bạn Bá ngồi lên đầu, em nổi cáu gắt khẽ "Mày nhích tới phía trước đi! Để nguyên cái mông lên đầu tao như thế, gãy cổ tao còn gì!". Thế là bạn Cung nghe lõm bõm được hai tiếng "nguyên mông" …

Cả lớp mới vừa im lặng được một chút đã lại đồng loạt cười nghiêng cười ngửa. Đứa nào đứa nấy cười đau cả bụng. Lần này thì cả ban giám khảo cũng không làm nghiêm được nữa. Cô Trinh, cô Nga và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau, môi mím lại để khỏi phì cười.

Quý ròm vừa chùi nước mắt vừa bảo Tiểu Long:

- Thằng Cung này thật khiến mình chết tức lại vừa chết cười mày ạ!

Rồi chồm lên bàn trên, Quý ròm thò tay định khều vai Cung và "xỏ" nó một câu cho bõ tức nhưng khi sắp chạm vào đối phương, Quý ròm bỗng rụt tay lại. Thằng Cung trước mắt nó bây giờ nom tội quá. Vẻ nhơn nhơn biến mất, lúc này Cung co rúm người như con tôm, mặt cúi gằm không dám nhìn ai. Lời trình bày của Đặng Đạo và tiếng cười cợt của cả lớp khiến Cung xấu hổ chín người. Lúc này nó chỉ muốn chui tọt ngay xuống đất.

Không chỉ Quý ròm, ngay cả cô Trinh cũng kịp nhận ra vẻ đau khổ trong dáng điệu ủ rũ của Cung. Cô liền giơ tay:

- Các em im lặng! Còn ba em Cung, Phước và Đặng Đạo ngồi xuống đi!

Rồi để nhanh chóng dập tắt những tiếng cười vẫn còn rơi rớt, cô nhìn về phía tổ 4, hắng giọng hỏi:

- Sao, các em ở tổ 4 đã nhận ra hoạt cảnh của tổ 3 đề cập đến sự kiện lịch sử nào chưa?

Nghe cô giục, Kim Em và Hiển Hoa đồng loạt quay ra sau:

- Quý nghĩ ra chưa?

Quý ròm xụi lơ:

- Chưa!

Quý ròm miệng đáp còn mắt thì nhìn lên chỗ nhỏ Hạnh ngồi, cầu cứu. Nhưng nhỏ Hạnh ngồi kế cô Trinh và cô Nga, lại có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào, có cho vàng nó cũng không dám "cứu bồ" lộ liễu.

Nhỏ Hạnh ngồi im, môi mím chặt nhưng Quý ròm phát hiện bàn tay trái của nhỏ Hạnh đang nắm lấy vạt áo.

Đầu Quý ròm xoay tít: Tại sao nhỏ Hạnh lại nắm lấy vạt áo nhỉ? Vạt áo thì nói lên điều gì? Càng nghĩ ngợi Quý ròm càng ngẩn ngơ. Nó chả hiểu nhỏ Hạnh nắm lấy vạt áo là để "nhắc tuồng" cho tổ 4 hay đó chỉ là một cử chỉ vô tình.

Trong lúc Quý ròm tuyệt vọng, định đứng dậy mở miệng nhận thua, một ánh chớp chợt lóe ngang óc nó. À, chắc nhỏ Hạnh muốn mình chú ý đến chiếc áo thằng Bá mặc khi nãy. Hà hà, mình nghĩ ra rồi, khi nãy thằng Bá mặc áo màu đỏ! Quý ròm mừng rơn. Nó nhớ nó đã từng đọc một cuốn sách trong đó người ta bảo vua Quang Trung, người anh hùng áo vải đất Tây Sơn, mỗi khi ra trận thường mặc chiến bào màu đỏ. Đúng rồi, đây chính là Quang Trung Nguyễn Huệ! Hồi đầu năm, lớp nó đã được học bài "Tây Sơn đánh tan quân Thanh". Vua Quang Trung cỡi voi đốc chiến hạ đồn Ngọc Hồi. Quân Thanh tung kỵ binh ra trận, Quang Trung cho voi chiến huỳnh huỵch đạp đất xông lên. Chiến mã quân Thanh thấy voi, sợ hãi rú lên quay đầu chạy, chà đạp lên nhau. Quân Thanh trên mặt đồn chúc nòng súng khạc lửa bắn nhầu vào quân Tây Sơn. Quang Trung chia quân xung kích thành hai mươi toán, mỗi toán mười người khiêng mộc gỗ bện rơm ướt bên ngoài nhất loạt xông lên. Đạn quân Thanh bị mộc cản, mất hiệu lực. Tới sát chân thành, quân xung kích Tây Sơn vứt mộc, rút đoản đao xông vào kịch chiến. Đại quân phía sau thừa thế tràn lên như nước vỡ bờ. Đồn Ngọc Hồi chìm trong bão lửa, quân Thanh tháo chạy tán loạn …

Ý này gợi ý kia, trong thoáng chốc Quý ròm bỗng dần dần nhớ lại những điều đã học, những điều mà nó đinh ninh mình đã quên mất từ lâu.

Do đó khi cô Trinh hỏi lại lần thứ hai:

- Tổ 4 có trả lời được không?

Thì Quý ròm bật ngay dậy, dõng dạc:

- Thưa cô, đó là cảnh vua Quang Trung hạ đồn Ngọc Hồi ạ!

Trong khi cô Trinh gật gù khen "Giỏi lắm!" thì mấy đứa tổ 4 vừa nhẹ nhõm thở phào vừa ngạc nhiên không hiểu tại sao thằng ròm này mới đây còn ngơ ngơ ngác ngác trước câu hỏi của cô giáo mà bây giờ đã đáp vanh vách thế không biết.

- Tại sao em biết đó là cảnh vua Quang Trung hạ đồn Ngọc Hồi? – Cô Trinh lại hỏi.

Quý ròm hùng hồn:

- Thưa cô, vì vua Quang Trung khi ra trận thường mặc áo đỏ. Hơn nữa khi đánh đồn Ngọc Hồi, Quang Trung đã ra lệnh cho quân sĩ dùng ván bện rơm để chống đỡ hỏa lực của quân địch. Khi nãy các bạn Vành Khuyên, Xuyến Chi và Tú Anh khiêng cái mặt bàn chạy tới chạy lui chính là để tả cảnh này đấy ạ!

Một lần nữa cô Trinh lại khen Quý ròm "Giỏi lắm!". Cô gục gặc đầu, vẻ hài lòng:

- Em ngồi xuống đi! Cô cho tổ 4 điểm tám. Đáng lẽ các em được điểm mười nhưng khi nãy Cung đã đáp sai một lần nên tổ các em bị trừ hai điểm!

Công bố của cô Trinh làm Quý ròm tức điên. Lần đầu tiên, nó tự lực trả lời trơn tru một câu đố về lịch sử mà không cần nhờ tới nhỏ Hạnh, à quên, nhỏ Hạnh có "mách nước" tí xíu, nhưng không đáng kể, vậy mà chỉ được có tám điểm. Khi nãy tổ 3 trả lời quờ quạng về Nguyễn Trãi, thế mà cũng được chín điểm. Tổ nó tám điểm coi như xếp bét lớp, nhục ơi là nhục!

Chính vì nỗi buồn phiền pha lẫn ấm ức đó mà "tên lính hầu" Quý ròm bước chân cứ thất tha thất thểu, chẳng còn bụng dạ đâu để đón nhận những lời trầm trồ của lũ bạn khi con voi của "Hưng Đạo vương" vừa đủng đỉnh bước vừa vung vẩy chiếc vòi một cách oai phong.

Thấy "Phạm Ngũ Lão" Tiểu Long ngồi đan rổ giữa đường, "Hưng Đạo vương" Kim Em hất đầu ra hiệu cho "lính hầu" Quý ròm.

Quý ròm bước tới, quát một tiếng lấy lệ rồi thờ ơ cầm khúc cây đâm vào đùi Tiểu Long.

Thằng Lâm ngồi bên dưới cười hô hố:

- Đâm nhẹ quá! Phải đâm nguyên cái mông nó ấy!

Câu nói giễu cợt của Lâm làm cả chục cái miệng cười theo.

Phía trên, voi Cung không rõ giận hay thẹn, chân cẳng run bắn khiến "Trần Hưng Đạo" ngồi trên lưng không ngừng lắc la lắc lư, mặt mày xám ngoét.

"Lính hầu" Quý ròm chứng kiến tất cả những cảnh đó. Từ nãy đến giờ đang buồn giận về chuyện điểm thấp, lại tức cái thói bép xép hại bạn của thằng Cung không biết làm sao phát tiết, giờ thấy thằng Lâm giở giọng cà khịa, còn thằng Cung thì rung rinh muốn hất cả "Trần Hưng Đạo" xuống đất, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai.

Môi mím chặt, tay run lên, nó nắm chặt khúc cây và thay vì đâm ỉu xìu như khi nãy, nó lụi một nhát thật lực vào đùi Tiểu Long như để trút cơn phẫn nộ.

Tiểu Long bất thần bị đâm đau điếng, mặt nhăn nhó chưa kịp nói gì đã bị Quý ròm lụi thêm một nhát thứ hai.

Nhát thứ hai của Quý ròm còn mạnh hơn nhát thứ nhất, mạnh đến nỗi khi "Hưng Đạo vương" xuống voi bước lại, "Phạm Ngũ Lão" vẫn không sao đứng dậy thi lễ được.

Đến lúc này, Quý ròm mới giật mình choàng tỉnh. Nó vội cúi xuống đỡ Tiểu Long đứng lên, bụng rủa mình tơi tả.

Kim Em nhìn thoáng qua bộ dạng của Tiểu Long, biết sự tình nghiêm trọng, liền nói qua quít vài câu rồi lật đật leo lên lưng voi ra lệnh quay đầu. Ở phía sau, giữa tiếng vỗ tay vang như sấm của khán giả, "tên lính hầu" dìu "Phạm tướng quân" cà nhắc đi theo.

Chưa có hoạt cảnh nào được hoan nghênh như thế. Bởi lẽ Tiểu Long đã diễn cảnh Phạm Ngũ Lão bị giáo đâm vào đùi vô cùng sinh động và cảnh tên lính hầu dìu Phạm tướng quân đi theo Hưng Đạo vương mới cảm động làm sao!

Ngoài Tiểu Long, Quý ròm và Kim Em, chẳng ai biết đó là sự lỡ tay của Quý ròm trong cơn khích động.

Vì vậy, trong khi Minh Vương tổ trưởng tổ 5 đứng lên trả lời ban giám khảo và đáp đâu trúng đó, đạt điểm mười gọn ơ thì ở dưới chỗ ngồi, Tiểu Long cự nự Quý ròm:

- Mày điên hả?

- Điên gì đâu!

- Không điên sao mày đâm tao nhát nào nhát nấy muốn què giò thế?

- Tao lỡ tay tí đỉnh mà!

- Hừ, tí đỉnh! Tí đỉnh mà đến giờ tao vẫn còn nghe buốt trong xương!

May cho Quý ròm, trong khi Tiểu Long vẫn chưa có vẻ gì muốn ngừng trách cứ thì cô Trinh đã lên tiếng kịp thời:

- Qua cuộc thi hoạt cảnh lịch sử vừa rồi, cô và cô Nga rất hài lòng trước sự chuẩn bị khá kỹ lưỡng của các em. Những cuộc thi bổ ích như thế này sẽ còn được tổ chức thêm nhiều lần nữa, vì vậy cô hy vọng các em không ngừng ôn luyện kiến thức và tìm hiểu sâu hơn về lịch sử nước nhà. Lịch sử là môn học đặc biệt, đó là môn học về nguồn gốc, tổ tông của mình. Càng hiểu lịch sử các em sẽ càng yêu mến và tự hào hơn về dân tộc mình. Những tấm gương sáng trong lịch sử sẽ động viên, khích lệ các em trong học tập cũng như trong cuộc sống …

Cô Trinh ngừng một lát như để những lời nói của mình ngấm vào tâm hồn học trò rồi khoan thai tiếp:

- Riêng ở cuộc thi sáng nay, về phần trả lời câu hỏi, các tổ 1, 2 và 5 đều đạt điểm tối đa, đồng hạng nhất. Còn về phần dàn dựng hoạt cảnh, tổ 4 nổi bật hơn cả. Bây giờ cô mời tổ trưởng tổ 1, tổ 2, tổ 5 và em Long ở tổ 4, người đóng xuất sắc vai Phạm Ngũ Lão bước lên bục để nhận quà thưởng của ban giám khảo …

Công bố của cô Trinh khiến các thành viên tổ 4 ngạc nhiên một cách sung sướng. Được tám điểm, xếp hạng bét, tưởng trắng tay đến nơi, không ngờ đến phút chót lại được lãnh giải "diễn viên xuất sắc".

Quý ròm quay sang Tiểu Long, cười khì:

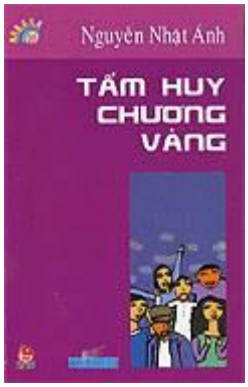
- Thấy chưa! Còn trách tao nữa thôi! Nếu tao không đâm mày thẳng cánh đến nỗi mày phải đi cà nhắc, làm quái gì mày "vớ" được cái "giải thưởng cao quý" này!

Nhưng Quý ròm không hào hứng được lâu. Khi Tiểu Long bước ra khỏi chỗ cùng Tần, Lan Kiều và Minh Vương tiến lên bảng, Quý ròm bỗng méo xệch miệng khi cô Nga nhìn sững Tiểu Long, thật thà thắc mắc:

- Bây giờ là lúc nhận phần thưởng chứ đâu phải lúc diễn hoạt cảnh, sao em cứ đi khập khà khập khiễng thế?

HẾT.

Tập 22: Tấm huy chương vàng

Đánh máy: trantulinh07
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Do bị nghi ngờ bán độ trong trận chung kết Cúp Quốc gia, trung phong Sĩ Hoàng đã bị Ban lãnh đạo hội Hy Vọng treo giò sáu tháng. Trong thời gian đó, mỗi ngày Sĩ Hoàng đều nhận được một lá thư động viên của người hâm mộ giấu tên. Qua dịp quen biết tình cờ, Sĩ Hoàng đã nhờ bọn Quý ròm điều tra xem người hâm mộ chí tình đó là ai để cảm ơn. Nhưng thật bất ngờ ...

Chương 1

Mặt trời mới đứng bóng, các khán đài trên sân vận động Thống Nhất đã không còn một chỗ trống, mặc dù ba giờ rưỡi chiều trận chung kết tranh Cúp quốc gia giữa hai đội Hy vọng và Điện lực Hoà bình mới chính thức bắt đầu.

Ban tổ chức đã dự liệu tình hình, quyết định bán vé từ tuần trước và mở tất cả các cửa sân trước giờ bóng lăn đến sáu tiếng đồng hồ. Vậy mà mới mười hai giờ trưa, các khán đài đã chật ních. Bên ngoài sân vận động, lượng khán giả chưa vào được bên trong vẫn đông nghìn nghịt, tiếng hò hét và tiếng đập cửa vọng vào nghe rõ mồn một.

Trong số khán giả may mắn lọt vào được bên trong sân có ba ông nhóc, đúng ra là hai ông nhóc và một cô bé da ngăm đen, tóc ngắn, vận quần soóc áo pun, nom bộ dạng y hệt con trai.

Chắc các bạn đã đoán ra cô bé đó là Văn Châu. Và hai ông nhóc kè kè bên cạnh không ai khác hơn là Tiểu Long và Quý ròm.

Chen qua được cánh cửa bé tí ở phía đường Tân Phước để lọt vào khu khán đài D, Tiểu Long, Quý ròm và Văn Châu mặt mày đã đỏ lơ đỏ lưỡng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Mỗi đứa tay cầm một ổ bánh mì, len lách qua dòng người và các quầy bán nước ngọt, trà đá, cóc ổi ken dày bên lối đi, nối đuôi nhau leo lên bậc thang.

Tiểu Long to con đi trước mở đường. Vừa lên khỏi bậc thang cuối cùng, nó quay lại nhìn hai bạn, giọng thiểu não:

- Hết chỗ rồi!

Quý ròm trờ tới, nhìn quanh quất một hồi, tặc lưỡi cảm thán:

- Đi trước ba tiếng đồng hồ tưởng là sớm, ai ngờ!

Tiểu Long nhún vai:

- Tao giục đi lúc mười giờ, ai bảo mày không chịu!

Văn Châu không tham gia tranh cãi. Nó đảo mắt một vòng rồi chỉ tay lên tít trên cao:

- Tụi mình lên trên kia đi!

Quý ròm nhìn theo tay chỉ của bạn, mặt bí xị:

- Trên đó cũng đâu còn chỗ ngồi!

- Không còn chỗ ngồi nhưng còn chỗ đứng! – Văn Châu khịt mũi – Nếu cứ chần chừ, một lát nữa chỗ đứng cũng không có cho mà coi!

Ba đứa bám theo song sắt dọc cầu thang lần lên trên.

- Nè, mấy đứa nhỏ này đi đâu đây? Xuống đi! Chỗ đâu nữa mà chen!

- Ối trời ơi, sao mày để đít lên đầu tao thế hả nhóc?

- Trời đất, cái thằng ôn này! Sao mày đạp lên chân tao thế hử?

Bọn Quý ròm đi đến đâu những tiếng la hét vang lên điếc tai tới đó. Ba đứa vừa len lỏi qua những cẳng chân ken san sát, vừa luôn miệng "xin lỗi" kèm theo nụ cười giả lả.

Ngay cả khi đến nơi rồi vẫn chưa yên chuyện.

- Này, này! – Vừa thấy bọn Quý ròm kéo tới, một anh thanh niên to béo trừng mắt nạt – Ba thằng nhóc này ở đâu mọc ra đây? Chỗ này là chỗ của bạn tao đấy nhé!

Tiểu Long quẹt mũi năn nỉ:

- Anh làm ơn! Tụi em chỉ đứng xem thôi mà!

Giọng điệu van xin thảm thiết của Tiểu Long có lẽ khiến anh thanh niên động lòng. Anh nhìn khắp bọn Quý ròm thêm một lượt rồi hạ giọng:

- Thôi được! Nhưng đứng túm tụm vào đấy! Thằng bạn tao đi mua bánh mì sắp quay trở lên rồi đấy!

Bọn Quý ròm mặt tươi hơn hớn như tù nhân được lệnh ân xá. Chúng vui vẻ tựa lưng vào tường, quay đầu nhìn ra sân.

Ban trưa, trời nóng hừng hực. Bốn khán đài đặc người khiến không khí dường như bị nén lại.

Trên đường piste chạy quanh sân, lực lượng cảnh sát giữa trật tự rải dày, mặt người nào người nấy nhìn lom lom lên khán đài đề phòng khán giả tràn xuống sân. Không khí ngột ngạt cứ như trước một trận công đồn chứ không phải trước một trận đấu bóng đá.

Chỉ có thảm cỏ xanh mới giúp cho không khí bớt ngột ngạt. Màu cỏ tươi, lấp lánh dưới nắng làm mắt nhìn dịu lại.

Quý ròm cởi phăng áo quấn lên đầu, than:

- Nóng quá!

Văn Châu liếc bạn, nói:

- Đợi chút nhé!

Dặn xong, không để Tiểu Long và Quý ròm kịp hỏi lại, nó quay mình len vào giữa rừng người.

Quý ròm ngó Tiểu Long:

- Nó đi đâu thế hả mày?

Tiểu Long lắc đầu:

- Tao cũng chả biết!

Nói xong, Tiểu Long thản nhiên đưa ổ bánh mì lên miệng gặm. Như sực nhớ ra, Quý ròm lật đật làm theo.

Hai đứa ăn gần hết nửa ổ bánh mì thì Văn Châu về tới. Tay nó cầm đong đưa ba bịch nước xá xị có kèm ống hút. Nó chìa hai bịch ra trước mặt:

- Phần hai bạn nè! Uống cái này vào sẽ hết thấy nóng liền!

Quý ròm toét miệng cười:

- Cảm ơn nhé! Lần sau có vé xem bóng đá, tôi sẽ rủ bạn đi nữa!

Văn Châu chẳng buồn để ý đến lời pha trò của Quý ròm, nó vừa gặm bánh mì vừa băn khoăn:

- Chả biết lát nữa đội Hy Vọng có thắng nổi đội Điện Lực Hoà Bình không?

- Sao lại không thắng? – Như bị chạm nọc, Quý ròm gân cổ – Thắng tới bốn, năm quả nữa ấy chứ!

Tiểu Long cười hì hì:

- Chỉ cần thắng một quả thôi! Như vậy đủ đoạt cúp rồi!

Quý ròm hung hăng:

- Thắng một quả thì thắng làm gì! Hôm nay chắc chắn trung phong Sĩ Hoàng sẽ lập một hat-trick!

Tiểu Long quẹt mũi:

- Toàn nói trạng!

- Để rồi xem! – Quý ròm đấm tay vào không khí – Trung phong xuất sắc nhất nước mà không đá thủng lưới đối phương ba bàn thì còn quái gì danh

tiếng!

Quý ròm hăng máu, nói ngang như cua. Biết tính bạn, Tiểu Long không buồn cãi. Cũng như Quý ròm và Văn Châu, Tiểu Long vốn là cổ động viên của đội Hy Vọng. Những khi đội Hy Vọng đá trên sân khách, tụi nó không đi theo được, còn hầu hết những trận đội Hy Vọng đá trên sân Thống Nhất, tụi nó đều kéo đi xem và hò hét cổ vũ, có hôm chen lấn đến rách toạc cả áo.

Riêng Quý ròm và Văn Châu đặc biệt ngưỡng mộ trung phong Sĩ Hoàng. Hai đứa đều là thủ lĩnh trên hàng tấn công của đội bóng trường mình nên xem trung phong sắc bén Sĩ Hoàng là thần tượng, là mẫu cầu thủ để tụi nó bắt chước.

Với lối đi bóng khéo léo, với kỹ thuật qua người hoàn hảo và những cú sút sấm sét, hóc hiểm trong mọi tư thế, trung phong Sĩ Hoàng không chỉ là vua làm bàn của đội Hy Vọng mà còn là trung phong không thể thiếu của đội tuyển quốc gia.

Nhưng dù sắc bén đến mấy, trung phong Sĩ Hoàng cũng chẳng dễ sút tung lưới đội Điện Lực Hoà Bình ba quả trong trận đấu quan trọng chiều nay được! Tiểu Long nghĩ thầm như vậy nhưng thấy mặt Quý ròm đỏ gay như con gà chọi, nó không tiện phản bác.

Đang nghĩ vơ vẩn, Tiểu Long bỗng nghe Quý ròm hét toáng:

- Ê, ê, xem kìa!

Tiểu Long ngẩng đầu nhìn theo tay chỉ của bạn.

Ở phía khán đài C đối diện, giữa rừng người nhấp nhô bỗng hiện ra sáu, bảy tấm băng-rôn cổ động cho đội Hy Vọng.

Tiểu Long nheo mắt lẩm nhẩm đọc: "Đội Hy Vọng quyết thắng", "Anh em ơi, toàn thắng ắt về ta", "Đội Hy Vọng: Chủ nhân mới của Cúp quốc gia" … Lại có cả một câu chơi chữ: "Đội Hy Vọng luôn luôn hy vọng".

Văn Châu gật gù:

- Đáng lẽ mình nên mua vé ngồi khán đài C. Cổ động viên đội Hy Vọng tập trung bên đó.

Quý ròm cười khoái trá:

- Ngồi đâu chẳng được! Ngồi đối diện càng thấy rõ khí thế của phe mình!

Đang hào hứng, tự nhiên mặt Quý ròm bỗng xám ngoét. Thấy nó chết sững, Văn Châu và Tiểu Long vội hỏi:

- Gì thế?

Quý ròm không đủ sức để nhấc tay nhấc chân. Nó chỉ lắp bắp:

- Khán đài … ài … B!

Tiểu Long và Văn Châu liền đánh mắt sang khán đài B. Hoá ra bên khán đài này, băng-rôn, biểu ngữ giăng mắc còn la liệt hơn cả khán đài C. Toàn là băng-rôn cổ động cho đội Điện Lực Hoà Bình.

Không biết cổ động viên của đội Điện Lực Hoà Bình đã giấu các thứ này ở đâu, khi nãy băng-rôn chỉ giương lác đác, bây giờ đột nhiên phủ rợp cả khán đài.

Bên cạnh những câu cổ vũ thông thường, còn có những câu rặt giọng khiêu khích: "Chiều nay đội "Điện Lực sẽ đè bẹp đội Điện Giựt", "Hoà Bình = Hốt Bạc, Hy Vọng = Hết Vốn". Lại có những câu nhại lại băng-rôn của đội Hy Vọng và viết thêm một cách độc địa: "Đội Hy Vọng luôn luôn hy vọng và luôn luôn … thất vọng".

Bây giờ thì Tiểu Long và Văn Châu hiểu ra tại sao thằng Quý ròm lanh mồm lẹ miệng lại thuỗn mặt như thằng bù nhìn giữ dưa thế.

Tiểu Long nóng gáy không thua gì Quý ròm. Nhưng là con nhà võ, nó trầm tĩnh hơn. Con nhà võ mà không giỏi kềm chế chắc suốt ngày đánh nhau. Nó vỗ vai bạn:

- Thôi bỏ đi! Tức làm quái gì!

- Bỏ đi sao được mà bỏ đi! – Quý ròm nghiến răng trò trẹo – Phe Điện Lực khiêu khích như thế, bố ai mà nhịn được!

Tiểu Long chép miệng:

- Chứ không nhịn được thì mày làm gì?

- Làm gì hả? – Quý ròm ấp úng, quả thực nó cũng chẳng biết phải làm gì – Thì để tao nghĩ xem …

Đang bối rối, Quý ròm chợt nhìn thấy người thanh niên nhường chỗ khi nãy loay hoay dỡ chiếc thùng các-tông che nắng trên đầu xuống. Anh hăm hở xé chiếc thùng giấy thành một tấm bìa dài, bày xuống bục xi-măng rồi rút cây viết sáp thủ sẵn trong túi áo ra …

- Anh làm gì thế? – Quý ròm ngạc nhiên hỏi.

Anh thanh niên lúc này đã ngồi xổm trước tấm bìa ngước mặt cười đáp:

- Viết biểu ngữ! Mình phải tăng cường cổ động cho đội nhà chứ!

Quý ròm liền ngồi thụp ngay xuống, chìa tay ra:

- Anh đưa em viết cho! Em viết bằng thơ lục bát đàng hoàng!

Mắt anh thanh niên trố ra:

- Thơ?

Sợ anh thanh niên từ chối, Quý ròm ba hoa:

- Anh yên tâm! Gì chứ thơ thì em rành lắm! Em đăng thơ trên báo Khăn Quàng Đỏ hoài!

Anh thanh niên không biết Quý ròm đang dóc tổ, liền khoái trá đưa viết cho ông nhóc.

Quý ròm mừng rơn. Nó hí hửng cầm cây viết, nhíu mày một thoáng rồi quạt lia quẹt lịa lên tấm bìa.

Anh thanh niên, Văn Châu, Tiểu Long và một số khán giả đứng chung quanh tò mò chụm đầu dòm.

Thấy có người chú ý, "thi sĩ Bình Minh" càng khoái chí. Cây viết sáp chạy nhoáng nhoàng như rồng bay phượng múa:

- Nực cười châu chấu đá xe …

Anh thanh niên vừa nhẩm đọc vừa gật gù:

- Hay lắm! Câu này rất thích hợp với trận đấu hôm nay!

Nhưng chủ nhân tấm bìa không hào hứng được lâu. Đến khi Quý ròm viết tiếp câu thứ hai:

- Tưởng rằng Hy Vọng ngã, ai dè Điện Lực nghiêng!

Thì mặt anh thanh niên lập tức sa sầm. Anh giật phắt cây viết trên tay Quý ròm, sừng sộ:

- Mày viết bậy bạ gì thế hả nhóc?

- Bậy bạ gì đâu! – Quý ròm liếm môi – Đây là ca dao, em sửa lại cho hợp tình hợp cảnh mà!

- Hợp tình hợp cảnh cái đầu mày!

Anh thanh niên giọng vẫn hầm hầm. Rồi anh đảo mắt nhìn ba đứa nhóc trước mặt, gằn giọng:

- Tụi mày là cổ động viên của đội nào?

Cảm nhận được điềm chẳng lành, Quý ròm đứng im re. Thằng Tiểu Long chậm chạp cũng ngậm miệng hến. Chỉ có Văn Châu là thản nhiên:

- Đội Hy Vọng!

Anh thanh niên hừ mũi:

- Cổ động viên đội Hy Vọng sao không ngồi bên khán đài C mà len qua đây?

Rồi trước vẻ sửng sốt của bọn Quý ròm, anh ngồi xuống hí hoáy bôi bôi xoá xoá, sửa lại câu thơ. Đến khi anh hai tay cầm tấm bìa các-tông giơ lên cao khỏi đầu thì câu biểu ngữ đã thành "Nực cười châu chấu đá xe. Tưởng rằng Điện Lực ngã, ai dè Hy Vọng nghiêng!"

Quý ròm liếc tấm băng-rôn, bụng giật thót: "Hú vía! Thì ra anh ta là cổ động viên của đội Điện Lực".

Chương 2

Quý ròm tức lắm. Trước sự áp đảo về băng-rôn, biểu ngữ của cổ động viên phe đối phương, Văn Châu và Tiểu Long cũng tức, nhưng dĩ nhiên không tức bằng Quý ròm.

Quý ròm vừa tức lại vừa buồn. Nó đã không làm được gì giúp cho đội nhà thì chớ, lại vô tình cung cấp cho cổ động viên đội Điện Lực hai câu lục bát "sắc bén" để tấn công ngược trở lại đội Hy Vọng. Như vậy có khác nào "nối giáo cho giặc"! Càng ngẫm nghĩ Quý ròm càng bứt rứt.

Nhưng Quý ròm không chỉ gặp toàn vận xui!

Đúng vào lúc nó đang thừ mặt ngẩn ngơ thì từ bốn góc sân, tiếng loa phóng thanh đột ngột vang lên:

- A lô! A lô! Kính thưa quý khán giả! Ban tổ chức rất tôn trọng tình cảm và sự cổ vũ của quý khán giả đối với dội bóng thân yêu của mình. Nhưng để sự cổ vũ phù hợp với cách ứng xử thông minh và tinh thần fair-play trong thể thao, Ban tổ chức đề nghị quý khán giả nên rút lại những băng-rôn cổ động có lời lẽ quá khích …

Anh thanh niên vừa giơ tấm bìa lên, cười nói tí toét với những người bên cạnh chưa được dăm câu, nghe vậy liền tặc lưỡi hạ tấm bìa xuống. Như để chữa thẹn, anh trỏ Quý ròm, phân bua với chung quanh:

- Cái câu "quá khích" này do thằng nhóc cổ động viên của đội Hy Vọng bày ra chứ đâu phải tự tôi viết!

Thấy anh thanh niên đổ thừa mình, Quý ròm chỉ nhe răng cười khì. Sự can thiệp kịp thời của Ban tổ chức giúp nó "chuyển bại thành thắng" khiến nó sướng mê. Và khi đang sướng mê thì con người ta thường trở nên rộng lượng.

Chả buồn tranh cãi với chủ nhân tấm bìa, Quý ròm đảo mắt sang phía khán đài B và khoái trá nhận ra những tấm băng-rôn kiểm như "Điện Giựt", "Hết vốn" đã nhanh chóng biến mất. Chỉ có hàng chữ "Đội Hy Vọng luôn luôn hy vọng và luôn luôn … thất vọng" là vẫn còn. Chủ nhân của tấm băng-rôn này dường như đang lưỡng lự. Tâm băng-rôn chữ trắng trên nền vải đỏ cứ nhô lên hụp xuống giữa biển người, nửa như muốn dẹp bỏ theo lời khuyến cáo của Ban tổ chức nửa như tiếc công sức cắt dán nên cứ dùng dằng nấn ná.

Chỉ đến khi tiếng loa phóng thanh nhắc nhở lần thứ hai và nêu rõ "địa chỉ":

- Ban tổ chức nhiệt liệt hoan nghênh và rất cảm ơn sự hưởng ứng của quý khán giả. Riêng ở khán đài B, chúng tôi nhận thấy vẫn còn một tấm băng-rôn có lời lẽ không được hay đẹp lắm, rất mong …

Thì chủ nhân của tấm băng-rôn nọ mới chậm chạp và tiếc rẻ hạ nó xuống.

Quý ròm quay sang Văn Châu và Tiểu Long:

- Có thế chứ!

Tiểu Long gật gù cảm khái:

- Ban tổ chức sáng suốt ghê!

Quý ròm toét miệng cười:

- Đội Điện Lực kỳ này hết điện!

Tiểu Long không bỏ lỡ cơ hội "sửa lưng" bạn. Nó nheo mắt:

- Mày lại dùng lời lẽ "quá khích", "không hay đẹp" rồi!

Quý ròm chưa kịp thanh minh thì Văn Châu đã kêu lên:

- Xem kìa!

Tiểu Long và Quý ròm lật đật ngoảnh lại và tròn mắt khi thấy bên khán đài B chỗ tấm băng-rôn vừa hạ xuống không biết từ hồi nào đã nhô lên một câu biểu ngữ mới. Lần này, lời lẽ của cổ động viên đội Điện Lực Hoà Bình mới dễ thương làm sao: "Đội Hy Vọng, lúc nào chúng tôi cũng yêu quí các bạn"!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Chà, lịch sự ghê!

Quý ròm nhún vai:

- Kể ra …

Nhưng Quý ròm không có cơ hội nói hết những lời tử tế. Nó mới nói được hai tiếng đã phải trố mắt nhìn một tấm băng-rôn khác đang từ từ giương lên, sắp kế câu biểu ngữ dễ thương kia. Câu này viết: "Dù cho các bạn đứng hạng nhì".

- Hạng nhì cái con khỉ! – Quý ròm đấm hai tay vào nhau – Có đội Điện Lực đứng hạng nhì thì có!

Anh thanh niên đứng cạnh nhìn bộ mặt hầm hầm của Quý ròm, cười ha hả:

- Bớt giận đi, chú em! Muốn biết ai nhất ai nhì, chờ lát nữa sẽ rõ chứ tức tối làm gì! Kìa, hai đội ra rồi kìa!

Anh thanh niên nói vừa dứt câu, bốn phía khán đài bỗng rùng rùng chuyển động. Hầu như tất cả khán giả đều tự động đứng bật dậy, trừ những người đã đứng sẵn như Quý ròm, Tiểu Long và Văn Châu, tiếng vỗ tay rào rào vang lên chào đón hai đội bóng.

Bọn Quý ròm vừa vỗ tay vừa hồi hộp dán mắt về phía đường hầm nơi cầu thủ hai đội cùng các trọng tài đang lần lượt bước lên.

Đội Hy Vọng hôm nay mặc áo vàng, quần xanh, vớ vàng, trông giống hệt đội bốn lần vô địch thế giới Braxin, và theo như thông lệ, dẫn đầu bao giờ cũng là trung phong đội trưởng Sĩ Hoàng, tiếp ngay sau là thủ môn có "đôi tay nhựa" Lê Hồng Miên và các cầu thủ khác.

Ở phía ngược lại, đội Điện Lực Hoà Bình vận y phục toàn đỏ – áo đỏ, quần đỏ, vớ đỏ – y chang đội tuyển Bỉ, đội tuyển mà cả thế giới từng gọi một cách khiếp sợ là "Những con quỷ đỏ".

Khi hai đội cùng trọng tài tiến ra giữa sân và quay đầu bốn phía chào khán giả thì tiếng vỗ tay lại rộ lên một lần nữa. Chỉ đến lúc đó, khán giả mới chịu lục tục ngồi xuống để háo hức chong mắt xem hai đội khởi động.

Có một điều "kỳ diệu mà những người đi xem bóng đá đều biết là dù các khán đài có chật ních, tưởng một con kiến cũng không chui lọt, nhưng khi khán giả đứng lên ngồi xuống một, hai lần thì thế nào trên các bậc ngồi cũng thừa ra một vài khoảng trống bất ngờ.

Dĩ nhiên các nhân vật của chúng ta không dại gì bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi đó. Nhưng dù ba đứa trẻ cố thóp bụng rụt vai đến mấy, rột cuộc cũng chỉ có Quý ròm và Văn Châu là chen lọt vào khoảng trống vừa hở ra giữa hai khán giả ngồi ngay dưới chân. Tiểu Long tướng tá dềnh dàng, sau một hồi chen huých vô vọng, đành tiếp tục đứng chôn chân bên cạnh anh chàng cổ động viên đội Điện Lực, chờ cơ hội khác.

Lúc này, tiếng còi của trọng tài đã ré lên báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Đội Hy Vọng được giao bóng trước, và trung thành với phong cách tấn công xưa nay, ngay từ đầu trận đấu, các chàng trai áo vàng đã nhanh chóng

tràn qua phần sân đối phương như những cơn gió lốc.

Những đường bóng "một chạm" thoăn thoắt, những cú đãn biên cho các hậu vệ cánh tạt vào, những quả bóng bay là là mặt cỏ hoặc treo lơ lửng trước vùng cấm địa được kết thúc bởi những cú sút xé gió và những quả đánh đầu cực mạnh của trung phong Sĩ Hoàng và của các cầu thủ tuyến sau băng lên khiến đội Điện Lực rối loạn suốt mười lăm, hai mươi phút liền.

Trước hàng tấn công đầy uy lực của đội Hy Vọng, ngay từ đầu đội Điện Lực đã chọn phương án phòng thủ phản công hòng giảm bớt sức ép của đối phương.

Và lối đá phòng thủ tầng tầng lớp lớp đó đã tỏ ra rất hiệu quả. Mặc dù bị đội Hy Vọng quần thảo suốt nửa hiệp đầu, mành lưới của đội Điện Lực Hoà Bình vẫn chưa một lần rung lên.

Trong khi cổ động viên đội Điện Lực dần dần lấy lại bình tĩnh thì cổ động viên đội Hy Vọng bắt đầu sốt ruột. Quý ròm ngồi xem, càu nhàu luôn miệng. Văn Châu thì không ngừng nhấp nha nhấp nhổm. Còn Tiểu Long đứng sau lưng, cứ sau mỗi quả sút chệch khung thành của cầu thủ đội nhà, lại xuýt xoa tiếc rẻ và dậm chân bình bịch.

Đến khi một chiếc áo đỏ dốc bóng cuồn cuộn dọc biên trong một đợt phản công hiếm hoi và tạt vào giữa cho một chiếc áo đỏ khác băng xuống đánh đầu tung nóc lưới của thủ môn Lê Hồng Miên thì bộ mặt của bọn Quý ròm chảy dài như bánh mì gặp nước.

Quý ròm đấm tay vào không khí:

- Bắt vậy mà cũng đòi giữ gôn! Để thằng Đỗ Lễ của lớp tôi bắt còn hay hơn!

Văn Châu bênh Lê Hồng Miên:

- Tại hậu vệ chứ bộ! Kéo rốc hết lên trên, bỏ trốn hơ trống hoác phía sau, gôn nào bắt nổi!

Quý ròm nghiến răng:

- Tức ơi là tức! Áp đảo suốt từ đầu đến giờ, chả ghi được bàn nào, lại còn để thua ngược!

Anh thanh niên khi nãy được dịp trêu Quý ròm:

- Đội Hy Vọng luôn luôn thất vọng mà lại!

Lời chòng ghẹo của anh thanh niên như dầu đổ vào lửa. Quý ròm nghe đầu mình nóng phừng phừng. Nhưng nó không dám phản ứng. Nhìn mớ mũ nón mà các cổ động viên đội Điện Lực Hoà Bình tung lên trời và bay như bươm bướm khắp khán đài D để biểu lộ niềm vui trước bàn thắng của đội nhà, Quý ròm biết tụi nó đang lọt vào giữa "long đàm hổ nguyệt". Bất cứ một lời khích bác nào của tụi nó cũng có thể chuốc lấy sự phẫn nộ của phe đối phương.

Quý ròm chỉ có thể xả cơn tức bằng cách hậm hực kéo tay Tiểu Long:

- Ngồi xuống đây đi!

Tiểu Long ngần ngừ:

- Có chỗ không?

- Yên chí! Người ta đang nhảy cẫng, lát nữa thế nào cũng thừa khoảng trống!

Tiểu Long rón rén ngồi xuống cạnh hai bạn và đưa mắt nhìn ra sân, than thở:

- Đội Hy Vọng hôm nay đá làm sao ấy!

Quý ròm thở dài:

- Ừ, nhất là trung phong Sĩ Hoàng! Hai, ba cơ hội ăn chắc mà ảnh lại bỏ lỡ! Gặp tao hoặc Văn Châu thế nào quả đó cũng thành bàn!

Văn Châu không phải là đứa thích huênh hoang. Nhưng nghe Quý ròm nói vậy, nó không hề phản đối, chứng tỏ nó cũng rất ấm ức trước những quả hỏng ăn của đội nhà.

Nhưng bất chấp những mong mỏi hồi hộp của cổ động viên phe mình, đội Hy Vọng vẻ như nhất định không chịu gỡ hoà. Suốt nửa cuối hiệp một, những chiếc áo vàng không làm sao đưa bóng được vào lưới đối phương, mặc dù những chiếc giày đinh của hai phe gần như thi nhau xéo nát những mảng cỏ trước vùng cấm địa của đội Điện Lực Hoà Bình.

Trong giờ giải lao, Quý ròm mặt mày tiu nghỉu như mèo bị cắt tai. Nó buồn đến mức nghe Văn Châu hỏi:

- Xuống mua cóc ổi lên ăn nghen!

Nó chỉ nhún vai, hờ hững:

- Thôi, ăn uống gì!

Rồi lại chống cằm tư lự nhìn ra sân. Bây giờ nó chỉ mong đội Hy Vọng lật ngược tỉ số trong hiệp hai. Ừ, biết đâu đấy! Thiếu gì những trận đấu trong đó đội thắng cuộc chỉ giành được thắng lợi trong hiệp hai, thậm chí trong những phút sau cùng. Biết đâu sau khi nghỉ giải lao, đội bóng của nó sẽ vùng lên đè bẹp đội Điện Lực với tỉ số kinh hoàng 6 – 1, trong đó thần tượng Sĩ Hoàng của nó sẽ tung lưới đối phương bốn quả – một quả bằng chân phải, một quả bằng chân trái, một quả bằng đánh đầu và một quả bằng cú tung người móc ngược bóng trên không! Ừ, có thể lắm! Người ta chẳng nói trong bóng đá mọi chuyện đều có thể xảy ra là gì! Quả bóng vốn tròn mà lại! Quý ròm ngồi gật gù mơ mộng. Khi không bằng lòng với thực tại, con người ta thường hay mơ mộng.

Và ở những phút đầu của hiệp hai, tình hình trên sân diễn ra rất giống giấc mơ của Quý ròm. Vào cuộc được mười phút, hậu vệ Đức Vĩnh của đội Hy Vọng lên tham gia tấn công đã đón một quả phạt góc, đánh đầu tung lưới đội Điện Lực cân bằng tỉ số 1 – 1.

Mũ nón bên khán đài C bay rợp trời. Quý ròm không mang nón, nó lột phăng chiếc áo đang quấn trên đầu ném lên không trung, cười hăng hắc. Văn Châu thu nắm tay đánh vào không khí, còn Tiểu Long hết đứng lên lại ngồi xuống, hết ngồi xuống lại đứng lên, làm như có một bầy kiến lửa đang đốt mông nó hay sao ấy!

Quý ròm liếc sang anh thanh niên cổ động viên đội Điện Lực, khoái trá ngâm nga:

- Nực cười châu chấu đá xe …

Quý ròm không dám đọc tiếp câu thứ hai. Ở khán đài D, cổ động viên đội Điện Lực đông như … châu chấu, nó chả dám "lộng ngôn". Nhưng Quý ròm chỉ cần đọc mỗi một câu đó thôi, anh thanh niên đã phải sầm mặt quay đầu đi chỗ khác rồi.

Anh thanh niên quay đầu đi chỗ khác. Nhưng rồi anh quay lại ngay. Vì đúng lúc đó, ở dưới sân, trong một pha phản công thần tốc chỉ với hai đường chuyền sau quả giao bóng, các cầu thủ áo đỏ đã khiến thủ môn Lê Hồng Miên nằm xoài trên cỏ tuyệt vọng nhìn bóng lăn vào lưới.

Bàn thắng thứ hai của đội Điện Lực xảy ra chớp nhoáng, nhanh đến mức nụ cười trên môi các cổ động viên đội Hy Vọng chưa kịp thu lại đã lập tức đờ ra như ướp đá.

Mặt tươi roi rói, anh thanh niên nhấp nháy mắt nhìn Quý ròm và toét miệng đọc tiếp câu thứ hai:

- Tưởng rằng Điện Lực ngã, ai dè Hy Vọng nghiêng!

Tới phiên Quý ròm ngó lơ chỗ khác. Nó vờ như không nghe đối phương nói gì nhưng bụng nó buồn lắm. Giấc mơ của nó thế là tan thành mây khói. Đội Hy Vọng chẳng có vẻ gì sẽ đảo ngược được tình thế. Sự vùng lên của các cầu thủ áo vàng chỉ giống với giấc mơ của nó mỗi mười phút đầu.

Bụng rầu rĩ, Quý ròm chẳng buồn hung hăng trách cứ hàng hậu vệ và thủ môn đội nhà như lúc nãy. Nó cũng chẳng buồn liếc sang Tiểu Long và Văn Châu. Hai đứa kia cũng không hơn gì nó. Chả đứa nào muốn nói chuyện, chúng rụt cổ ngồi thu lu nom như hai con gà rù bên cạnh con gà rù thứ ba là nó.

Ba con gà rù ngồi chong mắt ra sân, thấp thỏm chờ điều kỳ diệu xảy ra.

Nhưng điều kỳ diện hôm nay đi chơi tận đẩu tận đâu. Thời gian cứ cạn dần mà tỉ số 2-1 đang nghiên về đội Điện Lực vẫn trơ như đá vững như đồng.

Trong hai mươi phút cuối của trận đấu, tất cả mọi đường bóng tấn công của đội Hy Vọng đều được dồn cho trung phong Sĩ Hoàng. Nhưng cây làm bàn của đội Hy Vọng bữa nay không hiểu sao bỗng nhiên mất phong độ. Tất cả những cú sút của anh nếu không chệch cột dọc cũng bay bổng lên trời, kể cả trong những tình uống chắc ăn như bắp.

Văn Châu tức tối:

- Không thể nào hiểu nổi! Quả đó muốn đá ra ngoài đâu phải dễ!

Đứa điềm tĩnh như Tiểu Long cũng không nén được tiếng xuýt xoa:

- Cách khung thành có năm mét mà đội đầu hụt, tiếc ơi là tiếc!

Còn Quý ròm thì khỏi phải nói. Mặt nó lúc nào cũng nhăn như bị còn người thì luôn giật nẩy sau mỗi cú hỏng ăn của trung phong Sĩ Hoàng:

- Trời ơi là trời!

- Thật tức chết đi được!

- Ối trời ơi! Gần xịt mà cũng sút hỏng!

Quý ròm vừa đau đớn thét lên vừa đấm hai tay vào nhau bình bịch.

So với chỗ ngồi của bọn Quý ròm, không khí bên khán đài C còn sôi sục hơn gấp bội. Cổ động viên của đội Hy Vọng bên đó thoạt đầu cũng than thở "trời ơi", "tức chết" như Quý ròm, nhưng rồi chẳng bao lâu diễn tiến kỳ quặc trên sân đã biến những tiếng kêu tuyệt vọng thành những tiếng hét phẫn nộ:

- Bán độ!

- Sĩ Hoàng bán độ!

- Thay trung phong ra đi!

Không hiểu do cuối cùng huấn luyện viên đội Hy Vọng cũng nhìn ra điều đó hay do sức ép của mấy nghìn cái miệng cùng hô rập trên khán đài mà đến phút 85, một cầu thủ dự bị được tung vào sân thay thế Sĩ Hoàng.

Người trung phong tài ba lầm lũi tiến ra rìa sân cỏ và cúi đầu băng qua đường piste giữa tiếng la ó, tiếng huýt sáo chế nhạo ầm ĩ của khán giả.

Nhưng việc trung phong Sĩ Hoàng được thay ra vào lúc gần chấm dứt trận đấu chẳng cứu vãn được gì. Cú đánh đầu chạm xà ngang ở phút 90 của một chiếc áo vàng kết thúc luôn nỗ lực cuối cùng của đội Hy Vọng.

Quý ròm, Tiểu Long và Văn Châu chẳng buồn nán lại xem hai đội lên nhận phần thưởng nhất, nhì. Mặt dàu dàu, ba đứa lủi thủi chen qua đám cổ động viên đội Điện Lực Hoà Bình đang ăn mừng chiến thắng bằng cách múa may quay cuồng và hả hê gào thét, lếch thếch kéo nhau ra cánh cổng nhỏ phía đường Tân Phước.

Chương 3

Tiểu Long đang xoay trần quần thảo với mấy bao cát lủng lẳng sau vườn thì Quý ròm cầm tờ báo đến.

Không đợi bạn kịp hỏi, Quý ròm chìa tờ báo ra:

- Mày đọc đi!

Gì thế? – Tiểu Long cầm lấy tờ báo, trố mắt nhìn bạn.

Quý ròm hất đầu:

- Thì mày cứ đọc đi! Ở trang thể thao ấy!

Tiểu Long lật vội các trang báo.

Chính giữa trang thể thao có một bài dài tường thuật trận chung kết Cúp quốc gia giữa đội Hy Vọng và đội Điện Lực Hoà Bình. Đập vào mắt độc giả là hàng tít to tướng: "Khi đội Hy Vọng tự thua".

Tiểu Long chúi mũi đọc. Khi nãy nó đánh nhau huỳnh huỵch với mấy bao cát, mồ hôi chẳng ra bao nhiêu, vậy mà đọc bài báo mới nửa chừng, nó đã nghe trán mình ướt đẫm.

Tác giả bài báo tỉ mỉ thống kê: "Trong 85 phút có mặt trên sân, trung phong Sĩ Hoàng đã sút bóng và đánh đầu trong tư thế thuận lợi cả thảy 13 lần, trong đó 10 lần bóng bay ra ngoài xa lắc xa lơ, 3 lần bóng đi nhẹ vào tay thủ môn đối phương, ngoài ra có 2 lần sắp sửa đưa bóng vào lưới đội Điện Lực trong khi thủ môn đối phương lỡ đà thì anh thình lình vấp té một cách khó hiểu. Nếu chúng ta biết rằng trung phong Sĩ Hoàng được ưu tiên nhận gần 90% các đường chuyền bóng tấn công của đồng đội và phung phí tan tành 100% những cơ hội bằng vàng dó, chúng ta hoàn toàn có thể kết luận: Đội Hy Vọng thua vì đã đặt nhầm hy vọng vào người trung phong của mình."

Bài báo không đả động gì đến từ "bán độ" nhưng giọng điệu thì quá rõ. Những con số thống kê lạnh lùng trên mặt báo tự nó đã nói lên tất cả: trong trận đấu hai tiếng đó, trung phong Sĩ Hoàng đã không muốn sút vào lưới đối phương.

Tiểu Long ngẩng đầu lên khỏi trang báo, quay sang bạn:

- Mày nghĩ sao?

Quý ròm nhún vao:

- Còn nghĩ gì nữa!

Tiểu Long khịt mũi:

- Chẳng lẽ mày cũng tin anh Sĩ Hoàng bán độ?

- Không tin cũng không được! – Quý ròm đáp bằng giọng chua chát – Bài báo không hề bịa đặt. Chính tụi mình đã tận mắt xem trận đấu đó.

Tiểu Long hành nghề "luật sư":

- Nhưng biết đâu anh Sĩ Hoàng gặp phải ngày xuống sức! Cầu thủ nào chả vậy! Ngay cả Maradona cũng có ngày chơi bóng chẳng ra gì!

- Nhưng đây không phải là xuống sức! – Quý ròm lắc đầu – Mày từng chơi bóng, mày thừa biết. Mất phong độ là một chuyện, còn vấp té ba lần trước khung thành đối phương trong những cơ hội ăn chắc là một chuyện hoàn toàn khác!

Lập luận đanh thép của "công tố viên" Quý ròm khiến "luật sư" Tiểu Long xụi lơ. Nó chả buồn gân cổ bào chữa nữa. Mà đưa tay quẹt mũi:

- Chẳng lẽ …

Tiểu Long không đủ can đảm nói hết câu. Nó không muốn tin vào những điều bài báo viết. Nó cũng không muốn tin cả những nghi ngờ trong đầu mình. Nó sợ nó không chịu đựng được nỗi buồn "thần tượng sụp đổ".

Quý ròm đọc được vẻ thẫn thờ trong mắt bạn. Vì vậy nó không hỏi tới. Nó chỉ nói:

- Mong rằng không phải vậy!

Rồi cầm lấy tờ báo trên tay Tiểu Long, lầm lũi ra về.

Tiểu Long nhìn theo bạn, giọng thiếu tin tưởng "Ừ, mong rằng …"

Tiểu Long thiếu tin tưởng là phải. Bởi vì chiều hôm sau, Văn Châu đột ngột tới tìm nó.

Văn Châu đến nhà Tiểu Long đã là chuyện lạ. Và khi đến, nó cầm theo tờ báo trên tay lại càng lạ hơn. Trong bọn, chỉ có nhỏ Hạnh và Quý ròm là siêng đọc báo. Ba nhỏ Hạnh là nhà báo. Ba Quý ròm không phải là nhà báo nhưng là "nhà đọc báo". Ba nó thường xuyên đặt mua báo tháng ở sạp báo gần nhà.

Còn Văn Châu thì giống Tiểu Long ở cái khoản lười đọc báo. Những chuyện lạ đó đây, tụi nó thu thập bằng cách ngóc cổ ngồi nghe nhỏ Hạnh

tường thuật và Quý ròm đứng bên thêm mắm dặm muối.

Vậy mà hôm nay Văn Châu lại làm cái chuyện không mơ thấy nổi là kè kè một tờ báo bên mình.

- A, Văn Châu!

Tiểu Long miệng reo nhưng mắt thì nhìn lom lom tờ báo trên tay bạn.

Văn Châu không giải thích lý do mình đến đây. Nó uể oải ngồi phịch xuống ghế và chìa tờ báo trên tay cho Tiểu Long, gọn lỏn:

- Bạn đọc đi!

Tiểu Long cầm lấy tờ báo, gật gù giọng hiểu biết:

- Lại chuyện nghi ngờ trung phong Sĩ Hoàng bán độ chứ gì?

- Không còn là nghi ngờ nữa! – Văn Châu thở hắt ra – Ban lãnh đạo đội Hy Vọng đã ra quyết định kỷ luật rồi!

Thông báo của Văn Châu khiến Tiểu Long giật bắn:

- Kỷ luật! Kỷ luật anh Sĩ Hoàng ư?

Rồi không đợi Văn Châu trả lời, nó hấp tấp lần giở các trang báo.

Một mẩu tin ngắn được in với chữ đậm đập vào mắt nó: "Do có hành vi tiêu cực trong trận chung kết Cúp quốc gia, trung phong Sĩ Hoàng đã bị Ban lãnh đạo đội Hy Vọng đình chỉ thi đấu trong sáu tháng, …"

- Trời đất! – Tiểu Long kêu lên – Bị treo giò tới sáu tháng thì còn đá banh đã bóng gì được nữa!

Văn Châu bình phẩm với vẻ giận dỗi:

- Bụng làm dạ chịu, còn biết trách ai!

- Nhưng còn đội Hy Vọng? – Tiểu Long không giấu vẻ lo lắng – Sắp tới đội Hy Vọng sẽ tranh cúp C1 châu Á, không có trung phong Sĩ Hoàng thì ai ghi bàn?

Văn Châu hừ mũi:

- Có trung phong Sĩ Hoàng thì cũng vậy thôi! Ảnh có chịu đá vào lưới đối phương đâu!

Lời lẽ cay đắng của Văn Châu khiến Tiểu Long hết ham bày tỏ bất bình. Đột nhiên nó cảm thấy tội nghiệp Văn Châu quá chừng! Văn Châu là "phận nữ nhi" nhưng có "khí độ trượng phu", tính tình thẳng thắn, ăn nói bộc trực, từ khi quen biết Văn Châu tới nay, Tiểu Long chưa từng thấy nó hờn dỗi

bao giờ. Vậy mà bữa nay giọng nó chua như giấm, chứng tỏ nó đang buồn bực ghê lắm!

Văn Châu quả đang buồn bực thật. Bằng chứng là sau khi trò chuyện với Tiểu Long hai ba câu, nó đột ngột đứng dậy, nói gọn "Tôi về đây!" rồi bỏ đi một mạch, chẳng buồn lấy lại tờ báo.

Văn Châu ra về cũng bất ngờ như khi nó tới. Tiểu Long đang ngồi thừ, không kịp phản ứng, chỉ biết giương mắt áy náy nhìn theo bạn.

Mãi một lúc, chàng võ sĩ của chúng ta mới bừng tỉnh. Và lập tức lấy xe phóng thẳng tới nhà Quý ròm.

Vừa thò đầu vào cửa phòng, thấy Quý ròm đang ngồi loay hoay với đống chai lọ đằng bàn, Tiểu Long xoẹt ngay lại, miệng hổn hển:

- Nguy rồi mày ơi!

Vừa nói Tiểu Long vừa nhanh nhẩu đặt tờ báo xuống trước mặt bạn.

Quý ròm liếc tờ báo bằng ánh mắt hờ hững:

- Gì thế?

- Chuyện anh Sĩ Hoàng đó!

Quý ròm vẫn thản nhiên:

- Bị treo giò sáu tháng chứ gì?

Tiểu Long tròn mắt:

- Ủa, mày biết rồi hả?

- Tao biết từ hồi trưa!

Quý ròm làm Tiểu Long cụt hứng quá xá. Nó cuộn tờ báo lại, nhét vào túi quần, giọng trách móc:

- Biết từ hồi trưa mà không chịu báo cho tao!

- Tao chán quá! – Giọng Quý ròm buồn bã – Có phải tin vui đâu mà sốt sắng chạy qua cho mày biết!

Rồi như sực nhớ ra chuyện gì, Quý ròm nhìn sững bạn:

- Ủa, mày cũng mua báo để theo dõi tin tức sao?

Tiểu Long mỉm cười đập tay lên túi quần:

- Tờ báo này Văn Châu mới cầm lại cho tao hồi nãy!

- Văn Châu đâu?

- Nó về rồi!

Rồi Tiểu Long khịt mũi nói thêm:

- Việc anh Sĩ Hoàng bị treo giò khiến nó buồn lắm!

- Ai mà chẳng buồn! Lần này thì đúng là "Đội Hy Vọng luôn luôn hy vọng và luôn luôn thất vọng" thật rồi!

Sau khi thốt ra một câu bình phẩm bi quan, Quý ròm quay lại với mấy chiếc lọ cổ cao cổ thấp trước mặt, tỏ vẻ không muốn bàn bạc về "đề tài đau khổ" này nữa.

Tiểu Long biết ý, nó đứng ngẩn giữa phòng ngó dáo dác một hồi rồi bắt chước Văn Châu, nhún vai buông một câu cụt ngủn: "Tao về đây!".

Chương 4

Không chỉ Quý ròm, Tiểu Long, Văn Châu mà tất cả các cổ động viên của đội Hy Vọng đều thấp thỏm theo dõi đội bóng con cưng của mình bước vào cuộc tranh tài khốc liệt với các đội mạnh của châu Á mà không có trung phong sắc bén Sĩ Hoàng trong đội hình.

May sao, ở vòng một, đội Hy Vọng bốc thăm gặp đội vô địch quốc gia của Phi-líp-pin, một trong những nước có nền bóng đá tài tử nhất thế giới, một xứ sở người dân đi xem bóng đá được mời vào cửa tự do để … khuyến khích phong trào. Tổng tỉ số cả hai lượt trận trên sân nhà và sân khách là 8-2 nghiêng về phía đội Hy Vọng giúp đội lọt vào vòng hai để đối đầu với một đội bóng sừng sỏ của Ấn Độ: đội Churchill Brothers.

Trước ngày đội vô địch Ấn Độ đến thành phố Hồ Chí Minh thi đấu trận lượt đi, báo chí đã đăng tải đội hình của hai đội một cách khá chi tiết.

Quý ròm đưa tờ báo cho Tiểu Long xem mà mặt mày xanh lè:

- Bỏ xừ rồi! Đội Churchill Brothers có tới mấy cầu thủ quốc tế lận mày ơi!

Tiểu Long dán mắt vào trang báo, miệng không ngừng xuýt xoa:

- Trời đất! Churchill Brothers có tới hai cầu thủ Nigiêria trong đội hình, đội Hy Vọng đá sao lại! Nigiêria là đội vừa đoạt chức vô địch Olimpic đó! Cả Braxin lẫn Achentina đều thua họ.

Quý ròm đấm ngực than khổ:

- Đã thế lại mất Sĩ Hoàng nữa, đội Hy Vọng kỳ này "húp cháo" mất!

Nhưng diễn biến trận đấu giữa hai đội sau đó không đến nỗi quá chênh lệch như Tiểu Long và Quý ròm lo lắng.

Lợi dụng thể hình cao to, đội Churchill Brothers thường xuyên chuyền bóng bổng vào vùng cấm địa đối phương để các tiền đạo đánh đầu. Nhưng đội Hy Vọng nagy từ đầu đã xây một bức tường phòng thủ dày đặc trước khung thành đội nhà, các cầu thủ hậu vệ được lệnh tranh chấp bóng quyết liệt, cả tầm cao lẫn tầm thấp, khiến các cầu thủ đến từ Nam Á không thể nào tung hoành như ý muốn. Lại thêm thủ môn Lê Hồng Miên trong một chiều sung sức đã vô hiệu hoá tất cả những cú sút căng thỉnh thoảng lọt qua hàng rào phòng ngự, bay như tên bắn vào khung thành.

Nhưng trong khi hàng phòng thủ của đội Hy Vọng xông xáo và hiệu quả bao nhiêu thì hàng tấn công lại mờ nhạt bấy nhiêu. Những đường lên bóng lẻ tẻ không hề khiến đối phương hoảng sợ. Năm thì mười hoạ mới có được một cơ hội làm bàn thì các chân sút lại vụng về bỏ lỡ.

Cổ động viên đội Hy Vọng ngồi trên khán đài sau những màn hò reo tuyệt vọng, bắt đầu đổ quạu:

- Thật chẳng ra ôn gì! Cứ như là đang đá trên sân khách ấy!

- Đá thế này thà về nhà thổi lửa cho vợ còn hơn!

Rồi đám đông chuyển qua tiếc rẻ:

- Nếu có Sĩ Hoàng, hàng tiền đạo đâu đễn nỗi loay hoay như gà mắc tóc thế!

Các cổ động viên đội Điện Lực Hoà Bình trong trận này cũng xoay qua cổ vũ cho đội Hy Vọng hết mình – đội trong nước đá với đội nước ngoài mà lại! Nhưng cổ vũ chán chê không có kết quả, những cái miệng sùi bọt kia xoay sang cà khịa:

- Đá thế hôm trước thua đội Điện Lực là phải!

- Đá không lại, giả bộ treo giò trung phong! Làm như thua là do bán độ í!

Tiểu Long, Quý ròm và Văn Châu ngồi nghe không sót một câu. Nhưng tụi nó chả buồn đôi co hay tranh cãi.

Quý ròm ngồi chống cằm, thẫn thờ nhìn cầu thủ hai đội quần thảo trên sân, lòng chẳng có một cảm giác gì rõ rệt. Nó đang chán lắm!

Thình lình Văn Châu kêu lên:

- Long, Quý nhìn kìa!

- Gì thế?

- Anh Sĩ Hoàng!

Theo tay chỉ của bạn, Quý ròm và Tiểu Long nhanh chóng nhận ra trung phong Sĩ Hoàng đang ngồi trên bằng ghế dành cho ban huấn luyện và các cầu thủ dự bị đội Hy Vọng.

Tiểu Long không nén được tiếng reo:

- A, hay quá! Anh Sĩ Hoàng được xoá án rồi, thế nào lát nữa cũng vào sân!

Quý ròm không vội mừng như bạn. Nó căng mắt quan sát một hồi rồi thở đánh thượt:

- Xoá án đâu mà xoá án!

Tiểu Long gân cổ cãi:

- Nếu không được xoá án, sao anh Sĩ Hoàng lại ngồi trên băng ghế của đội Hy Vọng?

- Anh Sĩ Hoàng vẫn đi theo đội, vẫn cùng đội tập luyện nhưng không được thi đấu! – Quý ròm nhún vai – Mày không thấy ảnh mặc đồ thường sao!

Lời giải thích rõ ràng của Quý ròm làm Tiểu Long tiu nghỉu. Ừ nhỉ, anh Sĩ Hoàng tuy ngồi cùng đội bóng nhưng lại mặc áo sơ mi quần dài! Một cầu thủ sắp sửa ra sân chả bao giờ ăn mặc thế cả! Như vậy là anh Sĩ Hoàng sẽ không được tung vào sân. Như vậy là đội Hy Vọng thân yêu của nó đừng mong chọc thủng lưới đối phương dẫu chỉ một quả để làm vốn cho trận lượt về.

Nhìn thấy trung phong Sĩ Hoàng không chỉ có bọn Quý ròm. Các cổ động viên khác của đội Hy Vọng cũng đá phát hiện ra cầu thủ con cưng của mình đang ngồi dưới mái vòm trên băng ghế kê sát hàng rào trước mặt khán đài A.

Hàng ngàn cái miệng lập tức hò reo:

- Sĩ Hoàng! Sĩ Hoàng!

- Cho Sĩ Hoàng vào sân đi!

- Sĩ Hoàng, chúng tôi yêu bạn!

- Sĩ Hoàng, quên đi quá khứ, nhìn tới tương lai!

Tấm lòng người hâm mộ thật dộ lương. Và tình yêu của người hâm mộ thật bao la. Người hâm mộ đã quên phắt nỗi đau Sĩ Hoàng đã từng đem lại cho mình, đã quên mình phải mất đứt nửa tháng lương để mua vé chợ đen vào xem trận chung kết Cúp quốc gia với giá cắt cổ, đã phải đội nắng chen lấn suốt nhiều tiếng đồng hồ ròng rã trước khi lọt vào sân để rốt cuộc đau lòng chứng kiến người trung phong thân yêu cố tâm sút bóng ra ngoài suốt trận.

Vâng, người hâm mộ đã quên tất cả. Trước đội bóng kình địch nước ngoài, người hâm mộ sẵn lòng tha thứ những lỗi lầm của người cầu thủ trót

một lần sa sẩy. Vì danh dự màu cờ sắc áo, người hâm mộ sẵn sàng động viên người cầu thủ làm lại từ đầu, đoái công chuộc tội.

Nhưng mặc cho những tiếng gọi khẩn khoản và tha thiết vang lên trên khắp các khán đài, ban lãnh đạo đội Hy Vọng vẫn không thể phá bỏ kỷ cương. Cho đến phút chót, Sĩ Hoàng vẫn không được tung vào sân. Và hai đội vô địch quốc gia Việt Nam và Ấn Độ đành đâu lưng ra về với tỉ số 0-0.

Trên đường về nhà, Văn Châu, Tiểu Long và Quý ròm im như thóc.

Mãi đến khi về tới chỗ ngã ba Cây Điệp, trước khi rẽ sang đường khác, Tiểu Long không nén nổi, liền khịt mũi than thở:

- Thủ hoà trên sân nhà coi như thua!

Văn Châu không bàn chuyện thắng thua. Nó chỉ nói bâng quơ:

- Nếu không có cầu thủ biết làm bàn, ngay cả đội Braxin cũng sẽ đứng bét thế giới!

Riêng Quý ròm không nói gì. Có lẽ nó không tìm ra lời bình phẩm nào đích đáng. Vì vậy, nó chia tay hai bạn với vẻ mặt dàu dàu.

Quý ròm dàu dàu suốt hai ngày. Tới ngày thứ ba, nó mới tươi lên được một chút.

Đó là khi Tiểu Long và Văn Châu bất ngờ kéo tới nhà nó. Vừa đặt chân qua khỏi cửa, Tiểu Long đã reo ầm:

- Mày biết trung phong Sĩ Hoàng nhà ở đâu không?

- Ở đâu?

Tiểu Long vung tay:

- Ở ngay trong quận mình!

- Thật không? – Quý ròm chồm người tới trước, hỏi dồn – Ai bảo mày vậy?

Tiểu Long chỉ Văn Châu, tươi tỉnh:

- Văn Châu bảo! Chính Văn Châu nhìn thấy anh Sĩ Hoàng dắt xe vào nhà!

Quý ròm quay sang Văn Châu, chớp mắt hỏi:

- Nhà ảnh ở trên đường nào vậy?

- Đường Bùi Hữu Nghĩa! Chỗ chợ Hoà Bình ấy!

Quý ròm đứng vụt dậy:

- Chợ Hoà Bình ở gần đây! Hay tụi mình kéo đến thăm ảnh đi!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Đi ngay bây giờ ư?

Quý ròm hùng hổ:

- Ngay bây giờ!

- Đi thì đi!

Thấy Quý ròm hăng hái quá mức, Tiểu Long gãi mũi đáp xuôi theo.

Nhưng Văn Châu lại chẳng tỏ vẻ gì muốn huà theo hai bạn. Nó ngần ngừ:

- Theo tôi, tụi mình không nên đến nhà anh Sĩ Hoàng vào lúc này!

- Sao thế? – Quý ròm ngạc nhiên – Bạn sợ giờ này anh Sĩ Hoàng không có nhà à?

Tiểu Long gật gù:

- Vậy thì trưa mai tụi mình ghé! Giờ đó chắc chắn ảnh có nhà!

Văn Châu lắc đầu:

- Không, tụi mình không nên đến đó! Mai hay mốt cũng vậy!

Văn Châu làm Tiểu Long và Quý ròm chưng hửng. Bốn con mắt lập tức xoe tròn:

- Sao thế?

Đôi môi Văn Châu mím chặt. Mãi một lúc nó mới nhẹ thở ra:

- Anh Sĩ Hoàng đang bị kỷ luật. Tôi nghĩ lúc này ảnh không muốn gặp bất cứ ai.

Nghe Văn Châu giải thích, mặt Quý ròm và Tiểu Long bất giác thần ra. Ừ nhỉ, anh Sĩ Hoàng đang bị treo giò sau một trận đấu tai tiếng như thế, hẳn anh chẳng muốn giáp mặt người hâm mộ trong lúc này. Nếu tụi mình đột ngột kéo tới, chắc chắn ảnh sẽ rất lúng túng. Không ngờ nhỏ Văn Châu bữa nay "sâu sắc" ghê! Quý ròm thừ người nghĩ ngợi một lúc rồi quay sang Văn Châu và Tiểu Long, giọng buồn xo:

- Thế thì biết nhà cũng như không!

- Sao lại như không? – Tiểu Long phản đối – Đợi khi ảnh hết hạn kỷ luật, tụi mình sẽ tới chơi với ảnh. Chỉ còn bốn tháng rưỡi nữa thôi. Lúc đó, tụi mình sẽ xin chữ ký, xin chụp hình chung, xin …

- Thôi đi! – Quý ròm nhăn nhó – Chừng nào hết bốn tháng rưỡi hẵng hay! Mày chỉ toàn mơ mộng

- Không nhất thiết phải đợi tới bốn tháng rưỡi! – Văn Châu thình lình lên tiếng – Chiều mai tụi mình cứ tới nhà ảnh!

Văn Châu làm Tiểu Long và Quý ròm ngạc nhiên quá chừng.

- Khi nãy bạn bảo không nên tới kia mà? – Quý ròm cau mày.

- Tới gặp thì không nên! – Văn Châu khụt khịt mũi – Nhưng mình có thể nấp trước cổng rào quan sát!

Tiểu Long gãi cổ:

- Nhưng như vậy thì làm sao xin chữ ký được?

- Mày lúc nào cũng chữ ký! – Quý ròm hừ giọng – Nếu mày không đủ kiên nhẫn đợi tới bốn tháng rưỡi thì đưa giấy đây, tao ký cho!

- Mày ký cái này nè! – Tiểu Long chìa cùi chỏ.

Văn Châu không ham gì chuyện chứng kiến Tiểu Long và Quý ròm cà khịa nhau. Nó buông thõng:

- Tôi về trước đây! Hai giờ chiều mai, nhớ đấy!

Chương 5

Cách đãy hàng rào cọc gỗ phủ dày dây ti-gôn lấm tấm hoa đỏ khoảng mười mét có một cây me cổ thụ. Tiểu Long, Văn Châu và Quý ròm nấp sau gốc me khoảng hai mươi phút đã thấy trung phong Sĩ Hoàng dắt xe ra.

Anh vẫn mặc sơ mi quần dài như tụi Quý ròm nhìn thấy trên sân vận động hôm nọ. Chỉ khác một điều: trên ghi-đông chiêc xe đạp thể thao của anh lúc này đang lủng lẳng chiếc túi xách thể thao và đôi giày đá bóng.

Văn Châu thì thầm:

- Ảnh đi tập đó!

- Sao bạn biết? – Tiểu Long hỏi.

Văn Châu chưa kịp đáp, Quý ròm đã ngứa miệng.

- Nhìn "đồ nghề" máng trên xe là biết ngay chứ khó gì! Hơn nữa, dạo này đội Hy Vọng đang tập luyện dữ lắm. Sắp sang Ấn Độ đá trận lượt về với đội Churchill Brothers mà!

- Nhưng anh Sĩ Hoàng đâu có đá! – Tiểu Long tiếp tục thắc mắc.

Quý ròm đang hào hứng giảng giải, bị Tiểu Long "chất vấn" một cầu bất ngờ liền ngắc ngứ. Nhưng Quý ròm có cái tài là không bao giờ bối rối lâu. Nhoáng một cái, nó đã trấn tĩnh và "giải đáp thắc mắc" ngay:

- Rõ là đồ ngốc tử! Không đá cũng vẫn phải tập chứ! Giống như tụi mình khi nghỉ hè vẫn phải ôn tập vậy!

Thấy Quý ròm lên giọng, Tiểu Long hết ham thắc mắc. Hơn nữa nó cũng không còn thì giờ để hỏi tiếp bất cứ một câu nào nữa.

Văn Châu đã khoát tay, phán:

- Tụi mình đi xem đội Hy Vọng tập đi!

Ba đứa hai xe, Văn Châu đi một chiếc, và chiếc kia Tiểu Long đèo Quý ròm như thường lệ, cả bọn lặng lẽ đạp theo sau người cầu thủ mình ngưỡng mộ.

- Hoá ra đội Hy Vọng dượt bóng ở sân Tao Đàn!

Quý ròm nói, khi thấy trung phong Sĩ Hoàng ngoặt xe vào cổng sân phía đường Huyền Trân Công Chúa.

Lập tức ba đứa trẻ nhảy xuống dắt xe vào bãi gửi rồi nhanh nhẹn chuồn vào sân, leo lên ngồi trên các bậc khán đài.

Chưa kịp yên vị, Quý ròm đã háo hức quay đầu nhìn ra sân. Và chỉ cần lướt mắt đảo một vòng, nó đã nhận ngay ra những gương mặt quen thuộc của đội bóng nó yêu mến, mặc dù lúc đi tập, các cầu thủ ăn mặc mỗi người một phách: tất cả đều mặc áo thun, nhưng người áo đỏ, người áo vàng, người áo trắng … nhìn hoa cả mắt.

Trung phong Sĩ Hoàng lúc này đã mặc đồ thể thao, đang khởi động cùng đồng đội ở góc sân.

Sau mười lăm phút "làm nóng", các cầu thủ bắt đầu thực hiện các bài tập kỹ thuật.

Tới màn tập sút bóng, bọn Quý ròm nín thở căng mắt dòm. Và khi đến lượt trung phong Sĩ Hoàng ra đứng trước vùng cấm địa để đón bóng câu vào từ biên và tung những cú vô-lê cháy lưới trước khi bóng chạm đất thì cả ba không hẹn mà cùng đứng bật dậy, vỗ tay rào rào.

Văn Châu thu nắm tay:

- Không thua gì Pelé!

Tiểu Long thích các siêu sao "hiện đại" hơn. Nó nghiến răng:

- Y chang câu thủ đầu trọc Ronaldo của Inter Milan!

Còn Quý ròm thì tiếc hùi hụi:

- Nếu chủ nhật vừa rồi có mặt Sĩ Hoàng, đội Hy Vọng đã đè bẹp đội Churchill Brothers mười bàn không gỡ!

Quý ròm càng tiếc đứt ruột hơn khi sau đó, các cầu thủ đội Hy Vọng chia làm hai phe thi nhau quần thảo trên sân để tập các bài phối hợp nhóm.

Sân Tao Đàn thua xa sân Thống Nhất. Mặt sân toàn cát là cát, những đôi giày "cờ-răm-bông" chạy tới đâu, bụi mù mịt tới đó. Bóng nẩy lung tung, còn các cầu thủ toát mồ hôi dầm dề mỗi khi tăng tốc. Vậy mà trung phong Sĩ Hoàng vẫn tung hoành trên sân như chỗ không người. Những cú chặn bóng nhẹ nhàng, điệu nghệ, những cú đảo người bỏ rơi đối thủ lại sau lưng, những đường xuyên phá bén như gươm kết thúc bằng những cú sút ở mọi cự ly, mọi tư thế khiến buổi tập như một màn độc diễn của người trung phong tài ba nhất nước.

Khi Sĩ Hoàng ghi đến bàn thắng thứ bảy thì Quý ròm không chịu nổi nữa. Nó đứng dậy kéo tay hai bạn:

- Thôi về! Xem thế đủ rồi!

- Sao lại về! – Tiểu Long ngơ ngác – Buổi tập đã xong đâu?

- Ờ, đã xong đâu! – Văn Châu hùa theo.

- Không xong cũng về! – Quý ròm lằm bằm – Càng xem chỉ càng tức thêm!

Như hiểu ra tâm sự của bạn, Văn Châu và Tiểu Long không hỏi nữa. Ừ nhỉ, anh Sĩ Hoàng đá hay như thé nhưng có được tham giá cúp châu Á đâu! Ảnh còn bị kỷ luật bốn tháng rưỡi nữa kia mà! Văn Châu vừa dắt xe ra cổng vừa thở dài buồn bã. Lòng ngổn ngang, nó chẳng biết nên thương hay nên giận "thần tượng" của mình.

Trên đường về, Quý ròm ngồi sau lưng Tiểu Long tiếp tục càu nhàu:

- Trên sân nhà mà không thắng, trên sân khách đội Hy Vọng chỉ có nước đem giỏ cần xé theo!

Tiểu Long thật thà:

- Chi vậy?

- Để đựng "hột vịt" chứ chi! Đội Churchill Brothers sẽ tặng đội của mình hai chục quả là ít!

- Mày nói quá!

Tiểu Long phản đối một cách yếu ớt.

Nhưng dù yếu ớt, đó vẫn là một lời phản đối có giá trị. Bởi vì, hai tuần sau trận lượt đi trên sân Thống Nhất, đội Hy Vọng đã bay sang Ấn Độ và không hiểu bằng cách nào đã xuất sắc thủ hoà đội Churchill Brothers 1-1. Theo luật tính bàn thắng trên sân đối phương, đội Hy Vọng được lọt tiếp vào trận bán kết, đội Churchill Brothers bị loại.

Buổi sáng báo đăng kết quả, Quý ròm chạy qua nhà Tiểu Long lúc trời còn tờ mờ. Sau đó hai đứa tức tốc tới trước cánh cổng sắt nhà Văn Châu đứng đợi.

Văn Châu vừa ôm tập bước ra đã thấy Quý ròm và Tiểu Long đứng ngay trước cổng, mắt liền trố lên:

- Lạ à nha! Bữa nay hai bạn không đi học sao mà …

Nhưng rồi nhác thấy hai bạn đang mặc đồng phục học sinh, tay lủng lẳng cặp sách, Văn Châu bất giác ngẩn người tốp ngay câu nói.

Quý ròm "giải đáp thắc mắc" cho Văn Châu bằng cách rút tờ báo trong cặp chìa ra, giọng hối hả:

- Bạn xem đi! Tụi này phải đến trường đây!

Đâu chỉ Tiểu Long và Quý ròm phải đến trường. Văn Châu cũng sắp đến trường.

Và hôm đó Văn Châu đến trường trên đôi chân sáo tung tăng. Bởi vì trước khi tiếp tục cất bước, nó chúi đầu vào trang báo. Chỉ đọc mỗi hàng chữ tít thôi, mắt nó đã long lanh và triệu đoá hoa hồng lập tức nở trong tim nó: "Bất ngờ thủ hoà Churchill Brothers 1-1, đội Hy Vọng lọt tiếp vào vòng sau".

Nhưng niềm vui của các cổ động viên đội Hy Vọng không dừng lại ở đó.

Đối thủ của đội Hy Vọng trong trận tới là đội Kashima Antlers, đương kim vô địch Nhật Bản.

Trong vài năm trở lại đây, Nhật Bản đã nổi lên như một trong những cường quốc bóng đá hàng đầu của châu Á. Giải chuyên nghiệp J-league của Nhật Bản quy tụ vô số những huấn luyện viên và cầu thủ khét tiếng đến từ khắp nơi trên thế giới, những tên tuổi mà cổ động viên đội Hy Vọng chỉ nghe qua đã muốn … nổi da gà!

Trong tình hình đó, nghĩa là trong tình hình ai cũng nghĩ rằng cuộc phiêu lưu của đội Hy Vọng đã đến hồi kết thúc, rằng con tàu Hy Vọng sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh đắm ở eo biển Tsushima lừng danh thì đùng một cái đội Kashima Antlers gửi thư lên Liên đoàn bóng đá châu Á tuyên bố bỏ cuộc vì bận tranh cúp Nhật hoàng.

Cổ động viên đội Hy Vọng dĩ nhiên sướng như điên khi hay tin đội nhà lọt vào trận chung kết mà không tốn một giọt mồ hôi nào.

"Bất chiến tự nhiên thành" dù không phải là một thành tích vẻ vang cho lắm nhưng điều đó cũng không ngăn cản những người hâm mộ bóng đá Việt Nam nói chung và cổ động viên đội Hy Vọng nói riêng xuống đường ăn mừng khi chứng kiến một đội bóng đại diện cho đất nước lần đầu tiên trong lịch sử lọt vào tới trận cuối cùng của Cúp C1 châu Á, chiếc cúp danh giá nhất lục địa.

Tiểu Long và Văn Châu nhảy cẫng:

- Tuyệt cú mèo! Không ngờ đội Hy Vọng lại vào sâu trong giải như vậy!

- Tao chả thấy gì gọi là tuyệt cả! – Quý ròm hừ mũi – Toàn mèo mù vớ cá rán! Sắp tới gặp đội Ilhwa Chuma của Hàn Quốc, đội Hy Vọng sẽ biết thế nào là lễ độ!

Thấy Quý ròm bàn ngang, Tiểu Long nổi nóng. Quý ròm hừ mũi, nó cũng hừ mũi, thậm chí nó hừ còn lớn hơn Quý ròm:

- Trận sắp tới thắng thua không thành vấn đề! Đứng nhì cũng tuyệt vời lắm rồi!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Đứng nhì thì đứng làm quái gì cho … mỏi chân!

Rồi nó hùng hổ vung tay:

- Đã đứng là phải đứng nhất kia! Nếu có anh Sĩ Hoàng trong đội hình, chúng ta sẽ đứng nhất!

Tới đây thì Tiểu Long và Văn Châu hiểu ra tâm sự của thằng ròm. Hoá ra chẳng phải nó chê bai gì chuyện đứng nhì hay đứng ba. Nó chỉ ấm ức chuyện trung phong Sĩ Hoàng không được ra sân thôi!

Tiểu Long khẽ đưa mắt nhìn Văn Châu, rồi tặc tặc lưỡi:

- Thôi, quên chuyện đó đi!

- Quên sao được mà quên! – Quý ròm vẫn càu nhàu – Thế lượt đấu tới, đội Hy Vọng bị đội Ilhwa Chuma "giã" cho mười quả, tụi mày có quên được không?

Văn Châu là con gái. Nó không ham tranh cãi với Quý ròm. Nó chỉ xòe tay đếm, và nói:

- Lúc đội Hy Vọng gặp đội Ilhwa Chuma, anh Sĩ Hoàng đã sắp hết hạn treo giò rồi!

Quý ròm lừ mắt:

- Lúc đó còn mấy ngày nữa mà bạn bảo sắp hết?

Văn Châu liếm môi:

- Thì còn … hơn hai tháng!

Quý ròm nhún vai:

- Xì! Nói vậy mà cũng nói! Còn hơn hai tháng nữa mới ra sân thì lúc đó chỉ có đi … vá lưới!

Tiểu Long ngẩn tò te:

- Vá lưới là sao?

- Thì bị đội Ilhwa Chuma đã thủng lưới tới cả chục quả, phải vá lại chỗ lưới thủng chứ là sao!

Biết Quý ròm vẫn còn bực bội, Tiểu Long làm thinh. Nó nghĩ thầm trong bụng "Bữa nay thằng ròm này làm sao thế nhỉ? Hễ mở miệng chỉ toàn là trù ẻo!".

Chẳng rõ có phải do Quý ròm "trù ẻo" hay không, gần một tháng rưỡi sau, trong trận lượt đi trên sân Hàn Quốc, đội Hy Vọng bị đội Ilhwa Chuma đè bẹp tới 4-1, riêng hiệp một thủ môn Lê Hồng Miên phải vào lưới nhặt bóng tới ba lần.

Tỉ số cách biệt này khiến người hâm mộ ở quê nhà méo mặt. Còn đội Hy Vọng thì hoàn toàn tiêu tan … hy vọng. Ước mơ trở thành đội bóng đầu tiên của Việt Nam đoạt cúp C1 châu Á trong phút chốc bỗng tan thành mây khói. Nỗi buồn lớn đến mức cả đội không muốn giáp mặt cổ động viên và quyết định trở về phi trường Tân Sơn Nhất trên chuyến bay đêm.

Quý ròm thở dài thườn thượt:

- Lần này đội Hy Vọng đúng là "hết vốn"!

- Tại mày hết đó! – Tiểu Long giận lẫy.

Quý ròm ngơ ngác:

- Sao lại tại tao?

- Chứ gì nữa! Miệng mày ăn mắm ăn muối, cứ toàn nói xui, bố ai đá thắng nổi!

- Mày đừng có đổ thừa! – Quý ròm sầm mặt cự nự – Đá bóng mà không có chân sút, tao có trù hay không cũng thế thôi!

Lời phản bác của Quý ròm hoàn toàn hữu lý. Tiểu Long mặt mày buồn thỉu buồn thiu. Nó cúi đầu nhìn xuống chân, chán nản thấy chân mình sao ngắn quá. Lòng nó lúc này cháy bỏng khát khao. Nó mong nó mau lớn để có thể xỏ giày ra sân rửa hận cho các cầu thủ đàn anh.

Một hồi lâu, Tiểu Long mới ngẩng lên. Nó liếc sang Quý ròm, thấy Quý ròm cũng đang nhìn nó. Trong một thoáng, nó nhận ra thằng ròm còn muộn phiền hơn nó gấp bội.

Những ngày buồn bã của cổ động viên đội Hy Vọng kéo dài suốt một tuần và cuối cùng kết thúc bằng một mẩu tin bất ngờ trên báo chí: "Do có thái độ thành khẩn trước sự phê bình của tập thể, do tích cực và nghiêm túc rèn luyện trong thời gian qua với ý thức vươn lên, cầu thủ Sỉ Hoàng đã được ban lãnh đạo đội Hy Vọng xoá án treo giò trước thời hạn hai tháng. Quyết định này có hiệu lực kể từ sáng hôm nay. Chúng ta hy vọng sẽ được nhìn thấy người trung phong đầy tài năng này thi thố tài nghệ trong những ngày sắp tới".

Quý ròm biết được tin vui này qua Tiểu Long và Văn Châu.

Sáng sớm, đang còn loay hoay đánh răng, chưa kịp rớ tới sấp báo trên bàn, Quý ròm đã ngạc nhiên khi nghe tiếng Tiểu Long và Văn Châu kêu réo ỏm tỏi ở nhà trên:

- Quý ròm ơi Quý ròm! Lên đây lẹ lên!

- Gì thế?

Quý ròm hấp tấp chạy lên, ngơ ngác hỏi, tay vẫn còn cầm bàn chải.

Mặt Tiểu Long tươi rói:

- Mày đã đọc báo sáng nay chưa?

- Chưa! – Quý ròm liếc xấp báo đặt trên bàn, thấp thỏm hỏi – Bộ có tin gì hấp dẫn lắm hả?

- Ừ! – Văn Châu hớn hở vọt miệng đáp thay – Tin này tuyệt lắm!

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Tin đĩa bay mới đáp xuống trong vườn nhà bạn chứ gì!

Tiểu Long toét miệng cười:

- Tin này còn động trời hơn! Trung phong Sĩ Hoàng đã được xoá án kỷ luật rồi!

Quý ròm như không tin vào tai mình. Nó lập tức thu ngay vẻ hài hước, tròn mắt hỏi lại:

- Mày nói sao?

Tiểu Long chưa kịp đáp, Văn Châu đã vung vẩy tờ báo trong tay:

- Nè, bạn xem đi!

Chương 6

Vẫn ba người hai chiếc xe đạp, Tiểu Long, Quý ròm và Văn Châu tung tăng trên đường Trần Hưng Đạo, hướng về phía chợ Hoà Bình.

Tiểu Long guồng mạnh chân, giọng phấn khởi:

- Bữa nay chắc chắn tao sẽ có chữ ký của anh Sĩ Hoàng!

Lần này Quý ròm không buồn trêu thằng mập. Nó biết bạn nó đang hào hứng ghê lắm. Văn Châu cũng đang hào hứng.Và cả nó nữa. Nó cũng đang thập phần hứng khởi.

Từ lúc phát hiện trung phong Sĩ Hoàng cư ngụ cùng một quận với mình, nó đã muốn đến thăm "thần tượng" của nó biết bao. Nhưng Văn Châu ngăn cản. Văn Châu bảo anh Sĩ Hoàng đang bị kỷ luật, không nên làm ảnh bối rối, khó xử.

Nhưng hôm nay mọi chuyện đã khác. Đã hơn một tuần trôi qua kể từ ngày trung phong Sĩ Hoàng được xoá án rồi còn gì! Khi nó đưa ra ý kiến đến chúc mừng "thần tượng", Văn Châu và Tiểu Long tán đồng ngay.

Không những tán đồng, trên đường đi Văn Châu còn ghé chợ Hoà Bình mua một bó hoa hồng cầm theo. Mặc dù ngoại hình và tính cách y hệt con trai nhưng trong sâu thẳm của tâm hồn, Văn Châu vẫn cứ là một đứa con gái. Hèn gì nó chu đáo ghê! Quý ròm nhìn bó hoa cắm trên giỏ xe của cô bạn, cảm động và sung sướng nghĩ.

Trung phong Sĩ Hoàng không tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự thăm viếng của bọn trẻ. Có lẽ từ trước đến giờ anh đã từng gặp qua những cổ động viên nhiệt tình như thế nhiều lần.

Nhưng khi Văn Châu đặt bó hoa vào tay anh kèm theo lời chúc mừng thì bọn trẻ nhận thấy mắt anh rưng rưng.

Anh khẽ giọng nói:

- Mời các em vào nhà chơi! Các em làm anh cảm động quá!

Căn phòng của người trung phong cự phách treo la liệt những cờ lưu niệm, các loại cúp và huy chương. Có cả những bức ảnh anh chụp chung với các cầu thủ quốc tế lừng danh.

Tiểu Long reo ầm quên cả lịch sự khi nhận ra cầu thủ Vialli, trung phong của đội tuyển Ý, đứng cười toe toét bên cạnh anh trong một bức ảnh lồng

dưới tấm kính lót mặt bàn:

- A, danh thủ Vialli đây mà! Anh gặp anh Viallli ở đâu thế?

Anh Sĩ Hoàng mỉm cười:

- Bức ảnh này chụp năm kia, lúc đội Juventus qua Hà Nội đá giao hữu với đội tuyển Việt Nam.

Quý ròm gật gù vẻ hiểu biết:

- Đúng rồi! Trước khi chuyển về đội Chelsea của Anh, danh thủ Vialli chơi cho đội Juventus của Ý. Lúc qua Hà Nội, Juventus đang là đương kim vô địch Cúp C1 Châu Âu đấy!

- Em nhớ giỏi lắm! – Anh Sĩ Hoàng nhìn Quý ròm, khen – Lúc đó, Juventus vừa thắng đội Ajax Amsterdam của Hà Lan trong trận chung kết.

- Ơ! – Văn Châu thình lình kêu lên, giọng sửng sốt – Còn bức hình này nữa! Anh gặp vua bóng đá Pelé hồi nào thế?

Tiếng kêu của Văn Châu khiến Tiểu Long và Quý ròm giật bắn như chạm phải điện. Cả hai lập tức chồm người tới trước, trố mắt dòm. Quả nhiên, trong một tấm ảnh phóng lớn ở giữa bàn, "nhà vua" Pelé còn choàng qua vai Sĩ Hoàng một cách thân mật.

Pelé là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới qua mọi thời đại. Pelé nổi tiếng đến mức hai tiếng "Pelé" từ lâu đã đồng nghĩa với hai tiếng "bóng đá". Nói đến Pelé, khắp hành tinh từ trẻ con cho đến người già không ai là không biết. Nhưng Pelé chưa từng qua Việt Nam và đội tuyển Việt Nam cũng chưa từng qua Braxin, chả hiểu "trung phong xuất sắc nhất Việt Nam hiện thời" gặp "trung phong xuất sắc nhất thế giới qua mọi thời đại" vào lúc nào mà lại có tấm hình độc đáo này.

Không chỉ Văn Châu mà cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều tròn xoe mắt hoá hức chờ anh Sĩ Hoàng giải đáp:

- Pelé là thần tượng của anh! – Mắt long lanh, trung phong xuất sắc nhất Việt Nam từ tốn và xúc động kể – Một trong những mơ ước cháy bỏng của anh là được gặp Pelé một lần trong đời. Mơ ước đó tưởng như không bao giờ thành hiện thực. Nhưng thật may mắn, trong một lần đội tuyển Việt Nam qua Thái Lan đá giao hữu, anh biết tin vua bóng đá Pelé đang ở Băng-cốc. Ông nhận lời mời của Liên đoàn bóng đá Thái Lan qua hướng dẫn một lớp đá bóng cho các cầu thủ trẻ ở đó. Thế là anh tìm đến gặp ông.

Trung phong Sĩ Hoàng ngừng lời một chút rồi tiếp:

- Cuộc gặp gỡ thật thú vị và bất ngờ. Khi nhìn thấy Pelé, anh như không tin vào mắt mình. Anh không ngờ một con người vang danh bốn biển, được hầu hết các quốc vương, các nguyên thủ quốc gia, cả Đức Giáo hoàng long trọng tiếp kiến lại là một con người rất giản dị và dễ gần. Khi biết anh là cầu thủ đến từ Việt Nam, không để anh kịp ngỏ lời, chính Pelé vui vẻ đề nghị cả hai chụp một tấm hình làm kỷ niệm …

Câu chuyện của trung phong Sĩ Hoàng khiến bọn trẻ ngẩn ngơ. Quý ròm nhìn chằm chằm vào bức ảnh đặc biệt, miệng xuýt xoa:

- Vua bóng đá đâu có cao lớn gì lắm! Ổng đứng còn thấp hơn anh nữa, vậy mà ổng đá bóng giỏi ghê!

Anh Sĩ Hoàng dường như không nghe thấy lời nhận xét của Quý ròm. Anh lặng lẽ chà chà ngón tay lên tấm kiếng chỗ lồng bức ảnh, mặt lộ vẻ bâng khuâng. Có lẽ anh vẫn còn đắm mình trong kỷ niệm dịu dàng của ngày được gặp "nhà vua"!

Thấy vậy, Quý ròm không muốn pha tan những phút giây trầm tư của "thần tượng". Nó quay sang bên cạnh cùng Tiểu Long và Văn Châu tò mò ngắm nghía từng xấp, từng xấp thư đặt kín cả một góc bàn.

- Này …

Quý ròm khẽ liếc sang Văn Châu, chưa kịp nói hết câu thì giọng anh Sĩ Hoàng thình lình vang lên bên tai như để xác nhận những phỏng đoán trong lòng ba đứa trẻ:

- Thư của cổ động viên đấy!

Giọng anh vui vẻ và tự hào.

- Anh có trả lời hết tất cả chỗ thư này không? – Tiểu Long nhìn đống thư ngổn ngộn, thè lưỡi hỏi.

Trung phong Sĩ Hoàng gật đầu:

- Trả lời tất cả chứ! Mặc dù đó là công việc chẳng dễ dàng gì. Chỉ có điều …

- Có điều sao hả anh?

Trung phong Sĩ Hoàng gãi cổ:

- Có điều mỗi người anh chỉ trả lời thư một lần thôi!

Tiểu Long vẫn chưa hiểu:

- Nghĩa là sao ạ?

- Nghĩa là thế này này! – Trung phong đội Hy Vọng chớp mắt – Anh hiểu mỗi lá thư đều mang theo tình cảm của người hâm mộ nên đều cố gắng trả lời cho từng người, dù dài dù ngắn! Nhưng khổ nỗi, khi nhận được thư hồi âm của anh, người hâm mộ lại hăng hái viết tiếp lá thư thứ hai. Và khi xoay vòng lại như vậy thì thú thật anh không đủ thì giờ để trả lời từng lá nữa. Đó là chưa kể, nếu anh tiếp tục trả lời lá thư thứ hai thì sẽ phải trả lời lá thư thứ ba, thứ tư và thứ năm … – Người trung phong với tay cầm lấy một xấp thư trên bàn, mỉm cười nói – Như các em thấy đấy, với số lượng thư như vậy, nếu muốn trả lời đầy đủ, anh phải ngồi vào bàn mỗi ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ và phải bỏ cả nghề đá bóng mất!

Tâm sự của người trung phong lừng danh khiến bọn trẻ dở cười dở khóc. Lần đầu tiên trong đời, bọn trẻ phát hiện ra làm nhân vật nổi tiếng quả cũng chẳng "dễ chịu" chút nào!

Đang mân mê xấp thư trên tay, anh Sĩ Hoàng bỗng buột miệng:

- À, có một chuyện này rất lạ!

Nghe có "chuyện lạ", Văn Châu, Tiểu Long và Quý ròm liền nín thở chờ đợi.

- Các em lại gần đây!

Vừa nói anh Sĩ Hoàng vừa đặt xấp thư trên tay xuống bàn.

- Các em nhìn vào chiếc phong bì này xem! – Anh Sĩ Hoàng trỏ vào chiếc phong bì trên cùng, nói.

Ba đứa trẻ lập tức dán mắt vào chiếc phong bì.

- Các em thấy gì đặc biệt không? – Anh Sĩ Hoàng khịt mũi hỏi.

Bọn trẻ nhíu mày nghiêng ngó một hồi rồi lắc đầu.

- Em chẳng thấy gì là cả! – Tiểu Long đáp.

Anh Sĩ Hoàng nheo mắt:

- Các em nhìn kỹ đi!

Quý ròm lại cúi đầu nhìn chòng chọc vào chiếc phong bì. Một lát, nó ngước mắt nhìn anh Sĩ Hoàng, miệng reo:

- A, em hiểu rồi! Bức thư này không đề họ tên và địa chỉ người gửi!

- Đúng vậy! – Anh Sĩ Hoàng gật đầu.

- Nhưng như thế thì sao ạ? – Tiểu Long bất giác vọt miệng, vừa nói nó vừa chỉ tay vào chiếc phong bì bên cạnh – Bức thư kia cũng đâu có ghi tên người gửi hả anh!

Trung phong đội Hy Vọng nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long, chậm rãi:

- Bức thư kia không ghi tên người gửi nhưng có đề địa chỉ rõ ràng! – Rồi anh đập tay lên xấp phong bì đang cầm – Còn bức thư này thì không có cả tên người lẫn địa chỉ!

Tiểu Long vẫn chưa rõ "thần tượng" của nó định dẫn dắt câu chuyện tới đâu. Nó chẳng cảm thấy điều gì đặc biệt trong câu chuyện này cả. Người hâm mộ không lưu lại tên tuổi và địa chỉ trong những lá thư hoặc thiếp chúc mừng gửi cho "thần tượng" của mình là chuyện bình thường. Nếu một ngày nào đó, nó cao hứng viết thư cho trung phong Sĩ Hoàng, cho một nhà văn hay một diễn viên điện ảnh mà nó yêu mến, chắc nó cũng làm thế thôi. Nó sẽ không đủ can đảm "khai" ra tên thật và chỗ ở của mình. Còn tại sao nó không đủ can đảm thì nó không biết. Nó chỉ biết chắc chắn nó sẽ giấu tịt mọi thứ.

- Nhưng …

Tiểu Long không nén được thắc mắc, rụt rè mở miệng.

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu Tiểu Long, anh Sĩ Hoàng không đợi nó nói hết câu, đã gật đầu:

- Nhưng dĩ nhiên đó không phải là điều đặc biệt nhất!

Văn Châu nãy giờ cố bấm bụng làm thinh, buộc phải tròn mắt:

- Thế điều đặc biết nhất là điều gì hở anh?

- Điều đặc biệt nhất là người hâm mộ giấu tông tích này không chỉ viết một, hai lá thư mà kể từ hôm anh bị treo giò, ngày nào anh cũng nhận được thư của cô ta!

Anh Sĩ Hoàng vừa nói dứt, cả ba cái miệng cùng há hốc:

- Mỗi ngày một lá?

Trung phong đội Hy Vọng trả lời bằng cách lục lọi đống thư trên bàn và lấy ra bốn, năm xấp thư khác buộc bằng dây thun đặt xuống trước mặt bọn trẻ.

Quý ròm, Văn Châu và Tiểu Long lập tức trố mắt dòm. Quả nhiên tuồng chữ trên phong bì ở những xấp thư kia cũng một tuồng chữ trên xấp phong bì ban đầu.

- Sao anh biết đây là một cô gái? – Quý ròm đột ngột hỏi.

Anh Sĩ Hoàng mỉm cười:

- Tuồng chữ mềm mại và nắn nót này không thể là tuồng chữ của con trai. Hơn nữa, trong những lá thứ gửi cho anh chính cô ta cũng tự nhận như vậy!

Thấy Quý ròm hỏi, Tiểu Long cũng bắt chước hỏi. Nhưng vì nó không phải là Quý ròm nên buột miệng một câu quá xá bá láp:

- Cô ta viết gì vậy hở anh? Cô ta có đòi làm vợ anh không?

Câu hỏi "trắng trợn" của Tiểu Long khiến hai đứa bạn nó mặt mày lập tức biến sắc. Mặt Quý ròm biến sang màu xanh, còn mặt Văn Châu biến thành màu đỏ.

Trong khi Quý ròm nghiến răng trèo trẹo, tiếc là đã không đuổi thằng mập về sớm thì trung phong đội Hy Vọng phì cười:

- Ai bảo em thế?

- Dạ, chả ai bảo cả ạ! – Tiểu Long lúng túng thu nắm tay quẹt mũi – Tại sau Cúp Tiger ở Singapore năm ngoái, em đọc báo thấy nhiều người hâm mộ gửi thư cho tuyển thủ Hồng Sơn, trong đó có những cô gái đề nghị với anh Hồng Sơn như thế. Vì vậy em tưởng …

- Đó là những cô gái vui tính! – Anh Sĩ Hoàng mỉm cười – Còn cô gái viết thư cho anh không phải là cô gái thích chọc ghẹo!

Thấy trung phong đội Hy Vọng đối đáp tự nhiên, không tỏ vẻ gì "bất bình" trước câu "phỏng vấn" ngớ ngẩn của thằng mập, Quý ròm dần dần lấy lại bình tĩnh. Và sau khi đã bình tĩnh thì nó bắt đầu tò mò:

- Thế cô ấy viết gì trong thư vậy hở anh?

Anh Sĩ Hoàng đẩy những xấp thư đến trước mặt bọn trẻ:

- Các em cứ đọc tự nhiên đi! Cô ấy chỉ muốn an ủi và động viên anh thôi!

Được chủ nhân cho phép, bọn trẻ háo hức bóc thư ra xem.

Và quả như anh Sĩ Hoàng nói, lá thư mà bọn Quý ròm chụm đầu đọc được viết bằng những lời lẽ rất chân thành: "Em nghĩ rằng đã sống ở trên đời không ai là không mắc phải sai lầm, không sai lầm này cũng sai lầm khác, không vào lúc này cũng vào lúc khác. Điều quan trọng là sau đó, chúng ta phải biết gượng dậy, biết sửa chữa, biết quyết tâm làm lại từ đầu. Đừng nản lòng anh nhé! Những người hâm mộ chúng em bao giờ cũng đứng sau lưng anh!".

Quý ròm nhìn lên đầu lá thư, thấy ngày tháng ghi đã khá lâu, cách nay gần bốn tháng, tức là vào thời điểm trung phong Sĩ Hoàng vừa bị kỷ luật.

Nó bỏ lá thư vào lại phong bì và với tay lấy xấp thư khác, rút bừa một lá.

Lá thư này mới viết cách đây một tuần, vẫn với giọng điệu chí tình ấm áp: "Anh biết không, trong gần bốn tháng nay, em đã đếm từng ngày, đã gỡ từng tờ lịch và vui mừng khi thấy thời hạn bị kỷ luật của anh đã trôi qua được hơn phân nửa. Ngày anh trở lại sân cỏ để cùng đồng đội bảo vệ màu cờ xứ sở đã không còn xa nữa. Trong lúc này, em tin rằng không chỉ riêng em, mà hàng vạn người hâm mộ khác cũng đang hồi hộp mong chờ sự trở lại của anh".

Sự ưu ái và tình cảm đậm đà toát ra từ lá thư khiến Quý ròm không khỏi chớp mắt ngẩn ngơ. Nó nhìn sang hai bạn, thấy Văn Châu và Tiểu Long cũng đang bần thần xúc động. Bọn chúng cũng là cổ động viên trung thành của đội Hy Vọng, là người hâm mộ cuồng nhiệt trung phong Sĩ Hoàng nhưng so với mối quan tâm sau sắc và nhiệt thành của cô gái này thì bọn chúng còn thua xa.

- Trước sự lo lắng và mong đợi như thế này của người hâm mộ, không một cầu thủ nào có thể phụ lòng họ! – Anh Sĩ Hoàng đến sau lưng bọn trẻ tự bao giờ, anh nhìn vào lá thư trên tay Quý ròm bâng khuâng nói – Khi mới bị kỷ luật, anh rất buồn nản, thậm chí đã có lúc nghĩ đến chuyện vĩnh viễn giã từ sân cỏ. Nhưng cũng chính trong những ngày tháng buồn bã đó, qua sự động viên, quan tâm của những người hâm mộ, anh mới hiểu hết tình yêu và hy vọng mọi người dành cho mình! Như cô gái này chẳng hạn, mỗi ngày một lá thư …

Như sực nhớ ra điều gì, anh Sĩ Hoàng đột ngột bỏ lửng câu nói, Và trước vẻ mặt ngơ ngác của bọn Quý ròm, anh cầm lên một xấp thư, lục lục tìm tìm một hồi rồi rút ra một phong thư đưa cho bọn trẻ:

- Các em đọc lá thư này đi!

Đoán ra có điều gì đặc biệt, bọn Quý ròm vội vã bóc thư, chúi mũi đọc.

Chương 7

Trái với phỏng đoán của bọn trẻ, lá thư trung phong Sĩ Hoàng vừa đưa không có gì đặc biệt.

Nó tương tự như hai lá thư trước, nghĩa là vẫn những lời động viên chân thành: "Anh đừng lo nghĩ nhiều nữa nhé! Chỉ không đầy hai tháng nữa thôi, anh sẽ được tái ngộ với những người hâm mộ trung thành. Em luôn tin rằng, lần trở lại này, anh sẽ vững vàng và chín chắn hơn …"

Quý ròm đọc đi đọc lại lá thư hai, ba lần, vẫn chẳng hiểu tại sao trung phong đội Hy Vọng lại bảo tụi nó "nghiên cứu" lá thư không có gì khác lạ này.

Vẻ thắc mắc của bọn trẻ không qua khỏi mắt trung phong Sĩ Hoàng. Anh mỉm cười:

- Các em xem ngày tháng đề ở đầu bức thư ấy!

Bọn Quý ròm liền nhìn lên dòng chữ ghi ngày tháng. Vẫn chẳng khám phá ra điều gì khả nghi, Quý ròm gãi má:

- Em chẳng thấy có gì …

Mặt anh Sĩ Hoàng đột nhiên nghiêm lại:

- Lá thư đề ngày 6 tháng 10, tức là ngày hôm qua, nhưng từ cuối tháng 9 anh đã được xoá án kỷ luật …

- A, em hiểu rồi! – Quý ròm buột miệng reo – Có nghĩa là mặc dù anh đã được phép ra sân nhưng cô gái vẫn viết như là anh đang còn bị treo giò?

- Đúng vậy! – Anh Sĩ Hoàng gật đầu, môi anh mím lại – Chẳng lẽ các em không nghĩ đó là chuyện khác thường sao?

- Ừ, lạ thật! – Quý ròm tặc tặc lưỡi.

Tiểu Long liếm môi:

- Hay là cô gái này không đọc báo, do đó …

Quý ròm cắt ngang sự phán đoán của hai bạn:

- Không thể như thế được! Đã là người hâm mộ bóng đá, ai mà chẳng đọc báo xem đài để theo dõi tin thức thể thao! Hơn nữa, nếu không xem báo thì trước tin anh Sĩ Hoàng được ra sân trở lại đằng nào bạn bè chẳng đến cho hay!

Lập luận sắc bén của Quý ròm khiến Tiểu Long hết ham góp ý. Nó thừ người nghĩ ngợi. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi mà óc nó chẳng léo lên được tí ánh sáng nào.

Tiểu Long liếc sang Văn Châu, thấy nhỏ bạn cũng đang bứt tai nhăn nhó.

Còn Quý ròm thì lông mày nhăn tít và luôn mồm lẩm bẩm:

- Lạ thật! Lạ thật đấy!

Anh Sĩ Hoàng rút ra từ trong xấp thư bốn, năm lá khác bày ra bàn:

- Các em xem này! Đây là những lá thư của cô ấy từ đầu tháng đến giờ …

Những lá thư anh Sĩ Hoàng trải ra bàn đều ghi ngày tháng rõ ràng: 1/10, 2/10, 3/10 … Và nội dung trong những lá thư này na ná như nhau, nghĩa là đều khuyên chàng trung phong của đội Hy Vọng kiên nhẫn chờ đến ngày hết hạn treo giò, không nên buồn bã hay nản chí …

Quý ròm tần ngần nhìn những lá thư, cắn môi nói:

- Rõ ràng cô gái này không hề hay biết anh đã được phép ra sân trở lại.

Văn Châu ngó bạn:

- Hay cô ấy bị ốm?

- Không đâu! – Quý ròm nhún vai – Một người ốm không thể viết mỗi ngày một lá thư được!

- Thế thì khó hiểu thật! – Anh Sĩ Hoàng bồn chồn đi tới đi lui, miệng than thở – Trong thời gian qua những lá thư của cô gái này đã an ủi động viên anh rất nhiều. Nếu không có những tấm lòng như thế, chưa chắc anh đã đủ sức để gượng dậy. Vậy mà bây giờ anh chẳng biết làm sao gặp cô ta để cảm ơn, cũng chẳng biết cô ta có ốm hay không để đến thăm …

Vẻ áy náy của trung phong Sĩ Hoàng khiến bọn trẻ áy náy theo. Chúng bối rối đưa mắt nhìn nhau, không biết làm cách nào để giúp "thần tượng" của mình thoát khoải tâm trạng nặng nề, ray rứt.

Đang vô kế khả thi, Quý ròm chợt nghĩ ra một mẹo, liền lật đật cầm những chiếc phong bì lên xem.

- A, có cách rồi! – Không biết phát hiện ra điều gì hay ho, nó hươ hươ những chiếc phong bì, hí hửng reo lên – Anh cho em mượn mấy chiếc phong bì này, em sẽ tìm ra cô gái đó cho anh xem!

- Em nói thật đấy chứ? – Người trung phong khét tiếng nhìn sững người hâm mộ tí hon.

- Thật! – Quý ròm gật đầu, giọng chắc như đinh đóng cột – Trong vòng một tuần lễ, thế nào em cũng tìm ra.

Trung phong đội Hy Vọng sáng mắt:

- Thế thì hay quá! Một tuần nữa đội Hy Vọng sẽ tiếp đội Ilhwa Chuma trên sân nhà. Tuy không hy vọng lật ngược thế cờ nhưng ở trận lượt về này nếu được ban lãnh đạo tin tưởng xếp vào đội hình, anh sẽ cố gắng dốc hết sức lực để đáp lại lòng mong mỏi của người hâm mộ. Và nếu may mắn đoạt huy chương vàng thì đó sẽ là món quà dành riêng cho người nữ cổ động viên chí tình này.

Sự hào hứng và tin tưởng của trung phong Sĩ Hoàng đối với lời hứa của thằng ròm khiến Văn Châu và Tiểu Long lo sốt vó. Tuy vẫn biết Quý ròm có một cái đầu đầy diệu kế nhưng việc truy tìm tông tích một con người qua những lá thư không ghi địa chỉ lẫn tên tuổi chẳng khác nào chuyện mò kim đáy bể khiến Tiểu Long và Văn Châu không khỏi hồi hộp.

Trên đường về, Văn Châu bộc lộ sự lo lắng bằng một câu nói bâng quơ:

- Anh Sĩ Hoàng hy vọng vào Quý lắm đó!

Còn Tiểu Long thì đạp xe mà người cứ nhấp nha nhấp nhổm. Một lát, không nhịn được, nó ngoái đầu ra sau, nơm nớp hỏi:

- Này, khi nãy mày có lỡ ba hoa quá trớn không đấy?

Quý ròm bĩu môi "xì" một tiếng:

- Tao chứ đâu phải mày!

Không để ý đến giọng điệu khiêu khích của bạn, Tiểu Long thấp thỏm hỏi gặng:

- Như vậy là mày nói thật?

- Tao là người không quen nói đùa! – Quý ròm vừa đáp vừa ưỡn ngực khiến chiếc xe chao đi.

Tiểu Long ghìm tay lái:

- Nghĩa là mày sẽ tìm ra cô gái đó?

- Dứt khoát tìm ra!

- Trong vòng một tuần!

- Không tới một tuần! Một tuần là tao nói trừ hao thế thôi!

Văn Châu quay sang Quý ròm, giọng ngờ vực:

- Bạn sẽ tìm ra bằng cách nào?

- Bí mật! – Quý ròm cười mím chi – Lát về nhà, chúng ta sẽ bàn.

Thấy Quý ròm úp úp mở mở, ra vẻ ta đây là thám tử Sherlock Holmes thứ thiệt, Văn Châu và Tiểu Long không buồn "chất vấn" nữa.

Hay cặp giò cố nhấn mạnh bàn đạp, mong chóng về đến nhà để xem thằng ròm trình bày kế hoạch ra sao.

Hoá ra kế hoạch của Quý ròm rất đơn giản. Nó rút một phong bì từ trong túi áo chìa ra trước mặt hai bạn:

- Tụi mày thấy gì đây không?

- Thấy! – Tiểu Long bộp chộp đáp – Đây là chiếc phong bì khi nãy.

- Rõ là nhanh nhẩu đoảng! – Quý ròm nhăn mặt – Ai chả biết đây là chiếc phong bì khi nãy! Tao hỏi là hỏi xem tụi mày có thấy gì trên chiếc phong bì này không thôi!

Lần này Tiểu Long dáp một cách rụt rè:

- Trên phong bì có … tên và địa chỉ người nhận.

- Gì nữa?

- Có con tem! – Văn Châu đáp.

- Gì nữa?

Tiểu Long ngần ngừ một lát rồi nhún vai:

- Hết rồi!

- Chắc không? – Quý ròm gằn giọng.

Thái độ của thằng ròm làm Tiểu Long chột dạ. Nó ấp úng:

- Không chắc!

Quý ròm cố nén cười:

- Thế thì còn cái gì nữa?

Tiểu Long còn đang lúng túng thì Văn Châu bất giác "à" lên một tiếng:

- Còn con dấu bưu điện!

- Đúng rồi! – Quý ròm gục gặc đầu – Trên phong bì còn có con dấu của bưu cục. Và đây chính là đầu mối quan trọng để chúng ta tìm ra tông tích

người gửi thư.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tao vẫn chưa hiểu!

Quý ròm chỉ tay lên con dấu đen:

- Tui mày nhìn kỹ nhé! Đây là con dấu của bưu cục Bàu Cát. Hai chữ Bàu Cát sờ sờ ra đây nè!

Văn Châu liếm môi:

- Bàu Cát thì sao?

Quý ròm lần lượt rút tất cả những bức thư trong túi ra, đặt xuống trước mặt:

- Cả năm lá thư này đều đóng dấu của bưu cục Bàu Cát! Điều đó có nghĩa tác giả những lá thư này cư ngụ ở quận Tân Bình, gần bưu cục Bàu Cát và mọi lá thư đều được gửi đi từ bưu cục này, đúng không?

Văn Châu và Tiểu Long đồng thanh:

- Đúng!

Nhưng sau khi đồng thanh đáp, cả hai cái miệng liền đồng thanh hỏi:

- Thế thì sao?

Quý ròm nheo mắt:

- Thế thì tụi mình phải đến Tân Bình để tìm cho ra cô gái này chứ là sao!

Lời phán của Quý ròm khiến cặp mắt của Tiểu Long trợn tròn:

- Mày đừng có điên! Quận Tân Bình mênh mông như thế, làm sao tìm ra được?

- Được! – Quý ròm điềm nhiên – Chúng ta sẽ không mò mẫm khắp quận Tân Bình, mà chỉ đứng canh ở bưu cục Bàu Cát thôi!

Văn Châu nuốt nước bọt:

- Canh như thế nào?

- Mình sẽ đứng ngay chỗ quầy bán tem. Bất cứ ai vào mua tem dán thư, mình đều kín đáo liếc vào phong bì trên tay họ, như vậy sớm muộn gì cũng phát hiện ra cô gái kia!

Kế hoạch của Quý ròm khiến Tiểu Long nhảy dựng:

- Ối trời! Vậy biết phải đứng canh đến bao giờ? Đứng đến Tết Công-gô chắc?

Quý ròm thản nhiên:

- Tụi mình chỉ cần canh trong một ngày thôi!

- Một ngày? – Nghe Quý ròm nói chắc như bắt cua trong giỏ, Tiểu Long ngạc nhiên trố mắt – Thế nhỡ …

- Chả "nhỡ nhàng" gì cả! – Quý ròm khoát tay – Mày đừng quên là suốt hơn bốn tháng qua, không ngày nào là anh Sĩ Hoàng không nhận được thư của cô gái nọ. Điều đó chứng tỏ ngày nào cô ta cũng đến bưu cục bỏ thư! Vì vậy tụi mình chỉ cần canh một ngày thôi!

Sự phân tích của Quý ròm lập tức xua tan thắc mắc trong lòng hai bạn. Tiểu Long chép miệng gật gật đầu:

- Ừ, mày nói cũng có lý!

Đang gật gù, nó bỗng ngẩng phắt lên:

- Nhưng tụi mình đâu có biết cô ta bỏ thư vào giờ nào!

Quý ròm buông thõng:

- Vì vậy mình phải canh từ sáng đến tối!

- Thế còn chuyện đi học? – Tiểu Long ngẩn tò te – Tao, mày, Văn Châu đều đi học buổi sáng kia mà!

- Vẫn đi học bình thường! – Quý ròm chậm rãi – Ba đứa mình sẽ canh từ trưa đến chiều. Còn buổi sáng nhờ anh em thằng Nở.

- Anh em thằng Nở? – Tiểu Long lại giương mắt ếch – Tụi nó đang ở Vũng Tàu kia mà!

- Hai anh em nó về lại kinh Tàu Hủ cả tháng nay rồi. Tuần trước tao mới gặp! – Quý ròm cười toe.

- Thôi được! – Tiểu Long gãi đầu – Nhưng nếu phát hiện được cô gái đó rồi, tụi mình sẽ làm gì tiếp theo?

- Đi theo cô ta! – Quý ròm gọn lỏn.

- Để làm gì?

- Để xem nhà cô ta ở đâu chứ để làm gì!

Tiểu Long ra vẻ hiểu biết:

- À, tao hiểu rồi! Sau đó tụi mình sẽ xông vào nhà và chuyển lời cảm ơn của anh Sĩ Hoàng đến cô ta?

- Sai bét! – Quý ròm nhún vai – Nếu chỉ để chuyển lời cảm ơn thì chuyển ngay lúc đụng độ ở bưu cục Bàu Cát chứ cần gì phải về tới tận nhà!

Tiểu Long chưng hửng:

- Thế tụi mình không vào nhà cô ta ư?

- Tất nhiên là không!

- Thế đi theo cô ta về tận nhà để làm gì?

- Để xem cô ta ở nhà số mấy! Tụi mình sẽ báo cho anh Sĩ Hoàng biết địa chỉ đó. Và ảnh sẽ "thân chinh" tới cảm ơn cô gái!

- Đúng rồi! – Văn Châu gật đầu phụ hoạ – Phải để anh Sĩ Hoàng đến tận nhà cảm ơn cho lịch sự! Tụi mình bép xép có khi hỏng bét!

Thấy Văn Châu hùa theo phe Quý ròm, Tiểu Long đành làm thinh. À không, nó không làm thinh hẳn! Cuối cùng, nó có nói một câu:

- Nhưng chắc gì đã gặp được cô gái đó, bàn tới bàn lui làm chi cho mất công!

Câu nói của thằng Tiểu Long kém mồm miệng làm Quý ròm nổi điện trợn mắt hét:

- Trù ẻo hả mày?

Chương 8

Đầu giờ chiều, Quý ròm, Tiểu Long và Văn Châu lò dò tới bưu cục Bàu Cát đã thấy nhỏ Xảo ngồi bó gối trước hiên.

- Anh Nở đâu em? – Quý ròm hỏi.

Nhỏ Xảo len lén hất đầu ra sau:

- Ảnh còn đứng chỗ quầy bán tem đó!

Tiểu Long hỏi:

- Làm gì em lấm la lấm lét thế?

- Nguy hiểm lắm! – Nhỏ Xảo thì thào.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Có chuyện gì thế?

Nhỏ Xảo rụt cổ:

- Công an sắp đến đây đấy!

- Công an? – Tiểu Long há hốc miệng – Công an đến đây làm gì?

Nhỏ Xảo méo xệch miệng:

- Đến bắt em và anh Nở chứ đến làm gì!

Tiểu Long càng ngơ ngác:

- Ai bảo em vậy?

- Cần gì ai bảo! – Nhỏ Xảo sợ hãi láo liên mắt – Thấy những người ngồi đằng sau quầy cứ nhìn chòng chọc vào bọn em rồi quay sang xì xào với nhau, lát lại thấy có người nhấc điện thoại lên quay số là em đoán ra ngay thôi! Người ta gọi công an đấy!

Quý ròm cố bấm bụng làm thinh nãy giờ, tới lúc này không nhịn được liền phì cười:

- Rõ lo hão! Mới xuống Vũng Tàu bán báo có mấy tháng mà tụi mày đã nhiễm cái máu hình sự của thằng Mạnh rồi! – Rồi nó khịt khịt mũi – Công an người ta phải lo bao nhiêu là việc quan trọng, có đâu rảnh rỗi mà đi bắt anh em mày!

Mắt nhỏ Xảo chớp lia:

- Em thấy người ta gọi điện thoại rõ ràng kia mà!

- Gọi điện thoại đâu có nghĩa là kêu công an đến!

Được Quý ròm trấn an, nhỏ Xảo dần dần lấy lại bình tĩnh. Nhưng nó vẫn chưa yên tâm hẳn:

- Nhưng tụi em la cà ở đây từ sáng đến giờ, thế nào người ta cũng nghi!

- Kệ người ta! – Quý ròm hừ mũi – Mày vào kêu anh Nở mày ra đi!

- Thế nào hả Nở? – Khi Nở vừa bước ra, Quý ròm hất hàm hỏi ngay – Mày có phát hiện được người nào khả nghi không?

Nở lắc đầu:

- Ai vào mua tem dán thư, em cũng để ý, nhưng chẳng thấy phong thư nào giống như những phong thư anh đưa em xem cả! Từ sáng đến giờ chẳng có ai gửi thư cho trung phong Sĩ Hoàng!

- Thôi được rồi! – Quý ròm khoát tay – Giờ tới lượt tụi tao canh! Anh em mày về đi kẻo công an tới bắt bây giờ!

Vừa nói Quý ròm vưa mỉm cười nhìn nhỏ Xảo khiến con bé đỏ mặt ngó lơ chỗ khác. Còn thằng Nở thì ngẩn tò te chẳng hiểu mô tê gì.

Nhưng cũng như anh em thằng Nở, bọn Quý ròm đứng đến rã cẳng vẫn chẳng phát hiện ra tông tích của cô gái nọ.

Suốt từ khi bọn nó bước vào đến lúc bưu cục đóng cửa, có tới hàng mấy chục người vào bỏ thư và không một phong thư nào lọt khỏi tầm quan sát của ba đứa nhưng rốt cuộc điều tụi nó chờ đợi đã không xuất hiện. Ngày hôm đó hoàn toàn không có ai gửi thư cho trung phong của đội Hy Vọng.

- Có bao giờ thằng Nở dò xét không kỹ không hả mày? – Vừa đạp xe, Tiểu Long vừa hoang mang hỏi.

- Không đâu! – Quý ròm đáp – Nở tính tình cẩn thận, chi li, chắc chắn nó không để sót!

- Thế tại sao cô gái nọ lại không xuất hiện? – Văn Châu nóng nảy quay sang Quý ròm – Hay là hôm nay cô ta không đi gửi thư?

Văn Châu hỏi Quý ròm nhưng Tiểu Long lại gật đầu:

- Ừ, có thể lắm!

Thấy có người đồng tình, Văn Châu hào hứng tiếp:

- Như vậy dứt khoát cô ta bị ốm?

Tiểu Long lại nhanh nhẩu:

- Ừ, dứt khoát thế!

- Dứt khoát cái con khỉ! – Nghe hai bạn đối đáp một hồi, Quý ròm ngứa tai, gắt – Chỉ toàn là đoán mò! Muốn biết hôm nay cô ta có gửi thư hay không, trưa mai đến gặp anh Sĩ Hoàng hỏi là biết ngay chứ gì!

Bị thằng ròm cự nự, nhưng Tiểu Long lại cười toe:

- Ừ, hay đấy! Mày thông minh ghê!

- Còn phải nói! – Quý ròm khoái chí xổ câu quen thuộc.

Trưa hôm sau, Văn Châu ở nhà. Còn Tiểu Long và Quý ròm vừa ra khỏi cổng trường đã phóng thẳng đến nhà anh Sĩ Hoàng.

Vừa thấy hai ông nhóc đặt chân qua khỏi cổng, anh Sĩ Hoàng đã hoan hỉ:

- Các em đã tìm ra tông tích của cô gái đó rồi sao?

- Dạ, chưa ạ! – Quý ròm bẽn lẽn gãi đầu.

Trung phong đội Hy Vọng lập tức ỉu xìu:

- Thế các em đến tìm anh có chuyện gì?

Quý ròm chớp mắt:

- Em muốn biết ngày hôm nay anh có nhận được lá thư nào của cô gái đó không ạ?

- Có!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Có thật ư?

Thái độ của Quý ròm làm người trung phong thắc mắc:

- Thì ngày nào mà anh chẳng nhận được thư của cô ta! Sao em kinh ngạc thế?

Quý ròm không trả lời thẳng câu hỏi của anh Sĩ Hoàng. Nó nín thở chìa tay ra:

- Anh có thể cho em xem qua lá thư đó được không?

- Tất nhiên là được!

Quý ròm hấp tấp đón lấy lá thư và há hốc miệng khi thấy trên phong bì vẫn là con dấu của bưu cục Bàu Cát và ngày tháng đóng trên phong bì chính là ngày hôm qua. Nội dung của lá thư bên trong vẫn tương tự những lá thư trước, điều đó cho thấy đến tận giờ phút này người hâm mộ bí ẩn kia vẫn

không hề biết trung phong Sĩ Hoàng đã được xoá án treo giò trước thời hạn từ lâu.

- Lạ thật mày ạ!

Tiếng Tiểu Long thì thầm bên tai khiến Quý ròm choàng tỉnh. Nó nhìn anh Sĩ Hoàng:

- Anh cho em mượn cả lá thư này nhé!

- Để truy tìm tông tích của người gửi ư?

- Dạ.

- Thế thì em cứ cầm lấy đi!

Vừa ra khỏi cổng, Tiểu Long sốt ruột lặp lại câu nói khi nãy:

- Lạ thật mày ạ!

- Ừ, lạ thật! – Quý ròm đáp xụi lơ.

Tiểu Long chặc lưỡi nhắc lại nỗi nghi ngờ hôm qua:

- Rõ ràng thằng Nở dò xét không kỹ!

Quý ròm nhún vai:

- Tao không nghĩ vậy!

- Thế theo mày thì tại sao cô gái ấy gửi thư tại bưu cục Bàu Cát mà tụi mình không phát giác được?

Quý ròm thở đánh thượt:

- Tao nghĩ không ra!

Cái kiểu trả lời trớt quớt của thằng ròm khiến Tiểu Long đã quạu càng quạu thêm. Nó hỏi, giọng giận dỗi:

- Mày mà nghĩ không ra thì ai mới nghĩ ra?

- Có một người? – Giọng Quý ròm thản nhiên.

Mắt Tiểu Long chợt loé lên:

- Mày muốn nói đến Hạnh ư?

- Đúng vậy!

Nhỏ Hạnh ngồi nghe Quý ròm thuật lại toàn bộ câu chuyện với vẻ mặt chăm chú. Chăm chú đến mức Quý ròm đã kể dứt từ lâu, cặp mắt của nó vẫn nhắm tịt sau đôi kính cận.

Đợi cả buổi vẫn chẳng thấy "nhà thông thái" ừ hử tiếng nào, Quý ròm đâm cáu:

- Chán thật! Lại còn muốn làm công chúa ngủ trong rừng!

Nhỏ Hạnh có vẻ muốn làm công chúa ngủ trong rừng thật. Mặc cho bạn cà khịa, nó vẫn chẳng buồn mở mắt, cũng chẳng động đậy.

Mãi một lúc, nó mới từ từ hé mắt ra.

- A ha! – Tiểu Long reo lên – Công chúa dậy rồi!

- Sao? – Quý ròm hồi hộp dán mắt vào "nhà thông thái" – Đã khám phá ra điều gì ngoắt nghéo trong chuyện này chưa?

- Rồi! – Nhỏ Hạnh cười tươi.

- Rồi? – Quý ròm giật mình hỏi lại.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ!

Quý ròm liếm môi:

- Không phải tại anh em thằng Nở bất cẩn chứ?

- Không! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Theo Hạnh suy đoán, chuyện này chẳng phải do lỗi của anh em thằng Nở! Tuy vậy cần phải kiểm chứng!

- Kiểm chứng bằng cách nào?

Nhỏ Hạnh đưa tay ra:

- Quý cho Hạnh mượn những lá thư của cô gái nọ đi!

Quý ròm lật đật chìa ra phong thư mới nhất.

Nhỏ Hạnh đón lấy, nhưng không rút lá thư ra. Nó chỉ liếc mắt qua phong bì một cái rồi hắng giọng:

- Những lá kia nữa!

Sau khi cầm năm lá thư Quý ròm đưa, nhỏ Hạnh xem xét từng phong bì rồi gật gù, giọng hớn hở:

- Quả đúng như Hạnh nghĩ!

Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long cùng bật hỏi:

- Hạnh nghĩ gì thế?

Nhỏ Hạnh chỉ lên con tem ở góc phong bì:

- Long và Quý xem đi! Đây là con tem gì?

Quý ròm cầm lấy phong thư, đưa lên sát mắt:

- Tem "Thiếu nữ bên hoa sen" thì sao?

- Chả sao cả! – Nhỏ Hạnh vừa cười vừa bày những phong thư khác ra bàn – Nhưng điều đáng để ý là tất cả những lá thư này đều dán loại tem "Thiếu nữ bên hoa sen"!

Giải thích của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long ù ù cạc cạc. Thông minh như Quý ròm mà cũng không hiểu nhỏ Hạnh định dẫn dắt câu chuyện đến đâu. Nó nheo mắt, vẻ bất bình:

- Tôi chẳng thấy nhữgn con tem đó có gì quan trọng cả!

- Những con tem đó dĩ nhiên không quan trọng! – Nhỏ Hạnh vẫn tỉnh khô – Quan trọng là qua những con tem cùng loại này, chúng ta có thể kết luận cô gái kia đã mua sẵn một loạt tem từ trước, ngay vào lúc loại tem in hình cô thiếu nữ ngồi bên bình hoa sen đang phát hành …

- Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi! – Tiểu Long đột ngột reo lên – Lúc ở nhà anh Sĩ Hoàng, tôi cũng nhìn thấy những con tem này trên các xấp thư còn lại. Hình như tất cả những phong thư của cô gái này đều dán tem "Thiếu nữ bên hoa sen" thì phải!

Đang hăm hở hét, Tiểu Long chợt ngừng bặt. Mặt nó xịu xuống:

- Nhưng … thế thì sao?

Nhỏ Hạnh chưa kịp "giải đáp thắc mắc" cho Tiểu Long, Quý ròm đã hí hửng đáp thay:

- Rõ là đồ ngốc tử! Vậy mà cũng không hiểu hở! – Quý ròm lên giọng, làm như chính nó chứ không phải nhỏ Hạnh đã phát hiện ra chi tiết quan trọng này – Nếu như tất cả thư từ của cô gái này trong bốn tháng qua đều dán cùng một loại tem, điều đó có nghĩa là cô gái này đã mua sẵn một đống tem để ở nhà, vì vậy khi gửi thư, cô ta không cần phải đặt chân vào quầy bán tem trong bưu cục, mày hiểu chưa?

- Chưa hiểu!

Lời thú nhận thật thà của Tiểu Long làm Quý ròm tròn mắt:

- Mày chưa hiểu thật hả?

- Thật! – Tiểu Long bối rối quẹt mũi – Làm sao mày và Hạnh có thể quả quyết là cô gái này dán sẵn tem ở nhà?

- Trời đất! Ở bưu điện người ta bán hàng chục loại tem khác nhau, đó là chưa kể các loại tem mới phát hành liên tục, nếu cô gái kia mỗi ngày đều đến bưu điện mua tem thì chắc chắn trên các phong bì của cô ta phải có nhiều loại tem khác nhau chứ làm sao lại dán cùng một loại tem suốt bốn tháng được!

- Ờ há! – Tiểu Long gãi đầu – Có vậy mà tao cũng không nghĩ ra!

Rồi nó gục gặc đầu, ra vẻ "hiểu vấn đề":

- Hèn gì tụi mình thay nhau đứng canh ở quầy bán tem suốt cả ngày trời mà không thấy cô ta vào mua tem!

Đang nói, Tiểu Long bỗng ngẩn mặt:

- Nhưng dù không mua tem cô ta cũng phải vào gửi thư chứ?

Nhỏ Hạnh không hề tỏ ra lúng túng. Nó chậm rãi đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Chắc chắn bưu cục Bàu Cát có một hòm thư con ở trước cửa! Cô ta đã bỏ thư vào hòm thư này!

Lời khẳng định của "thày bói' Hạnh khiến Quý ròm phục lăn:

- Đúng rồi! Ngay trước bưu cục Bàu Cát có một hòm thư màu vàng.

Chương 9

Anh em thằng Nở lại được triệu tập "làm nhiệm vụ".

Trước bưu cục Bàu Cát, ngay trên lề đường, có một hòm thư màu vàng được gắn vào một cây sắt để tiện cho khách bỏ thư. Hòm thư chia làm hai ngăn, một ngăn đề "Thành phố Hồ Chí Minh", ngăn kia đề "Các tỉnh khác". Khách bỏ thư nếu đã niêm thư và dán sẵn tem ở nhà, khi đi ngang qua bưu cục chỉ cần dừng xe với tay bỏ thư vào hòm, khỏi cần mất thì giờ vào bên trong.

Anh em thằng Nở đứng quanh quẩn trước hòm thư từ sáng sớm. Trưa hôm qua, sau khi không thấy công an xuất hiện, nhỏ Xảo đã hết sợ. Hôm nay, nó và thằng Nở được bọn Quý ròm dặn phải đứng chơi ngay trước hòm thư. Hễ thấy bất cứ ai dừng xe muốn bỏ thư, hai đứa phải chìa tay ra, nhã nhặn: "Cô, chú đưa cháu bỏ giùm cho!" và tất nhiên trước khi bỏ thư vào hòm, tụi nó có nhiệm vụ phải liếc chiếc phong bì xem đó có phải là lá thư mà cả bọn chờ đợi hay không.

Kế hoạch của Quý ròm vạch ra, anh em thằng Nở thực hiện một cách hoàn hảo. Tất cả khách gửi thư đều vui vẻ đưa thư cho hai anh em nó bỏ giùm, lại còn cảm ơn rối rít và hết lời khen ngợi: "Hai đứa bé con nhà ai mà ngoan ngoãn, tử tế ghê!" khiến anh em nó khoái chí cười luôn miệng.

Nhưng đến khi Quý ròm, Tiểu Long và Văn Châu xuất hiện thì anh em thằng Nở hết cười nổi.

Quý ròm hỏi:

- Có gì không?

Miệng Nở méo xẹo:

- Không có gì!

Việc cô gái bí mật nào đó cứ nhất định không chịu xuất hiện ở bưu cục Bàu Cát dĩ nhiên không phải lỗi của anh em thằng Nở. Nhưng nhìn vẻ hồi hộp chờ đợi của bọn Quý ròm, Nở vẫn cảm thấy áy náy sao sao ấy! Nó có cảm giác mình cũng phải chịu một phần trách nhiệm trong chuyện này!

Như đọc được tâm trạng của thằng nhóc, Tiểu Long đặt tay lên vai Nở:

- Mày yên tâm! Còn chiều nay nữa!

Mắt Nở chớp lia:

- Anh tin rằng chiều nay cô gái kia sẽ tới ư?

Tiểu Long gật đầu:

- Nhất định cô ta sẽ tới!

Nghe cái giọng chắc như cua gạch của Tiểu Long, Nở thấy ngực mình nhẹ hẳn. Nó kéo tay nhỏ Xảo, miệng cười tươi:

- Vậy tụi em về trước nghen!

Thằng Nở tính tình khác xa thằng Mạnh. Với những vụ điều tra như thế này, Mạnh không đời nào bỏ qua. Thế nào đó cũng nằng nặc đòi ở lại "tham gia" cho bằng được. Nở không vậy. Nó không ham làm thám tử. Nó chỉ mong sớm chấm dứt "nhiệm vụ" để về nhà đi bán báo. Quý ròm nhìn theo anh em Nở, cười nói:

- Cảm ơn tụi mày nhiều nhá!

Nở quay đầu lại gật gật theo đúng phép lịch sự rồi cắm cúi dông thẳng.

Văn Châu nhìn Tiểu Long:

- Tôi đi mua bánh mì ăn trưa nghen?

Tiểu Long đưa tay xoa bụng:

- Ý kiến hay đấy!

Một lát, bọn Quý ròm mỗi đứa tay cầm một ổ bánh mì vừa nhai nhồm nhoàm vừa đứng tán gẫu ngay trước hòm thư.

Trông bề ngoài, bọn chúng có vẻ như những đứa trẻ vô tâm và rỗi việc. Nhưng nếu ai tinh ý như tác giả, sẽ thấy sự thực không phải vậy. Bọn trẻ miệng nói nhưng mắt không ngừng trông ngang liếc ngửa như đang nóng lòng chờ đợi ai.

Bọn Quý ròm đứng đợi khoảng nửa tiếng thì có một chiếc xe gắn máy trờ tới, thắng "rét" ngay trước mặt.

- Này, các chú bé kia! – Người đàn ông mập mạp ngồi trên xe trợn mắt – Sao lại đứng che khuất cái hòm thư thế?

Quý ròm cười tươi:

- Chú định bỏ thư hả chú?

- Hừ! Không bỏ thư thì thắng xe lại làm gì!

Người đàn ông vừa đáp vừa lúi húi mở cặp.

Quý ròm nhanh nhẹn chìa tay ra:

- Chú đưa cháu bỏ giùm cho!

Người đàn ông nhướn mắt:

- Bây giờ lại có "cò bỏ thư" nữa à? Chà, "nghề" này mới à nha!

Quý ròm đỏ mặt:

- Chú hiểu lầm rồi! Tụi cháu bỏ giùm thư không lấy tiền công đâu ạ!

Người đàn ông vẫn nắm khư khư lá thư trên tay, giọng nghi hoặc:

- Chú bé tử tế thế sao?

Quý ròm hiền lành:

- Dạ, rất tử tế ạ! Ở trường thầy cô dạy tụi cháu có dịp nên giúp đỡ kẻ khác! Tụi cháu làm theo lời thầy cô đó, thưa chú!

Nghe giọng điệu khoa trương của bạn, Văn Châu và Tiểu Long phải cúi gằm mặt để nén cười. Nhưng người đàn ông thì không buồn giữ gìn. Ông cười phá lên:

- Chà, chú em láu lỉnh lắm! Này, thế thì "giúp đỡ kẻ khác" đi này!

Quý ròm mừng rơn. Nó hăm hở đón lấy phong thư trên tay người đàn ông. Nhưng rồi mặt nó bỗng xịu ngay xuống: đó không phải là thư gửi cho trung phong Sĩ Hoàng.

Cho đến bốn giờ chiều ngày hôm đó, bọn Quý ròm còn có dịp "giúp đỡ kẻ khác" thêm năm, sáu lần nữa. Và cũng như anh em thằng Nở, bọn Quý ròm được các khách bỏ thư khen nức nở. Nhưng dù vậy, chẳng đứa nào trong bọn vui nổi. Bởi vì "nhân vật" mà tụi nó mong được "giúp đỡ" đến cháy ruột cháy gan vẫn không thấy đến.

Tiểu Long ngần ngừ nhìn Quý ròm:

- Hay là …

Quý ròm đưa tay ngăn lại:

- Đừng sốt ruột! Cứ chờ thêm lát nữa!

Sau "một lát", Tiểu Long lại quay sang bạn:

- Theo tao …

Bàn tay Quý ròm lại lật đật giơ lên:

- Chờ thêm một lát!

- Một lát là bao lâu? – Lần này Tiểu Long không chịu ngậm miệng.

Quý ròm mím môi:

- Tụi mình sẽ đợi thêm nửa tiếng đồng hồ nữa!

Thật ra lúc này bụng dạ Quý ròm cũng thấp thỏm không kém gì hai bạn. Chỉ có điều nó không để lộ ra ngoài mặt đó thôi. Thời gian càng lúc càng cạn dần mà người hâm mộ bí ẩn nọ vẫn biệt tăm khiến Quý ròm bắt đầu đâm ra nghi ngờ sự phỏng đoán của nhỏ Hạnh.

Nhưng đúng vào lúc bọn trẻ bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng và Quý ròm chuẩn bị lên tiếng kêu các bạn ra về thì một cô giá đạp xe đạp từ xa tiến lại. Cô gái hình như đi chợ về, giỏ xe đằng trước chất dăm cái túi nhỏ nằm xen giữa mấy bó rau muống xanh ngắt.

Thấy chiếc xe ngừng ngay trước mặt, không đợi cô gái kia kịp hỏi, Quý ròm đã thấp thỏm:

- Chị gửi thư hả chị?

Cô gái mỉm cười:

- Ừ.

Quý ròm lễ phép:

- Chị đưa thư đây em bỏ giùm cho!

Vừa đón lấy lá thư từ tay cô gái, Quý ròm nín thở liếc mắt lên phong bì.

Trong một thoáng, tim Quý ròm như ngừng đập. Phong thư trên tay nó đúng là phong thư mà tụi nó chờ đợi suốt hai ngày nay. Chỗ người gửi để trống còn chỗ người nhân tên của trung phong Sĩ Hoàng được viết bằng nét chữ nghiêng nghiêng với chứ S có hai khoanh tròn ở đầu không lẫn vào đâu được. Và đang nằm ngay ngắn ở góc phong bì chính là con tem "Thiếu nữ bên hoa sen' quen thuộc.

Vẻ sửng sốt của Quý ròm khiến Văn Châu và Tiểu Long lập tức chụm đầu dòm.

- Gì vậy các em? – Cô gái ngạc nhiên hỏi/

- Dạ, dạ, không có gì đâu ạ! – Quý ròm giật mình đáp – Tụi em thấy con tem đẹp quá nên tò mò ngắm nghía thế thôi!

Quý ròm trớ nhanh như máy, vừa nói nó vừa lật đật nhét chiếc phong bì vào khe hở của hòm thư.

Cô gái nhoẻn miệng cười:

- Ừ, con tem này đẹp thật! Thôi, chị về đây! Cảm ơn các em nhé!

Khi nói như vậy, cô gái không ngờ rằng mình vừa đi khoảng mười mét, ba đứa trẻ kia đã hối hả tót lên hai chiếc xe dựng ở bờ tường, len lén bám theo.

Tiểu Long hí hửng nhấn mạnh bàn đạp khiến Quý ròm phải đập tay lên lưng nó:

- Chậm lại! Đây có phải bắt cướp đâu mà mày phóng hăng thế!

Văn Châu nghiêng đầu qua Tiểu Long:

- Phen này mình lập công lớn, bạn tha hồ xin chữ ký và chụp hình chung với anh Sĩ Hoàng nhé!

Tiểu Long vờ khịt mũi, làm như không nghe câu nói của Văn Châu. Nhưng nó biết lòng nó đang sung sướng lắm. Như vậy lầ cuối cùng, ba đứa nó và anh em thằng Nở đã không dẫn xác lên quận Tân Bình và ngồi chết gí trước bưu cục Bàu Cát một cách vô ích. Cuối cùng sau bao phen hồi hộp và lo âu tụi nó đã gặp được cô gái bí ẩn kia. Và nhất là cuối cùng, tụi nó đã giúp cho "thần tượng" của mình có cơ hội viếng thăm và cảm ơn cô gái về sự động viên lớn lao cô đã dành cho anh trong những ngày tháng khó khăn …

Đang miên man nghĩ ngợi, Tiểu Long bỗng giật thót người khi thấy cô gái dừng lại và thong thả xuống xe.

Không ngờ nhà cô gái lại cách bưu cục Bàu Cát gần đến thế, suýt chút nữa Tiểu Long và Văn Châu đã trờ xe sát tới. May mà cuối cùng hai đứa thắng lại kịp và nhanh chóng lủi vào sau một gốc cây.

Trong khi cô gái loay hoay mở ổ khoá cửa thì bọn Quý ròm thập thò căng mắt nhìn lên bảng số nhà và cố ghi vào trong óc đãy chữ số khá rắc rối: 37A/108

Nhưng sự "thu hoạch" của bọn Quý ròm trong ngày hôm đó không chỉ có vậy. Lúc cô gái sắp sửa dắt xe vào nhà, bà hàng xóm thình lình thò đầu ra khỏi cửa:

- A, cô Hường đi chợ về rồi hả? Cô có nhớ mua giùm ký đường cho tôi không vậy?

Chương 10

Ngoài hai mươi lăm ngàn người chen như nêm trên bốn phía khán đài, bên ngoài sân vận động Thống Nhất còn khoảng gần chục ngàn khán giả không vào được trong sân.

Phía đường Nguyễn Kim và Ngô Quyền tương đối yên tĩnh. Nhưng ở các cửa hông trên đường Đào Duy Từ và Tân Phước, đám đông đang làm loạn.

Tiểu Long lắng tai nghe tiếng hò reo, tiếng la ó và tiếng đập cửa thình thình một hồi rồi rụt cổ:

- Ghê thật! May mà tụi mình đi từ sớm!

Văn Châu tặc lưỡi phát biểu cảm tưởng:

- Kể ra không xem được trận này cũng tiếc thật!

Quý ròm sốt ruột nhìn xuống sân:

- Sao hai đội chưa ra sân khởi động kìa?

Như để trả lời Quý ròm, từ dưới đường hầm ba vị trọng tài người Iran râu ria rậm rạp đang hùng dũng dẫn hai đội bóng tiến ra sân giữa tràng pháo tay vang như sấm của mấy chục ngàn khán giả.

Đội Ilhwa Chuma của Hàn Quốc mặc quần áo toàn màu xanh, người nào người nấy to như hộ pháp, đang lừng lững bước. Vẻ tự tin của đội bóng chuyên nghiệp này bộc lộ qua cái cách các cầu thủ vừa đi vừa cười đùa rôm rả. Có vẻ như họ xem cái đội bóng mà họ vừa thắng 4-1 cách đây nửa tháng trong trận lượt đi chẳng là cái đinh gỉ gì. Trận lượt về ngày hôm nay đối với họ có lẽ gần với một cử dượt nhẹ nhàng hơn là một trận đấu gay go, căng thẳng. Vì vậy, nom họ giống đoàn khách đi du lịch hơn là đội quân đi chiến đấu.

Sóng bước bên cạnh, đội Hy Vọng vẫn trung thành với bộ đồng phục quần xanh áo vàng truyền thống, do trung phong vừa trở lại sân cỏ Sĩ Hoàng dẫn đầu.

Mặc dù đoán trước Sĩ Hoàng sẽ có mặt trong trận đấu này nhưng vừa thấy anh xuất hiện ở đầu đoàn quân áo vàng, mọi người vẫn ngạc nhiên một cách sung sướng:

- A, trung phong Sĩ Hoàng kìa!

- Ôi, vua phá lưới đã trở lại! Cảm ơn Trời Phật!

- Lục Vân Tiên tái xuất giang hồ! Hà hà!

Hàng ngàn cái miệng hướng về phía đội Hy Vọng, kêu to:

- Sĩ Hoàng năm-bờ oăn!

- Cố lên Sĩ Hoàng!

- Sĩ Hoàng, ai lớp du!

- Ráng sút vào lưới đối phương mười trái nghe!

- Sĩ Hoàng dzách lầu hủ len ngộ ôi nị lắm đó!

Tiếng Việt, tiếng Tàu, tiếng Anh tuôn như mưa. Trung phong Sĩ Hoàng ngước mắt nhìn lên các khán đài, vui vẻ và cảm động giơ tay chào.

Quý ròm nghe máu chạy rần rật trong người. Nó đứng bật dậy, gân cổ gào:

- Anh Sĩ Hoàng, tụi em ở đây nè!

Tiểu Long vung nắm đấm. Nó thoi một phát lên … trời:

- Tụi em ở phía này nè!

Nhưng giữa mớ âm thanh đang náo động rền trời, có tài thánh trung phong đội Hy Vọng mới nghe thấy tiếng kêu khản giọng của hai ông nhóc.

Trung phong Sĩ Hoàng không nghe. Nhưng Văn Châu nghe rõ. Nó nói:

- Hai bạn ngồi xuống đi! Tốt nhất là giữ giọng lát nữa hét!

Quý ròm và Tiểu Long biết khôngthể làm gì hơn bèn nghe lời bạn lục tục ngồi xuống.

- Nè! – Văn Châu day qua Quý ròm – Khi nãy người ta hô gì vậy?

- Người ta chào mừng anh Sĩ Hoàng!

Văn Châu nhíu mày:

- Năm-bờ oăn là “số một”, ai lớp du là “tôi yêu bạn”, nhưng còn dzách lầu hủ len ngộ ôi nị là cái quái quỷ gì?

Tiểu Long vọt miệng “giải đáp thắc mắc”:

- Đó là tiếng Quảng chứ không phải tiếng Anh!

Văn Châu tròn xoe mắt:

- Tiếng Quảng gì lạ vậy? Đó là Quảng Nam, Quảng Trị hay Quảng Ngãi?

Tiểu Long cười khì:

- Không, đó là tiếng Quảng Đông, Trung Quốc! Dzách lầu là "số một", giống như năm-bờ oăn vậy, ngộ ôi nị là "tôi yêu bạn", giống như ai lớp du vậy, còn hủ len là "đẹp trai", giống như … như … Quý ròm vậy!

- Tao không giỡn với mày a nghen! – Quý ròm nhảy nhổm.

Trong khi Tiểu Long đang né người tránh nắm đấm Quý ròm đang dứ dứ trước mặt thì Văn Châu liếc Tiểu Long bằng ánh mắt thán phục. Nó đâu có biết cạnh nhà Tiểu Long có một gia đình người Quảng Đông làm bánh bao bán ngay trước hẻm. Tiểu Long qua lại hàng xóm hằng ngày, vốn liếng tiếng Quảng Đông của nó đâu chỉ có vậy. Buổi sáng nó biết giơ tay "chủ xành" – "chào buổi sáng", buổi trưa nó biết hỏi "xực phàn mì?"- "ăn cơm chưa?", buổi tối nó biết nói "phán xẻ phanh cao" – "về nhà đi ngủ". Thậm chí khi đói bụng, nó biết mua bánh bao và nói "xê xô, dách chành pỉ" – "mua thiếu, lát trả tiền" …

Văn Châu không biết điều đó, tưởng thằng mập đang theo học lớp "tiến sĩ Trung văn" nên nó nhìn Tiểu Long mà mắt nó lé xẹ.

Thấy Văn Châu nhìn mình ngưỡng mộ, Tiểu Long khoái thầm. Nó ngồi im cười mím chi cọp. Nhưng Tiểu Long không khoan khoái được lâu.

Khi các cầu thủ đội Ilhwa Chuma ra sân tập với bóng và thi nhau tung những cú vô-lê chính xác, mạnh như búa bổ vào khung thành thì Tiểu Long hết cười nổi.

Nó nhìn Quý ròm, nhăn nhó:

- Tụi nó sút ác quá mày!

Quý ròm cũng đang run, nhưng cố làm mặt tỉnh:

- Lúc tập dượt tụi nó làm ghê vậy chứ khi vào trận sút trật lất à!

Tiểu Long quẹt mũi:

- Sút trật lất mà lượt đi tụi nó "để" mình tới 4-1.

May cho Quý ròm, nó chưa biết làm sao gỡ bí thì Văn Châu đã lên tiếng ủng hộ nó:

- Ối dào, chuyện nhỏ! Tại lượt đi không có anh Sĩ Hoàng! Anh Sĩ Hoàng sút độc hơn tụi Chuma gấp bội!

Quý ròm gật gù:

- Anh Sĩ Hoàng không những tài nghệ siêu đẳng mà quyết tâm cũng rất lớn! Ảnh hứa rồi! Ảnh bảo trận này ảnh sẽ đá hết mình để đáp lại tấm lòng của người hâm mộ!

Tiểu Long định ngoác miệng cãi tiếp, nghe Quý ròm nói vậy, liền chép miệng làm thinh. Anh Sĩ Hoàng quả có nói với tụi nó như vậy thật.

Tối hôm qua, vừa điều tra ra tông tích tác giả của những bức thư bí ẩn kia, ba đứa tụi nó liền phóng như bay tới chợ Hoà Bình.

Vừa thấy mặt anh Sĩ Hoàng, Quý ròm đã huơ tay bô bô:

- Tụi em phải "mai phục" hay ngày hai đêm như các chiến sĩ trinh sát vậy đó! Đêm không ăn ngày không ngủ …

- Đêm không ngủ ngày không ăn chứ! – Tiểu Long thật thà đính chính.

Quý ròm nguýt bạn:

- Sao mày khờ quá vậy! Đây là tao nói chơi kia mà!

Anh Sĩ Hoàng hắng giọng cắt ngang sự tranh cãi của bọn nhóc:

- Thế rồi sao? Rốt cuộc các em có tìm ra tông tích cô gái viết thư cho anh không?

- Có! – Quý ròm hớn hở – Cô gái đó tên Hường, đẹp chim sa cá lặn luôn!

Anh Sĩ Hoàng mỉm cười:

- Thế nhà cô Hường ở đâu?

Văn Châu vung tay:

- Cổ ở tuốt trên Ngã tư Bảy Hiền lận! Nhưng tụi em có ghi lại số nhà của cổ rồi!

Tiểu Long hăng hái giục:

- Anh thay quần áo đi, tụi em dẫn anh đi!

- Đi ngay bây giờ thì chưa được! – Anh Sĩ Hoàng hít vào một hơi – Chiều mai tụi anh phải đá trận chung kết lượt về với đội Ilhwa Chuma rồi!

- Ờ há! – Tiểu Long vò đầu, rồi nó khẽ liếc trung phong đội Hy Vọng, ngập ngừng hỏi – Thế ngày mai anh có ra sân không?

- Anh chưa biết! Nhưng có lẽ anh sẽ đá!

Văn Châu mím môi:

- Chắc chắn anh sẽ được đá!

Quý ròm quả quyết:

- Nếu anh đá, đội Hy Vọng chắc chắn sẽ lật ngược được thế trận!

Anh Sĩ Hoàng đập tay lên vai Quý ròm:

- Khó lắm! Nhưng anh sẽ cố! – Giọng anh đột nhiên trở nên nghiêm trang – Trong những ngày tháng xa rời sân cỏ, anh có dịp nghiền ngẫm về sự nghiệp của mình, về đạo đức của người cầu thủ cũng như về mối quan hệ gắn bó giữa cầu thủ và khán giả. Anh hiểu ra rằng chính sự tin yêu của người hâm mộ là bệ phóng và là mục tiêu của người cầu thủ trên sân cỏ. Nêu không có khán giả, bóng đá sẽ không tồn tại. Cũng như nếu không có những người như cô Hường, có thể anh đã không đủ cam đảm bắt đầu lại …

Trước vẻ mặt thừ ra của bọn trẻ, trung phong đội Hy Vọng nghiến răng, giọng chắc nịch:

- Trận chiều mai, nếu được vào sân, anh hứa với các em anh sẽ cống hiến hết sức mình, thậm chí hơn cả sức mình. Anh quyết sẽ đem lại sự hài lòng cho những người hâm mộ vẫn chờ đợi nơi anh, cho những người như cô Hường …

- Nhưng chừng nào anh sẽ đến thăm cổ? – Tiểu Long gãi đầu hỏi.

Môi người trung phong mím lại:

- Chiều mai, ngay sau khi trận đấu kết thúc! Các em đợi anh ở góc đường Nguyễn Kim – Tân Phước, anh sẽ đi cùng các em!

Đoạn đối thoại tối hôm qua hiện ra trong đầu Tiểu Long rõ mồn một. Nó xúc động nhớ lại vẻ mặt cương quyết và đôi mắt long lanh của trung phong đội Hy Vọng. Và nó không buồn tranh cãi với Quý ròm và Văn Châu nữa. Anh Sĩ Hoàng đã hứa sẽ cống hiến hết sức lực, sẽ đá trên cả sức mình, anh sẽ chiến đầu vì sự tin tưởng và yêu thương của đông đảo người hâm mộ, của người con gái tên Hường đã viết cho anh một trăm hai mươi lá thư trong bốn tháng chỉ để mong anh đừng bỏ cuộc …

Tự dưng Tiểu Long cảm thấy lòng mình dậy lên một niềm tin mơ hồ nhưng vững chắc. Nó nhìn chung quanh, thấy bốn phía khán đài rợp những biểu ngữ, băng-rôn cổ vũ đội nhà. Ở hai khán đài B và D, "lãnh địa" của các cổ động viên đội Điện Lực Hoà Bình cũng nhan nhản những khẩu hiệu cổ vũ cho đội bóng kình địch xưa nay.

Tiểu Long mỉm cười khi thấy các cổ động viên của đội bóng ngành điện giương cao các tấm biển nắn nót những dòng chữ "xưa nay hiếm": "Các chàng trai Hy Vọng, chúng tôi luôn ở bên các bạn!", "Hãy chiến đấu cho cả chúng tôi!", "Hãy chiến thắng, cám ơn!". Riêng câu "châm ngôn" ưa thích của cổ động viên đội Điện Lực Hoà Bình "Đội Hy Vọng luôn luôn hy vọng và luôn luôn … thất vọng" bây giờ đã được "cải biên" thành "Đội Hy Vọng luôn luôn hy vọng và không bao giờ thất vọng" …

Tiểu Long đưa mắt nhìn xuống thảm cỏ xanh dưới kia, thấy lòng vui chi lạ! Trong một thoáng, nó chợt nhận ra thể thao có thể khiến con người bộc lộ lòng yêu nước một cách nồng nàn nhất, và cũng hồn nhiên nhất. Cổ động viên của đội bóng Điện Lực đại kình địch thường ngày vẫn hung hăng tìm đủ mọi cách để nhấn chìm uy phong của đội Hy Vọng xuống tận bùn đen, vậy mà khi đội Hy Vọng chạm trán với một đội bóng nước ngoài, đám cổ động viên cuồng nhiệt đến quá khích kia bỗng tự nguyện quay sang ủng hộ "kẻ thù" không tiếc sức …

Tiếng còi của trọng tài Iran ré lên cắt đứt những suy nghĩ miên man trong đầu Tiểu Long.

Ở dưới sân, hai mươi hai cầu thủ bắt đầu chuyển động. Đội Ilhwa Chuma được giao bóng trước.

Đã từng đè bẹp dễ dàng đối phương cách đây nửa tháng, đội Ilhwa Chuma chả cần thăm dò như người ta vẫn thường làm ở đầu trận đấu. Sau quả giao bóng là hai đường chuyền, rồi ngay lập tức một cú lốp bóng bổng vượt nửa chiều dài sân rót ngay chóc vào vùng cấm địa đội Hy Vọng: một lối đá tốc độ nhằm gây áp lực.

Nhưng thủ môn Lê Hồng Miên đã lập tức chứng minh cụm từ hoa mỹ "đôi tay nhựa" khán giả tặng cho anh không phải lúc nào cũng … sai sự thật. Anh bay người lên như cánh dơi, ôm bóng trên hai cái đầu nhô cao của tiền đạo đối phương và lộn một vòng ngoạn mục xuống cỏ giữa tiếng trống thúc, tiếng phèng la gõ và tiếng hoan hô như sấm trên khán đài.

Quý ròm quay sang Tiểu Long, cười hề hề:

- Lê Hồng Miên chụp dính như thế này, tao dám chấp đội Chuma hai trái!

Biết bạn ba hoa nhưng Tiểu Long cũng thấy khoai khoái. Nó vui vẻ ba hoa theo, dĩ nhiên ở mức độ thấp hơn:

- Tao chỉ dám chấp nửa trái thôi!

Văn Châu là con gái, không quen huênh hoang. Nghe hai bạn bốc đội nhà lên mây xanh, nó chỉ ngồi cười khì sung sướng.

Chỉ tiếc là nó không sung sướng được lâu. Gần ba mươi phút trôi qua mà đội Hy Vọng không có lấy được một đường tấn công sắc bén. Trong khi đó áp lực của đội Ilhwa Chuma luôn đè nặng lên phần sân đội nhà. Các cầu thủ Hàn Quốc cao to, thường thắng trong các cuộc đua tốc độ và các cuộc tranh chấp bóng tầm cao. Các pha dốc bóng chóng mặt dọc biên kết thúc bằng những cú sút búa bổ hoặc các cú treo bóng lơ lửng trước khung thành khiến mấy chục ngàn quả tim trên khán đài giật thon thót. May mà trong một chiều xuất thần, hàng hậu vệ do libéro Đức Vĩnh chỉ huy đã thi đấu lăn xả và những cú cản bóng sơ sót đã được thủ môn Lê Hồng Miên sửa chữa một cách hoàn hảo bằng những pha dũng cảm bay người cứu bóng.

Hiệp một kết thúc bằng tỉ số 0-0 với ưu thế nghiêng hẳn về phía đội khách.

Mười lăm phút cuối, hai bàn tay Văn Châu đặt dính lên ngực, không thốt được một lời.

Khi còi trọng tài nổi lên, nó mới buông tay xuống, thở một hơi dài:

- Hú vía! Thật cứ như ngồi trên lửa!

Tiểu Long chán nản:

- Đá kiểu này thì đội Hy Vọng chả còn hy vọng gì! Phải thắng tụi Chuma ít nhất 3-0 mới mong đoạt cúp!

Quý ròm cố nói cứng:

- Biết đâu đấy! Còn bốn mươi lăm phút hiệp hai nữa chi!

Lần này Văn Châu không ủng hộ Quý ròm. Diễn biến của hiệp một làm nó xuôi xị:

- Hiệp hai giữ cho không thủng lưới đã là may! Dễ gì thắng nổi 3-0!

- Sao lại không thắng nổi! – Quý ròm đỏ mặt tía tai – Bạn quên đội mình có anh Sĩ Hoàng rồi sao?

Văn Châu chép miệng, kèm theo cái lắc đầu:

- Anh Sĩ Hoàng hôm nay bị kèm chặt, chẳng làm ăn được gì đâu!

Những điều Văn Châu nói hoàn toàn là sự thật. Nhưng Quý ròm lại không muốn thừa nhận cái sự thật phũ phàng đó. Nó nhếch môi:

- Để rồi xem!

Quý ròm nói là nói hú hoạ. Nhưng vào đầu hiệp hai, tình thế trên sân quả nhiên đổi khác.

Đội Hy Vọng đột ngột thay đổi lối đã. Đã giảm hẳn những cú nhắm mắt nhắm mũi xẻ bóng ra biên cho hai tiền vệ tấn công đua tốc độ với các hậu vệ Ilhwa Chuma chân cẳng dài ngoẵng, lúc nào cũng chạy vèo vèo như xe đua thể thức 1. Đã giảm hẳn những cú lật bóng bổng đầy may rủi vào trung lộ để các tiền đạo nhỏ con thi "nhảy cao" với các trung vệ cao kều của đối phương. Thay vào đó là lối chơi giữ bóng chắc ở khu vực giữa sân, lối đi bóng lắt léo trước vùng cấm địa đối phương để thình lình tăng tốc đột phá hoặc bất ngờ tỉa những đường chọc khe cho tuyến sau băng lên dứt điểm.

Lối đá chủ động này đẩy đội Ilhwa Chuma rơi vào thế lúng túng. Ý đồ duy trì trận đấu ở nhịp độ cao để bào mòn thể lực đối phương của đội vô địch Hàn Quốc rốt cuộc đã không thực hiện được. Sau hiệp một bị ép sân, huấn luyện viên tinh khôn của đội Hy Vọng quyết định tránh xa chiếc bẫy quỷ quái này của đội Ilhwa Chuma. Thay vì chấp nhận đua tốc độ và sức bền, ông buộc các cầu thủ cao to nhưng xoay trở chậm của đối phương đua sự khéo léo với các cầu thủ của ông.

Sự thay đổi chiến thuật thi đấu của đội Hy Vọng đã gặt hái kết quả ngay ở phút thứ mười lăm của hiệp hai. Một pha rê bóng biến ảo của Sĩ Hoàng bên cánh trái đã hút theo một lúc ba hậu vệ đối phương. Ngay lập tức tiền vệ Quang Huy của đội Hy Vọng băng lên chiếm lĩnh "hành lang' trống trải ở bên phải. Cú tỉa bóng khéo léo và chính xác của Sĩ Hoàng ngay sau đó đã đặt bóng vào trước mũi giày của Quang Huy như "dọn cỗ".

Thấy nguy, thủ môn đội Ilhwa Chuma băng ra truy cản một cách vô vọng. Bằng một cú gảy bóng điệu nghệ bằng mũi chân, tiền vệ Quang Huy đã đưa trái bóng bay vòng qua người thủ môn, nhẹu vào lưới trước ánh mắt ngỡ ngàng của các cầu thủ đội Chuma và trước sự sung sướng bùng nổ đến điếc tai trên các khán đài.

Quý ròm đấm vào vai Tiểu Long một phát thật lực:

- Thấy chưa! Tao đã bảo mà!

Quý ròm người ròm nhưng xương cứng. Cú đấm làm Tiểu Long nhăn hí. Nhưng đang "vui sao nước mắt lại trào", nó xoa vai cười méo xệch:

- Ừ, bất ngờ thật đấy!

Quý ròm chỉ tay ra bốn phía:

- Mày nhìn kìa!

Khắp các khán đài, biểu ngữ nhấp nhô, cờ đuôi nheo bay rợp, cả cờ nước nữa, cờ nước cũng phấp phới đầy tự hào.

Tiểu Long tự dưng thấy lòng rưng rưng. Nó cúi đầu lầm rầm cầu nguyện:

- Lạy trời! Cho đội Hy Vọng xin hai trái nữa!

Người ta thường bảo Trời có mắt. Nhưng hôm nay hình như Trời có thêm … tai: Tiểu Long lkhấn khứa chưa xong, đội Hy Vọng đã ghi thêm một bàn thắng nữa.

Bàn thắng thứ hai này nhanh không tưởng. Nhanh đến mức Tiểu Long khấn xong, vừa ngẩng đầu lên đã thấy bóng nằm gọn trong lưới đội Ilhwa Chuma tự đời nào.

- Trời đất! Đội mình ghi thêm một bàn nữa rồi hả? – Tiểu Long nghẹn ngào hỏi Quý ròm.

Nhưng Quý ròm không trả lời bạn. Nó cũng đang nghe có gì chặng ngang cổ họng. Nó thu nắm đấm, miệng "hức … hức …" như vừa bị mẹ đánh đòn.

Tiểu Long hỏi vậy thôi, chứ đầu cần bạn trả lời. Những tiếng sấm rền vang bốn phía đã trả lời nói rồi. Niềm vui truyền đi từ người này qua người khác như điện giật tê tê đã trả lời nó rồi. Và những cầu thủ áo vàng thân thương đang ôm chầm lấy nhau dưới sân cũng đã trả lời nó rồi. Nó chỉ tiếc là mải lo cầu nguyện nên không được tận mắt chứng kiến bàn thắng chớp nhoáng đó thôi.

Nó quay sang Văn Châu:

- Ai ghi bàn thế Văn Châu?

- Ủa, bạn không nhìn thấy hả? – Văn Châu sửng sốt.

- Không! – Tiểu Long nhăn nhó – Bàn thắng lẹ quá! Tôi vừa cúi đầu xuống ngước lên, bóng đã vô lưới rồi!

- Vậy thì bạn quá xui! – Văn Châu tặc lưỡi, rồi nó hân hoan kể – Chính anh Sĩ Hoàng ghi bàn đấy! Đội Chuma vừa giao bóng, cầu thủ còn đang láo liên quan sát thì bị đội mình cướp mất bóng. Bóng được phóng ra biên, và một đường chuyện sệt làm lật lưng các hậu vệ Chuma. Anh Sĩ Hoàng băng lên như một tia chớp và một cú sửa bóng …

- Khoan, khoan! Bạn ngừng lại đi! – Tiểu Long vội vã kêu.

Tiểu Long hoa tay, miệng thao thao:

- Anh Sĩ Hoàng băng lên như một tia chớp và một cú sửa bóng bằng má ngoài chân phải khiến quả bóng chui qua nách thủ môn lăn vào sát cột dọc …

- Ủa, sao bạn biết? – Văn Châu nhìn sững Tiểu Long, vẻ nghi hoặc – Như vậy là bạn có nhìn thấy?

- Không! Tôi không nhìn thấy! Nhưng đây là cú ghi bàn sở trường của anh Sĩ Hoàng, ai mà chả biết! – Tiểu Long ưỡn ngực đáp.

Quý ròm lúc này đã nguôi xúc động. Nó quay sang Tiểu Long, hừ mũi:

- Xem không xem, lại ngồi đoán mò! Rõ là đồ ngốc tử!

Bị bạn mắng, Tiểu Long tức lắm. Nó sở dĩ không kịp nhìn thấy bàn thắng vừa rồi là do bận "khấn vái" cho đội nhà, thế mà thằng ròm lại mắng nó ngốc. Nhưng Tiểu Long không có thì giờ để vặc lại. Ở dưới sân lúc này đội Hy Vọng lại mở đợt tấn công mới.

Sau hai bàn thua bất ngờ, các cầu thủ Ilhwa Chuma đâm hoang mang, căng thẳng, những cú chuyền bóng đã không còn chính xác. Ngược lại, các cầu thủ Việt Nam càng đá càng hưng phấn. Các bàn thắng của Quang Huy và Sĩ Hoàng như tiếp thêm sức mạnh cho toàn đội. Cơ hội đoạt Cúp bất ngờ xuất hiện trong tầm tay khiến mười một chiếc áo vàng thi đấu tưng bừng, à quên, chỉ có mười chiếc áo vàng, còn thủ môn Lê Hồng Miên mặc áo màu cánh gián. Tính theo luật FIFA, đội Hy Vọng chỉ cần ghi thêm một bàn thắng nữa vào lưới đội Ilhwa Chuma là đoạt chức Vô địch châu Á. Thắng lợi gần kề khiến các cầu thủ đội Hy Vọng chạy và chạy, sút và sút, đánh đầu và đánh đầu không biết mệt mỏi.

Tiếp thêm sinh khí cho các cầu thủ dưới sân là những tiếng hò reo không ngớt trên các khán đài. Từ lúc Sĩ Hoàng ghi bàn thắng thứ hai, chuỗi âm thanh sôi sục kia dường như kéo dài bất tận. Cờ lại tiếp tục phất loạn, trống

nện tưng tưng, chũm choẹ đánh xập xình. Có người gõ thành ghế chan chát. Người hâm mộ dường như không biết mỏi miệng. Bằng cách của mình, ai cũng muốn thúc cho bàn thắng mau xảy ra.

Bọn Quý ròm thích thú nhận ra những chiếc áo nâu, vàng và xám tro của các nhà sư, những chiếc áo thụng đen của các cha cố thấp thoáng giữa rừng người cuồng nhiệt. Họ ngồi xa quá, bọn Quý ròm không biết các bậc tu sĩ đáng kính này có hò hét khản giọng và nhảy tưng tưng mỗ khi đội nhà xuống bóng như mọi người hay không nhưng tụi nó nhìn thấy nhiều vị cầm cờ đỏ sao vàng trong tay phất lia lịa.

Bị dẫn trước hai bàn, lại bị không khí sôi động bốn phía làm cho choáng ngợp, các cầu thủ Ilhwa Chuma chỉ còn là chiếc bóng của mình trong hiệp một.

Và như trong một chuyện cổ tích có hậu, năm phút trước khi kết thúc trận đấu, một cú vô-lê tuyệt đẹp của trung phong Sĩ Hoàng đưa bóng đi xuyên qua rừng cầu thủ hai bên đang chen lấn dày đặc trước vùng cấm địa đối phương. Thủ môn cao kều của đội Ilhwa Chuma bị che mắt, chỉ kịp bay người chạm những đầu ngón tay vào bóng một cách tuyệt vọng.

Trái bóng chui tọt vào khung thành kéo theo sự bùng nổ vô tiền khoáng hậu trên các khán đài. Ngoài cờ quạt, biểu ngữ, băng-rôn, hàng vạn mũ nón tung bay như bươm bướm. Ai không đội mũ nón thì cởi áo. Ai không cởi áo thì tháo dép, tháo giày. Niềm vui vỡ oà, người ta không tiếc tay tung hê mọi thứ trên người: cuốn sách, tờ báo, cờ, quạt, hộp thuốc lá, thỏi kẹo chewing-gum, mũ, áo, giày, dép, tất nhiên trừ quần.

Ở dưới thảm cỏ xanh, cầu thủ hai bên không ai còn đứng vững. Đội Hy Vọng nằm đè lên nhau làm núi vui mừng. Đội Ilhwa Chuma nằm sóng soài bên nhau làm sông thất vọng. Chỉ sau bốn mươi lăm phút hiệp hai, niềm vui và nỗi buồn đã đổi chỗ cho nhau.

Mãi một lúc, đội trưởng đội Hàn Quốc mới bừng tỉnh. Anh vội vã nhỏm dậy, vội vã đem bóng đến vòng tròn giữa sân để thúc giục đồng đội tiếp tục thi đấu nốt năm phút hy vọng cuối cùng.

Nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi đó chỉ đủ để khán giả thót tim mỗi một lần duy nhất khi bóng bật cột dọc khung thành Lê Hồng Miên, sau đó hạnh phúc được nhân lên gấp trăm lần khi tiếng còi của vị trọng tài Iran râu rậm vang lên báo hiệu trận đấu lượt về tranh chức vô địch cúp C1 châu Á

kết thúc, với phần thắng nghiêng về đội vô địch Việt Nam, một chiến thắng trong đường tơ kẽ tóc và vượt ra ngoài những dự đoán táo bạo nhất.

Quý ròm mừng chảy nước mắt. Nghe ướt trên má, nó mắc cỡ định giơ tay lên chùi, nhưng nhìn chung quanh thấy ai cũng "mít ướt" như mình, nó chả thèm xoá dấu vết nữa. Nửa cười nửa mếu, nó quay sang Tiểu Long và Văn Châu:

- Ở lại xem đội mình lên nhập cúp và huy chương không?

Văn Châu nhanh nhẩu:

- Ở lại chứ! Mình phải ở lại đến phút cuối cùng để vỗ tay cho đã!

Quý ròm ngó Tiểu Long:

- Ở lại hén mày!

Tiểu Long cũng khoái ở lại lắm. Nhưng vốn tính cẩn thận, nó ngập ngừng hỏi lại:

- Thế còn chuyện kia?

- Chuyện kia là chuyện gì?

- Chuyện anh Sĩ Hoàng dặn tụi mình đó!

Nhắc nhở của Tiểu Long khiến cặp lông mày Quý ròm nhăn tít. Tối hôm qua anh Sĩ Hoàng dặn tụi nó sau khi trận đấu kết thúc phải ra ngay cổng chính, đợi ảnh ở ngã tư Nguyễn Kim – Tân Phước. Bốn anh em sẽ cùng đến thăm nhà chị Hường. Nếu bây giờ tụi nó nán lại ở lại xem lễ phát giải, lát nữa sẽ không thể nào chui được ra khỏi cửa trước nghìn nghịt người là người.

Sau một hồi bặm môi suy nghĩ, Quý ròm khoát tay, nó nói mà giọng tiếc hùi hụi:

- Thôi, tụi mình đi! Lễ phát giải đành xem lại sau trên ti-vi vậy!

Nhưng dù rút sớm, len lỏi qua rừng người đang phấn khích kia cũng không phải là dễ. Tiểu Long, Văn Châu và Quý ròm thoát ra tới đường Tân Phước, miệng mũi đã muốn thở không ra hơi. Khoảng cách từ khán đài D đến cổng sân đường Tân Phước gần xịt, bình thường bọn Quý ròm chỉ phóc ba cái là tới, vậy mà lúc này phải mất gần hai mươi phút tụi nó mới ra tới nơi.

Ba đứa lếch thếch kéo lên góc đường đã hẹn, đợi thêm khoảng hai mươi phút nữa mới thấy chiếc xe buýt của đội Hy Vọng ngắc ngứ bò ra khỏi cánh cổng sắt đồ sộ phía đường Nguyễn Kim … Người hâm mộ bu vòng trong vòng ngoài đông nghẹt, vừa vẫy tay vừa hoan hô vang trời, khiến chiếc xe chỉ nhích được từng chút một.

Khi chiếc xe ra tới ngã tư Nguyễn Kim – Tân Phước, vòng người mới thưa bớt. Quý ròm nhìn qua cửa kính, thấy các cầu thủ đội Hy Vọng đang ngồi trên các băng ghế cười nói tíu tít, mặt người nào người nấy tươi rói, vẻ mệt mỏi sau trận "ác chiến" dường như bay biến đâu mất.

Tiểu Long và Văn Châu nhảy cẫng:

- Anh Sĩ Hoàng!

- Anh Sĩ Hoàng! Tụi em ở đây nè!

Không biết anh Sĩ Hoàng có nghe thấy không mà chiếc xe bỗng đỗ xịch.

Trung phong đội Hy Vọng bước xuống, áo sơ mi quần dài gọn gàng, trên cổ còn đeo lủng lẳng chiếc huy chương vàng mới choé.

Vừa thấy bọn Quý ròm ùa lại, anh mỉm cười:

- Sao, chúng ta đi bằng cách nào đây?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Anh đợi chút, tụi em đi lấy xe đạp!

Một lát sau, Tiểu Long chở Quý ròm, anh Sĩ Hoàng đèo Văn Châu, bốn người hớn hở đạp xe về hướng Ngã tư Bảy Hiền.

Được ngồi sau lưng "thần tượng", Văn Châu sướng rơn. Nó hít hà:

- Bữa nay anh đá hay ghê!

Quý ròm day qua:

- Y chang Ronaldo vậy đó!

Anh Sĩ Hoàng nheo mắt:

- Thôi đi em!

- Thật đó!- Quý ròm hùng hổ – Không ai nghĩ các anh lại thắng được đội Chuma ba trái!

Anh Sĩ Hoàng gật gù:

- Có lẽ nhờ yếu tố bất ngờ!

Quý ròm không chịu:

- Nhờ anh thì có!

- Không phải nhờ anh đâu! – Giọng anh Sĩ Hoàng chợt bâng khuâng – Đúng ra là nhờ cô Hường, nhờ sự động viên không mệt mỏi của cổ …

Văn Châu đột ngột reo lên:

- A, hồi nãy chị Hường dám có mặt trên khán đài lắm à nha!

- Đúng rồi! – Tiểu Long hí hửng hùa theo – Hôm nay thế nào chị Hường cũng đi xem anh đá!

- Anh cũng nghĩ vậy! – Trung phong đội Hy Vọng tươi nét mặt – Và anh rất sung sướng là đã không phụ lòng của một người hâm mộ chí tình như cổ …

Qua khỏi ngã tư Bảy Hiền, đi thêm một đoạn đường Cách Mạng Tháng Tám, ngoặt phải hai lần, Tiểu Long thắng xe đánh "rét", hạ giọng:

- Tới rồi!

Anh Sĩ Hoàng nhìn quanh:

- Nhà cô Hường là nhà nào đâu?

Quý ròm chỉ tay vào căn nhà số 37A/108:

- Căn nhà có cánh cửa xam xám đó!

Bốn anh em hồi hộp bước đến trước cánh cửa đóng kín. Quý ròm khẽ liếc anh Sĩ Hoàng nói nhỏ:

- Dám chị Hường ở sân vận động chưa về!

- Em cứ gõ cửa thử xem!

Quý ròm đoán sai bét. Nó mới gõ hai cái, cánh cửa đã bật mở. Và người đứng ngay giữa khung cửa đúng là cô gái tụi nó đã theo dõi hôm qua.

Quý ròm láu táu:

- Thưa, chị có phải là chị Hường không ạ?

Thấy đám người lạ hoắc đột ngột tìm tới nhà, chị Hường chưa hết kinh ngạc, thêm câu hỏi của Quý ròm nữa, chị càng thêm sửng sốt:

- Ủa, sao em biết?

Đang nói, chị bỗng nhìn chằm chằm vào mặt Quý ròm. Rồi đưa mắt sang Tiểu Long và Văn Châu, chị ngỡ ngàng bật kêu:

- Ồ, các em hôm qua bỏ thư giùm chị đây mà! Thì ra …

Quý ròm không để chị Hường nói hết câu. Nó chỉ tay vào trung phong đội Hy Vọng:

- Đây là anh Sĩ Hoàng! Ảnh muốn đến thăm chị!

Lời giới thiệu của Quý ròm làm chị Hường chết sững. Nãy giờ ngạc nhiên trước sự xuất hiện bất ngờ của bọn trẻ, chị quên chú ý đến anh thanh niên đứng phía sau. Không ngờ đó là trung phong nổi tiếng của đội Hy Vọng. Sau thoáng bối rối, chị trấn tĩnh đưa tay mời:

- Mời anh và các em vào nhà!

Vừa ngồi vào bàn, chưa kịp đụng đến ly nước chủ nhân mời, anh Sĩ Hoàng đã đứng lên khỏi ghế:

- Thưa chị, trước hết mong chị thứ lỗi cho tôi về tội đường đột! Mặc dù biết chị không muốn tiết lộ địa chỉ của mình, nhưng tôi vẫn cố tìm mọi cách dò ra chỗ ở của chị để được đến gặp chị và bày tỏ lòng biết ơn về sự quan tâm và động viên chị đã dành cho tôi trong thời gian qua …

- Không, không! – Chị Hường khẽ khoát tay và những người khách ngạc nhiên khi thấy những giọt lệ long lanh trên mắt chị – Anh không phải cảm ơn tôi!

Quý ròm bấm tay Tiểu Long, thì thào:

- Ngộ quá mày! Anh Sĩ Hoàng chỉ mới cảm ơn thôi mà chị Hường đã xúc động đến khóc rồi!

Thái độ của người con gái làm trung phong đội Hy Vọng đâm lúng túng. Nhưng rồi anh chậm rãi tiếp:

- Không, tôi rất biết ơn chị! Chính những lá thư của chị đã góp phần vực dậy tinh thần của tôi, đã giúp tôi hiểu thế nào là bóng đá chân chính, thế nào là tấm lòng của người hâm mộ! Và có thể nói chính những lá thư đó đã góp phần vào những bàn thắng của tôi chiều nay trước đội Ilhwa Chuma!

Chị Hường chùi nước mắt, giọng ngỡ ngàng:

- Ôi, anh đã hết hạn treo giò rồi sao?

Tất cả mọi người khách đều tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của chị Hường. Như vậy là hồi chiều chị Hường không có mặt trên khán đài sân Thống Nhất. Và đích thị là chị không biết gì về tình hình bóng đã những ngày qua.

Anh Sĩ Hoàng mỉm cười:

- Tôi đã được xoá kỷ luật trước thời hạn! Chị không biết hèn gì trong những lá thư mới đây, chi vẫn khuyên tôi gắng chịu đựng …

Chị Hường cúi mặt nhìn xuống đất, khẽ giọng:

- Những lá thư mà anh nhận được mỗi ngày không phải là thư của tôi đâu!

Giọng chị Hường nhẹ như gió thoảng nhưng trung phong đội Hy Vọng và ba đứa trẻ nghe như sấm nổ bên tai.

Quý ròm lắp bắp:

- Tại sao như thế được? Chính tụi em bỏ giùm thư cho chị kia mà!

Chị Hường ngước lên và nhìn Quý ròm bằng đôi mắt đỏ hoe:

- Đúng vậy! Nhưng chị cũng chỉ bỏ giùm cho người khác thôi!

Anh Sĩ Hoàng hỏi bằng giọng hoang mang:

- Những lá thư đó không phải do chị viết thật sao?

- Thật! – Chị Hường chép miệng – Tôi có biết gì về bóng đá đâu! Chính em gái tôi đã viết những lá thư đó! Em tôi rất mê bóng đá, mê đội Hy Vọng và rất yêu quí anh!

Anh Sĩ Hoàng nhìn quanh:

- Thế em gái chị đâu rồi? Cô ta tên gì?

- Em tôi tên Hương! Nhưng anh không thể gặp nó được đâu!

- Không, tôi phải gặp! – Trung phong đội Hy Vọng mím môi – Nhất định tôi phải gặp, tôi phải nói lời cảm ơn …

- Anh không thể gặp được! – Chị Hường thở một hơi dài và buồn bã chỉ tay lên đầu tủ – Em tôi đang ở trên kia kìa!

Tám con mắt lật đật nhìn theo tay chỉ của chủ nhà và từ lúc đó không tài nào nhắm lại được.

Trên đầu tủ là tấm ảnh một người con gái lồng khung, đằng trước là lư hương đang nghi ngút khói. Cô gái trong ảnh rất giống chị Hường nhưng nom trẻ trung và vui vẻ hơn.

Chết điếng có đến năm phút, anh Sĩ Hoàng mới mở miệng được:

- Sao? Hương …

Chị Hường nhắm mắt:

- Em tôi mất gần hai tháng nay rồi!

- Không được! Không thể được! – Anh Sĩ Hoàng nắm chặt tay – Tôi không tin! Hơn hai tháng nay Hương vẫn viết thư cho tôi đều đặn mỗi ngày! Mới ngày hôm qua tôi còn nhận được thư cô ta! Không, cô ta không chết! Hương không chết! Tôi còn phải gặp Hương! Tôi chưa cảm ơn Hương!

Anh Sĩ Hoàng càng nói càng khích động. Những tiếng cuối, giọng anh như gào lên.

- Anh bình tĩnh lại đi! Để tôi cho anh xem cái này!

Chị Hường dịu dàng nói và lặng lẽ quay vào nhà trong.

Lát sau chị trở ra với cuốn sổ khổ lớn trên tay. Chị đặt cuốn sổ xuống giữa bàn, từ tốn nói:

- Anh và các em xem đi! Đây là những hình ảnh của đội bóng mà em tôi yêu mến!

Quý ròm, Tiểu Long và Văn Châu xúm lại quanh anh Sĩ Hoàng, cùng anh lần giở từng trang trong cuốn sổ. Quả thật, đây là cuốn sưu tập công phu của một cổ động viên nồng nhiệt. Những tấm ảnh của đội Hy Vọng cà của từng cầu thủ trong đội in rải rác trên các báo đều được cắt dán vào đây. Cả những mẩu tin, những bài tường thuật liên quan đến đội Hy Vọng cũng đều được lưu giữ cẩn thận. Đặc biệt, những hình ảnh và bài viết về trung phong Sĩ Hoàng được đặt ở những vị trang trọng nhất trong sổ.

Bàn tay anh Sĩ Hoàng mâm mê từng trang giấy. Một lát, anh ngước nhìn chị Hường, giọng run run:

- Em gái chị qua đời thật rồi sao?

Anh hỏi, vẫn không tin vào những gì nghe thấy nãy giờ. Chị Hường không trả lời ngay. Chị lần giở cuốn sổ đến trang cuối cùng. Ở đó có một xấp thư viết sẵn. Chị lấy xấp thư đặt trước mặt anh Sĩ Hoàng, sụt sịt nói:

- Lúc đó, em tôi đã biết mình có một khối u trong não! Hai tháng sau ngày anh bị tuyên bố kỷ luật, em tôi được hẹn mổ. Em tôi sợ mình không qua khỏi, nên trước khi vào bệnh viện đã ngồi viết liên tục cả trăm lá thư, và dặn tôi nếu em có mệnh hệ gì, tôi sẽ thay em mỗi ngày gửi đi một lá thư cho anh. Em tôi không ngờ anh được xoá án kỷ luật sớm hơn thời hạn, tôi lại không theo dõi các tin tức thể thao nên cứ âm thầm làm đúng theo những

gì em tôi dặn. Hồi chiều, tôi cũng mới gửi đi một lá. Còn đây là những lá thư chưa kịp gửi …

Bốn anh em cầm lên những lá thư. Quả nhiên đó là những lá thư viết sẵn của cô gái tên Hương. Ngày tháng ghi trên thư là những ngày tháng chưa đến, có gần sáu chục lá như vậy, kéo dài suốt hai tháng trời, và nội dung vẫn là những lời động viên người trung phong đang bị án treo giò. Cô gái vắn số này đã tính chính xác số ngày trung phong đội Hy Vọng phải thi hành bản án, không ngờ anh đã trở lại sân cỏ sớm hơn dự liệu của cô.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian như đột ngột dừng trôi. Không một cử động, không một tiếng nói, thậm chí có cảm giác như mọi người đều ngưng thở.

Mãi một lúc, anh Sĩ Hoàng mới chầm chậm đặt những lá thư xuống mặt bàn, nhưng anh vẫn không ngẩng đầu lên. Trên gương mặt đang cúi rất thấp đó, Quý ròm như nhìn thấy những giọt lệ đang rơi.

Chưa kịp nhìn kỹ thì Quý ròm bỗng thấy mắt mình cay cay và nghe có gì ươn ướt trên má. Ngoảnh sang bên cạnh, nó ngạc nhiên nhận thấy cặp mắt của hai bạn nó cũng đã đỏ hoe tự hồi nào.

- Anh đã vượt qua những ngày tháng khó khăn để trở lại sân cỏ, trở lại với người hâm mộ, như vậy là em tôi đã mãn nguyện rồi! Nó chỉ sợ anh nản chí …

Chị Hường nói bằng giọng nhẹ nhàng và điềm tĩnh, chị đã thôi sụt sịt.

- Vâng, tôi đã trở lại! – Anh Sĩ Hoàng từ từ ngẩng đầu lên, thẫn thờ nói – Hồi chiều, chúng tôi đã thắng. Đội Hy Vọng mà Hương yêu mến đã đoạt chức vô địch châu Á …

Anh ngước nhìn khung ảnh trên đầu tủ, giọng ngậm ngùi:

- Tôi đã thi đấu hết sức mình. Tôi muốn thi đấu vì tấm lòng của các cổ động viên. Tôi muốn chiến thắng để đáp lại sự mong đợi của Hương. Tiếc rằng Hương đã không còn cơ hội để nhìn thấy …

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ngơ của mọi người, trung phong đội Hy Vọng tháo chiếc huy chương vàng đeo quanh cổ bước đến trước bàn thờ, trang trọng quàng lên khung ảnh của cô gái anh chưa từng một lần gặp mặt:

- Tấm huy chương vàng này là của Hương! Không có những khán giả chân tình như Hương, không đội bóng nào có thể chiến thắng trên sân cỏ …

Anh lùi lại, đốt một nén nhang cắm vào chiếc lư đồng vẫn đang mơ màng toả khói.

Ở phía sau anh, Tiểu Long, Quý ròm và Văn Châu cũng đang lặng lẽ bước tới.

Quý ròm nhón lấy bao nhang trên đầu tủ. Ngay trong lúc đó quang cảnh trận đấu hồi chiều bỗng hiện ra mồn một trong óc nó. Nó như nghe ong ong bên tai những tiếng reo hò cuồng nhiệt "Cố lên Sĩ Hoàng!", "Sĩ Hoàng năm-bờ-oăn!" vang dậy như sấm rền giữa bao nhiêu băng-rôn, cờ, quạt phấp phới. Bây giờ nhớ lại, nó bỗng bồi hồi tự hỏi không biết lúc đó cô gái tuyệt vời tên Hương này có đã tiếp sức cho những âm thanh đó thêm cháy bỏng để có thể ngấm vào trái tim của chàng trung phong tài ba đang miệt mài lăn xả trên sân cỏ dưới kia không!

HẾT.

Tập 23: Cỗ xe ngựa kì bí

Đánh máy: blackblack_whitewhite09, mylinh_0502, banhdauxanh
Chính tả: banhdauxanh

Tóm tắt nội dung

Trong chuyến đi chơi Đà Lạt cùng với ba mẹ, Hạnh, Tùng và nhóm bạn Quý ròm, Tiểu Long, Mạnh phát hiện chúng đang bị một kẻ lạ mặt theo dõi. Du ngoạn ở bất cứ địa điểm nào, chúng cũng đều nhìn thấy người đàn ông khả nghi đó. Lúc nào ông ta cũng ngồi trên cỗ xe ngựa mui đen, tẩu thuốc toả khói mù mịt trên tay, còn mắt thì nhìn chằm chằm bọn trẻ ...

Chương 1

Tới lưng chừng đèo, xe bỗng giảm ga chạy rề rề rồi ngừng hẳn lại. Bọn trẻ trên hai băng sau ngơ ngác chồm cả về phía trước.

- Đến Đà Lạt rồi hả ba? – Tùng ngạc nhiên hỏi.

- Chưa đâu! – Ba mỉm cười – Đây là thác Prenn. Chúng ta ghé xem cho biết, lát sẽ đi tiếp.

Bọn trẻ lục tục bước xuống. Dọc bên đường, hàng chục chiếc xe nối đuôi nhau đỗ san sát, hành khách lên xuống tấp nập.

Các bà, các cô từ thành phố Hồ Chí Minh lên bắt đầu mở túi xách, va-li lôi các loại áo len, áo khoác, áo gió đủ màu đủ kiểu ra mặc vào người rồi nhanh chóng sà vào dãy hàng quán bên đường đang bày đủ loại bánh, trái – tươi và khô, các loại mứt dâu, đào, mận, sơ-ri và các loại hoa vùng cao đẹp lạ lùng được bó thành từng bó khiến bọn trẻ có cảm giác như đang lạc vào một phiên chợ Tết.

Mạnh chợt rùng mình:

- Lạnh thật đấy!

Tiểu Long cười khì khì:

- Tao chả thấy lạnh tẹo nào!

- Anh chỉ phét!

- Thật đấy! – Tiểu Long nhún vai – Tao chỉ thấy mát mát là!

Quý ròm quay sang:

- Tiểu Long không phịa đâu! Nó có một lớp mỡ bao bọc quanh thân thể hệt như mỡ cá voi vậy. Nhốt nó vào ngăn đá mười ngày, nó cũng chả cảm thấy lạnh nữa là!

Nhỏ Hạnh không buồn góp chuyện. Nó biết Tiểu Long và Quý ròm sắp sửa lao vào đấu khẩu, cà khịa nhau. Vì vậy, nó lặng lẽ theo chân ba mẹ lần theo con dốc nhỏ dẫn xuống thác, tay siết chặt chiếc khăn quàng trên cổ.

Khi nãy, lúc xe vừa bắt đầu leo đèo Bảo Lộc, nhỏ Hạnh đã cảm nhận được hơi thở của cao nguyên trên da thịt mình. Ngay lúc đó, vai nó đã đòi áo khoác, cổ nó đã đòi khăn quàng. Nhưng sợ thằng ròm trêu, nó không dám lôi áo ra mặc. Nó chỉ lấy ra mỗi chiếc khăn quàng.

Bây giờ, khi tiến gần đến thác, nhỏ Hạnh mới hối hận. Tiếng thác réo ầm ầm mỗi lúc một lớn và hơi nước tỏa mù, lan ra tới tận chỗ bọn trẻ đang dọ dẫm bước khiến nó cảm thấy khí lạnh luồn vào trong cổ, trong tay áo mình.

Đúng lúc đó, thằng Tùng ở phía sau trờ tới. Nó chìa ra chiếc áo len vàng:

- Áo của chị nè! Mặc vô đi!

Nhỏ Hạnh ngoảnh sang thấy em đã khoác áo gió tự bao giờ, ngạc nhiên hỏi:

- Em lôi mấy thứ này ra tự khi nào thế?

Tùng toét miệng cười:

- Khi nãy, lúc chuẩn bị xuống xe! Mẹ bảo em đấy!

Nhỏ Hạnh vừa cầm chiếc ao len đã thấy Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh đi tới.

- Mặc áo vào đi, công chúa! Còn mắc cỡ gì nữa! – Quý ròm nheo mắt trêu.

Nhỏ Hạnh chưa kịp "phản kích", tiếng ba từ đằng trước đã vọng lại:

- Lẹ lên các con! Đừng để bác tài đợi lâu sốt ruột!

Ngọn tháp hùng vĩ đổ xuống từ mỏm đá cao. Phía dưới là con suối tung tóe bọt ngay chân thác, nhưng ra xa một chút đã phẳng lặng, hiền hòa.

Bọn Quý ròm phát hiện có một con đường đi luồn đằng sau màn nước trằng xóa, bèn tranh nhau tiến vào.

- Hay quá hén! Thế là chúng ta đã đứng ngay sau thác nước!

Mạnh xuýt xoa, vừa nói nó vừa thò tay vào màn nước.

- Coi chừng! – Quý ròm hét giật – Nước chảy mạnh lắm, không khéo nó hất văng mày xuống vũng bây giờ!

Mạnh rụt tay lại, nhìn ông anh:

- Anh nói thật không đấy?

- Sao lại không thật! – Quý ròm nhún vai – Trước giờ đã có khối người mất mạng vì hành động dại dột như mày rồi!

- Ai bảo anh thế?

- Chả ai bảo cả! Tao chỉ đoán thế thôi!

- Hừ, đoán! – Câu trả lời của ông anh làm Mạnh bất bình – Đoán chắc gì đã đúng!

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Hạnh chợt kêu lên – Chúng ta chui ra ngoài thôi!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Sao thế? Mới vào có chút xíu mà!

- Nhưng đứng ở đây, Hạnh chả nhìn thấy gì cả?

Quý ròm nhấp nháy mắt, trêu:

- Thì mở mắt ra như tụi này vậy nè! Ai bảo Hạnh thích nhắm mắt làm công chúa ngủ trong rừng chi!

- Vô duyên! Ai nhắm mắt hồi nào!

- Thế sao …

Nhỏ Hạnh không để bạn nói hết câu. Nó nhăn mũi:

- Bộ Quý không nhớ Hạnh đang mang kính hay sao?

- Mang kính thì sao?

Lần này, nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã vọt miệng:

- Rõ là đồ ngốc tử! Mang kính thì hơi nước sẽ làm mờ mắt kính, Hạnh sẽ hết thấy đường chứ còn là sao!

Tranh thủ lúc bộ óc thông minh của Quý ròm bị trục trặc bất ngờ, Tiểu Long hí hửng trả đũa. Trước nay chỉ có Quý ròm mắng nó là "đồ ngốc tử", bây giờ lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở nó dùng chính cái từ ngữ đó để "xài xể" lại thằng ròm, bụng nó sướng rơn.

Còn nhỏ Hạnh, Mạnh và Tùng thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Bị Tiểu Long chơi đòn "gậy ông đập lưng ông", Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai, không phải tức thằng mập tự nhiên mồm mép mà tức cái sự khù khờ đột xuất của mình. Nó vừa quay mình bước theo đường cũ, vừa giận dỗi lẩm bẩm "Ừ, mình rõ là ngốc tử thật!".

Ba mẹ nhỏ Hạnh đang đứng trên chiếc cầu nhỏ đối diện với thác nước, thấy bọn Quý ròm đang lục tục bước ra khỏi màn nước, liền đưa tay ngoắt:

- Lại đây các con! Đứng ở chỗ này chúng ta mới thấy hết được vẻ đẹp của thác Prenn!

Quý ròm vừa đi vừa thò tay vào túi xách lôi chiếc máy ảnh ra.

- Gì thế? – Tiểu Long hỏi.

- Chụp hình kỉ niệm!

Ba nhỏ Hạnh nhác thấy, gọi lớn:

- Lại đằng này, cháu ơi! Đứng quá gần thác nước, hơi nước sẽ làm mờ ống kính, không chụp được đâu!

Sao hôm nay chuyện gì cũng liên quan đếm hơi nước và mắt kính thế không biết! Quý ròm buồn cười quá xá nhưng không dám cười. Nó cầm chiếc máy ảnh đi vòng ra phía sau cầu, miệng kêu:

- Các bạn lên hết trên cầu đi, tôi sẽ chụp một tấm ảnh thật … nghệ thuật! Tiền cảnh là cầu tre nhỏ …

- Đây không phải "quê hương là cầu tre nhỏ" đâu! – Nhỏ Hạnh cắt ngang.

- Không phải cầu tre nhỏ cũng không sao! – Quý ròm giơ máy ảnh ngắm nghía – Miễn tiền cảnh là chiếc cầu thơ mộng vắt ngang dòng suối, hậu cảnh là dòng thác trắng xóa chảy giữa hai rặng cây xanh biếc, còn xa xa là bầu trời xanh lơ thấp thoáng những cánh diều bay!

Mạnh ngước lên trời:

- Làm gì có con diều nào!

Còn ba nhỏ Hạnh thì phì cười:

- Cháu Quý làm thơ đấy hả?

Nhỏ Hạnh "méc" ngay:

- Tại ba không biết đó thôi! Quý là "thi sĩ Bình Minh" của lớp con đấy!

- "Thi sĩ Bình Minh" – Ba nhỏ Hạnh tròn mắt – Tại sao lại là Bình Minh?

Tiểu long tủm tỉm:

- Dạ, đó là bút hiệu của Quý, thưa bác. Tại lớp cháu có một thi sĩ khác là "thi sĩ Hoàng Hôn", Quý phải lấy bút hiệu là Bình Minh để khỏi nhầm ạ!

- Bác đừng nghe mấy bạn ạ! – Quý ròm nhăn nhó – Mấy bạn nói đùa đấy!

Rồi sợ Tiểu Long và nhỏ Hạnh lôi mấy câu thơ kiểu như "Nhà em có một người bà. Tiếp theo là mẹ, kế là ba em" ra "tố cáo", nó hấp tấp giục:

- Thôi, các bạn trèo lên lẹ lẹ đi! Đứng sát vào! Được rồi! Chụp nhé!

Quý ròm vừa nói vừa bấm tanh tách hai ba pô liền một lúc.

Nhỏ Hạnh cau mặt:

- Quý chụp gì vội thế! Phải hô "một hai ba" cho người ta chuẩn bị chứ!

- Khỏi hô! Chụp hình sinh hoạt chứ có phải chụp ảnh người mẫu đâu!

- Thế nhỡ Hạnh nhắm mắt thì sao?

Quý ròm cười hề hề:

- Thì người ta càng có bằng chứng để tin Hạnh là công chúa ngủ trong rừng chứ là sao!

Ba nhỏ Hạnh khoát tay:

- Thôi, cháu Quý lên đứng chung với các bạn đi! Để bác chụp cho!

Quý ròm nhảy cẫng:

- Hay quá! Chụp bằng máy ảnh của bác thì đẹp phải biết!

Quả máy ảnh của nhà báo có khác! Máy Canon chính hiệu con nai, ống kính wide, ống kính télé đầy đủ, chưa kể các thứ kính lọc màu và dàn đèn hiện đại xếp đầy trong thùng i-nốc ba nhỏ Hạnh vẫn mang lủng lẳng bên người.

Khi thấy ba nhỏ Hạnh giương máy lên, Quý ròm ngạc nhiên:

- Ủa, sao bác không gắn ống télé hở bác?

Ba nhỏ Hạnh mỉm cười, vẻ thông cảm cho sự mù mờ của Quý ròm:

- Ống kính télé là dùng để chụp xa cháu ạ! Từ chỗ bác đứng đến chỗ các cháu không cần phải dùng télé! Nào, bây giờ các cháu cười lên nhé!

Nhỏ Hạnh cuống quít nhắc:

- Ba nhớ hô "một hai ba" nghe ba!

- Được rồi! Chuẩn bị! Một … hai … ba!

Chiếc máy trên tay ba nhỏ Hạnh khác chiếc máy của Quý ròm. Khi bấm, nó im ru chả phát ra một âm thanh nào khiến Quý ròm giương mắt ếch:

- Bác chụp chưa hở bác?

- Chụp rồi! – Ba nhỏ Hạnh vừa đáp vừa loay hoay chọn góc đứng – Các cháu cứ đứng yên đó để bác chụp thêm vài pô nữa!

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh:

- Sao tôi chả nghe tiếng lách tách gì cả!

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, thằng Tùng đã kiêu hãnh khoe:

- Máy của ba em là máy của thám tử đấy, chả phải chơi đâu! Nó lợi hại ghê lắm! Mỗi lần mẹ em nhăn nhó chuyện gì, ba em lén chụp lia lịa. Khi ảnh rửa ra, mẹ em rượt ba em chạy quanh nhà, vui phải biết!

- Này, này! – Tiếng mẹ Tùng thình lình vang lên bên cạnh, đầy đe dọa – Thàng oắt này lại nói xấu mẹ phải không! Lát chiều tới nơi, mẹ sẽ cho con biết thế nào là "vui phải biết" nhé!

Chương 2

Bọn Quý ròm trú tại nhà nghỉ Mimosa. Giám đốc nhà nghỉ vốn là người quen của ba nhỏ Hạnh.

Nhà nghỉ Mimosa là nhà nghỉ bình dân, giá rẻ, gồm ba dãy nhà một tầng bao quanh một vuông sân trải sỏi khá rộng với những luống hoa đủ màu nằm dọc theo các lối đi.

Nhà nằm trên một ngọn đồi có khung cảnh thơ mộng nhưng khá xa trung tâm thành phố. Khánh du lịch giàu có không bao giờ đến đây. Khách ở đây chủ yếu là các đoàn du lịch từ các cơ quan, trường học ở thành phố Hồ Chí Minh lên.

Ba mẹ nhỏ Hạnh đặt hai phòng ở dãy nhà bên trái. Quý ròm, Tiểu Long, Mạnh được chia một phòng. Phòng kia là Hạnh, Tùng và ba mẹ.

Vừa bước vào phòng, Quý ròm ném phịch ba lô lên giường, miệng bô bô:

- Tụi mình đi chơi đi!

Mạnh hỏi:

- Đi đâu?

- Đi dạo loanh quanh. Đi lên đồi.

Tiểu Long khịt mũi:

- Đi tắm trước đã!

- Mày lúc nào cũng tắm! – Quý ròm hừ giọng – Đây là Đà Lạt chứ đâu phải Vũng Tàu!

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tắm trong phòng tắm kìa! Đi suốt ngày ngoài đường, bộ mày không cảm thấy ngứa ngáy hả?

Quý ròm định ngoác miệng cãi thì mẹ nhỏ Hạnh đã thò đầu vào:

- Đi tắm đi các cháu! Tắm xong ta xuống phố chơi!

Mẹ nhỏ Hạnh vừa khuất sau cánh cửa, Tiểu Long liền quay sang Quý ròm, cười đắc thắng:

- Thấy chưa! Tao đã bảo đi tắm mà mày không nghe!

Quý ròm vênh mặt:

- Tao cũng bảo đi chơi nhưng mày đâu có chịu! Rốt cuộc mẹ nhỏ Hạnh vẫn bảo chúng ta chuẩn bị xuống phố đó thôi!

Tiểu Long nheo mắt:

- Nhưng mày đâu có rủ "xuống phố"! Lúc nãy mày nói "lên đồi" rõ ràng!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm nhún vai – Ở một thành phố toàn đồi dốc như Đà Lạt này thì "xuống phố" và "lên đồi" là hai từ đồng nghĩa, hiểu chưa?

Tiểu Long mím môi:

- Chưa hiểu.

Quý ròm khịt mũi:

- Chưa hiểu thì lát nữa mày sẽ hiểu!

Quý ròm nói như thánh. Mười lăm phút sau, Tiểu Long ngạc nhiên thấy mình đang theo con dốc dẫn … lên đồi, rồi vòng trở xuống, một lát lại đi lên. Qua khỏi ngọn đồi thứ hai, cả đoàn mới thật sự xuôi xuống phố.

- Mày nói đúng ghê! – Tiểu Long khen bạn – Muốn xuống phố thì phải lên đồi!

Quý ròm ưỡn ngực:

- Tao nói lúc nào mà chả đúng!

Rồi nhìn Tiểu Long, nó gật gù nói thêm:

- Còn mày thì thỉnh thoảng mới nói đúng được một câu!

- Thỉnh thoảng?

- Ừ.

- Chẳng hạn như câu nào? – Tiểu Long tò mò.

- Như câu mày khen tao vừa rồi đó!

Nói xong, Quý ròm toét miệng cười hềnh hệch. Còn Tiểu Long thì hậm hà hậm hực vì bị cho vào tròng.

Nhỏ Hạnh chẳng buồn khen qua khen lại vung vít như hai bạn. Nó đưa mắt thích thú ngắm nhìn những dãy đồi chập chùng và những ngôi nhà mái nhọn xây theo kiểu Pháp thấp thoáng giữa rừng thông đẹp như tranh vẽ.

- Đẹp quá!

Không nén được, nhỏ Hạnh buột miệng trầm trồ.

Quý ròm quay sang, láu lỉnh:

- Tôi hả?

- Quý đẹp cái mốc xì! – Nhỏ Hạnh nhăn mũi, rồi nó chỉ tay vào ngọn đồi bên tay phải – Các bạn nhìn kìa! Căn nhà ngói đỏ với ống khói trắng kia có giống những căn nhà mình từng xem trong phim không?

Tiểu Long nói:

- Ừ, y hệt!

Quý ròm cũng gật đầu:

- Đúng là y hệt!

Tùng cũng thế:

- Y hệt!

Chỉ có Mạnh là nói khác. Nó cụ thể hơn:

- Y hệt trong phim "Xác chết trên cao nguyên"!

Liên tưởng của Mạnh khiến nhỏ Hạnh rụt cổ:

- Em nói gì ghê thế!

Còn Quý ròm thì trừng mắt nhìn ông em:

- Mày có tốp cái miệng bậy bạ của mày lại không!

- Có sao em nói vậy chứ! – Mạnh gân cổ – Anh đã xem phim "Xác chết trên cao nguyên" chưa?

- Tao chả cần xem phim đó! – Quý ròm rùng mình đáp – Mà tao cũng chả muốn nghe nhắc đến phim đó nữa! Mày liệu thần hồn đấy!

Thấy ông anh ra oai ghê quá, từ đó cho đến lúc xuống hồ Xuân Hương, Mạnh chẳng dám bép xép nữa. Nó lầm lũi bước, mặt hầm hầm.

Ngay cả khi ba mẹ nhỏ Hạnh dẫn cả bọn vào nhà hàng thủy tạ cất trên mặt hồ, Mạnh cũng chả buồn mở miệng, mặc cho mọi người thi nhau xuýt xoa bình phẩm về ngôi nhà đặc biệt này.

Khi ngồi vào bàn, nó chọn chiếc ghế sát ngoài rìa, cố ngồi cách xa các ông anh, bà chị.

Mẹ nhỏ Hạnh nhìn Mạnh bằng ánh mắt ái ngại:

- Cháu Mạnh sao thế? Mệt hả cháu?

- Dạ không ạ! – Mạnh lí nhí.

Tất nhiên bọn Quý ròm biết tỏng Mạnh chưa nguôi giận dỗi chuyện khi nãy, nhưng trước mặt ba mẹ nhỏ Hạnh, không đứa nào dám tỏ thái độ gì.

Chỉ có thằng Tùng là tỉnh rụi. Nó lại gần Mạnh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, thỏ thẻ:

- Anh Mạnh nè!

- Gì?

- Em ngồi với anh nha!

Chẳng lẽ xua đuổi một đứa nhiệt tình như thế, Mạnh đành miễn cưỡng ậm ừ trong cổ họng.

Tùng lại nói:

- Em xem phim đó rồi!

- Phim gì cơ? – Mạnh ngạc nhiên.

- Phim "Xác chết trên cao nguyên" ấy!

- Ủa, mày xem phim đó rồi hả? – Như gặp người quen nơi quê người đất khách, suýt chút nữa Mạnh đã reo lên.

Tùng chớp mắt:

- Ừ, em xem rồi! Phim hay ghê!

Gặp được "đồng minh", Mạnh tươi ngay nét mặt. Nó hể hả trút nỗi lòng:

- Vậy mà anh Quý bảo tao ăn nói bậy bạ!

Tùng bênh Quý ròm:

- Tại ảnh chưa xem phim này đó thôi!

- Không phải đâu! – Mạnh "xì" một tiếng – Tại ảnh nhát gan thì có!

- Nhát gan? Tùng tròn xoe mắt.

- Ừ, anh Quý tao là chúa nhát gan! Hễ nghe nhắc đến chuyện rùng rợn là ảnh mặt xanh lè xanh lét!

Tùng bặm môi:

- Nhưng đây chỉ là chuyện phim thôi mà!

- Phim thì phim chứ! – Mạnh hừ giọng – Chắc gì ngoài đời không có những chuyện giống như trong phim!

Câu nói chắc nịch của Mạnh khiến Tùng chột dạ đưa mắt nhìn quanh. Và ngay lập tức, nó bẽn lẽn nhận ra không chỉ có anh Quý ròm của nó nhát

gan. Mạnh mới nói một câu, nó đã nghe bụng giật thon thót. Anh Mạnh này đúng là chúa ăn nói bậy bạ! Tùng nhủ bụng, không hay biết mình vừa lặp lại lời trách cứ của Quý ròm lúc nãy.

Đang hồi hộp đảo mắt, Tùng bỗng điếng người khi phát giác ở chiếc bàn cách đó không xa, một người đàn ông tóc hoa râm, mặt mày hồng hào một cách kì dị, đang lặng lẽ quan sát tụi nó bằng ánh mắt chăm chú.

Ông ta ngồi một mình với chai bia trước mặt, cạnh khuỷu tay là chiếc nón nỉ màu tro và một túi vải cồng kềnh. Tay phải nâng cốc bia, tay trái nắm khư khư chiếc tẩu thuốc đang hững hờ nhả khói, ông dán mắt vào chỗ nhóm người Quý ròm đang ngồi với vẻ mặt quan tâm đặc biệt.

Khi bắt gặp ánh mắt của Tùng, ông vờ quay mặt nhìn ra hồ, làm ra vẻ ta đây là người nhàn rỗi, chẳng có ác ý gì với ai.

Cử chỉ đó càng khiến thằng Tùng thêm ngờ vực. Trong một thoáng, lòng nó bỗng dậy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Nó vội cúi gằm mặt, không dám nhìn về phía người đàn ông đó nữa.

- Nguy rồi anh Mạnh! – Đầu cúi thấp, Tùng khẽ níu tay áo Mạnh, lắp bắp.

- Gì thế?

- "Xác chết trên cao nguyên"! – Tùng líu ríu buột miệng, nó cũng không rõ mình đang nói gì.

Mạnh ngẩn tò te:

- Mày nói gì tao chả hiểu! "Xác chết trên cao nguyên" là sao?

- À, không! – Như sực nhận ra sự hoảng hốt quá đáng của mình, Tùng lỏn lẻn – Ý em không phải vậy! Em muốn nói là …

Thấy Tùng ngập ngừng, Mạnh càng ngạc nhiên:

- Mày làm sao thế hở, thằng oắt?

Tùng bấu chặt tay vào cạnh bàn, nói qua hơi thở:

- Có … có người đang theo dõi mình!

Báo động của Tùng làm Mạnh nhảy nhổm:

- Đâu?

Nhưng rồi chợt nhớ hò hét giật giọng như thế chả phải là phong cách của các tay thám tử nhà nghề, nó liền hạ giọng thì thào:

- Người nào thế?

Vừa buột miệng, ngay lập tức Mạnh nhận ra sự đơn giản quá mức trong câu hỏi của mình. Hỏi một câu tầm thường như thế thì bất cứ ai cũng có thể hỏi được. Thám tử nhà nghề phải hỏi khác. Mạnh hít vào một hơi, giọng nghiêm trọng:

- Hắn ta là nam hay nữ? Trẻ hay già? Cao hay thấp? Mập hay ốm? Tây hay tàu? Trắng hay …

- Anh nhìn thì biết! – Tùng đáp khẽ.

Thấy mình hỏi tràng giang đại hải mà thằng oắt này chỉ trả lời gọn lỏn, Mạnh hơi bực. Nhưng nó cố nén:

- Hắn ta ngồi đâu?

Tùng không dám đưa tay chỉ, cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ nói:

- Bên trái, cách mình bốn chiếc bàn, gần phía lan can ấy!

Thằng Tùng chỉ dẫn hệt kiểm soát viên không lưu đang hướng dẫn máy bay đáp xuống đường băng.

Mạnh đảo mắt về bên trái và không khó khăn gì để xác định vị trí của người lạ mặt.

Thì ra đó là một ông già! Mạnh thở phào và thất vọng quay sang Tùng:

- Mày nói ông già tóc muối tiêu đó hả?

- Dạ.

Mạnh ngán ngẩm:

- Tao thấy ổng hiền khô à.

- Nãy giờ ổng đang theo dõi tụi mình.

- Tao dõi đâu mà theo dõi! – Mạnh nhún vai – Mắt mày lé hay sao ấy! Tao chỉ thấy ổng ngồi nhìn ra hồ.

Nghe Mạnh nói vậy, Tùng cảm thấy hơi yên tâm. Nó từ từ ngước mắt lên và lấm lét nhìn về phía người đàn ông lạ mặt. Và nó bỗng giật bắn như chạm phải điện khi bắt gặp người đàn ông đang nhìn mình. Ánh mắt sắc như dao của người đàn ông như xoáy vào tim nó.

- Ối, ổng … đang nhìn! – Tùng ngoảnh mặt đi, giọng lập cập.

- Cái gì? – Mạnh hỏi.

Tùng chưa hết run. Nó ú ớ:

- Ổng …

Mạnh như hiểu ra, nó quay phắt về phía người đàn ông tóc muối tiêu đang ngồi. Và như nó thấy lúc nãy, người đàn ông vẫn cầm chiếc tẩu thuốc trên tay, mắt lơ đang nhìn đâu đó ngoài hồ. Chỉ khác một điều là ly bia trước mặt ông lúc này đã cạn, những viên đá còn sót trong đáy ly lấp lánh phản chiếu ánh sáng tỏa ra từ những bóng đèn thắp sớm trên trần nhà thủy tạ. Nhìn vẻ ung dung nhàn nhã của ông, không ai tưởng tượng được thằng Tùng có thể chết khiếp vì một con người như thế.

- Mày làm sao thế hả? – Mạnh bực mình đập tay lên vai Tùng – Tao thấy ổng vẫn đang ngắm cảnh vật ngoài hồ kia mà!

- Không! Không phải đâu! – Tùng tức tối đưa tay lên bịt tai – Ổng giả vờ đấy!

Cử chỉ của Tùng khiến mọi người chú ý. Ba hỏi:

- Có chuyện gì thế hả Tùng?

- Dạ, có gì đâu ạ!

Mẹ lo lắng:

- Có con gì chui vào tai con hả?

- Dạ, không ạ!

Tùng lắc đầu và từ từ buông tay xuống.

Quý ròm nghiêng đầu sang phía nhỏ Hạnh:

- Hạnh có nhìn thấy gì không?

- Thấy gì là thấy gì?

- Thằng Tùng ấy! – Quý ròm khịt mũi – Mặt mày nó có vẻ khác lạ!

- Ừ, hình như nó đang sợ sệt điều gì!

Giọng điệu bình thản của nhỏ Hạnh làm Quý ròm tròn mắt:

- Thế Hạnh không lo sao?

- Chẳng việc gì phải lo! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Ngồi kế một đứa lúc nào cũng nói toàn những chuyện rùng rợn như thằng Mạnh, ai mà chẳng sợ sệt!

Lần này, tới phiên "bộ óc điện tử" của nhỏ Hạnh bị trục trặc. Nó đoán trật lất.

Trường hợp hôm nay là trường hợp ngoại lệ: từ nãy đến giờ, chính Mạnh là đứa tìm cách trấn an Tùng.

Quý ròm không có thì giờ suy nghĩ xem sự phán đoán của nhỏ Hạnh đúng hay sai. Nó đang hậm hực về chuyện nhỏ bạn đang chế giễu thói nhát gan bẩm sinh của nó, mặc dù so với nó, lá gan của nhỏ Hạnh cũng chẳng lớn hơn tẹo nào.

Cuối cùng, nó hừ khẽ một tiếng và xô ghế đứng dậy:

- Để tôi lại chỗ hai thằng nhóc xem sao!

Thấy Quý ròm tiến lại, Tùng mừng như bắt được vàng.

Quý ròm chưa kịp ngồi xuống ghế, nó đã hấp tấp nói ngay:

- Anh Quý ơi, nguy lắm rồi!

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần, vẻ cuống quít của Tùng vẫn khiến Quý ròm ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế?

Tùng nuốt nước bọt:

- Có người đang theo dõi tụi mình!

Quý ròm liếc Mạnh:

- Lại trò hù dọa của "thám tử" Mạnh này chứ gì!

- Anh đừng có đổ oan cho em! – Mạnh gân cổ thanh minh – Chính thằng oắt Tùng tưởng tưởng ra chuyện này! Em đã bảo không phải nhưng nó cố một mực không nghe!

Tùng rối rít cãi:

- Phải mà! Chính mắt em nhìn thấy rõ ràng!

Quý ròm giật áo Tùng:

- Nhưng đó là chuyện gì! Mày thuật lại đầu đuôi tao nghe coi!

Tùng nhắm tịt mắt:

- Chẳng cần phải thuật lại! Anh cứ nhìn về bên tay trái đi!

Quý ròm ngoảnh cổ sang trái:

- Rồi!

- Anh có thấy chiếc bàn kê ở góc phòng, kế lan can trông ra hồ không?

- Thấy.

- Anh thấy gì trên bàn?

- Một chai bia và một cái ly.

- Gì nữa?

- Hết rồi.

- Sao lại hết? – Tùng sửng sốt – Thế ai đang uống bia?

- Chả ai uống cả! – Quý ròm phì cười – Chai bia cạn rốc từ đời nào rồi!

Câu nói của Quý ròm làm Tùng mở choàng mắt. Nó lật đật lia mắt về chỗ chiếc bàn ở góc phòng và há hốc miệng khi thấy người đàn ông khi nãy đã biến mất tự bao giờ.

Chương 3

Nhỏ Hạnh áp tay lên trán Tùng:

- Em hơi nong nóng rồi đây nè!

Tùng gạt phắt tay chị, càu nhàu:

- Em không bị "ấm đầu" đâu! Hồi chiều, chính em tận mắt nhìn thấy người đàn ông đó. Không tin, chị hỏi anh Mạnh mà xem!

Mạnh gật đầu:

- Đúng là em có nhìn thấy ông ta! Nhưng ông ta chẳng có gì khả nghi cả! Ổng chỉ vào nhà thủy tạ để uống bia thoi!

Tùng khịt mũi:

- Tại anh không để ý đó thôi! Ông ta cứ nhìn chòng chọc vào tụi mình. Đã thế, cặp mắt của ổng lấp la lấp loáng trông phát sợ!

Tiểu Long mỉm cười:

- Thế thì sao?

- Còn sao nữa! – Quý ròm nhún vai – Thế có nghĩa là con người bí ẩn đó sẽ tìm cách bắt cóc bọn mình để tống tiền hoặc để bán qua nước khác làm nô lệ chứ là sao!

Thấy ông anh ròm lôi chuyện cũ ra trêu mình, Mạnh vùng vằng:

- Lần này đứa "nổi máu hình sự" là thằng Tùng chứ không phải em à nha!

- Thôi, chả có gì đáng lo đâu! – Nhỏ Hạnh cười cười lên tiếng – Nếu quả thật người đàn ông đó chú ý đến bọn mình cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, nhất là khi trong bọn có một người đẹp trai như … Quý đây!

Quý ròm vừa trêu Mạnh được một câu, đang lim dim khoái trá bỗng bị nhỏ Hạnh khều nhẹ một cái, liền nhảy dựng. Nhưng nó chưa kịp phản ứng, nhỏ Hạnh đã kéo tay Tùng:

- Em theo chị về phòng ngủ đi! Đừng nghĩ vớ nghĩ vẩn nữa! Sáng mai chúng ta còn phải đi hồ Đa Thiện sớm!

Đường đến hồ Đa Thiện khá xa. Ba mẹ nhỏ Hạnh phải thuê một chiếc ô tô nhỏ đang chờ khách trước cổng nhà nghỉ để đưa bọn trẻ đi.

Đường dài đi mất gần nửa tiếng. Sau khi xe bắt vào đường vòng Lâm Viên, lượn quanh đồi Rồng rồi rẽ trái một đoạn, bác tài mới hớn hở báo "Tới rồi!".

Khác xa với hình dung trong đầu bọn trẻ, Hồ Đa Thiện là một khu du lịch sầm uất, xe đỗ san sát, người đông như trẩy hội.

Trong khi ba mẹ nhỏ Hạnh chen vào đám đông mua vé vào cổng thì bọn trẻ đứng túm tụm lại một chỗ tán gẫu.

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Còn đông vui hơn cả khu Đầm sen ở dưới mình!

Mạnh tỏ vẻ hiểu biết:

- Thành phố du lịch mà lại!

Tùng không tham gia bình luận. Nó đưa mắt tò mò quan sát các khách du lịch vận những chiếc áo len sặc sỡ với ba lô trên vai đang háo hức đi xuyên qua đồi thông thoai thoải để đi vào bên trong. Nó thích thú ngắm nhìn những đứa bé vừa đi vừa nhảy nhót, tay vung vẩy những chiếc bóng bay với vẻ tinh nghịch hồn nhien nom đáng yêu đến lạ.

Đang bâng quơ, tia mắt Tùng chợt dừng lại ở chỗ chiếc xe ngựa đỗ cạnh hàng rào. Xe ngựa là hình ảnh khá quen thuộc ở một thành phố cao nguyên như Đà Lạt. Đi ngoài phố lúc nào cũng có thể bắt gặp một cỗ xe ngựa lướt qua với tiếng móng gõ lóc cóc xuống mặt đường xen lẫn tiếng roi quất veo véo trong gió và tiếng thét ngựa của người xà ích.

Nhưng cỗ xe ngựa đang đỗ cạnh hàng rào kia không giống với bất cứ cỗ xe nào Tùng đã từng nhìn thấy.

Khác hẳn với các cỗ xe trống trải thường qua lại trên phố, cỗ xe này buông rèm kín cả ba phía. Rèm và mui xe lại đen tuyền, tương phản một cách kì lạ với chú ngựa trắng kéo xe lúc này đang ung dung cúi đầu gặm cỏ, thỉnh thoảng lại lắc mạnh chiếc cổ khỏe khoắn làm cho mớ bờm nâu mượt đang rũ lòa xòa hai bên tai tung lên môt cách đẹp mắt.

Bị cỗ xe quyến rũ, Tùng nhích dần về phía trước lúc nào không hay. Nó muốn được đặt tay lên chiếc cổ cong cong của chú ngựa xinh xắn kia biết bao, nó muốn được vuốt ve chiếc bờm chắc là vô cùng mềm mại của chú đến cháy lòng.

Nhưng rồi chân Tùng bỗng cứng đờ. Qua cửa xe trống phía trước, nó thoáng thấy một bàn tay ở bên trong. Và bàn tay đó đang cầm một tẩu thuốc.

Có thể trên đời có hàng triệu cái tẩu thuốc, cũng như có thể có hàng triệu người hút thuốc bằng tẩu. Nhưng với Tùng, trên đời này chỉ có một cái tẩu thuốc thôi, cũng như chỉ có mỗi một người hút thuốc bằng tẩu thôi.

Trong một thoáng, một sự sợ hãi xâm chiếm lấy Tùng. Nó cảm thấy máu trong người hình như đang đông dần lại. Đã mấy lần nó muốn ngoác miệng kêu lên thật to nhưng quai hàm nó như bị ai nắm chặt.

Đúng vào lúc Tùng đang có nguy cơ biến thành đá thì một bàn tay đặt lên vai nó, kèm theo là giọng nói quen thuộc của Mạnh:

- Mày nhìn gì mà sững sờ cả người ra thế hả Tùng?

Cứ như thể hơi ấm từ bàn tay Mạnh xua tan băng giá trong ngực Tùng. Tùng nhúc nhích môi, nó phát âm một cách khó khăn:

- Ổng …

- Ai?

- Người đàn ông hôm qua …

Mạnh nhìn quanh:

- Ông ta đâu?

- Ổng ngồi trong cỗ xe ngựa!

Mạnh nhướn cổ dòm vào cỗ xe. Quả nhiên, đang tựa vào thành xe lim dim nhả khói chính là người đàn ông mặt đỏ tụi nó nhìn thấy hôm qua ở nhà hàng thủy tạ. Hôm nay chiếc mũ nỉ màu tro đội thùm thụp trên đầu che gần hết mái tóc muối tiêu bông bềnh của ông. Mạnh quay sang Tùng, gật đầu:

- Đúng là ông ta rồi!

Tùng bước lui một bước. Nó áp tay lên ngực:

- Em sợ quá!

Mạnh nhìn lom lom vào mặt Tùng:

- Ông ta đã làm gì mày?

- Ông ta chẳng làm gì cả! Ổng chỉ ngồi … hút thuốc!

Mạnh hừ giọng:

- Vậy thì có gì phải sợ?

- Nhưng tại sao ổng có mặt ở đây? – Tùng nuốt nước bọt – Anh không nghĩ là ổng đang theo dõi tụi mình sao?

- Ôi dào! Mày chỉ khéo tưởng tượng! Ông ta theo dõi bọn mình để làm gì? Bọn mình có phải là những tỉ phú đâu!

Mạnh đập tay lên vai Tùng, nói với giọng trấn an. Theo lẽ thường, một đứa có "máu hình sự" như Mạnh ắt không thể phớt tỉnh trước những hành tung khả nghi như hành tung của người đàn ông này được. Nhưng kẹt một nỗi, trước mặt thằng oắt Tùng thì mạnh đang ở vai anh. Và để ra dáng một ông anh thì nó không được là chính nó, nghĩa là nó không thể là thằng Mạnh thường ngày, lúc nào cũng nơm nớp, sợ sệt, nhìn đâu cũng thấy toàn chuyện "tống tiền" với "bắt cóc".

Chính vì lẽ đó mà mặc dù hơi hoảng trước những "báo động" của thằng Tùng, Mạnh vẫn cố giữ vẻ thản nhiên, ra điều ta đây là "người lớn", rất ghét ba cái chuyện tưởng tượng vớ vẩn của "bọn trẻ con".

Tùng không rõ tâm sự của ông anh, lại thắc mắc:

- Nếu không có âm mưu gì, tại sao ổng lại theo dõi bọn mình đến tận đây?

Mạnh nhún vai:

- Mình đến đây được chẳng lẽ ông ta không đến được? Hồ Đa Thiện đâu phải là khu vực dành riêng cho một người nào!

Tùng vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng tại sao ổng lại không đến đây vào lúc khác, lại đến đúng lúc tụi mình vừa đến?

- Mày khéo lo! – Mạnh phẩy tay – Chắc chỉ là tình cờ thôi!

Và nó chép miệng, "triết lý":

- Chuyện tình cờ thì trên đời thiếu gì!

Trong khi Tùng chưa kịp suy nghĩ xem sự xuất hiện của người đàn ông mặt đỏ tại hồ Đa Thiện vào lúc này có đúng thật là tình cờ hay không thì Quý ròm đã gọi giật:

- Mạnh, Tùng Tụi mày làm gì đằng đó thế? Vào đi chứ!

Hai ông nhóc ngoảnh lại, thấy mọi người đang lục tục bước qua cánh cổng trắng, liền lật đật chạy theo.

- Anh Quý này! – Tùng vừa rảo bước vừa nói.

- Gì thế mày?

Đang định nói với ông anh ròm về sự xuất hiện đầy bí ẩn của người đàn ông trong cỗ xe ngựa, chợt bắt gặp cái trừng mắt của Mạnh, Tùng liền im bặt.

Nó sực nhớ anh Quý chả ưa gì ba chuyện "hình sự" này. Anh Quý là chúa nhát. Anh quát Mạnh tối mày tối mặt cũng chỉ vì thỉnh thoảng Mạnh hay thòi ra vài câu "ly kỳ, rùng rợn". Chuyện người đàn ông lạ mặt này cũng thế. Từ hôm qua đến giờ, không chỉ anh Quý mà cả chị Hạnh nó và anh Tiểu Long cũng chẳng ai xem sự lo lắng của nó là chuyện nghiêm túc. Nếu bây giờ nó lại mở miệng nhắc đến chuyện đó, thế nào mọi người cũng sẽ cười cợt, chế giễu nó.

Vì vậy, rốt cuộc Tùng đã chẳng nói gì.

- Mày định nói gì với tao thế? – Thấy Tùng làm thinh lâu lắc, Quý ròm ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, chẳng có gì đâu ạ! – Tùng ấp úng – Em chỉ muốn hỏi là … hồ Đa Thiện ở đâu sao em chẳng thấy!

Quý ròm chỉ tay về phía trước:

- Ở đằng kia kìa! Người ta bảo leo qua khỏi ngọn đồi nhỏ này là thấy!

Quả nhiên, sau khi luồn qua những bóng thông phủ dày trên sườn đồi thấp, mọi người không khỏi buột ra một tiếng reo kinh ngạc và thích thú khi thấy đột ngột mở ra trước mắt mình một quang cảnh đẹp như tranh vẽ.

Ngay dưới chân đồi thông là một hồ nước trong vắt chạy dài giữa hai rặng cây xanh ngắt bên bờ, dòng nước chảy mãi, chảy mãi, mềm mại, uốn khúc như một dải lụa ai tung vào thung sâu, cứ thế len lỏi, miệt mài, càng lúc càng nhỏ dần và biến mất giữa những rặng núi xa.

Và những rặng núi xa nom cũng vô cùng lạ mắt. Núi xa không xanh màu núi. Núi xa xanh màu biển, bát ngát, hùng vĩ nhưng lại thầm lặng và dịu dàng khôn tả!

Cảnh đẹp khiến mọi người sững sờ, đứng ngắm không chán mắt. Cảnh đẹp khiến nhỏ Hạnh trở nên mơ mộng. Nó không muốn lớn lên làm chủ

tiệm hủ tiếu bò viên nữa. Chủ tiệm hủ tiếu bò viên thì xoàng quá. Bò viên ngon quả là có ngon thật, nhưng chỉ làm rung động … bao tử chứ không làm rung động tâm hồn. Bây giờ nó muốn nó trở thành họa sĩ. Nó sẽ vẽ đẹp gấp ngàn lần thằng Cung trong lớp nó. Nó sẽ là một họa sĩ lừng danh về tranh phong cảnh. Hồ trong tranh nó sóng gợn lăn tăn, đẹp đẽ và sống động đến mức khách xem tranh chỉ muốn nhảy xuống … tắm.

Tiểu Long không biết gì về giấc mơ của nhỏ Hạnh. Nhưng như có "thần giao cách cảm", ngay vào lúc này, thằng mập đang muốn nhảy ngay xuống hồ. Võ sĩ Tiểu Long xưa nay nghiền tắm biển, tắm sông, giờ lại khoái tắm hồ. Mơ ước của Tiểu Long như thế nào, nhỏ Hạnh và Quý ròm đều biết tỏng. Nó mộng trở thành diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Thành Long, người chỉ cần tung ra hai phim Náo loạn ở phố Bronx và Cú đánh đầu tiên đã buộc những tài danh ở kinh đô điện ảnh Hollywood phải lé mắt.Còn khán giả Mỹ quốc thì khỏi phải nói. Những màn đánh đấm tuyệt kỹ và những pha lộn mèo đầy mạo hiểm của anh khiến họ phục lăn bò càng. Họ hò hét. Họ khoái trá. Và họ âu yếm gọi anh là Jackie Chan.

Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ biết có thế. Tụi nó hoàn toàn không biết gì về mộng ước vừa chớm nở trong đầu thằng mập. Giờ đây, Tiểu Long đang ngẩn ngơ nhìn hồ Đa Thiện và … điều chỉnh nghề nghiệp. Nó đang muốn trở thành vận động viên bơi lội. Bơi lội Việt Nam hiện đứng bét thế giới, qua năm kỳ SEA Games không kiếm nổi một cái huy chương còm. Tiểu Long thích bơi và nó sẽ tập luyện để đem vinh quang về cho đất nước. Một đất nước có mấy ngàn ki-lô-mét bờ biển và sông ngòi chằng chịt không thể cứ mãi đứng bét về bơi lội. Tiểu Long nhất định sẽ "gặt" vài chục huy chương vàng bơi lội về cho Tổ quốc, từ huy chương SEA Games, Asian Games đến huy chương Olympic. Sau khi hoàn thành nghĩa vụ đối với Tổ quốc, nó sẽ … về hưu để đi đóng phim, để thực hiện ước mơ cháy bỏng thời thơ ấu.

Trong khi Tiểu Long đang mơ màng nghĩ tới John Weissmuller, người đầu tiên trên thế giới bơi 100 mét tự do dưới một phút, năm lần vô địch Olympic, về sau trở thành diễn viên điện ảnh nổi tiếng với vai Tarzan chúa tể rừng xanh thì Quý ròm đột ngột phá bĩnh:

- Này, Tiểu Long!

- Gì? – Tiểu Long nhăn nhó, nó phải lúc lắc đầu để trở về với thực tại.

Đang có việc cầu cạnh thằng mập nên Quý ròm vẫn cố tươi cười:

- Mày nghe xem nhé!

- Nghe cái gì?

- Thơ! – Quý ròm khịt mũi – Tao mới làm được mấy câu thơ hay lắm!

Tiểu Long gục gặc đầu:

- À, thì ra nãy giờ mày đang làm "thi sĩ Bình Minh"! Rồi, đọc đi!

Quý ròm lim dim mắt:

- Hồ xanh, xanh ngắt một vùng

Cây xanh, xanh đến tận cùng xa xôi …

Tiểu Long dỏng tai chờ cả buổi, không thấy Quý ròm đọc tiếp, liền giục:

- Tiếp đi chứ!

- Hết rồi!

- Hết rồi thì mở mắt ra! – Tiểu Long đổ quạu – Mày nhắm tít mắt, tao cứ tưởng còn!

Quý ròm mở mắt, và nói:

- Đồ ngốc! Thơ hết nhưng dư âm vẫn còn, hiểu chưa?

- Tao chả cần hiểu! – Tiểu Long chỉ tay xuống các bậc cấp gập ghềnh dẫn xuống hồ – Mọi người đi hết rồi kia kìa, mày không chịu mở mắt, bước xuống các bậc đá này thế nào cũng té gãy cổ cho coi!

Chương 4

Nhỏ Hạnh và ba mẹ ngồi nghỉ chân ở quán nước trên bờ. Quý ròm, Tiểu Long dẫn hai ông nhóc đi thuê pédalo. Tiểu Long và Mạnh một chiếc, Quý ròm và Tùng một chiếc, bốn đứa hào hứng đạp ra giữa hồ.

Chung quanh, hàng chục chiếc pédalo khác và các loại thuyền nhỏ giương những cánh buồm sặc sỡ đang dập dìu trên mặt nước khiến quang cảnh hồ Đa Thiện tấp nập như một buổi họp chợ trên sông.

Quý ròm đạp một hồi đã thấy mỏi chân, liền quay qua Tùng:

- Mày có đạp phụ tao không vậy?

- Em vẫn đạp nãy giờ!

- Đạp mạnh vào! – Quý ròm nhăn nhó – Mày đạp nhẹ hều à!

Tùng mím môi guồng mạnh chân. Nhưng còn nhỏ, sức yếu, nó còng lưng đạp lấy đạp để, chiếc pédalo vẫn chỉ nhích tới một cách chậm chạp.

- Đạp mạnh nữa đi! – Quý ròm nghiến răng – Tao với mày cùng đạp! Tiểu Long và thằng Mạnh qua mặt tụi mình rồi kìa!

Quả nhiên, lúc đó chiếc pédalo của Tiểu Long và Mạnh vừa lướt ngang qua. Thằng Mạnh còn quay lại quệt tay lên má, chọc quê:

- Đi trước mà tụt lại sau! Lêu lêu!

Quý ròm gầm gừ:

- Ở đó mà "lêu lêu"! Tụi tao sẽ bắt kịp mày cho coi!

- Thách đấy! – Mạnh nghinh mặt.

Sự thách thức của Mạnh khiến Quý ròm và Tùng sôi gan. Hai đứa cắm đầu cắm cổ ra sức đạp. Chiếc pédalo đang nặng nề vụt lướt đi băng băng. Khoảng cách giữa hai bên dần được thu ngắn lại.

Quý ròm nhấp nhổm trên chỗ ngồi, hứng chí hò reo:

- Lần này thì Toa Đô và Ô Mã Nhi hết thoát nhé!

Thằng Mạnh quay lại chìa cùi chỏ:

- Toa Đô cái này này!

- Thằng oắt con! – Quý ròm mắt long lên – Mày dám chìa cùi chỏ ra với anh mày hả? Tao mà tóm được thì mày chết với tao!

Vừa hăm dọa, Quý ròm vừa guồng mạnh bàn đạp. Nhưng lạ quá, chiếc pédalo đang chạy thẳng tự nhiên ngoặt qua một bên.

Quý ròm liếc sang Tùng, thấy thằng nhóc đang mím môi ghì cần lái.

- Mày làm gì thế? – Quý ròm nhoài người gạt tay Tùng, miệng thét be be – Sao lại bẻ lái?

Mặt Tùng xanh mét:

- Quay vào bờ đi thôi!

- Đừng có điên! – Quý ròm gầm lên – Sao bỗng dưng lại quay vào bờ?

Răng Tùng đánh bò cạp:

- Ổng …

- Mày nói gì thế?

- Người đàn ông hôm qua! – Tùng cố trấn tĩnh – Ổng ra tới đây rồi!

- Đâu?

Quý ròm buột miệng, và không đợi Tùng đáp, nó vội lia mắt ra bốn phía. Và nó giật nảy người khi nhìn thấy một người đàn ông đứng tuổi ngồi trên chiếc pédalo hình con thiên nga đang dập dềnh cách chỗ tụi nó không xa.

Chiếc mũ nỉ đội lệch trên đầu, và vẫn với chiếc tẩu thuốc không rời tay, người đàn ông ngồi tréo chân, lưng tựa vào tấm ván mỏng phía sau, đưa mắt ngắm trời mây non nước với vẻ ung dung, nhàn tản của một người già rỗi việc. Chiếc pédalo không ai đạp, cứ hờ hững bồng bềnh mãi một chỗ.

Quý ròm chưa trông thấy người đàn ông này lần nào. Hôm qua, lúc thằng Tùng định chỉ cho nó thấy thì ông đã rời khỏi nhà thủy tạ từ hồi nào. Nhưng dù không biết mặt, qua bộ dạng hớt hải của Tùng, Quý ròm đã đoán ngay ra người đàn ông đang ngồi trên chiếc pédalo đó chính là "nhân vật" đã khiến Tùng khiếp vía suốt từ hôm qua đến giờ chứ không ai.

- Là ông ta à? – Quý ròm quay sang nhìn Tùng.

Tùng rụt cổ:

- Chính ổng! Ổng đã theo sát bọn mình hai ngày nay!

Quý ròm tự nhiên nghe cổ họng tự nhiên khô đắng:

- Mày có nhầm không đấy?

- Nhầm thế nào được! Chính anh Mạnh cũng nhìn thấy cơ mà Khi nãy, lúc ở ngoài cổng, hai đứa em đã phát hiện ổng ngồi trong xe ngựa!

Quý ròm gật gù. Lúc nãy đúng là nó có nhìn thấy Mạnh và Tùng đứng xớ rớ cả buổi chỗ hàng rào, cạnh chỗ xe ngựa mui đen. Nhưng hai thằng oắt đã giấu tịt, không nói gì với nó về sự có mặt của người đàn ông trong cỗ xe. Có lẽ tụi nó sợ bị mắng! Quý ròm nghĩ bụng và hắng giọng nói, không rõ để trấn an Tùng hay trấn an chính mình:

- Tao vẫn chẳng thấy có gì đáng nghi trong chuyện này!

- Sao? Không đáng nghi à?

- Không! Tao cho đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Tùng nhăn mặt khi thấy nhận định của Quý ròm chẳng khác chút nào với nhận định của Mạnh trước đó.

- Một người ở tuổi ông ta đi pédalo là chuyện không bình thường! – Tùng cố thuyết phục ông anh ròm.

Nhưng ông anh ròm lại nhún vai:

- Rất bình thường! Chẳng ai cấm cản điều đó cả!

Tùng lại nói:

- Nhưng đi một mình là chuyện lạ!

Quý ròm nhún vai lần thứ hai:

- Chẳng có gì lạ! Ở tuổi của ổng đi hai mình mới là lạ!

Tùng vẫn không chịu thua. Nó mím môi:

- Nhưng cặp mắt của ổng rất sắc, lại cứ nhìn xoáy vào tụi mình!

Lần này Quý ròm không nhún vai nữa. Nhận xét của Tùng khiến nó thót bụng và bất giác đưa mắt liếc sang người đàn ông nọ. Đúng lúc đó, người đàn ông cũng đang đưa mắt nhìn sang chỗ bọn Quý ròm. Quả như Tùng miêu tả, ánh mắt của người đàn ông mặt đỏ thần quang lấp lánh khiến Quý ròm giật bắn như chạm phải điện. Bỏ xừ rồi! Nó than thầm trong bụng và hấp tấp quay sang Tùng:

- Đúng rồi mày ạ!

- Đúng chuyện gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Người đàn ông này trông hãi quá!

- Thấy chưa! – Tùng khấp khởi – Em đã bảo mà anh không chịu tin! – Nhưng rồi nó lại lo lắng ngay – Thế thì quay pédalo vào bờ đi!

- Thằng ngốc! – Quý ròm hừ mũi – Tao cho pédalo quay vào bờ nãy giờ, mày không thấy sao?

Tùng chớp chớp mắt, sung sướng nhận thấy chiếc pédalo đang hướng vào bờ thật. Hóa ra Quý ròm miệng liên tục phản đối những nghi ngờ của Tùng nhưng tay thì âm thầm bẻ lái từ lâu.

Khi chiếc pédalo sắp cập bờ, Tùng sực nhớ ra:

- Chết rồi! Còn anh Tiểu Long và anh Mạnh?

- Không sao đâu! – Quý ròm tặc lưỡi – Không thấy tụi mình, đằng nào tụi nó cũng quay pédalo vào bờ thôi!

Tùng ngoái cổ nhìn ra sau. Quả nhiên, tít ngoài xa, chiếc pédalo của Tiểu Long và Mạnh đang quay đầu.

Tùng dáo dác đảo mắt thêm một vòng, cố tìm xem chiếc pédalo của người đàn ông lạ mặt đang ở đâu nhưng không thấy. Có thể ông ta đang lẩn vào giữa hàng chục chiếc pédalo đang dập dìu, nhởn nhơ ngoài xa kia, cũng có thể ông đã lái chiếc pédalo vào sau doi đất cây cối rậm rạp ở ven hồ.

- Ông ta biến đi đâu rồi anh Quý ạ! – Vừa đặt chân lên bờ, Tùng đã thấp thỏm "thông báo".

- Biến đi đâu? – Quý ròm quay phắt lại.

- Em cũng chả rõ! Nãy giờ em cố tìm mà không thấy!

Quý ròm nheo mắt nhìn ra hồ, chỉ nhận ra chiếc pédalo của Tiểu Long và Mạnh mỗi lúc một gần. Còn người đàn ông nọ thì không thấy đâu. Có thể ông ta vẫn còn ngồi trên chiếc pédalo khi nãy nhưng vì khoảng cách xa quá, nó và Tùng không trông rõ.

- Kệ ông ta! – Quý ròm tìm lâu mỏi mắt, liền làu bàu – Ông ta biến mất càng tốt! Có như vậy từ nay tụi mình mới ăn ngon ngủ yên!

Thấy Quý ròm lộ vẻ lo lắng, Tùng mừng lắm. Nó hỏi:

- Thế bây giờ anh đã tin ông ta cố tâm theo dõi tụi mình chưa?

Thái độ hí ha hí hửng của thằng Tùng làm Quý ròm nổi điên. Nó sầm mặt:

- "Tin, không tin" cái đầu mày! Lúc này không phải là lúc mày chất vấn tra hỏi tao! Đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu!

Vẻ cáu kỉnh của ông anh ròm làm Tùng xuôi xị. Nó lập tức câm miệng hến, bụng tức anh ách.

Nhưng Quý ròm chỉ cấm được Tùng chứ đâu cấm được Tiểu Long.

Pédalo vừa cập bến, Tiểu Long đã phóc lên bờ, hùng hổ "chất vấn" ngay:

- Tụi mày làm gì mà quay lui đột ngột thế? Lại chẳng thèm báo cho tao lấy một tiếng!

Quý ròm xanh mặt khi nghe giọng Tiểu Long oang oang. Nó lia mắt ra ngoài hồ, rồi lấm lét nhìn quanh và đưa ngón tay lên miệng "suỵt" khẽ:

- Nho nhỏ thôi! Làm gì mày hét ầm lên thế?

Tiểu Long trông bộ tịch của Quý ròm, lấy làm lạ quá. Thằng ròm này sao thế nhỉ? Nó tự hỏi nhưng không tìm ra câu trả lời. Nó bắt chước Quý ròm đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng khám phá ra điều gì đặc biệt.

Tiểu Long bèn hạ giọng:

- Có chuyện gì thế?

Quý ròm không giải thích ngay. Nó cầm tay Tiểu Long lôi đi:

- Lại gặp nhỏ Hạnh rồi tính!

Ở phía sau, Mạnh tò mò nhìn Tùng:

- Chuyện gì vậy hở mày?

Tùng mặt mày nghiêm trọng:

- Chuyện người đàn ông mặt đỏ!

Mạnh ngạc nhiên:

- Bộ mày kể với anh Quý chuyện tụi mình nhìn thấy ổng ngồi trong xe ngựa hả?

- Ừ.

- Sao thế? – Mạnh cau mày – Sao mày lại kể?

- Bởi vì lúc đó em phát hiện ổng đang theo dõi tụi mình!

- Xạo đi!

- Thật đấy! Lúc đó ổng đâng ngồi trên chiếc pédalo sát rạt chỗ tụi mình!

Tiết lộ của Tùng khiến Mạnh sởn tóc gáy. Nó vội ngoái cổ lại nhìn phía sau rồi vừa hối hả rảo bước nó vừa trách:

- Vậy mà khi nãy mày và anh Quý chẳng chịu nói cho tao và anh Tiểu Long biết!

Tùng cười hì hì:

- Em định nói nhưng nhớ lúc ở ngoài cổng anh bảo sự có mặt của người đàn ông đó ở hồ Đa Thiện chỉ là chuyện tình cờ nên em …

- Dẹp mày đi!

Không đợi Tùng cà khịa hết câu, Mạnh phẩy tay buông thõng một câu rồi co giò vọt theo Quý ròm và Tiểu Long, mặc thằng Tùng phía sau miệng la bài hãi và ba chân bốn cẳng quýnh quíu rượt theo.

Chương 5

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long lắng nghe Quý ròm thuật lại câu chuyện ngoài hồ với vẻ chăm chú đặc biệt.

Thằng Tùng mới hôm qua đây còn bị mọi người chế giễu, bỗng chốc trở thành một nhân vật quan trọng. Quý ròm kể xong, Nhỏ Hạnh liền quay sang Tùng;

- Em có đoan chắc người đàn ông em vừa nhìn thấy ngoài hồ chính là người đàn ông hôm qua ở nhà thủy tạ không?

- Sao lại không chắc! – Tùng vừa nói vừa huơ tay – Khuôn mặt hồng hào một cách đặc biệt nè, mái tóc muối tiêu nè, chiếc nón nỉ nè, tẩu thuốc lá trên tay nè, tất cả những điều đó không thể nào trông nhầm được!

Quý ròm "đế" thêm:

- Cặp mắt của người đàn ông này sắc lắm!

Mạnh hùa theo ngay, quên phắt trước đây nó là đứa kịch liệt phản đối những giả thuyết của Tùng:

- Ừ, cặp mắt của ổng thấy sợ sợ là! Chỉ nhìn cặp mắt đã biết ngay ông ta không phải là người tốt!

Nhỏ Hạnh cười:

- Thế theo em, ông ta là người như thế nào?

- Như thế nào ư? – Mạnh lúng túng, nó không ngờ nhỏ Hạnh lại hỏi "độp" một câu oái oăm như thế – Theo em, không phải người tốt thì tất nhiên là … người xấu rồi!

- Anh Mạnh nói đúng đó! – Tùng hào hứng phụ họa – Ông ta không những là người xấu mà còn là một con người rất nguy hiểm!

Cũng như nhỏ Hạnh, Tiểu Long chưa trông thấy "nhân vật rất nguy hiểm" này bao giờ. Nó hết nhìn Mạnh lại liếc sang Tùng:

- Nguy hiểm là sao?

Tùng huơ tay:

- Nguy hiểm là … nguy hiểm chứ là sao! Nghĩa là mình có thể bị ông ta … tấn công bất cứ lúc nào!

Tiểu Long cười ha hả:

- Mày chỉ giỏi tưởng tượng! Ông ta tấn công bọn nhãi nhép như mình làm cái quái gì! Mình đâu có thù oán gì với ông ta!

Quý ròm bênh Tùng:

- Chuyện này không suy diễn theo lối thông thường được đâu!

Mạnh cũng bênh Tùng bằng cách gật đầu a dua theo Quý ròm:

- Đúng rồi! Với một chuyện khác thường như thế này không thể suy diễn theo lối thông thường được!

Thấy bọn Quý ròm chơi trò "ba đánh một", Tiểu Long bối rối quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh nghĩ sao?

- Chuyện này khó nói lắm! – Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán – Hạnh chẳng thấy có lý do gì để người đàn ông kia theo dõi bọn mình cả!

Quý ròm hừ mũi:

- Không có lý do thì mình phải tìm cho ra lý do! Chuyện ông ta theo dõi tụi mình hai ngày nay có phải là chuyện bịa đâu!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu đó chỉ là sự tình cờ!

Quý ròm lắc đầu quầy quậy:

- Không phải đâu! Thoạt đầu tao cũng nghĩ như mày. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đó rồi, tao lại không tin vào sự tình cờ!

- Thôi được rồi! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, thong thả nói – Bây giờ bọn mình sẽ ngồi chờ ông ta. Hạnh phải nhìn rõ mặt ông ta xem có đúng là ông ta ghê gớm như Quý, Mạnh và Tùng mô tả hay là không!

Nhưng ý định của nhỏ Hạnh rốt cuộc lại không thực hiện được. Cả bọn ngồi chầu hằng buổi vẫn không thấy chiếc pédalo của người đàn ông mặt đỏ cập bờ. Trong khi đó, ba mẹ nhỏ Hạnh cứ nhắc chằm chặp:

- Đi về thôi các cháu ơi!

Khiến nhỏ Hạnh phải liên tục năn nỉ:

- Cho tụi con nghỉ thêm một tí mẹ ơi!

Quý ròm nhíu mày lẩm bẩm:

- Lạ thật! Sao chẳng thấy ông ta đâu kìa?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Hay là ông ta đã vào bờ từ khi nãy rồi?

Tùng liếm môi:

- Theo em thì ông ta vẫn còn ở ngoài hồ! Đợi thêm một lát nữa thế nào cũng gặp!

Bọn trẻ lại đợi thêm một lát. Nhưng người đàn ông kia vẫn tuyệt không xuất hiện. Trời càng về trưa càng nắng nóng, những chiếc pédalo chán lượn lờ, nối đuôi nhau lần lượt chạy vào. Nhưng trong số các khách thuê lục tục bước lên bờ chẳng có ai tóc muối tiêu, chẳng có ai đội nón nỉ, cũng chẳng có ai tay cầm tẩu thuốc.

Nhỏ Hạnh quay sang Quý ròm:

- Bây giờ sao hở Quý?

Quý ròm chưa biết đáp thế nào thì ba nhỏ Hạnh đã trả lời thay. Ông đứng lên khỏi ghế xếp, dõng dạc:

- Một hai ba, đằng sau, quay!

Quả như Tiểu Long suy đoán, khi ra tới cổng rào phía ngoài, Quý ròm, Mạnh và Tùng Quét mắt khắp bốn phía nhưng chẳng thấy cỗ xe ngựa mui đen khi nãy đâu.

Như vậy, cho đến lúc về tới nhà nghỉ Mimosa, nghĩa là cho đến lúc cả Tùng, Mạnh lẫn Quý ròm đều đồng thanh quả quyết người đàn ông mặt đỏ xuất hiện ở nhà thủy tạ hôm trước và hồ Đa Thiện hôm sau đích thị là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, sẵn sàng tấn công cả bọn vào bất cứ lúc nào thì Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn chưa biết mặt mũi của nhân vật khủng khiếp đó dài ngắn ra sao.

Chính vì lẽ đó mà cho tới trước giờ đi ngủ, bọn trẻ vẫn chia làm hai phe cãi nhau ỏm tỏi.

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh tỏ vẻ dè dặt khi nhận xét về người đàn ông này thì Quý ròm, Mạnh và Tùng hăng hái gán cho ông ta tất cả những từ ngữ rùng rợn nào tụi nó kịp nghĩ ra. Hung hăng nhất vẫn là "chuyên gia" Mạnh. Nó nói vung tán tàn:

- Nhất định đây là "Sát thủ hoa hồng"!

Tiểu Long nhe răng cười:

- "Sát thủ hoa hồng" chỉ có trong phim Bao Thanh Thiên thôi! Mày đâu phải là Triển Chiêu!

Bị Tiểu Long kê tủ đứng vào miệng, Mạnh ngớ ra một lúc rồi lỏn lẻn bào chữa:

- Hoa hồng đây là hoa hồng Đà Lạt chứ bộ! Đâu phải em nói đến phim Bao Thanh Thiên!

Tùng rụt cổ:

- Em nghi ông này định bắt cóc một vài người trong bọn mình!

Nhỏ Hạnh mỉm cười nhìn em:

- Bắt cóc làm gì lắm thế?

Tùng không lộ mảy may bối rối. Nó giải thích bằng một vẻ nghiêm nghị:

- Ổng sẽ đưa tụi mình đến một thành phố xa lạ. Ở đó ổng sẽ bắt tụi mình đi bán vé số hoặc đi ăn xin để kiếm tiền về nộp cho ổng!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính, thản nhiên:

- Hình như chị mới đọc mẩu tin này trên báo hôm qua!

Câu nói của bà chị làm Tùng nhột nhạt quá xá. Nó nhăn mặt:

- Chị không tin rồi chị sẽ thấy! Người đầu tiên ổng nhắm vào là chị đấy!

- Đừng dọa chị! – Nhỏ Hạnh chun mũi – Chị không sợ đâu!

Tiểu Long đột nhiên ngửa mặt nhìn lên mái hiên và "e hèm" một tiếng:

- Nếu không phải là kẻ bắt cóc chuyên nghiệp, người đàn ông này dứt khoát là gián điệp

Tự nhiên thấy Tiểu Long ngả về phe mình, Tùng mừng rơn:

- Đúng rồi! Bộ dạng ổng rất giống gián điệp!

Tiểu Long lại gật gù:

- Rất có thể ổng là điệp viên 116!

Tùng hí hửng tán thành ngay:

- Đúng rồi! Ổng là điệp viên 116!

- Thằng ngốc! – Quý ròm sầm mặt nạt Tùng – Mày có biết 116 là gì không?

Tùng ngơ ngác:

- Là gì?

- Đó là tổng đài giải đáp số máy nói của bưu điện! Làm quái gì có điệp viên 116!

Biết bị lừa, Tùng quay sang Tiểu Long nhưng Tiểu Long đã vọt ra xa ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Nhỏ Hạnh chấm dứt cuộc tranh cãi bằng cách đứng dậy tuyên bố:

- Ngày mai nếu người đàn ông đó tiếp tục xuất hiện ở vườn hoa bích câu thì lúc đó có thể tin rằng Quý nói đúng!

Quý ròm là chúa nhát gan. Lúc ở hồ Đa Thiện, ánh mắt lấp loáng sắc bén của người đàn ông đó đã làm nó sợ khiếp vía. Quý ròm thầm mong tất cả những phỏng đoán, ngờ vực và lo lắng của nó sẽ sai be sai bét. Nó thầm mong tất cả những gì xảy ra hai ngày nay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên như Tiểu Long và nhỏ Hạnh quả quyết.

Nhưng khi nghe nhỏ Hạnh tuyên bố như vậy, không hiểu sao nó lại mong người đàn ông mặt đỏ đó xuất hiện. Vừa muốn mình sai lại vừa mong mình đúng, Quý ròm thực mâu thuẫn quá chừng! Ngay cả bản thân nó, nó cũng chả biết ước muốn nào mạnh hơn.

Suốt buổi sáng dạo chơi ở vườn hoa Bích Câu, Quý ròm chẳng màng gì đến hoa cỏ, mặc cho nhỏ Hạnh cứ đi bên cạnh cứ chốc chốc lại rối rít kêu lên "Ôi, hoa trà mi nè", "Ôi, hoa đỗ quyên nè" …

Quý ròm nhìn cây nhưng không ngắm hoa. Nó chỉ sục sạo xem người đàn ông khả nghi nọ có nấp đâu đằng sau các bụi cây để chờ … bắt cóc tụi nó không thôi. Nhưng rốt cuộc Quý ròm chả tìm được gì. Có vẻ như người đàn ông mặt đỏ hôm nay không xuất hiện. Có vẻ như nhỏ Hạnh và Tiểu Long nói đúng. Và như vậy có nghĩa là nó đã đoán sai. Có nghĩa là nó lớn tồng ngồng rồi mà còn hùa theo hai thằng nhóc Mạnh và Tùng nghi vớ nghi vẩn để làm trò cười cho thiên hạ.

Đã thế hai thằng oắt kia lại chẳng tích cực "truy tìm thủ phạm" cùng nó tí nào. Thoạt đầu, lúc mới bước chân vào vườn hoa, Mạnh và Tùng cũng đảo mắt tìm tòi tí chút. Nhưng rồi chẳng thấy ma nào đáng ngờ, hai thằng oắt đâm chán, liền bám theo Tiểu Long chạy loăng quăng trửng giỡn. Và khi các chú nài dắt mấy con ngựa lại rủ rê, chúng khoái chí nhảy lên ngồi chễm chệ trên mấy con ngựa ốm nhom ốm nhách để chụp ba tấm hình nhí nhố, chả nhớ gì đến nhiệm vụ quan trọng kia cả.

Quý ròm buồn lắm. Buồn nhất là lúc ra xe về, Tiểu Long vỗ vai nó, cười nói:

- Tiếc thật! Cứ tưởng hôm nay tao và nhỏ Hạnh sẽ được hân hạnh nhìn thấy "nhân vật nguy hiểm" nọ, rốt cuộc lại công cốc!

À quên, lúc Tiểu Long nói câu đó, Quý ròm chỉ buồn thôi, chứ chưa buồn nhất. Buồn nhất là lúc nhỏ Hạnh hỏi nó:

- Quý thấy hoa hồng nhung Đà Lạt có đẹp không?

Nó có nhìn thấy hoa lá gì đâu, đành xụi lơ:

- Đẹp.

- Đẹp sao?

Lần này nó không xụi lơ nữa. Mà đâm gắt:

- Thì đẹp chứ đẹp sao! Đẹp mà cũng không biết hay sao mà còn đi hỏi!

Chương 6

Câu chuyện về "điệp viên 116" tưởng đã kết thúc tại đó. Không ngờ ngày hôm sau bọn trẻ đi thác Cam Ly lại bất thần gặp người đàn ông mặt đỏ ở đó.

Lần này, cuộc gặp gỡ diễn ra một cách khá bất ngờ, lại không có người lớn bên cạnh. Ba mẹ nhỏ Hạnh đưa nhau đi dạo chợ Đà Lạt từ sáng sớm, giao nhiệm vụ dẫn dắt bọn nhóc cho nhỏ Hạnh.

Xe vừa đỗ, cả bọn đã kéo nhau ùa vào bên trong.

Thằng Mạnh nhanh nhẩu băng băng chạy trước. Nhưng vừa tới chân cầu sắt, nó đột ngột dừng lại, miệng ú ớ:

- Ổng … ổng …

Tiểu Long trờ tới:

- Cái gì?

Mạnh chỉ tay ra phía trước:

- Cỗ xe ngựa mui đen …

Thác Cam Ly hoàn toán khác với thác Prenn mà bọn trẻ từng thấy. Thác Cam Ly nhỏ, thấp, nước chảy róc rách trên triền đá thoai thoải. Giống một con suối trên núi, thác Cam Ly kém phần hùng vĩ nhưng trông rất ngoạn mục.

Bọn Quý ròm tới sớm, thác chưa có người lai vãng. Bọn chúng gần như là những vị khách đầu tiên, nếu không kể cỗ xe ngựa mui đen thằng Mạnh vừa chỉ.

Lúc này, trên một triền đá ven thác, cỗ xe đang loay hoay tìm cách leo lên khỏi dòng nước nhưng xem chừng không xong. Con ngựa bạch cổ vươn dài, miệng thở phì phò, bốn chân bám xuống các tảng đá cố trèo lên. Ở phía sau cỗ xe, người xà ích và người đàn ông mặt đỏ đang hì hục bặm môi đẩy.

Chiếc tẩu thuốc quen thuộc không thấy đâu, có lẽ người đàn ông đã bỏ vào túi áo. Còn chiếc nón nỉ màu tro thì rớt trên tảng đá bên cạnh.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Tiểu Long liếm môi hỏi:

- "Nhân vật nguy hiểm" là người đàn ông này đây hả?

- Đúng là ông ta!

Mạnh đáp, rồi nó rùng mình nói thêm:

- Ổng tới đây tìm bọn mình đó!

Tiểu Long là đứa gan dạ, lại không tin vào những gì Quý ròm, Mạnh và Tùng lải nhải mấy ngày nay. Nhưng bây giờ, trước khung cảnh vắng vẻ của dòng thác lúc sáng sớm, nghe Mạnh thì thào bên tai những lời như vậy, nó không rét mà run.

Tiểu long chưa kịp nói gì thì Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tùng đã trờ tới sau lưng. Và cũng như Mạnh và Tiểu Long, cả ba đứng chết sững khi nhìn thấy cỗ xe ngựa mui đen.

Tùng nắm chặt tay nhỏ Hạnh;

- Ông ta đấy!

Nhỏ Hạnh thấy tay em mình run run, liền trấn an:

- Yên nào! chẳng có gì đáng sợ cả!

Rồi nó tặc lưỡi lẩm bẩm:

- Người ta đánh xe xuống thác làm gì thế nhỉ?

- Chắc muốn cho ngựa uống nước! – Tiểu Long đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía cỗ xe.

- Thật quá mạo hiểm! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Thế sao không tháo ngựa ra! Để nguyên cỗ xe như vậy làm thế nào leo lên được!

Tiểu long cắn môi;

- Bọn mình làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đứng nhìn?

Tùn nuốt nước bọt:

- Đúng rồi! Đứng đây nhìn nguy hiểm lắm! Nhỡ ông ta leo lên bờ được và trông thấy bọn mình thì nguy! Tốt nhất là bỏ chạy quách!

Nhỏ Hạnh nạt em:

- Sao lai bỏ chạy? Mình phải tới giúp người ta một tay!

- Chị nói sao? – Tùng lắp bắp – Chạy tới đằng đó ư?

- Đúng vậy!

Nhỏ Hạnh thản nhiên đáp và rảo bước theo Tiểu Long lúc này đang hăm hở nhảy qua những tảng đá gập ghềnh để tiến tới chỗ xe bị nạn.

Tùng quay qua Quý ròm, cầu cứu:

- Sao đây anh Quý? Phải kêu anh Tiểu Long và chị Hạnh quay lại chứ?

Thấy ông ah đứng đăm chiêu không đáp, Tùng lại cầm tay Quý ròm lắc lắc:

- Anh gọi bọn họ về đi! Em sợ lắm!

- Sợ thì sợ, không thể làm như thế được!

Quý ròm chép miệng đáp và trước vẻ mặt sửng sốt của Tùng, nó cất bước đi theo Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Chỉ còn lại Tùng và Mạnh. Tùng lo lắng nhìn "đồng minh" cuối cùng:

- Tính sao đây anh Mạnh?

- Sao là sao?

- Bọn mình phải làm gì bây giờ?

Mạnh hít vào một hơi đẫy. Rồi thở phì:

- Phải đi theo bọn họ!

Câu trả lời của Mạnh như một làn gió lạnh thổi qua mặt Tùng. Nó chưa kịp hoàn hồn thì Mạnh đã rời khỏi chỗ đứng, tiến về phía cỗ xe.

Chẳng còn cách nào khác, Tùng đành quýnh quíu chạy theo, miệng bài hãi:

- Anh Mạnh, chờ em với!

Hai người đàn ông lộ vẻ vui mừng khi thấy bọn trẻ tiến lại.

- Để tụi cháu giúp các bác một tay!

Tiểu Long nói và nhanh nhẹn ghé vai vào thùng xe, ra sức đẩy.

Rồi tới nhỏ Hạnh và Quý ròm. Rồi tới Mạnh và sau rốt là oắt Tùng. Cả bọn bu quanh cổ xe như bầy kiến bu quanh miếng bánh ngọt.

Nhờ bầy kiến mà miếng bánh ngọt dần dần nhúc nhích, nhúc nhích, những chiếc bánh xe lần lượt vượt qua được các tảng đá cản và leo dần lên cao. Tới mép bờ, con ngựa bạch hí một tràng dài và phóng vụt một cái, kéo cỗ xe chạy đi một quãng mới dừng lại.

Người xà ích quay sang bọn Quý ròm:

- Cảm ơn các cháu nhé!

Người đàn ông mặt đỏ cũng gật gù:

- Cảm ơn!

Tùng đưa chiếc nón nhặt được ở chỗ cỗ xe mắc kẹt:

- Của bác đây ạ!

Người đàn ông cầm lấy, lại nói:

- Cảm ơn!

Tùng vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt người đàn ông. Cặp mắt sáng quắc của ông ta vẫn khiến nó khiếp sợ. Nó ngó đi chỗ khác, nói:

- Dạ, không có gì ạ!

Rồi nó lén giật tay Quý ròm.

Quý ròm quay lại:

- Gì thế?

Tùng hạ giọng:

- Chuồn thôi

Nãy giờ say mê làm việc nghĩa, Quý ròm quên béng cả sợ, bây giờ nhìn bộ tịch của Tùng, bụng nó bỗng nhiên thót lại. Nó sực nhớ tới hành tung khả nghi của người đàn ông mặt đỏ từ trước tới giờ. Và cả hôm nay nữa, việc ông ta đến thác Cam Ly vào lúc sáng sớm như thế này cũng không thể đoan chắc là không liên quan đến bọn nó. Ừ, đáng ngờ lắm! Quý ròm chột dạ nhủ bụng và không đợi Tiểu Long hay nhỏ Hạnh lên tiếng, nó vội vàng nói:

- Chào hai bác nhé! Tụi cháu phải đi đây!

Rồi nó quày quả đi trước.

Chỉ đợi có vậy, Mạnh và Tùng lót tót chạy theo sau.

Ba đứa đi tới chỗ cầu sắt thì Tiểu long và nhỏ Hạnh đuổi kịp.

Tiểu Long gắt om:

- Làm gì tụi mày chạy như bị ma đuổi thế?

Quý rom nhún vai:

- Bộ mày nghĩ là thoát vòng nguy hiểm rồi sao?

- Nguy hiểm? – Tiểu Long nhướn mắt – Ý mày muốn nói đến "điệp viên 116"?

- Tao không đùa! – Quý ròm hừ mũi – Và lúc này không phải là lúc đùa!

- Anh Quý nói đúng! – Mạnh hùa theo – Một người đàn ông ngày nào cũng xuất hiện kè kè bên cạnh mình thì đó không thể là chuyện giỡn chơi!

Tiểu Long "xì" một tiếng:

- Ngày nào đâu mà ngày nào! Hôm qua ở vườn hoa Bích Câu tụi mình đâu có trông thấy ông ta!

Mạnh tỉnh khô:

- Có thể hôm qua ông ta ốm!

- Mày chỉ đoán mò là giỏi! – Tiểu Long bĩu môi – Tao thấy người đàn ông này chẳng có gì đáng ngờ!

- Em thấy đáng ngờ lắm! – Tùng bênh Mạnh – Mới sáng sớm lò dò tới đây đã thấy ông ta có mặt sẵn rồi! Cứ như ổng cố tình đợi bọn mình vậy!

Tiểu Long nhếch môi:

- Ổng đợi bọn mình để làm gì?

Trong khi Mạnh ú ớ chưa biết đáp trả như thế nào thì nhỏ Hạnh đã mỉm cười:

- Thì ổng đợi tụi mình tới để đẩy phụ cỗ xe lên bờ chứ chi!

Thấy nhỏ Hạnh có ý trêu cợt, Quý ròm hắng giọng:

- Chuyện cỗ xe mắc kẹt có thể là một âm mưu! Chẳng ai lại đánh xe xuống dòng thác cả!

- Nhưng đó là âm mưu gì? – Tiểu Long hừ giọng – Tao chẳng thấy âm mưu gì ở đây cả!

Quý ròm hùng hổ phản kích:

- Đã gọi là âm mưu thì phải rất bí mật! Nếu để cho mày biết thì đâu còn là âm mưu!

Lý lẽ của Quý ròm không phải là không có lý. Tiểu Long và nhỏ Hạnh đành làm thinh, trong một lúc tụi nó chưa nghĩ ngay ra được cách bắt bẻ.

Tùng và Mạnh thấy vậy liền nhao nhao:

- Đúng rồi, âm mưu!

- Một âm mưu khủng khiếp!

Tiểu Long rất bực mình hai thằng nhóc a dua này nhưng chẳng biết làm sao. Nó cau mày:

- Âm mưu thì sao? Bây giờ ở đây hay ra đón xe về?

- Về quách! Cứ thấy cỗ xe ngựa kia là em chẳng muốn nấn ná ở đây lấy một phút!

Mạnh tặc lưỡi đáp, vừa nói nó vừa ngoái đầu về chỗ chiếc xe ngựa. Nhưng mặt nó lập tức nghệt ra. Cỗ xe mui đen đã không còn ở chỗ cũ.

Mạnh đảo mắt ra bốn phía. Lúc này, khách du lịch đã đến rải rác. Một vài tốp đứng trên cầu, những tốp khác đang đi men theo các bậc đá, máy ảnh lăm lăm trên tay. Lẫn giữa đám khách tham quan là các em bé bán dạo, các chú nài cho thuê ngựa đang đủng đỉnh dắt những chú ngựa yên cương rực rỡ đi dọc ven bờ.

Người đổ ra mỗi lúc một nhiều. Chỉ có cỗ xe ngựa mui đen là biến mất không tăm tích. Người xà ích và người đàn ông mặt đỏ chả rõ đã bỏ đi từ hồi nào, không ai hay biết.

Thái độ khác lạ của Mạnh khiến Quý ròm chột dạ:

- Gì thế Mạnh?

Mạnh chưa kịp đáp, cả bọn liền quay cổ nhìn theo hướng nhìn của nó.

Người mở miệng đầu tiên là Tùng. Nó ôm đầu, la hoảng:

- Eo ôi! Cỗ xe ma biến mất rồi!

Chương 7

Nhỏ Hạnh bịt tai, nhăn nhó:

- Thôi, thôi, Hạnh không nghe nữa đâu! Cái gì mà ngày nào cũng "nguy hiểm" với "nguy cơ" hoài, Hạnh mệt quá!

Quý ròm xuống giọng:

- Thôi, được rồi! Hạnh không muốn nhắc đến chuyện đó nữa thì thôi, nhưng ít ra Hạnh cũng tin rằng sự xuất hiện của người đàn ông bí ẩn nọ tại thác Cam Ly sáng nay không phải là tình cờ chứ!

Nhỏ Hạnh nhắm mắt:

- Hạnh đã nói rồi! Hoàn toàn tình cờ!

- Tình cờ gì mà tình cờ lắm thế! – Quý ròm bứt tóc – Tình cờ ở nhà thủy tạ trên hồ Xuân Hương, tình cờ ở hồ Đa Thiện, bây giờ lại tình cờ ở thác Cam Ly nữa!

Nhỏ Hạnh buông tay xuống khỏi tai và từ từ mở mắt:

- Vấn đề không phải ở chỗ tình cờ nhiều hay tình cờ ít! Sở dĩ Hạnh không tin những nghi ngờ của Quý chỉ vì Hạnh vẫn chưa nghĩ ra động cơ nào khiến người đàn ông đó theo dõi bọn mình! Không một hành động nào là không có mục đích, nhưng mục đích của người đàn ông đó là gì, Quý thử nói xem!

Tất nhiên là Quý ròm không "thử nói" được. Nó cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi ngước lên:

- Chịu! Tôi không thể nghĩ ra được! Nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy hành tung của người đàn ông này rất đáng nghi! Nhất là cặp mắt của ông ta! Khi ông ta nhìn tôi ở hồ Đa Thiện, tôi tin rằng đó là ánh mắt của một người đang chú ý tới mình! Đó không phải là cái nhìn vô tâm, lơ đãng!

Quý ròm nói với vẻ mặt hết sức nghiêm túc khiến nhỏ Hạnh bất giác nghiêm túc theo. Nó không cười cợt hay nhắn nhó nữa, mà nghiêm nghị đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Để Hạnh suy nghĩ thêm xem có tìm ra mạnh mối gì không!

Khi nói như vậy, nhỏ Hạnh không ngờ rằng chỉ trong vài tiếng đồng hồ tới, nó đã phải nhanh chóng thay đổi những suy nghĩ của mình.

Tối đó, ba mẹ vừa đem xấp ảnh rửa ngoài tiệm về, Tùng đã nhảy tưng tưng:

- Ôi, có ảnh rồi! Ba mẹ cho con xem với!

Bọn trẻ lập tức xúm lại quanh Tùng. Trong những tấm ảnh, khung cảnh Đà Lạt hiện lên cực kỳ thơ mộng.

Nhỏ Hạnh ngắm những bức ảnh chụp ở ven hồ Xuân Hương, miệng hít hà:

- Ôi, cứ như là tranh vẽ ấy!

Quý ròm và Tiểu Long xúm xít quanh những tấm ảnh chụp ở hồ Đa Thiện, còn Mạnh và Tùng thì giành giật nhau những tấm ảnh chụp ở vườn hoa Bích Câu.

- Anh xem nè! – Tùng hớn hở – Em cỡi ngựa trông giống hiệp sĩ D'Artagnan trong phim không?

Mạnh "xì" một tiếng:

- Mày giống mấy thằng nhóc dắt ngựa ở trường đua Phú Thọ thì có! Mày xem tao đây này! – Mạnh chỉ tay vào tấm hình trong đó Mạnh đang chễm chệ trên một con ngựa lông đen tuyền – Tao mới giống hiệp sĩ! Tao là D'Artagnan!

Tùng khịt mũi, trả đũa:

- Em chả giống thì anh cũng chả giống!

- Tao giống!

- Anh chả giống tí ti nào!

- Giống! – Mạnh gân cổ.

Tùng cười khảy:

- Ngựa thì phải phi! Ngựa của hiệp sĩ gì mà đứng yên một chỗ như con gà rù!

Mạnh đỏ mặt:

- Sao mày ngốc thế! Hiệp sĩ thì hiệp sĩ chứ, đâu phải lúc nào hiệp sĩ cũng phóng ngựa vèo vèo! Lúc này là lúc ngựa của D'Artagnan đang nghỉ ngơi, hiểu chưa?

Tùng không thèm hiểu. Nó gân cổ định cãi, nhưng chưa kịp mở miệng, nhỏ Hạnh đã chìa tay qua:

- Đưa mấy tấm hình chụp ở vườn hoa Bích Câu cho chị xem nào!

Hôm ở vườn hoa, nhỏ Hạnh và Tiểu Long chụp ảnh khá nhiều.

Trong ảnh, nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười duyên bên những khóm hoa, còn Tiểu Long thì cười toét miệng trên mình ngựa. So với Mạnh và Tùng, Tiểu Long trông giống D'Artagnan hơn, dù nó không có hai hàng ria vểnh. Nhưng Tiểu Long không giành làm hiệp sĩ. Nó chỉ nói:

- Cỡi ngựa trông oai ghê!

Quý ròm chẳng xuất hiện bao lăm trong những tấm ảnh. Hôm ở vườn hoa Bích Câu, nó mải sục tìm người đàn ông mặt đỏ, chẳng tâm trí đâu làm "người mẫu".

Vì vậy, mặc tụi bạn châu đầu vô xấp ảnh chụp ở vườn hoa xuýt xoa bình phẩm, Quý ròm ngồi một mình bên cạnh, trầm ngâm "nghiên cứu" bức ảnh hồ Đa Thiện do ba nhỏ Hạnh bấm máy từ trên bờ, cố tìm xem chiếc pédalo của người đàn ông mặt đỏ là chiếc nào.

Quý ròm chỉ giật mình ngoảnh lại khi nhỏ Hạnh bất thần buột miệng kêu:

- Ối, cỗ xe ngựa!

Và không chỉ Quý ròm giật mình. Tiếng kêu thất thanh của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long, Mạnh và Tùng cùng nhảy nhổm:

- Gì thế?

- Cỗ xe ngựa! – Nhỏ Hạnh nhắc lại, giọng chưa hết sửng sốt.

- Cỗ xe ngựa nào? – Tiểu Long vẫn chưa hiểu.

- Cỗ xe ngựa mui đen chứ cỗ xe ngựa nào!

Lần này, nhỏ Hạnh nói quá sức rõ ràng. Tiểu Long, Quý ròm, Mạnh, Tùng tưởng như sét vừa nổ bên tai. Cả bọn nhất loạt xô lại, chúi đầu nhìn vào bức ảnh nhỏ Hạnh đang cầm:

- Đâu? Đâu?

Dĩ nhiên nhỏ Hạnh không cần trả lời. Bức ảnh đã trả lời thay nó.

Mạnh và Tùng reo lên trước tiên:

- A ha, đúng là cỗ xe này rồi!

Quý ròm cũng vừa kịp phát hiện cỗ xe ngựa mui đen đang nép mình bên hông căn nhà kho chứa dụng cụ làm vườn. Trong ảnh, căn nhà kho ở tít

đằng xa nhưng không ai có thể nhầm được. Trong một thoáng, nó nghe gai ốc nổi khắp người.

- Thì ra hôm đó ông ta vẫn ở bên cạnh bọn mình! – Nó nói và ném cho nhỏ Hạnh cái nhìn đầy ý nghĩa.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ông ta đánh xe vào chỗ nhà kho kín đáo như thế này, nếu cỗ xe không tình cờ lọt vào khung hình, bọn mình sẽ không tài nào biết được!

- Thấy chưa! – Tùng huơ tay – Em đã bảo người đàn ông này nguy hiểm lắm, thế mà anh Tiểu Long và chị Hạnh không tin!

Mạnh nhơn nhơn "thống kê":

- Từ hồ Xuân Hương đến hồ Đa Thiện, từ vườn hoa Bích Câu đến thác Cam Ly, không ngày nào người đàn ông này không đi theo bọn mình!

Mạnh cố làm ra vẻ "khách quan". Nó không thèm bình luận, chỉ nêu sự kiện. Nhưng nó muốn gì, mọi người đều biết.

Quý ròm ngồi im ngồi mím chi cọp. Nó không cần phải nói thêm điều gì. Miệng lưỡi của hai thằng oắt Mạnh và Tùng đã quá đủ. Nó chỉ chờ phản ứng của Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Tiểu Long lên tiếng trước. Nó nhìn nhỏ Hạnh:

- Thế nào hở Hạnh? Tôi thấy chuyện này quả đáng nghi thật!

Đúng như dự đoán của Quý ròm, nhỏ Hạnh vỗ trán:

- Nếu hôm đó người đàn ông này bí mật xuất hiện ở vườn hoa Bích Câu thì dĩ nhiên đây không còn là chuyện tình cờ nữa!

Kết luận muộn màng của nhỏ Hạnh xóa tan khoảng cách giữa những đứa trẻ.

Ngay sau đó, cả bọn hấp tấp kéo nhau qua phòng của ba mẹ nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh chìa tấm ảnh có cỗ xe ngựa ra trước mặt ba:

- Ba xem này!

- Gì thế?

- Ba có nhìn thấy cỗ xe ngựa trong ảnh không?

Ba cầm lấy tấm ảnh, nheo mắt nhìn:

- Thấy!

Rồi ba quay sang Hạnh:

- Nhưng có chuyện gì thế?

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Đây là một cỗ xe đặc biệt ba ạ!

Ba lại nhìn vào tấm ảnh trên tay:

- Ba chẳng thấy cỗ xe này có gì đặc biệt cả!

- Cỗ xe thì không đặc biệt! – Nhỏ Hạnh khụt khịt mũi – Nhưng người đàn ông ngồi trong cỗ xe đó là một người rất đặc biệt!

Mẹ lộ vẻ quan tâm:

- Nghĩa là sao hở con? Mẹ vẫn không hiểu con định nói gì?

Thấy bà chị "nhập đề" lâu lắc, Tùng sốt ruột vọt miệng:

- Người đàn ông này đáng nghi lắm mẹ ạ! Ổng theo dõi tụi con suốt mấy ngày nay!

- Thì ra thế! – Mẹ phì cười – Thế ổng theo dõi tụi con để làm gì!

- Tùng nói thật đấy, mẹ! – Thấy mẹ tỏ ý không tin, nhỏ Hạnh vội lên tiếng – Tụi con chẳng biết ổng theo dõi để làm gì nhưng chắc chắn là ổng đang bám theo tụi con từng bước!

Rồi trước vẻ chăm chú của ba mẹ, nhỏ Hạnh hồi hộp thuật lại hành tung kỳ lạ của người đàn ông mặt đỏ trong những ngày vừa qua.

Nhỏ Hạnh vừa thuật xong, người lớn chưa có ý kiến gì, Mạnh đã nhanh nhẩu xác nhận:

- Chuyện thật đấy bác ạ! Không phải là tưởng tượng đâu!

Tiểu Long và Quý ròm liền hùa theo:

- Các bạn nói đúng đấy, thưa bác!

Quý ròm còn "bổ sung" thêm:

- Cặp mắt ổng nhìn thấy sờ sợ là!

- Bác chẳng thấy có lý do gì để phải sợ người đàn ông đó cả! – Ba nhỏ Hạnh mỉm cười với Quý ròm – Cách hay nhất là quên ông ta đi!

- Không quên được đâu ba! – Tùng cầm tay ba lay lay – Ổng sẽ bắt cóc tụi con mất!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, gặng hỏi:

- Ba mẹ nhất định không tin chuyện này sao?

Trái với chờ đợi của bọn trẻ, ba nhỏ Hạnh vẫn chẳng tỏ vẻ gì lo lắng. Ông đặt tay lên vai con gái, đáp bằng giọng bình thản nhuốm chút hài hước:

- Sáng ngày mốt chúng ta về lại thành phố Hồ Chí Minh rồi. Từ nay đến đó, nếu có người nào muốn bắt cóc tụi con, họ cũng chẳng kịp ra tay đâu!

Chương 8

Sự thờ ơ của ba mẹ nhỏ Hạnh trước những tin tức động trời kia khiến bọn trẻ vô cùng thất vọng.

Tùng than thở với Mạnh:

- Em chẳng biết nói sao cho ba mẹ tin!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Không thuyết phục ba mẹ được đâu! Tự mình phải đối phó thôi!

- Đối phó? – Tiểu Long tròn xoe mắt – Hạnh bảo tụi mình đối phó bằng cách nào?

Nhỏ Hạnh nghiêm mặt:

- Mình phải tương kế tựu kế!

- Tương kế tựu kế? – Thấy cô bạn "xổ nho", Tiểu Long mặt mày nhăn húm – Nghĩa là sao?

Quý ròm ngứa miệng:

- Nghĩa là tụi mình phải tìm cách theo dõi ngược lại ổng chứ là sao!

Tiểu Long ngẩn tò te:

- Theo dõi người đàn ông đó?

- Đúng vậy! – Nhỏ Hạnh gật gù – Ngày mai mình phải dò xem ổng là ai, làm nghề gì và cư ngụ ở đâu!

- Nhưng làm thế nào theo dõi ổng được? – Tiểu Long tiếp tục chứng minh mình là … người hay hỏi.

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Chẳng có gì khó! Ngày mai tụi mình đi chơi chùa Linh Sơn, thế nào cũng gặp ông ta!

- Sao Hạnh biết?

- Biết! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Bây giờ thì Hạnh tin rằng sự xuất hiện của người đàn ông đó tại những nơi mình đến không phải là chuyện ngẫu nhiên! Bức ảnh chụp ở vườn hoa Bích Câu đã tố cáo ý đồ của ông ta!

Tới đây, Tiểu Long không hỏi nữa. Mà nhè nhẹ thở ra:

- Ừ, có lẽ thế thật!

Quý ròm không bỏ lỡ cơ hội để lên mặt. Nó ưỡn ngực:

- Chắc chắn là thế chứ còn có lẽ gì nữa! Hạnh bây giờ mới tin chứ tao tin điều đó từ lâu rồi!

Khoái làm tàng không chỉ có mỗi Quý ròm. Mạnh híp mắt:

- Em còn tin trước cả anh cơ!

Nhưng khi huênh hoang như vậy, Mạnh quên phắt ngoài nó ra, trời còn sinh thêm thằng oắt Tùng. Tùng vung tay, mắt nó còn híp hơn cả Mạnh:

- Em đây này! Chính em mới là người đầu tiên phát hiện ra người đàn ông đó!

- Không phải mày! – Mạnh gân cổ – Chính tao mới là người đầu tiên! Khi nhắc tới phim "Xác chết trên cao nguyên", tao đã … linh cảm đến chuyện rắc rối này rồi.

- Xì! – Tùng chu môi – Xác chết đâu mà xác chết! Anh chỉ nói mò!

Bị thằng oắt chê "nói mò", Mạnh tức muốn sùi bọt mép. Nó nghiến răng ken két:

- Để rồi mày coi! Thế nào cũng có xác chết!

- Mày có tốp cái miệng của mày lại không hở Mạnh! – Quý ròm tái mặt hét – Mày còn ăn nói vung vít như thế, lần sau tao không có rủ mày đi chơi nữa đâu đấy!

- Thôi, thôi, đủ rồi! – Nhỏ Hạnh nhăn nhó đưa tay bịt tai – Tóm lại là mọi người đều có công phát hiện cả. Chỉ có Hạnh là chậm chạp thôi!

Tiểu Long cười hì hì:

- Không phải đâu! Chính tôi mới là người chậm chạp nhất!

- Chán thật! – Quý ròm tặc lưỡi – Hết thằng Mạnh và thằng Tùng giành nhau nhanh nhất, bây giờ lại tới lượt Hạnh và Tiểu Long giành nhau chậm nhất!

Rồi nó khịt khịt mũi:

- Trong khi đó, điều quan trọng là kế hoạch hành động ngày mai lại chẳng thấy ai bàn đến!

Nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm:

- Quý đừng có làm bộ ta đây vô tội! Chính Quý là người khơi mào ra chuyện này chứ ai!

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! – Tiểu Long vội vàng lên tiếng – Bây giờ tụi mình vạch kế hoạch và phân công nhiệm vụ cho ngày mai đi!

Lời kêu gọi của Tiểu Long khiến mặt mày cả bọn thoắt nghiêm trọng.

Tùng hết ham tranh nhau thành tích với Mạnh. Nó xích lại gần mạnh, thì thào:

- Anh Mạnh nè!

- Gì?

- Em cứ thấy sờ sợ thế nào!

- Sợ chuyện gì?

Tùng nuốt nước bọt:

- Sợ người đàn ông mặt đỏ đó!

- Đừng sợ! – Mạnh đặt tay lên vai Tùng – Ngày mai mình theo dõi ổng chứ có phải ổng theo dõi mình đâu mà sợ!

Tùng nhìn Mạnh bằng ánh mắt lo lắng:

- Thế nhỡ ổng phát hiện ra bọn mình thì sao?

Câu hỏi cắc cớ của Tùng khiến tóc gáy Mạnh dựng đứng cả lên. Nó nói mà bụng thót lại:

- Không có chyện đó đâu

Rồi để thằng oắt đừng hỏi thêm những câu đứng tim khác nữa, nó kéo tay Tùng:

- Xích lại nghe các anh chị bàn bạc đi! Mày sẽ thấy kế hoạch của anh Quý và chị Hạnh rất chặt chẽ, chu đáo, chỉ có thánh may ra mới phát hiện được!

Người đàn ông mặt đỏ chắc chắn không phải là thánh! Tùng yên tâm nhủ bụng khi sáng hôm sau, đúng phóc như dự đoán của các ông anh bà chị, sau khi cả bọn bước chân vào chùa Linh Sơn khoảng nửa tiếng đồng hồ, cỗ xe ngựa mui đen liền lóc cóc lăn bánh tới và đỗ chếch bên ngoài cổng.

Tùng không dám nhìn thẳng nhưng qua khóe mắt, nó vẫn nhận ra người đánh xe chính là người xà ích bọn nó đã gặp ở thác Cam Ly sáng hôm qua, còn người khách đang thong thả leo xuống xe kia đúng là người đàn ông da dẻ hồng hào với ánh mắt lấp loáng đến Quý ròm còn phải sợ.

Tuy đã chuẩn bị tinh thần từ trước, Tùng vẫn hơi ơn ớn. Nó hồi hộp đánh mắt sang bà chị.

Bắt gặp cái nhìn của nó, nhỏ Hạnh mỉm cười khẽ giọng dặn:

- Em đừng lo! Cứ làm như không biết gì hết!

Rồi như để "làm mẫu" cho em, nhỏ Hạnh chắp tay sau lưng thong dong dạo bước, hệt như ta đây đang mải vãn cảnh chùa, còn ngoài ra ta có để ý gì đâu.

Nhỏ Hạnh làm sao, Mạnh và Tùng răm rắp làm theo như vậy. Hai đứa cũng chắp tay ra sau lưng, cũng lượn quanh các khóm hoa trong sân, đầu gật gà gật gù hệt như hai ông tiên con, nom hoạt kê không thể tả.

Ba mẹ nhỏ Hạnh ở trong chùa bước ra, thấy vậy liền phì cười:

- Này, các con làm gì trông đạo mạo thế?

Thấy ba mẹ hỏi oang oang, nhỏ Hạnh bụng giật đánh thót. Cố bước những bước thật tự nhiên, nó lại gần chỗ ba mẹ đứng, thông báo bằng giọng nghiêm trọng:

- Ông ta lại tới rồi đấy! Ba mẹ đừng có nói lớn như vậy!

Dường như quên khuấy câu chuyện tối hôm qua, ba tròn mắt, ngơ ngác:

- Con nói gì? Ai tới?

- Người đàn ông đi trên cỗ xe ngựa mui đen ấy mà! – Nhỏ Hạnh cố nói thật rõ ràng, chậm rãi – Hôm nay ông ta lại tiếp tục theo dõi chúng ta!

Nghe vậy, ba lật đật đảo mắt nhìn quanh.

- Ba đừng nhìn như thế! – Nhỏ Hạnh lại nhắc nhở – Chiếc xe đỗ ngoài cổng kia kìa! Nhưng ba làm như vô tình nhìn ra thôi, kẻo ông ta biết đấy!

- Ông ta biết gì cơ? – Ba không hiểu.

- Thì ông ta biết mình biết ông ta đến!

- Thế thì sao?

- Nếu như thế ông ta sẽ chẳng dám theo dõi chúng ta nữa!

- Vậy càng tốt chứ sao! – Ba nheo nheo mắt – Chẳng lẽ con muốn người đàn ông đó tiếp tục theo dõi chúng ta?

Nhỏ Hạnh không muốn ba mẹ biết kế hoạch của mình. Tối hôm qua, sau khi bàn bạc, cả bọn đã quyết định giấu nhẹm mọi chuyện. Ba mẹ đã không tin câu chuyện về cỗ xe ngựa mui đen, không tin câu chuyện về người đàn

ông mặt đỏ đáng ngờ kia, nhỏ Hạnh sợ ba mẹ sẽ ra tay ngăn cản. Quý ròm và Tiểu Long cũng cho rằng nên bí mật hành động, khi nào có chứng cớ rõ ràng mới báo cho ba mẹ nhỏ Hạnh biết. Không ngờ bây giờ ba đột ngột hỏi vặn khiến nhỏ Hạnh đâm bối rối.

- Sao thế hả con? – Ba lại hỏi, ngạc nhiên trước thái độ của nhỏ Hạnh.

- Như thế này ba ạ! – Nhỏ Hạnh ngập ngừng đáp, nó thấy khó bề giấu giếm được nữa – Trước đây tụi con rất sợ ông ta theo dõi, nhưng lúc này thì … thì …

- Thì con lại sợ ông ta sẽ không theo dõi nữa! – Ba cười, tiếp.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Sao ba biết?

- Ba đoán thế! Thái độ của con đã khiến ba nghĩ như vậy!

- Đúng thế! – Nhỏ Hạnh cười gượng – Tụi con quyết định sẽ theo dõi ngược lại ông ta!

- Để làm gì?

Nhỏ Hạnh điềm tĩnh:

- Để chứng minh rằng những điều tụi con nghi ngờ không phải là viển vông!

- Hay! – Ba bật một ngón tay, khen – Chí khí lắm!

Nhỏ Hạnh thấp thỏm hỏi:

- Ba mẹ sẽ không ngăn cản tụi con chứ?

Ba nhún vai:

- Ba rất muốn ngăn cản, nhưng ba không tìm ra lý do!

Rồi nhìn về phía người đàn ông tóc muối tiêu đang lững thững dạo bước, ba nói:

- Là ông ta đó sao?

- Chính ổng!

Ba chép miệng:

- Ba thấy ông ta không có vẻ gì là người xấu!

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Con cũng không nghĩ ông ta là người xấu!

Ba trầm ngâm một thoáng, rồi nói:

- Ba hiểu! Các con cứ làm những gì các con cho là cần thiết! Dặn Quý và Long cố nấp cho kỹ, mặc dù ba tin các con sẽ không gặp nguy hiểm nơi người đàn ông này! Thôi, ba mẹ về trước đây!

Nói xong, trước vẻ mặt ngớ ra của nhỏ Hạnh, ba quay sang mẹ gật đầu và cả hai người thong thả bước ra phía cổng.

Như vậy, ba đã đoán ra lý do Quý và Long biến mất nãy giờ! Chết thật! Chả biết người đàn ông mặt đỏ đó có tinh ý như ba không? Nhỏ Hạnh lo lắng nghĩ và khẽ liếc về phía bụi cây nơi hai bạn đang thu mình mai phục.

Thấy Mạnh và Tùng đang quanh quẩn gần chỗ đó, nhỏ Hạnh giật mình gọi:

- Mạnh, Tùng! Lại đây!

Hai ông nhóc ngạc nhiên bước lại:

- Gì hả chị?

- Các em đừng lại gần chỗ bụi cây! – Nhỏ Hạnh cau mày – Coi chừng người đàn ông đó chú ý đấy!

Nghe bà chị trách, Mạnh khẽ ngoái cổ lại phía sau nhưng không thấy người đàn ông mặt đỏ đâu. Mạnh liền đảo mắt nghiêng ngó hai bên.

- Đừng có ngoáy cổ nhặng xị thê! – Nhỏ Hạnh nạt khẽ.

Mạnh gãi mũi:

- Nhưng …

- Còn nhưng gì nữa?

- Nhưng … ông ta biến đâu mất rồi!

Thông báo của Mạnh khiến Hạnh và Tùng giật thót. Hai đứa hấp tấp quét mắt ra bốn phía. Quả nhiên người đàn ông mặt đỏ không còn ở trong sân chùa.

Trong khi bọn trẻ đang sục mắt tìm kiếm, ở ngoài cổng, tiếng vó ngựa lóc cóc thình lình vang lên. Cả bọn lia mắt ra cổng vừa kịp thấy cỗ xe ngựa mui đen từ từ lăn bánh.

Phía sau, Tiểu Long và Quý ròm không biết đã chuồn ra khỏi chỗ nấp tự bao giờ đang vội và bám theo. Nhỏ Hạnh khoát tay:

- Đuổi theo nhanh lên!

Người xà ích dường như không biết có người đang bám đuổi. Cỗ xe chạy thong dong dọc đường Phan Đình Phùng, ngang qua rạp Giải Phóng rồi ngoặt qua đường Nguyễn Văn Cừ.

Cỗ xe đi không nhanh nhưng Quý ròm và Tiểu Long rượt theo muốn bở hơi tai.

Quý ròm thở hổn hển, trách:

- Lúc hai người kia đi vào chùa, nếu mày nghe lời tao, hai đứa chuồn vào đu dưới gầm xe ngựa có phải bây giờ mình khỏi phải chạy rã cẳng rồi không!

Tiểu Long cười:

- Mày cứ làm như mình là thám tử Sherlock Holmes không bằng!

- Mày mập thù lù đu không nổi chứ tao thì dư sức!

Mặc Quý ròm huênh hoang, Tiểu Long làm thinh cắm cúi chạy. Đang sợ bị cỗ xe ngựa trước mặt bỏ rơi, nó chẳng còn bụng dạ nào cãi nhau với thằng ròm.

Còn Quý ròm thấy bạn ngậm miệng hến cũng chẳng buồn nói năng vung vít nữa. Nó thò tay vào túi lôi ra mấy cánh hoa nhái ném xuống mặt đường.

Đó là cách Quý ròm đánh dấu hướng đi để nhỏ Hạnh và hai thằng oắt Mạnh, Tùng biết đường mà đuổi theo. Quý ròm bắt chước chuyện Trọng Thủy Mỵ Châu. Xưa, Mỵ Châu rắc lông ngỗng. Nay, Quý ròm không đào đâu ra lông ngỗng. Nhà nghỉ Mimosa mọc đầy hoa nhái vàng. Hoa nhái vàng nở đầy sân, nở dọc hàng rào. Vì vậy, Quý ròm thay lông ngỗng bằng hoa nhái. Sáng, trước khi ra khỏi nhà nghỉ, nó hái hoa nhái nhét đầy túi áo túi quần.

Tiểu Long nhìn Quy ròm hăm hở rắc hoa dọc đường đi, miệng tủm tỉm:

- Nếu cỗ xe này đi thêm một quãng đường bằng quãng đường vừa rồi thì mày không còn đủ hoa để mà rắc!

May mắn cho Quý ròm, điều Tiểu Long lo lắng cuối cùng đã không xảy ra. Tới Cung Thiếu Nhi, cỗ xe rẽ sang đường Lê Hồng Phong rồi ngoặt trái đi về hường Dinh 3, một trong những tòa nhà trước đây của vua Bảo Đại.

Nhưng cỗ xe không vào Dinh 3. Người xà ích đánh xe đi thêm một đoạn rồi rẽ vào một con đường mòn men theo sườn đồi xuôi xuống một thung lũng cỏ cây rậm rạp và tươi tốt.

- Tới nơi rồi! – Quý ròm thở ra.

- Sao mày biết?

Quý ròm nhìn theo cỗ xe ngựa, nói:

- Tới đây là tắc đường rồi! Chẳng lẽ cỗ xe còn đi đâu nữa?

Tiểu Long nôn nóng:

- Vậy mình đuổi theo đi!

- Không cần vội! – Quý ròm nhún vai – Đợi Hạnh, Mạnh, Tùng tới đi một thể!

Quý ròm và Tiểu Long phải đợi mất hai mươi phút, ba nhân vật còn lại mới lệt bệt tới nơi.

Tùng gạt mồ hôi trán, thở dốc:

- Y như chạy marathon, mệt quá xá luôn!

Mạnh mặt mày đỏ lơ đỏ lưỡng, nhưng vẫn ưỡn ngực ra oai:

- Chạy chừng ấy đã thấm tháp gì! Hồi tao theo anh Quý, chị Hạnh và anh Tiểu Long truy tìm sào huyệt nhóm hải Âu ở Vũng Tàu và đảng Chim Ưng ở thành phố Hồ Chí Minh, tao còn đi gấp mấy lần như thế này, lại gặp đủ thứ nguy hiểm nữa cơ! Mấy băng đảng kia hễ gặp tụi tao là rút súng bắn ì xèo chứ không có im ru như cỗ xe ngựa này đâu!

Đang cao hứng ba hoa, Mạnh quên phắt trong "vụ án" đảng Chim Ưng, thằng Tùng là người trong cuộc. Tùng là nạn nhân của Dũng cò và băng Đô-mi-nô chứ đâu phải ai xa lạ.

Vì vậy, mặt nó bỗng đờ ra khi Tùng "xí" một tiếng dài:

- Tụi Dũng cò rút súng bắn ì xèo hồi nào, anh chỉ giỏi phịa!

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh cười khúc khích thì Quý ròm vỗ vai Mạnh:

- Đáng đời mày chưa! Tao đã nói rồi, ai bảo mày không nghe! Cứ ba hoa cho sướng miệng thể nào cũng có ngày sập hố!

Đang mắc cỡ không để đâu cho hết, lại bị ông anh ròm chọc quê, Mạnh nổi cáu:

- Thì cái tật này em bắt chước anh chứ ai!

Bị ông em phản kích bất thình lình, Quý ròm tức muốn nhảy dựng. Nó thu nắm tay, răng nghiến trèo trẹo:

- Tao cốc cho mày một phát u đầu bây giờ!

Cái cảnh ông anh còm nhom hùng hổ bước tới còn ông em to khỏe rúm ró bước giật lùi nom khôi hài không thể tả.

- Thôi, thôi! – Nhỏ Hạnh vội vàng can thiệp – Lúc này không phải là lúc cãi nhau!

Rồi nó quay sang Tiểu Long:

- Cỗ xe ngựa tới nơi rồi phải không?

Tiểu Long tròn xoe mắt:

- Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nếu không lần ra "sào huyệt" của người đàn ông khả nghi kia thì hai bạn đâu có đứng đợi ở đây và Quý đâu có ung dung rượt đánh ông em mình như vậy!

Tiểu Long chỉ tay xuống con đường mòn nhỏ:

- Cỗ xe ngựa rẽ vào đây! Quý bảo Hạnh tới đi chung!

Không đợi nhỏ Hạnh kịp hỏi, Quý ròm đã hắng giọng phân công:

- Bây giờ tiến theo con đường này, thế nào chúng ta cũng sẽ phát hiện được nơi cỗ xe kia đỗ lại. Tới lúc đó, Hạnh và Tùng sẽ nấp phía trước theo dõi động tĩnh, còn tôi, Tiểu Long và Mạnh sẽ đi vòng ra phía sau tìm cách thăm dò, đột nhập!

Kế hoạch của Quý ròm không khỏi làm nhỏ Hạnh lo lắng, thấp thỏm:

- Liệu như thế có nguy hiểm lắm không?

- Tôi nghĩ là không! – Quý ròm đáp lời nhỏ Hạnh nhưng mắt lại cười cười nhìn Mạnh – Tụi tôi sẽ cố không để lộ tung tích. Nhưng nếu như lỡ bị phát giác, tôi không tin người đàn ông mặt đỏ sẽ rút súng ra bắn ì xèo đâu!

Chương 9

Con đường mòn chạy ngoằn ngoèo trong cỏ, xuyên qua những tán cây rậm, dẫn xuống chân đồi. Nhưng bọn Quý ròm không phải xuống tận đáy thung.

Giữa sườn đồi thoai thoải, thấp thoáng sau rặng cây xanh là dăm ngôi nhà gạch trắng ngói đỏ xinh đẹp, mái ngói nhọn nhô giữa những tán lá xanh nom như những tòa lâu đài trong phim Walt Disney.

Cỗ xe ngựa mui đen đỗ trong sân của ngôi nhà đầu tiên. Càng xe gác trên đống củi xếp cạnh hàng rào, con ngựa bạch chẳng thấy đâu, có lẽ đã được chủ nhân dắt vào tàu.

Những ngôi nhà trên sườn đồi nằm cách nhau khá xa, lại bị cây cối um tùm che khuất nên bọn trẻ không sợ bị phát giác.

Tuy vậy, Quý ròm vẫn thận trọng dặn Tiểu Long và Mạnh:

- Người đánh xe và người đàn ông mặt đỏ đều biết mặt bọn mình, nhớ cẩn thận đấy!

- Mày yên chí! – Tiểu Long khẽ giọng đáp – Tụi tao sẽ đi luồn sau các thân cây!

- Được! Thế thì bắt đầu đi!

Hệt như trong phim trinh thám, ba ông nhóc phóng vèo từ gốc cây này sang gốc cây khác rồi đứng im, rồi lại bất thần phóng vụt qua một gốc cây khác nữa. Cứ thế, vừa chạy vừa nấp, chẳng mấy chốc, bọn trẻ đã vòng ra được phía sau nhà.

Tiểu Long đứng tựa lưng vào gốc cây sát hàng rào cọc, thở phào:

- May quá! Chả ai nhìn thấy!

Quý ròm gật gù:

- Bước đầu vậy là tốt!

Nhưng hai ông anh chưa kịp đắc ý lâu, ông em đã khẽ giọng la hoảng:

- Đừng nhúc nhích! Có người trong nhà đi ra!

Tiếng kêu của thằng Mạnh làm Tiểu Long và Quý ròm giật thót. Cả hai lập tức nín thở đứng im.

Thằng Mạnh ngồi thụp sau bụi cây, căng mắt quan sát qua kẽ lá, thì thào thông báo:

- Đó là người đánh xe …

Tiểu Long và Quý ròm đứng sau gốc cây, đối diện với Mạnh, lưng quay về phía hàng rào nên không trông thấy diễn biến phía sau. Tụi nó cũng không dám ngoái đầu nhìn, chỉ nơm nớp hỏi Mạnh:

- Ông ta đang làm gì vậy?

- Đang tiến về phía tụi mình!

Bụng Quý ròm thót lại:

- Chết rồi! Làm sao giờ?

- Yên tâm! – Mạnh trấn an – Ổng dừng lại rồi! Ổng dừng ngay chỗ hàng rào!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Ông ta đứng đó làm gì?

Mạnh đáp bằng giọng bí ẩn:

- Ổng hạ tay xuống thấp!

Quý ròm cắn môi:

- Ổng rút súng hả?

- Không! Ổng không rút súng bắn ì xèo như anh nghĩ đâu! – Mạnh thừa cơ "trả đũa" ông anh.

Quý ròm rít qua kẽ răng:

- Tao không giỡn với mày! Ổng đang làm gì, nói lẹ lên!

Mạnh đáp, giọng cố nén cười:

- Ổng đang … đi tiểu!

Mặt Quý ròm lúc này sát khí đằng đằng. Nhưng đang lâm tình thế hiểm nghèo, nó không dám động đậy, chỉ long mắt nhìn thằng em như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Long bình tĩnh hơn. Nó nhìn Mạnh, hạ giọng:

- Ổng vào nhà chưa?

- Chưa! Làm như ổng vừa uống nguyên một thùng nước hay sao ấy!

Vừa tức thằng em vừa sợ người đánh xe phát hiện, Quý ròm cảm thấy thời gian trôi lâu thật lâu. Nó chỉ thở phào khi Mạnh hớn hở thông báo:

- Ổng vào nhà rồi!

Quý ròm thò đầu ra khỏi gốc cây. Quả nhiên người đánh xe đã không còn ở đó. Nó quay sang Mạnh, thu nắm đấm dứ dứ:

- Xong "vụ án" này, mày sẽ biết tay tao!

Mạnh chưa kịp phân trần thì theo lệnh Quý ròm, nó đã phải quỳ mọp xuống đất cùng hai ông anh bò lom khom vào sát chân rào.

Thấy Quý ròm cứ thập thò sau hàng rào, láo liên quan sát cả buổi chưa chịu nhúc nhích, Tiểu Long nhăn nhó:

- Sao đây mày? Chẳng lẽ cứ nấp ở đây hoài?

- Chờ tao "nghiên cứu tình hình"đã!

- Nghiên cứu lẹ lẹ đi! Tao chịu hết nổi rồi!

- Thằng này lạ thật! – Quý ròm quay lại gắt khẽ – Mọi khi mày đâu có nôn nóng dữ vậy!

- Nhưng bữa nay khác!

- Khác sao?

Tiểu Long úp mở:

- Mày đổi chỗ cho tao là tao biết liền!

Mạnh cười hí hí:

- Em biết rồi! Anh Tiểu Long đang "phục kích" ngay chóc chỗ ông đánh xe "tâm sự" khi nãy chứ gì!

Tới đây, Quý ròm đã hiểu ra nỗi khổ tâm cảu thằng mập. Nó nín cươii, nói:

- Mày ráng vận dụng môn công phu "bế khí" chịu đựng thêm một lát, tao sẽ "giải thoát" cho mày ngay bây giờ!

Động viên thằng mập xong. Quý ròm lại quay vào nhà "nghiên cứu" tiếp. Bỗng nó chỉ tay lên tầng nhà áp mái, reo khẽ:

- Tụi mình sẽ trèo lên kia!

Mạnh hưởng ứng ngay:

- Đúng rồi! Mình sẽ đột nhập vào nhà bằng đường cửa sổ!

Tiểu Long không nói gì nhưng thái độ của nó cho thấy Quý ròm muốn dẫn nó vào nhà theo đường nào nó cũng chịu tất, miễn là đừng bắt nó nằm mọp ngay bên chân rào khủng khiếp này thêm bất cứ một phút giây nào nữa!

Cạnh tầng áp mái là một cây thông cổ thụ. Ba ông nhóc bám gốc thông, thận trọng trèo lên.

Trong thoáng mắt, ba đứa đã đặt chân qua dãy lan can thấp.

Cửa sổ tầng áp mái không có chấn song. Quý ròm ghé mắt vào khe cửa mở hé, thì thầm:

- Không có ai cả!

Vừa nói nó vừa cầm cánh cửa từ từ mở ra.

- Trèo vào ư? – Mạnh hồi hộp hỏi.

- Ừ.

- Sao tự nhiên em thấy sờ sợ thế nào!

Quý ròm mới là chúa nhát chứ không phải là Mạnh. Nhưng thấy Mạnh lộ vẻ sợ hãi, nó khoái chí đến quên cả sợ. Nó hùng dũng nhón chân trèo lên bệ cửa sổ, mặt hếch lên trời:

- Sợ quái gì! Mày cứ làm theo tao!

Tiểu Long chưa kịp can gián, Quý ròm đã bước hẳn vào trong nhà. Nó vội lách cách khỏi Mạnh, bám sát theo Quý ròm để bảo vệ an toàn cho bạn.

Nhưng Tiểu Long chỉ lo xa thế thôi. Tầng áp mái ngoài một tấm nệm cũ và vài chiếc giá rỗng kê sát vách chẳng có gì đáng giá. Có lẽ chủ nhà không bước lên đây vào giờ này! Tiểu Long nghĩ bụng và quay lại kéo tay đỡ Mạnh leo vào.

Nhưng Mạnh chân cẳng cứ luống ca luống cuống, loay hoay mãi vẫn không lọt vào trong nhà được.

- Mày sao thế? – Tiểu Long ngạc nhiên hỏi.

Mạnh giằng tay lại:

- Em không vào đâu!

Quý ròm ngoảnh lại, thấy hai đứa đang kéo qua kéo lại, mặt nó xanh mét:

- Trời ơi! Vào lẹ đi! Người ta trông thấy thì chết cả nút bây giờ!

Thấy ông anh đổ quạu, Mạnh không dám chần chừ. Nó phóc qua cửa sổ nhưng lại ngồi thụp ngay xuống, đầu lắc nguầy nguậy:

- Không được! Không thể vào nơi này được!

Quý ròm liếc Tiểu Long, thở dài:

- Nó sợ quá hóa điên rồi!

- Em không hóa điên! – Mạnh ngước mặt kêu khẽ – Nhưng em nhớ ra người đàn ông mặt đỏ là ai rồi!

Câu nói của Mạnh khiến hai ông anh trố mắt sửng sốt:

- Mày nói sao? Mày biết người đàn ông mặt đỏ này à?

- Em nhớ ra ổng rồi! – Mạnh gật đầu, mặt mày chưa hết thảng thốt – Năm ngoái em đã gặp ổng một lần!

Quý ròm và Tiểu Long không hẹn mà ngồi xổm xuống bên cạnh Mạnh.

- Mày gặp ông ta ở đâu? – Quý ròm hỏi dồn.

- Ở Vũng Tàu.

- Thế ổng là ai?

- Em không biết.

- Thế ổng tên gì?

- Em không biết.

- Vậy ổng làm nghề gì?

Mạnh vẫn lắc đầu:

- Em cũng không biết nốt!

Quý ròm nghe má nóng bừng:

- Mày giỡn với tao hả Mạnh?

- Em không giỡn.

Quý ròm cắn môi muốn bật máu:

- Vậy sao tao hỏi gì mày cũng bảo không biết?

- Em không biết thì bảo là không biết chứ sao! – Mạnh nhăn mặt – Em chỉ thấy ổng ngoài phố thôi!

Tiểu Long khịt mũi:

- Thế lúc đó ổng đang làm gì?

Mạnh tặc lưỡi:

- Ổng đang bị người ta xúm vào … đánh!

- Đánh? – Tiết lộ của Mạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm như không tin vào tai mình.

Mạnh gật đầu:

- Ừ, đánh! Ổng bị đánh thê thảm!

Tiểu Long sờ lên tay Mạnh:

- Thế tại sao ổng bị đánh, mày có biết không?

- Theo lời những người chứng kiến kể lại thì ổng chờ một người đàn ông khác, cả hai rượt theo một cô gái rất xinh, không biết họ cướp giật hay giở trò gì mà cô gái kia phóng xe chạy cuống cuồng, sợ hãi đến xám ngoét mặt mày. Thế là người hai bên đường nhào ra can thiệp. Họ ném ghế và gậy gộc vào chiếc xe khiến hai người đàn ông ngã chổng gọng, sau đó họ hè nhau xúm vô đánh túi bụi …

Quý ròm há hốc miệng:

- Sau đó thì sao?

- Em chả biết! – Mạnh nhún vai – Lúc đó em đang đi với mẹ. Em mới dừng lại hỏi hai ba câu, mẹ đã vội kéo em đi mất!

Tiểu Long nhíu mày:

- Bỏ xừ rồi! Chẳng lẽ đây là hai kẻ chuyên bắt cóc thật!

Quý ròm nhìn lom lom vào mặt Mạnh:

- Người đàn ông thứ hai có phải là người đánh xe ngựa không?

Mạnh lắc đầu:

- Cái đó thì em không dám quả quyết! Em chỉ nhận ra người đàn ông mặt đỏ vì ổng có những nét đặc biệt thôi!

Quý ròm bán tín bán nghi:

- Mày có chắc chắn không?

- Chắc chắn một trăm phần trăm!

- Thế sao mấy ngày vừa rồi mày không nhận ra? – Quý ròm lại vặn.

Mạnh liếm môi:

- Tại lúc em nhìn thấy ổng ở Vũng Tàu, ổng đang nằm bẹp dưới đất, cặp mắt của ông đâu có oai phong như bây giờ. Cả chiếc tẩu lúc đó cũng văng đâu mất. Vì vậy khi gặp lại, em không thể nhận ra ngay!

Đến đây thì Quý ròm không thể không tin. Và một khi đã tin, tự nhiên nó cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nó dáo dác nhìn quanh và cuối cùng dán mắt vào đầu cầu thang dẫn xuống tầng dưới, nơm nớp lắng tai nghe.

Thấy Quý ròm nghiêng tai, Tiểu Long và Mạnh bắt chước nghiêng tai theo.

- Chả có tiếng động nào cả! – Tiểu Long nhìn bạn, khẽ giọng.

Quý ròm đáp lời Tiểu Long bằng một cái gật đầu. Thấy Quý ròm gật đầu xong lại ngồi im không động đậy, Tiểu Long sốt ruột hỏi:

- Bây giờ sao?

Trong ba đứa, "nhà ảo thuật" Quý ròm mặc nhiên được xem là kẻ cầm đầu. Mà đã là kẻ cầm đầu thì không thể làm thinh trong những tình huống như thế này được. Quý ròm đành bấm bụng ra lệnh:

- Tụi mình lần xuống tầng dưới!

Mệnh lệnh của Quý ròm khiến mặt Mạnh tái xám. Nó đưa tay ôm đầu:

- Không! Em không xuống đâu!

Quý ròm hừ mũi:

- Mày không xuống thì cứ ngồi một mình ở đó!

Mệnh lệnh thứ hai này xem ra còn tệ hơn mệnh lệnh thứ nhất. Mạnh rối rít:

- Em xuống! Em xuống!

Nhưng Quý ròm vừa dợm đặt chân xuống cầu thang đã phải vội rụt lại ngay. Khi nãy, lúc ở gần cửa sổ, bọn trẻ không nghe thấy gì, nhưng khi tới gần cầu thang, chúng bỗng phát giác có tiếng trò chuyện từ bên dưới văng vẳng vọng lên.

Chương 10

Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh nằm bò sát trên sàn, chỗ cầu thang.

Quý ròm nói:

- Bây giờ tụi mình sẽ thò đầu xuống quan sát!

- Không được! – Mạnh phản đối – Làm thế nguy hiểm lắm!

Quý ròm trừng trừng nhìn ông em:

- Mày đừng có lộn xộn! Sao khi nãy kêu đi xuống dưới mày không la nguy hiểm?

- Khi nãy bây giờ khác! – Mạnh cãi – Khi nãy mình thò chân xuống trước, nếu gặp chuyện bất trắc thì chỉ què giò thôi, còn bây giờ thò đầu xuống, nhỡ có ai đập cho một gậy, lấy chỗ đâu mà đội nón?

- Rõ khéo tưởng tượng! – Quý ròm nổi sung nói ngang – Tao chả cần đội nón! Trước giờ đi học có bao giờ tao mang nón đâu!

Nói xong, nó từ từ thò đàu qua lỗ hổng chỗ đầu cầu thang. Quý ròm miệng tuy nói cứng nhưng nghe Mạnh hù dọa khiếp quá, bụng cũng hơi run. Nó vừa thò đầu vừa phập phồng ngoái cổ nhìn quanh, mắt láo liên quan sát.

Chỉ đến khi thò hẳn đầu xuống khỏi sàn mà chẳng thấy một vật lạ nào nện đánh "cốp" vào đầu, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Quý ròm không nhẹ nhõm được lâu. Tầng dưới không có ai, nhưng khi đảo mắt nhìn ra hiên, nó thấy có ba người đang trò chuyện quanh một chiếc bàn nhỏ.

Quý ròm khẽ giật mình khi nhận ra một trong ba người là người đàn ông mặt đỏ. Nhưng người đàn ông mặt đỏ chỉ làm Quý ròm giật mình, còn hai người kia mới làm nó đờ người ra như … xác ướp Ai Cập. Đó chính là ba mẹ nhỏ Hạnh.

Quý ròm thò đầu xuống trước, Tiểu Long và Mạnh thò đâu xuống sau. Và cũng như Quý ròm, sự có mặt bất ngờ của ba mẹ nhỏ Hạnh trong "sào huyệt" của người đàn ông mặt đỏ làm hai đứa bàng hoàng khôn tả.

Mãi một lúc, Tiểu Long mới mấp máy môi thì thầm:

- Tại sao ba mẹ Hạnh lại có mặt ở đây nhỉ?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Có thể ba mẹ chị Hạnh ngoài miệng không tin lời tụi mình nhưng trong bụng lại nghi ngờ người đàn ông này. Do vậy hai người mới tìm đến đây chất vấn, gạn hỏi cho ra lẽ!

Cách giải thích của Mạnh không phải không có lý. Tiểu Long gật gà gật gù định khen thằng oắt một câu nhưng rồi nó chợt ngớ ra:

- Thế hai người đến đây khi nào?

Lần này thì Mạnh nín thinh: Ừ nhỉ, thế ba mẹ chị Hạnh đã đến đây vào khi nào kìa?

Lúc cỗ xe ngựa rời khỏi chùa Linh Sơn, tụi nó đã bám hút theo tới tận đây, dọc đường đâu có thấy bong dáng của ba mẹ nhỏ Hạnh, thế mà chẳng rõ bằng cách nào họ lại ở trong nhà người đàn ông mặt đỏ!

Quý ròm chẳng buồn nghĩ ngợi xa xôi cho mệt óc. Nó suỵt khẽ:

- Lặng yên nghe họ nói gì!

Tiểu Long và Mạnh lập tức im thít, vểnh tai nghe.

Tiếng trò chuyện ngoài hiên vọng vào không rõ lắm nhưng nếu tập trung chú ý vẫn có thể nghe lõm bõm tiếng được tiếng mất.

Tụi nó nghe ba nhỏ Hạnh nói:

- Anh nhất định như thế sao!

- Nhất định! – Người đàn ông đáp – Tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội này!

Mạnh run run giật tay Tiểu Long:

- Anh nghe gì không?

- Nghe!

- Hình như hai bên cãi nhau căng lắm đấy!

Quý ròm ngoảnh sang Mạnh:

- Mày có thôi bép xép cái miệng đi không!

Thấy ông anh đổ quạu, Mạnh nín thinh.

Lần này, tới lượt mẹ nhỏ Hành lên tiếng:

- Tôi nghĩ không được đâu!

- Sao vậy? – Người đàn ông hỏi.

- Tụi nó còn phải đi học!

Người đàn ông ngả người ra lưng ghế:

- Không sao! Đợi nghỉ hè tôi mới bắt đầu!

Chuyện gì vậy nhỉ? Quý ròm nhủ bụng, nó vẫn không lần ra được đầu mối của câu chuyện. Cuộc đối đáp qua lại giữa ba mẹ nhỏ Hạnh và người đàn ông mặt đỏ không giống chút gì với sự cãi nhau như nhận định của Mạnh.

Mải nghĩ ngợi, Quý ròm không nghe được những mẩu đối thoại tiếp theo. Phải rất vất vả đầu óc nó mới tập trung lại được.

Và nó nghe mẹ nhỏ Hạnh nói:

- Nhưng anh đã làm tụi nhỏ hoảng vía!

- Chính tôi muốn vậy mà! – Người đàn ông bật cười – Bởi vì câu chuyện sắp tới sẽ diễn ra những cảnh giống như vậy! Bọn trẻ sẽ truy tìm tông tích một "Cỗ xe ngựa kỳ bí"!

Mẹ nhỏ Hạnh nhìn quanh:

- Theo anh, tụi nhỏ có lần được tới đây không?

- Ồ! – Người đàn ông nhún vai – Bọn trẻ thông minh gan dạ nhà chị chắc chắn đã tìm được đến đây rồi! Có khi lúc này bọn chúng đang ở đâu trên gác cũng nên!

Câu nói của người đàn ông khiến bọn Quý ròm giật bắn người như bị điện giật. Ba đứa hấp tấp rụt đầu lên khỏi sàn gác.

Mạnh méo xệch miệng:

- Chết rồi! Ông ta biết tỏng bọn mình đang nấp ở đây rồi!

- Chưa chắc đâu! – Tiểu Long tặc lưỡi – Có thể ông ta nói mò thôi!

- Anh nói mò thì có! – Mạnh hừ mũi – Còn ông ta chắc đã nghe động tĩnh gì rồi!

Tiểu Long cãi:

- Thế sao bên dưới lại im ru vậy? Nếu biết bọn mình nấp trên gác, ông ta phải bước lên xem thử chứ?

Thắc mắc của Tiểu Long quả không dễ trả lời. Mạnh không vặn vẹo nữa mà đưa mắt nhìn Quý ròm ra ý hỏi.

Quý ròm liếm môi:

- Chúng ta thò đầu xuống coi sao!

Ba cái đầu lại từ từ thò xuống đầu cầu thang.

Khác với sự êm thấm của lần trước, lần này đợi bọn Quý ròm ở bên dưới là ba cái đầu khác đang hờm sẵn.

Ba cái đầu đó đang quay về phía cầu thang, sáu tia nhìn đang chiếu về phía ba cái đầu thậm thà thậm thụt của bọn trẻ.

Vừa ló đầu xuống, đảo mắt một cái, bọn Quý ròm đã phát hiện ngay tai họa. Mặt đứa nào đứa nấy lập tức nghệt ra.

Chưa đứa nào kịp nói gì thì người đàn ông mặt đỏ đã cười hề hề:

- Thôi, xuống hết đi mấy ông tướng con!

Bọn Quý ròm còn đang ngần ngừ thì tiếng người xà ích thình lình vang lên sát rạt sau lưng:

- Xuống đi chứ còn đợi gì nữa!

Lần thứ hai, bọn Quý ròm lại giật nảy. Chúng quay phắt lại, sửng sốt khi thấy người xà ích ngồi đong đưa chân trên bệ cửa sổ như đã có mặt tại đó tự bao giờ.

Trước vẻ mặt hoang mang của bọn trẻ, người xà ích mỉm cười:

- Các cháu vào bằng lối này được, chẳng lẽ ta không vào được?

Mặt đỏ như gấc, bọn Quý ròm không còn cách nào khác là líu ríu bước xuống cầu thang.

- Sao? Các cháu khá vất vả chứ hả? – Cặp mắt sáng lấp loáng ánh lên vẻ gì như chễ giễu, người đàn ông mặt đỏ cười hỏi khi bọn trẻ tới gần.

Quý ròm cúi đầu, ấp úng:

- Dạ … dạ …

Tới lúc này, nó vẫn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của người đàn ông trước mặt.

Ba nhỏ Hạnh trỏ vào những chiếc ghế trống:

- Các cháu ngồi xuống đi!

Mẹ nhỏ Hạnh hỏi câu hỏi cố nén nãy giờ:

- Hạnh, Tùng đâu các cháu?

Tiểu Long chỉ tay ra bụi cây xa xa trước cổng, bẽn lẽn đáp:

- Các bạn ấy đang nấp ở ngoài kia!

- Các bạn ấy không có ở ngoài kia đâu! – Người đàn ông mặt đỏ lắc đầu nói.

Mạnh ngứa miệng:

- Chị Hạnh và thằng Tùng nấp ở ngoài đó thật mà! Khi nãy chính tụi cháu …

Người đàn ông cắt ngang:

- Đó là chuyện khi nãy. Bây giờ hai bạn ấy không còn ở đó nữa.

Mẹ nhỏ Hạnh lộ vẻ lo lắng:

- Thế …

- Bác ấy nói đúng đó. Tụi con đã vào tong này rồi mẹ à!

Mẹ chưa nói hết câu, tiếng nhỏ Hạnh đã đột ngột vang lên. Và từ sau kẹt cửa, nó và Tùng đứa trước đứa sau cười cười đi ra.

Quý ròm trừng mắt:

- Thế đấy! Đã phân công nấp ngoài kia, lại tự tiện lẻn vào đây!

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Hạnh phải vào để hỗ trợ Quý và các bạn chứ! Rủi có ai rút súng bắn ì xèo rồi để lại "Xác chết trên cao nguyên" thì sao!

Không biết bọn trẻ đang trêu nhau, mẹ nhỏ Hanh nhăn mặt:

- Con nói gì lạ thế? Xác chết nào ở đây?

- Tụi con đùa thôi mẹ à!

Nhỏ Hạnh tươi cười đáp. Rồi sực nhớ ra chuyện quan trọng trước mắt, nụ cười vụt tắt ngay trên môi nó. Nó nhìn ba mẹ, mắt chớp chớp:

- Còn ba mẹ? Ba mẹ đến đây vào lúc nào thế?

- Từ chùa Linh Sơn ba mẹ đến thẳng đây.

Nhỏ Hạnh há hốc miệng:

- Thế ra ba mẹ đã biết nơi đây từ trước?

Ba cười:

- Ba đã ghé nơi đây hai ba lần rồi.

Rồi trước vẻ ngơ ngác của bọn trẻ, ba chỉ tay vào người đàn ông mặt đỏ:

- Đây là bạn ba, đạo diễn Hoàng Lân ở hãng phim Bến Thành. Bác Hoàng Lân sắp quay một bộ phim tại Đà Lạt …

- Ôi, tuyệt quá! – Tùng reo lên – Phải phim "Xác chết trên cao nguyên" tập 2 không hở ba?

- Không phải! Đây là một bộ phim về thiếu nhi!

- A ha! Phim thiếu nhi, hay quá! – Tùng lại vỗ tay – Thế ba xin bác Hoàng Lân cho tụi con đóng phim với!

- Các cháu khỏi lo! – Người đàn ông mặt đỏ, bây giờ là đạo diễn Hoàng Lân, mỉm cười lên tiếng – Mấy hôm nay bác đã quan sát các cháu kỹ lưỡng rồi! Các cháu hoàn toàn thích hợp để đóng trong bộ phim của bác!

Tiểu Long mơ trở thành diễn viên điện ảnh đến chết được. Tất nhiên nó ao ước trở thành diễn viên võ thuật cơ. Vì vậy, nó rụt rè hỏi:

- Phim có đánh nhau không hở bác?

- Ồ, không! Không có đánh nhau! – Đạo diễn Hoàng Lâm ngắm nghía Tiểu Long – Bộ cháu thích đóng cảnh đánh nhau à?

Tiểu Long bối rối:

- Dạ, không! Không ạ!

Đạo diễn Hoàng Lân gật gù:

- Phim không có cảnh đánh nhau nhưng có cảnh rượt đuổi. Như đuổi theo xe ngựa chẳng hạn. Lại còn rải hoa làm tín hiệu dẫn đường nữa!

Câu nói của người đạo diễn làm bọn trẻ lỏn lẻn ngó lơ chỗ khác.

Thấy vậy, đạo diễn Hoàng Lân vội vã nói thêm:

- Bác nói thật đấy, không phải trêu các cháu đâu! Chính hành động của các cháu đã gợi ý cho bác. Thế nào trong phim của bác cũng sẽ có cảnh đó!

Quý ròm tò mò:

- Thế bộ phim có tên là gì hở bác?

- Bộ phim của bác có tên là "Cỗ xe ngựa kỳ bí"!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Thì ra cỗ xe ngựa bác đi mấy hôm nay là cỗ xe sẽ sử dụng trong phim?

- Đúng thế! Bác đã thuê cỗ xe này! – Đạo diễn Hoàng Lân huơ chiếc tẩu trên tay một vòng – Cả ngôi nhà này cũng đã được hãng phim thuê trọn. Đây sẽ là ngôi nhà trong phim.

Quý ròm dè dặt:

- Tụi cháu chưa đóng phim lần nào, tụi cháu sợ sẽ …

- Các cháu đừng lo! – Đạo diễn Hoàng Lân ngắt lời – Ngay hôm đầu tiên gặp tụi cháu ở nhà thủy tạ chỗ hồ Xuân Hương, bác đã chấm rồi. Quan sát các cháu thêm những ngày sau nữa, bác tin rằng mình không chọn nhầm. Tất nhiên các cháu sẽ còn được hướng dẫn thêm, còn phải thử diễn xuất trước ống kính …

Nhỏ Hạnh nhìn ba mẹ, giọng hờn dỗi:

- Thế ra ba mẹ biết chuyện này ngay từ đầu phải không?

Ba cười khẽ:

- Ngay ngày đầu tiên trông thấy tụi con, buổi tối bác Hoàng Lân đã đến gặp ba …

Tùng cầm tay ba lay lay:

- Vậy mà ba chẳng chịu nói trước làm tụi con sợ hết hồn!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi:

- Đã vậy khi tụi con phát hiện bị bác Hoàng Lân theo dõi, ba mẹ còn giả bộ không tin nữa chứ!

- Các cháu đừng trách oan bố mẹ! – Đạo diễn Hoàng Lân lên tiếng "cứu bồ" – Chính bác đã đề nghị ba mẹ các cháu làm như vậy! Nếu các cháu biết trước, hành động sẽ không còn tự nhiên, như vậy bác sẽ khó đánh giá chính xác khả năng của các cháu được!

Tùng bá vai Tiểu Long:

- Hì hì! Phen này anh em mình được đóng phim, thích nhé!

Tiểu Long không đáp, chỉ cười ngượng ngập. Bên cạnh nó, Quý ròm khịt khịt mũi, còn nhỏ Hạnh thì vỗ vỗ trán. Đứa nào cũng lộ vẻ lo lắng trước sự kiện trọng đại và bất ngờ này, nhưng dù lo lắng đến mấy ánh mắt của tụi nó cũng không giấu được sự nôn nao, thích thú.

Trong bọn, chỉ riêng Mạnh là lo lắng thật sự. Từ khi bước xuống thang gác đến giờ, nó đứng im thít bên cạnh mọi người, bụng thấp tha thấp thỏm.

Khi nãy, nó đã kể cho Quý ròm và Tiểu Long nghe câu chuyện kỳ quái về người đàn ông mặt đỏ mà nó tận mặt chứng kiến ở Vũng Tàu, nhưng lúc này trước những sự kiện dồn dập đang xảy ra, hai ông anh dường như quên khuấy mất những gì nó vừa kể.

Quý ròm và Tiểu Long có thể quên và đã quên. Nhưng Mạnh thì không quên. Nó cứ đứng chôn chân một chỗ, lấm lét nhìn người đàn ông, bụng hoang mang không rõ ông này là đạo diễn thật hay là kẻ xấu đội lốt. Nó cứ sợ mọi người, kể cả ba mẹ nhỏ Hạnh, bị mắc lừa.

Vẻ căng thẳng của Mạnh không qua được mắt đạo diễn Hoàng Lân. Đợi cho không khí tạm lắng dịu, ông khẽ quay sang Mạnh:

- Sao nãy giờ cháu không nói gì hết vậy?

Bị hỏi bất ngờ, Mạnh ấp úng:

- Dạ … dạ …

- Thế cháu có thích đóng phim với các bạn không?

Đạo diễn Hoàng Lân lại hỏi. Và Mạnh lại "Dạ … dạ …"

Thằng oắt làm nhà đạo diễn ngạc nhiên quá xa. Ông huơ tròn chiếc tẩu thuốc:

- Có gì cháu cứ nói! Nếu cháu không thích đóng phim, bác không ép cháu đâu!

- Không … không phải thế ạ! Cháu chỉ thắc mắc …

Cuối cùng, Mạnh cũng mở miệng được. Nhưng nó chỉ lắp bắp có thế. Rồi tắc tị.

Đạo diễn Hoàng Lân chồm người tới trước:

- Cháu thắc mắc điều gì?

Tới đây thì Tiểu Long và Quý ròm mới sực nhớ ra câu chuyện khi nãy trên căn gác. Quý ròm liền vọt miệng:

- À, cháu quên hỏi bác. Năm ngoái bác có xuống Vũng Tàu phải không ạ?

Đạo diễn Hoàng Lân có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi không đâu vào đâu của Quý ròm nhưng vẫn trả lời:

- Đúng rồi! Năm ngoái bác quay một bộ phim ở đó! Có chuyện gì thế cháu?

Quý ròm chớp mắt:

- Có, có một chuyện! – Nó chỉ tay vào Mạnh – Thằng này là em cháu. Nó sống ở Vũng Tàu!

Nhà đạo diễn trố mắt:

- Thế thì sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nó bảo là nó đã nhìn thấy bác …

Cặp lông mày nhà đạo diễn nhăn tít:

- Bác vẫn chưa hiểu cháu muốn nói gì!

Quý ròm hít một hơi:

- Nó bảo nó nhìn thấy bác bị … người ta đánh!

Tiết lộ của Quý ròm khiến cả nhà nhỏ Hạnh từ lớn tới bé trợn tròn mắt. Còn Tiểu Long, Quý ròm và Mạnh thì nín thở chờ xem nhà đạo diễn ăn nói ra làm sao. Nếu ông ta chối phắt thì tụi nó không biết chui đi đâu.

Nhưng đạo diễn Hoàng Lân không chối. Ông ngớ người ra một thoáng rồi cười xòa:

- Bác nhớ ra rồi. Bác có bị người ta đánh. Đánh đau lắm!

Rồi ông nhìn Mạnh, giọng bông đùa:

- Hóa ra nãy giờ cậu bé này đang nghi ngờ đạo đức của ta đây!

- Ủa, bác làm gì mà người ta đánh hở bác?

Tùng vọt miệng hỏi, nhanh nhẩu đến mức mẹ nó giật tay không kịp.

Đạo diễn ngả người ra lưng ghế, rít một hơi thuốc rồi nhớ lại:

- Lần đó, bác đang tìm một diễn viên nữ chính cho bộ phim sắp quay. Một lần vào quán kem Bốn Mùa, bác trông thấy một cô gái có bề ngoài rất hợp với nhân vật trong phim liền bước tới tìm cách bắt chuyện. Nhưng bác mới nói một hai câu, cô ta đã bỏ dở ly kem và đứng phắt dậy đi ngay …

Đạo diễn Hoàng Lân ngừng lại và đưa tẩu thuốc lên miệng.

- Thế rồi sao hở bác? – Tùng sốt ruột – Bác có gặp lại cô gái đó không?

Còn Mạnh thì bô bô nhận xét:

- Chắc bộ dạng của bác làm cô ta sợ!

Thấy ông em ăn nói bừa bãi, chẳng biết lịch sự tế nhị tí ti ông cụ nào, Quý ròm trừng mắt nhìn nhưng Mạnh đã nhanh chóng ngó lơ chỗ khác.

Trái với sự lo lắng của Quý ròm, đạo diễn Hoàng Lân chẳng tỏ vẻ gì phật ý về câu nói của Mạnh. Ông thản nhiên gật đầu:

- Chính bác cũng nghĩ như vậy. Vẻ ngoài của bác khiến ai mới gặp cũng đều úy kị. Vì vậy, hôm sau, cũng vào giờ đó, bác lại đến quán kem Bốn Mùa với hy vọng sẽ gặp lại cô ấy để nói rõ ý định của mình …

Mạnh hồi hộp:

- Thế bác có gặp không ạ?

- Gặp! Cô ấy vẫn ngồi ở chỗ cũ. Và thế là bác tiến lại. Nhưng cũng như lần trước, mặc bác huyên thuyên, cô ấy chẳng đáp trả một tiếng nào và đứng lên đi thẳng …

Câu chuyện của đạo diễn Hoàng Lân càng lúc càng kỳ lạ khiến mọi người nín thở lắng tai nghe.

- Cả hai lần đều bị hố, bác rất ngượng. Cũng may là vào giờ đó quán tương đối vắng. Nhưng chỉ nhìn những nụ cười tủm tỉm bí hiểm của các cô phục vụ trong quán, bác cũng đã muốn độn thổ rồi. Hôm sau, bác rủ thêm anh quay phim trong đoàn cùng đi. Nhưng lần này, rút kinh nghiệm, bác không vào bên trong, mà "phục kích" cô gái ngay trước quán. Kế hoạch của bác là bí mật bám theo cô gái về đến tận nhà rồi vào gặp gia đình cô ta thưa chuyện để tránh hiểu lầm …

Đạo diễn Hoàng Lân lại ngừng lại rít thuốc, mẩu chuyện sắp kể khiến vẻ mặt ông nửa như cười nửa như mếu.

- Đúng vào giờ đã định, cô gái đó từ quán kem Bốn Mùa đi ra. Bác liền chở anh quay phim lẳng lặng bám theo. Mọi việc đang diễn ra đúng theo kế hoạch thì cô gái bất thần quẹo sang đường khác. Ngặt nỗi lúc đó đèn hiệu giao thông sắp chuyển sang màu đỏ. Sợ mất dấu, bác rồ ga phóng vượt lên. Khổ thay, chính cú lao quá đà này khiến cô gái trông thấy bác. Trót lộ bí mật, bác đành kè kè bám sát luôn. Còn cô gái vừa nhác thấy bác đã lộ vẻ sợ hãi, cho xe phóng vèo vèo. Chạy một quãng, cô ta lại quẹo. Và bác lại rú ga, chẳng may vấp phải cục đá lớn. Chiếc xe lông lên như thể giận dữ khiến cô gái hét lên thất thanh. Thế là người hai bên đường la rần "Cướp! Cướp", "Bắt lấy chúng!". Họ ùa ra, ghế bàn gậy đá bay tua tủa vào bác khiến chiếc xe đổ chổng kềnh …

Mạnh thở phào:

- Cháu hiểu rồi!

Còn đạo diễn Hoàng Lân thì thở dài thườn thượt:

- Nếu lúc đó cảnh sát giao thông không đến kịp, chắc bác và anh quay phim đã biến thành hai xác chết không phải trên cao nguyên mà dưới bãi biển rồi!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Nhưng tại sao cô gái đó lại không muốn bắt chuyện với bác hoặc nghe bác giải thích …

Đạo diễn Hoàng Lân gật gù:

- Cháu hỏi rất hay! – Rồi ông vò vò mái tóc hoa râm, chậm rãi đáp – Đó là do bác gặp vận xui! Sau khi hiểu ra, những người xúm vào đánh bác mới nói cho bác biết cô gái mà bác đang bám theo là một cô gái câm!

Cả bốn cái miệng cùng "Ồ" lên một lượt:

- Thì ra thế!

Đạo diễn Hoàng Lân nhìn bọn trẻ:

- Nhưng các cháu có biết trong chuyện này bác đau nhất ở chỗ nào không?

Tùng láu táu:

- Ở chỗ xương sườn ạ! Chắc người ta đánh chỗ đó nhiều nhất!

Mạnh cãi:

- Không! Đau ở đầu cơ!

Nhà đạo diễn cười như mếu:

- Đau nhất là lúc đó bác đang đi tìm diễn viên để mời đóng vai một … cô gái câm trong bộ phim của bác. Đó cũng là phim "Tình yêu không nói lên lời" vừa chiếu hồi đầu năm!

Nghe tới đây, dù đang cố làm nghiêm để tỏ bày sự cảm thông trước tai nạn nghề nghiệp của nhà đạo diễn, mọi người cũng phải bật cười khúc khích.

Nỗi lo trong lòng Mạnh lúc này đã bay biến hết. Nó trở lại là cái thằng Mạnh bộp chộp, vô ý vô tứ như mọi ngày. Bọn Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tùng chưa kịp nói gì thì nó đã oang oang:

- Bác ơi, hay là bác đưa cái cảnh bác bị người ta hiểu lầm vô trong phim "Cỗ xe ngựa kỳ bí" này đi bác! Có cái cảnh éo le đó, khán giả sẽ kéo nhau rần rần đến rạp cho bác coi!

HẾT.

Tập 24: Giải thưởng lớn

Đánh máy: Huyền Trang
Chính tả: picicrazy

Tóm tắt nội dung

Thằng Lâm trong băng "tứ quậy" lớp 8A4 lại tiếp tục đặt vè chọc phá thiên hạ. Lần này, nhỏ Hạnh không nhịn được trò lếu láo của Lâm, bèn thách nó đem tài làm thơ ra "giúp đời" như Quý ròm. Cuộc thi "phổ thơ" các bài học giữa "thi sĩ Bình Minh" và "thi sĩ Hoàng Hôn" diễn ra gây cấn và cực kỳ vui nhộn ...

Chương 1

Sáng nay thằng Lâm lại quậy. Hôm qua, thằng Đặng Đạo ngủ gục trong giờ sinh vật, bị cô Hạ Huệ phạt đứng cho đến khi có trống đổi tiết. Cô bảo đứng chép bài cho tỉnh ngủ.

Chuyện chỉ có vậy thôi mà sáng nay, tụi bạn vừa lục tục vào lớp đã thấy trên bảng có hai câu thơ chọc ghẹo: "Ở nhà chẳng ngủ cho say. Vô lớp ngủ ngày là đít con voi".

Hôm thi hoạt cảnh lịch sử, tổ 3 diễn tích vua Quang Trung cỡi voi tiến đánh đồn Ngọc Hồi, Phước và Đặng Đạo đóng vai "voi". Phước làm hai chân trước, Đặng Đạo làm hai chân sau. Sau vụ đó, thằng Lâm hay trêu Đặng Đạo là "đít voi".

Hoạt cảnh Hưng Đạo vương gặp Phạm Ngũ Lão của tổ 3 cũng có voi, nhưng đứa đóng hai chân sau là nhỏ Hiển Hoa nên thằng Lâm không dám hó hé. Nó chừa con voi của Trần Hưng Đạo chỉ trêu con voi của Quang Trung.

Nhưng trêu bằng miệng là một chuyện, còn đặt thành vè và chép lên bảng là chuyện hoàn toàn khác, trầm trọng hơn nhiều.

Thực ra, chuyện Đặng Đạo ngủ gà ngủ gật trong giờ học không phải chỉ mới xảy ra hôm qua. Cả tuần lễ nay, tụi bạn không hiểu sao Đặng Đạo cứ ngồi nghe giảng một lát là mắt díp lại.

Chỉ trừ giờ toán của thầy Hiếu và giờ văn của cô Trinh là Đặng Đạo cố gượng chống lại cơn buồn ngủ. Còn tới các môn khác, nó cứ nghếch mắt nghe giảng chừng năm mười phút là cái cằn cổ lại nhịp lên nhịp xuống.

Khổ nỗi, Đặng Đạo ngồi ngay bàn đầu, giữa thằng Bá và nhỏ Vành Khuyên, nên nó thức hay ngủ, thầy cô đều thấy rõ mồn một.

Cô Nga dạy sử, thầy Quảng dạy địa, cô Kim Anh dạy hóa học đều kêu nó chạy đi rửa mặt cho tỉnh táo rồi vô học tiếp.

Hôm qua, cô Hạ Huệ cũng bảo nó đi rửa mặt. Nhưng sau khi rửa mặt vô, thấy trong người mát mẻ quá, nó khoái chí gục đầu ngủ tiếp nên cô Hạ Huệ tức mình bắt nó đứng suốt tiết học.

Đặng Đạo thuộc tổ 3. Nhỏ Xuyến Chi vừa là lớp trưởng vừa là tổ trưởng tổ 3, uy đầy mình, nay thấy trong tổ có một đứa mê ngủ như Đặng Đạo, nó

bực lắm.

Bữa trước họp tổ, nó lôi Đặng Đạo ra phê bình sát ván. Đặng Đạo biết tội, nhũn như con chi chi, thành khẩn hứa sẽ sửa lỗi.

Nhưng rồi mọi chuyện đâu lại vào đấy. Hôm trước Đặng Đạo hứa hẹn đủ điều, hôm sau nó chỉ làm mỗi một điều là ngủ.

Lớp phó Vành Khuyên ngồi cạnh thúc khuỷu tay vô hông nó, cằn nhằn:

- Hôm qua bạn hứa gì, nhớ không?

- Nhớ.

- Nhớ sao còn ngủ!

- Cái miệng hứa chứ con mắt đâu có hứa!

Câu trả lời ngang phè của Đặng Đạo làm nhỏ Vành Khuyên và mấy đứa trong tổ tức anh ách. Đứa nào cũng sợ thói ngủ gục của Đặng Đạo sẽ kéo tụt điểm thi đua của cả tổ xuống. Tức nhất dĩ nhiên vẫn là tổ trưởng Xuyến Chi.

Đang ấm ức tên tổ viên bướng bỉnh, chưa biết làm sao, sáng nay bắt gặp mấy câu thơ trên bảng, mặt Xuyến Chi liền sa sầm.

Nó liếc qua chỗ thằng Lâm:

- Lâm phải không?

- Gì cơ? – Lâm giả nai.

- Bạn đừng làm bộ! – Nhỏ Xuyến Chi cau mày – Hai câu thơ trên bảng có phải bạn viết không?

Lâm tỉnh rụi:

- Tôi viết thì sao?

Nhỏ Xuyến Chi nghiến răng:

- Hôm trước bạn làm vè trêu bạn Tần, bị thầy Hiếu phạt đứng suốt hai tiết toán chưa tởn hả?

Lâm cười nhăn nhở:

- Hôm trước khác, hôm nay khác! Hôm trước bạn Tần bị ghẻ, thầy Hiếu bảo trêu chọc bệnh tật của bạn là không tốt. Còn hôm nay bạn Đặng Đạo chuyên ngủ gục trong lớp, tôi phê bình khuyết điểm để … giúp bạn tiến bộ kia mà!

Thằng Lâm này đúng là bẻm mép. Nó trêu cợt người ta mà dám chống chế là giúp bạn tiến bộ.

Ba đứa còn lại trong băng "tứ quậy" lập tức hùa theo.

Quốc Ân bô bô:

- Đúng rồi! Bạn Lâm chỉ muốn giúp bạn thôi!

Hải quắn vỗ tay:

- Hoan hô bạn Lâm! Bạn Lâm tốt với bạn quá xá!

Còn Quới Lương thì đập bàn "thùng thùng":

- Đề nghị biểu dương khen thưởng bạn Lâm!

Băng "tứ quậy" ồn ào khủng khiếp. Chúng nhao nhao bênh vực nhau khiến mấy đứa tổ 3 tức muốn xịt khói lỗ tai.

Nhỏ Vành Khuyên "hứ" một tiếng:

- Đề nghị kỷ luật thì có! Ở đó mà khen thưởng!

- A ha! – Quới Lương chỉ tay vô nhỏ Vành Khuyên – Bạn là lớp phó mà đi bao che cho tật ngủ gục của tổ viên tổ mình hả!

- Tôi chẳng bao che! Nhưng tôi không đồng ý với kiểu chọc phá của bạn!

- Tôi không chọc phá! – Lâm nghinh mặt – Tôi chỉ góp ý xây dựng!

Thấy đối phương cãi chày cãi cối, nhỏ Vành Khuyên tức lắm. Nó chỉ tay lên bảng:

- Góp ý xây dựng mà kêu người ta là … là …

Nói tới đây, Vành Khuyên đâm ngắc ngứ. Là con gái, nó không đủ can đảm thốt ra cái từ thô lỗ thằng Lâm viết trên bảng.

Lâm biết tỏng điểm yếu của đối phương, nhăn nhở hỏi tới:

- Là gì?

- Bạn Lâm đừng có càn rỡ quá đáng à nghen!

Giọng thằng Tần thình lình vang lên khiến Lâm quay phắt lại.

- Tưởng ai, thì ra Tần ghẻ! – Lâm cười hê hê – mày ở tổ 1, sao lại xen vào chuyện này? Hay mày muốn trả thù tao về chuyện hôm nọ?

Ý thằng Lâm muốn nhắc đến lần nó cùng thằng Quốc Ân vẽ hình và đặt vè trêu cái đầu ghẻ của Tần.

Tần chưa kịp đáp, nhỏ Hiền Hòa ngồi cạnh đã vọt miệng:

- Đây không phải là chuyện của tổ nào! Đây là chuyện của lớp!

Quới Lương bênh bạn:

- Chính vì chuyện của lớp, bạn Lâm mới phê bình thẳng tật ngủ gục của bạn Đặng Đạo trên bảng đó chứ!

- Thôi, được rồi! – Biết Quới Lương với Lâm là một cặp bài trùng, lại có hai đứa khác trong băng "tứ quậy" là Quốc Ân và Hải quắn sẵn sàng tung hứng, nhỏ Xuyến Chi không buồn tranh cãi nữa, nó thở ra một hơi dài – Để lát nữa cô Trinh vô, tôi sẽ chỉ cho cô những lời "góp ý xây dựng" của bạn Lâm trên bảng, xem cô nói thế nào!

Lâm ưỡn ngực:

- Đừng hòng dọa! Thằng này chả sợ!

Lâm chỉ nói cho oai thế thôi. Khi tiếng trống vang lên, cả lớp lục tục ra sân xếp hàng, Lâm đã vù lên bảng, vội vội vàng vàng xóa béng hai câu thơ "giúp bạn tiến bộ" của mình.

Chương 2

Tưởng vậy là thôi, nào ngờ sáng hôm sau, vừa vào lớp, tụi bạn lại nhìn thấy hai câu thơ khác trên bảng.

Lần này Lâm không châm chích Đặng Đạo, mà "tấn công" thẳng vào lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên.

Hai câu thơ viết: "Nếu còn quen thói bao che. Thì làm sao nói ai nghe hở trời!" Lúc Lâm viết hai câu này, Quới Lương đứng bên cạnh hơi hốt. Nó giật tay bạn:

- Thôi đi mày! Đừng đụng vào mấy con nhỏ này!

- Sợ gì chứ? – Lâm giằng tay ra – Tao cứ viết!

Quốc Ân và Hải Quắn ngồi dưới nhao nhao:

- Đúng rồi! Cứ viết đi Lâm! Hai bà chằn đó chẳng làm gì được mày đâu!

Quới Lương quay lại:

- Tụi nó nổi sùng tụi nó méc cô Trinh thì khốn!

Quốc Ân cười hề hề:

- Nhưng trước khi cô Trinh vào lớp, thằng Lâm đã xóa sạch "tang chứng" rồi còn đâu!

Lâm ném viên phấn vào chân tường, xoa xoa tay, gật gù ngắm nghía hai câu thơ vừa viết:

- Hôm nay hai con nhỏ Xuyến Chi và Vành Khuyên chắc chắn sẽ bầm gan!

Quả như dự liệu của Lâm, vừa ôm cặp bước qua khỏi cửa, thấy bạn bè xì xào, nhỏ Vành Khuyên vội đưa mắt nhìn lên bảng.

Hai câu thơ châm chích của thằng Lâm làm mắt nó tối sầm. Nó ngoảnh phắt lại, nhìn xoáy vào mặt "thủ phạm".

- Lại Lâm nữa phải không?

Lâm nhếch mép:

- Việc gì tới bạn mà hỏi? Bộ bạn tự nhận mình là người "quen thói bao che" trong câu thơ hả?

So với lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó học tập Hạnh, Vành Khuyên là con nhỏ "mềm yếu" nhất trong ban cán sự lớp. Thằng Lâm mới chọc tức

một câu, nó đã lúng túng không biết đáp trả thế nào. Đã thế mắt nó lại còn muốn ngân ngấn nước.

May sao, nhỏ Xuyến Chi kịp thời xuất hiện. Vừa bước vào lớp, đảo mắt một vòng, Xuyến Chi đã hiểu ngay cớ sự.

Nó quắc mắt nhìn Lâm, giọng hăm dọa:

- Chẳng lẽ bạn không xem nội quy kỷ luật ra gì sao?

Lâm hừ mũi:

- Tôi chẳng làm gì vi phạm nội quy kỷ luật! Bạn đừng có vu oan!

Bọn Qưới Lương, Quốc Ân và Hải quắn lập tức hùa theo:

- Vu oan! Đúng là vu oan!

Nhỏ Xuyến Chi không thèm để ý đến ba đứa a dua kia. Nó chỉ tay lên bảng, mặt nghiêm lại:

- Hôm qua bạn giễu cợt Đặng Đạo, hôm nay bạn châm chọc tôi và Vành Khuyên, bạn gây mất đoàn kết trong lớp như vậy mà bảo là không vi phạm nội quy nhà trường hả?

- Tôi không châm chọc! – Lâm ngoác miệng cãi – Tôi chỉ phê bình góp ý!

- Không ai góp ý bằng cách đặt vè rồi viết lên bảng! – Nhỏ Xuyến Chi chưa kịp bắt bẻ, giọng nhỏ Lan Kiều ở tổ 2 thình lình vang lên – Đó chỉ là chọc phá thôi!

Lâm vừa oang oang bào chữa vừa quay lại phía có tiếng nói. Nhận ra người lên tiếng phản đối là Lan Kiều, mắt nó nheo lại:

- Thì ra nhà thơ của trường ta! Bạn làm thơ hay, bạn được in bài lên báo Khăn Quàng Đỏ, tôi làm thơ dở, tôi đành in lên … tấm bảng của lớp mình. Chẳng lẽ như vậy bạn cũng ghen tị sao?

Lối ăn nói khiêu khích của Lâm khiến nhỏ Lan Kiều không kịp nghĩ ra cách đối phó. Mặt đỏ lên, nó chỉ biết buông một câu hậm hực:

- Tôi không thèm tranh cãi với bạn nữa!

Đúng lúc này, nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lục tục bước vào. Hôm qua, bọn Quý ròm vô trễ nên không tận mắt chứng kiến cảnh thằng Lâm đặt vè trêu Đặng Đạo và sau đó cãi nhau tóe lửa với Xuyến Chi và Vành Khuyên.

Nhưng chỉ cần hỏi qua Vành Khuyên vài câu, bọn Quý ròm đã biết ngay mọi chuyện. Nhỏ Hạnh đưa mắt đọc hai câu thơ trên bảng rồi quay nhìn Lâm, chậm rãi:

- Lâm sai rồi!

Lâm nhìn ra cửa, "xì" một tiếng:

- Bạn sai thì có! Bạn ở trong ban cán sự lớp nên cố tình bênh vực Xuyến Chi và Vành Khuyên chứ gì!

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Hạnh chẳng bênh vực cho ai hết. Nhưng nếu bạn bè có khuyết điểm, tại sao Lâm không góp ý trong tiết sinh hoạt chủ nhiệm? Đặt vè chọc ghẹo như thế này rõ ràng là một hành vi ác ý!

Nhỏ Hạnh phân tích có lý có tình khiến Lâm nghẹn họng. Nó rất muốn gỡ tội nhưng chẳng biết nói sao, đành gào lên oan ức:

- Tôi không hề ác ý! Bạn đừng có vu khống!

Chỉ đợi có vậy, Quốc Ân, Hải quắn và Quới Lương ngoác miệng lu loa theo:

- Vu khống! Không được vu khống!

Lớp trưởng Xuyến Chi liếc nhỏ Hạnh:

- Bạn đừng nói lý lẽ với bọn họ nữa! Lát nữa tôi sẽ báo với cô Trinh để cô phân xử! Thái độ kiên quyết của Xuyến Chi khiến băng "tứ quậy" chột dạ.

Quới Lương phóc ra khỏi bàn, lao thẳng lên bảng. Nhoáng một cái, nó đã xóa sạch hai câu thơ.

Nhỏ Xuyến Chi nhếch môi:

- Chả ăn thua đâu! Cả lớp đều tròng thấy, các bạn đừng hòng chạy tội!

- Tôi sẽ làm chứng! – Nhỏ Lan Kiều sốt sắng – Tôi đã thuộc lòng hai câu thơ khi nãy rồi!

Tần hăng hái vung tay:

- Còn tôi, tôi sẽ đọc cho cô Trinh nghe hai câu thơ bạn Lâm chế giễu bạn Đặng Đạo hôm qua!

Nhỏ Hiền Hòa cũng không chịu kém:

- Tôi cũng thuộc! Tôi thuộc cả bốn câu!

Thấy tình thế càng lúc càng bất lợi, bang "tứ quậy" lo lắng nhìn nhau. Quới Lương cằn nhằn:

- Hồi sáng tao đã cản rồi, ai bảo tụi mày không nghe! Đụng vào hai bà chằn kia thế nào cũng sinh lắm chuyện!

Lâm nhìn Xuyến Chi, cười giả lả:

- Đùa chơi một tẹo thôi mà, có gì phải méc cô!

Nhỏ Xuyến Chi nhướn mắt:

- Bộ Lâm hết chuyện đùa rồi hả?

Lâm gãi đầu:

- Đây chỉ là làm thơ cho vui thôi!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Những câu thơ quậy phá của Lâm chẳng làm ai vui nổi đâu! Lâm có giỏi thì làm thơ như Quý kia kìa!

- Trời đất – Lâm nhìn sững Quý ròm một lát rồi quay sang nhỏ Hạnh – Bộ Hạnh kêu tôi làm những câu thơ kiểu như "Nhà em có một người bà. Tiếp theo là mẹ kế là ba em" như "thi sĩ Bình Minh" đây hả?

- Không phải! Không phải! – Nhỏ Hạnh quên phắt chuyện tụi bạn trong lớp đã biết tỏng "thi sĩ Bình Minh" là Quý ròm, bây giờ nghe thằng Lâm ông ổng, nó giật thót và vội vàng đính chính – Ý của Hạnh là …

Nhỏ Hạnh chưa nói hết câu, Lâm đã láu táu cắt ngang:

- Hay là ý Hạnh muốn nói đến bài thơ "Lớp em – Làm bài – Thật là – Chính xác – Lớp em – Ca hát – Thật là – Hay ho" …

Thằng Lâm đọc tới đâu, cả lớp cười bò ra tới đó. Còn Quý ròm thì tái xạm mặt. Nó không ngờ mọi chuyện lại xoay ra như vậy. Chuyện xảy ra trong lớp sáng nay chẳng liên quan gì đến nó, tự nhiên nhỏ Hạnh nhắc đến chuyện thơ thẩn của nó khiến thằng Lâm có cớ lôi những bài thơ con cóc trước đây của nó ra làm trò cười cho thiên hạ.

Mà ai chứ thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" này hễ vớ được dịp trêu ghẹo "thi sĩ Bình Minh" là nó dứt khoát không chịu buông tha. Lâm lại cười hê hê:

- Hay là làm thơ theo kiểu "Thơ thương nhớ ai. Mà thơ bắt chước. Thơ thương nhớ ai. Thơ vắt trên cành. Thơ thương nhớ ai. Thơ chạy loanh

quanh".

- Thôi, đủ rồi nghe! – Tới đây thì Quý ròm hết nhịn nổi. Nó gầm lên – Tao không giỡn với mày nghe Lâm!

- Tao đâu có giỡn! – Lâm làm mặt tỉnh – Tại Hạnh kêu tao bắt chước thơ của mày, tao phải …

- Dẹp mày đi!

Quý ròm gầm lên lần thứ hai. Rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó nghiến răng trèo trẹo:

- Còn Hạnh nữa! Sao tự nhiên Hạnh lôi tôi vào đây? Bộ Hạnh muốn hại thằng bạn ròm này hả?

- Quý đừng hiểu lầm! – Nhỏ Hạnh nhăn nhó – Ý của Hạnh không phải vậy đâu!

- Chứ ý Hạnh sao? – Quý ròm tức muốn nảy đom đóm mắt, nó hỏi mà như quát.

Biết thằng ròm đang nổi cơn lôi đình, nhỏ Hạnh không trả lời thẳng. Nó quay sang thằng Lâm, từ tốn giải thích:

- Lâm đừng xem thường Quý! Ngoài những bài thơ đó ra, Quý còn lại những bài thơ về học tập rất hay …

- Cái gì là "thơ học tập"? – Lâm toét miệng cười – A ha, vụ này mới à nha! Trước đây tôi chỉ nghe nói đến thơ vịnh cảnh, thơ trữ tình … chứ chưa bao giờ nghe nói đến "thơ học tập" à!

Nhỏ Hạnh vẫn bình tĩnh:

- Đó là tại Lâm chưa biết đó thôi. Chính nhờ những bài thơ học tập của Quý, em gái Quý và em gái Tiểu Long học hành tiến bộ trông thấy đấy!

- Có chuyện đó sao? – Nhỏ Xuyến Chi tò mò – Những bài thơ đó như thế nào, Hạnh đọc thử một bài nghe xem!

Nhỏ Hạnh chưa kịp đọc, Tiểu Long đã nhanh nhẩu:

- Muốn tìm diện tích hình thang

Đáy trên đáy dưới ta mang cộng vào

Rồi đem nhân với chiều cao

Chia hai dứt khoát thế nào cũng ra

Tiểu Long vừa đọc dứt, cả lớp vỗ tay rần rần:

- Hay quá! Hay quá!

- Thơ thế mới là thơ chứ!

- Bài thơ này do "thi sĩ Bình Minh" sáng tác hả?

Tụi bạn nhao nhao làm Quý ròm sướng rơn. Nó không ngờ cuộc đời lại xoay chuyển vùn vụt như thế.

Vừa rồi thằng Lâm lôi những bài thơ con cóc của nó ra giễu cợt, tụi bạn còn ôm bụng cười ngặt nghẽo, vậy mà bây giờ nghe Tiểu Long đọc "bài thơ hình thang" ngắn ngủn của nó, cả lớp lập tức xoay sang đồng thanh tán thưởng, khen ngợi, bảo nó không ngạc nhiên sao được!

Quý ròm ngượng ngập một cách khoái chí. Nó gãi gãi đầu, thấy bốn chữ "thi sĩ Bình Minh" không còn vẻ bôi bác như trước đây nữa.

Tiểu Long sung sướng không thua gì Quý ròm. Nó ưỡn ngực:

- Tất nhiên bài này do Quý ròm sáng tác! Mà nó không chỉ sáng tác một bài đâu nhé!

Nghe vậy, tụi bạn lại háo hức:

- Thế còn bài nào nữa? Đọc tiếp đi!

Tiểu Long không đợi giục lần thứ hai. Nhỏ Diệp em Quý ròm chép những bài thơ này cho nhỏ Oanh học và nó từng lấy ra … ôn ké, vì vậy nó thuộc nằm lòng:

- Lũy thừa của một lũy thừa

Tưởng đem cơ số nhân bừa được sao

Có bao số mũ trên đầu

Ta đem nhân chúng với nhau được rồi

- Ối chà! – Thằng Dưỡng xuýt xoa. Ngay cả toán đại số mà cũng làm thành thơ được, giỏi quá ta!

- Ừ, hay thật đấy! – Nhỏ Hiền Hòa phụ họa.

Ngay cả Quốc Ân cũng buột miệng trầm trồ:

- Nếu toán lớp tám cũng biến được thành thơ tuốt tuột như thế này, tụi mình đỡ khổ biết mấy!

Nãy giờ nghe tụi bạn xúm vào khen lấy khen để tài nghệ của "thi sĩ Bình Minh", "thi sĩ Hoàng Hôn" đã bực bội lắm rồi. Nhưng không muốn để lộ sự ghen tị, nó cố bấm bụng làm thinh. Nhưng đến khi một thành viên trong

băng "tứ quậy" là thằng Quốc Ân cũng lốp xốp lên tiếng ca ngợi tài nghệ của Quý ròm thì "thi sĩ Hoàng Hôn" không tài nào nhịn nổi.

- Chả có gì hay ho cả – Lâm khịt mũi, oang oang chê bai – Thơ gì mà "lũy thừa" với "cơ số" loạn xị! Cái đó đâu phải là thơ!

Nhỏ Xuyến Chi bĩu môi:

- Chẳng lẽ ba thứ vè châm chích người khác của bạn mới là thơ chắc?

Bị Xuyến Chi kê nguyên một cái tủ buýp-phê to đùng vô miệng, Lâm lúng túng có đến ba mươi giây. Nhưng nó không phải là đứa dễ đầu hàng. Đến giây thứ ba mươi mốt, nó nghĩ ra một kế, thản nhiên đáp:

- Tất nhiên những câu vè của tôi không phải là thơ! Nhưng những bài vừa rồi của Quý ròm cũng không phải là thơ nốt!

Lâm chơi đòn "lưỡng bại câu thương". Nó không chấp nhận việc thơ của nó bị lên án tối tăm mặt mày, còn thơ của Quý ròm lại được tán tụng tận mây xanh. "Thi sĩ Hoàng Hôn" thà chết, và kéo "thi sĩ Bình Minh" chết theo.

Nhỏ Vành Khuyên vọt miệng "chất vấn":

- Thế thơ như thế nào mới là thơ?

Chỉ đợi có vậy, Lâm ung dung chỉ tay về phía Lan Kiều ngồi:

- Thơ của Lan Kiều mới là thơ thứ thiệt!

Thấy thằng Lâm tinh quái lôi mình ra làm bằng chứng chống lại Quý ròm, Lan Kiều chớp mắt ấp úng:

- Nhưng thơ của Quý ròm cũng … hay lắm! Lại có ích cho việc học tập nữa!

Sự gượng gạo trong lời khen của Lan Kiều không qua được mắt Quý ròm. Thật ra Quý ròm thừa biết mình không có năng khiếu thi ca. Trước đây thấy lan Kiều làm thơ đăng báo Khăn Quàng Đỏ, nó tưởng thơ là món dễ xơi. Nhưng sau khi gò lưng sáng tác và gặt hết thất bại này đến thất bại khác, nó mới hiểu ra làm thơ quả không giống chút gì với … làm toán!

Hai bài thơ Tiểu Long quảng cáo rôm rả nãy giờ, Quý ròm tự biết đó không phải là thơ đúng nghĩa. Đó chỉ là những bài vần vè giúp cho nhỏ Diệp dễ nhớ các công thức toán mà thôi.

Vì vậy, nghe thằng Lâm chê bai, nó không giận. Ngược lại, nghe Lan Kiều khen thơ hay, nó cảm thấy áy náy làm sao!

- Bạn Lâm nói đúng đấy! – Quý ròm hắng giọng – Những bài vừa rồi thực ra chẳng phải là thơ đâu!

Lan Kiều khăng khăng:

- Nhưng nó vẫn có ích cho việc học tập!

Tần "đế" luôn:

- Có ích hơn hẳn mấy câu vè của bạn Lâm!

- Không nên nói như thế! – Nhỏ Xuyến Chi gật gù – Thơ của Quý là "thơ giúp đời", còn thơ của Lâm là "thơ báo đời" làm sao so sánh được!

- Cái gì là "thơ báo đời"?

Lâm giãy nảy, suýt chút nữa nó đã khóc thét. Nãy giờ nó đã chịu hết nổi sự tấn công tới tấp của tụi bạn. Sự xụi lơ của mấy đứa trong băng "tứ quậy" càng khiến nó thêm điên tiết.

- Chứ không phải sao? – Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn Lâm – Bạn tài sao bạn không làm thơ về học tập như Quý đi! Chỉ giỏi chọc ghẹo người khác!

- Tưởng gì! – Lâm bĩu môi "xì" một tiếng – Thơ thẩn như thế ai làm chả được. Đây chỉ không thèm làm thôi!

- Chỉ toàn nói phét!

Dưỡng bắt chước Lâm bĩu môi "xì" một tiếng rõ to khiến mặt thằng này tím lại:

- Ai bảo mày tao nói phét?

Dưỡng vênh mặt:

- Mọi người đều bảo!

- Được rồi! – Lâm nghiến răng ken két – Đã thế ông làm cho mày coi!

- Ừ, Lâm làm đi! – Nhỏ Hạnh tủm tỉm – Lâm và Quý mỗi người thử làm một bài về cách tìm tỉ số lượng giác của góc nhọn, xem thơ của ai dễ nhớ hơn!

Lâm thu nắm đấm. Nó đấm một phát lên mặt bàn:

- Xong ngay!

Trái với sự sẵn sàng của Lâm, Quý ròm nhìn Hạnh, nhăn nhó:

- Này, sao Hạnh lại …

Nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Quý đã từng làm hàng chục bài thơ kiểu như thế này rồi, chẳng lẽ lại sợ?

Quý ròm khịt mũi:

- Không phải tôi sợ! Nhưng …

- Không "nhưng nhị" gì cả! – Tần huơ tay, bô bô – "Thi sĩ Bình Minh" nhất định phải cho "thi sĩ Hoàng Hôn" biết thế nào là lễ độ mới được!

Nhỏ Vành Khuyên hăng hái:

- "Bài làm" của Lâm và Quý sẽ được đăng lên báo tường của lớp. Và tất cả chúng ta sẽ làm trọng tài!

- Đúng rồi! Chúng ta sẽ làm trọng tài!

Nhỏ Vành Khuyên vừa tuyên bố xong, tụi bạn đồng thanh reo hò ầm ĩ.

Ba đứa trong băng "tứ quậy" cũng tỏ ra vô cùng hào hứng, nhất là Quới Lương. Quới Lương nãy giờ nơm nớp sợ nhỏ Xuyến Chi đem "tội lỗi" của thằng Lâm méc với cô Trinh, giờ thấy tình thế bỗng nhiên thay đổi, bèn vỗ tay đôm đốp:

- Thi làm thơ về lượng giác, hay lắm!

Lớp trưởng Xuyến Chi có vẻ quên khuấy lời dọa dẫm của mình thật. Hoặc cũng có thể nó nhớ nhưng nó làm bộ quên đó thôi. "Thi sĩ Hoàng Hôn" đã đồng ý "cải tà quy chánh", nó méc cô cũng chẳng để làm chi. Cho nên nó nói:

- Hai ngày sau, Quý và Lâm nộp bài nghe chưa!

Chương 3

Trên đường về, Quý ròm cằn nhằn nhỏ Hạnh:

- Hạnh bày ra trò này chi vậy? Tự nhiên lại xúi tôi thi làm thơ với thằng Lâm!

Nhỏ Hạnh cười:

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! Có thế mới khiến bạn Lâm thôi chọc phá người khác chứ!

- Mặc nó! – Quý ròm vẫn chưa hết bực mình – Nó chọc phá thì báo với cô Trinh để cô trị tội nó.

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- "Thi sĩ Bình Minh" gì mà ỉu xìu thế! Mày phải nhân cơ hội này chứng minh cho tụi bạn trong lớp thấy tài thơ của mày chứ!

Quý ròm cười khổ:

- Tao đã nói rồi, cái đó đâu phải là thơ!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Thơ hay không thơ gì cũng được! Miễn sao bài của Quý dễ nhớ hơn bài của Lâm là Quý thắng.

- Thắng thì được giải gì? – Quý ròm "xì" một tiếng.

- Sao lại không được giải gì! – Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt – Hạnh sẽ đề nghị ban cán sự lớp trao giải. Gọi là giải … giải …

- Quả bóng vàng! – Tiểu Long vọt miệng.

Trong khi Quý ròm trừng mắt nhìn thằng mập thì nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghĩ ra rồi. Gọi là "giải thưởng lớn" về giúp bạn học tập!

- Hay lắm!

Tiểu Long vỗ tay reo. Còn Quý ròm thì liếc nhỏ Hạnh, làu bàu:

- Đúng là … lớp phó học tập có khác!

Nhỏ Hạnh đã nói là làm. Sáng hôm sau trong giờ ra chơi, nó cùng Xuyến Chi đứng lên long trọng tuyên bố sẽ trích quỹ lớp để tặng giải thưởng "giúp bạn học tập" cho "thi sĩ" nào được tập thể bình chọn.

Thằng Lâm đón nhận tin đó bằng vẻ hào hứng đặc biệt. Nó leo lên ghế chắp tay chào bốn phía, bô bô:

- Xin cảm ơn các bạn đã bỏ phiếu bình chọn bài thơ của tôi. Tôi hứa tiếp tục cố gắng phục vụ tốt hơn cho việc học tập của các bạn. Riêng giải thưởng hôm nay, tôi xin tặng lại cho bạn nào có gia cảnh khó khăn …

Nói xong, nó cúi xuống hai tay nâng chiếc cặp đang đặt trên bàn chìa ra phía trước.

Quới Lương quá quen với những màn biểu diễn ngẫu hứng của bạn. Nó lập tức đứng lên đón chiếc cặp từ tay thằng Lâm, cúi gập đầu, trịnh trọng:

- Thay mặt cho Hội phụ huynh học sinh nhà trường, tôi xin cảm ơn nghĩa cử của thi sĩ …

Dù không ưa gì những màn chọc phá của băng "tứ quậy" nhưng mỗi khi bọn này làm trò, cả lớp đều không khỏi ôm bụng cười bò.

Lớp trưởng Xuyến Chi quẹt nước mắt:

- Tôi hy vọng "hoạt cảnh" hôm nay của bạn Lâm sẽ được tái hiện trong ngày trao giải chính thức!

Lâm nhơn nhơn:

- Đương nhiên rồi! Chính vì vậy tôi phải tập dợt trước đó chứ!

Ngay cả "thi sĩ Bình Minh" cũng không nhịn cười được trước trò nghịch ngợm của đối thủ. Nhưng Quý ròm chỉ cười một chút rồi thôi. Sau đó nó tự ái nghĩ: Thằng Lâm này quả là huênh hoang! Nó cứ làm như giải thưởng đó nằm trong túi nó rồi hay sao ấy!

Lời chúc sau đó của nhỏ Xuyến Chi càng làm Quý ròm thêm giận dỗi. Và nó cắn môi tự nhủ:

- "Để rồi xem!". Nếu lúc đó cô Nga không xuống tới chắc "thi sĩ Bình Minh" cắn dập môi mình mất.

Bụng dạ sôi sục, vừa đi học về tới nhà là Quý ròm ngồi ngay vào bàn, lôi giấy bút ra làm thơ … dự thi. Buổi chiều cũng vậy, nó bỏ béng giấc ngủ trưa quen thuộc, ngồi lì trong phòng học cố làm cho xong.

Cho đến khi Tiểu Long gọi í ới trước cửa thì Quý ròm đã "sáng tác" xong bài thơ lượng giác:

Tìm “sin”: lấy đối chia huyền
“Cosin”: hai cạnh kề, huyền chia nhau
Tìm “tang”: lấy đối chia kề
“Cotang” ngược lại: lấy kề chia đối …

Tiểu Long vừa bước vô nhà, thấy Quý ròm cầm tờ giấy chạy ra, trố mắt hỏi:

- Gì thế? Lịch thi đấu bóng đá World Cup hả?

- Không phải! – Quý ròm phe phẩy tờ giấy trước mặt bạn, hớn hở khoe – Đây là bài thơ lượng giác!

Tiểu Long lật đật chìa tay:

- Đưa tao đọc thử coi!

Trong khi Tiểu Long “thưởng thức” bài thơ thì Quý ròm nhìn lom lom vô mặt bạn, hồi hộp thăm dò phản ứng. Và nó như mở cờ trong bụng khi thấy bạn mình không ngớt gục gà gục gặc. Nếu thơ không hay, chẳng ai gục gặc làm chi cho mỏi cổ! Quý ròm phấn khởi nhủ thầm và khoan khoái quan sát nét mặt rạng rỡ của thằng mập.

Nhưng Tiểu Long chỉ rạng rỡ có ba câu đầu. Đến câu thứ tư, cặp lông mày nó đột nhiên nhăn tít.

- Sao lạ vậy nè? – Tiểu Long ngước mắt lên khỏi trang giấy – Tìm “cotang” sao lại lấy cạnh kề chia đôi? Mày có nhầm không đấy?

Quý ròm nhe răng cười:

- “Chia đôi” ở đây không phải là “chia hai” mà là “chia đối”! Muốn tìm “cotang” thì phải lấy cạnh kề chia cho cạnh đối, ý của câu thơ là như vậy, hiểu chưa?

Tiểu Long giương mắt ếch:

- Thế sao mày không viết “chia đối” mà viết “chia đôi”?

- “Chia đối sao được mà “chia đối”! – Quý ròm nhăn nhó – Đây là thơ lục bát, chữ cuối câu tám không thể có thanh trắc được.

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng viết “chia đôi” rất dễ gây hiểu lầm …

Quý ròm nhún vai:

- Tính tỉ số lượng giác của góc nhọn không có trường hợp nào chia đôi, chỉ có cạnh này chia cho cạnh kia, vì vậy không thể gây hiểu lầm được!

Nghe Quý ròm phân tích một hồi, Tiểu Long thôi ngay thắc mắc. Tuy vậy, nó không tin một bài thơ trong đó hai chữ "chia đối" bị biến thành "chia đôi" lại có thể đoạt giải! Nhưng Tiểu Long chỉ nghĩ trong bụng thế thôi, chứ nó không nói ra miệng. Nó không muốn làm Quý ròm cụt hứng.

Khi nghĩ như vậy Tiểu Long không ngờ bài thơ của Quý ròm lại được bạn bè hoan nghênh nhiệt liệt.

Sáng hôm sau, Quý ròm vừa dán bài thơ lên tờ báo tường treo ở cuối lớp, tụi bạn đã xúm đen xúm đỏ trước tờ báo nhao nhao bình phẩm.

Minh Vương xuýt xoa:

- Bài thơ hay ghê!

Nhỏ Hiền Hòa phụ họa:

- Không những hay lại còn dễ thuộc nữa!

Đỗ Lễ thắc mắc:

- Nhưng tìm "cotang" tại sao lại "lấy kề chia đôi"?

Minh Vương tỏ thông thái:

- "Đôi" ở đây tức là "đối" đấy!

- Thế sao không viết "chia đối" mà viết "chia đôi"? – Đỗ Lễ tiếp tục tròn mắt.

Thấy Đỗ Lễ khù khờ giống hệt mình hôm qua, Tiểu Long ngứa ngáy quá chừng, liền vọt miệng:

- Thơ lục bát chữ cuối câu tám không thể có thanh trắc nên không viết là "đối" được!

- Tiểu Long nói đúng đó! – "Thi sĩ" Lan Kiều lên tiếng xác nhận – Hai chữ "chia đôi" trong câu này phải hiểu là "chia đối"!

- Thì ra vậy! – Đỗ Lễ gật gù, có vẻ áy náy về sự dốt thơ của mình.

- Ha ha! – Giọng cười chế giễu của thằng Lâm thình lình vang lên – "Đối" là "đối", "đôi" là "đôi", làm quái gì có chuyện chữ này thay cho chữ kia được!

- Sao lại không được? – Tiểu Long hừ mũi.

- Tao nói không được là không được! – Lâm vênh mặt – Chỉ có kiểu "thơ vắt trên cành thơ chạy loanh quanh" mới đổi lung tung thế thôi!

Tiểu Long mím môi:

- Thế bài thơ của mày đâu? Bữa nay là hạn chót rồi!

Lâm khoát tay:

- Đừng vội! Lát ra chơi mày sẽ thấy bài thơ tuyệt tác của tao!

Quả nhiên, trống vừa đánh tùng tùng, cả lớp còn chưa kéo ra hết, trên tờ báo tường đã xuất hiện một bài thơ nằm chễm chệ cạnh bài thơ của Quý ròm. Minh Vương phát hiện ra điều đó trước tiên.

- A, thơ của "thi sĩ Hoàng Hôn"!

Tiếng Minh Vương reo lên khiến tụi bạn đang dồn cục chỗ cửa lớp rần rần kép trở xuống dãy bàn chót.

Thằng Cung họa sĩ nhanh chân nhất. Nó phóng tới trước tờ báo, nhẩm đọc một hai câu, bỗng la toáng:

- Thơ gì kỳ thế này!

Tiếng la của Cung càng khiến tụi bạn tò mò tròn mắt đọc:

- Tìm "tang" lấy đối chia kề

"Cotang" lấy kế chia đồi là xong!

Bài thơ chỉ có hai câu, bên dưới ghi "thi sĩ Hoàng Hôn". Bài thơ khiến tụi bạn ôm bụng cười bò.

Thằng Tần tổ trưởng tổ 1 thét be be:

- Ối trời ơi! Thơ nói lái anh em ơi!

Nhỏ Vành Khuyên cười rúc rích:

- Lâm làm thơ về học tập hay thật đấy!

Tiểu Long tức thằng làm chuyện cãi cọ lúc nãy, tính cà khịa nó một câu nhưng chưa kịp mở miệng thì Lâm đã nhảy dựng, mặt đỏ gay:

- Đứa nào? Đứa nào giả mạo?

Tiếng hét của Lâm khiến tụi bạn ngơ ngác:

- Giả mạo gì?

Lâm bốc khói ra đằng mũi:

- Giả mạo tao chứ giả mạo gì! Đây đâu phải là thơ của tao!

Vừa nói, Lâm vừa cho tay vào túi áo lôi ra một tờ giấy. Nó phe phẩy tờ giấy trước mặt:

- Đây mới là tuyệt tác của "thi sĩ Hoàng Hôn" nè!

Tần chìa tay:

- Đưa coi nào!

- Khỏi! – Lâm từ chối – Để tao dán lên báo cho cả lớp coi chung luôn! Bài thơ này chắc chắn ăn đứt bài thơ của Quý ròm!

- Chỉ nói phét!

Tần bĩu môi "xì" một tiếng. Nó chẳng ưa gì tật huênh hoang của Lâm.

Nhưng khi Lâm dán bài thơ lên báo, Tần bước lại nhẩm đọc một hồi, đầu không khỏi gật gù:

- Ừ, cũng được đấy!

- Được thế nào mà được! – Lâm ưỡn ngực – Hay tuyệt cú mèo đi chứ lị!

Quới Lương hùa theo:

- Thật không chê vào đâu được!

Hải quắn vung tay:

- Hay hơn thơ của "thi sĩ Bình Minh" gấp ngàn lần!

Quốc Ân cổ vũ "gà nhà" bằng cách gí sát mắt vào bài thơ, đọc oang oang:

- Đối chia huyền là "sin" thấy rõ

Kề chia huyền ta có "cosin"

Còn "tang": kề dưới đối trên

"Cotang": đối dưới kề trên đó mà!

Rồi hớn hở bình luận:

- Thơ cỡ này đến Ngô Tất Tố cũng phải ngả nón bái phục!

Nhỏ Vành Khuyên cười hi hi:

- Ba hoa cũng không biết cách! Ông Ngô Tất Tố viết văn chứ có làm thơ bao giờ đâu!

Trong khi Quốc Ân chết đứng trước cú đòn hiểm của nhỏ Vành Khuyên thì "thi sĩ Hoàng Hôn" ứng biến nhanh như máy. Nó tỉnh khô:

- Ai chả biết ông Ngô Tất Tố là nhà văn! Nhưng chính vì không biết làm thơ cho nên ổng phục các nhà thơ đó chứ!

Nhỏ Hiền Hòa nãy giờ không nói gì, bỗng vọt miệng:

- Nhưng dù thơ của bạn Lâm có được nhà văn Ngõ Tất Tố bái phục sát đất đi nữa thì vẫn không bằng thơ của bạn Quý!

Nhận xét của Hiền Hòa làm Lâm suýt chút nữa bắn vọt lên trần nhà như pháp thăng thiên. Nó nắm chặt tay, giọng tức tối:

- Này, này! Bạn đừng có thiên vị trắng trợn như thế chứ! Thơ của tôi "kề" ra "kề", "đối" ra "đối", chứ đâu có "chia đôi", "chia hai" loạn cào cào như thơ của Quý ròm!

Nhỏ Hiền Hòa nhún vai:

- Nhưng dù sao đi nữa thơ của bạn Quý vẫn dễ thuộc dễ nhớ hơn!

- Trời ơi là trời! – Lâm dang hai tay – Đó là do trí nhớ của bạn bị trục trặc chứ đâu phải do thơ của Hoàng Hôn này kém cỏi!

Rồi như không nén được uất ức, Lâm quay sang nhỏ Xuyến Chi, kêu oan:

- Bạn là lớp trưởng, bạn phân xử giùm đi! Giữa tôi và Quý ròm, rốt cuộc ai xứng đáng được nhận "giải thưởng lớn" của lớp?

Lớp trưởng Xuyến Chi chưa kịp phát biểu, Quới Lương, Quốc Ân và Hải quắn đã đồng thanh:

- Dĩ nhiên là "thi sĩ Hoàng Hôn"!

Tần, Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa, ba đứa chung bàn ở tổ 1, liền nhất loạt phản kích:

- Đương nhiên là "thi sĩ Bình Minh"!

- Thôi, thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Hạnh bước tới một bước, hắng giọng – Theo tôi, cả hai bài thơ đều đạt yêu cầu …

Lâm nhìn lớp phó học tập, méo xệch miệng:

- Bạn nói vậy nghĩa là …

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Nghĩa là cuộc thi này bất phân thắng bại! Muốn xác định "giải thưởng" thuộc về ai, cần phải có một cuộc thi thứ hai!

Rồi không để “thi sĩ Hoàng Hôn” ca cẩm, nhỏ Hạnh lướt mắt nhìn khắp lớp:

- Hạnh nói vậy, các bạn có đồng ý không?

- Đồng ý! Đồng ý!

- Thi tiếp! Thi tiếp!

Cả lớp nhao nhao khiến “thi sĩ Hoàng Hôn” nhăn nhó đưa tay bịt tai lại.

Chương 4

Thấy Quý ròm hấp tấp phóng lại chân cầu thang, không đợi mình kịp gửi xe, Tiểu Long la oai oái:

- Đợi tao với! Mày làm trò gì thế?

Chân vẫn không ngừng bước, Quý ròm đáp bằng giọng hậm hực:

- Tao phải hỏi tội Hạnh mới được! Tự dưng lại bắt tao thi tới thi lui với thằng Lâm ba hoa kia!

- Thế thì sao?

- Không sao cả! – Quý ròm vẫn hầm hầm – Nhưng tao không thích!

Tiểu Long dúi vội chiếc xe đạp bên quầy thuốc lá quen rồi lật đật đuổi theo bạn:

- Hay mày sợ thua thằng Lâm?

Câu nói của Tiểu Long làm Quý ròm dừng phắt lại. Nó nhìn bạn, mắt long lên:

- Ai bảo mày vậy?

Tiểu Long tủm tỉm:

- Nếu không thế, việc gì mày phải bực mình?

Quý ròm hừ giọng:

- Tao không ưa nổi cái miệng lúc nào cũng ba hoa của nó! Thơ thì chẳng hay hớm gì mà cứ luôn miệng chê bai người khác!

- Mặc nó! – Tiểu Long kéo tay bạn – Dù sao thì keo vừa rồi nó cũng đâu có thắng nổi mày!

- Thắng thế quái nào được! – Quý ròm đấm tay lên bộ ngực lép kẹp – Bất phân thắng bại đã là phúc ba đời nhà nó! Nhưng nó cũng chỉ gặp may có thế thôi! Cuộc thi tới, thế nào nó cũng thua sát ván!

Tiểu Long liếc bạn, thấy "thi sĩ Bình Minh" ba hoa đâu có kém gì "thi sĩ Hoàng Hôn". Vậy mà "thi sĩ Bình Minh" lại không chịu được "thi sĩ Hoàng Hôn", thế mới kỳ!

- Mày chắc thắng đến thế sao? – Tiểu Long ngập ngừng hỏi.

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Một trăm phần trăm!

- Lại dóc!

- Tao chả dóc! – Quý ròm bặm môi – Lần tới thi tiếng Anh. Mà tiếng Anh thì thằng Lâm đứng bét lớp!

- Nó có thể đi hỏi!

Quý ròm nhún vai:

- Nó chả chơi thân với ai, ngoài băng "tứ quậy" học hành lèm nhèm! Nó chỉ có thể hỏi thằng Quới Lương, và thằng Quới Lương dứt khoát sẽ chỉ bậy!

Trong khi Quý ròm cười hà hà thì Tiểu Long thò tay bấm chuông cửa.

Thằng Tùng đằng trước, con Tai To lót tót đằng sau, cả hai hấp tấp chạy ra.

- Chị Hạnh có nhà không, Tùng? – Tiểu Long hỏi.

- Hai anh vô đi! – Tùng mở cửa, đon đả – Chị Hạnh ở trên gác!

- Chỉ học bài hả?

- Không, chỉ đang tiếp bạn.

- Ai vậy? Chị Văn Châu hả?

- Không! Anh bạn này lạ lắm, mới đến đây lần đầu!

- Ai vậy kìa?

Tiểu Long và Quý ròm lẩm bẩm và bước lại chỗ cầu thang dẫn lên gác.

Lúc đó có nằm mơ Tiểu Long và Quý ròm cũng không thể tưởng tượng nổi người khách quý đang ngồi "đàm đạo" với nhỏ Hạnh trên gác lại chính là "thi sĩ Hoàng Hôn".

Vừa ló đầu khỏi sàn gỗ, thấy thằng Lâm đang ngồi khúm núm trước mặt nhỏ Hạnh, Quý ròm bất giác đưa tay dụi mắt. Còn Tiểu Long thì khụt khịt mũi lia lịa.

Nghe tiếng động, chủ khách đồng loạt quay lại.

- A, chào hai ông bạn! – Lâm toét miệng – Mời vô chơi!

Quý ròm hầm hầm:

- Mày đi đâu đây?

- Trời! Mày có lộn không đấy? – Lâm kêu lên, nó chả buồn gọi Quý ròm là "ông bạn" nữa.

- Đây là nhà Hạnh chứ đâu phải nhà mày mà mày ra oai ghê thế!

Tiểu Long không buồn cãi cọ với Lâm. Nó đưa mắt nhìn Hạnh ra ý hỏi.

- À, Lâm vừa mới đến! – Nhỏ Hạnh cười cười – Lâm đến gặp Hạnh để … trao đổi chuyện học tập!

Nhỏ Hạnh không mở miệng còn đỡ. Nhỏ Hạnh càng giải thích, hai đứa bạn nó càng ngẩn tò te. Thằng Lâm ham chơi ham quậy phá kia quan tâm đến chuyện học tập đã là chuyện lạ. Quan tâm đến mức tìm đến tận nhà nhỏ Hạnh để "trao đổi" lại càng lạ hơn.

Tiểu Long nghệt mặt:

- Hạnh nói thật đấy hả?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Lâm đã cười hê hê:

- Thằng mập này hỏi lạ thật! Một học sinh chăm chỉ như tao đến nhà lớp phó học tập để trao đổi về bài vở là chuyện hoàn toàn chính đáng, vậy mà mày còn nghi ngờ!

- Mày mà chăm chỉ! – Quý ròm chìa cùi chỏ – Chăm chỉ cái này nè!

Như để đánh tan sự thắc mắc của hai bạn, nhỏ Hạnh vội nói rõ:

- Lâm đến hỏi về quy tắc phát âm chữ "s" và "es" trong tiếng Anh để "phổ thơ" đó mà!

Quý ròm buột miệng "à" một tiếng:

- Ra vậy!

Rồi quay sang Tiểu Long, nháy mắt:

- Mày nói thiêng ghê!

Lâm cười cười nhìn Quý ròm:

- Mày tới đây cũng với mục đích như vậy chứ gì!

- Bậy! – Quý ròm vừa dịu xuống đã sửng cồ – Mày đừng có suy bụng ta …

Quý ròm chưa nói hết câu, Tiểu Long đã kéo tay bạn:

- Thôi, mặc nó, cãi làm gì! Ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh đi rồi có gì từ từ … thương lượng!

Thấy thằng mập can gián mình bằng một câu nói "thuổng" trong phim kiếm hiệp, Quý ròm phì cười:

- Ăn bánh cái đầu mày! Bánh đâu mà ăn?

- Cả nước cũng không có mà uống! Nãy giờ tao chỉ thấy có mỗi cái bình trên bàn, chả rõ Hạnh giấu mấy cái ly ở đâu!

Rồi "thi sĩ Hoàng Hôn" tức cảnh ngoác miệng ngâm nga:

- Có bình mà chẳng có ly

Làm sao cho nước nó … đi vào mồm!

Câu thơ của thằng Lâm khiến ba đứa kia không nhịn được cười.

Trong khi nhỏ Hạnh chạy lại chỗ đầu cầu thang, kêu toáng:

- Tùng ơi! Cầm giùm lên cho chị mấy cái ly đi em!

Thì Quý ròm quên phắt "thi sĩ Hoàng Hôn" là "đại kình địch" của mình, bật một ngón tay khen:

- Phải nói là ba loại thơ kiểu này, mày là hạng nhất!

- Thơ về học tập cũng thế thôi! – Lâm vênh mặt – Thơ nào tao chẳng hạng nhất!

- Cái đó thì chưa chắc! – Quý ròm nhếch mép – Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

- Để rồi xem! Kỳ tới thế nào tao cũng giật "giải thưởng lớn" trước mũi mày!

Lâm vừa nói vừa đứng lên. Nó nhìn Hạnh:

- Tôi về đây! Cảm ơn Hạnh nhiều nghe!

- Ngồi lại uống nước đã!

- Thôi! Có Tiểu Long và Quý ròm ngồi lại "uống miếng nước, ăn miếng bánh" là đủ rồi! Tôi phải về lo làm thơ giật giải đây!

Lâm vừa đáp vừa cười, nụ cười của nó trông "gian tà" không thể tả.

Nhỏ Hạnh đưa thằng Lâm ra cửa, vừa trở lên gác đã chạm bộ mặt nhăn nhó của Quý ròm.

- Quý sao thế? – Nhỏ Hạnh chớp mắt.

- Hạnh đừng làm bộ! – Quý ròm cau có – Hạnh nối giáo cho giặc hả?

- Lâm đâu phải là giặc!

- Nhưng nó ở tổ khác! Tại sao Hạnh giúp tổ khác chống lại tổ mình?

Nhỏ Hạnh vẫn điềm nhiên:

- Quý nói vậy không đúng! Đây là cuộc thi tài giữa "thi sĩ Bình Minh" và "thi sĩ Hoàng Hôn" chứ đâu phải cuộc đua tranh giữa hai tổ học tập!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Quý ròm càng nổi điên. Nó sầm mặt tuyên bố:

- Nếu vậy tôi không thi nữa!

- Như vậy là Quý tự động rút lui?

- Ừ, tôi rút lui!

Nhỏ Hạnh nhìn chăm chăm vào mặt bạn:

- Như vậy là Quý nhận thua!

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, tôi nhận thua!

Thấy kế khích tướng của mình không ăn thua, nhỏ Hạnh nhíu mày loay hoay nghĩ cách. Nó vỗ trán một hồi rồi nói:

- Như vậy là Quý không thương bạn bè?

Lời "kết tội" nặng nề của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm trố mắt:

- Hạnh nói gì thế? Tôi không thương bạn bè hồi nào?

- Chứ gì nữa! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Nếu Quý chấp nhận thua Lâm tức là Quý không thương bạn bè!

Quý ròm cười hì hì:

- Hạnh lại định giở trò gì nữa đây? Tôi nói trước, tôi không có mắc bẫy Hạnh đâu đấy!

- Hạnh không giăng bẫy đâu! Hạnh nói thật mà!

Nhỏ Hạnh nghiêm nghị nói. Rồi để cho nghiêm nghị hơn nữa, nó trịnh trọng đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi nói:

- "Thi sĩ Hoàng Hôn" nổi tiếng về tài gì?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Về tài quậy phá!

Nhỏ Hạnh hỏi tiếp:

- Quậy phá như thế nào?

- Đặt vè chế giễu thiên hạ!

- Hoàn toàn đúng! – Nhỏ Hạnh gật gù – Thế nạn nhân gần đây nhất của "thi sĩ Hoàng Hôn" là ai?

- Đặng Đạo! – Quý ròm tiếp tục đáp như cái máy.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thế Quý có biết tại sao từ đó đến nay, Lâm không chọc phá thêm người nào nữa không?

- Biết rồi! – Quý ròm méo xệch miệng, tới đây thì nó đã hiểu cô bạn lém lỉnh định dẫn nó đến đâu – Ý Hạnh muốn nói vì phải tập trung đầu óc vào cuộc thi tài nên thằng Lâm không rảnh rỗi để quậy phá thiên hạ chứ gì?

- Chứ còn gì nữa! – Nhỏ Hạnh cười duyên – Nếu bây giờ Quý rút lui khỏi cuộc thi, Lâm sẽ tiếp tục những trò nghịch tinh và khối đứa sẽ trở thành nạn nhân của nó!

Quý ròm ỉu xìu:

- Có nghĩa là tôi không được rút?

- Đúng vậy! Vì "hòa bình thế giới", Quý không được rút!

- Có nghĩa là tôi phải đưa cái thân còm ra gánh đỡ nỗi đau cho … nhân loại?

Giọng điệu ai oán của Quý ròm khiến Hạnh phì cười:

- Không đến mức như vậy đâu!

Tiểu Long nổi hào khí, nó đứng bật lên khỏi ghế:

- Tao sẽ gánh chịu chung với mày!

- Gánh chịu chung cái đầu mày! – Quý ròm hừ mũi – Mày "ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh" đi, đừng có xía vô chuyện của tao!

- Ơ, ơ, cái thằng này! – Tiểu Long há hốc miệng.

- Còn "ơ, ơ" gì nữa! – Quý ròm quắc mắt – Mày có biết làm thơ không mà đòi gánh chịu chung?

Câu hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long ú ớ. Nó lúng túng đưa tay quẹt mũi: Ừ nhỉ, đây là cuộc thi thơ chứ đâu phải thi … gánh nước mà đòi đưa lưng ra gánh giúp!

Chương 5

Cách phát âm chữ "s" và "es" trong danh từ số nhiều của tiếng Anh khá … lộn xộn. Khi thì "xờ", khi thì "zờ", khi thì "i-zờ", có tới ba, bốn kiểu khác nhau. Tất nhiên bọn học trò đa số phát âm loạn cào cào.

Và thằng Lâm là một trong những đứa phát âm bết bát nhất. Vậy mà bây giờ nó buộc phải làm thơ để "dạy" thiên hạ phát âm cái chữ "s" và "es" quỉ quái này cho đúng, quả là oái oăm!

Thoạt đầu, khi nghe nhỏ Hạnh ra "đề thi", Lâm giật bắn người. Nó cầm chắc phen này sẽ bị Quý ròm qua mặt. Quý ròm là "thần đồng toán" nhưng những môn học khác cũng đều thuộc loại giỏi. Lẹt đẹt như nó mà thi tiếng Anh với Quý ròm chẳng khác nào thi đấu võ với Tiểu Long, thua là cái chắc!

Quới Lương, Quốc Ân, Hải quắn, ba đứa bạn nó trình độ tiếng Anh cũng không khá gì hơn nó, nó chẳng mong nhờ vả. May làm sao, đến phút chót, Lâm chợt nghĩ ra chuyện cầu cứu nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh tuy chơi thân với Quý ròm nhưng là lớp phó học tập. Tính tình nhỏ Hạnh xưa nay hiền lành, hay giúp đỡ bạn bè. Nhỏ Hạnh lại nổi tiếng là "nhà thông thái", là "bộ từ điển biết đi", hỏi nhỏ Hạnh cũng như … tra từ điển, chẳng có gì phải xấu hổ.

Nghĩ vậy, nên Lâm tìm đến nhà nhỏ Hạnh. Nó không dám hỏi nhỏ Hạnh tại lớp, sợ tụi tổ 3 trêu chọc. Và quả như nó nghĩ, nhỏ Hạnh tiếp nó rất niềm nở và sau khi biết được mục đích của nó, nhỏ Hạnh đã ghi cặn kẽ ra giấy những điều nó cần. Lúc Tiểu Long và Quý ròm xuất hiện, Lâm đã bỏ tọt tờ giấy vào túi áo từ đời tám hoánh rồi.

Quới Lương không biết gì về chuyện đó nên thấp thỏm tới gặp Lâm:

- Sao rồi mày?

- Sao chuyện gì?

- Bài thơ về tiếng Anh đó! – Quới Lương lộ vẻ lo lắng – Mày làm sắp xong chưa?

- Sắp xong rồi!

Quới Lương ngạc nhiên:

- Mày tra trong sách hả?

Lâm vung tay:

- Tao chả cần tra cứu gì cả! Cách phát âm các danh từ số nhiều này ai mà chả biết!

Sự thông thái đột xuất của Lâm khiến Quới Lương tròn xoe mắt:

- Vậy sao tuần trước mày đọc sai be sai bét, chỉ được có 2 điểm?

Lâm không ngờ thằng bạn thân thiết của mình lại hỏi một câu … thiếu thân thiết như thế.

Ngắc ngứ mất một lúc, nó mới tặc lưỡi khỏa lấp:

- À, tại bữa đó tao … quên! Thỉnh thoảng tao vẫn hay quên như vậy!

Quới Lương cười hì hì:

- Mày quên hoài chứ thỉnh thoảng cái cóc khô gì!

- Nhưng bây giờ thì tao nhớ!

Lâm nổi khùng. Rồi như để chứng minh cái sự nhớ của mình, nó ngoác miệng ra rả đọc:

- "S" kia fải phát thành "xờ",

Ngoài ra vẫn phải đọc "zờ" như nhau!

Rồi quay sang Quới Lương, nó hấp háy mắt:

- Hay không?

Quới Lương gật đầu:

- Hay!

Khen "hay" xong, nó lại nghệt mặt ngơ ngác:

- Nhưng tao … chả hiểu gì cả!

- Có gì đâu mà không hiểu! – Lâm khoa tay giảng giải – Này nhé, chữ "s" nếu đứng sau những phụ âm điếc như K, F, P, T phải đọc là "xờ". Còn khi chữ "s" đứng sau các nguyên âm và sau các phụ âm khác, nghĩa là trong tất cả những trường hợp còn lại, phải đọc là "zờ"! Hiểu chưa?

- Vẫn chưa hiểu! – Quới Lương thật thà – Những điều đó thì liên quan gì đến hai câu thơ vừa rồi?

- Sao lại không liên quan? – Lâm nhăn nhó – K, F, P, T tức là "kia fải phát thành"! "S" kia fải phát thành "xờ" nghĩa là chữ "s" mà đứng sau K, F, P, T phải đọc là "xờ" …

Đến lúc này cái đầu óc chậm chạp của Quới Lương chợt sáng ra. Nó gật đầu lia lịa, không để Lâm giảng tiếp:

- Tao hiểu rồi! Câu thơ thứ hai có nghĩa là ngoài bốn trường hợp trên, những trường hợp còn lại đều phải đọc là "zờ" tất?

Lâm cười sung sướng:

- Chứ gì nữa! Ngoài ra vẫn phải đọc "zờ" như nhau mà lại!

Quới Lương phục bạn quá xá. Nó không ngờ thằng Lâm quanh năm bị điểm kém môn Anh lại giỏi giang như vậy! Chắc là thằng này nó "giỏi ngầm", nghĩa là giỏi nhưng vẫn làm bộ kém, vẫn lãnh điểm 2 đều để … lừa mọi người chơi! Quới Lương nghĩ bụng, và không nén được, nó nhìn Lâm bằng cặp mắt lé xẹ:

- Mày giỏi ghê!

Lâm chớp mắt:

- Còn phải nói!

Quới Lương lại buột miệng xuýt xoa:

- Giỏi hơn thầy Thừa nữa!

Lâm ưỡn ngực:

- Còn phải …

Nhưng lần này, Lâm không kịp nói hết câu. Dù đang cao hứng, nó cũng chợt nhớ ra nó không thể tự nhận mình giỏi hơn thầy Thừa dạy Anh văn được, nhất là mới tuần trước đây, thầy Thừa vừa phết cho nó con 2, kèm theo một lô những lời rầy la, quở trách.

Vẻ ngập ngừng của Lâm khiến Quới Lương ngẩn ra mất một hồi. Nhưng rồi nó chợt hiểu.

- À, tất nhiên là mày không thể giỏi hơn thầy Thừa được! – Quới Lương vỗ vai bạn – Tao nói là nói chuyện khác. Về chuyện làm sao giúp học sinh nhớ cách phát âm chữ "s" thì mày giỏi hơn, đúng không?

Mặt Lâm tươi lên:

- Ờ, ờ … cái này thì đúng!

Quới Lương tiếp tục tán dương bạn:

- Phải công nhận câu thơ của mày dễ nhớ ghê! Tao chỉ nghe qua một lần là thuộc!

Lâm hớn hở:

- Đâu, mày đọc nghe coi!

Quới Lương lim dim mắt nhắc lại hai câu thơ một cách trơn tru.

Lâm khoái chí:

- Mày thông minh ghê! Với trí nhớ như vậy, nếu … chịu học bài, chắc chắn mày chỉ liếc nhoáng qua là thuộc!

Quới Lương là đứa cứ mỗi lần bị kêu lên bảng dò bài là đứng ấp a ấp úng hằng buổi, câu nọ xọ câu kia. Lâm thừa biết điều đó mặc dù đang tâng bốc bạn lên tận mây xanh, nó vẫn kịp thêm vào mấy chữ "nếu chịu học bài" để lương tâm khỏi cắn rứt.

Quới Lương không cần quan tâm đến ý tứ trong lời khen của bạn. Từ bé đến lớn, chưa từng có ai khen nó thông minh. Nay "thi sĩ Hoàng Hôn" khen nó như vậy, mặc dù thi sĩ khen nó chỉ bởi nó thuộc thơ của thi sĩ, cũng đủ làm nó cảm động muốn rơm rớm nước mắt rồi. Và nó nhìn thằng Lâm, khụt khịt mũi:

- Thơ của mày cũng hay tuyệt!

Hai đứa cứ thế khen qua khen lại. Trước nay, chúng cũng đã từng khen nhau nhiều lần. Khen nhau về tài chạy nhảy, về các màn chọc phá và các trò nghịch tinh khác. Nhưng hôm nay lần đầu tiên chúng ca ngợi nhau về học tập. Vì vậy, chúng thấy lần này có cái gì đó khang khác. Một niềm vui mới mẻ và lạ lẫm len vào hồn khiến chúng vừa ngượng ngùng lại vừa thinh thích. Trong một thoáng, Lâm và Quới lương quên bẵng trong học kỳ một vừa rồi, chúng thuộc vào nhóm những học sinh bị xếp loại yếu trong lớp.

Khi cơn phấn khích dịu xuống, Quới Lương sực nhớ đến mục tiêu trước mắt:

- Phen này chắc chắn Quý ròm phải chào thua mày!

Lâm vung tay:

- Chắc chắn rồi!

- Thơ của nó không thể nào dễ nhớ hơn!

- Dĩ nhiên là vậy!

- Và mày sẽ ẵm "giải thưởng lớn" về giúp bạn học tập!

Lâm cười tít mắt:

- Mày đoán giỏi ghê!

Hôm nay "thi sĩ Hoàng Hôn" thật hào phóng lời khen. Và cũng thật hào phóng tiếng cười.

Nhưng qua ngày hôm sau, Lâm hết cười nổi. Qua ngày hôm sau, nó đay khổ nhận ra nó vẫn không chiến thắng được "thi sĩ Bình Minh" trong cuộc thi thứ hai.

Khi nó và Quý ròm dán bài thơ lên tờ báo tường ở cuối lớp, tụi bạn xúm lại bình phẩm mỗi đứa một phách.

Rốt cuộc khi nhỏ Hạnh lấy ý kiến tập thể, một nửa lớp bầu cho bài thơ của nó, một nửa lớp bầu cho bài thơ của Quý ròm.

Nhỏ Hiền Hòa nhận xét:

- Bài thơ của bạn Lâm phần nói về cách phát âm chữ "s" thì dễ nhớ nhưng phần nói về cách phát âm chữ "es" lại không hay bằng bạn Quý!

Đặng Đạo gật gù tán đồng:

- Bạn Hiền Hòa nói đúng! Tôi cũng thấy phần nói về cách phát âm chữ "es" của bạn Quý dễ thuộc hơn nhiều!

Rồi nó hứng chí đọc:

- Ôi vô ích

Đọc là "zờ"

Còn "i-zờ"

Cho êm giọng …

"Ôi vô ích" là O, V, I, cái đuôi "es" đứng sau ba chữ này phải đọc là "zờ", còn nếu đứng sau C, E, G … tức "cho êm giọng …", phải đọc là "i-zờ". Trong thâm tâm, "thi sĩ Hoàng Hôn" cũng cảm thấy về phần này, bài thơ của "thi sĩ Bình Minh" gãy gọn và dễ nhớ hơn bài thơ của mình.

Nhưng thấy Đặng Đạo đem thơ của đối thủ ra đọc oang oang ngay trước mũi mình như để chọc tức, Lâm nóng mặt cắt ngang:

- Dẹp mày đi! Mày thù tao chuyện đặt vè chọc tật ngủ gục của mày bữa trước nên tìm cách chê thơ tao chứ gì!

Lời kết tội vô cớ của Lâm làm Đặng Đạo tức muốn xịt khói lỗ tai. Nhưng nó chưa kịp phản ứng, thằng Tần đã lên tiếng bênh vực:

- Bạn Lâm nói vậy không đúng! Thực tình tôi cũng thấy thơ của "thi sĩ Bình Minh" hay hơn thơ của "thi sĩ Hoàng Hôn"! Hì hì!

- Thơ của "thi sĩ Hoàng Hôn" hay hơn! – Quới Lương ông ổng phản kích.

Thằng Dưỡng gân cổ:

- Thơ của "thi sĩ Bình Minh" hay hơn gấp tỉ lần!

Sự so sánh của Dưỡng làm Quốc Ân nổi khùng. Nó chìa cùi chỏ:

- Gấp tỉ lần cái này nè! "Thi sĩ Bình Minh" chỉ đáng xách dép cho "thi sĩ Hoàng Hôn" thôi!

- Thôi thôi, đủ rồi! – Thấy tình hình càng lúc càng lộn xộn và cuộc bình phẩm thơ văn có khuynh hướng trở thành cuộc đấu võ mồm với đủ loại ngôn ngữ thiếu chọn lọc, nhỏ Hạnh vội lên tiếng – Các bạn đã xem cả hai bài thơ, vậy theo các bạn ai là người xứng đáng đoạt giải?

Phe thằng Lâm nhao nhao:

- "Thi sĩ Hoàng Hôn" xứng đáng đoạt giải!

Phe thằng Dưỡng inh ỏi:

- "Thi sĩ Bình Minh" đoạt giải là xứng đáng!

Đa số còn lại tỏ ra khách quan hơn:

- Mỗi bài hay một nửa! Bằng nhau!

- Vậy là hòa! Tỉ số "hai đều"!

- Sao lại "hai đều"?

- Lần trước nữa chi! Lần trước hai bên cũng bất phân thắng bại!

Quới Lương giật tay Lâm:

- Tụi nó thiên vị! Lẽ ra mày đoạt giải mới đúng!

Quốc Ân và Hải quắn hùa theo:

- Đúng rồi! Tại tụi nó không ưa băng "tứ quậy" tụi mình!

Cặp lông mày "thi sĩ Hoàng Hôn" nhăn tít. Mãi một lúc chúng mới chịu dãn ra. Và "thi sĩ Hoàng Hôn" thở đánh thượt:

- Không phải đâu! Đúng là phần nói về cách phát âm "es", bài thơ của thằng Quý ròm dễ nhớ hơn!

Lời thú nhận bất ngờ của Lâm làm ba đứa bạn nó trợn tròn mắt: “Thi sĩ Hoàng Hôn” khiêm tốn tự bao giờ thế nhỉ?

Chương 6

"Thi sĩ Bình Minh" và "Thi sĩ Hoàng Hôn" quả là một cặp kỳ phùng địch thủ. Hết môn hình học đến môn tiếng Anh, từ môn vật lý qua môn đại số, cả hai vẫn ở thế ngang ngửa, chẳng mèo nào cắn được mỉu nào.

Lâm quạu quọ:

- Tức thật! Mãi mà chẳng thắng nổi thằng ròm kia!

Quới Lương nhún vai:

- Mày sẽ không bao giờ thắng nổi!

Lâm nghiến răng:

- Tao không tin!

- Nhưng tao tin – Quới Lương nhún vai lần thứ hai – Dù thơ mày hay đến mấy, tụi trong lớp cũng sẽ không dồn đủ phiếu cho mày! Nhất là tụi thằng Tần ở tổ 1 và tụi thằng Đặng Đạo ở tổ 3!

Quốc Ân nhanh nhẩu phụ họa:

- Đúng rồi! Lần trước mày đặt vè trêu cái đầu ghẻ của thằng Tần, gần đây mày lại trêu cái tật ngủ gục trong lớp của thằng Đặng Đạo, tụi nó sẽ thù mày suốt đời!

- Tao chấp tụi nó! – Lâm đáp bằng giọng kiêu hãnh – Một ngày nào đó, thơ tao trội hơn hẳn thơ của Quý ròm, tụi nó buộc phải thừa nhận!

Lâm quyết ăn thua theo kiểu quân tử. Nó thị vào tài năng để thủ thắng. Nó bỏ ngoài tai những lời xì xào, khích bác của đồng bọn. Thái độ của nó khiến Quới Lương, Quốc Ân và Hải quắn tròn xoe mắt.

Ba đứa này ngạc nhiên là phải. Tụi nó không trực tiếp tham gia cuộc thi. Tụi nó không phải là người trong cuộc. Vì vậy tụi nó không hiểu được niềm tự hào và sự phấn khích của kẻ quyết trổ thực tài buộc đối thủ và dư luận phải "tâm phục, khẩu phục".

Trong khi đó, đối thủ của Lâm lại ở trong một tâm trạng khác. Quý ròm than thở với nhỏ Hạnh:

- Tôi chả muốn thi tài với thằng Lâm thêm một chút xíu nào!

- Sao thế?

- Chả thắng nổi nó, chán quá!

- Thì Quý phải cố!

Quý ròm nhăn nhó:

- Cố thế quái nào được! Có bao nhiêu môn học đã đem "phổ thơ" sạch sành sanh cả rồi!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Còn môn hóa học nữa chi!

Quý ròm khịt mũi:

- Thế nếu lần này lại bất phân thắng bại nữa thì sao?

- Thì giải thưởng sẽ chia đôi!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Thế thì chả vinh dự tẹo nào!

Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt:

- Nhưng Quý chấp nhận thi tài với Lâm đâu phải vì vinh dự!

- Thế thì vì cái gì?

- Vì lòng thương người, Quý quên rồi sao? – Nhỏ Hạnh tủm tỉm.

Quý ròm chợt nhớ ra. Và nó cười toe:

- Ờ há! Thế mà tôi quên khuấy đi mất!

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Từ khi thi tài với Quý đến nay, Lâm đã thay đổi nhiều, Quý có thấy không?

- Thấy.

- Lâm không đặt vè chọc phá bạn bè nữa.

- Ừ.

- Lâm cũng bớt quậy phá, gây gổ hơn.

- Ừ.

- Học cũng khá hơn.

Quý ròm thở ra:

- Điều này thì tôi không để ý!

- Nhưng Hạnh để ý! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Thế Quý có biết vì sao Lâm học khá hơn không?

- Vì sao?

- Vì liên tục thi tài với Quý, Lâm thuộc bài học, thuộc nhiều công thức hơn!

Quý ròm ngẩn ra:

- Có chuyện đó nữa sao?

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi:

- Quý được xưng tụng là "thần đồng" nên không cảm thấy cuộc thi tác động đến việc học tập của mình, nhưng với Lâm và các bạn khác thì có đấy!

Nhỏ Hạnh mới nói với Quý ròm hôm trước, hôm sau nhỏ Kim Em đã chứng minh cho Quý ròm thấy liền.

Nhỏ Kim Em cùng tổ 3 với Quý ròm, là một trong bốn học sinh yếu của lớp 8A4. Vậy mà thầy Thừa lại kêu nó lên bảng viết các tính từ ở dạng so sánh, lại là các tính từ bất quy tắc như good, bad, little, much …, như vậy có khác nào "hại chết" nó không cơ chứ!

Nhưng lạ thay, Kim Em chẳng hề run sợ. Nó ung dung cầm lấy viên phấn từ tay thầy, và không buồn bặm môi nghĩ ngợi lâu lắc để rốt cuộc thỏ thẻ "Thưa thầy, em quên rồi ạ!" như "phong cách" quen thuộc trước nay, nó chỉ khẽ nhíu mày một thoáng rồi nhanh nhẹn viết một loạt từ lên bảng, tiếng phấn nghiến kin kít vang lên một cách dõng dạc, tự tin.

Thầy Thừa hẳn đang chờ đợi một điều khác. Nghe tiếng viên phấn chạy hùng dũng trên mặt bảng, thầy như không tin vào tai mình. Và khi tò mò liếc mắt xem Kim Em viết nhăng viết cuội những gì, thầy lại không tin vào mắt mình.

Những hàng chữ nằm ngay ngắn trên bảng: good – better – the best, bad – worse – the worst, little – less – the least … khiến mắt thầy chớp lia chớp lịa.

Dĩ nhiên thầy Thừa không biết những thứ kiến thức rắc rối này đã được hai "thi sĩ" trong lớp thi nhau biến thành những câu vần vèo dễ nhớ. Vì vậy, thầy thốt lên kinh ngạc:

- Thầy không ngờ em tiến bộ vượt bậc đến thế! Thật không ngờ!

Khi thốt lên đầy cảm thán như vậy, thầy Thừa không ngờ rằng thầy sẽ còn "không ngờ" nhiều lần nữa.

Kim Em xuống, Hải quắn lên. Và Hải quắn lại tiếp tục làm thầy Thừa ngẩn ngơ.

Thầy Thừa bảo nó cho ba ví dụ về những tính từ được lập bởi danh từ, nó cho một lèo tới sáu ví dụ: commerce – commercial, nation – national, colour – colourful, beauty – beautiful, week – weekly, friend – friendly.

Mà Hải quắn đâu phải là học sinh giỏi giang gì cho cam. Tuy là đứa khá nhất trong băng "tứ quậy" nhưng môn tiếng Anh của thầy bao giờ nó cũng quên đầu quên đuôi, hễ đứng trước bảng là nhầm lẫn lung tung, rầu chết được!

Vậy mà bây giờ cái thằng Hải quắn từng làm khổ thầy đó lại bất thần làm thầy xúc động đến sững sờ. Thầy chỉ mong nó viết đúng được ba ví dụ thầy bảo, được vậy thầy đã sung sướng lắm rồi, thầy đã có thể hạ bút cho nó con điểm 10 đầy vinh dự kia rồi, bởi từ trước tới giờ chưa khi nào Hải quắn đáp ứng được một nửa đòi hỏi của thầy, nhưng bữa nay Hải quắn lại cao hứng viết tới sáu ví dụ, gấp đôi yêu cầu của thầy, mà từ nào từ nấy đều trúng phóc mới khiếp chứ!

Thầy Thừa gỡ kính ra khỏi mắt và rút khăn lau mồ hôi trán, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Thật không ngờ! Thật không ngờ! Hôm nay các em làm thầy ngạc nhiên quá!

Rồi thầy gấp sổ lại, không buồn kêu tiếp những đứa học trò khác và ngước nhìn cả lớp, thầy phấn khởi tuyên bố:

- Thầy sẽ đề nghị ban giám hiệu biểu dương tinh thần học tập của lớp 8A4 vào giờ chào cờ đầu tuần tới! Nếu học trò các lớp khác đều có được sự chăm học như các em thì trường ta lo gì không trở thành trường xuất sắc nhất quận nhà!

Cả lớp vỗ tay rào rào. Vỗ tay lớn nhất dĩ nhiên là hai thi sĩ của lớp: Lâm và Quý ròm! Chứ còn gì nữa, sở dĩ hôm nay Kim Em và Hải quắn làm bài trơn tru, chính xác và nhanh nhẹn đến mức thầy Thừa cảm động không để đâu cho hết, rõ ràng công trạng đó thuộc về "thi sĩ Bình Minh" và "thi sĩ Hoàng Hôn". Nếu không nhờ những bài thơ "phổ … công thức" của tụi nó, còn khuya nhỏ Kim Em và Hải quắn mới làm thầy Thừa suýt khóc ngay giữa lớp như vậy!

Nhỏ Hạnh hớn hở khều Quý ròm:

- Quý thấy chưa?

- Thấy!

Quý ròm đáp và nghe mũi mình cay cay. Chuyện vừa xảy ra quả nằm ngoài tiên liệu của nó. Trong thâm tâm, nó chả thích thú gì chuyện thi tài dây dưa với thằng Lâm ba hoa thiên địa. Đến bây giờ, nó chưa bỏ cuộc cũng chỉ vì nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh là bạn thân của nó. Và một khi bạn thân đã bảo nó phải chấp nhận cuộc thi tài để thằng Lâm không còn thì giờ chọc phá thiên hạ, nó phải nghe theo. Nó cố gò lưng làm "thơ học tập", cố nghĩ ra những vần điệu dễ nhớ cũng chỉ mong chiến thắng trong cuộc chơi, với ước ao cháy bỏng là làm cho thằng Lâm "tắt đài" ngay tút xuyt. Được vậy là nó khoái rồi.

Bây giờ Quý ròm mới biết nhỏ Hạnh sâu sắc hơn mình nhiều. Nhỏ Hạnh thấy trước mọi chuyện. Là lớp phó học tập, nhỏ Hạnh có trách nhiệm với chuyện học tập của cả lớp. Và khi bày ra cuộc thi tài giữa "thi sĩ Bình Minh" và "thi sĩ Hoàng Hôn", ngoài lý do "thương người" nhỏ Hạnh đã nói với nó, hẳn nhiên nhỏ Hạnh đã hình dung ra chuyện tụi bạn trong lớp sẽ được "hưởng lợi" như thế nào từ cuộc "long tranh hổ đấu" giữa nó và thằng Lâm.

"Âm mưu" này, nhỏ Hạnh giấu tịt, hôm qua mới lộ ra. Nhưng Quý ròm không giận nhỏ Hạnh. Thậm chí nó còn thầm cảm ơn cô bạn láu lỉnh của mình. Nhờ nhỏ Hạnh bày trò như thế, nó mới có dịp đóng góp một chút "thành tích" với lớp.

Và sự đóng góp của Quý ròm không chỉ dừng lại ở môn tiếng Anh.

Thầy Thừa mới sửng sốt về lớp 8A4 tiết học trước, qua tiết học sau tới phiên cô Diệu Lý tròn mắt ngỡ ngàng. Sau khi Quốc Ân và nhỏ Bội Linh lên bảng giải nhoáng một cái đã xong bài tập vật lý cô cho, cô dụi mắt lia lịa và khen rối rít, thậm chí cô còn bảo nếu ai nấy đều tiến bộ vượt bậc như Quốc Ân và Bội Linh không khéo mai sau cả lớp 8A4 đều trở thành nhà bác học hết ráo.

Một lần nữa, cả lớp lại vỗ tay rào rào.

Dạy tụi Quý ròm không chỉ có thầy Thừa và cô Diệu Lý.

Ngày hôm sau tới phiên thầy Hiếu và cô Hạ Huệ. Ngày hôm sau nữa tới lượt cô Nga và thầy Quảng. Những lời khen thi nhau trút xuống lớp 8A4 như mưa rào, tưới mát cả cuộc tranh tài nóng bỏng giữa hai thi sĩ cho tới lúc

đó vẫn không ngừng gầm gừ nhau như con mèo Tom và con chuột Jerry trong phim hoạt hình Walt Disney.

Liên tiếp trong nhiều ngày, Quý ròm sống trong nỗi hân hoan ngây ngất.

Ngây ngất vì cả lớp được thầy cô khen, ngây ngất vì chốc chốc lại bắt gặp những ánh mắt cảm kích của tụi bạn quay dòm và vì nhỏ Hạnh cứ không ngừng thì thào bên tai:

- Quý thấy chưa, Hạnh nói có sai đâu!

Nhưng điều làm cho Quý ròm ngây ngất nhất là câu bình phẩm bất ngờ của Tiểu Long:

- Mày đúng là người hiệp nghĩa!

- Người hiệp nghĩa? – Quý ròm ngơ ngác. Trong một thoáng nó chợt nhớ tới lời khen của thủ lĩnh Dế Lửa dành cho "song phi cước" Tiểu Long ở đồi Cắt Cỏ dạo nọ, liền ngạc nhiên hỏi lại – "Thế võ Oshin" của tao đâu có đem ra giúp kẻ sức yếu thế cô được như tài nghệ của mày!

- Nhưng những bài thơ của mày giúp cho khối đứa thuộc bài, nhớ được các công thức của môn tiếng Anh, môn toán, môn vật lý, nhớ được các con số khô khan của môn sử, môn địa! – Tiểu Long hăm hở tán dương – Kẻ "cứu khốn phò nguy" trong việc học tập cũng đáng kể là … người hiệp nghĩa!

Quý ròm như không tin vào tai mình. Nó không tin đứa vừa nói cái câu dễ thương đó là thằng Tiểu Long "ngốc tử" mọi bữa. Thằng mập này thường ngày kém mồm kém miệng sao bữa nay tự dưng ăn nói chững chạc và "sâu sắc" y như … cô Trinh chủ nhiệm thế không biết! Quý ròm nhìn sững bạn, ngạc nhiên một cách sung sướng.

Chương 7

Nói cho công bằng, không chỉ mình Quý ròm làm nên công trạng to tát này. "Thi sĩ Bình Minh" đóng góp một nửa. Một nửa còn lại là công sức của "thi sĩ Hoàng Hôn".

Do đó, trong khi "thi sĩ Bình Minh" đang đắm chìm trong ngây ngất thì "thi sĩ Hoàng Hôn" cũng đang chìm đắm trong ngất ngây. Bởi vì cũng như Quý ròm, trong nhiều ngày liên tiếp thằng Lâm cũng nhận được vô số những tia nhìn và nụ cười thiện cảm của tụi bạn trong lớp.

Với Lâm, một thành viên cốt cán trong băng "tứ quậy", đó quả là một hiện tượng không mơ thấy nổi. Bảo đĩa bay từ một hành tinh lạ vừa đáp ngay chóc xuống nóc nhà nó, nó còn thấy dễ tin hơn là bảo tụi bạn trong lớp tự nhiên đâm ra có thiện cảm với nó.

Thế mà điều đó bỗng trở thành sự thật trong một sớm một chiều bảo nó không bàng hoàng sao được, nhất là trong những đứa quay đầu mỉm miệng cười duyên với nó có cả thằng Tần ghẻ chốc, thằng Đặng Đạo ngủ gục, những nạn nhân khốn khổ của nó, có cả thằng Dưỡng ba gai, nhỏ Hiền Hòa mồm mép, những đứa trước đây chuyên ngoác mồm chống đối nó.

Mấy đứa trong ban cán sự lớp thì khỏi nói. Lớp phó lao động và văn thể mỹ Vành Khuyên cười với nó:

- Cả lớp được khen, thích quá hén Lâm!

Lớp phó trật tự Minh Vương vỗ vai nó:

- Ước gì tao làm thơ hay được như mày!

Lớp trưởng Xuyến Chi nhìn nó thân thiện:

- Giỏi lắm Lâm ơi!

Lớp phó học tập Hạnh cũng khen nó. Nhưng con nhỏ này còn thòng thêm một câu:

- Giúp đỡ bạn thích hơn chọc phá bạn nhiều Lâm há?

Nhỏ Hạnh làm Lâm ngượng quá chừng. Nhưng nó không giận nhỏ Hạnh. Cũng như Quý ròm, nó biết ơn nhỏ Hạnh không để đâu cho hết. Chính nhờ nhỏ Hạnh bày ra trò thi "phổ thơ", lần đầu tiên nó mới được nếm hương vị của một nhân vật được mọi người quý mến. Quả thật khác xa với những gì nó "thu hoạch" được từ những trò đặt vè châm chích trước nay!

Vì vậy, nghe nhỏ Hạnh hỏi trêu, Lâm chỉ cười lỏn lẻn:

- Thôi mà, Hạnh!

Nhưng niềm vui của "thi sĩ Hoàng Hôn" không chỉ gói gọn trong lớp học.

Xưa nay, Lâm nổi tiếng là chúa lười. Thầy cô "oải" nó mà ba mẹ nó cũng ngán ngẩm nó. Nhà nó là tiệm tạp hóa ngay cổng chợ. Mẹ nó nói dỗi:

- Hay con nghỉ học quách, ở nhà phụ bán với mẹ!

Ba nó hầm hầm:

- Lười như nó, có buôn bán cũng chẳng nên thân!

Nhưng từ hôm Lâm lao vào cuộc thi tài với Quý ròm, ba mẹ nó đã nhìn nó bằng con mắt khác. Lời lẽ cũng dịu dàng hơn hẳn. Thấy nó hễ đi học về là dán mình vào bàn, lật sách lật vở lúi húi cả buổi, mẹ nó trách yêu:

- Học vừa vừa thôi con! Học quá không khéo hóa rồ đấy con ạ!

Ba nó tặc lưỡi:

- Thật không thể tin được! Mày có phải là thằng Lâm mọi hôm không đấy?

Lâm cười sung sướng, chưa bao giờ nó được nghe những lời dịu ngọt như vậy:

- Ba mẹ chỉ nói …

Bên cạnh sự dịu ngọt còn có cả sự nể trọng. Trước đây mẹ nó thường sai nó đủ chuyện vặt vãnh. Nhưng nay thì nó như một ông tiến sĩ ngự trong nhà, mọi việc mẹ nó làm tất tần tật, chẳng còn đâu cái cảnh ra sai vào khiến như mọi lần.

Thậm chí, thấy mẹ bận tay, Lâm muốn đỡ đần cũng chẳng được. Nó vừa rớ vào cái cân định cân hàng cho khách, mẹ nó đã gạt phắt:

- Con lên gác ngồi học đi! Để đó cho mẹ!

Lâm liếm môi:

- Con học xong rồi!

- Xong rồi thì ngồi chơi cho khỏe!

Mẹ nó vẫn khăng khăng khiến nó cứ đứng ngẩn, không hiểu sao việc học hành vốn là chuyện đương nhiên, học sinh nào mà chẳng phải học, lại được các bậc làm ca làm mẹ coi trọng đến như vậy!

Chỉ có thằng Quới Lương là khác, Quới Lương đến chơi, thấy bạn chúi mũi vào đống tập, liền toét miệng cười cợt:

- Mày quyết đứng nhất lớp đấy à?

Lâm ngượng nghịu bào chữa:

- Tao phải quyết thắng thằng Quý ròm trong cuộc thi này!

- Xạo đi mày! – Quới Lương nhếch mép – Mới thi tài hôm qua, thi đâu mà thi lắm thế!

Lâm nhún vai:

- Còn cuộc thi về môn hóa học nữa chi! Đây là cuộc thi cuối cùng, cuộc thi quyết định!

Quới Lương nhướn mắt nhìn vào cuốn tập trước mặt bạn:

- Nhưng cuốn tập mày đang xem là cuốn vật lý chứ đâu phải cuốn hóa học!

Phát hiện của Quới Lương làm Lâm bối rối:

- Ờ, ờ … thế mà nãy giờ tao cứ tưởng là cuốn hóa học …

- Lại xạo! – Quới Lương nheo mắt – Chả ai lại nhầm như thế cả!

Biết không thể chơi trò dóc tổ với thằng bạn ranh mãnh này được, Lâm đành lỏn lẻn thú thật:

- Ừ thì tao không nhầm!

Quới Lương nghẹo cổ:

- Thế ra mày đang học bài đấy?

Câu chuyện một học sinh chăm chỉ học bài là chuyện tốt, thế mà chả hiểu sao trước giọng điệu nhuốm vẻ chế giễu của Quới Lương, Lâm cứ thấy ngường ngượng. Nó gãi cổ:

- Ừ, tao thấy môn này cũng có nhiều cái hay hay!

- Thế sao trước nay mày không thấy mà bây giờ mới thấy? – Quới Lương tiếp tục hỏi khó.

Hết gãi cổ, Lâm lại gãi má:

- Trước nay tao không để ý! Từ khi mò mẫm các bài học để "phổ thơ", tao mới … khám phá ra!

Thực ra đối với Lâm, đó mới chỉ là một nguyên nhân. Nguyên nhân quan trọng hơn là từ khi tham gia thi tài với Quý ròm, Lâm chợt nhận ra thái độ của mọi người chung quanh đối với nó đã hoàn toàn đổi khác. Mọi người đã không còn coi nó là thằng Lâm quậy. Thầy cô khen nó tiến bộ. Bạn bè khen nó làm thơ dễ nhớ. Ba mẹ khen nó ham học, biết nghĩ đến công ơn dưỡng dục của ba mẹ. Những điều đó, Lâm không tiện nói cho Quới Lương biết.

Quới Lương không biết, vì vậy nó khịt mũi trách móc:

- Và từ khi khám phá ra điều hay ho đó, mày không thèm lại nhà tao chơi nữa?

- Đâu có!

- Thế mà có đấy!

Lâm nuốt nước bọt:

- Tại tao bận …

Giọng Quới Lương hờn dỗi:

- Thế bây giờ mày có bận không?

Lâm nhìn cuốn tập trên tay:

- Bây giờ hở? Bây giờ thì …

Vẻ ngập ngừng của Lâm làm Quới Lương bực mình:

- Bây giờ thì dù tao có rủ mày lại nhà, mày cũng không đi phải không? Mày định ca bài "Không dám đâu, em còn phải học bài" chứ gì?

Biết thằng bạn thân sắp sửa nổi quạu, Lâm mỉm cười gấp tập lại và xô ghế đứng lên:

- Đi chứ sao không! Mỗi lần tao ghé nhà mày, mẹ mày đãi xôi chè ăn mệt nghỉ, dại gì mà không đi!

Hết Quới Lương, tới lượt Quốc Ân và Hải quắn lò dò tới chất vấn Lâm. Tất nhiên, chất vấn theo kiểu khác.

Hải quắn được thầy Thừa khen ngợi, Quốc Ân được cô Diệu Lý ngợi khen, hai đứa sướng mê. Và vì sướng mê, Hải quắn và Quốc Ân quên bẵng vinh dự của tụi nó có cả sự đóng góp của "thi sĩ Bình Minh" Quý ròm.

Hai đứa tìm gặp "thi sĩ Hoàng Hôn" hoạnh họe:

- Mày làm sao thế?

Lâm ngơ ngác:

- Sao là sao?

Hải quắn chống tay vào hông:

- Sao mãi mà mày vẫn chưa thắng được thằng Quý ròm?

- Làm sao tao biết được! – Lâm nhún vai – Có thể thơ của nó hay không kém gì thơ tao!

Hải quắn bĩu môi:

- Theo tao, thơ của thằng ròm kém xa thơ của mày!

- Tao cũng thấy vậy! – Quốc Ân sốt sắng phụ họa – Chỉ tại tụi trong lớp chẳng ra gì, tụi nó lúc nào cũng tìm cách chống lại bốn đứa mình!

Trước giờ, luận điệu khích bác của Quốc Ân chẳng khiến Lâm quan tâm lắm. Nhưng nó không cảm thấy khó chịu, chỉ cười cười. Nhưng hôm nay không hiểu sao nó thấy chối tai quá chừng.

- Không có đâu! – Lâm cười khổ.

- Ở đó mà không có! – Quốc Ân nghiến răng – Không những tụi nhãi nhép kia mà ngay cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng thiên vị thằng Quý ròm rõ ràng! Đúng là một lũ khốn!

Câu nói của Quốc Ân bất giác khiến Lâm nóng ran mặt mày. Nó nhớ lại những lời khen ngợi, động viên của tụi Xuyến Chi, Vành Khuyên, Minh Vương và Hạnh dành cho nó, cảm thấy thằng bạn nó đã đi quá xa.

- Mày không nên nói nặng lời như thế! – Lâm nhăn nhó, cố giữ giọng ôn hòa.

Khổ nỗi, Lâm càng can, Quốc Ân càng cáu. Nó vung tay:

- Tao chẳng thấy gì là nặng lời cả! Lẽ ra tao phải chửi tụi nó …

Tới đây thì Lâm không nhịn được nữa. Nó sầm mặt:

- Thôi, đủ rồi! Tao không muốn nghe nữa!

Lâm làm Quốc Ân tự ái quá xá. Nó nhếch môi:

- Mày bênh tụi nó à?

- Tao chả bênh ai cả! – Lâm thản nhiên – Nhưng tao thấy tụi nó chẳng có ý thiên vị ai!

Hải quắn tự dưng buột miệng:

- Nhỏ Hạnh lớp phó học tập cùng tổ với Quý ròm!

Hải quắn nói lơ lửng, nhưng Lâm thừa hiểu bạn mình muốn ám chỉ điều gì, bèn rụt cổ:

- Thì đã sao! Theo tao, nó là đứa công bằng!

Hải quắn lại nói:

- Còn lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Vành Khuyên cùng tổ với thằng Đặng Đạo! Mà mày thì vừa gây sự với thằng Đặng Đạo!

- Chả sao cả! – Lâm lúc lắc đầu, giọng khăng khăng – Tao chưa thắng được thằng Quý ròm bởi thơ tao chưa thực hay hơn thơ nó, thế thôi!

Thấy "thi sĩ Hoàng Hôn" chẳng hứng thú gì với việc công kích mấy đứa trong ban cán sự lớp, Hải quắn và Quốc Ân đâm xụi lơ.

Mãi một lúc, Hải quắn mới nghĩ ra kế mới. Nó vờ chép miệng, chơi đòn khích tướng:

- Thế chẳng lẽ mày chịu thua Quý ròm?

Quốc Ân hùa theo ngay:

- Ừ, chẳng lẽ mày để "giải thưởng lớn" về tay nó?

Hải quắn tiếp:

- Mà "giải thưởng lớn" mua từ tiền quỹ của lớp. Quỹ lớp là do bọn mình đóng góp chứ đâu!

Lần này thì Lâm chẳng còn thản nhiên được nữa. Nó chẳng nói "Thì đã sao!" như khi nãy.

Mà sầm mặt:

- Thua sao được mà thua!

Quốc Ân tươi tỉnh:

- Có nghĩa là phen này mày sẽ thắng?

Lâm thu nắm tay:

- Phen này tao sẽ thắng!

Hải quắn gật gù:

- Mày sẽ ẵm "giải thưởng lớn" đem vinh dự về cho băng "tứ quậy"?

- Tao sẽ ẵm "giải thưởng lớn"!

Lâm gật đầu, nó cố tình phớt lờ mấy chữ "băng tứ quậy".

Nhưng Hải quắn và Quốc Ân không để ý đến chi tiết cỏn con đó. Thấy "thi sĩ Hoàng Hôn" quyết tâm ăn thua đủ với "thi sĩ Bình Minh" là tụi nó khoái rồi.

Hải quắn ưỡn ngực, hô to:

- "Thi sĩ Bình Minh" nhất định thắng! À lộn, "thi sĩ Hoàng Hôn" nhất định thắng! "Thi sĩ Bình Minh" nhất định thua!

Quốc Ân không nói gì, chỉ cười tít mắt. Trước khi ra về, nó mới nhìn Lâm, giọng đe dọa:

- Nói được phải làm được đấy nhé!

Lâm cười hì hì:

- Một lời quân tử nói ra

Ô tô muốn đuổi cũng là rất gay

Chương 8

Chỉ còn một cuộc thi cuối cùng, do đó không chỉ "thi sĩ Hoàng Hôn" hạ quyết tâm ẵm "giải thưởng lớn" mà "thi sĩ Bình Minh" cũng nôn nóng giành chiến thắng không kém. Nhất là một khi "thi sĩ Bình Minh" đã trót khoe với em của thi sĩ và em của thi sĩ hiện nay đang mỏi mắt trông chờ chiến thắng của thi sĩ.

Thực ra, Quý ròm không muốn cho nhỏ Diệp biết về cuộc thi tài giữa mình với thằng Lâm, một phần do không nắm chắc được phần thắng, phần khác nó nghĩ nếu nó may mắn thắng được đối phương thì chiến thắng đó cũng chẳng vinh quang gì.

Khi nào thắng được "thi sĩ thứ thiệt" Lan Kiều, đứa từng được báo Khăn Quàng Đỏ giới thiệu thơ, lại in cả hình và tiểu sử, mới đáng được gọi là thắng, mới là vinh dự tột bậc, chứ thắng tên "thi sĩ Hoàng Hôn" học hành lẹt đẹt, chuyên đặt vè chọc phá thiên hạ, bị thầy cô phạt lên phạt xuống, ngẫm ra cũng chẳng hay ho gì.

Chính vì lẽ đó mà Quý ròm không hề hé môi với nhỏ Diệp về chuyện này. Từ cuộc thi phổ thơ đầu tiên liên quan đến công thức tìm tỉ số lượng giác của góc nhọn đến cuộc thi mới đây nhất liên quan đến việc phân bố các loài sinh vật ở miền Bắc và Đông Bắc Bộ, Quý ròm đều giấu tịt.

Chỉ đến khi tụi bạn trong lớp nhờ vào các "công trình thi ca" của nó và thằng Lâm để chứng minh sự tiến bộ vượt bậc khiến các thầy cô xúm vào khen nức nở, còn nó thì được cả lớp ngắm nhìn nâng niu như báu vật, lại được Tiểu Long khen là "người hiệp nghĩa" thì Quý ròm không thể làm thinh được nữa.

Hôm đứa học trò xưa nay vốn dốt đặc về môn địa lý là Đỗ Lễ đứng lên liệt kê vanh vách các loại gỗ quý như lim, lát hoa, trai, nghiến … rồi sau đó nhỏ Tú Anh, ít dốt đặc hơn một chút, đứng lên kể làu làu các loại hải sản quý như ngọc trai, bào ngư, hải sâm, sò huyết … khiến thầy Quảng đứng sững có đến hai, ba phút và sau khi choàng tỉnh thầy không tiếc lời ca ngợi lớp 8A4 lên tận mây xanh thì trưa đó, ngay khi vừa về đến nhà, Quý ròm đã chạy loăng quăng tìm nhỏ Diệp.

- Này! – Bắt gặp cô em gái đang lúi húi sau bếp, Quý ròm hí hửng hỏi ngay – Mày biết gì chưa?

Câu hỏi không đầu không đuôi của ông anh khiến cô em ngẩn tò te:

- Biết gì là biết gì?

Quý ròm vênh mặt:

- Tao mới được thầy cô khen đấy!

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Thầy cô nào khen?

- Thầy cô nào cũng khen hết! – Quý ròm huơ tay – Mọi thầy cô đều xúm vào khen!

Mắt nhỏ Diệp lại chớp lia chớp lịa:

- Làm gì có chuyện đó!

- Vậy mà có đấy! – Quý ròm hoan hỉ nói, nhưng rồi nó bỗng khựng lại – À, đúng ra thì không phải khen tao mà khen cả lớp tao!

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Vậy là khen cả lớp chứ đâu phải khen một mình anh!

Quý ròm hừ mũi:

- Nhưng mà nhờ tao cả lớp mới được khen!

Nhỏ Diệp có vẻ chẳng tin tưởng gì mấy vào lời khẳng định của ông anh. Nó nheo nheo mắt:

- Thật không đấy?

Thái độ nghi ngờ của nhỏ em khiến Quý ròm nóng gáy:

- Sao lại không thật? Chính nhờ tao, à, nói cho chính xác thì nhờ cả thằng Lâm nữa, cả lớp mới được thầy cô hết lời khen ngợi mấy hôm nay!

Nhỏ Diệp ngơ ngác:

- Anh Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" ấy hở?

- Ừ, chính nó!

Nghe ông anh mau mắn xác nhận, nhỏ Diệp tủm tỉm:

- "Thi sĩ Bình Minh" làm hòa với "thi sĩ Hoàng Hôn" hồi nào vậy?

- Làm gì có chuyện đó! – Quý ròm nhún vai – Bây giờ nó vẫn là "kẻ thù" của tao!

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Thế tại sao vừa rồi anh bảo nhờ anh với anh Lâm …

- Thế này này! – Quý ròm vung tay giảng giải – Thằng Lâm này là chúa đặt vè châm chọc người khác, mày cũng biết rồi đấy!

Nói đến đây, sực nhớ đến những câu vè thằng Lâm giễu cợt mình dạo nọ, Quý ròm giật thót và khẽ liếc nhỏ Diệp xem nó có vẻ gì đang nhớ tới cái "sự kiện đen tối" đó hay không. Đến khi thấy nhỏ em vẫn đang nghệt mặt chờ nghe tiếp, Quý ròm mới yên tâm hắng giọng:

- Vừa rồi, nó tương lên bảng mấy câu vè trêu chọc tật ngủ gục của thằng Đặng Đạo. Nhỏ Xuyến Chi và nhỏ Vành Khuyên trong ban cán sự lớp phê bình nó, hôm sau nó lại tương tiếp mấy câu khác để châm chích hai đứa này …

Nhỏ Diệp bụm mặt:

- Eo ôi, anh Lâm dám trêu cả lớp trưởng lẫn lớp phó cơ đấy!

- Thì thế! – Quý ròm khịt khịt mũi – Chính vì vậy mới khổ cho nó. Nhỏ Xuyến Chi đòi báo với cô chủ nhiệm.

Nhỏ Diệp liếm môi:

- Nếu vậy, anh Lâm chết chắc!

- Nhưng nó chưa tới số chết! – Quý ròm tặc tặc lưỡi – Bởi đúng lúc đó, nhỏ Hạnh đã kịp thời lên tiếng …

Nói tới đây, Quý ròm cố tình ngừng lại để chờ nhỏ em hỏi tiếp. Quả nhiên, nhỏ Diệp nôn nóng:

- Chị Hạnh nói gì vậy?

Quý ròm nhìn lên trần nhà:

- Nhỏ Hạnh đề nghị tha tội cho thằng Lâm, nhưng với điều kiện nó phải … noi gương tao!

- Noi gương anh? – Nhỏ Diệp cười hí hí – Lại phịa đi! Làm gì có chuyện đó!

Quý ròm thản nhiên:

- Tao thèm phịa! Không tin, mày cứ đi hỏi chị Hạnh thì biết!

Thấy ông anh không tỏ vẻ gì ngán ngại, còn trưng chị Hạnh ra làm bằng cớ, nhỏ Diệp hơi xiêu xiêu. Nó gãi cằm:

- Thế noi gương anh là noi gương chuyện gì?

- Chuyện làm thơ chứ chuyện gì?

- Eo ôi – Lần thứ hai nhỏ Diệp bụm mặt – Tức là bắt chước anh làm những câu thơ kiểu như "Cây mong ngóng ai, quả rơi xuống đất, cây mong ngóng ai, lá vắt trên cành" đó ư?

Quý ròm không ngờ câu chuyện lại xoay ra như thế.

- Ai bảo mày vậy! – Nó nói và cảm thấy khói xịt ra đằng mũi – Thơ ở đây là những bài thơ tao vẫn làm cho mày học ấy, đồ ngốc ạ!

Thấy ông anh nổi đóa, nhỏ Diệp bất giác bước lui một bước. Nó vội vã đưa tay ôm đầu:

- À, à, em hiểu rồi! Thì ra vậy!

Rồi thấy mặt mày Quý ròm vẫn còn đỏ gay, nó lật đật hỏi tiếp:

- Thế anh Lâm có chịu … noi gương anh không?

Câu hỏi của nhỏ Diệp hệt như một thùng nước đá tưới vào cái đầu đang nóng phừng phừng của Quý ròm. Nó lập tức tươi ngay nét mặt:

- Sao lại không chịu! Đã là gương tốt thì phải noi theo chứ!

Giọng điệu huênh hoang của Quý ròm khiến nhỏ Diệp tức cười quá xá. Nhưng nó cố nén, và hỏi:

- Thế anh Lâm có làm được như anh không?

Quý ròm xoa ngực:

- Cũng tàm tạm! Nhỏ Hạnh bảo tao và nó cùng làm, đứa nào làm hay hơn sẽ được ban cán sự lớp trao "giải thưởng lớn" về thành tích giúp bạn học tập.

Nhỏ Diệp tò mò:

- Thế rốt cuộc ai được lãnh giải?

- Chẳng ai lãnh cả! – Quý ròm thở dài – Tao với nó phổ hết môn hình học đến môn tiếng Anh, hết môn vật lý đến môn lịch sử … rốt cuộc vẫn bất phân thắng bại!

- Có nghĩa cả hai cùng dở? – Nhỏ Diệp chúm chím.

- Cùng dở cái đầu mày! – Quý ròm quắc mắt – Phải nói là cả hai cùng hay mới đúng!

Nhỏ Diệp nhíu mày:

- Thế "giải thưởng lớn" đành phải chia đôi hay sao?

- Làm gì có chuyện đó! – Quý ròm phẩy tay – Còn một keo cuối cùng nữa. Keo này tụi tao thi phổ các kí hiệu và nguyên tử khối của các nguyên tố hóa học thành thơ …

Nhỏ Diệp thè lưỡi:

- Khó ghê anh há?

- Dĩ nhiên rồi! – Quý ròm gục gặc đầu – Nhưng dù khó thế nào đi nữa, keo này tao cũng phải thắng! "Bình Minh" mà không thắng được "Hoàng Hôn" thì còn là bình minh cái quái gì nữa!

- Ơ! – Nhỏ Diệp tròn mắt – Thế những chuyện anh vừa kể thì liên quan gì đến chuyện các thầy cô khen ngợi lớp anh?

Nãy giờ mải ba hoa, Quý ròm quên mất chuyện đó. Nghe nhỏ Diệp nhắc, nó cười xòa:

- Ờ, suýt chút nữa tao quên khuấy đi mất! Số là như thế này này …

Rồi trước đôi mắt chăm chú của nhỏ em, Quý ròm hăm hở thuật lại chuyện Hải quắn và nhỏ Bội Linh đã làm thầy Thừa cảm động, nước mắt nước mũi sì sụt như thế nào, Quốc Ân và nhỏ Bội Linh đã khiến cô Diệu Lý phải lấy chai dầu gió ra thoa lấy thoa để hai bên thái dương để khỏi phải ngất xỉu giữa lớp ra sao, rồi chuyện sáng nay nữa, tức là chuyện Đỗ Lễ và nhỏ Tú Anh đã phải một phen hoảng vía khi thấy thầy Quảng đứng chết sững có đến nửa tiếng đồng hồ trên bục giảng khi nghe hai đứa học trò kể vanh vách các loài sinh vật trong bài học của thầy không sót không vấp lấy một chữ …

Quý ròm vừa tường thuật vừa thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm phần "ly kỳ, hồi hộp" rồi hân hoan kết luận:

- Mà sở dĩ những đứa này nhớ bài, làm bài trơn tru đến mức các thầy cô phải ngẩn ngơ chính là nhờ tụi nó thuộc nhão các bài "thơ học tập" của tao và thằng Lâm đấy!

Tuyên bố một câu hách xì xằng, Quý ròm liếc nhỏ Diệp thấy mặt mày em mình đang thộn ra, liền hừ mũi:

- Bộ mày không tin những gì tao nói hay sao?

- Tin chứ!

- Tin sao nom mày lờ đờ như chuột phải khói thế?

Nhỏ Diệp chớp chớp mắt:

- Tại vì câu chuyện của anh kể làm em nhớ đến những bài thơ anh làm cho em. Nếu không có những bài thơ đó, chẳng biết đến bao giờ em và nhỏ Oanh mới nhớ nổi các công thức! Vì vậy, anh nói ra là em tin ngay!

Quý ròm khoái chí gật gù:

- Ờ, ờ, vậy mà tao tưởng mày nghĩ tao phịa!

Thực ra, tuy không ngờ vực gì về sự liên quan giữa đà tiến bộ của lớp 8A4 với những bài "thơ học tập" do hai "thi sĩ" Bình Minh và Hoàng Hôn sáng tác, nhỏ Diệp lại rất nghi ngờ các chi tiết khó tin mà ông anh mình đã cố ý thêm thắt vào câu chuyện. Nhưng thấy Quý ròm đang hiu hiu tự đắc về thành tích to tát của mình, nó không muốn làm ông anh cụt hứng.

Quý ròm không biết điều đó, lại huênh hoang:

- Thế mày có tin kỳ này tao sẽ thắng "thi sĩ Hoàng Hôn" không?

Nhỏ Diệp cười mím chi. Và lại nói:

- Tin chứ!

Thấy nhỏ em tinh quái mình nói gì cũng gật đầu lia lịa, Quý ròm như nở từng khúc ruột.

Nhưng cũng chính vì vậy bây giờ Quý ròm mới khổ. Nếu giấu nhẹm luôn, không để cho nhỏ Diệp biết tí ti gì, lỡ keo chót không thắng được thằng Lâm, Quý ròm cũng chẳng có gì mắc cỡ. Đằng này, đã kể tuột cho nhỏ Diệp nghe, lại ép nó tin lấy tin để về thắng lợi của mình, nếu đến phút chót không giành được "giải thưởng lớn", Quý ròm chẳng biết chui vào đâu để tránh mặt.

Đã thế, sắp tới ngày nộp bài, Tiểu Long lại cứ tò tò theo hỏi:

- Làm tới đâu rồi mày? Đọc lên nghe thử coi!

Quý ròm đâm bẳn:

- Thử coi cái đầu mày! Mày có tốp cái miệng lại cho tao nhờ không!

- Ơ, cái thằng ròm này! – Tiểu Long ngẩn tò te – Tao lo cho mày mà mày lại quát tao!

Quý ròm nhăn như bị:

- Mày lo cho tao thì mày ngồi im đó đi! "Ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh" đi! Mày cứ hỏi han nhăng nhít thế bố ai mà tập trung đầu

óc được!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Ủa, ra mày chưa làm xong ư?

- Xong thì xong rồi! – Quý ròm thở đánh thượt – Nhưng "đề thi" kỳ này khó quá, tao đọc tới đọc lui mãi vẫn thấy bài thơ của tao có cái gì đó chưa ổn!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế mày …

Tiểu Long định lặp lại câu nói khi nãy "Thế mày đọc lên tao nghe thử coi!" nhưng rồi thấy nếu Quý ròm đọc lên, nó cũng chẳng góp ý gì được, bèn ngưng ngang.

- "Thế mày" sao? – Quý ròm nhìn bạn.

- Tao định nói là … – Tiểu Long gãi gãi cổ – Thế mày … mày … sẽ sửa chữa cho bài thơ hay hơn chứ?

- Hẳn nhiên rồi, nhưng …

- Nhưng sao? – Tiểu Long hồi hộp.

Quý ròm "e-hèm":

- Với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

Quý ròm nhắm mắt:

- Mày làm ơn đi chỗ khác chơi!

Quý ròm làm Tiểu Long "tắt đài" ngay tút xuỵt.

Lâu thật lâu chẳng nghe thằng mập mở miệng, Quý ròm hé mắt nhìn.

Nó hé một mắt, rồi hai mắt, vẫn không thấy Tiểu Long đâu. Thằng mập này "đi chỗ khác chơi" tự lúc nào thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi, nhưng chẳng ngạc nhiên lâu. Đầu óc nó còn đang loay hoay với "bài thơ hóa học".

Chương 9

Biến các ký hiệu và nguyên tử khối của các nguyên tố hóa học thành thơ không phải là chuyện ngon xơi. Vì vậy, trong khi "thi sĩ Bình Minh" nhăn nhó rứt tóc thì "thi sĩ Hoàng Hôn" cũng đang đau khổ vò đầu.

Lâm đi lòng vòng quanh căn gác suốt mấy buổi tối liền, hai tay bóp muốn móp cả trán, cũng chỉ làm được có tám câu:

Trăm lẻ tám (108) An Giang (Ag) là "Bạc"
Hăm bảy kia (27) An Lạc (Al) là "Nhôm"
"Thủy ngân" ở tít Hậu Giang (Hg)
Hai trăm linh một (201) kiện hàng phơi khô
Huế (H) vẫn coi "Hydro" số một (1)
Xứ Nghệ An (Na) có bột "Natri"
Hăm ba (23) từ đó tính đi
Cửu Long (Cl) kia chẳng thiếu gì "Clo" …

Lâm đọc đi đọc lại mấy câu song thất lục bát, lấy làm khoái chí. Nhưng nó chỉ khoái chí có thế. Những nguyên tố còn lại như kẽm, lưu huỳnh, cacbon, magie … trúc trắc thí mồ, nó nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra những địa danh thích hợp để lồng vào thơ.

Tiếng chân Lâm đi tới đi lui trên căn gác gỗ lúc nửa đêm làm mẹ nó lo lắng:

- Ngày mai thi học kỳ hả con?

- Dạ! – Lâm đáp bừa.

- Mẹ pha nước chanh cho con uống nhé?

- Dạ, thôi ạ!

Mẹ nó nằm im một lát, lại nói:

- Thức khuya đói bụng đấy con ạ.

- Dạ.

- Mẹ chạy ra quán phở đầu chợ mua cho con một tô nhé?

- Dạ, thôi ạ!

- "Thôi ạ" cái tổ mẹ mày! – Thấy nói gì thằng con ham học cũng "thôi ạ", mẹ nó đâm gắt – Ăn không ăn, uống không uống, lại đêm nào cũng thức

khuya lơ khuya lắc, mày định sẽ trở thành tiến sĩ còm hả con?

Biết mẹ bực mình, Lâm làm thinh. Nó không dám đi loăng quăng nữa mà ra đứng trước lan can, nhìn xuống chợ.

Ngoài trời gió thổi lộng, Lâm nghe đầu mình tỉnh táo hẳn. Nó ngắm những ánh đèn lấp lánh sau vòm cây, ngắm những luồng sáng của bóng đèn cao áp chiếu xuyên vào nhà lồng chợ, đầu nghĩ vớ nghĩ vẩn. Nó tự hỏi không biết thằng Quý ròm đã làm xong bài thơ chưa, và liệu bài thơ của "thi sĩ Bình Minh" có dễ nhớ dễ thuộc hơn bài thơ của nó hay không.

Một lát, Lâm lại nghĩ quanh. Nó chợt nhớ đến những lời gièm pha, khích bác của Quốc Ân và Hải quắn. Hai thằng này khăng khăng tụi bạn trong lớp sẽ không đời nào để "giải thưởng lớn" lọt vào tay băng "tứ quậy", dù thơ của nó có hay hơn thơ của Quý ròm gấp bội đi chăng nữa. Hai đứa bạn nó còn hùng hổ vạch tội mấy đứa trong ban cán sự lớp và đặc biệt là hai thằng Tần và Đặng Đạo.

Dĩ nhiên Lâm không tin mấy đứa trong ban cán sự lớp lại tệ như hai thằng bạn nó nói. Khi Lâm đặt vè chọc phá bạn bè, tụi Xuyến Chi quả có lên án nó gay gắt thật, nhưng kể từ khi nó đặt vè "giúp bạn học tập" rõ ràng Xuyến Chi, Vành Khuyên và nhỏ Hạnh đã nhìn nó bằng đôi mắt khác, thậm chí còn khen ngợi nó không tiếc lời. Còn lớp phó trật tự Minh Vương là tổ trưởng của nó, không có lý gì lại "trù ếm" nó.

Lâm không hồ nghi gì về sự trong sáng của ban cán sự lớp, nhưng nó lại ngờ rằng hai nạn nhân trước đây của nó là thằng Tần và thằng Đặng Đạo rất có thể đã không công bằng trong các đợt "bình chọn tác phẩm" vừa qua.

Chưa bao giờ Lâm nghe hai đứa này lên tiếng khen thơ nó, chỉ toàn chê. Suốt mấy cuộc thi vừa qua, tụi nó chỉ bỏ phiếu cho Quý ròm. Rõ là bọn "tư thù cá nhân"! – Lâm hậm hực nhủ bụng – Mà hai đứa này đâu phải gương mẫu gì cho cam! Thằng Tần tổ trưởng tổ 1, chắc chắn đã xúi giục hai tổ viên to mồm của mình là thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa hợp lực công kích và chê bai thơ nó. Thằng Đặng Đạo cũng vậy, lúc nào cũng bảo thơ Quý ròm dễ nhớ dễ thuộc, còn thơ của nó không trúc trắc chỗ này cũng trục trặc chỗ kia! Hừ, mà cái thằng Đặng Đạo "đít voi" này là người như thế nào cơ chứ? Là chuyên gia ngủ gục trong lớp! Gần cả tháng nay, Đặng Đạo hầu như không ngày nào mà không ngủ gục, chả hiểu tại sao. Cho tới sáng hôm qua, Đặng Đạo còn bị cô Nga dạy sử phạt chép năm mươi lần câu "Em

không ngủ gục trong giờ học nữa", khi cô giảng khô cả cổ rồi kêu nó đứng lên nhắc lại bài học, nó trả lời cô bằng những tiếng "khò khò" êm như cưa gỗ khiến cả lớp cười bò. Một cái đứa như vậy mà hễ "thi sĩ Hoàng Hôn" vừa trưng thơ ra là ngoác miệng chê ỏng chê eo, bảo Lâm không lộn ruột sao được! Hừ, chờ cuộc thi này kết thúc, mày sẽ biết tay ông! – Lâm hăm he – Mày chưa thoát nạn đâu! Ông sẽ không đặt vè chọc mày, nhưng ông sẽ nghĩ cách bêu riếu cái tật ngủ gục của mày trước toàn trường cho mày biết tay!

Tiếng rao bánh và tiếng mì gõ vọng hiu hắt giữa phố khuya cho Lâm biết đêm đã khuya lắm rồi. Lâm nhìn vào nhà, lắng tai nghe ngóng, đoán mẹ đã ngủ. Trong một thoáng, nó cảm thấy mắt mình muốn díp lại. Mười hai giờ, hoặc mười hai giờ hơn rồi cũng nên! Hay mình đi ngủ quách, sáng mai dậy sớm làm nốt bài thơ chắc cũng còn kịp! Lâm nghĩ, và nó giơ tờ giấy lên sát mắt, soi vào ánh đèn thủy ngân ngoài trời, căng mắt nhẩm đọc những câu thơ làm dở, cố ghi nhớ để lát đi nằm nếu chưa ngủ được sẽ thầm "sáng tác" tiếp …

Nhưng trong khi đang xoay xoay tờ giấy trên tay, Lâm lại bất cẩn đánh rơi nó xuống mái nhà phía dưới. Lâm liền ngồi thụp xuống, thò tay ra ngoài lan can. Nhưng Lâm chưa kịp nhặt, một làn gió đi ngang đã thổi tờ giấy bay là là xuống đất.

- Rõ khổ! – Lâm làu bàu – Lại phải xuống nhà mở cửa! Mẹ mà nghe mình lục đục thế nào cũng thức giấc và quạt ra trò cho xem!

Nhưng đó chưa phải là mối lo lớn nhất của Lâm. Điều đáng sợ là ngay lúc đó một chiếc xe rác đang từ từ trờ tới. Chiếc đèn bão treo lắc lư trên thanh gỗ gắn ở góc xe, hai người nữ công nhân vệ sinh mặt bịt khẩu trang một người kéo xe, người kia đang lúi húi quét rác, những nhát chổi xào xạc đều đặn càng lúc càng cuốn dần về phía bài thơ của nó.

- Cô ơi! – Lâm hốt hoảng hét vọng xuống- Cô đừng quét nữa! Chờ cháu một lát! Nghe thấy tiếng kêu, người nữ công nhân ngẩng đầu nhìn lên và dừng chổi lại. Lâm mừng quýnh, vội vã chạy tọt vào trong và lần xuống cầu thang.

Khi nó bước ra đường, người phụ nữ khi nãy vẫn đang đứng chờ nó.

Lâm hấp tấp rảo nhanh lại và cúi nhặt tờ giấy đánh rơi.

- Cảm ơn cô! Cảm ơn cô nhiều ạ! – Lâm phủi phủi tờ giấy vào ống quần, miệng rối rít.

Ánh mắt người phụ nữ bừng sáng dưới ánh đèn. Chắc là cô mỉm cười nhưng Lâm không nhìn thấy. Nó chỉ thấy tấm khẩu trang trên mặt cô khẽ động đậy.

Đúng vào lúc Lâm định quay vào thì một thằng nhóc trạc tuổi nó đang từ trong bóng tối của nhà lồng chợ đi ra. Thằng nhóc đi đứng có vẻ nặng nề, có lẽ do đang ôm một bô rác to tướng trước ngực.

Tiến gần đến chỗ xe rác, thoáng thấy Lâm, thằng nhóc tỏ vẻ ngỡ ngàng, chân khựng lại. Đôi mắt chớp lia, vẻ như muốn bỏ chạy. Nhưng rồi sực nhớ mình đang đeo khẩu trang, sau một thoáng bối rối, nó lập tức trấn tĩnh và lại khệ nệ ôm bô rác đi tiếp, lần này thay vì đi thẳng, nó nghiêng người đi quanh ra phía đằng sau xe, tránh xa chỗ Lâm đứng.

Nhưng những màn vờ vịt của thằng nhóc chẳng gạt được Lâm. Dù thằng nhóc đeo khẩu trang, chỉ cần nhìn thoáng qua mái tóc xù, đôi mắt hiếng và cặp lông mày sâu róm, Lâm đã nhận ra ngay đó là ai.

Nó sửng sốt:

- Đặng Đạo!

Người phụ nữ khi nãy vừa khom người xuống, chưa kịp quơ nhát chổi nào, nghe Lâm gọi đã vội thẳng người dậy, giọng ngạc nhiên:

- Ủa, cháu quen với con của cô hả?

- Ôi, thế ra cô là mẹ của bạn Đặng Đạo hở cô? – Lâm chớp mắt, vẻ áy náy – Thế mà khi nãy cháu không biết!

Lúc này Đặng Đạo không buồn giữ bí mật nữa. Nó ngượng ngập kéo khẩu trang xuống khỏi mặt, hỏi bằng giọng không được tự nhiên:

- Mày … mày đi đâu đây?

- Tao đâu có đi đâu! – Lâm chỉ tay vào nhà – Nhà tao đây này. Khi nãy tao đứng trên gác làm rơi tờ giấy, chạy xuống nhặt, thế là gặp mày.

Rồi Lâm ngạc nhiên hỏi, không để ý đến vẻ sượng sùng của bạn:

- Còn mày, tối nào mày cũng đi … đi … như thế này à?

Thoạt đầu, Lâm định nói "đi quét rác" nhưng rồi nó thấy cái từ đó nghe bất nhã thế nào, bèn sửa lại.

Đặng Đạo còn đang ấp úng, mẹ nó đã trả lời thay:

- Đặng Đạo mới đi theo cô gần một tháng nay thôi. Cô mới ốm dậy, sức còn yếu nên Đặng Đạo theo phụ một tay.

Lâm gục gặc đầu:

- Thì ra vậy!

- Thôi, cháu và Đặng Đạo nói chuyện nhé!

Mẹ Đặng Đạo mỉm cười bảo và tiếp tục khom mình đưa từng nhát chổi.

Tất nhiên mẹ Đặng Đạo không hiểu cái gật đầu của Lâm. Khi buột miệng "Thì ra vậy!", ý của Lâm là bây giờ nó mới vỡ lẽ tại sao gần một tháng nay Đặng Đạo hay ngủ gục trong lớp. Thì ra mẹ của Đặng Đạo là công nhân vệ sinh. Bà vẫn thường xuyên quét rác trong ngôi chợ trước nhà nó vào những đêm khuya mà nó không hề biết.

Và gần cả tháng nay Đặng Đạo đi theo mẹ, phụ khiêng những bô rác nặng đổ vào xe như nó vừa nhìn thấy. Đêm nào Đặng Đạo cũng lang thang ngoài đường đến khuya lơ khuya lắc nên sáng ra mới mắc tật ngủ gục trong lớp. Tội nghiệp nó ghê!

Trong khi nó cực nhọc vất vả như vậy, mình tối nào cũng quấn chăn trên giường ngủ kỹ, thế mà nỡ đặt vè trêu chọc nó, còn định mai mốt sẽ tìm cách bêu riếu nó trong toàn trường, quả là đáng xấu hổ! Lâm bứt rứt nghĩ, và bất giác nghe cay cay nơi sống mũi.

Lâm ngẩng đầu lên, định nói với Đặng Đạo một câu gì đó ra ý xin lỗi.

Nhưng trong khi nó miên man nghĩ ngợi và đợi cho nỗi xao xuyến trong lòng lắng xuống, Đặng Đạo đã không còn đứng ở chỗ cũ.

Chiếc xe rác đã đi ra tới đường lộ, thấp thoáng đằng trước và đằng sau xe là hai chiếc bóng lầm lũi, một người kéo và một người đẩy. Đó là mẹ Đặng Đạo và người nữ đồng nghiệp.

Còn Đặng Đạo thì chẳng thấy đâu. Có thể nó đang loay hoay với các bô rác trong nhà lồng chợ! – Lâm cắn môi, tư lự – Cũng có thể nó đã bỏ đi trước để tránh mặt mình! Ý nghĩ sau khiến Lâm từ bỏ ý định đuổi theo bạn.

Nó đứng ngẩn giữa trời, bần thần ngó theo. Lòng nó đang dậy lên vô vàn cảm giác khác nhau. Nó quên cả lạnh, quên cả "bài thơ hóa học" gió thổi phần phật trên tay đến giờ này vẫn chưa hoàn tất.

Chương 10

Giờ ra chơi sáng nay của lớp 8A4 không giống chút gì với những giờ ra chơi trước đó.

Thường ngày, trống ra chơi vừa vang lên "tùng, tùng, tùng" là khối đứa rạo rực nhỏm dậy, mắt đau đáu trông lên bảng, chờ cho thầy cô bước ra khỏi cửa là xô đẩy giành giật nhau chen ra hành lang.

Nhưng hôm nay, cái âm thanh quyến rũ kia chẳng lôi được đứa nào ra cửa.

Cô Hạ Huệ vừa ôm cặp bước ra là cả mấy chục cái đầu lập tức ngoảnh về phía sau, mấy chục cặp mắt lập tức hấp háy, mấy chục cái miệng lập tức oang oang:

- "Thi sĩ Bình Minh" và "thi sĩ Hoàng Hôn" trình hai bài thơ đi!

- Hôm nay "chung kết", sẽ biết mèo nào cắn mỉu nào!

Đỗ Lễ chơi chữ:

- Hà hà, thơ hóa học sẽ giúp ta học hóa!

"Họa sĩ" Cung vô đầu, hào hứng:

- Và cô Kim Anh sẽ có dịp khen lớp mình nức nở!

Hải quắn gân cổ át giọng những đứa khác:

- Hôm nay "giải thưởng lớn" chắc chắn sẽ về tay "thi sĩ Hoàng Hôn"! Hoan hô "thi sĩ Hoàng Hôn"!

Rồi chừng như thấy lời hô hào của mình chưa gây ấn tượng lắm, nó ưỡn ngực lấy hơi, phồng má rền rĩ:

- Hoàng hôn lá reo bên thềm. Hoàng Hôn tơi bời …

Giọng ca rê như thùng thiếc bể của "ca sĩ" Hải quắn khiến ba, bốn đứa đứng gần đó vội vã đưa tay bịt tai. Còn nhỏ Hiền Hòa thì thét be be:

- Bạn Hải có thôi đi không! Bộ muốn làm "ô nhiễm môi trường" hả?

Hải quắn quay nhìn Hiền Hòa, cười nhăn nhở:

- Muốn tôi ngưng biểu diễn cũng được. Nhưng lát nữa bạn không được ủng hộ "thi sĩ Bình Minh" đấy nhé!

- Vô duyên! – Nhỏ Hiền Hòa trề môi "xì" một tiếng – Hễ thơ ai hay thì tôi ủng hộ, vậy thôi!

Thấy Hải quắn gây áp lực quá xá trắng trợn, Lâm chồm người lên bàn trên giật tay nó, nhăn nhó:

- Mày làm gì kỳ vậy?

Hải quắn cười hề hề:

- Tao vận động cử tri bỏ phiếu cho mày mà!

Tính cự nự thằng bạn nhiệt tình quá lố này một chặp, nhưng thấy nó vì mình mà đâm ra nhí nhố như vậy, Lâm đành thở đánh thượt và làm thinh móc bài thơ trong túi ra, dán lên tờ báo tường ngay sau lưng.

Dãy bên kia, Quý ròm cũng đang cầm bài thơ trên tay bước ra khỏi chỗ ngồi, tiến lại.

Hai bài thơ vừa được dán lên, Quý ròm chưa kịp lui về chỗ cũ, tụi bạn đã ào ào xúm lại, nhướn mắt đọc.

- Ha ha! – Giọng thằng Quốc Ân vang lên trước tiên – Bài thơ của "thi sĩ Bình Minh" buồn cười quá, tụi mày ơi! Thơ gì chả có một tí tẹo ý nghĩa, vậy mà cũng là thơ đấy!

Quới Lương trợn mắt ngâm nga:

- Bari, Đồng, Sắt, Phốtpho

Ba Cu Fe Phải học cho thuộc lòng

Rồi lắc đầu, khịt mũi bình luận:

- Hỏng bét! Thơ thế chỉ có thánh mới "học cho thuộc lòng" nổi!

- Sao lại không thuộc nổi! – Dưỡng bênh Quý ròm – Ký hiệu của bari là Ba, đồng là Cu, sắt là Fe, phốtpho là P, thơ dễ thuộc quá trời vậy mà mày la không thuộc hả?

Quới Lương vẫn lắc đầu quầy quậy:

- Tao nói không thuộc được là không thuộc được!

Thái độ của Quới Lương khiến Tần đứng bên nóng gáy. Nó vọt miệng:

- Chỉ có đứa nào dốt đặc cán mai mới không thuộc bài thơ này thôi!

- Mày nói gì thế, thằng ghẻ ngứa? – Quới Lương quắc mắt nhìn Tần – Bộ muốn choảng nhau hả?

- A ha! – Tần xăn tay áo, hùng hổ – Thích thì chiều! Đây không có ngán mày đâu đấy!

Thấy cuộc bình phẩm thơ ca đang có nguy cơ biến thành cuộc luận bàn võ nghệ, nhỏ Hạnh cuống quít xua tay:

- Thôi, thôi, Tần và Quới Lương đừng gây gổ với nhau nữa!

Rồi để làm dịu bầu không khí căng thẳng giữa hai "nhà phê bình" hăng máu này, nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn khắp lớp, nói:

- Các bạn khác có ý kiến gì về hai bài thơ này không?

- Có! Tôi có ý kiến! – Quốc Ân hắng giọng – Theo tôi, bài thơ của Quý ròm không những khó nhớ mà tác giả còn dùng từ ngữ bậy bạ nữa!

Quý ròm ngơ ngác:

- Bậy bạ là sao?

Quốc Ân nhún vai:

- Thơ gì mà có "Ba Cu, Cu Ba" loạn xị trong đó!

- Hạnh thấy chẳng có gì bậy bạ ở đây cả! – Nhỏ Hạnh nghiêm giọng – Ba Cu là tên thủ đô nước cộng hòa Azerbaidjan, một thành phố nổi tiếng về công nghiệp dầu khí ở vùng biển Caspienne. Ngay cả Cu Ba cũng thế, đó là tên một đảo quốc ở Trung Mỹ.

Trong khi Quốc Ân nghệt mặt trước lời giải thích của nhỏ Hạnh thì Tần không bỏ lỡ cơ hội trêu tức đối thủ:

- Ha ha! Dốt mà không chịu mình dốt, lại còn bày đặt phê phán người khác!

Giọng lưỡi nhạo báng của Tần làm Quốc Ân tím mặt. Nhưng lần này, nó không đủ dũng khí để phản kích. Biết mình đang thất thố, nó đành sượng sùng ngậm miệng.

Hải quắn "cứu bồ":

- Nhưng nói gì thì nói bài thơ của "thi sĩ Bình Minh" không hoàn chỉnh bằng bài thơ của "thi sĩ Hoàng Hôn" được!

- Nói bậy! – Nhỏ Hiền Hòa phản đối – Theo tôi, cả hai bài đều hoàn chỉnh!

Hải quắn hấp háy mắt:

- Bạn đã đọc kỹ chưa đấy! Bài của "thi sĩ Hoàng Hôn" mỗi câu ngoài ký hiệu hóa học đều có nêu nguyên tử khối, bài của "thi sĩ Bình Minh" đâu có!

- Sao lại không có! – Nhỏ Hiền Hòa đỏ mặt – Bài thơ của Quý ở phần sau có nêu nguyên tử khối rõ ràng!

- Đúng thế! – Lớp phó trật tự Minh Vương lên tiếng – Cả hai bài đều có nêu nguyên tử khối, nhưng bài của Lâm nêu liền sau ký hiệu hóa học nên dễ nhớ hơn bài của Quý ròm!

- Xì! – Tần bĩu môi – Bạn là tổ trưởng của Lâm nên bênh nó chứ gì!

Câu nói của Tần khiến Minh Vương sa sầm mặt. Nhưng nó chưa kịp đáp thì nhỏ Hạnh đã lên tiếng:

- Minh Vương nói đúng đấy! Vì nêu nguyên tử khối ngay sau ký hiệu hóa học nên bài thơ của Lâm ngắn hơn, do đó dễ thuộc hơn bài của Quý!

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập, lại vừa là tổ trưởng vừa là bạn thân của Quý ròm. Do đó, khi nó đã lên tiếng khen thơ của "thi sĩ Hoàng Hôn" hay hơn thơ của "thi sĩ Bình Minh", đám cổ động viên quá khích của Quý ròm không thể bảo là nó thiên vị.

Dưỡng, Tần và Hiền Hòa chỉ biết gục gà gục gặc một cách bất đắc dĩ. Hiền Hòa cố vớt vát:

- Nhưng dù sao bài của Quý không phải là khó thuộc, chỉ hơi dài một tẹo thôi!

Nghe nhỏ Hiền Hòa khen mình mà mặt Quý ròm méo xệch. Bởi trong thâm tâm, nó biết Minh Vương và nhỏ Hạnh nói đúng. Ngay khi hai bài thơ vừa được dán lên, nó đọc lướt qua bài thơ của thằng Lâm và lập tức nhận ra bài thơ của đối phương gọn gàng và dễ nhớ hơn bài của mình nhiều.

"Thi sĩ Bình Minh" vừa buồn vừa lo. Em gái của thi sĩ đang chờ đợi chiến thắng của thi sĩ ở nhà, trưa nay thi sĩ chẳng biết ăn làm sao nói làm sao!

Bạn của thi sĩ cũng buồn không thua gì thi sĩ. Hôm trước, Tiểu Long lo lắng cho thi sĩ, bị thi sĩ võ cớ nạt nộ, nhưng bạn của thi sĩ vẫn bấm bụng nín nhịn, vẫn thất thểu bỏ đi kiếm chỗ "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" để thi sĩ được yên tĩnh tập trung đầu óc làm thơ. Tất cả cũng chỉ vì chiến thắng của thi sĩ. Vậy mà hôm nay, mọi thứ bỗng đổ sông đổ bể, bảo bạn của thi sĩ không buồn thỉu buồn thiu sao được!

Dĩ nhiên, trái với vẻ rầu rĩ của Quý ròm và Tiểu Long là những bộ mặt hoan hỉ của Quới Lương, Quốc Ân và Hải quắn. Nhận xét bất ngờ của Minh

Vương và nhỏ Hạnh khiến bọn này đứa nào đứa nấy như nở từng khúc ruột.

Quới Lương bô bô:

- Vậy ban cán sự lớp phải nhanh chóng tuyên bố ai là người thắng cuộc!

Hải quắn đảo mắt nhìn quanh:

- "Giải thưởng lớn" về tay "thi sĩ Hoàng Hôn", không bạn nào phản đối chứ?

Riêng Quốc Ân hào hứng quá mức. Trong một thoáng nó quên phắt, nó là một trong những học sinh yếu nhất lớp. Nó tưởng mình là lớp trưởng. Hải quắn đang còn dò hỏi, chưa ai kịp đáp, nó đã nhảy phóc lên ghế, oang oang tuyên bố luôn:

- Tôi long trọng tuyên bố sau hơn nửa tháng đua tài, "thi sĩ Hoàng Hôn" đã xuất sắc vượt qua "thi sĩ Bình Minh" một cách hùng dũng, đầy khí thế và xứng đáng được nhận "giải thưởng lớn" về thành tích giúp bạn học tập, một giải thưởng cao quý bậc nhất của lớp ta!

Nghe giọng điệu tán dương vung vít của Quốc Ân, đám thằng Dưỡng rất bực nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chỉ có Tiểu Long là thình lình nổi đóa:

- Mày leo xuống đi! Ai cho mày đứng trên ghế? Quốc Ân vung tay:

- Hôm nay "giải thưởng lớn" …

Tiểu Long hừ mũi cắt ngang:

- "Giải thưởng lớn" hôm nay chẳng liên quan gì đến mày! Thằng Lâm lãnh giải thưởng chứ đâu phải mày! Mày chỉ có lãnh giải đứng bét lớp thôi!

Đòn công kích của Tiểu Long làm Quốc Ân tối tăm mặt mũi. Nó leo xuống đất, lỏn lẻn nhưng cũng cố bĩu môi trả đũa:

- Hừ, làm như mình học giỏi lắm đấy!

Thấy mầm mống xung đột vừa bị dập tắt có nguy cơ bùng nổ trở lại, lớp trưởng Xuyến Chi vội vàng lên tiếng:

- Như vậy, nếu không có bạn nào có ý kiến gì khác, "giải thưởng lớn" về giúp bạn học tập sẽ được trao cho bạn Lâm!

Nhỏ Vành Khuyên góp ý:

- Đợi đến giờ sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần hay trao cho nó trang trọng!

- Không! Trao ngay bây giờ cơ! – Hải quắn phản đối – Đợi đến đầu tuần sau, không khí sẽ … nguội mất!

Nhỏ Hiền Hòa "hứ" một tiếng:

- Không khí mà làm như nước sôi không bằng!

Nhỏ Xuyến Chi đảo mắt một vòng, thấy không ai nói gì, liền nhìn nhỏ Hạnh, mỉm cười:

- Thôi thì trao ngay bây giờ vậy!

Nhận được hiệu lệnh, nhỏ Hạnh cúi xuống lôi từ trong ngăn bàn ra một gói quà bọc giấy hoa, có thắt nơ cẩn thận.

Quới Lương láu táu:

- Gì trong đó vậy? Mở ra coi đi!

Nhỏ Hạnh phớt lờ yêu cầu của Quới Lương. Nó chậm rãi tiến về chỗ Lâm ngồi, hai tay nâng cao gói quà:

- Thay mặt ban cán sự lớp, tôi xin trao phần thưởng này cho bạn!

Lâm líu ríu đứng dậy, mặt đỏ lên vì sung sướng và vì xúc động. Ngay cả trong mơ, nó cũng không bao giờ hình dung ra cảnh tượng ngày hôm nay.

Cả lớp đang chờ nó làm trò, nhưng thằng Lâm bữa nay lại chẳng giống chút nào với thằng Lâm khôi hài mọi bữa. Nó lóng ngóng đỡ lấy gói quà từ tay nhỏ Hạnh, mặt mày ngẩn ngơ còn miệng thì lúng búng:

- Cảm ơn …

Lâm chỉ nói được hai tiếng, rồi ngưng bặt, một phần nó cũng chẳng biết nói gì thêm, phần khác tiếng vỗ tay rào rào của tụi bạn đồng loạt vang lên khiến tai nó như ù đi.

Trong niềm vui sướng kHôn cùng, nó rưng rưng khi thấy trong đám bạn bè đang nồng nhiệt tán dương và mừng cho nó có cả Tiểu Long và "thi sĩ Bình Minh" Quý ròm, kẻ vừa "đại bại" dưới tay nó, có cả "phe chống đối" Dưỡng, Tần và Hiền Hòa ở tổ 1, có cả Đặng Đạo, nạn nhân khốn khổ của nó.

Bóng dáng của Đặng Đạo vừa đập vào mắt, thốt nhiên Lâm nghĩ ngay đến những câu thơ tai ác trước đây của mình, đến hình ảnh một đứa bạn nhà nghèo tối nào cũng phải lang thang ngoài đường, vất vả khuân từng bô rác giữa đêm khuya để đỡ đần cho mẹ. Sự vất vả đó, cũng như lòng hiếu thảo

đó, Lâm chẳng bằng một góc. Vậy mà nó nỡ đi đặt vè trêu bạn. Những gì Lâm tình cờ chứng kiến hôm qua, bầu không khí sôi động và náo nhiệt của cuộc tranh tài vừa rồi đã làm nó thoáng quên đi, giờ đây chợt hiện ra mồn một trong đầu khiến lòng nó bỗng nhói lên một cái và niềm vui trong lòng Lâm chợt vơi đi quá nửa. Bất giác nó cảm thấy hổ thẹn với tràng vỗ tay của bạn bè và với cả phần thưởng trên tay mình.

Vì vậy, cả lớp không khỏi sửng sốt khi Quới Lương bông đùa nhắc lại câu nói của Lâm hôm trước:

- Bây giờ "thi sĩ Hoàng Hôn" sẽ tặng lại phần thưởng cho những bạn có gia cảnh khó khăn chứ?

Thì Lâm liền lặng lẽ bước ra khỏi chỗ, đi thẳng lên bàn đầu, chỗ Đặng Đạo ngồi, với những bước chân dứt khoát và nghiêm trang trao gói quà vào tay Đặng Đạo:

- Đúng vậy! Tôi xin tặng phần thưởng này lại cho bạn Đặng Đạo …

Hành động bất ngờ của Lâm khiến cả lớp ngơ ngác, chả rõ nó cố tình làm trò hay là tặng thật.

Còn Đặng Đạo thì giãy nảy:

- Mày làm gì thế? Làm sao tao có thể nhận "giải thưởng lớn" này được? Tao có giúp bạn học tập hồi nào đâu!

Lâm điềm nhiên:

- Gói quà này bây giờ là của tao chứ không còn là của lớp! Tao tặng lại cho mày vì tao đã …

Lâm mới nói tới đó, Đặng Đạo đã hấp tấp cắt ngang:

- Này, này …

Đặng Đạo sợ Lâm sẽ nói lộ ra câu chuyện tối hôm qua, điều mà trước nay vì mắc cỡ nó không muốn cho bạn bè biết.

Nhưng Lâm đâu phải là một thằng khờ. Nó đâu có định nói chuyện đó. Nó nói chuyện khác. Nó nói:

- Vì tao đã trót làm mấy câu vè chế nhạo mày!

Và nó ấn mạnh gói quà vào tay Đặng Đạo:

- Món quà này coi như là lời xin lỗi của tao!

Tiếng vỗ tay của cả lớp đã ngưng giờ lại vang lên rầm rộ một lần nữa, thậm chí tràng pháo tay lần này còn lớn hơn và dài hơn tràng pháo tay khi nãy.

- Chuyện đã qua lâu rồi, nhắc lại làm chi! – Đặng Đạo cảm động nói, giọng vui sướng và nhẹ nhõm – Lẽ ra mày nên giữ "giải thưởng lớn" này làm kỷ niệm.

Khi nói như vậy, Đặng Đạo có biết đâu hôm nay thằng Lâm tuy không còn gói quà trên tay nhưng lòng Lâm còn vui sướng hơn nó gấp bội. Hôm nay thằng Lâm được ban cán sự lớp trao giải thưởng, được bạn bè công khai vỗ tay khen ngợi, được cơ hội xin lỗi Đặng Đạo một cách đàng hoàng, nói chung là được rất nhiều thứ mà trước đây nó dại dột đánh mất. Đó chính là "giải thưởng lớn" của Lâm, cái "giải thưởng" mà có vét hết quỹ lớp cũng không thể nào mua nổi!

Đó là niềm vui của "thi sĩ Hoàng Hôn". Thế trong chuyện này "thi sĩ Bình Minh" có vui tẹo nào không?

Tác giả truyện này có thể thưa ngay với các bạn là: Vui!

Tất nhiên thoạt đầu Quý ròm nhà ta có hơi buồn, thậm chí khi nghĩ đến ánh mắt tinh quái của nhỏ Diệp đang đợi mình ở nhà, Quý ròm không những buồn mà còn lo nữa. Nhưng khi nhỏ Hạnh long trọng trao gói quà vào tay "thi sĩ Hoang Hôn" thì Quý ròm không buồn nữa, dù sao thì nó vẫn cảm thấy "thi sĩ Hoàng Hôn" quả xứng đáng nhận "giải thưởng lớn" hơn mình, và đến khi "thi sĩ Hoàng Hôn" tặng lại phần thưởng cho Đặng Đạo một cách hào hiệp thì "thi sĩ Bình Minh" cảm thấy lòng mình như đang có muôn nghìn tia nắng nhấp nháy.

Nó vui vẻ nói với Tiểu Long:

- Thằng Lâm này hay thật mày ạ! Nếu phần thưởng đó về tay tao, tao chả nghĩ ra chuyện tặng cho người khác đâu!

Tiểu Long nheo mắt:

- Ngay cả người khác đó là tao?

- Mày hả? – Quý ròm nhún vai – Mày cũng thế thôi!

Rồi nó buột miệng "à" một tiếng, như chợt nhớ ra:

- Tao không tặng lại phần thưởng cho mày, nhưng tao sẽ mời mày đến nhà …

Thấy Quý ròm ra giọng hào phóng, đột nhiên bỏ lửng, Tiểu Long nôn nao:

- Mời tao đến nhà làm gì? Đãi tiệc hả?

- Không! – Quý ròm toét miệng cười – Mời mày đến "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" và chống mắt lên xem tao mở quà thôi! Hì hì!

HẾT.

Tập 25: Hiệp sĩ ngủ ngày

Đánh máy: "kỵ sĩ giấu mặt"
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

"Thi sĩ Hoàng Hôn" sau khi nhận "giải thưởng lớn" đã thôi đặt vè châm chích thiên hạ. Nó không "quậy" nữa. Bây giờ vô lớp nó ngồi im ru không nói tiếng nào. Mà muốn nói, nó cũng không nói được: nó bận... ngáy khò khò. Thấy "thi sĩ Hoàng Hôn" lây tật ngủ gục trong lớp của Đặng Đạo, Quới Lương giận lắm. Nó tìm tới nhà bạn, hùng hổ trách cứ ...

Chương 1

Quới Lương hết đứng lên lại ngồi xuống. Ngồi xuống chưa nóng chỗ, nó lại đứng lên. Rồi nó đi tới đi lui quanh nhà, hai tay chốc chốc đấm vào nhau, vẻ bực bội lắm.

Bộ tịch bồn chồn nóng nảy của nó khiến mẹ nó ngạc nhiên:

- Có chuyện gì thế hở con?

- Dạ, không có gì ạ!

Hẳn nhiên mẹ nó không tin lời nó.

- Con vừa bị thầy cô giáo trách phạt hả? – Mẹ nó chép miệng hỏi.

Quới Lương mặt nhăn húm:

- Không có đâu ạ! Sao mẹ lại nghĩ thế?

- Tại mẹ thấy con là lạ! – Mẹ nó đáp bằng giọng nghi hoặc – Hay sáng nay con làm bài không được?

Quới Lương lắc đầu và lập lại câu nói khi nãy:

- Dạ, không có đâu ạ!

Mẹ nó vẫn chưa hết thắc mắc:

- Thế sao con cứ đi loăng quăng trong nhà thế?

Quới Lương dừng lại. Nó cúi xuống đấm tay lên đùi, vờ vịt:

- Chân con nó làm sao ấy! Cứ mỏi mỏi là!

Rồi nó nhìn mẹ, chớp mắt nói:

- Thôi, con ra phố đây! Con chạy ra ngoài phố một lát, chân sẽ hết mỏi ngay!

Nói xong, không đợi mẹ kịp ngăn cản, Quới Lương phóng vù ra cửa.

Quới Lương rẽ ngang rẽ dọc một hồi đã ra khỏi hẻm. Nó liếc lại phía sau, thở phào lẩm bẩm:

- Thế là thoát! Mẹ chỉ toàn hỏi là hỏi, khổ ghê!

Thực ra, Quới Lương chẳng làm gì sai trái. Điều nó bực bội trong lòng không liên quan gì đến chuyện học tập. Nó bực chuyện khác. Nó bực thằng Lâm.

Thằng Lâm bạn nó lúc này khang khác thế nào ấy. Từ khi nhận "giải thưởng lớn" trong cuộc thi tài với Quý ròm, "thi sĩ Hoàng Hôn" chẳng có vẻ gì giống với thằng bạn thân của nó trước đây nữa.

Trong băng "tứ quậy", Lâm là đứa láu lỉnh nhất và cũng nhiều trò nhất. Trước đây, mọi chuyện nghịch phá trong lớp đều do Lâm đầu têu, nó và Quốc An, Hải quắn phụ họa.

Nhưng nay thì thằng Lâm dường như chả hào hứng gì với những trò thú vị đó nữa. Vô lớp, nó ngồi im ru bà rù như ông Phật sống. Đã thế, gần đây nó lại mắc tật ngủ gục trong giờ học, thật chả ra làm sao!

Cái tật này rõ ràng thằng Lâm lây của thằng Đặng Đạo! – Quới Lương làu bàu nhủ bụng – Từ ngày "thi sĩ Hoàng Hôn" tặng cho Đặng Đạo phần thưởng của mình, thi sĩ bắt đầu nhiễm luôn thói xấu của thằng này. Tháng trước, thi sĩ đặt vè trêu chọc Đặng Đạo "Ở nhà chẳng ngủ cho say. Vô lớp ngủ ngày là đít con voi", thế mà bây giờ thi sĩ lại "vô lớp ngủ ngày", lại làm "đít con voi", có xấu mặt băng "tứ quậy" không cơ chứ!

Khổ nỗi, sự trái chứng trái nết của thằng Lâm không chỉ có thế. Thấy bạn mình ngày càng mê ngủ hơn mê "quậy", Quới Lương bực tức trách móc đủ điều. nhưng thằng Lâm ù lì vẫn nhất mực làm lơ.

Có hôm Quới Lương điên tiết thúc mạnh cùi chỏ vô hông bạn:

- Dậy đi! Cô Nga sắp dò bài rồi kìa!

Quới Lương lo cho bạn. Thế mà thằng Lâm lại mở choàng mắt, cau mày sừng sộ:

- Làm trò khỉ gì vậy mày?

Khiến Quới Lương tức anh ách.

Nhưng Quới Lương không phải là nạn nhân duy nhất của Lâm.

Lâm, Quới Lương và nhỏ Bội Linh là ba đứa ngồi bàn chót, nhưng Lâm ngồi ngay đầu bàn, sát lối đi, nên dễ bị thầy cô để ý nhất.

Vì vậy, từ hôm Lâm bắt đầu nhiễm tật ngủ gục của Đặng Đạo, tổ trưởng Minh Vương lo ngay ngáy.

Nó nhăn nhó bảo Lâm:

- Mày ngồi thẳng dậy đi chứ! Nếu mày cứ ngáy khò trong lớp như thế mãi, tháng này tổ mình sẽ xếp hạng bét mất!

Nghe lời tổ trưởng, Lâm ngồi thẳng dậy. Nhưng nó ngồi thẳng mà mắt vẫn nhắm nghiền.

Minh Vương càng quýnh:

- Trời đất! Mày làm vậy có khác nào mày khoe với mọi người "tôi đang ngủ đây, ai muốn xem thì xem"!

Lâm rụt người xuống, cười hì hì:

- Vậy để tao ngồi lại tư thế cũ! Mày bảo tao ngồi thẳng dậy chứ có bảo tao mở mắt ra đâu!

Thằng Lâm nói ngang như cua khiến Minh Vương muốn khóc thét. Gặp đứa khác, tổ trưởng Minh Vương chỉ cần rút cuốn sổ thi đua trong túi ra là đối phương lập tức xuôi xị liền. Nhưng thằng Lâm thuộc diện ngoại lệ. Lâm xưa nay nổi tiếng ham chơi hơn ham học, điểm học tập trong sổ ghi điểm của các thầy cô, nó còn không quan tâm, kể gì điểm thi đua trong cuốn sổ của Minh Vương.

Nói cho đúng ra, kể từ hôm tham gia cuộc thi thơ với Quý ròm và được ban cán sự lớp long trọng biểu dương, Lâm có chí thú với chuyện bài vở hơn tí chút. Nhưng Minh Vương chưa kịp mừng cho sự tiến bộ của Lâm đã phải méo mặt vì cái tật ngủ gục của nó rồi.

Nhưng cũng như nhỏ Xuyến Chi ở tổ 3, Minh Vương chẳng biết phải xử trí như thế nào với tên tổ viên lừ đừ của mình.

Nhỏ Xuyến Chi vừa là lớp trưởng vừa là tổ trưởng tổ 3, nhưng thằng Đặng Đạo trong tổ của nó đến nay vẫn mắt nhắm mắt mở đến trường. Còn Minh Vương vừa là lớp phó trật tự vừa là tổ trưởng tổ 5 và thằng Lâm trong tổ của nó cho đến bây giờ lúc ngồi học cái đầu vẫn cứ gục gà gục gặc không thôi.

Bây giờ thì các thầy cô không chỉ nhắc nhở mỗi mình Đặng Đạo. Thầy Quảng nhăn nhó:

- Lâm và Đặng Đạo có ngồi thẳng lên không! Đây là phòng học chứ đâu phải là phòng ngủ hở các em!

Cô Kim Anh thì cau mày:

- Hai em Lâm và Đặng Đạo chạy ra vòi nước rửa mặt đi rồi vô học tiếp!

Sáng nay, cô Trinh lắc đầu than giữa lớp:

- Một mình em Đặng Đạo ngủ gục, lớp ta đã nổi tiếng toàn trường, giờ lại thêm em Lâm nữa!

Nghe cô chủ nhiệm trách cứ, Minh Vương cáu lắm. Nó lừ mắt nhìn Lâm:

- Mày và thằng Đặng Đạo có "chơi" xì ke ma túy gì không, khai thật ra đi!

Lâm nhếch mép:

- Tao đâu có dại mà dính vào ba cái thứ đó!

Quới Lương ngồi cạnh nghe rõ từng lời, bụng giật thót: Ừ, có thể lắm! Chỉ những con nghiện mới thường xuyên ngáp dài ngáp ngắn như thế thôi! Nếu thằng Lâm và thằng Đặng Đạo sa vào con đường này, cuộc đời kể như toi! Mình dứt khoát phải hỏi cho ra lẽ mới được!

Chính vì những ý nghĩ đó mà khi nãy Quới Lương bồn chồn đi tới đi lui đến nỗi mẹ nó tưởng nó vừa bị thầy cô quở phạt trên lớp.

Cửa tiệm tạp hóa nhà thằng Lâm hiện dần ra trong tầm mắt khiến Quới Lương bất giác chậm bước lại.

Tuy lo lắng cho bạn và quyết tâm làm sáng tỏ mọi chuyện, Quới Lương vẫn chưa biết lát nữa giáp mặt với Lâm, nó sẽ bắt đầu câu chuyện như thế nào, dò hỏi, chất vấn ra sao và nhất là làm sao để thằng Lâm phải nói ra sự thật.

Đây là một sứ mạng vô cùng trọng đại, khác xa với những cuộc trò chuyện thông thường trước nay, một tình huống chưa bao giờ Quới Lương gặp phải vì vậy nó cảm thấy trách nhiệm trên vai nó sao mà nặng nề quá đỗi!

Quới Lương đứng phân vân trước cổng chợ có đến mười phút. Đến phút thứ mười một, nó mới hắng giọng một tiếng rõ to và quyết tâm … tiến đến mục tiêu.

- A, Quới Lương! – Lâm hớn hở đón bạn – Đến chơi hả? Vô đây đi!

Vừa nói, Lâm vừa cầm tay bạn kéo tuột lên gác.

Quới Lương lặng lẽ đi theo, đầu loay hoay nghĩ xem nên nhập đề bằng cách nào.

- Tao có cái này hay lắm!

Không để ý đến vẻ mặt trầm trọng của bạn, Lâm hồn nhiên khoe.

- Gì vậy?

- Lịch thi đấu vòng chung kết World Cup sắp tới. Có đầy đủ hình ảnh các đội bóng. Lại có cả chân dung các cầu thủ nổi tiếng nữa.

Lâm lấy từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy lớn trải lên bàn, rồi hào hứng chỉ tay vào từng bức ảnh, hăm hở thuyết minh:

- Đây là Ronaldo của Braxin nè, đây là Zidane của Pháp nè, đây là Hagi của Rumani, còn đây là Kluivert của Hà Lan …

Lâm là thành viên của đội tuyển lớp 8A4, thường đá cặp với Minh Vương ở hàng tiền vệ. Hễ đụng tới đề tài bóng đá là mắt nó sáng rỡ, miệng thao thao bất tuyệt.

Quới Lương lại khác. Nó không phải là cầu thủ. Tất nhiên nó cũng thích bóng đá, nhưng không say mê như Lâm. Hơn nữa, lúc này nó đang canh cánh mối lo bên lòng, chẳng còn đầu óc đâu chú ý đến Zidane hay Kluivert.

Vì vậy mặc bạn huyên thuyên, Quới Lương hờ hững:

- Ờ.

Lâm ngạc nhiên ngước nhìn bạn:

- "Ờ" là sao?

Quới Lương lúng túng:

- Ờ … ờ … có nghĩa là tao muốn khen những bức ảnh này đẹp …

Rồi thấy Lâm nhìn mình bằng ánh mắt dò hỏi, Quới Lương lật đật bẻ lái câu chuyện:

- Tờ lịch bóng đá này ở đâu mà có thế?

- Chú tao cho.

- Chú mày mua ở ngoài hiệu sách hở? – Quới Lương vừa hỏi cầm chừng vừa nghĩ kế.

- Không! – Lâm lắc đầu – Chú tao đặt mua báo tháng nên được tặng. Đây là phụ trương của báo mà!

Lời giải thích của Lâm khiến mắt Quới Lương đột ngột lóe lên. Như người chết vớ được cọc, nó nhanh nhẩu hỏi:

- Thế mày có hay đọc báo không?

- Không, tao chẳng bao giờ đọc báo! Chỉ có chú tao đọc thôi!

Sự "khai báo thành thật" của Lâm làm Quới Lương xuôi xị. Nó không ngờ câu trả lời của thằng này lại ra ngoài "kịch bản" của nó xa lắc xa lơ như thế.

Nhưng Quới Lương không dễ dàng buông xuôi. Nó nghĩ ra ngay một chiếc bẫy khác:

- Mày không đọc báo nhưng chắc là có xem ti-vi chứ?

- Ừ, ti-vi thì ngày nào tao cũng xem.

Quới Lương nín thở:

- Thế mày thường xem những mục gì?

Lần này, Lâm không trả lời ngay. Mà nhìn bạn, tỏ ý nghi ngờ:

- Bữa nay mày làm gì mà tra hỏi tao kỹ thế?

- Tao chỉ hỏi cho biết thôi! – Quới Lương ngó lơ chỗ khác – Để xem sở thích của mày có giống tao hay không!

Lâm bấm ngón tay:

- Tao thường xem các mục thể thao này, phim truyện này, chương trình giải trí nước ngoài này …

Lâm kể một lô một lốc. Quới Lương dỏng tai nghe, thất vọng khi chẳng thấy Lâm kể ra mục nó chờ đợi.

Quới Lương hít vào một hơi:

- Thế mày không xem mục "Sức khỏe và gia đình" à?

Lâm nhăn mặt:

- Mục đó chán ngắt! Thỉnh thoảng tao mới liếc sơ qua thôi!

Mặt Quới Lương rạng ra được một chút! Nó tuôn một tràng:

- Thỉnh thoảng mày có liếc qua à? Thế mày có thấy người ta nói về tác hại của ma túy không? Mày có nghe người ta bảo những người nghiện ma túy sẽ ốm o gầy mòn, thân hình tiều tụy, nhà tan cửa nát …

Thoạt đầu, Lâm không hiểu thằng Quới Lương này mắc chứng gì mà bỗng dưng lên án nạn ma túy ghê thế. Nhưng rồi nhớ tới câu nói của Minh Vương hồi sáng, nó sực hiểu.

- Thôi, thôi, mày tốp lại đi! – Lâm vội vã xua tay – Tao hiểu rồi!

- Tao biết là mày hiểu! – Quới Lương tặc lưỡi – Báo, đài cứ nói suốt về chuyện này, ai mà chả hiểu …

- Không phải thế! – Lâm khịt mũi – Tao nói hiểu là hiểu tại sao mày lại nói với tao về chuyện này kìa!

Rồi Lâm bá vai bạn, cười hì hì:

- Mày chỉ toàn lo hão! Tao chả dại gì rớ vào thứ độc hại đó cho "ốm o gầy mòn, thân hình tiều tụy, nhà tan cửa nát" đâu!

Quới Lương nhìn lom lom vào mặt Lâm:

- Mày nói thật đấy hở?

- Thật.

Quới Lương thở phào:

- Thật thì tốt!

Nhưng rồi bụng nó thóp lại ngay:

- Thế tại sao dạo này mày hay gật gà gật gù trên lớp thế?

- À, chuyện đó chẳng liên quan gì đến ma túy đâu!

Quới Lương tò mò:

- Thế nó liên quan đến chuyện gì?

Lâm không đáp. Mà chớp chớp mắt, tinh quái hỏi lại:

- Mày hay xem ti-vi, chắc là mày có nghe nói đến hiện tượng El Nino gần đây chứ?

- Ờ, tao có nghe loáng thoáng!

Quới Lương liếm môi đáp, bụng không hiểu tại sao đang nói chuyện ngủ gục thằng Lâm lại nói tạt ngang qua chuyện khác. Vì vậy, đáp xong, nó lại trố mắt:

- Nhưng chuyện đó thì ăn nhập gì ở đây?

Lâm phớt lờ thắc mắc của bạn, thản nhiên hỏi tiếp:

- Thế mày có biết El Nino là hiện tượng gì không?

- Ờ, ờ! – Quới Lương gãi cổ – Hôm trước thì tao biết, nhưng bây giờ thì quên khuấy mất rồi!

Lâm "e hèm" một tiếng rồi khoa tay hùng hồn:

- El Nino là một hiện tượng thiên nhiên gây ra những tai họa to lớn cho loài người. Lúc bình thường, khu vực phía Đông Thái Bình Dương có khí áp cao còn khu vực phía Tây Thái Bình Dương có khí áp thấp, do đó gió thường thổi từ Đông sang Tây tạo ra những dòng hải lưu mang nước ấm về phía Tây Thái Bình Dương …

Dạo mày mò môn địa để thi "phổ thơ" với Quý ròm, Lâm có "nghiên cứu" về hiện tượng El Nino qua … chương trình khoa học trên ti-vi, hôm nay nó cao hứng "xổ"một tràng khiến bạn nó phục lăn. Quới Lương ngẩn ngơ:

- Tao có phải là thầy Quảng dạy địa đâu mà mày trả bài ghê thế!

Lâm hấp háy mắt, tiếp tục thao thao:

- Nhưng khi hiện tượng El Nino xảy ra, gió liền thổi ngược lại, kéo dòng hải lưu đi theo và nước ấm giờ đây lại dồn ngược trở lại phía Đông Thái Bình Dương khiến khí hậu xáo trộn, thời tiết biến đổi gây ra nhiều thiên tai, khu vực này thì hạn hán, khu vực kia thì mưa bão, lũ lụt …

Quới Lương ngóc cổ ngồi nghe một hồi, chả hiểu thằng bạn mình huyên thuyên những chuyện đó để làm gì, mông cứ nhấp nha nhấp nhổm.

Lâm vờ như không biết, vẫn hùng hổ:

- Ở châu Á, nắng hạn kéo dài, mùa màng thất bát, năng suất cây trồng giảm sút, nạn cháy rừng bộc phát, còn con người thì … thì …

Thấy bạn ấp a ấp úng lâu lắc, Quới Lương không nhịn được:

- Con người thì sao?

- Thì dễ sinh tật … ngủ gục trong lớp chứ sao!

Nói xong, Lâm toát miệng cười. Còn Quới Lương phải ngớ ra mất một lúc mới biết từ nãy đến giờ thằng Lâm cố tình làm trò.

- Dẹp mày đi! – Quới Lương đổ quạu, nó đập tay xuống bàn – Tao hỏi thật mà mày cứ giỡn hoài!

- Hỏi thật hả?

Lâm gãi gãi đầu. Nó nhìn Quới Lương, đắn đo không biết có nên nói thật mọi chuyện với bạn hay không.

Quới Lương sốt ruột:

- Bộ mày có bí mật gì khó nói hay sao?

- Không phải là khó nói! – Lâm nhăn nhó – Nhưng để từ từ tao sắp xếp cho có đầu có đuôi đã!

Nghe bạn nói vậy, Quới Lương chẳng buồn gấp gáp:

- Được, mày cứ từ từ sắp xếp đi! Nếu mày không nói, tao cứ ngồi lì ở đây đến tối xem mày làm sao!

Nói xong, Quới Lương thu chân lên ghế, hai tay khoanh lấy gối, gật gù chờ Lâm "sắp xếp" …

Chương 2

Lâm nằm trằn trọc trên giường. Nãy giờ nó chạy ra ngoài lan can rồi chạy vô có đến bốn, năm lần nhưng chẳng thấy mẹ con Đặng Đạo đâu.

Ngôi chợ trước nhà nó là ngôi chợ lớn, buôn bán suốt từ trưa đến tối, một ngày xe rác phải đi quét hai, ba lần. Mẹ Đặng Đạo quét ca khuya nên muốn gặp, Lâm phải cố thức.

Lâm nằm dỏng tai nghe ngóng, mi mắt càng lúc càng nặng như chì. Nhưng đúng vào lúc sắp sửa thiếp vào giấc ngủ, Lâm chợt nghe tiếng mì gõ từ dưới đường vọng lên.

Ông già Tàu thường đẩy xe mì đi bán rất khuya. Và đã thành lệ, khi tiếng mì gõ quen thuộc vang lên, bao giờ chiếc xe rác cũng xuất hiện ngay sau đó.

Lâm phóc khỏi giường, chạy ra lan can dòm xuống. Quả như nó dự đoán, một người phụ nữ đang chậm rãi kéo chiếc xe rác đi dọc nhà lồng chợ, chiếc đèn bão lắc lư phía sau. Một người phụ nữ khác đang lui cui đưa từng nhát chổi, dồn rác vào một chỗ.

Lâm biết một trong hai người đó là mẹ Đặng Đạo nhưng đứng từ xa, nó không nhận ra ai là mẹ của bạn mình.

Lâm đảo mắt nhìn quanh, cố tìm xem Đặng Đạo đang đứng ở đâu nhưng không thấy. Có bao giờ bị mình bắt gặp, nó mắc cỡ ở nhà luôn không nhỉ? Lâm áy náy nghĩ bụng và dán mắt vào khoảng tối trong nhà lồng chợ, thấp thỏm chờ đợi.

Lâm không phải đợi lâu. Chừng vài phút sau, một thằng nhóc từ trong chợ bước ra. Vẫn với bô rác to tướng trước ngực như tối hôm qua, nó đi về phía chiếc xe lúc này đang đỗ cạnh dãy sạp chất đầy những giỏ cần xé rỗng.

Đúng là Đặng Đạo rồi! Thoáng thấy hình ảnh quen thuộc đó, Lâm bật reo khẽ và bồn chồn quét mắt xuống mái hiên bên dưới, tìm cách leo qua.

Lâm không dám lần xuống dưới nhà mở cửa, sợ mẹ phát hiện sẽ hỏi han lôi thôi. Nó trèo qua lan can và sè sẹ đặt chân lên mái tôn. Xong, nó thận trọng bước về mé trái, chỗ có cây cột xi-măng.

Một tiếng rắc bất thần vang lên khiến Lâm tái mặt. Nó lập tức đứng yên tại chỗ dáo dác nhìn vào trong nhà, phập phồng nghe ngóng.

Chờ một lát, không nghe động tĩnh gì, Lâm nhè nhẹ thở ra và khoa chân bước tiếp. Sờ soạng mò mẫm một hồi, cuối cùng Lâm cũng lần ra tới ngoài rìa và ôm cây cột lẹ làng tụt xuống.

- Đặng Đạo!

Tiếng Lâm thình lình vang lên sau lưng khiến Đặng Đạo giật thót.

Nó quay lại, mặt ngẩn ra:

- Ủa, mà chưa ngủ à?

- Chưa.

- Mày ra ngoài này chi vậy? – Đặng Đạo đưa tay kéo tấm khẩu trang che mặt xuống, giọng chư hết ngạc nhiên – Lại làm rớt vật gì từ trên gác nữa hả?

- Không, tao ra chơi thôi! – Lâm nhoẻn miệng cười – Tao ra chơi với mày!

- Chơi với tao? – Đặng Đạo tròn xoe mắt – Tao khuân các bô rác giùm mẹ tao, có gì hay đâu mà chơi?

Lâm vung tay:

- Thì tao khuân phụ với mày!

- Thôi đi, đừng có điên! – Đặng Đạo gạt phắt – Ngủ không ngủ, tự nhiên lại chạy ra đây khuân rác!

Lâm nheo mắt:

- Chứ mày thì sao?

- Tao khác! – Đặng Đạo khụt khịt mũi – Tao khuân phụ cho mẹ tao!

- Thì tao cũng thế! – Lâm đấm tay lên ngực – Mày khuân phụ cho mẹ mày, còn tao khuân phụ cho bạn tao!

Lâm làm Đặng Đạo cảm động quá xá. Nó không ngờ một "nhân vật" trong băng "tứ quậy" lại đối xử tốt với bạn như vậy. Hồi sáng ở trên lớp, lúc thằng Lâm tiến đến trước mặt và trịnh trọng trao gói quà vào tay nó thay cho lời xin lỗi, nó đã thấy ngỡ ngàng. Bây giờ thằng Lâm lại chạy ra khỏi nhà lúc nửa đêm và khăng khăng đòi phụ khuân rác với nó, bảo lòng nó không xao xuyến sao được.

Đặng Đạo nhìn chăm chăm vào mặt bạn:

- Mày nói thật đấy hở?

- Thằng này lạ! – Lâm nhăn nhó – Sao lại không thật?

Rồi Lâm láu lỉnh hỏi:

- Có tao phụ một tay, công việc sẽ xong sớm hơn, đúng không?

- Ờ.

- Công việc xong sớm hơn thì mày sẽ được đi ngủ sớm hơn, đúng không?

- Ờ … ờ …

- Nếu mày đi ngủ sớm hơn thì đến lớp mày sẽ … không ngủ gục nữa, đúng không?

Lần này Đặng Đạo không "ờ, ờ" nữa mà đưa tay gãi đầu:

- Cái này thì …

- Còn "cái này, cái kia" gì nữa! – Lâm cắt ngang – Tao phụ với mày nhé?

Thấy bạn sốt sắng quá mức, Đặng Đạo đã định gật đầu. Nhưng rồi sực nhớ tới một chuyện, cặp lông mày nó liền cau lại:

- Nhưng mày ra ngoài này ba mẹ mày có biết không?

- Ba mẹ tao hở? – Tới lượt Lâm gãi đầu – Mẹ tao thì không biết. Mẹ tao ngủ rồi.

Đặng Đạo chớp mắt:

- Còn ba mày?

- Ba tao thì biết! – Lâm liếm môi – Lúc tao ra đây, đích thân ba tao … tiễn tao tới tận cửa. Ba tao còn bảo "Giúp bạn là điều tốt, con ạ!".

- Ba mày bảo thế à?

Lâm gật đầu:

- Ừ, ba tao bảo thế. Nếu mẹ tao còn thức, chắc chắn mẹ tao cũng bảo thế.

- Thế thì được! – Đặng Đạo gục gặc đầu, nhưng rồi nó chợt ngẩng lên – À, nhưng mà không được!

Lâm thót bụng:

- Sao lại không được?

Đặng Đạo nheo mắt:

- Mày không có nón bảo hộ, không có áo phản quang, không có cả khẩu trang, làm sao phụ tao được?

Lâm trố mắt:

- Nón bảo hộ để làm gì?

- Để phòng tránh tai nạn lao động.

- Thế áo phản quang?

- Để xe cộ từ xa có thể nhìn thấy mình, nếu không tài xế sẽ đâm vào những người quét rác đêm.

- À, tao hiểu rồi! – Mắt Lâm sáng lên – Thì ra chiếc đèn bão vẫn treo trên xe rác không phải để soi đường …

- Đúng vậy! Chiếc đèn bão cũng giống như áo phản quang vậy, chỉ để báo cho các xe khác biết chỗ xe rác đỗ, chứ chiếc đèn bé xíu đó soi đường gì nổi!

Lâm ậm ừ ra vẻ thông hiểu. Rồi nó bất chợt cười toe:

- Nhưng mày thì sao? Mày đâu có nón bảo hộ, cũng đâu mặc áo phản quang!

Câu vặn vẹo của Lâm khiến Đặng Đạo chết đứng. Bây giờ nó mới sực nhớ ra nó ăn mặc cũng chẳng giống công nhân vệ sinh tí tẹo nào.

- Ờ … ờ … tại đây là quét chợ. Trong chợ thì không có xe cộ. Chứ nếu quét đường …

Lâm đắc thắng:

- Thì tao phụ mày khuân rác trong chợ chứ có phụ mày khuân rác ngoài đường đâu!

Đặng Đạo hừ mũi:

- Nhưng mày không đeo khẩu trang!

- Tưởng gì! Lâm hếch mặt, vừa nói nó vừa vén áo lên – Tao kéo vạt áo này lên che mặt thì sẽ có khẩu trang ngay thôi.

Tới nước này thì Đặng Đạo hết cách ngăn cản. Nó nhún vai, giọng xuôi xị:

- Tùy mày! Mày muốn làm gì thì làm.

Chỉ đợi có vậy, Lâm ba chân bốn cẳng hí hửng chạy theo vào lồng chợ.

Nhưng đến khi nó ì ạch khuân bô rác to tướng đến gần chiếc xe rác thì mẹ Đặng Đạo trông thấy.

- Ôi, Lâm đấy hả cháu? – Bà kêu lên – Cháu vào nhà ngủ đi, để đó cho cô!

Lâm kiễng chân đổ rác vào thùng xe rồi đặt chiếc bô rỗng xuống đất, lật đật kéo vạt áo xuống khỏi mặt:

- Sao thế hở cô? Ba cháo bảo cháu ra đây giúp bạn mà!

Thấy Lâm đem ba ra làm chứng, mẹ Đặng Đạo bất giác ngẩn người. Bà chớp chớp mắt:

- Ba cháu bảo thế hở?

- Dạ.

- Nếu ba cháu đã bảo thế thì …

Mẹ Đặng Đạo không nói hết câu, phần vì cảm động phần vì không biết nên nói như thế nào. Bà ngần ngừ một thoáng rồi bảo:

- Nhưng cháu chỉ phụ bạn một lát thôi nhé! Rồi lại phải vào nhà ngay đấy!

- Dạ.

Lâm mừng rỡ đáp rồi sợ mẹ Đặng Đạo bất thần đổi ý, nó hấp tấp quay mình chạy đi.

Chương 3

Đợi mẹ Đặng Đạo và người phụ nữ đi cùng quét sách rác trong nhà lồng chợ và khu vực chung quanh, đợi những bô rác kê rải rách ở các sạp hàng được thu dọn bằng hết, đợi chiếc xe rác chậm chạp lăn bánh ra phía đường lộ và càng lúc càng nhỏ dần, Lâm mới lững thững quay vào nhà.

Lúc này, Lâm bỗng cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ ghê gớm. Khi nãy, mẹ Đặng Đạo cứ nhắc chằm chặp "Thôi, nghỉ tay đi cháu!", còn Lâm thì nhất mực nằn nì "Một lần này nữa thôi, cô! Cháu chưa buồn ngủ đâu". Khi nói như vậy, Lâm không buồn ngủ thật. Được giúp đỡ bạn, lòng nó rộn ràng vui sướng. Và khi rộn ràng vui sướng, chẳng ai lại buồn ngủ.

Nhưng bây giờ thì Đặng Đạo đã bỏ đi. Bạn nó đi theo chiếc xe rác đến điểm tập trung bên bờ kinh Tàu Hủ, chờ xe ép tới lấy rác. Còn lại một mình, Lâm nghe gân cốt mỏi nhừ. Xưa nay, Lâm vẫn làm những việc vặt giúp mẹ, nhưng chưa bao giờ nó làm việc nặng như đêm nay.

Phải khó khăn lắm Lâm mới leo được lên mái nhà. Nó lại nhón gót làm con mèo đi trên máng xối. Chân sờ soạng trên mái tôn, nó cố bước những bước thật nhẹ. Đêm hôm khuya khoắt, một tiếng động khẽ cũng đủ khiến ba mẹ nó giật mình tỉnh giấc. Nếu ba mẹ nó thức giấc và bắt gặp nó trong tình trạng như thế này, chắc chắn nó sẽ bị ăn đòn quắn đít. Tệ hại hơn nữa, nếu chuyện đó xảy ra, nó sẽ chẳng mong gì tiếp tục lẻn ra ngoài giúp đỡ mẹ con Đặng Đạo nữa.

Sự lo lắng giúp hai bàn chân Lâm biến thành hai miếng bông gòn. Môi mím chặt, nó lướt đi trên mái nhà bằng những bước cực kỳ êm ái.

Cho đến khi đã trèo hẳn vào bên trong lan can mà vẫn không gây ra một tiếng động đáng kể nào, Lâm mới tin mình đã thực sự an toàn. Thế là thoát! Mình phải đánh một giấc thẳng cánh đến sáng mới được. Lâm thở phào nhẹ nhõm và mạnh dạn rảo bước vào nhà.

Nhưng vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, Lâm đã sững ngay lại. Trong một thoáng, người nó bỗng cứng đờ như bị Tôn Ngộ Không làm phép định thân.

Đang đứng lù lù trước mắt nó là ba nó.

- Thế nào? Đi đâu về đó hở con trai? – Ba nó trầm giọng hỏi, giọng không rõ tò mò hay quở trách.

Chết điếng mất một lúc, Lâm mới mở miệng được. Và nó ngô nghê hỏi lại:

- Đi đâu về hả ba?

Ba nó nghiêm nghị:

- Ừ, ba hỏi con vừa đi đâu về!

Lâm lúc lắc đầu, cố trấn tĩnh. Nó biết sự việc đã đến nước này, bối rối chỉ tổ hỏng việc. Nhưng kẹt một nỗi, nó không rõ ba nó đứng đó từ bao giờ, đã hay biết gì về hành động của nó hay chưa, vì vậy nó không biết nên nói thật hay nên phịa chuyện cho qua cơn khốn đốn.

- Con vừa đi ra ngoài! – Lâm đáp lấp lửng, mắt nhìn ba nó, thận trọng dò xét.

- Hẳn nhiên là con đi ra ngoài! Không ai lại trèo qua lan can và nhảy xuống khỏi mái tôn để … đi vào bên trong cả!

Giọng ba nó thả nhiên, đượm chút chế giễu khiến mặt nó nóng bừng.

- Thì thế! – Nó ấp úng, giọng khô đắng.

Ba nó nhún vai:

- Con vẫn chưa nói cho ba biết con ra khỏi nhà vào lúc nửa đêm để làm gì!

- Để làm gì hở ba? – Lâm nuốt nước bọt – Tất nhiên là … là … để dạo mát rồi.

- Lại thế nữa! – Mắt ba nó nheo nheo – Dạo mát lúc nửa đêm! Hừm, chuyện này nghe mới lạ làm sao!

Cặp mắt Lâm đảo lia. Nó liếm môi:

- Tại ba không để ý đó thôi. Dạo này do ảnh hưởng của hiện tượng El Nino, thời tiết trở nên nóng bức …

Lâm tính giở chiêu "khoa học thường thức". Nhưng ba nó không mắc lừa. Nó mới nó nửa câu, ba nó đã giơ tay ngăn lại:

- Chuyện đó thì ba biết rồi. Nhưng hiện tượng El Nino chẳng đóng vai trò gì ở đây cả. Ba chỉ muốn biết thằng bé đó là ai thôi?

Lâm chột dạ:

- Thằng bé nào ạ?

- Thằng bé khuân rác trong chợ ấy!

Người Lâm đột nhiên co rúm lại. Nó hóp bụng vào như tránh một lưỡi kiếm vô hình. Thì ra ba nó đã nhìn thấy tất cả. Nãy giờ ba nó chỉ vờ hỏi thế thôi.

- Bạn con phải không? – Tiếng ba nó lại vang lên bên tai.

- Vâng ạ! – Lâm lí nhí – Bạn ấy là Đặng Đạo, học cùng lớp với con.

- Học cùng lớp với con? – Ba nó lộ vẻ sửng sốt.

- Vâng! Bạn ấy ban ngày đi học, tối về phải đi theo giúp mẹ …

Rồi Lâm bùi ngùi kể cho ba nó nghe hoàn cảnh của Đặng Đạo, rằng mẹ Đặng Đạo mới ốm dậy ra sao, Đặng Đạo đêm đêm phải đi theo xe rác đến tận khuya như thế nào và nó tình cờ phát hiện ra điều đó trong trường hợp nào. Mọi chuyện Lâm đều nhất nhất kể cho ba nó nghe. À quên, không phải mọi chuyện. Có một chuyện Lâm giấu nhẹm. Đó là chuyện hôm trước nó đạt hai câu vè "Ở nhà chẳng ngủ cho say. Đến lớp ngủ ngày là đít con voi" và chép lên bàng để trêu Đặng Đạo.

Trong khi Lâm kể, ba nó lặng thinh không nói một tiếng nào. Ngay cả khi nó kể xong, ba nó vẫn trầm ngâm lâu thật lâu khiến nó phải thấp thỏm đưa mắt nhìn ông.

Mãi một lúc, ba nó mới nghiêm giọng hỏi:

- Thế là con quyết định nửa đêm lẻn ra ngoài giúp bạn?

Lâm nuốt nước bọt:

- Vâng ạ.

- Hừm! Con thật ngốc! – Ba nó hừ mũi.

- Chỉ một lần này thôi ba! – Lời quở trách của ba khiến mặt Lâm biến sắc – Ngày mai trở đii con sẽ không dám lẻn ra khỏi nhà lúc nửa đêm nữa!

Ba nó lừ mắt:

- Như thế lại càng ngốc hơn!

Ba làm Lâm hoang mang quá xá. Nó không hiểu ba nó nói vậy là có ý gì.

Thấy nó đứng ngẩn tò te, ba nó hắng giọng:

- Giúp bạn là việc tốt. Ba không trách con chuyện con giúp bạn. Ba bảo con ngốc là ngốc chuyện khác.

Lâm ngơ ngác:

- Chuyện gì hở ba?

Ba nó tặc lưỡi:

- Con không thể lẻn ra khỏi nhà bằng cách leo qua mái tôn được. Ôm cột xi-măng tụt xuống đất rất nguy hiểm. Nếu không té ngã cũng trầy trụa tay chân. Đó là chưa kể, đi trên mái tôn dù khéo léo đến mấy vẫn gây ra tiếng động và sẽ có ngày mẹ con hay biết. Lúc đó thì mọi chuyện sẽ rắc rối to!

Ba làm Lâm bất ngờ quá chừng. Thế ra ba không trách mắng, quở phạt Lâm về tội lẻn ra khỏi nhà giúp đỡ bạn. Ba chỉ sợ Lâm ngã té hoặc trầy xước. Ba chỉ sợ mẹ hay biết. Ba sợ đúng ghê. Tay Lâm bây giờ đã bắt đầu thấy đau đau. Có lẽ do khi nãy cọ xát với cây cột.

Còn mẹ nữa, Lâm nghĩ, quả như ba nói, nếu mình cứ trèo qua mái tôn mãi như thế này, sớm muộn gì mẹ cũng sẽ phát giác. Mẹ tỉnh ngủ hơn ba, nếu tối nay ba đã bắt quả tang mình thì thế nào cũng có ngày tới phiên mẹ.

Lâm nhìn ba, lo lắng:

- Thế bây giờ phải làm sao hở ba?

- Con vào đây.

Ba nó nói và xoay mình đi trước. Lâm rón rén theo sau.

Ba dẫn Lâm đến bên vách. Ông gõ gõ tay lên miếng ván vuông vức:

- Con thấy miếng ván này không?

- Dạ, thấy.

- Ngày mai ba sẽ tháo nó ra.

Lâm chợt hiểu:

- Có nghĩa là từ ngày mai con sẽ leo ra khỏi nhà bằng đường này?

- Đúng thế! Ban đêm con tháo miếng ván này ra, còn ban ngày con lắp lại như cũ.

Ba nó đáp, và ông khẽ mỉm cười:

- Mẹ con sẽ chẳng bao giờ ngờ được có một lối đi bí mật ngay trong nhà ta.

Lâm hoan hỉ:

- Tuyệt thật! Đúng là không thể nào ngờ được!

Nhưng rồi mặt nó chợt ngẩn ra:

- Nhưng làm sao con tụt xuống đất được hở ba? Bên ngoài đâu có cây cột nào!

- Con yên tâm! – Ba nó khoát tay – Ba đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Sáng mai ba sẽ đóng những thanh ngang bên ngoài bức vách. Con sẽ lên xuống trên những thanh ngang, cũng chắc chắc hệt như đi trên những bậc thang vậy.

Chương 4

Quới Lương nghe thằng Lâm kể đến đoạn này, không nén được, liền tặc lưỡi hít hà:

- Ba mày hay thật! Lúc mày kể sắp đến chộ này, tao cứ tưởng mày sẽ bị bét đít cơ đấy!

Lâm cười sung sướng:

- Ông bố nào mà chẳng vậy! Ba mày cũng thế thôi!

Rồi sực nhớ ba Quới Lương đã qua đời từ lâu, Lâm vội vàng nói thêm:

- Nếu ba mày còn sống, thấy mày sốt sắng giúp bạn, dĩ nhiên ba mày cũng sẽ rất hài lòng.

- Ừ, chắc vậy! – Quới Lương bâng khuâng – Mẹ tao bảo ba tao là một người rất tốt. Mẹ tao bảo những người chung quanh rất quý mến ba tao.

Lâm gật đầu quả quyết:

- Nếu vậy, gặp trường hợp này, chắc chắn ba mày cũng sẽ tháo miếng ván trên vách xuống, cũng sẽ đóng những bậc thang phía ngoài cho mày có chỗ bám chân …

Đang nói, thấy đôi mắt Quới Lương vẫn mơ màng, Lâm liền im bặt. Nó không muốn cắt đứt dòng suy tưởng của bạn.

- Rồi sao nữa? – Một lát sau, Quới Lương lên tiếng phá tan sự im lặng – Thế từ hôm đó đến nay mày vẫn ra vào theo lỗ thủng trổ bên vách nhà đó ư?

- Không! – Lâm lắc đầu – Kế hoạch cũa ba tao rốt cuộc không thực hiện được.

- Sao thế? – Quới Lương tròn xoe mắt – Ba mày không tháo miếng ván đó xuống được à?

- Miếng ván thì sáng hôm sau ba tao vẫn tháo. Nhưng qua vài ngày say ba tao lại đóng lại như cũ.

- Tao chả hiểu gì cả! – Quới Lương vò đầu – Tháo ra rồi lại đóng vào! Hay ba mày nghĩ ra cách khác hay hơn?

- Cũng không phải thế!

- Thế thì tại sao? – Hết vò đầu, Quới Lương lại bứt tai – Có gì mày nói phứt ra đi, cứ vòng vo hoài!

Lâm nhún vai:

- Tại mẹ tao biết.

- Mày nói sao? – Quới Lương giật thót – Mẹ mày biết? Mẹ mày biết gì?

Lâm thủng thỉnh:

- Mẹ tao biết tối đó tao lẻn ra khỏi nhà khuân rác với thằng Đặng Đạo. Mẹ tao cũng biết cả "âm mưu" giúp đỡ tao của ba tao.

Quới Lương há hốc miệng:

- Làm sao mẹ mày biết được?

Lâm nhún vai:

- Lúc ra khỏi nà, tao đã sơ ý gây nến tiếng động. Tiếng động đó đánh thức cả ba tao lẫn mẹ tao. Lúc ba tao nói chuyện với tao trên gác thì mẹ tao đứng ở lưng chừng cầu thang nghe không sót một mảy.

- Ngay cả ba mày cũng chẳng hay biết tí ti gì?

- Khi ba tao trèo lên gác thì mẹ tao vẫn còn nằm trong giường, vì vậy mà ba tao chẳng nghi ngời gì.

- Tao hiểu rồi! – Quới Lương thở đánh thượt – Thế là sau khi khám phá ra "âm mưu" của hai cha con mày, mẹ mày liền xông lên gác và …

Lâm "xì" một tiếng:

- Hiểu thế mà cũng đò hiểu! Nghe xong "bí mật" của hai cha con tao, mẹ tao lẳng lặng trở về giường …

Câu chuyện của Lâm làm Quới Lương thắc mắc quá xá:

- Mẹ mày làm thế để làm gì?

- Mẹ tao không muốn tao lẻn ra khỏi nhà bằng lối đi ba tao bày ra. Tao tụt xuống từ lỗ thủng trên vách, mẹ tao không yên tâm.

- Thế sao mẹ mày không lên tiếng can ngăn mà trở vào giường vờ như không biết?

- Ừ, mẹ tao xưa nay vẫn thế!

Lâm chép miệng đáp. Rồi thấy Quới Lương vẫn thuỗn mặt ngơ ngác, Lâm chợt nhận ra sự mơ hồ trong câu trả lời của mình liền phì cười, tiếp:

- Sáng hôm sau, mẹ tao vẫn không hề nhắc gì về chuyện đó, mặc cho ba tao hì hục tháo miếng ván trên vách xuống và chạy ra ngoài hè đóng những bậc thang cho tao. Nhưng đến tối, lúc sắp sửa đi ngủ thì mẹ tao bảo tao …

Lâm ngập ngừng khiến Quới Lương nhấp nhổm:

- Mẹ mày bảo gì thế?

- Mẹ tao bảo tao nửa khuya có lò dò xuống nhà đi tiểu thì nhớ đem mấy túi rác sau bếp ra bỏ vào thùng rác trước hiên giùm mẹ.

- A, tao đoán ra rồi! – Quới Lương chợt reo ầm – Mẹ mày bảo mày như vậy là muốn tạo cơ hội cho mày ra ngoài bằng cửa trước chứ gì?

- Ừ – Lâm cười – Nhưng ngay lúc đó tao và cả ba tao nữa đều không biết đó là "âm mưu" của mẹ tao. Phải thêm hai đêm liên tiếp nữa, thấy mẹ tao vẫn dặn tao như vậy, ba tao mới sinh nghi, gặng hỏi. Thế là lộ ra!

Quới Lương gật gù cảm thán:

- Mẹ mày hay ghê!

Lâm nheo mắt:

- Khi nãy mày khen ba tao kia mà!

Quới Lương thật thà:

- Ba mày hay mà mẹ mày cũng hay! Cả hai đều hay!

Lâm láu lỉnh:

- Còn tao với mày thì sao? Cũng "cả hai đều hay" chứ?

- Không! – Quới Lương khụt khịt mũi – Chỉ có một mình mày hay thôi!

- Mày mà không hay à? – Lâm nhìn lom lom vào mặt bạn – Lần đầu tiên tao mới nghe câu này, lạ thật đấy!

Phớt lờ sự trêu cợt của bạn, Quới Lương nghiêm nghị:

- Tao không hay. Nhưng từ mai trở đi, tao cũng sẽ hay như mày.

- Nghĩa là sao? – Lâm không hiểu.

Quới Lương liếm môi:

- Nghĩa là từ tối mai, tao sẽ ra chợ phụ khuân rác với mày và Đặng Đạo.

- Ối, không cần đâu! – Lâm xua tay – Nhà tao ở ngay chợ, tao chạy ra chạy vô dễ dàng. Nhà mày ở xa, làm sao mày chạy tới đây được?

- Được! – Mắt Quới Lương long lanh – Cứ tối tối, tao sẽ xin mẹ tao cho tao tới ngủ với mày. Và hai đứa mình sẽ cùng giúp đỡ Đặng Đạo.

Rồi thấy thằng Lâm vẫn còn ngần ngừ, Quới Lương hắng giọng "chất vấn":

- Mày bảo mày giúp Đặng Đạo để nó xong việc sớm, đúng không?

- Đúng.

- Nó xong việc sớm để hôm sau đến lớp nó khỏi ngủ gục, đúng không?

- Đúng.

Quới Lương nheo mắt:

- Nhưng thực tế thì không hoàn toàn như vậy, đúng không?

Lâm cảnh giác:

- "Không hoàn toàn như vậy" là sao?

- Là ngược lại chứ còn là sao? – Quới Lương huơ tay – Đặng Đạo không những không bỏ được tật cũ mà lại thêm một đứa ngủ gục nữa là mày.

Lâm thở dài:

- Ừ, quả có thế thật!

Quới Lương cười tươi như hoa:

- Nhưng nếu có tao phụ thêm vào một tay nữa thì mọi chuyện sẽ thay đổi ngay tắp lự. Công việc chỉ vèo một cái là xong, cả ba đứa sẽ chẳng đứa nào ngủ gục.

Quới Lương làm Lâm bùi tai quá xá. Viễn ảnh Quới Lương vẽ ra sáng sủa đến mức nó hết ham phản đối. Nó nhìn bạn, gãi gãi cằm:

- Nhưng chắc gì mẹ mày chịu cho mày đến ngủ ở nhà tao?

- Mẹ tao sẽ cho! – Quới Lương đấm tay lên ngực, giọng tự tin – Mấy hôm nay tao đã khoe với mẹ tao tài làm "thơ học tập" của mày. Nay nghe tao ôm tập đến học chung với một đứa giỏi giang như thế, mẹ tao sẽ bằng lòng ngay tút xuỵt.

- Thôi đi mày! – Lâm ngượng ngùng huých vai bạn – Đấy là mày tưởng thế thôi, chưa chắc mẹ mày đã đồng ý đâu.

- Để rồi coi.

Quới Lương buông một câu gọn lỏn và quay lưng đi thẳng một mạch.

Quới Lương không nói khoác. Buổi chiều nó vừa hùng hổ tuyên bố "Để rồi coi", buổi tối nó cho thằng Lâm "coi" liền.

Đầu đội nón vải, tay ôm cặp, chân mang giày, mặt bịt khẩu trang, đúng bảy giờ tối Quới Lương xuất hiện trước cửa nhà thằng Lâm như một sinh vật lạ đến từ sao Hỏa.

Ba thằng Lâm ngồi trong nhà ngó ra, thấy một đống lù lù, liền kêu Lâm:

- Con chạy ra xem ai đằng trước nhà ta thế?

Lâm đến cách "sinh vật lạ" chừng ba thước đã nhận ra thằng bạn thân thiết của mình.

- Trời đất! – Lâm há hốc miệng – Mày đó hả Quới Lương?

- Tao đây!

- Mày làm gì mà kín mít mặt mày thế?

Quới Lương kéo miếng vải xuống khỏi mặt, nhe răng cười:

- Tao đang tập dượt.

Vừa nói Quới Lương vừa bước vào nhà. Ba thằng Lâm nheo mắt:

- Quới Lương đó hả cháu?

- Dạ.

- Con đến học chung với bạn hả?

- Dạ! – Quới Lương liếm môi – Con tới học chung và ngủ lại với bạn Lâm ạ!

Ba thằng Lâm gật gù:

- Bác có nghe Lâm nói. Ừ, học hành có bạn có bè mới vui cháu ạ.

Quơi Lương lại "dạ", bụng nghĩ: Ba thằng Lâm chắc biết mình tới đây làm gì nhưng ông phớt lờ đó thôi.

Chỉ có Đặng Đạo là hoàn toàn không hay biết gì về "âm mưu" của hai bạn. Tối đó thấy một người đội mỗi thùm thụp, mặt mày che kín, lò dò đi đằng sau Lâm, nó ngạc nhiên hỏi:

- Ai đi sau lưng mày vậy?

- Mày đoán xem! – Lâm tủm tỉm.

Đặng Đạo nheo nheo mắt, rụt rè hỏi lại:

- Ba mày hả?

- Cháu đoán giỏi ghê!

Lâm chưa kịp đính chính, một giọng nói ồm ồm đã phát ra từ sau tấm vải che mặt của Quới Lương.

Lâm quay phắt lại, dứ dứ tay:

- Mày muốn ăn cốc vào đầu hả?

Quới Lương nhảy phắt sang bên:

- Tao giỡn chút xíu mà!

Câu đầu tiên, Quới Lương giả giọng người già. Nhưng tới câu thứ hai, n1o đã trở lại giọng nói bình thường. Nghe giọng nói quen thuộc, Đặng Đạo kêu lên sửng sốt:

- Mày đó hả Quới Lương?

- Tao chứ còn ai!

- Trời đất! Mày ra đây chi vậy?

- Sao mày lại hỏi thế? – Quới Lương tỏ vẻ phật ý – Thằng Lâm ra đây được chẳng lẽ tao ra không được?

Đặng Đạo nhăn nhó:

- Nhưng nhà thằng Lâm ở ngay đây còn nhà mày ở xa lắc xa lơ.

Quới Lương cười hì hì:

- Mày chả biết gì mà cũng nói! Tao dời nhà tao về kế nhà thằng Lâm rồi.

Thấy Đặng Đạo giương mắt ếch, Lâm vội giải thích:

- Tối nay thằng Quới Lương tới ngủ chung với tao.

Quới Lương nhanh nhẩu:

- Không chỉ tối nay, mà tối mai tối mốt tối bữa kia bữa kỉa bữa kìa, tao cũng tới ngủ với thằng Lâm.

Đặng Đạo chớp mắt:

- Để tối tối ra đây phụ tao hở?

- Thì vậy! – Quới Lương xoa xoa tay – Thầy cô chẳng dạy bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau là gì!

Quới Lương làm Đặng Đạo xúc động quá chừng. Nó chỉ biết ngó lơ chỗ khác, khụt khịt mũi:

- Tụi mày làm vậy kỳ quá à!

Chương 5

Từ ngày có Lâm và Quới Lương ra tay nghĩa hiệp, công việc của Đặng Đạo bớt nặng nhọc đi nhiều.

Nhưng vì ca quét chợ của mẹ Đặng Đạo bắt đầu khá muộn nên dù việc thu dọn rác có hoàn thành sớm hơn, bọn trẻ vẫn phải đi ngủ trễ hơn bình thường.

Điều đó cắt nghĩa tại sao hai hiệp sĩ Lâm và Quới Lương không những không "trị" dứt tật ngủ gục trong giờ học của Đặng Đạo mà trái lại nhiễm luôn cái tật khó coi đó của bạn.

Thấy Lâm và Quới Lương liên tiếp kẻ trước người sau noi gương Đặng Đạo gật gà gật gù trên lớp, tổ trưởng Minh Vương nhăn như bị:

- Tụi mày làm sao thế hả?

Quới Lương chép miệng:

- Tụi tao có làm sao đâu!

Minh Vương nhìn chăm chăm vào mặt hai tên tổ viên:

- Thế sao hai đứa mày giống như hai con nghiện thế?

- Làm gì có chuyện đó!

Minh Vương chớp chớp mắt:

- Tao nghi lắm!

Lâm cười:

- Thì mày cứ nghi, tụi tao đâu có cấm.

Thái độ tỉnh bơ của Lâm và Quới Lương khiến Minh Vương đổ quạu:

- Tại tụi mày, tháng này tổ mình sẽ đứng bét lớp cho xem.

Thấy mặt mày Minh Vương sa sầm, Lâm vội trấn an:

- Mày yên tâm đi. Tụi tao sẽ cố. Chẳng ai lại ngủ gục suốt đời cả.

Lâm bảo sẽ cố. Nhưng đợi một hai hôm, chẳng thấy nó và Quới Lương tiến bộ tí ti ông cụ nào, Minh Vương lại làu bàu:

- Tụi mày cố ghê nhỉ!

- Thì tụi tao vẫn cố đó thôi! – Lâm khụt khịt mũi – Nhưng cố là một chuyện, còn có kết quả hay không thì … còn phải đợi.

Thế là Minh Vương đành phải ngóc cổ chờ thời và trong khi nơm nớp ngồi chờ, nó cầu trời khấn phật cho hai tên tổ viên của mình đứng dính dáng gì đến thứ bột trắng tai hại kia. Nhưng ban cán sự lớp không chỉ có mỗi Minh Vương.

Thấy Lâm và Quới Lương hôm nào vô lớp cũng lim dim, nhỏ Xuyến Chi gai mắt không chịu được. Đã mấy lần, nó tính lên tiếng nhưng kẹt một nỗi, thằng Đặng Đạo trong tổ nó là chúa ngủ gục. Tổ viên của nó, nó chưa "trị" được, nói gì đến các tổ khác.

Nhưng sáng nay, sau khi cô Diệu Lý than phiền về thái độ học tập của tổ 5 thì Xuyến Chi hết nhịn nổi. Đợi trống ra chơi vang lên và cô Diệu Lý ôm cặp bước ra khỏi lớp, nhỏ Xuyến Chi liền quay phắt xuống bàn chót, nghiêm giọng:

- Đề nghị tổ 5 chấn chỉnh lại tác phong của tổ mình nghe!

Lâm và Quới Lương biết tội, ngồi im. Còn tổ trưởng tổ 5 thì ấp a ấp úng:

- Ờ … ờ …

Chỉ có Hải quắn và Quốc Ân là nóng mũi. Vốn chẳng ưa gì lớp trưởng Xuyến Chi lúc nào cũng phê bình những trò nghịch ngợm của băng "tứ quậy", Hải quắn oang oang:

- Tôi đề nghị bạn Xuyến Chi chấn chỉnh tác phong của tổ mình trước!

Quốc Ân lập tức hùa theo. Nó xổ ca dao:

- Chân mình những lấm mê mê

Lại còn cầm đuốc mà rê chân người.

Hai thành viên này của băng "tứ quậy" ỷ mình thuộc tổ 2 nên chẳng buồn giữ mồm giữ miệng. Mặt nhơn nhơn, chúng phản đối lớp trưởng công khai. Và lần đầu tiên, lớp trưởng bị băng "tứ quậy" làm cho nghẹn họng.

Nhỏ Hạnh tìm cách cứu vãn tình thế. Nó tằng hắng:

- Bạn Hải và bạn Quốc Ân nói vậy không đúng.

Hải quắn nghinh mặt:

- Sao lại không đúng?

Nhỏ Hạnh điềm tĩnh:

- Trách nhiệm của lớp trưởng là phải phê bình kịp thời mọi biểu hiện sai trái xảy ra trong lớp chứ không đợi chấn chỉnh xong tổ mình mới có quyền

góp ý cho tổ khác.

Minh Vương bênh nhỏ Hạnh:

- Bạn Hạnh nói đúng đó.

Thằng Tần ở tổ 3 vọt miệng:

- Người đàng hoàng hễ thấy bạn sai thì khuyên bạn sửa, chứ không thể vin vào cái sai của người khác để bào chữa cho cái sai của bạn mình.

Câu nói của Tần khiến Hải quắn ứa gan. Nó quay lại phía Tần, mắt long lên:

- Mày nói gì vậy, thằng ghẻ ngứa? Bộ mày bảo tao và thằng Quốc Ân là người không đàng hoàng hả?

Tần cười hề hề:

- Tao không hề nói gì về chuyện đó. Đó là tụi mày tự nhận thôi.

Quốc Ân không buồn đấu khẩu nhùng nhằng như Hải quắn. Đầu nóng phừng phừng, nó phóc ra khỏi bàn, xăn tay áo, mắt gườm gườm nhìn Tần:

- Mày ngon thì ra đây đi! Tao với mày đấu tay đôi!

- Thôi, thôi! – Tiểu Long nãy giờ ngồi làm thinh, nay thấy Quốc Ân mở "đả lôi đài" thách đấu với thằng Tần, liền đứng bật dậy, can gián – Tụi mày làm gì thế? Có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh" rồi từ từ …

- "Uống nước ăn bánh" cái đầu mày! – Đang điên tiết, Quốc Ân gạt phắt – Nếu có đứa nào mắng mày là đồ không đàng hoàng, mày có ngồi đó ăn uống được không?

Tiểu Long chưa bị ai mắng là "đồ không đàng hoàng" bao giờ nên nó không rõ nếu lâm vào hoàn cảnh đó, nó có đủ bình tĩnh để ngồi "uống miếng nước, ăn miếng bánh" hay không. Nó không rõ, vì vậy nó không biết phải đáp trả thằng Quốc Ân như thế nào, chỉ ấp úng:

- Nếu là tao hở … nếu là tao thì … thì …

Lúc đó nếu không có trống vào học vang lên khiến cả lớp ùa ra sân xếp hàng thì không biết võ sĩ Tiểu Long nhà ta sẽ còn "thì, thì" đến bao giờ.

Sự việc sáng nay chỉ có thế, nghĩa là chưa có gì nghiêm trọng, nhưng đủ để làm dậy lên những cơn sóng ngầm.

Trên đường về, Lâm vặc Hải quắn:

- Hồi sáng mày giở trò gì thế?

- Trò gì đâu?

- Sao mày và thằng Quốc Ân lại lôi chuyện ngủ gục của thằng Đặng Đạo ra?

Vẻ mặt bực bội của Lâm làm Hải quắn ngạc nhiên:

- Tao làm vậy là vì mày và thằng Quới Lương mà!

Quới Lương nhún vai:

- Lần sau tụi mày đừng có đem chuyện thằng Đặng Đạo ra nói nữa.

Chưa hết ngạc nhiên trước thái độ của Lâm, Hải quắn lại sửng sốt trước phản ứng của Quới Lương. Nó trố mắt ngắm nghía hai đứa này từ đầu xuống chân rồi … từ chân lên đầu:

- Hai đứa mày bữa nay làm sao thế?

- Tụi tao chả làm sao cả! – Lâm chép miệng – Vẫn như từ trước tới giờ thôi.

Quốc Ân tặc tặc lưỡi:

- Dứt khoát là thần kinh hai đứa mày bị trục trặc rồi. Tự dưng lại đi bênh thằng Đặng Đạo và chống lại hai đứa tao.

- Tụi mày đứng hiểu lầm. – Lâm nhăn nhó – Tụi tao chẳng bao giờ chống lại hai đứa mày.

Quốc Ân nhếch mép:

- Thế sao tụi mày không cho tao và Hải quắn nhắc đến chuyện ngủ gục của thằng Đặng Đạo?

Lâm chớp mắt:

- Chẳng lẽ mày đã quên chuyện tao tặng quà cho Đặng Đạo ngay giữa lớp hôm nọ?

- Tao không quên.

- Thế mày có nhớ tại sao tao tặng quà cho nó không?

- Mày xin lỗi nó về chuyện mày đặt vè trêu chọc.

Lâm hít một hơi:

- Thế chẳng lẽ mới xin lỗi nó bây giờ lại mở miệng trêu nó?

Hải quắn hừ giọng:

- Mày xin lỗi nó chứ tao và Quốc Ân có xin lỗi nó đâu!

Lâm cắn môi:

- Nhưng tụi mày là bạn tao.

- Tao chả hiểu gì cả! – Quốc Ân hậm hực vung tay – Đâu phải tự dưng tụi tao lôi chuyện ngủ gục của thằng Đặng Đạo ra. Chính vì nhỏ Xuyến Chi "tấn công" hai đứa mày trước, tụi tao mới bất bình "phản kích" lại. Tụi tao làm vậy cũng chỉ vì mày và Quới Lương, thế mà bây giờ hai đứa mày lại trách tụi tao!

Lời lẽ cay đắng của Quốc Ân khiến Lâm áy náy quá xá. Ừ, sở dĩ Quốc Ân và Hải quắn xỏ xiên tật ngủ gục của Đặng Đạo ở tổ 3 cũng chỉ nhằm bênh vực cho mình và Quới Lương mà thôi! Lâm xao xuyến nhủ bụng và choàng tay qua vai Quốc Ân, nó mỉm cười làm lành:

- Tụi tao không trách cứ gì hai đứa mày đâu! Tao và Quới Lương biết tụi mày bao giờ cũng tốt với bạn. Chỉ có điều …

- Điều gì? – Thấy Lâm lộ vẻ ngần ngừ, Quốc Ân nhíu mày hỏi.

Lâm nuốt nước bọt, giọng ngập ngừng:

- Hoàn cảnh của Đặng Đạo rất … khó khăn, tụi mày … không nên kể tội nó.

Hải quắn không kềm được thắc mắc:

- Thằng Đặng Đạo đang gặp phải chuyện gì thế?

Quới Lương ngứa miệng:

- Ôi, nó khổ lắ! Tối nào nó cũng phải …

Lâm không để Quới Lương nói hết câu. Nó cướp lời:

- Mẹ nó ốm, cho nên tối nào nó cũng phải thức khuya chăm sóc mẹ.

Thấy Lâm đột nhiên chơi trò dóc tổ, Quới Lương ngạc nhiên định lên tiếng hỏi nhưng bắt gặp cái nháy mắt của Lâm, nó liền im thít.

Hải quắn không nhận thấy sự khác lạ của hai bạn, bèn thở đánh thượt:

- Thì ra thế!

Quốc Ân cắn môi:

- Nếu tụi mày nói sớm thì tụi tao đâu có đả động đến nó làm chi!

Lâm gãi đầu, vờ vịt:

- Tao đã định nói cho tụi mày biết nhưng lại quên khuấy đi mất.

Bộ tịch thằng Lâm thật thà như đếm, Hải quắn và Quốc Ân tin ngay. Cho đến lúc chia tay ở góc phố, hai đứa này chả buồn thắc mắc thêm một tiếng nào.

Chỉ có Quới Lương là băn khoăn quá đỗi. Đợi Hải quắn và Quốc Ân đi khuất, Quới Lương quay sang bạn, chất vấn ngay:

- Mày sao thế?

- Sao chuyện gì?

- Còn làm bộ nữa! – Quới Lương so vai – Chuyện khi nãy đó! Sao mày không nói thật hoàn cảnh của Đặng Đạo mà bịa ra chuyện mẹ nó ốm chi vậy?

Lâm lắc đầu:

- Không thể nói thật được.

- Sao lại không được? Tao chả thấy có gì là không được cả!

Lâm nhìn xoáy vào mặt bạn:

- Mày có hình dung nếu tao nói thật, chuyện gì sẽ xảy ra không?

Quới Lương ngơ ngác:

- Chuyện gì sẽ xảy ra?

- Tao đang hỏi mày kia mà!

- Ờ há! – Quới Lương lỏn lẻn và nó đưa tay bóp trán – Chuyện gì sẽ xảy ra kìa?

Thấy Quới Lương xuất sắc trong vai … con rùa, Lâm tặc lưỡi gợi ý:

- Theo mày, nếu tụi mình kể thật hoàn cảnh của Đặng Đạo, hai thằng Hải quắn và Quốc Ân có sẽ đoán ra nguyên nhân ngủ gục trong lớp của tao và mày không?

- Ờ, ờ! – Quới Lương gật gù – Chắc chắn tụi nó sẽ biết tao với mày đêm đêm vẫn ra chợ phụ với Đặng Đạo.

Lâm lại hỏi:

- Thế sau khi khám phá ra chuyện đó, hai đứa nó sẽ làm gì?

Quới Lương xoa ngực:

- Chắc chắn tụi nó sẽ đòi theo tao và mày ra chợ.

Lâm nghiêm mặt:

- Nếu đúng như vậy thì theo mày, sáng hôm sau tụi nó có sẽ ngủ gục trên lớp hay không?

Tới đây thì Quới Lương chợt hiểu. Nó đấm hai tay vào nhau, đầu gật lia:

- Ờ, phải rồi! Không thể lộ chuyện cho Hải quắn và Quốc Ân biết được! Tao, mày và thằng Đặng Đạo ngày nào cũng gà gật đã rắc rối lắm rồi, nếu thêm Hải quắn và Quốc Ân vào nữa, cả bọn chắc phải ra hội đồng kỷ luật nhà trường mất.

- Thì thế! – Lâm cười toe – Nếu không vì lý do quan trọng này, khi nãy tao đâu có chơi trò dóc tổ với Hải quắn và Quốc Ân làm chi!

Quới Lương hít hà:

- Mày thông minh ghê!

- Dĩ nhiên rồi!

Quới Lương lại xuýt xoa:

- Đẹp trai nữa!

- Đủ rồi mày! – Lâm trừng mắt nhìn bạn – Chạy về nhà ngủ một giấc đi rồi tối thức, ở đó mà trêu với ghẹo.

Chương 6

Khi bảo Quới Lương về nhà ngủ trưa cho đẫy giấc để tối thức làm "nghĩa vụ", Lâm không hay biết một biến cố bất ngờ đang chờ đợi tụi nó.

Tối, vừa thấy Lâm và Quới Lương lò dò bước ra khỏi nhà, Đặng Đạo đã vội chạy lại:

- Tối nay tụi mày khỏi cần phụ tao nữa!

Lâm và Quới Lương tròn xoe mắt, hai cái miệng cùng bật hỏi:

- Sao thế?

Đặng Đạo chép miệng:

- Chả sao cả! Nhưng tao không thích!

- Thằng này lạ thật! – Lâm nhíu mày – Tự dưng lại cho tụi tao ra rìa.

Quới Lương khụt khịt mũi:

- Bộ mày giận tụi tao chuyện gì hả?

- Không! Tao có giận gì đâu!

- Thế tại sao mày không muốn tụi tao ra đây với mày nữa?

- Tao đã nói rồi! – Đặng Đạo ngó lơ chỗ khác – Tao không thích nữa, thế thôi!

Quới Lương chém tay vào không khí:

- Dứt khoát là mày giận tụi tao chuyện gì!

Rồi nó dòm lom lom vào mặt Đặng Đạo, nín thở hỏi dò:

- Có phải chuyện Hải quắn và Quốc Ân phê bình tổ 3 của mày hồi sáng không?

Đặng Đạo lắc đầu:

- Không! Mày và thằng Lâm đâu có liên can gì đến chuyện hồi sáng. Hơn nữa, Hải quắn và Quốc Ân phê bình như vậy cũng chẳng có gì sai.

Quới Lương dậm chân:

- Thế tại sao mày lại …

Đặng Đạo nhún vai:

- Tóm lại, chẳng có lý do gì đặc biệt cả! Chỉ tại tao không thích chơi với tụi mày nữa thôi!

- Không thích chơi với tụi tao? – Quới Lương sửng sốt – Mày không nói đùa đấy chứ?

- Không đùa tí ti nào! – Giọng Đặng Đạo lạnh lùng – Băng "tứ quậy" của tụi mày lắm tai tiếng, tao chẳng muốn dính dáng nữa.

Câu nói của Đặng Đạo chẳng khác nào mũi tên tẩm thuốc độc của bộ lạc Ilonget. Mũi tên đã vút khỏi cánh cung, đã xuyên qua ngực hai đứa bạn nó một cách tàn nhẫn.

Quới Lương nghiến răng ken két:

- Thì ra mày là đứa "lấy oán trả ơn", thật không ngờ!

Rồi xoay sang Lâm, Quới Lương đấm một phát thật lực vào vai bạn:

- Còn mày nữa! Mày còn muốn làm hiệp sĩ nữa thôi!

Lâm không phản ứng gay gắt như bạn. Lâm chỉ thở dài đau đớn:

- Nếu nó đã nghĩ thế thì thôi vậy!

Rồi nó quay lưng, kéo tay Quới Lương, buồn bã nói:

- Tụi mình quay vào nhà đi thôi!

Quới Lương đi theo bạn được vài bước, vẫn chưa nguôi giận, liền quay lại nhìn Đặng Đạo, giọng ấm ức:

- Mày đừng quên mày đã làm gì đấy nhé!

Đặng Đạo bĩu môi:

- Đừng hòng dọa tao!

- Tao không dọa mày! – Giọng nói của Quới Lương bỗng trở nên nghèn nghẹt – Tao chỉ muốn nói mày sẽ hối hận vì đã đối xử với tụi tao như tối nay thôi!

- Thôi, bỏ đi! – Lâm giật tay Quới Lương, giọng "triết lý" – Dù sao qua chuyện này, tụi mình cũng hiểu được thế nào là "tình đời đen bạc".

Đặng Đạo dĩ nhiên nghe rõ mồn một câu nói đầy cay đắng của Lâm. Nó biết Lâm cố tình nói cho nó nghe. Nó nghe và nó buồn lắm, nhưng lại không phản ứng gì. Nó đứng chôn chân tại chỗ, thẫn thờ nhìn theo hai chiếc bóng đang lầm lũi bỏ đi.

Tối đó, tuy không phải đỡ đần Đặng Đạo như mọi hôm nhưng Lâm và Quới Lương vẫn không tài nào ngủ sớm được.

Lâm mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà, chốc chốc lại thở dài não nuột. Còn Quới Lương thì không ngớt làu bàu:

- Tức thật mày ạ!

- Ừ.

- Chỉ vì muốn giúp nó, đêm đêm tao phải dẫn xác tới ngủ ở nhà mày.

- Ừ.

- Tối nào hai đứa mình cũng thức khuya lơ khuya lắc và khuân rác đến mỏi nhừ cả tay.

- Ừ.

- Vì bênh vực nó, tụi mình đã cãi nhau chí chóe với Quốc Ân và Hải quắn.

- Ừ.

- Chỉ vì nó mà băng "tứ quậy" suýt nữa đã xích mích trầm trọng.

- Ừ.

- Vậy mà nó lại nỡ đối xử với tụi mình tệ bạc như vậy.

- Ừ.

Thấy Lâm cứ ậm ừ nhá một, Quới Lương nổi cáu:

- Làm gì mà mày cứ "ừ, ừ" hoài vậy?

Lâm chép miệng:

- Thì mày nói đúng, tao phải "ừ" chứ sao!

Nghe Lâm nói vậy, Quới Lương làm thinh. Nó nằm vắt tay lên trán nghĩ ngợi một hồi rồi day qua Lâm, ngập ngừng hỏi:

- Thế tối mai thì sao?

- Sao là sao?

- Thằng Đặng Đạo đã trở mặt như vậy, tụi mình có … giúp nó nữa không?

Câu hỏi của Quới Lương làm Lâm ngạc nhiên quá đỗi. Từ nãy đến giờ, Quới Lương lên án Đặng Đạo quyết liệt, cứ cái kiểu nói như nó thì nếu có Đặng Đạo trước mặt nó sẽ nhảy xổ tới ăn tươi nuốt sống thằng này ngay tắp lự, vậy mà cuối cùng nó lại rụt rè hỏi về "công tác" tối mai, bảo Lâm không lấy làm lạ sao được.

Lâm nhíu mày một lát rồi lắc đầu, giọng ỉu xìu:

- Tụi mình ở nhà quách! Lơn tơn bước ra nó lại đuổi vào như bữa nay thì ê mặt.

- Ừ, ở nhà quách!

Quới Lương ngần ngừ một thoáng rồi hừ mũi hùa theo, vẻ hùng hổ. Nhưng có lẽ nó chỉ làm bột thế thôi. Bởi nếu nó hùng hổ thật thì tối đó nó đã không cựa mình suốt đêm khiến thằng Lâm nằm cạnh phải cằn nhằn luôn miệng.

Cũng chính vì sự cố bất ngờ đó mà sáng hôm sau đến lớp, Lâm và Quới Lương khật khà khật khừ đến phát khiếp.

Minh Vương nhăn như bị:

- Đủ quá rồi tụi mày! Xin phép thầy chạy ra ngoài rửa mặt đi!

Đỗ Lễ ngứa miệng:

- Ở nhà chẳng ngủ cho say

Đến lớp ngủ ngày là đít con voi!

Thấy Đỗ Lễ chơi đòn "gậy ông đập lưng ông", dùng chính câu vè của mình để nhạo mình, Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Lâm nhìn lên chỗ Đặng Đạo ngồi rồi quay sang Minh Vương, nó gật đầu quả quyết:

- Mày yên tâm đi! Ngày mai trở đi, tao và thằng Quới Lương sẽ không ngủ gục trong lớp nữa đâu.

Minh Vương chưa kịp hỏi lại, Quới Lương đã mau mắn lên tiếng xác nhận:

- Lâm nói thật đấy!

Minh Vương nheo mắt nhìn hai tên tổ viên:

- Tao nhớ tao đã nghe câu này mấy lần rồi cơ mà.

- Nhưng lần này khác! – Lâm liếm môi – Lần này tụi tao sẽ làm được.

- Chắc chứ?

- Chắc như cua gạch.

- Nhớ đấy nhé! – Minh Vương hất đầu ra sau – Có cả Hải Ngọc và Đỗ Lễ nghe nữa đấy.

Lâm chìa ngón trỏ:

- Nếu mày không tin thì ngoéo tay.

- Thôi khỏi! Tao tin!

Minh Vương mỉm cười đáp. Không hiểu sao lần này nó chẳng ngờ vực gì những hứa hẹn của Lâm và Quới Lương, mặc dù hai đứa này xưa nay hứa và hứa, nuốt lời và nuốt lời liên tục. Có lẽ giọng nói và ánh mắt của Lâm và Quới Lương sáng nay toát ra sự thành thực và quyết tâm cao độ đến mức chúng vừa mở miệng là Minh Vương đã muốn tin ngay tắp lự.

Nhưng Lâm và Quới Lương chỉ hứa "từ ngày mai trở đi" – nghĩa là nếu căn cứ vào các cột chia động từ thầy Thừa đang chép trên bảng thì những gì tụi nó hứa thuộc về future tense – tức thì tương lai. Còn lúc này, tức là lúc hai đứa vẫn không ngừng ngáp ngắn ngáp dài lại thuộc về present tense – thì hiện tại, do đó tổ trưởng Minh Vương dù xốn mắt kinh khủng trước cái cảnh tổ viên của mình cứ gục gà gục gặc như thể ta đây là nhạc trưởng dàn nhạc giao hưởng quốc gia thứ thiệt, cũng không biết làm sao trách móc.

Vừa xin phép thầy Thừa chạy ra ngoài rửa mặt, đến khi chạy vô, thằng Lâm còn cố gắng chống chọi được một lúc chứ Quới Lương thì vô phương cầm cự. Mặc cho nhỏ Bội Linh ngồi cạnh giật tay áo không ngừng, nó cứ áp mặt lên bàn ngáy khò khò.

Khi thầy Thừa kêu Quới Lương đứng lên chia động từ "to wake – thức" thì nó vẫn đang say sưa chia động từ "to sleep – ngủ" khiến cả lớp cười bò, còn thầy Thừa thì lắc đầu ngao ngán:

- Lớp các em dạo này sao thế? Hết em Đặng Đạo tới em Lâm, giờ lại tới em Quới Lương vô lớp nằm ngủ.

Thầy Thừa quở trách cả lớp khiến lớp trưởng Xuyến Chi phải đứng lên ấp úng xin lỗi.

- Em ngồi xuống đi! – Thầy Thừa bảo Xuyến Chi – Thầy không muốn phạt các em, nhưng thầy nghĩ các em cần phải chấn chỉnh nền nếp học tập càng sớm càng tốt. Không thể kéo dài tình trạng này được.

- Bạn nghe thầy nói gì rồi chứ! – Lúc chen nhau ra về, nhỏ Xuyến Chi lườm Minh Vương, hứ giọng.

- Nghe rồi! – Minh Vương làu bàu – Tôi có điếc đâu!

Nói xong, sợ nhỏ Xuyến Chi tiếp tục vặn vẹo, Minh Vương quày quả bỏ đi chỗ khác.

Quới Lương liếc Lâm:

- Con nhỏ Xuyến Chi này phách lối thật mày ạ!

Lâm chép miệng:

- Tại tụi mình mà ra thôi.

Quới Lương chớp mắt:

- Thế tối nay tao khỏi ôm cặp đến nhà mày nữa chứ?

- Ừ, tối nay mày khỏi đến.

- Tối mai cũng thế chứ?

Lâm nhún vai:

- Tối nào cũng thế! Giúp thằng Đặng Đạo chả được tích sự gì, vừa bị thầy cô quở mắng, lại vừa bị nó xua đuổi.

Trước lúc chia tay, Lâm đã tuyên bố thẳng với bạn như thế và thằng Quới Lương cũng gật gù không một lời phản đối.

Cho nên Lâm ngạc nhiên đến há hốc miệng khi vừa ăn cơm tối xong, nó chưa kịp rời khỏi bàn đã thấy thằng bạn nó lù lù dẫn xác đến.

- Mày đi đâu đây? – Lâm chạy ra.

- Tao tới ngủ với mày.

Lâm ngơ ngác:

- Mày đã bảo là không tới kia mà!

- Ừ.

- "Ừ" sao mày vẫn tới?

- Tao nghĩ lại rồi.

Lâm tò mò:

- Mày nghĩ sao?

Quới Lương nhún vai:

- Tối nay hai đứa mình nên tiếp tục ra chợ phụ thằng Đặng Đạo.

Lâm như không tin vào tai mình. Nó thối lui một bước nhìn sững vào mặt bạn. Và nó biết ngay thằng Quới Lương không đùa.

- Mày nói thật đó hở?

- Thật.

- Mày không giận nó nữa hở?

- Không.

- Kể cả việc nó … tẩy chay băng "tứ quậy"?

- Ừ.

Lâm gãi đầu:

- Khó hiểu ghê!

- Chả có gì khó hiểu! – Quới Lương khụt khịt mũi – Thật ra thằng Đặng Đạo chỉ vờ vịt thôi! Nó cố tình chọc giận hai đứa mình.

- Chi vậy?

- Để tụi mình không thèm giúp nó nữa.

Lâm bứt tai:

- Tao vẫn chưa hiểu.

Quới Lương nheo mắt nhìn bạn:

- Thường ngày mày thông minh lắm mà! Sao chuyện này mày chậm …

Lần này Lâm không để bạn nói hết câu. Nó reo lên, mắt sáng rỡ:

- À, tao hiểu rồi! Nó không muốn tụi mình ngày nào vô lớp cũng ngủ gục như nó chứ gì?

- Đúng thế! – Quới Lương nhoẻn miệng cười – Tụi mình giúp nó, nó không bỏ được tật ngủ gục thì chớ, tụi mình lại lây phải cái tật của nó khiến thầy cô quở trách, ban cán sự lớp hục hặc nhau …

Lâm tiếp lời:

- Vì vậy nó cố tình chơi trò "lấy oán trả ơn" để tụi mình nổi khùng lên, không thèm đặt chân ra chợ nữa?

- Thì vậy! – Quới Lương cười hề hề – Nhưng tụi mình sẽ không rơi vào bẫy của nó.

Lâm chớp mắt:

- Thế có nghĩa là …

- Có nghĩa là tối nay tao lại tiếp tục đến "ôn tập chung" với mày như mọi bữa chứ sao!

Quới Lương hí hửng đáp. Vừa nói nó vừa cầm tay Lâm hăm hở kéo vào nhà, làm như không phải nó đến nhà thằng Lâm mà chính thằng Lâm đến nhà nó xin ngủ nhờ vậy.

Chương 7

Đặng Đạo vô cùng sửng sốt khi thấy Lâm và Quới Lương thình lình xuất hiện.

- Tụi mày … tụi mày …

Đặng Đạo định hỏi "Tụi mày đi đâu đây?" nhưng sự thể bất ngờ khiến nó đâm bối rối. Nó lắp ba lắp bắp mãi vẫn không nói hết câu.

Quới Lương thản nhiên:

- Tụi tao ra chơi với … bạn của tụi tao.

Đặng Đạo không hiểu ẩn ý trong câu nói của Quới Lương. Nó nhìn quanh, ngơ ngác:

- Bạn của tụi mày là ai?

Lâm cười toe:

- Là mày chứ ai!

Đặng Đạo ngẩn ra:

- Là tao?

- Đúng! Là mày!

Đặng Đạo nhăn nhó:

- Nhưng tao đã bảo tao không muốn chơi với tụi mày nữa kia mà!

- Mày quả có bảo thế thật! – Lâm gật gù – Nhưng tụi tao lại cứ muốn chơi với mày!

- Lạ thật đấy! – Đặng Đạo chép miệng – Chả ai lại muốn chơi với người không muốn chơi với mình bao giờ cả!

- Chẳng có gì lạ! – Quới Lương đặt tay lên vai Đặng Đạo – Bởi vì thật ra mày vẫn thích chơi với tụi tao, đúng không?

Đặng Đạo nhìn chăm chăm vào mặt bạn, chột dạ hỏi:

- Ai bảo mày vậy?

- Chả ai bảo! – Quới Lương mỉm cười – Tụi tao tự nghĩ ra thôi! Mày không muốn tụi tao vì mày mà bị thầy cô mắng mỏ, ban cán sự lớp phê bình nên giả vờ nói thế, đúng không?

Bị Quới Lương nói trúng ngay tim đen, Đặng Đạo lỏn lẻ ngó lơ chỗ khác và phủ nhận một cách yếu ớt:

- Đâu phải vậy!

Lâm "xì" một tiếng:

- Thôi, đừng chống chế nữa mày ơi! Bây giờ tụi tao đi khuân các bô rác giùm mày nhé!

Nói xong, không cần biết Đặng Đạo đồng ý hay không, Lâm ngoắt Quới Lương và cả hai sốt sắng chạy tọt vào nhà lồng chợ.

Đặng Đạo chỉ biết chôn chân tại chỗ nhìn theo, lo âu và cảm động.

Đặng Đạo lo âu là đúng. Bởi chính vì tình thế xoay chuyển đột ngột như thế nên Lâm và Quới Lương một lần nữa lại thất hứa với tổ học tập của mình.

Sáng hôm sau, Minh Vương ngồi học cứ chốc chốc lại phập phồng đánh mắt sang trái.

Sau mười lăm phút quan sát, thấy Lâm và Quới Lương vẫn giữ được cái đầu ngay ngắn trên cổ, Minh Vương khấp khởi mừng thầm. Có thế chứ! – Nó sung sướng nghĩ – Quả không uổng công mình tin tưởng tụi nó! Con người ta có thể nuốt lời mười lần nhưng đến lần thứ mười một, hẳn phải nhận ra việc giữ chữ tín nó quan trọng đến bậc nào chứ!

Nhưng Minh Vương không hào hứng được lâu. Đến phút thứ mười sáu, nó chợt nhận ra điều khác lại. Lâm và Quới Lương bắt đầu gật gù và hệt như "kịch bản" của những hôm trước, hai cái đầu từ từ một cái ngả sang trái, một cái ngả sang phải.

Minh Vương tức muốn nảy đom đóm mắt. Nhưng nó chưa kịp lên tiếng thì cô Hạ Huệ đã lên tiếng trước.

Từ trên bảng, giọng cô bực bội:

- Cô mới rầy Đặng Đạo xong, giờ lại tới em Lâm và em Quới Lương! Hai em ngồi học kiểu gì thế? Có ngồi thẳng lên không?

Hàng loạt cái đầu quay nhìn xuống chỗ bàn chót khiến Lâm và Quới Lương phải ngượng ngập ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Lớp trưởng Xuyến Chi không nhìn hai "thủ phạm" mà nguýt xéo Minh Vương làm thằng này nhột kinh khủng.

Cô Hạ Huệ vừa quay đi, Minh Vương liền cáu kỉnh trách móc hai tên tổ viên:

- Tụi mày làm sao thế?

- …

- Hôm qua tụi mày hứa gì nhớ không?

- …

- Tụi mày làm xấu mặt cả tổ!

Giọng Minh Vương càng lúc càng bốc khói. Nhưng rồi thấy hai "thủ phạm" ngồi im vẻ biết lỗi, Minh Vương hết ham xỉ vả. Nó xoay mình lại, cố tập trung đầu óc vào việc chép bài để lòng nguôi bực tức.

Ở bàn trên, nhỏ Hạnh khều Quý ròm:

- Quý này!

- Gì?

- Quý có thấy lạ không?

- Thấy lạ chuyện gì?

- Chuyện Lâm và Quới Lương đó!

- Chuyện ngủ gục đó hở?

- Ừ.

Quý ròm nhún vai:

- Chẳng lạ tí nào! Đời học trò ai mà chẳng có lần … ngủ gục.

- Nhưng đây là ngày nào vô lớp cũng ngủ. Lại ngủ cùng lúc cả hai người, nếu kể thêm Đặng Đạo nữa là ba.

Lần này, Quý ròm không nhún vai và nói "Chẳng lạ tí nào!" nữa. Những dẫn chứng của nhỏ Hạnh khiến nó giật thót:

- Ờ, thế thì … lạ thật!

Nhỏ Hạnh hạ giọng:

- Mình phải tìm cách giúp những bạn ấy!

- Giúp cách sao? – Quý ròm tròn xoe mắt – Chẳng lẽ tôi, Hạnh và Tiểu Long phải ngủ gục thay cho tụi thằng Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo?

Nhỏ Hạnh nghiêm mặt:

- Quý đừng đùa! Tụi mình thế nào cũng nghĩ ra cách. Nếu cứ để như thế này, sớm muộn gì lớp ta cũng sẽ bị ban giám hiệu cảnh cáo đấy.

Quý ròm hấp háy mắt:

- Thôi, chuyện này lát trưa về nhà hẵng tính! Nếu ngồi bàn bạc ở đây, e rằng ban giám hiệu chưa kịp cảnh cáo lớp ta thì tôi và Hạnh đã bị cô Hạ Huệ cảnh cáo trước rồi.

Bị trêu, nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm một cái dài nhưng nó vẫn nghe lời bạn, quay lại chép bài tiếp.

Tiểu Long ngồi ngoài rìa, không được nhỏ Hạnh hỏi ý kiến trực tiếp, nhưng vẫn nghe rõ mồn một cuộc trao đổi giữa hai bạn. Vì vậy, đầu giờ chiều, nhỏ Hạnh chưa tới, Tiểu Long đã có mặt ở nhà Quý ròm rồi.

- Mày đi đâu đây? – Vừa thấy Tiểu Long bước chân vào phòng, Quý ròm vờ hỏi.

Tiểu Long ngồi xuống ghế:

- Tới nghĩ cách giúp tụi thằng Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo chứ đi đâu.

Quý ròm nhướn mắt:

- Ai bảo mày vậy?

- Chả ai bảo cả! – Tiểu Long cười khì – Hồi sáng mày và Hạnh nói gì với nhau, tao đều nghe không sót một mảy!

- Thế sau khi nghe xong thì ý của Long như thế nào? – Giọng nhỏ Hạnh thình lình vang lên khiến Tiểu Long và Quý ròm giật thót, cả hai vội vàng quay đầu nhìn ra cửa.

- Ý của tôi hả? – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Ý của tôi hả?

Quý ròm bực mình:

- Tất nhiên là ý của mày rồi. Chẳng lẽ mày có thể phát biểu ý kiến của tao.

Câu trêu chọc của thằng ròm càng khiến Tiểu Long thêm lúng túng:

- Ý của tôi là … là trước hết … trước hết …

Quý ròm nhe răng cười:

- Trước hết là "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" rồi từ từ tính sau chứ gì?

- Không phải – Tiểu Long đỏ mặt – Trước hết tụi mình phải … tìm hiểu xem buổi tối tụi nó làm gì mà sáng hôm sau đứa nào cũng ngủ gà ngủ gật như thế!

Nhỏ Hạnh vỗ tay reo:

- Hay quá! Hoàn toàn xác đáng!

Còn Quý ròm thì trố mắt:

- Không ngờ ý kiến của mày hay ra phết. Mày thông minh giống tao tự bao giờ thế hả?

- Thông minh gì đâu! – Tiểu Long lỏn lẻn – Đó là tao chợt nghĩ ra thế thôi!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Mày nghĩ từ trưa đến giờ, bỏ cả ngủ nghê, mà dám ba hoa là "chợt nghĩ".

- Điều này lại càng giống Quý hơn nữa! – Nhỏ Hạnh tủm tỉm.

Đang trêu Tiểu Long, bị nhỏ Hạnh thình lình kê nguyên một cái tủ to đùng vô miệng, Quý ròm đâm ú ớ:

- Này, này, tôi ba hoa hồi nào mà Hạnh nói thế.

- Thôi thì Quý không ba hoa! – Nhỏ Hạnh cười khì – Quý ăn nói chậm chạp, chỉ có Long là mồm mép như tép nhảy thôi.

Biết càng đôi co với nhỏ Hạnh càng bất lợi, Quý ròm đành cười trừ:

- Hạnh nói đúng ghê!

Rồi nó lật đật chuyển đề tài:

- Thế bây giờ tụi mình làm cách nào để dò xét bọn thằng Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo?

Mặt nhỏ Hạnh thoắt nghiêm nghị. Mày nó cau lại:

- Chuyện này khó đấy!

Tiểu Long láu táu vọt miệng, lời khen tặng của hai bạn vừa rồi khiến nó mạnh dạn hẳn lên:

- Phải đi gặp tụi nó!

- Để làm gì? – Quý ròm khịt mũi.

- Để dò hỏi chứ để làm gì! Dò hỏi hết đứa này đến đứa khác thế nào cũng ra.

Quý ròm nhún vai:

- Mày mới thông minh giống tao được chút xíu, đã lại khờ khạo giống như … Hạnh rồi. Dò hỏi thế quái nào được mà dò hỏi. Đời nào tụi nó chịu để lộ ra.

Đang hăm hở hiến kế, bị thằng ròm gạt ngang, Tiểu Long lập tức xuôi xị. Nó trở lại là thằng Tiểu Long khù khờ và ít nói như mọi bữa.

Nhỏ Hạnh phớt lờ đòn trả đũa "tiểu nhân" của Quý ròm. Nó gật đầu tán thành:

- Quý nói đúng đấy! Biện pháp dò hỏi không ăn thua gì đâu, lại còn khiến cho Lâm, Đặng Đạo và Quới Lương thêm cảnh giác.

Quý ròm tặc lưỡi:

- Chỉ có cách bí mật theo dõi ba đứa đó, xem ban đêm tụi nó làm gì mà ban ngày mở mắt không ra thôi!

Nhỏ Hạnh cũng đã nghĩ tới cách này, nhưng nãy giờ nó ngần ngừ không nói ra. Nhỏ Hạnh biết nó không thể ra khỏi nhà vào ban đêm. Nó chỉ có thể làm "thám tử" ban ngày. Tiểu Long cũng vậy. Nhà Tiểu Long đông người, lại chật chội, nhất cử nhất động của Tiểu Long chắc chắn không thể qua mắt được mọi người trong nhà.

Trong bọn, chỉ có Quý ròm là có thể thực hiện kế hoạch này, dĩ nhiên phải có sự tiếp tay đắc lực của nhỏ Diệp. Lần trước, lúc xảy ra "vụ án con mèo", chính Quý ròm đã lẻn ra khỏi nhà để cùng với Văn Châu theo chân thằng Nở đến tận xóm nhà lá bên bờ kinh Tàu Hủ.

Vì những lẽ đó mà nhỏ Hạnh không tiện mở miệng. Nó sợ Quý ròm bảo nó chuyên đùn việc nặng lên tấm thân còm của bạn. Bây giờ nghe chính Quý ròm buột miệng nói ra, nhỏ Hạnh liền hớn hở hùa theo:

- Đúng rồi! Bí mật theo dõi là hay nhất!

- Nhưng ai sẽ lãnh nhiệm vụ này? – Quý ròm không để nhỏ Hạnh tươi tỉnh quá ba mươi giây.

- Thì vẫn như trước nay thôi! – Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã nhanh nhẩu trả lời thay.

Quý ròm nheo mắt nhìn bạn:

- Vẫn như trước nay nghĩa là trong khi mày và Hạnh đứa nào đứa nấy nằm ngáy khò khò giữa chăn êm nệm ấm thì tao lại phải vác cái thân còm đi lông bông ngoài trời khuya sương xuống, gió heo may lồng lộng thổi tứ bề …

- Ối trời ơi! – Tiểu Long ôm mặt – Tụi mình đang bàn chuyện theo dõi tụi thằng Lâm chứ có phải bàn chuyện thi làm thơ với tụi nó đâu mà mày "văn chương ướt át" thế!

Nhỏ Hạnh chẳng buồn trêu bạn. Nó nhìn Quý ròm, mắt sáng lên:

- Vậy là Quý nhận lời rồi há?

Chương 8

Trong ba "chuyên gia ngủ gục", Quý ròmm không biết nhà của Đặng Đạo. Nó chỉ biết nhà Quới Lương và Lâm.

Nhà Quới Lương ở xa, lại nằm trong hẻm sâu, Quý èom chỉ nghĩ tới đoạn đường phải lần vào các ngóc ngách chằng chịt và tối om om đó, nó lại càng nản hơn. Vì vậy, cuối cùng Quý ròm quyết định thám thính nhà thằng Lâm trước.

Nhà thằng Lâm là tiệm tạp hóa nằm ở cổng chợ, ngay trên đường tới trường, quanh quẩn ở chỗ đó dù sao cũng tiện hơn, và cũng đỡ sợ hơn.

Quyết định xong, Quý ròm khều nhỏ Diệp:

- Diệp nè!

- Gì thế anh?

- Thằng Lâm ấy mà!

- Anh Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" ấy hở?

- Ừ.

- Ảnh sao?

Quý ròm gãi cổ:

- Tội nó ghê!

- Ảnh sao mà tội?

Quý ròm bùi ngùi:

- Từ ngày mai trở đi có thể tao không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa.

- Sao thế?

- Đêm nay nó sẽ lên đường đi thăm ông bà nó.

Nhỏ Diệp tò mò:

- Ông bà anh Lâm đang sống ở nước ngoài hả?

Quý ròm lắc đầu, giọng não nuột:

- Không! Ông bà nó chết từ đời tám hoánh và giờ này đang sống ở … âm phủ.

Quý ròm giở mửng cũ. Lần trước, trong "vụ án con mèo" xảy ra ở nhà Văn Châu, Quý ròm cũng dùng mưu kế này để đánh vào lòng trắc ẩn của

nhỏ Diệp. Nó bảo có một bọn cướp hung hãn đang bao vây nhà Văn Châu, nếu nó không tới kịp, Văn Châu sẽ bị bọn cướp "tàn sát" không thương tiếc. Văn Châu sẽ "ngủm củ tỏi" ngay tút xuyt và tụi nó đời đời sẽ không còn dịp gặp lại cô bạn gái đáng yêu đó nữa. Nghe nó dọa ghê quá, cuối cùng nhỏ Diệp đồng ý giúp nó bí mật chuồn ra khỏi nhà.

Thấy mưu kế kỳ trước hiệu nghiệm như thần, lần này Quý ròm tiếp tục đem "cái chết" ra hù nhỏ Diệp. Quả nhiên, Quý ròm vừa nói đến đó, nhỏ Diệp đã bụm mặt:

- Eo ôi, anh nói gì nghe ghê quá!

Quý ròm chớp chớp mắt:

- Ừ, tao cụng thấy ghê ghê! Nhưng biết làm sao được!

- Sao lại không biết làm sao? – Nhỏ Diệp cắn môi – Thế anh không b iết anh Lâm sắp gặpp tai nạn gì hay sao?

Thấy nhỏ Diệp rơi ngay chóc vô kịch bản cũ mà chẳng hề ngờ vực mảy may, Quý ròm khoái chí tợn. Nó nghĩ bụng "Con nhỏ này ngu ghê!" và hí hửng đáp:

- Biết chứ sao không! Tối nay thằng Lâm phải một mình chống chọi với bọn cướp. Cả tuần nay đêm nào bọn cướp cũng rình rập quanh nhà nó.

Quý ròm là đứa siêu thông minh. Nhưng những kẻ thông minh đôi lúc cũng tỏ ra đần độn. Nếu vừa rồi Quý ròm chịu khó sửa đổi đôi chút tình tiết trong kịch bản thì hẳn sẽ khôngn có gì xảy ra. Đằng này, thấy nhỏ Diệp bị mình "xỏ mũi" quá dễ dàng, nó đâm ra chủ quan. Nó chả buồn nghĩ ngợi, cứ lôi những "lời thoại" trong kịch bản cũ ra xài.

Và khi nghe tới "chi tiết" này thì nhỏ Diệp bắt đầu cảm thấy ngờ ngợ. Nó sực nhớ laại câu chuyện về Văn Châu dạo nọ. Nó nhớ anh Quý nó cũng từng nói về Văn Châu y như thế. Nó nhớ hồi đó sau khi nghe anh nó bảo vậy, nó đã lo lắng hỏi "Thế bọn cướp có đông không?" và anh nó đã lo lắng đáp "Đông lắm! Cả chục tên là ít! Tên nào tên nấy đều cầm lăm lăm dao găm, mã tấu trên tay. Chúng chặt trúng một phát thì mình coi như đầu lìa khỏi cổ!".

Cuộc đối đáp lần trước dần dần hiện rõ trong đầu và nhỏ Diệp cũng dần dần hiểu ra anh nó đang chơi trò dóc tổ. Nhưng để cho chắc chắn, nó vờ như không biết và sợ sệt hỏi:

- Thế bọn cướp có đông không?

Một chuyên gia giăng bẫy như Quý ròm có tài thánh mới ngờ được "con mồi" đang sắp sửa rơi vào tròng kia lại có thể vùng ra vào phút chót và lăm le chơi trác lại mình. Trong một phút lơ là cảnh giác, nó quên phắt "con mồi" trước mặt tinh quái không kém gì nó. Vì vậy, nghe nhỏ Diệp hỏi bằng giọng nơm nớp, nó tí tởn đáp:

- Đông lắm! Cả chục tên là ít! Tên nào tên nấy …

Lần này, nhỏ Diệp không để ông anh nói hết câu. Nó đắc chí tiếp lời:

- Tên nào tên nấy đều cầm lăm lăm dao găm, mã tấu trên tay. Chúng chặt trúng một phát thì mình coi như đầu lìa khỏi cổ chứ gì?

Trong khi nhỏ Diệp toét miệng ra cười thì Quý ròm đứng chết trân tại chỗ. Mãi một lúc, nó mới mấp máy môi, ấp úng hỏi lại:

- Sao mày biết rõ về bọn cướp này quá vậy? Bộ mày từng nghe nói về bọn chúng rồi hả?

Quý ròm làm mặt tỉnh. Nó cố vớt vát. Nó làm như nó không hề bịa chuyện. Nhưng nhỏ Diệp đã làm hy vọng nhỏ nhoi của ông anh tắt ngóm:

- Thì em biết rõ chứ sao không! Lần trước anh đã bịa ra bọn cướp này để gạt em một lần rồi, chẳng lẽ anh quên sao?

Đã đến nước này, Quý ròm biết mình chẳng thể vờ vịt được nữa. Nó thở một hơi dài:

- Tao đâu có quên! Tao chỉ tưởng mày quên thôi!

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Quên sao được mà quên! Em còn nhớ lần đó anh còn phịa là anh đánh nhau với bọn cướp. Chị Văn Châu lo đánh phía trên, còn anh bò lom khom dưới đất ngáng cẳng địch thủ …

Quý ròm không ngờ nhỏ Diệp nhớ dai đến thế. Nó sợ nhỏ em kể tuột hết những lời huênh hoang vung vít của nó ra, liền ngượng ngập xua tay:

- Thôi, thôi, mày đừng nhắc mấy chuyện đó nữa.

Rồi nhìn nhỏ Diệp bằng ánh mắt nghiêm nghị, nó khịt mũi hỏi:

- Mày nhớ dai như thế, vậy mày có nhớ tao bịa ra chuyện bọn cướp để làm gì không?

- Nhớ chứ sao không? – Nhỏ Diệp nhanh nhẩu – Lần đó anh muốn nhờ em giúp anh lẻn ra ngoài chứ gì!

Quý ròm liếm môi:

- Vậy lần này mày có giúp tao nữa không?

Đề nghị thẳng thắn của ông anh khiến nhỏ Diệp chựng lại. Nó lắc mái tóc:

- Anh lại muốn ra ngoài nữa ư?

- Ừ, lần này tao phải đi điều tra một chuyện quan trọng. Quan trọng hơn chuyện lần trước nhiều!

- Chuyện gì mà quan trọng ghê thế? – Nhỏ Diệp tò mò.

Quý ròm cố ra vẻ ảm đạm:

- Tao nghi lớp tao có mấy đứa chích xì ke!

- Eo ôi! – Nhỏ Diệp rụt cổ – Thật không hả anh?

- Tao chỉ mới nghi thôi! – Quý ròm chép miệng – Nhưng nếu chuyện đó có thật, tao phải ngăn chặn kịp thời.

Rồi nó hít một hơi:

- Nếu mày không giúp tao, tụi thằng Lâm sẽ nhà tan cửa nát, thân thể tiêu ma, còn tệ hại hơn là bị … bọn cướp tấn công nữa đấy!

Nhỏ Diệp bỗng dưng nghe lòng mình chùng xuống. Nó nhỏ nhẹ:

- Ừ, nếu thế thì anh đi đi. Em canh cửa giùm cho!

Quý ròm thở phào. Và khen:

- Mày tốt ghê!

Nhỏ Diệp nguýt Quý ròm một cái dài:

- Bao giờ có chuyện nhờ em mà anh chẳng khen em tốt.

- Không, tao nói thật đấy! Không phải nịnh mày đâu!

Thanh minh xong một câu, Quý ròm co giò vù thẳng ra cửa.

Một lát sau, Quý ròm đã đứng trước cổng chợ, thận trọng xem xét.

Lúc này khoảng chín rưỡi, mười giờ tối, tiệm tạp hóa nhà thằng Lâm vẫn còn để cửa, dù giờ này chẳng ai mua bán gì. Quý ròm không dám lảng vảng trước cửa tiệm, sợ bị phát hiện. Nó chui vào nhà lồng chợ đối diện, đứng dựa cột dòm sang.

Quý ròm căng mắt nhìn những bóng người đi qua đi lại trong nhà, cố khám phá những điểm khả nghi. Nhưng nó chẳng phát hiện được gì. Ba thằng Lâm đang ngồi xem ti-vi, còn mẹ nó thì ngồi đằng bàn loay hoay với mớ sổ sách. Thằng Lâm chẳng thấy đâu.

Thằng này nó tót đi đằng nào vậy kìa? Quý ròm băn khoăn nhủ bụng. Khi ngẩng đầu lên, bất chợt mắt nó chạm phải căn gác gỗ.

Ánh sáng bên trong hắt qua khe cửa khép hờ khiến mắt Quý ròm lóe lên: Thì ra thằng Lâm đang ở trên gác.

Quý ròm đang định ngồi xuống sạp cho đỡ mỏi chân, bỗng cánh cửa căn gác mở toang, từ bên trong hai bóng người bước ra.

"Một người là thằng Lâm. Còn người kia là ai vậy kìa?" – Quý ròm dán mắt vào hai bóng đen đang đứng tì người vào lan can trước nhà, miệng lẩm bẩm.

Thoạt đầu Quý ròm không nhận ra người đứng cạnh thằng Lâm là ai nhưng khi hai đứa kia chuyện trò và vung tay vung chân một hồi thì Quý ròm buột miệng "à" một tiếng:

- Hóa ra là Quới Lương!

Phát hiện đó khiến Quý ròm kinh ngạc:

- Sao Quới Lương lại ở nhà thằng Lâm?

Rồi Quý ròm tự trả lời:

- Chắc là nó đến chơi. Lát nữa thế nào nó cũng ra về.

Nghĩ vậy, Quý ròm ngồi đong đưa chân trên sạp, ung dung ngồi chờ đợi.

Nhưng nửa tiếng, rồi một tiếng đồng hồ trôi qua, hai bóng người trên lan can đã biến mất vào bên trong từ lâu, cửa tiệm phía dưới đã đóng và Quý ròm đã vung tay đập muỗi có đến cả chục lần mà Quới Lương vẫn chẳng chịu ra về.

Cặp lông mày Quý ròm nhăn tít: Lạ thật! Chẳng lẽ Quới Lương ngủ luôn tại nhà thằng Lâm? Đã hơn mười một giờ đêm rồi còn gì! Chắc chắn hai đứa này đang làm chuyện gì mờ ám. Còn thằng Đặng Đạo nữa. Chả rõ thằng này có trên căn gác của thằng Lâm hay không? Nếu thằng này đang ở trong đó, dám tụi nó tụ tập lại "phi xì ke" lắm.

Quý ròm càng nghĩ càng lo. Nó leo lên sạp, nhón chân ngóc cổ nhìn qua khe cửa khép hờ nhưng vì căn gác nằm trên cao, dù cố đến mấy nó cũng

không tài nào nhìn thấy bên trong.

Đã mấy lần, Quý ròm định tìm cách trèo lên căn gác để dò xét nhưng rồi nó lại lưỡng lự. Không phải Quý ròm sợ điều gì, chẳng qua nó vẫn chưa thực tin vào phỏng đoán của mình. Nếu tụi thằng Lâm thực sự sa vào con đường nghiện ngập, chẳng bao giờ tụi nó dám rủ rê nhau hút sách tại nhà, ngay trong tầm kiểm soát của ba mẹ, lại để cửa nẻo hớ hênh như thế.

Chính vì nghĩ như vậy, Quý ròm vẫn ngồi im, thò lỏ mắt nhìn lên căn gác. Cứ đợi thêm một lát nữa xem nào! Quý ròm vừa ngáp vừa nghĩ, mi mắt nó đã bắt đầu nằng nặng.

Quý ròm gật gà gật gù có đến một hồi lâu. Nếu không có bầy muỗi vo ve bên tai và chốc chốc lại "độp" cho nó một phát nên thân vào đùi vào cổ khiến nó phải đưa tay đập "bép bép", có khi nó đã ngủ khò không chừng.

Tiếng mì gõ từ ngoài đường lộ vẳng tới mỗi lúc một gần đánh thức Quý ròm khỏi cơn mơ màng.

Một thằng bé cầm hai khúc cây ngắn đi phía trước, vừa đi vừa gõ "lắc cắc", ông già Tàu chậm chạp đẩy chiếc xe mì lọc cọc theo sau, hình ảnh quen thuộc đó khiến Quý ròm đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Nó đứng bật dậy định kêu thằng bé nhưng chưa kịp mở miệng đã vội im thít. Cánh cửa căn gác lại bật mở, Lâm và Quới Lương lục tục bước ra chống tay lên lan can nhìn xuống.

Quý ròm gật gù:

- Hai thằng này chắc cũng đang đói bụng như mình! Nhưng tụi nó làm gì mà thức khuya thế nhỉ?

Nhưng ngay sau đó, Quý ròm biết ngay là mình nhầm. Chiếc xe mì từ từ lăn qua trước nhà rồi đi sâu vào phía trong mà tụi thằng Lâm vẫn chả buồn gọi, mắt lại nhìn đi đâu ra ngoài đường lộ.

- Tụi nó chờ đợi cái gì vậy kìa?

Quý ròm ngạc nhiên tự hỏi. Thế là nó lại từ từ ngồi xuống, hồi hộp chờ đợi.

Chiếc xe rác tiến vào chợ sau chiếc xe mì khoảng mười phút. Quý ròm thờ ơ liếc thoáng về phía ba người đi theo xe rồi lại đảo mắt nhìn lên chỗ Lâm và Quới Lương. Và nó bỗng giật thót khi thấy hai đứa này không còn đứng ở chỗ lan can khi nãy nữa.

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Quý ròm lại thêm một phen sửng sốt. Ngay trước chỗ nó ngồi, cánh cửa tiệm tạp hóa nhà thằng Lâm thình lình bật mở và từ bên trong. Lâm và Quới Lương thủng thẳng đi ra, đứa nào đứa nấy kéo vạt áo che mặt kín mít.

Lâm và Quới Lương không nhìn thấy Quý ròm. Tụi nó tiến về phía mẹ Đặng Đạo cúi đầu "Chào cô" một câu rồi thò tay vẫy Đặng Đạo, cả ba hối hả rảo bước vào nhà lồng chợ.

"Bộ óc điện tử" của Quý ròm làm việc nhanh như chớp. Chỉ cần nhìn thoáng qua những gì đang xảy ra trước mắt, nó đã đoán ngay ra đầu đuôi mọi việc.

Thoạt đầu, nó định đột ngột xông ra cho tụi kia hoảng hồn chơi. Nhưng rồi nó không làm như thế. Làm như thế thì xoàng quá. Quý ròm nghĩ ra cách khác.

Nó lách vào nấp sau thân cột, rồi bắt chước Lâm và Quới Lương, nó kéo vạt áo lên bịt mặt. Đợi cho ba đứa kia chuyển các bô rác ra ngoài, nó lặng lẽ lần tới gốc cột nhấc một bô rác khệ nệ bưng ra xe.

Lần đầu tiên, không ai phát hiện ra sự trà trộn của Quý ròm. Nhưng tới lần thứ hai, Quý ròm chưa kịp rời khỏi xe rác thì Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo từ trong nhà lồng chợ đi ra.

Tự nhiên thấy thừa một người, tụi thằng Lâm bỗng sởn gai ốc như thể thấy ma. Ba cặp mắt bất giác ngoảnh nhìn nhau và khi biết chắc cái thằng nhóc đang đổ rác vào xe kia không phải là đứa nào trong ba đứa Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo cất bước hết muốn nổi.

Hồn vía lên mây, tụi thằng Lâm đứng chết gí tại chỗ có đến gần một phút, quai hàm đứa nào đứa nấy cứng đờ.

Quý ròm vờ như không để ý, thản nhiên xách chiếc bô rỗng lững thững quay vào nhà lồng chợ.

- Này, này – Đặng Đạo lắp bắp, phải khó khăn lắm nó mới mở miệng được – Mày … mày là ai thế?

Quý ròm đứng lại, giọng ồm ồm:

- Thế nhà ngươi là ai?

Trong khi Đặng Đạo và Quới Lương mặt mày nhớn nhác thì thằng Lâm bỗng cười phá lên:

- A ha! Mày đừng có nhát ma nữa. Tao nhận ra mày rồi. Mày chính là Quý ròm.

Đặng Đạo ngoảnh phắt sang Lâm, thảng thốt:

- Nó là Quý ròm?

Lâm nheo mắt:

- Thì nó chứ còn ai! Nó giả giọng ồ ề, nhưng tao vẫn nhận ra.

Quý ròm kéo vạt áo xuống khỏi mặt, cười khì:

- Thằng "thi sĩ Hoàng Hôn" này giỏi thiệt!

Quới Lương ngẩn tò te:

- Sao mày cũng có mặt ở đây?

Quý ròm nhếch môi:

- Thế còn mày? Tại sao mày cũng có mặt ở đây?

- Tao hả? – Quới Lương tủm tỉm – Tao … tao giúp bạn!

Quý ròm cười hì hì:

- Thì tao cũng thế! Tao cũng đến đây để giúp bạn!

Thằng Lâm toét miệng cười theo:

- Thế thì nhanh tay lên! Khuya rồi!

Trong bọn chỉ có một đứa không cười. Đó là Đặng Đạo. Nó vò đầu nhăn nhó:

- Khổ ghê! Hết đứa này đến đứa khác, tụi mày cứ kéo tới rần rần thế này, không khéo cả lớp sẽ ngủ gục hết cho coi!

Chương 9

Đặng Đạo nói như thánh. Quý ròm mới đi "điều tra" có một đêm, sáng hôm sau vô lớp nó đã gật gà gật gù đến nỗi Tiểu Long phải thúc cùi chỏ vô hông nó:

- Ngồi thẳng lên đi mày! Thầy Thừa nhìn kìa!

Quý ròm ngồi thẳng lên được một lát lại từ từ gục xuống.

Nhỏ Hạnh kêu khẽ:

- Quý!

Quý ròm lại ngẩng lên. Nhưng cũng chỉ được một chặp.

Thấy thằng ròm có vẻ muốn nằm lăn ra bàn, nhỏ Hạnh lo lắng cầm tay áo nó giật giật:

- Quý làm sao thế?

Rồi sực nhớ tới kế hoạch bàn thảo hôm qua, nó ngạc nhiên hỏi:

- Bộ tối hôm qua Quý đã bắt đầu theo dõi tụi thằng Lâm rồi hả?

Chứ gì nữa! – Quý ròm làu bàu – Hôm qua tôi canh tụi nó đến khuya lơ khuya lắc.

Tiểu Long nhích sát về phía Quý ròm, nín thở thì thào:

- Mày canh tụi nó ở đâu?

- Thì ở nhà tụi nó chứ ở đâu!

Tiểu Long nhăn mặt:

- Nhưng mà ở nhà đứa nào?

- Nhà đứa nào ta cũng canh. Mỗi nhà canh một lúc.

Cũng như Quý ròm, Tiểu Long không biết nhà Đặng Đạo. Nhưng chỉ nghĩ đến khoảng cách xa xôi diệu vợi giữa tiệm tạp hóa nhà thằng Lâm và quán xôi chè nhà Quới Lương, Tiểu Long cảm thấy phục bạn quá xá. Nó nhìn Quý ròm, xuýt xoa:

- Mày siêng ghê!

Ba hoa một hồi, Quý ròm bỗng tỉnh như sáo. Cơn buồn ngủ chết người biến đâu mất. Nó nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Nhưng không phải chỉ thế thôi đâu. Lúc đầu tao nấp trước nhà Đặng Đạo, sau đó chạy qua nấp trước nhà Quới Lương, sau đó nữa lại tới nấp trước nhà thằng Lâm. Nấp một hồi không thấy gì, tao lại phải đảo vòng lại nhà Đặng Đạo, rồi tới nhà Quới Lương …

- Suốt đêm như thế sao? – Tiểu Long há hốc miệng.

- Thì suốt đêm chứ sao! – Quý ròm hừ mũi – Nếu không thế, sáng nay tao đâu có buồn ngủ dữ vậy?

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Tiểu Long tặc lưỡi hít hà:

- Mày giỏi thật đấy!

Quý ròm khoái chí:

- Còn phải nói!

Nhỏ Hạnh liếc sang, chép miệng hỏi:

- Nhưng rốt cuộc kết quả điều tra của Quý thế nào?

Đang huênh hoang, Quý ròm bỗng khựng lại. Nó ngập ngừng đáp:

- Kết quả hả? Chả thu lượm được kết quả gì cả! Tối nay có lẽ tôi phải tiếp tục theo dõi tụi thằng Lâm để lần ra manh mối!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, dặn:

- Quý nhớ đừng thức khuya quá! Đến khoảng mười giờ, nếu không phát hiện được điều gì khả nghi thì quay về nhà ngay thôi!

- Ừ.

Quý ròm gật đầu đáp, mặc dù nó thừa biết nó chả bao giờ làm theo lời căn dặn của nhỏ Hạnh được. Mẹ Đặng Đạo làm ca đêm, gần mười hai giờ khuya mới kéo xe vào chợ, nếu mười giờ nó đã quay về nhà thì làm sao giúp mẹ con Đặng Đạo một tay được.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long không hay biết gì về chuyện đó nên sáng hôm sau, thấy Quý ròm tiếp tục khật khừ trên lớp, tụi nó nhăn như bị.

Nhỏ Hạnh cằn nhằn:

- Bộ hồi hôm Quý lại theo dõi tụi thằng Lâm đến tận nửa đêm hở?

- Ừ.

- Sao Quý không nghe lời Hạnh? Hạnh đã bảo quý mười giờ là phải về nhà kia mà!

- Ừ! – Quý ròm phân trần – Nhưng mải rình rập tụi nó, tôi quên béng cả giờ giấc.

Thấy Quý ròm vất vả vì nhiệm vụ, nhỏ Hạnh không nỡ trách bạn. Nó nhỏ nhẹ:

- Tối nay, Quý phải nhớ đấy nhé!

- Ừ.

Tiểu Long khều Quý ròm:

- Bộ mày phát hiện ra manh mối gì rồi hả?

- Chưa có gì sất!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Thế sao mày bảo mải rình rập đến quên cả giờ giấc?

- Ừ. – Quý ròm khịt mũi – Nhưng vẫn chưa thấy gì khả nghi!

- Tụi thằng Lâm không liên lạc gì với nhau hả? – Tiểu Long tò mò.

- Không.

- Buổi tối chả đứa nào ra ngoài hả?

- Ừ, chúng ở chết gí trong nhà.

- Thế chúng đi ngủ có sớm không?

Quý ròm nhún vai:

- Chuyện đó làm sao tao biết được!

- Sao lại không biết? – Tiểu Long chớp mắt – Nếu trong nhà chong đèn, tức tụi nó còn thức, còn tắt đèn tối thui tức là đã đi ngủ cả rồi, khó gì đâu mà không biết!

Sự thông minh đột xuất của Tiểu Long khiến Quý ròm méo xệch miệng. Nó nhìn lên trần nhà:

- Ờ, ờ, hình như tụi nó thức khuya lắm! Đã mười hai giờ mà nhà đứa nào đứa nấy đèn đóm sáng trưng!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Thế thì lạ thật!

- Ừ, lạ ghê! – Quý ròm hùa theo – Chính vì vậy tao mới phải thám thính kỹ lưỡng.

Tiểu Long ngập ngừng:

- Hay là tối nay tao tìm cách lẻn ra ngoài đi thám thính với mày?

Đề nghị của Tiểu Long khiến Quý ròm giật thót. Nó vội vàng gạt phắt:

- Không được đâu! Với những nhiệm vụ quan trọng như thế này, đi càng ít người càng tốt!

- Nhưng …

- Không "nhưng nhị" gì cả! – Quý ròm xua tay – Mày cứ ngồi ở nhà "uống miếng nước, ăn miếng bánh" chờ tao đem kết quả về là được rồi!

Quý ròm thoát được nhỏ Hạnh và Tiểu Long, lại đụng đầu nhỏ Diệp.

- Thế nào rồi hở anh? – Quý ròm vừa đi học về tới nhà là nhỏ Diệp lập tức xoắn lấy – Tối hôm qua, lúc anh về thì em ngủ mất. Thế anh đã gặp được anh Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" chưa?

- Chưa. Tao chỉ gặp nó ở trên lớp thôi!

Câu trả lời của ông anh làm nhỏ Diệp giương mắt ếch:

- Sao lại chưa? Hai đêm nay, đêm nào anh cũng ra khỏi nhà kia mà?

Quý ròm nhún vai:

- Ra khỏi nhà đâu có nghĩa là gặp.

Nhỏ Diệp ngơ ngác:

- Anh nói gì em chẳng hiểu!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm nhăn mặt giải thích – Tao ra khỏi nhà là để bí mật theo dõi tụi nó chứ đâu phải để chường mặt ra. Nếu tụi nó phát hiện ra tao, tụi nó giấu biến mọi tang vật, làm sao tao khuyên can tụi nó được.

- Ờ há! – Nhỏ Diệp gãi cổ – Vậy mà em không nghĩ ra.

Quý ròm thừa cơ lên giọng:

- "Vụ án" này rất phức tạp, tao phải thận trọng và kiên trì lắm mới được. Do đó, mày phải tiếp tục giúp tao lẻn ra khỏi nhà mỗi đêm thật êm thắm. Nếu không, tụi thằng Lâm sẽ tan nát cuộc đời.

Nghe Quý ròm hù dọa ghê quá, nhỏ Diệp gật đầu lia:

- Anh yên tâm! Em sẽ cố hết sức!

Cũng như Lâm và Quới Lương, Quý ròm không muốn tiết lộ bí mật của Đặng Đạo. Tuy Quý ròm đã được thầy cô dạy không có nghề nào là thấp

hèn, mọi nghề đều đáng quý, thậm chí nó tin rằng công việc thầm lặng của những công nhân vệ sinh còn cần thiết cho xã hội hơn nhiều nghề khác, nhưng thấy Đặng Đạo không muốn nói chuyện đó ra, nó đành giấu nhẹm, kể cả với nhỏ Hạnh, Tiểu Long lẫn nhỏ Diệp.

Nghề quét rác của mẹ Đặng Đạo gần như nghề truyền đời. Bà ngoại Đặng Đạo trước đây cũng là công nhân vệ sinh, bây giờ truyền lại cho mẹ nó và chị nó. Trong những gia đình như vậy, con cái được học tới cấp 2 như Đặng Đạo là chuyện hiếm hoi. Ở trong lớp, Đặng Đạo thuộc loại học sinh trung bình khá, so với tụi thằng Lâm và Quới Lương, nỗ lực của Đặng Đạo rõ ràng đáng quý hơn nhiều.

Nhưng dù Quý ròm không nói, Lâm và Quới Lương cũng im như thóc, bí mật của Đặng Đạo vẫn không thể giấu giếm được lâu.

Trước nay, các thầy cô thường hay phàn nàn về hiện tượng ngủ gục trong lớp của Đặng Đạo,gần đây lại thêm Lâm và Quới Lương. Nhưng cho tới hôm cô Kim Anh bất ngờ phát hiện đứa học trò giỏi giang của cô là "thần đồng" Quý ròm nằm ngủ say sưa trong giờ hóa học chẳng khác gì những đứa học hành lôm côm kia thì sự việc bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

Thoạt đầu cô Kim Anh không tin vào mắt mình nhưng sau khi nhìn kỹ, thấy cái đứa ngồi gục đầu trên cánh tay và đang thiêm thiếp giấc nồng kia đích thị là Quý ròm chứ không ai khác, cô không nén nổi kinh ngạc.

- Quý! – Cô giận dữ gọi – Em đứng lên xem nào!

Phải đợi Tiểu Long lay đến bốn, năm cái, Quý ròm mới choàng ntỉnh và biết điều gì đang xảy ra. Nó dụi mắt đứng dậy, sợ hãi nhìn cô.

Cô Kim Anh lắc đầu:

- Cô không ngờ đến em mà cũng ngủ gục trong lớp!

Quý ròm cúi đầu:

- Em xin lỗi cô ạ!

Cô Kim Anh nghiêm giọng:

- Em nói đi! Có chuyện gì xảy ra với em vậy?

Quý ròm bối rối đưa mắt nhìn lên chỗ Đặng Đạo ngồi. Thấy thằng này bộ tịch thấp thỏm, Quý ròm nuốt nước bọt hai cái rồi ấp úng phịa:

- Thưa cô, tối hôm qua em phải thức khuya để chăm sóc cho … ông em ạ! Ông em bị ốm nặng lắm cô!

Thoạt đầu, Quý ròm định gán ghép "trận ốm nặng" này cho một người nào đó trong nhà, nhưng cuối cùng sợ nói điều xui rủi, nó đành đem người ông đã quá cố ra làm bằng chứng.

Quý ròm là chúa phịa chuyện. Nó nói dóc mà mắt mày cứ tỉnh khô. Giọng điệu thật như đếm của nó khiến trán cô Kim Anh dãn ra. Cô dịu giọng:

- Ừ, nếu vậy thì cô không trách em! Em ngồi xuống đi!

Tuyên bố "tha bổng" của cô Kim Anh khiến những đứa liên can như Đặng Đạo, Quới Lương và thằng Lâm thở phào.

Quý ròm không dám thở phào. Nó không dám để lộ sự hoan hỉ một cách lộ liễu. Nén niềm vui thoát nạn xuống tận đáy lòng, nó hóp bụng sè sẹ thở ra và từ từ ngồi xuống.

- Bạn Quý xạo đấy cô ơi! – Hải quắn đột nhiên đứng dậy tố cáo – Nhà bạn Quý chẳng có người ông nào cả, chỉ có bà thôi!

- Đúng rồi đó cô! – Quốc Ân nhanh nhảu phụ họa – "Thi sĩ Bình Minh" từng làm thơ kể rõ ràng "Nhà em có một người bà. Tiếp theo là mẹ, kế là ba em. Sau ba em tới anh em. Thêm em vào nữa …"

Thấy Quốc Ân tuôn một tràng, cô Kim Anh chả hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Cô nhăn mặt và đưa tay ngăn lại:

- Em đọc gì thế? "Thi sĩ Bình Minh" là ai và có liên quan gì ở đây?

Cả lớp đang im lặng theo dõi, nghe cô giáo hỏi vậy, như được gãi trúng chỗ ngứa, liền tranh nhau đáp:

- "Thi sĩ Bình Minh" là bạn Quý đó cô.

- Bạn Quý lấy bút hiệu là "Bình Minh" đó cô!

- Bài thơ bạn Quốc Ân vừa đọc là bài "Nhà em" đó cô!

Khung cảnh nhí nhố trước mặt khiến Quý ròm dở cười dở khóc. Nó không ngờ sự thể lại xoay ra như vậy.

Còn Quốc Ân thấy đám bạn nhao nhao, sợ bị mất phần, liền gân cổ át giọng:

- Bạn Quý tả nhà mình, trong đó chỉ nói đến "bà" mà không nhắc đến "ông", vậy mà bây giờ bạn ấy dám bịa là "ông" bị ốm.

Tới lúc này thì cô Kim Anh đã hiểu ra điều Quốc Ân muốn nói. Cô đưa tay ra hiệu cho cả lớp im lặng rồi nhìn Quý ròm:

- Quý! Những điều bạn Hải và bạn Quốc Ân nói có đúng không?

- Thưa cô, trước đây một tuần thì đúng ạ! – Quý ròm lại đứng lên và đáp bằng giọng bình tĩnh.

Cô Kim Anh ngạc nhiên:

- Thế bây giờ thì sao?

- Dạ, bây giờ thì không đúng ạ!

- Cô chả hiểu gì cả! – Cô Kim Anh cau mày – Sao lại có chuyện lạ lùng như thế được?

- Thưa cô, có chứ ạ! – Giọng Quý ròm thật thà – Ông em trước nay sống ở Vũng Tàu với cô em, cách đây một tuần ông lên thăm gia đình em ạ!

- Thì ra là thế! – Cô Kim Anh gật gù – Thôi, em ngồi xuống đi!

Tuy trong lòng bán tín bán nghi, nhưng không có bằng cớ chắc chắn, Hải quắn và Quốc Ân đành ấm ức làm thinh.

Chỉ có Tiểu Long và nhỏ Hạnh biết tỏng Quý ròm chơi trò dóc tổ. Ông của Quý ròm, cả ông nội lẫn ông ngoại, đều đã qua đời từ lâu và ở Vũng Tàu ngoài mẹ con thằng Mạnh ra, Quý ròm chẳng còn một thân thích nào cả.

Nhưng vì đinh ninh thằng ròm bất đắc dĩ phải giở "chiêu" này để giữ bí mật cho cuộc điều tra nên Tiểu Long và nhỏ Hạnh chẳng buồn thắc mắc hay trách cứ.

Cho đến khi Quý ròm điều tra gần một tuần lễ mà không có kết quả gì, lại hôm nào ngồi học cũng mắt nhắm mắt mở đến nỗi sau cô Kim Anh đến lượt thầy Quảng, cô Nga và cô Diệu Lý thay nhau lên tiếng phê bình nó thì nhỏ Hạnh chịu hết nổi.

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập kiêm tổ trưởng tổ 4, tức tổ của Quý ròm. Suốt một tuần lễ nay, nó bấm bụng chịu đựng tật ngủ gục của Quý ròm, bấm bụng nghe thầy cô quở trách, bấm bụng nghe mấy đứa khác trong ban cán sự lớp nhắc nhở chẳng qua vì muốn tìm hiểu nguyên nhân ngủ gục của tụi thằng Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo. Nó muốn chờ "kết quả điều tra" của Quý ròm để tìm cách giúp đỡ bạn.

Nhưng đến lúc này thì nhỏ Hạnh đã mất hết kiên nhẫn. Nó nói với Quý ròm:

- Tối nay Quý khỏi cần theo dõi tụi thằng Lâm nữa!

- Sao vậy? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Bộ Quý không thấy tình hình càng lúc càng nguy ngập sao? – Nhỏ Hạnh thở dài – Kết quả đâu chưa thấy, chỉ thấy lớp mình có thêm một người ngủ gục trong giờ học.

Quý ròm cắn môi:

- Nhưng đây chỉ là tạm thời thôi mà!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Tạm thời hay không tạm thời thì cũng thế! Cứ kéo dài tình trạng này, Hạnh e rằng sẽ có chuyện không hay.

Quý ròm nhún vai:

- Hạnh chỉ khéo lo! Chắc chả có chuyện gì đâu!

Chương 10

Quý ròm vừa bảo chắc chả có chuyện gì đâu ngày hôm trước thì hôm sau đã có chuyện xảy ra liền.

Cô Trinh vừa bước vào lớp đã rút từ trong cặp ra bốn tờ giấy và đưa mắt nhìn lớp trưởng Xuyến Chi:

- Xuyến Chi! Em phát cái này cho các bạn!

Nhiều cáii miệng nhao nhao:

- Bài tập ngữ pháp hả cô?

- Giấy khen phải không cô?

Cô Trinh không đáp, chỉ uể oải lắc đầu.

Nhỏ Xuyến Chi bước lên đón mấy tờ giấy trên tay cô và khi liếc mắt qua tờ giấy trên cùng, bụng nó bỗng giật thót. Hóa ra đó là thư mời của Hội đồng Kỷ luật nhà trường gửi cho phụ huynh của Đặng Đạo. Nó vội vã lật xem mấy tờ bên dưới và quả như nó "linh cảm", đó là thư gửi cho phụ huynh của Quới Lương, Quý ròm và Lâm. Các bức thư này không ghi lý do cụ thể của cuộc họp bất thường này nhưng chỉ cần nhìn qua danh sách các học sinh có phụ huynh được mời, Xuyến Chi biết ngayy sự triệu tập này có liên quan đến tật ngủ gục trong lớp của tụi Quới Lương chứ không sai.

Chết rồi! Nhỏ Xuyến Chi than thầm trong bụng và với vẻ mặt lo lắng, nó chậm chạp đi tới chỗ các "đương sự".

Vẻ căng thẳng của Xuyến Chi khiến Quý ròm đột nhiên cảm thấy chột dạ. Và khi cầm tờ giấy Xuyến Chi đưa, vừa đọc thoáng qua dòng đầu tiên, Quý ròm đã nghe lạnh toát sống lưng.

Nó liếc qua các "đồng minh", thấy đứa nào đứa nấy đang chúi mũi vào lá thư, mặt xanh như tàu lá.

Trừ Xuyến Chi và bốn đứa nhận thư, cả lớp không ai biết chuyện gì.

Thằng Bá và nhỏ Vành Khuyên vừa chụm đầu vào chưa kịp đọc, Đặng Đạo đã nhanh tay bỏ tọt tờ giấy vào túi áo.

Những đứa ngồi cạnh Quới Lương và thằng Lâm cũng vậy. Hai đứa này không cho nhỏ Bội Linh xem đã đành, ngay cả Hải quắn và Quốc Ân, hai thành viên của băng "tứ quậy", phấp phỏng quay đầu xuống hỏi:

- Giấy gì vậy tụi mày?

Lâm và Quới Lương cũng gạt phắt:

- Ồ, chả có gì quan trọng!

Chỉ có Quý ròm là chẳng buồn giấu giếm. Nó tặc lưỡi đưa tờ giấy cho nhỏ Hạnh và Tiểu Long. Đọc xong, nhỏ Hạnh thở đánh thượt, chẳng biết phải nói gì.

Chỉ có Tiểu Long là hùng hổ, từ dạo được Quý ròm khen, nó rất hay "sáng kiến":

- Không được! Mày phải nói rõ cho cô biết! Trường hợp của mày không giống mấy đứa kia!

- Cũng thế thôi! – Quý ròm lắc đầu – Có nói cô cũng chẳng tin!

- Sao lại không tin? – Mặt Tiểu Long đỏ gay – Có tao và Hạnh làm chứng nữa chi!

- Nhưng tao không muốn nói! – Quý ròm vẫn khăng khăng – Đằng nào tao cũng ngủ gục trong lớp rồi. Tao không muốn tìm cách chạy tội cho một mình tao!

Quý ròm làm Tiểu Long ngẩn ngơ quá đỗi. Rõ ràng thằng ròm này chẳng có "tội" gì, thế mà lại cứ khăng khăng "không thèm chạy tội". Lại còn "không muốn chạy tội cho một mình tao" nữa! Cứ làm như thể nó và ba đứa kia là những "đồng đội" thân thiết và bây giờ nếu nó nói ra sự thật tức lá nó bỏ rơi bạn bè trong cơn hoạn nạn không bằng!

Tiểu Long cau mày ngẫm nghĩ, thấy Quý ròm lầm cầm quá xá. Nhưng nó chưa kịp ngoác miệng bắt bẻ thì cô Trinh đã đứng lên khỏi ghế, giọng buồn buồn:

- Cô không ngờ đến em Quý mà cũng ngủ gục trong lớp! Thật khó tin!

Rồi cô thở dài:

- Sự than phiền của các thầy cô bộ môn đã đến tai ban giám hiệu. Hội đồng Kỷ luật sẽ họp vào chiều thứ bảy này, cô hy vọng đến lúc đó các em có thể đưa ra được những lý do chính đáng.

Đến lúc này, cả lớp mới biết những tờ giấy lớp trưởng Xuyến Chi vừa phát ra cho bọn Đặng Đạo, Quới Lương, Quý ròm và thằng Lâm là giấy mời của Hội đồng Kỷ luật gửi cho phụ huynh mỗi đứa.

Trong khi tụi học trò xôn xao bàn tán thì cô Trinh ngồi xuống và giở sổ ra.

Nhưng đang dò sổ chuẩn bị kêu học trò trả bài, cô lại khẽ lắc đầu và thẫn thờ buông bút xuống.

- Thực ra chuyện gì đang xảy ra với các em thế? – cô Trinh ngước mắt nhìn lướt qua bốn khuôn mặt còn đượm lo âu của bọn Quý ròm, Đặng Đạo – Một lớp có cùng lúc bốn học sinh ngủ trong giờ học, điều đó chắc chắn không thể là chuyện bình thường.

Đặng Đạo đứng bật dậy, nãy giờ thấy bọn Quý ròm chỉ vì muốn giúp đỡ mình mà bị liên lụy, nó bứt rứt ghê lắm. Từ lâu, thấy hết thằng Lâm đến Quới Lương rồi Quý ròm lần lượt "noi gương" mình gật gà gật gù trong giờ học, Đặng Đạo bụng dạ cứ lo ngay ngáy. Nó và mẹ nó đã ngăn cản, đã khuyên can hết lời nhưng ba đứa bạn chẳng chịu nghe, tối nào cũng hè nhau kéo ra chợ. Và tuy phấp pha phấp phỏng linh cảm có chuyện chẳng lành, nó không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng đến thế.

Nhưng sau khi hùng hổ đứng lên, Đặng Đạo chỉ ấp a ấp úng có mấy tiếng:

- Thưa cô … thưa cô …

Rồi đỏ mặt đứng yên.

Cô Trinh nhìn Đặng Đạo, khuyến khích:

- Em cứ nói đi!

Hành động đột ngột của Đặng Đạo khiến Quý ròm tròn mắt sửng sốt. Nhưng chỉ trong nháy mắt, nó hiểu ngay ý định của bạn mình. Nó biết Đặng Đạo định thú thật mọi chuyện để "cứu nguy" cho nó, Lâm và Quới Lương. Trước nay, Đặng Đạo giấu nhẹm nghề nghiệp của mẹ mình. Nó sợ bạn bè chê cười. Nó sợ tụi bạn bảo nghề của mẹ nó là hèn mọn. Nhưng nay thì vì sự an nguy của tụi Quý ròm, nó chuẩn bị khai ra bí mật của mình. Khi quyết định như vậy, chắc nó khổ tâm lắm! Quý ròm bần thần nhủ bụng và vội vã đứng lên:

- Thưa cô …

Cô Trinh đưa mắt nhìn Quý ròm:

- Gì thế em?

- Thưa cô, em xin hứa với cô từ nay em sẽ không ngủ trong giờ học nữa ạ! – Rồi Quý ròm nhìn về phía Đặng Đạo, liếm môi nói thêm – Bạn Đặng Đạo chắc cũng định hứa như vậy nhưng bạn ấy rụt rè không dám nói đấy ạ!

Thấy Quý ròm tự nhiên dựng chuyện và gán ghép cho mình, Đặng Đạo ngạc nhiên quay đầu lại phía sau.

Và nó bỗng ngẩn ra khi bắt gặp cái nháy mắt kín đáo của Quý ròm.

- Thôi được rồi! – Cô Trinh thở ra – Em ngồi xuống đi!

Cô Trinh nói với Quý ròm. Rồi cô quay nhìn Đặng Đạo:

- Còn em thì sao? Có phải em định hứa với cô và với lớp là em sẽ khắc phục tật ngủ gục của mình không?

Đặng Đạo không hiểu cái nháy mắt của Quý ròm có ý nghĩa gì, nhưng qua những gì Quý ròm nói với cô Trinh, nó lờ mờ đoán ra thằng này muốn nó nói theo những lời "mớm cung" đó. Vì vậy, nghe cô Trinh hỏi, nó ngần ngừ một thoáng rồi gật đầu, lí nhí:

- Dạ, đúng thế ạ!

Thoạt đầu, cô Trinh định vẫy tay bảo Đặng Đạo ngồi xuống nhưng rồi sực nhớ ra bọn Quý ròm vẫn chưa trả lời thắc mắc của cô, cô liền nhắc:

- Nhưng các em vẫn chưa cho cô biết buổi tối các em làm gì mà sáng ra cứ mắt nhắm mắt mở như thế.

Sợ thằng Đặng Đạo kém mồm mép vọt miệng khai báo tuốt tuột, Quý ròm lại lật đật đứng lên:

- Thưa cô, sở dĩ dạo này em hay buồn ngủ bởi buổi tối em phải thức khuya để chăm sóc ông em ạ. Ông em bị ốm cả tuần nay. Bạn Đặng Đạo cũng vậy đó cô! Bà ngoại bạn ấy cũng bị ốm rất nặng ạ!

Quý ròm không biết bà ngoại Đặng Đạo còn sống hay không nhưng túng thế nó đành buột miệng nói đại.

- Bạn Quý nói đúng không em? – Cô hỏi Đặng Đạo.

Bà ngoại của Đặng Đạo còn sống nhăn, do đó nó đáp lời cô giáo mà mặt mày nhăn hí:

- Dạ, đúng ạ!

Lần này thì cô Trinh chẳng buồn gặng hỏi nữa. Cô cho Quý ròm và Đặng Đạo ngồi xuống. Cô cũng không hỏi đến trường hợp của Lâm và Quới

Lương. Cô lật sách ra và đưa mắt nhìn cả lớp, chép miệng:

- Thôi, các em lật tập ra đi! Hôm nay chúng ta học bài mới.

Ở bàn chót dãy bên kia, Lâm và Quới Lương mừng rơn. Nãy giờ tụi nó cứ nơm nớp sợ cô Trinh bắt đứng lên giải thích lý do. Có mỗi lý do chính đáng là "ông ốm", "bà ốm" thì Quý ròm đã áp dụng vào trường hợp của nó và Đặng Đạo mất rồi. Nếu cô Trinh hỏi tới, Lâm và Quới Lương chắc lúng túng ghê lắm. Nhưng rốt cuộc cô đã không hỏi, hên thật hên!

Chỉ có Quốc Ân và Hải quắn là thắc mắc:

- Hôm trước tụi mày bảo mẹ của Đặng Đạo bị ốm, sao bây giờ thằng Quý ròm lại nói là bà ngoại nó?

Lâm nhún vai:

- Thì mẹ nó lây qua cho bà nó. Bệnh truyền nhiễm mà lại!

Trước lý lẽ vững vàng của Lâm, Quốc Ân và Hải quắn hết ham chất vấn. Hai đứa tiu nghỉu quay lên khiến Lâm và Quới Lương thở phào.

Nhưng Lâm và Quới Lương chỉ nhẹ nhõm có một chút xíu. Nhớ đến tờ thư mời trong túi áo, lòng dạ hai đứa liền ỉu xìu trở lại.

Tối đó, bọn trẻ gặp nhau với tâm trạng lo lắng, mắt mày đứa nào đứa nấy buồn xo.

Quới Lương nói:

- Hãi thật! Mẹ tao hỏi Hội đồng Kỷ luật mời họp về chuyện gì, tao chẳng dám nói!

Đặng Đạo liếc về phía mẹ nó, tặc tặc lưỡi:

- Tao cũng thế! Mẹ tao hỏi lý do, tao giấu biến. Mẹ tao đâu có biết cứ sáng ra tao lại ngủ gục trong lớp. Nếu biết thế, mẹ tao chả bao giờ cho tao đi theo.

Lâm nhún vai:

- Tao cũng như mày thôi. Ba mẹ tao ủng hộ việc tao giúp bạn, nhưng nếu biết sáng nào vô lớp tao cũng gật gà gật gù, chắc tao bét đít!

Thấy Quý ròm không nói gì, Lâm quay nhìn bạn:

- Còn mày thì sao? Ba mẹ mày có hỏi gì không?

Quý ròm lắc đầu:

- Tao không biết!

- Sao lại không biết? – Lâm trố mắt – Khi mày đưa tờ giấy mời, ba mẹ mày không thắc mắc gì sao?

- Tao chưa đưa! – Quý ròm thở dài.

- Té ra là mày sợ! – Lâm cười khì – Nhưng gì chứ chuyện này chẳng nấn ná lâu được đâu!

Quý ròm khịt mũi:

- Chiều mai tao sẽ đưa. Và nếu ba mẹ tao hỏi lý do, tao sẽ không giấu giếm như tụi mày. Tao sẽ nói thật.

Lâm nheo mắt:

- Mày sẽ nhừ đòn.

- Tao không sợ.

- Được rồi! – Lâm gật gù – Để tối mai gặp lại, xem mày có khập khà khập khiễng không nhé!

Đặng Đạo chợt kêu lên:

- Tối mai bọn mình sẽ không gặp nhau nữa đâu! Tối nay là bữa cuối cùng.

- Sao thế? – Lời tuyên bố bất ngờ của Đặng Đạo khiến ba đứa bạn nó ngơ ngác – Chẳng lẽ mày sợ tụi tao bị liên lụy sao?

Quới Lương hừ giọng:

- Đằng nào giấy triệu tập của hội đồng kỷ luật cũng gửi đi rồi mà!

- Không phải thế! – Đặng Đạo tươi tỉnh – Từ ngày mai trở đi mẹ tao không quét chợ này nữa. Khi nãy tao định bảo với tụi mày nhưng rồi quên khuất mất!

Quý ròm chớp mắt:

- Thế ngày mai mẹ mày quét chợ nào?

- Chả quét chợ nào cả! – Đặng Đạo hớn hở khoe – Vì sức khỏe còn yếu, ngày mai mẹ tao được Sở Vệ sinhh cho đi nghỉ mát ở Đà Lạt hay Nha Trang gì đó. Và khi về, mẹ tao được chuyển qua làm ca ngày, không phải đi quét ban đêm nữa!

Lâm vỗ tay:

- Ôi, hay quá! Thế là lớp mình sẽ chẳng còn ai ngủ gục nữa!

Đặng Đạo chép miệng:

- Chỉ tiếc là chuyện này xảy ra chậm quá! Nếu không tụi mình sẽ chẳng phải ra hội đồng kỷ luật!

Quới Lương phẩy tay:

- Ối dào! Mày không phải theo mẹ mày đi làm ban đêm nữa là tốt rồi! Chuyện khác từ từ tính sau! – Rồi nó hắng giọng phán – Thôi, bây giờ tụi mình đi khuân rác đi! Hôm nay là bữa cuối, tụi mình phải làm việc ra trò!

Quới Lương vừa phát mệnh lệnh vừa co giò phóng vào nhà lồng chợ. Lâm, Đặng Đạo và Quý ròm liền nhanh nhẹn chạy theo.

Hôm đó, bọn Quý ròm kết thúc công việc sớm hơn thường lệ. Phấn khởi trước tin mẹ của Đặng Đạo được nghỉ ngơi và sắp chuyển qua ca ngày, bọn trẻ hăng hái hẳn. Bốn đứa chạy ra chạy vô như con thoi, chẳng mấy chốc rác trong nhà lồng chợ đã được dọn dẹp sạch sẽ.

May thật! Thế là từ nay lớp mình sẽ không bị mang tiếng nữa. Cô Trinh chắc là vui lắm! Nhỏ Diệp cũng khỏi phải lo ngay ngáy về những chuyến "xuất hành" lén lút của mình. Cả nhỏ Hạnh nữa. Nhỏ Hạnh chắc sẽ thôi nhăn nhó, sẽ thôi hỏi kết quả điều tra tới đâu …

Quý ròm vừa đi vừa nghĩ ngợi lan man. Nhưng mới nghĩ tới đó, chânn nó đã sững lại còn miệng thì há hốc.

Đứng chắn trước mặt nó là nhỏ Hạnh và Tiểu Long. Hai đứa đang nhìn nó cười cười đầy chế giễu.

- Ơ …

Quý ròm chỉ đủ sức thốt lên một tiếng. Sự kinh ngạc đang chẹn ngang cổ nó.

- "Ơ" gì mà "ơ"! – Nhỏ Hạnh hấp háy mắt – Quý giỏi quá hén! Dám lừa cả bọn này đấy!

- Sao các bạn lại ra đây được?

Quý ròm buột miệng hỏi, nó chẳng còn tâm trí đâu để ý đến sự trách móc của nhỏ Hạnh. Quả là Quý ròm đang ngạc nhiên ghê lắm. Chuyện nhỏ Hạnh và Tiểu Long theo dõi và bắt quả tang việc làm của nó không khiến nó ngạc nhiên bằng việc Tiểu Long và nhất là nhỏ Hạnh có thể ra khỏi nhà vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này.

Tiểu Long cười hì hì:

- Mày ra được chẳng lẽ tao không ra được?

- Tao không hỏi mày! – Quý ròm hừ mũi – Tao hỏi Hạnh kìa?

Nhỏ Hạnh chỉ tay vào quán cà phê ở góc đường gần đó:

- Quý thấy ai ngồi đằng kia không?

Quý ròm nhìn theo tay chỉ của bạn. Ở ngay ngã tư là một quán nước bình dân mở cửa tận sáng để phục vụ cho người lao động và các công nhân làm ca. Sau một hồi nhướn mắt dòm dỏ, Quý ròm buột miệng "à" lên một tiếng:

- Ba Hạnh đang ngồi đằng đó phải không?

Rồi nó liếm môi ngỡ ngàng:

- Sao ba Hạnh cũng có mặt ở đây?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Nếu ba Hạnh không có mặt ở đây thì làm sao Hạnh có mặt ở đây được?

Quý ròm ngờ ngợ hiểu ra:

- Hạnh nói chuyện với ba Hạnh hả?

- Không những nói chuyện mà Hạnh còn nhờ ba đi cùng Hạnh nữa!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Ba Hạnh chịu đi theo Hạnh đến đây, lại vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này, kể cũng lạ thật!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Chẳng có gì lạ cả! "Phóng sự điều tra" là nghề của ba Hạnh mà, Quý quên rồi sao?

Quý ròm quên thật. Nghe nhỏ Hạnh nhắc, nó mới nhớ ra ba nhỏ Hạnh là nhà báo. Ừ nhỉ, nhà báo là chúa xông xáo. Đi đêm đi hôm để quan sát, tìm hiểu và ghi chép đối với ba nhỏ Hạnh hẳn là chuyện thường ngày! Quý ròm nghĩ ngợi, và thở đánh thượt:

- Nãy giờ hai bạn chắc đã nhìn thấy hết mọi chuyện rồi chứ gì?

- Dĩ nhiên rồi! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Hồi sáng, thấy cô Trinh hỏi Đặng Đạo câu nào, Quý liền vội vàng đáp thay câu đó, Hạnh đã nghi rồi! Thế là Hạnh và Tiểu Long quyết tìm cho ra lẽ!

Quý ròm ngơ ngác:

- Nhưng sao Hạnh biết tôi sẽ đến nhà Lâm mà "phục kích" ở đây?

Nhỏ Hạnh cười:

- Làm sao Hạnh biết được! Bọn Hạnh "phục kích" ở trước cổng nhà Quý, và bám theo tới đây thôi!

- Ờ há, ngốc thật!

Quý ròm bật kêu và đưa tay lên cốc đầu mình một cái. Không phải Quý ròm không nghĩ ra được chuyện đó. Nhưng sự xuất hiện thình lình của Tiểu Long và nhỏ Hạnh khiến nó không giữ được bình tĩnh và sáng suốt như mọi ngày.

Nhỏ Hạnh chợt thở dài:

- Lẽ ra Quý không nên giấu bọn này về việc làm của bọn Quý! Cũng không nên giấu cô Trinh nữa!

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Tôi sợ Đặng Đạo xấu hổ về nghề nghiệp của mẹ mình!

- Đặng Đạo nghĩ vậy là sai. Không có những công việc âm thầm của công nhân vệ sinh, thành phố chúng ta sẽ biến thành một bãi rác khổng lồ.

Tiểu Long gật gù:

- Tôi cũng nghĩ như Hạnh! Đó là một trong những nghề cực kỳ quan trọng!

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Mày tập nghĩ như Hạnh tự bao giờ thế?

Bị Quý ròm trêu, Tiểu Long không nghĩ ra cách đáp trả, mặt đỏ nhừ. Nó ngượng nghịu đưa tay lên mũi quẹt lia quẹt lịa.

Thấy chiếc mũi của Tiểu Long có nguy cơ sưng tấy, nhỏ Hạnh liền lật đật giải vây:

- Thôi tụi mình về đi!

Nhưng khi bọn trẻ ngoảnh cổ nhìn lại quán cà phê ở góc đường thì ba nhỏ Hạnh đã không còn ở đó nữa. Có lẽ ba không muốn Quý bối rối nên đã bỏ đi trước và đợi mình ở đâu đó. Nhỏ Hạnh nhủ bụng và hối hả rảo bước. Thấy nhỏ Hạnh không thắc mắc gì về sự biến mất đột ngột của ba nó, Tiểu Long và Quý ròm cũng làm thinh, lẳng lặng theo sau.

Sau khi bàn bạc với Tiểu Long và Quý ròm, nhỏ Hạnh định bụng vào tiết văn sáng nay sẽ báo cho cô Trinh biết về sự thật đằng sau hiện tượng ngủ

gục của bốn học sinh trong lớp.

Vì vậy khi cô bước vào lớp, vừa đặt cặp lên bàn đã đưa mắt nhìn lướt qua Đặng Đạo, Quý ròm, Lâm và Quới Lương, hỏi:

- Các em đã đưa thư mời cho ba mẹ chưa?

Thì nhỏ Hạnh đã nhấp nhổm. Nhưng nó chưa kịp giơ tay thì Đặng Đạo đã đứng bật lên khỏi chỗ:

- Thưa cô …

Cô Trinh nhìn Đặng Đạo, gật đầu:

- Em nói đi!

- Thưa cô, các bạn Lâm, Quý và Quới Lương chẳng có lỗi gì trong chuyện này đâu ạ! Em đề nghị cô chỉ để một mình em ra hội đồng kỷ luật thôi! – Sợ Quý ròm phá bĩnh như hôm qua, lần này vừa đứng lên, Đặng Đạo đã tuôn ra một tràng.

Trong khi Lâm, Quới Lương và Quý ròm thót bụng lại vì bất ngờ thì cô Trinh tròn mắt:

- Em nói gì, cô chưa hiểu! Tại sao chỉ có một mình em ra hội đồng kỷ luật?

Không chỉ cô Trinh ngạc nhiên mà cả lớp, trừ những đứa biết chuyện, đều chưng hửng trước đề nghị kỳ quặc của Đặng Đạo. Đứa nào đứa nấy giương to mắt chờ xem thằng này nói tiếp ra làm sao.

- Thưa cô! – Đặng Đạo khụt khịt mũi – Sỡ dĩ các bạn ấy ngủ gục cũng chỉ vì … muốn giúp em thôi ạ!

- Cô vẫn chẳng hiểu gì cả! – Cô Trinh lại lắc đầu – Em Quý ngủ gục là do phải thức khuya chăm sóc ông bị ốm, còn em thì chăm sóc bà bị ốm, sao lại có chuyện giúp nhau ở đây? Hơn nữa, việc này thì liên quan gì đến chuyện ngủ gục của hai em Lâm và Quới Lương?

Đặng Đạo gãi cổ, ấp úng:

- Thưa cô, thực ra thì bà em không bị ốm ạ! Em thức khuya là vì phải theo phụ mẹ em thôi! Còn các bạn Lâm, Quý, Quới Lương vì theo phụ em nên cũng thức khuya theo!

- Thế em và các bạn phụ mẹ em chuyện gì? – Cô Trinh đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô hỏi mà mày cau lại/

- Thưa cô, mẹ em là công nhân vệ sinh ạ. Đêm nào mẹ em cũng quét rác trong chợ!

Rồi trước vẻ mặt ngỡ ngàng của mọi người, Đặng Đạo lúng búng thuật lại cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa nó và thằng Lâm trước đây, sau đó thằng Lâm đã lẻn ra khỏi nhà phụ giúp mẹ con nó như thế nào, tiếp theo là Quới Lương và Quý ròm đã thình lình xuất hiện ra sao. Nó cũng kể cả chuyện mẹ con nó tìm cách ngăn chặn không cho các bạn ra chợ nhưng các bạn nằng nặc không nghe, vì thế mới xảy ra cớ sự ngày hôm nay …

Câu chuyện của Đặng Đạo khiến cô Trinh sững sờ. Cô không ngờ đằng sau câu chuyện ngủ gục của bốn đứa học trò lại là một tình bạn cảm động như vậy.

Cũng như cô Trinh, cả lớp đều bàng hoàng trước những lời thú nhận ngượng ngập của Đặng Đạo, đứa nào đứa này mặt cứ ngẩn ra.

Mãi một lúc, cô Trinh mới hắng giọng:

- Thế sao các em không nói với cô chuyện đó ngay từ đầu?

Lâm đứng lên, nó biết đến nước này thì chẳng thể che giấu được nữa:

- Thưa cô, tại bạn Đặng Đạo sợ bạn bè trêu chọc đấy ạ!

- Trêu chọc chuyện gì?

- Chuyện mẹ bạn ấy làm nghề quét rác đó cô!

Lâm vừa nói xong, thằng Tần đã giơ tay liến thoắng:

- Làm gì có chuyện đó, thưa cô! Trong xã hội chẳng có nghề nào là thấp hèn phải không cô?

Cô Trinh đưa mắt nhìn lướt qua cả lớp:

- Các em khác nghĩ sao?

Cả lớp nhao nhao:

- Chúng em cũng nghĩ thế ạ!

- Chúng em không bao giờ trêu chọc bạn Đặng Đạo đâu cô ơi!

Đỗ Lễ hùng hồn, nó nói y hệt nhỏ Hạnh nói với Quý ròm tối hôm qua:

- Dì em bảo nếu không có những người quét rác, thành phố chúng ta sẽ bị ô nhiễm trầm trọng đó cô! Dì em dạy phải tôn trọng những người như mẹ bạn Đặng Đạo ạ!

Tụi bạn làm Lâm, Quới Lương và Quý ròm ngẩn ngơ. Nỗi lo của tụi nó thoáng chốc bay vèo. Còn Đặng Đạo thì khỏi nói. Nó xúc động quá xá cỡ. Đến nỗi khi cô Trinh day qua nó, hỏi:

- Em đã nghe các bạn nói gì chưa?

Nó cúi đầu đáp, giọng rưng rưng:

- Dạ, em nghe rồi ạ!

Nhưng tụi bạn không dừng lại ở đó. Hàng chục cái miệng lại thi nhau năn nỉ:

- Cô cho tụi em tối tối ra chợ phụ với bạn Đặng Đạo nghe cô!

- Không thể làm như thế được, các em! – Cô Trinh cười hiền lành – Chúng ta phải tính cách khác. Phải làm sao vừa giúp được bạn vừa không ảnh hưởng đến chuyện học tập!

- Không cần đâu cô ơi! – Đặng Đạo ngẩng mặt lên – Mẹ em sắp được chuyển qua làm ca ngày rồi ạ!

Nghe vậy, cô Trinh thở phào nhẹ nhõm:

- Ồ, thế thì tốt quá!

Đặng Đạo nhìn cô, ngập ngừng nhắc:

- Còn chuyện kia thì sao hở cô?

- Chuyện kia là chuyện gì?

- Chuyện ra hội đồng kỷ luật đó cô! Thế các bạn Lâm, Quý và Quới Lương có phải ra hội đồng kỷ luật khhông ạ?

Cô Trinh tặc lưỡi:

- Nhà trường đã gửi giấy mời đến phụ huynh của các em rồi, không thể ngưng lại được!

Rồi cô gật đầu:

- Nhưng các em yên tâm! Cô sẽ báo lại chuyện này với ban giám hiệu!

Mặc dù được cô chủ nhiệm trấn an, chiều thứ bảy hôm đó bốn ông nhóc lò dò theo sau cha mẹ bước vào phòng họp của nhà trường mà chân cẳng cứ quíu lại. Chỉ đến khi mọi người đã an tọa và thầy hiệu trưởng đứng dậy long trọng tuyên bố:

- Hôm nay nhà trường mời phụ huynh của các em Quý, Lâm, Quới Lương và Đặng Đạo đến để thông báo về việc biểu dương tinh thần tương

thân tương ái, giúp đỡ bạn bè của các em …

Thì các ông nhóc mới hoàn hồn. Niềm vui ập tới bất ngờ đến mức tụi nó quay nhìn nhau mà trong lòng không hiểu sao cứ mừng mừng tủi tủi.

Không chỉ bọn trẻ mới bị bất ngờ. Đến lúc này, mẹ Quới Lương mới biết con mình mỗi tối ôm cặp đến nhà bạn thực ra là vì lý do gì. Bà liếc về phía Quới Lương nhưng thằng oắt đã xấu hổ ngó lơ chỗ khác.

Ba thằng Lâm và mẹ Đặng Đạo tất nhiên đã biết chuyện bọn trẻ giúp nhau ngay từ đầu. Ba Quý ròm cũng không hề ngạc nhiên, vì lúc đưa tờ giấy mời cho ông, Quý ròm đã thú thật tất cả. Ông chỉ bị bất ngờ về chuyện rốt cuộc Hội đồng Kỷ luật nhà trường nhiệt liệt biểu dương tình bạn giữa bọn trẻ mà không nhắc gì đến cái tội ngủ gục trong lớp như thằng con ông đã từng lo lắng mấy ngày qua.

Ba thằng Lâm cũng thắc mắc y như vậy. Ông quay sang ba Quý ròm và mẹ Đặng Đạo, vui vẻ nói:

- Cái hội đồng này của nhà trường đúng ra phải gọi đầy đủ là Hội đồng Khen thưởng và Kỷ luật! Chứ mời mình lên để nghe khen mấy đứa nhỏ mà đề là họp hội đồng kỷ luật làm mình cứ thon thót mấy hôm nay, khỉ thật!

Thành phố Hồ Chí Minh 1998.

HẾT.

Tập 26: Tiết Mục Bất Ngờ

Đánh máy: lynchluong
Chính tả: little angle

Tóm tắt nội dung

Mùa hè sắp đến, cô Trinh muốn lớp 8A4 tổ chức một buổi liên hoan văn nghệ cuối năm hấp dẫn, vui nhộn và mời tất cả các giáo viên bộ môn cùng tham dự. Ban cán sự lớp được giao nhiệm vụ. Lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên dự định buổi trình diễn sẽ gồm ca, múa ... như mọi năm nhưng đến phút chót ý kiến của băng "tứ quậy" đã làm đảo lộn tất cả ...

Chương 1

Trống đổi tiết vừa vang lên, thầy Hiếu ôm cặp bước ra chưa khỏi cửa, lớp trưởng Xuyến Chi đã lật đật đứng dậy quay mặt ra sau:

- Đề nghị các bạn ở lại!

Xuyến Chi vừa phát lệnh, hàng chục cái miệng đã nhao nhao phản đối:

- Tiết thứ năm trống, ở lại làm gì?

- Thi học kỳ 2 xong rồi, phải về sớm đi chơi chứ!

Tiếng khóa cặp vang lên lách cách, vẻ như lũ bạn muốn về nhà ngay.

Mấy hôm nay, những cành phượng trước sân trường bắt đầu lốm đốm hoa đỏ. Những chú ve đi đâu biệt tăm từ năm ngoái đã rủ nhau trở về nấp trong các kẽ lá, kéo đàn nỉ non. Như vậy là mùa hè sắp về.

Bọn học trò thi xong, chỉ còn chờ bế giảng. Trong tâm trạng nôn nao đó, chẳng đứa nào tỏ ra hăng hái với việc phải ngồi nán lại trong lớp tới giờ cuối cùng.

Nhưng đó là nói lúc tụi nó chưa biết Xuyến Chi gọi ở lại để làm gì kia. Khi nghe Xuyến Chi nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta bàn về việc tổ chức buổi liên hoan văn nghệ cuối năm. Các bạn phải đóng góp ý kiến mới được!

Lũ bạn mới thôi sốt ruột đòi về nữa. Chúng lục tục ngồi xuống. Đầu cổ ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị và xì xào bàn tán với vẻ háo hức.

Đỗ Lễ vỗ tay, pha trò:

- Liên hoan văn nghệ, hay lắm! Tôi sẽ xin trình bày bản vọng cổ Tình anh bán chiếu!

Tần ngứa miệng, quay qua:

- Tướng mày bán chiếu chắc chẳng ai thèm mua!

- Kệ tao!

Đỗ Lễ "xì" một tiếng:

- Tao bán chiếu còn hơn mày bán … ghẻ!

Chuyện ghẻ chốc của Tần đã trôi vào quá khứ từ lâu. Nhưng mỗi khi "đụng độ" với Tần, tụi bạn ác miệng cứ lôi "quá khứ ghẻ" của nó ra để phản pháo. Mỗi lần như vậy, Tần tức anh ách mà chẳng làm gì được.

Lần này cũng vậy, nghe Đỗ Lễ cà khịa, nó chỉ biết đỏ bừng mặt, lắp bắp:

- Tao … tao …

- Thôi, thôi! – Lớp trưởng Xuyến Chi kịp thời can thiệp – Các bạn đừng lạc đề nữa! Rồi nhìn lướt qua cả lớp, nó hắng giọng nghiêm nghị:

- Lần này, buổi liên hoan văn nghệ cuối năm của lớp ta sẽ có sự tham dự của các thầy cô bộ môn. Cô Trinh muốn chương trình hôm đó phải thật hấp dẫn và vui nhộn. Vậy theo các bạn, chúng ta nên làm gì?

- Tưởng gì chứ muốn vui nhộn thì dễ thôi! – Quốc Ân gật gù – Tôi đề nghị cứ làm như năm ngoái.

Xuyến Chi cau mày:

- Làm như năm ngoái là sao?

Quốc Ân cười hề hề:

- Tức là lớp phó trật tự lớp ta sẽ đứng ra trình bày bài Khúc ca mùa hè nửa chừng bỗng chuyển sang bài … "thường chỉ sau một liều hai viên Imodium" đó!

Sự nhắc nhở của Quốc Ân khiến cả lớp cười ngặt nghẽo. Còn Minh Vương thì tái xạm mặt. Chả là trong buổi liên hoan văn nghệ năm ngoái, ca sĩ Minh Vương đang hát bài Khúc ca mùa hè một cách trơn tru, nửa chừng bỗng nhăn mày nhíu mặt leo xuống khỏi sân khấu bỏ đi đâu mất, không buồn hát tiếp lời hai, khiến khán giả ngẩn tò te, còn nhạc công Chí Mỹ đang ôm ghi-ta gảy tưng tưng cuống lên, cứ đảo mắt hoang mang ngó quanh ngó quất.

Lát sau, thằng Phước phát hiện Minh Vương đang ôm bụng từ nhà vệ sinh lếch thếch đi ra, liền hô hoán lên, thế là vỡ lở.

Thì ra hôm trước chả rõ ca sĩ nhà ta ăn xoài chua hay mít chín mà đang biểu diễn nửa chừng bụng dạ bỗng quặn thắt. Thế là ca sĩ đành phải bỏ micro chạy lấy người, không một lời tạm biệt.

Sự cố của Minh Vương tưởng không ai còn nhớ, nay đùng một cái, Quốc Ân lôi ra, lại kèm theo câu quảng cáo thuốc trị tiêu chạy Imodium khiến lớp học cười nghiêng cười ngửa.

Thấy Quốc Ân chơi trò phá bĩnh, nhỏ Xuyến Chi tức điên nhưng cũng không nhịn được cười. Phải cố lắm nó mới lấy lại được vẻ nghiêm trang:

- Thôi, đề nghị các bạn tập trung bàn về chương trình văn nghệ năm nay đi!

Nhỏ Hiền Hòa giơ tay:

- An Dung, Việt Hà và tôi sẽ hát bài Hổng dám đâu!

Quý ròm vỗ tay:

- Hay lắm! Lớp mình sẽ có một ban "Tam ca áo trắng"!

Đang khoái chí sau khi đem lại cho cả lớp một tràng cười vỡ bụng, Quốc Ân hăm hở phát huy khả năng "thọc lét". Nó bô bô nhại lời bài ca:

- Trên đường Tân Sơn Nhất, Triển Chiêu đi với người yêu. Bao đại nhân trông thấy, gọi Công Tôn Sách ra nhìn …

Nó chưa kịp hát tiếp, Minh Vương đã sầm mặt nạt ngang:

- Bạn Quốc Ân nghiêm túc lại nghe!

Biết Minh Vương thù mình chuyện khi nãy nhưng Quốc Ân phớt lờ. Sắp nghỉ hè, nó chẳng còn ngán lớp phó trật tự. Nó nheo mắt ngâm nga tiếp:

- Trên đường khuya thanh vắng, Minh Vương đi bán cà rem …

- Đủ rồi nghe, bạn Quốc Ân! – Nhỏ Hạnh cau mày – Bạn có định đóng góp gì cho chương trình văn nghệ của lớp không vậy? Nếu không, đề nghị bạn ngồi im cho các bạn khác phát biểu!

Lần này, thấy chẳng ai lên tiếng ủng hộ, cũng chẳng ai cười hưởng ứng như khi nãy, Quốc Ân lỏn lẻn ngó quanh một vòng rồi hậm hực hừ giọng:

- Im thì im! Hừ, chỉ giỏi làm phách!

Nhưng khổ nỗi, băng "tứ quậy" không chỉ có một mình Quốc Ân.

Quốc Ân vừa im thì Quới Lương đã nhanh nhẩu lên tiếng:

- Tôi đề nghị "thi sĩ Hoàng Hôn" sẽ tham gia chương trình bằng một bài thơ!

Lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên vui vẻ:

- Ừ, đọc thơ cũng hay đấy! Nhưng Lâm sẽ đọc thơ gì thế?

Lâm hấp háy mắt:

- Tất nhiên là bài thơ được độc giả bình chọn là xuất sắc nhất trong năm của kẻ hèn này!

Thấy thằng Lâm giở giọng bông đùa, nhỏ Vành Khuyên hơi chột dạ. Nó liếm môi:

- Đó là bài gì vậy?

Lâm nhìn sang chỗ Quý ròm ngồi:

- Còn bài nào được yêu thích hơn bài Đám giỗ nhà em nữa! Hì hì!

Đám giỗ nhà em là bài thơ lúc trước "thi sĩ Hoàng Hôn" làm ra để trêu "thi sĩ Bình Minh". Trong đó có những câu chết cười như "Ba em nuôi một con mèo. Kế là con vịt, tiếp theo con cầy …" Nay nghe nó nhắc lại, nhiều đứa che miệng cười khúc khích.

Quý ròm cũng nhe răng cười tỉnh. Hồi mới đầu, bị thằng Lâm cà khịa, nó giận muốn nổ đom đóm mắt. Bây giờ thì nó quá quen với những trò như thế này rồi. Hơn nữa, từ ngày cùng Lâm thi phổ thơ, nhất là sau thời gian cùng Lâm đêm đêm kéo ra chợ phụ giúp Đặng Đạo, Quý ròm đã nhìn "thi sĩ Hoàng Hôn" bằng cặp mắt khác.

Nhưng đó là nói về cặp mắt của Quý ròm. Còn cặp mắt của lớp trưởng Xuyến Chi lúc này vẫn đang long lên:

- Các bạn đùa như vậy đủ rồi à nghen!

Nhỏ Lệ Hằng giơ tay:

- Tôi đề nghị bạn Lan Kiều sẽ đọc thơ!

Nhiều đứa vỗ tay:

- Đúng rồi! Hôm đó, nhà thơ của lớp ta sẽ ngâm một bài thơ mới nhất!

Hải quắn nhăn nhở:

- Và Quang sứt sẽ thổi sáo …

Quang quay xuống, trề môi:

- Môi tao hết sứt lâu rồi mày!

Không thèm để ý đến những trò nhí nhố chung quanh, Xuyến Chi nhìn về phía Lan Kiều:

- Bạn đồng ý chứ?

- Đồng ý! Nhưng …

- Nhưng sao?

Lan Kiều liếm môi:

- Nhưng lâu nay tôi không làm được bài thơ nào mới!

- Không sao! – Nhỏ Vành Khuyên vọt miệng – Bạn đọc bài cũ cũng được! Bài Trường em ấy!

Quý ròm đột lên tiếng:

- Lan Kiều đọc bài cũ, còn tôi sẽ đọc bài mới!

- Quý định đọc bài gì? – Sợ "thi sĩ Bình Minh" chơi trò phá bĩnh như "thi sĩ Hoàng Hôn", nhỏ Vành Khuyên nhìn Quý ròm, giọng cảnh giác.

- Tôi chưa biết!

Nhỏ Vành Khuyên nhíu mày:

- Thơ của Quý sao Quý không biết?

- Tôi đã làm đâu! Tôi chỉ mới nghĩ trong đầu thôi!

Hải quắn cười hê hê:

- Vậy mà cũng dám xung phong!

Quốc Ân nhanh nhẩu phụ họa:

- Nếu tới hôm đó "thi sĩ Bình Minh" vẫn chưa sáng tác xong bài mới, đề nghị đọc bài "Lớp em ca hát thật là hay ho …" đấy nhé!

Quý ròm thản nhiên:

- Được thôi! Nếu cần tôi sẽ đọc bài thơ Lớp em!

Nhỏ Xuyến Chi đập hai tay vào nhau:

- Như vậy chương trình văn nghệ đã có được hai tiết mục ngâm thơ, một tiết mục tam ca. Đề nghị các bạn khác tiếp tục đăng ký thêm!

Dưỡng giơ tay:

- Tôi sẽ hát bài "Tình bằng có cái trống cơm, khen ai khéo vỗ ố mấy bông mà nên bông, ố mấy bông mà …"

Dưỡng đang hào hứng thì Đỗ Lễ đã sầm mặt cắt ngang:

- Muốn hát thì đợi đến hôm liên hoan hẵng hát! Bữa nay chỉ là đăng ký tiết mục thôi, việc gì mày phải rống điếc tai thế hả?

Đỗ Lễ làm Dưỡng tức muốn ứa gan. Nó quay xuống bàn chót, hất mặt:

- Mày chỉ giỏi cà khịa người khác chứ đóng góp được cái quái gì cho lớp đâu mà làm tàng!

- Ai bảo mày vậy? – Đỗ Lễ nghiến răng, rồi nó nhìn lên chỗ Xuyến Chi, oang oang – Tôi sẽ trình bày bài Trái tim mùa đông!

- A ha! Trái tim mùa đông! – Dưỡng ôm bụng – Đó là nhạc dành cho người lớn chứ đâu phải dành cho học sinh! Mày hát bài đó, các thầy cô sẽ khóc thét!

Dưỡng làm Đỗ Lễ đỏ mặt. Nó bặm môi:

- Thế thì tôi sẽ hát bài Ngọn nến trong gió!

Dưỡng lại gập người:

- Ngọn nến trong gió cũng không được! Đấy là nhạc đám ma!

Đỗ Lễ sừng sộ:

- Nói bậy!

- Chứ gì nữa! Đây là bài Candle in the wind do Elton John hát trong đám tang công nương Diana ai mà không biết!

Đỗ Lễ khăng khăng:

- Nhưng đó vẫn không phải là nhạc đám ma! Bài hát này người ta thu đĩa và bán đầy ở các hiệu sách!

Rồi nó nheo mắt nói thêm:

- Mày hát Trống cơm thì tao hát Candle in the wind, chương trình phong phú thì phải có ta có Tây chứ!

Dưỡng nhún vai:

- Thế thì mày chả biết cóc khô gì cả! Hiện nay các đội kèn đám ma ở thành phố đã đưa bài này vào "chương trình biểu diễn" của họ rồi! Hôm qua lúc đi ngang Tang Nghi quán trên đường Trần Phú, chính tai tao nghe đội nhạc lễ thổi bài này rõ ràng!

- Thôi, thôi, hai bạn đừng cãi nhau nữa! – Sau khi lắng tai nghe hai ca sĩ "dân tộc" và "hiện đại" cãi nhau chí chóe, lớp trưởng Xuyến Chi rối rít xua tay – Bài Ngọn nến trong gió dù có biến thành nhạc đám ma hay không, theo tôi cũng không hợp với chương trình của lớp mình!

Rồi thấy Đỗ Lễ dường như vẫn muốn ngoác miệng cãi tiếp, Xuyến Chi vội đưa mắt nhìn lướt qua các dãy bàn:

- Sắp hết giờ rồi! Đề nghị các bạn khác đăng ký nhanh nhanh lên!

Chương 2

Xuyến Chi hỏi nhỏ Hạnh:

- Hạnh thấy chương trình văn nghệ năm nay của lớp mình thế nào?

- Theo Hạnh là không đặc sắc bằng năm ngoái! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, thong thả đáp

- Năm ngoái có múa quạt, có màn ảo thuật của Quý.

Nhỏ Xuyến Chi thở dài:

- Năm nay Quý chả chịu biểu diễn ảo thuật, lại đòi đọc thơ. Lo ghê!

- Lo gì? – Nhỏ Hạnh ngạc nhiên.

- Chả biết Quý sẽ đọc thơ gì! Không khéo các thầy cô cười cho!

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Như thế lại càng vui nhộn chứ sao!

Tiểu Long lo lắng hệt Xuyến Chi. Nó hỏi Quý ròm:

- Bộ mày tính sẽ đọc thơ hôm liên hoan thật hả?

- Ừ.

Tiểu Long ngập ngừng một hồi rồi khụt khịt mũi:

- "Thơ học tập" hả?

- Thằng này hỏi lạ! Ai lại đọc "thơ học tập"!

- Thế mày sẽ đọc thơ gì?

- Thơ chứ thơ gì!

Tiểu Long chớp mắt:

- Mày đọc tao nghe thử xem!

- Tao chưa làm.

- Thế khi nào làm xong, mày đọc cho tao và Hạnh nghe trước nhé!

Quý ròm nhìn bạn bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Sao tự dưng mày quan tâm đến "sự nghiệp thi ca" của tao quá vậy?

Tiểu Long gãi cổ:

- Ờ, không hiểu sao dạo này tao thích nghe thơ ghê!

Quý ròm nhún vai:

- Mày muốn nghe thì cố đợi đến hôm liên hoan! Tao không đọc trước đâu!

Sau khi buông một câu "lạnh lẽo", Quý ròm quay lưng đi thẳng.

Nhưng Quý ròm tính không bằng … cô Trinh tính. Trước buổi liên hoan chính thức mười ngày, cô Trinh đề nghị ban văn nghệ lớp 8A4 tổng dượt cho cô xem.

Đề nghị đột ngột của cô khiến ban cán sự và các "nghệ sĩ" của lớp trở tay không kịp.

Về phần thơ, chỉ có mỗi thi sĩ Lan Kiều "độc diễn". Lại là bài Trường em cũ mèm: "Anh gạch – Đo đỏ – Nho nhỏ – Dễ thương – Sắp hàng – Trên tường – Dựng nên – Trường mới …"

"Thi sĩ Bình Minh" bất ngờ trước yêu cầu của cô Trinh, đành đứng dậy gãi tai:

- Bài thơ của em vẫn chưa làm xong. Cô cho em vài hôm nữa …

Phần ca nhạc èo uột không kém gì phần thơ ca.

Ban "Tam ca áo trắng" Hiền Hòa, Việt Hà, An Dung bắt chước Quý ròm "hẹn ngày tái ngộ", với lý do chưa có thì giờ tập chung.

Rốt cuộc, trước vẻ mặt thất vọng của cô chủ nhiệm, chỉ có mỗi thằng Dưỡng nhảy lên sân khấu ông ổng hát bài Trống cơm.

Hôm trước bị Đỗ Lễ cắt ngang cảm hứng, Dưỡng tức lắm. Nay được cô giáo cho phép, Dưỡng cười híp mắt, ngoác miệng rống hết cỡ.

Dưỡng tưởng mình là ca sĩ top-ten. Nó không biết cái giọng ồ ề của nó khiến cô Trinh sợ xanh mặt. Cô đã mời các thầy cô dạy bộ môn đến dự buổi liên hoan văn nghệ của lớp. Nếu bị Dưỡng "tra tấn" như thế này, cô sợ các thầy cô yếu tim sẽ tăng huyết áp đột ngột và xỉu ngay giữa lớp.

- Chương trình chỉ có thế thôi hở em? – Cô Trinh băn khoăn quay nhìn Xuyến Chi.

- Dạ thưa cô … dạ thưa cô … các bạn chỉ đăng ký có thế thôi ạ!

Xuyến Chi ấp úng phân trần, bụng tức sôi. Cái lớp 8A4 ồn ào của nó chẳng nghiêm túc tẹo nào khi góp ý cho chương trình văn nghệ, cả bọn chỉ mải đùa giỡn và cãi cọ khiến bây giờ nó phải đứng trơ ra trước ánh mắt nghiêm khắc của cô giáo, bảo nó không ấm ức sao được!

Cô Trinh tặc lưỡi:

- Chúng ta cần phải có những tiết mục sống động hơn em ạ!

Nhỏ Xuyến Chi chớp mắt:

- Em cũng muốn vậy nhưng các bạn …

- Em đừng lo! – Cô Trinh dịu dàng trấn an – Cô sẽ đề nghị các tổ thi đua với nhau. Tổ nào cũng phải có tiết mục …

Cô Trinh vừa nêu ý kiến lên, thằng Quang liền oang oang:

- Tổ 1 của tụi em tham gia hai tiết mục, vượt chỉ tiêu rồi đó cô! Bạn Dưỡng hát bài Trống cơm để tạo cảm giác mạnh, sau đó ban "Tam ca áo trắng" sẽ trình bày bản Hồng dám đâu để giúp khán giả hoàn hồn lại ạ!

Nghe Quang pha trò, cả lớp cười ầm. Dưỡng cũng toét miệng cười. Quen bị tụi bạn trêu như thế này nhiều lần nên nó chẳng mắc cỡ tí ti.

Thằng Cung giơ tay:

- Tổ em có bạn Quý đọc thơ rồi ạ!

Cô Trinh nhìn Quý ròm:

- Em định viết về đề tài gì thế?

Quý ròm đứng lên:

- Thưa cô, bài thơ em viết về lớp mình ạ!

Hải quắn vọt miệng:

- Bài "Lớp em không khí thật là trong lành, lớp em đá banh thật là bá phát" đó cô!

Nghe Hải quắn "thuyết minh" quá sức rùng rợn, cô Trinh nhíu mày đưa mắt nhìn Quý ròm ra ý hỏi.

- Thưa cô! – Quý ròm mím môi – Cô đừng nghe bạn Hải nói bậy ạ! Bài thơ của em không phải như thế!

Cô Trinh thở phào:

- Vậy chừng nào em mới làm xong?

- Tới hôm liên hoan, thế nào em cũng làm xong ạ!

- Thôi được, em ngồi xuống đi! – Cô Trinh vẫy tay, rồi quay sang dãy bàn đầu tiên cạnh cửa ra vào, cô hỏi – Còn tổ 3?

Tổ 3 là tổ của lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên, hai nhân vật chủ chốt trong việc tổ chức buổi liên hoan văn nghệ.

Khi nghe cô hỏi, hai nhân vật quan trọng này bỗng ngớ ra. Đến lúc này, tụi nó mới sực nhớ tổ 3 vẫn chưa đăng ký tiết mục nào.

Xuyến Chi ngập ngừng đứng lên:

- Thưa cô …

Xuyến Chi nói được hai tiếng rồi nín thinh đưa mắt liếc mấy đứa trong tổ, cầu cứu. Nhưng các thành viên tổ 3 dường như cũng chẳng nghĩ ra cách gì để "cứu" tổ trưởng của mình.

Tổ 3 chỉ giỏi về học tập. Trừ Đặng Đạo hơi lép một chút, năm đứa còn lại đều là học sinh giỏi. Nhưng ngoài chuyện học, tụi nó chẳng có tí tài vặt nào. Thơ ca nhạc họa, tổ 3 mù tịt. À quên, trong bọn có nhỏ Tú Anh biết chơi đàn piano. Nó học đàn hơn hai năm nên chơi khá nhuyễn. Sinh nhật vừa rồi, nó dạo các bản Au claire de la lune và Fûr Elise hay tuyệt cú mèo. Nhưng khổ nỗi, Tú Anh chẳng thể khiêng cây đàn to đùng đó đến lớp để trình diễn được.

Thấy nhỏ Xuyến Chi đứng "câu giờ" lâu lắc, cô Trinh sốt ruột:

- Thế nào hở em?

- Thưa cô … thưa cô …

Nhỏ Xuyến Chi lại gãi má, ấp úng.

- Thưa cô! – Thằng Bá đột ngột đứng dậy – Tổ 3 tụi em sẽ tham gia bằng một hoạt cảnh ạ! Trong khi mấy đứa tổ 3 mặt thuỗn ra vì ngơ ngác thì cô giáo mắt sáng trưng:

- Hay lắm! Hoạt cảnh sẽ giúp chương trình thêm phong phú, đa dạng. Thế các em định dựng hoạt cảnh gì?

Bá không ngờ cô giáo lại hỏi kỹ như thế. Thực ra, nó cũng chưa biết tổ nó sẽ dựng hoạt cảnh gì, thậm chí nó còn chưa biết mấy đứa trong tổ có đồng ý với kế hoạch của nó hay không.

Chả là vừa rồi thấy nhỏ Xuyến Chi mặt mày thảm não đến tội, trong khi đó tụi thằng Quốc Ân, Hải quắn ngồi đằng sau cười hí hí đầy nhạo báng, Bá tức điên. Nó chợt nhớ hôm thi hoạt cảnh lịch sử, tổ nó đóng cảnh vua Quang Trung tiến đánh đồn Ngọc Hồi cũng không đến nỗi nào, bèn đứng phắt dậy đăng ký.

Chính vì vậy, bị cô Trinh hỏi vặn, Bá đâm lúng túng. Nó khịt khịt mũi liên tục, ra vẻ ta đây đang bị hiện tượng El Nino làm cho cảm cúm ghê lắm.

- Hoạt cảnh gì thế em? – Cô Trinh nhắc lại câu hỏi.

- Thưa cô … thưa cô … – Cặp mắt Bá đảo lia – Tụi em chưa kịp đặt tên ạ!

- Nhưng hoạt cảnh của các em nói về đề tài gì em phải biết chứ?

Bá đáp bừa:

- Thưa cô, về đề tài học tập ạ! Cô Trinh gật gù:

- Các em cố tập dượt cho tốt nhé!

- Dạ.

Sau khi vẫy tay ra hiệu cho Xuyến Chi và Bá ngồi xuống, cô Trinh hướng mắt về cuối lớp:

- Thế còn tổ 2 và tổ 5?

Chí Mỹ láu táu:

- Thưa cô, tổ 2 chúng em đã có bạn Lan Kiều đọc thơ rồi mà cô! Cô Trinh mỉm cười:

- Chỉ có thế thôi ư?

Hải quắn đứng vụt dậy, hùng hồn:

- Thưa cô, ngoài tiết mục của bạn Lan Kiều, tổ 2 và tổ 5 sẽ hợp tác dàn dựng một hoạt cảnh vô cùng đặc sắc và vui nhộn ạ!

Tuyên bố bất ngờ của Hải quắn làm Minh Vương giật bắn. Tổ 2 đã bàn bạc gì với tổ 5 của nó đâu, không hiểu sao Hải quắn lại "phao tin bậy bạ" như thế!

Nhưng Minh Vương không dám giơ tay đính chính. Tổ 5 của nó cho đến lúc này vẫn chưa nghĩ ra được tiết mục nào để đăng ký với cô giáo. Hôm trước, Đỗ Lễ xung phong hát hai bài. Nhưng cả Trái tim mùa đông lẫn Ngọn nến trong gió đều bị nhỏ Xuyến Chi bác thẳng thừng.

Minh Vương ngọ ngoạy đầu và thấp thỏm liếc qua chỗ Lâm và Quới Lương. Thấy tổ trưởng nhìn mình ra ý hỏi, Quới Lương toét miệng cười. Còn Lâm thì hạ giọng xì xào:

- Mày đừng lo! Khi nãy bốn đứa tao đã bàn tính kỹ rồi!

Lâm bảo đừng không, Minh Vương càng lo tợn. Tưởng "bốn đứa tao" là bốn đứa nào chứ bốn đứa trong băng "tứ quậy" thì chẳng biết sẽ xảy ra những chuyện quỉ quái gì! Chuyện quan trọng như vậy mà tụi thằng Lâm chẳng thèm hỏi qua ý kiến của tập thể, thậm chí ngay cả hai tổ trưởng cũng không được biết mảy may về cái vụ "hợp tác dàn dựng" từ trên trời rơi xuống này thì quả là đáng hãi. "Số phận" của tổ 2 và tổ 5 mà giao phó vào tay băng "tứ quậy" thì đúng là chẳng khác nào giao trứng cho ác, khổ ơi là khổ!

Càng nghĩ Minh Vương càng lo ngay ngáy:

- Thế tụi mày định dựng hoạt cảnh gì vậy?

Lâm chưa kịp đáp thì cô Trinh đã hỏi. Cô hỏi hệt như Minh Vương:

- Thế hoạt cảnh của các em nói về đề tài gì?

Hải Quắn lễ phép:

- Dạ, thưa, nói về thầy cô ạ!

- Ừ, cuối năm mà nói về công ơn thầy cô là đúng lắm! – Co Trinh dặn dò với vẻ hài lòng – Các em cố gắng làm cho tốt nhé! Cô hy vọng buổi liên hoan văn nghệ của lớp ta sẽ vui nhộn và cảm động! Hôm đó, cô sẽ tặng một phần thưởng đặc biệt cho tiết mục nào xuất sắc nhất!

Hải quắn cúi đầu:

- Dạ, tụi em sẽ cố gắng không để phần thưởng cao quí đó lọt về tay tổ khác ạ! Hải quắn nói câu đó bằng vẻ mặt hết sức nghiêm trang khiến cả lớp phì cười.

Cô Trinh cũng không nhịn được cười. Cô cười, và nói:

- Cô chúc em được như ý!

Chương 3

Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống ra chơi vừa vang lên, Bá đã vội nhỏm người dậy. Nhưng nó mới dợm chân, chưa kịp phóc ra ngoài, lưng quần đã bị một bàn tay níu lại.

- Buông ra! Đứa nào chơi gì kỳ vậy?

- Tao đây chứ ai! – Đặng Đạo cười hì hì, vừa nói vừa thả tay ra. Bá quắc mắt:

- Bộ mày hết chuyện đùa rồi hả?

- Tao không đùa! Đây là lệnh của tổ trưởng.

Bá ngoảnh sang Xuyến Chi, mặt hầm hầm. Nhưng nó chưa kịp mở miệng cự nự, Xuyến Chi đã chặn ngang:

- Ai bảo với bạn là tổ mình sẽ dựng hoạt cảnh?

Như va phải tường, Bá mất ngay vẻ hùng hổ.

- Đâu có ai bảo! – Giọng Bá xụi lơ.

Nhỏ Vành Khuyên tròn mắt:

- Thế sao bạn dám đăng ký với cô giáo?

Thấy mình vì lòng tốt lên tiếng "giải vây" cho cả tổ, vậy mà bây giờ lại bị hai con nhỏ "chức sắc" trong tổ xúm vào hạch hỏi, tra khảo. Bá nổi quạu:

- Chứ chẳng lẽ để bạn Xuyến Chi đứng trơ giữa lớp như ông phỗng đá à?

Cú phản kích của Bá làm Xuyến Chi đỏ mặt. Nó gân cổ định cự lại tên tổ viên bướng bỉnh nhưng không hiểu nghĩ sao, cuối cùng nó thở đánh thượt:

- Thôi được! Nhưng đã nói thì phải làm đấy!

Bá hừ mũi:

- Làm thì làm chứ!

Nhỏ Tú Anh chớp mắt:

- Thế Bá định dựng hoạt cảnh gì vậy?

- Tôi đã nói rồi! Hoạt cảnh về học tập!

- Thì về học tập! Nhưng nội dung của nó như thế nào?

- Nội dung hả? – Bá gãi gáy – Nội dung thì … tôi vẫn chưa nghĩ ra!

- Trời ơi là trời! – Phước kêu lên – Bộ mày tính giỡn mặt với cô Trinh hả Bá?

Bá liếm môi:

- Thì để từ từ tao nghĩ! Phước nheo mắt:

- Thế nếu cuối cùng mày nghĩ không ra thì sao?

- Nếu nghĩ không ra hở? – Hết gãi gáy, Bá lại gãi cằm – Nếu nghĩ không ra thì tổ mình sẽ … dựng lại hoạt cảnh vua Quang Trung tiến đánh đồn Ngọc Hồi!

- Kiếm giùm tao chai dầu gió, Đặng Đạo ơi! – Phước bật ngửa người ra sau, rên rỉ – Thằng Bá làm tao sắp xỉu rồi!

Đặng Đạo gục mặt xuống bàn:

- Mày sắp xỉu nhưng tao thì đã xỉu rồi đây nè!

Xuyến Chi không xỉu, cũng không sắp xỉu. Nhưng mặt nó xanh lè xanh lét. Nó nhìn Bá bằng ánh mắt hoang mang:

- Bộ khi hứa với cô như vậy, bạn chưa chuẩn bị gì hết hả?

- Đã chuẩn bị gì đâu! – Bá nuốt nước bọt – Tôi đã nói rồi. Tôi làm vậy là để tổ mình khỏi bị mất mặt với các tổ khác thôi.

Nhỏ Vành Khuyên nhún vai:

- Liều mạng đến thế là cùng! Bộ sáng nay bạn điểm tâm bằng mật gấu chắc?

Nhỏ Tú Anh rụt rè lên tiếng:

- Đằng nào cũng đã lỡ rồi! Bây giờ tụi mình phải cố nghĩ ra nội dung cho hoạt cảnh thôi!

Trong tổ 3, nhỏ Tú Anh là đứa ít nói. Nhưng khi nó đã mở miệng, ý kiến của nó nghe mới hợp lý làm sao!

Sáu cái đầu lập tức chụm lại bàn bạc sôi nổi. Tụi nó vừa phát biểu vừa cãi cọ vừa hăng hái chê bai lẫn nhau, nói chung là nhốn nháo không thể tả.

Nhưng so với sự náo loạn ở tổ 2 và tổ 5 lúc này, không khí ở tổ 3 dù sao cũng êm thấm hơn nhiều.

Cũng như các thành viên của tổ 3, mười hai đứa trong hai tổ kia cũng chẳng đứa nào chịu ra chơi. Trống vừa nện "tùng, tùng" là tám cái đầu lập tức ngoảnh phắt lại chỗ ngồi của băng "tứ quậy".

Đỗ Lễ nóng nảy lên tiếng trước:

- Này, tổ tao bàn chuyện hợp tác với tổ 2 hồi nào mà mày nói vung lên thế hở Hải quắn?

Hải Ngọc hùa theo:

- Ừ, Hải Ngọc cũng có nghe nói gì đâu!

Minh Vương hừ mũi, giận dỗi:

- Tao là tổ trưởng mà còn không biết nói gì người khác!

Tổ trưởng tổ 2 Lan Kiều cũng không giấu vẻ ngạc nhiên. Nó nhìm lom lom vào mặt Hải quắn:

- Sao khi nãy Hải lại xướng lên thế?

Trước sự chất vấn tới tấp của mọi người, Hải quắn vẫn chẳng hề lộ vẻ bối rối. Nó dang rộng hai tay, điệu bộ trông rất kịch:

- Bình tĩnh, bình tĩnh! Các bạn hãy bình tĩnh! Có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh" rồi từ từ thương lượng!

Đỗ Lễ "xì" một tiếng:

- Tưởng sao! Lại đi bắt chước câu nói cửa miệng của thằng Tiểu Long!

Hải quắn trừng mắt:

- Kệ tao mày! Tao mời mày uống nước ăn bánh chứ có mời mày nhảy vào họng tao mày ngồi chồm hổm đâu!

Hải Ngọc giật áo Đỗ Lễ:

- Thôi, bạn ngồi yên nghe bạn Hải giải thích đi!

Sau câu nói của Hải Ngọc, cả bọn lập tức bấm bụng ngồi im, chong mắt chờ xem Hải quắn nói gì.

- Bây giờ các bạn nghe tôi hỏi nè! – Hải quắn đảo mắt một vòng, giọng thản nhiên – Có phải cô Trinh muốn buổi liên hoan văn nghệ của lớp ta thật vui nhộn không?

- Phải! – Nhiều đứa đáp.

- Vậy theo các bạn, những tiết mục mà lớp ta đăng ký sáng nay có đáp ứng được mong mỏi của cô Trinh không?

Nhỏ Lan Kiều chớp mắt:

- Ờ … ờ …

- Chẳng có gì phải "ờ, ờ" cả! – Hải quắn hừ giọng – Nói trắng ra là những tiết mục đó, kể cả màn đọc thơ của bạn, chẳng có chút gì gọi là vui nhộn cả! Minh Vương chép miệng:

- Thôi được rồi, cứ coi như là không vui nhộn! Thế thì sao?

Hải quắn cười toe:

- Nếu đã vậy thì tổ 2 và tổ 5 có nghĩa vụ cùng hợp tác dàn dựng một tiết mục thật vui nhộn để cô giáo vui lòng chứ sao!

Nhỏ Lan Kiều nhíu mày:

- Nhưng hai tổ đã bàn bạc gì với nhau đâu?

- Bạn yên chứ! – Hải quắn huơ tay – Tôi và Quốc Ân đại diện cho tổ 2, còn Lâm và Quới Lương đại diện cho tổ 5, bốn đứa tôi đã bàn bạc với nhau rồi.

Lời "khai báo" của Hải quắn khiến Lan Kiều muốn té lăn ra đất.

Phải cố gắng lắm nó mới trấn tĩnh được. Nó hỏi mà miệng méo xệch:

- Thế sao các bạn không bàn qua trong tổ? Hoặc ít ra cũng phải trao đổi với tôi và Minh Vương chứ?

Lâm vọt miệng đáp thay:

- Chẳng qua là do bọn này vừa chợt nghĩ ra hoạt cảnh này thôi! Vì vậy không thể bàn bạc kịp!

Nhỏ Bội Linh tò mò:

- Các bạn nghĩ ra hoạt cảnh gì thế?

Quới Lương xoay qua Bội Linh, vẻ bí mật:

- Hoạt cảnh này độc đáo lắm!

- Độc đáo?

- Ừ, có một không hai đấy! Chắc chắn ở trường ta chưa bao giờ có một hoạt cảnh vui nhộn như thế này!

Minh Vương nhìn Quới Lương bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Chỉ giỏi tài nói khoác!

Minh Vương nói với Quới Lương nhưng Quốc Ân lại nổi khùng. Nó quay lại:

- Bọn này không thèm nói khoác đâu nhé! Hoạt cảnh này khi biểu diễn, bảo đảm khán giả sẽ cười lăn bò càng!

Minh Vương nhếch mép:

- Hoạt cảnh gì mà ghê thế? Quốc Ân vung tay:

- Chúng ta sẽ đóng giả thầy cô giáo!

Tiết lộ của Quốc Ân khiến tụi bạn ngẩn tò te. Nhỏ Lệ Hằng nãy giờ ngồi làm thinh, lúc này không kềm được thắc mắc:

- Đóng giả thầy cô giáo là sao?

- Là thế này này! – Hải quắn "e hèm" một tiếng rồi chậm rãi giải thích – Dạy chúng ta năm nay ngoài cô Trinh chủ nhiệm, còn có những thầy cô khác nữa phải không?

Đỗ Lễ châm chọc:

- Rõ là một câu hỏi thừa!

Hải quắn phớt lờ, tiếp:

- Và mỗi thầy cô đều có một điểm đặc biệt, đúng không?

Hải Ngọc nhăn nhó:

- Hải Ngọc chả hiểu gì cả! Điểm đặc biệt là đặc biệt như thế nào?

- Có vậy mà cũng không hiểu! – Đỗ Lễ cười hề hề – Chẳng hạn cô Kim Anh dạy hóa học nhưng không dạy toán, còn thầy Hiếu thì chỉ dạy toán mà không dạy sử, cô Nga dạy sử lại không dạy Anh văn …

Hải quắn sầm mặt:

- Tao không giỡn với mày nghe Đỗ Lễ!

- Tao cũng đâu có giỡn! – Đỗ Lễ thè lưỡi.

Lần thứ hai, Hải Ngọc giật tay bạn:

- Bạn đừng trêu nữa! Để xem bạn ấy nói gì? Nhỏ Lan Kiều chớp chớp mắt:

- Thế điểm đặc biệt mà Hải nói là những điểm gì vậy?

Hải quắn không trả lời ngay thắc mắc của tổ trưởng. Nó nhìn quanh, trịnh trọng hỏi:

- Thế theo các bạn, điểm đặc biệt nhất của thầy Hiếu là gì?

Lệ Hằng vọt miệng:

- Thầy dạy rất dễ hiểu!

Quốc Ân "xì" một tiếng:

- Điều đó chả có gì gọi là đặc biệt! Cô Kim Anh, cô Diệu Lý cũng giảng bài dễ hiểu vậy!

Chí Mỹ reo lên:

- A, tao biết rồi! Thầy rất nghiêm!

- Lại sai bét! – Quốc Ân tiếp tục phản bác – Thầy Quảng, cô Hạ Huệ còn nghiêm hơn cả thầy Hiếu!

So sánh của Quốc Ân hoàn toàn đúng sự thật. Vì vậy, bọn trẻ lại nhăn trán nhíu mày, cố tìm xem điểm đặc biệt của thầy Hiếu nằm ở chỗ nào.

Chỉ có Hải Ngọc là không buồn nghĩ ngợi lâu lắc. Vốn là đứa không thích hành hạ đầu óc, nó bộp chộp hỏi ngay:

- Thế điểm đặc biệt của thầy Hiếu là gì?

Hải quắn chưa kịp mở miệng, Quới Lương đã sốt sắng giải đáp. À, nó chưa giải đáp ngay. Mà gật gù hỏi:

- Đến một ngày nào đó phải rời khỏi trường này, khi nhớ tới thầy Hiếu thì bạn sẽ hình dung ra thầy như thế nào? Có nghĩa là hình ảnh đầu tiên giúp bạn nhớ rõ ràng về thầy là hình ảnh gì?

Hải Ngọc cắn môi:

- Hình ảnh đầu tiên về thầy hở?

Nhưng Hải Ngọc không phải phân vân lâu. Câu hỏi gợi ý quá xá cụ thể của Quới Lương khiến Hải Ngọc nhanh chóng sáng mắt:

- À, Hải Ngọc nhớ ra rồi! Thầy Hiếu có điểm đặc biệt là không bao giờ dùng khăn lau bảng, toàn chùi bằng tay cho nhanh, do đó khi hết giờ hai tay thầy luôn dính đầy phấn trắng, đúng không?

Hải quắn toét miệng cười:

- Giỏi lắm! Bạn nói đúng phóc!

Thấy con nhỏ Hải Ngọc lù khù ngồi cạnh mình được khen, Đỗ Lễ ức lắm. Nó gân cổ, quyết không chịu thua:

- Thầy Hiếu còn một điểm đặc biệt nữa là rất hay nói câu "Trời ơi! Em làm toán như thế này là em giết tôi rồi!".

Khi nhắc lại câu nói của thầy Hiếu, Đỗ Lễ giả giọng ồm ồm khiến tụi bạn không nhịn được cười. Nhớ lại chuyện xảy ra hồi đầu năm, cả bọn càng cười ngặt nghẽo, cười đến chảy nước mắt khiến tụi tổ 3 đang ngồi "họp" ở bàn trên phải tò mò quay đầu dòm.

Hồi đó mới nhập học, tụi học trò 8A4 còn chưa biết "đặc điểm" của thầy, bị thầy làm cho một phen vừa chết sợ vừa chết cười. Chả là hôm đó Tiểu Long bị kêu lên bảng giải toán, tất nhiên nó làm sai be sai bét. Thầy Hiếu nhìn vào bài giải của Tiểu Long, xong thầy quay qua nhìn sững nó:

- Em định giết tôi hả Long?

Tiểu Long vốn sợ môn toán như sợ hùm, bị kêu lên bảng tâm thần đã bất an, nay bỗng nhiên nghe thầy bất thần hỏi độp một câu đầy vẻ "hình sự", mặt nó xám như chàm đổ:

- Thưa thầy, em đâu dám … giết người ạ!

- Còn chối nữa hả? – Thầy Hiếu giơ hai tay lên trời – Em làm toán như thế này là em giết tôi rồi còn gì!

Cả lớp đang nín thở bỗng nổ ra tràng cười như chợ vỡ. Còn Tiểu Long thì mặt mày từ xanh chuyển qua đỏ, miệng mồm méo xệch, không biết nên khóc hay nên cười.

Từ đó, mỗi khi nghe thầy "điều tra" xem có phải học trò định "ám sát" thầy không, học trò nhẹ nhõm biết thầy bực mình chuyện học hành chứ không phải thắc mắc chuyện "vụ án".

Đợi tụi bạn bớt huyên náo, Hải quắn quẹt nước mắt, khen:

- Đặc điểm bạn Đỗ Lễ vừa nêu rất tuyệt. Đó đúng là câu nói ưa thích của thầy!

Hải quắn "e hèm" một tiếng rồi tiếp tục nêu câu hỏi:

- Bây giờ tới cô Nga. Theo các bạn thì cô Nga có đặc điểm gì nổi bật?

Chương 4

Lần này, Hải quắn vừa nói xong, bốn năm cái miệng đã nhao nhao:

- Cô Nga hả? Dễ quá, cô Nga chuyên môn mượn dầu gió của học trò!

- Đó là cô giả vờ thôi!

- Ai chả biết là cô giả vờ! Khi nào cả lớp làm ồn, cô dẹp mãi không yên, lại nói "Ôi, cô nhức đầu quá! Em nào có mang theo chai dầu gió, cho cô mượn xem nào!"

- Hì hì! Thế là cả lớp im phắt!

- Biết là cô chỉ làm bộ thế thôi nhưng tụi mình vẫn thấy lo lo là!

Ngược lại với sự háo hức của tụi bạn chung quanh, nghe Hải quắn thao thao một hồi, Minh Vương trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên. Nó nhìn Hải quắn, chột dạ:

- Thế tụi mình đóng vai các thầy cô bằng cách diễn tả những cử chỉ và lặp lại những câu nói đó hay sao?

Hải quắn gật đầu:

- Thì vậy! Đã bảo là tiết mục này cực kỳ vui nhộn mà lại!

- Ồ, không được đâu! – Minh Vương kêu lên – Làm như thế có khác nào tụi mình đem thầy cô ra giễu cợt!

Tổ trưởng tổ 2 tán thành ý kiến của tổ trưởng tổ 5:

- Tôi cũng thấy hoạt cảnh này không ổn! Học trò mà làm như vậy là vô lễ!

Thấy Minh Vương và Lan Kiều đều phản đối, Quới Lương vọt miệng cãi:

- Tôi chẳng thấy có gì nghiêm trọng như hai bạn nói cả! Đây là một tiết mục vui nhộn chứ chẳng hề có ý nhạo báng!

Quốc Ân hắng giọng:

- Quới Lương nói đúng đó! Cô Trinh đã dặn rồi. Chương trình văn nghệ của lớp ta phải sống động và vui nhộn!

- Nhưng không thể vui nhộn theo kiểu như thế được! – Minh Vương khăng khăng.

Lâm hừ mũi:

- Chẳng có gì là không được! Và tao thấy cũng chẳng có gì là vô lễ!

Minh Vương và Lan Kiều một phe, băng "tứ quậy" một phe, hai bên cứ cãi qua cãi lại nhùng nhằng, chẳng ai chịu ai.

Những đứa còn lại cũng chia làm hai phe, phe ủng hộ và phe phản đối, ngoác miệng cãi nhau loạn xị.

- Thôi, được rồi! – Cuối cùng Minh Vương nói – Đây không phải là chuyện đùa! Tao đề nghị toàn thể ban cán sự lớp cùng tham gia ý kiến!

Thoạt đầu, băng "tứ quậy" định bác bỏ đề nghị của Minh Vương. Cô Trinh bảo cô sẽ chấm và trao giải thưởng cho tiết mục nào xuất sắc nhất, tụi nó không muốn để lộ bí mật cho các tổ khác biết. Nhưng suy đi nghĩ lại, tụi nó hiểu rằng nếu không được sự đồng tình của ban cán sự lớp, nhất là của hai nhà "đạo diễn chương trình" Xuyến Chi và Vành Khuyên, hoạt cảnh "độc đáo, xưa nay chưa từng có" của tụi nó sẽ chết ngay từ trong trứng nước và như vậy sẽ chẳng có dịp nào ra mắt khán giả.

Vì vậy, sau khi trao đổi với Lâm, Quốc Ân và Quới Lương, Hải quắn quay sang Minh Vương, thở đánh thượt:

- Sau tiết cuối, tụi tao sẽ ở lại!

Lớp trưởng Xuyến Chi không ngờ cuộc tranh cãi ở tổ 2 và tổ 5 căng thẳng đến mức phải nhờ ban cán sự lớp làm trọng tài như thế.

Theo yêu cầu của Minh Vương, trống tan học vừa vang lên, Xuyến Chi và Vành Khuyên thay vì tuồn ra cửa, lại ôm cặp đi thẳng xuống dãy bàn áp chót ngồi chung với nhỏ Hạnh.

Vừa đặt cặp lên bàn, Xuyến Chi đã hỏi ngay:

- Các bạn có chuyện gì thế?

Minh Vương chưa kịp đáp, Quới Lương đã vọt miệng:

- Chuyện như thế này này …

Quới Lương hùng hồn diễn thuyết một tràng. Minh Vương bấm bụng chờ đại diện băng "tứ quậy" nói xong, mới hắng giọng trình bày ý kiến của mình.

Xuyến Chi, Vành Khuyên và nhỏ Hạnh lặng thinh nghe, lông mày nhăn tít. Kế hoạch của băng "tứ quậy" quả độc đáo thật, nhưng sự băn khoăn của Minh Vương cũng không phải là vô cớ.

Xuyến Chi đảo mắt một vòng:

- Còn các bạn khác thấy thế nào?

Xuyến Chi vừa hỏi xong, cả chục cái miệng nhao nhao. Hai phe chống đối và ủng hộ vừa choảng nhau một trận tóe lửa lúc ra chơi, giờ lại được dịp gân cổ cãi tiếp.

Đợi sự ồn ào lắng xuống, Lan Kiều từ tốn nói:

- Tôi đồng ý với bạn Minh Vương. Không nên dàn dựng một tiết mục bôi bác như thế!

Lan Kiều là tổ trưởng tổ 2, tất nhiên tiếng nói có trọng lượng đáng kể. Cả hai tổ trưởng đều suy nghĩ giống nhau, sự phản đối càng đáng kể hơn nữa.

Nhỏ Vành Khuyên gật gù:

- Ừ, mình cũng thấy hoạt cảnh bạn Quới Lương nêu ra nó sao sao ấy!

Câu nói của lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên khiến bộ mặt băng "tứ quậy" nhăn hí như cắn phải ớt. Tám con mắt đều hồi hộp dán vào Xuyến Chi, chờ ý kiến của lớp trưởng.

Trong khi đó, Xuyến Chi dán mắt vào nhỏ Hạnh:

- Hạnh thấy sao?

- Bạn cứ nói ý bạn trước đi! – Nhỏ Hạnh mỉm cười.

Xuyến Chi quay lại, ngần ngừ một thoáng rồi tặc lưỡi:

- Theo tôi, hoạt cảnh này không phải là không dàn dựng được. Đó là một hoạt cảnh độc đáo và có ý nghĩa. Nhìn thoáng qua thì nó có vẻ giễu cợt nhưng thực ra lại rất nghiêm túc, bởi đó chính là những hình ảnh sẽ mãi mãi khắc sâu vào ký ức chúng ta.

Nhận xét của nhỏ Xuyến Chi lập tức làm dậy lên những tiếng xì xào. Lan Kiều bắt bẻ:

- Nhưng kỷ niệm về thầy cô đâu chỉ có thế! Sao chúng ta không dựng hoạt cảnh về tình cảm và sự dạy dỗ tận tụy của thầy cô đối với chúng ta?

- Chúng ta không thể đề cập đến mọi thứ trong một hoạt cảnh ngắn! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, chen lời – Cần một vở kịch dài, một bộ phim hoặc một cuốn tiểu thuyết mới có thể diễn tả hết những điều bạn Lan Kiều đề nghị!

Minh Vương gãi đầu:

- Thế chúng ta vẫn dựng hoạt cảnh về … các tật xấu của thầy cô hay sao?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Ai bảo bạn đó là những tật xấu? Theo Hạnh thì đó là những hình ảnh đẹp. Từ bé cho đến khi trưởng thành, chúng ta học rất nhiều thầy cô, nếu không nhớ được đặc điểm riêng của từng người, chắc chắn chúng ta không thể hình dung ra sự khác nhau giữa các thầy cô, thậm chí chúng ta không thể nhớ lại đầy đủ các thầy cô đã từng dạy dỗ mình.

Lập luận của nhỏ Hạnh khiến tụi bạn không ngớt gục gà gục gặc. Ngay cả Lan Kiều và Minh Vương cũng đưa tay bóp trán ra chiều tư lự.

Nghĩ ngợi một hồi, Minh Vương lại ngẩng lên:

- Nhưng tôi vẫn cứ thấy lo lo là!

- Bạn lo là đúng! – Xuyến Chi chớp mắt – Nếu chúng ta chọn lựa chi tiết không khéo hoặc cách diễn của chúng ta quá đà, hoạt cảnh này sẽ hóa thành giễu cợt.

Lan Kiều tròn mắt:

- Thế chúng ta phải làm sao?

Khi nãy thấy ý kiến của Xuyến Chi và nhỏ Hạnh khác hẳn với mình, Vành Khuyên hơi lúng túng. Nhưng bây giờ thì nó đã lấy lại bình tĩnh. Nó nhoẻn miệng cười:

- Chúng ta phải làm việc tập thể chứ làm sao?

Hải quắn giãy nẩy:

- Làm sao làm việc tập thể được! Đây là tiết mục riêng của tổ 2 và tổ 5 mà!

Quốc Ân phụ họa:

- Đúng rồi đó! Nếu dàn dựng tập thể, khi cô Trinh trao phần thưởng, ai sẽ đứng ra nhận?

Đỗ Lễ khịt mũi:

- Rõ là đồ tham lam! Chưa bắt tay vào việc đã nghĩ đến chuyện giành giật, chia chác rồi.

- Kệ tao mày! – Quốc Ân ngoảnh phắt lại, gầm gừ – Mày là tổ viên tổ 5 mà lại chơi trò phá bĩnh hả?

- Thôi, thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Vành Khuyên lật đật lên tiếng – Vì đây là tiết mục đặc biệt nên trong quá trình dàn dựng cần phải có sự góp ý của tập thể. Còn khi nhận phần thưởng, vinh dự đó vẫn chỉ của riêng tổ 2 và tổ 5 thôi.

Câu nói của Vành Khuyên khiến Lan Kiều và Minh Vương nhột nhạt quá xá. Minh Vương lườm Quốc Ân:

- Mày nói toàn chuyện gì đâu không!

Chương 5

Quý ròm hỏi nhỏ Hạnh:

- Hôm qua Hạnh ở lại làm gì thế? Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tổ 2 và tổ 5 mời ban cán sự lớp ở lại bàn bạc. Quý ròm trố mắt:

- Về hoạt cảnh văn nghệ ấy ư?

- Ừ.

- Lạ thật! – Quý ròm nhíu mày – Sao lại phải có ý kiến của ban cán sự lớp trong chuyện này kìa?

Biết Quý ròm có nghĩ đến sói trán cũng không ra, nhỏ Hạnh liền nhanh nhẹn giải đáp bằng cách thuật lại cuộc tranh luận chiều hôm qua cho bạn nghe.

- Hay đấy! – Nghe xong, Quý ròm gật gù.

Nhỏ Hạnh không hiểu:

- Quý bảo cái gì hay?

- Tôi bảo Hạnh và Xuyến Chi hay!

- Hay chuyện gì?

- Làm bộ hoài! – Quý ròm nheo nheo mắt – Thì về chuyện hai bạn mạnh dạn bênh vực cho hoạt cảnh của tụi thằng Lâm chứ chuyện gì!

Nhỏ Hạnh khịt mũi:

- Quý cũng cho rằng hoạt cảnh này không có gì "phạm thượng" hả?

- Tôi chả thấy có gì gọi là "phạm thượng"! – Quý ròm nhún vai – Tôi tin rằng khi xem hoạt cảnh này, các thầy cô sẽ rất thích thú.

- Quý nói vậy thì Hạnh yên tâm rồi! – Nhỏ Hạnh thở dài – Thực ra, Hạnh vẫn cảm thấy chưa thực sự tự tin lắm. Thậm chí, có lúc Hạnh còn định xin ý kiến cô Trinh.

- Nếu muốn khỏi băn khoăn thì Hạnh cứ đi gặp cô Trinh.

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Nhưng Hạnh lại không muốn cô biết trước mọi chuyện. Hạnh muốn dành cho cô sự bất ngờ.

- Hạnh lộn xộn quá! – Quý ròm nhăn mặt – Lúc thì muốn gặp cô lúc lại không muốn gặp!

Nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Bây giờ thì Hạnh không muốn gặp nữa. Nhưng như vậy, ban cán sự lớp phải bám sát tổ 2 và tổ 5 trong khi dàn dựng. Thế còn Quý?

Câu hỏi đột ngột của cô bạn khiến Quý ròm ngẩn tò te.

- Tôi đâu có định đi gặp cô Trinh!

- Vô duyên! Ai hỏi chuyện đó hồi nào! – Nhỏ Hạnh cười khúc khích – Hạnh hỏi là hỏi bài thơ của "thi sĩ Bình Minh" kia! "Thi sĩ" đã làm xong bài thơ để đọc trước lớp chưa?

- Chưa! – Quý ròm vò đầu – Mới được có hai câu à!

- Quý nói gì! – Tới phiên nhỏ Hạnh sửng sốt – Quý mới làm được có hai câu thôi sao?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh há hốc miệng:

- Bây giờ mà mới có hai câu thế đến chừng nào mới làm xong?

- Hạnh yên tâm đi! – Quý ròm huơ tay – Tuy chỉ mới có hai câu nhưng đã là phân nửa bài thơ rồi đấy!

- Nghĩa là sao? Quý ròm cười hì hì:

- Nghĩa là bài thơ của kẻ hèn này chỉ có bốn câu thôi chứ sao!

- Trời đất! – Nhỏ Hạnh kêu lên – Thơ gì mà ngắn ngủn vậy?

- Hạnh chả biết gì mà cũng nói! – Quý ròm hừ mũi – Thơ hay đâu kể ngắn dài! Bốn câu của tôi là bốn câu đầy ý nghĩa, bốn câu chất lượng như vàng … bốn số 9 cơ đấy!

Nghe Quý ròm quảng cáo thơ y hệt người ta quảng cáo bia Tiger trên ti-vi, nhỏ Hạnh đâm tò mò:

- Thế Quý có thể đọc cho Hạnh nghe hai câu Quý đã sáng tác được không?

- Không được! – Quý ròm nghiêm nghị – Khi nào làm xong cả bốn câu, tôi mới đọc cho Hạnh nghe được!

Rồi làm ra vẻ bí mật, Quý ròm thấp giọng nói thêm:

- Tôi chỉ có thể tiết lộ một điều thôi.

- Điều gì?

- Trong câu thơ đầu tiên có tên Hạnh đấy!

- Có tên Hạnh? – Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt.

- Ừ

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Quý đưa tên Hạnh vào thơ làm gì thế?

- Rồi Hạnh sẽ biết!

- Thôi, thôi, Hạnh không chịu đâu! Quý rút tên Hạnh ra đi!

Quý ròm vỗ ngực:

- Không chịu cũng phải chịu! Tên Hạnh hay như thế, nếu rút ra bài thơ sẽ dở ẹc liền!

Rồi nó nhe răng cười hề hề:

- Nếu Hạnh muốn "trả thù" thì Hạnh làm một bài thơ khác rồi đưa tên tôi vào!

Nhỏ Hạnh bĩu môi:

- Xì! Ai mà thèm đưa tên Quý vào thơ! Cái tên gì nghe xấu hoắc!

Tiểu Long lo lắng không thua gì nhỏ Hạnh. Tổ 4 của nó chỉ có mỗi tiết mục của Quý ròm. Vì vậy, sắp tới buổi liên hoan văn nghệ, nó cứ đi theo gạ Quý ròm:

- Mày đọc tao nghe bài thơ của mày thử xem!

- Tao làm chưa xong!

Tiểu Long liếm môi:

- Chưa xong cũng được! Tao chỉ nghe khúc đầu thôi!

Quý ròm thở hắt ra:

- Khúc đầu chả có gì hay! – Đang nói, mắt Quý ròm bỗng sáng lên – À, chỉ có một điều độc đáo thôi!

- Điều gì vậy?

- Có tên của mày trong câu thơ của tao.

- Tên tao?

- Ừ.

Tiểu Long ngơ ngác:

- Mày đưa tên tao vào thơ chi vậy?

- Rồi mày sẽ biết! – Quý ròm lặp lại câu trả lời bữa trước với nhỏ Hạnh.

Tiểu Long ngẫm nghĩ một hồi rồi reo lên:

- A, tao biết rồi! Mày đưa tên tao vào để khen tao phải không?

Quý ròm chìa cùi chỏ:

- Khen cái mốc xì!

Tiểu Long chột dạ:

- Chứ chẳng lẽ đưa vào để chê?

Quý ròm khịt mũi:

- Chả khen chê gì sất! Tao thích cái tên mày, thế là tao đưa vào thôi!

Tiểu Long liếm môi:

- Thế ngoài tao ra, mày còn đưa tên ai vào nữa?

- Nhiều lắm! Đứa nào tao thích, tao đều đưa vào tất!

- À, phải rồi! – Tiểu Long gật gù – Bài thơ của mày là bài thơ viết về lớp mình mà lại!

- Đúng vậy!

Thấy Quý ròm xác nhận sự phỏng đoán của mình, Tiểu Long càng hăng hái:

- Thế ra đây là bài Lớp em 2 đấy?

Quý ròm giật thót:

- Lớp em 2 là sao?

Tiểu Long tỏ vẻ hiểu biết:

- Thì bài thơ "Lớp em ca hát thật là hay ho … là bài Lớp em 1, còn bài thơ này là Lớp em 2! Mày làm tới hai bài thơ về "lớp em" lận mà!

- "Một, hai" cái đầu mày! – Quý ròm gầm gừ – Bài thơ này chẳng liên quan gì đến bài thơ hồi trước cả, mày đừng có xâu vào!

Thấy mình nhắc nhở chuyện quá khứ để ca ngợi "sự nghiệp văn chương" của bạn mà không hiểu sao mặt bạn lại xụ xuống một đống, Tiểu Long hết dám chứng tỏ mình là người thông minh. Nó nói, giọng ỉu xìu:

- Không xâu thì không xâu!

Không chỉ có nhỏ Hạnh và Tiểu Long "quan tâm" đến bài thơ của Quý ròm. Từ khi cô Trinh tuyên bố sẽ trao phần thưởng cho tiết mục nào xuất sắc nhất, những đứa xưa nay vốn thờ ơ với chuyện văn chương như thằng Cung và hai con nhỏ Kim Em, Hiển Hoa cũng xúm lại gặng hỏi "thi sĩ Bình Minh" chằm chặp:

- Thế Quý có chắc bài thơ của Quý sẽ đem giải thưởng về cho tổ mình không đấy?

- Tôi không biết.

Không thỏa mãn với câu trả lời của thi sĩ, nhỏ Hiển Hoa nhăn nhó:

- Sao lại không biết? Quý phải tự tin lên chứ!

Quý ròm bực mình:

- Không tự tin tự tỉn tự tìn gì hết! Tôi làm thơ không phải để đoạt giải! Hê.

Sự gắt gỏng đột ngột của Quý ròm khiến nhỏ Hiển Hoa thè lưỡi. Còn thằng Cung thì cười hê

- Cứ làm ra vẻ ta đây! Thế đứa nào hôm trước ra sức giành giật "giải thưởng lớn" với thằng Lâm trong cuộc thi "phổ thơ" các bài học thế?

Bị thằng Cung chơi trò "thọc gậy bánh xe", Quý ròm tức anh ách. Thực ra, trong cuộc thi với thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" bữa trước, ngay từ đầu Quý ròm đã muốn rút lui. Nó chả thích thú gì với chuyện tranh tài này. Nhưng nhỏ Hạnh cứ theo năn nỉ. Nhỏ Hạnh đưa ra đủ thứ lý do. Nào là Quý phải vì lợi ích chung. Nào là Quý phải biết thương bạn bè. Nếu Quý từ chối cuộc thi, "thi sĩ Hoàng Hôn" sẽ rảnh rỗi, sẽ lại đem tài làm thơ ra đặt vè châm chích người khác … Nghe riết, "thi sĩ Bình Minh" bùi tai, bèn chấp nhận sự thách thức, quyết đem tài hèn sức mọn ra thi thố với "thi sĩ Hoàng Hôn".

Quý ròm tham gia cuộc thi với "tình thương bao la" như vậy, và những bài thơ phổ công thức của nó và thằng Lâm sau đó còn giúp cho khối đứa thuộc làu các quy tắc hóc búa của các môn học, vậy mà bây giờ thằng Cung "ăn cháo đá bát" kia nỡ đem chuyện đó ra để giễu cợt, bảo Quý ròm không sôi gan sao được!

Nó nhìn thằng Cung bằng cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Ai bảo mày là tao giành giật “giải thưởng lớn” với thằng Lâm? Cóc biết gì mà cũng nói!

Cung bĩu môi:

- Xì! Chuyện đó ai chẳng biết!

Nhỏ Kim Em can:

- Thôi, chuyện cũ bỏ qua đi! Hai bạn đừng cãi nhau nữa!

Nhỏ Hiển Hoa gật đầu hùa theo:

- Kim Em nói đúng đó! Bây giờ tụi mình chỉ bàn về bài thơ sắp tới của Quý thôi!

Đang bực mình, Quý ròm gạt phắt:

- Không có bàn tới bàn lui gì sất! Đợi tới hôm liên hoan, tôi sẽ đọc cho các bạn nghe!

Nói xong, nó quay lưng đi thẳng một mạch, mặc cho ba đứa kia thộn mặt đén trông theo.

Chương 6

Quý ròm quyết tâm giữ bí mật đến cùng. Tụi bạn dò hỏi vài lần mỏi miệng, đâm chán, chẳng thèm tọc mạch nữa.

Ngược với tổ 4, hoạt cảnh về cô ở tổ 2 và tổ 5 được đem ra bàn bạc công khai, mười mấy cái miệng xúm lại cãi nhau chí chóe.

Chỉ riêng việc phân công các vai diễn thôi, cả bọn đã làm ỏm tỏi. Lan Kiều nhất định không chịu đóng vai cô Trinh. Nó từ chối mà mặt nhăn mày nhó:

- Eo ôi, mình không dám giả làm cô chủ nhiệm đâu! Mình sợ lắm! Để bạn Bội Linh đóng đi!

Nhỏ Bội Linh lập tức giãy đùng đùng:

- Thôi, mình cũng không đóng vai cô chủ nhiệm đâu! Mình đóng vai khác cơ!

Hải quắn đổ quạu:

- Mấy bạn không đóng thì ai đóng?

Nhỏ Bội Linh chỉ lên bàn trên:

- Lệ Hằng nè! Mình thấy bạn Lệ Hằng đóng cô Trinh là hợp nhất!

Lệ Hằng chỉ lên bàn trên nữa:

- Theo mình, chỉ có Quỳnh Như là thích hợp với vai này! Quỳnh Như trang nghiêm, ít nói nhất trong lớp, rất hợp với vai giáo viên chủ nhiệm!

Thấy tụi con gái đùn qua đẩy lại nãy giờ, Quới Lương đã gai mắt. Nay nghe nhỏ Lệ Hằng nhận xét về cô Trinh sai bét, nó liền cong môi "xì" một tiếng rõ to:

- Ai bảo bạn cô Trinh ít nói? Giáo viên chủ nhiệm mà ít nói, lớp học có mà loạn!

Lệ Hằng là đứa xưa nay hiền lành. Ở tổ 2, nó ngồi cạnh hai đứa trong băng "tứ quậy" là Hải quắn và Quốc Ân nhưng chưa lần nào xảy ra tiếng nặng tiếng nhẹ. Nhưng bữa nay, nghe Quới Lương cà khịa, bỗng dưng nó nổi đóa. Nó hừ mũi:

- Nhưng giáo viên chủ nhiệm mà nói nhiều như bạn, lớp học còn loạn hơn!

Bị con nhỏ lù khù này phản kích, Quới Lương mặt mũi đỏ gay. Nó ngoác miệng tính trả đũa thì tổ trưởng Minh Vương đã cắt ngang.

- Thôi, thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa!

Rồi nhìn Quỳnh Như, Minh Vương thấp thỏm hỏi:

- Quỳnh Như thấy thế nào? Bạn có đồng ý đóng vai cô Trinh không?

Trong khi nhỏ Quỳnh Như đang ngần ngừ thì một tiếng nói thình lình phát ra ngay bên cạnh Minh Vương:

- Nếu các bạn ngại thì để Hải Ngọc đóng cho!

Hải Ngọc không phải là con nhỏ nhanh nhẹn, lại chẳng có năng khiếu diễn xuất. Hôm thi hoạt cảnh lịch sử, nó chỉ được giao đóng vai "ba quân dạ dạ", từ đầu đến cuối không nói được một câu, chỉ lót tót đi đằng sau "Lê Lợi" Minh Vương và "Lê Lai" Đỗ Lễ. Vậy mà bây giờ nó xung phong đóng vai cô Trinh, một vai không đứa nào dám nhận, thì quả là chuyện bất ngờ.

Minh Vương quay phắt lại, mắt trố lên:

- Bạn nói thật đấy hở?

Hải Ngọc bẽn lẽn:

- Thật.

Lớp trưởng Xuyến Chi ngồi im lặng "dự khán" nãy giờ, phấp phỏng hỏi:

- Thế bạn định đóng vai cô Trinh như thế nào?

Không chỉ Xuyến Chi, cả nhỏ Hạnh, Vành Khuyên lẫn toàn thể tổ viên hai tổ đều dồn mắt vào Hải Ngọc, tò mò xem con nhỏ chậm ăn chậm nói này trả lời ra sao.

Thấy mọi người nhìn xoáy vào mình, Hải Ngọc đỏ mặt ấp úng:

- Hải Ngọc định … định …

Thấy Hải Ngọc "định, định" cả buổi nhưng rốt cuộc chẳng biết nó "định" gì, Hải quắn sốt ruột:

- Bạn định "câu giờ" cho đến tối chứ gì?

- Không phải! – Hải Ngọc liếm môi – Hải Ngọc định sẽ … ho húng hắng …

Đỗ Lễ cười hê hê:

- Tưởng sao! Nếu lên sân khấu đứng ho khan thì ai đóng vai cô Trinh chả được!

Chí Mỹ nhún vai:

- Bạn đóng như thế, cô Trinh sẽ khóc thét! Cô sẽ nghĩ bạn đem bệnh tật của cô ra chế giễu!

- Cô sẽ không nghĩ vậy đâu! – Nhỏ Hạnh bênh Hải Ngọc – Cô sức khỏe yếu, lại hết lòng dạy dỗ chúng ta, còn phụ đạo thêm ở nhà nên bệnh ho của cô vẫn chưa dứt! Diễn tả điều đó nhằm nói lên sự tận tụy của cô đối với học trò chứ không phải là giễu cợt!

Được lớp phó học tập lên tiếng ủng hộ, Hải Ngọc thêm tự tin. Nó nói, mắt long lanh:

- Nhưng Hải Ngọc không chỉ … đứng ho khan thôi đâu!

Đỗ Lễ lại phá bĩnh:

- Bạn định hắt xì hơi nữa chứ gì!

Minh Vương quay sang tên tổ viên lắm mồm, trừng mắt:

- Mày có thôi đi không! Đây không phải chuyện đùa đâu đấy!

Hải quắn nhìn Hải Ngọc:

- Bạn cứ nói tiếp đi, đừng thèm để ý đến thằng "để lỗ"

Đỗ Lễ là thủ môn dự bị cho thằng Tần trong đội bóng lớp 8A4. Nó bắt bóng cũng tạm được nhưng thỉnh thoảng hay để thua những quả lãng xẹt, vì thế tụi bạn hay trêu nó là thằng "để lỗ". Hồi đầu năm, đội bóng 8A4 đụng với đội hạng xoàng trong trường là đội 8A3, gặp lúc thằng Tần về quê ăn giỗ, Đỗ Lễ bắt thay, bị đối phương đá thủng lưới tới năm quả khiến đội nhà bị thua 4-5. Sau lần đó, "thi sĩ Hoàng Hôn" làm tặng Đỗ Lễ hai câu: "Bởi Đỗ Lễ chuyên môn "để lỗ". Mình tốn tiền mua rổ đựng banh" khiến cả lớp được một phen nôn ruột.

Bây giờ Hải quắn lôi cái "biệt danh" đó ra, Đỗ Lễ tức sôi nhưng biết càng đôi co càng bất lợi, nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt và dỏng tai chờ nghe con nhỏ Hải Ngọc uống mật gấu này nói tiếp ra sao.

Hải Ngọc nói:

- Hải Ngọc nhớ có một câu cô Trinh hay hỏi chúng ta. Cô hỏi "Con công trang sức bằng bộ lông, còn con người thì trang sức bằng gì hở các em?"

Cả chục cái miệng đua nhau đáp:

- Thưa cô, con người trang sức bằng học vấn ạ!

Thấy tụi bạn đồng loạt hưởng ứng, lại còn "thưa cô" với Hải Ngọc, Đỗ Lễ ngứa tai không thể tả. Nó nhếch mép cà khịa:

- Giỏi ghê nhỉ! Thế sao lần đầu cô hỏi, các bạn không đối đáp thông minh như thế đi!

Câu "bắt giò" của Đỗ Lễ khiến cả bọn đang hào hứng bỗng khựng lại. Chả là những tuần đầu mới nhập học, lớp 8A4 ồn như một cái chợ, cô Trinh phân công các tổ chấm điểm thi đua lẫn nhau nhưng chẳng ăn thua gì, mỗi lần vô lớp cô giảng bài đến rát cả cổ mà dường như lũ học trò nhí nhố kia chẳng để vào tai được mấy tí. La hoài không được, một hôm cô hỏi:

- Các em có biết con công trang sức bằng cái gì không?

Câu hỏi quá dễ, cả lớp đồng thanh:

- Thưa cô, con công trang sức bằng bộ lông ạ!

- Giỏi lắm! – Cô Trinh gật đầu – Thế còn con người? Con người trang sức bằng cái gì?

Lần này thì câu trả lời rất phân tán. Nhỏ Tú Anh nhanh nhẩu nói trước:

- Thưa cô, con người trang sức bằng dây chuyền và vòng vàng ạ!

Kim Em bổ sung:

- Bông tai nữa chi!

Bội Linh không chịu thua:

- Trâm cài tóc nữa!

Lệ Hằng, Vành Khuyên, Hiền Hòa, Quỳnh Như cũng thi nhau thêm thắt:

- Nơ nữa!

- Băng-đô nữa!

- Son phấn nữa, cô!

Bọn con trai xem các đồ trang sức kia chỉ là thứ xoàng xĩnh. Thằng Lâm bô bô:

- Thưa cô, đó là cà-vạt, giày da, cổ cồn, khuy cài tay áo, bi-dăng-tin xịt tóc, nón lưỡi trai …

Lâm kê một lô một lốc, cứ như thể nó là chuyên viên quảng cáo cho các dịch vụ trang điểm chú rể.

Đỗ Lễ cười mũi:

- Những cái đó là chuyện vặt! Con người hiện đại phải trang sức bằng xe phân khối lớn và điện thoại di động cơ!

Chờ cho bọn học trò cãi nhau chí chóe và cuối cùng ngồi thở hổn hển sau những cuộc cãi cọ bất phân thắng bại, cô Trinh mới từ từ nói:

- Tất cả những điều các em liệt kê nãy giờ chỉ là những trang sức bề ngoài. Hình thức đẹp nhưng nội dung trống rỗng, sơ sài thì cũng chẳng giá trị bao lăm. Trang sức đáng quý nhất của con người chính là học vấn các em à!

Nhìn lướt qua những bộ mặt ngẩn ngơ của học trò, cô thong thả nói tiếp:

- Nếu không có học vấn thì trí tuệ kém phong phú, nghĩ suy kém sâu sắc, ứng xử kém khéo léo, và đã như vậy thì dù các em có ăn vận đẹp đẽ đến mấy cũng chẳng khiến người nể phục!

Cả lớp im phăng phắc nghe cô giảng giải. Trước nay, cô răn đe đủ thứ, bọn học trò chả sợ, nhưng bây giờ nghe cô kể ra những tai hại to lớn của việc lười học, khối đứa giật mình thon thót. Chẳng đứa nào muốn "trí tuệ kém mở mang, kiến thức kém phong phú, nghĩ suy kém sâu sắc, ứng xử kém khéo léo" vì vậy đứa nào đứa nấy "kém ồn ào" hơn hẳn thường ngày.

Sau lần đó, lớp học nề nếp, trật tự hơn và tất nhiên là cô Trinh bớt khản giọng hò hét hơn. Kết quả bất ngờ đó khiến cô hài lòng quá đỗi, vì vậy hôm nào học trò của cô học tập có vẻ lơ là cô lại tủm tỉm hỏi:

- Con công trang sức bằng cái gì hở các em? Tức thì hàng chục cái miệng tranh nhau:

- Thưa cô, con công trang sức bằng bộ lông, còn con người trang sức bằng học vấn ạ!

Cô mới hỏi câu thứ nhất, học trò của cô đã mau mắn trả lời nốt cả câu thứ hai, rõ bép xép còn hơn tép nhảy! Nhưng cô Trinh chẳng lấy thế làm phật ý. Cô gật đầu:

- Vậy thì khi cô giảng bài các em nên im lặng hay nên ồn ào?

Cả lớp lại đồng thanh:

- Dạ, nên im lặng ạ!

Bây giờ nghe nhỏ Hải Ngọc nhắc lại câu nói ưa thích đó của cô, Hải quắn khoái chí vô cùng. Phớt lờ sự phá đám của Đỗ Lễ, nó nhìn Xuyến Chi, cười hỏi:

- Xuyến Chi thấy thế nào?

Dĩ nhiên ban cán sự lớp vui vẻ tán thành ngay đề nghị của Hải Ngọc. Nhỏ Vành Khuyên chỉ dặn:

- Nhưng lúc nói câu đó, ai cười thì cười nhưng bạn Hải Ngọc cấm có được cười đấy nhé?

Hải Ngọc chớp mắt:

- Ừ, Hải Ngọc sẽ cố không cười!

Việc phân công diễn viên chỉ khó khăn khi tìm người thủ vai cô chủ nhiệm. Bây giờ Hải Ngọc đã xung phong đứng ra nhận, những vai trò còn lại tương đối ít tranh cãi hơn. Lam Kiều sắm vai cô Kim Anh dạy hóa học, Minh Vương sắm vai thầy Đại dạy giáo dục công dân, Quốc Ân sắm vai thầy Đoàn dạy thể dục, Quỳnh Như làm cô Nga, Lệ Hằng làm cô Hạ Huệ …

Bốn đứa trong ban cán sự lớp ngồi bên cạnh hỏi tới hỏi lui cặn kẽ và nhiệt tình góp ý cho từng vai diễn.

Cuối buổi họp, mọi chuyện coi như xong. Bây giờ chỉ còn chờ khả năng dàn dựng của đạo diễn Hải quắn và tài nghệ diễn xuất của tập thể diễn viên vào ngày quyết định …

Chương 7

Mới đầu giờ chiều, lớp 8A4 đã ồn ào, náo nhiệt. Buổi liên hoan cuối năm, bọn học trò bụng dạ nôn nao nên đứa nào cũng lật đật đi sớm.

Tổ trang trí dưới sự chỉ huy của "họa sĩ" Cung cắt vô số hoa bằng giấy mày dán la liệt bốn vách tường khiến căn phòng quen thuộc hằng ngày sáng rực hẳn lên, trông vô cùng lạ mắt. Đã thế, những dải kim tuyến sặc sỡ vắt từ góc này qua góc khác, óng a óng ánh ngay trên đầu mọi người khiến buổi liên hoan chưa bắt đầu mà không khí đã rộn ràng, náo nức.

Trên các dãy bàn, bánh trái và nước ngọt được Hiền Hòa và Kim Em, hai nhân vật quan trọng trong tổ những công, bê ra sắp thành từng hàng dài.

Nhỏ Hiền Hòa mới loay hoay bưng bê được một lúc, Việt Hà và An Dung đã chạy lại níu tay:

- Đi!

- Đi đâu?

- Tụi mình phải kiếm chỗ vắng dượt lại bài Hổng dám đâu!

- Hổng dám đâu! – Kim Em trừng mắt – Bạn Hiền Hòa còn đang phải phụ mình dọn bánh đấy!

- Thôi mà, bạn nhờ người khác đi! – Nhỏ An Dung thấy Kim Em làm căng, bèn đấu dịu – Để tụi này dượt lại một tí, kẻo lát nữa trục trặc nửa chừng thì ngượng lắm!

An Dung vừa nói vừa ranh mãnh nháy mắt với hai bạn. Kim Em không nhìn thấy vẻ tinh quái của An Dung, tiếp tục hùng hổ:

- Không được! Hát hò là phải tập từ trước, ai lại để nước đến chân …

Đang thao thao, chợt cảm thấy điều khác lạ, Kim Em ngưng bặt và ngoảnh cổ sang bên cạnh. Mặt nó bỗng thuỗn ra khi thấy Hiền Hòa và Việt Hà biến đi đâu mất. Kim Em chớp chớp mắt một lúc rồi thở dài quay lại trách cứ An Dung. Nhưng An Dung cũng không còn ở chỗ cũ. Nhân lúc Kim Em đang sửng sốt, nó đã lén len qua đám đông chuồn ra cửa.

Ngược lại với ban "Tam ca áo trắng" "ca sĩ ô-pê-ra" Dưỡng chẳng cần đi đâu xa. Nó đứng ở góc lớp, ngoác miệng rống bài "Trống cơm" đến đinh tai nhức óc.

Thoạt đầu, tôn trọng một ca sĩ đang luyện giọng trước khi lên sân khấu, tụi bạn bấm bụng làm ngơ. Nhưng đến khi thằng Dưỡng hát đi hát lại bài hát đến lần thứ mười thì nhiều đứa chịu hết nổi.

Đỗ Lễ hằm hè:

- Thôi, tra tấn bạn bè thế đủ rồi mày!

Thằng Cung đưa tay bịt tai:

- Ngày mai chắc tao phải đến bệnh viện Tai Mũi Họng để kiểm tra lại màng nhĩ quá!

Dưỡng chứng tỏ mình là một đứa lì lợm không ai bằng. Tụi bạn càng trêu, nó càng hét tợn. Chỉ đến khi nhỏ Vành Khuyên lại gần vờ nhỏ nhẹ:

- Dưỡng phải giữ giọng để lát nữa hát chính thức chứ! Thì nó mới chịu vui vẻ "tắt đài".

Trong lúc đó, mấy đứa tổ 4 cứ bu quanh Quý ròm, gạn hỏi:

- Bài thơ của Quý xong rồi chứ?

- Dĩ nhiên! Đến giờ này mà chưa xong thì còn nói gì nữa!

- Thế bài thơ đó như thế nào? – Nhỏ Hiển Hoa gạ gẫm – Quý đọc thử xem!

- Làm gì sốt ruột thế? – Quý ròm nhún vai – Đằng nào lát nữa bạn cũng sẽ nghe kia mà!

Nhỏ Hiển Hoa định hỏi xem Quý ròm có chắc sẽ giật giải trong buổi liên hoan này không nhưng sực nhớ bữa trước Quý ròm gầm gừ tuyên bố "Tôi làm thơ không phải để đoạt giải", nó liền kịp thời tốp lại.

Mấy đứa ở tổ 2, tổ 3 và tổ 5 dường như đã tập dượt kỹ lưỡng các hoạt cảnh nên chẳng thấy tụi nó lộ vẻ lo âu như những tổ khác. Tụi thằng Bá, Đặng Đạo, Tú Anh, Hải Ngọc chỉ mải lo giành giật nhau mấy cuốn lưu bút, cãi nhau chí chóe.

- Học sinh nghiêm!

Tiếng lớp trưởng Xuyến Chi thình lình vang lên khiến cả lớp lập tức im phắt, đứa nào đứa nấy lật đật đứng thẳng người và đổ dồn mắt ra cửa.

Dẫn đầu là cô Trinh, theo sau là thầy Hiếu, cô Nga, cô Diệu Lý và các thầy cô khác, tất cả đang tươi cười chậm rãi tiến vào.

Cô Trinh vẫy tay:

- Các em ngồi xuống đi!

Nhỏ Xuyến Chi ứng tiếng hô:

- Học sinh nghỉ!

Cả lớp lục tục ngồi xuống. Mấy đứa tổ 1 và tổ 3 dồn ra sau, chừa mấy dãy bàn đầu cho các "thượng khách".

Đợi ai nấy an tọa, "speaker" Hạnh từ từ tiến ra giữa bục điều khiển chương trình.

Trước tiên nó mời lớp trưởng Xuyến Chi lên "tuyên bố lý do". Tiếp theo, lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên được mời lên giới thiệu các tiết mục "hấp dẫn và đặc sắc". Khi giới thiệu đến hoạt cảnh của tổ 2 và tổ 3, nhỏ Vành Khuyên không dám đọc câu "đặc sắc và vui nhộn chưa từng có" trong tờ giấy ghi sẵn. Cho đến lúc đó, mặc dù đã tự tin lên nhiều, Vành Khuyên vẫn chưa hình dung được phản ứng của thầy cô trước màn hoạt cảnh do bọn Hải quấn bày ra. Phớt lờ những bộ mặt nhăn nhó của băng "tứ quậy" ngồi bên dưới, nó cố tình cắt xén bớt những câu "quảng cáo" giật gân do thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" đề nghị.

- Bây giờ thi sĩ Lan Kiều sẽ mở đầu chương trình văn nghệ bằng bài thơ Trường em! – Vành Khuyên vừa bước xuống, nhỏ Hạnh đã dõng dạc – Xin thầy cô và các bạn cho một tràng pháo tay để động viên tinh thần thi sĩ!

Tiếng vỗ tay lập tức vang lên rào rào.

Lan Kiều bẽn lẽn bước ra "sân khấu". Lan Kiều trước nay chỉ làm thơ đăng báo. Nó chưa bao giờ đọc thơ trước đám đông, nhất là trong đám đông đó có cả các thầy cô lúc này đang nhìn chòng chọc vào nó chờ đợi.

Phải hắng giọng hai, ba lần, Lan Kiều mới mở miệng được. Nó ấp úng:

- Thưa các thầy cô … thưa các bạn … Lan Kiều xin đọc …

Rồi không nói rõ là đọc gì, nó hấp tấp "trình bày" luôn:

- "Anh gạch – Đo đỏ – Nho nhỏ – Dễ thương …"

Bài thơ này Lan Kiều làm đã lâu, lại bằng lối thơ hai chữ vần vèo dễ thuộc, nhưng lúc này nó đọc cứ vấp lên vấp xuống khiến mấy đứa trong tổ 2 nhăn như bị, chắc mẩm phen này mất đứt cái phần thưởng quý giá của cô Trinh.

Nhưng dù Lan Kiều trình bày không được trơn tru lắm, bài thơ Trường em vẫn nhận được lời khen ngợi và những tràng pháo tay nồng nhiệt của

các thầy cô.

Chí Mỹ không biết nhặt được ở đâu một cành hoa ny-lông, hí hửng chạy lên sân khấu dúi vào tay thi sĩ khiến thi sĩ lỏn la lỏn lẻn và cuống quít chạy vội về chỗ ngồi.

Ở trên bục, nhỏ Hạnh tiếp tục làm nhiệm vụ:

- Để tiếp nối chương trình, ca sĩ Dưỡng sẽ trình bày bản dân ca quen thuộc Trống cơm. Xin các thầy cô và các bạn bình tĩnh thưởng thức!

Lời giới thiệu của nhỏ Hạnh khiến cả lớp cười ồ. Thầy Quảng quay sang cô Diệu Lý, ngơ ngác:

- Thưởng thức ca nhạc tại sao lại phải bình tĩnh hở cô?

Cô Diệu Lý lắc đầu:

- Điều này chắc thầy phải hỏi cô Trinh.

Hôm trước, cô Trinh đã bị thằng Dưỡng làm mất vía một lần, tất nhiên cô biết rõ tại sao nhỏ Hạnh lại "cảnh báo" khán thính giả một cách nghiêm khắc như thế. Nhưng khi thầy Quảng và cô Diệu Lý thắc mắc, cô chỉ nhoẻn miệng cười không đáp.

Cô Trinh không đáp, nhưng thằng Dưỡng đã tích cực giải đáp ngay.

Nó phồng ngực, hai tay nắm chặt, gân cổ nổi vồng:

- Tình bằng có cái trống cơm, khen ai khéo vỗ …

Thằng Dưỡng làm các thầy cô giật nảy. Nếu đem cái "trống cơm" thật ra "vỗ" vào lúc này chắc cũng không thể khiến người nghe chóng mặt đến thế.

Cô Kim Anh và cô Hạ Huệ ngậm chặt miếng bánh ăn dở, thầy Hiếu và thầy Thừa đặt vội ly nước ngọt xuống bàn, còn cô Trinh thì húng hắng ho.

Cô Nga hấp tấp quay lại phía sau, nhìn lướt đám học trò, có lẽ cô định nói câu quen thuộc "Ôi, cô nhức đầu quá! Em nào có mang theo chai dầu gió, cho cô mượn xem nào!" nhưng sực nhớ ra đây là buổi liên hoan văn nghệ cuối năm, chứ không phải đang tiết sử, cô liền thất vọng quay lên.

May mà bản Trống cơm không đến nỗi quá dài. Khi Dưỡng hát xong câu cuối cùng, ai nấy đều thở phào như vừa thoát khỏi một trận oanh kích. Mừng "tai qua nạn khỏi", mọi người vỗ tay như sấm.

Đang mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nghe tiếng vỗ tay, mặt mày Dưỡng tươi hơn hớn. Nó liếm môi, hăm hở:

- Nếu các thầy cô và các bạn còn muốn nghe nữa, em xin hát thêm bản thứ hai. Bản này có tên là …

Sự hăng hái của Dưỡng khiến các khán giả mặt xám như chàm đổ. "Speaker" Hạnh hoảng hốt cắt ngang:

- Cảm ơn nhiệt tình của ca sĩ Dương. Nhưng vì thời gian có hạn, xin bạn cảm phiền!

Dương vẫn chưa chịu buông tha mọi người. Nó cứ đứng trơ, giọng nằn nì:

- Bài này ngắn thôi mà …

Nhỏ Hạnh càng quýnh. Không biết làm sao, nó đành nói thẳng:

- Một lần nữa, xin cảm ơn bạn. Và … mời bạn về chỗ ngồi!

Bị đuổi thẳng cánh, Dưỡng hằm hằm bước xuống, bụng tức con nhỏ Hạnh "vùi dập nhân tài" kia không để đâu cho hết.

Hôm trước thằng Quang nói với cô Trinh là tổ 1 của nó tham gia hai tiết mục, Dưỡng sẽ hát bản Trống cơm để tạo cảm giác mạnh, sau đó ban "Tam ca áo trắng" sẽ hát bản Hổng dám đâu để giúp khán giả hoàn hồn lại.

Tưởng Quang nói đùa, không ngờ sự thực lại diễn ra đúng y như thế.

Khi ba con nhỏ Hiền Hòa, Việt Hà và An Dung bước ra chào khán giả và cất giọng lảnh lót "Trên cành cao chim hót mời em đi giữa mùa xuân …" thì cô Kim Anh và cô Hạ Huệ mới nuốt trôi được miếng bánh nãy giờ còn nghẹn ngang cổ họng, thầy Hiếu và thầy Thừa mới bình tĩnh cầm ly nước mà không sợ tuột tay làm rớt và cô Trinh mới thôi ho, cô Nga mới thôi nhấp nhổm quay đầu nhìn quanh quất.

Không chỉ các thầy cô, khi ban "Tam ca áo trắng" cất lên bài hát quen thuộc, tụi bạn trong lớp tưởng như có một làn gió mát thổi ngang lớp học và không hẹn mà mấy chục cái miệng cùng đồng loạt hát theo, nhiều đứa còn vỗ tay đánh nhịp:

- "Đá bóng với đá cầu, nhảy dây, bắn bi, trốn tìm. Ôi hấp dẫn tuyệt vời nhưng mà em hổng dám đâu! Hổng dám đâu em còn phải học bài! Hổng dám đâu, em còn phải làm bài …"

Tổ 3 tiếp nối chương trình bằng một hoạt cảnh, theo như lời thằng Bá đăng ký với cô Trinh, là hoạt cảnh về đề tài học tập.

Cả lớp hồi hộp nhìn thằng Phước đeo râu, mang mục kỉnh, đạo mạo bước lên sân khấu. Năm đứa còn lại, kể cả lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Vành Khuyên, lục tục bước theo sau và đứng dàn hàng ngang trước mặt Phước, vòng tay cúi đầu ngoan ngoãn ra phết.

Đến khi thằng Phước cất lời:

- Các con ơi!

Và năm đứa kia dạ ran thì tụi bạn mới biết thằng Phước là "cha" của cả tổ nó.

Đỗ Lễ cười hí hí, vọt miệng:

- Cha ơi! Con đói bụng …

Đỗ Lễ tính trêu thằng Phước một câu bá láp gì đó nhưng bắt gặp cái trừng mắt của nhỏ Hạnh, nó liền rụt cổ nín thinh.

Phớt lờ sự phá bĩnh của Đỗ Lễ, Phước vẫn tiếp tục nói với "các con", nó vừa nói vừa dang rộng hai tay, trịnh trọng, tha thiết:

- "Việc học đối với các con hình như khó nhọc, mẹ con nói phải đấy! Cha chưa bao giờ trông thấy các con đi học với dáng điệu quả quyết và nét mặt hớn hở như cha mong muốn. Các con thử tưởng tượng nếu các con ngồi không ở nhà thì ngày giờ của các con sẽ trống trải biết là dường nào … Các con hãy nghĩ đến những người thợ làm lụng cả ngày, tối đến còn phải cắp sách đi học, những cô thiếu nữ suốt tuần lễ bị giam giữ trong xưởng, chủ nhật đến cũng rủ nhau đi học, những binh lính hết giờ luyện tập, cũng đem tập vở ra học, viết. Cho đến những trẻ mù, trẻ câm, chúng cũng đều học cả …"

Giọng thằng Phước càng lúc càng diễn cảm:

- "Mỗi buổi sáng, lúc các con đến trường, các con hãy nghĩ cũng giờ ấy trong thành phố ta có tới ba vạn đứa trẻ cũng ngồi dán mình trong lớp bốn tiếng đồng hồ như các con để được mở mang trí tuệ. Các con hãy nghĩ: xấp xỉ giờ này, trẻ con trong các nước trên hoàn cầu cũng đều đi học cả. Các con hãy tưởng tượng những đứa trẻ lếch thếch trên những đường hẻm nhà quê, rảo bước trong các phố phường huyên náo, dưới bầu trời oi ả hay trong cơn mưa tuyết lạnh lùng, chúng đi thuyền ở những xứ lắm sông ngòi, cưỡi ngựa qua những cánh đồng mông quạnh hoặc ngồi xe trượt trên những bãi băng giá lạnh. Chúng xuống lũng lên đèo, chúng xuyên rừng lội suối, chúng vượt

qua những ngọn đồi hẻo lánh hoang vu. Ăn mặc hàng ngàn lối khác nhau, nói bằng trăm thứ tiếng khác nhau, chúng đi một mình hay lũ năm lũ ba, sách cắp trong tay hay cặp đeo dưới nách. Từ ngôi trường cùng tột lấp trong ánh tuyết nước Nga cho tới nóc trường hẻo lánh lẩn trong khóm gồi xứ Ả Rập, có tới hàng triệu triệu đứa trẻ cùng học một điều bằng những thể thức khác nhau …"

Hoạt cảnh của tổ 3 chẳng ra hoạt cảnh tẹo nào. Hoạt cảnh là phải có hoạt động, có diễn tiến, có kịch tính. Đằng này thằng Phước chỉ đứng nói khan. Nhưng lạ lùng thay, cả lớp im phăng phắc, mặt đứa nào đứa nấy đều lộ vẻ ngẩn ngơ, xúc động.

Tất nhiên nhiều đứa biết thừa Phước đang đọc bức thư của cha Enricô gửi cho con, trích trong cuốn Tâm hồn cao thượng của Edmond de Amicis mà hồi ở cấp 1, tụi nó đã được học qua. Nhưng giọng điệu chân thành của lời văn khi đọc lên vẫn khiến người nghe cảm thấy nao nao khó tả.

Hôm trước Phước lỡ ba hoa với cô chủ nhiệm là tổ nó sẽ dựng hoạt cảnh về học tập. Nhưng sau khi bàn tới tính lui đến nát óc, đứa nào cũng thấy đề tài học tập quá xá hóc búa, rốt cuộc nhỏ Tú Anh bèn đề nghị đọc lá thư này thay cho hoạt cảnh. Nhưng để cho cô Trinh và tụi bạn khỏi bắt bẻ và trách cứ, tụi nó vẫn phân vai cha vai con và bắt thằng Phước đeo râu, mang kính ra vẻ ta đây cũng chuẩn bị công phu lắm lắm.

Các thành viên tổ 3 không ngờ tiết mục đơn giản của mình lại thành công ngoài sức tưởng tượng. Không những tụi bạn nghệt mặt ra vì xúc động mà ngay cả các thầy cô cũng bị đoạn văn làm cho xao xuyến. Bức thư người cha gửi cho Enricô khiến các thầy cô cứ chớp chớp mắt mơ màng nhớ lại thời cắp sách của mình.

Giọng thằng Phước mỗi lúc một cất cao, hùng hồn:

- "Các con hãy tưởng tượng trong cái tổ kiến học sinh gồm hàng trăm dân tộc khác nhau ấy, các con có hân hạnh dự phần … Các con hãy tự nhủ: ví phỏng một mai sự hoạt động ấy ngừng hẳn thì nhân loại sẽ trở lại đời mọi rợ, sẽ sa vào cõi tối tăm …"

Ngay từ đầu, Phước đã nhận ngay ra hiệu quả của bài văn trên gương mặt mọi người. Ngay cả nó, nó cũng bị bài văn lôi cuốn. Đến đoạn cuối thì giọng nó đã khản đặc:

- "Cố lên, hỡi những tên lính nhỏ trong đạo quân lớn lao kia! Cố lên, các con ơi! Lấy sách vở làm khí giới, lấy lớp học làm quân đội, lấy thế giới làm bãi chiến trường, coi sự ngu dốt là cừu địch và lấy sự văn minh của nhân loại làm cuộc khải hoàn, các con phải phấn đấu luôn luôn và chớ hề làm tên lính hèn nhát!"

Phước chấm dứt bài "diễn văn" giữa mồ hôi nhễ nhại và giữa tiếng vỗ tay như sấm dậy của mọi người. Phước thấy mình lâng lâng bay bổng. Nó tưởng mình đang lơ lửng trên chín tầng mây. Sung sướng quá, nó không chịu rời sân khấu, dù "hoạt cảnh" đã kết thúc. Giơ thẳng hai tay lên trời, nó cao hứng làm một chuyện không có trong kịch bản là ngoác miệng kêu tên từng "đứa con":

- Cố lên, Bá con, Đặng Đạo con! Cố lên Xuyến Chi con, Vành Khuyên và Tú Anh con!

Sự "cương ẩu" của Phước quả là tai họa. Những cảm xúc bồi hồi mà bài văn đem lại đã bị Phước làm tan biến ngay tút xuýt. Đang ngẩn ngơ, thấy Phước kêu tụi bạn trong tổ bằng "con" ngọt xớt, tụi bạn bỗng phá ra cười.

Lớp trưởng Xuyến Chi tất nhiên phát hiện ngay ra sự bất lợi. Lúc về chỗ ngồi, nó không ngớt cằn nhằn Phước:

- Hoạt cảnh đang thành công, bị bạn làm cho hỏng bét!

Nhỏ Tú Anh phụ họa:

- Ừ, nếu bạn Phước không cao hứng chọc cười, tiết mục của tổ mình đứng hạng nhất là cái chắc!

Đặng Đạo cũng gật gù:

- Thằng Phước này bậy ghê!

Bị tụi bạn trong tổ tấn công tới tấp, Phước nổi khùng:

- Bậy cái đầu mày! Tao làm cha, chẳng lẽ tao âu yếm kêu tên các con tao không được hả?

Thấy thằng Phước nói ngang như cua, bọn Xuyến Chi chỉ biết lắc đầu ngó lơ chỗ khác.

Chương 8

Xuyến Chi không ngó lơ còn đỡ, nó vừa quay mặt sang bên trái, đã gặp ngay thằng Dưỡng.

Dưỡng cười hề hề:

- Xuyến Chi con! Bây giờ tới tiết mục gì nữa vậy?

Xuyến Chi nghiêm mặt:

- Tôi không giỡn với bạn à nghen!

Dưỡng nhăn nhở:

- Cha cũng đâu có giỡn! Cha hỏi thật chớ bộ!

Xuyến Chi nghiến răng:

- Bạn muốn gì đây?

Cuộc chiến tranh đang có nguy cơ bùng nổ giữa Dưỡng và Xuyến Chi thì may làm sao, nhỏ Hạnh đã kịp thời can thiệp:

- Thưa các thầy cô, thưa các bạn! Sau đây bạn Quý sẽ đọc cho chúng ta nghe một bài thơ về lớp 8A4 thân thương …

Lời giới thiệu của nhỏ Hạnh khiến cả lớp đang ồn ào chợt im phắt. Đã hơn mười ngày nay, tụi bạn nghe "thi sĩ Bình Minh" tuyên bố sẽ viết một bài thơ về lớp 8A4 nhưng chẳng ai biết nó viết gì. Ngay cả tụi bạn cùng tổ, thậm chí thân thiết như Tiểu Long và nhỏ Hạnh, dò hỏi đến khản cổ, thi sĩ nhà ta vẫn không chịu hé răng.

Quý ròm khoan thai tiến lên bục, tay cầm tờ giấy, trịnh trọng hắng giọng:

- Kính thưa các thầy các cô, thưa các bạn, nhân dịp kết thúc năm học, em xin đọc một bài thơ viết về lớp học của chúng ta …

Hải quắn vọt miệng:

- Bài "Lớp em ca hát thật là hay ho …" chứ gì?

- Đây là bài khác! – Quý ròm vẫn điềm tĩnh – Bài thơ này có thể không hay, nhưng dù sao cũng ghi dấu một kỷ niệm …

Tiểu Long quay sang nhỏ Hạnh:

- Này, thằng ròm mắc cái tật dài dòng tự bao giờ thế nhỉ?

Đỗ Lễ nói lớn:

- Thôi, giới thiệu thế đủ rồi! Đề nghị thi sĩ Bình Minh đọc thơ đi!

Nhiều cái miệng nhao nhao hùa theo:

- Đúng rồi đó! Đọc thơ đi!

Quý ròm đưa tờ giấy lên sát mắt, từ tốn:

- Bài thơ này có tên là Chị Hằng.

- A ha! – Quới Lương bô bô – Thi sĩ Bình Minh làm thơ tặng người đẹp Lệ Hằng mà dám bảo là viết về lớp mình hả!

Lệ Hằng đỏ mặt quay ra sau:

- Bạn Quới Lương có biết giữ mồm giữ miệng là gì không vậy?

Lời bình luận của Quới Lương khiến Quý ròm thoáng lúng túng. Nó khẽ hắng giọng hai ba cái rồi không dám kéo dài thời gian, sợ tụi "tứ quậy" ăn nói vung vít, nó lập tức lấy hơi đọc:

- Anh Em Khuyên Hạnh Quý Long Vương – Dung Ngọc Như Hoa Lâm Mỹ Lương …

Quý ròm mới đọc có hai câu, tụi bạn đã nghệt mặt. Quỳnh Như liếc Lan Kiều:

- Thơ gì kỳ vậy hở Lan Kiều?

Lan Kiều khẽ lắc đầu:

- Mình cũng không rõ! Đợi Quý đọc hết cả bài xem sao!

Nhưng ngay cả khi "thi sĩ Bình Minh" đọc nốt hai câu cuối:

- Bá Đạo Linh Hà Cung Lễ Hải – Tần Kiều Ân Dưỡng Phước Hòa Quang

Nhỏ Lan Kiều vẫn ngơ ngác lẩm bẩm:

- Thơ của Quý khó hiểu ghê!

Đỗ Lễ không lẩm bẩm như Lan Kiều. Nó đứng bật dậy, oang oang chất vấn:

- Thơ gì mà "dung ngọc như hoa", "bá đạo linh hà", tụi này chả hiểu gì cả! Lại có gì gì "Lâm Mỹ Lương" nữa! Nếu là "Lê Mã Lương", tụi này còn biết là ai, chứ "Lâm Mỹ Lương" thì chịu!

Nhỏ Vành Khuyên chớp mắt hỏi:

- Hình như bạn Quý làm thơ bằng chữ Hán phải không? Nếu vậy thì bạn phải dịch sang tiếng Việt cho bạn bè hiểu chứ!

- Đây không phải là thơ chữ Hán! – Quý ròm chưa kịp đáp, tiếng thằng Lâm đã vang lên – Nếu là thơ chữ Hán chắc chắn sẽ không có câu "Anh em khuyên Hạnh quý Long Vương". Chỉ có điều câu thơ này hình như không chính xác!

Nhỏ Vành Khuyên nhíu mày:

- Không chính xác là sao?

- Nếu câu thơ viết "Anh em khuyên Hạnh quý Minh Vương" thì còn có ý nghĩa, vì Minh Vương ở ngay đây, chứ khuyên Hạnh quý Long Vương thì Hạnh biết Long Vương ở đâu mà tìm!

Nói xong, Lâm nhe răng ra cười hì hì. Trong lớp, ba bốn đứa lập tức cười theo. Quới Lương còn khoái chí đến mức thò tay vào ngăn bàn gõ thùng thùng.

Minh Vương là tổ trưởng của Lâm, nhưng trước lối đùa cợt bặm trợn của thằng này, nó chỉ biết quay mặt nhìn đi chỗ khác, ra vẻ ta đây vừa rồi chả nghe thấy gì cả.

Ở trên sân khấu, nhỏ Hạnh vẫn thản nhiên. Nó đưa mắt nhìn khắp lớp và thủng thỉnh nói:

- Bài thơ của Quý chẳng phải là thơ chữ Hán, và thực ra cũng chẳng có một ý nghĩa nào cả …

Nhỏ Hạnh mới nói đến đó, Quốc Ân đã vọt miệng cắt ngang:

- Thơ chẳng có ý nghĩa thì đọc lên làm gì!

Nhỏ Hạnh điềm tĩnh giải thích:

- Tuy chẳng câu thơ nào có ý nghĩa nhưng toàn bài thơ lại có một ý nghĩa rất lớn.

Dưỡng nhấp nhổm trên ghé:

- Đề nghị bạn nói rõ một tí đi! Nói thế có thánh họa may mới hiểu!

- Tôi sẽ nói rõ ngay đây!

Nhỏ Hạnh gật đầu và lại gần Quý ròm, cầm lấy tờ giấy trên tay bạn, rồi quay xuống dưới:

- Mỗi chữ trong bài thơ này là một tên người. Và toàn bộ bài thơ được ghép bằng tên của tất cả các bạn trong lớp …

Nhỏ Hạnh quả thông minh siêu đẳng. Mặc dù Quý ròm giữ bí mật đến phút chót, nhưng chỉ nghe thoáng qua là nó đã khám phá ngay ra ẩn ý của bài thơ.

Cả lớp lập tức "ồ" lên.

Nhỏ Tú Anh thích thú:

- À, thế ra chữ "Anh" trong câu thơ đầu tiên tức là Tú Anh đấy! Nhỏ Kim Em cũng tươi hơn hớn:

- Còn "Em" đích thị là tên mình rồi!

Đỗ Lễ oang oang:

- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao "Anh em khuyên Hạnh quý Long Vương". Thì ra đó là Quý ròm, Tiểu Long và Minh Vương! Hà hà!

Thấy tụi bạn nhao nhao tìm tên mình trong bài thơ, lại còn hăng hái giải thích giùm tác giả, Quý ròm cười tít mắt. Nhưng Quý ròm sung sướng nhất là khi nhìn xuống những dãy bàn đầu, nó thấy các thầy cô ai nấy đều gật gù vẻ tán thưởng.

Nhưng Quý ròm chưa rời sân khấu ngay được. Nó vừa dợm chân, ba bốn cái miệng đã tranh nhau đề nghị:

- "Thi sĩ Bình Minh" đọc lại bài thơ lần nữa đi!

- Ừ, đọc lại đi! – Hải quắn nhăn nhó – Tao chẳng thấy tên tao đâu cả!

Quý ròm đành phải đọc lại bài thơ một lần nữa.

Hải quắn dỏng tai nghe. Khi Quý ròm đọc đến câu "Bá Đạo Linh Hà Cung Lễ Hải" thì nó toét miệng cười:

- Ờ, ờ, bây giờ thì thấy rồi!

Mấy đứa khi nãy chưa kịp nhận ra tên mình bây giờ cũng lần lượt reo lên:

- Ờ, tao cũng thấy rồi!

- Tao cũng thế! Tên tao ở tuốt sau đuôi nên lúc nãy tao nghe không ra!

Chỉ có Lệ Hằng và Xuyến Chi là ngơ ngác:

- Ơ, tên của Lệ Hằng đâu?

- Ừ, trong bài thơ cũng chẳng hề có tên Chi

Bài thơ của Quý ròm là loại thơ bốn câu, mỗi câu bảy chữ, tổng cộng hai mươi tám chữ, do đó chỉ ghép được hai mươi tám tên người. Nhưng khổ nỗi, lớp 8A4 của nó lại có tới ba mươi học sinh. Túng thế, thi sĩ nhà ta bèn giải quyết nạn "dư thừa dân số" bằng cách đưa tên Lệ Hằng và Xuyến Chi lên "tạm trú" ở nhan đề bài thơ.

Lệ Hằng không nhớ điều đó nhưng Quới Lương nhớ. Nó cười hề hề:

- Tên của bạn Lệ Hằng nằm chình ình trên đề bài, lại còn được tác giả kêu bằng chị, tụi này không khiếu nại thì thôi, bạn còn khiếu nại lôi thôi gì nữa!

Lệ Hằng lỏn lẻn:

- Ờ há! Thế mà Lệ Hằng quên mất!

- Nhưng còn tôi! – Thấy Lệ Hằng tìm được danh tính, còn mình thì chưa, nhỏ Xuyến Chi sốt ruột – Quý giấu tên tôi ở đâu thế?

Quý ròm gãi đầu:

- Tên bạn hở? Tên bạn thì … thì …

Xuyến Chi xịu mặt:

- Khi làm bài thơ này, bạn quên mất tôi chứ gì?

- Không phải! – Quý ròm rối rít thanh minh – Tên bạn vẫn có trong bài thơ đó chứ!

- Chỗ nào đâu? – Nhỏ Xuyến Chi ngẩn tò te – Sao tôi không thấy?

- Ở ngay trong đề bài ấy!

- Làm gì có! Đề bài chỉ có mỗi mội "chị Hằng" kia mà?

- "Chị" tức là "Chi" đấy! – Quý ròm lúng túng giải thích.

- "Chị" sao lại là "Chi" được! – Xuyến Chi vùng vằng – Tên bạn nào Quý cũng ghi đúng, riêng tên tôi Quý tự dưng thêm vào dấu nặng, tôi không chịu đâu! Quý ròm nhăn nhó.

- Nhưng nếu đặt tên bài thơ là "Chi Hằng" thì không có nghĩa gì cả! – Rồi thấy Xuyến Chi vẫn chưa nguôi giận dỗi, Quý ròm hạ giọng năn nỉ – Thôi, bạn chịu khó một chút đi mà! Bạn là lớp trưởng phải biết … hy sinh cho tập thể chứ!

Điệu bộ cầu khẩn của thi si nom đến tội, nếu không có các thầy cô ngồi trước mặt, chắc nó đã chắp tay lạy Xuyến Chi rồi.

- Thôi, bạn Xuyến Chi đừng thắc mắc làm gì cho mệt! – Giọng thằng Lâm đột ngột vang lên – Phong cách của "thi sĩ Bình Minh" xưa nay vậy! Lúc làm bài thơ về cách tìm tỉ số lượng giác của góc nhọn, thi sĩ dám viết "chia đối" thành "chia đôi", rồi giảng "đôi" tức là "đối", thì nay thi sĩ viết "Chi" thành "Chị" rồi bắt người đọc phải hiểu "Chị" là "Chi", điều đó có gì lạ đâu!

"Thi sĩ Hoàng Hôn" khuyên giải Xuyến Chi nhưng rõ ràng là nhằm chế giễu "tài năng thơ" của "thi sĩ Bình Minh". Quý ròm biết thừa điều đó nên mặc dù cuối cùng Xuyến Chi đã chịu rút lại lời khiếu nại và hậm hực ngồi xuống, nó vẫn chẳng thấy khoái trá tẹo nào. May mà cô Trinh đã kịp đứng lên. Cô đứng lên, đưa mắt nhìn khắp lớp và chậm rãi nói:

- Theo cô thì bài thơ vừa rồi của Quý rất có ý nghĩa. Đó là một bài thơ độc đáo. Cô nghĩ các em nên chép bài thơ này vào tập và học thuộc. Mai này lớn lên, dù mỗi người tản mác một phương, khi đọc bài thơ này lên, các em sẽ hình dung ra được từng khuôn mặt bạn bè của lớp 8A4 thân thương …

Lúc khám phá ra sự đặc biệt trong bài thơ của Quý ròm, tụi bạn chỉ thấy là lạ, và khoai khoái vì thấy có tên mình trong đó. Bây giờ nghe cô chủ nhiệm giảng giải, tụi nó mới cảm nhận hết giá trị của bài thơ. Vì vậy, cô vừa nói xong, cả lớp liền vỗ tay rần rần:

- Đúng rồi đó! Quý đọc lại lần nữa cho bọn mình chép đi!

- Đọc đi, "thi sĩ Bình Minh"!

- Đọc chầm chậm thôi nhé!

Quý ròm sướng rơn. Nó không ngờ cô Trinh đánh giá bài thơ của nó cao vòi vọi như thế. Cái tầm cao đó, thú thật là nó cũng không hề nghĩ tới khi sáng tác bài thơ "lắp ghép" này.

Mặt mày hí hửng, Quý ròm định làm theo yêu cầu của tụi bạn. Nhưng nhỏ Hạnh đã kịp cắt ngang:

- Bài thơ này, lát nữa Quý sẽ đọc cho các bạn chép. Bây giờ để chương trình văn nghệ không bị ngắt quãng quá lâu, đề nghị các bạn giữ trật tự để thưởng thức một hoạt cảnh vô cùng vui nhộn do tổ 2 và tổ 5 biểu diễn …

Chương 9

Trừ mấy đứa trong ban cán sự lớp, các tổ còn lại chưa hình dung được cái hoạt cảnh nói về thầy cô mà tổ 2 và tổ 5 bí mật tập dượt mấy bữa nay là hoạt cảnh như thế nào.

Vì vậy khi Minh Vương và Lan Kiều dẫn hai tổ bước ra, lại khệ nệ khiêng theo cả bàn ghế lên sân khấu thì đám khán giả đang yên lặng theo dõi kia bỗng nhốn nháo hẳn lên.

Dưỡng quay sang Tần:

- Tụi nó định làm gì vậy hở mày?

- Tao cũng chẳng rõ!

Ở dãy bên phải, Kim Em khều Hiển Hoa:

- Các bạn ấy làm gì mà khiêng bàn ghế lên tuốt trên đó vậy hở Hiển Hoa? Nhỏ Hiển Hoa chớp mắt:

- Chắc các bạn ấy định dựng cảnh một lớp học.

- Dựng một lớp học? – Nhỏ Kim Em ngạc nhiên – Làm thế để làm gì?

- Hôm trước bạn Hải bảo tổ 2 và tổ 5 sẽ dựng một hoạt cảnh về thầy cô. Có thầy cô, dĩ nhiên phải có lớp học rồi!

Hiển Hoa không phải là con nhỏ giỏi suy luận. Nhưng lần này nó đoán trúng phóc.

Ở trên sân khấu, sau khi kê bàn kê ghế đâu đó xong xuôi, mười một đứa xúm lại vừa chen chúc giành chỗ vừa cãi nhau chí chớ. Ở phía dưới, thằng Cung bĩu môi:

- Mấy đứa này chả có trật tự kỷ luật tí ti ông cụ nào cả! Đến lúc diễn rồi mà còn giành giật, cãi cọ ầm ĩ, thật chả ra làm sao!

Cung không biết tụi bạn nó đang đóng giả một lớp học mất trật tự. Nó tưởng mấy đứa kia cãi nhau thật. Nó tưởng hoạt cảnh chưa bắt đầu.

Chỉ đến khi đứa thứ mười hai là nhỏ Hải Ngọc nãy giờ vẫn đứng tách riêng ra, vô hai tay vào nhau, cao giọng:

- Các em yên lặng nào! Ồn ào như thế làm sao cô giảng bài được!

Thì Cung mới biết là mình trách nhầm. Không chỉ Cung, nhiều đứa trong lớp đến lúc này mới biết Hải Ngọc đang đóng vai cô giáo. Cả bọn lập tức

nín thở, nghếch mắt theo dõi.

Nhưng mặc cho cô giáo la rầy, mười một đứa kia vẫn chen huých la ó, huyên náo không thể tả. Nhỏ Hải Ngọc cau mày, và lại đập hai tay vào nhau:

- Các em có nghe cô nói không?

Tất nhiên là tụi Đỗ Lễ "chẳng nghe cô nói", bằng chứng là tụi nó vẫn hăng hái gây gổ bất chấp cô giáo cứ nhắc chằm chặp.

Nhỏ Hải Ngọc dường như bất lực. La một hồi, nó đưa tay chặn ngực, húng hắng ho. Tiếng ho của Hải Ngọc khiến thằng Quang buột miệng reo:

- A ha, tao biết rồi! Hải Ngọc đang đóng vai cô Trinh!

Như để chứng minh tài nhận xét nhanh nhạy của Quang, nhỏ Hải Ngọc hắng giọng:

- Này, các em im lặng nghe cô đố này! Em nào cho cô biết con công trang sức bằng cái gì?

Đang ồn ào, nghe cô đố, tụi Đỗ Lễ lập tức ngưng bặt và ngước nhìn "cô giáo":

- Con công hở cô?

"Cô giáo" mỉm cười:

- Ừ, cô đố các em con công trang sức bằng cái gì?

Lần này nghe rõ câu hỏi, mười một cái miệng đồng thanh đáp:

- Thưa cô, con công trang sức bằng bộ lông ạ!

Hải quắn ngứa miệng nói thêm:

- Cô còn câu đố nào kho khó hơn không hở cô? Câu này dễ quá cô ơi!

Nhỏ Hải Ngọc gật gù chưa kịp đáp, thằng Quang ngồi dưới đã láu táu:

- Thế còn con người khác con công ở chỗ nào? Con người trang sức …

Đang bô bô, bắt gặp cái trừng mắt của nhỏ Hạnh, Quang liền im thít.

Nhỏ Hải Ngọc phớt lờ thằng Quang lẻo mép, thản nhiên hỏi các "học trò":

- Con công trang sức bằng bộ lông, thế con người trang sức bằng cái gì hở các em?

Cũng như đầu năm học, nghe "cô giáo" hỏi "dễ" quá, tụi tổ 2 và tổ 5 thi nhau trả lời loạn cào cào. Tụi con gái trưng ra các thứ thời trang, bọn con trai dẫn ra các tiện nghi hiện đại. Hai bên không ai chịu ai, cự cãi ì xèo khiến đám bạn ngồi dưới cười ngặt nghẽo.

Ngay cả cô Trinh cũng không nhịn được cười. Cô không ngờ đứa học trò ngày thường rụt rè và ít nói là Hải Ngọc lại đóng giả cô giống quá thể. Nó ho húng hắng giống hệt cô. Và các cách hỏi đố vừa nghiêm nghị vừa muốn phá ra cười kia càng giống ơi là giống. Cô cũng không ngờ học trò lại dựng hoạt cảnh về thầy cô theo cái kiểu ngộ nghĩnh như thế, lại còn nhớ như in cái câu hỏi đố của cô, câu đố cô vẫn "áp dụng" những khi lớp học ồn ào khiến cô không tài nào giảng bài được.

Cô Trinh cười, và trong lúc cười cô vẫn cảm thấy trái tim mình bồi hồi kỳ lạ, thậm chí cô phải chớp chớp mắt để che giấu sự xúc động đang khiến mặt cô nóng ra.

Ở trên sân khấu, lớp trưởng Xuyến Chi, lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên và hai tổ trưởng Minh Vương, Lan Kiều vừa diễn xuất vừa liếc chừng về phía các vị khán giả đặc biệt để thăm dò phản ứng. Đến khi thấy các thầy cô ai nấy đều bật cười vui vẻ, tụi nó mới thở phào và yên tâm diễn tiếp.

Quỳnh Như trông rõ nụ cười trên môi cô chủ nhiệm. Nụ cười giúp nó thêm tự tin khi tiếp tục chương trình trong vai cô Nga dạy sử.

Khi "cô Nga" bước ra, "lớp học" vừa mới lắng xuống bỗng ồn lên khủng khiếp. "Cô Nga" lại phải tìm cách "dẹp loạn".

Dĩ nhiên phương pháp của cô Nga khác hẳn cô Trinh. Cô Trinh dựa vào câu châm ngôn "con công trang sức bằng bộ lông, con người trang sức bằng học vấn", còn cô Nga dựa vào … chai dầu gió.

Không rõ con nhỏ Quỳnh Như có thường xuyên trúng gió hay không mà nó diễn vai cô Nga cực kỳ xuất sắc. Sau khi hò hét khản cổ vẫn không ăn thua, tụi Đỗ Lễ ồn vẫn cứ ồn, nhỏ Quỳnh Như đưa tay ôm đầu, giọng thảm não:

- Ôi, cô nhức đầu quá! Em nào có mang theo chai dầu gió, cho cô mượn xem nào!

Lời than vãn của "cô Nga" khiến bọn học trò bên dưới vỗ tay rào rào và đồng thanh hét inh:

- Cô Nga! Cô Nga!

Còn các thầy cô thì che miệng cười khúc khích.

Thầy Đoàn dạy thể dục ngồi kế cô Nga, quay qua tủm tỉm trêu:

- Cách của cô hay thật đấy, hôm nào tôi phải bắt chước mới được!

Cô Nga cười cười:

- Môn của thầy dạy ngoài trời, chỉ sợ thầy trúng gió thật thôi!

Khi thầy Đoàn trêu cô Nga, thầy không ngờ chỉ vài phút sau cô Nga đã có dịp trêu lại thầy. Bởi vì khi nhỏ Quỳnh Như vừa lui vào thì Quốc Ân đã bước ra. Nhìn dáng đi mạnh mẽ của nó, người vô tâm đến mấy cũng biết ngay nó là "thầy Đoàn" dạy thể dục chứ không ai!

"Thầy Đoàn" vừa bước ra chính giữa "lớp" đã giơ tay dõng dạc:

- Thầy nói cho các em biết, thể dục không phải là môn học phụ, các em không được lơ là!

- Rồi để cho thuyết phục hơn nữa, "thầy" nhấn mạnh – Các em đừng quên một trí óc minh mẫn chỉ có thể có trong một thân thể tráng kiện! Xưa nay vậy!

Quốc Ân đang hùng hồn thì thằng Lâm đã giơ tay đứng dậy:

- Thưa thầy …

- Gì đó em?

Lâm gãi đầu:

- Ngày xưa thì em không biết nhưng ngày nay em thấy bạn Quý ròm có tráng kiện tí ti nào đâu mà sao bạn ấy vẫn học giỏi hơn em gấp nhiều lần đấy ạ!

Thằng Lâm đột nhiên hỏi một câu cắc cớ khiến "thầy Đoàn" chợt khựng lại:

- Ờ, ờ … Em Quý hở? Trường hợp em Quý là trường hợp ngoại lệ em à!

Câu trả lời ấp a ấp úng của Quốc Ân làm "lớp học" bên trên lẫn lớp học bên dưới cười ầm.

Riêng cô Trinh không cười. Bụng giật thon thót, cô khẽ liếc sang phía thầy Đoàn xem thầy có nổi giận về màn trình diễn vừa rồi của học trò cô không. Cô Trinh không ngọ ngoạy còn đỡ, vừa quay sang, cô càng thêm điếng hồn khi nghe cô Nga đang chọc thầy Đoàn:

- Cách trả lời của thầy cũng hay thật đấy, hôm nào tôi phải bắt chước mới được!

Nhưng thầy Đoàn chẳng tỏ vẻ gì phật ý. Thầy nhìn lên sân khấu, nói lớn:

- Này, hôm đó thầy còn nói thêm một câu nữa mà các em!

Lời khiếu nại của thầy làm mọi người cười ồ. Ở bên trên, như để xác nhận lời thầy, Quốc Ân nghiêm nghị nói với "học trò":

- Tuy vậy, trong trường hợp phải đối diện với những đề toán hóc búa buộc phải vắt óc suy nghĩ hay gặp phải những cuộc thi căng thẳng, sức chịu đựng của em Quý không thể nào bền bỉ được. Mà một khi sức khỏe sút giảm, trí óc chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng …

Cô Nga lại quay qua thầy Đoàn:

- Ôi, lần này thì thầy giải thích mới khoa học làm sao! Thầy Đoàn cười:

- Cô đừng khen tôi nhiều quá, kẻo tôi lại phải tìm một chai dầu gió bây giờ!

Tiếp sau "thầy Đoàn" là "cô Kim Anh". Nếu căn cứ vào kịch bản đã chuẩn bị sẵn thì sau mỗi lần các nhân vật xuất hiện "speaker" Hạnh phải đứng ra hỏi:

- Các bạn có biết nhân vật vừa rồi là thầy cô nào không?

Nhưng nhỏ Hạnh đã không có dịp hỏi những câu như vậy. Hải Ngọc, Quỳnh Như và Quốc Ân mới bước ra nói một vài câu, tụi bạn đã thi nhau reo tên các thầy cô mà bọn trẻ thủ vai rồi.

Lần này cũng vậy, nhỏ Lan Kiều vừa mở miệng hỏi:

- Phân u-rê, thuốc trừ sâu, thuốc diệt cỏ dại do ai chế tạo ra hở các em?

Đám học trò ngồi dưới đã hét ầm:

- Cô Kim Anh! Cô Kim Anh!

Đám học trò trên sân khấu cũng nhanh nhẩu không kém:

- Chính các nhà hóa học đã chế tạo ra những thứ đó, thưa cô!

Nhỏ Lan Kiều gật gù:

- Thế vải lụa, len, dạ nhân tạo, nói tóm lại là những chất không có trong tự nhiên, do ai chế tạo ra?

Tụi Đỗ Lễ lại đồng thanh:

- Thưa cô, tất cả những thứ đó cũng do chính các nhà hóa học tạo ra ạ!

Cô Kim Anh vui vẻ ngó cô Trinh:

- Học trò của cô nhớ dai thật đấy! Cô Trinh mỉm cười:

- Học trò của cô nữa chứ!

Nhưng Lan Kiều đóng vai cô Kim Anh không buồn cười bằng nhỏ Bội Linh đóng vai cô Diệu Lý.

Cô Diệu Lý dạy môn vật lý nên vừa bước ra chính giữa "lớp", nhỏ Bội Linh đã hăm hở "quảng cáo" các thành tựu của công nghệ hiện đại, từ chiếc điện thoại di động có thể gọi xuyên lục địa đến chiếc máy vi tính có thể dùng xem phim hay hát karaoke tùy thích, từ trạm không gian của Nga đến đường hầm xuyên eo biển Manche nối liền Anh và Pháp …

Nhỏ Bội Linh nói một thôi một hồi rồi phấn khởi kết luận:

- Với đà tiến đến chóng mặt của khoa học kỹ thuật, hiện nay trong mỗi gia đình, các phương tiện hiện đại, các loại máy móc tối tân không ngừng được trang bị …

Rồi đột ngột chỉ tay vào Quới Lương, nó hào hứng hỏi:

- Em Quới Lương, em hãy nói cho cô biết nhà em vừa sắm loại máy móc nào mới nhất?

Quới Lương rụt rè đứng dậy:

- Thưa cô, đó là … cái đồng hồ nước ạ!

Câu trả lời bất ngờ của Quới Lương làm "cô Diệu Lý" đứng sững. Còn thằng Hải quắn ngồi cạnh bĩu môi "xì" một tiếng rõ to:

- Tưởng gì! Cái đồng hồ nước xưa rích mà kể ra làm chi! Quới Lương vặc lại:

- Nhưng cô hỏi loại máy móc nào mới nhất trong nhà cơ mà! Mẹ tao làm đơn xin cấp đồng hồ nước cả tám tháng nay, chiều hôm qua người ta mới chịu mang tới!

Lời giải thích thật thà của Quới Lương khiến mọi người cười đau cả bụng. Quả thật, việc xin cấp đồng hồ nước hiện nay ở thành phố đúng là chuyện nhức đầu cho lắm gia đình. Nhưng nếu vì vậy mà cho đó là loại thiết bị gia dụng mới nhất của khoa học kỹ thuật thì quả là bôi bác các nhà sáng chế quá xá cỡ.

Cô Diệu Lý dường như đã quên mất cuộc đối đáp giữa mình và Quới Lương hồi đầu năm học. Nay thấy học trò tái hiện lại câu chuyện oái oăm này ngay trước mắt, cô cười rung cả người.

Cô nhìn cô Trinh, vừa quệt nước mắt vừa nói:

- Cái lớp 8A4 này thật tinh nghịch quá cô à!

Cô bảo "nghịch" nhưng giọng cô lại ra chiều âu yếm. Cô Trinh biết vậy nhưng vẫn vờ đáp:

- Ừ, nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò mà!

Chương 10

Cô Trinh bảo nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò không phải là nói quá. Sau Bội Linh đến lượt Lệ Hằng đóng vai cô Hạ Huệ dạy sinh vật, Minh Vương đóng vai thầy Đại dạy giáo dục công dân và hai đứa đã làm các khán giả bên dưới cười ngặt nghẽo.

Nhưng tới khi Đỗ Lễ đóng vai thầy Sơn Cước dạy kỹ thuật mới khiến mọi người cười lăn bò càng.

Sau khi giảng giải khản cổ về nguyên tắc an toàn điện, "thầy Sơn Cước" hỏi Chí Mỹ:

- Nếu đang ngồi học bài, đèn trong phòng bỗng dưng tắt phụt, em phải làm gì để có ánh sáng một cách nhanh nhất?

Chí Mỹ gãi cổ:

- Thưa thầy … thưa thầy …

- Sao? Em không biết làm cách nào à?

Chí Mỹ liếm môi:

- Thưa thầy, cách nhanh nhất là em ôm tập … chạy qua phòng của ba em ạ!

Cái lối đối đáp ấm ớ của Chí Mỹ khiến cả lớp cười nôn ruột. Còn thầy Quảng quay qua thầy Sơn Cước:

- Sao chuyện này nghe giống chuyện tiếu lâm quá hở thầy?

Thầy Sơn Cước nhìn thầy Quảng bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Ủa, hóa ra thầy không biết lớp 8A4 này là lớp hài hước nhất trường à? Chính tôi hôm nọ cũng suýt phì cười đó thầy!

Thầy Quảng đầu hói, người thấp đậm, tính tình nghiêm nghị. Nghe thầy Sơn Cước nói vậy, thầy nhói mày cố đoán xem lát nữa đây đứa học trò nào sẽ đóng vai thầy và nó sẽ diễn lại cảnh vui nhộm gì. Thầy là người không thích đùa nên thầy lo lắm. Khi thấy một đứa trong băng "tứ quậy" là Quới Lương đủng đỉnh bước ra và đi tới đi lui trước mặt mọi người với dáng đi bệ vệ của thầy, thầy càng lo tợn.

Nhưng rồi thầy yên tâm ngay. Thầy vốn nghiêm nghị nên Quới Lương phải nghiêm nghị theo.

Nó đứng trước mặt "bọn học trò", tay chắp sau lưng, gật gù "diễn thuyết":

- Một con người bình thường bao giờ cũng biết được hình dạng, diện tích và vị trí của căn nhà mình ở, biết được trong nhà chỗ nào cao chỗ nào thấy, biết được láng giềng gần gũi với mình gồm những ai. Một công dân cũng thế. Là người dân của một nước, chúng ta không thể không biết hình dạng, diện tích, vị trí của đất nước mình, không thể không biết nước mình tiếp giáp với những nước nào, không thể không biết nước mình có những núi nào, sông nào, hồ nào. Tóm lại, hôm nay chúng ta học bài "Diện tích, vị trí, giới hạn, hình dạng của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam" …

Quới Lương làm một tràng, cả lớp vỗ tay rần rần.

Thầy Quảng ngồi dưới sướng mê. Thầy không ngờ tụi học trò nhớ như in những lời vàng ngọc của thầy như thế. Mà bài "địa lý nhập môn" của thầy, công bằng mà nói, cũng hay tuyệt. Bụng đắc ý, thầy ngoái đầu nhìn quanh, mặt mày rạng rỡ.

Tất nhiên, thầy Quảng không hề hay biết hồi đầu năm khi thầy nói như thế, ở phía dưới thằng Quốc Ân đã tinh quái thì thào vào tai Hải quắn:

- Tao cược với mày thầy Quảng không biết được diện tích của nhà thầy đâu!

- Im nào! – Hải quắn gắt khẽ – Ông thầy này trông nghiêm lắm, không đùa được đâu!

Trong khi thầy Quảng nhấn mạnh sự quan trọng của môn địa lý bằng phương pháp so sánh, thì thầy Thừa đề cao môn ngoại ngữ bằng một câu chuyện khó thể nào quên.

Thằng Lâm sắm vai thầy Thừa, vừa bước ra nó đã láu táu "Good morning" mặc dù trời đang về chiều khiến tụi bạn cười khúc khích.

- Các em im lặng! Im lặng! – Thằng Lâm giơ tay – Trước khi bắt đầu buổi học hôm nay, thầy sẽ kể cho các em nghe một câu chuyện!

Ba bốn cái miệng tranh nhau hỏi:

- Chuyện gì vậy thầy?

- Chuyện cổ tích hả thầy?

- Đúng rồi đó thầy! Thầy kể chuyện phim cho tụi em nghe đi!

Thằng Lâm giơ tay lần thứ hai:

- Các em giữ trật tự đi nào! – Rồi nó hấp háy mắt y hệt thầy Thừa – Chuyện thầy sắp kể hay hơn chuyện cổ tích, hay hơn chuyện phim nhiều!

Nghe vậy, cả lớp ngồi im, giương mắt chờ đợi.

Lâm "e hèm" một tiếng rồi hắng giọng:

- Một ngày nọ, mèo mẹ dẫn nèo con đi dạo. Lúc ngang qua hang chuột, nghe tiếng lũ chuột đùa giỡn bên trong, mèo con hứng chí nhảy bổ tới. Mèo mẹ cản lại "Cửa hang bé tí, con không chui lọt được đâu?" Mèo con hỏi "Thế làm sao mẹ con ta bắt được chuột hở mẹ?" "Yên chí", mèo mẹ đáp, "Con xem đây!". Nói xong, mèo mẹ giả tiếng chuột kêu lên "chít chít". Quả nhiên, nghe tiếng kêu, lũ chuột con tưởng chuột mẹ đi chợ về liền ùa ra cửa hang. Mèo con phục mẹ quá xá và thu mình chuẩn bị phóng tới vồ lũ chuột. Nhưng ngay lúc đó, tiếng chó sủa "gâu gâu" thình lình vang lên sát sau lưng hai mẹ con mèo khiến cả hai hốt hoảng cong đuôi chạy mất. Lũ chuột con thoát chết, nhìn về phía tiếng sủa, định lên tiếng cảm ơn bác chó ân nhân. Nhưng làm gì có bác chó nào. Chính chuột mẹ đi chợ về, thấy lũ con lâm nguy, bèn vội giả tiếng chó để hù dọa mẹ con chị mèo đó thôi …

Kể xong, thằng Lâm đưa mắt nhìn tụi Đỗ Lễ:

- Chuyện hay không các em?

- Hay lắm thầy! – Nhỏ Bội Linh nhanh nhẩu – Chuyện tiếu lâm hở thầy?

- Đây không phải là chuyện tiếu lâm! – Lâm lắc đầu, rồi nó đảo mắt một vòng, nghiêm trang hỏi – Bây giờ em nào cho thầy biết câu chuyện thầy vừa kể hay ở chỗ nào?

Chí Mỹ láu íau giơ tay, nịnh nọt:

- Thưa thầy, câu chuyện hay chính ở chỗ giọng kể của thầy. Thầy kể chuyện rất sống động, truyền cảm, nghe như mật rót …

- Thôi, đủ rồi em! – Lâm lật đật xua tay – Thầy muốn các em nhận xét về câu chuyện chứ không phải nhận xét về … chất giọng của thầy!

Nhỏ Lan Kiều đứng lên:

- Thưa thầy, câu chuyện vừa rồi hay ở chỗ nêu bật được tình mẫu tử ạ!

- Tình mẫu tử? – Lâm nhíu mày.

- Đúng vậy, thưa thầy! – Nhỏ Lan Kiều liếm môi – Mèo mẹ và chuột mẹ là những biểu hiện sinh động của tình mẹ yêu con ạ!

Nhận xét bất ngờ của tổ trưởng tổ 2 khiến "thầy Thừa" gãi đầu:

- Ờ, ờ … Cái đó cũng có thể kể là điều hay. Nhưng các em còn thấy điều hay nào nữa không?

- Thưa thầy có ạ! – Hải Ngọc vọt miệng.

"Thầy Thừa" mừng rỡ:

- Điều hay nào thế em? Hải Ngọc đứng dậy:

- Thưa thầy, câu chuyện này hay ở chỗ mèo và chuột đều nói được tiếng người ạ!

Đỗ Lễ nhăn mặt kéo tay Hải Ngọc:

- Ngồi xuống đi! Tưởng sao, nói vậy mà cũng đòi nói!

"Thầy Thừa" tặc lưỡi:

- Sao, các em không nhận ra ý nghĩa sâu xa của câu chuyện này à? Hải quắn gãi tai:

- Thưa thầy, khó "nhận ra" quá ạ!

"Thầy Thừa" khoa tay một vòng:

- Nếu vậy thì để thầy nói cho các em biết! Ý nghĩa của câu chuyện này chính là nhằm nêu bật ích lợi của việc học ngoại ngữ, các em đã hiểu ra chưa?

- Dạ hiểu chưa ra! – Tụi Đỗ Lễ ngoác miệng đáp rập ràng khiến đám bạn ngồi bên dưới không nhịn được cười.

Thấy khán giả vui vẻ, thằng Lâm nổi hứng ba hoa:

- Ôi, như vậy là các em chậm hiểu quá! Tiếc là em Lâm hôm nay nghỉ học, nếu không em Lâm sẽ hiểu được điều thầy nói. Ôi, ước gì lớp ta ai cũng thông minh như em Lâm!

Cú "cương ẩu" ngoài kịch bản của thằng Lâm khiến Xuyến Chi và Vành Khuyên xanh mặt. Nhưng đang đóng vai học trò, tụi nó không tiện cự nự "thầy", chỉ có cách vờ ho khan để nhắc nhở, răn đe.

Thấy lớp trưởng và lớp phó ho nhặng, Lâm hiểu ý ngay. Lại thêm thầy Thừa ngồi bên dưới vừa cười vừa nói vọng lên:

- Câu vừa rồi là câu của em chứ không phải của thầy à nghen! Khiến Lân hết dám nói năng vung vít. Nó lấy lại vẻ nghiêm trang:

- Bây giờ thầy hỏi các em nè! Con mèo kêu như thế nào?

- Thưa thầy, kêu "meo meo" ạ! – "Lớp học" nhất loạt trả lời.

- Đúng rồi, mèo kêu "meo meo", nhưng khi nãy, lúc dụ lũ chuột con ra khỏi hang, mèo mẹ có kêu "meo meo" không?

- Thưa thầy, không ạ! – Tụi Đỗ Lễ lại đồng thanh – Khi nãy mèo mẹ không kêu "meo meo" mà kêu "chít chít". Mèo mẹ giả tiếng chuột ạ!

Chỉ đợi có vậy, thằng Lâm vung tay:

- Đấy, các em thấy chưa! Nếu không siêng học "ngoại ngữ", mèo mẹ đâu có thể nói được tiếng chuột và dùng nó để dụ chuột ra khỏi hang!

Kết luận hóm hỉnh của "thầy Thừa" khiến mọi người, kể cả các thầy cô, bưng miệng cười. Thằng Lâm chứng tỏ ta đây là một nhà giáo nghiêm túc. Lâm không cười. Nó tỉnh bơ nói tiếp:

- Chưa hết! Trình độ "ngoại ngữ" của chuột mẹ còn "siêu" hơn …

Chí Mỹ hí hửng vọt miệng:

- Thưa thầy, bây giờ thì em hiểu rồi ạ! Chính nhờ giỏi "ngoại ngữ" mà chuột mẹ đã nói được tiếng chó, cứu lũ con thoát chết trong đường tơ kẽ tóc ạ!

"Thầy Thừa" gục gặc đầu, vẻ hài lòng:

- Đúng! Hoàn toàn đúng! Thế qua câu chuyện này, các em rút ra được bài học gì nào?

Được "thầy" khen, Chí Mỹ khoái chí cười tít mắt. Và nó ưỡn ngực hăm hở:

- Thưa thầy, rút ra được bài học … tiếng Anh ạ!

Chí Mỹ chắc mẩm lần này sẽ được thầy khen tiếp, thầy sẽ lại gật gù "Đúng! Hoàng toàn đúng!" như khi nãy.

Nhưng "thầy Thừa" lắc đầu và thở đánh thượt:

- Ối dào, sao lại có bài học tiếng Anh ở đây? Thầy muốn hỏi các em đã rút ta được kết luận gì từ câu chuyện này kia!

Nhỏ Xuyến Chi đứng dậy:

- Thưa thầy, câu chuyện này cho chúng ta thấy những ích lợi to lớn của việc học ngoại ngữ ạ!

- Đúng thế! – "Thầy Thừa" tươi nét mặt – Không cứ là tiếng Anh, những thứ tiếng khác như tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Nhật, tiếng Trung Quốc …

cũng vậy, các em biết thêm bất kỳ một ngoại ngữ nào cũng đều có lợi cho bản thân cả! Đó là điều thầy muốn nói với các em hôm nay!

Buổi "thuyết trình" về sự lợi hại của môn ngoại ngữ kết thúc giữa những tràng pháo tay rầm rộ của khán giả.

Lâm nhơn nhơn đi về chỗ ngồi, nhường lại "bục giảng" cho Hải quắn.

Hải quắn vừa bước ra, chưa kịp làm bất kỳ động tác nào, tụi bạn ngồi dưới đã reo ầm:

- Thầy Hiếu! Thầy Hiếu!

Đơn giản là từ đầu đến giờ, các thầy cô khác đều lần lượt xuất hiện, chỉ có "thầy Hiếu" là chưa. Hơn nữa, thầy Hiếu có mái tóc xoăn, Hải quắn cũng có mái tóc xoăn. Và đến khi Hải quắn bước lại chỗ bảng đen, dùng tay chùi những dòng chữ chi chít trên bảng khiến hai bàn tay trong thoáng chốc đã dính đầy phấn trắng thì quả là trông nó giống thầy Hiếu quá mức.

So với thầy Quảng và cô Hạ Huệ, thầy Hiếu ít nghiêm hơn. Ít nghiêm hơn nhưng vẫn là nghiêm. Vì vậy, dù hai bàn tay lấm lem của Hải quắn khiến những tiếng rúc rích nổi lên chung quanh, thầy vẫn không nhích môi một tí ti. Thầy ngồi khoanh tay trước ngực nhìn chăm chăm lên sân khấu, mặt mày nghiêm nghị.

Nhìn thầy lúc này, không rõ thầy vui hay giận. Ở bên trên, Hải quắn vẫn thản nhiên hò hét "đứa học trò" đần độn là Quới Lương.

Và đến khi Quới Lương giải sai be sai bét bài toán đơn giản "thầy" cho, "thầy" nổi giận quay sang nhìn trân trân vào mặt tên học trò kém cỏi:

- Em định giết tôi hả Quới Lương?

Quới Lương rụt cổ, mặt xanh như tàu lá:

- Thưa thầy, em đâu dám … giết người ạ!

"Thầy Hiếu" giơ hai tay lên trời, răng nghiến trèo trẹo:

- Còn chối nữa hả? Em làm toán như thế tức là em giết tôi rồi còn gì!

Màn diễn xuất của Hải quắn và Quới Lương khiến phòng học lớp 8A4 như muốn nổ tung. Không chỉ bọn học trò mà cả các thầy cô cũng đều cười rũ, cười chảy nước mắt nước mũi.

Thầy Hiếu đưa mắt nhìn quanh, cảm thấy đầu ong ong. Cuối cùng không nén được, thầy đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, mặt không vui:

- Này, này, các em đừng có mà bịa lung tun như thế! Tôi có bao giờ nói những câu thế đâu!

Phản ứng đột ngột của thầy Hiếu khiến những tràng cười bỗng ngưng bặt. Cô Trinh nơm nớp liếc thầy Hiếu, cố đoán xem thầy giận thật hay chỉ là đùa chơi với bọn học trò. Các thầy cô khác mặt mày đều lộ vẻ căng thẳng. Còn bọn học trò thì khỏi nói, chúng dáo dác hết nhìn thầy Hiếu lại quay sang cô giáo chủ nhiệm như ngầm cầu cứu.

Trong khi chưa ai biết phải làm gì trước tình huống bất ngờ này thì nhỏ Hạnh bước lên một bước:

- Thưa thầy! – Nhỏ Hạnh lễ phép – Đó đúng là câu thầy hay nói với tụi em đấy ạ! Em nghĩ chính nhờ câu nói này mà tụi em không bao giờ dám lơ là khi học môn toán của thầy! Thấy nhỏ Hạnh "xung phong" bước ra trả lời thầy, tụi bạn dần trấn tĩnh và sốt sắng phụ họa:

- Đúng rồi đó thầy! Mỗi lần làm toán sai, nghe thầy nói thế, tụi em cố làm sao cho lần sau không sai nữa ạ!

- Nhờ vậy mà lớp em học toán khá hơn hồi đầu năm nhiều đó ạ!

- Câu đó rõ ràng thầy có nói mà thầy! Bạn Tiểu Long là người đầu tiên nghe thầy hỏi câu đó, nhờ vậy mà bây giờ bạn ấy làm toán được toàn điểm 9, điểm 10 đó thầy!

Thầy Hiếu thấy lòng mình dần dần dịu lại và trong một thoáng thầy chợt ngạc nhiên về phản ứng vừa rồi của mình. Thầy hắng giọng hai ba cái để che giấu sự bối rối và nói:

- Thầy rất cảm ơn về việc các em đã học tốt môn toán của thầy. Nhưng thầy vẫn không nhớ được là thầy có nói cái câu … gì gì đó hay không. Nếu thầy thực sự không nói mà các em "dàn dựng" như vậy tức thị các em giết thầy rồi còn gì!

Thầy Hiếu nói vừa dứt câu, mọi người cười ồ, còn Hải quắn thì hớn hở chỉ tay vào người thầy, giọng mừng rỡ như bắt được vàng:

- Đó kìa thầy! Thầy vừa nói cái câu đó kìa thầy!

Thầy Hiếu tròn mắt:

- Câu gì?

Hải quắn huơ tay sung sướng:

- Cái câu "các em giết thầy rồi còn gì" đó thầy! Thầy Hiếu nhíu mày:

- Làm gì có! Chắc em nghe nhầm hay sao ấy!

Cô Kim Anh tủm tỉm đáp thay Hải quắn:

- Thầy nói rõ ràng, ai cũng nghe hết mà thầy!

Thầy vừa nói "Nếu thầy thực sự không nói mà các em "dàn dựng" như vậy tức thị các em giết thầy rồi còn gì!"

Khi lặp lại câu nói của thầy Hiếu, cô Kim Anh cố tình nói rõ từng tiếng khiến cặp lông mày thầy càng lúc càng nhăn tít. Thầy ngờ ngợ:

- Ủa, tôi có nói vậy thật hả? – Rồi thầy gãi cổ – Ờ, ờ, bây giờ nghe cô nhắc lại, tôi chợt thấy nó quen quen …

Thái độ của thầy Hiếu khiến các thầy cô khác không tài nào làm nghiêm được. Ai nấy đều bật cười. Bọn học trò cũng cười, nhưng lần này chúng cẩn thận lấy tay bụm miệng. Nhưng thầy Hiếu lúc này đâu có giống thầy Hiếu lúc nãy. Trên mặt thầy sự nhăn nhó biến mất, thay vào đó là vẻ cởi mở, dịu dàng.

Thầy nhìn lên sân khấu, tươi cười nói:

- Một câu nói ngay cả thầy cũng không nhớ mà các em lại nhớ như in, lại là câu nói động viên các em học tốt, đó là điều khiến thầy rất xúc động và tự hào. Không biết sang năm thầy có còn dạy các em nữa không, nhưng dù không còn được dìu dắt các em, thầy vẫn tin rằng các em sẽ mãi mãi nhớ đến thầy cũng như các thầy cô đã dạy các em năm nay. Trước khi chia tay, thầy xin cảm ơn các em, cảm ơn cô chủ nhiệm về buổi liên hoan đặc sắc hôm nay …

Rồi thầy rút một bông hoa trong chiếc lọ trước mặt và tiến lên sân khấu, âu yếm đặt vào tay Hải quắn, hệt như khán giả hâm mộ tặng hoa cho nghệ sĩ ngôi sao. Thầy nói, giọng trầm ấm:

- Cảm ơn em đã thể hiện rất cảm động hình ảnh của thầy!

Hành động bất ngờ của thầy Hiếu được tán thưởng bởi hàng tràng pháo tay rôm rả.

Việc thầy Hiếu tặng hoa cho đứa học trò đóng vai mình chắc là một hành động ngẫu hứng. Nhưng cử chỉ đẹp đẽ đó lập tức được các thầy cô khác hoan hỉ hưởng ứng.

Thầy Hiếu vừa đi xuống, cô Nga đã đi lên. Cô cầm nhành hoa trên tay đến trước mặt Quỳnh Như, mỉm cười:

- Cảm ơn em! Cảm ơn về những chai dầu gió của lớp 8A4 dễ thương!

Sau cô Nga là thầy Đoàn. Sau thầy Đoàn là cô Diệu Lý. Cứ thế, các thầy cô lần lượt bước lên tặng hoa và nói lời cảm ơn với các học trò.

Thật là chuyện kỳ lạ! Học trò chưa kịp cảm ơn thầy cô về sự dạy dỗ tận tụy trong năm, các thầy cô đã lên tiếng cảm ơn học trò. Người cuối cùng bước lên sân khấu là cô Trinh.

Sau khi vui vẻ trao nhành hồng đỏ thắm vào tay đứa học trò thủ vai mình là nhỏ Hải Ngọc, cô quay mặt về phía chỗ ngồi của các thầy cô giáo, trang nghiêm nói:

- Với tư cách là chủ nhiệm lớp 8A4, tôi xin cảm ơn các thầy cô đã đến tham dự buổi liên hoan cuối năm hôm nay. Và xin được ngỏ lời biết ơn sâu sắc về sự dạy dỗ hết lòng và tình cảm trìu mến mà các thầy cô đã dành cho học trò lớp 8A4 trong suốt năm qua!

Rồi cô hướng đôi mắt long lanh về phía học trò, giọng cảm động:

- Cô và các thầy cô xin cảm ơn chương trình văn nghệ sinh động, vui nhộn và nhiều ý nghĩa của các em. Nhân đây, cô và các thầy cô xin chúc các em một mùa hè vui vẻ, thú vị và đạt được nhiều kết quả trong năm học tới!

Tiếp đó, cô giơ cao gói quà được bọc giấy mày nãy giờ vẫn cầm trên tay, mỉm cười nói:

- Còn bây giờ đến phần trao phần thưởng! Theo các em tiết mục nào xuất sắc nhất trong buổi liên hoan hôm nay?

Cả lớp đồng thanh:

- Thưa cô, tiết mục của tổ 2 và tổ 5 ạ!

Sợ bạn bè át giọng, thằng Dưỡng gân cổ bình luận:

- Hoạt cảnh của tổ 3 cũng hay và bài thơ của bạn Quý ở tổ 4 cũng độc đáo, nhưng dù sao cũng không hay và độc đáo bằng hoạt cảnh của tổ 2 và tổ 5 ạ!

Thằng Tần không chịu kém. Nó nheo mắt nhìn Dưỡng, miệng bô bô:

- Bài hát Trống cơm do bạn Dưỡng của tổ em trình bày tuy gây "ấn tượng mạnh" không thua gì bom nguyên tử nổ nhưng theo em tiết mục của các bạn ở tổ 2 và tổ 5 vẫn xuất sắc hơn! Sau khi xem hoạt cảnh này, em tin rằng cho đến già tụi em vẫn không thể nào quên các thầy cô dạy chúng em năm nay đâu ạ!

Nhận xét của tụi bạn khiến mấy đứa ở tổ 2 và tổ 5 như nở từng khúc ruột. Chúng cười toét miệng và gõ bàn thùng thùng để đón chào thắng lợi.

Nhưng phấn khởi nhất có lẽ là lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Hạnh, những đứa đã dám "liều mình" ủng hộ ý kiến táo bạo của băng "tứ quậy".

À quên, như thế thì nhỏ Hạnh và nhỏ Xuyến Chi không phải là những đứa phấn khởi nhất. Phấn khởi nhất phải là Hải quắn, Quới Lương, Quốc Ân và thằng Lâm.

Hải quắn phấn khởi đến mức khi cô Trinh đề nghị đại diện tổ 2 và tổ 5 lên nhận phần thưởng, hai tổ trưởng Minh Vương và Lan Kiều chưa ai kịp đứng dậy, Hải quắn đã láu táu rời khỏi chỗ và lơn tơn đi lên.

Đã vậy, sau khi nhận gói quà từ tay cô giáo, Hải quắn không chịu xuống ngay. Nó nhìn về phía các thầy cô, giọng hào hứng:

- Thưa cô chủ nhiệm, thưa các thầy các cô! Lúc nãy cô chủ nhiệm đã cảm ơn các thầy cô, nay em xin thay mặt lớp 8A4 …

Hôm trước nghe Hải quắn tự xưng là đại diện của tổ 2, tụi bạn đã phát hoảng, nay nghe nó cao hứng đòi thay mặt cho cả lớp, tụi bạn càng sốt vó.

Tuy nhiên, Hải quắn đã kịp trấn an bạn bè. Nó nói, từ tốn và chững chạc:

- Em xin đại diện cho lớp 8A4 một lần nữa cảm ơn tất cả các thầy cô đã hết lòng dạy dỗ chúng em …

Nhưng Hải quắn chỉ ăn nói chững chạc được có thế, nếu không tụi bạn đâu có liệt nó vào hàng "tứ quậy". Lớp trưởng Xuyến Chi mới nhè nhẹ thở ra, chưa kịp hít hơi vào, đã phải giật bắn người khi nghe Hải quắn ngẫu hứng ba hoa:

- Chúng em mến các thầy cô đến nỗi em ao ước phải chi cả lớp đều bị lưu ban hết ráo để có dịp học với các thầy cô thêm một năm nữa! Ôi, nếu được vậy thì sung sướng biết mấy!

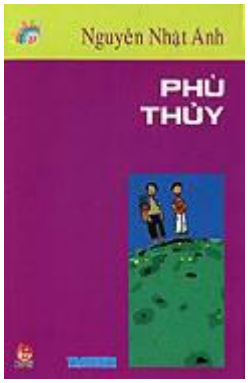
Sự "ao ước" khủng khiếp của "đại diện lớp 8A4" khiến mọi người cười ầm, còn mấy đứa trong ban cán sự lớp thì méo xệch miệng.

Đứng bên cạnh Hải quắn trên sân khấu là cô Trinh. Cô Trinh vốn không phải là người ưa khôi hài. Nhưng lúc này cô cũng phải đưa tay ôm đầu, và than thở bằng một câu được toàn thể khán giả vỗ tay hoan hô như sấm:

- Em Hải ơi là em Hải! Nếu như ao ước của em lỡ thành sự thật, như vậy tức là em giết cô rồi còn gì!

HẾT.

Tập 27: Phù thủy

Đánh máy: Mia2009

Tóm tắt nội dung

Nhỏ Hạnh và Tùng về Bảo Lộc nghỉ hè ở nhà cô Nhung, em của ba. Kỳ nghỉ hè ở thôn quê thật thú vị: nhỏ Trang, con cô Nhung, suốt ngày dẫn chị em Hạnh lùng sục ngoài vườn hái ổi, bơ, sầu riêng, mít ... Chỉ lạ một điều, mỗi khi nhỏ Hạnh đòi bắt ốc, thằng Tùng đòi câu cá ở cái ao nhỏ nằm cạnh rẫy cà phê, nhỏ Trang lại kịch liệt ngăn cản ...

Chương 1

-Ối, chị Hạnh ơi! Cứu em!

Nhỏ Hạnh đang ngồi lặt rau trong nhà bỗng nghe tiếng thằng Tùng la chói lói ngoài vườn, bèn liệng con dao vào rổ, hớt hải chạy ra.

Chưa ra tới nơi, nhỏ Hạnh đã quýnh quíu hỏi:

- Gì thế Tùng?

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng thấy thằng Tùng đâu. Cạnh gốc bơ, nhỏ Trang đang ngồi xổm, tay cầm một cây que khều khều trên mặt đất, miệng cười hí hí.

Nhỏ Hạnh nhìn cô em gái:

- Chuyện gì thế hở Trang? Anh Tùng đâu?

Nhỏ Trang chưa kịp đáp, tiếng thằng Tùng đã ở trên cao vọng xuống:

- Em ở đây nè!

Nhỏ Hạnh ngước lên, thấy thằng Tùng tay chân đang quắp chặt cành bơ, mặt mày xanh lè xanh lét.

- Cái gì thế? – Nhỏ Hạnh lo lắng hỏi – Rắn hả?

- Không phải! – Tùng vẫn ôm cứng cành cây – Sâu!

- Anh Tùng sợ con sâu này nè!

Nhỏ Trang vừa nói vừa đứng dậy và chìa chiếc que ra trước mặt nhỏ Hạnh. Đầu chiếc que là một con sâu đen đen vàng vàng đang ngo ngoe.

Nhìn con sâu to bằng ngón tay, lông lá rậm rịt đang vặn vẹo trước mặt, nhỏ Hạnh thất đảm, thụt lui một bước:

- Ối! Con sâu gì trông ghê quá vậy hở Trang?

Nhỏ Trang cười tươi:

- Đây là con sâu bơ. Ngó vậy chứ nó hiền khô à!

Nhỏ Hạnh xua tay lia lịa:

- Em liệng nó ra chỗ khác đi! Trông khiếp quá hà!

Rồi nhìn lên cây bơ, nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Thôi, xuống đi Tùng! Hết sâu rồi!

- Hết đâu mà hết! – Giọng Tùng như muốn khóc – Chị nhìn kìa!

Theo cái đánh mắt của Tùng, nhỏ Hạnh nhìn xuống thân cây, lạnh gáy khi thấy bốn năm con sâu bơ đang nhúc nhích.

Tùng lại nói:

- Bọn chúng đang "phục kích" em đó!

Nhỏ Hạnh tròn mắt:

- Thế sao lúc nãy em trèo lên được?

Giọng Tùng thiểu não:

- Khi nãy bọn sâu này nấp ở đâu ấy. Chúng đợi em lên trên này rồi mới bò ra cản đường.

Nhỏ Trang cười khúc khích:

- Sâu mà anh làm như người ta không bằng!

- Sâu thì sâu chứ! – Tùng cãi – Bọn chúng cũng như mày vậy, khôn thí mồ!

- Thôi, được rồi! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi – Em đợi một chút, để chị gạt mấy con sâu này cho!

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ làm ra vẻ hùng dũng thế thôi. Đến khi nhặt được một nhánh tre khô, nhỏ Hạnh nắm cứng trong tay, không dám bước tới.

- Sao chị đứng yên thế? – Tùng sốt ruột – Chị gạt mấy con sâu giùm em đi chứ!

- Chờ tí đi! – Nhỏ Hạnh rụt cổ – Để chị "nghiên cứu" đã!

- Trời đất! Gạt mấy con sâu mà cũng nghiên cứu!

Tùng nhăn nhó nói. Nhưng chẳng biết làm sao, nó đàng ngoẹo cổ đợi. Đợi một lát, thấy nhỏ Hạnh vẫn đứng chôn chân tại chỗ, Tùng lại hỏi:

- Chị "nghiên cứu" xong chưa?

- Xong rồi!

- Xong rồi thì sao?

Nhỏ Hạnh thở đánh thượt:

- Thì nhờ bé Trang gạt giùm chứ sao!

Vừa nói nó vừa chìa nhánh tre trên tay cho nhỏ Trang.

- Trời ơi là trời! – Tùng la rần – Nhát gan thì chịu là nhát gan, để bé Trang đuổi mấy con sâu giùm em ngay từ đầu cho rồi, còn bày đặt nghiên

cứu tới nghiên cứu lui!

Nhỏ Trang không nói gì, chỉ tủm tỉm cười và lặng lẽ bước tới sát gốc bơ, lấy nhánh tre gạt từng con sâu xuống đất. Xong, nó dùng nhánh tre vít từng con đem hắt xuống chỗ hố rác cạnh gốc chuối cuối vườn.

Tùng bám trên cây một hồi đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Nhưng vừa đặt chân xuống tới đất nó đã lập tức nhảy nhót ngay. Nó phóng lại chỗ chiếc rổ tre, miệng tía lia:

- Từ nãy đến giờ tao hái được ba chục trái chưa hả Trang?

- Ba chục đâu mà ba chục! – Nhỏ Trang cười khúc khích – Anh mới hái được có mười hai trái hà.

- Ủa tao nhớ tao ném xuống nhiều lắm mà.

- Nhiều đâu mà nhiều!

Tùng gân cổ:

- Tao hái đến mỏi cả tay sao chỉ có mười hai trái? Hay là mày giấu bớt đi rồi?

Nhỏ Trang "xì" một tiếng:

- Em ăn bơ quanh năm phát ngán, giấu của anh làm gì!

Tùng nhìn lên cây bơ:

- Vậy mày canh chừng mấy con sâu giùm tao, tao leo lên hái nữa.

- Thôi, chừng đó đủ rồi! – Nhỏ Hạnh la em – Em ăn đâu có hết, hái lắm vào chỉ bỏ cho hư.

Thằng Tùng ý chừng còn sợ mấy con sâu. Nghe bà chị nói vậy, nó nhớn nhác liếc về phía cây bơ rồi cúi xuống nhấc rổ lên, khệ nệ bưng vào nhà.

Tùng vừa vào tới cửa đã thấy thằng Bốc và nhỏ Phệ đứng lấp ló trước hiên. Anh em thằng Bốc là con cô Tươi hàng xóm. Ngày thường chỉ nhỏ Phệ hay chạy qua chạy lại chơi với nhỏ Trang. Bốc trạc tuổi Tùng, tự cho mình là người lớn, không thèm chơi với hai đứa nhãi nhép kia. Chỉ từ hôm chị em nhỏ Hạnh lên Bảo Lộc nghỉ hè, nó mới siêng qua lại nhà cô Bảy, cặp kè với Tùng.

Nhỏ Phệ nhìn vào rổ bơ:

- Anh Tùng thích ăn bơ lắm hả?

Tùng vò đầu:

- Tao chỉ thích mấy ngày đầu thôi. Bây giờ tao hết thích rồi. Bây giờ tao thấy ngan ngán.

Nhỏ Phệ tròn mắt:

- Ngán sao anh còn hái xuống làm chi?

- Tao chỉ ngán ăn thôi. Còn hái thì tao vẫn thích.

Thằng Bốc có vẻ không quan tâm đến chuyện ăn uống lắm. Nó khều Tùng:

- Lát nữa vô rẫy chơi với tao không?

- Vô hái cà phê hả?

- Không! Hái nấm.

- Nấm ở đâu mà hái?

- Ở dưới đất chứ đâu! Hôm qua trời mưa, hôm nay thế nào mặt đất cũng đầy nấm mối.

Nhỏ Hạnh nghe nói hái nấm, mắt sáng rỡ:

- Ừ, đi hái nấm đi! Hái nấm về xào với thịt bò, ngon ơi là ngon!

Tùng gật gù, tinh quái:

- Đúng rồi đó! Nấm mà xào với … bò viên thì ngon tuyệt!

Nhỏ Hạnh mê bò viên nổi tiếng. Vì vậy, nghe thằng Tùng lôi chuyện đó ra chọc ghẹo, nhỏ Hạnh sầm mặt:

- Thịt bò chứ không phải bò viên!

Anh em thằng Bốc không biết thằng Tùng đang trêu bà chị, liền hùa vô cãi giùm cho nhỏ Hạnh.

Thằng Bốc nói:

- Dù bò viên làm từ thịt bò nhưng chả ai xào nấm với bò viên cả!

Nhỏ Phệ huơ tay:

- Chị Hạnh và anh Bốc nói đúng đó! Nấm mối chỉ xào với thịt bò hay thịt heo thôi!

Nhỏ Trang phụ họa:

- Thịt gà nữa! Hôm trước mẹ em xào nấm với thịt gà nè!

Trong khi Tùng vọt tuốt ra xa cười híc híc thì nhỏ Hạnh miệng mồm méo xệch. Nó nhăn nhó xua tay:

- Thôi, thôi, xào với thứ gì cũng được! Mấy đứa nói vậy là chị hiểu rồi, khỏi kể nữa!

Chương 2

Nhà cô Bảy ở bên này đường lộ, ngay cột cây số 129. Băng qua bên kia đường, đi xuôi con dốc chừng một trăm mét là tới con đường đất đỏ dẫn vô rẫy cà phê.

Hạnh, Tùng, anh em thằng Bốc và nhỏ Trang, năm đứa năm cái nón đội thùm thụp trên đầu, líu ríu dắt nhau đi sát mấy bụi cây dọc lề quốc lộ.

Cô Bảy đã dặn chị em Hạnh rồi. Cô bảo ở trên này không giống như ở dưới thành phố. Trên này đường sá vắng vẻ, xe phóng vèo vèo đến chóng mặt, các cháu đi đứng phải hết sức cẩn thận.

Nhớ lời cô dặn, nhỏ Hạnh nắm khư khư cổ tay Tùng và nhỏ Trang, sợ tụi nó cao hứng chạy ra giữa đường lộ.

Nhưng nhỏ Trang lập tức vùng ra:

- Chị thả tay em ra đi! Em đi một mình được mà!

- Không được đâu! – Nhỏ Hạnh lừ mắt – Em còn bé, không đi một mình được!

- Từ bé đến giờ em toàn đi một mình chứ mấy mình. Chị ở thành phố mới lên, chưa quen đường sá trên này, em không dẫn chị đi thì thôi chứ sao chị lại nắm tay em chặt cứng thế này!

Nghe nhỏ em "lý luận", nhỏ Hạnh dở cười dở khóc. Một đứa "siêu thông minh" như nó cũng chẳng biết phải đối đáp thế nào. Cuối cùng, nó tặc lưỡi buông tay nhỏ em ra:

- Thôi được, đi một mình thì đi một mình! Nhưng em không được chạy ra giữa lộ nghe chưa!

Nhỏ Trang toét miệng cười:

- Nghe!

Thấy nhỏ Trang được "phóng thích", Tùng liền lu loa:

- Chị buông tay em ra đi! Nhỏ Trang bé hơn em mà đi một mình được, chẳng lẽ em thua nó sao!

Nhỏ Hạnh đành buông nốt tay kia:

- Nhớ đi sát trong lề đấy!

Anh em thằng Bốc thấy nhỏ Hạnh mặt mày nghiêm trọng quá xá, tụi nó muốn cười lắm nhưng không dám. Thằng Bốc cố nén cười bằng cách quay lại nạt con Bờm đang lẽo đẽo bám theo bên chân:

- Về đi, Bờm! Tụi tao đi xa lắm, mày theo làm gì!

Nhỏ Trang cúi xuống tính ôm cổ chú chó nhưng con Bờm đã lảng tuốt ra xa khiến nó nổi sùng, sầm mặt đe:

- Mày về trông nhà đi nghe chưa! Nếu mày không nghe lời tao, lát trưa tao phạt mày nhịn đói à!

Không biết có phải vì sợ bị phạt hay không mà nhỏ Trang vừa buông lời dọa dẫm, con Bờm liền đứng lại. Nó ngoe nguẩy đuôi, giương cặp mắt đen nhánh nhìn cô chủ một hồi rồi quay người lững thững chạy về đường cũ.

Tùng xuýt xoa:

- Con Bờm của cô Bảy khôn ghê! Hệt như con Tai To nhà mình!

Nhỏ Trang khoái chí khoe:

- Nó còn biết chơi cờ cá ngựa nữa đấy!

- Xạo đi mày! – Tùng nheo mắt – Nó không có tay làm sao đổ xúc xắc!

Nhỏ Trang nghênh mặt:

- Em đổ giùm cho nó chứ bộ!

- Nhưng mày chỉ đổ xúc xắc giùm nó được thôi! – Tùng nhún vai – Chẳng lẽ lúc đi quân mày cũng đi giùm luôn?

Nhỏ Trang tỉnh khô:

- Thì em đi giùm cho con Bờm luôn chứ sao!

- Xì, vậy mà cũng khoe! – Tùng bĩu môi – Như vậy chỉ là mày tự đánh cờ với mày thôi!

- Nhưng lúc đó con Bờm ngồi ngay trước mặt em! – Nhỏ Trang gân cổ cãi – Anh không biết đâu, lúc em đi giùm nó, nó nhìn em chăm chú ghê lắm. Nó sợ thua í mà!

Tùng vờ ngạc nhiên:

- Nó nhìn mày chăm chú thật à?

- Thật! – Thấy ông anh lộ vẻ quan tâm, nhỏ Trang mừng lắm. Nó đưa hai tay lên mắt – Lúc đó, cặp mắt con Bờm tròn xoe như thế này này!

Tùng xuýt xoa:

- Con Bờm này khôn thật! – Rồi làm như chợt nhớ ra, Tùng vỗ trán – À, hình như lúc đó mày vừa chơi cờ vừa nhai chóp chép phải không?

Thấy ông anh tự nhiên ngoặt sang chuyện khác, nhỏ Trang ngẩn tò te:

- Nhai chóp chép là sao?

Tùng thản nhiên:

- Tức là mày đang ăn một món gì đó! Thường người ta vẫn vừa chơi cờ vừa nhai nhóc nhách cho vui miệng vậy mà! Nhất là khi người ta lại đang chơi cờ với một con chó thông minh như con Bờm!

Nhỏ Trang không biết thằng Tùng đang giăng bẫy. Thấy ông anh không còn nghi ngờ về tài chơi cờ của con Bờm, nhỏ Trang quên béng cảnh giác. Nó gật đầu mau mắn:

- Ờ, hình như lúc đó em đang nhai một món gì đó!

Tùng khụt khịt mũi:

- Nhất định là mày nhai xương gà!

Nhỏ Trang ngơ ngác:

- Sao anh biết?

Tùng gật gù:

- Tao đoán thế! Tao đọc sách thấy người ta bảo các cao thủ về cờ thường thích … nhai xương gà! Xương gà bổ óc mà lại!

Nhỏ Trang đáp bừa, đối với nó xương gà hay không phải xương gà chẳng có gì quan trọng:

- Đúng rồi, em nhai xương gà!

Chỉ đợi có vậy, Tùng toét miệng cười:

- Như vậy là lúc đó con Bờm mải nhìn khúc xương gà trên tay mày chứ đâu phải chăm chú xem mày đánh cờ giùm nó!

Nhỏ Trang nhận ra mình "sập hố" thì đã quá muộn. Trong khi nhỏ Hạnh và anh em thằng Bốc ôm bụng cười rũ thì nhỏ Trang phụng phịu quay mặt đi chỗ khác:

- Anh chơi xấu em! Em nghỉ chơi anh ra luôn!

Tùng cười khì:

- Tao đùa một tí mà!

- Em không biết! – Nhỏ Trang vẫn ngúng nguẩy chạy tuốt ra xa – Em không chơi với anh nữa đâu!

Thằng Tùng định đuổi theo thì nhỏ Trang đã rẽ vào con đường đất đỏ.

Nhỏ Phệ nói:

- Rẫy cà phê gần xịt à! Từ chỗ cua quẹo này, đi chừng ba cây số là tới.

Con Phệ này đúng là chúa ăn nói lung tung! Ba cây số mà nó dám bảo là gần xịt! Tùng ngán ngẩm nhủ bụng và tặc lưỡi đặt chân lên con đường đất.

Đất dính rin rít dưới đế giày khiến chị em nhỏ Hạnh cất bước một cách khó khăn. Thằng Bốc ngó thấy, nói:

- Hôm qua mới mưa sơ sơ thôi đấy.Tới giữa mùa mưa, muốn vô rẫy, chị phải đi chân không như tụi em vậy nè.

Bây giờ nhỏ Hạnh mới nhận thấy anh em thằng Bốc và nhỏ Trang chẳng mang giày dép gì sất.

- Đi chân không dễ đạp gai lắm! – Nhỏ Hạnh rụt cổ.

Thằng Bốc cười hì hì:

- Tụi em chả sợ đạp gai. Chỉ sợ dẫm nhằm rễ tranh thôi. Rễ tranh đâm đau lắm!

Nhỏ Hạnh thè lưỡi:

- Rễ tranh hay gai gì chị cũng sợ!

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ đi giày được chừng năm phút. Tới phút thứ sáu, nó đành phải tháo giày ra cầm tay:

- Ừ, đi giày nó cứ vướng víu thế nào!

Thấy bà chị tháo giày, thằng Tùng liền bắt chước làm theo. Vừa đặt chân trần lên mặt đất, nó đã xuýt xoa:

- Ôi, đi chân không mát dễ sợ!

Tùng không nói dóc. Sau cơn mưa đầu mùa, mặt đất mát rượi như có một con suối chảy ngầm bên dưới. Phải đi một đỗi xa, Tùng mới nghe mặt đất ấm dần lên, lớp sình đỏ cũng dần đặc lại và khô theo ánh nắng, thôi còn bám sệt vào chân.

Ở thành phố chưa bao giờ Hạnh và Tùng đi bộ xa như thế. Nhưng phong cảnh hùng vĩ chung quanh khiến hai đứa mải trố mắt nhìn, quên cả mệt

nhọc.

Những đồi chè san sát nhau kéo dài tận chân núi xa mờ. Giữa màu xanh bạt ngàn, lốm đốm những hoa chè trắng muốt hệt như có hàng ngàn cánh bướm đang rủ nhau về đậu.

Nhỏ Trang chỉ tay vào một khoảnh chè sát ven đường:

- Chè nhà em đấy!

Tùng liếm môi:

- Mấy cây chè này lá nhiều quá, tụi mình vào hái đi!

Nhỏ Trang cười:

- Toàn lá già không hà! Mẹ em chỉ hái những đọt non, mà mười ngày mới hái một lần cơ!

Đường vào rẫy chạy dọc sườn đồi thoai thoải. Lúc bọn trẻ vừa rẽ khỏi đường quốc lộ, dân cư còn đông đúc, nhưng càng vào sâu nhà cửa hai bên càng thưa thớt dần.

Thi thoảng, vài đợt khói mỏng rụt rè bay lên từ một túp nhà nhỏ nằm trơ trọi cuối chân đồi xa, những làn khói tội nghiệp chưa kịp uốn lượn thỏa thích đã vội vã hòa vào những cụm sương núi dày đặc không ngừng bốc lên ngùn ngụt từ dưới các thung sâu. Thằng Bốc bảo đó là túp lều của những người giữ vườn.

Hôm trước Tùng được ba mẹ dẫn đi chơi Đà Lạt. Đà Lạt cũng là thành phố của núi đồi, nhưng núi đồi Đà Lạt với vô số những tòa nhà mái nhọn khiến người ta liên tưởng đến những bức tranh hay những cảnh trong phim. Còn núi đồi Bảo Lộc gần với thiên nhiên hoang dã hơn. Núi đồi Bảo Lộc còn nguyên dấu vết hoang sơ. Càng vào sâu trong núi, khung cảnh càng u tịch. Tiếng xe chạy ngoài đường quốc lộ thoạt đầu còn mơ hồ vọng tới nhưng rồi mỗi lúc một nhỏ dần và cuối cùng tắt hẳn.

Bây giờ bọn trẻ chỉ còn nghe tiếng chim khắc khoải vẳng đến từ trên đồi, tiếng những sinh vật bí hiểm đang lén lút đi luồn trong các bụi rậm, tiếng gió hát rì rào trên những tán lá, tiếng đập cánh rào rào của bầy châu chấu bay từng đàn khi bọn trẻ nghịch ngợm khua chân vào những bụi cỏ mọc dày hai bên đường, tất cả xen lẫn với tiếng ngân dài mơ hồ và lạ lùng không ngừng vọng lên từ đáy thung, hòa quyện vào nhau tạo thành một điệu nhạc du dương khó tả.

Tùng vừa thấy thinh thích lại vừa thấy rờn rợn. Nó bước lẽo đẽo theo anh em thằng Bốc, dặn mình cố giữ im lặng nhưng rồi không nén được hồi hộp, nó lại buột miệng hỏi:

- Gần đến nơi chưa hở Bốc?

- Tới rồi! – Bốc chỉ tay lên ngọn đồi trước mặt – Rẫy cà phê ở đằng sau ngọn đồi kia kìa!

Nhỏ Hạnh và thằng Tùng từ trước đến nay vẫn nhìn thấy mẹ pha cà phê cho ba mỗi sáng. Cà phê đen nhỏ tí tách từng giọt từ chiếc phin nhôm xuống ly thủy tinh. Ba thong thả múc từng muỗng đường trắng tinh thả vào chất nước đen sóng sánh, khuấy lanh canh nghe rất vui tai. Nhìn ba nhấp từng ngụm cà phê, chị em Hạnh hình dung cà phê hẳn là ngon lắm.

Nhưng chị em Hạnh chưa nhìn thấy cây cà phê bao giờ. Vì vậy, khi lên tới đỉnh dốc, nhìn xuống rừng hoa trắng xóa cả sườn đồi đang tỏa hương thơm ngào ngạt, nhỏ Hạnh không khỏi ngẩn ngơ buột miệng:

- Ôi!

Tùng như không tin vào mắt mình:

- Hoa gì thơm vậy hở Trang?

- Hoa cà phê đấy!

Tùng trầm trồ:

- Hoa cà phê đẹp ghê hén mày, lại thơm nức mũi!

Bốc hăm hở khoát tay:

- Mình xuống dưới đi!

Nói xong, nó lần theo con đường nhỏ len giữa rừng cà phê, tuôn xuống thung.

Nhỏ Trang nhìn ông anh bà chị:

- Chị Hạnh và anh Tùng cẩn thận đấy! Đi không khéo trượt ngã bây giờ!

Nhỏ Hạnh tò mò nhìn những kè đá chèn quanh các gốc cà phê:

- Rẫy cà phê này của nhà em hả Trang?

- Dạ.

- Thế nhà cô Tươi không trồng cà phê sao?

- Dạ không. Cô Tươi chỉ trồng dâu. Nhà cô Tươi nuôi tằm mà.

Tiếng nhỏ Phệ thình lình reo lên bên cạnh:

- Chị Hạnh ơi! Nấm nè!

Hạnh nhìn theo tay chỉ của nhỏ Phệ, thấy cạnh gốc cà phê nhô lên một chiếc tai nấm tròn xoe ngơ ngác.

Nhỏ Hạnh chưa kịp cúi xuống, thằng Tùng đã nhảy bổ lại:

- Để em hái cho!

Và nó thò tay nhổ phắt chiếc nấm trăng trắng bỏ vào chiếc giỏ tre nhỏ Phệ đang cầm trên tay.

Nhỏ Trang cười khúc khích:

- Anh Tùng khỏi cần giành! Tối hôm qua trời mưa, sáng nay thế nào nấm cũng trồi lên rào rào!

Nhỏ Trang không nói ngoa. Mắt dán xuống đất, bọn trẻ đi lòng vòng một lát đã hái được lưng giỏ.

Thoạt đầu, mỗi khi dọ dẫm phát hiện được một chiếc tai nấm nép mình bên gốc cây hay nấp dưới một chiếc lá khô, nhỏ Hạnh và Tùng còn hí hửng reo hò nhưng chẳng mấy chốc tụi nó vơi dần hào hứng.

Nhỏ Hạnh mê đọc sách, xem phim, ít ra còn tưởng tượng mình là cô bé Tania tung tăng trong rừng bạch dương với chiếc lẵng nấm trên tay, chứ thằng Tùng thì chẳng nghĩ ra được điều gì lý thú. Khom xuống đứng lên một hồi, vừa tẻ vừa mỏi lưng, nó đâm chán.

- Còn trò gì hay hơn không hở mày?

Tùng quay sang thằng Bốc đang lom khom bên cạnh, chép miệng hỏi.

Bốc quệt mồ hôi trán:

- Bộ mày không thích hái nấm nữa hả?

- Tao hết thích rồi! – Tùng nhún vai – Hái nấm là trò con gái, chán ngắt!

Bốc nhíu mày nghĩ ngợi:

- Hay là … hay là …

- Hay là sao?

Bốc chỉ tay xuống chân đồi:

- Tụi mình đi xuống dưới kia chơi!

- Dưới kia có gì mà chơi?

Bốc nheo mắt:

- Mày nghe tiếng gì dưới kia không?

Tùng lắng tai:

- Tao có nghe thấy tiếng gì đâu?

Bốc liếm môi:

- Mày nghe kỹ đi!

Tùng lại nghiêng đầu, lần này nó nhắm tịt mắt:

- Tiếng dế gáy?

- Không phải.

- Tiếng gió thổi?

- Không phải.

- Chứ tiếng gì?

- Tiếng nước chảy.

Tùng mở mắt ra:

- Ủa, ở đây có sông hả?

Bốc lắc đầu:

- Suối chứ không phải sông.

- A! – Tùng reo lên – Hóa ra mày định rủ tao đi tắm suối đấy?

Bốc nhún vai:

- Con suối này cạn xợt, không tắm được.

Tùng ngạc nhiên:

- Vậy xuống dưới đó làm chi?

- Tao và mày xuống đó câu cá chơi.

Mắt Tùng sáng trưng:

- Con suối này nhiều cá lắm hả?

- Chẳng có con cá nào! – Bốc lắc đầu – Con suối này nước trong leo lẻo, lại chảy róc rách suốt, chỉ có bọn cá lòng tong bé bằng hạt tấm thôi.

Câu trả lời của thằng Bốc khiến Tùng xịu mặt xuống:

- Bộ mày giỡn mặt với tao hả Bốc? Suối không có cá sao mày rủ tao xuống câu?

Bốc nhe răng cười:

- Suối không có cá nhưng cạnh bờ suối có hai cái ao. Tao và mày sẽ câu cá trong ao.

Nghe Bốc nói vậy, Tùng không hỏi nữa. Nó làm thinh hăm hở theo chân bạn.

- A, anh Bốc và anh Tùng xấu nhé! Xuống suối chơi mà không rủ em!

Tiếng nhỏ Phệ thình lình vang lên sau lưng. Tùng quay lại, thấy con nhóc béo tròn như hột mít này đang nhảy chân sáo xuống con đường dốc, theo sau là chị Hạnh và nhỏ Trang.

- Dưới này có gì đâu mà chơi! – Tùng khịt mũi.

Nhỏ Phệ nheo nheo mắt:

- Thế anh Bốc không rủ anh hái chuối và đu đủ bên bờ suối à?

Tùng nhún vai:

- Trò đó chả có gì hay ho! Trong vườn nhà cô Bảy tao, chuối và đu đủ cả khối, mấy ngày nay tao ăn căng bụng rồi! Tao xuống suối là để câu cá cơ!

Nhỏ Hạnh vỗ tay:

- Đúng rồi đó! Em và Bốc câu cá còn chị và Trang, Phệ xuống suối bắt ốc!

Tùng cười hì hì:

- Con suối này không có cá cũng chẳng có ốc, chị đừng có ham!

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Thế em định câu cá ở đâu?

- Em câu cá ở trong ao. Cạnh bờ suối có hai cái ao. Một ao toàn cá là cá, còn ao kia đầy những ốc là ốc, lại toàn ốc bươu kia đấy!

Tùng huơ tay quảng cáo, mặc dù nó chưa hề thấy qua hai cái ao thằng Bốc nói và thật tình nó cũng không rõ trong hai cái ao đó có con cá hay con ốc nào không.

Chương 3

Bọn trẻ đi một lát đã đến suối.

Đúng như thằng Bốc nói, con suối thật ra chỉ là một dòng nước hẹp luồn qua những rặng tre rậm rạp nằm giữa hai quả đồi. Theo lời nhỏ Trang thì bên này là đồi cà phê nhà cô Bảy, bên kia là đồi cà phê của ông Năm Lực. Con suối tuôn róc rách ở giữa.

Tùng ngắm "con suối", bình phẩm:

- Đây chỉ là một con lạch thôi!

Nghe thằng Tùng giở giọng chê bai, Bốc bối rối gãi cằm:

- Hồi xưa nó là con suối, không hiểu sao càng ngày nó càng hẹp lại.

Rồi không muốn thằng Tùng cứ loay hoay mãi chuyện "suối" hay "lạch", Bốc chỉ tay vào hai cái ao kế đó:

- Tụi mình sẽ câu cá trong hai cái ao này nè!

Tùng dời mắt qua hai cái ao. Nó cúi đầu quan sát mặt nước một hồi rồi tặc tặc lưỡi:

- Sao tao chẳng thấy con cá nào nổi lên hết vậy mày?

Bốc gãi mũi:

- Chắc tụi nó còn … ngủ.

Tùng bĩu môi:

- Nó chứ đâu phải mày mà giờ này còn ngủ.

Nhỏ Hạnh leo ra bờ đất giữa hai cái ao, dòm bên này một lát, dòm bên kia một hồi, rồi thất vọng kêu lên:

- Chị chả thấy con ốc bươu nào như em nói cả, Tùng ơi! Chỉ có vài con ốc gạo bé tí à.

Tùng liếc nhỏ Trang:

- Em đã câu cá trong hai cái ao này lần nào chưa hở Trang?

- Dạ chưa.

- Thế còn ốc? – Tùng lại hỏi – Chưa câu cá nhưng đã bắt ốc rồi chứ?

Nhỏ Trang lí nhí:

- Dạ, bắt ốc cũng chưa.

- Như vậy là thằng Bốc nói xạo! – Tùng nhún vai kết luận.

Bị Tùng phang một câu quá xá nặng, Bốc nóng mặt huơ tay:

- Nếu tụi mày không tin, để tao kêu thằng K'Brết ra hỏi.

Cái tên K'Brết lạ tai làm Tùng giương mắt ếch:

- K'Brết là ai vậy?

Bốc chưa kịp đáp, nhỏ Trang đã láu táu vọt miệng:

- Anh K'Brết là con ông K'Bing. Ảnh học cùng lớp với anh Bốc đó.

Tùng chớp chớp mắt:

- Sao nó có cái tên lạ quá vậy?

Lần này thì nhỏ Phệ giành trả lời:

- Tại ảnh là "người dân tộc" mà.

Tụi nhóc ở Bảo Lộc quen gọi những người sống trong buôn Nausri là "người dân tộc". Thằng Tùng không ở Bảo Lộc, vì vậy ba chữ "người dân tộc" đối với nó không khác nào một câu đố.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Tùng, "bộ từ điển sống" Hạnh mỉm cười:

- Cha con ông K'Bing là người K'Ho đó em. Người K'Ho sống ở vùng cao nguyên Lâm Đồng đông lắm, khoảng một trăm ngàn người chứ không ít đâu!

Tùng dáo dác nhìn quanh:

- Thằng K'Brết ở đâu hả Bốc?

Bốc chỉ tay về mé trái rẫy cà phê:

- Cha con nó sống trong cái chòi kia kìa!

Tùng nhướn mắt dòm dỏ mất một hồi mới nhìn thấy cái chòi thằng Bốc chỉ:

- Nhưng tại sao cha con ông K'Bing lại cất chòi trên rẫy của cô Bảy?

Nhỏ Trang giật tay Tùng:

- Ba em thuê ông K'Bing coi rẫy giùm đó. Ổng và anh K'Brết ở đây làm cỏ, tưới nước và canh trộm.

- Thì ra thế! – Tùng thở ra, rồi nó nhìn Bốc – Vậy mày kêu thằng K'Brết ra đi, để tao hỏi nó trong hai cái ao này có con cá nào không!

Chỉ đợi có vậy, Bốc khum tay lên miệng làm loa:

- K’Brết ới ời! Mày có trong nhà không vậy K’Brết?

K’Brết trả lời thằng Bốc bằng cách vẹt đám lá cà phê rậm rạp ở phía sau lưng tụi trẻ, rụt rè thò đầu ra. Hóa ra nó đứng rình tụi thằng Bốc nãy giờ. Có lẽ thấy nhỏ Hạnh và thằng Tùng lạ hoắc lạ huơ nên nó không dám xuất hiện, cứ đứng thập thò sau bụi cây.

Tùng nhìn lom lom vào mặt thằng K’Brết. Nó cao cỡ Tùng nhưng nước da đen nhẻm, nom hệt như các cầu thủ Cameroon hay Nigeria thằng Tùng vẫn nhìn thấy trên ti-vi. Mắt nó nhìn xuống đất vẻ ngượng ngập, nhưng khi nó ngước lên, Tùng thấy cặp mắt nó trắng dã.

Thằng K’Brết cởi trần, chỉ mặc độc chiếc quần dài có lẽ trước đây màu đen nhưng nay chả rõ màu gì. Tay cầm khư khư một vật dụng giống như cái cuốc, thằng K’Brết lấm lét nhìn bọn trẻ.

- Mày xách ‘xà bát’ đi đâu vậy? – Bốc hỏi.

K’Brết lí nhí:

- Tao đang phát cỏ.

Bốc cười hề hề:

- Chứ không phải mày đang bón phân cho mấy gốc cà phê hả?

Câu hỏi trêu của Bốc làm thằng K’Brết lúng túng ngó lơ chỗ khác:

- Đâu có.

Có thể thằng K’Brết đang đỏ mặt nhưng da nó đen thủi nên chẳng ai nhìn thấy.

Hạnh khều nhỏ Trang:

- Sao K’Brết có vẻ ngượng ngập thế hở em?

- Tại anh Bốc chọc ảnh.

Nhỏ Hạnh lại càng thắc mắc:

- Bón phân cho cà phê thì có gì gọi là chọc?

Nhỏ Trang bụm miệng cười khúc khích:

- “Bón phân cho mấy gốc cà phê” tức là … đi “ị” đấy!

Nhỏ Hạnh “à” một tiếng. Nó phì cười và đấm tay lên vai cô em:

- Bọn em nghịc vừa vừa thôi chứ!

Bốc lại hỏi:

- Ba mày đâu rồi?

K’Brết chỉ tay ra phía xa xa:

- Ba tao đang dẫy cỏ đằng kia.

Bốc nheo mắt:

- Chứ không phải ba mày đang lén lút cho con bạch xà ăn lúa rang phổng à?

K’Brết cúi đầu, bối rối dộng cái ‘xà bát’ xuống đất:

- Ba tao không nuôi con bạch xà!

Chị em nhỏ Hạnh tất nhiên không thể biết được những bí ẩn chung quanh con bạch xà gì gì đó nhưng vẫn đoán được ra thằng Bốc đang tìm cách ghẹo thằng K’Brết.

- Thế sao tháng trước ông K’Tong ngoẻo củ từ? – Bốc lại hỏi.

K’Brết trả lời Bốc nhưng mắt lại e dè liếc qua chỗ Hạnh và Tùng:

- Ông K’Tong chết vì bị sốt rét.

- Thế còn bà Ka Đụi? – Bốc tiếp tục chất vấn – Bà Ka Đụi chết vì bị con bạch xà cắn phải không?

- Tao không biết! – K’Brết lại dộng cây ‘xà bát’ xuống đất – Nhưng chuyện đó chẳng phải do ba tao làm!

Bốc nhún vai:

- Tao nghi lắm! Tao nghe những người trong buôn Nausri bảo chính ba mày thả “con thuốc độc” ra cắn chết họ. Họ đòi công an bắt nhốt ba mày đó.

K’Brết theo học ở trường xã, lời ăn tiếng nói không khác gì người Kinh, nhưng tâm hồn của nó vẫn là tâm hồn của rừng núi mộc mạc. Nó không biết thằng Bốc đang cố tình trêu nó đến cùng.

Nghe thằng Bốc đem công an ra hù, ánh mắt K’Brết lộ vẻ lo lắng:

- Ba tao không nuôi “con thuốc độc”. Ba tao bẫy được cọp nhưng ba tao không nhổ ria nó bao giờ.

Bốc tặc tặc lưỡi:

- Bẫy được cọp mới khó chứ nhổ ria cọp đâu có khó!

K’Brết nuốt nước bọt:

- Tao đã nói không phải do ba tao mà!

Giọng điệu năn nỉ của thằng bé người K'Ho khiến nhỏ Hạnh cảm thấy bất nhẫn. Nó đập tay lên vai Bốc:

- Thôi đừng chọc bạn nữa em!

Nhỏ Trang cũng nói:

- Anh K'Brết sắp khóc rồi kìa!

Quả thật, đôi mắt K'Brết lúc này đang chớp lia chớp lịa, chả rõ do bụi hay do thằng Bốc trêu nó.

Trong khi Bốc đang lưỡng lự không biết có nên nghe theo lời khuyên của nhỏ Hạnh hay không thì Tùng đã hắng giọng trách:

- Chuyện chính không hỏi, mày cứ hỏi chuyện gì đâu không!

Bốc tròn mắt:

- Chuyện chính là chuyện gì?

- Thôi đi, mày đừng có giả bộ! – Tùng "xì" một tiếng – Hay mày sợ thằng K'Brết xác nhận dưới ao không có cá?

- À, tự nhiên tao quên bẵng mất!

Bốc bẽn lẽn đáp và nó quay phắt sang K'Brết:

- K'Brết này!

- Gì?

Bốc chỉ tay xuống ao:

- Dưới này có con cá nào không vậy?

K'Brết gật đầu:

- Có. Nhiều lắm.

Chỉ đợi có vậy, Bốc đưa tay vỗ "bộp" một phát lên lưng Tùng:

- Thấy chưa! Tao đã nói mà mày không tin!

Sau khi buông một câu đắc thắng, Bốc lại quay sang K'Brết, giọng hớn hở:

- Vậy ngày mai tụi tao đem cần vào đây câu cá nghen?

Bốc tưởng thằng K'Brết sẽ gật đầu như vừa rồi. Nào ngờ lần này K'Brết lắc đầu:

- Không câu được đâu!

- Sao thế? – Câu trả lời của K'Brết làm thằng Bốc tròn xoe mắt.

- Dưới ao không có các lớn. Toàn cá lòng tong nhỏ xíu không hà! – Vừa đáp K'Brết vừa chìa ngón tay út đen thui như đầu đũa để "minh họa" cho câu nói của mình.

- Ha ha! – Tùng ôm bụng cười, tới lượt nó cất giọng đắc thắng – Tao bảo mày là chúa nói phét đâu có oan cho mày hở Bốc?

Trong khi thằng Bốc mặt mày sượng ngắt thì nhỏ Hạnh lại gần K'Brết, hồi hộp hỏi:

- Thế dưới ao có ốc bươu không hở em?

Trước một con nhỏ lạ, K'Brết không dám mở miệng. Nó trả lời nhỏ Hạnh bằng một cái lắc đầu.

- Thế là công cốc! – Nhỏ Hạnh nhún vai, thở đánh thượt – Ở thành phố về thôn quê nghỉ hè mà chả được hưởng thú câu cá hay bắt ốc.

- Chị đừng lo! – Nhỏ Phệ hiến kế – Ngày mai tụi em sẽ dẫn chị và anh Tùng xuống ao cá của bà Sáu Dền ở dưới thị trấn …

Tùng hừ mũi:

- Xuống thị trấn thì nói làm gì! Câu cá là phải câu giữa thiên nhiên cây cỏ lá hoa …

Nếu ông K'Bing không xuất hiện thì Tùng đã thành nhà thơ béng mất rồi. Nhưng nó mới cao hứng "sáng tác" nửa chừng đã phải ngưng bặt.

Trước mặt nó, từ sau đám lá cà phê đột ngột bước ra một người đàn ông tướng mạo trông rất hãi. Ông đóng trần xì chiếc khố, rẻo vải đỏ buộc ngang trán, da dẻ nâu bóng, lưng đeo gùi, tay cầm một dụng cụ lạ mắt trông vừa giống chiếc rựa lại vừa giống chiếc gậy, cán có móc, cong như cái cù nèo, sau này Tùng mới biết đó là cái chà gạt. Ông đang huơ cái dụng cụ kỳ lạ đó chặt bỏ các nhánh cà phê mục de ra quanh gốc.

Đây chắc là ông K'Bing, ba của thằng K'Brết! Tùng thầm đoán, và như để xác nhận ý nghĩ trong đầu nó, nhỏ Trang đã vui vẻ cất tiếng chào người đàn ông:

- Chào ông K'Bing.

Anh em thằng Bốc cũng đồng thanh:

- Chào ông K'Bing ạ.

Chương 4

Chẳng tỏ chút gì ngạc nhiên, ông K'Bing chậm chạp quay đầu về phía bọn trẻ, gật gật đầu đáp lại lời chào.

Tùng nghe rõ những tiếng gừ gừ phát ra trong cổ họng ông. Thậm chí nó còn có cảm giác ông mỉm cười nhưng nó không biết mình có trông nhầm hay không. Gương mặt nhăn nheo với vô số những đường rãnh chằng chịt khiến ông có vẻ như đã có mặt trên trái đất cả trăm năm nay rồi. Bất giác Tùng nhớ đến những phù thủy đã xem trong phim và nơm nớp nhận thấy gương mặt của ông và của họ giống nhau một cách kỳ lạ.

Trong khi Tùng đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì K'Brết rảo bước về phía ba nó.

Chẳng biết K'Brết thì thầm những gì vào tai ông mà bọn trẻ thấy ông cứ nhìn đăm đăm về phía tụi nó, mày cau lại.

Tùng lo lắng hỏi Bốc:

- Thằng K'Brết đang nói gì với ba nó vậy mày?

- Làm sao tao biết được.

Tùng làm thinh một lát rồi ngập ngừng nói:

- Chắc nó méc ba nó về chuyện khi nãy.

- Chuyện khi nãy là chuyện gì?

- Chuyện mày bảo ba nó thả con bạch xà ra cắn chết người đó!

Phỏng đoán của Tùng làm Bốc không khỏi chột dạ. Nó khẽ liếm môi:

- Không phải đâu!

- Nếu không phải chuyện đó tại sao ông K'Bing nhìn tụi mình bằng ánh mắt ghê thế?

Lúc này Bốc chỉ muốn thằng Tùng "á khẩu" quách cho rồi. Cái thằng, nói gì không nói, lại nói toàn chuyện độc địa! Bốc làu bàu trong bụng và rụt cổ đáp:

- Ánh mắt ông K'Bing bình thường đã như thế! Trông ghê ghê vậy thôi chứ ổng hiền khô à!

Khi nhận xét như vậy, Bốc không rõ nó giải thích cho Tùng hay là tự trấn an mình.

Tùng không hiểu nỗi lòng của Bốc, hoặc có thể nó hiểu nhưng vẫn cố tình giả bộ ngây thơ để hù thằng này chết khiếp chơi:

- Thế mày không sợ con bạch xà gì gì đó của ông K'Bing à?

- Không.

- Thế mày không sợ sẽ ngoẻo củ từ như ông K'Tong và bà Ka Đụi à?

- Không. Nhưng thôi, mày đừng hỏi lằng nhằng nữa!

- Sao thế? – Tùng nhướn mày – Tao lo cho mày mà!

Bốc nhăn nhó:

- Mày khỏi cần lo cho tao! Ông K'Bing chỉ muốn làm hại những người trong buôn Nausri thôi. Ông không bao giờ xua con bạch xà đi cắn tao đâu.

Bốc tuy miệng nói cứng nhưng bụng đã run lắm. Nhìn bộ tịch của nó, Tùng biết tỏng. Nhưng Tùng chưa kịp nghĩ ra câu nào rùng rợn hơn để dọa dẫm tiếp thì K'Brết đã tiến lại.

Nó dừng trước mặt bọn trẻ một quãng và chống 'xà bát' xuống đất:

- Tao đã nói chuyện với ba tao rồi!

Bốc hỏi mà miệng khô đắng:

- Mày nói chuyện gì vậy?

K'Brết mím môi:

- Thì chuyện nãy giờ tụi mày nói với tao đó!

- Tao chỉ nói giỡn thôi mà! – Giọng Bốc run run – Mày méc lại với ba mày chi vậy?

Lời phân trần của thằng Bốc khiến K'Brết ngẩn người:

- Ủa, thế ra tụi mày giỡn chơi hả?

- Ừ, giỡn chơi tuốt! – Bốc lật đật phẩy tay – Ai chả biết ông K'Tong qua đời là do sốt rét, còn bà Ka Đụi ngủm cù đeo là do bị bệnh kiết lỵ, còn con nhỏ Ka Huen …

- Ơ! – K'Brết cào tay lên mái tóc tổ quạ – Tao đâu có nói chuyện đó!

- Ủa, thế mày nói chuyện gì?

- Tao nói chuyện câu cá và bắt ốc kia mà!

Bốc thở đánh phào, mặt nó bỗng chốc tươi lên:

- À, thì ra là chuyện đó!

Rồi nó nhe răng cười ruồi để che giấu sự lúng túng:

- Ờ, ờ … chuyện đó thì tao không giỡn!

K'Brết mở to mắt:

- Ba tao bảo nếu cháu của cô Bảy ở thành phố về chơi, muốn vô rẫy câu cá và bắt ốc thì ngày mai cứ vô.

Nhỏ Hạnh nãy giờ làm thinh theo dõi, chợt nghe K'Brết nói vậy, liền ngơ ngác hỏi:

- Ngày mai câu cá và bắt ốc ở đâu hở em?

K'Brết chỉ tay xuống ao:

- Ở hai cái ao này chứ đâu!

Câu trả lời của K'Brết làm Bốc ngẩn tò te:

- Sao khi nãy mày bảo dưới ao không có cá lớn, chỉ toàn cá lòng tong?

K'Brết cần phải theo Quý ròm học thêm một khóa về tài dóc tổ may ra mới có thể trả lời câu hỏi oái oăm này được! K'Brết không biết Quý ròm là ai, vì thế nó đực mặt:

- Ờ … ờ …

- "Ờ,ờ" là sao? – Thái độ của K'Brết khiến Bốc đâm nghi. Nó vung tay – Như vậy là lúc nãy mày cố tình gạt tụi tao phải không?

- Ờ … ờ …

Thấy K'Brết chỉ biết mỗi món "ờ, ờ", Bốc càng hậm hực:

- Tao biết rồi. Mày là một đứa xấu bụng. Mày nuôi cá nuôi ốc trong ao nhưng sợ tụi tao bắt hết chứ gì?

- Tao không xấu bụng! – K'Brết phản đối một cách yếu ớt.

- Mày xấu bụng! – Bốc khăng khăng – Khi nào nhập học, tao sẽ kể chuyện này cho tụi bạn trong lớp nghe.

- Mày đừng kể! – Giọng K'Brết như sắp khóc.

Bộ tịch thiểu não của K'Brết chẳng khiến thằng Bốc xúc động tí ti ông cụ nào. Ngày thường Bốc không phải là đứa lòng gang dạ sắt. Nhưng khi nãy chính vì K'Brết bảo dưới ao không có cá, thằng Tùng mới có cớ cười vào mũi nó là "chúa nói phét", cứ nhớ lại là bụng nó tức sôi. Vì vậy, thằng K'Brết năn nỉ nó đừng kể, nó càng muốn làm ngược lại. Bốc chém tay vào không khí:

- Tao sẽ kể!

Thấy Bốc hung hăng quá xá, K'Brết không buồn vật nài nữa. Nó quay mặt đi chỗ khác như để mọi người không nhìn thấy những giọt nước mắt buồn bã của nó.

- Tụi chị về đây, K'Brết ơi! – Nhỏ Hạnh dịu dàng lên tiếng – Bạn Bốc nói đùa vậy thôi chứ bạn ấy không kể chuyện này cho ai nghe đâu!

Rồi để mặc K'Brết đứng quay lưng về phía mọi người, im lìm như tượng đá, nhỏ Hạnh kéo bọn trẻ đi ngược lên con dốc nhỏ chạy luồn giữa bóng lá rậm dày.

Ông K'Bing đã bỏ đi tự bao giờ, chỉ còn mình K'Brết đứng lặng thinh trong bóng chiều giữa rừng cà phê xanh ngát, mặc những cơn gió tinh nghịch thi nhau nô giỡn trên mái tóc rối bù của nó. Khi lên tới đỉnh đồi, nhỏ Hạnh nhìn xuống, vẫn thấy K'Brết đứng bất động trong tư thế buồn bã đó, vẻ như muốn tạc vào núi rừng hình ảnh của thằng bé cô đơn, vừa bị bạn bè hất hủi.

Trên đường về, nhỏ Hạnh hỏi Bốc:

- Bốc này!

- Gì hở chị?

- Ông K'Bing ấy mà!

- Ông K'Bing sao?

- Trước đây ổng sống ở đâu?

- Ổng ở trong buôn Nausri.

- Thế vợ ổng là ai?

Nhỏ Phệ vọt miệng đáp thay anh:

- Vợ ổng là bà Ka Eo. Bà Ka Eo chết rồi.

- Bà Ka Eo chết lâu chưa?

- Lâu rồi.

Bốc tiết lộ:

- Bà Ka Eo chết do bị sập bẫy thú của người trong buôn Nausri.

Nhỏ Hạnh rụt cổ:

- Eo ôi, ghê quá!

Bốc tặc lưỡi ra vẻ hiểu biết:

- Do đó, ông K'Bing quyết luyện "con thuốc độc" để trả thù cho vợ.

- Luyện "con thuốc độc"? – Chị em nhỏ Hạnh há hốc miệng – Luyện "con thuốc độc" là sao? Luyện như thế nào?

- Như thế này này! – Bốc vung tay, hăm hở giải thích – Người nuôi "con thuốc độc" phải lấy cho được một sợi ria mép của con cọp, sau đó đem sợi ria bỏ vào bụi tre, muốn chắc ăn hơn thì cắm vào vỏ măng tre. Sau một trăm ngày, sợi ria sẽ biến thành một con rắn trắng. Con rắn sẽ tự tìm đường về nhà chủ. Người chủ nuôi con rắn trong một cái vò, hằng ngày cho ăn lúa rang phồng …

Tùng bụm mặt:

- Ôi, chuyện gì nghe hãi quá!

Bốc thản nhiên:

- Chưa hãi lắm đâu! Phải nuôi con bạch xà trong vò đủ một trăm ngày, lúc đó mới gọi là luyện thành. Bấy giờ, muốn hại ai, chủ nhân con bạch xà chỉ cần lấy một ít chất thải của nó trong vò lén bỏ vào đồ ăn hay thức uống của "kẻ thù". Người bị hại sẽ lập tức bị trúng độc. Người trong buôn Nausri gọi những kẻ bị thuốc độc "trổ" là "ăn phải mắm mặn". Ai "ăn phải mắm mặn" chừng bảy ngày là về chầu ông vải ngay tắp lự!

Câu chuyện của thằng Bốc khiến một đứa nhát gan như nhỏ Hạnh phải toát mồ hôi trán. Nó khẽ liếc ra sau lưng, thấp giọng hỏi:

- Thế ông K'Bing đang nuôi "con thuốc độc" hay sao?

- Người ta đồn như vậy! – Bốc thè lưỡi – Người ta còn bảo ông K'Bing vì muốn trả thù cho vợ nên đã tu luyện thành phù thủy. Ông không cần phải lén bỏ chất thải của con bạch xà vào thức ăn nạn nhân. Muốn giết ai, ông chỉ cần huýt sáo một tiếng, con bạch xà sẽ vâng lệnh bò đi cắn chết người đó ngay trong đêm!

Chả biết những lời thằng Bốc huyên thuyên nãy giờ là thật hay hư, nhưng chỉ nghe cái giọng kể cố làm ra vẻ kỳ bí, rùng rợn của nó, nhỏ Hạnh đã muốn rúm cả người. Mắt nó chớp lia chớp lịa:

- Thế sao cô Bảy dám mướn ổng coi rẫy?

Nhỏ Trang vọt miệng đáp thay Bốc:

- Ông K’Bing chỉ sai con bạch xà đi cắn những người đã làm chết bà Ka Eo thôi! Ổng không xích mích gì với người Kinh nên mẹ em không sợ!

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Thế chủ nhân cái bẫy đã làm chết bà Ka Eo là ai?

- Đó là ông K’Tong. Ông K’Tong cũng đã chết rồi.

Nhỏ Hạnh nghe như có một làn gió lạnh thổi dọc sống lưng. Nó cố hít vào một hơi dài và nói, mày cau lại:

- Nếu bà Ka Eo bị sập bẫy thú, thì ông K’Bing chỉ cần trả thù ông K’Tong thôi, sao lại hại chết cả bà Ka Đụi và nhỏ Ka Huen …

- Tại chị không biết đó thôi! – Bốc giảng giải – Những người nuôi “con thuốc độc” mỗi mùa trăng phải giết một người, nếu không, “con thuốc độc” sẽ quay lại cắn chết chính người nuôi nó! Vì vậy mà hết ông K’Tong tới bà Ka Đụi rồi con nhỏ Ka Huen …

- Tao không tin! – Tùng bỗng hét lên – Mày toàn nói dóc! Làm quái gì có một “con thuốc độc” như thế! Mày đã tận mắt nhìn thấy con bạch xà đó chưa?

- Thấy rồi! – Câu trả lời của thằng Bốc ra ngoài tiên liệu của Tùng – Hôm trước chính mắt tao nhìn thấy ông Năm Lực ở đồi cà phê đối diện đập chết con bạch xà ngay cạnh ao cá. Lúc đó, tao đang phụ ông Năm Lực tát ao chứ đâu!

- Một con rắn trắng? – Tùng trố mắt.

- Ừ.

- Trắng tinh?

Nghe Tùng hỏi vặn, Bốc bỗng ngập ngừng:

- Thật ra thì con rắn mà ông Năm Lực đập chết không được … trắng cho lắm. Nó hơi vàng vàng, lại có sọc đen …

- Trời đất! – Tùng “xì” một tiếng dài – Một con rắn vàng sọc đen và một con rắn trắng cũng khác nhau như thể một con chó và một con mèo, vậy mà mày dám bảo đó là con bạch xà!

- Nhưng nếu đó đúng là “con thuốc độc” của ông K’Bing thì dù sao nó cũng đã chết rồi, việc gì mọi người phải sợ ông K’Bing đến thế? – Nhỏ Hạnh hắng giọng chất vấn.

Bốc khụt khịt mũi:

- Biết đâu chết con này, ông ta lại nuôi con khác. Ông K'Bing bẫy cọp rất tài. Ổng muốn nhổ bao nhiêu sợi ria cọp chẳng được.

- Chị chả tin! – Nhỏ Hạnh nhún vai, nó nói giống hệt giọng thằng Tùng khi nãy – Làm gì có chuyện sợi ria cọp lại biến thành một con rắn trắng!

Nhỏ Phệ bênh anh:

- Thật đó chị Hạnh! Em nghe người ta nói thế mà!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Nếu thực sự ông K'Bing giết người lia lịa như thế, công an đã bắt nhốt ông ta lâu rồi.

- Không có chứng cớ, làm sao công an bắt được! – Bốc gân cổ cãi – Đây là con bạch xà cắn chết người ché có phải tự tay ông ta làm đâu!

Nhỏ Hạnh thở ra:

- Ông ta giết người hay sai con bạch xà đi giết người thì cũng thế! Ở tù tuốt!

Bốc bĩu môi:

- Nói như chị! Chả ai bỏ tù một con rắn cả!

- Chị không nói con rắn! Người ta sẽ bỏ tù ông K'Bing, vì ông ta là kẻ chủ mưu!

- Thôi, chị Hạnh đừng cãi nhau với thằng Bốc nữa! – Tùng thình lình lên tiếng – Để đó em!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Em sẽ làm gì?

Tùng vỗ ngực:

- Em sẽ điều tra xem ông K'Bing có phải là phù thủy đúng như thằng Bốc nói hay không.

- Em điều tra bằng cách nào?

- Bí mật!

Kèm theo câu nói úp mở là một nụ cười bí hiểm nở trên môi Tùng.

Chương 5

Thật ra thằng Tùng chả nghĩ được mưu kế gì hay ho. Đã từ lâu nó thèm được làm "thám tử" như Quý ròm. Nó thèm được là người đầu tiên lần ra đầu mối các "vụ án" để mọi người phải lé mắt thán phục như đã từng lé mắt thán phục trước những kỳ tích của Quý ròm. Nhưng chưa bao giờ nó được là người như thế. Nó toàn lẽo đẽo đi theo ông anh ròm của nó để chờ bị sai vặt.

Nhưng lúc này Quý ròm không có mặt ở đây. Tùng quyết nắm lấy cơ hội. Nó quyết điều tra xem ông K'Bing có nuôi con bạch xà thật không. Muốn vậy, nó phải bỏ công rình rập.

Thoạt đầu ý nghĩ này khiến Tùng hơi ơn ớn. Nó sợ nó sẽ phải xách gói đi theo ông K'Tong và bà Ka Đụi. Nhưng rồi Tùng trấn tĩnh được ngay. Nó nhớ lại lời nhỏ Trang nói. Chiều hôm qua trên đường về, nhỏ Trang xác nhận ông K'Bing không bao giờ hãm hại người Kinh. Ông K'Bing chỉ muốn trả thù những người trong buôn Nausri thôi. Nó không ở trong buôn Nausri. Nó đến từ thành phố Hồ Chí Minh. Vì vậy nó chả sợ.

Nhưng Tùng không thực hiện kế hoạch được ngay. Sáng nay, nó vừa mở mắt, đã thấy thằng Bốc đứng ngoài cửa sổ dòm vô:

- Đi chơi với tao không?

Tùng dụi mắt:

- Vỗ rẫy câu cá hả?

- Không! – Bốc nhún vai – Chiều mới vô rẫy được. Sáng nay chị Hạnh mày đi theo cô Bảy xuống thị trấn rồi.

- Thế mày định rủ tao đi đâu?

Bốc giơ cao trái bóng nãy giờ vẫn cầm trong tay lên khỏi bệ cửa, toét miệng cười:

- Đi ra trường tao đá bóng chơi.

Tùng ngạc nhiên:

- Trường mày đang nghỉ hè kia mà?

- Tao đi đá bóng chứ có phải đi học đâu. Trường tao có cái sân rộng lắm.

Tới đây thì Tùng sực hiểu. Nó không thắc mắc nữa, mà lồm cồm bò dậy.

Trường xã nằm không xa nhà cô Bảy là bao. Đó là dãy nhà gạch mười gian nằm trên đỉnh dốc, ngói đỏ tường trắng, đôi chỗ ố vàng vì ngấm nước mưa và quả như Bốc nói, đằng trước là một sân chơi rộng mênh mông.

Khi Bốc và Tùng đến nơi, đã có cả chục ông nhóc đang ngồi bệt trước hàng hiên chuyện trò rôm rả.

Bốc vừa bước lên khỏi bục đá, cái đám lố nhố đó lập tức đứng bật dậy:

- A, thằng Bốc đã ôm bóng ra rồi kìa!

- Rồi, chia phe đi tụi mày ơi!

Bốc đập quả bóng xuống đất cho nó nảy tưng tưng:

- Chia phe như bữa trước, lớp Bốn A đá với lớp Bốn B!

Một đứa cười híp mắt:

- Năm nay bọn mình đã lên lớp Năm hết rồi!

Đứa khác cãi:

- Chưa đâu! Đến ngày khai giảng, tụi mình mới là lớp Năm. Còn bây giờ vẫn là lớp Bốn thôi.

- Bốn hay Năm gì cũng được! – Bốc khịt mũi, rồi nó đưa tay ngoắt từng đứa – Thằng Ngãi, thằng Ninh, thằng K'Nhieu, thằng K'Dzọt qua bên này. Những đứa Bốn B về phe thằng Thảnh!

Thằng Thảnh chính là thằng nhóc khi nãy bảo cả bọn vẫn đang là học sinh lớp Bốn. Năm học vừa rồi, nó là đội trưởng của đội bóng Bốn B. Bây giờ nghỉ hè, nó vẫn được đồng đội tín nhiệm ở chức thủ quân.

Nghe thằng Bốc điểm quân, Thảnh hất hàm:

- Mày quên một đứa. Còn thằng K'Brết nữa chi!

Đến lúc này, Tùng mới nhìn thấy thằng K'Brết đang đứng lẫn trong bọn nhóc. Đám bạn học của Bốc tất cả đều lạ hoắc lạ huơ, lúc mới tới, Tùng không tiện nhìn kỹ. Vì vậy nó không phát hiện ra thằng K'Brết.

Nhưng Bốc thì đã nhìn thấy thằng này ngay từ đầu. Nó thấy, nhưng nó phớt lờ. Nghe thằng Thảnh nhắc, Bốc chỉ nhún vai:

- Không phải tao quên! Nhưng tao nghỉ chơi với thằng K'Brết rồi!

- Sao thế?

- Nó xấu bụng! – Bốc buông gọn.

Thảnh nhướn mắt:

- Nó làm gì mà mày bảo nó xấu bụng?

Lúc này, Tùng thấy rõ vẻ lo lắng ánh lên trong cặp mắt trắng dã của thằng K'Brết.

K'Brết chớp chớp mắt, nửa muốn theo dõi cuộc đối đáp giữa Bốc và Thảnh, nửa muốn quay mặt đi như không dám nghe những điều thằng Bốc sắp tố cáo.

Nhưng Bốc không phải là đứa tai ác. Nó không muốn đẩy K'Brết tới đường cùng. Nó nhìn chằm chằm vào mặt K'Brết như để dọa cho thằng này sợ chơi. Nó nhìn như thế lâu thật lâu. Đợi đến khi K'Brết thắc thỏm đến sắp khóc, nó mới phẩy tay, buông thõng:

- Chuyện đó tụi mày chả cần biết làm gì!

Thảnh khịt mũi:

- Nhưng bên tao sáu đứa, bên mày bỏ thằng K'Brết ra chỉ còn có năm đứa à!

Bốc cầm tay Tùng giơ lên:

- Thằng Tùng sẽ thế chỗ thằng K'Brết.

Bọn trẻ trố mắt nhìn nhân vật mới.

Trước hàng chục cặp mắt đang chĩa vào người, Tùng nhột nhạt quá xá. Nó phải gí gí chân xuống đất để giấu sự ngượng ngập.

Bốc "giải đáp thắc mắc":

- Thằng này ở thành phố Hồ Chí Minh lên đây nghỉ hè.

Rồi để đánh tan khoảng cách giữa Tùng và các bạn nó, Bốc liếm môi nói thêm:

- Nó là bạn thân của tao đó. Nó tốt bụng lắm.

Câu "quảng cáo" của Bốc làm Tùng khẽ nhăn mặt. Nó chả hiểu thằng Bốc thêm vào bốn chữ "nó tốt bụng lắm" để làm cái quái quỉ gì. Vừa rồi Bốc chê thằng K'Brết "xấu bụng", bây giờ lại khen nó "tốt bụng", như vậy có khác nào bảo thằng K'Brết chỉ đáng … xách dép cho nó.

Tùng khẽ liếc về phía K'Brết, thấy thằng này mặt buồn rười rượi. Tự nhiên Tùng cảm thấy bất nhẫn. Nó cảm thấy nó đang chiếm chỗ của K'Brết trong đội bóng. Mà "tội lỗi" của K'Brết cũng đâu có gì lớn. Nó nhọc công

nuôi cá nuôi ốc trong ao. Nó không muốn bọn Tùng vét sạch, vì vậy nó mới nói dối. Mà trên đời, đâu phải ai cũng sẵn sàng để người khác thản nhiên gặt hái những gì mình đã vất vả gieo trồng.

Tùng càng nghĩ càng áy náy. Nó cứ đứng đực tại chỗ khiến thằng Bốc hét inh:

- Sao mày còn đứng đó hở Tùng? Lại đây giao bóng với tao đi chứ!

- Tao không chơi đâu!

Tùng nói, và nó đập đập tay lên đùi:

- Chân tao bữa nay nó nhức nhức sao ấy!

- Xạo đi mày! – Bốc bán tín bán nghi – Khi nãy xuống đây, mày còn chạy thi với tao được kia mà!

Bằng chứng của Bốc khiến Tùng giật thót. Nhưng nó trấn tĩnh được ngay:

- Đó là khi nãy. Nhưng lúc leo lên dốc, tao vấp phải một hòn đá chết tiệt. Cổ chân tao giờ đang muốn trẹo đây nè.

Rồi như để chứng minh cho lời nói của mình, Tùng giả bộ khập khiễng đi tới đi lui, thậm chí có một quãng nó phải nhảy lò cò một chân, ra cái điều ta đây đang đau đớn ghê lắm.

Trong khi Bốc không biết giải quyết như thế nào trước tình trạng "chấn thương" đột xuất của "danh thủ" từ thành phố lên này thì Thảnh đã bô bô:

- Nếu bạn mày không đá được thì để thằng K'Brết vào đá đi!

K'Brết là thằng nhãi ngây thơ. Có tài thánh nó mới biết Tùng giả vờ trặc chân để nhường chỗ cho nó. Nghe thằng Thảnh nói thế, nó mừng lắm. Tùng thấy mặt nó tươi lên và cặp mắt nó long lanh sung sướng. Tùng đinh ninh K'Brết sẽ không bỏ lỡ cơ hội bằng vàng này.

Nhưng trái với suy nghĩ của Tùng, Bốc chưa kịp có ý kiến, K'Brết đã bất ngờ lắc đầu:

- Tao không đá đâu!

Nãy giờ tuy không nói ra, Bốc có ý chờ K'Brết trám vào chỗ thiếu trong đội hình. Tuy còn giận dỗi K'Brết chuyện bữa trước nhưng đang lúc thiếu hụt quân số, Bốc không thể "tẩy chay" thằng này mãi. Đang hồi hộp mong ngóng, bỗng nghe K'Brết mở miệng từ chối, Bốc nổi điên:

- Ai cho mày vào mà đá với không đá!

Tùng nhìn K'Brết:

- Mày vào chơi đi! Hay là mày còn giận thằng Bốc?

K'Brết bước về phía Tùng, chớp mắt đáp:

- Không phải thế! Mày bị trặc chân, tao tính chạy đi hái lá bóp thuốc cho mày!

K'Brết làm Tùng xúc động quá chừng. Hóa ra K'Brết khờ ơi là khờ! Nó tưởng Tùng bị trẹo cổ chân thật. Nó thèm đá bóng chết được, nhưng nó lại lo cho cái chân của Tùng hơn. Vì vậy mà nó từ chối tham gia trận đấu, chứ nó có giận gì thằng Bốc đâu!

K'Brết cúi xuống bóp bóp cẳng chân Tùng:

- Mày đau chỗ nào đâu?

Tùng rảy mạnh chân:

- Khi nãy tao đau nhưng bây giờ hết rồi!

- Lạ thật! – K'Brết cào tay lên mái tóc tổ quạ và giương cặp mắt trắng dã – Chưa bóp thuốc mà đã hết đau!

Tùng mỉm cười:

- Ừ, cái chân tao nó lạ lắm! Khi thì đau khi thì không đau.

K'Brết đứng thẳng người lên:

- Vậy mày vào sân chơi với tụi nó đi!

- Không được! – Tùng nhăn nhó – Tao đã nói rồi, cái chân tao nó lạ lùng lắm. Nó không giống chân người ta. Bây giờ thì không đau nhưng vào chạy một lát có khi nó đau trở lại, còn đau gấp mấy lần lúc trước nữa cơ đấy!

Rồi Tùng đẩy vai K'Brết:

- Mày vào chơi đi!

- Ừ, thế thì mày ngồi đây, để tao vào chơi!

K'Brết quay người dợm bước vào trong sân. Nhưng nó bỗng khựng ngay lại.

Phe thằng Bốc và phe thằng Thảnh đã nhập cuộc tự bao giờ. Mỗi bên năm đứa đang quần nhau tơi bời. Thằng Khương dư ra, lúc này đang vui vẻ

với vai trọng tài, vừa chạy lăng xăng quanh trái bóng vừa thổi còi miệng "te te".

K'Brết ngồi xuống cạnh Tùng:

- Tao ngồi đây chơi với mày.

Tùng liếc K'Brết, mấy lần ngứa miệng định hỏi có phải ba nó đang nuôi con bạch xà không nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tùng lại làm thinh. K'Brết đang buồn nỗi buồn bị thằng Bốc "tẩy chay", Tùng không muốn nó buồn thêm nỗi buồn "phù thủy" …

Chương 6

Đội thùm thụp chiếc nón trên đầu, Tùng ngồi thu lu trên tảng đá dưới tán cây trứng cá, tay ôm cứng cái cần trúc.

Từ nãy đến giờ Tùng mới câu được mỗi một con rô phi, trong khi thằng Bốc ngồi đối diện với Tùng ở bờ bên kia, giật hết con này đến con khác.

Bốc giật lia giật lịa đến nỗi Tùng phát nóng mặt. Đã vậy, mỗi lần giật được một con, thằng Bốc quỷ quái không gỡ ngay mà cầm chiếc cần huơ qua huơ lại để con cá đong đưa trước mặt Tùng và reo lên nghe phát tức:

- Ôi, con này to quá cỡ, Tùng ơi!

- To gì mà to! – Tùng hừ mũi – Thua xa lắc con cá của tao khi nãy!

Tùng hừ mũi thì Bốc cũng hừ mũi. Thậm chí Bốc "hừ" còn lớn hơn:

- Con cá của mày bé bằng ngón chân út mà cũng khoe!

Tùng chỉ nói cho đỡ ấm ức thôi chứ thực ra nó cũng thừa biết con cá thằng Bốc vừa câu được đúng là "to quá cỡ", to hơn con cá của nó nhiều. Vì vậy, khi Bốc vặc lại, Tùng không buồn cãi, chỉ thở dài nhìn xuống mặt nước nơi chiếc phao trăng trắng của nó đang bập bềnh uể oải như sắp ngủ.

Bốc lại giật thêm một con rô phi. Lần này nó chĩa mũi dùi sang thằng K'Brết:

- Ao này cá rô quá trời mà thằng K'Brết dám bảo là chỉ có cá lòng tong, phét ơi là phét!

K'Brết không câu. Nó mải lúi húi đào trùn quanh bờ ao để cung cấp cho Tùng và Bốc. Những lời châm chọc của thằng Bốc, K'Brết nghe không sót một mảy. Nhưng nó vẫn một mực làm thinh. Có vẻ như nó chí thú với việc bập chiếc 'xà bát' xuống mặt cỏ hơn là phân bua với thằng Bốc chúa cà khịa.

Ở cái ao nhỏ kế đó, nhỏ Hạnh, nhỏ Trang và nhỏ Phệ đang bì bõm lội. Chiếc rổ đặt trên mé bờ lúc này đã đầy những ốc là ốc, toàn ốc bươu vỏ trơn láng.

Tùng nghe đám con gái không ngừng xuýt xoa:

- Ao này ốc nhiều ơi là nhiều!

- Ôi, vớt mỏi tay luôn!

Nghe thằng Bốc tấm tắc, Tùng đã bực mình. Nghe tụi con gái xuýt xoa, Tùng càng thêm điên tiết. Bây giờ thì Tùng đã chán trò câu cá lắm rồi. Ao lắm cá nhưng đúng là vía nó quá nặng, bọn cá chỉ lảng vảng gần miếng mồi giun một hồi rồi rủ nhau lặn đi đâu mất, tức ghê!

Đã có lúc Tùng định vứt quách chiếc cần trúc vào bụi cây, bỏ sang chiếc ao nhỏ cùng với đám con gái mò ốc. Trò mò ốc chắc chắn dễ hơn trò câu cá gấp tỉ lần. Nhưng Tùng lại sợ thằng Bốc chê cười. Mò ốc là trò dành cho con gái. Con trai mà xắn quần lội xuống nước sục sục vớt vớt thì chẳng còn ra thể thống gì.

Mò ốc thì không dám, câu cá lại chẳng xong, Tùng mỗi lúc một cáu. Vì vậy mới xui cho thằng K'Brết.

K'Brết đâu có biết Tùng đang ấm ách trong bụng. Nó cầm lon trùn lò dò bước lại:

- Mày cần mồi thêm không?

Thằng K'Brết hỏi thiệt tình. Nhưng Tùng lại có cảm giác thằng này đang chọc quê mình.

- Mồi, mồi cái đầu mày! – Tùng xẳng giọng – Tao đã câu được cá đâu mà thay mồi!

K'Brết chẳng để ý đến vẻ mặt hầm hầm của người bạn mới. Nó nhìn xuống ao, góp ý:

- Mày buông câu sát rạt trong bờ, cá nào mà ăn! Mày phải nhích ra giữa ao kìa!

K'Brết góp ý quá muộn. Lúc này Tùng chẳng còn muốn nhích cần câu đi đâu nữa.

Trước vẻ mặt sửng sốt của Bốc và K'Brết, Tùng đứng phắt dậy. Nó dựng cần vào gốc cây trứng cá, thở đánh thượt:

- Tao không câu nữa! Bây giờ tao chỉ muốn uống nước!

K'Brết nhiệt tình;

- Mày ngồi đó đi! Để tao chạy vào nhà lấy nước ra cho!

Thằng này tốt bụng ghê! Tùng nhìn theo dáng chạy lấp xấp của K'Brết, vui vẻ nhủ bụng. Nhưng rồi sực nhớ đến "kế hoạch hành động" của mình, Tùng gọi giật:

- Gượm đã, K’Brết ơi!

K’Brết hãm đà, ngoảnh đầu lại:

- Gì vậy?

Tùng rảo lại phía K’Brết, mỉm cười:

- Tao đi với mày.

Căn chòi cha con thằng K’Brết ở nhỏ hơn căn nhà thông thường nhưng cũng không đến nỗi bé tí như những chiếc chòi tạm bợ Tùng vẫn nhìn thấy dọc sườn đồi trên đường vô rẫy.

Nhà vách gỗ, mái lợp những tấm tôn cũ kỹ. Những thứ này có lẽ dượng Toàn chồng cô Bảy dỡ từ mái nhà tắm bỏ hoang mang vào cho ông K’Bing. Trên vách treo la liệt các loại dao, rựa. Ở góc nhà dựng bốn, năm cây ‘xà bát’ đủ kích cỡ. Ở một góc khác, nằm thù lù một cái máy bơm đã tróc sơn và chất thành đống mớ ống cao su cuộn tròn như những khúc trăn lớn. Chắc dượng Toàn sắm cái máy này để bơm nước từ suối lên tưới cà phê vào những mùa nắng hạn.

Trong nhà chỉ có một cái bàn và một cái chõng tre ọp ẹp. Tùng nhìn thấy một tấm chiếu rách trải dưới nền nhà. Có lẽ đó là chỗ ngủ của K’Brết. Nó nhường ba nó nằm trên giường. Còn nó ngủ dưới đất, chắc vậy!

Thằng Bốc bảo người K’Ho trong buôn Nausri ở nhà sàn, tầng trên dành cho người ta, tầng dưới nuôi gia súc. Nhưng căn nhà của cha con ông K’Bing lại giống nhà của người Kinh.

Chái bếp nằm ở đằng sau. Trong khi K’Brết ra sau bếp, Tùng dáo dác nhìn quanh, cố tìm xem cái vò nuôi con bạch xà giấu ở đâu nhưng chẳng thấy.

K’Brết bưng nước lên, thấy thằng Tùng đang láo liên, ngạc nhiên hỏi:

- Mày tìm gì vậy?

- À … không …

- Mày kiếm ba tao hả?

Câu hỏi ngờ nghệch của K’Brết khiến Tùng mừng húm. Nó gật đầu như máy:

- Ừ, ba mày đâu rồi?

K’Brết chỉ tay ra sau lưng:

- Ba tao đang kéo đá ngoài kia.

- Ba mày kéo đá làm gì vậy?

- Để chèn quanh các gốc cà phê! – Rồi thấy mặt Tùng vẫn nghệt ra, K'Brết nói thêm – Nếu không, mùa mưa tới, nước sẽ cuốn trôi hết phân bón và đất màu.

Tùng đón lấy ca nước trên tay K'Brết, uống một hơi rồi đứng lên:

- Tao với mày ra xem ba mày kéo đá đi!

Khi hai đứa trẻ xuất hiện, ông K'Bing đang ở dưới suối. Ông lấy đá rải rác quanh bờ suối. Tảng nhỏ thì ông vác. Tảng lớn thì ông ràng dây kéo lên.

Tùng đứng đợi một lát đã thấy ông hì hục kéo đá về.

Ông K'Bing thản nhiên khi nhìn thấy Tùng và K'Brết. Ông vẫn chăm chú với công việc của mình. Xem cái cách ông miệt mài loay hoay với những tảng đá, có cảm giác như trên trái đất này chỉ có mình ông.

Tùng nhủ bụng: Ông có đúng là phù thủy như thằng Bốc nói không nhỉ? Khi nãy mình đã quan sát kỹ trong nhà, lúc ra đây mình cố tình đi theo ngõ bếp, sao vẫn không thấy chiếc vò nuôi con bạch xà đâu? Hay con bạch xà của ông đã bị ông Năm Lực đập chết như thằng Bốc tận mắt chứng kiến và bây giờ ông đang bí mật nuôi một "con thuốc độc" khác?

- Ra ngoài ao chơi đi!

Thấy Tùng đứng trầm ngâm, K'Brết nghĩ Tùng đã chán ngắm cảnh ba nó kéo đá, bèn giục.

- Chờ một lát đã!

K'Brết thắc mắc:

- Mày chờ gì vậy?

Sao mình hớ hênh thế nhỉ? Tùng tự rủa thầm và tìm cách lấp liếm:

- Ờ … ờ … tao chờ ba mày lên. Tao phải xem thêm một lần nữa. Cảnh kéo đá này … hay ghê mày ạ!

- Tao chẳng thấy gì hay! – K'Brết chớp mắt – Mọi hôm tao vẫn kéo phụ với ba tao, cực lắm!

- Thế sao hôm nay mày không phụ với ba mày?

K'Brết đập tay lên bụng:

- Hồi trưa tao bị đau bụng! Đau bụng thì yếu sức lắm!

- Thế mày đã uống thuốc chưa?

- Chưa.

Tùng gật gù:

- Ngày mai tao sẽ đem thuốc vô cho mày uống. Tao sẽ hỏi xin cô Bảy tao.

K'Brết khoe:

- Mọi lần tao không uống thuốc mà vẫn hết.

- Nhưng sẽ có lần mày không hết! – Tùng hừ mũi – Và mày sẽ lập tức đi theo bà Ka Đụi. Bà Ka Đụi chết vì bệnh kiết lỵ phải không?

Nghe Tùng dọa, K'Brết đâm chột dạ. Nó hết ham khoe khoang tài không uống thuốc của mình. Nó nói, nhũn như con chi chi:

- Ừ, ngày mai mày nhớ đem thuốc cho tao.

Ông K'Bing lại ì ạch kéo đá lên dốc. Lần này, Tùng mới để ý đến cái túi màu đỏ lận ngang thắt lưng ông. Cái túi nhét trong khố, thòi một nửa ra ngoài. Cái túi gì vậy kìa?

- K'Brết này!

Đoán mãi không ra, Tùng khều K'Brết.

- Gì?

- Ba mày đựng gì trong chiếc túi kia vậy?

K'Brết lắc đầu:

- Tao không biết.

- Mày không bao giờ mở ra xem à?

- Ba tao không bao giờ cho tao đụng vào cái túi đó.

Câu trả lời của K'Brết khiến Tùng đâm nghi. Hàng loạt những dấu hỏi nhảy múa trong đầu nó.

- Thế ba mày đeo cái túi đó lâu chưa?

- Từ khi mẹ tao mất, tao mới thấy ba tao đeo cái túi đó.

Thế thì đúng rồi! Tùng kêu lên trong đầu. Từ khi bà Ka Eo chết vì sập bẫy thú, ông K'Bing mới nuôi ý định trả thù. Cái túi vải đỏ đó chính là túi bùa phép của ông. Nếu không vậy, tại sao ông không cho thằng K'Brết rớ vào?

Sự phát hiện bất ngờ khiến cổ Tùng như nghẹn lại. Kể từ lúc đó, nó không rời mắt khỏi thắt lưng của ông K'Bing và loay hoay nghĩ cách đánh thó cái túi để xem ông K'Bing đựng gì trong đó.

Tùng nghĩ ngợi miên man, đầu nó càng lúc càng nóng ran vì không tìm được kế nào vẹn toàn.

- Thôi! – K'Brết kéo tay Tùng – Mình trở ra ao cá đi!

Không nghĩ ra lý do gì để nấn ná, Tùng đành quay gót và lẽo đẽo đi theo K'Brết.

- Tụi mày đi uống nước gì lâu lắc vậy!

Vừa thấy Tùng và K'Brết xuất hiện, Bốc kêu lên. Rồi nó chỉ tay vào chiếc xô cạnh chỗ ngồi, hí hửng khoe:

- Tụi mày xem nè! Tao câu được có đến mấy chục con là ít. Toàn cá lớn không hà!

K'Brết tươi cười bước lại. Nó thò tay vào xô nước, cầm lên một con cá rô phi, miệng tấm tắc:

- Con cá này …

Nhưng K'Brết chưa kịp nói hết câu, Bốc đã đập mạnh lên tay nó khiến con cá rơi trở vào trong xô. Mắt Bốc quắc lên:

- Tao nói là nói với thằng Tùng chứ đâu phải nói với mày! Mày đã bảo ao này không có cá, bây giờ còn bày đặt khen tới khen lui!

Mặt K'Brết lập tức xịu xuống. Nó bước lui ra sau một bước, môi mím lại. Nó cứ đứng thộn ra như thế, không thốt tiếng nào. Mà có lẽ nếu muốn nói, nó cũng chẳng biết nói gì.

Vẻ tẽn tò pha lẫn buồn tủi của K'Brết khiến Tùng động tâm. Nó nhìn Bốc:

- Thằng K'Brết đã biết lỗi rồi, mày còn giận nó làm chi!

- Tao cứ giận! – Bốc hừ mũi – Hồi sáng, tao không kể chuyện này cho tụi bạn biết đã là phúc cho nó lắm rồi!

May cho K'Brết, ngay lúc đó tiếng nhỏ Trang vang lên từ chiếc ao bên cạnh đã kịp kéo nó ra khỏi bầu không khí ngượng ngập:

- Anh Tùng, anh K'Brết, lại đây xem này! Chị Hạnh và tụi em vớt được quá chừng là ốc luôn!

Chương 7

Chiều hôm sau lặp lại y như buổi chiều hôm trước. Mới hai giờ, trời còn nắng chang chang, bọn trẻ đã đội nón, xách xô, xách rổ kéo nhau vào rẫy.

Rổ ốc đầy vun hôm qua khiến đám con gái háo hức. Nhỏ Hạnh không còn sợ bỏ dép đau chân. Nó thản nhiên lướt chân trần trên đất ướt, thản nhiên dẫm lên những bụi cỏ mọc lan ra giữa lối đi, mặt chẳng hề nhăn nhó một tí ti.

Bây giờ nhỏ Hạnh chỉ sợ một điều:

- Hôm qua chị em mình vớt gần sạch ốc bươu trong ao, chả rõ hôm nay có còn con ốc nào không!

Nhỏ Phệ hăm hở múa tay:

- Chắc là còn. Những con ốc hôm qua lặn dưới bùn, hôm nay thế nào cũng nổi lên!

Thằng Bốc cũng lo lắng y hệt nhỏ Hạnh. Nó nhìn Tùng nheo nheo mắt:

- Hôm qua tao giật lia giật lịa, chả biết bọn cá trong ao còn được mấy mống!

Nếu nghe cái giọng huênh hoang này của thằng Bốc vào trưa hôm qua, chắc chắn Tùng sẽ tức đến xịt khói lỗ tai. Nhưng bây giờ thì nó tỉnh queo.

Hôm nay Tùng vào rẫy không phải để câu cá. Câu cá là trò dành cho … trẻ con. Tùng không phải trẻ con. Tùng là "thám tử", hệt như anh Quý nó vậy. Nhiệm vụ của nó hôm nay quan trọng hơn nhiều. Đó là phải tìm mọi cách đánh cắp cho được cái túi bùa phép của "lão phù thủy" K'Bing.

Bụng nôn nóng, Tùng đi như chạy. Nó luôn vượt lên trước khiến nhỏ Hạnh phải kêu oai oái:

- Đi chầm chậm, chờ bọn chị với Tùng ơi!

Thằng Bốc cười khì:

- Mày có vào sớm cũng chẳng câu được con cá nào đâu!

Tùng bỏ lời châm chọc của Bốc ngoài tai. Nó cắm cúi rảo bước, đầu miên man nghĩ cách đánh thó cái túi bùa phép giắt trong người ông K'Bing.

Đường vào rẫy bữa nay đối với Tùng sao mà xa lăng lắc. Nó đi hoài đi hoài, vượt qua hết đồi chè này đến đồi chè khác mà rẫy cà phê của cô Bảy

xa vẫn hoàn xa. Buổi trưa, gió thôi rì rầm và bầu trời trên đầu trở nên thăm thẳm. Những cụm mây trắng xóa như bông gòn dắt díu nhau trôi ngang đầu Tùng và in những bóng râm xuống lộ đất đỏ.

Tiếng chim chí chóe trong những tán lá và thỉnh thoảng một con sóc từ trong bụi rậm phóng vụt ngang đường, quét chiếc đuôi thành vệt dài trên mặt đất mỗi lúc một nóng bỏng.

Tùng than:

- Nắng quá!

Ở phía sau, nhỏ Hạnh thở dài:

- Ừ, đáng lẽ mình không nên vô rẫy vào giờ này.

Nhỏ Trang cười hích hích:

- Bọn em toàn đi giờ này.

Nhỏ Phệ cũng ra oai:

- Em chẳng thấy nắng tí nào.

Tùng hừ mũi:

- Tại tụi mày quen rồi. Còn tao thì khác.

Bốc cười:

- Tới rồi kìa!

Tùng ngẩng lên và mừng rỡ nhận ra đỉnh dốc quen thuộc.

Nó lập tức quên phắt cả nắng nóng, quên cả đôi chân mỏi nhừ, bặm môi lao lên trước.

- Từ từ thôi Tùng ơi! – Nhỏ Hạnh gọi giật – Coi chừng vấp ngã u đầu đấy!

Nhưng Tùng đã tới đỉnh dốc và bắt đầu tuột xuống theo con đường mòn dẫn đến căn chòi của ông K’Bing.

Khi bọn nhỏ Hạnh lần đến bờ suối dưới chân đồi thì chẳng thấy Tùng đâu nữa.

Nhỏ Trang nhìn quanh:

- Ủa, anh Tùng đâu rồi?

Bốc nhún vai:

- Chắc nó lại vào nhà kiếm nước uống!

Bốc nói mò mà trúng phóc. Trong lúc Bốc hăm hở móc mồi vào lưỡi câu và bọn con gái hí hửng xắn quần chuẩn bị lội xuống cái ao nhỏ bên cạnh thì Tùng đang ngồi với thằng K'Brết trong nhà.

- Mày khát nước hả? – K'Brết hỏi.

- Ừ! – Tùng gật đầu – Từ nhà cô Bảy tao vô đây, nắng ơi là nắng!

K'Brết đứng lên:

- Mày ngồi đó nghỉ đi, để tao đi lấy nước cho mày uống.

Khi K'Brết bưng ca nước từ sau bếp ra, Tùng cầm lấy ngửa cổ uống ừng ực. Nhưng nó chỉ uống phân nửa, rồi chìa cái ca nhựa cho K'Brết:

- Phần mày nè!

K'Brết lắc đầu:

- Tao không khát.

- Tao đâu có bảo mày khát.

Tùng mỉm cười, nó thò tay vào túi móc ra mấy viên thuốc trăng trắng:

- Tao đem thuốc đau bụng cho mày nè. Mày uống bây giờ một viên. Tối, ăn cơm xong, mày uống thêm một viên nữa. Thế là xong! Sáng mai, mày tha hồ kéo đá chèn cà phê với ba mày.

K'Brết lộ vẻ cảm động. Nó ngửa lòng bàn tay cho Tùng bỏ mấy viên thuốc vào rồi nhón một viên cho vào miệng nuốt trộng.

- Ôi! – Tùng ngẩn tò te – Mày uống thuốc không cần nước ư?

K'Brết liếm môi:

- Phải uống nước mới được sao?

- Đúng thế! – Tùng nhăn mặt – Mẹ tao bảo phải có nước, thuốc mới mau tan.

Nghe Tùng nói vậy, K'Brết bưng ca nước đưa lên miệng. Nó nín thở uống một mạch rồi đặt chiếc ca xuống bàn, đưa tay quẹt mép:

- Tao uống hết rồi.

- Hay lắm! – Tùng gật gù, rồi nó nhìn lom lom vào mặt bạn – Thế mày đã nghe bụng mày bớt đau chưa?

K'Brết ấn tay lên bụng, nghe ngóng một hồi rồi đáp:

- Vẫn còn đau lâm râm.

Tùng chép miệng:

- Đau lâm râm tức là sắp hết rồi đấy! Bao giờ sắp hết nó cũng đau lâm râm.

Rồi Tùng kéo tay K'Brết:

- Tao với mày ra xem ba mày kéo đá đi!

Vẻ nôn nóng của Tùng khiến K'Brết tròn mắt:

- Hôm qua mày đã xem rồi mà?

- Ừ. Nhưng hôm nay tao thích xem nữa.

K'Brết bước ra khỏi nhà, tặc tặc lưỡi:

- Mày lạ thật đấy! Tao thấy trò này chẳng có gì đáng xem cả!

Cũng như hôm qua, khi Tùng và K'Brết ra tới nơi, ông K'Bing còn đang loay hoay dưới suối.

Tùng nhìn về phía chân đồi, mãi một lúc mới thấy chỏm tóc bịt khăn đỏ của ông nhấp nhô sau đám lá cà phê xanh ngắt, mỗi lúc một rõ dần. Trong thoáng mắt, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc Tùng làm nó giật thót: Mình ngốc thật! Nếu có thằng K'Brết kè kè bên cạnh, làm sao mình "ra tay hành động" được!

Tùng giận mình ghê gớm. Nó tự rủa thầm và đưa tay lên cốc đầu mình một cái.

- Mày sao thế? – Bắt gặp cử chỉ kỳ quái của bạn, K'Brết thô lố mắt – Con gì đốt mày hả?

- Ờ, ờ … ong đốt! – Tùng ấp úng đáp, rồi sực nhớ nếu bị ong đốt, ắt con người ta phải nhảy dựng lên chứ đâu có tỉnh rụi như vậy, nó liền lật đật sửa lại – À, không phải ong. Một con gì đó …

- Con gì là con gì?

Tùng gạt mồ hôi trán:

- Tao cũng chả rõ. Chỉ biết là một con gì đó.

Rồi không để K'Brết kịp hỏi thêm, Tùng đập tay lên lưng nó:

- Tao với mày ra xem thằng Bốc câu cá đi.

Tùng làm K'Brết ngạc nhiên quá xá:

- Mày không xem ba tao kéo đá nữa à?

- Ừ, tự nhiên tao không thích xem nữa! Bây giờ tao thích xem câu cá và bắt ốc hơn.

K'Brết thắc mắc ghê lắm. Nhưng nó không hỏi nữa. Chắc bọn trẻ ở thành phố đứa nào cũng lạ lùng như vậy! K'Brết tự giải đáp và quay mình lặng lẽ đi theo Tùng.

Bốc ôm cần trúc ngồi thu lu trên tảng đá hôm qua Tùng ngồi, đón hai đứa bạn bằng cái nhướn mắt:

- Tụi mày không câu cá à?

Tùng nhếch mép:

- Mày bảo tao có đi sớm cũng chẳng câu được con cá nào kia mà.

Bốc cười hề hề:

- Tao nói đùa mà mày lại giận.

Nhỏ Trang nhác thấy Tùng, ngoác miệng kêu inh ỏi:

- Ốc nhiều ghê anh Tùng ơi!

Nhỏ Hạnh hớn hở:

- Vậy mà chị cứ tưởng hôm này không còn con ốc nào chứ!

Tùng quay sang K'Brết:

- Mày đào trùn đi!

K'Brết chớp mắt:

- Mày câu à?

- Ừ. Nhưng tao thích câu bằng mồi cào cào hơn.

- Vậy để tao đi bắt cào cào cho mày.

- Thôi, khỏi! – Tùng phẩy tay – Tự tao tìm bắt cào cào được rồi. Mày đào trùn giùm thằng Bốc đi!

K'Brết không nghi ngờ gì sự phân công của Tùng. Nó nhanh nhẹn cầm lên cây 'xà bát' dựng ở gốc cà phê gần đó và hối hả rảo xuống chỗ mép suối, lúi húi đào giun.

Trong khi đó, Tùng lảng vảng quanh mấy bụi cỏ và giả vờ giơ chân khua loạn xị như thể ta đây đang nóng lòng tóm cổ mấy con cào cào ghê lắm.

Tùng vừa khua khoắng vừa liếc chừng về phía K'Brết. Tới cú liếc thứ mười, thấy thằng này vẫn đang sốt sắng đào đào bới bới, Tùng liền lao đánh

“soạt” vào giữa đám cà phê rậm rạp và lần thẳng tới chỗ ông K’Bing đang kéo đá.

Ông K’Bing vẫn lầm lì muôn đời. Thấy Tùng bước tới, ông khẽ liếc thoáng rồi tiếp tục bặm môi kéo căng sợi dây ràng, gân tay gân cổ nổi vồng như những sợi chão nâu bóng.

Lúc gặp ông K’Bing lần đầu, Tùng hơi ơn ớn. Nó nghĩ ông là phù thủy, hẳn ông phải rất hung ác. Nó như nhìn thấy một sự đe dọa đang ẩn nấp đằng sau vẻ thinh lặng khắc khổ của ông. Nhưng bây giờ Tùng biết không phải thế. Ông bảo K’Brết kêu bọn Tùng vào ao câu cá bắt ốc, tất ông không xem bọn nó là thù địch.

- Ông có mệt không hở ông? – Tùng lại gần, đánh bạo hỏi.

Ông K’Bing trả lời Tùng bằng những âm thanh kỳ dị trong cổ họng. Tùng có cảm giác ông không biết nói. Nhưng rồi, ông bỗng dừng tay và thốt ra một câu lạ lùng:

- Biết mệt biết không!

Tùng mở mắt thao láo: Ông ấy nói gì thế nhỉ? Nhưng Tùng không có thì giờ để nghĩ ngợi lâu. Nó biết nếu nó cứ nấn ná, K’Brết sẽ phát hiện ra sự “mất tích” của nó và chắc chắn sẽ tìm tới đây. Có thằng K’Brết bên cạnh, nó sẽ không thể thực hiện được kế hoạch của mình.

Tùng hồi hộp liếc chiếc túi vải đỏ giắt nơi thắt lưng ông K’Bing, ngần ngừ một thoáng rồi liếm môi nói:

- Cháu kéo phụ với ông nhé?

Ông K’Bing lại “gừ gừ” và lại thốt ra những lời khó hiểu:

- Không có nổi làm đâu!

Lần này, Tùng không buồn tìm hiểu ý nghĩa trong câu nói của ông K’Bing. Nó biết nó không có được bộ óc thông minh như anh Quý hay như chị Hạnh nó. Nó biết nó có xuy nghĩ đến Tết Công-gô cũng chưa chắc hiểu được ông K’Bing muốn nói gì với nó qua câu nói kỳ quặc đó. Vì vậy đề nghị xong, nó hùng dũng bước lại sát bên ông, chồm người nắm sợi dây thừng, nhắm mắt nhắm mũi kéo đại.

Không rõ ông K’Bing có đồng tình với hành động của Tùng hay không, nhưng ông không tỏ vẻ ngăn cản. Ông vẫn bặm môi kéo tảng đá nhích dần lên dốc với sự trợ giúp hẳn là không mấy hiệu quả của Tùng.

Chứ gì nữa! Nhỏ con như Tùng dù có giở tận lực bình sinh ra kéo lấy kéo để, ông K'Bing chắc cũng chẳng nhẹ nhàng hơn bao lăm, huống hồ lúc này Tùng chỉ giả vờ bám lấy sợi thừng để che mắt ông K'Bing mà thôi.

Tùng vừa kéo chiếu lệ vừa ngấm ngầm quan sát ông K'Bing, mừng rỡ thấy ông mải mím môi mím lợi kéo đá, chẳng mảy may để ý đến bộ tịch dáo dác như thằng trộm gà của nó.

Kéo một lát, Tùng vờ buông một tay lau mồ hôi trán, rồi thừa lúc ông K'Bing say sưa đánh vật với tảng đá, nó hạ thấp tay xuống và nắm lấy chiếc túi vải bên hông ông giật nhẹ một cái.

Tùng không dám giật mạnh, sợ ông K'Bing phát giác. Nhưng cú giật khẽ của nó đủ khiến chiếc túi vải thòi ra ngoài thêm một đoạn.

Lúc nắm lấy mép túi, Tùng cảm thấy tay mình chạm phải vật gì cưng cứng. Nhưng nó không đoán được đó là vật gì, cứ thộn mặt nghĩ mãi.

Ông K'Bing không hề hay biết trò tinh quái của Tùng. Thấy thằng nhóc cứ nhăn mày nhíu trán, ông tưởng nó mệt, lại nói:

- Mệt quá không nổi làm đâu.

Tùng nhìn ông, nhe răng "hì" một cái. Và nắm chặt sợi thừng, nó nghiến răng ra sức kéo.

Rồi cũng như khi nãy, kéo một lát, Tùng lại buông một tay, lại lau mồ hôi trán và lại lén lút giật nhẹ chiếc túi vải bên hông ông K'Bing.

Tùng giật đến lần thứ ba thì chiếc túi vải đã rời khỏi mép khố, rớt xuống đất.

Tuy ông K'Bing không phát hiện, Tùng vẫn chưa dám nhặt vội. Nó đạp chân lên chiếc túi vải và cứ đứng trơ tại đó.

Thấy Tùng buông tay, ông K'Bing nhìn nó ra ý hỏi.

Tùng bối rối cười ruồi:

- Biết mệt biết không!

Tùng lặp lại câu ông K'Bing nói khi nãy, mặc dù nó không rõ câu đó nghĩa là gì. Và khi thấy ông gục gặc đầu ra ý hiểu, nó phấn khởi "xổ" luôn một tràng:

- Không có nổi làm đâu! Mệt quá không nổi làm!

Ông K’Bing lại gật đầu lia lịa và quay lại tiếp tục kéo đá, ra vẻ ta đây đã hiểu nhà ngươi muốn nói gì rồi, nhà ngươi đừng nói thêm nữa, ta điếc tai lắm.

Tùng đứng chôn chân có đến mười phút. Đợi ông K’Bing đi xa thêm một quãng và tấm lưng nâu bóng của ông khuất sau gốc cà phê cạnh lối mòn, nó mới ngồi xuống rờ rẫm nơi chân làm bộ ta đây bị đạp gai đau quá xá và sau khi thận trọng đảo mắt nhìn quanh, nò sè sẹ nhặt chiếc túi vải đỏ lên, nhét vào cạp quần và co giò chạy biến.

Chương 8

Thấy Tùng phóng đánh vèo từ trong bụi ra, bộ tịch lại hớt hơ hớt hải, Bốc tròn xoe mắt:

- Có chuyện gì thế hở Tùng?

Tùng chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy thằng K'Brết ngồi trên bờ ao, cạnh chiếc rổ ốc của đám con gái, đang lui cui đếm. nó vội thụt đầu lại trong bụi rậm và trả lời Bốc bằng cách đưa tay ngoắt lia ngoắt lịa.

Không hiểu thằng bạn mình mắc chứng gì, Bốc cau mặt gắt:

- Mày làm gì trốn trốn nấp nấp thế? Ra đây đi!

Tiếng thằng Bốc oang oang khiến Tùng càng "trốn trốn nấp nấp" kỹ. Nó thụt lui thêm hai ba bước, mặt nhăn như cắn phải ớt.

Bốc vẫn chưa rõ đầu cua tai nheo ra sao thì thấy thằng Tùng đưa tay chỉ chỉ về phía thằng K'Brết.

À, thì ra nó không muốn thằng K'Brết biết! Bốc chợt hiểu, nó cắm chiếc cần trúc ngập sâu vào mảng đất ướt ven ao rồi đứng lên rón rén lần tới chỗ gốc cà phê, mắt không ngừng liếc chừng về phía K'Brết.

- Gì thế? – Bốc hỏi, bây giờ nó đã đứng đối diện với Tùng.

Tùng rút chiếc túi vải từ cạp quần, chìa ra:

- Mày biết cái gì đây không?

Bốc dán mắt vào chiếc túi, mặt nghệt ra:

- Không! Chiếc túi gì vậy?

Tùng huơ chiếc túi trên đầu:

- Đây là chiếc túi bùa phép của ông K'Bing. Tao vừa thó được.

- Thật không? – Bốc háo hức – Mở ra xem đi!

- Không được! – Giọng Tùng thoắt nghiêm trọng – Về nhà hẵng mở. Tao và mày phải rút khỏi đây ngay, kẻo ông K'Bing phát giác ra chiếc túi bị mất thì nguy!

Bốc sốt sắng:

- Vậy thì về!

Rồi nó thò đầu ra khỏi bụi cây, kêu lớn:

- Chị Hạnh ơi, em với thằng Tùng về trước đây! Chị và mấy đứa về sau nghen!

- Làm gì vội thế? – Nhỏ Hạnh ngoảnh lại, ngạc nhiên hỏi – Sao không đợi bọn chị cùng về?

- Em phải về trước! – Bốc đưa tay vỗ vỗ lên đỉnh đầu – Tự nhiên em nhức đầu quá, Tùng phải đưa em về.

K'Brết nhanh nhẩu:

- Vậy để tao đi cùng hai đứa mày.

Đề nghị của K'Brết khiến Tùng luống cuống:

- Thôi khỏi! Tụi tao tự đi được rồi.

Bốc hừ mũi:

- Tao không đi chung với thằng xấu bụng như mày!

K'Brết đã định đi cùng Tùng và Bốc ra ngoài lộ. Nó vẫn chưa hết cảm kích việc Tùng tặng cho nó mấy viên thuốc hồi nãy. Nhưng giọng điệu xúc xiểm của Bốc đã làm nó rúm người lại.

K'Brết che giấu sự sượng sùng bằng cách tiếp tục khom người hí hoáy đào giun, mặc dù nó cũng chẳng rõ nó đào giun để làm gì. Bốc và Tùng đã bỏ về, đâu có ai cần mồi câu của nó.

- À, Bốc này! – Đang đi, sực nhớ đến chuyện khi nãy, Tùng vỗ độp lên vai bạn.

- Gì?

- Ông K'Bing ấy mà!

- Ông K'Bing sao?

Tùng liếm môi:

- Ổng nói chuyện kỳ lạ lắm mày ạ! Tao hỏi ông có mệt không hả ông, ổng đáp "Biết mệt biết không". Tao nói cháu phụ với ông nhé, ổng lại bảo "Không có nổi làm đâu". Nghe ổng nói, tao không hiểu gì cả, thế là tao im luôn!

- Đấy là mày chưa nghe quen thôi! – Bốc cười tít mắt – Những người trong buôn Nausri đều hay nói ngược như thế.

Rồi nó huơ tay, hùng hồn giải thích:

- "Biết mệt biết không" có nghĩa là "không biết mệt hay không", còn "không có nổi làm đâu" tức là "không có làm nổi đâu".

Tùng gãi cổ:

- Ra là vậy! Hèn gì tao ù ù cạc cạc cứ như thể đang nghe tiếng Tây!

Đang lỏn lẻn cái sự "dốt ngoại ngữ" của mình, Tùng bỗng giương mắt ếch:

- Ủa, thế sao thằng K'Brết lại ăn nói chẳng khác gì tụi mình?

- K'Brết lại khác! – Bốc nhún vai – Nó học trường xã từ nhỏ. Những đứa học trường xã dĩ nhiên không mắc tật nói ngược.

Cứ thế, vừa đi vừa trò chuyện, hai đứa ra tới đường quốc lộ lúc nào không hay.

Tùng không về thẳng nhà cô Bảy. Nó theo thằng Bốc về nhà cô Tươi. Hai đứa tót ra sau hè, hăm hở mở chiếc túi vải.

Sau khi tháo lỏng sợi dây buộc, Tùng dốc túi đổ mọi thứ ra đất.

Hóa ra trong chiếc túi bùa phép của ông K'Bing chỉ có vỏn vẹn hai thứ: một chiếc vòng bằng đồng và một chiếc nanh trăng trắng.

- Nanh heo rừng! – Tùng kêu lên.

- Không phải! – Bốc lắc đầu – Đây là nanh cọp.

- Nanh cọp?

- Ừ.

Tùng nhíu mày:

- Ông K'Bing giấu nanh cọp trong túi làm gì vậy kìa?

- Tao nghi lắm! – Bốc nhắm mắt nói qua hơi thở.

Thái độ của Bốc làm Tùng hoang mang quá chừng. Nó hỏi mà bụng hóp lại:

- Mày nghi gì?

Bốc mở mắt ra và Tùng thấy mắt nó lóe lên:

- Mày nhớ tao đã nói gì về sợi ria cọp không?

- Nhớ! – Tùng đáp và nghe miệng khô khốc – Sợi ria cọp nếu cắm vào vỏ măng tre đúng một trăm ngày sẽ biến thành một con rắn trắng!

- Đúng rồi! – Bốc gật đầu – Nhưng đó là sợi ria cọp. Còn chiếc nanh cọp nếu làm như thế sẽ biến thành một con trăn lớn.

Tùng rùng mình:

- Một con trăn lớn?

- Ừ. Và vào lúc nửa khuya, con trăn sẽ bò đi siết cổ những người nào chủ nhân của nó không ưa.

Tùng nghe thằng Bốc nói một hồi đã muốn rởn gai ốc. Nhưng thằng Bốc chưa chịu dừng lại. Nó tặc tặc lưỡi:

- Rắn cắn chết người còn để lại dấu vết. Nhưng nếu nạn nhân chết do trăn quấn, chẳng ai có thể điều tra ra. Sự lợi hại của chiếc nanh cọp là ở chỗ đó!

Tùng nhìn xuống chiếc nanh cọp và bất giác bước lui một bước:

- Ôi, ghê quá!

- Mày đừng lo! – Bốc thản nhiên cầm lên chiếc nanh cọp – Lúc này ông K'Bing chưa kịp "luyện" chiếc nanh, vì vậy nó chưa biến thành "con thuốc độc".

Tùng nuốt nước bọt, mắt vẫn bị hút chặt vào chiếc nanh trên tay Bốc:

- Thế bây giờ nó vẫn chỉ là chiếc nanh bình thường thôi ư?

- Đúng thế! May mà tụi mình phát hiện kịp thời, nếu không ông K'Bing sẽ gây ra không biết bao nhiêu là tai họa.

Bốc nói, giọng kiêu hãnh. Tùng nhìn vẻ mặt nhơn nhơn của Bốc, tưởng như nó vừa đánh tan mấy mươi vạn quân Nguyên Mông trở về.

- Thế chuyện về chiếc nanh cọp này mày nghe ai nói? – Sau một thoáng im lặng, Tùng ngần ngừ hỏi – Hôm trước mày chỉ kể về những sợi ria cọp thôi mà!

Bốc không ngờ thằng Tùng lại hỏi một câu cắc cớ như vậy. Nó lúng túng "e hèm":

- Về chuyện này hở? Chuyện này thì đâu cần phải nghe ai nói. Nếu sợi ria cọp có thể luyện thành "con thuốc độc" thì chiếc nanh cọp cũng thế thôi!

Giọng điệu của Bốc khiến Tùng bán tín bán nghi. Nhưng nó không dám chắc Bốc có lừa nó hay không. Dù sao Tùng vẫn thấy sờ sợ. Nếu chiếc nanh cọp này không phải để luyện thành "con thuốc độc", chả việc gì ông

K’Bing giữ bo bo bên mình như một báu vật, đến ngay cả thằng K’Brết cũng không được rớ vào như thế.

Càng nghĩ Tùng càng hãi. Nó không dám nhìn chiếc nanh cọp nữa, mà quay sang chiếc vòng đồng:

- Thế còn chiếc vòng này? Đó là chiếc vòng gì vậy?

- Chiếc vòng này hả? – Bốc khụt khịt mũi – Đây là cái “càn khôn khuyên”!

Ba chữ “càn khôn khuyên” làm mặt Tùng ngớ ra:

- “Càn khôn khuyên” là cái quỉ quái gì?

Bốc vỗ vai Tùng:

- Mấy hôm nay mày có xem phim Tây du ký trên ti-vi không?

- Có.

Bốc nheo mắt:

- Thế mày có thấy tam thái tử của Thác tháp thiên vương Lý Tịnh là Na Tra tay lúc nào cũng cầm một chiếc vòng đồng không?

Tùng ngờ ngợ:

- Ờ, ờ … hình như có.

Bốc gục gặc đầu:

- Đó chính là cái “càn khôn khuyên”, trong sách người ta bảo vậy. Đó là chiếc vòng pháp thuật. Ông K’Bing là phù thủy dĩ nhiên phải có chiếc vòng này.

Rồi sợ Tùng không tin, Bốc chém tay vào không khí:

- Không có chiếc vòng này, ông K’Bing dù nuôi được “con thuốc độc” cũng không thể sai khiến được nó.

Tùng nhìn chiếc vòng, tấm tắc:

- Chiếc vòng này lợi hại ghê há!

- Còn phải nói! Nếu không thì Thái Ất chân nhân đã không tặng nó cho Na Tra!

Bốc thuộc phim Tàu như cháo. Nó “xổ” một thôi một hồi khiến thằng Tùng ngẩn ngơ, chả rõ thực hư ra sao.

Nhưng Bốc không quan tâm đến vẻ mặt đang thuỗn ra của bạn. Nó thản nhiên bỏ chiếc vòng lẫn chiếc nanh cọp vào lại trong túi vải, rồi đưa cho Tùng:

- Mày cất đi! Nhớ đừng để những thứ này lọt trở về tay ông K'Bing đấy!

- Ừ.

Tùng gật đầu và nó lận chiếc túi vào lại trong cạp quần.

Bốc lại dặn:

- Cũng đừng hé môi cho bất cứ ai biết mày đang giữ chiếc túi bùa phép này!

- Sao thế?

Tùng đang định khoe thành tích với chị Hạnh và nhỏ Trang, nghe Bốc nói vậy, liền tròn mắt ngơ ngác.

Bốc nghiêm nghị:

- Nếu chuyện này đến tai ông K'Bing, ổng sẽ không tha cho mày đâu. Ổng sẽ tìm cách luyện một cái "càn khôn khuyên" khác và nuôi một "con thuốc độc" khác, sau đó sai nó bò xuống tận thành phố Hồ Chí Minh để … cắn mày!

- Eo ơi! – Tùng rụt cổ – Thế thì tao chết mất!

Bốc cười hì hì:

- Thì chết chứ sao! "Con thuốc độc" cắn, ai mà sống nổi!

Tùng chặn tay lên cạp quần:

- Ừ, tao sẽ giữ kín chuyện này!

Tuy hứa với thằng Bốc như vậy nhưng đến chiều thì bụng dạ Tùng đã nôn nao lắm.

Nhất là nhỏ Hạnh vừa về đến nhà đã kêu nó ra hỏi ngay:

- Này, hồi trưa em có nhìn thấy chiếc túi đo đỏ của ông K'Bing đâu không?

- Dạ không!

Tùng lắc đầu. Rồi nó vờ vịt hỏi lại:

- Chiếc túi đó như thế nào hả chị?

- Đó là chiếc túi vải màu đỏ, lúc nào ông K'Bing cũng giắt trong người.

Tùng liếm môi:

- Thế chị có biết chiếc túi đó đựng gì bên trong không?

- Không! – Nhỏ Hạnh chép miệng – Nhưng ông K'Bing có vẻ quý chiếc túi này lắm. Ổng tìm suốt từ trưa đến giờ. Lúc này ổng và thằng K'Brết vẫn còn lom khom ngoài rẫy bươi từng mô đất …

Thốt nhiên Tùng bỗng áy náy quá chừng. Nó ngước mắt nhìn lên, thấy trời sâm sẩm tối, mặt trời đã xuống núi từ lâu. Vậy mà cha con ông K'Bing vẫn mỏi mắt tìm chiếc túi đang giấu trong cạp quần nó. Tội ghê!

Đã mấy lần, Tùng định thú thật với nhỏ Hạnh. Tùng định mượn xe đạp của dượng Toàn chạy tức tốc vào rẫy cà phê để trả chiếc túi vải lại cho ông K'Bing. Nhưng nhớ đến chiếc nanh cọp và cái "càn khôn khuyên" đang nằm trong túi, nhớ đến lời căn dặn lẫn vẻ mặt nghiêm trọng của thằng Bốc, Tùng chột dạ ngồi im.

À, nó không ngồi im hẳn. Ngồi im hẳn thì nom khả nghi lắm. Nó đưa mắt nhìn ra sân, tặc tặc lưỡi:

- Tội nghiệp ông K'Bing ghê chị há?

Nhỏ Hạnh không đáp, chỉ thở dài:

- Mất chiếc túi đó, hình như ổng buồn lắm!

Buồn là phải! Thầy phù thủy mà mất túi phép cũng giống như nông dân mất cày, thợ mộc mất cưa, lấy gì mà … nuôi "con thuốc độc"! Tùng lẩn thẩn nghĩ, môi mím lại.

Nhưng những ý nghĩ đó chẳng giúp Tùng nhẹ nhõm được chút nào. Tự trong thâm tâm, Tùng không rõ việc đánh thó chiếc túi của ông K'Bing là đúng hay sai. Tùng cũng không biết nó đang buồn hay vui. Nó chỉ thấy lòng bâng khuâng quá đỗi.

Chương 9

Trưa hôm sau, bọn thằng Tùng vừa lò dò tới ngọn đồi dẫn xuống rẫy cà phê đã thấy K'Brết đứng đợi ngay trên đỉnh dốc.

K'Brết tì tay trên cây 'xà bát', mặt buồn xo, đăm đăm nhìn mọi người.

Nhỏ Hạnh rảo bước lên trước, thấp thỏm hỏi:

- Ba em đã tìm lại được chiếc túi chưa hở K'Brết?

K'Brết trả lời nhỏ Hạnh bằng cái lắc đầu buồn bã.

- Lạ thật! – Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán – Chiếc túi nếu rơi xuống đất thì nó còn đó chứ biến đi đâu!

Bốc vọt miệng:

- Có thể bọn sóc hay chồn cáo đã tha mất rồi!

- Ừ, có thể lắm!

Tùng gật gù phụ họa. Nhưng sau khi buột miệng, không hiểu sao Tùng bỗng cảm thấy bứt rứt quá chừng. Không dám nhìn thẳng vào mặt K'Brết, nó cúi đầu lẽo đẽo theo chân Bốc.

- Hôm qua mày có nhìn thấy chiếc túi của ba tao không hở Tùng?

Khi Tùng đi ngang qua chỗ K'Brết đứng, K'Brết đột nhiên xoay người lại và cất tiếng hỏi.

Câu hỏi thình lình khiến Tùng giật thót. Nó lắc đầu lia lịa:

- Không! Không thấy! Thậm chí tao còn không biết chiếc túi đó có hình dạng ra sao nữa!

K'Brết chớp chớp mắt:

- Hôm trước chính mày hỏi tao có biết ba tao đựng gì trong túi hay không kia mà?

Lần này thì Tùng chết điếng. Nó gãi đầu, rồi lại gãi gáy, làm như có hàng trăm con chí đang bò nhặng trên đó:

- Ủa, tao có hỏi như vậy hả?

- Thì mày hỏi chứ ai!

Tùng cười méo xệch:

- Vậy mà tao quên bẵng mất. Dạo này sao tao hay quên quá!

K’Brết vẫn dán mắt vào mặt bạn:

- Thế bây giờ mày đã nhớ ra chiếc túi đó chưa?

Tùng liếm môi:

- Tao chỉ nhớ mang máng thôi. Hình như đó là chiếc túi màu đỏ …

- Đúng rồi! – Mắt K’Brết sáng lên – Thế mày có thấy nó đâu không?

- Không!

Câu trả lời của Tùng khiến K’Brết xịu mặt. Rồi như chợt nhớ ra, nó lại hỏi:

- Hôm qua mày phụ với ba tao kéo đá phải không?

Chắc thằng này đang nghi ngờ mình! Tùng hồi hộp nhủ bụng. Nhưng nó đã kịp nghĩ ra cách giải thích trơn tru:

- Hôm qua, lúc quanh ra sau nhà mày để bắt cào cào, tao thấy ba mày đang ì ạch kéo một tảng đá to tướng. Thế là tao chạy lại phụ một tay …

Nói xong, không để K’Brết có thì giờ nghĩ ra câu hỏi cắc cớ khác, Tùng nắm lấy cổ tay nó:

- Xuống suối chơi với tao đi! Tụi nó đi cả rồi kìa!

Khi hai đứa xuống hết con dốc đã thấy bọn con gái lom khom xắn quần chuẩn bị lội xuống ao. Trên tảng đá ở bờ ao bên cạnh, thằng Bốc đang loay hoay móc mồi vào lưỡi câu.

Nhác thấy K’Brết, Bốc nhờ vả ngay:

- Mày đào trùn giùm tao đi! Con nhện này nhỏ xíu, chắc bọn cá chả thèm xơi!

Nhưng khác với mọi lần, hôm nay K’Brết chẳng hào hứng gì với chuyện đào giun. Nó ngồi bệt trên cỏ, bó gối nhìn xuống suối.

- Mày làm sao thế hả K’Brết? – Vẻ thờ ơ của K’Brết làm Bốc tức điên.

Mặc cho Bốc la lối, K’Brết chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng nhúc nhích.

Bốc càng đỏ mặt tía tai:

- Hay là mày sợ bọn tao câu hết cá của mày?

K’Brết vẫn câm như thóc.

- Hà hà, tao nói trúng bụng dạ mày nên mày làm thinh chứ gì! – Bốc cố tìm cách trêu tức K'Brết – Tao biết mày là một đứa xấu bụng mà!

Mọi hôm nghe Bốc bảo mình xấu bụng, K'Brết vội vàng phản ứng ngay. Nhưng bữa nay nó chả buồn thanh minh. Nó cứ ngồi trơ, mặt buồn rười rượi.

Thấy K'Brết nhất quyết giả điếc, Bốc chán quá. Nó chẳng còn hứng thú trêu chọc nữa, lại cúi đầu hí hoáy với nhách mồi nhện bé tí.

- Mày làm gì mà buồn thỉu buồn thiu thế hả K'Brết?

Tùng mon men lại gần bạn, khẽ hỏi.

Tùng khác Bốc. Tùng không bao giờ trêu K'Brết, cũng không bảo K'Brết xấu bụng. Vì vậy, nghe Tùng hỏi, K'Brết chậm chạp quay đầu lại.

K'Brết quay lại nhưng không đáp, chỉ giương cặp mắt buồn rầu nhìn bạn.

Tùng tiếp tục dọ dẫm:

- Mày buồn vì chiếc túi của ba mày bị mất hả?

Lần này thì K'Brết gật đầu nhưng môi nó vẫn mím chặt.

K'Brết làm Tùng ngạc nhiên quá đỗi:

- Chuyện đó có gì đâu mà buồn? Ai chả có lúc đánh mất một thứ gì đó!

K'Brết lại quay đầu nhìn xuống suối, giọng như gió thoảng:

- Nhưng ba tao bịnh. Từ tối hôm qua đến giờ, ba tao nằm một chỗ, không buồn dậy.

Tùng gãi má:

- Chỉ vì mất chiếc túi à?

- Ừ.

Tùng nín thở:

- Chiếc túi đó quan trọng đối với ba mày đến thế sao?

- Ừ.

Tùng không nghĩ K'Brết lại thừa nhận dễ dàng như thế. Nó phân vân không biết có nên dò hỏi tiếp hay không. Tùng nhớ hôm trước K'Brết đã có lần nói về chiếc túi. K'Brết bảo từ khi mẹ nó mất, nó mới nhìn thấy ba nó đeo chiếc túi này. Nó bảo ba nó giữ chiếc túi rất kỹ, thậm chí ngay cả nó cũng không được đụng vào. Như vậy chắc K'Brết chả biết trong túi đựng

gì! Chắc nó thấy sau khi đánh mất chiếc túi, ba nó lăn ra ốm nên nó cho rằng chiếc túi rất quan trọng thôi! Tùng nghĩ thầm và tặc lưỡi trấn an:

- Tao nghĩ trong chiếc túi kia chẳng có gì quan trọng đâu. Ba mày ốm chắc tại hôm qua làm việc quá sức thôi.

K'Brết khăng khăng:

- Không phải! Ba tao bịnh chính vì chiếc túi. Chiếc túi đó rất quan trọng với ba tao.

- Mày chỉ toàn nói mò! – Tùng "xì" một tiếng – Mày có biết trong túi đựng gì đâu mà quả quyết như thế!

- Tao biết!

Câu trả lời chắc nịch của K'Brết làm Tùng há hốc miệng:

- Mày biết?

- Ừ. Tao biết.

- Thế sao mày bảo chưa bao giờ mày được đụng vào chiếc túi này?

K'Brết khụt khịt mũi:

- Tao chưa từng đụng vào thật, tao cũng chưa hề nhìn thấy những gì chứa trong đó. Nhưng sáng nay tao hỏi và ba tao đã nói cho tao biết.

Tùng "à" một tiếng: Thì ra thằng K'Brết nghe ba nó nói! Nhưng chắc gì ông K'Bing đã nói thật! Từ trước đến nay, ông K'Bing đã giấu K'Brết biết bao nhiêu là chuyện. Nó không hề biết ba nó nuôi con bạch xà. Nó không biết ba nó là phù thủy.

- Thế ba mày nói gì? – Tùng nghi hoặc hỏi.

Giọng K'Brết thốt nhiên trầm trầm:

- Ba tao bảo chiếc túi đó đựng những vật kỷ niệm của mẹ tao.

Biết ngay mà! – Tùng bật kêu trong đầu – Ông K'Bing không đời nào tiết lộ những việc làm ám muội của mình cho K'Brết biết. Rõ ràng trong chiếc túi chỉ có cái "càn khôn khuyên" và chiếc nanh cọp dùng để luyện "con thuốc độc", thế mà ông lại nói dóc là chứa những vật kỷ niệm của bà Ka Eo.

Tùng nhìn K'Brết, đắc ý hỏi:

- Thế ba mày có nói rõ những vật kỷ niệm của mẹ mày là những vật gì không?

- Có.

Tùng vờ vịt:

- Chắc đó là chiếc khăn hay trâm cài tóc phải không?

- Không! – K'Brết chớp mắt – Ba tao bảo trong túi đựng một chiếc vòng đồng và một chiếc nanh cọp!

Câu trả lời của K'Brết khiến Tùng sững người như va phải tường. Mặt nó thoắt ngẩn ngơ:

- Ba mày bảo vậy hở?

- Ừ.

- Thế cái "càn khôn khuyên" đó là của mẹ mày hay sao?

K'Brết ngơ ngác:

- Cái "càn khôn khuyên" nào?

- À không! – Sực nhận ra mình nói hớ, Tùng vội lấp liếm – Ý tao muốn nói đến chiếc vòng đồng ấy mà!

- Ba tao bảo chiếc vòng đồng đó bên nhà mẹ tao tặng cho ba tao lúc đi hỏi ba tao cho mẹ tao!

- Thì ra vậy! Thế mà tao cứ tưởng …

Tùng buột miệng cảm khái. Nhưng đến phút chót nó kịp dừng lại. Suýt chút nữa nó đã nói huỵch toẹt câu chuyện Na Tra thái tử thằng Bốc vừa kể với nó.

- Mày tưởng sao? – K'Brết ngó bạn.

- À không! – Tùng hấp tấp lảng sang chuyện khác – Thế còn chiếc nanh cọp? Chiếc nanh cọp cũng do bên mẹ mày tặng cho ba mày hả?

- Không! – K'Brết lắc đầu, cặp mắt nó chợt trở nên xa xăm – Chiếc nanh cọp là vật khước của mẹ tao. Mẹ tao thường đeo trên cổ, ngay từ bé tao đã nhìn thấy nó rồi!

Tới đây thì Tùng không còn gì để hỏi. Nó bắt chước K'Brết ngoảnh mặt nhìn xuống suối và cảm thấy lòng ngập tràn hối hận.

Thì ra chiếc túi vải đỏ ông K'Bing lúc nào cũng giắt theo người kia không phải là chiếc túi bùa phép như nó vẫn tưởng. Chiếc vòng đồng không phải là cái "càn khôn khuyên" và chiếc nanh cọp cũng không phải thứ để luyện thành con trăn lớn. Đó chỉ là những kỷ vật của người vợ yêu quý của

ông. Hẳn khi bà Ka Eo còn sống, ông K'Bing yêu vợ lắm nên bây giờ ông không muốn rời xa những vật kỷ niệm thiêng liêng kia một phút giây nào.

Vậy mà nó lại nỡ lừa đánh cắp chiếc túi đó của ông. Khiến ông rầu rĩ đến liệt giường. Khiến thằng K'Brết ủ rũ đến mức không buồn động tay động chân, mặc thằng Bốc nói hành nói tỏi. Mình bậy ghê!

Tùng tự rủa thầm mình tơi tả. Nhưng hối hận suông cũng chẳng ích gì, nó quay sang K'Brết:

- Mày yên tâm đi! Tao sẽ tìm lại chiếc túi đó cho ba mày!

K'Brết chán nản:

- Mày biết chiếc túi đó ở đâu mà tìm!

Tùng hùng hổ:

- Tao biết!

Giọng điệu quả quyết của Tùng khiến K'Brết tròn xoe mắt:

- Mày biết?

- À, à … thật ra thì tao không biết! – Tùng chột dạ chặn tay lên vạt áo và lúng túng chữa lại – Nhưng tao nghĩ sớm muộn gì tao cũng sẽ tìm thấy. Nếu cố gắng thì tao sẽ tìm thấy.

K'Brết lắc đầu:

- Mày sẽ không tìm thấy đâu. Tao và ba tao đã bới tung từng bụi cỏ cũng chẳng tìm ra nữa là.

- Tao sẽ tìm ra! – Tùng khăng khăng.

K'Brết thở dài:

- Nhưng trưa mai mày đã về lại thành phố rồi. Mày sẽ không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Tùng chém tay vào không khí:

- Nếu chưa tìm ra chiếc túi, tao sẽ tiếp tục ở lại đây. Tao chỉ về thành phố khi nào đã tìm ra chiếc túi cho ba mày.

Tùng làm K'Brết cảm động quá chừng. Nó sờ tay lên cánh tay Tùng, chớp chớp mắt:

- Mày tốt bụng ghê!

Tùng cũng chớp chớp mắt, nhưng không phải vì cảm động hay sung sướng. Tùng xấu hổ trước lời khen thành thật của bạn. Thằng K'Brết này khờ ghê! Nó đâu có biết mình chính là thủ phạm đánh cắp chiếc túi của ba nó và hiện đang giấu ở trong cạp quần!

Trong khi Tùng đang bối rối chưa biết phải nói gì thì bọn con gái đã giải vây giùm nó. Nhỏ Trang kêu:

- Anh Tùng ơi, lại đây xem nè!

Nhỏ Phệ rối rít:

- Hôm nay tụi em bắt được nhiều ốc lắm anh Tùng ơi!

Nhỏ Trang lại nói:

- Ngày mai chị Hạnh và anh về dưới rồi, hôm nay là bữa cuối, tụi em cố bắt nhiều thật nhiều!

Bốc ngồi trên tảng đá cạnh đó, cười khẩy:

- Hai con nhóc này! Tụi mày vớt sạch ốc của thằng K'Brết như thế, không sợ nó giận sao?

Nhỏ Trang nghinh mặt:

- Anh K'Brết đâu có giận!

Rồi quay sang K'Brết, nhỏ Trang hấp háy mắt:

- Anh đâu có giận, phải không anh K'Brết?

K'Brết đâu có giận. Nhất là khi thằng Tùng hứa tìm lại chiếc túi cho ba nó, nó đang vui lắm. Vì vậy nghe nhỏ Trang hỏi, K'Brết nhanh nhẹn gật đầu và nhoẻn miệng cười.

K'Brết ít khi cười. Nhưng khi nó cười nom cũng dễ thương ra phết.

Chương 10

Theo sự sắp xếp của cô Bảy, chị em nhỏ Hạnh sẽ về thành phố trên chuyến xe trưa, từ Đà Lạt xuống.

Sáng vừa ngủ dậy, hai chị em phải loay hoay phụ với cô Bảy và nhỏ Trang gom các thứ trái cây bỏ vào giỏ xách và nhét đầy các loại túi đựng. Thôi thì không thiếu thứ gì: bơ, sầu riêng, mít, đu đủ …

Tùng ăn trái cây mấy ngày qua phát ngán, bây giờ thấy túi nào túi nấy chật căng, không khỏi phát hoảng:

- Nặng quá, tụi con xách không nổi đâu!

Cô Bảy cốc nhẹ lên đầu Tùng:

- Cháu đừng có làm biếng! Xe đò chở từ đây tới bến, sau đó xích lô chở tới tận nhà. Cháu và chị Hạnh chỉ mỗi việc bê lên bê xuống, có gì mà nổi với không nổi!

Anh em thằng Bốc qua chơi từ sớm, đang phụ với chị em Tùng sắp xếp đồ đạc, nghe vậy liền cười hí hí.

Bốc khoe:

- Mỗi khi tao xuống thành phố thăm nội tao, tao xách theo gấp mấy lần chỗ này còn được nữa là!

Nhỏ Phệ vừa nhảy tưng tưng vừa vỗ tay đôm đốp:

- Lêu lêu! Anh Tùng làm biếng!

Con Bờm sáng nay bỏ thói quen rong chơi với lũ thằng Vàng thằng Vện bên sân nhà cô Tươi. Nó cứ luẩn quẩn mãi bên chân Hạnh và Tùng để tỏ nỗi lưu luyến trước phút chia tay. Thấy anh em thằng Bốc trêu Tùng quá xá, nó kêu lên ư ử như muốn bênh vực cho Tùng. Nhưng tiếc là không ai trong những người đang có mặt làm phiên dịch giùm Bờm được, nên thằng Tùng đành phải lỏn lẻn tự bào chữa:

- Tao chỉ nói thế thôi, nhưng xách thì vẫn xách!

Rồi nó toét miệng cười:

- Lát nữa có mày, nhỏ Phệ và thằng K'Brết bê cách túi này lên xe giùm tao, tao đâu có lo!

Nhắc đến K'Brết, bất giác Tùng ngoảnh cổ nhìn ra đường. Hôm qua K'Brết bảo sáng nay khoảng mười giờ nó sẽ ra tiễn chị em Tùng lên xe. Nhưng bây giờ đã hơn chín giờ rồi vẫn chẳng thấy tăm hơi nó đâu.

Tùng bâng khuâng nhớ đến vẻ mặt rạng rỡ của K'Brết chiều hôm qua khi Tùng đưa chiếc túi vải đỏ cho nó.

- Ôi, hay quá! – K'Brết reo lên, ngỡ ngàng và cảm động – Mày tìm được rồi à?

- Ừ, tao mới tìm được.

K'Brết chưa hết bàng hoàng. Nó cầm lấy chiếc túi vải lật tới lật lui rồi gí mắt nhòm vào miệng túi, sung sướng buột miệng:

- Còn đủ cả chiếc nanh cọp lẫn chiếc vòng đồng! Tuyệt thật!

Nó ngước nhìn Tùng bằng ánh mắt long lanh:

- Mày tìm thấy chiếc túi ở chỗ nào vậy?

Tùng chỉ bâng quơ ra phía sau:

- Ở gốc cà phê đằng kia.

- Mày giỏi thật đấy! – K'Brết tấm tắc – Tao với ba tao sục sạo khắp mà chẳng thấy!

Rồi nó nhìn Tùng, vui vẻ:

- Mày đợi tao một chút nhé!

Nói chưa dứt câu, K'Brết đã ba chân bốn cẳng phóng vụt vào nhà. Chắc nó đem chiếc túi khoe với ba nó. Tìm lại được những vật kỷ niệm, ông K'Bing hẳn sẽ khỏi bệnh. Hẳn ông sẽ ngồi dậy, sẽ lại ra rẫy, lại hì hục kéo đá từ suối lên. Và K'Brết hẳn sẽ thôi buồn rười rượi, thôi suốt ngày bó gối thẫn thờ nhìn nước chảy róc rách dưới khe. Tùng nhìn theo lưng bạn, lòng dậy lên một nỗi bồi hồi khó tả.

Tiếng nhỏ Trang vang lên cắt đứt những hồi tưởng miên man trong đầu Tùng:

- Ba đi đâu hở mẹ?

- Ba vào rẫy! – Cô Bảy đáp, tay vẫn hí hoáy buộc chặt các miệng túi với những sợi lạt mềm.

- Sao hôm nay ba vào rẫy sớm vậy?

Cô Bảy chưa kịp đáp, Bốc đã vọt miệng ra vẻ hiểu biết:

- Sáng hôm kia, mẹ tao nhìn thấy ông K'Bing kéo đường ống qua đồi bên kia bơm nước tưới cà phê cho ông Năm Lực. Cho nên sáng nay ba mày vào rẫy hỏi tội ông K'Bing đấy!

- Không phải là hỏi tội! – Cô Bảy đính chính – Ba con vào hỏi cho rõ nguyên do thôi! Lẽ ra ông K'Bing không được tự tiện làm thế! Mưa mới vài cơn, nước còn chưa đủ tưới cho cà phê nhà mình mà!

Sự đối đáp lọt vào tai Tùng khiến nó hóp bụng lại. Thế thì nguy cho cha con ông K'Bing mất!

Ông K'Bing tự ý chạy máy bơm tưới cà phê cho ông Năm Lực hẳn là không ổn rồi. Dượng Toàn sắm máy bơm để tưới cà phê nhà. Chỉ khi nào cà phê nhà đủ nước, mới kéo ống đi tưới thuê cho những rẫy khác. Tất nhiên, chỉ dượng Toàn mới có quyền quyết định những chuyện quan trọng như vậy. Đằng này ông K'Bing chẳng buồn hỏi qua ý kiến dượng Toàn, ngang nhiên kéo đường ống qua đồi ông Năm Lực, lơ ngơ thế nào lại để cho cô Tươi trông thấy, thật phiền!

Tùng càng nghĩ càng nơm nớp. Đã vậy, thằng Bốc miệng mồm cứ oang oang:

- Phen này ông K'Bing chết chắc rồi! Dứt khoát ống tưới nước cho ông Năm Lực là để kiếm tiền uống rượu chứ không sai!

Tùng hừ giọng:

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết! – Bốc nhơn nhơn – Chỉ có ham rượu, ông K'Bing mới làm liều thế thôi!

Tùng "xì" một tiếng:

- Chưa chắc!

Tuy ngoài mặt hùng hổ phản đối, bụng Tùng vẫn thấp thỏm không yên. Nó đã sắp lên xe rồi mà K'Brết vẫn chưa chịu ló dạng. Như vậy trong rẫy ắt đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nó rờ rẫm các túi trái cây bằng những ngón tay hờ hững, mắt ngóng ra đường quốc lộ.

Đang thẫn thờ, mắt Tùng bỗng sáng lên. Nó vừa nhác thấy một bóng người băng qua đường.

Nhưng nỗi mừng rỡ của Tùng vừa bừng lên lập tức xìu ngay xuống và biến thành sự hồi hộp: Người vừa xuất hiện không phải K'Brết, mà là dượng Toàn.

Dượng Toàn bước vào nhà, buông phịch người lên ghế và giở chiếc nón vải trên đầu xuống, quạt phành phạch.

Năm đứa trẻ không hẹn mà cùng phấp phỏng dán mắt vào dượng. Tùng nghe cổ họng mình đột nhiên khô đắng, nó rất muốn hỏi dượng Toàn rằng dượng đã gặp ông K'Bing chưa và tại sao thằng K'Brết đến giờ này vẫn chưa ra tiễn nó như đã hứa, nhưng cuối cùng nó kềm lại được.

Tùng nuốt nước bọt, cố đứng im nhưng các ngón chân cứ ngọ nguậy liên tục.

Nhưng Tùng không phải đợi lâu. Dượng Toàn quạt thêm vài ba cái rồi đặt chiếc nón lên đùi và quay sang chị em nó:

- Mấy hôm vừa rồi, các cháu câu cá và bắt ốc ở đâu thế?

Hạnh và Tùng chưa kịp đáp, nhỏ Trang đã láu táu:

- Ở hai cái ao trong rẫy cà phê nhà mình đó ba!

Dượng Toàn nheo mắt nhìn con gái:

- Con nghĩ trong hai cái ao đó có cá và ốc à?

Cô Bảy mỉm cười:

- Đó là hai cái ao chứa nước dẫn ngoài suối vào dành để tưới cà phê, làm gì có cá và ốc bươu hở con!

Tùng gãi đầu:

- Thế nhưng rõ ràng tụi cháu …

Dượng Toàn khoát tay:

- Mấy hôm nay dượng cứ tưởng tụi cháu câu cá và bắt ốc trong ao cá của ông Năm Lực ở đồi bên kia, không ngờ là trong hai cái ao nhà mình!

Nhỏ Trang phụng phịu:

- Ao nhà mình cũng có cá và ốc mà ba!

- Đúng đó chú Toàn! – Bốc vọt miệng phụ họa – Thằng K'Brết xưa nay vẫn nuôi cá rô phi và ốc bươu trong ao nhưng nó cố tình giấu mọi người đó thôi!

Dượng Toàn tặc tặc lưỡi:

- Hai cái ao đó không thể nuôi cá được. Vì đó là hai cái ao chứa nước tưới.

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của bọn trẻ, dượng gật gù nói thêm:

- Cá và ốc mà các cháu bắt được là do cha con ông K'Bing mới thả xuống mấy hôm nay thôi!

- Em hiểu rồi! – Cô Bảy nói như reo – Ông K'Bing tưới nước cho ông Năm Lực chính là để đổi lấy cá và ốc đem về thả xuống ao phải không?

- Chính thế!

Xác nhận của dượng Toàn khiến mặt mày bọn trẻ nghệt ra.

Nhỏ Hạnh ngoảnh sang Tùng và Bốc:

- Hèn gì khi lần đầu bọn mình hỏi, K'Brết cứ khăng khăng là dưới ao không có cá! Hóa ra là ao không có cá thật!

Tùng đập tay lên vai Bốc:

- Như vậy là mày trách oan thằng K'Brết rồi!

- Lạ thật! – Bốc vò đầu – Việc gì ông K'Bing phải làm thế nhỉ?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Có lẽ nghe K'Brết bảo chị và Tùng không chịu xuống ao cá bà Sáu Dền ở dưới thị trấn, chỉ thích câu cá và bắt ốc ở hai cái ao trong rẫy nên ông K'Bing muốn làm như thế để bọn mình vui.

Nhỏ Phệ vỗ tay:

- Đúng rồi! Em thấy lúc đó anh K'Brết nói chuyện với ông K'Bing lâu lắm. Nhất định là hai cha con ảnh bàn cách kiếm cá và ốc bươu thả xuống ao.

Nhỏ Trang mặt mày rất đỗi hớn hở. Có lẽ mấy hôm nay nó ấm ức chuyện thằng Bốc cứ vặc K'Brết liên tục nên nó nhảy tưng tưng, miệng hét tướng:

- Anh K'Brết không xấu bụng! Anh K'Brết không phải là người xấu bụng!

Cái giọng la chói lói của nhỏ Trang làm Bốc đỏ mặt. Nó khụt khịt mũi:

- Nhưng mọi chuyện cũng tại thằng K'Brết cả thôi! Ai bảo nó không chịu nói rõ!

Dượng Toàn bênh K'Brết:

- K’Brết làm thế vì không muốn làm các cháu cụt hứng! Nếu biết cá và ốc mình bắt được là cá và ốc mới thả xuống, các cháu đâu có hí ha hí hửng như mấy ngày qua!

Lời giải thích của dượng Toàn chí lý đến mức Bốc chẳng bắt bẻ gì được. Nó hậm hực lái câu chuyện sang hướng khác:

- Nhưng ông K’Bing là phù thủy. Ông K’Bing nuôi “con thuốc độc”.

Thằng Bốc này quả là bướng bỉnh. Thằng Tùng đã nói cho nó nghe sự thật về chiếc nanh cọp và chiếc vòng đồng nhưng nó vẫn một mực không tin. Nó bảo cha con ông K’Bing toa rập với nhau bịa ra câu chuyện đó để thằng Tùng động lòng trả lại chiếc túi bùa phép. Nó còn chê Tùng là cả tin và ngờ nghệch. Nghe Bốc nói vậy, tuy bất phục nhưng Tùng chẳng biết làm sao để chứng minh, đành câm miệng hến.

Nhưng dượng Toàn không phải là Tùng. Dượng nhìn Bốc, điềm tĩnh nói:

- Chú cũng có nghe người ta nói vậy. Nhưng điều đó không đúng với sự thật …

Tùng tươi nét mặt:

- Không đúng là sao hở dượng?

Dượng Toàn chậm rãi:

- Ông K’Bing không phải là phù thủy. Trong buôn Nausri, phù thủy là ông K’Tay. Khác với cách hiểu của chúng ta, với người K’Ho, phù thủy là người được thần linh chỉ định, có nhiệm vụ trừ khử tai họa và bệnh tật, đem lại yên vui cho dân làng. Nhưng ông K’Tay không phải là người tốt. Cách đây nửa năm ông phao tin đã phát hiện được một tảng đá tiên ở trên núi, đó là tảng đá có in dấu chân của thần linh. Ông bảo nước đọng trong dấu chân là thứ nước phép có thể chữa được những bệnh do tà ma làm. Thế là dân trong buôn ùn ùn đem trâu, heo, dê, gà đến nhờ ông phù phép và trị bệnh bằng nước thánh.

Câu chuyện dượng Toàn kể hấp dẫn đến nỗi dượng vừa ngưng lại lấy hơi, bọn trẻ, kể cả Bốc, liền nhao nhao:

- Sao nữa hở dượng?

- Rồi sau đó thế nào hả chú?

- Tảng đá tiên đó có thật không hở ba?

Dượng Toàn nhún vai:

- Tất nhiên là không có thật. Nhưng nhiều người vẫn tin. Nhất là khi ông K'Tong, bà Ka Đụi rồi nhỏ Ka Huen lần lượt bị bệnh, ông K'Tay nhân cớ đó vu ông K'Bing thả "con thuốc độc" …

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Sao ông K'Tay không vu cho người khác mà đổ cho ông K'Bing hở dượng?

Dượng Toàn thở dài:

- Vì ông K'Bing là người bẫy cọp giỏi nhất vùng, vu cho ông luyện sợi ria cọp thành "con thuốc độc" là hợp lý nhất. Hơn nữa, có thể gán ghép là ông muốn trả thù cho vợ ông …

Nghe dượng Toàn giảng giải một hồi, Bốc chẳng còn muốn tin câu chuyện "con thuốc độc" của ông K'Bing nữa. Ngược lại, nó còn nhanh nhẩu phụ họa:

- Thực ra thì ông K'Tong chết vì sốt rét, còn bà Ka Đụi chết vì kiết lỵ phải không chú?

- Đúng vậy! – Dượng Toàn gật đầu – Và cho đến khi nước thánh của ông K'Tay không cứu được Ka Huen thì chẳng ai còn nghe ông ta. Người trong buôn hễ bị bệnh lập tức được người nhà mang tới trạm y tế xã hoặc bệnh viện huyện, từ đó chẳng còn ai chết nữa.

Dưỡng chép miệng, cảm khái:

- Tội nghiệp cho ông K'Tong, bà Ka Đụi và nhỏ Ka Huen! Nếu người trong buôn Nausri chịu nghe lời cán bộ y tế xã sớm hơn thì những người này đâu có chết!

Câu nói của dượng trầm buồn như một tiếng than, đôi mắt dượng bâng khuâng nhìn ra cửa, không biết dượng đang dõi theo bóng nắng ngoài sân hay đang theo đuổi những ý nghĩ trong đầu mình.

Tùng cũng quay đầu nhìn ra sân, lòng nhẹ nhõm vì biết ông K'Bing tưới nước cho ông Năm Lực không phải để kiếm tiền mua rượu như thằng Bốc nói và vì những thắc mắc lâu nay về những bí ẩn chung quanh con bạch xà đã được giải tỏa.

Nhưng niềm sung sướng của Tùng không dừng lại ở đó. Đập vào mắt nó là một bóng người nhỏ thó đang vội vã băng ngang đường lộ.

- K'Brết tới kìa!

Tùng reo lên và bật người dậy. Nó tính lao ra nhưng Bốc đã nhanh hơn.

Bốc phóng tới trước mặt K'Brết, ôm choàng lấy thằng này khiến cặp mắt trắng dã của K'Brết mở to hết cỡ:

- Mày … mày …

Bốc vỗ vỗ lên lưng K'Brết:

- Đúng rồi! Mày là một đứa tốt bụng!

Bốc là đứa bướng bỉnh nhưng biết phục thiện. Tuy vậy, nó không quen nói lời xin lỗi người khác. Nó chỉ xin lỗi K'Brết bằng cách khen thằng này tốt bụng. Nhưng rồi cảm thấy nói vậy vẫn chưa đủ, nó hùng hồn thêm:

- Mày là đứa tốt bụng nhất trong những đứa tốt bụng!

Nhỏ Trang và nhỏ Phệ đứng sau lưng Bốc hớn hở hùa theo:

- Đúng rồi! Anh K'Brết tốt bụng nhất thế giới!

Bọn trẻ làm K'Brết muốn khóc quá chừng. Cặp mắt nó đã hoe hoe đỏ. Nó ngượng ngập đẩy thằng Bốc ra, ấp úng:

- Tụi mày … tụi mày …

Đúng lúc đó, tiếng cô Bảy vang lên:

- Chuẩn bị đi các cháu! Xe Đà Lạt xuống rồi kìa!

Tùng ngoảnh cổ nhìn lên đỉnh dốc, giật mình thấy chiếc xa khách Đà Lạt – Thành phố Hồ Chí Minh đang ngúc ngoắc bò xuống, mỗi lúc một gần.

Nó lính quýnh nhảy lại chỗ K'Brết, cầm tay thằng này lắc lắc:

- Tao về nghe K'Brết!

- Ừ.

- Về thành phố, tao sẽ nhớ mày lắm đó! – Tùng nói và nghe cay cay nơi sống mũi.

K'Brết bóp chặt tay Tùng, giọng bùi ngùi:

- Tao cũng thế. Tao cũng rất nhớ mày.

Nhỏ Hạnh đeo túi lên vai, bước lại. Nó cầm cánh tay kia của K'Brết:

- Chị về nghe K'Brết. Cho chị gửi lời chào ba em nghe.

Vẻ mặt K'Brết buồn thỉu buồn thiu:

- Dạ.

- Hè sang năm, chị và Tùng sẽ lên thăm em.

- Dạ.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Bọn chị sẽ lại vào rẫy câu cá và bắt ốc.

Mặt K'Brết tươi lên được một chút:

- Nếu sang năm chị và Tùng lại lên đây nghỉ hè, Tết này em sẽ mua cá và ốc về thả!

K'Brết mơ màng phác họa:

- Em sẽ đào riêng một cái ao cá thật lớn. Em sẽ thả cá rô phi, thêm cá trắm cỏ và cá mè nữa, chị và Tùng sẽ tha hồ câu …

Nhỏ Hạnh cảm động:

- Ừ, khi nào bắt ốc chán, chị sẽ câu cá. Và em sẽ đào trùn giúp chị nghe K'Brết!

- Chị đừng lo! – Đôi mắt K'Brết long lanh – Em sẽ không câu cá. Em chỉ đào trùn giùm chị, Tùng và thằng Bốc thôi!

Tiếng cô Bảy giục giã:

- Lẹ lên, Hạnh, Tùng!

Hạnh một bên và Tùng một bên, hai đứa lắc mạnh tay K'Brết:

- Thôi, chị đi nghe!

- Tao đi nghe, K'Brết!

Khi đã chào tạm biệt mọi người và leo hẳn vào trong xe, Tùng sực nhớ còn một chuyện chưa nói với bạn, liền thò đầu ra khỏi thành xe, gọi lớn:

- Khi nào bị nhức đầu hay đau bụng, mày nhớ ra nhà cô Bảy tao xin thuốc uống nghe K'Brết!

Chiếc xe vừa lăn bánh vừa nổ máy ầm ĩ khiến Tùng không biết K'Brết có nghe rõ lời dặn dò của nó hay không, chỉ thấy K'brết gật gật đầu và vụng về đưa tay lên chùi nước mắt. Bàn tay kia của nó lúc này đang nằm trong tay Bốc.

Xe chạy một đỗi xa, ngoảnh lại chị em nhỏ Hạnh vẫn thấy Bốc và K'Brết tay trong tay đứng lặng lẽ bên nhau.

Nhỏ Hạnh trầm ngâm buột miệng:

- Ông K'Bing đúng là phù thủy em à!

Tùng ngạc nhiên:

- Chị nói sao?

Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai em, mỉm cười:

- Dượng Toàn bảo phù thủy là người đem lại yên vui cho người khác. Ông K'Bing đã phù phép biến ao tưới thành ao cá, giúp chị em mình vui vẻ mấy ngày nay, lại giúp cho tình bạn giữa Bốc và K'Brết thêm thắm thiết, đó chẳng phải là làm theo ý muốn tốt đẹp của thần linh sao?

Thành phố Hồ Chí Minh 1998.

HẾT.

Tập 28: Mùa hè bận rộn

Đánh máy: Amar
Chính tả: pvgas123

Tóm tắt nội dung

Trong khi chị em nhỏ Hạnh đi nghỉ hè ở nhà bà cô trên Bảo Lộc thì Tiểu Long rủ Quý ròm về chơi quê nội: gặp lại tụi thằng Lượm và Tắc Kè Bông, Quý ròm mừng lắm. Nhưng nó chưa kịp nghỉ ngơi đã vướng ngay một chuyện: nhà ông Sáu Cảnh ở thôn Đầu Cầu nổi tiếng lắm ma và ông đang nóng lòng đợi "pháp sư" Quý ròm về làng ...

Chương 1

Cho đến khi xe ngừng, Tiểu Long và Quý ròm vẫn chưa hết ngơ ngác.

Khi nãy, lúc sắp đến ngã ba quen thuộc, Tiểu Long đã thấy cảnh vật hai bên đường có vẻ khang khác. Bên cạnh những rặng tre xanh ngát, những cây sầu đông cành nhánh khẳng khiu, những cây bông gòn cao vút và những gốc sứ già trầm ngâm có mặt lâu đời là những ngôi nhà gạch không biết được xây lên từ bao giờ đang thi nhau phô các mái ngói đỏ tươi đằng sau các bờ giậu xanh um.

Rõ ràng nhà cửa hai bên đường quốc lộ mọc lên nhiều hơn, tuy không san sát như ở thành phố nhưng so với trước đây nửa năm, lúc Tiểu Long dẫn Quý ròm về quê thăm ông, đã là một sự thay đổi chóng mặt.

Khi nãy, suýt một chút nữa Tiểu Long đã không kêu bác tài ngừng lại. May mắn cuối cùng nó nhìn thấy người ta đang họp chợ bên đường. Đó là chợ Ngã Ba. Muốn đến nhà ông của Tiểu Long phải đi theo con đường nhỏ xuyên qua chợ.

Chợ Ngã Ba nằm ở Xóm Đầu Cầu, là chợ duy nhất ở vùng này. Lần đầu tiên nghe thằng Lượm bảo thế, Quý ròm tròn mắt:

- Sao gọi là Xóm Đầu Cầu hở mày? Tao có thấy chiếc cầu nào đâu!

- Đó là tại anh xuống xa giữa chừng. Từ chợ Ngã Ba nếu đi thêm khoảng hai trăm mét, anh sẽ thấy một cây cầu sắt bắc ngang suối.

Thằng Lượm giải thích, rồi bổ sung thêm:

- Đá rất nhiều dưới lòng suối, người ta thường ra chân cầu ngồi câu cá thác lác trong các kẽ đá. Để hôm nào em dẫn anh với anh Tiểu Long đi câu.

Thằng Lượm hứa hẹn cho sướng miệng, rồi quên béng. Dạo đó, Tiểu Long và Quý ròm chỉ rủ nhau lò dò ra câu cá ở khúc suối gần nhà. Còn chuyện đi câu cá thác lác dưới chân cầu Sắt, chẳng nghe thằng Lượm nhắc đến nữa. Đã mấy lần Quý ròm nhớ tới chuyện này, định bắt thằng Lượm thực hiện lời hứa nhưng rồi mải lo đối phó với sự khiêu khích của Tắc Kè Bông và lũ ma đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ, nó cũng quên luôn.

Tiểu Long và Quý ròm vội vã băng qua chợ. So với dạo trước, chợ Ngã Ba cũng có vẻ sầm uất, nhộn nhịp hơn.

Tiểu Long vừa đi vừa nhìn dáo dác:

- Lạ thật mày ạ! Chưa tới nửa năm mà cảnh vật trông lạ hoắc lạ huơ!

Quý ròm nhanh nhảu tán thành:

- Ừ, lạ ghê!

- Nhà cửa nhiều hơn.

- Ừ, nhiều ghê!

- Người ta cũng đông hơn.

- Ừ, đông ghê!

Nhưng những đổi thay chỉ diễn ra trên Xóm Đầu Cầu. Qua khỏi chợ Ngã Ba, Tiểu Long và Quý ròm nhận ra ngay những thửa ruộng quen thuộc trải dài hai bên con đường đất nhỏ. Và tít tắp cuối đường là lũy tre xanh đêm ngày ríu rít tiếng chim xen lẫn tiếng gió hát rì rào trong lá.

Quý ròm lẽo đẽo theo Tiểu Long đi luồn qua ngõ trúc, nắng trên đầu chợt dịu hẳn đi. Tiếng lá khô kêu lạo xạo dưới chân khiến Quý ròm bất giác mơ màng:

- Quê mày thơ mộng ghê!

- Còn phải nói!

- Lại yên tĩnh tuyệt vời!

- Ừ, yên tĩnh nhất thế giới! – Tiểu Long phồng mũi, bắt đầu ba hoa.

- Tụi mình sẽ có những ngày hè thú vị …

- Ừ, cực kỳ thú vị!

Quý ròm tiếp tục làm chú bé thơ mộng:

- Tao và mày sẽ câu cá thác lác dưới chân cầu sóng vỗ …

Đang say sưa phụ họa, Tiểu Long bỗng khựng lại. Nó chớp mắt, thật thà:

- Con suối làng tao làm gì có sóng!

- Có sóng hay không chẳng quan trọng! – Quý ròm phẩy tay, lim dim mắt – Điều quan trọng là sau khi câu cá, tụi mình sẽ xách ná đi bắn chim, đi bẻ mía trộm. Buổi tối mình kêu thằng Lượm dẫn đi nhổ đậu phộng …

Tiểu Long cắt đứt cảm hứng của bạn:

- Tới nhà rồi!

Quý ròm mở mắt ra, thấy dãy bờ rào đỏ rực hoa chuối nước trước sân nhà chú Năm Chiểu đã ở ngay trước mặt.

Tiểu Long về quê không báo trước. Vì vậy, sự xuất hiện bất ngờ của nó và Quý ròm khiến mọi người mừng tíu tít.

Ông nó vuốt tóc nó, khen:

- Chà, mới đó mà cháu đã cao hơn ông rồi!

Tiểu Long ôm tay ông:

- Dạo này ông khỏe không hở ông?

- Khỏe, khỏe lắm! – Ông nó mỉm cười – Hễ cháu về chơi là ông thấy khỏe ngay thôi!

Chú Năm Chiểu vui vẻ:

- Kỳ này các cháu về chơi được bao lâu?

- Dạ, chắc tụi con ở chơi một tháng.

Thím Năm Sang dịu dàng:

- Thôi, các cháu đi tắm đi cho mát!

Tiểu Long và Quý ròm vừa đi được mấy bước đã nghe tiếng gọi giật:

- Ê, Tiểu Long! Quý ròm! Tụi mày về lúc nào thế?

Tiểu Long và Quý ròm ngoảnh lại, mừng rỡ:

- A, Tắc Kè Bông! Tụi tao mới về tức thì!

Rồi nhác thấy mấy khúc tre dài trên tay Tắc Kè Bông, Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày vác tre đi đâu vậy?

- Tao đang đóng dở cái giàn mướp.

- Trời đất! – Quý ròm trợn mắt – Phải mày đấy không Tắc Kè Bông? Mày siêng lên từ bao giờ thế?

Thấy Tắc Kè Bông lỏn lẻn, thím Năm Sang liền đáp thay:

- Dạo này thằng Bông tiến bộ lắm các cháu à!

Tiểu Long bước lại gần đặt tay lên vai Tắc Kè Bông, giọng thân mật:

- Tụi tao phụ với mày nghe!

Tắc Kè Bông khịt mũi:

- Thôi khỏi! Tụi mày ở thành phố mới ra tới, nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Nghe Tắc Kè Bông nói vậy, Tiểu Long không nằn nì nữa. Nó kéo Quý ròm ra sau giếng.

Nhưng tắm xong, hai ông nhóc không đi nghỉ ngay, mà kéo nhau ra chỗ đống rơm sau vườn, ngồi xem Tắc Kè Bông làm việc.

- Tắc Kè Bông này! – Quý ròm gợi chuyện.

- Gì hở mày? – Tắc Kè Bông đáp, tay vẫn thoăn thoắt buột lạt vào chỗ nối.

Quý ròm hấp háy mắt:

- Mẹ mày bảo mày dạo này tiến bộ lắm, vậy chắc mày thôi bắt nạt bọn trẻ trong xóm rồi chứ?

- Ừ.

Thấy Tắc Kè Bông nhăn nhó đáp, vẻ không thích đề cập đến đề tài "bạo lực" này, Tiểu Long khẽ huých cùi chỏ vào hông bạn. Nhưng Quý ròm vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

- Với bọn Dế Lửa ở Xóm Dưới, mày cũng thôi đánh nhau rồi phải không?

- Ừ.

Quý ròm nhún vai:

- Mày nói thật không đấy?

- Tao thèm vào nói dối! – Tắc Kè Bông hừ mũi, giọng đã nhuốm bực bội.

Quý ròm nhìn những vệt đỏ bắt đầu lốm đốm trên mặt thằng này, bụng bán tín bán nghi. Quý ròm đã từng chứng kiến cảnh Tắc Kè Bông và thủ hạ vây đánh thằng Chút ở giữa đồng. Quý ròm cũng đã từng mục kích cảnh Tắc Kè Bông bắt Tiểu Long quy phục và tôn nó làm thủ lĩnh để nó mặc tình sai khiến. Mặc dù sau đó Tắc Kè Bông hiểu ra Tiểu Long cố ý nhường nhịn nhưng với một đứa hiếu chiến như vậy, bảo nó đã giã từ đánh đấm thì đúng là khó tin quá đỗi.

Quý ròm không tin, vì vậy nó bĩu môi:

- Lạ thật đấy! Mày mà không choảng nhau làm sao mày ăn cơm ngon miệng được!

Tắc Kè Bông gãi mũi:

- Tao chỉ không choảng nhau với tụi Xóm Dưới thôi. Nhưng choảng nhau với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu. Bây giờ tụi tao và tụi Dế Lửa vào cùng một phe.

- Thì ra thế! – Quý ròm gật gù.

Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:

- Bọn Xóm Đầu Cầu hung hăng lắm hở mày?

Giọng Tắc Kè Bông thoắt hầm hầm:

- Bọn này ở nơi khác tới chứ không phải dân trong xóm. Hễ tụi nhóc Xóm Trên và Xóm Dưới bén mảng lên đường lộ là bị bọn nó đuổi chạy về. Tao và thằng Dế Lửa dẫn quân đi đánh dẹp mấy lần vẫn không xong, tức ơi là tức!

Tiểu Long không nén được tò mò:

- Thế bọn nó làm nghề gì?

- Hình như bọn này là dân đi hái điều thuê hay sao ấy! Lạ hoắc à!

Tắc Kè Bông chợt xoáy mắt vào mặt Tiểu Long, giọng ngập ngừng:

- Hay là hôm nào mày đi với tụi tao? Có mày chắc tụi nhãi kia hết dám lộng hành!

Đề nghị của Tắc Kè Bông khiến Tiểu Long méo xệch miệng:

- Trời đất! Tao và Quý ròm về đây là để nghỉ ngơi mấy ngày hè chứ đâu phải để đi đánh nhau!

Chương 2

Thằng Lượm đánh bò về lúc trời chạng vạng. Vừa thò đầu qua cổng sau, thấy Tiểu Long và Quý ròm đứng chỗ ngách cửa ngó ra, Lượm mừng quých.

Nó quăng roi, nhảy xổ lại:

- A, anh Tiểu Long, anh Quý!

Tiểu Long phát yêu lên vai em:

- Nhốt bò vô chuồng đã mày!

Lượm dắt bò vô chuồng, lật đật đóng cổng cài then rồi quay ngay lại.

- Hai anh mới về tới hồi trưa hả?

- Ừ.

Lượm giật giật tay ông anh, vẻ trách móc:

- Sao anh không viết thư báo trước gì hết vậy?

Quý ròm tủm tỉm đáp thay:

- Tại tụi tao không muốn mày tiếp đón long trọng thôi! Tụi tao quen … bình dân rồi!

Tiểu Long sực nhớ tới một việc, vội buột miệng:

- À, Lượm này!

- Gì hở anh?

- Hồi trưa tụi tao sém đi luôn ra … Lạng Sơn rồi, mày biết không?

Câu nói không đầu không đuôi của ông anh làm Lượm ngơ ngác:

- Anh nói gì, em chẳng hiểu.

Tiểu Long nheo mắt:

- Trên Xóm Đầu Cầu người ta xây nhà mới nhiều quá. Lúc ngồi trên xe đò, tao và Quý ròm nhận không ra, suýt chút nữa để xe chạy luôn rồi!

Lượm "à" một tiếng, rồi gục gặc đầu vẻ hiểu biết:

- Tại người ta sắp thành lập huyện lỵ ở đó mà!

- Sao mày biết!

- Ba em nói. Ba em bảo ở đây vừa tách tỉnh tách huyện gì gì đó. Huyện em bây giờ là huyện mới. Và huyện lỵ sẽ đặt ở Xóm Đầu Cầu. Thế là người ta ùn ùn xây nhà, mở tiệm …

- Thì ra vậy! – Tiểu Long thở phào – Hèn gì mới có nửa năm mà mọi thứ thay đổi quá thể!

Quý ròm vung tay:

- Vậy lát tối, tụi mình thả bộ tà tà lên đó chơi!

- Í, tụi anh không lên đó được đâu! – Lượm đột ngột kêu lên, vẻ hốt hoảng.

Quý ròm hung hổ ưỡn bộ ngực ròm:

- Mày đừng lo. Bộ mày quên trong bọn tao có một "võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công" là Tiểu Long đây sao?

Quý ròm làm một tràng khiến thằng Lượm nghe tai mình ù đặc. Đôi môi nó lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Anh nói gì thế?

Thằng Lượm trố mắt làm Quý ròm trố mắt theo:

- Ủa, chứ không phải mày sợ tụi tao đụng độ với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu hả?

Lượm càng mở to mắt:

- Sao anh biết bọn này?

- Tao nghe thằng Tắc Kè Bông nói. Nó bảo bất cứ đứa nào ở dưới này lò dò lên đường lộ đều bị bọn chúng đánh đuổi chạy có cờ hết!

Lượm toét miệng cười:

- Thằng Tắc Kè Bông chỉ làm to chuyện thôi!

Tiểu Long nhíu mày:

- Thế chuyện này không có thật à?

Lượm liếm môi:

- Dĩ nhiên là có thật. Nhưng không phải đứa nào đi lên Xóm Đầu Cầu cũng bị hành hung. Bọn nhóc kia chỉ đánh đuổi những đứa nào cố tình gây hấn hoặc la cà do thám tình hình của bọn chúng thôi!

Lượm càng giải thích, Tiểu Long và Quý ròm càng nghe đầu mình ong ong:

- Nếu thế tại sao mày ngăn không cho tụi tao lên trên đó?

Lượm khụt khịt mũi:

- Tại tuần trước ông Sáu Cảnh lại xuống nhà mình.

Đầu hai ông anh hết ong ong tới u u. Quý ròm nhăn mặt như bị:

- Mày nói lung tung, tụi tao chả hiểu gì cả! Ông Sáu Cảnh là ai?

Lượm nuốt nước bọt:

- Ông Sáu Cảnh là người trên Xóm Đầu Cầu. Nhà ổng ma quỷ ra vô nườm nượp …

Quý ròm phì cười:

- Ma quỷ ở đâu ra mà đông thế? Ra vô nườm nượp cơ à?

- Em nói thật đó! – Mặt Lượm nghiêm trọng – Chuyện này cả làng đều biết chứ đâu phải em phịa!

- À! – Tiểu Long sực nhớ ra – Lần trước mày biên thư bảo có người đến nhờ chú thìm mời "pháp sư" Quý ròm về trừ tà ma giúp họ, người đó chính là ông Sáu Cảnh này đây hả?

- Thì ổng chứ ai! – Lượm khụt khịt mũi – Tuần trước ổng lại xuống nhà mình nữa. Ổng hỏi dì em là hè này "ngài pháp sư" có về đây chơi không?

Tiểu Long khẽ huých Quý ròm một cái như muốn nói "Thích nhé!", rồi tò mò hỏi tiếp:

- Thế thím Năm Sang trả lời sao?

- Dì em bảo dì em không biết! Nhưng dì em hứa khi nào "ngài pháp sư" về "ngự" dì em sẽ "thỉnh" ngài lên Xóm Đầu Cầu cho ông Sáu Cảnh gặp!

Tiểu Long nhìn Quý ròm, cười cười:

- Ủa "ngài" về đây "ngự" từ hồi trưa đến giờ sao tao chẳng nghe thím Năm Sang nói gì hết vậy kìa?

Quý ròm nãy giờ đứng nghe, mặt nhăn như khỉ ăn ớt. Nó không ngờ bài vè trừ ma ở đồi Cắt Cỏ dạo này lại gây ra lắm phiền phức thế. Đã vậy, thằng Lượm cứ một điều "ngài ngự" hai điều "ngài thỉnh" khiến nó vừa lo vừa buồn cười, nay lại thêm cái miệng Tiểu Long phụ họa, Quý ròm đâm gắt:

- "Ngự, ngự" cái đầu mày! Mày muốn trừ tà ma thì mày với thằng Lượm đi đi, tao không đi đâu hết!

- Í, đâu có được! – Tiểu Long chưa kịp đáp, Lượm đã kêu hoảng – Anh là "pháp sư", chứ em với anh Tiểu Long đâu phải là "pháp sư"

Quý ròm nheo mắt ngó Lượm:

- Vậy tại sao tối nay tao đòi lên Xóm Đầu Cầu chơi, mày lại cản?

- Không phải là em cản! – Lượm gãi cổ – Em chỉ muốn trước khi lên đó, hai anh phải biết trước chuyện này để chuẩn bị đối phó thôi. Bọn ma quỷ trên đó biết anh là "pháp sư" về đây diệt chúng, chúng sẽ không để yên cho hai anh đâu! Bọn này nghe nói chính là bọn quỷ một giò trên đồi Cắt Cỏ dạo trước nhưng bây giờ chúng còn ghê gớm hơn nhiều!

Quý ròm nhún vai:

- Mày đừng hòng phịa chuyện để hù tao!

Lượm gân cổ:

- Em không phịa đâu! Không tin, tối nay anh hỏi dì em coi!

Thằng Lượm quả không phải là đứa ưa phịa chuyện. Tối đó vừa ăn cơm xong, Quý ròm chưa kịp hỏi, thím Năm Sang đã ngoắt nó ra trước hiên, nghiêm nghị nhắc lại lời khẩn cầu của ông Sáu Cảnh.

Nói xong thím kết luận:

- Cháu xem có giúp được gì cho người ta thì giúp làm phước! Ổng cứ xuống đây hỏi thăm cháu hoài!

Theo lời thím Năm Sang thì căn nhà gạch cạnh đường quốc lộ của ông Sáu Cảnh hiện nay không có người ở. Vợ chồng ông và đứa con gái út vô ở trong vườn điều. Còn căn nhà gạch thì đang rao bán.

Nhưng ông rao bán gần nửa năm nay vẫn chẳng có ai hỏi mua, mặc dù huyện lỵ sắp thành lập, nhà cửa đang đắt. Lý do là từ khi bỏ hoang, căn nhà gạch của ông bỗng bị ma quỷ không biết ở đâu tới chiếm cứ. Người ta đồn đấy chính là bọn quỷ một giò ở ngôi nhà hoang trên đồi Cắt Cỏ chạy về …

Quý ròm đứng nghe, luôn miệng vâng dạ, bụng rối như tơ. Nó muốn khóc thét khi nghe thiên hạ bảo tại nó mà bọn quỷ một giò bỏ đồi Cắt Cỏ chạy về quấy phá nhà ông Sáu Cảnh. Thật đúng là oan hơn oan Thị Kính!

Nhưng trót đóng vai "pháp sư" trong mắt mọi người, Quý ròm không dám nhăn nhó, cũng không dám hó hé tiếng nào, sợ lỡ mồm lỡ miệng.

Cho đến khi thím Năm Sang bỏ vô nhà rửa chén, nó mới rủ Tiểu Long đi kiếm Tắc Kè Bông và thằng Lượm, gạn hỏi.

- Tắc Kè Bông nè! – Quý ròm hắng giọng – Mày có tận mắt nhìn thấy bọn ma quỷ quấy phá nhà ông Sáu Cảnh lần nào chưa vậy?

Tắc Kè Bông nhún vai:

- Chưa. Tao chả dại gì mon men tới đó để bị bắt mất hồn.

- Thế mày cũng chỉ nghe đồn thôi hả?

- Chỉ nghe đồn thôi! Nhưng trên Xóm Đầu Cầu ai cũng bảo thế!

- Họ bảo sao?

Thằng Lượm nhấp nhổm nãy giờ không thấy Quý ròm hỏi tới mình, sốt ruột vọt miệng đáp thay Tắc Kè Bông:

- Họ bảo bọn quỷ một giò này lộng hành ghê lắm! Không buồn đợi đến nửa đêm, chỉ mới tám, chín giờ tối chúng đã đi ra đi vào như người ta đi chợ.

Tiểu Long cau mày:

- Thế nhỡ đó là người ta thật thì sao?

- Không thể là người ta được! – Lượm rụt cổ – Chúng trắng toát, lại đi lơ lửng trên không, chẳng nhìn thấy chân cẳng đâu cả!

- Lại dóc đi! – Quý ròm bĩu môi – Bộ chính mắt mày nhìn thấy hay sao?

- Em không thấy! Nhưng những người đã tình cờ thấy qua đều thuật lại giống y như vậy.

Tiểu Long "xì" một tiếng:

- Bọn quỷ này nếu chỉ biết làm mỗi chuyện đi ra đi vào thì cũng chẳng có gì ghê gớm!

- Chúng không hiền lành như mày tưởng đâu! – Tắc Kè Bông hừ giọng, nó có ý bất mãn trước thái độ coi thường của bọn Tiểu Long đối với bọn quỷ một giò trên Xóm Đầu Cầu – Nửa khuya chúng liệng đá rầm rầm không cho ai ngủ nghê gì cả!

Lượm xuýt xoa:

- Ừ, bọn quỷ này là chúa chơi trò liệng đá!

Quý ròm cau mày:

- Chúng liệng đá đi đâu?

Lượm huơ tay:

- Liệng tùm lum hết! Chúng liệng lên mái nhà ông Sáu Cảnh, rồi liệng lên những nóc nhà chung quanh. Có khi chúng chọi u đầu người đi đường nữa!

- Đêm nào cũng thế à?

- Không. Dăm bữa nửa tháng chúng mới nổi hứng phá phách một lần. Nhưng riết rồi chẳng có ai dám đi ngang nhà ông Sáu Cảnh.

Đến đây thì Quý ròm không hỏi nữa chỉ nhíu mày tư lự.

Thấy ông anh ròm trầm ngâm lâu lắc. Lượm nhấp nha nhấp nhổm như bị kiến đốt mông nhưng không dám cắt đứt luồng tư tưởng chắc là rất "vĩ đại" của "ngài pháp sư".

Chỉ có Tiểu Long là không nhịn được.

- Nghĩ ra cách gì chưa hở mày?

- Rồi! – Quý ròm chớp mắt.

- Cách gì thế?

Quý ròm buông thõng:

- Tối nay tụi mình phải đến tận nơi xem sao!

Tuyên bố của Quý ròm làm Lượm giật bắn:

- Lên nhà ông Sáu Cảnh ư?

- Mày yên tâm! – Quý ròm trấn an thằng nhóc – Tao đã chuẩn bị kế hoạch đối phó với bọn quỷ một giò trên đó rồi.

Quý ròm bảo Lượm yên tâm nhưng thằng nhóc vẫn lo lắng không yên:

- Nhưng em …

- Chẳng "nhưng nhị" gì cả! – Quý ròm hừ mũi cắt ngang – Lúc đi theo tao, mày cứ niệm câu "Án ma ni bát mê hồng" tụi tao dạy mày dạo nọ là chẳng ma quỷ nào dám đụng đến mày đâu!

Chương 3

Tắc Kè Bông thoạt đầu không định đi theo bọn Quý ròm. Nó từng đụng độ nhiều lần với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu nên không muốn mạo hiểm lần mò vào lãnh địa của đối phương lúc đêm hôm.

Nhưng rồi sực nhớ có "Song phi cước" Tiểu Long tháp tùng, Tắc Kè Bông mạnh dạn hẳn lên.

Khổ nỗi, nếu Tắc Kè Bông mạnh dạn in ít thì không sao, đằng này nó mạnh dạn đến mức vượt lên trước dẫn đầu cả bọn hùng hổ tiến lên chợ Ngã Ba như một đoàn quân chinh phạt thì quả là chẳng khác nào chọc vào mắt thiên hạ.

Căn nhà gạch của ông Sáu Cảnh nằm ven đường quốc lộ, nhưng chếch ra ngoài rìa, trong một khu vực vắng vẻ. Khi bọn Quý ròm lên tới đường lộ, chuẩn bị rẽ trái theo hướng dẫn của thằng Lượm thì thình lình hàng chục hòn đá từ bốn phương tám hướng bay tới tấp vào người.

Lượm lãnh ngay một hòn vào lưng, la bài hãi:

- Ối, chết em!

- Mày có im …

"Pháp sư" Quý ròm quay sang nạt ông em. Nhưng "ngài" chưa kịp nói hết hai tiếng "cái mồm" thì bỗng nghe nhói nơi mông, liền giật nảy:

- Ối, chết con!

"Chết con" xem ra còn tệ hơn "chết em", nhưng đang lúc dầu sôi lửa bỏng chẳng ai còn tâm trí đâu để cười cợt.

Tiểu Long vừa lo nhảy tránh vừa thét be be:

- Rút lui! Rút lui mau!

Lúc này, ngay cả "ngài pháp sư" cũng phải nghe theo mệnh lệnh của "Song phi cước". Cả bọn ôm đầu ôm cổ quay lưng chạy thục mạng về hướng cũ.

- Bịt đường xuống Xóm Trên! Không cho thằng Tắc Kè Bông chạy thoát!

Tiếng hô hoán lanh lảnh trong bóng tối khiến bọn Quý ròm tái mặt.

Lượm hậm hực:

- Tại thằng Tắc Kè Bông mà ra cả! Nó và thằng Dế Lửa chuyên kéo quân đi đánh nhau với tụi Xóm Đầu Cầu, hai bên thù nhau tận xương tủy, thế mà lúc nãy nó cứ lơn tơn giữa đường làm như đi dự hội không bằng!

Tiểu Long thở dài:

- Khi tụi mình vừa đặt chân vào chợ Ngã Ba, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đã phát hiện rồi. Nhưng bọn nó cố ý nhử cho tụi mình lò dò lên tới đường lộ để đánh bọc hậu …

- Thôi, tụi mày đừng trách móc lẫn nhau nữa! – Quý ròm nhăn nhó – Bây giờ phải tính kế thoát thân trước đã. Nếu cứ chạy về hướng cũ thế nào tụi mình cũng rơi vào ổ phục kích của bọn chúng.

Những hòn đá lúc này vẫn không ngừng liệng theo bọn Quý ròm, rơi lộp độp chung quanh nhưng đã thưa thớt hẳn. Có lẽ phần lớn bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đã rút về phía đuôi chợ để chặn đường rút lui của đối phương.

Tắc Kè Bông nãy giờ vẫn làm thinh chạy bên cạnh, không phân trần tiếng nào. Thím Năm Sang khen nó tiến bộ quả không ngoa. Trước đây nghe thằng oắt Lượm ăn nói xóc họng như thế, đừng hòng nó chịu nhịn.

Nhưng khi nghe "ngài pháp sư" não ruột than thở, Tắc Kè Bông không làm thinh nữa. Nó hắng giọng hiến kế:

- Bây giờ chỉ có cách chạy băng ruộng về nhà thôi.

Lượm reo lên:

- Đúng rồi đó. Chỉ có lội ruộng mới mong thoát khỏi vòng vây của bọn chúng.

Nghe nói phải lội ruộng, mặt Quý ròm nhăn như khỉ ăn gừng:

- Trời đất, chân cẳng tao như thế này …

Tiểu Long cắt đứt lời than thở của bạn:

- Nếu không lội ruộng về, để tụi nó chọi gãy giò, lúc đó mày khỏi còn chân cẳng luôn.

Sự hăm dọa của Tiểu Long chắc chắn nặng không dưới một trăm ký. Vừa nghe tới viễn cảnh bị ném đá gãy giò, Quý ròm "tắt đài" ngay tức thì.

Nó im như thóc, lếch thếch theo tụi bạn lần xuống con mương chảy dọc ven đường lộ.

Bọn trẻ lội bì bõm một hồi đã lên tới bờ thửa.

Ở trên đất bằng thì "Song phi cước" là "xếp sòng" nhưng khi xuống ruộng thì "thủ lĩnh Xóm Trên" đương nhiên là … thủ lĩnh. Tắc Kè Bông oai vệ ra lệnh:

- Đứa phía sau nắm chặt vạt áo đứa phía trước, Đứa nào buông tay vấp té ráng chịu.

Cứ thế, cả bọn vừa đi vừa quờ chân dọ dẫm, lần mò mãi mới ra khỏi vòng vây của bọn nhóc Xóm Đầu Cầu.

Khi đã đặt chân lên con lộ đất đỏ dẫn về nhà, bọn Quý ròm mới yên tâm đứng lại lấy hơi. Đứa nào đứa nấy thở hổn hển và tò mò quay dòm về phía chợ Ngã Ba. Nhưng cả bọn lắng tai một hồi vẫn chẳng nghe thấy động tĩnh gì. Có lẽ phát hiện đối phương đã rút lui an toàn khỏi ổ phục kích, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đã lặng lẽ giải tán.

Quý ròm rụt cổ:

- Bọn này hung hăng thật!

Thằng Lượm lại tiếp tục xổ ấm ức lên đầu Tắc Kè Bông:

- Muôn sự cũng tại thằng Tắc Kè Bông mà ra!

Tắc Kè Bông tuy tiến bộ nhưng dù sao cũng chỉ tiến bộ đến mức nhịn thằng Lượm một lần thôi. Tới lần thứ hai thì nó không kềm được nữa. Nó gầm gừ, khói xịt ra đằng mũi:

- "Tại, tại" cái đầu mày! Mày đừng có được đầu voi lại đòi đầu ngựa!

Lượm vặc lại:

- Bộ tao nói không đúng sao?

- Không đúng! – Mắt Tắc Kè Bông long lên – Nếu tại thì tại cả bọn chứ sao tại mình tao?

Lượm nhếch mép:

- Nhưng mà mày cứ đòi nghênh ngang phóng lên trước. Có thế bọn Xóm Đầu Cầu mới nhận ra mày.

Đầu Tắc Kè Bông nóng phừng phừng, nếu không phải trời tối bọn Quý ròm chắc đã thấy bọn nó bắt đầu lốm đốm những vệt đỏ. Tắc Kè Bông vung tay, tức tối:

- Đó là tại thằng Tiểu Long chứ bộ! Nó xưng nó là "vô địch đại lực sĩ thiết đầu công song phi cước" gì gì đó làm tao cứ tưởng nó ngon. Nếu biết

nó vừa đụng bọn Xóm Đầu Cầu đã bỏ chạy như vịt, tao đâu có theo tụi mình mò lên nhà ông Sáu Cảnh làm chi!

Tiểu Long không ngờ Tắc Kè Bông lại chĩa mũi dùi qua mình. Trước đây Tiểu Long từng cứu Tắc Kè Bông một lần ở đồi Cắt Cỏ, nghĩ thằng này chắc không bao giờ "lấy oán trả ơn". Nào ngờ Tắc Kè Bông bị thằng Lượm xổ ấm ức lên đầu, nó tối tăm mặt mũi bèn xoay qua xổ ấm ức lên đầu ân nhân.

Bị Tắc Kè Bông thình lình công kích, Tiểu Long ngỡ ngàng:

- Ơ … ơ …

Quý ròm nóng mặt dùm bạn:

- Cái đó là tao nói chứ không phải thằng Tiểu Long tự xưng. "Đại lực sĩ" thì "đại lực sĩ" chứ! "Đại lực sĩ" chỉ trổ tài được khi cận chiến thôi. Đằng này tụi nó nấp trong bóng tối ném đá như mưa, thánh cũng phải chạy cong đuôi nữa là "đại lực sĩ"!

Sau khi nổi khùng xỉa xói Tiểu Long có lẽ Tắc Kè Bông chợt nhận ra mình nói năng hơi bá láp nên lần này nó làm thinh không cãi lại tiếng nào.

Tiểu Long cũng không muốn làm to chuyện, bèn kéo áo Quý ròm "Thôi, bỏ đi!". Thằng Lượm bụng tức Tắc Kè Bông không để đâu cho hết nhưng thấy ông anh muốn "dĩ hòa vi quý" nên đành câm miệng hến.

Cả bọn kéo nhau thất thểu quay về, đứa nào đứa nấy xụi lơ như mấy con gà rù.

Tiểu Long tuy ngoài mặt không muốn gây gổ với Tắc Kè Bông nhưng bụng ấm ách lắm. Bị sa cơ rơi vào trận "loạn tiễn" của bọn Xóm Đầu Cầu, chưa đánh đấm được miếng nào đã phải chạy vắt giò lên cổ, Tiểu Long đã cáu. Lại còn bị thằng Tắc Kè Bông "phe mình" bô bô nhiếc móc, nó càng buồn bực quá thể.

Mang nỗi cay đắng trong lòng như mang một quả sầu riêng lởm chởm, tối đó Tiểu Long không tài nào dỗ giấc ngủ.

Nó trằn trọc thao thức suốt đêm, tờ mờ sáng đã lay Quý ròm:

- Dậy! Dậy!

- Gì thế?

- Dậy tao nói cái này cho nghe nè!

Quý ròm lồm cồm ngồi dậy, giọng ngái ngủ:

- Có chuyện gì mà đập tao dậy sớm thế, đồ ngốc tử?

Tiểu Long đẩy lưng bạn:

- Mày ra sau hè đánh răng rửa mặt cho tỉnh ngủ đi đã!

- Mày biến thành một thằng người ăn nói dông dài tự bao giờ thế hả mập?

Quý ròm càu nhàu nhưng nó vẫn quờ chân tìm dép và mắt nhắm mắt mở đi ra nhà sau.

Lúc đi ngang qua bộ ván Tắc Kè Bông và thằng Lượm nằm, thấy mùng buông kín mít, Quý ròm nổi máu nghịch ngợm tính thò tay kéo cẳng nó chơi nhưng nghĩ đi nghĩ lại không biết Tiểu Long định tiết lộ bí mật gì nên cuối cùng nó tặc lưỡi đi luôn.

- Phần tao xong rồi! – Rửa mặt xong, Quý ròm xăng xái đi kiếm Tiểu Long – Còn mày, chẳng lẽ mày định nói chuyện với tao bằng bộ mặt dơ hầy như Trư Bát Giới thế hả?

Tiểu Long cười hì hì:

- Tao rửa mặt trước mày cả tiếng đồng hồ lận.

Quý ròm xốc cổ áo:

- Rồi! Bây giờ mày nói gì nói đi!

Tiểu Long thu nụ cười:

- Hồi hôm tao thao thức cả đêm!

- Trời đất! – Quý ròm trợn tròn mắt – Mày đập tao dậy lúc gà còn chưa gáy chỉ để thông báo có vậy thôi hả?

- Bậy, tao chưa nói hết! – Tiểu Long nghiêm nghị – Tao thao thức và tao nghĩ ngợi …

Quý ròm lại nhăn nhó:

- Biết rồi, khổ lắm! Mày nghĩ được điều gì hay ho thì nói huỵch toẹt ra đi, cứ vòng vo mãi!

Tiểu Long liếm môi:

- Để từ từ tao nói. Bây giờ tao hỏi mày: Tối hôm qua bọn nhóc Xóm Đầu Cầu chọi đá mình phải không?

Tới đây thì Quý ròm không bình tĩnh được nữa. Nó điên tiết:

- Không, chính bọn mình chọi đá tụi nó!

Tiểu Long phớt lờ sự cà khịa của thằng ròm, tiếp tục trình bày ý nghĩ trong đầu:

- Và theo lời thằng Lượm kể, bọn quỷ một giò ở nhà ông Sáu Cảnh cũng rất ham trò chọi đá, đúng không?

Quý ròm nheo mắt:

- Vậy thì sao?

Thấy mối liên quan giữa hai sự việc rõ mồn một như thế mà Quý ròm còn hỏi vặn, Tiểu Long bỗng ngập ngừng:

- Ủa, chứ mày không nghĩ chuyện ma quỷ liệng đá là do bọn nhóc Xóm Đầu Cầu gây ra hả?

- Thằng này hỏi lạ! – Quý ròm nhún vai – Mày thao thức suốt đêm mày nghĩ chứ tao có thao thức suốt đêm tao nghĩ đâu mà bây giờ mày hỏi tao!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Thôi mà! Tao hỏi thật đấy, mày có cho là bọn nhóc Xóm Đầu Cầu giở trò không?

- Có thể lắm! – Quý ròm tủm tỉm – Thực ra không cần phải "tao thao thức và tao nghĩ ngợi", hôm qua ngay lúc bị bọn chúng chọi đá, tao đã ngờ ngợ rồi. Nhưng mày đừng quên bọn quỷ một giò không những khoái chọi đá mà còn khoái đi lơ lửng trên không nữa. Vì vậy muốn biết đích xác, tụi mình cần phải tìm cho được bằng chứng.

Tiểu Long nín thở:

- Tìm bằng cách nào?

- Tao chưa nghĩ ra – Quý ròm khoát tay – Có thể tối nay tụi mình phải mò lên nhà ông Sáu Cảnh một lần nữa.

Kế hoạch của Quý ròm làm Tiểu Long giật bắn:

- Mày không nói đùa đấy chứ? Hôm qua tụi mình mới bị rượt chạy tóe khói, hôm nay lại dẫn xác lên đó nạp mạng hay sao?

Quý ròm điềm tĩnh:

- Mày đừng lo! Hôm qua sở dĩ bọn Xóm Đầu Cầu ra tay tấn công vì chúng phát hiện được thằng Tắc Kè Bông. Tối nay chỉ tao và mày đi thôi.

Để chắc ăn, ngay cả thằng Lượm cũng không được đi theo.

Tiểu Long vẫn chưa hết băn khoăn:

- Nhưng tối hôm qua bọn Xóm Đầu Cầu đã nhìn thấy tao và mày.

- Hôm qua tranh tối tranh sáng, chúng không trông rõ mặt mày tụi mình đâu.

Tắc Kè Bông mừng húm khi nghe nói được ở nhà. Chỉ có Lượm là giãy nảy:

- Em không chịu đâu! Em muốn đi theo cơ!

Tiểu Long đặt lên vai thằng oắt, dịu giọng dỗ dành:

- Mày muốn đi thì để hôm khác. Hôm nay đi càng ít người càng tốt.

Lượm vùng vằng:

- Em muốn đi hôm nay. Em muốn trả thù bọn Xóm Đầu Cầu về cái vụ ném đá …

- Trả thù cái đầu mày! – Thấy thằng oắt mè nheo cả buổi, Quý ròm sốt ruột gắt – Tụi tao đi là đi đối phó với bọn quỷ một giò ở nhà ông Sáu Cảnh chứ có phải đi đánh nhau với bọn Xóm Đầu Cầu đâu mà trả thù với trả hận!

Thấy ông anh ròm thở khói ra đằng mũi, Lượm hoảng vía nín thinh.

Dù vậy, nó không chịu ngồi yên trong nhà như Tắc Kè Bông mà cố lẽo đẽo theo chân hai ông anh đến tận đầu ngõ trúc mới thui thủi quay về.

Hai mươi phút sau, Tiểu Long và Quý ròm đã tới đuôi chợ.

Đang đi, Tiểu Long đột ngột dừng bước:

- Tụi mình rẽ trái chứ?

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chi vậy?

Tới lượt Tiểu Long ngạc nhiên:

- Ủa, chứ không phải tụi mình băng ruộng để lên đường lộ sao?

- Không, cứ đi thẳng.

Tiểu Long thấp thỏm:

- Mày không sợ bọn Xóm Đầu Cầu phục kích hả?

Quý ròm nhún vai:

- Tao đã nói rồi, bọn chúng chỉ phục kích thằng Tắc Kè Bông chứ không quan tâm đến tụi mình. Hơn nữa, chính lội ruộng mới dễ rơi vào ổ phục kích. Hôm qua tụi mình thoát bằng đường ruộng, hôm nay bọn chúng đang phục dày ngả đó.

Nói xong, Quý ròm ngồi bệt xuống đất.

Tiểu Long trố mắt:

- Nếu vậy thì đi tiếp chứ sao lại ngồi đó?

Quý ròm cười hì hì:

- Ngồi nghỉ chân tí đã. Với lại đợi xem có ai lên Xóm Đầu Cầu mình nối đuôi họ, như vậy an toàn hơn.

Tiểu Long phục Quý ròm quá xá. Ừ, nếu tụi nó đi chung với người lớn, chắc chắn bọn nhóc Xóm Đầu Cầu sẽ không có lý do gì để nghi ngờ.

Đúng như Quý ròm dự liệu, khoảng năm phút sau có hai người phụ nữ từ ngõ trúc đi lên. Chờ họ lướt ngang, Tiểu Long và Quý ròm lật đật đứng bật dậy và nhanh nhẹn bám theo. Hai người phụ nữ vừa đi vừa trò chuyện râm ran, không để ý đến hai thằng nhóc đang lẽo đẽo sau lưng.

Chương 4

Lên tới đường quốc lộ, hai người phụ nữ quẹo phải đi về phía cầu Sắt, ngược với hướng nhà ông Sáu Cảnh. Tiểu Long và Quý ròm đành rẽ trái, bụng tiếc hùi hụi.

Tiểu Long và Quý ròm chưa thấy nhà ông Sáu Cảnh bao giờ, chỉ mới nghe thằng Lượm mô tả. Tối hôm qua, mới lên tới ngã ba, chưa kịp nhúc nhích, tụi nó đã bị bọn Xóm Đầu Cầu rượt chạy dài.

Vì vậy, cứ đi một đoạn Tiểu Long lại quay đầu nhìn dáo dác:

- Nhà ông Sáu Cảnh là nhà nào hở mày?

Quý ròm gắt khẽ:

- Mày đừng có nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế. Tụi mình tuy là người lạ nhưng nếu mày cứ ngoảnh tới ngoảnh lui nhặng xị, bọn Xóm Đầu Cầu sẽ nghi ngờ đấy!

Nghe thằng ròm đe, Tiểu Long lật đật bắt cái đầu nằm ngay ngắn trở lại trên cổ. Nhưng một lát, nó lại thấy sốt ruột:

- Sắp tới nơi chưa hở mày?

- Chắc là sắp tới rồi. Đoạn này nhà cửa càng lúc càng thưa thớt …

Đang nói, Quý ròm bật la hoảng:

- Bỏ xừ rồi! Bọn Xóm Đầu Cầu!

Tiểu Long cũng vừa kịp nhận ra một tốp khoảng sáu, bảy đứa đang đi ngược chiều, hùng hổ tiến về phía nó và Quý ròm.

Tiểu Long bóp chặt nắm đấm, rít qua kẽ răng:

- Tính sao đây mày? Đánh hay chạy?

Quý ròm đảo mắt nhanh như chớp. Và quyết định cũng nhanh không kém:

- Không đánh cũng không chạy! Tấp vào quán nước bên tay phải!

Mệnh lệnh của Quý ròm làm Tiểu Long thoáng ngẩn người nhưng rồi nó sực hiểu, liền nhanh chóng lấy vẻ ung dung theo Quý ròm rảo bước vào quán nước.

Hai đứa vừa ngồi xuống ghế, bọn Xóm Đầu Cầu đã kéo ngang qua trước cửa. Bọn nhóc không để ý gì đến hai vị khách đang ngồi trong quán, cứ

cười nói rôm rả. Vài đứa còn tung hứng các hòn đá trong tay, vẻ nhởn nhơ khoái trá.

Tuy không nghe được đối phương nói gì nhưng nhìn bộ tịch của bọn nhóc, Quý ròm vẫn đoán biết bọn này đang trên đường phục kích trở về và thi nhau cười nhạo thằng Tắc Kè Bông nhát cáy đang ru rú trong nhà.

Tiểu Long ngó Quý ròm:

- Bọn nó đi đâu vậy?

- Đi về chứ đi đâu?

Tiểu Long khịt mũi:

- Ai chả biết là đi về, nhưng về đâu?

Câu hỏi của Tiểu Long làm Quý ròm ngớ ra:

- Ừ nhỉ, tao cũng chả biết bọn nó về đâu!

Quý ròm không biết cũng phải. Theo lời thằng Lượm thì bọn này không phải là dân địa phương. Từ tứ xứ, hằng năm cứ đến mùa thu hoạch điều, chúng lại tụ về đây hái thuê cho các chủ vườn. Xong, lại lũ lượt kéo nhau ra đi.

Quý ròm trầm ngâm một lát rồi gãi tai:

- Chắc là bọn nó kéo nhau về ngủ trong các vườn điều. Trong vườn thiếu gì chòi lá.

Từ đằng sau quầy, một đứa trẻ lớn hơn bọn Quý ròm khoảng một, hai tuổi bước tới cạnh bàn:

- Tụi mày uống gì thì kêu lẹ đi!

Thái độ của thằng nhãi chủ quán làm Quý ròm bất mãn quá xá. Nó cố tình "câu giờ" cho đối phương tức chơi:

- Để tụi tao nghĩ đã!

Quả nhiên nghe Quý ròm đòi "nghĩ", thằng kia bực mình:

- Nghĩ gì thì nghĩ nhanh nhanh lên! Năm phút nữa, quán nhà tao đóng cửa rồi!

Sợ Quý ròm nổi quạu làm căng, Tiểu Long nhanh miệng:

- Cho hai ly sữa đậu nành!

Quý ròm uống sữa đậu nành, bỏ thêm năm sáu muỗng đường, vẫn chẳng thấy ngọt ngào tẹo nào. Nó đang bực thằng nhãi chủ quán, à không, chắc là con của chủ quán. Nó và Tiểu Long không muốn đụng độ bọn Xóm Đầu Cầu, chui vào đây lách nạn, không ngờ lại gặp tên chủ quán nhóc hắc ám, bảo nó không tức anh ách sao được!

Quý ròm vừa bực vừa lấy làm lạ. Nó chưa hề gặp qua một người bán quán nào kỳ khôi như vậy. Thường, chủ quán bao giờ cũng tìm đủ mọi cách để giữ khách. Còn thằng nhãi này cứ lăm lăm tống cổ khách ra khỏi cửa, rõ là ngược đời!

Cho đến lúc rời khỏi quán, Quý ròm vẫn chưa hết ấm ức. Nó đập đánh "bép" một phát lên lưng bạn:

- Thằng nhãi khi nãy làm tàng ghê!

Tiểu Long giật nảy:

- Thằng chủ quán hả?

- Chứ còn ai!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao thấy còn một thằng đứng trong quầy ngó ra. Tụi nó chắc là hai anh em.

Quý ròm cáu kỉnh:

- Sao ba mẹ hay chị em nó không ra đứng bán, giao cho hai thằng này chắc có ngày quán đóng cửa quá!

Tiểu Long cười khì:

- Quán đóng cửa rồi chứ còn gì nữa!

Quý ròm ngoảnh ra sau, thấy quán nước đã đóng cửa thật. Nó bĩu môi "xì" một tiếng:

- Quán xá gì đóng cửa sớm thế không biết! Tụi nó chuẩn bị đi ăn trộm chắc?

- Suỵt! – Tiểu Long bất thần đứng lại và đưa tay lên miệng – Đây chắc là nhà ông Sáu Cảnh.

Quý ròm liền dừng bước, đảo mắt ngó xung quanh. Nó và Tiểu Long lúc này đi đã khá xa ngã ba và đang đứng trước ngôi nhà cuối cùng của dãy nhà bên phải đường quốc lộ.

Ngôi nhà đóng cửa im ỉm, không điện đóm, đứng lù lù trong bóng tối như một ngôi miếu hoang. Khung cảnh càng thêm vắng vẻ bởi dáng đứng cao lêu nghêu của mấy cây bông gòn trước hàng rào, bởi hình thù quái gở của rặng tre rậm rạp và chằng chịt bao quanh. Trong bóng tối, lá không ngừng rì rào than thở và thỉnh thoảng khi có cơn gió mạnh thổi qua, những thân tre lại cọ vào nhau phát ra những tiếng "ken két" như tiếng nghiến răng của người ngủ mê.

Quý ròm bỗng nghe miệng mình khô rang. Trong thoáng mắt, nó quên phắt bọn nhóc Xóm Đầu Cầu, quên cả thằng nhãi chủ quán vừa khiến nó bực tức.

Nó nín thở dán mắt vào những hình thù kỳ dị trước mặt, lắng tai nghe ngóng và nơm nớp nhớ tới những lời đồn đại về bọn quỷ một giò đang hoành hành. Tuy đinh ninh những chuyện ma quái tại nhà ông Sáu Cảnh là do bọn nhóc Xóm Đầu Cầu cố tình giở trò nhưng Quý ròm vẫn cảm thấy sờ sợ, mặc dù nó cũng không rõ nó sợ gì.

Đang phấp pha phấp phỏng, Quý ròm chợt cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình, liền bật la hoảng, tóc gáy dựng ngược:

- Á … á …

- Mày làm gì thế? Tao đây mà! – Tiếng Tiểu Long vang lên đầy ngạc nhiên.

Nghe tiếng Tiểu Long, Quý ròm mới hoàn hồn sực nhớ nó đang đi chung với thằng mập. Nó áp tay lên ngực, xẳng giọng:

- Bộ mày không có miệng hả? Nói không nói., cứ sờ sờ!

- Tao … tao …

Tiểu Long không hiểu tại sao thằng ròm bỗng dưng mắng mình, cứ ấp a ấp úng.

- Thôi, đừng "tao, tao" nữa! – Qiúy ròm kéo tay bạn – Tao với mày lùi xuống mé ruộng bên trái nấp xem thử!

Tiểu Long "à" khẽ một tiếng và hấp tấp làm theo lời bạn. Bây giờ thì nó biết tại sao Quý ròm hoảng vía rồi. Thì ra "ngài pháp sư" đang lòi đuôi thỏ đế. Tiểu Long muốn cười lắm nhưng sợ Quý ròm đổ quạu, nó bấm bụng làm thinh, lặng lẽ nằm phục xuống bên cạnh bạn.

Nhưng Tiểu Long không làm thinh lâu được. Nằm im một lát, nó lại buột miệng ca cẩm:

- Ôi, đau quá!

- Gì thế? – Quý ròm thì thào.

- Kiến. Có một con kiến đang đốt lỗ rốn tao.

Quý ròm cười khảy:

- "Võ sư vô địch đại lực sĩ" gì mà sợ kiến!

Đang bị kiến đốt đau, chẳng được an ủi thì chớ, lại còn bị nhạo, Tiểu Long điên tiết:

- "Võ sư vô địch" cái đầu mày! Mày để tao bắt kiến thả vô lỗ rốn mày thử coi mày có nhảy dựng lên không!

Quý ròm chưa kịp vặc lại thằng mập thì một hòn đá không biết từ đâu rơi đánh rầm lên mái nhà ông Sáu Cảnh khiến nó và Tiểu Long lập tức ngưng ngay cuộc đấu khẩu, nhướn cổ dòm sang bên kia đường.

- Ghê quá mày! – Tiểu Long hạ giọng.

Quý ròm không nói gì, chỉ hóp bụng căng mắt quan sát.

Lại liên tiếp bốn năm hòn đá nữa liệng lên mái nhà. Lần này đá không chỉ rơi trên mái nhà ông Sáu Cảnh. Các ngôi nhà nằm về hướng ngã ba ở gần đó cũng bị liệng đá tơi tả. Quán nước khi nãy bọn Quý ròm ngồi mặc dù nằm hơi xa một chút dường như cũng không "thoát nạn". Hòn đá rơi trên mái ngói kêu "lạch cạch", hòn rơi trên mái tôn kêu "rầm rầm", "loảng xoảng", nghe như có một trận mưa đá vừa trút xuống.

Quý ròm tự dưng cảm thấy hết sợ. Sự tĩnh mịch, hoang vu khiến nó cảm thấy rờn rợn bao nhiêu thì những tiếng động ầm ĩ lại làm nó bình tĩnh bấy nhiêu. Nó huých khẽ vào vai Tiểu Long:

- Mày để ý xem những hòn đá ném tới từ hướng nào vậy?

Tiểu Long trợn mắt dòm đỏ một hồi rồi thở đánh thượt:

- Tao chịu. Trời tối thui thế này, có thánh mới quan sát nổi!

- Ừ, tối quá!

Quý ròm nói, giọng nó cũng xuôi xị.

Tiểu Long liếm môi:

- Giờ tính sao?

- Cứ nằm thêm một lát, xem tụi nó còn liệng đá nữa không.

Quý ròm không nói rõ "tụi nó" là tụi nào, nhưng Tiểu Long biết thằng ròm đang nghĩ đến bọn nhóc Xóm Đầu Cầu, liền hỏi:

- Mày muốn nói đến bọn nhóc khi nãy hả?

Tiểu Long cũng không nói rõ "bọn nhóc khi nãy" là bọn nào nhưng Quý ròm vẫn hiểu thằng mập đang nói đến ai, liền đáp:

- Ừ.

- Nhưng bọn nó đi về hướng ngã ba rồi kia mà.

Quý ròm nhún vai trong bóng tối:

- Nếu muốn, tụi nó có thể bí mật vòng lại.

Tới đây, Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nhận xét của Quý ròm đã xác nhận những phỏng đoán trong lòng nó. Ừ, nếu bọn nhóc Xóm Đầu Cầu muốn giả ma giả quỷ, khi tới ngã ba chúng hoàn toàn có thể bọc lên xóm nhà phía trên đường lộ rồi vòng theo rặng tre xanh quành trở lại.

À quên, nói Tiểu Long không thắc mắc nữa là không đúng. Nó vẫn còn một thắc mắc nho nhỏ, tất nhiên là sau khi nghĩ ngợi ghê lắm:

- Nhưng bọn nhóc Xóm Đầu Cầu làm thế để làm gì?

Lần này câu chất vấn của Tiểu Long khó quá xá cỡ. Quý ròm đâm quạu:

- Bố tao cũng không biết nữa là tao!

Thấy Quý ròm đem bố ra làm bằng chứng, Tiểu Long im thít. Chơi với Quý ròm lâu năm, nó biết lúc này im lặng còn quý hơn cả vàng.

Hai đứa cứ thế nằm phục mé đường, không nói không rằng. Nhưng sau loạt đá thứ hai, khung cảnh lại chìm vào tĩnh mịch như cũ. Bọn quỷ một giò hình như đã chán trò liệng đá. Các ngôi nhà bị đá nện rầm rầm khi nãy vẫn đóng cửa im ỉm. Có lẽ các chủ nhân đã quen cam tâm chịu đựng sự phá phách của bọn quỷ láng giềng nên chẳng ai phản ứng gì. Mà cũng chẳng thể phản ứng, trừ cách dành dụm, gom góp tiền bạc để tậu một ngôi nhà mới ở càng gần cầu Sắt càng tốt.

Quý ròm dáo dác một hồi đã mỏi cổ, bèn chép miệng:

- Chắc tụi nó bỏ đi rồi.

- Ừ, chả thấy động tĩnh gì cả! – Tiểu Long tán thành, rồi nó hăng hái đề nghị – Hay tụi mình bò đến gần thử coi.

Quý ròm dặn:

- Nhớ đừng gây ra tiếng động đấy nhé!

Thấy "ngài pháp sư" nhanh chóng đồng ý với mình, điều hiếm khi xảy ra, Tiểu Long phấn khởi nhô mình lên khỏi chỗ nấp. Nhưng chưa kịp đặt chân lên đường lộ, nó đã phải vội thụp ngay xuống.

- Gì thế? – Quý ròm ngơ ngác.

- Mày … nhìn … chỗ bờ rào kìa! – Tiểu Long hất đầu ra phía trước, giọng nói lắp bắp.

Quý ròm ngạc nhiên đánh mắt về phía Tiểu Long chỉ và tới lượt nó ú ớ:

- Ối …

Bên kia đường quốc lộ, bên hông nhà ông Sáu Cảnh, không biết tự bao giờ xuất hiện một cái bóng trăng trắng đang đứng lơ lửng cạnh bờ rào.

Nấp đằng xa, bọn Quý ròm không trông rõ được diện mạo nhưng nhác qua hình thù của cái bóng, bọn nó vẫn nhận ngay ra đó là bóng người, lại là bóng người chỉ có … một chân.

Tiểu Long run rẩy thì thào:

- Quỷ một giò!

- Im nào!

Quý ròm nạt khẽ, mắt vẫn dán chặt vào cái bóng trắng, vừa hiếu kỳ lại vừa sợ hãi.

Bóng trắng đứng yên khoảng một phút rồi nhẹ nhàng lướt vào nhà, chân vẫn không hề chạm đất. Một lát, bóng trắng lại lướt ra chỗ bờ rào khi nãy. Rồi "nó" lại đi vào, rồi lại đi ra, phất phơ phất phưởng có đến bốn, năm lần như vậy khiến "ngài pháp sư" và "ngài đại lực sĩ" bụng cứ giật thon thót.

Lần cuối cùng, bóng trắng không trở vào nhà nữa, "nó" đứng trầm tư lơ lửng bên bờ rào một hồi rồi … biến mất, cũng đột ngột như khi hiện ra.

Phải mất một hồi lâu, Tiểu Long mới nghe tim mình thôi nhảy múa. Nó quay sang Quý ròm, nói qua hơi thở:

- Rùng rợn quá mày!

- Ừ, rùng rợn thật! – Quý ròm đồng tình ngay, giọng vẫn chưa hết run.

- Giờ tính sao? – Tiểu Long hỏi câu muôn thuở.

Cũng như Tiểu Long, Quý ròm chẳng biết phải "tính sao" trong hoàn cảnh này. Nhưng khác với Tiểu Long, nó không được quyền hỏi những câu như thằng mập vừa hỏi. Trót đóng vai "pháp sư", nó buộc phải đưa ra giải pháp trước những tình huống khó khăn.

Cuối cùng, giải pháp mà "ngài pháp sư" nghĩ ra mới đơn giản làm sao! Tần ngần một thoáng, "ngài" tặc lưỡi phán:

- Về nhà hẵng tính!

Chương 5

Tiểu Long và Quý ròm vừa đặt chân vào trong sân đã thấy Tắc Kè Bông và thằng Lượm ngồi chóc ngóc đợi sẵn trước hiên.

Đang ngóng cổ, vừa nhác thấy bóng hai ông anh, Lượm mừng quýnh phóng vù ra đón:

- Trời đất, hai anh đi đâu mà lâu thế? Em ở nhà cứ thót cả ruột.

Quý ròm mỉm cười:

- Tụi tao đi đâu, mày biết rồi mà còn hỏi!

Lượm lỏn lẻn:

- Thì chính vì biết nên em mới lo!

Rồi nó tò mò hỏi:

- Thế hai anh có gặp "bọn họ" không?

Quý ròm nheo mắt nhìn thằng oắt:

- "Bọn họ" là bọn nào? Mày nói thế bố ai mà hiểu!

Lượm gãi đầu, ấp úng:

- "Bọn họ" tức là bọn … một giò đó.

- Có! – Tiểu Long lên tiếng đáp thay Quý ròm! – Tụi tao thấy nó đi lơ lửng lửng, lại chọi đá rầm rầm nữa. Y như mày với thằng Tắc Kè Bông kể hôm trước!

Tắc Kè Bông khịt mũi, nó đã đứng bên cạnh Lượm tự bao giờ:

- Thấy chưa! Tụi tao đâu có xạo!

Lượm níu tay Tiểu Long:

- Anh thấy như thế nào, kể cho tụi em nghe đi!

- Thì như tao vừa nói đó! – Tiểu Long thật thà – Một bóng trắng đi lơ lửng trên không …

- Chỉ có vậy thôi hả?

- Ừ, chỉ vậy thôi!

Sự xác nhận gọn lỏn của Tiểu Long làm Lượm thất vọng quá xá. Bọn quỷ một giò nếu chỉ biết mỗi trò đi lơ lửng thì chán quá, chả ra quỷ chút

nào. Nó hy vọng sẽ được nghe mô tả những trò kinh dị hơn nữa nhưng ông anh nó lại bảo chẳng có gì khác khiến nó xuôi xị.

- À, quên! – Tiểu Long chép miệng – Còn trò ném đá nữa chứ! Những ngôi nhà quanh đó, nhà nào cũng bị ném đá!

Ném đá cũng là trò cũ, Lượm đã nghe những người ở Xóm Đầu Cầu kháo nhau về chuyện này cả trăm lần, vì vậy nó chẳng thấy hào hứng hơn tẹo nào. Giọng nó thờ ơ:

- Thì cũng toàn những chuyện tụi em đã biết chứ gì?

- À, không! Còn mấy chuyện khủng khiếp nữa mà Tiểu Long quên kể!

Quý ròm thình lình vọt miệng. Nãy giờ thấy thằng Lượm tỏ vẻ lơ là, thậm chí dửng dưng trước những "sự kiện" do Tiểu Long thuật lại, Quý ròm đã cảm thấy nóng gáy. Nhất là để mục kích những "sự kiện" đó, tụi nó phải mất cả buổi tối rình rập bên lề đường, phơi sương phơi gió, hết bị kiến cắn sưng rốn đến bị bọn quỷ một giò làm cho đứng tim, gian nan nguy hiểm không biết đâu mà lường; vậy mà thằng oắt Lượm lại coi như chuyện bình thường, bảo nó làm sao không ức kia chứ!

- Chuyện khủng khiếp gì thế, anh kể em nghe đi!

Lượm láu táu hỏi. Quý ròm mới "hứ" một câu, cặp mắt nó đã sáng trưng.

Tắc Kè Bông tuy không nói gì nhưng chân cẳng đã tự động xích sát lại phía Quý ròm.

Thấy hai đứa đã vào bẫy, Quý ròm khoái chí lim dim mắt và tiếp tục phịa:

- Thực ra con quỷ một giò đó không chỉ đi ra đi vô …

Lượm liếm môi:

- Chứ nó còn làm gì nữa?

- Nó hú. Vừa đi vừa hú.

Tắc Kè Bông chớp mắt:

- Nó hú lớn không?

- Lớn lắm! – Quý ròm rụt cổ – Cả Xóm Đầu Cầu đều nghe thấy.

Lượm vẫn chưa thỏa mãn:

- Nó chỉ hú suông vậy thôi sao?

Quý ròm hừ mũi:

- Sao lại hú suông! Hú xong nó múa. Nó vừa đi vừa múa.

Vừa phịa chuyện Quý ròm vừa kín đáo liếc Tắc Kè Bông và Lượm. Thấy hai thằng này chẳng tỏ vẻ gì sợ sệt trước các màn "biểu diễn nghệ thuật" toàn hú với múa của con quỷ một giò, Quý ròm hít một hơi, lật đật bổ sung:

- Sau đó, nó thè lưỡi ra …

Đang nói, sực nhớ lần trước mình đã giở chiêu "thè lưỡi" một lần khi tả con ma trên đồi Cắt Cỏ, Quý ròm vội đính chính:

- À, không phải thè lưỡi. Nó thè … thè …

Quý ròm ấp úng cả buổi vẫn không nghĩ được ngoài cái lưỡi ra, con quỷ một giò có thể thè cái gì nữa, cặp lông mày cứ nhăn tít.

Đã vậy thằng Lượm cứ luôn miệng giục "Nó thè cái gì hở anh?" khiến Quý ròm càng thêm rối.

May làm sao, Tiểu Long kịp thời "cứu bồ". Biết Quý ròm lỡ ba hoa quá trớn, đang lâm vào thế kẹt, Tiểu Long đành bấm bụng tập chơi trò dóc tổ. Nó tằng hắng:

- Đúng ra nó không thè cái gì cả. Nó chỉ thò cẳng ra thôi.

- Thò cẳng? – Tắc Kè Bông trố mắt.

- Ừ! – Tiểu Long gật đầu – Một cẳng đứng lơ lửng trên không, cẳng kia thò ra đưa qua đưa lại, trông ghê lắm!

Khổ thân cho Tiểu Long! Nó là đứa mồm mép chậm chạp, trước nay không quen phịa chuyện nên mới nói dóc có một câu đã bị thằng Lượm "vặn" muốn … gãy be sườn:

- Quỷ một giò thì chỉ có một giò thôi chứ! Có đâu mà lắm cẳng thế?

Lần này tới phiên Tiểu Long chết đứng và tới lượt Quý ròm "cứu bồ". Quý ròm nạt Lượm:

- Sao mày ngốc thế? Quỷ một giò là thứ quỷ chỉ đi bằng một giò thôi, còn giò kia nó … cất trong túi. Khi nào cần nhát người ta, nó mới lôi cái giò kia ra huơ qua huơ lại, hiểu chưa?

Lời giải thích của Quý ròm lạ lùng đến mức Lượm chỉ biết đực mặt:

- Ờ … ờ …

Để mặc Tắc Kè Bông và thằng Lượm đứng ngẩn giữa sân thắc mắc về chuyện bọn quỷ thực ra có hai giò hay một giò, Quý ròm kéo tay Tiểu

Long:

- Vào tắm rửa rồi đi ngủ mày!

Bị thằng Lượm ranh ma kê nguyên một cái đi-văng to đùng vô miệng đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, bỗng nghe Quý ròm rủ rê. Tiểu Long mừng quýnh hấp tấp rảo bước theo bạn.

Nó đâu biết Quý ròm cũng đang muốn tách khỏi Tắc Kè Bông và thằng Lượm đến chết được. Quý ròm sợ đứng nấn ná vung vít thêm một hồi rủi mọi chuyện đổ bể giữa chừng thì danh tiếng "pháp sư" của nó coi như … trôi tuột theo dòng nước.

Sáng hôm sau, đợi thằng Lượm đánh bò đi ăn và Tắc Kè Bông tót đi chơi nhong nhong trong xóm, Quý ròm ngoắt Tiểu Long:

- Tao với mày đi đi!

- Đi đâu?

- Lên nhà ông Sáu Cảnh.

- Trời đất! – Tiểu Long quẹt mũi – Lên đó chi vậy?

Quý ròm nghiêm nghị:

- Tao phải điều tra cho ra manh mối vụ này.

- Sao không đợi đến tối hẵng đi?

- Đến tối sao được mà đến tối!! – Quý ròm nhăn nhó – Tối om om bố ai mà thấy đường! Điều tra là phải điều tra lúc ban ngày ban mặt, hiểu chưa?

- Thế mày định điều tra như thế nào?

Thấy thằng mập đi không đi, cứ đứng hỏi lằng nhằng, Quý ròm đâm bực:

- Tao rủ mày đi theo tao là để điều tra về bọn quỷ một giò chứ tao có bảo mày điều tra tao đâu mà mày hỏi lắm thế?

Đang định "chất vấn" thêm vài câu nữa, thấy "ngài pháp sư" đột nhiên quạu quọ, Tiểu Long liền im thin thít, hối hả rảo bước ra cổng.

Lúc gần đến chợ Ngã Ba, Tiểu Long mới phấp phổng lên tiếng:

- Theo mày, bọn Xóm Đầu Cầu có sẽ nhận ra tụi mình không?

- Không đâu.

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Ban đêm có thể chúng không nhận ra, chứ ban ngày …

Quý ròm lạnh lùng cắt ngang:

- Ban ngày chúng vào hết trong vườn điều.

Một lần nữa, Tiểu Long lại "tắt đài". Ừ nhỉ! – Nó như bụng – Bọn nhóc này không phải là người địa phương, chúng ở nơi khác đến đây hái thuê, chắc chắn giờ này đang cặm cụi làm việc trong các vườn điều, đâu có rảnh rỗi mà bày chuyện gây sự với mình!

Ý nghĩ đó giúp Tiểu Long bớt lo lắng. Thực ra, Tiểu Long chẳng ngán gì việc choảng nhau với bọn Xóm Đầu Cầu. Trước nay Tiểu Long chưa bao giờ sợ đánh nhau, mặc dù nó ít khi đánh nhau với ai. Nó chỉ lo nó và Quý ròm bị đối phương nhận mặt. Nếu bị bọn Xóm Đầu Cầu chú ý, chắc chắn việc điều tra của "thám tử" Quý ròm sẽ gặp lắm nỗi khó khăn, việc "trừ tà" của "pháp sư" Quý ròm sẽ gặp muôn vàn trắc trở.

Nhưng đúng như nhận định của Quý ròm, hai đứa đủng đỉnh đi xuyên qua chợ, rồi rẽ trái đủng đỉnh đi về hướng nhà ông Sáu Cảnh, rong ruổi giữa thanh thiên bạch nhật có đến cả tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy thằng nhóc nào công khai gây hấn hay lén lút theo dõi.

Sau một hồi kín đáo quan sát chung quanh không thấy gì khả nghi, Tiểu Long liếc Quý ròm, tặc lưỡi thán phục:

- Mày đúng là liệu việc như thần!

Quý ròm phồng mũi:

- Còn phải nói!

Rồi thấy ba chữ "còn phải nói" vẫn "nhẹ ký" quá, Quý ròm ưỡn bộ ngực ròm, huênh hoang tiếp:

- Nhỏ Hạnh còn phải bái tao làm sư phụ nữa là!

Tiểu Long chưa thấy nhỏ Hạnh bái Quý ròm làm sư phụ bao giờ, chỉ Quý ròm mấy lần suýt bái nhỏ Hạnh làm sư phụ thì có, nhưng sợ bạn mình cụt hứng, Tiểu Long không nói gì, chỉ tủm tỉm cười.

Mắt Quý ròm tinh như mắt mèo, làm gì không thấy nụ cười mím chi giễu cợt của thằng mập. Đầu Quý ròm lập tức nóng phừng phừng. Nhưng may cho Tiểu Long, lúc miệng mũi Quý ròm sắp sửa xịt khói thì đôi chân nó cũng vừa trờ ngang quán nước tối hôm qua.

Đang phồng ngực chuẩn bị phun lửa thoắt cái, người ngợm Quý ròm bỗng xẹp lép. Nó hóp bụng lại, hạ giọng:

- Coi kìa! Hai thằng nhãi hôm qua đấy!

Chương 6

Tiểu Long cũng vừa kịp nhận ra quán nước quen thuộc, gần như cùng lúc với Quý ròm. Lúc này hai thằng nhãi chủ quán một đứa đang bưng nước, một đứa ngồi bên trong lui cui đập đá nên không trông thấy bọn Tiểu Long, Bữa nay có thêm một người phụ nữ ngồi đằng sau quầy, chắc là mẹ tụi nó.

Vừa thấy mặt hai đứa này, Quý ròm đã ngứa ngáy tay chân quá thể. Nó nhớ ngay đến nỗi nhục tối hôm qua, Nó nhớ nó và thằng Tiểu Long đã bị mấy tên chủ quán oắt con này đuổi khéo như thế nào.

Quý ròm thu nắm đấm. Mặc dù nắm đấm của Quý ròm không đủ sức giết được con kiến nào nhưng Tiểu Long vẫn giữ chặt tay bạn:

- Thôi, bỏ đi! Tụi mình tới nhà ông Sáu Cảnh trước!

Lời nhắc nhở kịp thời của Tiểu Long khiến Quý ròm sực nhớ nhiệm vụ quan trọng trước mắt. Nó thõng tay xuống, cố nguôi ngoai phẫn nộ. Nhưng Quý ròm vẫn không thể nguôi ngoai hẳn. Vừa đi nó vừa ngoái đầu ra sau, hậm hực đe:

- Chúng mày đợi đấy! Sẽ có dịp bọn ông vào "rửa hận"!

Để xoa dịu "sát khí" trong lòng bạn, Tiểu Long tìm cách lái sang đề tài khác:

- Nhà này hình như không có con gái hay sao ấy! Toàn con trai bán quán.

Quý ròm hừ mũi:

- Vì vậy quán mới ế.

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! Toàn những bộ mặt hắc ám như vậy, ai mà thèm bước vào lần thứ hai!

Rồi Quý ròm khoái chí vung tay:

- Bộ mày không thấy đằng trước hiên đang treo bảng "bán nhà" sao? Nếu quán đắt hàng, chẳng ai lại rao bán nhà cả!

Lần này thì Tiểu Long không vặn vẹo nữa. Tấm bảng rao bán nhà treo lủng lẳng trên cây cột trước hiên, khi nãy chính nó cũng nhìn thấy. Ừ nhỉ, nếu buôn may bán đắt chẳng ai lại bán nhà cả! – Tiểu Long gật gù nhủ bụng

– Có lẽ vì không có ý định mở quán lâu dài nên hai thằng oắt kia mới chả màng giữ khách. Nhà sắp bán rồi còn gì!

Tiếng Quý ròm đột ngột vang lên cắt đứt những suy nghĩ trong đầu Tiểu Long:

- Cẩn thận! Tới rồi đấy!

Tiểu Long chớp mắt nhìn lên, thấy ngôi nhà gạch của ông Sáu Cảnh đã ở ngay trước mặt.

Ban ngày, ngôi nhà nom không có vẻ đáng sợ như khi nó chìm trong bóng đêm. Rặng tre quanh nhà vẫn kẽo kẹt khi có gió thổi qua nhưng đã thôi giống tiếng người nghiến răng. Mấy cây bông gòn cao vút trước bờ rào cũng chẳng còn ra dáng những bóng người lêu nghêu âm thầm rình rập., Cây lê-ki-ma trước sân lá rụng đầy, trái trên cành quắt queo vì đã lâu không ai tưới nước. Ngôi nhà nằm cách chợ Ngã Ba không bao xa mà trông hoang vắng, tiêu điều quá thể.

Quý ròm nhìn lom khom về phía bờ rào bên hông nhà một hồi rồi khẽ ngoắt Tiểu Long:

- Đi theo tao.

- Đi đâu vậy? – Tiểu Long lẽo đẽo bước theo bạn, hạ giọng hỏi.

Quý ròm không đáp, cứ lặng lẽ lần theo con ngõ nhỏ chạy dọc bờ rào, mắt không ngừng láo liên quan sát.

Khi tiến gần đến chỗ cái bóng trắng xuất hiện tối hôm qua, Quý ròm như phát hiện được điều gì, mừng rỡ buột miệng “à” lên một tiếng.

- Gì vậy? – Tiểu Long thấp thỏm.

Quý ròm trả lời thằng mập bằng cách nheo mắt hỏi lại:

- Hồi hôm con quỷ một giò hiện ra ở chỗ bờ rào này phải không?

- Phải.

Quý ròm hân hoan hỏi tiếp:

- Theo mày, chỗ bờ rào này có cái gì đặc biệt không?

Tiểu Long nhìn dáo dác một hồi rồi ngập ngừng đáp:

- Không.

- Mày nhìn kỹ đi! – Quý ròm nhăn mặt – Có cái cây gì không?

Được gợi ý quá xá cụ thể, Tiểu Long mừng húm:

- À, cây sứ.

- Trên cây sứ có cái gì?

Tiểu Long lại nghển cổ "nghiên cứu":

- Trên cây sứ có … hoa sứ.

- Hoa sứ cái đầu mày! – Quý ròm bực mình – Hoa sứ thì nói làm gì! Tao muốn hỏi là có cái dây gì không kìa?

Đến lúc này Tiểu Long mới phát hiện ra sợi dây kẽm nhỏ xíu. Sợi dây cũ kỹ, han gỉ mắc từ thân cây sứ vào tới bức tường phía trong, nếu không chú ý chẳng thể nào trông thấy. Đây có lẽ là sợi dây phơi của nhà ông Sáu Cảnh trước đây.

- Có sợi dây phơi đồ! – Tiểu Long hí hửng đáp.

Quý ròm gật gù:

- Đúng vậy. Đây là sợi dây phơi. Nhưng đó là nói trước kia thôi. Còn bây giờ nó là …

- Tao hiểu rồi! – Tiểu Long reo lên – Bóng trắng hồi hôm đi ra đi vô chính là đi theo sợi dây này!

Quý ròm vờ tròn mắt:

- Mày thông minh lên tự bao giờ thế hở mập?

Tiểu Long sung sướng toét miệng cười:

- Thông minh gì đâu!

- Thế là rõ! – Quý ròm phẩy tay, nó đã kịp lấy lại vẻ nghiêm nghị – Bọn nhóc Xóm Đầu Cầu cắt hình người một giò bằng các-tông rồi nấp sau gốc cây sứ này cột dây kéo cho cái bóng chạy qua chạy lại, kiểu như người ta kéo màn trên sân khấu vậy.

Tiểu Long thở phào:

- Ừ, vô cùng đơn giản!

Quý ròmg nhếch môi:

- Chỉ đơn giản với những ai bạo dạn đến gần bờ rào và phát hiện ra sợi dây bé xíu kia thôi!

Quý ròm kéo tay bạn:

- Tụi mình về đi!

- Về? – Tiểu Long ngẩn tò te.

- Không về chẳng lẽ đứng đây tới tối?

Tắc Kè Bông đón Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt dò hỏi:

- Tụi mày đi đâu sớm thế?

- Tụi tao lên nhà ông Sáu Cảnh! – Quý ròm đáp bằng vẻ hờ hững.

Tắc Kè Bông thót bụng:

- Lên nhà ông Sáu Cảnh?

- Ừ.

- Tụi mày lên đó làm gì?

- Lên "đàm phán" với bọn quỷ một giò.

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Thế tụi mày có gặp "bọn họ" không?

- Gặp! – Quý ròm vẫn tỉnh rụi – Tao và Tiểu Long ngồi nói chuyện với tụi nó cả buổi! Tụi nó còn mời hai đứa tao uống trà.

Thấy mình gọi lũ quỷ một giò bằng hai tiếng "bọn họ" một cách cung kính, trong khi Quý ròm cứ gọi "tụi nó" văng mạng, Tắc Kè Bông hơi hãi. Nó chớp chớp mắt:

- Mày có nói thật không đấy?

Mặt Quý ròm thoắt lạnh lẽo:

- Tao không biết nói dóc là gì!

Tuyên bố hùng hồn của thằng ròm khiến Tiểu Long tức cười quá xá. Nó phải quay mặt đi chỗ khác để Tắc Kè Bông không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của nó.

Tội nghiệp Tắc Kè Bông, nó không biết cái câu vừa rồi của Quý ròm chính là câu dóc tổ. Nó tưởng Quý ròm giận dỗi bèn lật đật "xuống nước":

- Tao hỏi vậy thôi, chứ tao vẫn nghĩ là mày nói thật!

- Ừ, mày nghĩ vậy là đúng đấy! – Quý ròm gục gặc đầu, phải vất vả lắm nó mới không phá ra cười.

Tắc Kè Bông tiếp tục tò mò:

- Thế tụi mày "đàm phán" như thế nào?

- Tụi tao "đàm phàn" khó khăn lắm! – Quý ròm nhăn nhó – Tụi quỷ một giò vừa nói vừa hú, ồn dễ sợ!

Tắc Kè Bông bán tín bán nghi:

- Ban ngày mà "bọn họ" cũng hú?

Đang cao hứng ba hoa, Quý ròm đâu có nhớ gì ban ngày ban đêm. Nghe Tắc Kè Bông thắc mắc, nó giật thót vội đáp phứa:

- Ừ, ngày đêm gì tụi nó cũng hú tuốt. Tụi nó là chúa ham hú, Hễ trông cho gặp người ta là tụi nó hú.

Tắc Kè Bông không phải là thằng nhãi dễ tin như thằng oắt Lượm. Nhưng nó là chúa sợ ma, lại từng chứng kiến "pháp sư" Quý ròm trừ tiệt bọn tà ma ở đồi Cắt Cỏ bằng những câu vè linh nghiệm như thần, vì vậy nó không thể không tin, bèn nơm nớp hỏi:

- Thế tụi mày đã "đàm phán" được những gì?

Quý ròm vỗ trán:

- Phức tạp lắm! Chỉ mới đạt kết quả sơ sơ thôi. Tụi tao còn phải đi gặp tụi nó thêm vài lần nữa.

Chợt nhận ra nói vậy nghe mất "uy" quá, Quý ròm liền phồng má:

- Nhưng tao đã cảnh cáo rồi. Nếu trong vòng mười ngày nữa, tụi nó không chịu rút khỏi nhà ông Sáu Cảnh và thôi các trò quấy phá, tao sẽ "ếm bùa" cho tụi nó về chầu Diêm Vương hết cả lũ!

Lần thứ hai, Quý ròm để lộ sơ hở. Và lần thứ hai Tắc Kè Bông giương mắt ếch:

- Đã là quỷ tức là đã ngoẻo củ tỉ từ bảy mươi đời rồi, còn đi chầu Diêm Vương gì nữa?

- À, à, như vậy là mày chưa hiểu ý tao!

Quý ròm ấp úng đáp, bụng tự rủa thầm mình tơi bời. Đầu nó xoay tít như chong chóng:

- "Chầu Diêm Vương" ở đây không có nghĩa là "chết". Tụi quỷ một giò này do Diêm Vương quản thúc, nhưng lại lén trốn lên dương gian lộng hành phá phách, giống như mấy đứa học trò trốn học đi phá làng phá xóm vậy. Chính vì thế tao mới dọa sẽ bắt chúng giải về cho Diêm vương trị tội, giống như giải bọn học trò nghịch ngợm lên văn phòng Ban giám hiệu vậy mà!

Tiểu Long nãy giờ đứng cạnh không nói gì. Nay thấy Quý ròm càng lúc càng phịa vung tán tàn, bèn hoảng hốt giục:

- Thôi, đi ăn cơm đi! Thím tao gọi cả buổi rồi kìa!

Buổi chiều, thằng Lượm đánh bò về, nghe Tắc Kè Bông thuật chuyện Tiểu Long và Quý ròm đi đàm phán với bọn quỷ một giò trên nhà ông Sáu Cảnh, nó liền ba chân bốn cẳng đi kiếm hai ông anh, hấp tấp đến mức suýt chút nữa quên nhốt bò vô chuồng.

Hồi trưa, bị Tắc Kè Bông vặn vẹo đến toát mồ hôi hột, Quý ròm không muốn trở lại "đề tài kinh dị" này thêm một lần nào nữa. Do đó, Lượm vừa vọt miệng:

- Sao, anh kể chuyện đi gặp bọn quỷ một giò cho em nghe đi!

Quý ròm liền gạt phắt:

- Không có kể tới kể lui gì nữa sất! Nếu mày thích thì tối nay đi lên trên đó với tụi tao.

Chương 7

Cũng như tối hôm qua, bám theo mấy người đi đường, Tiểu Long, Quý ròm và Lượm đi xuyên qua chợ Ngã Ba một cách êm thắm.

Quý ròm dặn Lượm:

- Mày chỉ làm thinh đi theo thôi, mồm mép chớ có bép xép như tép nhảy đấy nhé!

Lượm gật đầu lia lịa. Được hai ông anh cho đi theo, Lượm sướng rơn, Quý ròm nói gì mà nó chẳng nghe! Tất nhiên Lượm cũng hơi sờ sợ. Đi "đàm phán" với quỷ một giò ai mà chả sợ! Nhưng nỗi hân hoan và sự hiếu kỳ đã lấn át nỗi sợ âm ỉ trong long nó. Hơn nữa, Lượm vẫn còn nhớ như in câu thần chú "Án ma ni bát mê hồng" Quý ròm dạy. Có câu thần chú đó, nó yên tâm lắm lắm.

Lên tới đường quốc lộ, Tiểu Long ngó Quý ròm, đến lúc này nó vẫn chưa biết kế hoạch của "ngài pháp sư":

- Bây giờ tụi mình rẽ hướng nào?

Quý ròm dòm quanh quất một hồi rồi nhún vai:

- Rẽ trái quách!

- Đến nhà ông Sáu Cảnh hả?

- Không! Tụi mình vào quán nước "ế" ngồi chơi.

Hôm nay, thằng nhãi chủ quán đã mất hẳn vẻ quạu quọ. Thấy bọn Quý ròm bước vào, nó tiến lại, niềm nở:

- Quý khách dùng chi?

Suýt chút nữa Quý ròm đã té lăn ra đất. Mới cách đây hăm bốn tiếng đồng hồ, thằng này còn kêu "quý khách" là "tụi mày", thậm chí còn giục "kêu gì thì kêu lẹ đi", vậy mà đột nhiên nó biến thành người lịch sự tự bao giờ thế không biết!

Trong khi Quý ròm ôm ngực ngồi ho khan thì Tiểu Long mỉm cười:

- Cho ba ly sữa đậu nành!

Một lát, thằng nhãi bưng chiếc khay đựng ba ly sữa ra.

Quý ròm nheo mắt hỏi kháy:

- Hôm nay tụi mày không "tống cổ" khách ra đường nữa hả?

- Làm gì có chuyện đó! – Thằng nhãi chủ quán cười hì hì.

Quý ròm lại khụt khịt mũi:

- Thế tối nay tụi mày không bắt khách suy nghĩ "nhanh nhanh lên" cho tụi mày đóng cửa quán à?

- Không! Chỉ hôm nào bận việc, tụi tao mới phải nghỉ sớm thôi!

Thấy mình cố ý cà khịa nhưng thằng nhãi chủ quán cứ nhất mực tươi tỉnh và đối đáp đâu ra đó, Quý ròm hết ham gây sự. Nó ngồi co một chân lên ghế, vừa nhâm nhi từng ngụm sữa vừa dõi mắt ra đường.

Quý ròm ngồi như vậy lâu thật lâu. Thằng Lượm uống hết ly sữa của mình từ đời tám hoánh, ngó sang thấy ly sữa của Quý ròm vẫn còn hơn phân nửa, bèn sốt ruột:

- Sao tụi mình không đi "đàm phán" mà lại ngồi đây?

- "Đàm phán" cái đầu mày! – Quý ròm quắc mắt – Trước khi đi, tao dặn mày những gì mày còn nhớ không?

Tất nhiên là Lượm "còn nhớ". Vì vậy, Quý ròm nạt một tiếng, nó liền im thít.

Dường như cảm thấy mình có phần nóng nảy, Quý ròm dịu giọng giải thích:

- Tụi mình ngồi đây chờ bọn Xóm Đầu Cầu, hiểu chưa?

Đôi môi thằng Lượm lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Ủa, té ra tối nay các anh đi đánh nhau?

- Bậy! Tụi tao chỉ muốn theo dõi bọn chúng thôi!

Câu trả lời của Quý ròm vẫn không làm Lượm thỏa mãn tí ti ông cụ nào. Nó tính hỏi tiếp nhưng sực nhớ đến lời dặn dò của Quý ròm, vội ngậm miệng chặt lại.

Lượm ngậm miệng chừng mười phút đã thấy bọn nhóc Xóm Đầu Cầu từ phía cầu Sắt lững thững đi tới.

Lúc đối phương lướt ngang qua trước quán, Lượm trông rõ bọn chúng đi tay không và lần này chỉ lèo tèo ba, bốn đứa.

Tiểu Long nhìn Quý ròm:

- Đuổi theo chứ?

- Chờ bọn chúng đi xa thêm chút nữa.

Khoảng ba phút sau, Quý ròm kêu tính tiền và hối hả bước ra cửa. Tiểu Long và Lượm lật đật đi theo.

Vừa ra khỏi quán, ba đứa vội quét mắt dọc đường quốc lộ nhưng chẳng thấy một ai trên đường. Bọn Xóm Đầu Cầu mới cười nói lao xao đó đã biến đi đâu mất.

Lượm quên phắt "nội quy", gãi đầu lẩm bẩm:

- Lạ thật! Bọn này biến lẹ còn hơn cả khói!

Tiểu Long quay sang Quý ròm, "thông minh đột xuất":

- Chắc chắn bọn nó biến vào nhà ông Sáu Cảnh!

- Đúng vậy! – Quý ròm hạ giọng – Tụi mình lại mé đường bên kia nấp đi!

Tiểu Long vừa áp bụng xuống cỏ đã nghe Quý ròm nghiêm nghị nhắc nhở:

- Nhớ cẩn thận đấy, Tiểu Long?

- Yên chí! Tao sẽ không gây ra tiếng động đâu!

- Tao không nói chuyện đó! – Quý ròm cố nén cười – Mày cẩn thận chỗ rốn mày ấy! Coi chừng kiến cắn như bữa trước!

Tiểu Long gầm gừ trong cổ họng:

- Lúc này không phải lúc đùa đâu đấy!

Lượm rụt rè lên tiếng hỏi:

- Mình nấp ở đây chi vậy hở anh Quý?

- Để chờ bắt quả tang bọn Xóm Đầu Cầu.

- Bắt quả tang chuyện gì? – Lượm vẫn không hiểu.

- Chuyện bọn chúng liệng đá lên nóc nhà thiên hạ rầm rầm đó.

- Ủa! – Lượm sửng sốt – Chuyện đó không phải do bọn … bọn … một giò làm hả?

Quý ròm cười khẽ:

- Làm quái gì có bọn quỷ một giò! Tụi tao điều tra rồi. Mọi chuyện đều do bọn nhóc Xóm Đầu Cầu gây ra tất!

Lượm vẫn còn chưa hết kinh ngạc:

- Nhưng còn cái bóng trắng đi lơ lửng …

Tiểu Long chen ngang:

- Đó chỉ là hình người bằng giấy do bọn Xóm Đầu Cầu chế ra thôi!

Tiết lộ của hai ông anh làm Lượm bối rối quá chừng. Nó cựa quậy trên cỏ:

- Thế còn chuyện "bọn họ" hú, rồi múa, rồi rút cái chân trong túi ra huơ qua huơ lại …

Quý ròm cười hích hích:

- Đó là tụi tao phịa ra để trêu mày với thằng Tắc Kè Bông thôi! Cả chuyện đi "đàm phán" cũng vậy, toàn phịa tuốt!

Mải ba hoa, Quý ròm quên phắt thằng oắt Lượm nãy giờ đang hỏi luôn mồm, chả coi lời dặn dò của nó ra cái củ cà rốt nào cả.

Lượm dễ gì bỏ qua một cơ hội bằng vàng như vậy. Sau khi nỗi sững sờ lắng xuống, nó lại liếm môi "chất vấn" tiếp:

- Thế anh chắc chắn mọi chuyện là do bọn Xóm Đầu Cầu gây ra hay sao?

Thấy thằng oắt hỏi tới hỏi lui tỏ ý nghi ngờ, Quý ròm bực mình xẳng giọng:

- Muốn biết thì mày cứ nằm im đó, lát nữa sẽ biết! Hỏi, hỏi hoài!

Tiểu Long đụng khẽ vào người Lượm, giải thích thêm:

- Lát nữa thế nào bọn chúng cũng giở trò liệng đá!

Tiểu Long làm Quý ròm đâm ngứa miệng. Nó chỉ hừ mũi bổ sung tiếp:

- Sau đó, bọn chúng kéo cái hình người bằng giấy đi tới đi lui …

Tới đây thì Lượm không hỏi nữa. Tiểu Long và Quý ròm đã trình bày quá sức rõ ràng. Và chính mắt nó cũng đã trông thấy bọn nhóc Xóm Đầu Cầu biến mất chỗ quãng đường trước nhà ông Sáu Cảnh. Như vậy lũ quỷ một giò mà thiên hạ vẫn đồn đãi đích thị là bọn này giả dạng.

Nhưng lạ quá, Lượm chờ hoài, chờ hoài mà sao chẳng thấy ai liệng đá cả. Cả bóng trắng lơ lửng cũng không thấy hiện ra.

Mấy lần Lượm tính mở miệng hỏi nhưng sợ Quý ròm nạt, nó đành dằn lòng nằm im.

Ở bên cạnh, Tiểu Long cũng thắc mắc không kém. Mãi một lúc, không nhịn được, "Song phi cước" nóng ruột lên tiếng:

- Sao tụi nó chẳng động tĩnh gì thế nhỉ?

Tiểu Long hỏi trổng. Nhưng Quý ròm biết thừa thằng mập đang chờ ý kiến của nó. Khổ nỗi, ngay cả Quý ròm cũng chẳng hiểu tại sao bọn Xóm Đầu Cầu lại im ru bà rù như thế. Vì vậy, giọng nó xuôi xị:

- Ừ, khó hiểu ghê!

Quý ròm xuôi xị làm Tiểu Long xuôi xị theo:

- Hay tụi mình về quách?

- Mày lúc nào cũng đòi về! – Quý ròm cau mặt – Cố đợi thêm một lát xem sao!

Ba đứa đợi thêm một lát thì nghe có tiếng lao xao. Bọn nhóc Xóm Đầu Cầu không biết chui ra từ ngõ ngách nào, đang ồn ào kéo nhau đi ngược về hướng cũ.

Lúc đối phương đi ngang qua trước mặt, bọn Quý ròm nấp bên vệ đường căng mắt dòm và vểnh tai nghe ngóng. Nhưng bọn nhóc Xóm Đầu Cầu kháo nhau toàn chuyện trên trời dưới đất, chẳng một câu nào cho biết bọn nó có liên quan gì đến lũ quỷ một giò hay không.

Tiểu Long bắt đầu hoài nghi:

- Hay mọi chuyện không phải do bọn này hở Quý ròm?

- Tao không rõ.

Tiểu Long lại nói:

- Chắc gì vừa rồi tụi nó vào nhà ông Sáu Cảnh, có thể chúng ngoặt vào con ngõ bên cạnh?

Quý ròm vẫn cụt lủn:

- Tao không biết.

- Anh còn không biết, thế sao khi nãy anh bảo em cứ nằm im đó lát nữa sẽ biết? – Lượm giận dỗi vọt miệng.

Cú "hồi mã thương" bất ngờ của thằng oắt khiếm Quý ròm ú ớ. Nó lấp liếm bằng cách đưa tay bẹo tai Lượm:

- Trước khi đi tao đã dặn mày làm thinh, sao mày cứ xoen xoét cái miệng thế hả nhóc?

Ra oai xong, Quý ròm chỏi tay lồm cồm bò dậy:

- Bây giờ mày muốn biết thì đi theo tao!

- Đi đâu?

- Theo dõi bọn Xóm Đầu Cầu. Biết đâu chúng theo ngõ trên vòng trở lại.

Ba đứa men theo bóng tối dọ dẫm sau lưng bọn Xóm Đầu Cầu ra tới tận ngã ba. Khỏi ngã ba một quãng, có một lối mòn rẽ vào các vườn điều nằm phía trên đường quốc lộ. Bọn nhóc hái điều thuê quẹo trái, theo con lộ nhỏ đi miết, không hay biết có ba "cái đuổi" đang bí mật bám lẵng nhẵng sau lưng.

Đi thêm một đỗi, Quý ròm bỗng dừng lại và đưa tay lên miệng suỵt khẽ.

Tiểu Long hạ giọng:

- Gì thế?

Lượm cũng thì thào:

- Anh phát hiện ra điều gì rồi hả?

- Ừ.

- Điều gì vậy?

Quý ròm thở đánh thượt:

- Tao phát hiện ra bọn nhóc này đang đi về chỗ ngủ. Chúng không quay lại nhà ông Sáu Cảnh nữa đâu.

Lượm thất vọng "xì" một tiếng:

- Vậy mà cũng nói!

Tiểu Long khịt mũi:

- Giờ tính sao?

- Còn tính gì nữa! – Quý ròm nhún vai – Tụi mình cũng về ngủ đi thôi! Tối mai theo dõi tiếp!

Lần này, đợi bọn Quý ròm ở nhà không chỉ có Tắc Kè Bông. Ngồi cạnh nó trước hiên lúc này còn có cả mẹ nó.

Bọn Quý ròm vừa bước vô tới sân, thím Năm Sang đã đứng bật dậy, chạy ra:

- Các cháu vừa lên nhà ông Sáu Cảnh về phải không?

- Dạ.

Quý ròm lí nhí đáp và quắc mắt nhìn thằng Tắc Kè Bông đang đứng thập thò sau lưng thím.

Thím Năm Sang hỏi Quý ròm:

- Thế cháu đã gặp ông Sáu Cảnh chưa?

- Dạ chưa! – Quý ròm liếm môi, ấp úng – Cháu định … "thăm dò hiện trường" trước xem sao đã, thím!

- Thím nghe thằng Bông nói tối nay các cháu đi "đàm phán" gì gì đó phải không?

Một lần nữa, Quý ròm lâm vào cảnh dở cười dở khóc. Nó lại đánh mắt sang Tắc Kè Bông, bụng giận thằng nhãi lẻo mép này không để đâu cho hết. Chuyện "đàm phán đàm phiếc" là nó phịa với Tắc Kè Bông và thằng Lượm chơi cho vui, không ngờ thằng này thuật lại hết với thím Năm Sang. Thím lại tưởng thật mới khổ cho nó chứ! Trước đây, sau vụ "trừ tà ma" ở Xóm Dưới, được thiên hạ ngưỡng mộ phong cho chức "pháp sư", Quý ròm đã muốn khóc thét. Nhưng vì danh dự của chị Cam, nó không thể tiết lộ sự thật bên trong ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ. Nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trái bồ hòn cũ còn nghẹn ngang họng chưa biết làm sao phun ra, nay thằng Tắc Kè Bông bắt nó ngậm thêm một trái nữa, bảo nó không mặt ủ mày ê sao được! Đã thế lần trước nó chỉ "trừ tà ma" chung chung, ai hiểu sao cũng được, lần này "công việc" của nó quá xá cụ thể: ngồi uống trà với bọn quỷ một giờ và đàm phán, thật khó xử ghê!

Quý ròm cào tay lên đầu, gãi muốn rụng cả tóc. Nó đáp mà miệng mồm méo xệch:

- Dạ, cháu cũng đã "nói chuyện phải quấy" với "bọn họ" một hai lần rồi ạ! Chắc ít hôm nữa là "họ" thôi phá phách, thím đừng lo!

Mặt mày thím Năm Sang rạng ra. Thím thở phào:

- Ừ, cháu ráng giúp người ta đến nơi đến chốn nghe cháu!

Nãy giờ, thằng Lượm đứng nghe, mặt mày ngơ ngác đến tội.

Thím Năm Sang và thằng Tắc Kè Bông vừa bước vào nhà, nó liền quay sang Quý ròm:

- Sao khi nãy anh không nói sự thật về bọn quỷ một giờ cho dì em biết?

- Nói thật sao được mà nói thật! – Quý ròm thở dài – Mình chỉ mới phỏng đoán thôi chứ đã bắt được tay day được trán bọn Xóm Đầu Cầu đâu!

Chương 8

Kể từ bữa đó, tối nào Quý ròm, Tiểu Long và Lượm cũng lân la lên Xóm Đầu Cầu bí mật rình mò quanh ngôi nhà gạch bỏ hoang của ông Sáu Cảnh.

Tắc Kè Bông thấy ba đứa này ngày nào cũng lảng vảng quanh khu vực nguy hiểm mà chẳng hề hấn gì, lại hào hứng xin theo. Nhưng Quý ròm dứt khoát không cho:

- Có mày theo là hỏng bét! Bọn Xóm Đầu Cầu biết mặt mày, rủi chúng xúm vào gây hấn, tụi tao lấy thì giờ đâu mà trừ tà cho ông Sáu Cảnh!

Nhưng làm như tụi quỷ một giò biết có "pháp sư" Quý ròm rình rập hay sao mà suốt ba bốn đêm liên tiếp, bọn trẻ nằm bẹp bên vệ đường muốn ê cả người, vẫn chẳng thấy tụi nó hiện ra phá phách.

Bọn nhóc Xóm Đầu Cầu tối tối vẫn rảo quanh khu vực này, vẫn thỉnh thoảng biến mất chỗ nhà ông Sáu Cảnh nhưng khung cảnh vẫn yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Tiểu Long lào thào vào tai Quý ròm:

- Hay bọn chúng biết mình đang theo dõi?

- Không có đâu! – Quý ròm thì thầm đáp.

Tiểu Long vẫn chưa thôi ngờ vực:

- Vậy sao bọn chúng im ru thế?

- Đừng sốt ruột! – Quý ròm trấn an bạn – Thế nào cũng có ngày bọn chúng ra tay hành động.

Tiểu Long chợt nhớ tới dặn dò của Dế Lửa. Sáng nay, thằng Lượm gặp Dế Lửa ở bãi thả dưới chân đồi Cắt Cỏ. Lượm khoe với Dế Lửa là hai ông anh nó vừa về làng nghỉ hè. Thủ Lĩnh Xóm Dưới mừng rơn, bảo Lượm nhắn Tiểu Long và Quý ròm xuống chơi. Thăng oắt liền làm mặt quan trọng, bảo hai ông anh nó đang cùng nó bận khám phá lai lịch bọn quỷ một giò nơi nhà ông Sáu Cảnh nên chưa thể đi chơi được.

Nghe tới quỷ một giò, thủ lĩnh Xóm Dưới xanh mặt:

- Thế tụi mày đã khám phá được điều gì chưa?

- Rồi! – Lượm đập tay lên ngực – Đó thực ra chẳng phải là ma quỷ gì sất! Chỉ là bọn nhóc Xóm Đầu Cầu giả dạng thôi.

Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Dế Lửa, Lượm hào hứng thuật lại chuyện nó cùng Tiểu Long và Quý ròm tối tối vẫn rình rập quanh nhà ông Sáu Cảnh ra sao, đêm đêm vẫn lẳng lặng bám theo bọn nhóc Xóm Đầu Cầu về tận ngõ trên như thế nào …

Nghe xong, Thủ Lĩnh Xóm Dưới chép miệng:

- Thì ra vậy!

Nó tư lự một hồi lâu, lại tiếp:

- Nhưng mày nhớ bảo Tiểu Long và Quý ròm cẩn thận đấy! Bọn kia không dễ chơi đâu!

Lượm vênh váo:

- Anh tao có cái đầu bằng sắt mà sợ gì!

Thủ Lĩnh Xóm Dưới vẫn lo lắng:

- Theo chỗ tao biết, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu chưa bung hết lực lượng ra đâu. Nghe nói bọn nó còn có hai tên "đầu lĩnh" lợi hại lắm. Hai tên này không bao giờ xuất hiện, chỉ ngồi trong bóng tối chỉ huy, hệt như Tống Giang và Tiều Cái trong truyện Thủy Hử vậy. Ngay cả tao và thằng Tắc Kè Bông cũng chưa bao giờ gặp qua …

Đó là những gì thằng Lượm thuật lại hồi chiều. Bây giờ chợt nhớ tới sự tiết lộ của Dế Lửa, Tiểu Long đâm chột dạ. Nó lại khều Quý ròm:

- Mày đừng quên bọn này còn hai tên thủ lĩnh cực kỳ lợi hại …

Quý ròm chưa kịp đáp, đã nghe đánh "rầm" một tiếng, nóc nhà ông Sáu Cảnh muốn rung rinh.

Quý ròm ngóc đầu lên khỏi mặt đường, nói qua hơi thở:

- Quan sát kỹ vào! Bọn chúng bắt đầu rồi đấy!

Đáp lời Quý ròm là bốn năm tiếng "rầm, rầm" vang lên liên tiếp. Lần này, đá rơi tứ tung khắp các mái nhà trong khu vực.

Tiểu Long làu bàu:

- Vẫn chẳng phát hiện được đá ném tới từ hướng nào!

- Đừng lo! – Giọng Quý ròm điềm tĩnh – Nhớ nhìn kỹ chỗ gốc sứ!

Theo lệnh "pháp sư", Tiểu Long hấp tấp lia mắt về phía bờ rào.

Nó dán mắt vào chỗ gốc sứ có sợi dây phơi chừng năm phút đã thấy bóng người hôm nọ xuất hiện.

Và cũng như hôm nọ, bóng người trắng toát từ trên xuống dưới, chỉ có một giò, đứng lơ lửng trên không.

Tuy đã được hai ông anh giải thích đây chỉ là hình người cắt bằng giấy, Lượm vẫn nghe tim mình đập thình thịch. Khi cái bóng trắng lướt đi trên không trung thì hai hàm răng nó đánh vào nhau lộp cộp. Và nó liên tục niệm thần chú:

- Án ma ni … i … bát … át … mê hồng …

Nghe thằng oắt lầm rầm, Quý ròm cười khẩy:

- Làm gì mày tụng đến sái quai hàm thế! Đây là trò nghịch phá của bọn Xóm Đầu Cầu chứ có phải ma quỷ thật đâu!

Lượm lều phều, lưỡi nó ríu lại:

- Xóm Đầu Cầu đâu mà Xóm Đầu Cầu! Khi nãy bọn nó kéo hết về hướng ngã ba rồi, anh không thấy sao?

Câu nói của Lượm làm Quý ròm giật thót. Bỏ xừ rồi, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu vừa rồi đi ngang mặt mình, lũ lượt kéo nhau về phía cầu Sắt mà mình quên bẵng mất! Nhưng nếu không phải bọn này thì ai giở trò nhỉ? Chẳng lẽ là bọn quỷ một giò thật? Quý ròm băn khoăn nghĩ ngợi, bụng mỗi lúc một nơm nớp. Tật nhát gan cố hữu bỗng chốc ùa về như thác lũ.

- Nếu không phải bọn nhóc Xóm Đầu Cầu thì ai ném đá hở mày? – Tiếng Tiểu Long thình lình vang lên giúp "ngài pháp sư" choàng tỉnh.

"Ngài" ngước nhìn lên và phát hiện cái bóng một giò đã biến mất tự bao giờ:

- Tao cũng chả biết.

Thằng Lượm lo lắng:

- Đích thị là "bọn họ" thật rồi!

- "Bọn họ" sao được mà "bọn họ"! – Tiểu Long hừ mũi – Tụi tao nhìn thấy sợi dây phơi căng ngang gốc sứ rõ ràng!

Tiểu Long dẫn ra sợi dây phơi nhằm trấn an Lượm. Nó không ngờ câu nói của nó kịp thời trấn tĩnh cả "ngài pháp sư" đang rúm người bên cạnh.

Quý ròm như người vừa thức giấc. Chậc, mình lẩm cẩm ghê! Tự nhiên quên phắt mất sợi dây quan trọng kia. Cái bóng trắng đi ra đi vô theo sợi dây phơi, dứt khoát là do ai đó hí lộng. Chả có ma quỷ nào ở đây cả!

Nhưng Quý ròm "thức giấc" quá trễ. Bọn người giả dạng ma quỷ kia đã chuồn từ đời tám hoành. Vì vậy, khi Tiểu Long hỏi:

- Giờ sao?

Quý ròm gọn lỏn:

- Về.

Tiểu Long nhăn nhó:

- Về gì về hoài vậy? Lần trước cũng về lần này cũng về!

Quý ròm quét mắt dọc vệ đường, thản nhiên:

- Nhưng tới lần thứ ba, tụi mình sẽ không về nữa. Tụi mình sẽ trói gô thủ phạm lại!

Lượm lấm lét nhìn về phía nhà ông Sáu Cảnh, nín thở hỏi:

- Anh trói được "bọn họ" ư?

Quý ròm nhún vai:

- Không phải trói "bọn họ" mà trói "bọn kia"!

Lượm gương mắt ếch:

- "Bọn kia" là bọn nào?

- "Bọn kia" là bọn giả dạng "bọn họ" đó!

Trong khi Lượm thuỗn mặt ngơ ngác thì Tiểu Long nhìn Quý ròm, dè dặt hỏi:

- Mày nói chắc không?

- Chắc như cua gạch! – Quý ròm chém tay vào không khí – Nhưng với điều kiện hôm đó mày phải trổ tài … song phi cước giúp tao!

Chương 9

Đêm hôm sau, Quý ròm không buồn rình rập trước nhà ông Sáu Cảnh nữa. Đi gần tới quán nước quen thuộc, nó phẩy tay ra hiệu cho Tiểu Long và Lượm nhảy xuống vệ đường bên trái:

- Tụi mày kiếm chỗ nấp đi!

Hiệu lệnh bất thường của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Đã tới nhà ông Sáu Cảnh đâu!

- Tối nay mình không theo dõi nhà ông Sáu Cảnh.

Lượm nghệt mặt:

- Nhưng "bọn họ" xuất hiện ở nhà ông Sáu Cảnh kia mà!

- Tụi mày cứ nghe lời tao đi! – Quý ròm bí mật – Từ nay trở đi mình chỉ canh chừng quán nước này thôi!

Thấy "ngài pháp sư" không chịu nói, Tiểu Long không hỏi nữa. Nó lò dò đi xuống ven lộ, cùng Lượm loay hoay tìm chỗ nấp.

Nhưng Tiểu Long không thể làm thinh lâu. Bọn quỷ một giò xuất hiện phá phách chỗ nhà ông Sáu Cảnh, nhưng Quý ròm lại bắt cả bọn phải chầu chực trước quán nước của hai anh em thằng nhãi hôm nọ khiến nó chả hiểu mô tê gì cả, bụng cứ ấm a ấm ức.

Vì vậy, nằm im một lát, nó lại ngọ nguậy đầu và buột miệng:

- Mình nấp ở đây chi vậy hở mày?

Lượm nãy giờ cũng thắc mắc ghê lắm nhưng không dám hỏi. Giờ nghe Tiểu Long nên thắc mắc, nó hí hửng hùa theo:

- Ừ, em cũng chẳng hiểu tại sao lại "phục kích" ở đây!

Biết không giải thích với hai ông tưởng này không xong, Quý ròm tặc lưỡi:

- Tối hôm qua tụi mày có thấy gì lạ không?

- Lạ quá đi chứ! – Lượm hăm hở – Tự nhiên đá ở đâu rơi xuống ào ào, rồi con quỷ trắng toát …

- Tao không hỏi chuyện đó! – Quý ròm cắt ngang.

Quý ròm làm Lượm cụt hứng quá xá. Nó nuốt nước bọt:

- Chứ anh hỏi chuyện gì?

- Tao hỏi là hỏi chuyện khác kìa! Tối hôm qua tụi mày có thấy điểm gì đặc biệt chỗ quán nước này không?

- Điểm đặc biệt hả? – Lượm ngơ ngác – Em có thấy gì đặc biệt đâu!

Quý ròm quay sang Tiểu Long:

- Còn mày thì sao hở mập? Mày có thấy điều gì lạ không?

Tiểu Long hít vào một hơi và bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Tao hở? Tao cũng … cũng chẳng thấy gì lạ cả. Cái quán nước này tao thấy cũng giống như mọi hôm.

Đang lúng túng thú nhận sự quan sát kém cõi của mình, Tiểu Long bỗng bật reo khẽ:

- A, đúng rồi! Tối hôm qua quán nước này nghỉ sớm. Lúc tụi mình đi ngang qua thì nó đã đóng cửa tắt đèn rồi.

- Đúng thế! – Quý ròm gật gù, giọng hài lòng –Và đó chính là điểm rất khả nghi!

- Em chả hiểu gì cả! – Lượm gân cổ – Quán nước đóng cửa thì dính dáng gì đến chuyện ở nhà ông Sáu Cảnh hở anh?

Quý ròm chưa kịp đáp, Tiểu Long đã vỗ vai Lượm hùng hồn giải thích, bữa nay không hiểu sao nó thông minh quá cỡ:

- Lần trước lúc tụi tao chứng kiến cảnh ma quỷ phá phách, quán nước này cũng đóng cửa. Hôm qua cũng lặp lại y như thế. Như vậy chắc chắn giữa hai sự việc có liên quan mật thiết chứ không sai!

- Đúng vậy đó Lượm! – Quý ròm trầm giọng – Tại lần trước mày không đi theo tụi tao nên mày không biết đó thôi!

Lượm không phải là đứa đần độn. Nghe thoáng qua, nó biết ngay hai ông anh mình đang nghĩ gì. Nó liền gục gặc đầu:

- Thế những kẻ tác oai tác quái xưa nay ở nhà ông Sáu Cảnh không phải là quỷ một giò cũng không phải bọn Xóm Đầu Cầu, mà chính là những người trong quán nước này?

Quý ròm khịt mũi:

- Ừ, mọi chuyện đều do hai thằng chủ quán oắt con này gây ra cả!

Tiểu Long chép miệng:

- Nhưng bọn chúng làm thế để làm gì?

- Quá dễ hiểu! – Quý ròm tỏ ra thông thái, và để cho ra vẻ thông thái hơn nữa nó đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi nhưng sực nhớ mình không phải là nhỏ Hạnh, nghĩa là không có cặp kính nào, nó liền tẽn tò bỏ tay xuống, hắng giọng tiếp – Khu vực Xóm Đầu Cầu sắp trở thành huyện lỵ, nhà cửa ùn ùn lên giá, người người đua nhau mua nhà, người người đua nhau bán nhà, đúng không?

Tiểu Long và Lượm gật đầu:

- Đúng!

- Có mua có bán tất phải có cạnh tranh, đúng không?

Tiểu Long và Lượm lại đồng thanh:

- Đúng!

- Ông Sáu Cảnh rao bán nhà, quán nước này cũng rao bán nhà, đúng không?

Tới đây thì Tiểu Long và Lượm đã sốt ruột lắm rồi. Hai đứa không kêu "đúng" nữa mà nhất tề buột miệng:

- Rồi sao?

- Sao tụi mày ngốc thế! – Quý ròm nheo mắt – Chủ quán nước muốn bán được nhà dĩ nhiên phải tìm cách làm cho ông Sáu Cảnh không bán được nhà chứ sao!

Tiểu Long "à" một tiếng. Mắt nó lóe lên:

- Tao hiểu rồi! Vì vậy họ cố tình gây ra những chuyện quái dị để phao tin nhà ông Sáu Cảnh có ma …

Lượm hào hứng tiếp lời:

- Để ai muốn mua nhà thì mua nhà của họ!

Quý ròm nhún vai:

- Đây là trò cạnh tranh bất chính! Và vì bất chính nên nhà họ cũng chẳng bán được luôn!

Lượm chớp mắt:

- Ừ, lạ thật! Quán nước này em thấy treo bảng bán nhà khá lâu rồi sao chẳng ai hỏi mua nhỉ?

Quý ròm cười khì:

- Đơn giản thôi! Chẳng qua là do quán nước của họ ở không xa nhà ông Sáu Cảnh là bao, thậm chí lúc ném đá, hai thằng nhãi kia còn ném cả lên mái nhà của mình nhằm che mắt thiên hạ. Nhưng khi làm như vậy, họ quên rằng nếu người ta đã không dám hỏi mua nhà ông Sáu Cảnh thì dĩ nhiên cũng chẳng đủ can đảm mua một căn nhà chỉ cách nhà ông Sáu Cảnh có mấy căn …

Phân tích của Quý ròm khiến Lượm khoái chí. Nó bắt chước "vua truyên Tàu" Dế Lửa, hí hửng "xổ nho":

- Đòn này binh pháp cổ gọi là "gậy ông đập lưng ong"!

- Cái gì? – Quý ròm giật bắn – Mày vừa nói gì nói lại tao nghe xem!

Thái độ của Quý ròm làm Lượm chột dạ. Nó ngập ngừng:

- Em nói đòn này người xưa gọi là đòn "gậy ông đập … lưng ong".

Nếu không phải đang rình rập bên vệ đường, Quý ròm đã cười phá lên rồi. Nó ôm bụng, nhăn nhó:

- Mày định làm tao chết sặc vì cười hở Lượm?

Rồi trước cặp mắt trố ra vì hoang mang của thằng oắt, Quý ròm nói qua kẽ răng:

- Người ta nói là "gậy ông đập lưng ông", hiểu chưa hả ngốc? Có nghĩa là gậy của mình lại đánh trúng vào lưng của mình! Còn "gậy ông đập … lưng ong? Thì chỉ có thể hiểu là gậy của "ông nội" nện lên lưng "cháu gái" thôi!

Mặt Lượm bất giác nóng ran. May cho nó, nếu không đang ẩn mình trong bóng tối, hẳn Tiểu Long và Quý ròm đã thấy mặt nó đang đỏ rần tới mang tai. Càng may cho nó hơn nữa, đúng lúc đó bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đang từ hướng ngã ba rần rần kéo nhau về phía nhà ông Sáu Cảnh.

Quý ròm đang định trêu thêm thằng Lượm một câu, chợt rụt cổ, lẩm bẩm:

- Bọn này đi đâu thế nhỉ?

- Ừ, lạ ghê! – Tiểu Long nói khẽ – Chả hiểu bọn chúng cứ tối tối lại kéo nhau vào chỗ nhà ông Sáu Cảnh làm gì!

Cũng như những hôm trước, tới chỗ nhà ông Sáu Cảnh, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu lại đột ngột biến mất.

Dọc bờ rào nhà ông Sáu Cảnh có một con ngõ nhỏ, do đó bọn Quý ròm không tài nào đoán ra đối phương biến vào nhà ông Sáu Cảnh hay rẽ vào con ngõ.

Nghĩ ngợi một lát, Quý ròm tặc lưỡi:

- Chắc bọn chúng quẹo vào ngõ.

- Sao mày biết? – Tiểu Long khịt mũi.

Quý ròm thở đánh thượt:

- Trước đây, vì đinh ninh bọn Xóm Đầu Cầu là thủ phạm giả ma giả quỷ nên tao mới nghi bọn chúng lẻn vào nhà ông Sáu Cảnh để giở trò. Còn bây giờ tao thấy bọn chúng chẳng có lý do gì để chui vào căn nhà hoang vắng, tối tăm đó nữa.

Ba đứa nằm ngóc cổ thêm một hồi đã thấy bọn nhóc Xóm Đầu Cầu lục tục kéo ra.

Khi đối phương lướt ngang trước mặt, Quý ròm, Tiểu Long và Lượm đứa nào đứa nấy cố mở căng mắt dò xét nhưng vẫn không khám phá được điều gì khả nghi.

Quán nước bên kia đường khách khứa vẫn lác đác. Và vẫn một thằng nhãi ngồi trong quầy đập đá, khui chai, một thằng nhãi chạy tới chạy lui bưng nước. Bà mẹ ở nhà sau đi ra đi vô, cứ thấp thoáng một lát lại biến mất sau cánh cửa thông. Hai thằng nhãi không hề biết nhất cử nhất động của mình đều lọt vào tầm ngắm của bọn Quý ròm đang nằm phục bên kia đường.

Nằm thêm một lát, Quý ròm nhỏm dậy:

- Về thôi!

Lượm chớp mắt:

- Nhỡ lát nữa bọn chúng ném đá thì sao?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Không có đâu! Nếu giờ này bọn chúng vẫn chưa đóng cửa, có nghĩa tối nay sẽ không có gì xảy ra!

Tắc Kè Bông đợi bọn Quý ròm ngay trước ngõ. Dạo này nó thường một mình thức chờ bọn Quý ròm đi "đàm phán" trở về. Thím Năm Sang sau lần

hỏi thăm "ngài pháp sư" đã thôi quấy rầy "ngài" nữa. Có vẻ thím rất tin tưởng vài tài nghệ của "ngài" và không muốn làm "ngài" phân tâm.

Tắc Kè Bông không thế. Thoạt đầu nó không muốn đi theo Tiểu Long và Quý ròm lên Xóm Đầu Cầu chỉ vì sợ bọn quỷ một giò nơi nhà ông Sáu Cảnh. Nhưng kể từ hôm thằng Lượm tối nào cũng tò tò theo gót hai ông anh đi "đàm phán" với "bọn họ" mà chẳng xảy ra chuyện gì, nó đâm ra háo hức quá thể.

Nhưng Quý ròm lại không muốn cho nó đi theo. Nó vừa mở miệng, Quý ròm đã gạt phắt. Tắc Kè Bông ức lắm. Nó định làm mặt giận, định chả thèm hỏi han gì đến cuộc điều tra của bọn Quý ròm. Nhưng óc tò mò không cho phép nó "lạnh lùng" quá một ngày. Qua ngày thứ hai là Tắc Kè Bông lại nôn nao lần ra trước nhà đợi bọn Quý ròm về để "săn tin".

Mọi hôm, nó ngồi bó gối trước hiên. Hôm nay bọn Quý ròm đi lâu quá, nó nóng lòng chạy tuốt ra ngõ ôm cây cau đứng đợi.

- "Đàm phán" tới đâu rồi hở tụi mày? – Vừa thoáng thấy ba chiếc bóng quen thuộc hiện ra tít đằng xa, Tắc Kè Bông đã hấp tấp hỏi ngay.

- Sắp xong rồi! – Quý ròm cố làm mặt nghiêm.

- Sắp xong rồi là sao?

- Là bọn quỷ một giò đồng ý rút lui khỏi nhà ông Sáu Cảnh chứ là sao?

Tắc Kè Bông chưa thỏa mãn:

- Thế chừng nào "bọn họ" mới rút lui?

- Khoảng một tuần lễ nữa.

Tắc Kè Bông lại hỏi:

- Thế ngày mai tụi mày có đi gặp "bọn họ" nữa không?

- Đi chứ!

Tắc Kè Bông nhìn chằm chằm vào mặt Quý ròm:

- Đã "đàm phán" xong rồi, còn đi làm chi?

- Sao lại không đi! – Quý ròm hừ mũi – Tụi tao chỉ mới "đàm phán" xong về thời hạn "rút quân" thôi, còn khối chuyện phải làm nữa cơ!

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Như chuyện gì?

- Chuyện gì hả? – Quý ròm ngước lên trời – Chẳng hạn tụi tao bắt tụi nó từ nay đến đó không được chơi trò ném đá, không được đi lơ lơ lửng lửng …

Lượm không phải là đứa ưa ba hoa. Nhưng mấy ngày nay đi theo Quý ròm, nó cũng nhiễm chút chút. Nghe Quý ròm "trộ" Tắc Kè Bông, nó khoái chí "đế" thêm:

- Tụi tào còn bắt tụi nó không được rút chiếc cẳng trong túi ra huơ qua huơ lại nữa.

- Ừ, đúng rồi đó! – Quý ròm toét miệng cười – Tụi tao cấm bọn nó hù dọa người lương thiện …

Tắc Kè Bông nghệt mặt nghe, bụng nửa tin nửa ngờ. Nhưng nó chưa kịp thắc mắc, Quý ròm đã vỗ vai nó:

- Mày muốn đi theo tụi tao lắm hả?

Tắc Kè Bông nuốt nước bọt:

- Ừ.

Quý ròm gật gù:

- Kể từ tối mai, mày sẽ được đi theo.

Mặt Tắc Kè Bông sáng rỡ:

- Mày nói thật không?

- Thật. Nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Mày không được đi chung với ba đứa tao. Mày phải đi đường khác!

- Tao hiểu rồi! – Tắc Kè Bông chớp mắt – Mày sợ bọn nhóc Xóm Đầu Cầu nhìn thấy tao chứ gì?

- Đúng vậy. Mày chỉ đi chung với tụi tao tới đuôi chợ Ngã Ba thôi, sau đó mày tách ra băng theo lối ruộng. Tụi tao sẽ chờ mày chỗ quán nước kế nhà ông Sáu Cảnh.

Tắc Kè Bông gật đầu vẻ hiểu biết:

- Sau đó cả bọn kéo nhau tới nhà ông Sáu Cảnh …

- Bậy! – Quý ròm cắt ngang – Tụi mình sẽ phục kích ngay trước quán nước.

Mắt Tắc Kè Bông trố lên:

- Sao lại phục kích trước quán nước?

Quý ròm phẩy tay:

- Tới lúc đó mày sẽ biết! Trước khi "lâm trận" không nên hỏi nhiều!

Tối đó, lúc chui vô mùng, Tiểu Long khều Quý ròm:

- Mày rủ thằng Tắc Kè Bông theo chi vậy?

- Có nó bên cạnh, tao yên tâm hơn! – Quý ròm thở dài – Hai thằng nhãi trong quán lớn con quá, tao e một mình mày không đối phó nổi.

- Sao lại một mình? Chứ còn mày với thằng Lượm nữa chi! Thế võ Oshin của mày lợi hại lắm mà!

Tiểu Long vừa nói vừa cười hí hí. Nhưng nó chỉ cười hí hí được có một lúc, sau đó nó chuyển qua la oai oái. Khi trêu Quý ròm, Tiểu Long quên rằng nó đang ở trong mùng. Ở trong mùng thì đâu có nhảy nhót tránh né những cái nhéo của thằng ròm được.

Chương 10

Tiểu Long, Quý ròm, Tắc Kè Bông và thằng Lượm nằm túm tụm bên vệ đường. Tụi nó rình rập như thế đã suốt một tuần rồi. Tối nào cũng vậy, bốn đứa nấp cả buổi trước quán nước, chong mắt quan sát một cách vô ích rồi lủi thủi kéo nhau ra về …

Trong bọn, chỉ có Tắc Kè Bông không biết cả bọn cất công rình rập gian khổ như thế để làm gì.

Tới tối ngày thứ bảy thì nó đâm quạu:

- Tao chả hiểu tại sao tối nào cả bọn cũng dẫn xác lên nằm mọp ở đây rồi sau đó lại lếch thếch dẫn xác về!

Tiểu Long an ủi Tắc Kè Bông:

- Mày phải kiên nhẫn một chút! Mình cứ nằm phục ở đây, sớm muộn gì cũng bắt quả tang được bọn chúng!

Tắc Kè Bông nhăn nhó:

- Nhưng "bọn họ" quậy phá bên nhà ông Sáu Cảnh kia mà!

Quý ròm nhếch mép:

- Nhưng bọn chúng xuất phát từ đây.

- Tao chẳng hiểu gì cả! – Tắc Kè Bông vò đầu.

Tiểu Long đặt tay lên vai ông em, đến giờ này nó không buồn giấu giếm nữa:

- Thực ra những trò quậy phá đó không phải do bọn quỷ một giò gây ra như người ta đồn đại đâu! Tụi tao điều tra mấy ngày nay, phát hiện mọi chuyện đều do hai thằng nhãi trong quán nước trước mặt kia dựng lên thôi!

- Do hai thằng nhãi kia? – Tắc Kè Bông chưng hửng.

- Đúng vậy.

Xác nhận của Tiểu Long khiến Tắc Kè Bông thêm ngẩn tò te:

- Thế còn chuyện tụi mày "đàm phán" trước nay, chuyện "bọn họ" mời tụi mày uống trà …

Lượm cười hinh hích:

- Đấy là anh Quý phịa ra thôi! Làm gì có chuyện quỷ một giò mời uống trà. Chúng đâu có lịch sự được như tao!

Đến lúc này, Tắc Kè Bông mới biết mấy ngày qua mình bị "ngài pháp sư" cho vào xiếc. Quý ròm, Tiểu Long và thằng oắt Lượm nữa, đứa nào cũng biết tỏng thủ phạm đích thực là ai. Chỉ có nó là ngờ nghệch tin lấy tin để những lời nói hươu nói vượn của Quý ròm, thật tức chết đi được!

Nhưng biết mình không mồm mép bằng Quý ròm, Tắc Kè Bông không dám gây hấn. Nó xổ ấm ức lên đầu thằng Lượm:

- Lịch sự cái đầu mày! Mày đừng tưởng được Tiểu Long và Quý ròm cho lẽo đẽo đi theo …

Tắc Kè Bông chưa kịp nói hết câu, Quý ròm đã đưa ngón tay lên miệng "suỵt" khẽ.

Nó ngẩng đầu lên và bất giác hóp bụng lại. Bên kia đường, hai thằng nhãi đang lật đật đóng cửa quán.

Tiểu Long thì thầm:

- Bọn chúng sắp ra tay đấy!

Quý ròm trầm giọng ra lệnh:

- Theo dõi chặt động tĩnh chung quanh quán nước. Hễ thấy bọn chúng ra khỏi nhà, tụi mình phải bí mật bám theo ngay!

Tắc Kè Bông nhỏm dậy, sốt sắng:

- Tao băng qua đường đây!

Nhưng Tắc Kè Bông chưa kịp đặt chân lên mặt đường, Tiểu Long đã níu lấy vai nó:

- Gượm đã!

Tắc Kè Bông ngoảnh lại:

- Gì thế?

- Bọn Xóm Đầu Cầu! Chúng đang từ phía nhà ông Sáu Cảnh đi ra.

Tắc Kè Bông lập tức lia mắt về phía bên trái và vội hụp người xuống.

Cũng như mọi hôm, bọn nhóc Xóm Đầu Cầu vừa đi vừa cười đùa tí toét. Lúc đối phương kéo ngang qua trước quán nước, bọn Quý ròm nghe rõ mồn một tiếng một đứa trong bọn:

- Thằng Dế Lửa và thằng Tắc Kè Bông trốn biệt tích đi đâu gần nửa tháng nay nhỉ?

Một giọng cười hê hê đáp trả:

- Bữa trước bị tụi mình "oanh kích" tơi tả, thằng Tắc Kè Bông són ướt cả quần, làm gì dám ló dạng lên đây nữa!

Tiếng cười nhạo và giọng bình phẩm đầy chế giễu của bọn Xóm Đầu Cầu chọc vào tai khiến Tắc Kè Bông tức muốn nảy đom đóm mắt.

Mặt ửng những vệt đỏ, Tắc Kè Bông thu nắm đấm, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két.

Sợ thằng này nổi nóng làm liều, TIểu Long vội đưa tay ôm ngang lưng nó, khẽ giọng:

- Kệ bọn chúng! Đừng quên mục đích của tụi mình bữa nay!

- Tụi mày đợi đấy! – Tắc Kè Bông quét mắt theo bọn Xóm Đầu Cầu, hậm hực rít qua kẽ răng – Thanh toán xong hai tên chủ quán oắt con này rồi, ông sẽ "tính sổ" với tụi mày!

- Xem kìa! – Lượm bỗng gọi giật – Có người trong quán vừa lẻn ra ngoài!

Tắc Kè Bông quay phắt lại và đưa tay dụi mắt:

- Chúng đâu rồi?

- Hai tên vừa lẩn vào rặng tre phía sau nhà! – Quý ròm hít vào một hơi – Bây giờ tụi mình tản ra và bám theo. Nhớ đừng để lộ tông tích đấy!

Nghe Quý ròm bảo phải tản ra, Lượm hơi hoảng. Nó nắm cứng cánh tay Tiểu Long:

- Em đi với anh nhé?

Biết thừa bụng dạ thằng oắt, Tiểu Long mỉm cười:

- Ừ. Nhưng mày không được gây ra tiếng động nghe chưa?

Trong thoáng mắt, bọn Quý ròm đã ở bên kia đường. Nương theo bóng tối, bọn trẻ chia làm ba tốp, lần mò theo rặng tre um tùm dọ dẫm tiến về phía nhà ông Sáu Cảnh.

Quý ròm đi trước một quãng, rồi tới Tắc Kè Bông, sau cùng là Tiểu Long và Lượm. Bọn trẻ sợ bị đối phương phát giác nên đi rất chậm.

Lượm căng mắt dòm dáo dác tứ phía vẫn không thấy hai bóng người khi nãy đâu, bèn lo lắng chạm vào vai ông anh:

- Bọn chúng mất hút rồi!

- Mày đừng lo! – Tiểu Long khẽ trấn an – Lát nữa hai thằng nhãi đó giở trò ném đá, rồi còn cho hình người một giò đi lơ lơ lửng lửng trên không, thế nào tụi mình …

Tiểu Long nói chưa dứt câu, những tiếng "rầm rầm", "leng keng", loảng xoảng bỗng đồng loạt vang lên tứ phía như một trận mưa âm thanh.

- Bọn chúng bắt đầu rồi đấy!

Tiểu Long quay sang Lượm, há hốc miệng khi chẳng thấy thằng oắt đâu.

- Mày chạy đâu rồi Lượm?

Đáp lại tiếng gọi lo lắng của Tiểu Long là một giọng run rẩy vọng lên từ dưới cỏ, nghe như tiếng dế:

- Em đây.

Tiểu Long ngó xuống, thấy thằng oắt ngồi bết dưới đất tự bao giờ, hai tay đang ôm chặt lấy đầu.

- Mày làm trò gì thế? – Tiểu Long nghiêm giọng, phải cố lắm nó mới không phá ra cười ngặt nghẽo.

Lượm vẫn không thả tay ra:

- Em sợ lắm!

- Đi với tao mà sợ gì! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Hai thằng nhãi khi nãy đang ném đá lên nóc nhà đấy, chả phải ma quỷ gì đâu!

- Nhưng em vẫn thấy sờ sợ thế nào!

Lượm vừa đáp vừa lóp ngóp bò dậy, đến lúc này nó mới trấn tĩnh được đôi chút.

Tiểu Long nắm tay Lượm:

- Nếu mày sợ thì cứ nắm chặt lấy tay tao!

Hai anh em nắm tay nhau men dọc theo rặng tre được một lát, bỗng nghe tiếng Quý ròm la chói lói đằng trước:

- Ối, chết tao!

Liền theo sau là tiếng quát oai phong của Tắc Kè Bông:

- Đừng sợ! Có tao đây!

Sau đó là những tiếng la oai oái kèm theo những tiếng "bịch bịch", "hự hự" cho biết một trận hỗn chiến đang diễn ra ác liệt chỗ nhà ông Sáu Cảnh.

Tiểu Long quính quáng kéo tay Lượm:

- Chạy lẹ lên!

Bị ông anh kéo chạy băng băng, Lượm muốn lộn nhào. Đã mấy lần nó định vùng ra nhưng tay Tiểu Long cứng như sắt, nó không tài nào cựa quậy được.

Thoáng mắt, hai đứa đã tới được rặng tre sau nhà ông Sáu Cảnh. Ngay cạnh bờ rào, ba bốn bóng người đang hổn hà hổn hển ôm nhau lăn lộn dưới đất.

Lượm vừa giật tay Tiểu Long vừa nhảy choi choi:

- Nhào vô đi anh! Nhào vô đi!

Nhưng Tiểu Long không tham chiến ngay. Trước những bóng đen đang níu cổ nhau nằm dồn cục kia, nó không phân biệt được đâu là Quý ròm, đâu là Tắc Kè Bông và đâu là hai thằng nhãi trong quán nước.

Phải chớp mắt mất một lúc, nó mới lờ mờ nhận ra đứa nằm dưới cùng trong cái đống thù lù kia là Quý ròm. Đè sấp trên người nó là thằng nhãi chạy bàn. Thằng này đang bị thằng Tắc Kè Bông cỡi lên lưng. Nhưng cái lưng của thằng Tắc Kè Bông cũng đang bị thằng nhãi đập đá trong quầy ngồi lên trên và không ngừng nhún lên nhún xuống như người ta phi ngựa.

Hai phe vừa ôm vừa đè vừa đấm bình bịch vào lưng nhau, miệng la chí chóe. Nói đúng ra, chỉ có ba đứa la. Quý ròm vốn đã ròm, xương cốt chẳng cứng cáp là bao, nay bị ba đứa to như ba ông hộ pháp trong chùa nằm đè lên trên, người nó bẹp gí như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành, thở còn không nổi, sức đâu mà la với hét!

Thấy tính mạng Quý ròm mười phân nguy ngập, Tiểu Long không dám chần chừ nữa. Nó xông tới, chộp cánh tay thằng nhãi nằm trên cùng, bẻ quặt ra sau lưng.

- Ối!

Bị bất ngờ, thằng nhãi rên lên một tiếng đau đớn và mím môi vùng mạnh. Nhưng vô ích, tay nó đã bị hai "gọng kềm sắt" của Tiểu Long khóa chặt.

Tiểu Long hất đầu về phía Lượm:

- Mày phụ với Quý ròm và Tắc Kè Bông đi!

Thằng nhãi còn lại không thể một mình đương cự nổi với Quý ròm và Tắc Kè Bông, huống hồ bây giờ lại có thêm thằng Lượm.

Trong nháy mắt, nó bị ba đứa kia đè sấp mặt xuống đất.

Quý ròm cỡi trên lưng đối phương, sốt sắng trả mối thù bị đè xẹp lép khi nãy. Nó bặm môi bẹo tai thằng nhãi:

- Này, bỏ cái tật liệng đá rầm rầm lên nhà người ta này!

Nó bẹo tai kia:

- Bỏ cái trò giả làm quỷ một giò đi tới đi lui này!

Chừng chưa đã, nó lại cù vào nách đối phương:

- Bỏ luôn cái thói cỡi lên bộ xương còm nhom của ông mày này!

Thằng nhãi thất thế vừa đau vừa nhột, van xin rối rít:

- Em lạy anh! Em không dám nữa?

Thấy thằng nhãi lớn tuổi hơn mình mà mở miệng xưng "em" ngọt xớt, Quý ròm hết ham "tra tấn" đối phương. Nó nhe răng cười hì hì:

- Ừ, "anh" tha cho "em" đấy!

Quý ròm vừa nói vừa đứng dậy.

Tắc Kè Bông bắt chước Tiểu Long, bẻ ngoặt hai tay thằng nhãi chạy bàn ra sau lưng, hăng hái "dẫn độ" vào nhà.

Ngôi nhà gạch của ông Sáu Cảnh đã lâu không người ở nhưng không đến nỗi tiêu điều, tàn tạ lắm. So với vuông sân ngập đầy lá rụng bên ngoài, bọn trẻ có cảm giác phía trong sạch sẽ hơn nhiều. Tiểu Long chà chân lên nền nhà, thấy trơn láng.

Bọn Quý ròm bắt hai thủ phạm ngồi bệt giữa nhà, bốn đứa ngồi vây chặt chung quanh, căng mắt canh chừng.

Nhưng hai thằng nhãi không tỏ vẻ gì muốn chạy trốn. Chúng chỉ tròn mắt ngạc nhiên khi nhận ra những "cao thủ võ lâm" vừa tóm cổ mình chính là những vị khách vẫn thường ghé quán.

Thằng nhãi chạy bàn thở dài:

- Thì ra …

Quý ròm khịt mũi:

- Chẳng "thì ra thì vô" gì cả! Tụi tao theo dõi hai đứa mày lâu rồi!

Lượm vênh váo:

- Tụi này biết tỏng tòng tong hết rồi!

Nghe vậy, mặt mày hai thằng nhãi bất giác ngẩn ra.

Tiểu Long hắng giọng:

- Tụi mày giấu cái hình người một giò ở đâu rồi?

- Ở trong bụi duối dại chỗ gốc sứ! – Thằng nhãi ngồi quầy ngẩng mặt đáp, nó chả buồn quanh co.

Quý ròm nheo mắt:

- Tụi mày giả ma giả quỷ để làm gì thế?

- Chả để làm gì cả! – Thằng nhãi chạy bàn gãi tai – Tụi tao nghịch chơi vậy thôi!

- Tụi mày đừng có qua mắt tao! – Quý ròm cười hê hê – Chứ không phải tụi mày làm thế để nhà ông Sáu Cảnh không bán được hả?

- Ai bảo tụi mày vậy? – Thằng nhãi ngồi quầy ngơ ngác – Tụi tao không hề nghĩ đến chuyện đó!

Thằng nhãi ngơ ngác khiến Quý ròm ngơ ngác theo:

- Ủa, vậy ra tụi mày chỉ nghịch cho vui thôi hả?

- Cho vui thôi! – Thằng nhãi ngồi quầy liếm môi – Cậu tao bảo lúc bé cậu tao cũng hay nghịch những trò như vậy.

Quý ròm "à" một tiếng:

- Thì ra trò giả ma giả quỷ này không phải do tụi mày nghĩ ra mà do ông cậu bày cho đấy?

Thằng nhãi gật đầu, mắt nó sáng lên:

- Ừ, cậu tao bảo đó là trò chơi của những người gan dạ. Chỉ những người gan dạ mới làm cho cả làng chết khiếp!

- Gan dạ cái khỉ mốc! – Quý ròm cười khảy – Cậu tụi mày xúi tụi mày làm chuyện đó thực ra chỉ muốn bán được nhà thôi!

Trước vẻ mặt ngỡ ngàng của hai thằng nhãi, Quý ròm hừ mũi:

- Tụi mày là chúa ngốc! Nhưng người xúi tụi mày làm chuyện này cũng chẳng không hơn tí nào!

Thằng nhãi chạy bàn bối rối gãi cằm:

- Ờ … ờ …

- "Chẳng khôn hơn" là sao? Tụi mày biết không mà "ờ, ờ"?

Thằng nhãi không ngờ Quý ròm hỏi vặn oái oăm như thế, bèn ngớ người ra:

- Không biết!

Lần này Quý ròm chưa kịp nói, Lượm đã ưỡn ngực ra vẻ hiểu biết:

- Đơn giản thế mà cũng không biết! Này nhé, quán nước ở sát rạt nhà ông Sáu Cảnh. Nếu người ta sợ bọn quỷ một giò không dám mua nhà ông Sáu Cảnh thì tất nhiên cũng chẳng dám mua cái quán nằm cách đó mấy căn …

Tắc Kè Bông thấy thằng Lượm ra oai, cũng không chịu kém:

- Thế rốt cuộc chả có ma quỷ nào ở ngôi nhà này sất, có phải không?

- Dĩ nhiên rồi! – Thằng nhãi chạy bàn liếm môi – Chính tay tụi tao ném đá …

Thằng nhãi đang nói nửa chừng, một tiếng "rầm" đột ngột dội xuống từ nóc nhà khiến cả bọn xanh mặt.

Tiểu Long quay phắt sang Quý ròm:

- Tiếng gì thế hả mày?

Quý ròm chưa kịp mở miệng, liên tiếp những tiếng lộc cộc, lạch cạch nối nhau vang lên phía trên đầu như để trả lời thay nó.

Tiểu Long nghiêng tai nghe ngóng:

- Hình như ai ném đá!

Tiểu Long vừa dứt câu, thằng nhãi chạy bàn đã quýnh quíu nhảy xổ vào nó khiến nó phải hấp tấp giữ chặt vai thằng này lại:

- Mày làm gì thế?

Thằng nhãi ôm lấy cánh tay Tiểu Long, lắp bắp:

- Quỷ một giò! Quỷ một giò!

- Mày đừng có giở trò! – Quý ròm nhìn thằng nhãi, mắt long lên – Còn cậu mày đứng bên ngoài nữa phải không?

Thằng nhãi đập đá lúc này mặt cũng xanh như tàu lá. Nó run run đáp:

- Không! Không còn ai nữa cả! Chuyện này trước nay chỉ có hai anh em tao thôi! Hơn nữa, cậu tao đi lên tỉnh mấy ngày nay rồi!

Ngay khi tiếng động đầu tiên vang lên, Tắc Kè Bông và Lượm đã rúm cả người khi nghĩ đến bọn quỷ một giò. Nhưng dù sao chúng vẫn còn bán tín bán nghi, giờ thấy hai thằng nhãi quán nước run như cầy sấy và khẳng định đó là hành vi của "bọn họ", Tắc Kè Bông và Lượm cũng rú lên một tiếng kinh hoàng và ôm chầm lấy nhau, mắt nhắm tịt.

Khung cảnh trong nhà ông Sáu Cảnh lúc này vô cùng hoảng loạn. Bóng tối phủ dày bốn phía khiến tóc gáy đứa nào đứa nấy dựng đứng cả lên.

Quý ròm cũng không hơn gì mấy đứa nhát gan kia, nhưng không muốn lòi đuôi thỏ đế trước hai tên "tù binh" mới bắt được, nó cố giữ cho hai hàm răng đừng đánh vào nhau.

Đang gắng sức trấn tĩnh tinh thần, bỗng nghe tiếng rú khủng khiếp như lợn chọc tiết của Tắc Kè Bông và thằng Lượm vang lên, Quý ròm điếng hồn buông người đánh phịch xuống nền nhà, mọi nỗ lực nãy giờ lập tức bay biến đâu mất. Răng nó va lộp cộp, còn tay chân thì xụi lơ như người chết rồi.

Trong bọn chỉ có Tiểu Long là còn đứng vững. Nó nhìn bộ dạng thảm hại của băm đứa kia, ngao ngán nói:

- Tụi mày làm gì mà són cả ra quần thế?! Đây chỉ là trò phá phách của bọn Xóm Đầu Cầu thôi mà!

- Xóm Đầu Cầu đâu mà Xóm Đầu Cầu! – Quý ròm rên rỉ – Bọn nó kéo hết về vườn điều từ đời tám hoành rồi, bộ mày đui sao?

Tắc Kè Bông run cầm cập:

- Giờ làm sao đây, Quý ròm, Tiểu Long?

- Ừ, làm sao đi chứ! – Giọng thằng Lượm muốn khóc – Phen này chắc chết cả nút!

Trên nền nhà, hai thằng nhãi quán nước nằm thẳng cẳng tự bao giờ. Nghĩ đến chuyện trước nay mình vẫn ném đá lên ngôi nhà của bọn quỷ một giò "thứ thiệt", thậm chí còn giả dạng "bọn họ" để trêu chọc thiên hạ, tụi nó sợ muốn xỉu.

Lúc này, tiếng đá rơi trên mái nhá đã ngưng bật khiến khung cảnh càng thêm âm u đáng sợ.

Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi móc hộp quẹt trong túi ra.

Quý ròm nín thở:

- Mày định làm gì vậy?

- Tao phải đi xem xét ngôi nhà này một vòng.

- Thôi, thôi! – Thằng Lượm níu tay Tiểu Long – Tụi mình về nhà đi anh Tiểu Long.

Tiểu Long làm thinh quẹt diêm đánh xòe một tiếng.

Đốm lửa bùng lên, ánh sáng soi chập chờn trên những gương mặt đang méo xệch đi vì hãi hùng. Dưới ngọn lửa diêm lập lòe khi mờ khi tỏ, những gương mặt hãi hùng kia nom càng hãi hùng hơn nữa.

Đã vậy, ngay lúc đó một giọng eo éo thình lình phát ra gần như ngay bên cạnh bọn trẻ:

- Ta là quỷ một giò!

Khiến bọn trẻ đồng loạt rú lên, đứa nào đứa nấy cảm thấy tim mình dường như không còn đập nữa. Lần này, ngay cả đứa gan dạ như Tiểu Long cũng nghe lạnh toát sống lưng. Nó buông que diêm, bước lui liền năm, sáu bước.

Lượm thều thào:

- "Bọn họ" đã vào trong nhà rồi.

- Vĩnh biệt mọi người!

Hai thằng nhãi quán nước cố ngóc đầu thốt lời vĩnh biệt trần gian rồi tiếp tục ngoẹo cổ xuống nền nhà, nằm thoi thóp chờ "bọn họ" … rước đi.

Nhưng bọn trẻ chờ mãi vẫn chả thấy động tĩnh gì. Sau khi tự giới thiệu "Ta là quỷ một giò", bọn quỷ làm như chẳng buồn phát biểu thêm gì nữa, cũng chẳng buồn động tay động chân. Hai thằng nhãi chủ quán "vĩnh biệt" xong, đợi cả buổi không thấy ai tới rước mình đi, lại bắt đầu phập phồng hy vọng.

Sau khi hoảng vía thụt lùi ra sau, Tiểu Long vẫn đứng ở giữa nhà dỏng tai nghe ngóng. Nhưng rốt cuộc nó chẳng phát hiện được gì. Không hề có ai trong nhà, trừ sáu đứa bọn nó.

- Thế thì tiếng nói vừa rồi phát ra từ đâu?

Mải mê suy nghĩ, Tiểu Long thốt ra thành tiếng ý nghĩ trong đầu mà không hay.

Tưởng thằng mập hỏi mình, Quý ròm rụt rè góp ý, lúc này "ngài pháp sư" cũng dần dần hoàn hồn:

- Từ trên gác lửng …

- Đúng rồi, từ trên gác lửng!

Tiểu Long nhanh nhẩu gật đầu, nó cũng vừa sực nhớ đến cái gác lửng của ngôi nhà.

Nó liền cúi xuống kéo tay Lượm:

- Tao với mày lên gác xem!

Lượm trì lại:

- Anh đi một mình đi! Em không lên đó đâu!

Tiểu Long kéo mạnh hơn:

- Làm gì mày sợ dữ vậy! Chắc chắn có ai nấp trên đó!

Tắc Kè Bông đứng dậy, nãy giờ không thấy bọn quỷ một giò giở trò gì ghê gớm, nó đã bớt chết khiếp:

- Đi đi Lượm! Tao cũng đi nữa!

Tiểu Long đi trước quẹt diêm soi đường, Tắc Kè Bông và Lượm thậm thụt phía sau, ba đứa lần tới chỗ cầu thang, dọ dẫm trèo lên gác.

Căn gác lửng không rộng, chỉ bằng một phần ba diện tích dưới nhà. Dưới ánh sáng của que diêm Tiểu Long vừa quẹt lên, ba đứa nhìn thoáng qua đã nhận ra căn gác trống trơn, không có người, cũng chẳng có đồ vật gì đáng kể ngoài tấm chiếu lát, bộ ấm tách cũ kỹ và chiếc khăn vắt trên dây phơi, chắc là những thứ ông Sáu Cảnh không thèm mang theo khi dời nhà vô rẫy.

Tiểu Long lia mắt quanh căn gác lần nữa, giọng thất vọng:

- Thôi, xuống!

Tắc Kè Bông lẩm bẩm:

- Ừ, chẳng có ai nấp trên này cả!

Lượm sực nhớ đến một chuyện, liền kinh hoàng rú lên:

- Chết rồi! Vậy khi nãy ai nói cái câu đó!

Nghe Lượm nhắc, Tắc Kè Bông tái mặt rú theo:

- Đúng rồi! Chết cả đám rồi!

Tiểu Long hơi run nhưng cố trấn an hai ông em:

- Bình tĩnh nào! Để từ từ điều tra xem ai …

Tiểu Long mới kịp trấn an tới đó, giọng nói bí mật khi nãy bỗng thình lình phát ra từ sau lưng ba đứa, lần nay nghe còn rõ hơn khi nãy:

- Ta là quỷ một giò!

Vừa rồi, cả sáu con mắt sục sạo căn gác trống huơ trống hoác, thấy rõ là không có một bóng người, thế mà bây giờ lại có tiếng nói cất lên, bảo ba đứa không hồn vía lên mây sao được!

Tiểu Long, Tắc Kè Bông và Lượm chỉ kịp kêu "Ối" một tiếng rồi ba chân bốn cẳng tranh nhau phóng vù xuống cầu thang, y như bị … ma đuổi.

Tắc Kè Bông bay xuống đầu tiên. Lẽ ra người thứ nhì là Tiểu Long. Nhưng thấy thằng Lượm sợ muốn vỡ mât, nó nép qua một bên cho Lượm xuống trước. Nào ngờ thằng oắt chân cẳng ríu lại, chệnh choạng va vào thành cầu thang, đá cả vào chân ông anh, ngã lộn nhào.

Nhưng lúc này, Lượm chả biết đau đớn là gì. Vừa lộn mèo xuống đất, nó đã lồm cồm bò dậy vọt tuốt ra cửa. Đằng sau, Tắc Kè Bông phóng theo như tên bắn.

Nhà ông Sáu Cảnh thoáng mắt trống trơn. Quý ròm và hai thằng nhãi quán nước vừa nghe giọng nói rùng rợn kia phát ra trên gác, đã chạy biến như khói từ đầu.

Tiểu Long là người cuối cùng chạy ra. Nhưng vừa tới ngạch cửa, nó đột nhiên dừng lại.

Không phải tự nhiên TIểu Long dừng lại. Tiểu Long gan dạ nhất trong bọn, nhưng ắt không gan dạ đến mức sẵn sàng nện nhau với quỷ một giò. Nhưng trong lúc đang bấn loạn, cái giọng eo éo khác thường kia khiến nó sực nhớ tới một chuyện.

Tiểu Long sực nhớ tới con Út Cưng. Út Cưng là con sáo biết nói của anh em thằng Nở, bọn Tiểu Long từng mua về nuôi một thời gian ở nhà nhỏ Hạnh. Trước đây, con Út Cưng nói những câu "Xin chào", "Bò viên ngon lắm" cũng với cái giọng tửa tựa như thế.

Nếu con Út Cưng học nói được thì những con sáo khác, hoặc các loại nhồng, cưỡng đều thừa sức nói được tiếng người! Như vậy tiếng nói bí mật vừa rồi rất có thể do một con sáo hay một con nhồng thốt ra. Tiểu Long thầm nghĩ và nơm nớp quay trở lại, rón rén trèo lên gác.

Tuy không tin tưởng lắm vào phỏng đoán của mình nhưng quyết tâm vén bức màn bí ẩn do bọn người giấu mặt nào đó giăng ra, Tiểu Long vẫn mím môi dọ dẫm từng bước một, thỉnh thoảng lại dừng chân nghe ngóng động tĩnh.

Cứ thế, vài ba bước lại dừng, cuối cùng Tiểu Long cũng lên tới căn gác lửng. Cắn chặt môi, nó bật diêm đánh xòe và đảo xoẹt mắt ra bốn phía. Đồ vật chung quanh vẫn y nguyên như cũ nhưng lần này Tiểu Long nhìn chằm chặp vào chiếc khăn đang rủ xuống trên sợi dây căng sát tường.

Hít vào một hơi để lấy tình thần, Tiểu Long nhón chân lần tới chỗ chiếc khăn và thò tay giật phắt một cái.

Quả như nó nghĩ, đằng sau chiếc khăn phơi là một chiếc lồng chim. Một con sáo đang đứng yên trên thanh ngang, tròn mắt nhìn ngọn lửa lập lòe trên tay nó.

- Ủa, sao con sáo này trông giống con Út Cưng quá vậy nè?

Tiểu Long bất giác buột miệng kêu lên. Mải nhìn ngọn lửa, chợt nghe tiếng người vang vang sát bên tai, con sáo cũng giật mình la toáng:

- Ta là quỷ một giò! Ta là quỷ một giò!

- Quỷ một giò cái đầu mày! – Tiểu Long phì cười – Mày có phải là con Út Cưng không vậy?

Con sáo không chịu thừa nhận. Nó khăng khăng:

- Ta là quỷ một giò! Ta là quỷ một giò!

Tiểu Long bật que diêm khác, giơ vào sát chiếc lồng, nói:

- Xạo! Xạo!

Lần này con sáo nói theo:

- Xạo! Xạo!

Tiểu Long lẩm bẩm:

- Chả rõ nó bắt chước mình hay nó nhớ tên nhỏ Xảo!

Con Út Cưng không phát âm được dấu hỏi, nó kêu nhỏ Xảo thành nhỏ Xạo. Do đó thằng Nở dứt khoát không dạy con sáo kêu tên mình, sợ nó sửa Nở thành Nợ thì xúi quẩy.

Trong lúc Tiểu Long bán tín bán nghi, không rõ đây có phải là con Út Cưng hay không và anh em thằng Nở lần mò tới xứ này làm gì thì bỗng

nghe có tiếng lao xao ngoài cửa.

Nó tắt vội que diêm cháy dở và nằm phục xuống sàn.

Nghe tiếng chân, Tiểu Long biết có hai người đang vào nhà. Nó láo liên nhìn về phía đầu cầu thang, chuẩn bị đối phó nếu hai người kia xông lên gác.

Nhưng hai người kia vừa bước qua khỏi cửa đã ngồi bệt xuống đất.

Tiếng một đứa con gái cười hi hi:

- Vui quá chị há! Bọn kia chạy vắt giò lên cổ như thế, chắc là bị con Mỏ Vàng của mình dọa cho chết khiếp!

Giọng con nhỏ vừa lọt vào tai, Tiểu Long đã nhận ngay ra không phải giọng nhỏ Xảo. Phát hiện đó khiến nó thất vọng vô cùng. Nó thở một hơi dài rồi bần thần vểnh tai nghe tiếp.

Nó nghe nhỏ chị đáp lời nhỏ em:

- Vui gì mà vui! Thế nào bọn nó cũng quay trở lại. Sớm muộn gì chúng cũng phát hiện ra mình đang trú ngụ ở đây.

Nhỏ em cãi:

- Làm gì có chuyện đó! Bọn kia vừa rồi sợ mất vía, chả dám quay lại đây nữa đâu!

Không đơn giản như em nghĩ đâu! – Nhỏ chị hắng giọng – Dám lần vào tận đây thì không phải là những kẻ chết nhát! Chị nghĩ bọn đó sẽ trở lại!

Nhỏ em "xì" một tiếng:

- Em chả sợ! Nếu bọn kia phát hiện và ông Sáu Cảnh đuổi mình đi thì mình vô chòi ở.

- Nhưng em còn ốm kia mà! – Giọng nhỏ chị ngập ngừng – Ban đêm trong vườn gió mạnh lắm!

Trái với sự lo lắng của nhỏ chị, nhỏ em thản nhiên:

- Mùa điều sắp hết rồi, chỉ còn vài hôm nữa thôi. Sợ gì!

Tiểu Long không phải là đứa siêu thông minh như Quý ròm nhưng nghe một lát, nó cũng lờ mờ đoán ra hai đứa con gái này giả ma giả quỷ để "chiếm cứ" ngôi nhà bỏ không của ông Sáu Cảnh hòng trú ngụ trong mùa điều.

Nhỏ em lại khoái chí cười:

- Tức cười hai anh em nhà bà Hai Mót quá chị há? Tụi nó chuyên giả dạng quỷ một giò hù thiên hạ, hóa ra lại nhát hít!

Nhỏ chị cũng cười:

- Hai thằng đó ngốc bỏ xừ! Tụi nó ném năm hòn đá nhưng rơi xuống tới tám lần, vang lên tới tám tiếng, vậy mà cũng chẳng phát giác ra chị em mình ném phụ cho tụi nó thêm ba hòn. Hì hì …

Nhỏ chị đang cười bỗng nghe trên gác lửng có tiếng eo éo vọng xuống:

- Ta là quỷ một giò!

Nó liền quay đầu ra sau:

- Thôi nghe Mỏ Vàng! Tụi tao đây chứ không phải người lạ đâu mà hù!

Vẫn giọng eo éo đáp trả:

- Ta không hù! Ta là quỷ một giò!

Quai hàm nhỏ chị bỗng cứng đờ. Phải khó khăn lắm nó mới lắp bắp được:

- Phải con Mỏ Vàng của mình nói không vậy hở em?

Nhỏ em mặt cắt không còn hột máu. Dán mắt về phía gác, nó nắm chặt tay nhỏ chị, giọng run run:

- Đúng là giọng con Mỏ Vàng …

Nhưng nhỏ em không có dịp nói hết câu. Từ trên gác, tiếng nói dội xuống:

- Không phải đâu! Ta là quỷ …

Nhưng cả Tiểu Long cũng không kịp nói được hết câu. Mới nghe tới đó, hai đứa con gái đã thét lên một tiếng kinh hoàng và co giò chạy bay chạy biến.

Tính giỡn chơi, không ngờ lại khiến hai đứa kia hồn xiêu phách lạc, Tiểu Long áy náy chồm người qua lan can căn gác, kêu lớn:

- Này, này, tao đùa đấy mà!

Nhưng hai chị em con nhỏ nọ lúc này tai ù như xay lúa, có nghe thấy gì đâu.

Chúng nhắm mắt nhắm mũi chạy trối chết, vừa chạy vừa la bài hãi:

- Quỷ một giò! Quỷ một giò!

Chỉ đến khi đâm sầm vào bọn người của Quỳ ròm đang trên đường quay lại tìm Tiểu Long, chị em nó mới bừng tỉnh, ôm đầu xuýt xoa.

Tắc Kè Bông hỏi:

- Tụi mày nhìn thấy quỷ một giò hả?

- Không thấy! – Nhỏ em hổn hển đáp – Nhưng nghe giọng nói!

Lượm nhanh nhảu:

- "Bọn họ" nói "Ta là quỷ một giò" phải không?

- Ừ! – Nhỏ em ôm ngực – Nhưng không chỉ có thế!"Bọn họ" còn nói nhiều câu nữa.

Đang hỏi han, Lượm sực nhớ tới một chuyện, liền tròn mắt kêu lên:

- A, hai đứa này là thủ lĩnh của bọn nhóc Xóm Đầu Cầu đây mà!

- Thủ lĩnh gì đâu! – Nhỏ chị nhìn bọn trẻ trước mặt, lật đật phân bua – Ra đây vài hôm thì em gái em bị ốm, không ngủ đêm trong chòi được, hai đứa em phải vào trú trong ngôi nhà bỏ trống của ông Sáu Cảnh …

Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Hai đứa mày không phải thủ lĩnh sao lại xúi bọn nhóc hái điều chặn đánh tụi tao?

- Tụi bạn em sợ ông Sáu Cảnh phát hiện hai đứa em đang cư ngụ bất hợp pháp trong nhà ổng nên không muốn ai tò mò …

- Vậy bọn kia tối tối vẫn kéo nhau vào nhà ông Sáu Cảnh là đi thăm hai đứa mày đấy à?

- Dạ.

- Thế chuyện giả ma giả quỷ cũng do hai đứa mày bày ra phải không? – Tắc Kè Bông lại hạnh họe, nó vẫn chưa hết ấm ức về những trận đụng độ với bọn nhóc Xóm Đầu Cầu.

Nhỏ em chỉ tay vào hai thằng nhãi quán nước đang đứng thập thò sau lưng bọn Quý ròm:

- Khi tụi em dời đến nhà ông Sáu Cảnh thì hai anh này đã đóng vai quỷ một giò rồi. Tụi em chỉ thừa cơ phụ họa vào thôi.

Thằng nhãi đập đá hừ mũi:

- Thế ra lúc tụi tao đã vào nhà thì chính hai chị em mày đứng ngoài ném đá phải không?

Quý ròm cười hê hê:

- Tao hiểu rồi! Như vậy giọng nói éo éo khi nãy khiến tụi tao chạy vắt giò lên cổ chính là giọng của hai chị em mày rồi?

- Không phải! Đó là giọng con sáo Mỏ Vàng! – Nhỏ chị chớp mắt, rụt rè giải thích – Tụi em treo con Mỏ Vàng ở trên gác. Tụi em dạy cho nó nói câu "Ta là quỷ một giò" đề phòng có ai đột nhập …

Đang nói, nhỏ chị bỗng run lẩy bẩy. Nó lấm lét liếc về phía sau:

- Nhưng khi nãy tự nhiên con Mỏ Vàng nói nhiều câu kỳ quái lắm …

- Hình như không phải con Mỏ Vàng nói! – Nhỏ em rụt cổ – Rõ ràng là "bọn họ" đã vào nhà …

Thái độ của hai đứa con gái khiến bọn trẻ không rét mà run.

Tắc Kè Bông sợ hãi:

- "Bọn họ" nói gì thế?

Nhỏ em không dám lớn tiếng. Nó ghé sát miệng vào tai bọn Quý ròm, thì thào thuật lại cuộc đối đáp rùng rợn vừa rồi trong ngôi nhà hoang …

Khi đã thoát khỏi ngôi nhà kỳ bí và đầy đe dọa của ông Sáu Cảnh, trí thông minh đã nhanh chóng trở lại với Quý ròm. Chỉ nghe thoáng qua những gì con nhỏ mô tả, nó đã hiểu ngay đầu đuôi sự việc.

Nó liền cười phá lên:

- Đó là quỷ hai giò chứ không phải quỷ một giò đâu!

Câu nói của Quý ròm làm thằng Lượm thắc mắc quá xá. Nhưng nó chỉ ngẩn ra một tẹo, rồi sực hiểu, bèn reo ầm:

- A, đúng rồi! Quỷ hai giò!

Chỉ có chị em con nhỏ là nghệt mặt.

- Quỷ hai giò là sao?

- Là tao đây chứ là sao!

Một giọng nói thình lình phát ra từ sau lưng khiến hai đứa con gái giật bắn mình. Nhỏ chị quay phắt lại, nhìn sững bóng người trước mặt một hồi lâu, rồi ngỡ ngàng hỏi:

- Vậy ra là anh hả? Khi nãy chính anh làm bọn em sợ hết hồn phải không?

Tiểu Long cười hì hì:

- Bọn mày làm tụi tao sợ hết hồn thì tụi tao phải làm cho bọn mày sợ hết hồn lại chứ sao!

Câu pha trò của Tiểu Long khiến cả bọn toét miệng cười theo, nỗi phập phồng về những chuyện kinh dị xảy ra trong nhà ông Sáu Cảnh bỗng chốc bay vèo.

Hai thằng nhãi quán nước thập phần hào hứng, sốt sắng rủ:

- Tụi mày lại quán bọn tao uống nước đi! Bữa nay bọn tao đãi tụi mày không lấy tiền.

Tắc Kè Bông xỏ ngọt:

- Quán tụi mày đóng cửa từ sớm rồi mà!

- Đóng cửa thì mở cửa mấy hồi! – Thằng nhãi chạy bàn nhe răng cười, rồi nó vung tay hùng hồn – Quán tụi tao từ nay ngày nào cũng mở cửa tới khuya! Hì hì, hai đứa tao hết muốn làm "những người gan dạ" nữa rồi!

Sau câu tuyên bố chắc nịch của thằng nhãi chạy bàn, cả bọn vui vẻ lục tục kéo đi. À, không phải tất cả đều vui vẻ! Tuy ngoài miệng tươi cười, gương mặt của hai đứa con gái vẫn không giấu được vẻ lo lắng.

Quý ròm nhác thấy, bèn quay sang Lượm, cười cười:

- Ngày mai, mày nhờ dì mày lên gặp ông Sáu Cảnh, bảo với ổng "ngài pháp sư" đã "làm việc" với bọn quỷ một giò xong rồi. Nhưng do chưa thu xếp xong … chỗ mới, bọn chúng năn nỉ xin ở thêm trong nhà ổng vài hôm nữa, chờ mùa điều kết thúc, bọn chúng sẽ lập tức rút đi! Nhớ dặn ổng từ nay đến đó đừng bén mảng quanh ngôi nhà gạch, nếu không bọn chúng nổi quạu "nuốt lời" thì ông ráng chịu à nghen!

HẾT.

Tập 29: Hoa tỉ muội

Đánh máy: Huyền Trang
Chính tả: nth4886

Tóm tắt nội dung

Đang ca cẩm về việc mất đứt nửa tháng hè vào việc "trừ tà ma" nơi nhà ông Sáu Cảnh thì Quý ròm bỗng bắt gặp một niềm vui mới. Sau khi chia tay với hai con nhỉ hái điều, nó và Tiểu Long tình cờ quen biết với hai đứa con gái khác trên Xóm Đầu Cầu, mở đầu một tình bạn thơ mộng, đẹp đẽ và cảm động. Nhưng phần kết thúc bất ngờ khiến Quý ròm và Tiểu Long dở khóc dở cười ...

Chương 1

Quý ròm vừa đi vừa ca cẩm:

- Thế là mất béng nửa tháng hè!

Trái với vẻ mặt rầu rĩ của Quý ròm, Tiểu Long cười tươi như hoa:

- Nhưng trong nửa tháng đó, tụi mình đã làm được khối việc. Ông Sáu Cảnh đã cảm ơn mày rối rít, còn đem gà tới tận nhà cho mày nấu cháo, đem chuối cho mày ăn tráng miệng …

- Tao chả ham!- Quý ròm bứt tóc- Bây giờ người làng này gặp tao ai cũng một điều "thưa ngài" hai diều "chào ngài", tao ngại quá.

Hoàn cảnh Quý ròm rơi vào quả là oái oăm. Lần trước, nó trừ tà ma ở xóm dưới, tên tuổi đã nổi như cồn. Lần này, nó tiếp tục đánh đuổi bọn quỷ một giò trên Xóm Đầu Cầu, danh tiếng lại vang lừng hơn nữa. Bây giờ bọn ròm ra đường, già trẻ lớn bé đều nhìn nó bằng ánh mắt nể vì, kính cẩn.

Điều đó làm Quý ròm bực quá thể. Ở quê Tiểu Long, người ta không còn coi nó là một đứa trẻ nữa. May mà Tắc Kè Bông và thằng Lượm biết chuyện, tụi nhóc Xóm dưới cũng biết sơ sơ nên nó chưa đến nỗi hoá thành thần thánh trong mắt mọi người.

Cũng như dạo khám phá ra bí mật bên trong ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ, lần này Quý ròm cũng không thể kể sự thật đằng sau những chuyện ma quái này cho ai nghe. Nếu lần trước nó không muốn chị Cam phải xấu hổ với người làng thì lần này trước hết nó không muốn ông Sáu Cảnh đuổi hai chị em con nhỏ hái điều ra khỏi nhà, sau nữa nó không muốn ông gây khó dễ cho hai thằng nhãi quán nước.

Với thím Năm Sang, dĩ nhiên "ngài pháp sư" không giấu. Nhưng sau khi kể xong, nó cẩn thận dặn thím đừng để lộ chuyện này ra ngoài.

Thím biết rồi! Thím Năm Sang mỉm cười, thì ra ma quỷ nơi nhà ông Sáu Cảnh là do người ta giả dạng?

- Dạ.

Thế chuyện ma quỷ đốt đèn bày tiệc trên đồi Cắt Cỏ dạo nọ thì sao? Cũng là do người ta giả luôn hả cháu?

- Dạ, không … không ạ! Quý ròm giật bắn, bọn quỷ trên đồi Cắt Cỏ là quỷ thật đấy thím ạ!

Nói xong, thấy thím Năm Sang nhíu mày vẻ như muốn hỏi tiếp, Quý ròm vội vàng lỉnh mất.

Bây giờ nghĩ lại, Quý ròm vẫn còn hốt. Nó buồn bực đá chân vào mô đất ven đường:

- Lần sau tao nhất định không nhận lời "trừ tà ma" cho bất cứ người nào nữa!

Tiểu Long cười hích hích:

- Đó là mày nói thế thôi! Đã là "Pháp sư", hễ nghe nơi nào có ma là chân tay lập tức ngứa ngáy liền hà!

Câu nói trêu của thằng mập khiến Quý ròm càng thêm điên tiết. Nó cau có thò tay vặt mạnh một cành Huỳnh Anh chìa ra ngoài hàng rào một ngôi nhà ven đường, sẵng giọng:

- Còn lâu! Tao đã nói rồi, lần này tao sẽ …

Giọng nói của một đứa con gái lanh lảnh cất lên cắt ngang câu nói của Quý ròm:

- Ai chơi kỳ vậy? Tự nhiên lại bẻ cành cây của người ta!

Nghe tiếng trách móc, Quý ròm và Tiểu Long giật mình quay đầu nhìn dáo dác.

Phát hiện một đứa con gái đang đứng thấp thoáng sau hàng rào, Tiểu Long khẽ giật tay Quý ròm:

- Chết mày rồi! Con nhỏ áo vàng đang đứng trong sân ngó ra kia kìa!

Quý ròm cũng vừa kịp nhìn thấy người vừa cự nự mình. Nếu đó là một thằng nhãi, chắc Quý ròm sẽ vặc lại vài câu rồi bỏ đi luôn. Nhưng khổ nỗi, với một đứa con gái thì Quý ròm không thể giở thói du côn du kề ra được.

- Tôi lỡ tay tí mà! – Quý ròm ve vẩy cành Huỳnh Anh trên tay, bối rối đáp – Tại tôi tưởng đây là cây … mọc hoang!

- Nói thế mà không biết mắc cỡ! – Đứa con gái cất giọng cười nhạo – Cây trong bờ rào người ta mà tưởng cây mọc hoang!

Quý ròm đỏ mặt;

- Thì đã bảo là tưởng mà! Chứ ai nói là cây mọc hoang thật đâu!

Con nhỏ áo vàng dường như muốn gây sự với Quý ròm đến cùng. Nó "xì" một tiếng:

- Tưởng cũng không được! Chả ai lại tưởng như thế cả!

Ở quê thằng Tiểu Long sao lại có những đứa con gái khó chịu đến thế nhỉ? Quý ròm hậm hực nghĩ bụng và vứt cành Huỳnh Anh xuống đất, hừ mũi nói:

- Thôi, cho tôi xin lỗi vậy!

Nói xong, Quý ròm hất đầu ra hiệu cho Tiểu Long và hai đứa lật đật quay mình như chạy trốn.

- Ê, ê, bạn gì ấy ơi! – Con nhỏ áo vàng rối rít gọi – Khoan đi đã!

Cực chẳng đã Tiểu Long và Quý ròm đành phải dừng bước. Quý ròm ngoảnh cổ, nhăn nhó hỏi:

- Gì nữa?

- Bạn nhặt cái cành cây khi nãy lên đi!

Quý ròm chột dạ:

- Chi vậy?

- Bạn đem vào đây cho tôi

Lại còn thế nữa! Quý ròm khẽ làu bàu và đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi.

- Nhìn gì mà nhìn! – Tiểu Long thở dài – Đem vào cho nó đi.

Khi đặt chân qua cổng rào, Tiểu Long và Quý ròm phát hiện trong sân không chỉ một đứa con gái. Còn một con nhỏ áo tím nữa đang ngồi nhặt rau muống chỗ ngách cửa. Con nhỏ này nãy giờ chắc đã chứng kiến mồn một cảnh con nhỏ áo vàng "hành hạ" bọn Quý ròm nên vừa nhác thấy hai đứa này rụt rè đặt chân qua cổng, nó quay mặt đi chỗ khác tủm tỉm cười.

Nụ cười của con nhỏ áo tím làm Quý ròm ứa gan. Nhưng đang "sa cơ thất thế", nó chẳng biết làm gì ngoài việc đỏ bừng mặt.

Con nhỏ áo vàng chỉ tay vào chiếc nong phơi cạnh bờ rào, nói:

- Bạn đặt cành Huỳnh Anh vô chiếc nong đó giùm tôi đi!

Quý ròm lật đật làm theo mệnh lệnh của đối phương. Lúc này nó chỉ mong thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nhưng sự đời không đơn giản như Quý ròm nghĩ. Nó khom người đặt cành cây xuống, vừa đứng thẳng lưng lên, con nhỏ áo vàng đã lắc đầu quầy quậy:

- Ai lại đặt nằm như vậy! Phải đặt đứng lên!

Quý ròm méo xệch miệng. Từ trước đến nay, chưa bao giờ nó lâm vào hoàn cảnh dở khóc dở cười như vậy. Trước đây chỉ toàn nó trêu chọc người ta chứ chưa từng bị người ta quay như quay dế thế này. Sư việc lại diễn ra ngay trước mũi thằng Tiểu Long càng khiến nó mất mặt nam nhi quá thể!

Trong khi Quý ròm lưỡng lự không biết có nên làm theo lời "sai bảo" của đối phương hay không thì một tiếng nói thình lình cất lên:

- Trời đất, "ngài pháp sư" đây mà! Sao cháu vô lễ với "ngài" thế hả?

Quý ròm quay lại, thấy một bà cụ lọm khọm đang đứng vịn cánh cửa ngó ra.

- Chào bà ạ!- Quý ròm và Tiểu Long vội khoanh tay chào.

Bà cụ mỉm cười hiền lành:

- Dạ, không dám. Hai đứa cháu của tôi trẻ người non dạ, mong các ngài rộng lượng bỏ qua cho …

Thái độ cung kính của bà cụ làm Quý ròm ngượng ngập quá xá cỡ. Nó gãi tai, ấp úng:

- Da, dạ … không có gì đâu ạ!

Nó càng ngượng ngập hơn khi nghe con nhỏ áo vàng đứng bên cạnh lẩm bẩm:

- Bà làm như mấy "ngài pháp sư" non choẹt này không trẻ người non dạ vậy! Tự nhiên lại thò tay bẻ …

Gọi là lẩm bẩm chứ thực sự con nhỏ này cố ý nói lớn cho mọi người nghe thấy. Nhưng may cho Quý ròm, cái con nhỏ ác nhơn đó không có dịp nói hết cái câu "vô lễ" của mình. Bắt gặp cái trừng mắt của người bà, nó vội im thít.

Bà cụ quay sang Quý ròm và Tiểu Long:

- Mời các ngài vô nhà uống nước!

Muốn thoái thác nhưng sợ bất kính, Quý ròm đành phải theo bà cụ vào nhà. Tiểu Long không biết làm gì hơn là lẽo đẽo theo sau.

- Bà ơi, cháu không phải là pháp sư đâu!

Vừa ngồi xuống ghế, Quý ròm đã nói ngay. Nó đã quyết định rồi. Nó không thể để tình trạng này kéo dài mãi được.

- Ngài không nên khiêm tốn như thế!- Bà cụ hấp háy mắt- Chuyện ở đồi Cắt Cỏ dạo trước rồi chuyện ở nhà ông Sáu Cảnh mới đây …

Không để bà cụ nói hết câu, Quý ròm lật đật phân bua:

- Những chuyện kỳ quái đó là do người ta bày ra hết đấy bà ạ! Chả phải ma quỷ gì đâu.

- Ngài nói vậy là sao?- Bà cụ ngơ ngác – Tôi chả hiểu gì cả.

Quý ròm khoa tay:

- Bà ơi, như thế này này! Chuyện bọn quỷ một giò đốt đèn bày tiệc trên đồi Cắt Cỏ lẫn chuyện chúng ném đá lên nóc nhà ông Sáu Cảnh đều là do người ta lén lút bày ra cả thôi. Cháu và các bạn cháu đã cất công theo dõi và bắt quả tang bọn giả ma giả quỷ này khiến bọn chúng phải dừng tay, chỉ có thế thôi chứ cháu có biết trừ tà ma là gì đâu.

- Thì ra là vậy! – Bà cụ thở ra – Thế mà cả làng cứ đồn đại cháu là pháp sư cao tay ấn nhất nước, từng tốt nghiệp trên núi Tà Lơn, khiến bà cứ tưởng thật.

Quý ròm cười xoà, thấy bà cụ trước mặt trở lại xưng "bà" và kêu nó bằng "cháu", nó khoái chí vô kể.

- Bà cũng thấy rồi đấy, nếu là pháp sư thật thì phải nghiêm trang đạo mạo ghê lắm chứ đâu có bẻ cành cây nhà người ta để đến nỗi bị hoạnh hoẹ đủ điều.

Thấy Quý ròm thừa cơ nói xiên xỏ, con nhỏ áo vàng ngồi hóng chuyện nãy giờ trên bộ ván gần đó khẽ "hừ" một tiếng:

- Bẻ cây của người ta không bị bắt đền là may, ở đó mà than với thở.

- Này, này, cháu đừng có bắt nạt bạn như vậy chứ!

Bà cụ quay lại la cháu. Rồi bà đứng lên vui vẻ nói với bọn Quý ròm:

- Các cháu ngồi đây chơi, để bà múc chè lên ăn.

Chương 2

Còn lại bốn đứa, con nhỏ áo tím rụt rè lên tiếng hỏi:

- Hai bạn tên là gì vậy?

- Tôi tên Quý! – Quý ròm nhanh nhảu đáp, và nó chỉ tay sang Tiểu Long – Còn bạn tôi tên là Tiểu Long. Thế còn hai bạn?

Con nhỏ áo tím chưa kịp đáp, con nhỏ áo vàng đã vọt miệng:

- Tôi là Tỉ Tỉ còn em tôi là Muội Muội.

Con nhỏ áo vàng vừa giới thiệu tên xong, Tiểu Long không nhịn được, bật ra tiếng cười khẽ.

- Bạn Tiểu Long cười gì vậy? – Con nhỏ áo vàng cau mặt.

- À, à … Tiểu Long lúng túng đưa tay quẹt mũi – Tại tôi thấy tên bạn ngồ ngộ.

Quý ròm tiếp lời:

- Ừ, nghe như tiếng xưng hô trong phim Hồng Kông, Đài Loan.

- Thật ra Tỉ Tỉ và Muội Muội không phải là tên trên giấy tờ! Con nhỏ áo vàng mỉm cười, lần đầu tiên Quý ròm và Tiểu Long thấy nó cười – Đó là tên gọi ở nhà.

Rồi thấy bọn Quý ròm lộ vẻ bán tín bán nghi, con nhỏ áo vàng hấp háy mắt:

- Các bạn có biết tại sao ba mẹ tôi gọi hai chị em tôi bằng những cái tên đó không?

Câu hỏi của con nhỏ y như câu đánh đố. Lờ mờ như Tiểu Long không trả lời được đã đành, siêu thông minh như Quý ròm cũng đành chịu chết. Vắt óc một hồi, Quý ròm ấp úng đáp cầu may:

- Chắc là ba mẹ bạn mê xem phim …

- Bạn Quý đoán sai rồi!

Con nhỏ áo vàng lắc đầu. Lắc đầu xong, nó chỉ tay ra trước sân:

- Các bạn có thấy mấy chậu hoa chỗ bờ rào kia không?

Bọn Quý ròm lập tức nhìn theo tay chỉ của con nhỏ. Quả nhiên cạnh bờ rào nở vàng hoa Huỳnh Anh là những chậu hoa hồng đang khoe sắc. Vừa nhìn thoáng qua, bọn Quý ròm đã biết ngay đây là loại hoa hồng tỉ muội.

Hoa hồng thường mỗi cành chỉ nở một bông, nhưng hồng tỉ muội mỗi cành cho năm, sáu bông. Bông nào bông nấy bé bằng cái nắp chai. Có lẽ do nhiều bông xúm xít trên một cành như chị em trong một nhà nên người ta gọi đó là hoa hồng tỉ muội.

Những chậu hồng tỉ muội đã giải đáp ngay những thắc mắc trong đầu hai ông nhóc.

Tiểu Long nhe răng cười:

- Thì ra tên hai bạn bắt nguồi từ loại hoa này!

Quý ròm cũng gật gù cảm khái:

- Không ngờ tên hai bạn cũng sự tích "gớm"!

Con nhỏ áo vàng, bây giờ là Tỉ Tỉ, thoắt mơ màng:

- Ba mẹ tôi rất yêu loại hoa này. Ngoại tôi cũng rất yêu loại hoa này …

Ngoại con nhỏ chắc là bà cụ khi nãy. Quý ròm nhủ bụng nhưng không dám hỏi, sợ lại làm tan biến những hình ảnh chắc là rất lung linh trong đầu Tỉ Tỉ.

Mãi một lúc Tiểu Long mới ngập ngừng lên tiếng:

- Ba mẹ bạn đâu rồi?

Tỉ Tỉ chớp mắt:

- Ba mẹ tôi hiện giờ đang ở rất xa …

Câu trả lời của Tỉ Tỉ thật mơ hồ. Nhưng cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều cảm nhận ý nghĩa của cái sự "ở rất xa" đó rất chi cụ thể. Bởi cái kiểu nói xa xôi bóng gió như vậy thường nhằm ám chỉ sự qua đời.

Trong thoáng mắt, hai ông nhóc lộ vẻ dàu dàu, như buồn lây nỗi buồn của những người bạn mới.

Muội Muội có lẽ kém mồm mép hơn Tỉ Tỉ nên sau khi rụt rè hỏi tên bọn Quý ròm, lại ngoan ngoãn ngồi làm thinh bên cạnh bà chị. Bây giờ, chợt nhận thấy vẻ mặt khác lạ của Tiểu Long và Quý ròm, nó liền trợn mắt:

- Ủa sao tự nhiên hai bạn buồn thỉu buồn thiu vậy?

- Làm sao không buồn đươc!- Quý ròm bùi ngùi – Ở trên đời ai cũng có ba có mẹ, nhưng không ngờ hai bạn còn nhỏ như vậy mà ba mẹ chẳng may mất sớm …

Quý ròm nói bằng giọng thương tâm, đinh ninh hai con nhỏ trước mặt sẽ cảm động mà sụt sịt phụ hoạ theo. Không ngờ nó vừa nói đến nửa chừng, Tỉ Tỉ đã nhảy dựng:

- Trời đất! Bạn trù ẻo ba mẹ tôi à? Ai bảo bạn ba mẹ tụi này đã chết?

Nghe Tỉ Tỉ thét be be, Quý ròm bỗng lạnh toát sống lưng. Mặt nó thoáng chốc đỏ bừng như tôm luộc.

Phải khó khăn lắm Quý ròm mới trấn tĩnh được và lắp bắp hỏi lại:

- Ủa chứ sao khi nãy bạn bảo ba mẹ bạn hiện … đang ở rất xa?

Muội Muội chúm chím trả lời thay chị:

- Ở rất xa tức là đi làm ăn xa đó!

Quý ròm gãi đầu ngượng ngập:

- Vậy mà tụi này lại tưởng …

Quý ròm không đủ can đảm nói hết câu. Sự cố bất ngờ khiến nó không còn là thằng Quý ròm liến láu mọi bữa. Nó cứ ấp a ấp úng và loay hoay cào tay lên tóc muốn tróc cả da đầu.

Con nhỏ Muội Muội quả là con nhỏ tốt bụng. Không muốn đối phương lâm vào tình thế khó xử, nó chớp mắt hỏi sang chuyện khác:

- Hai bạn không phải là người làng này hả?

Thấy đối phương thôi hạnh hoẹ mình chuyện "trù ẻo" khi nãy, Quý ròm mừng húm:

- Tụi này ở thành phố Hồ Chí Minh! – Rồi nó chỉ Tiểu Long – Xóm trên là quê của Tiểu Long. Tụi này về đây nghỉ hè.

- Còn hai bạn? – Tiểu Long nhìn lom lom hai con nhỏ trước mặt, khịt mũi hỏi – Hai bạn sống ở ngay đây hả?

Tỉ Tỉ khẽ liếc Muội Muội rồi tủm tỉm:

- Ừ, hai chị em tôi sống ở Xóm Đầu Cầu từ nhỏ đến lớn.

Quý ròm hỏi:

- Thế hai bạn đã vào thành phố Hồ Chí Minh chơi lần nào chưa?

- Chưa, Tỉ Tỉ lắc đầu – Nghe nói thành phố đẹp lắm phải không bạn Quý.

- Ừ, đẹp lắm! – Quý ròm hớn hở khoe- Lại nhiều chỗ đi chơi nữa!

Rồi không đợi hai con nhỏ mở miệng hỏi, Quý ròm hùng hồn quảng cáo:

- Tới Đầm Sen bạn có thể vào Thuỷ Cung xem các loại cá. Đủ thứ cá. Có cả Cá mập nữa. Chúng bơi sát rạt trước mũi mình.

Tỉ Tỉ bụm mặt:

- Eo ôi ghê quá!

- Ghê gì mà ghê!- Quý ròm phì cười – Nó bơi trong bồn kính, có ăn thịt mình được đâu mà sợ!

Rồi Quý ròm vung tay hào hứng:

- Vào Thảo Cầm Viên, bạn có thể xem Hà mã, Đà điểu, Sư tử, Voi, Gấu, Cọp, Beo … không thiếu con gì. Coi cả ngày không hết. Còn ghé Water Park, bạn sẽ được chơi đủ thứ trò chơi dưới nước. Người ta còn làm sòng nhân tạo trong hồ …

Tỉ Tỉ tròn xoe mắt:

- "Oa-tơ-pác" là cái gì vậy?

- À, Water Park là Tiếng Anh, nghĩa là "Công viên nước"! – Quý ròm giải thích, rồi nó chợt dán mắt vào Tỉ Tỉ

- Ủa, mấy bạn không biết Tiếng Anh hả

- Không.

- Ở trường thầy cô không dạy Tiếng Anh sao? – Quý ròm ngơ ngác- Trong chương trình lớp 7, lớp 8 có môn ngoại ngữ mà? À, phải rồi, chắc là các bạn học tiếng Pháp?

Tỉ Tỉ nhìn xuống đất:

- Tôi và Muội Muội mới học lớp 5 à …

Tiết lộ của Tỉ Tỉ khiến hai ông nhóc ngạc nhiên quá thể. Tỉ Tỉ và Muội Muội trạc tuổi bọn chúng, lẽ ra phải hoc lớp 8, có bét lắm cũng lớp 7, nào ngờ còn đang học tiểu học, lạ ghê!

Nhưng dù đang ngập tràn thắc mắc, Quý ròm và Tiểu Long cũng không dám mở miệng hỏi.

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu hai người bạn mói. Tỉ Tỉ chép miệng nói:

- Tôi và Muội Muội học tới lớp 3 thì ba mẹ đi làm ăn xa, phải nghỉ học ở nhà phụ với ngoại làm vườn, hai năm sau mới đi học lại, do đó …

Tỉ Tỉ bỏ lửng câu nói nhưng cái giọng rầu rầu của nó khiến Quý ròm và Tiểu Long buồn chết được.

Tiểu Long bùi ngùi:

- Thế sang năm hai bạn mới lên lớp 6 hả?

Tỉ Tỉ gật đầu:

- Ừ, hè này chị em tôi đang ôn thi vào lớp 6. Nếu đậu thì học tiếp, còn rớt thì nghỉ luôn!

Quý ròm nổi máu anh hùng. Nó nắm chặt tay:

- Hai bạn đừng lo! Để tôi và Tiểu Long kèm cho hai bạn học, thế nào cũng thi đậu!

Mặt Tỉ Tỉ rạng rỡ:

- Bạn Quý nói thật đấy hở?

- Dĩ nhiên là thật! – Quý ròm mím môi – Tụi này ghét nhất là nói dóc.

Câu đầu có thể Quý ròm nói đúng, nhưng câu thứ hai dĩ nhiên là sai bét bè be. Nhưng đang bâng khuâng trước câu chuyện của chị em Tỉ Tỉ, Tiểu Long chẳng còn bụng dạ nào để trêu bạn. "Người Hiệp Nghĩa" không ai lại đùa cợt trong tình huống như vậy. Nó đưa tay quẹt mũi, xác nhận:

- Bạn Quý nói thật đấy! Tụi này nhất định sẽ giúp hai bạn đến nơi đến chốn.

Sau câu tuyên bố hùng hồn của Tiểu Long, khoảng cách của bốn đứa trẻ thoáng mắt như được xoá nhoà. Tiểu Long và Quý ròm tự nhiên cảm thấy hai con nhỏ trước mặt kia thân thiết quá thể lại tội nghiệp nữa. Chị em Tỉ Tỉ, Muội Muội cũng vậy, tự nhiên thấy hai người bạn dễ thương làm sao!

Muội Muội chúm chím nói:

- Hai bạn tốt bụng ghê!

- Còn phải nói! – Quý ròm khoái chí – Thằng Dế lửa thủ lĩnh Xóm Dưới còn phải khen hai đứa tôi là người Hiệp nghĩa kia mà!

Thật ra Dế lửa chỉ khen một mình Tiểu Long. Nhưng Quý ròm cứ huênh hoang là "hai đứa tôi" cho oai.

Nghe nhắc đến Dế lửa, Tỉ Tỉ lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ủa, hai bạn biết Dế mèn hả?

- Dế lửa chứ không phải Dế mèn! – Quý ròm cười khì – Nó là bạn thân của hai đứa tôi đó! Nó làm gà làm vịt mời tụi này xuống đánh chén hoài.

Muội Muội cười khúc khích:

- Nhà Dế Mèn, à quên, nhà Dế lửa đâu có nuôi gà vịt.

Đang cao hứng ba hoa, bị đối phương "bình phẩm" một câu cắc cớ, Quý ròm chợt ngẩn tò te. Nó bối rối đến mức không kịp tự hỏi làm sao con nhỏ này biết nhà Dế lửa không nuôi gà nuôi vịt.

- Ờ, ờ! – Quý ròm liếm môi- Hình như nó chạy đi mua của hàng xóm hay sao ấy!

Tỉ Tỉ tò mò:

- Nhưng hai bạn quen với Dế lửa khi nào?

- Tụi tôi quen nhau lâu rồi!

Quý ròm đáp. Rồi nó hào hứng kể lại chuyện tụi nó "chiến đấu" với Dế lửa và bọn thủ hạ để cứu Tắc Kè Bông ra làm sao, "Song Phi Cước" Tiểu Long đã vận "Thiết Đầu Công" đưa đầu ra đỡ cú đấm sấm sét của thủ lĩnh Xóm Dưới như thế nào, tất nhiên là trong khi kể, Quý ròm không quên thêm mắm dặm muối cho câu chuyện vốn đã ly kỳ càng thêm ly kỳ hơn nữa.

Câu chuyện của Quý ròm khiến hai đứa con gái há hốc miệng. Muội Muội nhìn Tiểu Long thán phục:

- Bạn Tiểu Long giỏi võ ghê!

Quý ròm tít mắt:

- Ừ, Tiểu Long cứng đầu nổi tiếng …

Đang nói thấy mặt thằng mập nhăn như bị, Quý ròm vội vàng chữa lại:

- À quên, không phải cứng đầu mà là … đầu cứng! Nếu không tin, hôm nào Muội Muội lấy búa nện thử coi!

- Bạn Quý nói sao? – Muội Muội tưởng mình nghe nhầm – Nện búa vào đầu bạn Tiểu Long đấy ư?

- Ừ.

Muội Muội rụt cổ:

- Eo ôi, tôi không dám đâu!

- Chẳng hề gì đâu, Muội Muội đừng sợ! – Quý ròm trấn an – Bạn cứ nện thẳng tay, sẽ nghe một tiếng "rắc" …

Muội Muội chớp mắt:

- Thế là cán búa gãy lìa hở?

- Không? – Quý ròm thản nhiên – Tiểu Long gãy cổ! Búa nện vào, đầu nào mà chịu nổi!

Nói xong Quý ròm toét miệng cười hì hì. Đến lúc này Muội Muội mới biết Quý ròm pha trò. Nó vùng vằng:

- Tôi nghỉ chơi bạn Quý ra luôn à nghe!

Trong khi Quý ròm lúng túng chưa biết làm sao xin lỗi con nhỏ ưa giận này thì bà ngoại của Tỉ Tỉ, Muội Muội đã bưng mâm chè trên tay từ nhà dưới đi lên, niềm nở mời:

- Ăn chè đi các cháu!

Quý ròm nhìn mấy chén chè đậu ván vàng óng trên mâm, hí hửng nhủ bụng: Bọn con gái là chúa ham ăn! Ăn xong chén chè ngọt lịm này, chắc con nhỏ Muội Muội này sẽ nguôi giận và hết đòi nghỉ chơi với mình!

Chương 3

Hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội lớn tồng ngồng rồi mà còn khoái chơi thả diều.

Quý ròm biết được điều đó khi ngày đầu tiên kèm hai con nhỏ này học, nó ưỡn ngực ra oai:

- Tập đâu, đưa ra đây!

Quý ròm gọi đến ba lần vẫn chẳng thấy hai con nhỏ nhúc nhích.

Tới lần thứ tư, Quý ròm tròn mắt:

- Ủa hai bạn không có tập hả?

Tỉ Tỉ lắc đầu:

- Không có.

- Sao vậy? Chứ tập học trong năm đâu?

Tỉ Tỉ lí nhí:

- Tụi này xé làm diều hết rồi.

- Trời ơi là trời! – Quý ròm ôm đầu bật ngửa ra sau, suýt chút nữa nó đã té lăn quay ra đất.

Tiểu Long không kêu trời cũng không ôm đầu. Nhưng nó trố mắt nhìn chằm chặp Tỉ Tỉ Muội Muội, tự hỏi không biết hai chị em con nhỏ này có ấm đầu hay không! Đã học chậm hơn người ta hai, ba năm, không gắng thì chớ, lại nhè đến năm thi xé tập làm diều thả chơi, bảo thằng ròm không muốn xỉu sao được!

Mãi một hồi lâu Quý ròm mới ngồi thẳng lên được. Nó nhìn Tỉ Tỉ Muội Muội, giọng ảo não:

- Mấy bạn học hành kiểu này thì chết rồi!

- Tụi này không có tập nhưng có sách! – Muội Muội rụt rè lên tiếng.

- Thôi sách cũng được! – Quý ròm thở một hơi dài – Mấy bạn đem sách ra đây.

Mấy cuốn sách của Tỉ Tỉ Muội Muội cũ mèm, quăn queo, mực lem đầy, Quý ròm liếc qua đã thấy nản.

Quý ròm lật vào bên trong, thấy cái tên Lê Văn Điều ghi ngay trang đầu,không nén nổi ngạc nhiên:

- Ủa đây đâu phải là sách của hai bạn?

Tỉ Tỉ nuốt nước bọt:

- Sách này tôi vừa đi mượn.

Cặp lông mày Quý ròm dựng đứng:

- Chứ sách của mấy bạn đâu?

Tỉ Tỉ ngó lơ chỗ khác:

- Sách của tụi này, tụi này cũng … xé làm diều rồi!

Tới lúc này thì Quý ròm không còn biết nói năng gì nữa. Lúc này nó chỉ muốn khóc thét. Nhưng vì không khóc được, mồm miệng nó cứ méo xệch trông đến tội.

Nếu trước mặt nó là nhỏ Diệp, có lẽ nó đã cốc cho sói trán từ lâu rồi. Nhưng kẹt nỗi đây là hai con nhỏ mới quen, nó không thể dở thói hung hăng ra được.

Quỳ ròm nuốt ực một cái như để cục giận trôi xuống cổ họng rồi uể oải lật bừa một trang sách toán, hất đầu:

- Thôi sách của ai cũng thế! Hai bạn lấy giấy bút ra đi. Tôi đọc đề toán này hai bạn thử làm xem!

Tỉ Tỉ Muội Muội không nghe "thầy giáo" quở trách gì thêm, bụng mùng rơn. Hai đứa lật đật lấy ra cuốn tập mới tinh, mở ngay trang giữa, dứt đánh soạt một tiếng.

- Rồi chưa?

Quý ròm rung đùi, nheo mắt hỏi. Thấy hai con nhỏ tuân lệnh mình răm rắp, nó cảm thấy được an ủi rất nhiều, cơn phẫn nộ xẹp quá nửa. Đúng là chỉ có hăm bốn tiếng đồng hồ mà sự đời thay đổi quá thể. Ngày hôm qua, con nhỏ Tỉ Tỉ còn hành nó tơi tả, hết bắt bẻ, đến hạch sách, sai phái. Vậy mà bây giờ nghe nó quát một tiếng, Tỉ Tỉ đã sợ xanh mặt. Con nhỏ Muội Muội hiền khô kia thì khỏi nói, bắt gặp cái trừng mắt của nó, con nhỏ cứ co rúm lại như gà phải cáo.

Quý ròm khoái tít mắt.Và để khoái tít mắt hơn nữa, nó tiếp tục tỏ oai phong:

- Rồi chưa? "Thầy" hỏi sao không trả lời?

Nhưng sự đời già néo đứt dây, Quý ròm quên phắt mất chuyện đó. Nó quát một lần thì không sao. Nó quát đến lần thứ hai thì con nhỏ Tỉ Tỉ đầy bản lĩnh kia liền nghinh mặt, vẻ hiền thục nhu mì rơi đâu mất.

- Chưa dạy người ta được chữ nào mà đã láu táu xưng "thầy"! Lại còn nạt nộ om sòm nữa, tức cười ghê!

Đòn phản kích bất thần của Tỉ Tỉ khiến Tiểu Long ngồi cạnh giật thót. Còn Quý ròm thì cứ như người va phải tường. Nó rùng mình một cái, đưa tay xoa xoa trán, cười khoả lấp:

- Đùa tí cho vui mà!

Rồi nó hấp tấp nhìn vào trang sách trên tay:

- Thôi bây giờ không đùa nữa! Tôi đọc đề toán đây, hai bạn chép cho cẩn thận nghe!

Thấy Tỉ Tỉ Muội Muội học hành chả ra ngô ra khoai gì, chưa đến kỳ thi mà đã sách vở một nơi người một nẻo, thoạt đầu Quý ròm định bụng sẽ ra một đề toán dễ dễ cho hai chị em con nhỏ làm. Nhưng cú phản đòn độc địa vừa rồi của "tên học trò" bướng bỉnh Tỉ Tỉ đã làm "thầy giáo" Quý ròm nổi cáu.

"Thầy" bèn thay đổi ý định, căng mắt cố tìm một đề toán thật khó để "trả thù" hai tên đệ tử thiếu tinh thần tôn sư trọng đạo kia.

A, đây rồi! Quý ròm hớn hở reo thầm và hắng giọng trịnh trọng:

- Một ô tô đi từ A đến B với vận tốc 30km/giờ, sau đó từ B quay về A với vận tốc 40km/giờ. Thời gian đi từ B về A ít hơn đi từ A đến B là 40 phút. Tính quãng đường AB.

Quý ròm vừa đọc vừa liếc hai tên đệ tử. Thấy Tỉ Tỉ Muội Muội vừa hí hoáy viết vừa nhăn tít cặp lông mày, nó khoái trá quá cỡ.

Nhưng hôm nay đúng là trời không thương Quý ròm. Trời thương hai con nhỏ kia hơn.

Quý ròm chưa kịp mừng quá một phút, Tỉ Tỉ Muội Muội đã nộp bài.

"Thầy giáo" Quý ròm đưa tay nhận bài của học trò mà lòng ngạc nhiên quá chừng: Sao hai con nhỏ này làm lẹ thế không biết! Liếc vào bài làm, thấy "trò" nào "trò" nấy làm trúng phóc, "thầy" càng ngạc nhiên hơn nữa.

"Thầy" ngẩng mặt lên khỏi trang giấy, xoáy mắt vào hai đứa học trò giỏi giang, gật gù khen:

- Mấy em …

Đang nói, sực nhớ mình không phải là thầy Hiếu, Quý ròm lật đật chữa lại:

- À quên, mấy bạn giỏi ghê! Bây giờ mấy bạn làm thêm bài này nữa xem!

Lần này Quý ròm ra một đề toán cực kỳ hóc búa về hình lập phương.

Nhưng cũng như khi nãy, trong khi Quý ròm chắc mẩm hai con nhỏ này sẽ cắn bút đến mẻ răng thì Tỉ Tỉ Muội Muội lại nhanh nhẹn nộp bài y như tụi nó đã làm sẵn đâu từ trước.

Quý ròm đọc bài, thở đánh thượt:

- Khỏi học nữa!

Nói xong nó đẩy cuốn sách qua một bên, tặc tặc lưỡi:

- Bây giờ tụi mình đi chơi đi! Mai học môn khác!

Tuyên bố của Quý ròm khiến Tiểu Long nghệt mặt:

- Sao thế? Mày đã giảng bài cho Tỉ Tỉ Muội Muội đâu!

Quý ròm nhún vai:

- Bài nào bài nấy làm trúng phóc, còn giảng tới giảng lui gì nữa!

Muội Muội đứng dậy:

- Ừ, mai hẵng học tiếp! Bây giờ để tôi đi nướng khoai đãi hai bạn.

Muội Muội chạy vù xuống bếp, lát sau cầm lên hai củ khoai thơm phức.

Quý ròm nhìn củ khoai, buột miệng:

- Ý, đất không hà!

Muội Muội mỉm cười”

- Không phải đất đâu, tro đấy!

Tỉ Tỉ quyệt ngón tay lên củ khoai, bổ sung:

- Khoai này lùi trong bếp trấu làm gì có đất.

Quý ròm nhìn hai củ khoai đang toả khói trên bàn bằng ánh mắt cảnh giác:

- Khoai này có ngon không?

Muội Muội gật đầu:

- Ngon lắm! Bạn ăn đi thì biết

Quý ròm lại hỏi:

- Ngon bằng khoai chiên không?

Tỉ Tỉ chớp mắt:

- Khoai chiên là khoai gì?

- Khoai chiên là khoai cắt thành lát, chiên với bơ rồi bỏ vô bịch đó!- Quý ròm vung tay quảng cáo – Ở thành phố, các siêu thị toàn bán khoai này không hà, ngon lắm.

Tỉ Tỉ bĩu môi:

- Khoai chiên không bằng một góc khoai nướng! Khoai nướng ở thôn quê ngon gấp tỉ lần khoai chiên thành thị!

Tỉ Tỉ bình luận về khoai mà nó cảm tưởng con nhỏ hắc ám này đang nói xiên nói xỏ mình. Nó "hừ" một tiếng rõ to:

- Bạn từ nhỏ đến lớn đều sống ở thôn quê nên bạn bênh món ăn thôn quê, chứ nếu bạn đi chơi thành phố một chuyến, bạn sẽ hết ăn nói ngông nghênh như vậy liền!

- Thôi, thôi, mấy bạn đừng cãi nhau nữa!- Thấy tình hình xung quanh … củ khoai có vẻ căng thẳng, Tiểu Long vội vàng can thiệp. – Có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh" rồi từ từ …

Muội Muội bụm miệng cười khúc khích:

- Ăn khoai mà bạn Tiểu Long nói là ăn bánh!

Còn Quý ròm thì sừng sộ:

- "Uống nước ăn bánh" cái đầu mày! Mày nói cho Tỉ Tỉ Muội Muội biết đi, khoai chiên với khoai nướng, thứ nào ngon hơn?

- Thứ nào ngon hơn hở? – Thình lình bị thằng ròm bắt nhận xét, Tiểu Long lúng túng quẹt mũi – Theo tao thì … thứ nào cũng ngon, mỗi thứ ngon một kiểu!

Lối nói nước đôi của Tiểu Long khiến Quý ròm nổi nóng:

- Hừ, nói thế mà cũng nói! Rõ là đồ ba phải!

Muội Muội thấy ông thầy miệng mũi càng lúc càng xịt khói, liền lên tiếng:

- Thôi, ăn khoai đi! Để lát nữa nguội ngắt hết cho coi!

Vừa nói nó vừa cầm lấy củ khoai trên bàn, bẻ làm bốn phần.

Tiểu Long, Tỉ Tỉ và Muội Muội mỗi đứa cầm một phần.

Sau một thoáng ngần ngừ, Quý ròm thò tay cầm lên phần của mình. Nó cắn một miếng, thấy thơm thơm ngọt ngọt. Nó cắn một miếng nữa, thấy bùi bùi ngậy ngậy, bất giác khen thầm: Hoá ra món khoai nướng này ngon ghê, sao trước nay thằng Lượm không đãi mình bằng món này kìa? Nhưng đã lỡ bốc món khoai chiên thành thị lên mây, Quý ròm không thể mở miệng khen món khoai nướng thôn quê "đối thủ".

Quý ròm không khen, nhưng sự ngấu nghiến của nó có ý nghĩa hấp dẫn gấp mấy lần lời khen.

Muội Muội tủm tỉm cười khi thấy Tiểu Long, Tỉ Tỉ và nó chưa ăn hết mẩu khoai trên tay, Quý ròm đã giải quyết gọn phần của mình và đang thò tay cầm lên củ khoai thứ hai.

Tỉ Ti không tế nhị như Muội Muội. Nó không thèm cười mím chi, mà nhướng mắt bô bô:

- Món khoai nướng này tuy không ngon bằng món khoai chiên vô bịch nhưng cũng dễ ăn đấy chứ?

Giọng điệu trêu chọc của cô học trò thôn quê như một mũi tên bắn ngay yếu huyệt của ông thầy thành thị. Quý ròm nhận ra sự hấp tấp của mình thì đã muộn. Nó đỏ mặt tính bỏ củ khoai xuống nhưng lại thấy làm như vậy không giống ai, bèn bấm bụng cười giả lả:

- Món này thực ra không phải là không ngon, nhưng so với khoai chiên thì nó ngon … kiểu khác.

Khi nói như vậy Quý ròm quên phắt nó đang lặp lại nhận xét của Tiểu Long lúc nãy.

Quý ròm quên nhưng Tiểu Long không quên. Bị Quý ròm nạt nộ trước mặt chị em Tỉ Tỉ Muội Muội, Tiểu Long ấm ức nãy giờ. Nay, không có lí do gì nó chịu bỏ qua một cơ hội bằng vàng như thế. Nó khoái chí "xí" một tiếng:

- Hừ, nói thế mà cũng nói! Rõ là đồ ba phải!

Chương 4

Tỉ Tỉ Muội Muội là hai con nhỏ sáng dạ cực kỳ. Tụi nó không những giải toán nhanh như máy mà giải bài tập Tiếng Việt cũng hoàn hảo khỏi chê.

Quý ròm lật sách Tiếng Việt, ngay bài "cá", nói:

- Hôm nay chúng ta ôn các từ ngữ về cá …

Quý ròm nhìn vào sách, đọc lên một lô một lốc cá: cá ngừ, cá thu, cá chép, cá mè, cá trắm, cá rô …

Đọc một thôi một hồi, nó ngẩng đầu lên nheo mắt nói:

- Bây giờ các bạn kể ra những loại cá nào có tên các con vật khác thử xem!

- Có tên các con vật khác là sao? – Muội Muội chớp mắt.

- Là như cá chim chẳng hạn! – Quý ròm khoa tay giải thích – Nó là cá nhưng tên nó là chim.

Tôi biết rồi! – Mắt Muội Muội sáng lên – Như cá ngựa, cá bò, cá heo, cá voi, cá mối vậy chứ gì?

Muội Muội ví dụ một tràng khiến Quý ròm bất giác ngẩn ngơ. Tiểu Long ngồi bên cạnh cũng không khỏi sửng sốt. Nghe Quý ròm ra đề, Tiểu Long đang thử nặn óc tìm xem có những loại cá nào như vậy, nhưng nó chưa kịp nghĩ ra, Muội Muội đã kể một lèo khiến nó phục lăn.

Tiểu Long và Quý ròm chưa hết kinh ngạc, Tỉ Tỉ đã nhanh nhẩu tiếp lời Muội Muội:

- Còn cá chồn, cá bướm, cá cóc, cá dơi, cá xà, cá nhồng, cá ó, cá ong, cá sóc nữa chi!

Lần này thì hai ông nhóc tai ù như xay lúa. Quý ròm lào thào vào tai Tiểu Long:

- Mày nghe tên mấy loại cá này chưa hả mập?

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Tao chỉ biết mỗi cá chuồn à.

- Tao nghi lắm!

Quý ròm hạ giọng. Rồi quay lại phía Tỉ Tỉ, nó liếm môi hỏi:

- Những loại cá vừa rồi bạn có phịa ra không vậy?

Tiểu Long cũng hùa theo:

- Ừ, tụi này nghe lạ hoắc à!

- Những loại cá đó hoàn toàn có thật cả! – Tỉ Tỉ thản nhiên – Tại mấy bạn không sống ở thôn quê nên mấy bạn không biết đó thôi!

Tiểu Long xuất thân từ nông thôn nhưng rời quê từ bé, vì vậy bị con nhỏ Tỉ Tỉ vơ đũa cả nắm liệt vào hạng "Thành thị mít đặc" luôn.

Tiểu Long tức sôi nhưng chẳng biết cách nào chống chế, bèn khịt mũi chất vấn:

- Thế cá sóc là cá gì, bạn tả thử xem?

Tỉ Tỉ chẳng bối rối mảy may. Nó lim dim mắt, thao thao:

- Cá sóc là một loại cá nước ngọt, thân dài khoảng ba phân đầu dẹt bằng, miệng nhỏ, có hai hàm răng. Thân cá sóc càng về đuôi càng dẹt, lưng bằng hơi xám, bụng lồi, màu trắng bạc. Người ta đánh bắt cá sóc bằng nhủi, dậm hoặc tát vũng …

Nghe Tỉ Tỉ trả bàn làu làu, Tiểu Long và Quý ròm chỉ biết nghệt mặt nhìn nhau. Tỉ Tỉ kể tên cá, tụi nó ngơ ngác đã đành. Nhưng đến khi Tỉ Tỉ mô tả cụ thể cái con cá đó, tụi nó càng hoang mang hơn nữa. Quý ròm bụng bảo dạ: Nếu con nhỏ cố tình phịa ra hình dạng cả con cá lạ hoắc đó thì có tài thánh mình mới phát giác được.

Nghĩ vậy, nên khi Tiểu Long tức tối chất vấn tiếp:

- Thế còn cá dơi, bạn thử tả …

Quý ròm liền xua tay:

- Thôi khỏi tả nữa, bây giờ tụi này về!

Muội Muôi ngơ ngác:

- Sao hai bạn về sớm vậy?

Tỉ Tỉ cũng không giấu vẻ ngạc nhiên:

- Ừ, hôm nay đã học được gì đâu!

Quý ròm khoát tay:

- Bài này để bữa sau học tiếp, hôm nay tụi này tới giờ đi … ăn giỗ rồi!

Không để hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội hỏi tới hỏi lui, Quý ròm cầm tay Tiểu Long lôi tuột ra khỏi nhà.

Vừa ra tới đường Tiểu Long đã thắc mắc ngay:

- Bữa nay đi ăn giỗ ở đâu sao tao không nghe chú thím tao nói gì hết vậy?

- Giỗ đâu mà giỗ! – Quý ròm nhe răng cười – Đó là tao phịa ra để đánh bài chuồn thôi!

- Chuồn? – Tiểu Long trố mắt – Sao lại chuồn?

Quý ròm nhếch môi:

- Chứ ở lại làm gì? Ở lại hai con nhỏ đó có chơi trò dóc tổ, tụi mình cũng đâu có biết.

- Ờ há, Tiểu Long gật gù – Khi nãy nghe con nhỏ Tỉ Tỉ nói một tràng về cá sóc, tao chả hiểu gì cả …

Đang nói Tiểu Long bỗng giương mắt ếch:

- Nhưng bỏ về ngang như vậy bọn mình cũng đâu có biết gì hơn!

Quý ròm phẩy tay:

- Lát nữa tao với mày đón xe lên bưu điện huyện.

Quý ròm tuy không nói rõ ý nhưng nghe thoáng qua Tiểu Long đã hiểu ngay bạn mình muốn gì. Trước đây lúc chuẩn bị thám thính ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ, Quý ròm cũng rủ Tiểu Long lên bưu điện huyện gọi điện thoại về cho nhỏ Hạnh. Lần đó nhờ nhỏ Hạnh cung cấp câu thần chú hộ mệnh "Án ma ni bát mê hồng", bọn Quý ròm mới đủ can đảm lần mò lên đồi Cắt Cỏ vào lúc đêm hôm.

Lần này chắc thằng ròm lại định cầu cứu nhà thông thái mang kính cận! – Tiểu Long hân hoan nhủ bụng – Ai chứ nhỏ Hạnh chắc chắn sẽ biết ngay những loại cá sóc, cá dơi, cá bướm lạ tai kia là có thật hay không. Nếu thực sự chị em con nhỏ Tỉ Tỉ loè mình và thằng ròm, tụi nó sẽ bị lật tẩy ngay tút xuỵt! Ý nghĩ trong đầu khiến Tiểu Long phấn khởi còn hơn là đi ăn giỗ thật. Nó giục Quý ròm:

- Ăn cơm trưa xong là tụi mình đi ngay nhé mày!

- Ừ ăn xong là đi ngay!

Quý ròm hùng hổ gật đầu, nó nôn nóng còn hơn cả Tiểu Long. Tiểu Long dù sao cũng là giáo viên phụ, có bị học trò đùa bỡn một tí cũng không sao. Còn nó là giáo viên chính không thể để học trò quay như quay dế được.

Giáo viên chính về thôn quê dạy học, kiến thức về cua cá có thể không bằng học trò quanh năm lội ruộng. Giáo viên chính có thể không biết cá sóc, cá dơi quả thật có cái thứ cá quỷ quái đó trên đời. Nhưng nếu đó chỉ là trò bịp, nghĩa là nếu thầy giáo bị học trò cho vào xiếc, thì quả là mất mặt cho thầy quá xá!

Chiều đó, Tiểu Long và Quý ròm đạp xe lên huyện với vẻ hớn hở như cảnh sát sắp sửa bắt được trộm.

Cũng như lần trước, đến trước nhà bưu điện, Quý ròm xồng xộc tiến vào bên trong, còn Tiểu Long đứng đợi ngoài cổng.

Tiểu Long đứng ngóc cổ khoảng mười phút, nhai chưa hết một thỏi kẹo chewing-gum đã thấy Quý ròm thất thểu bước ra.

Bộ dạng của thằng ròm làm Tiểu Long tròn mắt:

- Mày sao thế? Không gặp được nhỏ Hạnh hả?

- Gặp! Nó đi Bảo Lộc mới về hôm qua! – Quý ròm tỉu nghỉu đáp.

Tiểu Long càng ngạc nhiên:

- Gặp sao trông mày ỉu xìu thế? Hay là nhỏ Hạnh cũng không biết các loại cá kia có thật hay không?

- Biết.

- Thế nó bảo sao?

Giọng Quý ròm nghe như một tiếng than:

- Nó bảo những loại cá đó đều có thật tất!

Hào khí trong lòng Tiểu Long bỗng chốc xẹp lép. Cũng như Quý ròm, nó đang hăm hở lật tẩy hai con nhỏ láu lỉnh kia. Nó đang chờ nhỏ Hạnh xác nhận những thứ cá lạ hoắc lạ huơ kia chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Nào ngờ sự thật không phải như vậy. Sự thật là nó và Quý ròm dốt đặc cán mai. Sự thật là Tỉ Tỉ Muội Muội giỏi ơi là giỏi.

- Thế nhỏ Hạnh có điều tra tại sao tụi mình lại hỏi về chuyện này không?

- Có.

Tiểu Long nơm nớp:

- Thế mày trả lời sao?

Tiểu Long không biết Quý ròm sợ lộ chuyện này ra ngoài còn hơn cả nó. Vì vậy nó thở phào khi thấy thằng ròm nhe răng cười:

- Tao giấu biến chuyện tao và mày dạy học. Tao bảo tao và mày nghe tụi thằng Lượm và Tắc Kè Bông rủ đi câu cá, lại toàn thứ cá lạ hoắc nên phải điện về hỏi cho rõ!

Tiểu Long liếm môi:

- Thế nhỏ Hạnh có tin không?

- Tao không biết! – Quý ròm ngần ngừ – Nhưng tao nghe nó cười.

- Cười!

- Ừ, nó cười và bảo hầu hết các loại cá tao hỏi đều là cá biển, làm sao câu được

Tiểu Long nín thở:

- Thế mày đáp sao?

Tao bảo quê Tiểu Long ở … sát rạt bên biển, đi đứng không khéo rớt xuống nước như chơi. Tao còn bảo trước đây tao và mày ra biển câu cá hoài.

- Ừ, mày phịa hay lắm!- Tiểu Long khen bạn.

- Chả hay tí ông cụ nào! – Quý ròm buồn xo – Hoá ra cá dơi là loại cá sống sát đáy biển, có thánh mới câu được. Còn cá nhồng và cá ó toàn là loại cá lớn, có thể tấn công người và đánh đắm cả tàu thuyền. Đến khi nhỏ Hạnh nói huỵch toẹt ra, tao mới biết.

Tiểu Long lo lắng:

- Rồi nó bảo sao?

- Nó chả bảo sao cả. Nó chỉ nói thêm một câu rồi cúp máy.

- Nó nói câu gì?

- Đúng ra nó có bốn chữ thôi.

Tiểu Long cắn môi:

- Bốn chữ gì?

- Nó nói "xạo ơi là xạo"

Tiểu Long thở dài đánh thượt:

- Thế là nó không tin tụi mình rồi.

Quý ròm khoát tay:

- Kệ nó

Tiểu Long vẫn không yên tâm:

- Kệ sao được mà kệ! Mai mốt gặp lại, thế nào nó cũng chất vấn ra trò cho xem!

- Mày đừng lo! – Quý ròm nháy mắt – Lúc đó mình sẽ đổ hết tội lên đầu Tắc Kè Bông và thằng Lượm. Mình sẽ bảo mình bị tụi nó lừa.

Tắc Kè Bông và Lượm không biết Quý ròm đang toan tính "hãm hại" mình.

Thấy Tiểu Long và Quý ròm dạo này thường xuyên biến khỏi nhà, Tắc Kè Bông tò mò:

- Tụi mày lúc này thường tót đi đâu thế?

Quý ròm gãi má:

- Ờ, ờ tụi tao đi chơi.

Tắc Kè Bông không thoả mãn:

- Đi chơi là đi đâu?

- Đi chơi là đi chơi chứ còn đi đâu!

Quý ròm liếm môi đáp, ngạc nhiên thấy mình bối rối quá thể. Mà chuyện tình cờ gặp gỡ và quen biết hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội đâu có gì là … bậy bạ. Rồi thấy Tỉ Tỉ và Muội Muội vì hoàn cảnh khó khăn phải nghỉ học mấy năm, nó và Tiểu Long thương tình nhận dạy kèm cho hai chị em ôn thi vào lớp sáu lại càng chính đáng quá xá cỡ. Chỉ có những người "Hiệp Nghĩa" mới hành động như thế. Vậy mà không hiểu sao nghe Tắc Kè Bông gạn hỏi, Quý ròm lại đâm ấp a ấp úng. Nó cứ thấy ngượng ngịu thế nào.

Tiểu Long cũng ở trong tâm trạng như thế. Vì vậy khi nghe Tắc Kè Bông quay qua nó tinh quái hỏi:

- Tụi mày đi xuống Xóm Dưới phải không?

Nó mừng rỡ gật đầu ngay:

- Ừ, tụi tao đi thăm thằng Dế lửa!

Khi xác nhận như vậy Tiểu Long đinh ninh thằng tắc kè Bông, vốn không bao giờ đặt chân qua lãnh địa của bọn nhóc tì Xóm Dưới vì quá nhiều "ân oán giang hồ" với đối phương, sẽ không tài nào khám phá ra sự dóc tổ của nó. Nó quên phắt gần đây thủ lĩnh Xóm Trên và thủ lĩnh Xóm Dưới đã bắt tay giảng hoà. Nó quên phắt rằng để đối phó với bọn nhóc xóm

Đầu Cầu hung hãn, Tắc Kè Bông và Dế lửa đã chung lưng đấu cật mấy tháng nay.

Vì vậy, Tiểu Long vừa đáp xong, Tắc Kè Bông đã cười hê hê:

- Nói dóc mà cũng không biết cách! Hôm qua thằng Dế lửa mới hỏi tụi tao tụi mày làm gì mà không ghé thăm nó đây mà.

Câu nói nó đực mặt như thằng bù nhìn giữ dưa. Bụng không ngớt kêu khổ thầm.

- Tiểu Long không nói dóc đâu! – Thấy bạn bị sụp hố, Quý ròm vội vã can thiệp: – Tụi tao quả có đi xuống Xóm Dưới thật. Nhưng mới đi được nửa đường, thằng Tiểu Long bỗng … đau bụng, thế là tụi tao đành phải quay về.

Tắc Kè Bông bĩu môi:

- Lại thêm một đứa dóc tổ! Người ta đau bụng thì chỉ có đau một lần thôi chứ, tụi mày chuồn đi chơi mấy ngày nay, chẳng lẽ ngày nào cũng đau bụng quay về?

- Ừ, cái bụng thằng Tiểu Long kỳ quái lắm!- Quý ròm tặc lưỡi đáp bừa – Cái bụng nó không giống như cái bụng người ta, đã đau là đau liền tù tì cả tháng hà.

Thấy Quý ròm ba hoa quá trớn, sợ Tắc Kè Bông không tin, Tiểu Long bèn vỗ tay lên bụng, phụ hoạ:

- Ừ, cái bụng tao nó thế nào ấy! Không tin mày sờ thử coi!

Tắc Kè Bông sờ tay lên bụng Tiểu Long nghẹo cổ nghe ngóng:

- Có gì khác lạ đâu?

Tiểu Long gồng bụng:

- Mày ấn mạnh tay vào đi!

Tắc Kè Bông ấn mạnh tay.

- Thấy gì lạ không? Tiểu Long hỏi:

- Ừ, cái bụng mày cứng ngắc à.

Tiểu Long bước lui một bước, xoa tay lên bụng mặt nhăn nhó:

- Ôi, mày mới ấn có một tí mà tao đã thấy đau đau rồi!

Nãy giờ muốn rút khỏi thằng Tắc Kè Bông hay hỏi này đến chết được nhưng chẳng biết làm sao, nay thấy Tiểu Long than vãn, Quý ròm liền chộp

ngay cơ hội. Nó kéo tay Tiểu Long:

- Thôi mày vào nhà nằm nghỉ đi! Nếu mày nói chuyện nhiều, hơi thoát tuột ra hết, bụng mày sẽ … đứt thành từng khúc đấy!

Chương 5

Tiểu Long và Quý ròm mới đặt chân qua ngưỡng cửa, chưa kịp ngồi xuống ghế, Tỉ Tỉ đã cười cười hỏi:

- Hôm nay mấy bạn có định đi ăn giỗ nữa không?

- Không, không! Giỗ đâu mà giỗ hoài vậy!

Quý ròm giật thót. Vừa đáp nó vừa kéo cuốn sách trên bàn lại gần, bụng nơm nớp không biết con nhỏ lém lỉnh này có nghi ngờ gì không mà mới sáng sớm đã hỏi độp một câu gay cấn như thế.

Để khoả lấp, nó vội vàng hắng giọng:

- Chúng ta học tiếp bài hôm nọ nhé!

Rồi không để hai cô học trò kịp mở miệng, nó tuôn một tràng:

- Hôm nay chúng ta sẽ ôn lại các bài tập về từ ngữ. Trong kho tàng từ ngữ dân gian, có rất nhiều thành ngữ liên quan dến cá. Thành ngữ "Mồm rộng như mồm cá ngão" là một ví dụ. Bây giờ tôi sẽ nêu lên vế đầu, mấy bạn sẽ tìm những loài cá thích hợp điền vào vế sau nhé!

Tỉ Tỉ mím cười chi không nói gì, còn Muội Muội thì mở to đôi mắt đen láy, gật đầu giục:

- Tụi này hiểu rồi, bạn Quý đọc đi!

Quý ròm nhìn vào trang sách, bụng yên chí lớn. Thành ngữ là những câu có sẵn, nó không sợ hai cô học trò bất ngờ nêu ra những loại cá bí hiểm như lần trước.

- Bạn Tỉ Tỉ trả lời trước nghe! – Quý ròm khẽ hắng giọng – Đầu bẹt như đầu cá gì?

- Cá trê! Tỉ Tỉ đáp không cần suy nghĩ

- Giỏi lắm! – Quý ròm gật gù – Giờ tới phiên Muội Muội!

Quý ròm nhìn vào mắt Muội Muội, hỏi:

- Mắt đỏ như mắt cá gì? Bạn phải …

Đang nói, Quý ròm bỗng bối rối ngoảnh mặt đi chỗ khác. Trong một thoáng, nó không hiểu tại sao đôi mắt đen như hai hạt nhãn của cô học trò Muội Muội lại khiến nó không dám nhìn lâu. Chắc vì từ trước đến nay nó chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào đen láy và long lanh như vậy. Đang hỏi

về "mắt đỏ" nhưng đầu óc nó lúc này chỉ toàn nghĩ ngợi vẩn vơ về "mắt đen". Nó nghĩ lẽ ra trong kho tàng thành ngữ, ngoài câu "Mắt đỏ như mắt cá chày" phải có thêm câu "Mắt đen như mắt … Muội Muội", như thế thì mới gọi là đầy đủ được.

- Làm gì bạn Quý ngẩn ra thế? Hỏi tiếp câu mới đi chứ?

Giọng Tỉ Tỉ vang lên cắt đứt giấc mơ cụt ngủn của Quý ròm. Nó giật bắn và ấp úng hỏi:

- Ờ,ờ … bạn Muội Muội trả lời chưa vậy?

Muội Muội bưng miệng cười:

- Tôi trả lời lâu rồi, bộ bạn Quý không nghe hở?

- Ờ, ờ … không nghe! – Quý ròm áp hai tay lên thái dương – Dạo này không hiểu sao tai tôi thỉnh thoảng lại kêu u u. Những lúc đó, sấm nổ bên tai tôi cũng chẳng nghe thấy nữa là!

Muội Muội lộ vẻ lo lắng:

- Như thế bạn Quý phải đi khám bệnh ngay đi! Đang đi đường, nhỡ tai bạn thình lình bị ù như thế thì nguy hiểm lắm. Lúc đó bạn sẽ chẳng nghe thấy tiếng còi xe được.

- Ờ, ờ … Khi nào về thành phố, tôi sẽ đi khám! – Quý ròm cảm động nói – À, vừa rồi Muội Muội trả lời là cá gì vậy?

Tiểu Long vọt miệng:

- Khi nãy Muội Muội đáp là cá chày.

- Cá chày hở? Cá chày là đúng rồi! Muội Muội giỏi ghê!

Quý ròm hào phóng khen, thậm chí suýt chút nữa nó đã reo lên. Rồi chợt thấy giọng điệu của mình có vẻ nịnh nọt quá xá, chẳng ra dáng một thầy giáo uy nghi chút nào, nó liền quay sang Tỉ Tỉ, cố lấy lại phong thái đĩnh đạc:

- Bây giờ tôi hỏi tiếp nghen! Bạn Tỉ Tỉ nghe cho rõ nè! Người gầy như con cá gì?

Tỉ Tỉ chớp mắt:

- Cá Ngài.

Hai tiếng cá ngài lạ hoắc khiến "giáo viên chính" lẫn "giáo viên phụ giảng" ngẩn tò te. Căn cứ vào sách vở thì đó là thành ngữ "Người gầy như

con cá mắm". Như vậy con cá đó phải là cá mắm. Như vậy có nghĩa là Tỉ Tỉ đã trả lời sai bét bè be. Theo lệ thường, lẽ ra Quý ròm phải lớn giọng quở trách và cho cô học trò Tỉ Tỉ điểm 0 ngay lập tức. Nhưng hôm trước bị hố một lần, Quý ròm sợ Tỉ Tỉ có những kiến thức đặc biệt về các thành ngữ liên quan đến cá nên không dám ra oai. Nó nghĩ một khi đã có cá bướm, thì cũng rất có thể có cá ngài trong cõi trần gian rộng lớn này, bèn dè dặt hỏi lại:

- Cá Ngài là cá nước ngọt hay cá nước mặn? Sao tôi nghe lạ hoắc vậy?

Tỉ Tỉ điềm nhiên:

- Đây không phải là cá nước ngọt hay nước mặn. Cá này sống trên mặt đất.

Tiểu Long chưng hửng:

- Làm gì có thứ cá sống trên mặt đất!

- Thế mà có đấy! – Tỉ Tỉ chợt toét miệng cười – "Cá ngài" tức là cá "ngài pháp sư" đó! "Ngài pháp sư" chả gầy nhom là gì!

Trong khi con nhỏ Tỉ Tỉ cười tươi như hoa, con nhỏ Muội Muội ý tứ quay mặt đi chỗ khác. Nhưng nhìn đôi vai đang run bần bật của nó, Tiểu Long và Quý ròm biết tỏng con nhỏ này cũng đang ôm bụng cười nhưng cố không để bật ra tiếng đó thôi.

Mặt Tiểu Long thoáng chốc đờ ra vì sửng sốt. Còn Quý ròm thì bừng bừng nổi giận. Trong một thoáng nó chẳng còn nhớ gì "mắt đen mắt đỏ". Nó thu nắm đấm, đấm một phát lên trời:

- Trời ơi là trời! Mấy bạn học không lo học, chỉ toàn nghịch phá thế này thì ai chịu thấu hở trời?

Rồi nó thống thiết rên rỉ:

- Học trò đã chẳng coi tinh thần "tôn sư trọng đạo" ra cái củ cà rốt gì thì thầy giáo này xin giã từ nghề sư phạm thôi!

Trong lúc phẫn nộ, Quý ròm quên mất mình là … Quý ròm. Nó đã tưởng mình đã đứng trên bục giảng ba mươi năm. Nó tưởng mình là cô Trinh đang bị băng tứ quậy chọc phá.

Quý ròm chán nghề dạy học lắm rồi. Nó đứng phắt dậy:

- Về thôi Tiểu Long!

- Gượm đã! – Tiểu Long quýnh quánh níu áo bạn – "Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" rồi từ từ …

Quý ròm không để Tiểu Long nói dứt câu. Nó sầm mặt hất tay thằng mập:

- Mày ở đó "ăn bánh uống nước" đi! Tao về!

Rồi đùng đùng đi ra cửa.

Phản ứng bất ngờ của Quý ròm khiến con nhỏ Muội Muội đang cười hoá khóc. Cặp mắt nó bắt đầu ngân ngấn nước

Còn Tỉ Tỉ thì miệng mồm méo xệch. Nó chạy theo Quý ròm, năn nỉ không ngớt miệng.

- Ban Quý ơi, quay lại đi! Tôi chỉ đùa một tí cho vui thôi mà! Lần sau tôi sẽ không …

Nhưng Quý ròm không buồn để những lời khẩn khoản đó vào tai. Đối với nó không còn lần sau nữa. Chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng buồn ngoảnh lại, nó cắm đầu cắm cổ đi thẳng một mạch.

Tiểu Long trông ngang ngó dọc một hồi, chẳng biết làm gì, đành ngơ ngác lần ra cửa, nối gót Quý ròm.

Khua chân vài lượt, Tiểu Long đã đuổi kịp bạn. Nhưng thấy mặt mày thằng ròm vẫn còn hầm hầm, nó không dám mở miệng.

Quý ròm vẫn đang sôi gan lắm. Nó chờ Tiểu Long hé môi để xổ cơn bực bội. Nhưng chờ hoài, thấy thằng mập vẫn im như thóc, nó chẳng có cớ lên tiếng, lại thêm quạu:

- Làm gì mà mày câm như hến thế? Bộ thấy tao bị con nhỏ Tỉ Tỉ đem ra giễu cợt, mày khoái chí lắm hả?

- Ơ, cái thằng này!- Tiểu Long rụt cổ và cảnh giác nhích ra xa – Tự nhiên lại giận cá chém thớt kìa.

- Giận cá cái đầu mày! – Quý ròm gầm lên – Kể từ giờ phút này, tao không muốn nghe bất cứ ai nhắc đến cái từ cá chết tiệt kia nữa.

- Không nhắc thì không nhắc!

Tiểu Long làu bàu và cố tình đi tụt lại phía sau để khỏi phải trò chuyện lôi thôi. Ai mà biết được trong khi vui miệng, con người ta có cao hứng nhắc đến cái từ cá cấm kị kia không.

Nhưng dù đề phòng đến mấy, Tiểu Long vẫn không tránh khỏi có lúc sơ sẩy.

Buổi trưa đang ngồi ăn cơm, thấy trong mâm có đĩa cá kho thơm phức, Tiểu Long ngước nhìn Thím Năm Sang:

- Cá này là cá gì vậy thím?

- Cá phèn đó cháu.

Vừa trả lời xong, Thím bỗng trố mắt sửng sốt khi thấy Tiểu Long ngoác miệng kêu "oái" một tiếng, người bật nẩy như bị ong đốt.

- Gì vậy cháu? – Thím lo lắng hỏi.

- Dạ không có gì ạ.

Tiểu Long nhăn nhó đáp, nó không thể nói thật là do mình vừa lơ đễnh nhắc đến từ cá nên bị thằng ròm đạp cho một cú như búa nện vào chân. Hơn nữa chuyện xảy ra dưới … gầm bàn, nếu có tố cáo, thằng ròm chắc chắn sẽ chối phăng.

- Cháu đừng giấu thím! – Thím Năm vẫn không yên tâm – Chắc là có con gì vừa đốt cháu!

Lượm vọt miệng:

- Đốt nhảy dựng như vậy chắc là ong rồi!

Tiểu Long lắc đầu:

- Không phải ong đâu! Đốt lén lút như thế chắc là … "cá ngài" đấy.

Vừa trả đũa thằng ròm, Tiểu Long vừa thận trọng cho chân lên ghế.

Quý ròm đâu có mắt dưới chân. Nó không hay thằng mập đã láu lỉnh rụt chân lại, cứ nghiến răng nghiến lợi dẫm một phát thật lực vào chỗ cũ. Chẳng may lúc đó chú Năm Chiểu ngồi đối diện với Tiểu Long đang duỗi chân ra.

Vì vậy mà khi Thím Năm Sang và thằng Lượm đang nghệt mặt cố đoán xem "cá ngài" là con gì và tại sao lại lén lút đốt người thì chú Năm Chiểu giật bắn người, suýt chút nữa chú vọt thẳng lên trần nhà như pháo thăng thiên. Chú kêu "ối" một tiếng, còn kêu lớn hơn Tiểu Long khi nãy, miếng cá vừa ngậm vào miệng chưa kịp nhai, đã bắn tung ra bàn.

Những người ngồi quanh bàn ăn lúc này mỗi người phản ứng mỗi khác. Tiểu Long che miệng cố nén cười, Quý ròm mặt mày xanh lè xanh lét, vờ

cắm đũa và cơm, thằng Lượm thì đưa mắt dò xét hai ông anh với vẻ ngờ vực, còn Thím Năm Sang thì quay qua chú Năm Chiểu, thấp thỏm hỏi:

- Chuyện gì thế hở ông?

Nhưng chú Năm Chiểu cũng chẳng còn ở chỗ cũ để trả lời thím. Đầu chú lúc này đã chui xuống gầm bàn. Từ bên dưới, giọng chú hổn hển vọng lên:

- Đứa ác ôn nào vừa đạp lên chân tao đau điếng vậy hử?

Chương 6

Giã từ con đường đất dẫn lên chợ Ngã Ba, giã từ những ngày làm thầy ngắn ngủi, bây giờ cứ sáng ra Tiểu Long và Quý ròm lại lẽo đẽo theo thằng Lượm đánh bò xuống bãi thả dưới chân đồi Cắt Cỏ.

Thằng Lượm thấy hai ông anh đi theo mình thì khoái chí lắm. Nó khoe:

- Ở bãi thả, tủi nó bày ra lắm trò, anh Tiểu Long và anh Quý xuống đó chơi, ở nhà làm gì chán chết.

Thủ Lĩnh Xóm Dưới gặp bọn Quý ròm mừng mừng tủi tủi:

- Tao tưởng hai đứa mày quên tao rồi chứ!

Tiểu Long vỗ lên lưng Dế lửa:

- Thằng Lượm đã chẳng nói cho mày nghe rồi còn gì! Tụi tao kẹt mấy con ma nơi nhà ông Sáu Cảnh.

- Nhưng vụ đó đã xong cả tuần nay rồi kia mà! Giọng Dế lửa chưa nguôi giận hờn.

Tiểu Long gạt mũi:

- Thì vậy!

- Thế cả tuần nay bọn mày làm gì mà không xuống đây chơi?

Quý ròm giở bài cũ:

- Bọn này mấy lần định đến thăm mày nhưng cứ đi nửa đường, thằng Tiểu Long lại đau bụng, thế là phải quay về cả chục lần như vậy!

- Thằng Tắc Kè Bông có nói tao nghe chuyện đó!- Dế lửa nhún vai – Nhưng vụ đau bụng này tụi bây chỉ gạt được thằng Tắc Kè Bông thôi, không gạt được tao đâu!

Quý ròm quả quyết:

- Tụi tao không gạt mày đâu. Thằng Tiểu Long dạo này không hiểu sao lúc nào cũng đau bụng.

Tiểu Long liền nhăn nhó ấn tay lên bụng

- Ờ, ngay bây giờ tao đã thấy đau rồi nè.

Tiểu Long cố làm bộ làm tịch. Nó không kêu Dế lửa sờ tay vào bụng, chỉ ra sức quằn quại. Nó biết thủ lĩnh Xóm Dưới là "Cao thủ võ lâm", không dễ gạt như Tắc Kè Bông. Tiểu Long gồng bụng lên là Dế lửa biết liền.

Dế lửa nhin Tiểu Long với ánh mắt bán tín bán nghi:

- Mày đau bụng thật hở?

Tiểu Long gật đầu

Dế lửa liếm môi:

- Đau quá xá là đau hở?

Tiểu Long lại gật đầu.

Dế lửa nhiệt tình;

- Vậy để tao chạy về lấy dầu ra xức cho mày nhé?

- Thôi khỏi – Tiểu Long lắc đầu – Bệnh đau bụng của tao lạ lắm. Xức dầu không hết đâu.

Dế lửa chớp mắt:

- Thế làm sao nó hết?

- Chả làm sao cả! Đau một lát tự nhiên nó hết.

Thấy Tiểu Long mô tả bệnh đau bụng xoàng quá, Quý ròm lật đật bổ sung:

- Nó hết rồi thìng lình lại đau lại. Cứ thế, mỗi ngày đau cả chục lần.

Dế lửa khịt mũi:

- Mày đừng lo! Để ngày mai tao dẫn mày xuống nhà ông Giáo Hoá bốc thuốc.

Ông Giáo Hoá chữa bệnh giỏi nhất làng, ông của Tiểu Long cũng từng hốt thuốc của ông này. Vì vậy khi nghe Dế lửa trưng ông Giáo Hoá ra, Tiểu Long hết đường từ chối. Nó gật đầu, đau khổ:

- Ờ, để hôm nào rảnh tao đi với mày!

Tiểu Long đáp qua quýt và ngày hôm sau nó cùng Quý ròm trốn biệt.

Sáng, thằng Lượm dắt bò ra cổng đợi cả buổi, không thấy hai ông anh đâu liền cột bò vào gốc cau, ba chân bốn cẳng chạy đi tìm.

Lượm bắt gặp Tiểu Long và Quý ròm chỗ gốc khế cạnh giếng nước:

- Trời đất, sao hai anh còn ở đây?

Quý ròm thản nhiên:

- Không ở đây chứ ở đâu!

Thái độ của Quý ròm khiến Lượm há hốc miệng:

- Bộ sáng nay hai anh không xuống Đồi Cắt Cỏ hả?

- Không! Quý ròm nhún vai – Bữa nay tụi tao ở nhà.

Lượm ngó Tiểu Long:

- Sáng nay thằng Dế lửa hẹn anh ghé nhà ông Giáo Hoá bốc thuốc kia mà.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Nhưng bây giờ tao không đi được. Cái bụng tao tự dưng nó sao sao ấy.

Lượm dán mắt vào ông anh, giọng nghi ngờ:

- Như vậy lẽ ra anh càng phải sớm ghé ông Giáo Hoá chứ!

Thấy thằng Lượm có vẻ như muốn vặn vẹo đến cùng, Quý ròm vờ sầm mặt:

- Lẽ ra cái đầu máy! Chuyện tụi tao để tụi tao lo. Mày lo đánh bò đi ăn kẻo ba mày xách roi rượt chạy toé khói bây giờ!

Đợi thằng Lượm đi khuất, Quý ròm quay qua Tiểu Long toét miệng cười:

- Thấy thằng em mày lì lợm quá xá cỡ! Hệt như mày vậy!

Tiểu Long không buồn bông phèng. Nó tặc lưỡi, giọng buồn thiu:

- Không đi theo thằng Lượm, tụi mình làm gì bây giờ?

Câu hỏi của Tiểu Long kéo Quý ròm quay về với thực tại. Nó thở đánh thượt:

- Ừ! tao cũng chẳng biết làm gì.

Trong lúc nói như vậy, đôi mắt đen láy của Muội Muội hiện ra mồn một trong óc nó. Tự dưng Quý ròm cảm thấy nhớ hai con nhỏ trên Xóm Đầu Cầu quá chừng. Nó cảm thấy cơn giận hôm nào của nó thật là vô lý. Nó là chúa nghịch ngợm, chúa bẻm mép. Xưa nay nó đã từng chọc ghẹo hàng tỉ người. Thế mà con nhỏ Tỉ Tỉ vui tính kia mới đùa với nó một câu, nó đã đỏ mặt tía tai, tuyên bố một đi không bao giờ trở lại. Nó thật chẳng ra gì.

Quý ròm lên án mình tơi tả. Nhưng nó chỉ lên án trong bụng thôi. Mặc dù đang hối hận ghê lắm nhưng nó không muốn thằng mập biết là nó đang hối hận. Nó sợ thằng mập trêu.

Chả rõ Tiểu Long có nhớ hai cô học trò như Quý ròm hay không mà trong khi Quý ròm thẫn thờ nhìn lên cây khế thì nó đưa đôi mắt bâng

khuâng nhìn ra cánh đồng bên kia bờ rào. Nó nhìn như vậy một hồi rồi chép miệng:

- Hay tụi mình ra ngoài suối câu cá đi!

Câu nói vừa thốt ra, Tiểu Long bỗng hốt hoảng đưa tay bụm miệng. Nó chợt nhớ Quý ròm cấm nó không được nhắc đến từ cá. Nó nhớ hôm qua chỉ vì lỡ miệng trong bữa cơm mà cả nó và chú Năm Chiểu đều bị thằng ròm giẫm muốn sái giò. Tiểu Long không biết thằng Quý ròm đang nằm đong đưa trên chiếc võng và ngước mặt lên trời ngẩn ngơ đếm từng bông khế rụng kia không còn là thằng Quý ròm mọi bữa. Thằng Quý ròm này đã thôi giận dỗi, trong lòng nó giờ đây đang ngập tràn hối hận.

Tiểu Long không biết, vì vậy nó ngạc nhiên khi thấy Quý ròm không đếm xỉa gì đến sự "phạm huý" của nó. Trước lời đề nghị của nó, thằng ròm chỉ ừ một tiếng hờ hững rồi uể oải ngồi dậy.

Nếu những đôi mắt tinh tường chỉ cần quan sát tinh thần của đoàn quân lúc ra trận là có thể đoán trước được kết quả của trận đánh thì ở đây cũng có một điều gì na ná như vậy. Nhìn cái cảnh Tiểu Long và Quý ròm mỗi đứa một cần câu lò dò ra suối trong bộ tịch ỉu xìu của mấy con gà rù, ai cũng biết là buổi đi câu bất đắc dĩ đó sẽ chẳng ra cái quái gì.

Quả vậy, Tiểu Long và Quý ròm ngồi dán mình bên bờ suối đến trưa trờ trưa trật chỉ giật được mỗi đứa một con cá nhép.

Đến khi mặt trời đứng bóng thì Quý ròm phủi quần đứng dậy. Nó ném con cá trên tay xuống nước

- Cho mày về với mẹ mày đấy.

Hành động của Quý ròm khiến Tiểu Long há hốc miệng:

- Sao mày lại liệng đi?

Quý ròm làu bàu:

- Có mỗi con đem về làm gì? Mày muốn làm trò cười cho thằng Tắc Kè Bông chắc?

- Ờ há!

Tiểu Long chớp chớp mắt. Và bắt chước Quý ròm, nó ném con cá xuống lòng suối. Rồi vác cần lên vai lếch thếch theo thằng ròm lần về lối cũ.

Tắc Kè Bông đón Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt dò hỏi:

- Tụi mày đi câu cá về đó à?

Quý ròm đập tay lên chiếc cần trúc, sẵng giọng:

- Mày biết rồi mà còn hỏi!

Không buồn để ý đến giọng điệu gây hấn của đối phương, Tắc Kè Bông tò mò nhìn Tiểu Long và Quý ròm từ đầu tới chân, tiếp tục chất vấn:

- Thế cá đâu? Tụi mày không câu được con nào sao?

- Sao lại không được con nào? – Quý ròm vênh mặt – Tụi tao câu được tới mấy chục con nhưng rồi tụi tao thả hết xuống nước.

Tắc Kè Bông ngạc nhiên:

- Sao thế?

Quý ròm nhún vai:

- Tụi tao đi câu cốt lấy vui chứ đâu phải cốt được nhiều cá!

Thấy Quý ròm giở "triết lí cao xa", Tắc kè Bông hết ham thắc mắc. Nó chỉ bĩu môi "xì" một tiếng:

- Đi về tay không như thế tao chẳng thấy vui tẹo nào! Rồi hững hờ bỏ đi.

Trưa đó, Quý ròm nằm trăn trở cả buổi vẫn không tài nào chợp mắt được. Nó liếc sang Tiểu Long, thấy thằng này cũng đang mở mắt thao láo nhìn lên nóc nhà. Đã mấy lần Quý ròm tính mở miệng rủ bạn chiều nay lên nhà hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội chơi nhưng rồi nó cảm thấy ngượng ngượng thế nào, lại thôi.

Thằng mập đang nghĩ gì trong đầu thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi, nó cựa quậy người và đưa mắt nhìn Tiểu Long.

Thấy Quý ròm cứ nhúc nhích hoài, Tiểu Long thúc khuỷu tay vào hông bạn:

- Mày làm sao thế hở ròm?

- Tao đang nghĩ chiều nay tụi mình nên đi đâu? – Quý ròm thận trọng thăm dò.

Nhưng khổ một nỗi Tiểu Long cũng đang thận trọng … làm thinh. Chờ một hồi không nghe Tiểu Long ừ hử gì, Quý ròm suốt ruột tiếp:

- Chẳng lẽ lại kéo nhau ra ngoài suối ngồi như sáng?

Tiểu Long thở phì:

- Tao chán ra suối lắm rồi.

Quý ròm mừng rơn:

- Không ra suối thì … lên đâu?

Thấy Quý ròm "gài" chữ "lên" vào câu hỏi một cách trắng trợn, Tiểu Long không buồn ngửa mặt nhìn lên nóc nhà nữa. Nó quay ngang, nghiêng người nhìn bạn, toét miệng cười:

- Bộ mày muốn rủ tao lên Xóm Đầu Cầu hở?

- Ừ.

- Lên nhà hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội hở?

- Ừ.

Lần này ừ xong Quý ròm đỏ mặt ngó lơ chỗ khác.

- Mày hết giận tụi nó rồi hở? – Tiểu Long vẫn lằng nhằng.

- Giận thì vẫn giận! – Quý ròm làm ra vẻ – Nhưng tao cứ thấy lo lo thế nào.

- Lo chuyện gì?

- Đang kèm tụi nó học, bọn mình bỏ ngang, nhỡ tụi nó thi rớt thì nguy! Phải ghé xem tụi nó học hành ra sao!

Lý do Quý ròm đưa ra chính xác quá cỡ. Tiểu Long bật dậy như lò xo:

- Vậy tụi mình phải lên nhà tụi nó ngay!

Quý ròm trố mắt:

- Ngay bây giờ! – Tiểu Long hớn hở.

Thấy Tiểu Long còn sốt sắng hơn cả mình, Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nó chỉ ngạc nhiên một chút thôi. Rồi hiểu ngay: Thì ra thằng mập cũng đang ở trong tâm trạng giống như mình. Nghỉ chơi với Tỉ Tỉ Muội Muội mấy bữa nay chắc nó buồn lắm!

Chương 7

Buổi sáng và buổi chiều chỉ cách nhau có một bữa cơm mà sự đời thay đổi đến chóng mặt. Cũng là thằng Quý ròm đó, cũng là thằng Tiểu Long đó, mà sao bước chân của chúng lúc này hùng dũng ghê, thật chẳng giống chút nào với dáng điệu uể oải lúc đi câu cá.

Quý ròm cứ đi vài bước lại lo lắng hỏi:

- Lên giờ này tụi nó có ở nhà không hở mày?

Tiểu Long quả quyết:

- Có chứ sao không.

Quý ròm vẫn chưa yên tâm:

- Mọi khi mình vẫn lên buổi sáng kia mà!

- Buổi nào cũng vậy thôi! – Tiểu Long trấn an bạn – Đang mùa ôn thi, tụi nó phải ở nhà suốt ngày để học bài chứ!

Quý ròm mặt tươi như hoa. Nó cao hứng buột miệng:

- Mày thông minh ghê!

Lời khen của Quý ròm làm Tiểu Long suýt chút nữa té lăn quay ra đất. Nó phải bặm môi để giữ cho thân người khỏi lảo đảo. Trước nay Quý ròm toàn chê nó chậm chạp, khờ khạo. Quý ròm chỉ khen nó là "đồ ngốc tử". Từ "thông minh", Quý ròm chỉ để dành khen cho nhỏ Hạnh. vậy mà bữa nay Quý ròm bỗng hào phóng quá xá cỡ.

Tiểu Long cảm động khụt khịt mũi, vì nó biết tỏng sở dĩ thằng ròm khen nó vung tán tàn như thế chẳng qua do sắp được gặp lại hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội thôi.

Quý ròm vẫn tiếp tục hào hứng:

- Lát nữa tao sẽ xin lỗi Tỉ Tỉ Muội Muội.

- Ừ.

- Tao sẽ thú nhận tao là người nóng nảy.

- Ừ.

- Tao sẽ bảo tụi nó là thật ra tao cũng rất thích đùa giỡn.

- Ừ.

- Hoc trò mà cứ đùa giỡn với thầy giáo lại càng vui hơn nũa, tụi nó cứ đùa thoải mái.

- Ừ.

- "Ừ, ừ" cái đầu mày! – Quý ròm nổi cáu – Bộ mày không còn từ nào khác hả?

- Nãy giờ tao đang bận theo dõi! – Tiểu Long khịt mũi, mắt vẫn nhìn chăm chăm ra phía trước – Có một người vừa vào nhà Tỉ Tỉ Muội Muội.

- Bà nó chứ ai!

- Không phải! – Tiểu Long đáp bằng giọng nghiêm trọng – Hình như là thằng Dế lửa.

- Dế lửa? – Đôi mắt Quý ròm vẽ thành hình chữ O – Nó ở Xóm Dưới mà mò lên đây làm gì?

- Tao chả rõ!

Quý ròm nhún vai:

- Chắc mày trông nhầm đó thôi!

Tiểu Long chưa kịp mở miệng thì thằng Dế lửa đã chứng minh giùm nó.

Dế lửa từ trong nhà Tỉ Tỉ Muội Muội hối hả bước ra. Nó đi như chạy. Chân trước băng băng, mắt dán xuống cái giỏ trên tay, suýt chút nữa nó đâm sầm vào hai thằng bạn nó.

- Mày làm gì mà hộc tốc thế?

Tiếng Quý ròm vang lên làm Dế lửa giật bắn, cái giỏ trên tay muốn rơi xuống đất.

- Ủa tụi mày … tụi mày đi đâu đây? – Dế lửa ngẩng lên, ngạc nhiên khi thấy Quý ròm và Tiểu Long đứng chắn trước mặt.

- Câu đó phải để tụi tao hỏi mày! – Quý ròm nheo nheo mắt – Mày đi đâu đây?

- Tao hả? – Dế lửa luống cuống – Mẹ tao sai tao lên chợ mua đồ.

Quý ròm nhướng cổ dòm vào cái giỏ trên tay Dế lửa, thắc mắc.

- Đi chợ gì mà chỉ có vài chén chè thế này?

Tiểu Long bắt chước Quý ròm, thò đầu nhìn vào giỏ. Và nó bỗng reo lên:

- A, chè đậu ván này do bà ngoại của Tỉ Tỉ Muội Muội nấu đây mà!

Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt Dế lửa:

- Thằng Tiểu Long nói đúng không hở mày?

Dế lửa ấp úng:

- Ờ … ờ … đúng!

Quý ròm nhíu mày:

- Thế ra mày quen với hai con nhỏ đó hả?

- Đâu có! – Dế lửa lắc đầu – Tao chỉ vào xin nước uống thôi!

Quý ròm bĩu môi:

- Xin nước uống mà được cho chè mang về?

Dế lửa khịt mũi:

- Đó là tại bà cụ bỏ vào giỏ tao thôi! Bà bảo đem về ăn rồi khi nào đi chợ ghé trả chén cho bà!

Quý ròm đưa mắt nhìn Tiểu Long ra ý hỏi. Quý ròm sinh ra và lớn lên ở thành thị. Vì vậy nó không rõ có phải ở thôn quê người ta thường hành động kỳ quặc như thế hay không.

Bắt gặp cái nhìn của thằng ròm, Tiểu Long khẽ gật đầu, ý bảo chuyện thằng Dế lửa vừa kể không phải là chuyện lạ ở cái làng này.

Quý ròm lại nhìn vào giỏ tặc lưỡi:

- Thế mày đi chợ không mua gì à?

Dế lửa cào tay lên tóc:

- Mẹ tao bảo tao đi mua cá chồn thính. Nhưng ở chợ người ta bán hết rồi.

Lần thứ hai Quý ròm dậy nghi ngờ. Và cũng lần thứ hai nó không có cách nào để biết được thằng Dế lửa có phải bịa chuyện hay không.

Chợt Quý ròm nhìn thấy hai chiếc khăn tay trong giỏ, cạnh mấy chén chè.

- Mày mua mấy khăn này à? – Quý ròm vừa hỏi vừa thò tay cầm lên hai chiếc khăn.

Đó là hai chiếc khăn thêu. Một chiếc thêu hình trái cam và hai chữ CS. Một chiếc thêu hình con dế đang phồng cánh, bên cạnh là hai chữ DM, những nét móc uốn lượn quấn quýt nhau trông rất đẹp mắt.

Tiểu Long ngắm chiếc khăn nhận xét:

- Trái cam này chắc là chị Cam mày?

Quý ròm tiếp lời:

- Còn con Dế này chắc là mày?

Tiểu Long tiếp tục làm thám tử:

- Như vậy hai chiếc khăn này chắc chắn không phải mua ở chợ?

Dế lửa liếm môi:

- Tao mua ở chợ đấy!

- Xạo đi mày! – Quý ròm nhún vai – Ở chợ làm sao người ta biết tên hai chị em mày mà thêu hình trái cam và hình con dế vào đây?

- Mày chả biết gì mà cũng đòi bắt bẻ! – Dế lửa nhếch mép – Tuần trước tao mua hai chiếc khăn này, rồi gửi lại nhờ người ta thêu, hôm nay ghé lấy!

Một lần nữa, Quý ròm cứng họng. Nó hoang mang đưa mắt liếc thằng mập. Nhưng lần này, ngay cả Tiểu Long cũng không rõ trên chợ Ngã Ba có thật đang tồn tại cái nghề thêu khăn này không. Vì vậy, trong khi Quý ròm giương mắt ếch nhìn nó thì nó cũng đực mặt nhìn lại thằng ròm.

Hai đứa cứ đứng ngẩn ngó qua ngó lại như vậy hồi lâu, đến mức thằng Dế lửa giật hai chiếc khăn và xách giỏ bỏ đi từ hồi nào tụi nó cũng chẳng hay.

Đến khi Tiểu Long và Quý ròm choàng tỉnh thì Dế lửa chỉ còn là một chấm nhỏ ở tít đằng xa, nom như … con dế.

- Tao nghi quá mày ạ! – Tiểu Long băn khoăn buột miệng.

- Mày nghi thằng Dế lửa chơi trò dóc tổ hả?

- Ừ, tao nghĩ chắc nó chơi thân với hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội. Nó bảo không quen chỉ là vờ vịt thôi. Khi nãy nó quên nhắc tao chuyện đi bốc thuốc ở nhà ông giáo Hoá, chứng tỏ nó đang bối rối ghê lắm!

Quý ròm cau mày:

- Nhưng tại sao nó lại giấu tụi mình chuyện đó nhỉ?

- Tao cũng không hiểu! – Tiểu Long ngơ ngác.

- Ừ, khó hiểu ghê! – Quý ròm chép miệng, cảm khái.

Tiểu Long hỏi:

- Mày thấy hai chiếc khăn khi nãy có gì lạ không?

- Tao chưa phát hiện được cái gì đặc biệt!

Quý ròm gãi má, ngập ngừng đáp. Nhưng rồi nó bỗng reo lên:

- A, Hai chữ CS chắc là tên của chị Cam và tên anh Sơn!

- Anh Sơn nào?

- Anh Sơn Kỹ sư trên huyện chứ anh Sơn nào! Mày quên câu chuyện lần trước ở ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ rồi sao?

Tiểu Long chớp chớp mắt:

- Nhưng sau bài vè trừ tà ma của mày, chị Cam đã chia tay với anh Sơn rồi mà.

- Ối dào! – Quý ròm ra vẻ sành sỏi – Chia tay rồi nối lại, nối lại rồi chia tay, chuyện đó có gì lạ đâu!

Vẻ lõi đời của Quý ròm khiến Tiểu Long trố mắt:

- Sao mày biết?

- Tao hở?

Bị Tiểu Long hỏi vặn, Quý ròm đâm ú ớ. Nó lúng túng gãi đầu:

- Thì tao … xem trên phim, thấy người ta hay xử sự như vậy, lại còn khóc lóc nữa!

Rồi sợ thằng mập hoạnh hoẹ tiếp về đề tài hóc búa này, Quý ròm xua tay:

- Mà thôi, mày đừng hỏi nữa! Chuyện người lớn rắc rối lắm, khi nào lớn lên mày khắc biết!

Thấy Quý ròm vẻ như muốn né tránh đề tài người lớn rắc rối này, Tiểu Long hỏi sang chuyện khác:

- Thế còn hai chữ DM? DM là gì?

Quý ròm vung tay:

- D đương nhiên là Dế rồi. Đó là tên thằng Dế lửa. Quý ròm đập tay lên trán:

- Còn M … còn M …

- A, tao biết rồi! – Tiểu Long bất thần reo lên – M chắc chắn là tên tắt của con nhỏ Muội Muội!

Quý ròm nghe như có luồng điện chạy qua người. Nó lẩm bẩm như người mộng du:

- Đúng rồi! M là Muội Muội … M là Muội Muội …

Tiểu Long quả đúng là ngốc tử. Nó không hiểu tâm trạng bạn mình lấy tẹo nào, lại bô bô:

- Như vậy hai chiếc khăn này là do Muội Muội thêu tặng thằng Dế lửa. Vậy mà nó dám bảo là mua trên chợ.

Chương 8

Sư phụ như Quý ròm, thế gian xưa này hiếm có. Sư phụ không giúp đỡ cho đệ tử thì chớ, lại còn trù cho đệ tử thi đâu rớt đó.

Nhưng hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội chưa tới số … thi rớt.

Tiểu Long và Quý ròm vừa quay lưng, đã nghe tiếng Muội Muội thình lình gọi giật:

- Bạn Quý, bạn Tiểu Long! Hai bạn đi đâu đó, sao mấy hôm nay không ghé nhà chơi?

Hai đứa giật mình ngoảnh lại, thấy Muội Muội đang đứng vịn cổng rào và nhìn tụi nó bằng cặp mắt đăm đăm.

Từ khi phát hiện ra "tình bạn đặc biệt" giữa Dế lửa và Muội Muội, Quý ròm cảm thấy ghét con nhỏ Muội Muội này thậm tệ. Nó thế trong bụng sẽ không bao giờ đặt chân vào căn nhà có bở rào nở vàng hoa huỳnh anh đó nữa. Nó thề từ nay đến già sẽ không bao giờ thèm nhìn mặt Muội Muội.

Vậy mà vừa chạm vào đôi mắt đen lay láy của Muội Muội, vậy mà cái giọng nói êm ái của Muội Muội vừa cất lên bên tai, Quý ròm bỗng đâm ra lóng nga lóng ngóng. Nó không biết nên làm thinh đi thẳng cho bõ tức hay đứng lại nói chuyện. Nó liếc Tiểu Long, trù trừ:

- Sao mày?

Quý ròm không nhận ra những ngày gần đây nó chẳng tự quyết định được điều gì. Nó toàn hỏi ý kiến Tiểu Long. Chưa bao giờ nó hỏi ý kiến Tiểu Long nhiều như thế.

Tiểu Long được bạn hỏi ý kiến hoài thì khoái lắm. Nó ra oai bằng cách không thèm trả lời thẳng ròm. Nó ngước nhìn Muội Muội, khịt mũi đáp:

- Mấy hôm nay tụi này bận.

- Hai bạn bận gì thế? – Muội Muội lại hỏi.

Tiểu Long nhún vai:

- Bận nhiều thứ lắm.

Muội Muội chớp mắt:

- Thế bây giờ hai bạn có bận không?

- Bây giờ hở?

Tiểu Long khẽ đưa mắt nhìn Quý ròm. Thấy bạn mình chẳng tỏ vẻ gì ngăn cản, nó bèn quay ra nhìn Muội Muội, cười khì:

- Bây giờ thì … không!

Nghe vậy, Muội Muội mừng quýnh. Nó nói như reo:

- Vậy hai bạn vào nhà chơi đi!

- Vào thì vào.

Tiểu Long hớn hở gật đầu. Lần này nó chẳng buồn liếc Quý ròm. Nó biết thằng ròm ngoài mặt chỉ làm bộ làm tịch thế thôi. Trong bụng thằng ròm cũng giống như nó. Trong bụng thằng ròm cũng đang muốn "vào nhà chơi đi" đến chết được.

Muội Muội nhảy chân sáo đi trước, Tiểu Long và Quý ròm bẽn lẽn theo sau. Gặp lại "học trò cũ", hai "thầy" tất nhiên là vui mừng khôn xiết, nhưng nhớ lại không khí căng thẳng của "cuộc chia tay" hôm trước, hai "thầy" cứ thấy ngường ngượng thế nào, mặt mày bất giác lơ lơ láo láo. Vì vậy mà cái cảnh Muội Muội dẫn Tiểu Long và Quý ròm vào nhà nom không khác mấy cảnh người ta áp giải những tên tù vượt ngục.

Tỉ Tỉ ngồi "phục" sẵn trong nhà. Tiểu Long và Quý ròm vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, nó đã bật dậy, niềm nở:

- Chào hai bạn!

Tiểu Long mỉm cười:

- Chào Tỉ Tỉ! Bạn khoẻ không?

- Khoẻ lắm! – Tỉ Tỉ gật đầu – Nhất là mấy hôm nay không phải ôn thi, không phải học bài lại càng khoẻ hơn nữa!

Tiểu Long chứng minh dù sao đi nữa mình vẫn là một thằng khờ bằng cách nhướn mắt hỏi:

- Sao thế? Bộ mấy hôm nay hai bạn không bận chuyện gì hả?

- Bận gì đâu! – Tỉ Tỉ thản nhiên – Tại không có thầy nên học trò phải nghỉ học thôi!

Cái lối ăn nói xỏ xiên của đối phương khiến Tiểu Long dở cười dở mếu. Nó đưa tay quẹt mũi lia lịa và khẽ đánh mắt sang Quý ròm, chờ thằng này "phát hoả".

Nhưng Quý ròm lúc này giống như một hòn núi lửa đang ngủ mê. Nó chẳng cáu kỉnh thì chớ, lại nhe răng cười:

- Thôi mà, giận hoài!

Tỉ Tỉ lắc mái tóc:

- Tụi này không biết giận đâu. Chỉ bạn giận tụi này thì có!

Quý ròm gãi gáy:

- Tụi này cũng không biết giận.

Tỉ Tỉ nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Bạn Quý nói thật đấy hở?

- Thật.

- Bạn không giận chuyện … "con cá ngài" hôm trước nữa hả?

- Không! – Quý ròm quả quyết, rồi sực nhớ đến những câu nói đã sắp xếp sẵn ở nhà, nó ngoác miệng hùng hồn – Tôi thành thật xin lỗi hai bạn chuyện bữa trước. Hôm đó quả là tôi hơi nóng nảy, chứ thật ra tôi cũng rất thích đùa giỡn. Học trò mà đùa giỡn với thầy giáo lại càng vui hơn nữa, từ nay về sau các bạn cứ đùa thoải mái …

Quý ròm tuôn một tràng khiến Tiểu Long và Muội Muội bưng miệng cười. Nhất là vẻ thành khẩn của Quý ròm lúc này nom chẳng ra ông thầy tẹo nào, nó giống với vẻ mặt của một cậu học trò đang nhận lỗi trước mặt cô giáo hơn.

"Cô giáo" Tỉ Tỉ khoái chí, cười tít mắt:

- Bạn nói quá! Tụi này đâu có dám đùa thoải mái …

Quý ròm đang đà hăng máu. Nó vung tay:

- Chẳng có gì không dám! Bạn cứ đùa!

- Ngày nào cũng đùa?

- Đúng, ngày nào cũng đùa!

- Đùa suốt buổi?

Cứ đùa suốt buổi!

- Không thèm học chữ nào?

Quý ròm gật đầu như máy:

- Đúng, không thèm học chữ nào!

Trong khi Muội Muội quay mặt đi chỗ khác cười rung cả người thì Tiểu Long tái mặt thò tay giật áo Quý ròm:

- Này …

Quý ròm gạt phắt tay bạn:

- Tao đang nói chuyện mà mày làm trò gì thế? Mày có biết lịch sự là gì không?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng vừa rồi mày bảo là … không thèm học chữ nào …

Lời nhắc nhở của Tiểu Long khiến Quý ròm giật đánh thót một cái. Như người nằm mơ sực tỉnh, quay sang cô học trò tinh quái, tức tối quát ầm lên:

- Này, mấy bạn không lo học, chỉ toàn lo đùa giỡn thế này ai mà chịu thấu hả?

Từ khi nào Tỉ Tỉ đã giấu mặt sau hai bàn tay. Từ cái kẽ tay, Quý ròm nghe vọng ra tiếng trả lời của một người cô nén cười:

- Học trò mà đùa giỡn với thầy giáo mới vui chứ?

Lần thứ hai trong vòng một phút, Quý ròm đau khổ nhận ra mình đã sập bẫy đối phương. Nuốt ực một cái cho trôi ấm ức, nó cười méo xẹo:

- Thì tôi giả vờ nạt nộ cũng cốt để đùa vui thôi mà …

Muội Muội là con nhỏ dễ thương hết biết. Thấy Quý ròm mặt mày thoạt xanh thoạt đỏ, biết "thầy" mình ngượng ngập ghê lắm, nó liền đánh trống lảng:

- Bữa nay mình học môn gì há?

Như người chết đuối vớ được cọc, Quý ròm mừng rơn:

- À, đúng rồi! Mấy bạn lật tập ra học đi chứ!

Rồi sực nhớ tới "nỗi khổ cá ngài" hôm trước, nó lật đật tiếp:

- Bữa nay chúng ta không ôn môn Tiếng Việt nữa! Chúng ta sẽ ôn tiếp môn toán!

Trong khi Tỉ Tỉ Muội Muội lật tập loạt soạt, Quý ròm cố lấy lại oai phong vừa bị con nhỏ Tỉ Tỉ làm giảm sút thê thảm bằng cách quay sang "giáo viên phụ giảng", nghiêm nghị ra lệnh:

- Mày chọn một đề toán trong sách rồi đọc lên cho mấy bạn chép!

“Giáo viên phụ giảng” tuân lệnh răm rắp. Tiểu Long nhìn vào sách, hắng giọng đọc. Oái oăm làm sao, Tiểu Long lại đọc trúng ngay cái đề “hắc ám” nhất:

- Một con cá nặng bao nhiêu nếu đuôi nó năng 4 ký …

Đang đọc nửa chừng, sực nhận ra có một con cá đang bơi lội tung tăng trong đề toán, Tiểu Long hết hồn, vội ngưng bặt và đưa mắt liếc bạn.

- Đọc tiếp đi chứ liếc, liếc cái gì? – Quý ròm tức đến mức không biết làm gì hơn là phì cười – Số tao bữa nay chạy trời không khỏi nắng mà!

Tiểu Long rụt rè:

- Hay để tao đọc đề khác!

Tuy “ông thầy” bảo là đã hết giận chuyện bữa trước và hứa hẹn sẽ cho học trò tha hồ đùa giỡn, Muội Muội vẫn thấp thỏm không yên. Nó nhanh nhẩu hùa theo Tiểu Long:

- Đúng rồi đó, bạn Tiểu Long đọc đề khác đi! Đề này hai chị em tôi đã làm qua rồi!

Tiểu Long lật liền ba trang rồi gật gù chép miệng:

- Mấy bạn nghe kỹ cái đề này nè: Với hai mảnh bìa cứng hình chữ nhật, mỗi mảnh dài 18 cm, rộng 12 cm, Nam dự định cắt ra ở mỗi mảnh 6 hình vuông như hình bên …

Tiểu Long xoay trang sách hướng về phía hai cô học trò:

- Hai cái hình như thế này này!

Đợi Tỉ Tỉ Muội Muội vẽ xong xuôi hai hình vẽ, Tiểu Long thu cuốn sách lại, đọc tiếp:

- Nam dự đinh cắt ra ở mỗi hình 6 mảnh hình vuông như hình bên để làm thành hai hộp diêm nhốt dế. Tính cạnh và diện tích toàn phần của mỗi hộp!

Tiểu Long quả là ngốc tử! Nó sợ “phạm huý”, mải lo tránh chữ “cá”. Nó không biết chữ “dế” còn khiến bạn nó cáu sườn hơn chữ cá gấp tỉ lần.

Từ khi bước chân vào nhà, trông không khí vui vẻ của “phút giây hội ngộ”, lại bị con nhỏ Tỉ Tỉ trêu chọc tối tăm mặt mũi, Quý ròm quên phắt nỗi buồn Dế lửa.

Đang vui hơn hớn, tự nhiên nghe Tiểu Long nhắc tới hộp diêm nhốt dế, Quý ròm cảm thấy như có áng mây kéo ngang hồn mình.

Hình ảnh hai chứ DM thêu trên chiếc khăn hiện ra trong óc khiến mặt nó bỗng chốc dàu dàu.

Muội Muội không hiểu tâm sự của Quý ròm. Giải toán xong, nó nộp bài cho "thầy giáo", ngạc nhiên thấy mặt "thầy" xụ xuống một đống:

- Ủa, bạn Quý có chyện gì buồn hở?

Quý ròm không dám nhìn lâu hai hạt nhãn trước mặt, bèn quay ra sân nắng ấp úng:

- Ơ … có gì đâu!

Muội Muội cắn môi:

- Thế sao nom bạn buồn xo vậy?

- Buồn xo đâu mà buồn xo!

Muội Muội khăng khăng:

- Có! Tôi thấy bạn buồn nè!

Quý ròm buồn nẫu ruột, lại bị chính "thủ phạm" gây nên nỗi buồn cho mình hỏi tới hỏi lui hoài, nó phát bực sẵng giọng:

- Ừ, tôi buồn đó! Rồi sao?

Muội Muội vẫn hoà nhã:

- Thế bạn buồn chuyện gì vậy?

Tự dưng Quý ròm thấy cổ họng mình khô rang.

- Buồn cái gì hở? – Nó nuốt nước bọt, ấp úng – Ờ, tôi buồn … cái đề toán!

Muội Muội ngơ ngác:

- Buồn cái đề toán? Cái đề toán có gì đâu mà buồn?

- Có đấy! – Quý ròm nhìn lên trời – Trong đề toán có cái hộp dế!

Lần thứ ba Muội Muội chớp đôi mắt nai:

- Bạn Quý ròm nói gì khó hiểu ghê! Tại sao bạn lại buồn con dế?

Quý ròm thở hắt ra:

- Bởi vì nó là con Dế lửa!

Rồi Quý ròm nhắm tịt mắt:

- Mà Dế lửa thì vừa từ trong nhà này đi ra!

Tới đây thì Tiểu Long hiểu ra nỗi buồn của bạn. Nó hăm hở phụ hoạ:

- Lại còn bỏ theo mấy chén chè đậu ván trong giỏ nữa!

Trời ơi là trời – Nghe Tiểu Long hùa theo mình "kết tội: thằng Dế lửa, Quý ròm thầm kêu trời trong bụng – Chán cho thằng mập này ghê! Không biết nói gì thì làm thinh quách cho rồi! Nói vậy, hai con nhỏ này lại tưởng mình buồn vì tham ăn.Tụi nó sẽ tưởng mình vì sợ thằng Dế lửa "xơi" hết chè đậu ván nên bộ dạng mình mới thiểu não làm vậy!

Quả như Quý ròm lo lắng, Tiểu Long vừa "thuyết minh" xong, Muội Muội liền tươi tỉnh trấn an:

- Bạn Quý đừng lo! Chè đậu ván ở trong bếp còn nhiều lắm!

- Đâu phải tôi buồn vì … thèm ăn chè!

Quý ròm cười như mếu. Rồi để giải oan, nó đành cắn môi nói thẳng:

- Tôi buồn vì mấy bạn giấu tụi tôi thôi!

Lần này thì Muội Muội chưa kịp thắc mắc, Tỉ Tỉ đã vọt miệng:

- Bạn Quý nói gì thế? Tụi này giấu các bạn chuyện gì?

- Chuyện mấy bạn … chơi thân với Dế lửa đó!

- À, thì ra là chuyện đó! – Tỉ Tỉ mỉm cười, rồi nó thoắt nghiêm mặt – Tụi này đâu có chơi thân. Dế lửa chỉ vào xin nước uống.

- Tôi không tin.

Tỉ Tỉ nheo mắt:

- Đấy là do bạn đa nghi thôi!

Quý ròm sực nhớ đến chuyện hôm trước. Nó nhếch môi, giọng đắc thắng:

- Mấy bạn bảo không chơi thân với Dế lửa sao lại biết nhà Dế lửa không nuôi gà vịt?

Tỉ Tỉ là một con nhỏ đầy bản lĩnh. Nó không bối rối mảy may:

- Đó là Dế lửa tự nói.

- Như vậy là Dế lửa đã tới đây nhiều lần?

Tỉ Tỉ vẫn tỉnh khô:

- Khoảng hai, ba lần. Lần nào cũng vào xin nước uống.

Thấy Tỉ Tỉ đối đáp đâu ra đó, Quý ròm xụi lơ, hết ham vặn vẹo. Nó biết thừa con nhỏ này đang phịa chuyện nhưng không tìm ra sơ hở để bắt bẻ. Chỉ còn một chứng cớ cuối cùng: hai chiếc khăn thêu. Nhưng Quý òm lại không muốn lôi chuyện đó ra. Nó cứ thấy ngượng ngùng thế nào. Đó là chưa kể, nếu nó trưng chuyện hai chiếc khăn ra, con nhỏ Tỉ Tỉ mồm mép này ắt sẽ thừa sức giải thích trơn tru, trôi chảy.

Vì vậy mà sau một hồi tính lợi tính hại, nó thở dài chìa tay về phía Tỉ Tỉ, rầi rĩ nói:

- Thôi bạn nộp bài làm của bạn đi!

Chương 9

Quý ròm nằm đong đưa trên chiếc võng gai bắc giữa gốc khế và gốc ổi cạnh giếng đá, đầu óc nghĩ ngợi tận đâu đâu.

Bên cạnh, Tiểu Long nằm dài trên chiếc chõng tre kê dưới chái lá dọc vách. Trưa nay, thấy Quý ròm không ngủ, nó cũng lấy sách ra sau hè nằm đọc.

Hồi sáng hai đứa theo thằng Lượm xuống chơi đồi Cắt Cỏ. Còn vài hôm nữa, tụi nó phải về lại thành phố rồi, tụi nó không muốn từ chối lời mời của thằng Lượm. Tụi nó không muốn thằng Lượm buồn.

Như lần trước, thấy Tiểu Long và Quý ròm xuống chơi, Dế lửa mừng lắm. Nó nhìn lom lom vào vạt áo trước bụng Tiểu Long, tò mò hỏi:

- Bụng mày hết đau rồi hở?

Tiểu Long không biết thằng này hỏi thật hay hỏi đùa. Nhìn vẻ mặt Dế lửa, nó có cảm giác thằng này đã quên mất cuộc đụng đầu trước nhà Tỉ Tỉ Muội Muội trưa hôm qua.

Tiểu Long ấn tay lên bụng:

- Vẫn còn đau!

Dế lửa chớp mắt:

- Thế sao mày không chịu để tao dẫn xuống nhà ông Giáo Hoá?

Quý ròm hừ mũi:

- Bệnh của nó uống thuốc không hết đâu!

Dế lửa nhìn Quý ròm, cặp lông mày nhíu lại:

- Thế làm sao mới hết?

Quý ròm nhếch mép:

- Phải ăn cá chuồn thính.

- Cá chuồn thính?

Dế lửa ngạc nhiên, nó không biết thằng ròm đang cà khịa nó chuyện hôm qua. Nó đưa tay gãi tai:

- Lạ thật đấy! Tao chưa nghe thấy ai trị bệnh bằng cá chuồn thính bao giờ!

Quý ròm gật gù:

- Nhưng bệnh của thằng Tiểu Long phải trị bằng cá chuồn thính. Bằng cả chè đậu ván nữa!

Tới đây thì Dế lửa chợt hiểu. Nó đập tay lên vai Quý ròm, cười lỏn lẻn:

- Mày trêu tao hoài!

Quý ròm nghiêm mặt:

- Mày quen hai con nhỏ đó lâu chưa?

- Hai con nhỏ nào?

- Mày đừng có vờ vịt! – Quý ròm nhăn nhó – Hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội chứ hai con nhỏ nào!

Dế lửa nuốt nước bọt:

- Tao vào đó xin nước uống hai ba lần.

Dế lửa trả lời giống hệt những gì Tỉ Tỉ nói hôm qua khiến Quý ròm đâm ngẩn ngơ:

- Mày nói thật đấy hở?

- Nói thật.

Quý ròm nhìn sâu vào mắt thủ lĩnh Xóm Dưới:

- Vậy mày với con nhỏ Muội Muội không phải là bạn đặc biệt hở?

- "Bạn đặc biệt" là sao? – Nó thuỗn mặt nhìn thằng ròm.

Quý ròm chưa kịp trả lời, Tiểu Long đã hăm hở vọt miệng "giải đáp thắc mắc":

- Bạn đặc biệt mà cũng không biết! Bạn đặc biệt tức là bạn mà mày chỉ muốn nó chơi với một mình mày thôi, mày không thích nó chơi với bất cứ đứa con trai nào khác ấy mà!

Dế lửa toét miệng cười:

- Như vậy thì tao với Muội Muội không phải là "bạn đặc biệt"!

Nụ cười của thủ lĩnh Xóm Dưới tươi rói và thành thật đến mức trong một thoáng Quý ròm không tin là đối phương đang chơi trò dóc tổ.

Dường như sợ Tiểu Long và Quý ròm chưa tin hẳn, Dế lửa vội vã nói thêm:

- Tụi mày cứ việc kết bạn với Tỉ Tỉ Muội Muội tha hồ. Tao cũng thích nhìn bốn đứa mày chơi thân với nhau lắm!

Dế lửa làm Quý ròm cảm động quá chừng. Nó khụt khịt mũi, giọng bâng khuâng:

- Nhưng đằng nào tụi tao cũng sắp rời khỏi làng này rồi! Tụi tao chỉ còn ở đây mấy ngày nữa!

Nỗi buồn là thứ hay lây. Quý ròm dàu dàu làm Dế lửa cũng dàu dàu theo. Nó đặt tay lên vai bạn, giọng bùi ngùi:

- Ừ, tụi mày chơi chưa bao lâu đã lại phải đi rồi, buồn ghê!

Rồi nó vuột miệng cảm khái:

- Tỉ Tỉ Muội Muội còn có thể sớm gặp lại tụi mày. Còn tao phải đợi đến hè sang năm.

Tiểu Long cười buồn:

- Tỉ Tỉ Muội Muội cũng như mày thôi, đằng nào cũng sang năm tụi tao mới gặp lại, có khác gì đâu!

- Khác chứ! – Dế lửa nhún vai – Biết đâu tụi mày sẽ gặp Tỉ Tỉ Muội Muội ở thành phố. Tỉ Tỉ Muội Muội bảo tao là tụi nó định đi thành phố chơi cho biết!

Bây giờ chợt nhớ lại lời thằng Dế lửa nói, Tiểu long đặt cuốn sách xuống, ngóc đầu nhìn bạn:

- Quý ròm nè!

- Gì?

- Mày có tin lời thằng Dế lửa nói không?

- Chuyện nó và Muội Muội không phải là bạn đặc biệt đó hở?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Sao lúc nào mày cũng băn khoăn cái chuyện bạn đặc biệt với bạn không đặc biệt thế? Tao hỏi là hỏi chuyện khác cơ!

Quý ròm cười hì hì:

- Chuyện khác là chuyện gì?

- Chuyện nó bảo Tỉ Tỉ Muội Muội định đi chơi thành phố đó. Mày nghĩ nó có nói thật không?

- Chuyện đó có gì là không thật! – Quý ròm nhướn mắt – Hôm trước nghe tao quảng cáo về thành phố quá trời, chắc hai con nhỏ đó nôn nao muốn đi chơi cho biết.

Tiểu Long lồm cồm bò dậy. Nó ngồi xếp bằng trên chõng và đưa tay quẹt mũi, giọng thoáng ái ngại:

- Nhưng biết tụi nó thi vào lớp 6 có đậu không. Nếu rớt, chắc ngoại tụi nó không cho tụi nó đi quá!

- Mày đừng lo! – Quý ròm gật gù – Hai con nhỏ này thuộc loại thông minh đặc biệt, không thể nào thi rớt được!

Đôi mắt Quý ròm bỗng mơ màng:

- Nếu được học ở thành phố, Tỉ Tỉ Muội Muội có lẽ sẽ không kém gì nhỏ Hạnh đâu!

- Ừ! – Giọng Tiểu Long bùi ngùi – Tội nghiệp tụi nó ghê! Tự dưng lại bỏ học mất hai năm …

Quý ròm nhìn lên tàng cây. Ở trên cao, những chiếc lá lọc ánh nắng trở nên xanh biếc như ngọc. Tự dưng Quý ròm thấy lòng bồi hồi quá thể. Hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội kia chẳng khác nào hai viên ngọc quí, nhưng vì không có ánh nắng chiếu qua nên mọi người không nhìn thấy vẻ xanh biếc lấp lánh của tụi nó đó thôi. Phải chi tụi nó có hoàn cảnh thuận lợi như mình …

- Tiểu Long nè!

- Gì?

- Mày có tiền không?

- Chi vậy?

- Ngày mai trước khi ghé nhà Tỉ Tỉ Muội Muội, tao và mày lên chợ Ngã Ba …

- Mua cá chuồn thính hả?

- Cá chuồn thính cái đầu mày! – Quý ròm gầm gừ – Tao định trước khi chia tay Tỉ Tỉ Muội Muội, tụi mình sắm cho tụi nó ít tập, viết để tụi nó học.

Tiểu Long ngập ngừng:

- Tao nghi quá!

- Nghi chuyện gì?

- Chúng nó lại … xé tập làm diều.

- Kệ tụi nó – Quý ròm khoát tay – Coi như đây là món quá kỉ niệm của lần đầu gặp gỡ. Mình tặng tụi nó, tụi nó muốn làm gì thì làm!

- Nhưng chắc tụi nó không đến nỗi "táng tận lương tâm" như mày nghĩ đâu!

Tiểu Long cho tay vào túi:

- Tao còn có mấy chục ngàn hà.

- Mấy chục ngàn là đủ rồi! – Quý ròm "triết lí" – Quà tặng quý ở tình cảm chứ đâu phải ở tiền bạc!

Quý ròm chìa tay ra:

- Nói vậy chứ đưa hết tiền đây!

Chương 10

Tiểu Long và Quý ròm chia tay nội, chia tay chú thím dễ ợt, chia tay Tắc Kè Bông và thằng Lượm dễ ợt. Chia tay tụi Dế lửa ở Xóm Dưới cũng dễ ợt. Chia tay hai thằng nhóc chủ quán kế nhà ông Sáu Cảnh càng dễ hơn nữa.

Vậy mà không hiểu sao đến khi chia tay Tỉ Tỉ Muội Muội, tụi nó lại lóng nga lóng ngóng và cảm thấy nao nao lạ. Nhất là Quý ròm, nó cứ cảm thấy bịn rịn sao sao ấy. Từ bé đến giờ, chưa bao giờ nó chia tay ai mà bụng dạ lại dục dặc dùng dằng đến thế. Nó cứ lo không biết khi nó và Tiểu Long bỏ đi rồi, hai đứa học trò của nó sẽ học hành thi cử ra sao và khi không có tụi nó, hai con nhỏ này sẽ chơi đùa với ai trong những tháng ngày còn lại. Nó lại lo khi vắng tụi nó, nhỡ con nhỏ Tỉ Tỉ cao hứng muốn trêu chọc ai đó cho đỡ buồn sẽ chả biết lấy đâu ra người để trêu chọc. Lúc đó, chắc Tỉ Tỉ buồn lắm. Nhưng người buồn nhất hẳn sẽ là Muội Muội. Muội Muội ngoan hiền, không lém lỉnh tinh quái như Tỉ Tỉ, ắt sẽ không đủ bản lĩnh để vượt qua nỗi buồn khi … nhớ tụi nó.

Quý ròm hình dung trong đầu cảnh Muội Muội ngồi thẫn thờ trên bàn, chén chè đậu ván để lạnh tanh, nguội ngắt trước mặt, còn tay thì đang chống cằm nhìn theo những cụm mây bồng bềnh trôi về hướng thành phố. Quý ròm tưởng tượng đôi mắt đen như hai hạt nhãn của Muội Muội ràn rụa nước mắt, chùi hoài không hết, và bất thần nhủ bụng: Tội nó ghê, mình và Tiểu Long nhớ nó có chút xíu mà nó nhớ tụi mình quá trời quá đất!

Tóm lại, Quý ròm lo khi tụi nó bỏ đi rồi, không biết hai con nhỏ Tỉ Tỉ Muội Muội này sẽ … sống ra sao!

Vì vậy mà hôm qua, khi Dế lửa thông báo Tỉ Tỉ Muội Muội định sẽ vào chơi thành phố, Quý ròm ân cần dặn dò thủ lĩnh Xóm Dưới:

- Nhưng cho đến chừng tụi nó chưa đi, mày nhớ lên chơi thường xuyên với tụi nó nhé!

- Ừ, tao sẽ lên chơi thường xuyên.

- Mày nhớ ngày nào cũng vào nhà tụi nó xin nước uống nhé!

- Ừ, ngày nào tao cũng vào xin nước uống.

Quý ròm cẩn thận:

- Dù không khát.

Dế lửa gật đầu:

- Ừ, không khát cũng cứ vào xin nước.

Tiểu Long thêm:

- Rồi xin chè đậu ván mang về nữa.

- Ừ, tao sẽ xin cả nước lẫn chè.

Quý rò sực nhớ tới một chuyện quan trọng. Nó nghiến răng ken két:

- Hễ thấy thằng nào mon men lại gần hai chị em nó, nhất là lại gần Muội Muội, định kết bạn, mày phải …

Quý ròm định nói "mày phải nện cho cái thằng đó một trận" nhưng đến phút chót nó tốp lại kịp. Nó chợt nhận ra nói như vậy chẳng khác nào thú nhận mình thích trở thành "bạn đặc biệt" của Muội Muội biết bao.

- Tao phải sao? – Thấy Quý ròm ngưng ngang, Dế lửa sốt ruột hỏi.

- Phải sao hả? – Quý ròm nuốt nước bọt, đầu xoay như chong chóng – Ý tao muốn nói là trong trường hợp như vậy, mày phải … dò xét xem thằng đó có phải là đứa đàng hoàng không!

Dế lửa gãi gáy:

- Đứa đàng hoàng là đứa như thế nào?

Trong một thoáng, Quý ròm cũng không biết phải mô tả "đứa đàng hoàng" là cái đứa như thế nào, bèn gắt:

- Đứa đàng hoàng mà cũng không biết! Đứa đàng hoàng tức là đứa giống như tao và Tiểu Long vậy nè!

"Định nghĩa" của Quý ròm khiến Dế lửa ngẩn ra:

- Thế còn giống như tao thì có phải là đứa đàng hoàng không?

- Cũng đàng hoàng tuốt! – Quý ròm vỗ vai Dế lửa, lật đật trấn an – Hễ giống tụi mình đương nhiên là đàng hoàng rồi!

Bây giờ thì hai cái đứa đàng hoàng đó đang ngồi trước mặt hai cô học trò của mình với vẻ mặt buồn xo.

Tỉ Tỉ Muội Muội tất nhiên không đọc được tâm sự trong lòng hai người bạn mới.

Thấy mặt mày hai ông thầy bữa nay giống như đưa đám, Muội Muội chớp chớp đôi mắt nai:

- Bữa nay bạn Quý và bạn Tiểu Long làm gì thừ người ra vậy?

Tỉ Tỉ cười khúc khích:

- Hai bạn vừa đánh rớt tiền phải không?

Tỉ Tỉ giễu. Nhưng lúc này Tiểu Long và Quý ròm không nhếch môi nổi.

Quý ròm dàu dàu:

- Tụi này sắp phải chia tay hai bạn rồi.

Tiểu Long rầu rĩ đưa tay quẹt mũi:

- Ngày mai tụi này phải về lại thành phố.

Thông báo của hai ông thầy khiến cô học trò Tỉ Tỉ thu ngay nụ cười. Mặt nó thoắt ngẩn ngơ:

- Hai bạn về thành phố làm gì sớm vậy?

Muội Muội cũng tần ngần lên tiếng:

- Hai bạn ở chơi thêm vài hôm nữa không được sao?

Quý ròm cắn môi:

- Tụi này chỉ được đi chơi một tháng. Đã hết một tháng rồi, phải về ôn tập.

Nói đến ôn tập, Quý ròm sực nhớ món quà ôm nãy giờ trên tay, liền đặt xuống bàn. Nó chưa kịp mở miệng, Muội Muội đã ngạc nhiên nói:

- Bạn Quý về thành phố mua tập cũng được vậy, mua ở đây mang về làm gì cho nặng!

Cái con nhỏ này sao nó khờ khạo và vô tình quá cớ! Quý ròm giận dỗi nhủ bụng. Nó đẩy chồng tập và mấy cây viết về phía Tỉ Tỉ Muội Muội, thở dài nói:

- Cái này tụi tôi mua tặng mấy bạn đó.

Mắt Tỉ Tỉ sáng lên:

- Tặng tụi này?

Tiểu Long gật đầu đáp thay bạn:

- Ừ. Để mấy bạn làm toán, làm văn trong mấy ngày tới.

Rồi nó ngập ngừng nói thêm:

- Nếu thích thì mấy bạn xé làm diều cũng được.

- Tụi này không xé làm diều đâu! – Tỉ Tỉ vừa đáp vừa thò tay kéo chồng tập lại gần, giọng cảm động – Quà kỷ niệm ai lại đem xé bao giờ!

Muội Muội cầm lên cây viết "kỷ niệm" nói:

- Ít hôm nữa tụi này sẽ viết thư cho hai bạn. Nhất định tôi sẽ viết bằng cây viết này.

Từng lời nói của Muội Muội như những giọt nước mát ngấm vào hồn Quý ròm. Nó ưỡn ngực hít một hơi dài và vung tay hào phóng:

- Muội Muội cứ viết tha hồ, khi nào hết mực tôi sẽ gửi cho Muội Muội thêm … vài trăm cây nữa!

Quý ròm không biết mình đang bắt đầu ba hoa xích thố. Đến khi nghe Tỉ Tỉ cười:

- Một cây không biết viết có hết nổi không, bạn gửi làm gì tới mấy trăm cây lận?

Nó mới giật mình, gãi đầu lỏn lẻn:

- Đó là nói ví dụ vậy mà!

Thấy thằng ròm mặt đỏ tới mang tai, Tiểu Long tìm cách giải vây. Nó nhìn hai cô gái, chép miệng hỏi:

- Nghe nói Tỉ Tỉ Muội Muội tính vào thành phố chơi phải không?

- Sao bạn biết?

- Dế lửa bảo thế.

Tỉ Tỉ gật đầu:

- Ừ, tụi này định như vậy.

- Chừng nào hai bạn mới đi?

- Cái đó thì chưa biết!

- Mấy bạn cố gắng vào chơi thành phố một chuyến đi! – Quý ròm thình lình vọt miệng – Thành phố đẹp lắm, tôi và Tiểu Long sẽ dẫn hai bạn đi bất cứ nơi nào hai bạn thích!

Tỉ Tỉ quả quyết:

- Nhất định là tụi này sẽ đi!

- Nhớ đấy nhé!

- Nhớ! – Tỉ Tỉ nhoẻn miệng cười – Tôi còn nhớ lúc đó sẽ bắt bạn đãi món khoai lang chiên bơ bỏ trong bịch gì gì đó nữa!

Tới phiên Quý ròm quả quyết:

- Nhất định là tụi này sẽ đãi hai bạn món khoai lang chiên bơ!

Bà ngoại của Tỉ Tỉ và Muội Muội xuất hiện với mâm chè đậu ván trên tay cắt đứt những lời khẳng định hùng hồn của bọn trẻ.

Khi bà đi xuống nhà sau, Tiểu long quay sang Tỉ Tỉ khẽ giọng nói:

- Sao ít thấy ngoại của bạn ở nhà quá vậy?

- Tại bạn không nhìn thấy đó thôi. Ngày nào ngoại cũng ở nhà, nhưng ngoại ở nhà sau.

- Chết rồi! – Quý ròm hoảng hốt – Vậy hôm trước tôi đùng đùng nổi giận bỏ về, ngoại của bạn nhìn thấy hết hả?

Tỉ Tỉ nghiêm mặt:

- Dĩ nhiên là thấy hết!

Quý ròm ôm đầu:

- Chết tôi rồi!

Muội Muội mỉm cười:

- Bạn Quý đừng lo! Hôm đó ngoại la hai chị em tôi quá trời. Ngoại bảo đùa giỡn với bạn bè như thế là không nên.

- Vậy hả? – Quý ròm tươi nét mặt và lập tức giở giọng nịnh nọt – Ngoại của mấy bạn tử tế ghê há!

Tỉ Tỉ nghinh mặt:

- Thế còn học trò đùa giỡn với thầy giáo cho vui thì không tử tế hả?

- Ờ, ờ … tôi đâu có nói vậy! – Quý ròm ấp úng đáp, rồi sực nhớ ra mục đích ghé thăm hôm nay, giọng nó bỗng xìu xuống – Nhưng dù tôi có nói vậy hay không cũng không còn quan trọng nữa! Đằng nào ngày mai tôi và Tiểu Long cũng rời khỏi đây rồi!

Quý ròm vừa nói vừa chớp chớp mắt. Bộ tịch gà rù của Quý ròm khiến không khí đang vui vẻ bỗng chùng hẳn xuống. Ba đứa kia lập tức chớp mắt theo. Tiểu Long chớp mắt nhìn xuống chén chè. Muội Muội chớp mắt nhìn ra bờ rào Huỳnh Anh trước ngõ.

Tỉ Tỉ cũng chớp chớp mắt. Nhưng là đứa bản lĩnh, nó chả buồn nhìn quanh quất. Nó nhìn thẳng vào mặt mọi người, tặc lưỡi:

- Thôi, đừng buồn nữa! Mắt mấy bạn đỏ như … mắt cá chày rồi kìa!

Nghe Tỉ Tỉ nhắc chuyện cua cá, Quý ròm muốn cười lắm nhưng không cười nổi. Nó đứng bật dậy, miệng méo xệch:

- Thôi, tụi này về đây! Tỉ Tỉ và Muội Muội ở lại mạnh giỏi và cố gắng thi cho đậu nghe!

Nói xong, Quý ròm vọt ra cửa, nhưng sực nhớ chưa chào bà ngoại của Tỉ Tỉ Muội Muội, nó liền ngoắt Tiểu Long quanh ra phía nhà sau.

Rồi từ nhà sau, hai đứa hấp tấp tuôn thẳng ra cổng. Lúc đi ngang qua Tỉ Tỉ Muội Muội, Quý ròm chỉ nói "Về nhé!" rồi cắm cúi đi luôn, không ngoảnh đầu lại. Tuy vậy, nó vẫn cảm thấy đôi mắt đen láy của Muội Muội đang đuổi theo sau lưng. Nó cảm thấy lòng nó sao mà bồi hồi khôn tả.

Ngày hôm sau, mãi đến khi đã ngồi trên xe đò rồi. Quý ròm vẫn chưa hết bâng khuâng.

Nó giật áo Tiểu Long:

- Mày nghĩ mai mốt Tỉ Tỉ Muội Muội có vào thành phố thăm bọn mình không?

- Tao chả biết.

Tiểu Long trả lời chán bỏ xừ, Quý ròm hừ mũi một cái rồi ngán ngẩm làm thinh. Nhưng Quý ròm không làm thinh lâu được. Một lát sau nó lại lấy đầu gối huých vào chân bạn:

- Nếu không đi thăm được, thế nào tụi nó cũng sẽ viết thư cho tụi mình chứ hả?

Tiểu Long lại lắc đầu:

- Tao chả biết!

Hỏi câu gì thằng mập cũng bảo không biết, Quý ròm đâm cáu:

- Không biết cái đầu mày! Hôm qua Muội Muội chả bảo thế là gì!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tao cũng chả biết! – Rồi sợ thằng ròm nổi điên vì cái sự "không biết" của mình, Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi – Từ trước đến nay tao có nhận được thư của bạn gái bao giờ đâu mà biết!

Mặt Quý ròm long lanh:

- Thế thì lần này mày sẽ biết! Tao đã tặng cho Muội Muội cây viết, nó sẽ dùng cây viết đó để viết thư cho tụi mình.

Tiểu Long thở dài:

- Mày tặng viết để nó làm bài chứ đâu phải để nó viết thư.

- Thì vậy! – Quý ròm tiếp tục mơ màng – Nhưng chuyện viết thư là tự nó nói ra, tao có xúi đâu!

Thấy Quý ròm khoái làm chú bé mơ mộng, Tiểu Long không buồn tranh cãi, chỉ chép miệng làm thinh. Không hiểu sao trong thâm tâm nó không tin Tỉ Tỉ Muội Muội sẽ vào thành phố hoặc sẽ viết thư cho tụi nó. Tỉ Tỉ Muội Muội còn phải lo ôn thi, thi xong còn phải làm biết bao công việc để đỡ đần cho ngoại, lấy đâu ra thì giờ mà đi chơi hoặc thư với từ.

Cũng như Quý ròm, Tiểu Long rất mến hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội. Khi chia tay, nó cũng cảm thấy lưu luyến thế nào. Nhưng khác với Quý ròm, Tiểu Long không mơ mộng bằng. Từ xưa đến nay, nó chỉ mơ mỗi chuyện lớn lên sẽ trở thành diễn viên võ thuật. Chỉ vậy thôi. Có cho vàng nó cũng không mơ nổi cảnh chị em Tỉ Tỉ Muội Muội khóc rấm ra rấm rức vì nhớ tụi nó. Như Quý ròm từng mơ.

Nhưng lần này thực tế chứng minh là Tiểu Long đã sai. Và Quý ròm đã đúng.

Một tuần sau khi về lại thành phố, Tiểu Long nhận được một món quà gửi đến bằng đường bưu điện. Món quà đề tên nó ngoài bì, phía dưới chua thêm hàng chữ "đồng kính gửi ngài pháp sư Quý ròm". Tên người gửi lạ hoắc: Nguyễn Thị Thùy Dung.

Tiểu Long hấp tấp mang gói quà chạy đi tìm Quý ròm.

Quý ròm tò mò nhìn gói giấy, ngoẹo đầu ngắm nghía một hồi rồi gật gù:

- Gói quà này có lẽ là của ông Sáu Cảnh gửi cho tao!

Tiểu Long nhíu mày:

- Thế sao ổng không gửi đến nhà mày mà gửi đến nhà tao?

- Quá dễ hiểu! – Quý ròm nhún vai – Ổng hỏi địa chỉ qua thím Năm Sang. Nhưng thím Năm Sang chỉ biết địa chỉ của mày.

Lời giải thích của Quý ròm chí lý đến mức Tiểu Long hết ham thắc mắc. À không, vẫn còn một thắc mắc nho nhỏ:

- Thế Nguyễn Thị Thùy Dung là ai?

- Đấy chắc là tên vợ hoặc tên con gái ổng!

Nói xong, Quý ròm đưa tay lần tháo lớp giấy gói:

- Muốn chắc ăn, mở ra xem là biết ngay!

Trước cặp mắt mở to của Tiểu Long và Quý ròm, một cuốn sách dày cộm hiện ra sau lớp giấy. Cuốn sách có tên "Thế giới kỳ diệu của loài cá".

- Sao lại có cá ở đây kìa?

Trong khi Tiểu Long ngỡ ngàng buột miệng thì cặp lông mày Quý ròm nhăn tít. Nó lặng lẽ giở vào bên trong.

Ở trang đầu tiên, một dòng đề tặng và hai chữ ký đập ngay vào mắt. Dưới hai chữ ký là hai tên người ghi nắn nót: Nguyễn Thị Thùy Dung và Nguyễn Thị Thùy Dương.

- A! – Tiểu Long reo lên như nhà bác học Archimedes bất ngờ khám phá ra sức đẩy của nước – Tên vợ và tên con gái ông Sáu Cảnh đây mà!

- Đoán thế mà cũng đòi đoán! – Quý ròm "xì" một tiếng – Mày đọc lời đề tặng trước đi rồi hãy đoán!

Tiểu Long dán mắt vào dòng chữ, nhẩm đọc: "Mến tặng bạn Quý ròm và bạn Tiểu Long để nhớ những ngày hè "ngọt ngào" và "vui vẻ".

Như không tin vào mắt mình, Tiểu Long đọc đi đọc lại lời đề tặng cả chục lần. Sau đó nó ngước nhìn Quý ròm, mặt ngẩn ra:

- Chẳng lẽ đây là …

- Còn "có lẽ" với "chẳng lẽ" gì nữa! – Quý ròm mặt tươi như hoa – Đây chính là quà của Tỉ Tỉ Muội Muội, hiểu chưa hả ngốc?

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Hèn gì lúc mới nhìn thấy cuốn sách về cá, tao đã hơi nghi nghi …

- Lại dóc đi!

Phớt lờ lời châm chọc của thằng ròm, Tiểu Long chỉ tay vào lời đề tặng:

- Nhưng tại sao hai chữ "ngọt ngào" và "vui vẻ" Tỉ Tỉ Muội Muội lại bỏ trong ngoặc kép hở mày?

- Tỉ Tỉ và Muội Muội trêu tao và mày đấy! "Ngọt ngào" ám chỉ món chè đậu ván, còn "vui vẻ" ý muốn nhắc tới chuyện học trò giỡn mặt thầy giáo ấy mà!

Tiểu Long sờ tay lên trang sách, cảm động:

- Hai con nhỏ này trọng lời hứa ghê! Chia tay mới có một tuần đã gửi quà tới nơi rồi. Đó là chưa kể món quà này đi trên đường cũng đã mất tới ba, bốn ngày!

Quý ròm cầm lên tờ giấy gói, săm soi một lát rồi ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, gói quà này không phải gửi từ quê mày!

- Sao mày biết? – Tiểu Long tròn mắt – Bên ngoài đâu có ghi địa chỉ người gửi!

- Nhưng dấu bưu cục gửi là bưu cục ở thành phố! – Quý ròm nói, rồi như sực nhớ ra, nó huơ tay mừng rỡ – Như vậy là Tỉ Tỉ Muội Muội đang ở thành phố. Tụi nó đã vào đây rồi!

Quý ròm mừng quá hóa ngốc. "Ngốc tử" Tiểu Long chỉnh ngay:

- Tụi nó không thể đi chơi trong khoảng thời gian này được. Chả ai lại đi chơi khi sắp tới ngày thi cả!

- Ờ há! – Quý ròm bỗng xìu như bún – Như vậy chắc ở chợ Ngã Ba có người đi thành phố, tụi nó nhờ bỏ quà giùm!

- Chắc vậy! – Tiểu Long gật đầu, rồi nó chép miệng buồn bã – Chả biết bao giờ mình mới gặp lại tụi nó!

Lần này thì cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều sai. Ngày hôm sau, Tiểu Long nhận được một lá thư khác. Lá thư này đúng là gửi từ ngoài quê. Lá thư của thủ lĩnh Xóm Dưới Dế lửa.

Thư Dế lửa viết: "*Tao xin lỗi tụi mày vì đã đùa dai với tụi mày hơi lâu. Tỉ Tỉ Muội Muội thực ra là chị em cô cậu với tao. Tỉ Tỉ tên là Thùy Dung, Muội Muội tên Thùy Dương. Từ bé ở nhà vẫn gọi hai chị em bằng tên thật. Còn Tỉ Tỉ và Muội Muội là hai cái tên do chị Thùy Dung tao bịa ra để trêu tụi mày thôi. Dượng tao là kỹ sư nông nghiệp, từ ngày lấy vợ về sống và làm việc ở quê cô tao, nhưng từ bé hai chị Thùy Dung và Thùy Dương vẫn sống bên nhà nội ở thành phố Hồ Chí Minh. Cả hai hiện đang học lớp 8 trường Nguyễn Du, hết hè này lên lớp 9, bằng tuổi với tụi mày đấy. Hè này*

hai chị em về quê ngoại chơi và trông nhà cho cô dượng tao đi thăm bên nội ..."

Tiểu Long và Quý ròm đọc đến đâu, mồ hôi toát ra đến đó. Nhớ đến những buổi dạy kèm cho hai con nhỏ học sinh lớp 8 này thi lên lớp 6, mặt đứa nào đứa nấy méo xẹo.

"À, còn về hai chiếc khăn thêu thì đúng là chị Thùy Dương thêu cho tao và chị Cam. Chữ CS là Cam Sành, còn DM là Dế Mèn. Xưa nay, hai chị tao vẫn gọi tao là Dế Mèn chứ không gọi Dế lửa như tụi mày vẫn gọi. Chị Thùy Dương bảo Dế Mèn là loài dế … dễ thương nhất, cũng giống như cam sành là loại cam ngọt nhất vậy mà …"

Có lẽ sợ Tiểu Long và Quý ròm chửi rủa khiến nó bị hắt hơi ba ngày ba đêm chưa hết, cuối thư Dế lửa cẩn thận phân bua: "*Thực ra tao không có ý gạt tụi mày, nhưng chị Thùy Dung dặn tao làm thế. Phận làm em đâu có dám cãi lời chị, tụi mày thông cảm cho tao nghe. Hy vọng những ngày sắp tới, tụi mày sẽ gặp lại hai chị tao để dẫn đi khắp thành phố chơi cho biết như tụi mày đã hứa bữa trước ...*"

Quý ròm buông lá thư xuống bàn, nghiến răng trèo trèo:

- Thật tức chết cho thằng Dế lửa này! Đã vậy, nó còn chọc quê tụi mình nữa chứ!

Tiểu Long cười khổ:

- Cũng tại mày mà ra cả! Bữa trước đi ngang tự dưng vặt gãy cành Huỳnh Anh làm chi cho sinh chuyện!

- Nhưng không sao! – Quý ròm hầm hầm nhét lá thư vô túi – Hôm nào tụi mình sẽ đi tìm Tỉ Tỉ Muội Muội …

- Thùy Dung và Thùy Dương chứ? – Tiểu Long nhắc.

- Ừ! – Quý ròm nhăn nhó – Tụi mình sẽ đi tìm Thùy Dung và Thùy Dương để hỏi tội!

- Biết tụi nó ở đâu mà tìm?

- Sao lại không biết? – Quý ròm thu nắm đấm – Bộ mày quên tụi nó học lớp 9 trường Nguyễn Du rồi sao?

Bộ tịch đằng đằng sát khí của thằng ròm khiến Tiểu Long lo lắng:

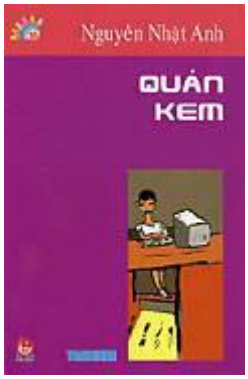
- Nhưng khi gặp tụi nó, mày định sẽ "hỏi tội" như thế nào?

Câu hỏi của Tiểu Long làm Quý ròm cứng họng. Cho đến lúc này nó vẫn chưa biết nó định sẽ "hỏi tội" hai con nhỏ tinh quái đó như thế nào. Và thực ra nó cũng không rõ nó nôn nao muốn gặp lại Tỉ Tỉ Muội Muội, à quên, gặp lại Thùy Dung và Thùy Dương là để "hỏi tội" hay vì một lý do nào khác. Nó không biết, vì vậy nó gạt phắt:

- Muốn biết thì đợi đến lúc đó sẽ biết! Hỏi, hỏi hoài!

HẾT.

Tập 30: Quán Kem

Bản type trích từ www.vnthuquan.net
Chính tả: little angle

Tóm tắt nội dung

Khác với Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, trong những ngày hè Văn Châu không đi đâu xa. Suốt ngày nó chúi mũi vào máy vi tính chơi game và "tán gẫu" qua mạng. Trong những cuộc "trò chuyện từ xa" như vậy, Văn Châu quen với một người bạn mới. Cả hai hẹn ngày gặp mặt. Nhưng cái ngày mà Văn Châu chờ đợi diễn ra hoàn toàn không như ý muốn.

Chương 1

Văn Châu vừa rón rén đi ra cổng vừa đảo mắt nhìn quanh. Nom bộ tịch dáo dác của nó, tưởng như nó đang chuẩn bị đi ăn trộm chứ không phải đi chơi.

Trưa hè oi ả, cây lá trong vườn lặng phắt. Thi thoảng, một làn gió nhẹ thổi qua làm dậy lên những tiếng rì rào khe khẽ trên vòm lá. Nhưng chỉ một chốc thôi, rồi tất cả lại rơi vào tĩnh mịch.

Trời nóng, chim chóc cũng biếng kêu. Hồi sáng, lũ chim ríu ra ríu rít luôn mồm nhưng bây giờ thì con nào con nấy im thít. Bọn chim sâu lách chách cũng trốn đi đâu mất. Chắc bọn chúng đang rủ nhau lim dim trong nách lá. Ba mẹ hẳn cũng đã đi nằm rồi. Cả chị Ngọc Diệu cũng thế. Văn Châu nhủ bụng và nó tiếp tục lần ra phía cổng.

Văn Châu không sợ chị Hồng Lam hay chị Thắm trông thấy. Chị Thắm luôn luôn bao che cho nó. Chị Hồng Lam tuy không bênh nó ra mặt nhưng những lần bắt gặp nó lẻn ra đường, chị thường phớt lờ. Cũng có lúc chị nghiêm giọng đe "Chết nhé!". Những lần như vậy, chị thường trợn mắt và giơ một ngón tay lên, vẻ hăm dọa. Nhưng thực ra chị chỉ làm bộ thế thôi.

Văn Châu chỉ sợ ba mẹ hay chị Ngọc Diệu trông thấy. Nhưng giờ này mọi người đều đã đi ngủ cả. Văn Châu hớn hở nghĩ, lúc này chân nó đã ra tới cổng.

Nhưng đúng lúc nó bám tay vào thanh sắt chuẩn bị trèo qua thì bất thần một tiếng thét lanh lảnh vang lên sau lưng:

- Ba mẹ ơi, chị Văn Châu trốn đi chơi kìa!

Văn Châu giật bắn. Nó tái mặt buông tay khỏi thanh sắt và ngoảnh cổ lại.

Tít đằng xa, ngay dưới tàng cây trứng cá cạnh bậc thềm là thằng Bạch Kim đang nhảy tưng tưng với vẻ hí hửng của người vừa bắt được trộm.

Chậc, mình quên mất thằng oắt to mồm này!

Văn Châu thở đánh thượt và sầm mặt mắng:

- Sao mày không ngủ trưa mà chạy nhong nhong ngoài nắng thế? Có muốn tao méc mẹ không hở?

Thằng Bạch Kim chả coi lời hăm he của bà chị ra ký lô nào. Nó toét miệng cười:

- Em chỉ chơi trong vườn thôi. Còn chị lẻn ra đường. Tội đó mới nặng!

- Tao lẻn ra đường hồi nào?

Văn Châu vừa nói vừa lững thững tiến về phía ông em bảo bối.

Thằng Bạch Kim có vẻ hơi ngán bà chị. Nó nói, một chân đặt lên bậc thềm ở tư thế sẵn sàng tót vào nhà nếu chẳng may "có biến":

- Nếu em không hô hoán, chị đã ra đường mất rồi còn đâu!

Văn Châu nghiến răng ken két. Nó tính nhảy phóc lại bẹo tai thằng nhóc nhưng sau khi lấm lét đánh mắt vào nhà, nó lập tức bỏ ngay ý định gây hấn. Thằng Bạch Kim mà làm ầm ĩ lên, mọi người thức giấc túa ra thì khốn.

Mà ai chứ thằng Bạch Kim thì rất hăng hái cái khoản gây náo loạn. Chỉ chờ cho ai đụng vào người là nó lăn đùng ra đất giãy đành đạch và thét be be như lợn bị chọc tiết.

Văn Châu đã từng là nạn nhân của trò ăn vạ này nhiều lần nên nó chả dại. Nó hít vào một hơi và dịu giọng phân bua:

- Đó là mày tưởng thế thôi!

Bạch Kim "xì" một tiếng, nó nói mà mặt nhơn nhơn:

- Em chả tưởng! Trông bộ dạng của chị là biết ngay!

Văn Châu chép miệng:

- Thực ra tao chỉ định đứng ngắm xe cộ qua lại thôi!

Bạch Kim bĩu môi:

- Em chả tin tẹo nào!

Thằng Bạch Kim vừa nói vừa nheo nheo cặp mắt ranh mãnh khiến Văn Châu phải cố lắm mới không thò tay cốc cho nó một cái vào đầu.

Chị Hồng Lam xuất hiện nơi cửa, ngạc nhiên nhìn Văn Châu và Bạch Kim:

- Sao hai em không ở trong nhà mà ra ngoài này làm gì cho nắng?

Bạch Kim chỉ tay vào Văn Châu, tố cáo bằng giọng khoái trá:

- Chị Văn Châu định trốn đi chơi đấy!

- Thế còn em?

- Em hở? – Bạch Kim lúng túng gãi đầu – Em chỉ ra vườn hái trứng cá thôi!

- Hái trứng cá cũng không được! – Chị Hồng Lam nghiêm mặt – Trưa nắng là không được ra ngoài, hiểu chưa?

Bạch Kim phụng phịu:

- Chị chẳng la chị Văn Châu gì hết. Chị chỉ la em thôi!

- Chị la cả hai đứa! – Chị Hồng Lam khoát tay – Thôi, vào nhà đi, kẻo ba mẹ thức dậy là ăn đòn cả lũ đấy!

Thoát được Bạch Kim, Văn Châu thở phào. Nó quay trở vào phòng, bụng tiếc hùi hụi. Suýt một chút nữa, nó đã lẻn được ra đường. Nếu không bị thằng Bạch Kim phá bĩnh, giờ này nó đã ở ngoài bãi bóng rồi.

Văn Châu chán nản ném mình xuống nệm. Hè này nó chẳng được đi chơi đâu, chỉ quanh quẩn trong thành phố. Nhưng thành phố dạo này buồn thiu. Tiểu Long và Quý ròm rủ nhau tết về quê thằng mập, chả biết nấn ná ngoài đó bao lâu. Nhỏ Hạnh thì đi nghỉ hè ở nhà bà cô trên Bảo Lộc, cũng chẳng rõ chừng nào mới quay về.

Văn Châu bị ba mẹ canh giữ chặt chẽ. Chỉ có chiều tối hoặc ngày chủ nhật, viện cớ qua thăm ông, nó mới lẻn ra ngoài được. Nhưng ngoài phố thiếu bọn Quý ròm chẳng có gì hấp dẫn. Chỉ buổi trưa nhập bọn với lũ trẻ trốn ba mẹ ôm bóng ra quần thảo ngoài các bãi đất trống, Văn Châu mới tìm thấy niềm vui. Nhưng khổ nỗi, đó lại là giờ Văn Châu khó chuồn đi nhất.

Nghĩ ngợi lan man một hồi, chẳng biết làm gì cho đỡ chán, Văn Châu vùng dậy, lò dò đi lại chỗ chiếc máy vi tính.

Nó bật công tắc, cho đĩa trò chơi FIFA 98 vào ổ CD-Rom, cặm cụi thi sút phạt đền với máy.

Nhưng hôm nay Văn Châu chả hứng thú tẹo nào với trò chơi này. Nghĩ đến tụi nhóc giờ này đang phi như ngựa ngoài bãi bóng, giữa cát bụi mù trời và tiếng hò reo dậy đất, nó cảm thấy trò đá bóng trên màn hình sao mà chán ngắt.

Văn Châu tắt trò chơi và mở E-mail, chuẩn bị viết thư cho ông cậu. Cậu Văn Châu sống ở Mỹ, mỗi năm về thăm quê một lần vào dịp hè. Cách đây một tuần, cậu báo cậu sắp về Việt Nam. Cậu hỏi Văn Châu thích quà gì, nói cho cậu biết. Nhưng Văn Châu nghĩ nát óc vẫn chẳng biết mình thích quà gì nên nó cứ lần lữa mãi.

Ngay lúc này cũng vậy, nó chỉ gõ được mấy dòng:

"*Thành phố Hồ Chí Minh, ngày ... tháng ... năm ...*

Cậu kính nhớ ..."

Rồi tắc tị.

Văn Châu ngồi bóp trán cả buổi vẫn không quyết định được nên viết tiếp thư thế nào. Nếu là nhỏ Hạnh, chắc chắn nó sẽ yêu cầu các cuốn bách khoa tự điển loại mới nhất và các album nhạc đang dẫn đầu bảng xếp hạng MTV, nếu là Tiểu Long đó sẽ là các cuốn phim võ thuật của Thành Long đóng gần đây trên đất Mỹ, nếu là Quý ròm món quà được đề nghị chắc chắn sẽ là các loại sách về phát minh khoa học và các cuộn băng vidéo thu những chương trình của nhà ảo thuật David Copperfield.

Nhưng Văn Châu không phải là nhỏ Hạnh, Tiểu Long hay Quý ròm. Nó không có một mơ ước nào rõ rệt. Cũng có thể nó đã có đầy đủ những thứ nó muốn nên bây giờ nó không biết nó muốn gì.

Đang thẫn thờ dán mắt vào màn hình, Văn Châu bỗng chớp mắt hai, ba cái liền. Đập vào mắt nó là một dòng chữ không biết xuất hiện từ lúc nào. Dòng chữ nằm vắt ngang qua bức thư nó đang viết dở:

- Xin chào bạn Se Sẻ!

Khi đăng ký tham gia mạng, Văn Châu lấy tên SESE nên tác giả lời thăm hỏi mới viết như thế. Mà hắn ta có một cái tên cũng ngộ không kém: RAICA.

Bình thường gặp những lá thư làm quen bất thần như thế này trên mạng, Văn Châu không bao giờ trả lời. Nó không thích những cuộc tán gẫu vớ vẩn, nhất là với những người không quen.

Nhưng bữa nay đang buồn chán, Văn Châu phá lệ. Nó viết:

- Xin chào bạn Rái Cá!

Và gõ phím OK, chuyển thư đi.

Ba mươi giây sau, Rái Cá trả lời:

- Bạn đừng sợ! Rái cá không bao giờ ăn thịt se sẻ. Rái cá chỉ ăn cá thôi!

Hừm, tay nào phách lối thật! Ai mà sợ hắn ta kia chứ! Văn Châu cáu sườn gõ mạnh lên các con chữ khiến bàn phím nảy tưng tưng:

- Nhưng bạn thì bắt đầu sợ đi là vừa. Se sẻ ăn mọi thứ, kể cả rái cá!

Lần này Rái Cá im bặt. Năm phút trôi qua vẫn không một dòng đáp trả. Có lẽ hắn đã ngán mình rồi. Văn Châu khoái trá nghĩ. Nhưng đúng vào lúc nó đinh ninh tay Rái Cá nhát gan kia đã thoát ra khỏi mạng thì một dòng chữ bất thần hiện ra:

- Hình như bạn đang bực bội chuyện gì phải không?

Câu hỏi của đối phương làm Văn Châu khẽ cắn môi. Sao hắn lại biết mình đang bực mình nhỉ? Phân vân một thoáng, Văn Châu ngập ngừng giải thích:

- Tôi đang chẳng biết đi đâu!

- Không biết đi đâu? Sao Se Sẻ không tới nhà bạn bè?

- Tụi nó biến về quê hết rồi!

Lại vài phút trôi qua. Và Rái Cá viết, chỉ có hai chữ:

- Buồn nhỉ!

Văn Châu hình dung ra tiếng thở dài của Rái Cá ở bên kia. Nó hỏi, lần này tiếng lách cách của bàn phím vang lên nhẹ nhàng:

- Thế còn bạn? Bận không đi đâu chơi à?

- Không. Tôi thích ngồi chơi game trong máy hơn.

- Bạn đang chơi trò gì vậy?

- FIFA 98!

Tên trò chơi khiến Văn Châu ngạc nhiên một cách thích thú. Nó tò mò:

- Bạn là … con trai à?

- Dĩ nhiên. Thế còn bạn?

- Tôi cùng phái với chị bạn đấy!

- Tôi không có chị. Ủa, bạn học lớp mấy mà đối đáp "khủng khiếp" thế?

Văn Châu mỉm cười khi hình dung ra cái nhăn mặt của Rái Cá:

- Bạn điều tra tuổi của tôi đấy à?

- Điều tra lớp chứ không phải là điều tra tuổi.

- Nhưng từ lớp phăng ra tuổi mấy hồi!

- Tuỳ bạn nghĩ. Bạn có thể không trả lời câu hỏi này.

- Chẳng có câu hỏi nào mà tôi không dám trả lời. Hết hè này, tôi lên lớp 9.

Rái Cá đắc chí:

- Hết hè này tôi lên lớp 10. Tôi hơn bạn một lớp.

Cứ theo cái giọng điệu khoe khoang kia, hẳn Rái Cá tự hào về cái khoản "hơn một lớp" của mình lắm. Nhưng sự sung sướng đó kéo dài không tới một phút.

- Điều đó chả có nghĩa gì cả!

Văn Châu đáp trả lạnh lùng.

Lần này thì Rái Cá "tắt đài" luôn. Văn Châu chờ năm phút rồi mười phút vẫn không thấy động tĩnh gì. Chắc hắn ta ấm ức lắm. Văn Châu áy náy nhủ bụng và mở hộp User Online để xem Rái Cá còn ở trong mạng hay đã tắt máy đi ngủ cho bỏ tức rồi.

Quả như Văn Châu đoán, cái tên RAICA đã biến mất khỏi hộp Users Online. Hộp Recent Callers cho biết Rái Cá đã rời khỏi mạng cách đây tám phút mười hai giây.

Chương 2

Năm ngày sau, tức là vào cái ngày Văn Châu đã quên bẵng cái tên Rái Cá rồi thì hắn ta lại xuất hiện.

Lần này, Văn Châu nhận được thư của Rái Cá trong Inbox. Rái Cá chỉ nhắn "Thứ năm này, tôi sẽ vào mạng lúc 12 giờ trưa. Nếu bạn rảnh, chúng ta sẽ trò chuyện tiếp!".

Hừ, chắc hắn vừa nghĩ ra một trò gì đó để "trả đũa" mình! Văn Châu khẽ nhún vai.

Ngay lúc đó, Văn Châu không nghĩ mình sẽ nối lại cuộc trò chuyện với Rái Cá. Năm ngày là một quãng thời gian quá đủ để nó xem cuộc tán gẫu hôm trước chỉ là một trò vớ vẩn. Hơn nữa, thứ năm này ba mẹ vắng nhà, Văn Châu không muốn bỏ lỡ cơ hội rong chơi ngoài bãi bóng, nhưng cơn mưa bất thần ập xuống lúc mười giờ khiến ngày thứ năm hôm đó trở nên ướt sũng. Trong suốt hai tiếng đồng hồ, Văn Châu buồn bã bó gối ngồi nhìn màn mưa lướt thướt giăng ngang cửa sổ.

Sau bữa cơm trưa, Văn Châu bồn chồn đi tới đi lui đợi mưa dứt hạt một cách vô vọng và cuối cùng không biết làm gì, nó đành ngồi vào máy.

Vừa vào mạng chưa được một phút, Văn Châu đã nhận ngay một câu hỏi của Rái Cá:

- Sao giờ này bạn mới vào?

Lối hỏi của Rái Cá khiến Văn Châu khẽ nhăn mặt:

- Bạn hạch hỏi tôi đấy à?

- Nãy giờ tôi dò tìm tên bạn trên mạng cả chục lần.

Rái Cá không trả lời thẳng. Nhưng sự thú nhận thành thực của hắn giúp Văn Châu nguôi nguôi.

- Lẽ ra giờ này tôi đã đi chơi! – Văn Châu gõ vào máy – Nhưng trời mưa quá!

- Ồ, nếu trời không mưa chắc tôi chờ bạn dài cổ. May thật!

Văn Châu hình dung Rái Cà đang thở phào ở đầu dây bên kia. Nó tò mò:

- Sao thế? Bữa nay tới lượt bạn có chuyện buồn à?

- Ừ.

- Chuyện gì thế? Bạn có thể kể ra được không?

Rái Cá có vẻ ngập ngừng:

- Bạn có thích bóng đá không?

- Rất thích.

- Rất thích cơ à? – Rái Cá không giấu vẻ ngạc nhiên.

- Thì sao?

- Chả sao cả! Tôi buồn vì chuyện ấy đấy.

- Tôi vẫn chưa hiểu.

- Đội Real Madrid biến mất trong top-ten rồi.

Real Madrid là một trong những đội bóng yêu thích của Văn Châu. Mấy hôm nay nó cũng đang rầu rĩ vì thành tích kém cỏi bất thường của Mijatovic và đồng đội.

Chưa biết chia sẻ cùng ai, bỗng nghe Rái cá buông lời ai oán, nó mừng rơn:

- Tôi cũng buồn giống như bạn. Tôi yêu Majatovic và Roberto Carlos lắm lắm!

Rái cá hào hứng:

- Hierro nữa chi.

- Ừ. Cả Raul Gonzales nữa.

- Sanchis cũng đáng yêu.

- Karembeu cũng đáng mến.

Rái Cá và Văn Châu hăng hái thi nhau bày tỏ nỗi lòng, hệt như hai người bạn già gặp nhau nơi đất khách, xúc động nhắc tới những người quen ở chốn cố hương.

Văn Châu thu nắm đấm. Trong một thoáng, nó tưởng như Rái Cá đang ngồi ngay trước mặt:

- Sẽ có một ngày Real Madrid trở lại vị trí dẫn đầu.

- Đương nhiên rồi. Thất bại hiện nay chỉ là tạm thời.

- Roberto Carlos sẽ đá phạt bay vòng qua hàng rào đội Barcelona.

- Khi lấy lại phong độ, Mijatovic sẽ đi bóng qua hàng phòng thủ đội Chelsea như vào chỗ không người.

Văn Châu càng tán gẫu càng hăng hái. Nhờ sự phụ hoạ không mệt mỏi của Rái Cá, nó tưởng như đội Real Madrid thân yêu của nó đang dẫn đầu giải vô địch Tây Ban Nha và sắp sửa đoạt Cúp C1 châu Âu tới nơi.

Trong thoáng chốc nó trở nên mơ mộng. Nó ao ước được sắp xếp lại thế giới theo ý mình.

Rời "chiến trường khốc liệt" Tây Ban Nha, nó hăm hở đặt chân lên đảo quốc sương mù:

- Đội Liverpool dạo này cũng đang lận đận.

- Không sao. Thần đồng Michael Owen sẽ làm thay đổi tất cả.

- Bạn cũng yêu Liverpool à?

- Owen và McManaman là thần tượng của tôi.

- Paul Ince nữa chi!

- Ừ, cả Paul Ince nữa.

Ngập ngừng một lát, Rái Cá tiếp:

- Tôi cũng mê đội Arsenal không kém Liverpool.

Văn Châu gần như reo lên:

- Ôi, tôi cũng thế. Dennis Bergkamp và Overmars là những cầu thủ có một không hai!

Nếu ngồi đối diện, Văn Châu sẽ thấy Rái Cá reo còn lớn hơn:

- Ôi, sao bạn giống tôi quá vậy. Tôi yêu cả Bergkamp, Overmars lẫn Petit.

- Ồ, Petit thì khỏi chê rồi. Anh ta chơi bóng rất tuyệt!

Văn Châu hể hả đáp. Nó đang định rời nước Anh để chuyển qua Ý ủng hộ đội Inter Milan của Ronaldo thì Rái Cá bỗng đột ngột "Chào nhé" rồi biến đi đâu mất.

Văn Châu gõ câu hỏi:

- Bạn còn ở đó không?

Nhưng bên kia đã im bặt. Nghe ngóng khoảng năm phút chẳng thấy Rái Cá ừ hử, không cần kiểm tra hộp Users Online Văn Châu cũng biết chắc hắn đã rời mạng rồi.

Thật là một anh chàng chẳng ra làm sao! Đang bình luận hào hứng lại chuồn mất! Văn Châu làu bàu. Nhưng dù sao hôm nay nó cũng cảm thấy cuộc tán gẫu trên máy không đến nỗi uổng phí hay vớ vẩn. Hoá ra Rái Cá cũng là cổ động viên cuồng nhiệt của Real Madrid, Liverpool và Arsernal. Hoá ra hắn cũng đang đau khổ giống như mình …

Phát hiện đó khiến Văn Châu cảm thấy những ngày hè bớt đi phần nào trống vắng.

Nhưng Rái Cá không phải là nhân vật Văn Châu muốn tâm sự lúc nào cũng được. Tối thứ bảy, xem trực tiếp truyền hình giải vô địch bóng đá Anh, thấy đội Liverpool con cưng bị đội Chelsea đáng ghét hạ đo ván 3-0, Văn Châu cảm thấy lòng nó như đang bị ai bóp chặt.

Nó mở máy, tìm Rái Cá để tán gẫu cho đỡ buồn nhưng không thấy Rái Cá đâu. Nó bèn gửi một lá thư hẹn trưa mai gặp nhau trên mạng.

Nhưng trưa hôm sau, Văn Châu vô mạng ngồi chờ dài cổ vẫn chẳng thấy Rái Cá xuất hiện.

Sao lạ vậy nhỉ? Chẳng lẽ Rái cá không nhận được thư của mình?

Liên tiếp nhiều ngày sau cũng vậy. Rái Cá lặn đi đâu biệt tăm biệt tích.

Đến lúc Văn Châu chán ngán, rủa thầm Rái Cá không thương tiếc lời và mở hộp Outbox lấy lá thư viết dở cho ông cậu ra chuẩn bị viết tiếp thì Rái Cá bỗng từ đâu xoẹt một dòng:

- Chào Se Sẻ!

Văn Châu ngạc nhiên một cách tức tối:

- Bạn đi đâu mấy ngày nay thế?

- Tôi đi công chuyện.

- Thế bạn có nhận được lời nhắn của tôi không?

- Không.

- Sao thế? Bạn chưa mở hộp thư à?

- Mở rồi.

- Vẫn không thấy lá thư của tôi ư?

- Ờ, không thấy. Chắc người ta xóa mất rồi.

Văn Châu ngạc nhiên:

- Người ta nào vậy? Sao lại xoá?

- À, mấy ngày vừa rồi tôi cho một người bạn mượn máy. Có thể nó xóa nhầm! – Chừng như không muốn nhắc đến chuyện này, Rái Cá hào hứng khoe – Bạn Se Sẻ này, tôi vừa lùng được một cuộn băng vidéo về Owen đấy.

Nghe nhắc đến thần tượng Owen, Văn Châu quên phắt chuyện lá thư bị xóa:

- Ồ, thật không?

- Tất nhiên là thật. Cuộn băng ghi lại những bàn thắng đẹp của Owen ở World Cup 98 và ở giải vô địch Anh.

- Tuyệt quá!

- Ừ, tuyệt lắm! – Rái Cá xác nhận.

Văn Châu ngập ngừng:

- Bạn có thể cho tôi mượn được không?

- Được chứ! – Rái Cá nhiệt tình – Bạn cho địa chỉ đi, tôi sẽ đem tới nhà bạn.

- Í, không được đâu!

- Sao thế?

- Ba mẹ tôi khó lắm!

- Tôi chỉ đem cuộn băng tới thôi mà.

- Đem cuộn băng tới cũng không được.

- Thế làm sao?

- Làm sao ư? – Văn Châu cắn môi – Tôi cũng chẳng biết.

Rái Cá dường như cũng chẳng biết nốt. Phải mất hai, ba phút, Rái Cá mới nghĩ ra giải pháp:

- Hay là tôi đem đến một nơi nào đó?

- Một nơi nào đó là một nơi nào?

- Một quán kem chẳng hạn.

- Cũng được! Nhưng quán kem nào, ở đâu?

- Bạn biết quán kem Không Có Gió ở góc đường Lê Duẩn – Mạc Đĩnh Chi không?

- Tôi biết góc đường đó, nhưng không biết quán kem bạn nói. Quán kem tên là Không Có Gió à?

- Ừ, Không Có Gió.

- Tên gì lạ thế?

- Kem gặp gió sẽ chảy thành nước ngay. Vì vậy người ta mới đặt tên quán là Không Có Gió. Như vậy khách sẽ yên tâm hơn.

Cách giải thích ngộ nghĩnh của Rái Cá làm Văn Châu bật cười:

- Được rồi, tôi sẽ đến đó.

- Chiều nay nhé?

- Không được. Chiều chủ nhật đi. Chiều chủ nhật tôi mới rảnh.

- Mấy giờ?

- Ba giờ rưỡi.

- Làm sao tôi nhận ra bạn được?

- Bạn yên chí. Có thể bạn không nhận ra tôi nhưng tôi sẽ nhận ra bạn.

- Cũng được. Nhớ nhé!

- Chào.

Văn Châu tắt máy, chả buồn viết tiếp lá thư cho ông cậu. Nó tựa người vào lưng ghế, vắt tay lên trán, vẩn vơ nghĩ đến quán kem Không Có Gió. Quán kem nằm ở quận Một, từ nhà nó đạp xe lên đó phải mất gần nửa tiếng đồng hồ. Quãng đường như vậy là xa, càng xa hơn khi phải đi vào lúc ba giờ rưỡi trời đang nắng nóng. Chả rõ tay Rái Cá kia đi từ nhà đến đó có xa như mình không. Có thể nhà hắn gần đâu đó và như vậy chỉ có mình phải lọc cọc đạp xe giữa trưa nắng thôi. Hừ!

Tự nhiên Văn Châu thấy nhớ bọn Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh quá thể.

Chương 3

Bước vào quán kem Không Có Gió, đảo mắt một vòng, Văn Châu biết ngay là Rái Cá chưa tới. Khách trong quán ngồi từng đôi hoặc tụm năm tụm ba. Chỉ có hai người ngồi một mình nhưng chắc chắn không phải là Rái Cá: bàn bên trái là một cô gái, bàn sát cửa ra vào là một chú nhóc khoảng 10 tuổi, cả hai đang múc từng muỗng kem nhẩn nha đưa lên miệng.

Đàn ông con trai gì mà đến nơi hẹn trễ hoắc, thật chẳng biết văn minh lịch sự tế nhị tí ti nào! Văn Châu làu bàu buột miệng và chọn một chiếc bàn ngay trước quầy thu tiền để tiện quan sát. Nhưng khi nhìn xuống đồng hồ nơi tay, Văn Châu phát hiện nó tới sớm mười lăm phút so với giờ hẹn. Chắc do mình sợ trễ nên đạp xe nhanh quá! Văn Châu tự nhủ và đưa mắt nhìn ra đường.

Chị chủ quán bước lại gần:

- Em ăn kem gì?

Văn Châu ngước lên:

- Ở đây có kem gì hở chị?

Chị chủ quán xòe tay:

- Kem chocolat nè, kem dâu nè, kem khoai môn nè, kem trái cây nè …

- Chị cho em kem trái cây đi!

Văn Châu nói, mắt tiếp tục nhìn ra cửa. Nhưng cho đến khi ly kem được bưng ra, nó vẫn chẳng thấy Rái Cá đâu.

Mặc dù không biết mặt Rái cá, Văn Châu tin là nó sẽ nhận ngay ra đối phương nếu Rái Cá bước chân vào quán. Nhưng Rái Cá vẫn đang ở tận đâu đâu.

Văn Châu lại nhìn xuống đồng hồ. Còn năm phút nữa. Lẽ ra Rái Cá phải đến trước năm, mười phút mới phải! Văn Châu lại hậm hực. Thật chả ra làm sao! Ai đời …

Một bóng người thình lình hiện ra trước cửa quán cắt đứt ý nghĩ trong đầu Văn Châu. Trạc tuổi Tiểu Long và Quý ròm, tóc tai bù xù, ăn mặc xuềnh xoàng, tay cầm một cuộn băng vidéo, ông mãnh vừa bước vào đã đứng chôn chân trước cửa, dáo dác nhìn quanh.

Rái Cá chắc là tay này rồi! Văn Châu nghĩ thầm và tò mò nheo mắt quan sát đối phương.

Rái Cá nhìn thấy Văn Châu nhưng chỉ nhoáng một cái, nó đã đưa mắt đi chỗ khác. Ý chừng Rái Cá không nghĩ Văn Châu là người nó muốn tìm.

Sau một thoáng phân vân, Rái Cá bước lại chiếc bàn trống cạnh Văn Châu, ngập ngừng ngồi xuống.

Rái Cá không nhận ra mình! Văn Châu cảm thấy khoái chí với ý nghĩ đó. Chẳng vội vàng xưng danh tánh, nó cứ ngồi múc từng muỗng kem nhấm nháp để tay Rái Cá không biết lịch sự này chờ dài cổ chơi.

Quả nhiên, Rái Cá sốt ruột thấy rõ. Nó kêu một ly kem nhưng ăn một cách hờ hững. Và cũng như Văn Châu lúc nãy, mắt nó cứ dán chặt lấy cửa ra vào.

Nhưng khác với Văn Châu, Rái Cá không đeo đồng hồ nơi tay. Ngồi nhấp nhổm một hồi, nó nhìn quanh và nghiêng người về phía Văn Châu, rụt rè gọi khẽ:

- Ông bạn gì đó ơi! Ông bạn có thể xem giùm tôi mấy giờ rồi được không?

Câu hỏi của Rái Cá làm Văn Châu sững sờ. Chết thật, nó tưởng mình là con trai!

- Ba giờ bốn mươi! – Văn Châu liếc đồng hồ, nó đáp mà miệng méo xẹo.

- Cảm ơn.

Rái Cá nói và lại quay mặt nhìn ra đường. Nhưng Văn Châu dường như không nghe thấy lời cảm ơn của đối phương. Bỗng nhiên rơi vào một tình huống trớ trêu, nó hoang moang không biết phải làm gì. Khi Rái Cá vừa bước vào quán, nếu nó niềm nở tự giới thiệu ngay thì có lẽ sự hiểu lầm đã không xảy ra. Nhưng nó đã lỡ đi. Nó muốn phạt Rái Cá cái tội đến trễ. Nó muốn Rái Cá thấp thỏm chơi. Nó muốn chờ đến phút chót, tức là đến lúc Rái Cá mất hết kiên nhẫn và nhăn nhó đứng dậy định bỏ về, nó sẽ toét miệng cười và thú nhận mình chính là Se Sẻ.

Nhưng rốt cuộc, thực tế không diễn ra đúng theo kịch bản trong đầu nó. Thực tế diễn ra oái ăm hơn nhiều. Rái Cá tưởng nó là con trai, hệt như bọn Quý ròm trước đây. Cách đây hơn một tuần, lúc lần đầu tiên trò chuyện với Rái Cá trên mạng, nó từng hách xì xằng tuyên bố “Tôi cùng phái với chị

bạn đấy!", nhưng khi gặp nó, Rái Cá lại tưởng nó "cùng phái với anh mình", thế mới khổ!

Trong khi Văn Châu đang nghĩ ngợi miên man, Rái Cá lại quay qua:

- Ông bạn này!

Lần này hai chữ "ông bạn" không khiến Văn Châu sững sờ nữa, mà làm nó nổi quạu. Nó cộc lốc:

- Gì?

Rái Cá vẫn vô tình:

- Ông bạn ngồi đây lâu chưa?

Cặp lông mày Văn Châu mỗi lúc một nhăn tít. Nó biết đến nước này thì nó không thể nào xưng mình là Se Sẽ được nữa. Nó sầm mặt thở hắt ra:

- Mày muốn hỏi gì tao thì hỏi đại đi, tao ngồi đây lâu rồi! Mày đừng có kêu ông bạn này ông bạn nọ nghe kiểu cách quá!

Thái độ bực dọc của Văn Châu khiến Rái Cá bất giác thộn mặt. Nó không hiểu tại sao "ông bạn" không quen biết này lại gắt gỏng một cách vô cớ như thế, lại chỉ vì lối xưng hô lịch sự của nó! Rái Cá ngẩn ngơ một thoáng rồi tặc tặc lưỡi:

- Thôi được! Thế nãy giờ mày có thấy con nhỏ nào ngồi một mình ở trong quán này không?

- Thấy.

Rái Cá hồi hộp:

- Thấy hả? Thế con nhỏ đó khoảng mấy tuổi?

- Khoảng mười ba hay mười bốn tuổi gì đó!

Rái cá hỏi dồn, người nó nhấp nhổm như muốn đứng lên khỏi ghế:

- Thế nó đâu rồi?

- Nó đi rồi! – Văn Châu thản nhiên – Trước khi mày vào khoảng năm phút, con nhỏ đó đã đi ra.

- Thế thì chết tao rồi! – Rái Cá vò đầu.

Văn Châu cười khảy:

- Tao thấy mày đang sống nhăn mà!

- Mày đứng có trêu tao! – Rái Cá rên rỉ.

Văn Châu nheo mắt nhìn đối phương:

- Mày có hẹn với con nhỏ đó à?

- Ừ.

- Thế sao mày không tới sớm?

Rái Cá nhăn nhó:

- Tao ra khỏi nhà từ sớm. Nhưng dọc đường xe tao bất ngờ thủng lốp, phải vá mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Văn Châu bĩu môi:

- Nói phét! Chả ai lại vá xa hơn nửa tiếng đồng hồ cả!

Rái Cá quệt mồ hôi trán:

- Xe tao bị thủng tới năm, sáu lỗ lận.

Văn Châu cười mũi:

- Nghĩa là bị năm, sáu cây đinh đâm cùng lúc?

Phớt lờ sự chế nhạo trong câu hỏi của đối phương, Rái Cá thở đánh thượt:

- Chả cái gì đâm cả. Xe tao bị xì lỗ mọt. Ruột xe tã quá rồi, nhưng tao chưa có tiền thay.

Lời giải thích thật thà của Rái Cá khiến Văn Châu bất giác cảm thấy lòng dịu lại. Nó chẳng muốn trêu chọc đối phương nữa.

- Thì ra vậy! – Văn Châu gật gù cảm khái – Nếu vậy con nhỏ đó chắc chả trách mày đâu!

Rái Cá nhìn Văn Châu ngập ngừng hỏi:

- Mày thấy con nhỏ đó thế nào?

- Thế nào là thế nào?

Rái Cá bối rối chép miệng:

- Nghĩa là tao muốn hỏi hình dáng nó ấy mà!

- Thế mày chưa gặp con nhỏ đó bao giờ sao?

- Chưa.

- Lạ thật đấy! – Văn Châu nhún vai, rồi nó nhìn lên trần nhà, hắng giọng – Hình dáng con nhỏ đó hả? Để tao nhớ xem!

Văn Châu tìm cách kéo dài thời gian bằng cách "nhớ xem" lâu thật lâu. Chả biết phải mô tả con nhỏ tưởng tượng đó như thế nào, mày nó cứ nhăn tít.

Rái Cá ngóc cổ đợi cả buổi, vẫn chẳng thấy đối phương nhếch mép, liền sốt ruột hỏi dò:

- Thế nào? Bộ gương mặt nó khó nhớ lắm hả?

- Ừ, khó nhớ lắm!

Văn Châu lúng túng tặc lưỡi. Đang loay hoay chưa biết phải làm sao, sực nhớ đến nhỏ Hạnh, nó bật reo lên:

- A, tao nhớ ra rồi! Con nhỏ đó tóc ngắn, nước da trắng trẻo, có mang cặp kính cận, trông rất thông minh …

Văn Châu hăm hở tuông một tràng. Tả con nhỏ vô hình kia thì khó, chứ tả nhỏ Hạnh thì Văn Châu thừa sức thao thao đến tối.

Văn Châu vừa ngoác miệng vung vít vừa liếc chừng Rái Cá. Thấy đối phương chăm chú nghệt mặt nghe, nó nổi hứng ba hoa:

- Con nhỏ đó học rất giỏi. Thường ngày nó rất mê món bò viên …

- Mày mới gặp nó có chút xíu làm sao biết rành nó quá vậy?

Rái Cá bất thần vọt miệng hỏi khiến Văn Châu đâm luống cuống:

- Tại sao hả? Tại vì … khi nãy hai đứa tao ngồi trò chuyện với nhau! – Văn Châu lật đật chống chế, ngạc nhiên thấy mình nhiễm cái tật dóc tổ của Quý ròm không biết tự hồi nào – Con nhỏ đó nó khoe với tao là năm vừa rồi nó đứng hạng nhất trong lớp, lại được xếp loại học sinh xuất sắc toàn trường. Rồi nó rủ tao đi ăn hủ tiếu bò viên nhưng tao từ chối …

Thấy Văn Châu giải thích có đầu có đuôi, lại không hề vấp váp một mảy, Rái Cá thôi ngờ vực. Nó nhìn Văn Châu, khẽ thở dài:

- Thế mày có hỏi nhà nó ở đâu không?

- Không! – Văn Châu lắc đầu – Tao là … con trai, ai lại mở miệng đi hỏi nhà con gái!

- Ờ há!

Rái Cá gục gặc đầu, vẻ hiểu biết. Rồi nó đưa tay mân mê cuộn băng vidéo để trước mặt, áy náy nói:

- Thế này thì chẳng biết đến chừng nào tao mới đưa cuộn băng này cho con nhỏ đó được.

- Cuộn băng gì vậy? – Văn Châu vờ hỏi.

- Đây là cuộn băng về những bàn thắng của Owen!

- A, Michael Owen của Liverpool phải không? – Văn Châu reo lên, giọng mừng rỡ.

Rái Cá tròn xoe mắt, giọng nó cũng mừng không kém:

- Ủa, mày cũng biết Owen sao?

- Sao lại không biết! – Văn Châu huơ tay – Owen là thần tượng của tao mà! Ở đội Liverpool, tao còn thích cả Paul Ince và McManaman nữa!

- Ồ, tuyệt quá! – Cặp mắt Rái Cá long lanh – Thì ra mày, tao và cả con nhỏ đó đều thích đội Liverpool. Tụi tao còn thích đội Arsenal của Overmars nữa!

Văn Châu hào hứng:

- Đội Arsenal của Overmars và Dennis Bergkamp ai mà chẳng thích! Tao còn thích cả đội Real Madrid của Roberto Carlos nữa cơ.

Rái Cá đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nó cười sung sướng:

- Hay thật đó! Tao và con nhỏ kia cũng đều thích Real Madrid. Thích cả Roberto Carlos lẫn Mijatovic lẫn Raul Gonzalez! Lạ ghê!

Văn Châu toét miệng cười:

- Ừ, lạ thật đấy! Tự nhiên tụi mình giống nhau quá xá!

Rái Cá bắt được Văn Châu như bắt được vàng. Nỗi buồn vì lỡ hẹn với Se Sẻ thoáng chốc đã nguôi ngoai quá nửa. Nó cầm cuộn băng video đưa cho Văn Châu, hào phóng:

- Mày cầm cuộn băng này về coi đi!

Văn Châu liếm môi:

- Thế còn con nhỏ gì gì đó?

- Con nhỏ Se Sẻ! – Rái Cá đỡ lời – Nhưng Se Sẻ chỉ là biệt danh. Còn tên thật của nó là gì tao cũng chả biết.

- Thế mày không cho nó mượn cuộn băng này nữa à?

- Tất nhiên là tao sẽ cho nó mượn! – Rái Cá nhìn ra đường, cắn môi đáp – Nhưng hiện nay tao không biết nó ở đâu, mày cứ cầm về coi trước đi.

Văn Châu cầm lấy cuộn băng, mặt nó thoáng phân vân:

- Rồi làm sao tao trả cho mày?

Rái Cá khoát tay:

- Chiều chủ nhật tuần sau, mày cứ mang đến đây. Tao sẽ đợi mày, cũng vào giờ này. Tao sẽ rủ cả con nhỏ Se Sẻ đến nữa.

Văn Châu mỉm cười:

- Ừ, tao cũng muốn gặp lại con nhỏ đó ghê!

Khi Rái Cá kêu chủ quán tính tiền, Văn Châu giành trả:

- Bữa nay để tao đãi mày!

- Không, để tao đãi mày.

- Tao đãi! – Văn Châu khăng khăng, vừa nói nó vừa nhanh nhẹn cho tay vào túi – Mày để tiền thay cái ruột xe đi, kẻo chủ nhật tới mày lại đến trễ nữa!

- Thôi được! – Rái Cá gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện, nó chớp mắt nhìn người bạn mới, giọng ngượng ngập – À, nãy giờ tao quên hỏi tên mày?

- Tao tên Văn Châu. Thế còn mày?

- Tên tao là Lam Trường.

Văn Châu cười hì hì:

- Tên mày giống tên ca sĩ ghê!

Chương 4

Cuộn băng về những bàn thắng của Owen khiến Văn Châu thích mê tơi. Mê nhất vẫn là bàn thắng độc diễn của Owen vào lưới đội Argentina ở France 98. Nó xem đi xem lại đến bốn, năm lần.

Văn Châu thích cuộn băng đến nỗi khi gặp lại Rái cá, bây giờ là Lam Trường, trên mạng, nó hí hửng khoe ngay:

- Cuộn băng về những bàn thắng của Owen hay quá há?

- Bạn đừng chọc quê tôi!

- Chọc quê gì đâu! Tôi nói thật đó. Hai hôm nay tôi xem đi xem lại cả chục lần.

- Thôi mà, đâu phải tôi thất hứa. Tại bữa đó bạn bỏ về sớm chứ bộ!

Câu đối đáp đầu tiên, Văn Châu không để ý. Nhưng khi Lam Trường viết tới câu thứ hai thì Văn Châu bỗng ngớ người ra. Đang cao hứng, nó quên phắt mất hiện giờ nó đang là Se Sẻ. Nó quên phắt Se Sẻ chưa từng gặp Lam Trường, chưa từng cầm cuộn băng về những bàn thắng của Owen trong tay. Hú vía! Văn Châu áp tay lên ngực. May mà Lam Trường tưởng mình đang chọc quê nó!

- Không phải tại tôi bỏ về sớm, mà tại bạn đến trễ! – Văn Châu lấp liếm bằng cách vờ trách cứ.

- Hôm đó xe tôi bị hư.

- Khó tin quá!

- Bạn không tin thì tôi đành chịu. A, tôi có một người làm chứng.

- Người làm chứng? Ai vậy?

- Một người bạn mới quen. Người bạn này tên là Văn Châu. Anh ta bảo hôm chủ nhật vừa rồi, anh ta có trò chuyện với bạn ở trong quán kem. Anh ta còn bảo bạn rủ anh ta đi ăn hủ tiếu bò viên nhưng anh ta không đi.

Văn Châu mỉm cười:

- A, tôi nhớ rồi. Bộ bạn quen anh chàng này hả?

- Trước đó thì không quen.

- Anh ta có nói gì về tôi nữa không?

- À, à, không!

Văn Châu tinh quái:

- Anh ta không mô tả hình dáng của tôi cho bạn biết à?

- Không, không! Anh ta chẳng nói gì về chuyện đó cả!

- Thế bạn không hỏi sao?

- Ờ, không! Thoạt đầu tôi định hỏi nhưng rồi tôi thấy ngài ngại thế nào!

Dsoc tổ! Văn Châu cười thầm. Nhưng nó không chất vấn tiếp. Nó biết nếu nó cứ hỏi mãi về chuyện đó, rất có thể sẽ khiến Lam Trường nghi ngờ.

- Thế chiều nay tôi có thể đến quán kem Không Có Gió để mượn cuộn băng về Owen không? – Văn Châu lại nghĩ ra cách chọc ghẹo mới. Khi gõ tay lên bàn phím, nó bật cười khi hình dung ra vẻ khó xử của đối phương.

- Chiều nay thì không được.

- Sao thế? Thật ra thì bạn không có cuộn băng đó phải không?

- Không phải thế! Có thì vẫn có. Nhưng chủ nhật vừa rồi không gặp bạn, tôi đã cho anh chàng Văn Châu kia mượn rồi.

Rồi như sợ Se Sẻ trách cứ mình, Lam Trường vội vã "thuyết minh" thêm:

- Anh chàng Văn Châu này hay lắm. Anh ta cũng là một ủng hộ viên cuồng nhiệt của Liverpool, Arsenal và Real Madrid đấy! Y hệt bọn mình vậy!

Nghe Lam Trường hăng hái quảng cáo về người bạn mới, Văn Châu tức cười quá xá:

- Ồ, thật vậy sao?

Sự ngạc nhiên thích thú của Văn Châu khiến Lam Trường mừng rơn:

- Thì thật chứ sao! Chính vì thế tôi mới cho anh ta mượn cuộn băng kia!

- Bây giờ thì tôi hiểu rồi.

- Bạn không còn trách tôi nữa chứ?

- Ờ, không trách nữa.

Lần này ngần ngừ đến vài phút, Lam Trường mới mở miệng, à quên, mới viết tiếp:

- Bạn Se Sẻ nè!

- Gì thế?

- Chủ nhật này tôi và Văn Châu sẽ lại gặp nhau ở quán kem Không Có Gió.

- Ờ.

- Anh ta đem trả tôi cuộn băng về Owen.

- Ờ.

- Bạn tới đó được không?

- Tới quán kem bữa trước hở?

- Ờ.

- Để ngồi chờ dài cổ rồi ra về hở?

- Sao bạn giận dai thế! Hôm trước tôi bị hư xe kia mà!

- Thế chủ nhật này bạn lại hư xe nữa thì sao?

- Nếu hư xe nữa tôi sẽ đi xích lô tới quán.

- Chà, quyết tâm ghê nhỉ?

- Tôi phải chuộc lại cái tội đến trễ bữa trước. Tôi phải đưa cuộn băng video cho bạn. Tôi cũng muốn giới thiệu bạn với Văn Châu.

- Tôi đã gặp anh ta rồi. Gặp trước bạn nữa cơ!

- Nhưng lúc đó bạn chưa biết anh ta cũng thích bóng đá như tụi mình.

- Tôi cũng không rõ chủ nhật này tôi có tới đó được không.

- Bạn cố đi!

- Ừ, tôi sẽ cố. Thôi, chào nhé!

- Chào. Tôi và Văn Châu sẽ đợi bạn đấy!

Tất nhiên đó chủ nhật đó Lam Trường và Văn Châu ngồi chờ cả tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy Se Sẻ xuất hiện.

Văn Châu nheo mắt nhìn Lam Trường:

- Con nhỏ đó hứa cuội quá!

- Không phải đâu! – Lam Trường bênh Se Sẻ – Se Sẻ bảo là nó sẽ cố nhưng nó không hứa chắc. Có thể là nó bận.

Văn Châu chìa cuộn băng video:

- Thôi, mày cầm về đi!

Lam Trường lắc đầu:

- Mày giữ giùm tao đi!

- Sao thế? – Văn Châu trố mắt – Mày cầm lấy để mai mốt đưa cho con nhỏ Se Sẻ chứ?

Lam Trường nhăn nhó:

- Nhưng hôm nay tao phải đi công chuyện, không thể cầm theo cuộn băng này được.

- Lạ thật! – Văn Châu càng ngạc nhiên – Công chuyện gì mà ghê thế?

Lam Trưởng mỉm cười:

- Thật ra thì chả có gì ghê gớm đâu. Tao chỉ bận đi đá bóng thôi. Đi đá bóng mà cầm theo cuộn băng này, tụi bạn sẽ thó mất.

Vừa nghe tới hai chữ đá bóng, Văn Châu đã nghe máu chảy rần rật trong người:

- Mày đá bóng ở đâu thế?

- Ở trước nhà thờ Ngã Sáu.

- Tao biết chỗ đó. Chỗ đó có một bãi cỏ.

- Ừ, chủ nhật nào tụi tao cũng ôm bóng ra đó chơi.

Văn Châu tò mò:

- Tụi tao là những ai?

- Tao và bọn nhóc trong xóm.

- Thế tụi mày đá với ai?

Lam Trường nhún vai:

- Đá với bất cứ ai muốn đá. Tụi tao đá độ. Cứ mỗi bàn thắng là hai chục ngàn.

Lần đầu tiên Văn Châu nghe tới từ đá độ. Nó là chuyên gia lang thang ngoài bãi bóng, nhưng trước nay nó chỉ đá chơi cho vui, đá vì ham thích, cũng giống như bọn Tiểu Long, Quý ròm vậy. Cũng có lúc bọn nó cao hứng giao hẹn bên nào thua phải bao cả hai phe uống trà đá. Nhưng cũng chỉ đến thế thôi. Nó chưa đá ăn tiền bao giờ. Nó không nghĩ chuyện đá bóng lại liên quan đến tiền bạc.

- Như thế là đánh bạc! – Văn Châu nhìn Lam Trường, nheo mắt nói.

Lam Trường tặc tặc lưỡi:

- Tao cũng chả rõ như thế có phải là đánh bạc hay không.

Văn Châu chép miệng:

- Bộ mày thích đá bóng ăn tiền lắm hở?

- Tao cũng chả thích! – Lam Trường nhún vai – Nhưng nói chung, tao cần tiền.

Văn Châu không nén được tò mò:

- Mày cần tiền làm gì?

- Tao phải làm rất nhiều thứ. Nhà tao nghèo, tao không muốn ba mẹ tao phải lo lắng cho tao.

- Nhà mày ở đâu?

Đôi mắt Lam Trường trở nên xa xăm:

- Nhà tao ở dưới quê. Ngoài tao ra ba mẹ tao còn phải nuôi ba đứa em tao nữa. Cực lắm.

- Thế mày lên thành phố từ bao giờ?

- Hơn một năm rồi. Tao ở với ông cậu! – Giọng Lam Trường chợt trầm xuống – Cậu tao nuôi tao ăn học. Còn tao thì có nhiệm vụ kèm cho thằng con của cậu tao. Thằng nhóc mãi chơi, học rất tệ, toàn xếp hạng bốn mươi, năm mươi trong lớp …

Văn Châu lo lắng cho bạn:

- Và mày phải kèm làm sao cho nó lên hạng nhất, hạng nhì?

- Không! – Lam Trường mỉm cười – Nó được xếp hạng mười trở lên là cậu tao thoả mản rồi.

Hoàn cảnh của người bạn mới khiến Văn Châu bất giác cảm thấy nao nao. Nó gật gù:

- Tao hiểu rồi. Cậu mày chắc cũng chẳng dư dả gì nên chắc ít khi cho mày tiền.

- Ừ. Tao phải tự lo tiền mua tập vở, mai mốt phải mua sách tham khảo, tài liệu ôn thi nữa. Năm nay là năm cuối cấp nên tao lo lắm.

Lam Trường làm Văn Châu ngạc nhiên quá đỗi. Hôm trước trò chuyện trên mạng, Lam Trường bảo năm nay nó lên lớp mười, còn vỗ ngực khoe khoang là học hơn Se Sẻ một lớp, sao bây giờ nó bảo là nó đang học năm cuối cấp. Chẳng lẽ năm nay Lam Trường học lớp mười hai?

Văn Châu nhìn Lam Trường bằng ánh mắt ngỡ ngàng:

- Nam nay mày lên lớp mười hai à?

- Mười hai đâu mà mười hai! – Lam Trường cười hì hì – Hết hè này, tao mới lên lớp chín thôi.

Thú nhận của Lam Trường khiến Văn Châu nhìn sửng đối phương, bụng không ngờ cái tay Lam Trường này lại "tổ sư nói dốc" như vậy.

- Làm gì mày nhìn tao chăm chăm thế? Bộ mày không tin tao học lớp chín à?

- Có gì đâu mà không tin! – Văn Châu cười méo xẹo – Tao chỉ ngạc nhiên là chưa nhập học mà mày đã lo kiếm tiền mua tài liệu ôn thi thôi!

- À, hiện nay tao kiếm tiền là để thuê máy vi tính …

- Thuê máy vi tính? – Văn Châu nhướn mắt – Là sao?

Lam Trường khụt khịt mũi:

- Năm ngoái tao thi rớt môn tin học. Điểm lý thuyết tao được 8, nhưng điểm thực hành tao chỉ có 4. Đây tuy là môn phụ nhưng nếu năm nay tao lại rớt nữa, đến lúc thi tốt nghiệp tao sẽ chẳng được cộng thêm điểm nào …

- Tao hiểu rồi! – Văn Châu gật đầu, vẻ thông cảm – Chính vì vậy mà mày quyết tâm thuê máy để thực tập?

- Ừ! – Lam Trường chớp mắt – Tao cũng khoái vào máy để chơi games và tán gẫu nữa. Không hiểu sao tao rất mê môn tin học, nhưng tao lại không có máy như những đứa khác. Chui vào các quán cà phê vi tính thì không đủ tiền. Người ta nối trực tiếp vào internet, giá đắt lắm! Vào những chỗ này phải trả tối thiểu bốn trăm đồng một phút, thuê một tiếng đồng hồ mất đứt hai mươi bốn ngàn.

Văn Châu chớp mắt:

- Thế mày thuê máy ở đâu?

- Nhà thằng bạn tao. Máy nó chỉ nối mạng trong nước nên giá cho thuê rất rẻ. Một tiếng đồng hồ chỉ có tám ngàn à.

- Thì ra thế!

Văn Châu gục gặc đầu. Bây giờ thì nó hiểu tại sao có những lần Lam Trường thoát ra khỏi mạng một cách đột ngột, những lúc đó chắc là tới giờ

Lam Trường phải trả máy. Thư nó gởi hôm trước, Lam Trường không nhận được hẳn là do chủ máy hoặc khách thuê nào đó xoá nhầm.

Lam Trường không hiểu ý nghĩa trong câu buột miệng của Văn Châu. Thấy Văn Châu gật đầu, nó gật đầu theo:

- Thì vậy chứ sao. Nếu không cần tiền thuê máy, chiều nay tao đi chơi với mày, khỏi cần tới nhà thờ Ngã Sáu làm gì.

Văn Châu nheo mắt:

- Nhưng chắc gì chiều nay mày sẽ kiếm được tiền. Nhỡ tụi mày đá thua thì sao?

- Tao cũng không biết nữa! – Lam Trường thở dài – Tụi tao đá có lúc thắng có lúc thua …

- Lát nữa tao sẽ đi với mày!

Lời tuyên bố bất ngờ của Văn Châu khiến Lam Trường ngẩn ra:

- Mày nói thật đấy hở?

- Nói thật.

- Thế thì hay quá! – Lam Trường reo lên sung sướng – Có mày ngồi giữ đồ giùm, tao sẽ yên tâm trổ tài …

- Tao tới đó không phải để giữ đồ cho tụi mày đâu! – Văn Châu mỉm cười cắt ngang – Tao sẽ vào đá phụ!

- Cái gì? – Lam Trường tròn xoe mắt – Mày vào đá?

- Đúng vậy! – Văn Châu thu nụ cười, mặt nó thoắt nghiêm nghị – Tao sẽ cho các đội bóng kia vào lưới lượm banh mệt nghỉ. Và mày tha hồ kiếm tiền thuê máy vi tính …

Nghe cái giọng chắc ăn như bắt cua trong giỏ của người bạn mới, Lam Trường không khỏi cười thầm.

Văn Châu phớt lờ ánh mắt ngờ vực của Lam Trường, thản nhiên tiếp:

- Tụi mình đi đi! Tới đó rồi mày sẽ biết!

Chương 5

Trước nhà thờ Ngã Sáu có một bãi cỏ hình tam giác. Đó là nơi chiều chiều các đội bóng nhóc tì thường ôm bóng ra quần thảo mãi đến tận tối mịt. Khi Văn Châu và Lam Trường lọc cọc đạp xe tới, đã có hai đội bóng đang tranh tài cao thấp, tiếng hò reo vang động một góc đường.

Ngồi chầu rìa chung quanh vừa làm khán giả vừa chờ tới lượt mình là các ông nhóc trạc tuổi Văn Châu.

Khi thấy Lam Trường xuất hiện, ba bốn ông nhóc reo lên:

- A, Lam Trường tới rồi!

Lam Trường dựng xe sát bãi cỏ, nhướn mắt hỏi:

- Sắp tới lượt mình chưa?

- Sắp rồi! – Một ông nhóc đáp, giọng tiếc hùi hụi – Lẽ ra tụi mình đá trận vừa rồi, nhưng mày tới trễ đành phải nhường cho tụi xe đẩy chợ Bình Tây đá trước!

Văn Châu xuống xe, cùng Lam Trường vào ngồi nhập bọn với lũ nhóc.

Lam Trường chỉ Văn Châu, giới thiệu:

- Bạn tao đó!

Rồi Lam Trường nheo nheo mắt, quảng cáo với vẻ pha trò:

- Nó đá bóng hay lắm! Còn trên tài cả Owen nữa đó!

Văn Châu chưa kịp lên tiếng, ngoài bãi cỏ đã nhao nhao tiếng gọi:

- Tụi Cầu Kho vào đi!

Văn Châu ngó ra, thấy các cầu thủ đội Bình Tây đang lục tục rời sân, vẻ mặt đứa nào đứa nấy buồn xo. Còn đội trưởng đội Bình Tây thì đang móc tiền chung độ ngay giữa sân cho đối thủ. Thì ra trận quyết đấu giữa đội chợ Bình Tây và đội chợ gạo Trần Chánh chiếu đã kết thua với tỉ số 3-1 nghiêng về phía các ông nhóc chợ gạo.

Đội trưởng đội Trần Chánh Chiếu vừa nhét tiền vô túi vừa ngoắt tụi Lam Trường:

- Tụi mày lẹ lên chứ! Làm gì như rùa bò vậy!

Lam Trường quay sang Văn Châu:

- Mày tạm ngồi ngoài một lát nhé! Khi nào tình hình không ổn, tao sẽ thay mày vào!

Nghe bạn nói vậy, dù không muốn, Văn Châu đành phải làm cái việc đáng chán nhất trên đời là vừa ngồi giữ xe cho đội Cầu Kho vừa dõi mắt hồi hộp theo dõi từng đường bóng của hai bên.

Lam Trường là thủ quân của đội nhóc tì cầu Kho, và giống như vị trí của Tiểu Long ở đội khu phố 5, Lam Trường đá vai hậu vệ. So với Tiểu Long, Lam Trường xoay trở nhanh nhẹn hơn nhưng chơi không chắc chắn và an toàn bằng.

Mới vào trận được năm phút, đội Cầu Kho đã để thua một bàn lãng xẹt. Văn Châu nhảy nhổm: Bỏ xừ rồi, như vậy là mất đứt hai chục ngàn!

Ở trên sân, Lam Trường có lẽ cũng lo lắng không kém. Chờ hoài không thấy hàng tiền đạo gỡ hòa, nó vung tay hò hét và sốt ruột băng lên.

Chỉ đợi có vậy, đội Trần Chánh Chiếu đột kích thẳng vào khoảng trống Lam Trường vừa để hở ở trung lộ, sốt sắng ghi thêm một bàn nữa.

Thua liên tiếp hai quả trong vòng mười phút, các ông nhóc Cầu Kho bắt đầu rối loạn. Đội hình xộc xệch hẳn, các cẳng chân chạy nháo nhào, chẳng cầu thủ nào buồn giữ vị trí ban đầu nữa.

Ngồi bên ngoài quan sát, Văn Châu bứt tai kêu trời như bộng. Nhưng rồi thấy kêu trời cũng chẳng ăn thua gì, nó đứng bật dậy đưa tay lên miệng làm loa, chõ vào sân, kêu lớn:

- Lùi về đi, Lam Trường ơi!

Nghe kêu Lam Trường ngoảnh ra. Thấy Văn Châu đang nhảy tưng tưng, tưởng bạn đòi vào đá, nó lật đật quay sang trọng tài xin thay người.

Ông nhóc bị thay ra thình lình, nhìn Văn Châu với vẻ mặt ngơ ngác:

- Ơ, thằng này là …

Lam Trường nháy mắt với đồng bọn:

- Thằng này mới dọn về chung khu phố với tụi mình đó!

Rồi quay sang Văn Châu, nó hỏi nhỏ:

- Mày quen đá ở vị trí nào?

- Tao đá tiền đạo.

Lam Trường tính dặn dò Văn Châu thêm vài câu nhưng chưa kịp mở miệng, đội Trần Chánh Chiếu đã giục:

- Lẹ lên tụi mày ơi!

Như hiểu ý bạn, Văn Châu gật đầu:

- Mày yên tâm đi! Tao biết phải làm gì!

Tất nhiên Lam Trường không rõ Văn Châu biết làm những gì. Nó thay người cốt để làm vui lòng Văn Châu chứ trong thâm tâm nó chẳng tin tưởng gì về tài nghệ của người bạn mới này.

Nhưng hóa ra Văn Châu làm được nhiều hơn là nó tưởng. Vừa vào sân được năm phút, Văn Châu đã ghi liền hai bàn. Lối vờn bóng diễm ảo như làm xiếc và tài ghi bàn chớp nhoáng của Văn Châu khiến cầu thủ của cả hai đội Cầu Kho và Trần Chánh Chiếu sững sờ.

Lam Trường như không tin vào mắt mình. Khi nãy nó đùa Văn Châu "đá bóng còn trên tài Owen", không ngờ Văn Châu đá bóng không thua gì Owen thật. Lam Trường chạy lại gần Văn Châu, mặt tươi roi rói:

- Tuyệt lắm, Văn Châu!

Các ông nhóc xe đẩy Bình Tây ngồi chầu rìa cũng không ngớt xuýt xoa:

- Trời đất, đội Cầu Kho moi đâu ra một thằng nhãi cừ khôi như vậy kìa!

- Chậc, nó đá còn hay hơn trung phong Sĩ Hoàng của đội tuyển quốc gia!

- Lát nữa đụng đội Cầu Kho, chắc tụi mình sạch túi!

Mặc những tiếng trầm trồ khen ngợi râm ran chung quanh, Văn Châu vẫn lạnh lùng và đều đặn ghi bàn. Năm cầu thủ đội Trần Chánh Chiếu lúc này đã rùng rùng kéo hết về phần sân nhà tất bật phòng thủ. Nhưng dù cắt cử tới hai hậu vệ to con truy cản Văn Châu ráo riết, đội Trần Chánh Chiếu vẫn bị thủng lưới thêm ba quả nữa trước khi ba mươi phút qui định cho trận đấu chấm dứt.

Khi móc tiền chung cho Lam Trường. Đội trưởng đội Trần Chánh Chiếu nhăn như bị:

- Thằng "quái kiệt" đó ở đâu ra vậy hở mày?

Lam Trường hấp háy mắt:

- Nó ở kế nhà tao.

- Sao trước nay tao không thấy nó?

Lam Trường cười hì hì:

- À, trước giờ nó bị chấn thương. Giống như Ronaldo vậy mà!

- Ronaldo cái mốc xì! – Đội trưởng đội Trần Chánh Chiếu bĩu môi, và nó đột ngột tuyên bố – Lần sau tụi tao không đá với tụi mày nữa đâu!

- Ơ, thằng này lạ chưa! – Lam Trường há hốc miệng – Tự dưng sao lại …

- Chả tự dưng gì cả! Đội mày có "siêu sao quốc tế", bố ai đá cho lại!

- Thế …

Đội trưởng đội Trần Chánh Chiếu vỗ vai Lam Trường, cắt ngang:

- Muốn tụi tao đá, tụi mày phải chấp tụi tao trước hai bàn!

Mặt Lam Trường thuỗn ra:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là trận đấu sẽ bắt đầu bằng tỉ số 2-0 nghiêng về phía tụi tao chứ là sao! Sau đó, tụi mày cố mà gỡ lại!

Trước đề nghị kỳ quặc của đối phương, Lam Trường chỉ biết bứt tai:

- Trời đất, vậy thì còn đấm đá cái quái gì nữa!

Lúc này các ông nhóc đội xe đẩy chợ Bình Tây đã ùa vào sân và xua tay rối rít:

- Đội Trần Chánh Chiếu ra ngoài hết đi! Đã thua rồi mà còn lằng nhằng!

Đội trưởng đội Trần Chánh Chiếu nhìn Lam Trường, nhún vai buông thõng một câu trước khi bỏ đi:

- Tùy tụi mày! Nếu tụi mày không chấp, lần sau tụi tao sẽ không đá với đội Cầu Kho nữa!

Lam Trường chưa hết ngơ ngác thì tiếng còi trọng tài đã ré lên và đội Bình Tây lập tức chạm bóng.

Lần này, đội Cầu Kho vẫn giữ nguyên đội hình vừa rồi.

Văn Châu được xung trận ngay từ đầu. Nhưng so với trận trước, hoạt động của nó gặp nhiều khó khăn hơn. Khi nãy, sự xuất hiện bất ngờ của nó khiến đội Trần Chánh Chiếu không trở tay kịp.

Với đội Bình Tây, tình thế diễn ra không giống như vậy. Sau khi ngồi ngoài theo dõi, các ông nhóc đội xe đẩy đã có đủ thì giờ để nghiên cứu lối đá của nó và nghĩ cách khống chế.

Luôn luôn có hai cầu thủ đội Bình Tây đeo chặt Văn Châu như hình với bóng. Thêm một cầu thủ thứ ba chờn vờn gần đó sẵn sàng can thiệp nếu đồng đội chẳng may để sểnh đối phương.

Với chiến thuật vô hiệu hoá "siêu sao quốc tế" của đội Cầu Kho bằng cách "ba đánh một", các ông nhóc xe đẩy đã giữ được thế trận cân bằng. Trong suốt mười lăm phút, tỉ số là 1-1.

Đội Cầu Kho bắt đầu nóng ruột. Các hậu vệ vừa rục rịch bỏ chỗ dâng lên đã lập tức lãnh ngay một đòn phản công của đội Bình Tây vào khe hở giựa hàng phòng ngự. Chỉ cần một thoáng sơ sẩy, tỉ số đã là 2-1 nghiêng về phía các ông nhóc xe đẩy.

Chỉ đợi có vậy, các "bại tướng" Trần Chánh Chiếu ngồi ngoài ngoác miệng hò reo:

- Tuyệt lắm, Bình Tây!

- Cho đội Cầu Kho biết thế nào là lễ độ đi!

- Tặng thằng Lam Trường thêm vài trái nữa làm kỷ niệm!

Văn Châu hậm hực: Phải chi có "mũi tên vàng" Quý ròm ở đây! Nếu có thằng ròm cùng đá cặp, đối phương đừng hòng chơi trò "lấy đông đánh ít" với mình. Nhưng khổ nỗi hè này Quý ròm cứ nhất định nằm lì ở quê Tiểu Long, không chịu ló mặt về thành phố!

Tiếng trêu chọc rộ lên từng cặp của các cầu thủ đội Trần Chánh Chiếu khiến Văn Châu thấy đầu mình ong ong. Nó chạy lại gần Lam Trường:

- Bây giờ tao sẽ đá lùi về, hút theo ba đứa Bình Tây. Và mày ra hiệu cho phe mình xông lên ghi bàn. Riêng mày thì phải ở nhà phòng thủ, nhớ chưa?

Lam Trường gật đầu và làm theo răm rắp. Nó kín đáo rỉ tai đồng bọn.

Chiến thuật của Văn Châu nhanh chóng phát huy tác dụng. Văn Châu vừa đá vừa lùi dần về phần sân nhà. Ba ông nhóc Bình Tây được phân công kèm cặp Văn Châu không dám lơ là nhiệm vụ, cứ lẵng nhẵng bám theo đối thủ.

Trong thoáng mắt hàng ngự đội Bình Tây trống huơ trống hoắc. Và đội xung kích Cầu Kho lập tức tràn ngập. Tỉ số 2-2 được thiết lập dễ còn hơn lấy đồ trong túi.

Hai phút sau, đội bóng của Lam Trường nâng tỉ số lên 3-2, cũng với một tình huống tương tự.

Đội trưởng đội Bình Tây nổi cáu quát đồng bọn:

- Tụi mày đá đấm cái khỉ gì thế hả? Sao đua nhau chạy hết lên trên kia, không đứa nào giữ nhà hết vậy?

Các hậu vệ phân trần:

- Tụi tao phải kèm thằng "siêu sao" …

- Kệ nó! Không kèm nữa! Nó dụ tụi mình đó!

Tuân lệnh thủ lĩnh, các hậu vệ Bình Tây lùi về án ngữ quanh khung thành đội nhà, không bám Văn Châu nữa. Nhưng như vậy, các ông nhóc xe đẩy lại rơi vô tình trạng nguy ngập mà đội Trần Chánh Chiếu vừa gặp phải.

Văn Châu được thả lỏng, lại mặc sức tung hoành. Trong vòng năm phút, bằng những pha dốc bóng thần sầu và các cú kết thúc chính xác, nó ghi liên tiếp hai bàn, nâng tỉ số trận đấu lên 5-2.

Đội Bình Tây hỗn loạn. Các hậu vệ hoang mang không biết nên bổ về phía Văn Châu hay chặn các cầu thủ khác đang rình rập trước vùng cấm địa và lăm le tung các cú dứt điểm cận thành.

Trong khi các ông nhóc Bình Tây còn đang lưỡng lự, Văn Châu đã kịp ghi thêm bàn thứ ba bằng một cú sút hiểm. Bóng chui qua nách thủ thành như tên bắn.

Ngoài rìa sân cỏ, tiếng hò reo của các cầu thủ Trần Chánh Chiếu tắt ngấm. Trong sân, các cầu thủ đội Bình Tây bắt đầu dùng tới cùi chỏ để ngăn chặn cuộc bắn phá dữ dội của đối phương.

Lúc co chân chuẩn bị nâng tỉ số lên 7-2, Văn Châu bất thần lãnh ngay một cú huých vào lưng, ngã sấp mặt xuống cỏ.

- Thẻ đỏ! Thẻ đỏ!

- Phạt đền! Phạt đền!

Các cầu thủ Cầu Kho nhao nhao.

Cùng lúc, tiếng còi trọng tài rít lên lanh lảnh.

Các cầu thủ Bình Tây nháo nhác vây quanh trọng tài:

- Cái gì? Nó tự té chứ tụi tao có đụng vào nó đâu!

- Bộ phạt đền thật hả?

Trọng tài toét miệng cười:

- Đâu có! Tao thổi hết giờ!

Các cầu thủ Cầu Kho mặt đỏ tới mang tai:

- Trọng tài ăn gian!

Lam Trường cúi xuống đỡ Văn Châu dậy, lo lắng hỏi:

- Đau không mày?

Văn Châu quài tay ra sau lưng rờ rẫm:

- Tao tưởng dập xương sống rồi!

Lam Trường ân cần:

- Mày vén áo lên tao xoa dầu giùm cho!

- Ý, đâu có được đâu! – Văn Châu giật bắn.

Lam Trường nhíu mày:

- Sao không được?

Văn Châu nói trớ:

- Lưng tao … ghẻ không hà!

- Ghẻ thì sao? Tao đâu có sợ ghẻ! – Lam Trường bật cười, rồi nó nheo mắt giục – Thôi, vén áo lên đi!

Văn Châu giữ chặt vạt áo:

- Ghẻ của tao đâu có thoa dầu bậy bạ được! Tao phải chạy về nhà xức loại thuốc trị ghẻ đặc biệt đây!

Nói xong, Văn Châu vù ra khỏi sân, phóc lên xe lặng lẽ chạy biến.

À, không phải lặng lẽ. Trước khi nhấn mạnh bàn đạp, nó không quên ngoái đầu dặn:

- Mày nhớ đem cuộn băng vidéo về! Chủ nhật tuần sau gặp lại. Chào!

Chương 6

Cái tiếng "chào" của Văn Châu trước khi vọt xe đi rất giống cái chữ "chào" cùa Se Sẻ trước khi rời khỏi mạng. Nhưng đang lúc bối rối, Lam Trường không nhận ra điều đó.

Nó mãi thẫn thờ nhìn theo người bạn mới, tự hỏi tại sao trên trái đất bao la này có một thằng lỏi đá bóng hay đến thế. Lam Trường đắm chìm trong bâng khuâng một lúc lâu. Chỉ đến khi đội Bình Tây bước lại chung tiền và các ông nhóc đội Trần Chánh Chiếu nhao nhao giục nó ra khỏi sân, nó mới bừng tỉnh.

Lam Trường vừa bước ra bãi cỏ, các cầu thủ Cầu Kho đã bu lại:

- Trời, mày kiếm đâu ra một thằng nhãi tuyệt vời thế?

- Nó mới dọn về gần nhà mày hả?

- Thằng đó mà đá trong đội tuyển U-14 quốc gia thì khán giả cứ gọi là chết mê!

Lam Trường nghe như có những làn gió thổi qua hồn. Nó cười sung sướng:

- Thằng đó là bạn thân tao đó!

- Thế từ nay nó đá cho đội mình hả?

- Tất nhiên rồi!

- Mãi mãi hả?

- Làm sao mãi mãi được! – Lam Trường cười khì – Rồi nó sẽ lớn, sẽ đi làm, còn lấy vợ đẻ con nữa chi! Nhưng chủ nhật tới nó sẽ tiếp tục đến đây đá chung với tụi mình.

Đang nói Lam Trường tặc tặc lưỡi:

- Nhưng tao vẫn thấy lo lo!

- Lo chuyện gì? – Các ông nhóc ngơ ngác.

- Đội Trần Chánh Chiếu bảo nếu có thằng Văn Châu trong đội hình, tụi mình phải chấp hai trái tụi nó mới chịu đá. Chắc chắn đội Bình Tây cũng sẽ đề nghị như vậy.

- Chơi luôn! – Một ông nhóc vung tay, hùng hổ – Có thằng bạn mày, chấp mười trái tao cũng chẳng ngán!

Bốn, năm cái miệng khác hăm hở hùa theo:

- Đúng rồi đó! Tụi nó thích thì tụi mình chiều! Sợ quái gì!

Khí thế của đồng đội nhanh chóng xua tan sự lo lắng trong lòng người đội trưởng. Lam Trường đấm hai tay vào nhau, hùng hồn:

- Ừ, chấp luôn! Ông cóc sợ!

Khi tuyên bố oai hùng như vậy, Lam Trường như nhìn thấy những pha đi bóng điệu nghệ của Văn Châu chập chờn trong tâm trí, những pha đi bóng cứ nhớ lại là nó phục lăn.

Lam Trường mang hình ảnh đó và mớ tiền thẳng độ tới thẳng nhà thằng bạn thuê máy vi tính.

Nó cần phải kể cho Se Sẻ nghe về tài nghệ của người bạn mới. Người bạn mới không những mê Owen như tụi nó mà còn chơi bóng không thua gì Owen. Văn Châu là thần đồng bóng đá! Văn Châu là Owen của Việt Nam!

Lam Trường nôn nóng bật công tắc, nôn nóng vào mạng và nôn nóng mở hộp Users Online. Nó mừng rơn khi thấy tên SESE trong hộp. Nó không biết Văn Châu cố tình vào mạng ngồi đợi nó.

- Chào bạn Se Sẻ! – Lam Trường hối hả gõ lên bàn phím.

- Chào bạn Rái Cá!

- Hồi chiều tôi và Văn Châu chờ bạn quá trời!

- Chiều nay tôi bận nên không đến được. Xin lỗi nhé!

- Bạn không đến thật là tiếc!

- Có gì phải tiếc! Thế nào cũng có lúc tôi và bạn gặp nhau. Lúc đó tôi sẽ mượn cuộn vidéo của bạn.

- Tôi không nói chuyện cuộn băng. Tôi nói tiếc là nói chuyện khác.

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện về Văn Châu.

- Hôm trước bận đã nói rồi. Văn Châu mê bóng đá như tôi và bạn. Và Văn Châu cũng hâm mộ các đội Liverpool, Arsernal và Real Madrid như tôi và bạn.

- Cũng không phải chuyện đó. Hôm nay tôi chứng kiến Văn Châu đá bóng. Anh ta đá bóng hay không tưởng tượng.

- Văn Châu đá bóng với ai vậy?

- Với tôi.

- Đá ở đâu?

- Ở bãi cỏ trước nhà thờ Ngã Sáu.

- Trời đất! – Văn Châu vờ ngạc nhiên – Bạn học lớp mười rồi mà còn chơi đá bóng ngoài đường?

Lam Trường không biết Văn Châu đã biết tỏng mọi chuyện, bèn ba hoa:

- Ai bảo bạn là đá bóng ngoài đường? Tụi này đá với tụi mười một, mười hai để tranh giải vô địch mùa hè đấy!

Dóc ơi là dóc! Văn Châu mỉm cười. Các ông mãnh Cầu Kho đá ăn tiền với tụi nhóc chợ Bình Tây và chợ Trần Chánh Chiếu mà dám huênh hoang là tranh giải mùa hè!

- Nhưng bạn mới quen Văn Châu cơ mà! – Văn Châu hỏi.

- Thì sao? – Lam Trường không hiểu.

- Như vậy Văn Châu đâu có học chung lớp với bạn. Tại sao anh ta lại đá trong đội của bạn được?

Câu hỏi oái ăm của Văn Châu khiến Lam Trường muốn khóc thét. Loay hoay một hồi nó mới nghĩ ra câu trả lời:

- À, tuy là tranh giải toàn trường nhưng mỗi lớp được quyền bổ sung một cầu thủ bên ngoài.

Cách chống chế vụng về của Lam Trường khiến Văn Châu tức cười quá xá. Và nó lại vờ vịt:

- Ờ há! Thế nếu vô địch thì được cái gì?

- Được thưởng một chiếc cúp bằng bạc.

Văn Châu ranh mãnh:

- Thế không có tiền à?

- Ai lại đá bóng vì tiền! – Lam Trường hùng hồn – Nếu được thưởng tiền, tụi này cũng chả nhận. Chỉ nhận cúp thôi!

Tuyên bố hách xì xằng của Lam Trường làm Văn Châu cười bò. Phải mất một phút nó mới trấn tĩnh và gõ tiếp được:

- Bạn khờ quá! Tiền mà không nhận! Có tiền bạn sẽ làm được khối việc.

Lam Trường tiếp tục ra oai:

- Nhưng hiện nay tôi không có việc gì phải cần đến tiền!

Văn Châu nháy mắt với màn hình:

- Thế bạn không cần mua máy vi tính à?

- Mua máy vi tính để làm gì? Chả phải tôi đang ngồi trước máy đây sao?

Câu hỏi vặn của Lam Trường khiến Văn Châu giật thót: Mình lơ đễnh quá! Se Sẻ đâu có biết Lam Trường phải đi thuê máy của bạn bè!

- À, không! Ý tôi muốn nói là bạn mua thêm một cái máy nữa ấy mà!

- Để làm gì?

- Một cái để học, một cái để chơi games.

- Ồ, không cần đâu! Một cái đủ rồi!

- À, bạn Rái Cá ơi! Sắp nhập học rồi, bạn đã mua sách giáo khoa đầy đủ hết chưa vậy?

Lam Trường không biết Văn Châu đang tìm cách giăng bẫy, bèn nhanh nhẩu:

- Mua đủ rồi. Còn bạn?

- Tôi cũng thế! – Văn Châu đáp ngắn gọn, và quay trở lại đề tài cũ để trêu Lam Trường – Thế chương trình lớp mười có gì khó không vậy?

- Ờ, khó! Khó lắm!

- Khó lắm là sao?

- Là khó hơn chương trình lớp chín nhiều chứ là sao!

- Tôi chả hiểu gì cả! Chẳng hạn ở môn toán, lớp mười khác lớp chín cái gì?

Hết hè này, Lam Trường mới lên lớp chín. Nó chưa biết chương trình lớp chín ra sao, nói gì đến lớp mười. Vì vậy, bảo nó so sánh chương trình giữa hai lớp chẳng khác nào bảo nó so sánh các loại thiên thạch đang bay tít tắp ở đẩu ở đâu trong vũ trụ.

- Tôi mới mua về nhưng chưa giở ra coi! – Lâu thật lâu Lam Trường mới tìm ra cách gỡ bí – Nhưng chắc là khác nhau nhiều lắm!

Văn Châu định tiếp tục "làm khổ" Lam Trường bằng cách bảo đối phương so sánh chương trình lớp chín với lớp tám nhưng thấy làm vậy lộ liễu quá, sợ Lam Trường nghi ngờ, nên cuối cùng nó lảng sang chuyện khác:

- À, khi nãy bạn bảo Văn Châu đá bóng hay lắm hở?

- Hay không thể tưởng tượng! – Thấy Văn Châu thôi truy chuyện bài vở, Lam Trường thở phào và nhanh chóng lấy lại hào hứng – Tôi chưa từng thấy cầu thủ nào trong đội tuyển quốc gia chơi hay như vậy!

Lời tán tụng của Lam Trường khiến Văn Châu khoái tít mắt. Nó làm bộ:

- Bạn nói quá! Làm gì có chuyện đó!

- Tôi không nói dóc đâu!

Thoạt đầu Lam Trường định khoe tài nghệ của Văn Châu bằng cách rủ Se Sẻ chủ nhật này đến xem tụi nó đá bóng, nhưng sực nhớ mình vừa ba hoa là đang tranh giải vô địch toàn trường nên rốt cuộc nó đành bấm bụng từ bỏ ý định đó.

Khổ nỗi, Lam Trường muốn phớt lờ nhưng Văn Châu lại không muốn buông tha:

- Thế chủ nhật này tôi đến nhé!

- Đến đâu?

- Đền nhà thờ Ngã Sáu để xem bạn và Văn Châu đá bóng chứ đến đâu!

Đề nghị của Văn Châu làm Lam Trường lúng túng quá xá:

- Không được đâu! Chủ nhật này không có trận đấu nào ở đó.

- Tiếc quá! Thế thì phải đợi hôm khác vậy!

- Ừ, hôm nào có đá bóng, tôi sẽ rủ bạn. Thôi, chào nhé!

Lam Trường "tạm biệt" một cách vội vã khiến Văn Châu phì cười:

- Chào!

Chủ nhật đó, Lam Trường đến quán kem Không Có Gió sớm hơn giờ hẹn mười lăm phút. Trong suốt nửa tiếng đồng hồ, nó ngồi nhấp nha nhấp nhổm, ăn liền tù tì ba ly kem, mắt luôn phấp phổng nhìn ra cửa.

Lam Trường không muốn Se Sẻ xuất hiện nhưng lại mong Văn Châu đến cháy ruột. Chưa bao giờ nó mong ngóng ai như thế.

- Ôi, sao mày đến trễ thế? Làm tao cứ tưởng mày gặp chuyện gì!

Văn Châu ngồi xuống ghế, nháy mắt:

- À, ruột xe của tao bị thủng năm, sáu lỗ!

- Thôi đi! – Lam Trường nhăn mặt – Tao hỏi thật mà mày lại đùa!

Văn Châu cười hì hì:

- Nói vậy chứ chẳng có chuyện gì đâu!

Rồi nó nhìn quanh:

- Sẻ Sẻ đâu?

- À, hôm nay nó không đến.

- Nó lại cho bọn mình leo cây nữa hở?

Lam Trường liếm môi:

- Hôm nay tao không có hẹn với nó.

- Sao thế? – Văn Châu ra vẻ ngạc nhiên – Mày không định cho nó mượn cuộn băng Owen nữa à?

- Không phải, nhưg tao sẽ đưa cho nó vào lúc khác! – Rồi sợ Văn Châu cứ hỏi tới hỏi lui về đề tài "hóc búa" này, Lam Trường vội vã giục – Mày ăn kem lẹ đi rồi tụi mình ra Ngã Sáu!

- Tao không ăn đâu! – Văn Châu lắc đầu, vừa nói nó vừa xoay mình bước ra cửa – Tụi mình đi ngay kẻo muộn!

Cũng như tuần trước, khi Văn Châu và Lam Trường tới nơi, đội Trần Chánh Chiếu và đội Bình Tây đang say sưa quần thảo. Cầu thủ hai phe vừa huỳnh huỵch đuổi bóng vừa la í ới vừa gắt nhau ngậu xị, ồn ào không thể tả.

Các ông nhóc Cầu Kho mặt nhăn như khỉ ăn ớt:

- Sao giờ này tụi mày mới tới?

Lam Trường cười khoả lấp:

- Ờ, tụi tao bị kẹt xe!

Một ông nhóc nói với vẻ nghiêm trọng:

- Mày và Văn Châu chuẩn bị tinh thần đi! Hôm nay tụi mình phải chấp tụi nó hai trái đấy!

Lam Trường chưa kịp đáp, Văn Châu đã hừ mũi:

- Chẳng việc gì phải lo! Tao sẽ san bằng tỉ số trong vòng mười phút đầu tiên!

Văn Châu tuyên bố có vẻ huênh hoang. Nhưng cuộc đụng độ với đội Trần Chánh Chiếu sau đó đã chứng minh là nó không nói dóc. Trên thực tế, Văn Châu không cần tới mười phút. Vừa vào trận được sáu phút, nó đã ghi

liền hai quả giúp đội Cầu Kho cân bằng tỉ số 2-2 giữa tiếng reo hò hoan hỉ của đồng đội. Và đến cuối trận đấu, đội Cầu Kho đã đè bẹp đội Trần Chánh Chiếu với tỉ số chóng mặt 9-3.

Trần Chánh Chiếu ra, Bình Tây vào, tiếp tục làm nạn nhân đau khổ của Văn Châu. Trong một chiều hào hứng phô diễn tài nghệ sau khi được Lam Trường khen "chưa từng thấy cầu thủ nào trong đội tuyển quốc gia chơi hay như vậy", Văn Châu đã biến trận đấu thành một môn ảo thuật với những bàn ngoạn mục ở mọi tư thế.

Sự hứng khởi của Văn Châu khiến hậu quả mà các ông nhóc Bình Tây nhận lãnh còn thê thảm hơn các ông nhóc Trần Chánh Chiếu: bị đội Cầu Kho sút thủng lưới tới 11 lần, trong đó riêng Văn Châu ghi tới 8 quả. Tệ hơn nữa, trong suốt ba mươi phút bị đối phương quần tơi tả, đội Bình Tây không thể ghi nổi một bàn danh dự.

Hôm đó, với mớ tiền rủng rỉnh trong túi, các ông nhóc Cầu Kho không ra về ngay như thường lệ mà hồ hởi kéo nhau vào quán giải khát để liên hoan mừng thắng lợi.

Và dĩ nhiên, trong buổi liên hoan rôm rả đó, người hùng Văn Châu được tâng bốc lên tận mây xanh bằng đủ thứ từ ngữ đẹp đẽ và kỳ quái nhất mà con người có thể nghĩ ra. Diego Maradona sau khi dẫn dắt đội Argentina giành chức vô địch chỉ được xưng tụng đến thế là cùng!

Nhưng người hùng Văn Châu chỉ hưởng vinh quang và cười đùa tí toét với đồng đội có một lúc thôi. Đến khi các ông nhóc cao hứng rủ nhau đến hồ bơi Lam Sơn để vẫy vùng dưới làn nước mát thì người hùng tái mét mặt, bịa ra một cớ vu vơ và vội vàng lỉnh mất.

Chương 7

Sau những trận thắng áp đảo đối thủ, các ông nhóc Cầu Kho những tưởng đời mình từ nay sẽ lên hương vi vút, thậm chí có đứa đã nghĩ đến chuyện mua ví để cất tiền cho chắc ăn. Nhưng "giấc mộng làm giàu" của Lam Trường và đồng đội bỗng chốc tan biến ngay tút xuỵt.

Chiều chủ nhật sau, Văn Châu vừa thò đầu vào quán đã ngạc nhiên thấy Lam Trường mặt mày đang xụ xuống một đống.

- Làm gì buồn thỉu buồn thiu thế hở mày?

- Hỏng bét rồi!

Lam Trường buông thõng một câu não ruột khiến Văn Châu ngẩn tò te:

- Cái gì hỏng bét?

- Chuyện đá bóng ấy!

Văn Châu gãi tai:

- Bộ tụi Bình Tây và tụi Trần Chánh Chiếu không chịu đá với bọn mình nữa hả?

- Không phải! – Lam Trường lắc đầu, giọng xụi lơ – Bãi cỏ trước nhà thờ Ngã Sáu đã bị rào kín mất rồi. Người ta chuẩn bị trồng hoa ở đó.

- Thì kéo nhau đi đá chỗ khác.

- Dễ gì tìm được chỗ mới! – Lam Trường nhún vai – Hơn nữa tụi Bình Tây và tụi Trần Chánh Chiếu chỉ chịu đá loanh quanh ở quận Năm và quận Mười thôi!

Nói xong, Lam Trường lại ngồi thừ ra. Văn Châu cố nghĩ cách gỡ bí giúp bạn nhưng loay hoay mãi chẳng nảy được mẹo nào, đành thừ ra theo. Trông hai đứa lúc này chẳng khác nào hai con gà rù.

Một lát, Văn Châu lên tiếng xua tan sự im lặng:

- Mày đừng lo! Thế nào rồi tụi mình cũng sẽ tìm ra chỗ mà!

Lam Trường cười khổ:

- Chuyện đá bóng thực ra không phải là chuyện quan trọng! Cái chính là tao đang cần tiền!

Văn Châu nhớ ra:

- À, mày cần tiền để thuê máy vi tính chứ gì?

- Ừ, con nhỏ Se Sẻ không biết là tao phải đi thuê máy để trò chuyện với nó. Tao lỡ khoe đó là máy riêng của tao. Thế mới kẹt!

- Kẹt chuyện gì?

- Tao sợ nó cao hứng gửi e-mail cho tao. Máy của thằng bạn tao là máy cho thuê, cả chục người sử dụng, gửi e-mail thế nào cũng mất. Gửi chừng vài lần, không thấy tao trả lời thế nào nó cũng biết tao đang chơi trò dóc tổ.

Văn Châu cau mày:

- Nhưng tại sao mày không nói sự thật với nó?

- Tao cũng chả hiểu! – Lam Trường vò đầu, vẻ bứt rứt – Có lẽ tao sợ nó chê tao nghèo!

- Mày buồn cười thật đấy! – Văn Châu hừ mũi – Giàu nghèo thì quan trọng gì! Bạn bè chơi với nhau đâu phải vì chuyện đó!

- Ai chả biết vậy! – Lam Trường nhăn nhó – Nhưng tao vẫn thấy thế nào ấy! Không những thế, tao còn phịa là tao học lớp mười, trên nó một lớp!

- Chi vậy?

- Cho oai vậy thôi!

Văn Châu cố nhịn cười:

- Thế con nhỏ Se Sẻ đó có nghi ngờ gì không?

- Không! – Lam Trường toét miệng cười – Nhưng tuần trước, suýt một chút nữa đã lộ bẽng hết chuyện. Tự dưng tao khai tao đã mua đủ sách giáo khoa, thế là nó cắc cớ hỏi tao môn toán lớp mười và môn toán lớp chín khác nhau những gì.

Văn Châu nheo mắt:

- Thế mày trả lời sao?

- Tao bảo tao mới mua sách về chưa kịp xem qua nên không rõ!

Nói xong, Lam Trường cười hì hì:

- Mày thấy tao thông minh không?

Văn Châu cũng cười:

- Ừ, mày thông minh lắm! Trả lời khôn như thế, có thánh mới ngờ nổi!

Đột nhiên Lam Trường thở dài, nụ cười trên môi biến mất:

- Nhưng sắp tới đây thì chẳng biết thế nào. Tao không có tiền vào mạng, con nhỏ Se Sẻ chắc chờ tao mỏi mắt. Nó sẽ tưởng tao không còn ở thành phố. Có khi nó tưởng tao ngủm rồi cũng nên!

Giọng Lam Trường càng lúc càng buồn rười rượi:

- Tao còn phải xoay tiền để sắm quần áo nữa, sắp tới ngày nhập học rồi! Ôi, biết bao nhiêu là thứ đang chờ tao!

- Ủa, thế cậu mày không sắm quần áo cho mày sao? – Văn Châu ngơ ngác hỏi.

- Lẽ ra thì cậu tao sắm! Nhưng nhà cậu tao chẳng dư dả gì, vì vậy cách đây mấy ngày tao mới bảo với cậu là tao có thể tự lo cái khoản quần áo được.

Lam Trường nhìn vào mắt bạn, cười gượng gạo:

- Tao cứ nghĩ với tài ghi bàn của mày, chẳng mấy chốc tao thừa sức sắm cả xe hơi nữa ấy chứ. Nào ngờ …

- Mày đừng lo! – Văn Châu gật gù – Tao sẽ giúp mày!

- Mày chả giúp được gì đâu! Bãi cỏ đã bị rào lại rồi …

- Ý tao không phải thế! – Văn Châu thò tay vào túi móc ra một xấp tiền. Nó giúi vào tay bạn – Mày cầm tiền này mua quần áo đi. Bây giờ tao chỉ đem theo chừng này. Mai mốt tao sẽ đưa thêm …

Hành động đột ngột của Văn Châu khiến Lam Trường sửng sốt. Nó quýnh quíu đẩy tay Văn Châu ra:

- Mày làm gì thế? Tự dưng lại đưa tiền cho tao!

- Sao lại tự nhiên! – Văn Châu tặc lưỡi – Chính vì tại tao mà mày mới nghĩ đến chuyện từ chối việc may sắm của cậu mày. Bây giờ tao phải có bổn phận …

- Bổn phận cái con khỉ! – Lam Trường "xì" một tiếng – Cất tiền vào đi, thằng vô duyên!

Văn Châu trù trừ:

- Thế …

- Chả "thế" gì cả! Mày cứ giữ tiền mà xài. Phần tao, tao sẽ có cách!

- Tao không cần tới số tiền này đâu! – Văn Châu tặc tặc lưỡi, rồi sợ Lam Trường vẫn khăng khăng từ chối, nó khoe – Ngày nào ba mẹ tao cũng cho

tao tiền, nhưng tao lại chẳng biết mua gì!

- Kệ mày! – Lam Trường vẫn lắc đầu quầy quậy – Tao đã bảo không lấy là không lấy!

Rồi nó nhìn ra đường, giọng chợt bâng khuâng:

- Con nhỏ Se Sẻ mà biết tao phải nhờ đến tiền của mày mới sắm được quần áo chắc nó coi thường tao lắm!

- Nó sẽ không nghĩ vậy đâu! – Văn Châu trấn an bạn.

- Nó sẽ nghĩ! – Lam Trường quả quyết.

Trước thái độ bướng bỉnh của bạn, Văn Châu chẳng biết làm gì hơn là thở dài. Trong một thoáng, nó muốn thú nhận mình là Se Sẻ biết bao. Nó muốn chứng minh cho Lam Trường thấy là Lam Trường đã hiểu sai về Se Sẻ một cách khủng khiếp. Se Sẻ sống trong gia đình giàu có nhưng không hề coi khinh người nghèo. Quý ròm và nhỏ Hạnh, bạn thân của Se Sẻ, chẳng phải con nhà giàu. Còn Tiểu Long đích thị là con nhà nghèo khó. Ba mẹ nó lúc nào cũng thiếu trước hụt sau. Thằng Nở con Xảo còn thê thảm hơn nữa, hết la cà đánh giày ở thành phố Hồ Chí Minh lại mò xuống Vũng Tàu bán báo và rao vé số. Vậy mà trước nay Se Sẻ vẫn kết thân. Cũng chính vì sự giao du đó mà Se Sẻ thường xuyên bị ba mẹ nhốt chặt trong nhà.

Những ý nghĩ cứ cồn lên trong đầu Văn Châu, sóng sánh như nước sắp tràn ra khỏi cốc. Văn Châu ngứa miệng quá xá. Nhưng rồi nó ghìm lại được. Nó nói:

- Nhưng làm sao con nhỏ Se Sẻ đó biết được mà nghĩ với không nghĩ?

- Thôi, đừng bàn chuyện đó nữa! Lam Trường khụt khịt mũi – Dù sao tao cũng thấy việc may sắm bằng tiền của mày nó thế nào ấy!

- Thôi thì như thế này vậy! – Sau một thoáng nghĩ ngợi, Văn Châu chép miệng – Đây là tiền tao cho mày mượn, khi nào có tiền mày trả tao!

- Tao không mượn đâu. Chẳng khi nào tao có tiền cả.

Văn Châu nhìn chăm chăm vào mắt bạn:

- Mày sẽ đi làm thêm.

- Không dễ đâu! – Lam Trường rụt cổ – Tao đã thử đi kiếm rồi, nhưng công cốc.

- Tao sẽ tìm giùm mày.

Văn Châu mau mắn nói. Nó nhớ đến quán bún mắm dì thằng Bò Lục mới khai trương khoảng ba tháng nay dưới chân cầu Nhị Thiên Đường.

Dì của Bò Lục trước đó vẫn bán bao ny-lông ngoài chợ. Nhưng tiền thuê sạp mỗi ngày một lên giá, dì nó không kham nổi bèn bỏ về nhà mở quán ăn.

Nhà dì thằng Bò Lục tuy nhỏ, nhưng ở ngay mặt đường, lắm người qua lại nên quán bún ngày càng đông khách, đang phải kiếm thêm người phục vụ.

- Mày nói thật không đấy? – Lam Trường dòm Văn Châu lom lom, như để đánh giá mức độ thành thật trong câu nói của bạn.

Văn Châu mỉm cười:

- Dĩ nhiên là thật!

Lam Trường không rời mắt khỏi gương mặt bạn:

- Đó là việc gì vậy?

Văn Châu chớp mắt:

- Phục vụ trong quán ăn!

- Thế hả?

Lam Trường buông một câu gọn lỏn, mặt không giấu vẻ thất vọng. Nó tưởng Văn Châu kiếm cho nó một chỗ dạy kèm hoặc một công việc nào đó liên quan đến giấy tờ sổ sách. Ai ngờ Văn Châu giới thiệu nó đi làm "bồi bàn".

Biết Lam Trường ngại công việc bưng bê, Văn Châu liền hắng giọng nói thêm:

- Tao cũng đang làm ở đấy!

Quả nhiên, vừa nghe Văn Châu nói vậy, Lam Trường thay đổi hẳn thái độ. Mắt nó lập tức sáng lên:

- Ồ, hay quá! Vậy thì tao đi làm với mày cho có anh với em!

Chương 8

Thoạt đầu, nghe Văn Châu xin vào phục vụ trong quán, dì thằng Bò Lục tưởng nó nói chơi. Dì thằng Bò Lục biết Văn Châu là con nhà khá giả, xưa nay nó vẫn giúp đỡ dì trong những lúc khó khăn. Vì vậy, nghe nó đòi đi làm, dì ngỡ nó pha trò. Đến khi thấy nó cứ khăng khăng, dì lại lấy làm kỳ quái. Rồi đến lúc nghe nó xin thêm cho một đứa bạn vào làm chung thì dì lại nghĩ chắc là nó đi làm cốt vui bạn vui bè. Có tài thánh dì mới biết đó là cách Văn Châu động viên Lam Trường. Nó muốn lấy chính mình ra để làm gương cho bạn.

Dì thằng Bò Lục không biết nhưng thằng Bò Lục biết. Lúc đầu Văn Châu định giấu cả Bò Lục nhưng rồi sợ thằng này ngứa mồm làm lộ béng hết bí mật nên nó đành phải tỉ tê kể cho Bò Lục rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Lam Trường tới quán bún mắm của dì thằng Bò Lục theo địa chỉ Văn Châu ghi trên giấy.

Lam Trường ở quận Tám, mà cầu Nhị Thiên Đường lại nối liền quận Tám cùa nó với quận Năm của thằng Bò Lục nên nó không phải đi xa. Nó đổ dốc cầu, quẹo phải một quãng ngắn đã thấy ngay mảnh các-tông ghi hai chữ "Bún mắm" treo lơ lửng trên thân cây điệp trước nhà Bò Lục.

Lam Trường xuống xe nhưng không vào ngay. Nó đứng thập thò trước cổng, đảo mắt nhìn vào trong. Và nó nhận ngay ra Văn Châu.

Văn Châu đang len lỏi giữa các dãy bàn, lượn lờ trước mặt khách vừa hỏi han vừa gật đầu lia lịa.

Văn Châu không thấy Lam Trường. Chỉ đến khi một thằng nhãi chạy bàn khác thấy khách lấp ló như muốn vào, liền bước ra đon đả:

- Dạ, mời anh vào! Trong nhà còn rộng lắm!

Thì Văn Châu mới ngoảnh cổ ngó ra.

- Ê, không phải khách ăn đâu! – Văn Châu lật đật chạy ra đón bạn, tay xua xua về phía thằng nhóc chạy bàn – "Nhân viên" mới của "công ty" đấy!

Vừa cười hì hì Văn Châu vừa cầm tay Lam Trường kéo tuột vào trong sân.

Đợi Lam Trường dựng xe vào vách, nó hối hả dẫn bạn đi ra mắt dì thằng Bò Lục:

- Thằng bạn cháu đây dì!

Dì Bò Lục nhìn Lam Tường, mỉm cười thân mật:

- Cháu tới giúp dì phải không?

- Dạ.

- Công việc của cháu, lát nữa Văn Châu sẽ chỉ cho! Bây giờ cháu đi rửa mặt cho mát!

Công việc của Lam Trường cũng chẳng có gì nặng nhọc. Theo lời Văn Châu thì nó là "tiếp viên", nghĩa là chỉ quanh quẩn chỗ cửa bếp, đợi bún ra tô xong là đặt lên mâm và bưng ra cho khách.

Tuy vậy, những ngày đầu Lam Trường rất lúng túng. Nó chưa quen việc, lại cứ thấy ngường ngượng nên liên tục nhầm bàn này với bàn nọ. Khách ngồi bàn bên phải gọi cả buổi, ngóc cổ đợi đến đói meo vẫn chẳng thấy tô bún đâu, trong khi khách ngồi bàn bên trái vừa chén đầy hai tô, bụng căng như trống chầu, thở hết muốn nổi bỗng thấy một tô thứ ba đặt lù lù ngay trước mặt khiến khách muốn khóc thét.

Nhưng đó là nói ba ngày đầu. Từ ngày thứ tư trở đi. Lam Trường đã bắt đầu thuần thục. Và sau một tuần, "tác phong phục vụ" của nó có thể gọi là tiến bộ vượt bậc, dì thằng Bò Lục rất hài lòng.

Lam Trường đi làm từ ba giờ chiều đến chín giờ tối. Buổi sáng quán vắng khách nên nó không cần phải đến. Như vậy tiện cho nó hơn. Nếu đi làm nguyên ngày, mai mốt nhập học, nó buộc phải bỏ dở công việc.

Trong quán, ngoài Lam Trường, còn một thằng nhãi khác phụ trách việc bưng bê. Riêng Văn Châu lo việc "đối ngoại". Mỗi khi có khách bước vô quán, nó tiến lại hỏi khách muốn dùng thức ăn thức uống gì, xong bước ra sau bếp báo cho dì thằng Bò Lục. Dì thằng Bò Lục căn cứ vào đó mà sửa soạn mâm bát. Gặp lúc đông khách, Văn Châu chả có thì giờ chạy tới chạy lui, cứ đứng giữa nhà ngoảnh cổ ra sau bếp hét tướng: "Bàn số 1: hai bún, hai trà đá … Bàn số 5: ba bún không bỏ ớt, ba sữa đậu nành …"

Tất nhiên Văn Châu không thể "đi làm" hằng ngày. Nó chỉ xuất hiện ở quán vào mỗi chiều chủ nhật. Đó là thời điểm nó có thể trốn ra ngoài mà ba mẹ nó không hay biết.

Thỉnh thoảng, vào những ngày khác trong tuần, nếu sự canh gác của gia đình lỏng lẻo, nó tót ra quán chơi với Lam Trường và Bò Lục một lúc rồi lại

chạy về.

Ngày đầu tiên, Lam Trường cứ đinh ninh Văn Châu cũng đi làm giống như mình. Nhưng qua ngày thứ hai, chờ dài cổ không thấy Văn Châu xuất hiện, nó thấp thỏm hỏi Bò Lục:

- Hôm nay Văn Châu xin nghỉ hở mày?

- Đâu có! – Bò Lục nhướn lông mày – Văn Châu chỉ đi làm ngày chủ nhật thôi!

Lam Trường ngẩn tò te:

- Sao thế? Một tuần chỉ đi làm có một ngày thôi ư?

Bò Lục tủm tỉm:

- Ừ, nó bận lắm!

- Lạ thật!

Lam Trường chép miệng, bụng rất đỗi ngạc nhiên. Nó đi làm hằng ngày, mỗi tháng được bốn trăm ngàn, lại được bao ăn bữa tối. Như vậy kể cũng khấm khá. Nhưng đó là phải đi làm hằng ngày kia. Còn đi làm tài tử như Văn Châu, lâu lâu mới ló mặt đến quán một lần, chắc chả kiếm được bao lăm. Càng nghĩ ngợi Lam Trường càng thắc mắc. Nhưng nó không hỏi Bò Lục. Nó nghĩ nếu nó hỏi tới, Bò Lục chắc cũng không trả lời được.

- Này, đi làm chơi chơi như thế thì đâu có được mấy đồng hở mày? – Chủ nhật, Văn Châu vừa bước vô quán, Lam Trường đã xáp lại hỏi ngay.

- Dạo này tao bận việc nhà lắm! – Văn Châu liếm môi đáp – Hơn nữa, tao khác mày. Tao đi làm là để kiếm tiền xài thêm thôi. Chứ mọi thứ ba mẹ tao đã sắm đủ.

Trước lý lẽ quá xá xác đáng của Văn Châu, Lam Trường không nghi ngờ gì. Nó từng thấy Văn Châu có từng xấp, từng xấp tiền. Vì vậy, nó chỉ nhìn bạn, tấm tắc:

- Mày sướng ghê!

Văn Châu mỉm cười hỏi sang chuyện khác:

- Này, hôm nay mày đã quen việc chưa đấy?

- Quen rồi.

- Mày hết mắc cỡ rồi chứ?

- Ừ, lúc đầu thì tao hơi ngường ngượng, nhưng bây giờ thì hết rồi. Mai mốt khai giảng, tao định sẽ đi học buổi sáng và đến đây làm vào buổi chiều.

Văn Châu nheo mắt:

- Bây giờ thì mày tự may sắm quần áo thừa sức rồi đấy.

Mắt Lam Trường long lanh:

- Ừ, ít hôm nữa lãnh lương, tao sẽ đi mua vải. Hì hì, tao còn mua được khối thứ khác nữa!

Văn Châu nhún vai:

- Nhưng dù sao mày vẫn chưa thể sắm cho mày một cái máy vi tính được?

Nghe nhắc đến chuyện đó, giọng Lam Trường thoắt bâng khuâng:

- Ừ, máy vi tính đắt lắm, không biết chừng nào tao mới sắm nổi!

Văn Châu bỗng nói:

- Tao có một đứa bạn đang định bán một cái máy cũ. Máy 486 đàng hoàng, nhưng là máy "lên đời" …

- Máy "lên đời" cũng không sao! – Lam Trường nuốt nước bọt, giọng háo hức – Nó định bán bao nhiêu?

- Một triệu hai trăm ngàn.

Giá tiền Văn Châu nêu lên làm Lam Trường xuôi xị:

- Một triệu hai không phải là đắt. Nhưng tao biết đào đâu ra ngần ấy tiền.

Văn Châu nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Mày sẽ để dành dần.

Lam Trường buồn bã:

- Nhưng như vậy phải mất đến bốn năm tháng. Lúc đó có thể thằng bạn mày đã bán cái máy cho người khác rồi.

Chỉ đợi có vậy, Văn Châu đập tay lên túi áo, hùng hồn:

- Tao sẽ cho mày mượn năm trăm ngàn trả trước cho nó để rinh cái máy về. Khoản tiền còn lại tao sẽ bảo nó cho mày trả từ từ. Khi nào trả xong cho nó, mày sẽ trả cho tao.

Lần trước, Văn Châu muốn giúp bạn bằng cách đề nghị cho Lam Trường vay tiền. Nhưng Lam Trường không chịu. Nó viện lý do nó không có tiền

trả. Bây giờ, Lam Trường đã đi làm, đã có tiền lương hàng tháng. Vì vậy, nó không biết làm sao từ chối lòng tốt của bạn, đành nhe răng cười:

- Ừ, thế cũng được! Cảm ơn mày nhiều nhé!

Văn Châu cho Lam Trường mượn tiền mua máy, lại còn cho bạn mượn tiền đăng ký vào mạng.

Lam Trường sướng rơn. Mê vi tính nhưng xưa nay nó chỉ toàn đi thuê, đi mượn. Nhờ Văn Châu, lần đầu tiên nó mới sở hữu được một cái máy riêng cho mình.

Người đầu tiên nó muốn khoe cái hạnh phúc đó là Se Sẻ:

- Chào bạn Se Sẻ!

Văn Châu biết thừa người bên kia đầu dây là Lam Trường, nhưng vẫn cảnh giác cao độ:

- Bạn là ai vậy?

Thoạt đầu Lam Trường không hiểu tại sao Se Sẻ lại hỏi một câu "dễ xa nhau" như vậy. Nhưng sau một thoáng ngẩn người, nó sực nhớ ra tên nó bây giờ không còn là Rái Cá. RAICA là tên của thằng bạn nó. Còn nó, đăng ký vào mạng bằng tên SONCA. Sơn Ca dù sao cũng gần gũi với Se Sẻ hơn là Rái Cá.

- Tôi là Rái Cá đây mà!

Văn Châu vờ kinh ngạc:

- Ôi, bạn Rái Cá đấy ư? Lâu nay bạn biến đi đâu thế? Sao bây giờ bạn lại hóa thành Sơn Ca?

- À, thật ra thì … từ trước đến giờ tôi vẫn dùng máy của một đứa bạn. Hôm nay tôi mới có được một cái máy riêng.

Chà, bây giờ thì mới chịu "thật thà khai báo" đây? Văn Châu mỉm cười:

- Thế bây giờ tôi phải gọi bạn là Rái Cá hay Sơn Ca?

- Bạn cứ gọi bằng cái tên cũ đi! Tôi quen nghe gọi là Rái Cá rồi.

- Thế mấy hôm nay bạn Rái Cá làm gì mà mất biệt vậy?

- Tôi đi làm thêm.

- Bạn làm gì vậy?

- Tôi đi dạy kèm.

Văn Châu cười thầm. Tưởng Lam Trường thôi trò dóc tổ, nào ngờ đối phương vẫn chứng nào tật nấy. Chắc là Lam Trường mắc cỡ. Văn Châu nghĩ bụng và tinh quái hỏi:

- Bạn dạy kèm học sinh lớp chín hở?

- Ai bảo bạn vậy?

- Cần gì ai bảo! Thường học sinh sắp thi chuyển cấp mới cần tìm thầy học thêm thôi.

- Ờ, bạn đoán đúng ghê!

Văn Châu tiếp tục trêu:

- Thế chương trình lớp chín có khó lắm không?

Hôm nọ bị Se Sẻ truy chuyên học hành một lần, Lam Trường đã phát sốt. Bây giờ thấy Se Sẻ cao hứng quay về đề tài cũ, Lam Trường đâm hoảng:

- Khó, khó lắm! – Và Lam Trường vội vã lái sang chuyện khác – Se Sẻ này, hôm nào bạn đến quán kem nhé!

- Quán kem Không Có Gió ấy hở?

- Ừ, tôi sẽ đưa cuộn băng Owen cho bạn. Và tôi sẽ giới thiệu bạn với Văn Châu. Bạn nhất định phải gặp anh ta. Đó là một người bạn tuyệt vời!

- Tôi biết rồi! Anh ta đá bóng không thua gì Owen chứ gì!

- Không phải chuyện đó.

- Còn chuyện gì nữa? Sao mà lắm chuyện thế!

Lam Trường bỗng ngần ngừ. Nó không biết phải mô tả cái "tuyệt vời" của người bạn mới như thế nào. Có đến mấy phút nó mới gõ được câu trả lời. Câu trả lời rất đỗi mơ hồ:

- Anh ta tốt lắm!

- Tốt lắm là sao?

Khi nãy Lam Trường không giải thích được thế nào là "tuyệt vời", bây giờ nó cũng không cắt nghĩa được thế nào là "tốt lắm". Vì vậy, nó làm thinh lâu thật lâu. Nói đúng ra, chỉ tại nó không tiện nói thật. Nó không muốn kể chuyện nó đi làm trong quán bún mắm của dì thằng Bò Lục. Nó không muốn tiết lộ chuyện Văn Châu cho nó mượn tiền sắm máy vi tính. Tóm lại, nó sợ Se Sẻ chê nó nghèo mạt rệp. Còn tại sao nó lại sợ như vậy thì chính nó cũng không rõ.

Đợi cả buổi chẳng thấy Lam Trường trả lời, biết bạn đang lúng túng ghê lắm, Văn Châu bèn mở lòng từ bi:

- Làm gì bạn Rái Cá nghĩ ngợi lâu thế? Có phải chính anh chàng Văn Châu giới thiệu chỗ dạy kèm cho bạn không?

Lam Trường mừng rơn, không biết Văn Châu cố ý giúp mình thoát hiểm:

- Ờ, đúng rồi đó! Bạn thông minh ghê!

Nhưng Văn Châu không để đối phương mừng quá một phút:

- Nếu anh chàng Văn Châu chỉ giúp bạn có vậy thì chẳng có gì để gọi là "tuyệt vời" hay "tốt lắm". Giới thiệu đi dạy kèm thì ai chẳng giới thiệu được!

Nghe Se Sẻ bình phẩm về Văn Châu bằng những lời lẽ coi thường, Lam Trường tức anh ách. Những tình cảm dành cho con nhỏ chưa rõ mặt mày kia bỗng giảm sút quá nửa. Nó mím môi gõ mạnh bàn phím:

- Bạn đừng nói vậy. Thế bạn đã bao giờ giới thiệu ai đi dạy kèm chưa? Có bao giờ bạn tự hỏi bạn đã từng giúp đỡ một người nào đó trong đời chưa?

- Chưa.

- Thế thì bạn không nên xem thường lòng tốt của họ.

- Tôi không xem thường lòng tốt của anh chàng Văn Châu kia. Nhưng nếu bạn cho những hành động như vậy là "tốt lắm", là "tuyệt vời" thì hơi quá. Đối với tôi, tìm giúp việc làm cho bạn bè là chuyện bình thường.

Rõ ràng Văn Châu không muốn Lam Trường xem những giúp đỡ của mình là chuyện gì ghê gớm, đáng phải bận tâm. Nhưng Lam Trường lại nghĩ con nhỏ Se Sẻ này khinh người. Nó nổi điên, bàn phím nảy lóc cóc:

- Có thể bạn là con nhà giàu, bạn không thích giúp đỡ ai và xem chuyện đó là bình thường.

Đang ấm ức, Lam Trường nghiến răng tuôn thêm một lèo "Còn tôi là con nhà nghèo, tôi quanh năm túng quẫn nên tôi luôn biết ơn những người giúp đỡ mình …" Nhưng trước khi gửi đi, nó đã kịp trấn tĩnh và nhanh tay xóa dòng chữ viết thêm đó khỏi câu trả lời của mình.

Văn Châu không đọc được những dòng chữ đã bị xóa nhưng vẫn mường tượng ra tâm sự trong lòng bạn. Người nhiều mặc cảm và tự ái như thế,

chắc từ bé đến giờ thường xuyên sống trong cảnh thiếu thốn! Văn Châu xao xuyến nghĩ bụng, chẳng để ý gì đến những lời cạnh khóe của Lam Trường.

Nó tìm cách xoa dịu nỗi bực tức của bạn bằng cách reo lên mừng rỡ:

- A, tối hôm qua bạn có xem ti-vi không? Arsenal vừa thắng Chelsea 3-0. Một mình Dennis Bergkamp ghi hai bàn. Tuần trước, Real Madrid cũng đã lọt vào bán kết cúp Tây Ban Nha.

Nhưng sự mừng rỡ của Văn Châu như hòn sỏi rơi tõm xuống hồ, chẳng một tiếng vang. Lam Trường không hưởng ứng, cũng chẳng buồn trả lời lấy một chữ.

Nghi ngờ, Văn Châu mở hộp Users Online. Quả nhiên cái tên SONCA biến mất tự đời nảo đời nào.

Chương 9

Chủ nhật đó, Lam Trường đến quán với vẻ mặt dàu dàu.

- Có chuyện gì mà mặt mày ỉu xìu như bánh đa nhúng nước thế hở? – Văn Châu mỉm cười hỏi.

Lam Trường thở dài:

- Tao buồn quá!

- Buồn chuyện gì?

- Chuyện con nhỏ tao nói với mày đó.

- Con nhỏ nào?

- Thì con nhỏ Se Sẻ chứ con nhỏ nào!

Văn Châu vờ ngạc nhiên:

- Mày gặp nó rồi hả?

Lam Trường khụt khịt mũi:

- Chưa. Tao hẹn nó đến quán nhưng không biết nó có đến không.

- Quán bún mắm này hả?

Lam Trường nhếch mép:

- Không, ai lại hẹn con gái ở quán bún mắm. Tao hẹn ở quán kem.

- Vậy là mày cóc hiểu gì con gái! – Văn Châu cười hì hì – Phải hẹn lần lượt ở cả hai quán. Ăn bún mắm trước, sau đó đi ăn kem.

Lam Trường trầm ngâm:

- Nhưng con nhỏ này rất lấp lửng. Càng ngày tao càng nhận ra nó rất kiêu kỳ.

Văn Châu ra vẻ hiểu biết:

- À, chắc tại nó cho mày leo cây hoài nên mày buồn phải không?

- Không phải thế! – Lam Trường lắc đầu – Tao nói kiêu kỳ là tao nói chuyện khác.

- Chuyện khác?

- Ừ! – Lần thứ hai trong vòng năm phút, Lam Trường thở đánh thượt – Tao bực nó vì thấy nó có vẻ … coi thường mày.

Cặp lông mày Văn Châu nhướn lên:

- Coi thường tao? Nó có biết gì về tao đâu. Hôm trước, tao và nó chỉ gặp nhoáng một cái thôi mà.

Lam Trường vuốt tóc:

- Nhưng tao hay kể cho nó nghe về mày. Tao khen mày đá bóng hay. Tao khen mày tốt bụng. Tao khoe với nó là mày giúp tao tìm việc làm.

- Thế nó bảo sao?

Lam Trường hít vào một hơi:

- Nó bảo những chuyện đó không có gì đáng kể. Toàn là những chuyện bình thường.

- Nó nói với mày như vậy hở?

- Ừ!

Văn Châu toét miệng cười:

- Thế thì nó nói đúng quá rồi còn gì!

Lam Trường nghệt mặt:

- Đúng?

- Thì đúng chứ sao! Bạn bè giúp đỡ nhau một tẹo thì có gì là ghê gớm! Nó nói vậy là nó nói sự thật chứ không phải nó coi thường tao đâu!

Lam Trường gãi gáy, nhăn nhó:

- Nhưng … nhưng …

- Nhưng sao?

- Nhưng lẽ ra nó không nên nói như vậy! – Lam Trường huơ tay trong không khí – Mày nói thì được, vì mày giúp tao và không muốn tao mang ơn mày. Nhưng nó thì không có quyền. Nhất là trước nay nó chưa bao giờ biết giúp đỡ người khác là gì!

Văn Châu mỉm cười:

- Mày chưa từng gặp con nhỏ đó sao mày biết rõ về nó quá vậy?

Lam Trường chớp mắt:

- Chính nó thú nhận như vậy.

- Nó đùa mày đó.

Thấy Văn Châu một mực bênh Se Sẻ, Lam Trường ức lắm. Nó mím môi:

- Tao không nghĩ vậy. Con Se Sẻ này đúng là chẳng ra làm sao!

Văn Châu vỗ vai bạn:

- Thôi, đi làm việc đi! Khách vô rồi kìa!

Suốt buổi chiều, công việc tất bật giúp Lam Trường nguôi ngoai nỗi buồn Se Sẻ. Nhưng khi quán bắt đầu thưa khách và chuẩn bị đóng cửa thì nó lại đâm buồn bực. Mà làm sao Lam Trường không buồn bực cho được khi nó sắm cái vi tính một phần cũng vì Se Sẻ, vì muốn được trò chuyện, được tâm tình, được bình luận về các đội bóng yêu thích với cô bạn mới một cách thường xuyên. Khi đem máy về nhà, người đầu tiên nó nghĩ đến và nôn nao muốn báo tin mừng cũng chính là Se Sẻ. Nhưng Se Sẻ lại làm nó buồn quá chừng. Se Sẻ chẳng đếm xỉa gì đến Văn Châu, chẳng coi người bạn tốt bụng của nó ra cái củ cà rốt nào. Mà nếu không có Văn Châu thì nó đã không sắm được cái máy để ngồi tán ngẫu với Se Sẻ.

Thấy Lam Trường mặt rầu rầu, Văn Châu lân la lại gần, cười hỏi:

- Mày lại nghĩ đến con nhỏ Se Sẻ kia hở?

- Ừ! – Lam Trường khụt khịt mũi – Tao cứ thấy ấm ức thế nào!

- Vì nó "coi thường" tao hở?

- Ừ.

Văn Châu chép miệng:

- Nó coi thường tao, tao không ấm ức thì thôi, việc gì mày phải ấm ức?

- Nhưng vì con nhỏ đó là bạn tao. Tao không nghĩ tao có một đứa bạn thư thế!

- Mày không nên nói nặng nó như vậy! – Văn Châu so vai – Mày chưa từng gặp nó, mày đâu biết nó thực ra là con người như thế nào!

Lần này, Lam Trường không phản ứng gì nhưng trán nó nhăn tít vẻ đăm chiêu ghê lắm. Mãi một lúc, nó mới phẩy tay, giọng dứt khoát:

- Thế thì tao nhất định phải gặp nó.Tao muốn xem nó có giống như tao nghĩ kkhông.

Văn Châu giật mình:

- Làm sao mày gặp nó được.

Lam Trường xoa xoa ngực:

- Chiều chủ nhật này tao sẽ hẹn gặp nó ở quán kem Không Có Gió một lần nữa.

Văn Châu ngẩn tò te:

- Chiều chủ nhật mày đi làm kia mà?

- Ba giờ mới phải đi làm. Tao sẽ hẹn nó lúc một giờ.

Rồi Lam Trường nhìn bạn:

- Bữa đó mày đi với tao nhé?

Văn Châu gật đầu, và bồn chồn hỏi:

- Thế nhỡ con nhỏ Se Sẻ đó vẫn không đến thì sao?

- Nếu lần này nó vẫn không đến thì tao có thể kết luận nó chả xem tao là bạn! – Lam Trường mím môi – như vậy, tao cũng chả cần xem nó là bạn nữa!

Thái độ cương quyết của Lam Trường khiến Văn Châu lo ngay ngáy. Nó biết chủ nhật này Se Sẻ sẽ không đến chỗ hẹn. Se Sẻ dù muốn cũng không thể đến đó được. Bởi Se Sẻ chính là nó. Nơi nào có mặt nó thì đương nhiên không có mặt Se Sẻ. Với Lam Trường, Se Sẻ mãi mãi chỉ là "bạn thư tín", nghĩa là người bạn không bao giờ gặp mặt. Cơ hội để nhận ra nhau đã thực sự trôi qua rồi.

Nhưng chủ nhật này Lam Trường sẽ không coi Se Sẻ là bạn nữa. Lam Trường đã tuyên bố rồi, nếu lần này Se Sẻ không chịu "xuất đầu lộ diện", có nghĩa là chẳng còn gì để nói, có nghĩa là tình bạn lâu nay giữa Lam Trường và Se Sẻ sẽ bị cắt đứt không thương tiếc.

Viễn ảnh đó cứ khiến Văn Châu thấp thỏm không yên. Nó cảm thấy buồn buồn. Đôi lúc nó thấy tức cười. Nhưng nó thấy buồn nhiều hơn. Thực ra, Văn Châu cũng không hiểu mình ra làm sao. Nó không cắt nghĩa được những cảm giác mâu thuẫn đang diễn ra trong lòng mình. Lam Trường rất quý nó, quý thật lòng. Lam Trường đánh mất thiện cảm với Se Sẻ cũng chỉ vì Se Sẻ cả gan xúc phạm đến nó. Điều đó có nghĩa tình bạn giữa nó và Lam Trường đâu có mất đi.

Lam Trường chỉ đòi nghỉ chơi với Se Sẻ. Nhưng khổ nỗi, Se Sẻ đâu phải là ai khác. Se Sẻ cũng chính là nó đó thôi. Vì vậy mà ngay lúc này nó cảm thấy trong lòng nó đang trộn lẫn hai thứ tình cảm trái ngược nhau. Nó vừa

sung sướng vì có thêm một người bạn lại vừa buồn bã vì sắp mất đi cũng chính là người bạn đó. Và nó sẽ chẳng biết phải xử trí làm sao.

Lúc chia tay Lam Trường, nó chỉ buông một câu lơ lửng:

- Tình bạn khó tìm lắm nghen mày!

Lam Trường ngạc nhiên nhìn nó:

- Mày ám chỉ gì thế?

Văn Châu hít vào một hơi:

- Tao muốn nói đến con nhỏ Se Sẻ ấy mà! – Nó nhìn lên trời, tiếp – Hôm nọ, tuy chỉ gặp nó một lát, tao vẫn có cảm giác nó là người tốt.

Lam Trường gật gù:

- Tao cũng tin như vậy!

Văn Châu chưa kịp mừng, Lam Trường đã thòng thêm một câu khiến mặt nó lập tức xịu xuống:

- Nhưng dù sao cứ đợi đến chủ nhật này sẽ rõ. Nếu là người tốt, hẳn nó sẽ đến gặp tao!

Lòng đầy lo lắng, những ngày sau đó Văn Châu bụng bảo dạ sẽ không vào mạng. Nó sợ "đụng đầu" Lam Trường trong đó. Sắm được máy, chắc sáng nào Lam Trường cũng lang thang trong mạng để … tìm nó. Nhưng rồi Văn Châu thấy làm thế cũng không ổn. Lam Trường có thể gửi e-mail đến hộp thư của nó để hẹn nó đến quán kem. Nó không thể nói dối là nó không nhận được thư.

- Chào bạn Se Sẻ!

Quả nhiên, sáng hôm sau Văn Châu vừa vào mạng được ít phút đã thấy lời chào của Lam Trường hiện ra trước mắt. Làm như Lam Trường nấp sẵn đâu đằng sau màn hình, hí hửng chờ đợi nó.

- Chào bạn! Hôm nay bạn có xem trận Inter Milan gặp AS Roma trên ti-vi không? – Văn Châu đánh trống lảng.

Và nó mừng rơn khi thấy Lam Trường rơi vào bẫy của nó:

- Có. Tiếc là không có mặt Rolnaldo. Một mình Roberto Baggio thì không xoay chuyển gì được! – Nhưng Lam Trường không phải là đứa khờ khạo. Đang nói chuyện bóng đá tận bên Ý, Lam Trường đột ngột quay về

quán kem Không Có Gió – Chủ nhật này tôi đợi bạn Se Sẻ ở quán kem bữa trước nhé!

Văn Châu cười khổ:

- Để đưa tôi cuộn băng Owen hở?

- Ừ.

Đến nước này, Văn Châu không còn cách nào khác là lại lấp lửng:

- Tôi sẽ cố gắng đến, nhưng không chắc lắm.

Thấy đối phương giở mửng cũ, Lam Trường cáu sườn:

- Tôi không hiểu sao lần nào bạn cũng trả lời nước đôi như thế. Hay bạn không muốn gặp tôi?

- Không phải thế!

Lam trường tiếp tục cay đắng:

- Hay thực ra bạn không xem tôi là bạn?

- Bạn đừng hiểu lầm.

- Thế sao bạn không đến?

Văn Châu không thể giải thích tại sao mình không đến. Nó bối rối:

- Chiều chủ nhật tôi bận lắm. Chủ nhật nào cũng thế.

- Bạn chẳng thành thật tí nào. Lần trước, bạn nói chỉ chiều chủ nhật bạn mới rảnh. Bạn quên rồi sao?

Văn Châu "quên rồi" thật. Lời trách móc của Lam Trường khiến nó ngớ ra. Tuy không nhìn thấy Lam Trường, nó chắc là đối phương đang cười nhạo nó. Vì vậy dù đang ngồi một mình, nó vẫn nghe mặt mình đỏ bừng.

- Bạn nhớ đến nhé!

Trên màn hình lại hiện lên lời nhắc của Lam Trường. Lần này, lời nhắc giống như một mệnh lệnh. Văn Châu vừa tức vừa buồn. Nó ngồi thừ trước máy có đến mười phút, không buồn trả lời.

Và đến khi định trả lời thì nó phát hiện Lam Trường đã thoát ra khỏi mạng từ lâu.

Chương 10

Sau khi rời nhà nhỏ Hạnh, Tiểu Long lọc cọc chở Quý ròm đến nhà Văn Châu. Sau một tháng rong chơi thỏa thích ở miền quê, việc đầu tiên của Tiểu Long và Quý ròm khi về lại thành phố là đèo nhau đến thăm mấy đứa bạn thân thiết.

- Nắng quá, ròm ơi! – Tiểu Long vừa gò lưng đạp vừa than.

- Ráng chút đi! – Quý ròm hừ giọng – "Võ sư vô địch đại lực sĩ" gì mà sợ nắng!

- "Võ sư vô địch" cái đầu mày! – Tiểu Long làu bàu – Buổi sáng trời mát không đi, lại nhè ngay trưa nắng mày lại rủ tao đi!

- Rõ là đồ ngốc tử! – Quý ròm bĩu môi – Sáng chủ nhật nhỏ Văn Châu đâu có ló mặt ra khỏi nhà được! Chỉ có đi giờ này mới hy vọng gặp được nó thôi!

- Ờ há!

Tiểu Long buột miệng. Nó quên phắt mất chuyện đó. Nghe Quý ròm nhắc, nó bẽn lẽn đưa tay quẹt mũi nhưng sực nhớ mình đang lái xe, liền vội vàng bỏ tay xuống.

Tiểu Long phục Quý ròm quá xá. Quý ròm bao giờ cũng tính toán mọi chuyện đâu vào đấy. Nếu là nó, sáng sớm đã bộp chộp xách xe ra, còn lâu mới gặp được Văn Châu!

Nhưng lần này Quý ròm đã tính sai một nước. Quý ròm tính sai không phải vì kém liệu việc. Chẳng qua nó không biết trong những ngày tụi nó đi khỏi thành phố, bên cạnh Văn Châu đã xuất hiện một nhân vật mới đó thôi.

Do đó, khi đứng lấp ló trước cổng huơ tay ra dấu muốn gặp Văn Châu, thấy chị Thắm lắc đầu lia lịa, Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Nó thò tay ngoắt chị Thắm lại gần, khẽ giọng hỏi:

- Văn Châu không có nhà hả chị?

- Nó đi vắng rồi.

Quý ròm nhìn đồng hồ nơi tay, lẩm bẩm:

- Nó đi đâu sớm vậy kìa!

Chị Thắm chớp mắt:

- Dạo này, chiều chủ nhật nào nó cũng đi ra ngoài.

Tiểu Long liếm môi:

- Chị biết Văn Châu đi đâu không?

- Không!

Câu trả lời của chị Thắm khiến hai ông nhãi xuôi xị.

Tiểu Long buồn bã quay đầu xe:

- Thôi, tụi em về đây! Khi nào Văn Châu về nhà, chị nói là có tụi em tới tìm nghen!

- Ừ.

Chị Thắm ngặt đầu, rồi bỗng sực nhớ ra một chuyện, chị reo lên:

- À, hình như Văn Châu tới nhà một đứa bạn nào đó!

Nghe chị Thắm "à" lên một tiếng, Quý ròm mừng rơn. Nhưng đến khi chị nói hết câu thì nó cảm thấy tay chân xịu lơ như người chết rồi.

- Đứa bạn nào là đứa bạn nào hở chị? – Quý ròm hỏi mà mồm miệng méo xệch.

Chợt nhận ra ý nghĩa mù mờ trong câu nói của mình, chị Thắm cười xòa:

- Chị không rõ đứa bạn đó là ai. Chỉ biết nhà nó ở đâu chỗ cầu Nhị Thiên Đường.

- Cầu Nhị Thiên Đường?

Tiểu Long và Quý ròm cùng lúc kêu lên. Rồi hai đứa nhìn trân trân vào mặt nhau và cùng kêu lên một lượt:

- Nhà thằng Bò Lục!

"Véo" một cái, Quý ròm đã phóc gọn lên yên sau. "Véo" một cái nữa, Tiểu Long đã lượn xe đánh vù, xoẹt thẳng, bỏ mặc chị Thắm đứng ngơ ngác trong hàng rào trông theo.

Đã lâu, Tiểu Long và Quý ròm không gặp lại bọn "đô-mi-nô". Tụi nó không biết nhà thằng Bò Lục bây giờ đã là quán bún mắm. Văn Châu đã không hề kể gì với tụi nó về chuyện này.

Vì vậy khi thấy tấm biển "Bún mắm" treo toòng teng trên cây điệp trước nhà Bò Lục, Tiểu Long và Quý ròm đâm ngờ ngợ, không rõ đây có đúng là căn nhà mà tụi nó muốn tìm hay không.

Chỉ sau một hồi láo liên, phát hiện ra thằng Bò Lục đang thấp thoáng bên trong, tụi nó mới mạnh dạn dắt xe vô.

Thằng nhãi chạy bàn thấy có khách, lật đật chạy ra, mắt sáng trưng:

- Dạ, mời hai anh vào trong này!

Tiểu Long khịt mũi:

- Tụi tôi muốn gặp Bò Lục.

Thằng nhãi gãi đầu, cười cầu tài:

- Dạ, ở đây không có bò luộc với bê thui, chỉ có bún mắm thôi …

- Bò luộc cái đầu mày! – Bò Lục xuất hiện ngay sau lưng thằng nhãi. Nó đập tay lên vai thằng nhãi một cái "bốp", cười hề hề – Tên của tao là Bò Lục chứ không phải là bò luộc, hiểu chưa?

Thằng nhãi ngơ ngác:

- Anh Bửu …

- Đừng trố mắt ra như thế! – Bò Lục nhún vai cắt ngang – Bửu là tên ở nhà, còn Bò Lục là "ngoại hiệu" của tao khi … đi lại trên giang hồ!

Rồi để mặc thằng nhãi ngớ ra trước lối ăn nói sặc mùi xã hội đen của mình, Bò Lục quay sang Tiểu Long và Quý ròm, toét miệng cười:

- Lâu lắm mới gặp tụi mày!

Quý ròm hất hàm:

- Nhà mày mở quán tự bao giờ thế?

- Khoảng ba tháng nay! – Bò Lục đáp, rồi tò mò nhìn hai đứa bạn – Hôm nay tụi mày tới ăn ủng hộ hả?

Quý ròm vỗ vai Bò Lục:

- Tụi tao tới tìm Văn Châu.

- Văn Châu? – Bò Lục ngạc nhiên – Sao tụi mày biết Văn Châu ở đây?

Quý ròm ra vẻ bí hiểm:

- Chẳng việc gì tụi tao không biết! Mày vào kêu nó giùm đi!

Bò Lục gãi càm:

- Nó đâu có đây.

- Đừng có xạo mày! – Quý ròm lừ mắt – Chiều chủ nhật nào nó cũng đến đây kia mà!

- Nhưng ba giờ nó mới tới! Bây giờ mới có một giờ rưỡi hà!

Quý ròm kéo chiếc ghế sát ngoài hè, ngồi xuống:

- Vậy thì tụi tao ngồi đợi.

Tiểu Long cũng dựng xe vào vách rồi ngồi xuống theo:

- Mày cho tụi tao hai tô bún đi!

Trong khi Tiểu Long và Quý ròm vừa ngồi ăn bún vừa ngóc cổ đợi Văn Châu thì ở quán kem Không Có Gió, Văn Châu và Lam Trường cũng vừa ngồi ăn kem vừa cắm mắt ra đường chờ Se Sẻ.

Văn Châu và Lam Trường ngồi chờ lâu thật lâu. Nhưng mặc cho tụi nó ngóng đến mòn con mắt, con nhỏ Se Sẻ bí mật kia vẫn không chịu xuất hiện.

Ăn tới ly kem thứ ba thì Lam Trường hết kiên nhẫn. Nó liếc Văn Châu:

- Đi quách, mày ơi!

- Không đợi nữa à?

- Khỏi! – Lam Trường thở dài ngao ngán – Tao nghĩ tụi mình đã có thể kết luận về con nhỏ đó rồi!

Văn Châu thấp thỏm:

- Kết luận sao?

- Nó chẳng coi tao ra gì! – Lam Trường rít qua kẻ răng – Và nó cũng chẳng coi mày ra gì. Nói chung đối với con nhỏ tiểu thư này, tình bạn là một cái gì không đáng kể. Nó khác tao và mày!

Văn Châu liếm môi:

- Thế nhỡ nó định tới đây nhưng đến phút chót nó bận chuyện gì thì sao?

- Không thể như thế được! – Lam Trường lắc đầu, mặt lộ rõ vẻ bất bình – Không làm gì có chuyện cứ mỗi lần đến chỗ hẹn lại bận! Chẳng qua nó không muốn kết bạn với tụi mình thôi!

Văn Châu muốn bênh vực Se Sẻ quá chừng, nhưng lại chẳng nghĩ được lý lẽ nào thỏa đáng. Vì vậy mà khi Lam Trường đứng lên khỏi ghế, nó chẳng biết làm gì hơn là rầu rĩ đứng lên theo.

Văn Châu lẽo đẽo đạp xe theo Lam Trường, bụng phấp pha phấp phỏng. Trời ban trưa nắng như đổ lửa, nhưng Văn Châu chẳng thấy nóng tẹo nào. Lòng nó lúc này nguội ngắt.

Cứ chốc chốc nó nhìn bạn, hỏi dò:

- Mày định nghỉ chơi với con nhỏ Se Sẻ đó luôn hả?

- Nghỉ chơi luôn!

- Không trò chuyện với nó trên mạng nữa hả?

- Không trò chuyện gì sất!

- Cũng chả thèm thư từ gì cho nó?

- Chả thèm thư từ!

Lam Trường đáp tới đâu, Văn Châu xụ mặt xuống tới đó. Chợt nó sáng mắt lên:

- À, thế còn cuộn băng về Owen? Mày đã đưa cho nó đâu!

Văn Châu cố tình nhắc chuyện này, hy vọng Lam Trường vì lời hứa của mình mà thôi đòi cắt đứt với Se Sẻ.

Nhưng Lam Trường đã làm Văn Châu cụt hứng:

- Con nhỏ đó nó có nhìn nhỏi gì cuộn băng này đâu, nó chỉ vờ vịt thôi! Tao hỏi nhà để đem tới, nó không chịu cho địa chỉ. Tao mang đến quán kem bao nhiêu lần, nó cũng đâu có thèm tới lấy.

Đến nước này thì Văn Châu biết mình chẳng thể giúp gì cho tình bạn giữa Lam Trường và Se Sẻ được nữa. Mặt mày nó thẫn thờ đến tội.

Lam Trường quay qua, ngạc nhiên thấy bạn mình buồn thiu:

- Mày làm sao thế?

- Tao có làm sao đâu! – Văn Châu cười gượng gạo.

Lam Trường nhìn chăm chăm vào mặt bạn. Nó nhìn như vậy một hồi rồi buột miệng hỏi:

- Bộ mày không muốn tao nghỉ chơi với con nhỏ Se Sẻ hả?

Thấy Văn Châu làm thinh, Lam Trường thêm nghi:

- Mày thích con nhỏ đó phải không?

Lam Trường càng "điều tra", Văn Châu càng muốn khóc thét. Nó không biết phải trả lời như thế nào, mặt cứ thuỗn ra.

Vẻ bối rối của Văn Châu càng khiến Lam Trường tin vào phỏng đoán của mình. Nó gật gù:

- Như vậy đúng là mày thích con nhỏ đó rồi!

Rồi Lam Trường toét miệng cười hì hì:

- Tất cả là do mày thôi! Mày không nói từ đầu, làm sao tao biết được!

- Không phải đâu! – Văn Châu phản đối một cách yếu ớt.

- Có gì mà phải chối! – Lam Trường nheo mắt trêu bạn – Tại tao chưa gặp con nhỏ đó, nếu gặp biết đâu tao thích nó còn hơn mày!

Văn Châu đỏ mặt:

- Mày đừng có nói bậy!

- Thôi, được rồi, mày nên yên tâm đi! – Lam Trường tỉnh khô – Mày đã giúp tao bao nhiêu là chuyện, bây giờ đến lượt tao giúp lại mày! Tao sẽ tiếp tục vô mạng trò chuyện với nó. Và tao sẽ tìm cách giúp đỡ mày tới nơi tới chốn, chịu không?

Văn Châu chưa kịp đáp thì xe đã trờ tới trước quán bún mắm.

Nhưng nó vừa phóc xuống khỏi yên, chưa kịp dắt xe vào cổng đã thoáng thấy Tiểu Long và Quý ròm ngồi cắm cúi ăn bún ngay trước cửa.

Văn Châu giật mình, hấp tấp lùi xe ra chỗ khuất, bụng vừa mừng vừa lo. Nó đang mong gặp lại Tiểu Long và Quý ròm đến chết được, nhưng dĩ nhiên không phải gặp ngay tại quán bún mắm này. Gặp hai tướng tại đây thì bao nhiêu bí mật của nó sẽ bại lộ hết.

- Vào đi chứ!

Thấy Văn Châu bỗng lộ vẻ ngập ngừng, Lam Trường ngạc nhiên giục.

- Mày vào trước đi! Tao phải chạy đi mua cái này đã!

Văn Châu quýnh quíu đáp. Rồi không kịp nghĩ ngợi gì thêm, nó phóng vụt lên yên hối hả đạp xe đi.

- Mày thấy Văn Châu đâu không? Sao ba giờ rồi mà nó chưa tới?

Thấy Lam Trường một mình dắt xe vô, Bò Lục nhướn mắt hỏi.

- Khi nãy nó đi chung với tao, nhưng tới đây thì nó bảo phải chạy đi mua cái gì đó!

Tiểu Long và Quý ròm dĩ nhiên nghe rõ cuộc đối đáp giữa hai bên. Nhưng tụi nó chỉ nhìn thoáng qua Lam Trường một cái rồi cúi xuống ăn tiếp. Đây đã là tô thứ hai của Quý ròm và tô thứ ba của Tiểu Long.

Nhưng tụi nó chỉ ăn được có thế. Đến khi Bò Lục bước lại hỏi:

- Tụi mày ăn tiếp không?

Quý ròm liền gầm gừ:

- Ăn tiếp cái đầu mày! Bộ mày tưởng tụi tao là Trư Bát Giới hả?

Tiểu Long sốt ruột nhìn ra cửa:

- Văn Châu nó đi mua cái gì mà lâu thế không biết!

Quý ròm ngó Bò Lục:

- Chiều chủ nhật nào Văn Châu nó cũng đến đây để làm gì thế hở mày?

- Chuyện này dài dòng lắm! – Bò Lục ngồi xuống và xích ghế sát lại phía Quý ròm, giọng thầm thì – Tụi mày có thấy thằng nhãi vừa bước vào quán không?

Bò Lục vừa nói vừa kín đáo đánh mắt về phía Lam Trường. Bò Lục vốn là đứa vô tâm. Nó quên phắt Tiểu Long và Quý ròm có thể vô tình làm lộ bí mật của Văn Châu nên hai đứa vô ngồi ăn bún cả buổi, nó cũng chẳng buồn căn dặn. Ngay cả khi Lam Trường xuất hiện, nó cũng chẳng nhớ ra điều quan trọng đó. Chỉ đến lúc Quý ròm thắc mắc, nó mới nghĩ đến chuyện dặn dò hai đứa này.

Nhưng Bò Lục mới mào đầu có một câu, Quý ròm đã sáng mắt lên:

- A, thằng đó khi nãy đi chung với Văn Châu mà tao quên mất! Để tao kêu nó lại hỏi xem Văn Châu đi đâu!

- Ấy, ấy, đừng! – Bò Lục không ngờ sự thể xoay ra như vậy, bèn tái mặt kêu lên.

Nhưng Quý ròm đã kịp ngoắt tay:

- Ê!

Tưởng khách kêu tính tiền, Lam Trường bước lại, nhẩm đếm:

- Năm tô tổng cộng …

Quý ròm nóng nảy cắt ngang:

- Tụi tao không kêu tính tiền. Tụi tao muốn hỏi mày có biết Văn Châu vừa rồi đi đâu không!

- Không! – Lam Trường lắc đầu – Khi nãy, Văn Châu không có nói. Vừa dắt xe vào cổng, không hiểu sao nó vội vàng quay xe ra, đi mất.

Quý ròm quay sang Tiểu Long, mày nhíu lại:

- Chẳng lẽ con nhỏ này nó tránh mặt tụi mình!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, lẩm bẩm:

- Ừ, lạ ghê!

Nhưng Tiểu Long thấy"lạ" một thì Lam Trường thấy "lạ" mười. Nó như không tin vào tai mình, mặt đực ra như thằng bù nhìn giữ dưa.

Ngồi bên cạnh, Bò Lục khẽ biến sắc và he hé mắt nhìn Lam Trường. Và nó than thầm trong bụng khi thấy thằng này tự nhiên đứng trơ thổ địa, mặt đầy sửng sốt.

Quý ròm tiếp tục bô bô:

- Con nhỏ này bữa nay nó làm sao ấy! Tụi mình phải đi tìm nó xem sao!

Vừa nói, Quý ròm vừa đứng lên khỏi ghế. Nó nhìn Lam Trường:

- Năm tô hết bao nhiêu tiền hở mày?

Lam Trường vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó nghe Quý ròm bảo tính tiền nhưng miệng lại hỏi theo ý nghĩ trong đầu:

- Mày gọi Văn Châu là "con nhỏ" hở?

Quý ròm ngơ ngác:

- Mày nói gì?

Lam Trường bần thần lặp lại:

- Vừa rồi mày gọi Văn Châu là "con nhỏ" phải không?

- Ừ!

Quý ròm gật đầu, ngạc nhiên nhìn Lam Trường. Nhưng rồi nó vụt hiểu:

- Bộ trước nay mày tưởng nó là con trai hả?

Quý ròm vỗ vai Lam Trường, cười hà hà:

- Hồi mới quen nó. Tụi tao cũng tưởng nó là một thằng nhãi cơ đấy!

Tiểu Long kéo tay Quý ròm:

- Thôi, đi mày! Giờ này chắc Văn Châu đã về tới nhà rồi!

Quay qua Bò Lục, Tiểu Long nháy mắt:

- Tụi tao đi nghen! Ít hôm nữa, tụi tao sẽ rủ nhỏ Hạnh tới ủng hộ quán mày! Có tụi tao "xông đất", quán mày sẽ bán đắt như tôm tươi cho mà xem!

Khi nói như vậy, Tiểu Long đinh ninh mặt mày Bò Lục sẽ tươi hơn hớn. Nhưng bộ tịch thằng Bò Lục lại nom tiu nghỉu như mèo bị cắt tai khiến Tiểu

Long chột dạ, tưởng mình ăn nói có gì sơ suất, bèn hấp tấp theo Quý ròm dắt xe chuồn thẳng.

Tiểu Long đâu có biết Bò Lục lo là lo chuyện khác. Nó lo Văn Châu sẽ trách nó về sự lỡ hôm nay.

Vì vậy mà khi Tiểu Long và Quý ròm đi rồi, nó cứ nơm nớp nhìn Lam Trường, chờ thằng này chất vấn.

Nhưng Lam Trường lúc này dường như quên mất sự có mặt của Bò Lục bên cạnh. Nó đang bồi hồi nhớ lại những gì đã xảy ra giữa Văn Châu, Se Sẻ và nó trong những ngày vừa qua và dần dần hiểu ra mọi chuyện.

Nó đứng lâu thật lâu, thẫn thờ nhìn ra đường và xốn xang lẩm bẩm:

- Như vậy Se Sẻ chính là nó! Thế mà mình lại trách oan Se Sẻ, ngu ơi là ngu!

HẾT.

Tập 31: Thằng thỏ đế

Đánh máy: heocon_2130
Chính tả: Gót Sen

Tóm tắt nội dung

Năm nay, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lên lớp chín. Bên cạnh các thầy cô mới, lớp có thêm một số học sinh từ nơi khác chuyển đến, trong đó có một đưa rất lạ. Thằng này không bao giờ tham gia chơi đùa cùng chúng bạn. Chơi bóng đá, nó sợ què chân. Treo cây, nó sợ té gãy cổ. Rượt bắt, nó sợ ngã u đầu. Tụi bạn chế nó là "thằng thỏ đế" ...

Chương 1

Cả lớp đang yên lặng hí hoáy chép thời khóa biểu thì Quốc Ân huých cùi chỏ vào hông Hải quắn, thì thào:

- Mày xem kìa!

- Gì?

Quốc Ân hất hàm về phía Duy Dương:

- Thằng này chắc mới từ tu viện ra!

Duy Dương ngồi kế Quỳnh Như ở bàn trên ngay trước mặt Quốc Ân. Năm ngoái đó là chỗ ngồi của Chí Mỹ. Năm nay Chí Mỹ chuyển đi trường khác, còn Duy Dương lại từ trường khác chuyển về đây.

Ngoài Chí Mỹ, hôm khai giảng lớp 9A4 còn phát hiện ra sự vắng mặt của An Dung và Việt Hà, một đứa nghỉ học ở nhà phụ mẹ buôn bán, một đứa theo gia đình về quê. Thay vào đó là hai con nhỏ lạ hoắc. Chỉ có cái tên là quen thuộc: Mỹ Linh và Cẩm Vân.

Trong buổi liên hoan văn nghệ cuối năm lớp tám, An Dung, Việt Hà cùng Hiền Hòa hát bài Hổng dám đâu, được bạn bè gọi đùa là ban "Tam ca Áo Trắng". Nhưng ban "Tam ca Áo Trắng" lúc đó chẳng có cái tên nào nổi tiếng. Năm nay chẳng biết hai con nhỏ Mỹ Linh và Cẩm Vân mới toanh kia có hát hò ra gì không mà cái tên nghe giống hệt tên các ca sĩ lừng danh.

Nhưng Quốc Ân không quan tâm đến bọn con gái cho lắm. Từ sáng đến giờ, nó chỉ tò mò quan sát thằng Duy Dương, thứ nhất do Duy Dương thuộc phe tóc ngắn, thứ hai do Duy Dương được xếp chung tổ học tập với nó, lại ngồi lừng lững ngay trước mặt như chọc vào mắt nó.

Nghe Quốc Ân xì xầm, Hải quắn ngước mắt nhìn Duy Dương. Thằng này vẫn đang cặm cụi ghi chép thời khóa biểu thầy Vĩnh Long vừa ghi lên bảng, đầu không ngớt ngẩng lên cúi xuống, không hay hai đứa ngồi đằng sau đang "bình phẩm" về mình.

- Từ hồi vô lớp đến giờ nó không nói chuyện với ai!- Quốc Ân lại lào thào vào tai bạn.

Hải quắn khịt mũi:

- Học sinh mới nào mà chả vậy!

- Không phải đâu! – Quốc Ân hất hàm lên bàn đầu, chỗ Mỹ Linh và Cẩm Vân ngồi

Mày xem hai con nhỏ kia kìa! Cũng là học sinh mới mà chúng nó có lầm lì như thằng này đâu!

Hải quắn lại liếc Duy Dương thêm một cái nữa rồi cúi xuống chép tiếp, tặc lưỡi vẻ muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tao chẳng thấy có gì lạ cả!

Sự thờ ơ của Hải quắn khiến Quốc Ân tức điên.

Không biết làm gì cho hả tức, nó bặm môi đẩy mạnh cây thước trên bàn tới trước, thúc vào lưng Duy Dương một cái.

Duy Dương giật bắn quay lại nhìn.

Quốc Ân cười hề hề:

- Tao lỡ tay!

- Không sao!

Duy Dương vui vẻ nói, thậm chí nó còn nhoẻn miệng cười.

Phản ứng của Duy Dương ra ngoài tiên liệu của Quốc Ân. Vì thế nó càng bực. Sau một hồi loay hoay nghĩ kế, nó thò chân đạp mạnh vào chân ghế của dãy bàn phía trước.

Ngay lập tức mấy đứa bàn trên kêu be be:

- Ai chơi gì kỳ vậy?

- Trời đất, hỏng bét hết thời khóa biểu rồi!

Quỳnh Như quay ra sau:

- Bạn Hải phải không?

Hải quắn trừng mắt:

- Không có nói ẩu à nghen!

Lan Kiều ngó Quốc Ân:

- Vậy chắc bạn Quốc Ân rồi?

Quốc Ân gân cổ chưa kịp chối thì thấy Vĩnh Long đã bước xuống. Thầy Vĩnh Long dạy toán, năm nay làm chủ nhiệm lớp thay cô Trinh. Dạy lớp 9A4 chỉ có hai giáo viên cũ là thầy Đoàn và cô Nga. Còn lại là các thầy cô mới, trong đó ba người có tên lót đều là Vĩnh: thầy Vĩnh Long dạy toán, cô

Vĩnh Bình dạy văn và cô Vĩnh An dạy tiếng anh. Lúc thầy Vĩnh Long đọc danh sách các thầy cô bộ môn, cả lớp cứ che miệng cười khúc khích.

- Có chuyện gì thế các em? – Thầy Vĩnh Long đứng ngay đầu bàn chỗ Duy Dương ngồi, hắng giọng hỏi.

Quỳnh Như đứng lên, giọng vẫn chưa nguôi ấm ức:

- Thưa thầy, có bạn nào ở phía sau đạp vào chân ghế khiến tụi em chép hư hết ạ!

Thầy Vĩnh Long đưa mắt nhìn lướt qua ba gương mặt xanh lét phía bàn sau, giọng không vui:

- Em nào chơi nghịch thế?

Lệ Hằng lật đật đứng lên:

- Thưa thầy, không phải em ạ!

Hải quắn lập tức làm theo:

- Thưa thầy không phải em ạ!

Quốc Ân cũng nhanh không kém:

- Thưa thầy, không phải em ạ!

Trán thầy Vĩnh Long cau lại. Thầy nhìn ba gương mặt, thấy học trò mình đứa nào cũng thật như đếm, làm như lúc nãy cái ghế tự xê dịch chứ không có ai động vào.

Nhưng thầy Vĩnh Long quyết không mắc mưu thủ phạm được. Thầy không nói gì, chỉ lặng lẽ bước ra phía sau quan sát.

Quốc Ân mừng rơn. Nó chắc mẩm mình đã thoát nạn. Thầy chẳng tra hỏi thêm lời nào, hẳn thầy đã quyết định chấm dứt cuộc điều tra! Nó hớn hở nhủ bụng và khẽ nhếch môi cười.

Nhưng ngay vào lúc nó đang mở cờ trong bụng thì thầy Vĩnh Long bỗng lên tiếng:

- Quỳnh Như, Lệ Hằng và Hải ngồi xuống! Còn em Quốc Ân đứng đó cho đến lúc có trống đổi tiết!

Mặt Quốc Ân lập tức biến sắc. Nó quay phắt lại phía sau, ấp úng:

- Thưa thầy, em …

Thầy Vĩnh Long khoát tay:

- Em đừng chối nữa! Em nhìn ghế của các bạn kìa!

Phải mất một lúc Quốc Ân mới hiểu thầy Vĩnh Long nói gì. Nó chồm người qua bàn, nhìn xuống và chợt nghe lạnh toát sống lưng. Thì ra trên hiện trường chiếc ghế của tụi bàn trên vẫn đang nằm lệch theo đà đạp của nó. Đầu ghế phía Duy Dương chếch lên trên, còn đầu ghế phía Lan Kiều chếch xuống dưới. Như vậy thủ phạm dứt khoát là người ngồi ngay sau lưng thằng Duy Dương chứ không phải ai khác.

Trong thoáng mắt, Quốc Ân méo xệch miệng. Nó cúi gằm mặt xuống, tay bối rối chà tới chà lui vết mực trên mặt bàn như để che giấu sự xấu hổ.

Trước khi quay lên bảng, thầy Vĩnh Long lướt mắt khắp lớp, nghiêm giọng nói:

- Năm nay là năm cuối cấp, các em nên chú tâm học hành!

Thầy Vĩnh Long chỉ nói ngắn gọn thế thôi, không đả động gì đến trò nghịch phá vừa rồi, và cố nhiên là thầy dặn dò cả lớp. Nhưng Quốc Ân có cảm giác như lúc này thầy đang nói với chính mình. Hàng chục cặp mắt của tụi bạn lúc này đang đổ dồn vào nó, hiện rõ vẻ trách móc càng khiến nó có cảm giác nó là một tội phạm đang đứng trước tòa.

Quốc Ân vừa thẹn vừa tức. Không phải tức nó mà tức thằng Duy Dương. Muôn sự cũng tại thằng "tu sĩ" này mà ra. Nếu thằng Duy Dương đừng lầm lầm lì lì, nếu khi bị nó thúc cây thước kẻ vào lưng, thằng Duy Dương đừng nhe răng ra cười như đười ươi thì nó đâu có nổi cáu "tung cước" vào chân ghế để đến nỗi bị bêu xấu trước lớp.

Chính vì sự hậm hực đó mà khi tiếng trống đổi tiết vừa vang lên, Quốc Ân vội vã buông phịch người xuống ghế và làm bộ vô tình quẹt cây thước kẻ vào gáy thằng Duy Dương một cú ra trò.

Thằng Duy Dương có lẽ đau lắm. Nó đưa tay xoa xoa ót và quay lại nhìn Quốc Ân bằng vẻ mặt nhăn nhó. Nhưng cũng như lần trước, nó chẳng nói gì, cũng chẳng tỏ vẻ giận dữ hay bực bội. Cũng rất có thể là nó định nhe răng cười nhưng vì đau quá nên nó không cười nổi.

Lần này Quốc Ân không buồn nói "Tao lỡ tay", cũng không thèm nhoẻn miệng cười khỏa lấp. Mặt vênh lên, nó nhìn Duy Dương với vẻ gây chiến lộ liễu. Rõ là nó muốn nói "Tao cố ý đấy! Thế thì sao nào?"

Chả hiểu thằng Duy Dương có đọc được sự khiêu khích trong thái độ của Quốc Ân hay không mà sau khi nhăn nhó quay xuống, nó lại làm thinh nhăn nhó … quay lên.

Hải quắn nhìn Quốc Ân:

- Mày đừng trêu nó nữa!

Hải quắn làm Quốc Ân ngạc nhiên quá chừng. Nó tròn mắt:

- Mày "bồ đề bồ tát" tự khi nào thế hả?

- Tao chẳng "bồ đề bồ tát" gì sất! – Hải quắn khịt mũi – Nhưng trêu vào nó cũng như trêu vào cục bột, tao chẳng thấy khoái tí ti ông cụ nào!

Quốc Ân đánh mắt lên chỗ Duy Dương. Liếm môi nói:

- Nó vờ vịt đấy. Chẳng qua nó sợ thầy Vĩnh Long. Đến giờ chơi mày sẽ thấy!

Nhưng đến giờ chơi, Hải quắn vẫn chẳng thấy gì cả. Vẻ như thằng Duy Dương không nhớ gì đến vụ va quẹt khi nãy.

Thoạt đầu, lạ thầy lạ bạn, nó ngồi một đống trong lớp. Nhưng rồi buồn tình, nó men ra ngoài hành lang đứng dựa cột nhìn bạn bè chạy nhảy.

Duy Dương đứng một lát đã thấy băng "tứ quậy" tiến lại. Tất nhiên nó không biết đây là bốn đứa nghịch phá nổi tiếng trong lớp. Nhưng chỉ nhận ra mỗi thằng Quốc Ân, nó đã thấy chột dạ.

Duy Dương lấm lét nhìn băng "tứ quậy" một cái rồi vờ nhìn ra sân.

- E hèm! – Quốc Ân vỗ vai Duy Dương – Mày không ra chơi với tụi nó à?

Cái vỗ của Quốc Ân khá mạnh làm Duy Dương nhăn mặt. Nó vừa đáp vừa nhích ra xa:

- Không!

- Sao thế?

- Ừ.

Câu trả lời của Duy Dương không giống câu trả lời chút nào.

Quốc Ân nheo mắt:

- Ừ là sao?

- Ừ là … là …

Hình như ngay cả Duy Dương cũng không biết "Ừ" là sao. Nó ấp úng cả buổi vẫn chẳng tìm ra cách giải thích trôi chảy.

Hải quắn gật gù:

- Chắc mày chưa quen ai?

Thấy có người gỡ bí dùm, Duy Dương mừng rỡ:

- Ừ.

Nó lại ừ. Nhưng lần này Quốc Ân chẳng hỏi "ừ là sao", mà nói:

- Thế bây giờ mày chơi với tụi tao đi!

Trước đề nghị đột ngột của Quốc Ân, Duy Dương có vẻ ngập ngừng:

- Chơi trò gì vậy?

- Chơi vật nhau, xem ai thắng.

- Thôi, tao không thích vật nhau đâu! – Duy Dương rụt cổ.

Quốc Ân cười hề hề:

- Vật nhau mà không thích! Thế thì chơi trò đánh nhau vậy?

Duy Dương lại lắc đầu, mắt nhìn bọn Quốc Ân với vẻ ngờ vực.

Thằng Lâm đột ngột xen lời:

- Nếu mày không thích những trò mạnh bạo thì chơi "oẳn tù tì"!

Duy Dương liếm môi:

- "Oẳn tù tì" hở?

- Ừ, "oẳn tù tì"! – Mắt Lâm ánh lên vẻ tinh quái – Người nào thua sẽ cõng người kia đi vòng quanh lớp.

- Chắc gì mày đã thua mà lo!

- Tao đâu có lo! – Duy Dương gãi đầu – Nhưng thắng tao cũng không thích. Tao không thích để người khác cõng!

Quốc Ân sầm mặt:

- Tụi tao rủ chơi trò gì mày cũng không chịu, đích thị mày là một đứa kiêu căng phách lối rồi!

Quới Lương nhanh nhẩu phụ họa:

- Ừ, nó chẳng thèm chơi với tụi mình!

Duy Dương cười khổ:

- Không phải đâu!

Quốc Ân bĩu môi:

- Mày đừng chối! Rõ là mày coi tụi tao chẳng ra cái củ cà rốt gì!

Thấy những người bạn mới lên án mình ghê quá, Duy Dương đành gật đầu xuôi theo:

- Ừ, thì chơi!

Nó nói chơi mà miệng méo xẹo.

Duy Dương chơi "oẳn tù tì" với băng "tứ quậy", chỉ từ thua đến thua!

Nó chìa cái bao thì Quới Lương chìa cái kéo. Nó chìa cái kéo thì Quốc Ân chìa cái búa. Còn khi nó chìa ra cái búa thì thằng Lâm chìa ra cái bao.

Cái bao phủ kín cái búa, cái búa đập vỡ cái kéo, cái kéo đâm thủng cái bao, vì vậy mà thằng Duy Dương phải è cổ cõng hết đứa này đến đứa khác đi lòng vòng quanh lớp, mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng.

Chơi một lát lưng áo nó đã ướt đẫm như vừa từ dưới suối lên.

Nói cho công bằng, không phải thằng Duy Dương chơi dở. Chỉ tại tụi "tứ quậy" ăn gian quá xá cỡ. Bao giờ bốn đứa náy cũng đợi cho thằng Duy Dương khờ khạo chìa tay ra trước, dựa vào đó tụi nó mới quyết định nên đưa ra thứ vũ khí gì để khắc chế đối phương.

Không hiểu Duy Dương có thấy được sự gian lận của tụi thằng Quốc Ân hay không mà nó chẳng phản ứng gì, chỉ lặng lẽ khom lưng xuống cho tụi kia phóc lên và phi như phi ngựa.

Nhưng Duy Dương không phải là ngựa. Cõng năm, sáu vòng, nó đã thấm mệt, hai chân như muốn rời ra.

Nó nhìn tụi "tứ quậy", quệt mồ hôi trán, hổn hển nói:

- Thôi, tao không chơi nữa!

Quốc Ân nhếch môi:

- Chơi một lát nữa đi! Chưa tới giờ vô lớp mà!

May cho Duy Dương, trong khi nó chưa nghĩ ra cách nào để từ chối thì ba tiếng trống "tùng, tùng, tùng" đã kịp thời vang lên giải vây cho nó.

Chương 2

Tất cả những trò ma mãnh của băng "tứ quậy" đối với thằng Duy Dương không lọt qua khỏi mắt Tiểu Long và Quý ròm.

Quý ròm bất bình kéo áo bạn:

- Tụi nó chơi hèn quá mày?

- Ừ.

Quý ròm tiếp tục xổ ấm ức:

- Bốn đứa ma cũ xúm vào hiếp đáp một đứa ma mới, trông chẳng được mắt tí nào!

Tiểu Long lại nhanh chóng đồng tình:

- Tao cũng thấy vậy.

Quý ròm nheo mắt nhìn bạn:

- Vậy mà "người nghĩa hiệp" nỡ làm ngơ?

Giọng điệu khiêu khích của thằng ròm khiến Tiểu Long nhăn nhó:

- Chứ mày muốn tao làm gì?

- Nhảy vào tẩn cho tụi thằng Quốc Ân một trận! – Quý ròm phồng má, nó tiếc không có lửa trong miệng để phun ra.

Tiểu Long đặt tay lên vai Quý ròm, giọng từ tốn:

- Mày không nên nổi nóng vội! Có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" rồi từ từ …

- Dẹp mày đi! – Quý ròm gạt phắt – Bây giờ là lúc Lục Vân Tiên phải cấp tốc nhảy ra cứu Nguyệt Nga chứ không phải lúc ngồi đó ăn uống!

- Nhưng tao không thể làm Lục Vâm Tiên trong lúc này được! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Tụi "tứ quậy" có làm gì sai trái đâu!

- Trời đất! – Quý ròm phẫn nộ kêu lên – Tụi nó bắt thằng Duy Dương cõng tới cõng lui muốn gãy lưng mà mày bảo là không có gì sai trái?

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng đó là trò chơi. Thằng Duy Dương đồng ý chơi, chơi thua thì nó phải cõng. Tóm lại, mình không có lý do gì để đánh nhau với tụi thằng Quốc Ân cả.

- Ối chà chà! – Quý ròm nhìn sững bạn – Mày tập ăn nói lý lẽ tự bao giờ thế hở mập?

Tiểu Long cười hì hì:

- Năm nay tao lên lớp chín rồi chứ bộ!

Quý ròm lại liếc về phía thằng Duy Dương. Lúc này Hải quắn đang ngồi chễm chệ trên lưng thằng này. Còn Duy Dương không biết cõng mấy lần rồi, đi đứng đã bắt đầu xiêu vẹo. Cảnh tượng y hệt ngày hôm qua.

Không khích được Tiểu Long, Quý ròm đã bực. Nhìn cái cảnh "ngựa người, người ngựa" này nó càng thêm cáu. Nhưng đúng như Tiểu Long nói, thằng Duy Dương dám chơi thì phải dám chịu. Chỉ bực nó ngu quá, tự dưng lại dây vào tụi thằng Quốc Ân làm chi không biết. Quý ròm thấy bụng tưng tức, lại làu bàu, bây giờ nó đâm giận thằng Duy Dương:

- Thằng này ngố quá mày ạ!

- Ừ, trông nó lớ ngớ thế nào!

Quý ròm chép miệng:

- Mày đã khờ rồi mà nó còn khờ hơn!

Tiểu Long nhảy nhổm:

- Mày xỏ xiên gì thế hả?

Quý ròm lùi một bước, láu lỉnh giơ tay lên trời:

- Tao thề là tao không hề xỏ xiên gì mày! Cái đó là tao nói thẳng chứ xiên đâu mà xiên!

Nói xong, Quý ròm cười hích hích và lại lùi thêm một bước nữa nên Tiểu Long rướn người hết cỡ vẫn không tài nào tóm được nó.

Ngày hôm sau, trống ra chơi vừa vang lên Quý ròm đã nhanh tay ngoắc Duy Dương:

- Ê, Duy Dương! Lại đây tụi tao nói cái này cho nghe nè!

Duy Dương ngẩng đầu, ngơ ngác dòm sang. Nó có vẻ ngạc nhiên khi thấy Quý ròm vẫy tay gọi nó.

Nó lúi húi nhét tập vào ngăn bàn rồi chậm chạp đứng lên, rụt rè bước lại chỗ Quý ròm và Tiểu Long, mắt chớp chớp vẻ muốn hỏi nhưng lại ngại ngần.

Quý ròm mỉm cười thân thiện:

- Năm ngoái mày học trường nào vậy?

- Tao học trường Hùng Vương.

- Ở trường này mày không quen ai hở?

- Không.

Duy Dương nuốt nước bọt, vẫn không hiểu hai cái đứa đang đứng trước mặt muốn gì. Hay là tụi này định bắt chước tụi Quốc Ân rủ mình chơi "oẳn tù tì"?

Như đọc được sự lo lắng trong mắt người bạn mới, Quý ròm nhe răng ra cười:

- Mày đừng lo! Tụi tao không định rủ mày chơi "oẳn tù tì" ăn cõng đâu!

Duy Dương đỏ mặt:

- Tao đâu có lo.

Tiểu Long khẽ liếc mắt về phía băng "tứ quậy", khịt mũi:

- Hôm qua tụi kia chúng chơi bịp với mày đấy!

- Ừ.

Duy Dương thuận miệng thốt lên tiếng "ừ" quen thuộc khiến Tiểu Long giương mắt ếch:

- Ừ là sao?

Quý ròm gật gù"

- Ừ là mày cũng thừa biết tụi thằng Quốc Ân chơi ăn gian chứ gì?

Lần này Duy Dương không ừ nữa, mà gật đầu.

- Thế sao mày vẫn tiếp tục cõng tụi nó? – Quý ròm hùng hổ vung tay – mày phải đấm vào mặt tụi nó ấy chứ!

Duy Dương không hiểu tại sao một đưa ốm nhom ốm nhách như Quý ròm lại hung hăng quá xá cỡ như vậy. Nó cúi đầu nhìn xuống đất, lí nhí:

- Tao không thích đánh nhau!

- Thôi, không đánh nhau cũng được! Nhưng đừng thèm cõng tụi nó nữa, mày ngu quá!

Duy Dương nhỏ nhẹ phân trần, nó nói y như thể nó là người có lỗi:

- Thực ra tao thấy cõng tụi nó đi loanh quanh vài vòng cũng đâu có hề gì!

Câu trả lời thật thà của Duy Dương khiến Quý ròm có cảm giác mình vừa đút đầu vào một tổ ong. Nó bối rối không biết nên tiếp tục câu chuyện như thế nào, bèn quay nhìn Tiểu Long.

Tiểu Long nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay Duy Dương:

- Thôi, bây giờ mày ra sân chơi với tụi tao!

Cho đến lúc này Duy Dương đã thôi ngờ vực. Nó đi theo hai người bạn mới này một cách tin cậy.

Băng "tứ quậy" nãy giờ vẫn nghếch mắt theo dõi cuộc "hội đàm" giữa Tiểu Long, Quý ròm và Duy Dương, bụng đoán già đoán non đủ thứ.

Đến khi thấy Duy Dương lẽo đẽo đi theo bọn Quý ròm, Quốc Ân gọi giật:

- Ê, tụi mày lôi thằng Duy Dương đi đâu đó?

Quý ròm quay lại, hất hàm:

- Liên quan gì đến mày?

- Sao lại không liên quan? – Quốc Ân sừng sộ – Nó cùng tổ học tập với tao. Tao có nhiệm vụ … kèm cặp và giúp đỡ nó mọi nơi mọi lúc.

Quý ròm cười nhạt:

- Chẳng có ai giúp bạn bằng cách cưỡi lên lưng cả!

Nói xong, Quý ròm quay mình bỏ ra cửa, mặc tụi Quốc Ân tức tối đứng trông theo.

- Mày chơi đá bóng với tụi tao nhé!

Ra đến hành lang, Tiểu Long vỗ vai Duy Dương, vui vẻ nói. Nó nghĩ chắc thằng này sẽ thích mê tơi.

Nào ngờ Duy Dương lắc đầu:

- Tao không thích chơi đá bóng!

- Mày lạ thật! – Tiểu Long tặc lưỡi – Đá bóng mà không thích?

- Ừ! – Duy Dương đáp, và nó bẽn lẽn nói thêm – Tao sợ què giò lắm!

Duy Dương không giải thích, Tiểu Long chỉ ngạc nhiên chút chút nhưng đến khi thằng này nói rõ lý do, nó ngạc nhiên quá sức.

Trong khi Tiểu Long tròn xoe mắt thì Quý ròm phì cười:

- Đá bóng chứ có phải đánh nhau đâu mà què giò!

Vừa nói nó vừa kéo tay Duy Dương:

- Mày cứ chơi đại đi! Nếu mày sợ què giò thì tụi tao cho mày giữ gôn!

Duy Dương trì lại:

- Không, tao không chơi đâu! Giữ gôn còn dễ bị chấn thương hơn nữa!

Tiểu Long chép miệng:

- Thế mày thích chơi trò gì? Chơi rượt bắt nhé?

- Rượt bắt tao cũng không thích.

- Hay là tụi mình chạy thi xem đứa nào chạy nhanh hơn? – Quý ròm đề nghị.

Duy Dương vẫn một mực lắc đầu.

Thấy rủ chơi trò gì thằng này cũng từ chối, Quý ròm và Tiểu Long đâm chán. Quý ròm thở hắt ra:

- Thật tao chưa thấy ai như mày! Hay mày thích nhất là trò "oẳn tù tì" ăn cõng?

Vẻ phật ý của Quý ròm khiến Duy Dương áy náy quá chừng. Nó lật đật đáp:

- Không phải thế! Thực ra tao thích nhất là trò … trò …

- Trò gì? – Quý ròm dán mắt vào mặt bạn, hỏi dồn.

- Trò gì hở?

Duy Dương ấp úng hỏi lại và bối rối cào tay lên tóc. Bí quá, nó buột miệng nói bừa thế thôi chứ nó cũng chẳng biết mình thích nhất trò gì. Thấy Quý ròm nhìn mình chăm chú, nó ngượng ngập ngoảnh mặt ra sân, tránh ánh mắt của bạn.

May làm sao, cây bàng giữa sân trường đập vào mắt khiến óc nó đột nhiên lóe lên. Mặt nó lập tức tươi hơn hớn:

- À, tao thích nhất là trò … bắt lá.

Cái trò chơi lạ hoắc của Duy Dương khiến hai đứa bạn nó tưởng mình nghe nhầm:

- Bắt cá hả?

- Không, bắt lá!

Tiểu Long và Quý ròm ngẩn tò te:

- Bắt lá là trò gì?

Duy Dương chỉ tay về phía cây bàng, hắng giọng:

- Như thế này này! Bây giờ tụi mình ra đứng dưới gốc cây rồi ngẩng đầu nhìn lên …

Quý ròm ngứa miệng:

- Và nhìn thấy lá cây!

Quý ròm tức thằng Duy Dương khù khờ, tính trêu chơi. Nào ngờ nó vừa buột miệng, Duy Dương liền mừng rỡ quay nhìn nó:

- Ủa, mày biết trò chơi này hả?

Quý ròm giật mình:

- Không! Tao đâu có biết!

- Thế mà tao tưởng mày biết!

Duy Dương thở đánh thượt rồi lại quay đầu nhìn ra sân, cố loay hoay mô tả cái trò chơi nó vừa phịa ra:

- Mình nhìn lên cây … chờ cho gió thổi qua và lá rụng xuống, khi đó mình … thò tay ra bắt trước khi những chiếc lá kịp chạm đất!

Duy Dương nói xong cả buổi rồi mà hai đứa bạn nó vẫn tiếp tục vểnh tai chờ đợi.

Chờ mãi vẫn chẳng thấy thằng này nói tiếp, Quý ròm sốt ruột giục:

- Rồi sao nữa? làm gì tự dưng mày "á khẩu" vậy?

- Hết rồi!

Quý ròm sửng sốt:

- Cái gì hết rồi?

- Cái trò bắt lá đó!

- Trời đất! – Quý ròm bứt tai – Cái trò mà mày nói chỉ có vậy thôi hả?

- Ừ, chỉ vậy thôi! – Duy Dương khẽ giọng thì thầm, nó có cảm giác chính mình phải chịu trách nhiệm về cái trò chơi nhạt nhẽo này.

Quý ròm không màng đến vẻ biết lỗi của bạn, lại oang oang:

- Tao nghi trên trái đất bao la này chỉ có một mình mày chơi cái trò chán phèo này quá!

Sợ Duy Dương giận, Tiểu Long cầm tay áo Quý ròm giật khẽ.

Nhưng Duy Dương cũng chẳng hề lộ vẻ bất bình, lại nói:

- Tao cũng nghĩ vậy.

Tiểu Long tò mò:

- Ai bày cho mày trò chơi này vậy?

Duy Dương chớp chớp mắt:

- Tao cũng chẳng nhớ nữa. Hồi bé tao hay chơi trò này.

Thằng này điên quá xá cỡ rồi! Quý ròm nghĩ thầm. Bao nhiêu trò hấp dẫn không chơi, lại đi chơi cái trò bắt lá chán ơi là chán này.

Quý ròm nghĩ tới nghĩ lui, cáu kỉnh định cà khịa thêm một câu nhưng Tiểu Long đã nhoẻn miệng cười với Duy Dương:

- Thế bây giờ tụi tao chơi bắt lá với mày nhé!

Duy Dương ngơ ngác:

- Ba đứa cùng chơi hả?

- Ừ, ba đứa cùng chơi! Xem đứa nào bắt được nhiều lá hơn!

Cặp mắt của Duy Dương lập tức long lanh, mặt nó sáng bừng lên:

- Ừ, ba đứa cùng chơi!

Chương 3

Cái trò bắt lá quả thật là chán phèo. Tiểu Long và Quý ròm chơi một hồi đã nản. Nhưng sợ Duy Dương buồn, hai đứa cố nhảy tưng tưng, reo inh ỏi:

- A, tao bắt được thêm một lá nữa nè!

- Hì hì, tao bắt được chín lá rồi!

Duy Dương có vẻ khoái chí lắm. Nó tưởng nó đem lại niềm vui cho hai đứa bạn. Nó tưởng nó là nhà sáng tạo vĩ đại. Và nó sung sướng nói:

- Vui ghê hở tụi mày?

Quý ròm định sầm mặt "Vui cái đầu mày!" nhưng cuối cùng nó kềm lại được. Và nặn ra một nụ cười méo xẹo:

- Ừ, vui ghê! Xưa nay tao chưa thấy trò nào vui như trò này!

- Vậy mà khi nãy mày bảo chán!

Quý ròm lại cười đau khổ:

- Ừ, cái trò này nghe tả thì tưởng chán thật, nhưng khi chơi thì thú vị ngoài sức tưởng tượng!

Tất nhiên là Quý ròm vờ vịt. Và đúng như nó nói, cái "thú vị" của trò chơi này "ngoài sức tưởng tượng" nên chẳng đứa nào trong lớp tưởng tượng ra nổi. Vì vậy, ba đứa mới nhảy tưng tưng một lát, tụi bạn đã tò mò bu quanh.

Đặng Đạo trán nhăn tít:

- Tụi mày đang chơi trò gì thế?

Quang sún lẩm bẩm:

- Ba đứa này "ấm đầu" chắc?

Còn Quốc Ân ôm bụng cười rũ:

- Lại đây xem khỉ làm trò, tụi mày ơi!

Câu châm chọc của Quốc Ân làm Quý ròm tím gan, nhưng suy đi nghĩ lại, nó có cảm giác ba đứa nó đang nhảy nhót giống như ba con khỉ thật.

Thế là nó dừng phắt lại, quay sang Duy Dương:

- Hôm nay chơi thế đủ rồi! Tao mỏi chân quá!

Duy Dương vui vẻ:

- Thế ngày mai chơi tiếp nhé?

Quý ròm nhún vai:

- Chuyện ngày mai để ngày mai tính!

Duy Dương nhìn Tiểu Long:

- Mày bắt được cả thảy mấy lá?

- Mười.

- Thế là mày thua tao! – Duy Dương hớn hở – Tao bắt được mười bốn lá lận.

- Ừ, mày giỏi ghê!

- Còn mày? – Duy Dương hỏi Quý ròm – Mày bắt được mấy lá?

Quý ròm uể oải xòe tay ra:

- Tao cũng chẳng biết nữa. Tao vứt hết rồi!

Duy Dương gật đầu dễ dãi:

- Vứt rồi thì thôi! Nhưng ngày mai mày nhớ giữ lại nhé. Đếm xong rồi hãy vứt.

- Ừ.

Quý ròm "ừ" nhưng bụng lại làu bàu: còn khuya tao mới chơi cái trò nhảm nhí này nữa!

Trên đường về Quý ròm không ngăn được mình than thở với Tiểu Long:

- Trò bắt lá chán ghê mày ạ!

- Ừ, chán ghê!

- Y như trò con gái!

- Ừ, y như trò con gái! – Tiểu Long lại hùa theo.

- Còn bị bạn bè nhạo nữa!

- Ừ, tao cũng thấy nhồn nhột thế nào!

Quý ròm lé mắt nhìn bạn:

- Thế ngày mai mày có định chơi trò này nữa không?

Tiểu Long khịt mũi phân vân:

- Tao cũng chẳng biết.

- Sao lại chẳng biết? – Quý ròm nhăn mặt – Tao là tao dứt khoát rồi, tao chẳng muốn thằng Quốc Ân kêu tao là khỉ.

Nghe Quý ròm nhắc tới chuyện này, Tiểu Long đâm cáu sườn:

- Thế thì tao cũng chẳng chơi nữa!

Hai đứa quyết tâm là thế nhưng qua ngày hôm sau, khi tiếng trống ra chơi vừa vang lên, thấy băng "tứ quậy" quây tròn quanh Duy Dương, gạ gẫm thằng này chơi "oẳn tù tì", Tiểu Long và Quý ròm không tài nào dằn lòng được.

Quý ròm đứng bật dậy, ngoác miệng kêu to:

- Duy Dương, đừng thèm chơi trò "oẳn tù tì"! Tụi mình ra ngoài sân chơi trò bắt lá như hôm qua đi!

Duy Dương ngoảnh lại, mắt sáng rỡ:

- Đúng rồi đó! Chơi trò bắt lá đi!

Thế là Quý ròm và Tiểu Long lại bắt chước thằng Duy Dương ra sức nhảy nhót. Thế là thằng Quốc Ân lại được dịp oang oang:

- Khỉ làm trò! Khỉ làm trò, tụi mày ơi!

Khiến những đứa xung quanh cười rộ.

Lần này thì Quý ròm không nhịn nổi. Nó liệng nắm lá trên tay xuống đất lừ lừ tiến về thằng Quốc Ân, hất hàm:

- Mày vừa nói gì nói lại nghe coi!

Quốc Ân đời nào sợ Quý ròm. Nếu xưa nay nó không dám động đến Quý ròm chẳng qua do nó ngán "song phi cước" Tiểu Long.

Nhưng nãy giờ đang ấm ức chuyện bọn Quý ròm rủ rê thằng Duy Dương ngay trước mũi nó, Quốc Ân chẳng buồn kiêng dè nữa. Nó cười khỉnh:

- Tao bảo có ba con khỉ đang làm trò chứ có nói động gì đến tụi mày đâu. Chẳng lẽ mày tự nhận mày là khỉ?

- Khỉ này!

Quý ròm vừa nói vừa xô vào vai Quốc Ân.

- A, mày dám động đến ông mày hả?

Quốc Ân thét lên be be và lập tức vung tay xô trả.

Quý ròm xô Quốc Ân thì không sao nhưng khi Quốc Ân xô lại thì Quý ròm ngã chổng gọng. Nó liền ngoác miệng la như cháy nhà:

- Ối, gãy be sườn tao rồi!

Thấy bạn mình đo đất, Tiểu Long hấp tấp bay lại. Tụi thằng Lâm, Quới Lương, Hải quắn, cũng lập tức ùa vào.

"Khán giả" đang đứng xem tụi Quý ròm nhảy nhót nay thấy sắp sửa có đánh nhau, mặt đứa nào đứa nấy tươi hơn hớn:

- Lại đây xem đấu võ đài tụi mày ơi!

- Lại xem "song phi cước" trổ tài nè!

Nhưng trận đấu đầy hứa hẹn kia chưa kịp khai diễn, một giọng nói thình lình vang lên:

- Đấu võ đài gì vậy các em?

Ngoảnh lại, thấy thầy Đang giám thị đứng lù lù ngay sau lưng, đám "khán giả" đang hào hứng kia xụi lơ ngay tút xuýt. Mặt xanh lè xanh lét, từng đứa một nối đuôi nhau lảng mất. Trong nháy mắt, bốn phía "khán đài" trống trơn, chỉ còn trơ lại bọn Quý ròm và bốn đứa trong băng "tứ quậy".

Thầy Đang không buồn vặn hỏi, chỉ lạnh lùng ngoắt tay:

- Các em theo tôi!

Đám khán giả rút vào hành lang, bàn tán xôn xao và đưa cặp mắt hồi hộp nhìn theo bảy tội phạm đang lủi thủi đi theo thầy Đang và mất hút sau cánh cửa đầy đe dọa chỗ văn phòng Ban giám hiệu.

Mãi đến khi tiếng trống vào học vang lên, tụi bạn mới thấy mấy ông nhóc kéo nhau vào lớp.

Duy Dương cúi đầu lặng lẽ tiến bước, chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Chỉ có tụi thằng Quốc Ân là mặt mày nhơn nhơn. Ở bên kia, Quý ròm và Tiểu Long lầm lì đi về chỗ ngồi.

Nhỏ Hạnh quay qua Quý ròm tính hỏi nhưng thấy mặt thằng ròm xụ xuống một đống bèn tặc lưỡi làm thinh. Tiểu Long có vẻ thản nhiên hơn, nhưng lại ngồi tuốt ở đầu bàn phía ngoài.

Cho đến lúc ra về, nhỏ Hạnh mới hắng giọng gạn hỏi:

- Khi nãy Long và Quý đánh nhau với băng "tứ quậy" hả?

Quý ròm làu bàu:

- Đã đánh nhau đâu!

Tiểu Long liếc Quý ròm, mỉm cười:

- Không đánh nhưng mà xô.

Nghe Tiểu Long nhắc đến chuyện này, Quý ròm càng quạu:

- Tại thằng Quốc Ân xô tao bật gọng, thầy Đang không nói gì lại đi rầy tao!

Tiểu Long nheo mắt:

- Tại mày xô trước!

Quý ròm hừ mũi:

- Ai bảo nó kêu tao là khỉ!

Rồi nó nhìn Tiểu Long giọng trách móc:

- Nó nhạo cả mày và thằng Duy Dương nữa chứ đâu phải mình tao! Mày không dám làm gì tụi nó để tao phải đen cái thân còm nhỏm còm nhom ra đối địch, vậy mà bây giờ bày đặt phê phán!

- Không phải là tao không dám làm gì! – Tiểu Long ấp úng phân trần – Tại lúc đó tao thấy tụi mình giống khỉ thật chứ bộ!

Nhỏ Hạnh chợt nhớ ra, tò mò hỏi:

- À, phải rồi! Hai bữa nay Long và Quý chơi trò gì dưới gốc cây vậy?

- Ồ, trò nhảm nhí ấy mà!

Quý ròm phẩy tay, rồi đột nhiên nó đâm tức:

- Trăm sự cũng tại "thằng thỏ đế" kia mà ra!

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- "Thằng thỏ đế" nào?

- Thằng Duy Dương chứ còn thằng nào! – Quý ròm nghiến răng – Con trai gì mà không dám đá bóng, sợ gãy chân, không dám rượt bắt, sợ u đầu …

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Biết đâu Duy Dương thể trạng ốm yếu hoặc mắc phải chứng bệnh gì đó nên không thể chơi những trò hoạt động mạnh được!

Quý ròm bĩu môi, vừa nói nó vừa giơ hai cánh tay ra trước mặt:

- Nếu nói đến ốm yếu thì phải nói đến thằng ròm này nè! "Thằng thỏ đế" kia chỉ mắc mỗi chứng bệnh là bệnh nhát gan thôi!

Thằng Duy Dương có vẻ như mắc phải chứng bệnh nhát gan thật. Hôm sau, Tiểu Long và Quý ròm ngoắt nó, ngạc nhiên thấy nó làm lơ.

Và khi Tiểu Long và Quý ròm ra sân chạy nhảy chán, quay vô, đứa nào đứa nấy bỗng há hốc miệng khi thấy nó đang hì hục cõng tụi Quốc Ân đi lòng vòng quanh lớp y như những ngày đầu.

Quý ròm nghe máu dồn lên mặt. Nó hét tướng:

- Duy Dương!

Duy Dương xoay người dòm, Hải quắn đang ngồi một đống trên lưng nó cũng xoay theo.

Thấy phía trên Hải quắn hếch mặt lên trời vẻ khiêu khích, phía dưới thằng Duy Dương giương mắt ếch ra ý hỏi, Quý ròm muốn lộn ruột:

- Mày hất thằng Hải quắn xuống đất đi!

Duy Dương đáp lại mệnh lệnh của Quý ròm bằng một cái lắc đầu chậm chạp, rồi bỏ mặc thằng ròm đứng trơ ra đó, nó từ từ xoay người lại và chăm chỉ cõng thằng Hải quắn đi tiếp.

- Thằng thỏ đế!

Quý ròm điên tiết mắng.

Nhưng "thằng thỏ đế" dường như chẳng nghe thấy gì. Nó lặng lẽ và nặng nhọc bước, ngất ngưởng trên lưng là thằng Hải quắn đang nhếch mép cười đắc thắng.

Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó đập mạnh vào lưng Tiểu Long:

- Giờ tính sao mày?

Tiểu Long khụt khịt:

- Tính cái quái gì được mà tính! Đây là thằng Duy Dương tự nguyện chứ bộ!

Quý ròm đấm tay lên ngực:

- Thật tức chết cho cái thằng này!

Nhưng Quý ròm không chết được. Nó phải sống để hỏi cho ra lẽ.

Trưa đó, trên đường về nó lại gần Duy Dương, hậm hực hỏi:

- Hôm nay mày sao thế?

- Tao có sao đâu!

Câu trả lời tỉnh khô của thằng này càng làm Quý ròm phát khùng. Nó nghiến răng trèo trẹo:

- Mày còng lưng làm ngựa cho tụi kia cưỡi mà bảo là không sao hả?

- Tại tao chơi thua.

- Thì mày đừng chơi cái trò "oẳn tù tì" chết tiệt đó nữa! – Quý ròm giận dỗi nói – Tụi tao rủ mày chơi bắt lá ai bảo mày không chơi!

Lần này, Duy Dương không đáp. Nó cụp mắt xuống, lầm lũi bước.

Thái độ của Duy Dương khiến Quý ròm đâm nghi:

- Tụi thằng Quốc Ân không cho mày chơi với tụi tao phải không?

Duy Dương vẫn làm thinh.

Quý ròm gầm gừ:

- Phải vậy không? Sao mày không nói?

Thấy thằng ròm khói xịt ra đằng mũi, Duy Dương bối rối gật đầu.

Quý ròm nhếch môi:

- Thế là mày tuân lệnh răm rắp?

Duy Dương lí nhí:

- Tụi nó hăm nếu tao không nghe theo, tụi nó sẽ cho tao nhừ đòn!

- Mày đừng sợ! – Tiểu Long nãy giờ im lặng đi bên cạnh, nghe vậy liền đặt tay lên vai Duy Dương, dịu dàng trấn an – Hôm qua mới bị kêu lên văn phòng Ban giám hiệu, tụi nó không dám làm gì mày đâu. Tụi nó chỉ dọa thôi!

Quý ròm cười hê hê:

- Tao gọi mày là "thằng thỏ đế" quả không sai chút nào! Tụi nó mới hù một tí mà mày đã són ra quần rồi!

Duy Dương lầm bầm:

- Tại tao không thích đánh nhau.

- Thích không thích quái gì! – Quý ròm cười mát – Mày sợ tụi nó thì có!

Tiểu Long mỉm cười, hắng giọng:

- Ngày mai mày cứ ra sân chơi trò bắt lá với tụi tao, đừng thèm chơi "oẳn tù tì" ăn cõng nữa!

Vừa nói, Tiểu Long vừa nháy mắt với Quý ròm. Quý ròm liền ngoác miệng bô bô:

- Trò bắt lá hấp dẫn thế mà mày không chơi! Thật từ bé đến giờ tao chưa thấy trò nào hay như trò này!

Nghe vậy, thằng Duy Dương hớn hở ngẩng đầu lên. Nó nói, mặt tươi roi rói:

- Ừ, ngày mai tụi mình sẽ chơi trò bắt lá.

Chương 4

Duy Dương giữ đúng lời hứa. Hôm sau, bất chấp những cái trừng mắt dọa dẫm của Quốc Ân và đồng bọn, trống ra chơi vừa vang lên, nó đã tót ra cửa đi theo Quý ròm và Tiểu Long.

- Duy Dương! – Quốc Ân tím mặt gọi.

Thoạt đầu Duy Dương định phớt lờ, nhưng rồi nó ngoảnh cổ lại:

- Gì?

- Mày đi đâu đó?

- Tao ra ngoài kia một chút.

- Không "chút chít" gì cả! – Quốc Ân cáu kỉnh – Ở lại chơi với tụi tao!

Duy Dương nuốt nước bọt:

- Tao không thích chơi trò đó nữa!

Răng thằng Quốc Ân nghiến vào nhau ken két:

- Hôm qua tụi tao nói gì với mày, mày còn nhớ không?

Cái giọng uy hiếp của Quốc Ân khiến Duy Dương thoáng hơi lúng túng.

- Nhớ! – nó chột dạ đáp.

- Nhớ sao mày không nghe lời tao?

Thằng Duy Dương lại đực mặt ra.

- Kệ tụi nó! – Quý ròm kéo tay Duy Dương – Mày cứ đi theo tao, tụi nó không dám làm gì đâu!

Băng "tứ quậy" không dám làm gì thật. Ra chơi vô, Duy Dương cứ nơm nớp, chờ Quốc Ân kiếm chuyện. Nhưng thằng này chẳng tỏ vẻ gì muốn gây gổ. Cũng có thể nó không dám.

Quốc Ân chỉ nhếch mép:

- Mày ngon quá há?

Rồi cắm mặt vào tập, chả buồn động tay động chân.

Giờ ra về, Quý ròm lại gần Duy Dương, cười hì hì:

- Mày thấy chưa? Tụi nó chỉ tài dọa thôi!

Nhưng qua ngày hôm sau thì Quý ròm không cười được nữa. Thằng Duy Dương đến lớp với bộ mặt bầm tím khiến bọn bạn xôn xao.

Quý ròm và Tiểu Long chặn Duy Dương ngay cửa.

- Mày sao thế? – Tiểu Long lo lắng hỏi.

- Tao có sao đâu!

Thấy thằng này giở "chiêu" quen thuộc, Quý ròm sầm mặt:

- Không sao mà mặt mày sưng vù thế kia! Tụi nào đánh mày phải không?

- Đâu có.

- "Đâu có" cái đầu mày! – Quý ròm nổi khùng – Chẳng lẽ sau một đêm ngủ dậy cái mặt của mày tự nhiên sưng vếu lên?

Duy Dương nhăn nhó:

- Không phải tự nhiên, mà do … do …

Quý ròm nhanh nhảu:

- Do mày bị tụi thằng Quốc Ân vây đánh chứ gì?

- Không phải đâu! – Duy Dương hốt hoảng – Tụi nó chẳng liên can gì đến chuyện này!

- Mày đừng có bao che cho tụi nó! – Quý ròm gầm gừ – Tao phải làm cho ra lẽ!

Nói xong, Quý ròm hầm hầm xộc thẳng vào lớp.

Quý ròm làm Duy Dương hoảng kinh. Nó quýnh quíu chạy theo định níu áo bạn nhưng Quý ròm đã kịp xoẹt lại chỗ băng "tứ quậy".

Lúc này Quốc Ân và Quới Lương đang ở ngoài sân. Ngồi tại chỗ chỉ có thằng Lâm và Hải quắn. Thấy Quý ròm đột nhiên đâm bổ lại chỗ tụi nó ngồi, mặt mày lại đỏ gay, hai thằng này không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, vội lật đật đứng lên thủ thế.

- Tụi mày chơi trò gì với thằng Duy Dương thế hả? – Quý ròm gầm lên.

Hải quắn ngơ ngác:

- Trò gì đâu!

Còn thằng Lâm thì nhe răng cười:

- À, trò "oẳn tù tì" ấy mà! Bộ mày muốn chơi hả?

- Tụi mày đừng có vờ vịt! – Quý ròm mắt long sòng sọc – Tao muốn hỏi tại sao hôm qua tụi mày đón đường hành hung thằng Duy Dương!

- Không phải tụi nó đâu!

Duy Dương vội vã lên tiếng, lúc này nó và Tiểu Long đã tới sau lưng Quý ròm.

- Làm gì có chuyện đó! – Thằng Lâm nhún vai đáp lời Quý ròm, rồi chợt nhìn thấy bộ mặt tím bầm của Duy Dương, nó ngẩn tò te – Ủa, mặt mày bị sao thế?

Nghe thằng Lâm kêu lên sửng sốt, Quý ròm ngạc nhiên liếc Duy Dương:

- Bộ không phải tụi nó thật hả?

- Tao đã nói ngay từ đầu là không phải tụi nó mà!

- Sao mày bảo tụi nó dọa đánh mày?

- Tụi tao chỉ dọa thôi! – Hải quắn cười khảy – Chứ chẳng đời nào tụi tao lại đi làm cái trò vô lương tâm đó!

Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt Duy Dương:

- Không phải tụi thằng Lâm thì là ai?

Duy Dương gãi đầu:

- Tao cũng chẳng biết là ai!

Quý ròm nổi điên:

- Mày đừng có dóc! Người ta đánh mày bầm mày bầm mặt sao mày lại không biết?

Duy Dương lúng túng giải thích:

- Đây là người ta đánh nhầm.

- Đánh nhầm? – Quý ròm bật kêu lên.

Tiểu Long, Hải quắn và thằng Lâm cũng há hốc miệng kinh ngạc.

- Ừ!

Duy Dương gật đầu, rồi nhìn qua những khuôn mặt đang thuỗn ra của tụi bạn, nó liếm môi kể:

- Chiều hôm qua trên đường đi đến nhà bà cô, tao tình cờ gặp vụ đụng xe …

- Đụng xe? – Hải quắn mở to mắt – Eo ôi, thế có ai chết không?

- Không! – Duy Dương lắc đầu – Nạn nhân là một con nhỏ trạc tuổi bọn mình. Nó chớm băng qua đường đã bị một chiếc xe máy đụng phải. Chiếc

xe đang phóng nhanh còn con nhỏ từ trong nhà băng ra quá đột ngột, vì vậy mới xảy ra tai nạn.

- Rồi sao nữa? – Hải quắn giục.

- Con nhỏ ngã xuống đất, bất tỉnh. Còn chiếc xe thì chạy luôn.

- Thật khốn kiếp! – Thằng Lâm nghiến răng trèo trẹo.

Quý ròm nheo mắt nhìn Duy Dương:

- Thế là mày lật đật xuống xe chạy lại đỡ nạn nhân dậy phải không?

- Ừ! – Duy Dương bẽn lẽn – Tao đỡ con nhỏ lên và … và … bế nó vào nhà …

- Và người nhà của nó tưởng mày là thủ phạm nên hạ cẳng tay thượng cẳng chân với mày? – Hải quắn hắng giọng hỏi, vẻ như muốn chứng tỏ nó thông minh không kém gì Quý ròm.

Duy Dương thở dài:

- Ừ, lúc nó bị đụng xe thì không ai trong nhà chứng kiến. Đến khi tao ẵm nó vào, thấy con nhỏ mê man bất tỉnh, mấy ông anh nó liền ngầu mắt lên và nhảy xổ vào tao. Đã mấy lần tao định chống cự lại nhưng …

Hải quắn cười hì hì:

- Nhưng mày lượng sức mình không chống cự nổi chứ gì?

Duy Dương ấp úng:

- Không phải thế! Cái chính là …

- Tao hiểu rồi! – Quý ròm gật gù gỡ bí cho bạn – Trong trường hợp oái oăm như vậy, nếu tao là mày, tao cũng sẽ ôm đầu chịu trận thôi. Người ta đang thương tâm, đâu còn bình tĩnh …

Tiểu Long tò mò:

- Thế rốt cuộc mày có minh oan được không?

Gương mặt méo mó của Duy Dương rạng lên:

- May quá, sau một hồi được người nhà xức dầu, giật tóc, con nhỏ đó tỉnh dậy. Và nó xác nhận là tao vô tội!

- Ừ, may thật! – Thằng Lâm rùng mình – Nếu lúc đó con nhỏ kia ngủm luôn thì chẳng biết thế nào! Có khi mày phải theo nó đi "tham quan âm phủ" luôn không chừng!

Hải quắn lên giọng hiểu biết:

- Lần sau gặp tình huống như vậy mày phải … mày phải …

Hải quắn ấp a ấp úng một hồi rồi tắc tị. Nó nhận ra mình trót ngứa miệng ba hoa thì đã muộn. Chẳng lẽ khuyên thằng Duy Dương gặp tình huống như vậy phải nhắm mắt chạy luôn để khỏi rước vạ vào mình? Mà thực bụng nó đâu có định khuyên như vậy.

Quý ròm lé mắt ngó Hải quắn, cười ruồi:

- Phải sao? Làm gì mày cà lăm ba năm chưa hết vậy?

Hải quắn đỏ bừng mặt:

- Ý tao muốn nói lần sau nếu gặp tình huống như vậy thì thằng Duy Dương phải … phải … làm y như vậy thôi!

- Xì! – Quý ròm nhún vai – Tưởng sao, nói vậy mà cũng đòi nói!

Duy Dương chép miệng:

- Ừ, nếu ở trong hoàn cảnh đó tụi mày cũng sẽ hành động như tao thôi!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Thế sau khi con nhỏ đó xác nhận mày vô tội thì các ông anh nó có xin lỗi mày không?

- Có! – Duy Dương chớp mắt – Họ xin lỗi tao rối rít. Lúc đó trông họ tội lắm. Và họ đặt tao nằm xuống cạnh con nhỏ. Rồi họ xức dầu cho cả hai.

Vừa nói Duy Dương vừa đưa tay rờ rẫm những chỗ sưng trên má. Tiểu Long đặt tay lên vai bạn, giọng an ủi:

- Những vết bầm này chừng vài ngày nữa sẽ hết, mày đừng lo!

Quý ròm nói thêm:

- Nhưng trong khi chờ cho khỏe hẳn, mày chớ có dại dột cõng ai trên lưng đấy nhé!

Nghe cái giọng cà khịa của Quý ròm, Duy Dương giật mình liếc sang Hải quắn và thằng Lâm.

Và nó vô cùng ngạc nhiên thấy hai thằng này chẳng hề phản ứng mảy may. Không những thế, thằng Lâm còn tặc lưỡi nói:

- Từ nay trở đi tụi tao sẽ không rủ thằng Duy Dương chơi "oẳn tù tì" ăn cõng nữa đâu!

Chương 5

Quý ròm kể cho nhỏ Hạnh nghe câu chuyện về Duy Dương rồi mỉm cười kết luận:

- Như vậy trên trái đất này đâu phải chí có thằng mập nhà mình mới là "người hiệp nghĩa"!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Tao nhận tao là "người hiệp nghĩa" hồi nào!

Quý ròm trề môi:

- Mày không nhận nhưng mày hành động như "người hiệp nghĩa" tức là mày tự nhận rồi!

Sau khi nói ngang như cua, không để Tiểu Long kịp cự nự, Quý ròm gật gù tiếp:

- Nhưng dù sao mày vẫn thua "thằng thỏ đế" một bậc.

Nhỏ Hạnh cười cười phụ họa:

- Thua chỗ nào hở Quý?

Quý ròm hăm hở vung tay:

- Thằng Tiểu Long nhà mình là "cao thủ võ lâm". Một thân võ học như nó đi lại "hành hiệp trên giang hồ" là chuyện bình thường. Kẻ trói gà không chặt như thằng Duy Dương mà dám liều mình ra tay trượng nghĩa, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, đó mới là điều đáng nể!

- Ừ, đúng là tao thua thằng Duy Dương một bậc! – Tiểu Long thật thà xác nhận.

Quý ròm lại cảm khái:

- Thằng Duy Dương là một đứa nhát gan. Đá bóng, vật nhau, rượt bắt, leo trèo, trò gì cũng không dám chơi, sợ u đầu mẻ trán! Thế mà rốt cuộc vẫn không tránh khỏi tai họa!

Câu nói của Quý ròm bỗng khiến nhỏ Hạnh lo lắng:

- Hạnh sợ những chuyện như thế này chưa phải đã chấm dứt với Duy Dương đâu!

Quý ròm và Tiểu Long tròn mắt:

- Hạnh nói thế nghĩa là sao?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, bâng khuâng đáp:

- Tính tình Duy Dương như thế, sớm muộn gì cũng sẽ lại can thiệp vào chuyện thiên hạ …

- Tôi hiểu rồi! – Quý ròm gật đầu – Và rắc rối sẽ lại đến …

Tiểu Long liếm môi hiến kế:

- Hay là ngày mai mình dò xem nhà thằng Duy Dương ở đâu. Sau đó, mỗi khi nó đi học hoặc về nhà, tụi mình bí mật đi theo để nhỡ nó có gặp chuyện gì thì mình kịp thời giải vây cho nó.

- Vớ vẩn! – Quý ròm bĩu môi – Tao nghĩ chẳng việc gì phải làm như vậy.

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm:

- Cứ làm theo lời Long cũng chẳng hại gì. Dù sao đấy cũng là cơ hội để mình hiểu thêm về người bạn kì lạ này.

- Thôi được! – Thấy nhỏ Hạnh bênh Tiểu Long, Quý ròm thở đánh thượt – Tụi mình đành làm vệ sĩ cho "thằng thỏ đế" này một thời gian vậy.

Trưa đó, khi Duy Dương vừa ôm cặp tuôn ra cổng, bon Quý ròm liền nháy nhau lật đật bám theo.

Duy Dương không biết đang bị bọn Quý ròm theo dõi. Nó cắm cúi rảo bước, chốc chốc lại đưa tay xoa xoa nơi má.

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Chắc nó đau lắm!

- Ừ, tội nó ghê!

Quý ròm xuýt xoa:

- Phải chi nó có "thiết đầu công" như mày!

- "Thiết đầu công" cũng chẳng ăn thua gì! – Tiểu Long lắc đầu – Đây là người ta đánh vào mặt chứ đâu phải đánh vào đầu.

- Thì mình cúi mặt xuống, đưa đầu ra đỡ.

- Nói như mày!

- Thôi, Quý và Long đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Hạnh đột ngột lên tiếng – Duy Dương quẹo trái rồi kìa!

Tiểu Long và Quý ròm vội lia mắt ra phía trước và hối hả vọt lên

- Từ từ thôi! – Nhỏ Hạnh lệt bệt chạy theo, hốt hoảng gọi – Coi chừng Duy Dương nhìn thấy!

Nhưng Quý ròm và Tiểu Long đâu phải hai thằng khờ. Chúng đã từng đóng vai thám tử như thế này bao nhiêu lần, dễ gì để cho "con mồi" phát giác tung tích.

Hai đứa đứng nép mình sau gốc cây chỗ góc đường, thò đầu ra quan sát.

Duy Dương vẫn ung dung cất bước, lúc này nó đã thôi rờ rẫm những vết bầm.

Nhỏ Hạnh đến sau lưng hai bạn, thì thầm:

- Duy Dương có …

Nhỏ Hạnh mới nói nửa chừng, Quý ròm đã nhanh nhẩu cắt ngang:

- Nó chẳng hay biết gì …

Nhưng Quý ròm cũng chẳng kịp nói hết câu. Ở trước mặt Duy Dương một lần nữa đột ngột biến mất. Lần này nó quẹo phải.

Bọn Quý ròm lại hấp tấp co giò rượt theo.

Duy Dương quẹo chừng ba lần thì đến một chung cư. Nó chui vào cầu thang và khuất dạng sau hành lang tối om.

- Thì ra nó ở đây! – Quý ròm thở phào.

Tiểu Long chớp mắt:

- Đuổi theo xem nó ở lầu mấy chứ?

- Không cần đâu! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Mỗi buổi sáng tụi mình đợi Duy Dương ngay trước chung cư là được rồi!

Quý ròm gãi đầu nhăn nhó:

- Nhà nó ở ngược hướng với nhà tụi mình, ngày nào cũng lẽo đẽo theo nó chắc tiêu đời cặp giò quá!

Tiểu Long mỉm cười:

- Tụi mình chỉ "đưa đón" nó một thời gian thôi. Có đi theo nó cả đời đâu mà sợ!

Thế là kể từ bữa đó, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh buộc phải đi học sớm hơn và về nhà trễ hơn thường lệ.

Tờ mờ sáng, ba đứa kiếm một góc khuất, ngồi chầu trước chung cư thằng Duy Dương ở, ngóc cổ đợi nó ra. Trưa, ba đứa lại tò tò đi sau lưng Duy Dương cho tới khi thằng này khuất hẳn sau cầu thang mới ba chân bốn cẳng chạy về nhà mình.

Tới ngày thứ tư thì Quý ròm đâm chán. Đang đi theo Duy Dương, nó chợt dừng phắt lại:

- Đứng lại một tẹo đã nào!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày mỏi giò hả?

Quý ròm không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Long. Mà làu bàu:

- Tụi mình lo xa quá đáng! Chắc chẳng có chuyện gì xảy ra với "thằng thỏ đế" này đâu!

Nhỏ Hạnh so vai:

- Biết đâu được!

- Biết chứ sao không! – Quý ròm tiếp tục lộ bất bình – Ngay từ đầu tôi đã có cảm giác tụi mình đang làm một chuyện rất vớ vẩn rồi mà!

- Sao lại vớ vẩn? – Nhỏ Hạnh cau mày vẻ phật ý.

Tiểu Long động viên bạn:

- Mày cố đi! Hết tuần này mà Duy Dương vẫn bình an vô sự, tụi mình sẽ không "đưa đón" nó nữa!

Nghe Tiểu Long nói vậy, Quý ròm thôi không lầm bầm nữa. Nó đảo mắt ra phía trước, dợm cất bước. Nhưng rồi nó chợt sững ngay lại.

Có hai thằng nhãi đang đánh nhau ngay chỗ ngã tư. Đúng ra chỉ có thằng lớn đánh, à không phải đánh, mà là đá. Thằng này to con cỡ Tiểu Long. Nó cứ tung cẳng chân to như cột nhà đá bem bép vào mông thằng bé. Còn thằng bé thì hai tay ôm mông, nước mắt ràn rụa.

- Có chuyện rồi!

Quý ròm buột miệng. Nó đánh mắt sang hai bạn, thấy Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đang dừng chân và nhìn chăm chăm ra phía trước.

Duy Dương lúc này đã tiến sát lại chỗ đánh nhau.

- Nguy to rồi!

Quý ròm lại nói và nhích người định bước tới.

- Gượm đã! – Tiểu Long níu tay bạn – Mày định làm gì thế?

- Phải ngăn Duy Dương lại ngay! Nếu không nó sẽ lại bị ăn đòn cho xem.

Tiểu Long khịt mũi:

- Mày nghĩ nó sẽ nhúng tay vào chuyện này sao?

- Chắc chắn rồi!

Nhỏ Hạnh vọt miệng đáp thay Quý ròm. Đang nói, nó bỗng thấp thỏm kêu lên:

- Xem kìa!

Thực ra, không cần nhỏ Hạnh gọi, Tiểu Long và Quý ròm cũng đã nhìn thấy Duy Dương đang đến gần thằng lớn. Đứa nào đứa nấy bất giác nín thở, mắt dán chặt về phía trước.

Duy Dương đứng trước mặt đối phương, mấp máy môi nói gì đó, có lẽ là khuyên can.

Thằng kia cũng mấp máy môi đáp trả. Tuy không nghe rõ cuộc đối đáp, nhưng nhìn khuôn mặt đỏ gay của thằng nhãi hung hăng nọ, bọn Quý ròm cũng đoán được nó bực mình trước sự can thiệp của thằng Duy Dương lắm lắm.

Hai bên nói qua nói lại một hồi, Duy Dương bất thần quay sang thằng bé, vẫy tay ra hiệu.

Thằng bé nơm nớp đánh mắt sang thằng lớn, thấy thằng này không nói gì, liền co giò bỏ chạy. Nhưng thằng lớn nhanh như cheo, nó khoa chân một cái đã chắn ngay lối thoát của thằng bé.

Tiểu Long liếc Quý ròm:

- Thằng này "có nghề" mày ạ!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Ừ, thằng bé kia không khéo lại nhừ đòn với nó mất thôi!

Quả như Quý ròm lo lắng, vừa chặn thằng bé lại, thằng lớn đã trợn mắt quát như sấm:

- À, tính chuồn hả?

Kèm theo tiếng quát là một cú đá xoẹt thẳng vào mông đối phương. Nếu trúng phải cú đá giận dữ này, nạn nhân sẽ rêm mình ba ngày chứ chẳng

chơi.

Nhỏ Hạnh sợ hãi ôm mặt:

- Thằng bé chết mất!

Nhưng dường như thằng bé chưa tới số chết. Cú đá xé gió của thằng lớn chưa kịp chạm vào mông thằng bé đã bất ngờ bị gót chân của Duy Dương cản lại. Chẳng ai rõ Duy Dương thò chân ra lúc nào. Ngay cả thằng lớn cũng không nhìn thấy. Chỉ đến khi mu bàn chân chạm phải gót giày của Duy Dương đánh "bốp" khiến nó phải ôm cẳng chân nhăn nhó, lúc đó nó mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau một hồi xuýt xoa, nó đứng thẳng người lên và quay phắt sang Duy Dương, miệng quát tướng:

- À, mày muốn gây sự phải không?

Câu nói vừa thốt ra, không để Duy Dương kịp trả lời, nó đã nhảy xổ vào đối phương một cách hung hãn.

Quý ròm giật tay Tiểu Long:

- Xông lên đi! Không khéo thằng Duy Dương lại bầm mặt như bữa trước!

Nhỏ Hạnh cũng quýnh quíu giục:

- Lẹ lên đi Long!

Nhưng Tiểu Long vẫn đứng trơ thổ địa. Nó nhếch mép:

- Nếu có đứa bầm mặt thì đứa đó chắc chắn không phải là thằng Duy Dương.

Câu nói lạ lùng của thằng mập khiến Quý ròm ngơ ngác:

- Mày nói gì thế?

Tiểu Long thủng thỉnh đưa tay quẹt mũi:

- Tài nghệ thằng Duy Dương còn trên thằng kia cả chục lần.

Quý ròm ngẩn tò te:

- Ý mày muốn nói "thằng thỏ đế" là dân có "nghề" ư?

- Đúng vậy! – Tiểu Long nhún vai – Tài đấm đá của nó không kém gì tao đâu!

Câu nói của Tiểu Long khó tin quá đỗi, nhưng Quý ròm và nhỏ Hạnh lại không thể không tin. Những diễn biến trước mắt đã xác nhận Tiểu Long không nói ngoa.

Duy Dương và đối phương trao đổi với nhau chừng chục "chiêu". Tình thế đã ngã ngũ. Thằng kia vừa đánh vừa lùi, mồ hôi toát như tắm. Còn Duy Dương ra đòn ung dung, nhàn nhã, vẻ như chưa tung hết sức. Nói cho đúng, thằng kia chẳng dính đòn của Duy Dương bao lăm nhưng những cú đánh của nó đều bị Duy Dương khóa chặt khiến nó không tài nào chạm vào người đối phương được. Sự tuyệt vọng mỗi lúc một lộ rõ trên mặt nó.

Quý ròm thở dài:

- Thật không ngờ!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán lặp lại:

- Thật không ngờ!

Tiểu Long không nói gì, chỉ cựa quậy người, làm như chiếc áo nó mặc hôm nay chật chội hơn mọi bữa hay sao ấy

Ở đằng kia, đối thủ của Duy Dương đã thôi chống cự. Nó xuôi tay thất thểu bỏ đi sau khi ném cho Duy Dương một cái nhìn hằn học. Thằng bé thì đã chạy biến từ đời nào.

Duy Dương đứng một mình giữa ngã tư, chả rõ đang nghĩ gì. Thần người một lúc, nó đưa tay quệt mồ hôi trán và xốc cặp rảo bước.

Bây giờ Quý ròm mới bàng hoàng phát hiện từ nãy đến giờ Duy Dương vẫn không buông chiếc cặp. Chỉ cần một tay, "thằng thỏ đế" đã thừa sức áp đảo đối thủ.

Chương 6

Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh:

- Vậy là sao hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Hạnh cũng chẳng biết!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Đúng là không thể hiểu nổi

Quý ròm bứt tai:

- Thằng này quả là bí hiểm! Lúc nào cũng ra vẻ ta đây là người yếu ớt, không dám động tay động chân, nào ngờ nó là một "cao thủ võ lâm"!

- Ừ, lạ ghê! – Tiểu Long chép miệng – Lại còn vờ sợ sệt đưa lưng cho tụi thằng Quốc Ân cưỡi nữa chứ!

Quý ròm ấm ức:

- Khiến mấy hôm nay tụi mình phải tò tò đi theo bảo vệ cho nó, tức ơi là tức!

Quý ròm đấm hai tay vào nhau:

- Ngày mai tao phải hỏi thẳng nó mới được!

Nói là làm, sáng hôm sau Duy Dương vừa lò dò tới cổng, Quý ròm đã chạy lại, miệng toét đến tận mang tai:

- A, chào hiệp sĩ bịt mặt!

Duy Dương ngơ ngác:

- Mày nói gì vậy?

- Thôi đi, mày đừng có làm bộ! – Quý ròm phát lên vai Duy Dương – hôm qua tụi tao nhìn thấy hết rồi.

Duy Dương vẫn giương mắt nai:

- Tụi mày nhìn thấy gì cơ?

- Nhìn thấy mày trổ tài đánh nhau chứ nhìn thấy gì! – Quý ròm nheo mắt nhìn bạn.

Rồi nó cười mát:

- Xin lỗi mày nhé! Tụi tao đúng là có mắt như mù.

Duy Dương chùi tay vào nẹp quần:

- Tao vẫn chẳng hiểu mày nói gì.

- Mày giỏi vờ vịt thật đấy! – Quý ròm nhếch mép, rồi nó huỵch toẹt – Chả phải trưa hôm qua mày đụng độ với thằng nhãi ở chỗ ngã tư sao?

- Chắc mày nhầm ai với tao rồi! – Duy Dương lắc đầu – Mày cũng biết là tao không bao giờ chơi trò đánh nhau mà!

Rồi không để Quý ròm kịp căn vặn thêm, Duy Dương lật đật quay mình đi thẳng.

Quý ròm nghệt mặt nhìn theo, tức tối rít qua kẽ răng:

- Thằng thỏ đế!

Chợt nhận ra cái biệt danh này không còn hợp với Duy Dương nữa, nó nuốt nước bọt:

- À, không phải thằng thỏ đế! Mà là thằng … thằng …

- Mày làm gì mà "thằng, thằng" hoài vậy?

Tiểu Long đến sau lưng Quý ròm, ngạc nhiên hỏi.

Quý ròm quay sang bạn, vò đầu:

- Tao không biết bây giờ phải gọi Duy Dương là thằng gì.

- Thằng gì không quan trọng! – Tiểu Long mỉm cười – quan trọng là khi nãy nó giải thích thế nào về chuyện hôm qua.

- Nó chả giải thích gì cả!

- Là sao?

Quý ròm nhăn nhó:

- Nó bảo hôm qua tụi mình đã nhìn nhầm. Nó bảo không phải nó.

Tiểu Long thu nụ cười:

- Nó không chịu nhận ư?

- Không! Nó bảo xưa nay nó không thích đánh nhau.

Tiểu Long gãi gáy:

- Lạ thật! Sao nó lại nói như thế nhỉ?

Quý ròm chợt hừ mũi:

- Tao có cách rồi.

- Cách gì?

Quý ròm kề tai Tiểu Long thì thào. Nghe tới đâu mắt Tiểu Long sáng rỡ đến đó:

- Kế hoạch của mày hay lắm!

Quý ròm đắc chí:

- Chắc chắn lần này thằng Duy Dương sẽ hết đường chối!

Tiểu Long bỗng phân vân:

- Liệu Hạnh có để tụi thằng Tùng tham gia vào kế hoạch này không?

- Mày yên tâm. Tao nghĩ Hạnh sẽ không phản đối đâu.

Duy Dương không biết bọn Quý ròm đang âm mưu "lật tẩy" mình. Khoảng ba ngày sau, cũng trên đường đi học về, nó lại nhìn thấy một đám bốn năm đứa đang rượt nhau lòng vòng quanh bồn hoa kế ngã tư hôm nọ.

Đằng trước là ba thằng nhóc khoảng mười, mười một tuổi đang ôm cặp chạy cuống cuồng, đứa nào đứa nấy nước mắt nước mũi sì sụt. Đuổi sát phía sau là hai thằng nhãi to con, mặt mày trông có vẻ dữ tợn, nhất là thằng mặt rỗ lúc này sắp tóm được một trong các ông nhóc đang chạy bán sống bán chết trước mặt kia.

- Này, tụi mày sao lại bắt nạt trẻ con thế hả?

Duy Dương hắng giọng, vừa kêu nó vừa rảo bước tiến lại. Dĩ nhiên có tài thánh Duy Dương mới biết hai thằng nhãi to con kia là Bò Lục và Văn Châu, còn ba nạn nhân oắt tì nọ chính là thằng Tùng em nhỏ Hạnh và Nghị, Đạt bạn nó.

Thấy có người can thiệp, tụi thằng Tùng vờ mừng rỡ:

- Anh ơi, anh cứu tụi em với!

- Bọn này bắt tụi em nộp tiền mới cho đi!

Duy Dương nhìn bọn nhóc:

- Tụi em đừng lo!

Bò Lục từ từ tiến lại:

- Nhưng chính mày lo đi là vừa!

Văn Châu cũng hất hàm:

- Ai cho mày chõ mũi vào chuyện làm ăn của bọn tao hả?

Duy Dương biết đấy là bọn trấn lột, nói lý lẽ cũng bằng thừa. Nó bước lui một bước, đưa mắt thăm dò đối thủ và cúi người đặt cặp xuống bãi cỏ.

Nấp sau gốc cây, Quý ròm khoái trá:

- Lần này Duy Dương biết gặp phải cao thủ rồi. Hà hà, bữa nay sẽ có một màn "long tranh hổ đấu".

Bọn thằng Tùng lúc này đã chạy tuốt ra xa đứng xem nhưng Duy Dương dường như chưa an tâm. Nó hướng về phía bọn nhóc, kêu lớn:

- Các em về nhà đi! Chuyện ở đây …

Duy Dương không có dịp nói hết câu. Cú đấm của Bò Lục đã cắt ngang lời nó.

Duy Dương tạt ngang né đòn, miệng rối rít:

- Này, này, có gì thì …

Lần thứ hai, Bò Lục chặn họng Duy Dương bằng một cú đá cực mạnh nhằm ngay ống quyển khiến Duy Dương phải co giò nhảy tránh.

Quý ròm quay sang Tiểu Long, cười hì hì:

- Không lẽ nó định nói câu "có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh …" giống như của mày?

Tiểu Long phớt lờ câu chòng ghẹo của Quý ròm. Nó chỉ tay ra phía trước:

- Xem kìa!

Quý ròm ngoảnh phắt lại. Và miệng nó lập tức há hốc. Nó phải đưa tay dụi mắt hai ba cái để thật sự tin rằng cái đứa đang ngồi phệt dưới đất kia là thằng Bò Lục.

Quý ròm không tin vào mắt mình cũng phải. Bò Lục võ nghệ đâu phải hạng xoàng, thế mà hai bên giao đấu chưa tới năm phút, Bò Lục đã bò ra đất rồi. Thậm chí Quý ròm chỉ quay đi một cái đã không kịp nhìn thấy Duy Dương ra đòn như thế nào.

- Khá lắm! Để tao xem tài nghệ mày cỡ nào!

Văn Châu cười khảy, vừa nói nó vừa khuỳnh tay khệnh khạng tiến lại chỗ Duy Dương đứng.

Quý ròm liếc Tiểu Long:

- Cặp này ngang tài ngang sức đây!

- Không đâu! – Tiểu Long khẽ so vai – Tao e Văn Châu không phải là đối thủ của Duy Dương!

Nhận xét của Tiểu Long khiến Quý ròm thè lưỡi:

- Mày nói thật đấy hở?

- Thật.

- Thế mày thì sao? – Quý ròm không nén được tò mò – Mày có địch nổi thằng Duy Dương không?

- Tao cũng không biết! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Võ nghệ của thằng này phức tạp lắm. Nó không thuộc hẳn một môn phái nào.

Quý ròm không hỏi nữa. Nó cắm mắt vào "đấu trường" hồi hộp theo dõi, trong thâm tâm vẫn không tin Duy Dương có thể hạ được Văn Châu.

Đối với nó, Văn Châu là cao thủ hạng nhất. Dạo truy tìm bí mật của "đảng Chim Ưng", nó đã từng chứng kiến Văn Châu chỉ bằng một cái vung tay đã quật Bò Lục và Bò Trống nằm thẳng cẳng dưới đất. Chính nó cũng đã có lần nếm mùi đau khổ bởi Văn Châu dạo hai bên chưa quen biết nhau. Tóm lại, nó chưa từng thấy Văn Châu chịu thua ai, kể cả "song phi cước" Tiểu Long. Vậy mà bây giờ thằng mập dám bảo Văn Châu không phải là đối thủ của "thằng thỏ đế" Duy Dương, thật khó tin quá xá.

Quý ròm quyết không tin. Nhưng đằng kia, vẻ như Văn Châu quyết làm cho nó tin.

Văn Châu là cao thủ judo, nếu không tóm được đối phương thì chẳng thể ra đòn được. Khổ nỗi, thằng Duy Dương chỉ cần liếc mắt đã biết ngay đối thủ trước mặt thuộc võ phái nào, vì vậy nó thủ kín như bưng khiến Văn Châu chờn vờn cả buổi vẫn không sao "nhập nội" được.

Hai bên cứ giữ miếng như vậy một lúc lâu.

Nhỏ Hạnh sốt ruột đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Văn Châu và Duy Dương còn gườm nhau đến bao lâu nữa hở Long?

- Tối đa là ba phút nữa! – Tiểu Long đáp bằng giọng chắc như dao chém đá.

Quý ròm bĩu môi:

- Xạo đi mày! Làm sao mày biết rõ thế?

Tiểu Long không thèm cãi nhau với thằng ròm. Nó buông gọn lỏn:

- Để rồi xem!

Tiểu Long vừa nói dứt câu, Văn Châu đã lừa thế nắm được cườm tay trái của Duy Dương. Nhưng nó mới vừa hít hơi vào, chưa kịp vận sức, Duy Dương đã tung một cú đá trúng ngay cánh tay nó.

Bất ngờ bị trúng đòn, Văn Châu lập tức buông tay lùi lại. Nhưng chân của Duy Dương vừa chạm đích đã nhanh nhẹn bay vòng trở lại, không cần lấy đà đã tung tiếp một cú đá xoay bằng cạnh bàn chân vào thẳng người đối thủ.

Quý ròm bật kêu khẽ:

- Liên hoàn cước! Thằng này đá giống hệt mày Tiểu Long ơi!

- Đây là liên hoàn cước của võ phái Tây Sơn, không phải của Taekwondo! – Tiểu Long liếm môi đáp – Nó đá chỉ hơi giống tao thôi.

Đằng trước mặt, Văn Châu lãnh trọn cú đá vào vai, loạng choạng suýt ngã.

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Tao phải vào trận thôi!

Quý ròm hào hứng:

- Ừ, mày nhanh chân lên kẻo thằng Duy Dương chuồn mất!

Rồi nó sực nhớ:

- Mày bỏ áo ra ngoài quần đi! Tháo cả phù hiệu xuống!

Nhỏ Hạnh cẩn thận hơn:

- Long lộn trái chiếc nón lại rồi kéo sụp xuống thêm chút nữa mới hòng che mắt Duy Dương được.

Quý ròm và nhỏ Hạnh căn dặn tới đâu Tiểu Long răm rắp làm theo tới đó. Nó lôi vạt áo ra khỏi quần, tháo phù hiệu nhét vào túi, lộn trái chiếc nón kéo sụp xuống nửa mặt rồi hăm hở vọt ra khỏi chỗ nấp.

Chương 7

Tiểu Long vừa chạy bay lại chỗ đánh nhau vừa hét vang bằng một giọng cố làm ra vẻ nghèn nghẹt:

- Không được đánh bạn tao!

Tiếng hét của Tiểu Long khiến Duy Dương giật thót. Không nhận ra giọng thằng mập, nó co tay thủ thế, mắt lom lom quan sát nhân vật mới đến.

- Tao đâu có muốn đánh nhau. Đây chỉ là …

Duy Dương nhỏ nhẹ phân trần, rõ là mó muốn giảng hòa.

Nhưng Tiểu Long vẫn không nói không rằng. Nó cố giữ bộ tịch lầm lì, đầu cúi gằm.

Tiểu Long sở dĩ làm thinh chính vì sợ Duy Dương nhận ra giọng nói của nó. Nhưng Duy Dương không biết điều đó. Thấy đối thủ mũ nón sùm sụp, lại không thèm ừ hử, điệu bộ sẵn sàng gây gấn thì bất giác đâm lo. Nó liếc quanh, bụng hơi hoảng khi thấy Bò Lục đã đứng dậy, đang cùng Văn Châu vây chặt lấy nó.

Duy Dương gãi đầu:

- Tụi mày …

Tiểu Long không muốn đối đáp, sợ lộ tẩy. Vì vậy Duy Dương mới nói hai tiếng, nó đã vội vàng đá vào chân đối phương.

Duy Dương nhảy tránh và vung tay đánh trả.

Lần này mới trao đổi vài chiêu, Duy Dương đã biết ngay mình gặp phải đại kình địch.

Khác với Bò Lục và Văn Châu, Tiểu Long công thủ vững vàng, kín kẽ. Đã vậy, những cú ra đòn của nó bao giờ cũng mạnh kinh hồn.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh cười hì hì:

- Đụng phải "võ sư vô địch đại lực sĩ". Thằng Duy Dương coi bộ són ra quần rồi!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Không hẳn đâu! Tại một chọi ba, Duy Dương bị phân tâm đó thôi!

Quý ròm bất mãn:

- Bộ Hạnh cũng cho rằng Tiểu Long không địch lại Duy Dương hả?

- Hạnh không nói thế! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi, và nó bỗng kêu lên – Quý nhìn kìa, Duy Dương có vẻ núng thế rồi!

Quả nhiên đánh nhau một hồi không hạ được địch thủ, Duy Dương bắt đầu hoang mang, nhất là nó không biết hai đứa đứng lăm le bên ngoài là Văn Châu và Bò Lục sẽ nhảy vào lúc nào. Nếu cả ba cùng ra tay, nó sẽ bị nát xương là cái chắc. Duy Dương biết thế nên mắt cứ dáo dác.

Trong khi Duy Dương phân vân không biết nên tiếp tục kéo dài cuộc chiến hay bỏ chạy quách thì từ đằng xa bốn bóng người thình lình phi lại.

Chưa tới nơi, cả mấy cái miệng cùng thét vang:

- Không được ỷ đông hiếp yếu!

- Không được đụng vào bạn tao!

- Ba đánh một mà không biết mắc cỡ hả?

Quý ròm trố mắt kêu khẽ:

- Trời đất! Tụi tứ quậy!

Nhỏ Hạnh lo lắng:

- Nguy rồi, mình xông ra đi Quý?

Nhưng tụi thằng Quốc Ân chân tay nhanh như máy. Tiếng thét vừa dứt, tụi nó đã phóng tới nơi và lập tức đâm bổ vào Tiểu Long, Văn Châu và Bò Lục, đấm đá túi bụi.

Cuộc song đấu giữa Duy Dương và Tiểu Long trong nháy mắt đã biến thành cuộc hỗn chiến.

Tiểu Long vừa đánh vừa lùi:

- Ê … ê …

Tiểu Long ấp úng định phân trần, đang lúc bối rối nó quên phắt chỉ cần bỏ mũ ra là xong.

- Không "ê a" gì cả! thằng bạn tao trói gà không chặt mà tụi mày nỡ xúm vào bắt nạt hả? – Hải quắn gầm gừ, tay tung đòn tới tấp khiến Tiểu Long không làm sao hé môi được.

Bên cạnh Văn Châu và Bò Lục cũng đang đánh đỡ trối chết trước sự tấn công dồn dập của thằng Lâm, Quới Lương và Quốc Ân. Khổ nỗi, bọn Tiểu Long đánh nhau chỉ là đánh vờ còn tụi "tứ quậy" lại mím răng mím lợi ra

nhưng đòn chí tử nên chẳng mấy chốc Tiểu Long, Văn Châu và Bò Lục lâm vào cảnh lúng túng.

Ba đứa Tùng, Nghị, Đạt nãy giờ vẫn đứng tít đằng xa hào hứng xem "màn kịch" do các ông anh bà chị bày ra, nay bỗng thấy nguyên một đám lạ hoắc xông vào hành hung "phe mình", tụi nó liền nóng ruột ba chân bốn cẳng xông tới trợ lực.

Biết không thể lấy trứng chọi đá, chạy gần đến nơi, ba thằng oắt cúi xuống nhặt mỗi đứa hai ba hòn đá to tướng, cầm lăm lăm trên tay. Rõ ràng bọn nhóc định … lấy đá chọi đá.

Nhỏ Hạnh nhác thấy, vùng băng ra khỏi chỗ nấp, la lớn:

- Ê, mấy em không được làm càn à nghe!

Quý ròm vọt ra theo:

- Lâm ơi, Quới Lương ơi, đừng đánh nữa!

Sự xuất hiện bất ngờ của Quý ròm và nhỏ Hạnh khiến tụi "tứ quậy" ngẩn tò te.

Hải quắn dừng tay, ngạc nhiên hỏi:

- Nảy giờ tụi mày ở đâu vậy?

Quý ròm chỉ tay về phía gốc cây, cười hì hì:

- Tụi tao nấp đằng kia.

Quới Lương nhún vai:

- Mày và Hạnh làm gì mà lén lén lút lút theo dõi tụi tao vậy? Tiểu Long đâu?

Quý ròm chỉ tay vào Tiểu Long:

- Nó kia kìa!

Hải quắn nhìn sững đối thủ của mình:

- Đừng xạo mày! Thằng này sao là Tiểu Long được?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Bỏ nón ra đi Long!

Tiểu Long nhấc nón ra khỏi đầu, toét miệng cười:

- Thằng này sao không là Tiểu Long được?

Thằng Lâm sửng sốt nhìn quanh:

- Trời, tụi mày đang chơi trò gì vậy hả? Sao tự nhiên lại rủ người tới vây thằng Duy Dương?

Duy Dương lúc này mặt mày nom khó coi không thể tả. Nghe thằng Lâm nhắc đến mình, nó bối rối ngước nhìn tụi "tứ quậy", giọng thiểu não:

- Tụi mày đừng trách oan Tiểu Long! Thực ra nó chỉ muốn thử xem tao … tao …

Thấy Duy Dương cứ "tao, tao" hoài, thằng Lâm sốt ruột:

- Làm gì mày ấp a ấp úng hoài thế?

Quốc Ân gật gù:

- Nó muốn thử xem xương mày giòn cỡ nào chứ gì?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Duy Dương không dễ bắt nạt như các bạn tưởng đâu!

Quý ròm nhếch môi đế thêm:

- Một mình nó thừa sức hạ gục cả bốn đứa tụi mày đấy!

Quốc Ân nháy mắt trêu:

- Ý mày muốn nói trình độ võ nghệ của nó ngang ngửa với mày chứ gì?

- Tao không đùa đâu!- Quý ròm sầm mặt, nó chỉ tay qua Tiểu Long – Nếu không, thằng Tiểu Long chẳng nhào ra thử sức với nó làm gì!

Vẻ nghiêm trang của Quý ròm khiến tụi "tứ quậy" bán tín bán nghi. Đứa nào đứa nấy dòm lom lom vào mặt Tiểu Long:

- Thằng ròm nói có đúng không hở mày?

Tiểu Long không đáp mà đưa mắt nhìn Duy Dương.

Duy Dương đang bẽn lẽn miết tay vào cặp sách, thấy mọi người dồn mắt vào mình, mặt nó đỏ tới mang tai.

Nó quay mặt đi chỗ khác, và nói bằng giọng của người biết lỗi:

- Thật ra tao cũng biết chút ít …

Quý ròm bĩu môi "xì" một tiếng:

- Hôm trước chỉ với một tay, mày đã hạ một thằng nhãi to gấp đôi tao, hôm nay mày lần lượt đánh lui hai đứa bạn cao thủ của tao là Bò Lục và Văn Châu trong nháy mắt, lại cầm cự ngang ngửa với "song phi cước" Tiểu Long mà dám bảo là chút ít hả?

Nghe Quý ròm thao thao liệt kê thành tích của Duy Dương, tụi "tứ quậy" như không tin vào tai mình.

Quới Lương và Hải quắn há hốc miệng không nói được tiếng nào.

Còn Quốc Ân thì ngượng ngập đưa tay gãi đầu, trong óc đang hiên ra cảnh nó bắt nạt Duy Dương trước đây.

Chỉ có thằng Lâm là cáu sườn. Nó nheo mắt nhìn Duy Dương, gục gặc đầu:

- Thì ra mày là "chân nhân bất lộ tướng"! Tụi tao bị mày qua mắt …

- Không phải đâu! – Duy Dương nhăn nhó – Thật ra tao đâu có định giấu. Chỉ tại ba tao dặn như thế …

Lâm nhíu mày:

- Ba mày dặn sao?

Duy Dương nói, khi nhắc lại những lời giáo huấn của ba nó, mặt nó đột nhiên lộ vẻ trang nghiêm:

- Ba tao dặn học võ là để cứu người chứ không phải để hại người! Nếu không thật cần thiết thì đừng bao giờ giở võ ra!

Chương 8

Tiểu Long là con nhà võ, chẳng lạ gì tôn chỉ của võ thuật. Vì vậy, nghe Duy Dương thuật lại những lời răn dạy của ba nó, Tiểu Long tin ngay.

Nó chỉ không hiểu một điều.

- Này, thế ba mày có dặn mày nhịn những ai hiếp đáp mày không? – Hôm sau, gặp Duy Dương, Tiểu Long tò mò hỏi.

Duy Dương chột dạ:

- Tao có bị ai hiếp đáp đâu!

Tiểu Long khịt mũi:

- Thế tụi thằng Quốc Ân bắt mày è lưng ra cõng thì không phải hiếp đáp à?

- Không!

Thái độ bướng bỉnh của Duy Dương khiến Tiểu Long nổi sùng:

- Vậy chẳng lẽ mày thích làm ngựa cho người khác cưỡi?

Duy Dương đỏ mặt:

- Dĩ nhiên tao không thích. Nhưng đã lỡ chơi thua thì phải chịu.

- Thì đừng chơi!

Duy Dương ấp úng:

- Nhưng tụi nó dọa.

Tiểu Long mở to mắt:

- Nhưng thật ra mày đâu có sợ!

Duy Dương cười như mếu:

- Thì mày cũng biết rồi đấy. Tao không sợ tụi nó nhưng tao sợ đánh nhau. Ba tao đã dặn rồi, nếu không cần thiết …

Tiểu Long vỗ vai bạn cười xòa:

- Như vậy tức là nhịn nhục, hiểu chưa hả ngốc?

Nói xong, Tiểu Long bất giác mỉm cười. Nó thấy bốn chữ "hiểu chưa hả ngốc" quen thuộc quá bèn thuận miệng nói ra, bây giờ mới sực nhớ đó là cái câu Quý ròm vẫn thường dùng để nói với nó.

Duy Dương không để ý đến chữ "ngốc" Tiểu Long vừa lỡ miệng dành cho nó. Nó gật gù lẩm bẩm:

- Ừ, như vậy nghĩa là nhịn nhục …

Tiểu Long nói với vẻ hiểu biết:

- Con nhà võ tất nhiên phải giỏi nhịn. Nếu không kiềm chế, sẽ có ngày đả thương người khác, sẽ khiến người khác gãy chân gãy tay …

- Ba tao không nghĩ như mày! – Duy Dương bỗng ngắt ngang lời bạn.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Thế ba mày nghĩ sao?

- Ba tao chỉ sợ tao gãy chân gãy tay thôi!

- Ba mày nói thế thật à?

- Ừ.

- Lạ thật đấy! Mày không đả thương người khác thì thôi, ai đả thương nổi mày?

Duy Dương nuốt nước bọt:

- Ba tao sợ tao gặp rủi ro. Mà con người ta thì chỉ có thể tránh đòn chứ không thể tránh rủi ro.

Tiểu Long nhếch môi:

- Mày nói cứ như ông cụ non ấy!

Duy Dương gãi tai:

- Đó là câu nói của ba tao, tao chỉ nhắc lại thôi.

Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi gật gù:

- Thế ra ở trường mày nhất định không chơi vật nhau, leo trèo, chạy nhảy cũng là vì sợ rủi ro?

- Ừ, ba tao dặn thế.

- Thế sao hôm qua mày lại choảng nhau với tụi tao, rồi hôm trước nữa …

- Tại vì đó là cứu người …

Tiểu Long nheo mắt nhìn Duy Dương, không để bạn nói hết câu:

- Tao hiểu rồi! Đó cũng là do ba mày dặn chứ gì?

Dường như nhận ra nhận ra vẻ trêu chọc trong giọng thằng mập, Duy Dương cúi đầu lí nhí:

- Thì thế.

Nhưng Tiểu Long không có ý trêu bạn. Nó hít vào một hơi, giọng cảm khái:

- Ba mày tuyệt thật đấy! Hôm nào mày dẫn tụi tao về nhà thăm ba mày nhé!

Quý ròm và nhỏ Hạnh nghe Tiểu Long thuật lại câu chuyện về Duy Dương thì ngạc nhiên lắm. Vì vậy nghe Tiểu Long rủ tới nhà Duy Dương, hai đứa tán thành ngay.

Nhà Duy Dương ở trên tầng ba của một chung cư sáu tầng. Hành lang rộng rãi nhưng tối tăm, lớp nhớp những nước là nước.

- Nước ở đâu chảy tràn lan vậy mày? – Quý ròm vừa nhảy tránh các vũng nước vừa hỏi.

Duy Dương ngượng ngập giải thích:

- Đường ống dẫn nước của chung cư bị hỏng. Mọi người phải xách thùng, thau, xô, chậu đi hứng nước ở vòi nên làm đổ ra đấy!

Cả bọn leo lệt bệt mãi cũng tới nơi. Duy Dương dẫn bọn Tiểu Long vào nhà, kéo ghế mời:

- Tụi mày ngồi ở đây nhé!

Quý ròm láu táu:

- Ba mẹ mày có nhà không?

- Mẹ tao đi làm, trưa không về. Để tao đẩy ba tao ra!

Bọn Quý ròm ngẩn tò te, chưa kịp hỏi lại "đẩy" là thế nào, Duy Dương đã khuất dạng sau cánh cửa thông.

Tiểu Long ngó nhỏ Hạnh:

- Thằng Duy Dương nói thế là sao hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh nhíu mày chưa kịp đáp, tiếng bánh xe lăn lọc cọc đã vang lên khiến cả bọn quay đầu nhìn chăm chăm vào chỗ cánh cửa ăn thông phòng ngoài với phòng trong.

Và khi ba thằng Duy Dương xuất hiện, Tiểu Long, Quý ròm va nhỏ Hạnh lập tức nghệt mặt ra.

Thì ra ba thằng Duy Dương không đi lại như người bình thường được. Ông ngồi trên xe lăn, phía sau thằng Duy Dương đang khom người đẩy.

- Chào các cháu! – Ba thằng Duy Dương niềm nở chào bọn trẻ.

- Chào bác ạ! – Cả bọn đồng thanh, mặt vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

Nhưng ba thằng Duy Dương dường như chẳng để ý gì đến chuyện đó. Ông vẫn tươi cười:

- Các cháu học chung lớp với Duy Dương hả?

- Dạ.

- Duy Dương là học sinh mới, có gì các cháu nhớ bảo ban cho nó nghen!

Cả bọn lại lễ phép:

- Dạ.

Duy Dương sung sướng khoe:

- Các bạn này học giỏi lắm đó ba!

Ba Duy Dương hiền lành:

- Vậy con phải ráng noi gương các bạn nghen con!

Ba Duy Dương trò chuyện vui vẻ một lát rồi cáo từ:

- Thôi các cháu ngồi chơi nhé! Bác phải vào làm việc đây!

Duy Dương quay xe đẩy ba nó vào.

Lúc nó quay ra, Quý ròm tò mò hỏi:

- Ba mày đang làm gì trong đó vậy?

- Ba tao đang bế hộp các- tông.

Tiểu Long tỏ vẻ hiểu biết:

- Ba mày xếp bao bì cho người ta hả?

- Ừ, bạn của ba tao là chủ một cơ sở sản xuất! – Duy Dương gật đầu – từ ngày ba tao bị nạn, bác ấy đưa đến các thứ này cho ba tao gia công. Công việc nhẹ nhàng, vừa đỡ buồn lại vừa có tiền.

Tiểu Long nhìn quanh:

- Mẹ mày đi làm suốt, còn mày thì đi học, vậy ai đi hứng nước?

Duy Dương nhìn ra cửa:

- Có cô Minh hứng giùm.

- Cô Minh là cô mày hả?

- Không, cô chỉ là hàng xóm.

- Ngày nào cô ta cũng hứng nước giùm cho nhà mày à?

- Ừ, ngày nào cũng thế.

Tiểu Long chép miệng:

- Nhà mày có cô hàng xóm tốt ghê há?

- Ờ … ờ …

Duy Dương ậm ừ, có vẻ bối rối.

Vẻ bối rối của Duy Dương chỉ thoáng qua cho nên Quý ròm và Tiểu Long không nhìn thấy. Chỉ có nhỏ Hạnh nhận ra vẻ khác lạ trong giọng nói và ánh mắt của Duy Dương. Trong một thoáng, nó có cảm giác cô Minh này có liên quan như thế nào đó với gia đình Duy Dương.

Cảm giác đó theo đuổi Hạnh trên suốt đường về. Có một lúc, không đừng được, nó quay qua Quý ròm:

- Lúc nãy Quý có để ý đến thái độ của Duy Dương khi nói đến cô Minh không?

- Không! – Quý ròm ngạc nhiên – Bộ Hạnh phát hiện ra điều gì đặc biệt hở?

- Hạnh thấy khi nhắc đến cô hàng xóm tốt bụng này, dường như Duy Dương không được tự nhiên.

Quý ròm lắc đầu:

- Tôi chẳng thấy gì cả!

Tiểu Long liếm môi:

- Hạnh cho là có điều gì ngoắt ngoéo trong chuyện này sao?

- Hạnh cũng chả rõ! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Nhưng Hạnh nghĩ chắc là có điều gì đó không bình thường …

- Ừ, có thể lắm! – Quý ròm cau mày – Nếu không, tại sao ngày nào cô Minh cũng hứng nước cho nhà thằng Duy Dương.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tao thấy chuyện hứng nước giùm chẳng có gì đáng nghi cả! Hàng xóm giúp nhau là chuyện thường!

- Nhưng đây là ngày nào cũng hứng giùm! – Quý ròm phản đối – Mày chưa ở chung cư nên mày không biết đó thôi!

Quý ròm khoa tay:

- Nhà tao hồi trước ở chung cư, cực ghê lắm. Những ngày đường ống hư, nước chảy rỉ rỉ từ các vòi, phải hứng cả buổi trời mới được một thau nước nhỏ. Đó là chưa kể gặp lúc máy bơm hỏng, phải lội xuống tuốt tầng trệt để ì ạch xách nước lên. Thôi thì bao nhiêu là chuyện phiền toái!

- Quý nói đúng đấy! – Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán theo thói quen – Hàng xóm giúp nhau là giúp lúc ngặt nghèo kia, còn làm thay công việc hết ngày này sang ngày khác như cô Minh hẳn là phải có duyên cớ đặc biệt!

Tiểu Long phẩy tay:

- Ngày mai, hỏi thằng Duy Dương là biết ngay thôi chứ khó gì!

Chương 9

Chuyện thằng Duy Dương một mình đánh ngã hai cao thủ, sau đó tranh tài ngang ngửa với "võ sư vô địch đại lực sĩ" Tiểu Long chẳng mấy chốc đã lan truyền ra khắp lớp.

Hải quắn gặp đứa nào cũng bô bô:

- Thằng Duy Dương là dân có "nghề" đó nghen mày!

Quốc Ân trầm trồ bổ sung:

- Ngay đến thằng Tiểu Long cũng không làm gì được nó!

Thằng Tần nheo mắt:

- Còn mày thì sao?

Quốc Ân không hiểu:

- Sao là sao?

- Thằng Tiểu Long không hạ được nó nhưng mày thì thừa sức trị nó chứ?

Quốc Ân rụt cổ:

- Cỡ tao, nó chỉ tung một cước là bay tuốt tới tận mặt trăng.

- Đó là trong trường hợp mày để thằng Duy Dương đá trúng kia! – Tần làm bộ gật gù – Nhưng nếu mày rủ nó chơi "oẳn tù tì" rồi tìm cách ăn gian để cưỡi lên lưng nó thì làm sao nó đá trúng mày được!

Quốc Ân biết mình sập bẫy thì đã muộn. Nó thu nắm đấm, mặt đỏ rần tới tận mang tai:

- Bộ mày muốn chơi nhau hở thằng ghẻ ngứa!

Tần quẳng cặp lên bàn đánh rầm:

- Tao hết ghẻ lâu rồi! – Nó hất hàm – nhưng nếu mày muốn chơi nhau thì tao sẵn sàng "lãnh giáo". Tao không quen nhịn như thằng Duy Dương đâu!

- Được lắm! – Quốc Ân xắn tay áo – Để tao xem xương cốt mày cứng cỡ nào!

Nhưng Quốc Ân chưa kịp xem xương cốt thằng Tần thì lớp trưởng Xuyến Chi đã bước vào.

Thấy hai ông mãnh đang thủ thế, mặt mày hầm hầm lăm le xông vào nhau, nó liền nghiêm mặt:

- Này, bạn Quốc Ân hôm trước đánh nhau bị kêu lên văn phòng một lần rồi mà chưa tởn hả?

- Hôm trước tôi có đánh nhau với thằng ghẻ ngứa này đâu! – Quốc Ân tỉnh bơ đáp – Hôm trước tôi đánh nhau với Quý ròm chứ bộ!

Cái giọng bông phèng chả coi lớp trưởng ra cái củ cà rốt nào của Quốc Ân làm Xuyến Chi nhăn mặt:

- Bạn ăn nói như vậy đấy hả!

Nó chỉ tay dọa:

- Hai bạn có thôi ngay đi không! Tôi méc thầy giám thị à!

- Này, có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" rồi từ từ …

Một giọng nói thình lình cất lên từ ngoài cửa:

- Không có "từ từ thương lượng" gì hết! – Quốc Ân gầm gừ cắt ngang, nó không cần liếc mắt vẫn biết thằng Tiểu Long vừa lên tiếng chứ không ai khác – Mày chạy ra ngoài mua nước và bánh đem vô đây mời tụi tao rồi hãy nói!

Tuy nói cứng nhưng Quốc Ân vẫn thõng tay xuống. Cùng lúc đó tiếng trống vào học vang lên kết thúc luôn cuộc chiến chưa kịp bắt đầu giữa hai đứa.

Thằng Duy Dương vào trễ, nghe nhỏ Quỳnh Như ngồi cạnh kể lại, bèn quay xuống nhìn Quốc Ân và Hải quắn, nhăn nhó:

- Tụi mày đem chuyện đó đi nói tùm lum chi vậy?

Quốc Ân cười hề hề:

- Tao quảng cáo cho mày mà!

Hải quắn đế thêm:

- Tụi tao phải nói chuyện đó ra, nếu không bạn bè cứ nghĩ xưa nay tụi tao chuyên bắt nạt mày. Võ nghệ của mày cao cường như thế, ai mà bắt nạt nổi mày kia chứ!

Biết không thể nói lại hai đứa này, Duy Dương đành thở dài quay lên. Nhưng Quốc Ân vẫn không để cho Duy Dương được yên.

Nó chồm tới khều vào lưng thằng này:

- Lát nữa ra chơi, bọn mình chia phe vật nhau nhé!

Mặc cho Quốc Ân rủ rê, Duy Dương làm thinh không đáp.

Nó không đáp nhưng bụng nó lo lắm. Vì vậy, tiếng trống ra chơi vừa vang lên, nó vội vàng chạy lại nhập bọn với Tiểu Long và Quý ròm. Nó sợ ngồi lại, bọn "tứ quậy" sẽ không tha cho nó. Mà bây giờ thì nó không thể vin vào lý do gì để từ chối tham gia các trò chơi mạnh bạo của tụi thằng Quốc Ân. Dưới mắt mọi người, nó đã không còn là "thằng thỏ đế" nữa.

Duy Dương không ngờ Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng đang chờ đợi nó.

Nó vừa chạy lại, Quý ròm đã hỏi ngay:

- Duy Dương này, tao hỏi mày một câu nhé!

- Câu gì?

Quý ròm vòng vo:

- Mày chơi với bạn bè, có bao giờ mày nói dối không?

Duy Dương chột dạ:

- Sao mày lại hỏi như vậy?

- Thì mày cứ trả lời đi đã!

Duy Dương chớp mắt:

- Không! Tao không thích nói dối.

Quý ròm láu lỉnh:

- Vậy mày nói cho tụi tao biết đi, cô Minh là gì của gia đình mày?

Duy Dương gãi đầu:

- Chẳng là gì cả. Tao đã nói rồi, cô chỉ là hàng xóm thôi.

- Chỉ là hàng xóm sao ngày nào cũng hứng nước giùm cho nhà mày?

- Ừ.

- Ừ là sao?

Duy Dương mấp máy môi:

- Chẳng là sao cả.

Cái lối đối đáp ấm ớ của Duy Dương làm Quý ròm tức anh ách. Môi nó bĩu ra:

- Mày đừng tưởng mày không nói thì tụi tao bó tay đâu nhé.

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ngơ của thằng này, Quý ròm hầm hầm bỏ đi sau khi buông thõng một câu:

- Mày đợi đấy!

Quý ròm không dọa suông. Tối hôm đó, nó cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh lần đến chỗ chung cư thằng Duy Dương ở.

Ba đứa kéo vào một quán cóc ở tầng trệt, vừa uống nước vừa bàn mưu tính kế. Đang lúc tính mãi chưa nảy ra được mẹo nào, may làm sao tụi nó tình cờ phát hiện người đàn ông đang ngồi nhậu lai rai ở bàn kế bên là bác tổ trưởng tổ dân phố.

Đấy là một con người xuề xòa, cởi mở. Khi nghe bọn Quý ròm xưng là bạn của Duy Dương đến học chung, bác liền nhanh nhẩu tự giới thiệu và vồn vã bắt chuyện với bọn trẻ.

Bọn Quý ròm mừng như bắt được vàng, lân la bỏi hết chuyện này đến chuyện khác và chẳng mấy chốc, những nghi vấn trong lòng tụi nó nhanh chóng sáng tỏ.

Theo lời bác tổ trưởng thì ba thằng Duy Dương là người tốt bụng, hay giúp đỡ người khác. Nhưng ông cũng nổi tiếng là người sợ chết, sợ đến mức kì quái. Sau lưng ông, mọi người vẫn thường kháo nhau về cái tật này của ông để làm trò cười.

Đi xe, ông không bao giờ dám chạy nhanh, chỉ vì sợ xe gãy phuộc hay gãy sườn thình lình. Ông không dám đi dưới các tán cây to, sợ cành cây rớt trúng đầu. Ông cũng không bao giờ đi gần các khu nhà đang xây, sợ gạch đá rơi vỡ sọ. Đang đi ngoài đường, hễ nghe thấy tiếng còi xe tít đằng xa, ông đã cuống cuồng nép sát vào lề đường khiến những người xung quanh cười nôn ruột. Đặc biệt, nhác thấy các loại xe be chở gỗ, hay các loại xe chở container cồng kềnh là ông lật đật tránh thật xa.

Bất chấp sự cười cợt của mọi người, ông vẫn thản nhiên. Khi cần đáp trả mọi chế nhạo, ông thanh minh ngắn gọn: “Thà chậm một giây hơn gây tai nạn!” hoặc “An toàn là bạn, tai nạn là thù!”.

Những câu khẩu hiệu về an toàn giao thông dán nhan nhản ngoài phố từ lâu đã là những câu đầu môi của ông và ông thốt ra những lời vàng ngọc đó với cái vẻ mới kính cẩn làm sao.

Đó là lúc ở ngoài phố.

Còn ở nhà, ông không bao giờ đứng tì người vào của sổ hay các lan can. Biết đâu tường bị mục, lan can bị gỉ, tựa vào nhỡ nó nứt ra khiến mình té lộn đầu xuống đất thì coi như tiêu đời. Ông nghĩ vậy và không bao giờ đến gần những chỗ "nguy hiểm" đó.

Thậm chí, buổi tối trước khi đi ngủ, ông luôn đóng chặt các cửa sổ. Thoạt đầu vợ con ông đều phản đối kịch liệt. Tất cả các căn hộ chung cư đều mở cửa sổ vào ban đêm để đón những cơn gió hiếm hoi. Chỉ có ông là ngược đời.

Mãi đến khi ông ấp úng giải thích, mọi người mới hay đó là cách đề phòng bất trắc của ông. Thì ra ông sợ mình mắc chứng mộng du. Ông nghe nói những người mộng du thường lẻn ra khỏi nhà lúc nửa đêm, sau đó đi lang thang trên mái nhà, trên các máng xối và nhảy từ cành cây này qua cành cây khác. Nghe vậy, ông hãi quá. Nhà ông ở lầu ba, nếu ông mắc chứng bệnh kỳ quái này, nửa đêm nhắm mắt nhắm mũi leo ra bên ngoài cửa sổ chắc ông nát thây.

Nhưng dù đã đóng chặt cửa nẻo rồi, ông vẫn chưa an tâm. Khi đi ngủ, ông cố tránh thật xa chiếc quạt đang quay vù vù trên đầu. Ngay cả khi chiếc quạt trần không quay, ông cũng không dám nằm ngay bên dưới nó. Ông sợ chiếc quạt thình lình sút ra khỏi móc và rơi trúng đầu. Ừ, biết đâu đấy! Ở đời chẳng có điều rủi ro nào là không thể xảy ra! Ông tự nhủ và nằm khép nép sát tường, hơi nóng nực một chút nhưng an toàn …

Nghe bác tổ trưởng dân phố kể về ba thằng Duy Dương, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh thấy buồn cười quá sức, phải cố lắm tụi nó mới giữ được vẻ mặt nghiêm trang. Quả thật, tụi nó chưa từng thấy ai sợ chết một cách kì lạ như thế. Đó là một nỗi sợ hãi không bình thường. Nó giống như sự ám ảnh.

- Tại sao ba bạn Duy Dương lại sợ chết đến thế hở bác?

Bác tổ trưởng e hèm:

- Thực ra chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó các cháu à. Đầu đuôi là như thế này …

Tiết lộ của bác tổ trưởng khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh dần dần vỡ lẽ.

Thì ra dòng họ nhà thằng Duy Dương hầu như chẳng có ai sống qua được ngưỡng tuổi bốn mươi ba, không hiểu tại sao. Năm bốn mươi mốt

tuổi, bác nó chết trong một tai nạn giao thông. Năm bốn mươi hai tuổi, ông nội nó mất sau một cơn sốt rét ác tính. Ông cố nó qua đời đúng vào năm bốn mươi ba tuổi vì bệnh thương hàn. Các đời trước nữa hình như cũng vậy.

Điều đó cắt nghĩa tại sao khi bắt đầu bước vào tuổi bốn mươi thì ba thằng Duy Dương lại sinh ra lo lắng và lúc nào, đi đâu, làm gì cũng nơm nớp.

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Thì ra là vậy.

Quý ròm buông một tiếng thở dài cảm khái:

- Nếu là tao, chắc tao còn run hơn cả ba thằng Duy Dương nữa.

Rồi nó thở dài:

- Ôi, thấy cái chết lù lù lăn tới trước mặt mình từng ngày một như một chiếc xe hủ lô, ai mà không sợ.

Nhỏ Hạnh chợt nhớ một điều quan trọng:

- Thế ba bạn Duy Dương đã qua khỏi cái ngưỡng tuổi bốn mươi ba kia chưa hở bác?

- Qua rồi! – bác tổ trưởng gật đầu – Năm nay ông ấy bốn mươi lăm. Chỉ tiếc là …

Đang nói, bác chợt ngừng lại, trong một thoáng đôi mắt bác dường như đang mờ đi.

Quý ròm hắng giọng:

- Bác định nói đến …

Cũng như bác tổ trưởng, nói đến đây tự nhiên Quý ròm bỗng ngập ngừng. Nó đang nghĩ đến thương tật của ba thằng Duy Dương. Ông không thể đi lại bình thường mà phải ngồi trên xe lăn. Một con người lúc nào cũng đề phòng mọi tai họa không ngờ cuối cùng vẫn không tránh khỏi rủi ro. Thật trớ trêu! Chắc đấy là hậu quả của một trận ẩu đả với ai đó, Quý ròm thầm nghĩ, nếu không tại sao ông lại bắt thằng Duy Dương phải nhịn nhục trước những trò hiếp đáp và khiêu khích của bạn bè. Trừ những trường hợp bất đắc dĩ, ông cấm nó không được đánh nhau, không được chơi những trò mạnh bạo. Ông sợ nó u đầu mẻ trán. Ông sợ nó què chân gãy tay. Ông không muốn nó lâm vào tình trạng như ông hiện nay đó thôi.

Bác tổ trưởng nhìn bọn trẻ, giọng bâng khuâng:

- Chắc các cháu muốn biết tại sao ông ấy ra nông nỗi này phải không?

Quý ròm láu táu:

- Bác ấy đánh nhau với ai hở bác?

- Không phải đâu! – bác tổ trưởng lắc đầu – Một người sợ sệt mọi thứ như thế không bao giờ lại đi đánh nhau để mang thương tật.

Trước những cặp mắt tò mò của bọn Quý ròm, bác thở dài nói tiếp:

- Chính cô Minh ở căn hộ đối diện đã khiến ông ấy bị như vậy.

Ba cái miệng lập tức há hốc. Trước khi đi dò hỏi, bọn Quý ròm cũng phỏng đoán giữa cô Minh và gia đình Duy Dương hẳn có mối liên quan nào đó nhưng không đứa nào nghĩ cô Minh chính là người gây ra tai họa cho ba thằng Duy Dương.

- Cô Minh trước đây là người chanh chua, đanh đá nổi tiếng ở chung cư này. Không hài lòng người nào, cô mắng té tát vào mặt. Mỗi khi đi hứng nước, hễ thấy cô đang ngồi dưới vòi nước, không ai dám lại gần. Hễ ai dại dột léng phéng xách thau, xô bước lại, thế nào cũng gặp lôi thôi. Ngay cả chồng cô, lúc bực mình, cô cũng chửi rủa sa sả, chẳng kiêng nể chút xíu nào. Thậm chí ngay cả chú công an khu vực cũng rất ngại giáp mặt cô. Mỗi khi có chuyện phải giải quyết liên quan đến cô, mặt mày chú mới khổ sở làm sao. Nói chung, nhắc đến cô, ai cũng kiềng mặt. Những người hiền lành, tử tế như ông ấy càng không muốn dây vào cô. Thế mà rốt cuộc, đúng là trời xui đất khiến …

Theo lời bác tổ trưởng thì hôm ấy cô Minh giận chồng. Không biết giận chuyện gì nhưng chắc là giận ghê lắm. Cho nên sau một trận cãi vã tóe lửa và đuổi ông chồng ra khỏi nhà, cô vẫn chưa nguôi tức, bèn leo qua cửa sổ, ngồi thu lu bên tấm đan bên ngoài.

Tấm đan ở tuốt lầu ba, như một mảnh khăn bé tẹo, chìa ra lơ lửng giữa trời, xưa nay chẳng ai liều mạng leo ra đó. Thế mà bây giờ cô Minh đang ngồi bó gối trên đó, trơ trọi, trống trải, chênh vênh, có thể ngã bổ xuống đất bất cứ lúc nào. Cô ngồi im lìm như một hòn đá, mặt lạnh như tiền, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng trời xa.

Cái tin cô Minh giận chồng ra ngồi trên tấm đan và sắp sửa nhảy lầu tự tử chẳng mấy chốc lan ra khắp chung cư.

Người lớn con nít lập tức xúm đen xúm đỏ dưới sân, nghển cổ dòm lên, miệng la như bộng. Từ các cửa sổ các căn hộ đối diện, vô số đầu cổ ngỏng ra, kẻ tò mò quan sát, kẻ lo lắng khuyên can.

Anh chồng bị vợ đuổi đang buồn tình nốc rượu tì tì ở quán nhậu dưới tầng trệt, nghe tin liền hộc tốc lao trở lên nhà, vắt người ra cửa sổ, vừa rối rít xin lỗi, vừa méo xệch miệng năn nỉ vợ hãy hồi tâm chuyển ý mà leo trở vào bên trong cho.

Thực ra cô Minh chỉ giận chồng mà hù dọa cho bõ tức thế thôi. Chứ cô đâu có định gieo mình xuống đất. Bây giờ thấy hàng xóm náo loạn, thấy anh chồng đáng ghét mặt cắt không còn hột máu đang năn nỉ muốn gãy lưỡi, cô đã thỏa mãn lắm rồi.

Sự phẫn nộ nguôi ngoai, tâm trí cô dần trở lại bình thường. Cô lồm cồm đứng lên và cố vươn tay về phía cánh tay anh chồng đang chìa ra.

Khổ nỗi, lúc đang giận tối tăm mặt mũi cô thấy mọi chuyện dễ dàng bao nhiêu, thì bây giờ khi đã bình tĩnh cô lại thấy khó khăn bấy nhiêu. Khi nãy cô ngồi trên tấm đan bé xíu dưới chân với cảm giác vững vàng như ngồi trên đất bằng, bây giờ cô bỗng thấy nó chông chênh quá đỗi.

Cô nhìn xuống bên dưới, rùng mình thấy mặt đất xa vời vợi. Cô thấy đám đông đang chen chúc và không ngừng la hét kia sao mà nhỏ li ti, hệt như một đàn kiến đang ngọ nguậy.

Chồng cô và bây giờ bên cạnh anh ta thêm ba bốn người hàng xóm nữa đang cố chìa tay về phía cô nhưng cô không làm sao nắm lấy được. Một nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy cô khiến cô nghe lạnh từng đầu ngón tay ngón chân, lạnh đến từng chân tóc. Cô lại không ngăn được mình đưa mắt nhìn xuống khoảng trống mênh mông dưới kia và lần này một cơn chóng mặt bất thần ập đến, bao phủ toàn bộ con người cô khiến cô lảo đảo và thét lên một tiếng khủng khiếp, người ngã ra khỏi tấm đan …

Hòa với tiếng thét của cô Minh là hàng trăm tiếng hét kinh hoàng khác của những người chứng kiến cái cảnh cô rơi vùn vụt xuống bên dưới như một tảng đá.

Đúng lúc đó thì ba thằng Duy Dương đi phố về. Ông vào đến khoảnh sân xi măng của chung cư đúng vào lúc cô Minh đang rơi xuống.

Người sợ chết nhất chung cư thình lình chứng kiến một cái chết sắp xảy ra trước mắt mình.

Thế là không suy nghĩ, cũng không có thời gian để suy nghĩ, ông vội vã lao đúng vào tầm rơi của cô Minh, tóm lấy người cô.

Tất nhiên ông hiểu đó là một hành động liều lĩnh, thậm chí dại dột nữa. Chụp một người rơi từ trên cao với vận tốc chóng mặt như thế không khác nào chụp lấy một viên đạn đại bác. Hành động đó chưa chắc đã cứu được nạn nhân nhưng tính mạng mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm khôn lường. Nhưng ông không thể không lao ra, không thể không đón lấy bóng người đang rơi xuống kia …

- Thế sau đó thì sao hở bác? – Thấy bác tổ trưởng ngừng ngang, Tiểu Long nóng ruột hỏi, mặc dù nó cũng đoán ra được phần nào kết cục.

- Cuối cùng thì ông ấy cũng đã cứu sống được cô Minh! – Bác tổ trưởng thở dài – Cô bị trầy xước nhiều chỗ, chân bị gãy nhưng sau một thời gian bó bột đã đi lại bình thường. Riêng ông ấy thì xui hơn nhiều. Khi rơi xuống, hai đầu gối của cô Minh đâm ngay vào vùng bụng ông ấy, làm nứt xương chậu, may mà chưa đến nỗi gây tử vong …

Câu chuyện của ba thằng Duy Dương khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh ngẩn ngơ. Thế ra ba thằng Duy Dương vì cứu người nên mới ra nông nỗi ấy. Ông là chúa sợ chết, ra đường ông dám đi nhanh, về nhà ông không dám nằm dưới cánh quạt, thế mà trước cơn nguy khốn của người khác, ông lại chẳng màng gì đến tính mạng mình.

Ông như vậy, hèn gì thằng Duy Dương giống ông quá đỗi. Hôm trước bị đánh bầm mặt chỉ vì giúp cho cô bé bị xe đụng, vậy mà nó không hề oán thán một câu.

Câu chuyện về ba thằng Duy Dương thật cảm động nhưng cũng thật buồn. Chỉ có câu kết là vui. Bác tổ trưởng mắt long lanh:

- Kể từ ngày đó, tính tình cô Minh hoàn toàn đổi khác. Bây giờ thật khó tìm thấy ai tử tế, hiền lành và nhã nhặn hơn cô …

Chương 10

Duy Dương không biết bọn Quý ròm đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện về ba nó nên ngày hôm sau vừa gặp Quý ròm, thấy thằng này toét miệng bô bô:

- Bây giờ thì tao tin là cô Minh không liên quan gì đến nhà mày.

Duy Dương gật đầu hoan hỉ:

- Thì tao đã nói rồi. Cô chẳng liên quan gì đến nhà tao.

Quý ròm lại nói:

- Cô chỉ hứng nước giùm nhà mày thôi.

- Thì vậy! – Duy Dương hân hoan lặp lại – Cô chỉ hứng nước giùm thôi.

Quý ròm ranh mãnh tiếp:

- Vì nhà mày neo người, còn ba mày thì không thể tự hứng nước được.

Lần này Duy Dương không lên tiếng phụ họa theo như hai lần trước. Thấy thằng ròm cứ xoáy mãi về chuyện này tự dưng nó đâm chột dạ. Nó chỉ khẽ gật đầu, mắt ngập ngừng nhìn Quý ròm cảnh giác.

Quý ròm vờ như không thấy ánh mắt thấp thỏm của Duy Dương. Nó nhìn lên trời, giọng tỉnh khô:

- Mà sở dĩ ba mày phải ngồi một chỗ như hiện nay là do cô Minh. Nếu cô Minh không leo ra ngồi ngoài cửa sổ …

Quý ròm bỏ lửng câu nói và đưa mắt nhìn bạn.

Mặt mày thằng Duy Dương lúc này ngơ ngác trông đến tội. Mắt nó chớp lia:

- Bộ tụi mày biết hết rồi hả?

- Tụi tao biết hết rồi! – Quý ròm vỗ vai Duy Dương, mỉm cười – Tao nghĩ chuyện đó chẳng có gì mày phải giấu.

- Ừ! – Duy Dương bẽn lẽn đáp, nó lại thốt lên tiếng "ừ" quen thuộc.

Nhưng Quý ròm chẳng buồn bắt bẻ như mọi khi. Nó chép miệng, cảm khái:

- Ba mày là một người tốt.

- Ừ.

- Mày cũng là người tốt. Mày giống hệt ba mày.

Lời khen tặng của Quý ròm làm Duy Dương đỏ mặt:

- Mày chỉ nói …

Quý ròm nheo mắt, láu lỉnh:

- Đúng, tao chỉ nói … sự thật!

Rồi không để Duy Dương phản đối, Quý ròm nhún vai:

- Tao chỉ không hiểu một điều …

- Điều gì?

- Ba mày dặn mày không được chơi những trò mạnh bạo, đúng không?

- Đúng.

- Vì ba mày sợ nhỡ có rủi ro, mày sẽ bị gãy tay gãy chân, đúng không?

- Đúng!

Quý ròm gật gù:

- Tao thắc mắc chính là chỗ ấy đấy! – Nó vung tay – Đã thế sao ba mày lại cho mày học võ? Chẳng lẽ ba mày nghĩ học võ sẽ không gặp rủi ro sao?

Đôi mắt Duy Dương chợt trở nên xa xăm:

- Tại ba tao cho rằng nếu ba tao có võ thì khi chụp cô Minh từ trên cao rơi xuống, ba tao sẽ không bị chấn thương nặng đến như thế. Chỉ tại tư thế của ba tao lúc đó không đúng.

Câu giải thích của Duy Dương đơn giản đến mức Quý ròm sững người.

Giọng Duy Dương vẫn trầm trầm:

- Vì vậy ba tao mới bắt tao đi học võ, học bơi, học đủ thứ. Ba tao bảo nếu giúp người nhưng mình không đủ sức thì có khi không giúp được người mà lại còn hại cả mình. Ba tao không muốn tao phải suốt đời ngồi một chỗ như ông.

- Nhưng dù đủ sức mày vẫn bị người nhà của con nhỏ đụng xe hôm nọ đánh cho bầm mình đó thôi?

Tiếng Tiểu Long thình lình vang lên ngay sau lưng khiến Duy Dương giật mình ngoảnh lại. Không biết tự lúc nào, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã tiến sát đến bên cạnh hai đứa. Chắc Tiểu Long đã nghe rõ cuộc đối đáp của mình và Quý ròm. Duy Dương nghĩ bụng và bối rối đưa tay gãi má:

- Đây là chuyện khác. Đây là do người ta hiểu lầm. Người ta hiểu lầm đánh mình là chuyện hợp lý. Mình không hiểu lầm mà mình đánh trả người ta mới là chuyện vô lý!

Lý lẽ của Duy Dương thoạt nghe thì có vẻ kỳ cục nhưng ngẫm kỹ lại thấy đúng đắn làm sao. Cái lý lẽ tưởng như vô cùng giản dị đó không phải ai cũng thấu hiểu được.

Lúc vào học, Tiểu Long quay sang Quý ròm, xuýt xoa:

- Thằng Duy Dương này ngộ quá hén mày?

Quý ròm mỉm cười:

- Nó giống mày. Nó là "người hiệp nghĩa".

Nhỏ Hạnh quay sang:

- Bạn Duy Dương noi gương ba bạn ấy đấy.

Quý ròm chợt thở dài:

- Ba của Duy Dương thật là xui quá!

Tiểu Long thở dài theo, nó không tài nào quên được gương mặt tím bầm của Duy Dương hôm nọ:

- Cả Duy Dương nữa. Duy Dương phải xui xẻo lắm mới bị người ta hành hung dữ như vậy.

Quý ròm thốt nhiên tư lự:

- Chẳng lẽ những người làm điều tốt đều không được đền bù gì cả sao?

Tiểu Long nhìn sững Quý ròm:

- Ý mày muốn nói sau khi đánh nhầm thằng Duy Dương, gia đình con nhỏ nọ phải bồi thường cho nó hở?

Quý ròm nhếch môi:

- Tao không nói chuyện đó. Tao muốn nói đến điều quan trọng hơn …

Nhỏ Hạnh gục gặc đầu:

- Hạnh hiểu điều Quý muốn nói. Nhưng thắc mắc của Tiểu Long cũng là thắc mắc chính đáng.

- Chính đáng quá đi chứ! – Thấy nhỏ Hạnh bênh vực mình, Tiểu Long đập tay lên ngực – Gia đình con nhỏ nọ phải lo tiền thuốc thang chữa trị cho thằng Duy Dương thì mới hợp lẽ công bằng.

Quý ròm nhíu mày:

- Tao nghĩ …

- Mày khỏi cần nghĩ làm gì cho mất công! – Tiểu Long phẩy tay – Để lát nữa ra về tao hỏi thằng Duy Dương là biết liền!

Nhưng đến giờ về, bọn Tiểu Long không làm sao trò chuyện với Duy Dương được.

Duy Dương vừa ôm cặp ra khỏi cổng đã bị một đám cả chục đứa xúm vào đè xuống đất.

Đang đảo mắt tìm Duy Dương, phát hiện ra biến cố, Tiểu Long và Quý ròm hấp tấp chạy lại, bỏ mặc nhỏ Hạnh lếch thếch đằng sau.

Nhưng khi đến gần và nhận ra đám "hung thủ", Tiểu Long và Quý ròm bất giác ngẩn ngơ.

Đang nằm đè lên người thằng Duy Dương đâu phải ai xa lạ mà chính là đám bạn trong lớp: Tần, Dưỡng, Bá, Đặng Đạo, Phước, Cung, Đỗ Lễ …

Sau một thoáng kinh ngạc, Tiểu Long vội vã cúi xuống lôi từng đứa ra:

- Tụi mày làm gì thế hả?

Quý ròm cũng định xông vào đám chân cẳng đầu cổ ngổn ngang kia, miệng hét toáng:

- Này, tụi mày điên cả rồi hay sao thế?

- Điên đâu mà điên! – Đỗ Lễ lồm cồm đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi trán – Tụi tao chỉ muốn xem thử "thằng thỏ đế" này võ nghệ có đúng là siêu đẳng như bọn thằng Lâm quảng cáo không thôi!

- Xem thử cái đầu mày! – Quý ròm gầm gừ – Bộ mày muốn thầy giám thị phạt hết cả lớp hả?

- Tụi mày đúng là đồ ngốc tử! – Tiểu Long lắc đầu ra oai, nó khoái chí "thuổng" cái từ "ngốc tử" Quý ròm vẫn thỉnh thoảng đem ra mắng nó – Võ nghệ đâu phải là thứ bạ đâu cũng giở ra! Người càng giỏi võ thì càng nhún nhường …

- Có mày ngốc tử thì có! – Thằng Dưỡng bĩu môi – Nếu mày bị bốn năm đứa hè nhau vật xuống đất, mày có nhún nhường nổi không?

Thằng Phước cười hê hê:

- Lúc miệng mày đã bị cạp đất rồi thì dù mày có muốn "uống miếng nước ăn miếng bánh" cũng đâu có được. Mày phải giở võ ra thôi, hi hi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Không biết cóc gì mà cũng đòi nói!

Nó huơ tay:

- Tụi mày hỏi thằng Duy Dương xem! Có phải từ nãy đến giờ nó nhường nhịn tụi mày không!

Phước "xì" một tiếng:

- Tao không tin! Nó yếu như sên mà nhường nhịn nỗi gì!

Quý ròm hất hàm:

- Không tin mày hỏi nó đi!

Quý ròm đảo mắt dòm quanh, sửng sốt khi chẳng thấy Duy Dương đâu.

Tụi bạn cũng nhanh chóng phát hiện ra sự biết mất đột ngột của Duy Dương.

Thằng Cung ngơ ngác:

- Ủa, nó chạy đi đằng nào rồi?

Đỗ Lễ giậm chân:

- Lạ thật, tao mới nhìn thấy nó đây mà!

- Ê! – Đặng Đạo bỗng reo lên – Duy Dương kia kìa!

Cả bọn lập tức ngoảnh đầu nhìn theo tay chỉ của Đặng Đạo.

Quả nhiên, cách đó một quãng, Duy Dương đang ôm cặp hộc tốc băng qua đường.

Bên kia đường, dưới tàng cây trứng cá lốm đốm trái đỏ, một con nhỏ xinh ơi là xinh đang ngồi trên xe đạp đợi nó.

Con nhỏ trạc tuổi Duy Dương, hai bím tóc lủng lẳng sau lưng, thấy Duy Dương tới gần liền nhoẻn miệng cười tươi tắn và leo xuống khỏi yên nhường tay lái cho nó.

Duy Dương chắc mắc cỡ ghê lắm.

Trước sau nó tịnh không ngoảnh đầu lại. Nó luống cuống cầm lấy tay lái con nhỏ đưa, luống cuống leo lên yên rồi cũng luống cuống như thế, nó cúi gập người hối hả đạp xe đi.

Thằng Duy Dương nhấn bàn đạp vội vàng quá nên con nhỏ ngồi sau bị lắc mạnh, người cứ chao qua chao lại. Nhưng con nhỏ không tỏ vẻ gì sợ hãi. Thậm chí nó còn đưa mắt nhìn về phía cổng trường nơi đám bạn của Duy Dương đang thuỗn mặt nhìn theo.

Việc thằng Duy Dương được bạn gái đến đón ở cổng trường, sau đó chở bạn gái đi chơi, lập tức trở thành một sự kiện trọng đại.

Thằng Tần xuýt xoa:

- Hà hà, thằng Duy Dương này ghê thật!

Dưỡng phụ họa:

- Mấy đứa tẩm ngẩm tầm ngầm thường đâm chết voi đấy!

Đỗ Lễ đập hai tay vào nhau:

- Như vậy nó đâu phải "thằng thỏ đế"! "Thỏ đế" thì chẳng đời nào dám hẹn hò với "bồ" ở cổng trường.

- Ai bảo mày con nhỏ này là "bồ" nó? – Đặng Đạo bắt bẻ – Nhỡ đâu đó là chị gái hay em gái của nó thì sao?

Tiểu Long tự nhiên ngứa miệng:

- Con nhỏ đó không phải là chị gái hay em gái thằng Duy Dương đâu. Thằng Duy Dương là con một.

Đỗ Lễ liếc xéo Đặng Đạo:

- Thấy chưa! Tao bảo con nhỏ đó là "bồ" thằng Duy Dương mà mày không tin!

Tụi bạn nhao nhao khiến Quý ròm nhột lỗ tai quá xá. Nó hắng giọng, ra vẻ thành thạo:

- Tụi mày đoán sai bét hết! Con nhỏ đó chẳng phải là chị gái, em gái hay "bồ bịch" gì của thằng Duy Dương sất!

- Thế theo mày, nó là gì? – Đỗ Lễ cười khảy – Chẳng lẽ nó là dì của thằng Duy Dương?

Phớt lờ sự cà khịa của Đỗ Lễ, Quý ròm chậm rãi:

- Con nhỏ đó chưa phải "bồ", chỉ mới ở mức "bạn đặc biệt" thôi.

- "Bạn đặc biệt là sao? – Cả chục cặp mắt thao láo.

Thấy lũ bạn nghệt mặt ra trước ba chữ "bạn đặc biệt" rất ư là đặc biệt của thằng ròm, Tiểu Long khoái lắm.

- “Bạn đặc biệt” mà cũng không biết! – Nó ưỡn ngực ra oai – “bạn đặc biệt” tức là bạn mà mình không muốn nó chơi với bất cứ ai …

- Không phải đâu Long ơi! – Nhỏ Hạnh thình lình lên tiếng, chả hiểu nó đứng sau lưng thằng mập tự đời nào.

Tiểu Long cụt hứng quay lại:

- Hạnh biết con nhỏ này hở?

- Hạnh không biết! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi theo thói quen – nhưng chả lẽ Long và các bạn không nhớ đến chuyện Duy Dương bị người ta đánh nhầm hôm trước sao?

Nghe nhỏ Hạnh nhắc, đứa nào đứa nấy liền “ồ” lên.

Thằng Tần hoa tay:

- Tao nhớ rồi! Thì ra con nhỏ bị xe đụng hôm nọ chính là con nhỏ này?

Dưỡng vỗ trán:

- Có thế mà mình không nghĩ ra!

Còn Đỗ Lễ thì toét miệng:

- Ừ, có thế chứ! Ai lại dám hẹn với “bồ” ngay trước cổng trường bao giờ!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Thế Hạnh có biết con nhỏ nọ đón thằng Duy Dương đi đâu không?

Nhỏ Hạnh mỉm cười. Nó nhìn hút về cuối đường, đáp bằng giọng mơ màng:

- Hôm nay có lẽ là sinh nhật của nhỏ nọ. Lúc ra chơi Hạnh thấy Duy Dương ngồi đằng bàn săm soi mãi một cái gói gì đấy. Một cái gói bọc giấy hoa đẹp ơi là đẹp …

Từ khi nhỏ Hạnh xuất hiện, Quý ròm không nói một tiếng nào. Nó không nói chỉ vì nó không biết nói gì, chỉ đơn giản vì nó hoàn toàn tin vào nhận xét của cô bạn mình. Và cũng vì nó đang sung sướng tin rằng những người xả thân vì người khác sớm muộn gì cũng được đền bù …

Tình bạn đẹp đẽ giữa Duy Dương và cô bạn mới khiến Quý ròm bâng khuâng quá đỗi. Vì vậy, dù không định nói gì, cuối cùng nó cũng không ngăn được mình buột miệng ước ao:

- Ước gì một ngày nào đó tao cũng sẽ gặp được một con nhỏ xinh ơi là xinh nằm bất tỉnh giữa đường …

- Và tao sẽ co giò chạy bay chạy biến!

Thằng Đỗ Lễ ngứa mồm "đế" một câu khiến tụi bạn đứng chung quanh cười rộ và giấc mơ của Quý ròm đột ngột tắt ngấm

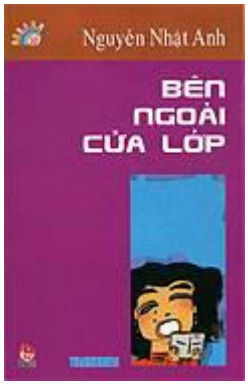
Bị phá bĩnh, mặt Quý ròm đỏ phừng phừng. Nhưng có vừa dợm chân định rượt theo Đỗ Lễ lúc này đã vọt tuốt ra xa thì nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Về lẹ thôi, Quý ơi! Hai giờ chiều nay bọn mình đã hẹn tới phụ ba bạn Duy Dương bế hộp, Quý quên rồi sao?

Thành phố Hồ Chí Minh 1999

HẾT.

Tập 32: Bên ngoài cửa lớp

Đánh máy: Shin Chi, turbot_souji
Chính tả: panda.goldfishlove

Tóm tắt nội dung

Thằng Cung là một đứa thù dai. Vụ thi hoạt cảnh năm ngoái đã quá lâu rồi nhưng nó vẫn nhớ mãi mối hận khom lưng làm voi cho con nhỏ Kim Em chễm chệ. Sau vụ đó, nó cứ học hặc với Kim Em suốt. Nhưng đến cái ngày tụi con trai bên lớp 9A3 bắt đầu để ý đến đám con gái lớp 9A4 và một đưa bạo gan chuyền giấy cho Kim Em thì Cung hoàn toàn thay đổi ...

Chương 1

Sáu giờ sáng đối với thằng Cung hãy còn sớm lắm. Bảy giờ mười lăm lớp nó mới bắt đầu tiết học thứ nhất, vì vậy nó luôn cho phép mình ngủ nướng thêm một lát. Xưa nay thế, đối với chính mình con người ta bao giờ cũng tỏ ra rộng rãi.

Thường thì Cung thức dậy lúc sáu giờ rưỡi, tất nhiên là sau khi chị Lệ nó lay đến mỏi cả tay và gọi đến khô cả họng.

Lệ học trên Cung hai lớp, năm nay học lớp mười một. Chỉ hơn hai lớp thôi mà trong Lệ người lớn ra phết, nhất là từ ngày lên cấp ba, chiếc áo dài đã biến Lệ thành một thiếu nữ hẳn hoi.

Và tội nghiệp làm sao, người thiếu nữ hẳn hoi ấy sáng nào cũng đến méo mặt với ông em bảo bối của mình. Có những hôm thằng Cung cứ trơ ra, tai thì vẫn nghe gọi, người thì biết rõ là đang bị lắc như một chai rượu, thế mà dứt khoát không mở mắt là không mở mắt. Làm như nó cố chứng tỏ giữa nó và một khúc gỗ chưa biết bên nào lì lợm bằng bên nào hay sao ấy!

Chỉ đến khi chị nó không kiên trì thêm được nữa, thò tay véo tai nó một cái rõ đau, thì Cung mới giật nảy và mở choàng mắt, la toáng:

- Nè, nè, không phải ỷ làm chị rồi muốn véo tai người ta lúc nào thì véo à nghen!

Nếu cự nự xong mà tai vẫn chưa hết đau, thế nào Cung cũng tuôn thêm một câu bá láp nào đó, chẳng hạn:

- "Bà" cứ véo tai "tui" cho sướng đi, mai mốt "bà" có chồng, thế nào chồng "bà" cũng véo sứt tai "bà" cho "bà" coi! Gieo gió gặt bão mà!

Lệ sợ nhất những câu nói chói tai như thế của ông em. Mà những câu nói linh tinh thì thằng Cung có hàng mớ. Có lần Lệ tức ứa nước mắt, bèn vùng vằng với mẹ:

- Từ ngày mai trở đi, mẹ đập thằng Cung dậy đi. Con không kêu nó nữa đâu. Sáng nào nó cũng cự nự con không hà.

Mẹ la:

- Mẹ kêu sao được mà kêu. Năm giờ sáng mẹ phải dọn hàng ra chợ rồi, con không thấy sao?

Đúng là mẹ phải dọn hàng ra chợ từ lúc trời còn tờ mờ, Lệ quên khuấy mất chuyện đó. Nghe mẹ nhắc, mặt Lệ ngẩn ra, sau đó chuyển sang nhăn nhó nhưng đã thôi nằn nì. Lệ đành tự an ủi rằng ai đã trót làm chị đều phải chịu cái cảnh "trái ngang" như mình, không làm sao thoái thác được.

Nhưng không phải ngày nào thằng Cung cũng khoái làm khúc gỗ. Như hôm nay chẳng hạn.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, Cung đem chiếc đồng hồ reo vào giường, để sát bên gối. Sáu giờ sáng, chuông đổ chưa hết hồi, nó đã bật dậy, lồm cồm bò xuống khỏi giường quờ chân tìm dép.

Ở giường bên cạnh, chị Lệ nó nhỏm đầu ngó sang:

- Hiện tượng lạ à nha!

Cung nhếch mép:

- Chuyện xoàng! Tại em không muốn dậy sớm thôi. Khi nào muốn, em chả cần chị gọi đâu.

Mẹ thằng Cung giờ này đã ra chợ. Ba nó là kỹ sư cầu đường, thường xuyên đi công tác xa, chỉ về nhà vào ngày cuối tuần.

Mỗi sáng, thường chỉ có hai chị em bên bàn ăn.

Lệ bẻ một góc bánh mì, tò mò nhìn em:

- Sáng nay em làm gì mà dậy sớm thế?

Cung vênh mặt:

- Có chuyện quan trọng.

- Chuyện quan trọng cơ à? – Lệ tròn mắt.

- Còn hơn cả quan trọng nữa! – Cung tặc tặc lưỡi, nó bỏ lọt thỏm mẫu bánh mì kẹp pa-tê trên tay vào miệng rồi gật gù tiếp – Phải nói là đặc biệt quan trọng!

- Thế đó là chuyện gì?

Cung ra oai, miệng vẫn nhồm nhoàm:

- Chị là con gái không nên biết đến chuyện này.

- Thôi đi! – Lệ bĩu môi – Em đừng có làm tàng!

Rồi Lệ xuống giọng dỗ dành:

- Chuyện gì thế, nói cho chị nghe đi!

Cung vẫn khăng khăng:

- Không nói được! Đã bảo đây là chuyện đàn ông mà!

- Em đừng có làm bộ làm tịch! – Lệ nheo mắt – Sáng nay em được kết nạp Đoàn phải không?

- Sai bét! Tuần tới lớp em mới làm lễ kết nạp.

Lệ mỉm cười:

- Hay là em được nhà trường cử đi thi học sinh giỏi toàn quốc?

Cung nhăn nhó:

- Chị đừng có trêu em.

Lệ ngước lên trần nhà, ngón tay trỏ đặt trên môi:

- Để chị nghĩ xem nhé! Chắc là … chắc là sáng nay có một cuộc thi đấu thể thao giữa lớp em và lớp …

- Chị đoán không ra đâu!

Cung buông thõng một câu và đứng lên khỏi ghế. Nó chạy lại bàn học, quơ vội chiếc cặp rồi vọt tuốt ra cửa:

- Trễ giờ rồi, em phải đi đây!

Lệ nhắc:

- Em chưa uống nước.

- Khỏi! – Cung đưa tay quẹt mép – Lên trường em uống cũng được!

Lệ chạy theo ra cửa:

- Nhưng chuyện gì quan trọng thế? Em không thể nói chị nghe được sao?

- Nói thì nói! – Cung ngoảnh cổ lại, mặt trịnh trọng – Nhưng chị không được tiết lộ cho người nào biết đấy nhé!

- Được rồi, chị hứa! – Lệ sốt ruột – Chuyện gì vậy?

Cung nhe răng cười hì hì:

- Em phải đi quét lớp! Sáng nay tổ em trực sinh!

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ra của bà chị, Cung quay mình co giò chạy biến.

Phải có đến mấy phút, lúc ông em tinh quái đã khuất hẳn sau góc đường, Lệ mới thôi sững sờ. Vừa tức vừa buồn cười, Lệ giậm chân mắng:

- Thằng quỷ con!

Nhưng lúc này thằng Cung đâu có nghe được những lời rủa sả đó. Nó đang trên đường tới trường.

Khi Cung thò đầu vào lớp, tụi bạn đã bị lùa cả ra ngoài sân. Trong lớp chỉ còn mấy đứa tổ 4: Tiểu Long và Quý ròm đang khiêng ghế cho nhỏ Hạnh và nhỏ Hiển Hoa quét dọn.

Nhác thấy Cung, nhỏ Hạnh liền giục:

- Lẹ lên Cung! Chỉ còn mười lăm phút nữa thôi đấy!

Cung quăng cặp lên bàn, liếm môi hỏi:

- Tôi làm gì đây?

Quý ròm hất đầu về phía dãy bàn cạnh cửa ra vào:

- Nửa lớp bên đó chưa đụng tới! Mày khiêng ghế chất lên bàn đi!

Cung nhăn nhó:

- Một mình tao làm sao khiêng nổi!

- Mày đừng có làm biếng! Chiếc ghế nhẹ hều mà khiêng không nổi hả?

Cung hừ mũi:

- Nhẹ hều sao mày với thằng Tiểu Long hai đứa xúm vô khiêng một chiếc?

- Thôi, Cung đừng có đứng so bì nữa! – Nhỏ Hạnh vội vàng can thiệp – Sắp có trống vô lớp rồi kìa!

Nhỏ Hạnh là tổ trưởng tổ 4, lại là lớp phó học tập hai năm liền, ăn nói mềm mỏng nhưng rất có uy.

Nghe nhỏ Hạnh phàn nàn, Cung không nói làm gì, lầm lũi đi khiêng ghế.

Cung khiêng ghế mà bụng cứ thấy tưng tức. Môi mím chặt, nó cố tình khua khoắng ầm ĩ. Nó kéo ghế rồn rột, quăng ghế rầm rầm.

Nhưng đám bạn nó vẫn tảng lờ. Tụi nhỏ Hạnh nháy nhau giả điếc, vờ như chẳng nghe thấy gì.

Cung gây náo loạn một hồi chẳng thấy ai lên tiếng, bụng càng sôi. Chưa biết làm gì để xả cơn tức, chợt nhận ra sự vắng mặt của Kim Em, mặt Cung lập tức sầm xuống:

- Cái bà mập này, đến ngày trực sinh lại chuồn mất!

Nhỏ Hạnh xách chổi bước lại:

- Cung qua dãy bên kia phụ với Long và Quý sắp xếp lại bàn ghế đi, để bên này cho Hạnh và Hiển Hoa quét!

Cung vừa quay lưng vừa làu bàu, không rõ nó tự nói với mình hay cố tình ca cẩm cho mấy đứa trong tổ nghe:

- Nếu bà mập đừng chơi ác nghỉ ngang, bữa nay tôi đâu phải khiêng ghế một mình!

Thật ra nhỏ Kim Em đâu có nghỉ. Khi trống vào lớp vang lên, cả lớp lục tục xếp hàng và Tiểu Long ôm mấy cây chổi lên trả cho nhà kho thì Kim Em lò dò xuất hiện.

Nhỏ Hiển Hoa lườm bạn:

- Hay quá há! Đợi tụi này làm xong xui rồi bạn mới tới!

Kim Em ấp úng, vẻ biết lỗi:

- Sáng nay Kim Em ngủ quên.

Cung hừ mũi:

- Xạo đi! Sao mọi hôm không quên lại lựa đúng hôm trực sinh để ngủ quên?

- Tại tối hôm qua Kim Em thức khuya học bài chớ bộ.

- Tôi không tin! – Cung nhún vai, nó vẫn chưa nguôi "nỗi khổ khiêng ghế" khi nãy – Bạn cố tình trốn trực sinh thì có!

Kim Em đỏ mặt:

- Sao Cung lại nghĩ xấu bạn bè vậy?

Cung nhếch môi:

- Bạn bè đã xấu sẵn thì mình muốn nghĩ tốt cũng đâu có được!

Kiểu ăn nói "ác khẩu" của Cung khiến Kim Em tức muốn ứa nước mắt. Nếu lúc đó cô Vĩnh Bình không vẫy tay ra hiệu cho học sinh vào lớp chắc nó òa lên ngay tại chỗ rồi.

Nói cho đúng ra giữa Cung và Kim Em chẳng có mối thâm thù nào. Tuy ở chung một tổ, ngồi cùng một bàn suốt hai năm trời nhưng có con Hiển Hoa ngồi chắn ngay chính giữa nên Cung và Kim Em chẳng có đụng chạm nào đáng kể.

Chỉ từ năm ngoái, lúc thi một hoạt cảnh về lịch sử, Cung phải è cổ làm voi cho Kim Em cỡi và cãi nhau chí choé thì nó mới bắt đầu "thấy ghét"

con nhỏ này.

Có tài thánh Kim Em mới biết Cung là đứa thù dai như vậy. Nó tưởng Cung nặng lời với nó chỉ vì nó bê trễ chuyện trực sinh nên sau khi vào lớp, ngồi ngẫm nghĩ một hồi, nó nguôi nguôi bèn quay sang Cung:

- Cung nè! Lần tới Kim Em sẽ không ngủ quên nữa đâu!

Nào ngờ Cung "xì" một tiếng:

- Đừng nói trước bước không qua!

Bị Cung dội nguyên một thùng nước lạnh, mặt Kim Em xụ xuống:

- Bộ Cung vẫn nghĩ hôm nay Kim Em cố ý đi trễ hả?

- Chứ không phải sao? Cung lạnh lùng.

- Không phải!

Kim Em đáp, mắt nó đã bắt đầu rơm rớm.

Nhỏ Hiển Hoa ngồi giữa nãy giờ cố bấm bụng "chịu trận", nay thấy cuộc đấu khẩu sắp sửa có thêm màn nước mắt, liền hốt hoảng suỵt khẽ:

- Hai bạn có thôi đi không! Cô Vĩnh Bình đang nhìn xuống kìa!

Chương 2

Cô Vĩnh Bình viết lên bảng ba chữ "Hịch tướng sĩ" to tướng rồi quay nhìn cả lớp:

- Hôm nay các em sẽ được học một trong những thiên hùng văn nổi tiếng nhất trong lịch sử văn học nước ta. Đây là một tác phẩm tiêu biểu cho chủ nghĩa yêu nước cao đẹp của thời đại chống Nguyên Mông …

Cô Vĩnh Bình mới nói tới đó, dưới lớp lập tức nổi lên những tràng cười rúc rích. Chả là hai chữ "Nguyên Mông" khiến nhiều đứa nhớ lại chuyện cười ra nước mắt trong cuộc thi hoạt cảnh lịch sử năm ngoái. Hồi đó lúc tổ 3 dựng cảnh vua Quang Trung cỡi voi đốc chiến hạ đồn Ngọc Hồi, Đặng Đạo và Phước chui vào tấm vải đóng vai voi cho thằng Bá cưỡi. "Vua Quang Trung" Bá ngồi trên lưng thằng Phước, cựa quậy sao đó khiến mỗi lúc mỗi tụt dần ra phía sau và để đít ngay trên đầu Đặng Đạo. Bên dưới tấm vải khoác, Đặng Đạo nhăn nhó cứ nự "Mày để nguyên cái mông lên đầu tao như thế, gãy cổ tao còn gì!". Thằng Cung nghe lõm bõm được hai tiếng "nguyên mông" liền hăm hở đứng lên, nhanh nhẩu đáp "Thưa cô, đó là Trần Hưng Đạo đang tiến đánh giặc Nguyên Mông ạ!" khiến ai nấy tròn xoe mắt. Đến khi cô giáo vặn vẹo và những đứa trong cuộc khai ra, mọi người mới vỡ lẽ và đứa nào đứa nấy ôm bụng cười lăn bò càng.

Vì vậy, bữa nay nghe cô Vĩnh Bình nhắc đến hai chữ "Nguyên Mông", hơn một nửa lớp che miệng cười khúc khích.

Ngay cả con nhỏ Kim Em, mới suýt khóc đây, lúc này cũng tủm ta tủm tỉm.

Chỉ có Cung là miệng mồm méo xệch. Tai nóng bừng, nó gục đầu xuống bàn, không dám ngước lên.

Cô Vĩnh Bình nhịp cây thước kẻ lên bảng:

- Các em yên lặng nào!

Cả lớp lập tức im phắt. Đầu năm học, không rõ cô giáo mới hiền dữ ra sao, chẳng đứa nào dám giỡn mặt.

- Có chuyện gì đáng cười mà các em ồn ào thế? – Cô Vĩnh Bình lại hỏi.

Lớp học vẫn lặng như tờ. Lớp trưởng Xuyến Chi mấy lần dợm đứng lên nhưng cuối cùng lại thôi. Tuy rất muốn trình bày với cô giáo nhưng mặt

khác nó lại không muốn nhắc tới chuyện cũ. Nó không muốn gợi lại "vết thương lòng" của Cung. Nó không muốn làm Cung xấu hổ.

Cô Vĩnh Bình quét mắt dọc các dãy dãy bàn, bụng lạ lùng vô kể. Cô không hiểu tại sao cái lớp 9A4 nom có vẻ đáng yêu này lại nhất quyết không đáp lời cô.

Xui cho Kim Em, trong lúc cô Vĩnh Bình đang lặng lẽ dò xét, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào nó lại chúm chím miệng đánh mắt sang thằng Cung.

- Kim Em!

Cô Vĩnh Bình hắng giọng gọi.

Giọng cô Vĩnh Bình không lớn, nhưng giữa bầu không khí đang căng như sợi dây đàn, tiếng gọi bất thần của cô không khác gì tiếng sấm khiến đứa nào đứa nấy giật bắn mình.

Mặt Kim Em xanh lè. Nó "dạ" lí nhí trong miệng và rụt rè đứng lên.

Cô Vĩnh Bình nhìn Kim Em chăm chăm:

- Em hãy nói cho cô biết em cười chuyện gì vậy?

- Thưa cô …

Kim Em chỉ lúng búng được hai tiếng rồi im bặt. Nó nhìn xuống cuốn tập trước mặt, cố tránh ánh mắt dò hỏi của cô giáo.

Cô Vĩnh Bình nghiêm nghị:

- Em nói đi!

- Thưa cô …

Lần này Kim Em cũng chỉ thốt được có thế.

Cô Vĩnh Bình nhìn vẻ lưỡng lự của đứa học trò, bụng càng thắc mắc. Cô vờ hừ mũi:

- Chắc em cười cách giảng bài của cô?

Nhỏ Kim Em cuống quýt:

- Dạ, không phải đâu cô ơi!

- Nếu không phải cười cô thì em cười chuyện gì?

- Em không bao giờ dám cười cô đâu ạ! – Giọng Kim Em chưa hết sợ hãi, nó khẽ liếc về phía thằng Cung, ngập ngừng tiếp – Vừa rồi tụi em buồn

cười chẳng qua là vì hai chữ … hai chữ "nguyên mông" đấy ạ!

- Vì hai chữ "Nguyên Mông"? – Mày cô Vĩnh Bình cau lại – Tại sao vì hai chữ "Nguyên Mông"?

Khi bấm bụng "khai" ra hai chữ "nguyên mông", mặt Kim Em đã đỏ lên một cách tội nghiệp. Nay cô Vĩnh Bình hỏi vặn như thế, đời nào nó dám nói.

Thấy Kim Em xấu hổ cúi gằm đầu, những đứa khác bụm biệng cố nén cười. Riêng ở hai dãy bàn chót, tụi "tứ quậy" vẫn tỉnh bơ rúc ra rúc rích.

Cô Vĩnh Bình nhìn về phía cuối lớp, bực bội:

- Lâm, Quới Lương, đứng lên!

Dường như đã dự liệu trước, Lâm và Quới Lương chẳng hề tỏ vẻ sợ sệt. Hai đứa tươi cười đứng dậy, nhìn mặt mày cứ tưởng tụi nó được kêu lên lãnh thưởng chứ không phải sắp bị trách phạt.

Cô Vĩnh Bình quắc mắt:

- Cô bảo giữ im lặng, sao hai em không nghe?

Lâm vờ gãi đầu:

- Thưa cô, em muốn nghe lắm chứ ạ. Nhưng tại vì tức cười quá, em không kềm được cô ơi.

- Em nói rõ ra đi! – Cô Vĩnh Bình thở đánh thượt – Từ nãy đến giờ chuyện gì khiến các em tức cười đến thế?

Lâm chỉ tay vào Kim Em, giọng tinh quái:

- Bạn Kim Em đã nói rồi đó cô! Chính hai chữ "nguyên mông" …

Cô Vĩnh Bình sốt ruột:

- Hai chữ đó thế nào?

Lâm hấp háy mắt:

- Dạ, hai chữ đó liên quan đến một "vụ án" năm ngoái ở lớp ta ạ.

Nghe cái giọng hài hước của thằng Lâm, tụi bạn biết thừa nó định đem chuyện cũ ra chọc cười. Một số đứa nhăn mặt, một số đứa khác dán mắt vào Lâm, khoái trá chờ đợi.

Riêng cô Vĩnh Bình vẫn thật thà tròn mắt:

- Em nói gì? Lớp ta từng có một "vụ án" à?

- Dạ, đúng ra thì không phải là "vụ án", thưa cô! – Lâm chép miệng – Ở đây không có trộm cắp, cũng không có giết người. Chỉ là một vụ nghe trộm thôi ạ.

- Nghe trộm? – Cô Vĩnh Bình cắn môi – Ai nghe trộm? Mà nghe trộm chuyện gì?

Lâm cười cười liếc mắt sang phía tổ 4:

- Bạn Cung đó cô. Bạn Đặng Đạo nói với bạn Bá những điều vô cùng bí mật nhưng tai bạn Cung rất thính nên bạn Cung nghe được …

Lâm nhìn lên chỗ cô Vĩnh Bình đứng, thấy trán cô càng lúc càng nhăn tít, nó không dám ăn nói lấp lửng nữa, liền thu nụ cười, hắng giọng:

- Thưa cô, chả là năm ngoái cô Trinh và cô Nga tổ chức cho lớp em thi hoạt cảnh về lịch sử. Tổ 3 dựng cảnh vua Quang Trung tiến đánh đồn Ngọc Hồi. Bạn Bá đóng vai Quang Trung, bạn Phước và bạn Đặng Đạo đóng vai voi. Bạn Phước làm hai chân trước, bạn Đặng Đạo làm hai chân sau …

Lâm thao thao tường thuật. Khi nó kể đến chỗ thằng Cung đứng dậy quả quyết thằng Bá chính là Trần Hưng Đạo đang cưỡi voi tiến đánh giặc Nguyên Mông, sau đó tố cáo thằng Đặng Đạo cố tình nhắc bậy cho nó, rồi Đặng Đạo đứng dậy phân trần và ngượng ngùng giải thích tại sao có cái chữ "nguyên mông" oái oăm đó thì cả lớp, kể cả những đứa bất bình với trò đùa dai của thằng Lâm, đều ôm bụng cười sặc cười sụa.

Bản thân câu chuyện đã lắm tình tiết buồn cười, lại qua cái giọng kể hài hước thêm mắm dặm muối của thằng Lâm chúa pha trò khiến ngay cả những đứa trong ban cán sự lớp như Xuyến Chi, Vành Khuyên, Hạnh và Minh Vương cũng không thể làm nghiêm.

Tụi nó chúm chím nhìn lên bảng, thấy cô Vĩnh Bình cũng đang chúm chím y hệt tụi nó.

Nhưng cô Vĩnh Binh chỉ chúm chím một chút thôi, rồi cô nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm trang, nói:

- Lâm, Qưới Lương và Kim Em ngồi xuống đi!

Đưa mắt qua các dãy bàn, cô nói tiếp, giọng thong thả và rõ ràng từng tiếng một:

- Chuyện của em Cung đã là chuyện cũ, vả lại đời học trò ai mà không mắc phải những lỗi như vậy, cô không muốn các em nhắc lại thêm một lần

nào nữa. Cô càng không muốn các em xem đó như là một chuyện tiếu lâm để thỉnh thoảng đem ra đùa cợt.

Cô Vĩnh Bình không nói cụ thể, nhưng ai cũng biết là cô không hài lòng về thái độ của thằng Lâm.

Thằng Lâm là chúa khôn. Nó làm bộ ngờ nghệch, ra vẻ ta đây bị bắt buộc phải nói ra chuyện đó chứ thật sự lòng ta đâu có muốn. Nhưng khi kể chuyện thằng Cung, trông nó mới hào hứng làm sao.

Cô Vĩnh Bình tuy mới làm quen với lớp 9A4, chưa thuộc hết tính nết học trò, nhung cô đâu có để thằng Lâm qua mắt. Chỉ có điều cô không tiện nêu đích danh nó ra đó thôi.

Lời quở trách nhẹ nhàng nhưng nghiêm khắc của cô giáo khiến những tiếng cười rơi rớt lập tức im bặt.

Cả lớp giở tập loạt soạt, mặt đứa nào đứa nấy lúc này nom ngoan ngoãn hiền lành không chê vào đâu được!

Chương 3

Nói cho đúng ra, vừa rồi trong lớp có một đứa không cười, cũng không hề nhếch mép tí ti trước câu chuyện "nguyên mông" khôi hài kia.

Đó là thằng Cung, nạn nhân trong vụ này.

Giữa những tràng cười rộ chung quanh, nó cúi gằm mặt xuống bàn, không hề ngẩng lên lấy một lần, lòng pha trộn bao cảm giác khó tả.

Thật ra Cung chẳng mắc cỡ với đám bạn cũ bao nhiêu. Nó chỉ xấu hổ với cô Vĩnh Bình, với mấy đứa học sinh mới như Duy Dương, Mỹ Linh và Cẩm Vân.

Cung vừa ngượng, vừa buồn, vừa tức. Nhưng nó tức thằng Lâm một mà tức nhỏ Kim Em tới mười.

Thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" là thủ lĩnh băng "tứ quậy", xưa nay chúa làm trò. Ở trong lớp, Lâm chòng ghẹo hết đứa này đến đứa khác, không chừa một ai, kể cả mấy đứa trong ban cán sự. Ngay cả thầy cô, lúc cao hứng thằng Lâm còn dám giỡn mặt nữa là. Vì vậy, việc thằng Lâm nhân cơ hội bằng vàng này để bô bô kể chuyện cười chẳng có gì đáng ngạc nhiên, cũng không đáng để tức.

Cung tức nhất là Kim Em. Đầu đuôi mọi chuyện đều do "bà mập" này mà ra! Cung hậm hực nghĩ. Chính tại Kim Em cứ chúm cha chúm chím suốt nên cô Vĩnh Bình mới nhìn thấy, mới bực bội kêu Kim Em đứng dậy gạn hỏi. Và cũng chính vì vậy thằng Lâm mới có cớ giở trò.

Chứ nếu Kim Em giữ được bộ mặt đạo mạo như những đứa khác thì cái "sự tích Nguyên Mông" kia hôm nay đâu có vỡ lở ra.

Mà "tội lỗi" của con nhỏ Kim Em đáng ghét này đâu chỉ có chừng ấy. Hình ảnh của những ngày gian khổ đóng vai voi trong cuộc thi hoạt cảnh năm ngoái bỗng rủ nhau ùn ùn hiện về trong cái đầu nóng phừng phực của Cung. Việc nó đường đường là một đấng nam nhi lưng dài vai rộng mà phải cúi đầu làm thân trâu ngựa, à quên, trong trường hợp này phải nói là "làm thân voi ngựa" mới đúng, cho đàn bà con gái cỡi đã là một mối nhục muôn đời không rửa sạch.

Nhưng nhún mình đến vậy mà Cung nào có được yên thân: trong khi ngày nào nó cũng phải chui vào tấm vải bạt nóng như lò than kia để cõng

tấm thân bồ tượng của Kim Em muốn sụm xương sống thì con nhỏ không biết điều này cứ ngồi chễm chệ trên lưng nó mà ngoác mồm ra cãi tay đôi. Nó nói một câu Kim Em cãi một câu, nó nói hai câu Kim Em cãi hai câu, vừa cãi vừa õng a õng ẹo khiến nó phải lảo đảo và cuối cùng té nhủi ra đất, may mà lỗ mũi chưa kịp "ăn trầu".

Chuyện đã qua lâu rồi, nhưng mỗi lần nhớ lại, Cung vẫn cứ thấy bụng tưng tức, chẳng hiểu vì sao.

Lại thêm chuyện sáng nay Kim Em lò dò đến lớp trễ hoắc khiến nó phải một mình è cổ ra khiêng ghế, quả là "nợ vịt chưa qua nợ gà đã tới".

Đã thế, vào lớp nó mới vặc Kim Em có mấy câu, chưa kịp xổ hết ấm ức thì liền xảy ra cái chuyện "Nguyên Mông" kia.

Nợ nần cứ thế chồng chất, hố "hận thù" cứ thế đào sâu. Cung không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ nó càng tức đến xịt khói ra đằng tai.

Lòng cay cú, suốt hai tiết văn, Cung không nghe được lấy một câu. À không, nó nghe lõm bõm được mấy câu: "Nay các ngươi nhìn chủ nhục mà không biết lo, thấy nước nhục mà không biết thẹn … Hoặc vui thú vườn ruộng, hoặc quyến luyến vợ con, hoặc lo làm giàu mà quê việc nước, hoặc ham săn bắn mà quên việc binh …"

Thế là Cung xé rẹt một tờ giấy, hí hoáy "biên tập" lại: "Nay ngươi nhìn bạn bè khiêng ghế mà không biết lo, thấy bạn bè quét lớp mà không biết thẹn … Hoặc vui thú ngủ nướng, hoặc quyến luyến chồng con, hoặc ham ăn uống mà quên việc trực sinh …"

Cung "chế" ra được mấy câu độc địa, lấy làm đắc ý lắm. Sau khi rung đùi đọc tới đọc lui một cách khoái trá, nó gấp nhỏ tờ giấy lại và đẩy tới trước mặt Kim Em.

Nhỏ Kim Em nãy giờ biết Cung giận mình, muốn phân trần mà không được, nay thấy Cung đưa tờ giấy qua thì mừng rơn.

Chắc mẩm Cung tỏ ý làm hòa, nó nhanh nhẹn vớ lấy tờ giấy, hồi hộp mở ra đọc.

Nào ngờ mới đọc lướt dòng đầu, nó đã tá hỏa. Thì ra không phải Cung muốn làm hoà. Cung chỉ muốn bêu xấu nó.

Kim Em càng đọc càng tái mét mặt. Nó có bao giờ ngủ nướng, có bao giờ làm đẹp, có bao giờ ham ăn uống đến quên hết mọi việc trên đời đâu mà

Cung nỡ trút tất cả những "tội danh" đó lên đầu nó.

Nhưng bị gán ghép những "tội" đó, dù sao Kim Em cũng còn bấm bụng nín nhịn được. Đến khi Cung rêu rao nó "quyến luyến chồng con" thì quả là nó không tài nào chịu đựng nổi. Mặt nó đang từ xanh chuyển qua đỏ, rồi chuyển trở lại qua xanh, môi nó run run và cuối cùng khi đã cố hết sức mà không kềm được, nó gục mặt xuống bàn nấc lên nức nở.

Tiếng khóc của Kim Em khiến cả lớp sửng sốt. Cả chục cặp mắt đổ dồn về phía nó, không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Nhỏ Hạnh chồm người lên bàn trên, lo lắng hỏi:

- Chuyện gì thế Kim Em?

Nhưng Kim Em dường như không nghe thấy câu hỏi của nhỏ Hạnh. Nó vẫn úp mặt trên hai cánh tay và không ngừng thút tha thút thít.

Nhỏ Hạnh là tổ trưởng tổ 4, thấy trong tổ mình có một đứa tự nhiên gục mặt khó rưng rức trong giờ học thì lo lắm. Càng lo hơn khi tiếng khóc "ủy mị" đó lại cất lên trong bầu không khí đang hừng hực khí thế của cả lớp trước bài hùng văn sôi sục nhiệt huyết qua lời giảng truyền cảm của cô Vĩnh Bình.

Cung không ngờ hậu quả do mình gây ra lại nghiêm trọng như vậy. Khi nặn óc viết những câu châm chọc kia ra giấy, nó chỉ muốn trêu Kim Em cho bõ tức. Không ngờ con nhỏ này "mít ướt" quá cỡ, chưa gì đã bù lu bù loa lên rồi.

Hối thì đã muộn, Cung chỉ biết lấm lét liếc lên bảng, bụng thầm mong cô giáo vì giảng bài nhiều quá nên tai ù mắt hoa, sẽ không phát hiện được bất cứ chuyện nhố nhăng nào đang xảy ra dưới lớp.

Nhưng cô Vĩnh Bình nhanh chóng làm Cung thất vọng.

Cô nhìn xuống nhỏ Kim Em ngồi, lắc đầu nói như than:

- Lớp các em hết cười tới khóc, thật cô chẳng còn biết ra sao nữa!

Rồi cô nhìn Hiển Hoa và Cung, hai đứa ngồi kế Kim Em, hỏi:

- Em nào làm gì bạn Kim Em thế?

Thằng Cung giật thót, vờ cắm mắt xuống bàn.

Còn nhỏ Hiển Hoa thì sợ sệt đứng dậy:

- Thưa cô, không phải em ạ.

- Thế em có biết tại sao bạn Kim Em khóc không?

- Thưa cô, không ạ.

Nhỏ Hiển Hoa lí nhí, vừa đáp nó vừa thấp thỏm liếc qua bên cạnh. Chợt nó trông thấy tờ giấy Kim Em đang chặn dưới cánh tay, liền nhớ ra lúc nãy Cung lén lút chuyền tờ giấy này cho Kim Em.

Nhỏ Hiển Hoa hớn hở:

- Thưa cô, bạn Kim Em khóc vì tờ giấy này đấy ạ.

- Tờ giấy nào?

Hiển Hoa rón rén thò tay rút tờ giấy, bụng nơm nớp sợ Kim Em ngăn cản. Nhưng Kim Em chả buồn giật lại, nó cứ gục đầu tấm ta tấm tức.

Hiển Hoa bắt được tờ giấy như thể bắt được vàng. Nó hoan hỉ giơ cao "tang vật" lên khỏi đầu:

- Thưa cô, đây ạ. Khi nãy em thấy bạn Cung chuyển tờ giấy này cho bạn Kim Em.

Cô Vĩnh Bình hất đầu:

- Em đọc xem trong tờ giấy viết gì!

Mệnh lệnh của cô Vĩnh Bình làm Cung tái xạm mặt. Nó ngọ ngoạy đầu, mắt dáo dác nhìn xuống đất, như thể định tìm một lỗ thủng để chui xuống.

Cả nhỏ Kim Em cũng giật mình. Bây giờ nó mới hối hận đã không giằng tờ giấy tai hại đó lại. Nhưng lúc nãy mải khóc, mải tức thằng Cung, nó còn bụng dạ đâu để ý đến chuyện khác.

Nhưng tai hoạ không dừng lại ở đó. Nhỏ Hiển Hoa dán mắt vào tờ giấy trên tay, vừa mấp máy:

- Nay ngươi nhìn bạn bè khiêng ghế mà không biết lo …

Cô Vĩnh Bình đã cau mày:

- Em đọc vo ve như thế làm sao cô nghe thấy. Đọc lớn lên nào!

Nghe vậy, mặt mày Kim Em nóng ran như hơ lửa. Đến lúc nhỏ Hiển Hoa tằng hắng chuẩn bị lấy giọng, đầu óc Kim Em càng quay mòng mòng hơn nữa.

Quả như lo lắng trong lòng nó, nhỏ Hiển Hoa mới cao giọng đọc to hai dòng đầu: "Nay ngươi nhìn bạn bè khiêng ghế mà không biết lo, thấy bạn bè quét lớp mà không biết thẹn …", tụi bạn đã cười rúc ra rúc rích rồi.

Và đến khi nhỏ Hiển Hoa oang oang "Hoặc vui thú ngủ nướng, hoặc quyến luyến chồng con; hoặc lo làm đẹp mà quên việc lớp, hoặc ham ăn uống mà quên việc trực sinh …" thì cả lớp cười nghiêng cười ngửa, còn ồn ào náo loạn gấp mấy lần vụ "Nguyên Mông" khi nãy.

Quốc Ân ngồi đầu bàn dãy bên trái liếc sang chỗ Kim Em, cười hê hê:

- Chà, có chồng có con rồi mà không cho bạn bè biết há!

Thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" ứng khẩu ngâm nga:

- Tại vì quyến luyến chồng con

Cho nên bài vở mãi còn bỏ bê …

Nhỏ Hạnh bực mình day sang:

- Mấy bạn có thôi đi không! Bộ mấy bạn …

Nhỏ Hạnh chưa nói dứt câu, cô Vĩnh Bình đã lại nhịp thước lên bảng:

- Các em im lặng nào!

Cô vẫy tay:

- Hiển Hoa ngồi xuống.

Rồi cô đưa mắt sang Cung lúc này vẫn đang cắm mắt xuống chân, người rúm lại:

- Cung, đứng dậy!

Thằng Cung rụt rè đứng dậy, mặt vẫn không dám ngước lên.

- Tại sao em học không lo học lại ngồi viết những lời nhảm nhí như thế để trêu bạn?

Cung cắn môi muốn rớm máu:

- Thưa cô, em định đùa … cho vui ạ.

Cô Vĩnh Bình nghiêm giọng:

- Nếu em rảnh rỗi quá không biết làm gì thì ngồi đó chép một trăm lần câu "Em hứa từ nay sẽ không bao giờ viết bậy nữa" rồi cuối giờ nộp cho cô. Nếu chép không xong thì về nhà chép tiếp, hôm sau nộp.

Tuyên bố hình phạt xong, cô vẫy tay ra hiệu cho Cung ngồi xuống, rồi dường như quá mệt mỏi trước cái lớp nhăng nhít hết cười tới khóc, hết khóc tới cười này, cô không còn hứng thú giảng bài nữa.

Cô bước lại bàn, uể oải ngồi xuống ghê và lật sổ ra ghi ghi chép chép gì đó.

Nhỏ Hiển Hoa ghé sát Cung, thì thào với giọng sợ hãi:

- Chết bạn rồi! Hình như cô giáo trừ điểm hạnh kiểm của bạn đó.

Đang ỉu xìu, nghe Hiển Hoa nói vậy Cung quay ngoắt lại, sửng cồ:

- Bạn đừng có hù tôi! Ai bảo bạn cô Vĩnh Bình giữ sổ hạnh kiểm? Cô có làm chủ nhiệm lớp mình đâu!

Thấy bộ tịch thằng Cung dữ dằn quá, nhỏ Hiển Hoa rụt cổ:

- Cô không trừ, nhưng cô ghi chuyện làm hôm nay của bạn vào sổ rồi nhắc thầy Vĩnh Long trừ cũng được vậy.

Nghe Hiển Hoa cứ lải nhải trừ với chả trừ, Cung càng cáu:

- Thằng này cóc sợ! Nếu cô Vĩnh Bình quên nhắc thì bạn cứ việc mách lẻo với thầy Vĩnh Long đi!

Khi thằng Cung đã giở tới "thằng này, thằng nọ" thì nhỏ Hiển Hoa hiểu rằng mình không nên nói thêm bất cứ một lời nào nữa.

Nó thở một hơi dài và quay lưng về phía Cung như muốn nói tưởng nhà ngươi là người tử tế ta mới lo lắng giùm cho, chứ nếu nhà ngươi thô lỗ như thế thì ta đây cóc thèm dây vào.

Cung không đọc được ý nghĩ trong đầu Hiển Hoa nhưng nhìn cái cách con nhỏ này quay lưng về phía mình và thầm thì thân mật với "kẻ thù" Kim Em, Cung bất giác sôi máu.

Nó thu nắm tay, nện xuống bàn đánh rầm một tiếng khiến cả lớp giật mình.

Hàng chục cặp mắt lập tức ngoảnh đầu nhìn dáo dác và trong nháy mắt tụi bạn đã xác định ngay tiếng động đinh tai vừa rồi là do thằng Cung gây ra chứ không ai.

Cô Vĩnh Bình nhìn xuống chỗ Cung ngồi, mày cau lại:

- Lại chuyện gì nữa đó?

Cung nhỏm dậy, ấp úng:

- Thưa cô, em đập … con ruồi ạ.

Cô Vĩnh Bình nhìn Cung bằng ánh mắt nghi ngờ. Cô không tin Cung vừa đập ruồi. Cô cũng không tin có ai lại đập ruồi mạnh tay như vậy. Nhưng cô

chỉ khẽ lắc đầu và hỏi sang chuyện khác:

- Em chép phạt xong chưa?

- Thưa cô, chưa ạ.

- Tiết văn tới, em nhớ nộp cho cô đấy

- Thưa cô, vâng ạ.

Cô Vĩnh Bình chưa kịp dặn dò gì thêm, tiếng trống ra chơi đã kịp thời vang lên giải phóng cô khỏi cái lớp học lộn xộn khiến bữa nay cô muốn nhức cả đầu.

Chương 4

Thằng Cung làm như không nghe thấy tiếng trống. Nó chẳng buồn ra sân chạy nhảy như mọi hôm. Nó ngồi một đống, không nhúc nhích, mặt xụ xuống.

Tiểu Long ngồi ngay sau lưng Cung thấy thằng này buồn bực, liền chồm tới vỗ vai:

- Ra sân chơi đá bóng đi mày!

Nhưng Cung chẳng buồn ừ hử, cũng chẳng thiết gật đầu hay lắc đầu. Nó cứ lì ra như cục gạch.

Thấy vậy, Tiểu Long chán quá, kéo tay Quý ròm vọt thẳng ra cửa, bỏ mặc Cung ngồi trơ thổ địa một mình trong lớp.

À quên, không phải một mình. Ở dãy bàn bên cạnh, tụi "tứ quậy" vẫn vờ như đang say sưa đấu hót, không thèm ra chơi.

Đợi đến khi mọi người tếch hết ra ngoài, Lâm mon men lại gần Cung:

- Này!

Cung vẫn không ngẩng mặt lên.

- Có gì đâu mà buồn! – Lâm tặc lưỡi – Trước nay tụi tao bị thầy cô quở phạt gấp mấy lần mày mà đâu có sao!

Cung vẫn im ru bà rù.

Lâm tiếp tục lải nhải:

- Bài văn lúc nãy của mày hay ghê!

Cung tuy tảng lờ nhưng tay vẫn nghe không sót một câu của thằng Lâm. Ngay từ khi Lâm lân la lại gần, nó đã thắc mắc vô kể. Trước nay, nó không giao du với tụi "tứ quậy", vì vậy nó không hiểu bữa nay tụi này kéo nhau đến bắt chuyện với nó nhằm mục đích gì. Vừa rồi thằng Lâm quỉ quái này đứng giữa lớp bô bô kể "sự tích Nguyên Mông" để làm trò cười, chẳng lẽ bây giờ nó muốn tiếp tục trêu chọc mình chuyện bị cô giáo bắt chép phạt? Cung nơm nớp nghĩ, và khi nghe thằng Lâm cất tiếng khen "bài văn lúc nãy" của nó, Cung không khỏi chột dạ.

Nào ngờ Lâm gật gù khen tiếp:

- Tao phục mày thật đấy! Chỉ đứa có tài mới có thể sửa bài văn hay đến thế thôi!

Lần này thì Cung cảm thấy là lạ. Rồi sau là lạ là khoai khoái. Được "thi sĩ Hoàng Hôn" tâm phục khẩu phục đâu phải chuyện đùa! Dường như để làm Cung khoai khoái hơn nữa, Hải quắn tiếp lời Lâm:

- Nghe nhỏ Hiển Hoa đọc "bài văn" của mày, tụi tao cười lăn bò càng!

Qưới Lương nhanh nhẩu phụ hoạ:

- Ừ, "bài văn" của thằng Cung tuyệt thật đấy!

Thoạt đầu, lòng đầy bực bội, Cung không muốn bắt chuyện với bất cứ đứa nào, tụi "tứ quậy" lôm côm kia lại càng không. Nhưng nghe tụi nó xúm vào tán tụng một hồi, Cung cảm thấy bùi tai, bèn chép miệng:

- Tụi mày nói quá! Sửa bài văn lại như thế ai sửa chả được!

Cung khiêm tốn nhưng mặt lại tươi hơn hớn.

Tất nhiên Lâm biết thừa bụng dạ Cung. Nó ranh mãnh nháy mắt với đồng bọn và hăm hở phản đối:

- Không phải đâu! Ngay cả tao cũng không thể sửa hay như thế được!

Qưới Lương xuýt xoa:

- Mày có tài vẽ, nay lại lộ thêm cái tài châm chọc người khác, tài năng đầy mình như thế nhập bọn với tụi tao là hết ý!

Quốc Ân cười hề hề:

- Lúc đó "tứ quậy" sẽ biến thành "ngũ quái"!

Tới đây thì Cung vỡ lẽ. Thì ra tụi thằng Lâm chẳng tử tế gì. Tụi nó hè nhau bốc mình lên mây xanh chẳng qua muốn mình nhập bọn với tụi nó. Tưởng nhập bọn với ai, nhập bọn với băng "tứ quậy" học hành lẹt đẹt và nổi danh chọc phá này chỉ tổ mang tai mang tiếng. Nỗi khoái trá trong lòng bỗng chốc xẹp lép, Cung thở đánh thượt:

- Tao không thích nhập bọn với ai hết!

Lâm khụt khịt mũi:

- Mày không nhập bọn với tụi tao cũng không được! Cô Vĩnh Bình đã ghi tên mày vô sổ đen rồi!

Hải quắn vò mái tóc quắn:

- Từ hôm nay dưới mắt mọi người mày đã trở thành "dân quậy", có muốn chối cũng chẳng ai tin!

Quốc Ân bô bô:

- Dám sửa "Hịch tướng sĩ" của Trần Hưng Đạo để trêu chọc người khác, tội đó là tày đình chứ đâu phải chơi!

Thấy tụi thằng Lâm thi nhau hù doạ và gán ghép tội trạng cho mình, Cung đâm quạu:

- Tày đình kệ tao, không mắc mớ gì đến tụi mày!

Cung sửng cồ khiến Quốc Ân sửng cồ theo:

- Đồ ngốc! Chơi với bọn ông, có gì bọn ông còn bao che và bênh vực giùm cho, quậy một mình chỉ tổ ngồi chép phạt rã tay thôi con ạ!

- "Con" cái đầu mày! – Cung đứng bật dậy, mắt long sòng sọc – Ai cho tụi mày "ông ông, con con" với tao!

- A, mày ngon há!

Quốc Ân nhếch mép, vừa nói nó vừa xăn tay áo. Nhưng thằng Lâm đã kéo tay nó:

- Thôi, bỏ đi!

Quốc Ân bị Lâm lôi xềnh xệch ra cửa, bụng vẫn còn tức lắm. Nó cố ngoảnh về phía sau, môi bĩu ra:

- Xì, quậy hơn tụi tao cả trăm lần mà còn làm bộ!

Còn lại một mình, Cung thấy tay chân xụi lơ, đầu hết ong ong tới u u. Nó không hiểu cớ làm sao ngày hôm nay nó gặp đủ thứ tai bay vạ gió. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa lần nào nó gặp phải rắc rối dồn dập như vậy. Chuyện của nó rõ ràng chẳng liên quan gì đến băng "tứ quậy", thế mà rốt cuộc nó vẫn bị tụi thằng Lâm xộc tới mắng nhiếc, nhạo báng đến nỗi suýt xảy ra đánh nhau to. Thật chả hiểu ra làm sao.

Nhưng "chả hiểu ra làm sao" là nói lúc ra chơi kia. Còn khi ôm cặp lủi thủi trên đường về, Cung nghĩ ngợi một hồi rồi "hiểu ra" ngay: Tất cả, nói tóm lại, cũng đều bắt nguồn từ "bà mập" Kim Em!

Khi "hiểu ra" rồi, mặt Cung lập tức sầm xuống, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két. Mãi đến khi về tới nhà.

Chị Lệ nó đang dọn cơm, thấy nó bước vào với bộ tịch hầm hầm, liền trố mắt:

- Em làm sao thế?

Đã gọi là hầm hầm thì đâu có thể trả lời. Cung không trả lời, chỉ lầm lì vứt cặp lên bàn đánh xoạch.

Lệ tò mò theo dõi hành động của em, giọng lo âu:

- Bộ em vừa đánh nhau với bạn hả?

Lần này bà chị hỏi cụ thể quá sức, Cung không làm thinh được. Nó hừ giọng:

- Đánh nhau đâu mà đánh nhau!

- Thế sao mặt mày em nom khó coi thế kia?

- Khó coi đâu mà khó coi! – Giọng Cung vẫn chưa hết bực bội.

- Em không muốn nói thì thôi! – Lệ nhún vai – Em đi rửa mặt đi rồi lên ăn cơm.

Cũng như ban sáng, buổi trưa trên bàn ăn chỉ có hai chị em. Ba đi công tác xa. Mẹ ăn cơm hộp ở ngoài chợ, trưa không về.

Lúc ngồi vào bàn, mặt Cung vẫn nặng trịch. Nhưng ăn xong chén cơm thứ nhất, lòng nó đã dịu đi, không rõ do cơn giận nguội dần … theo thời gian hay do cơn đói sôi sục đã được trấn áp.

Và khi lòng đã bình tĩnh thì con người ta có biết bao điều muốn thổ lộ. Cung cũng vậy, bây giờ nó mong chị Lệ nó lặp lại những câu hỏi lúc nãy đến chết được. Để nó có thể dốc bầu tâm sự. Để nó hỏi chị nó rằng trong cuộc đời mình, chị đã từng gặp người bạn nào chỉ toàn đem lại những điều xúi quẩy cho chị, như nó đang gặp phải, hay không.

Nhưng chị Lệ nó vẫn cắm cúi và cơm, không nói gì. Cứ như chị đã quên bẵng mất câu chuyện vừa rồi.

Tất nhiên Cung biết chị nó không quên. Chị nó chỉ đang giận nó thôi, giận thái độ vô lễ của nó khi nãy. Khi nãy nó trả lời chị nó bằng những câu cáu kỉnh và cộc lốc, thậm chí có lúc nó không buồn mở miệng. Như vậy là hỗn hào lắm, nó biết, nhưng vì đang bực tức nó chẳng thể kềm mình được.

Lẽ ra chị Lệ nó nó thể mắng nó hoặc phạt nó. Nhưng chị nó đã không làm thế. Ba mẹ nó thường xuyên vắng nhà, từ sáng đến tối quanh đi quẩn lại

chỉ có hai chị em với nhau, vì thế mà chị nó rất thương nó. Thương hơn một bà chị khác thương một đứa em khác. Cung biết rõ điều đó nên thỉnh thoảng nó vẫn lợi dụng tình thương này để nhõng nhẽo, vòi vĩnh hoặc cho phép mình ăn nói một cách hỗn láo mà không sợ bị mắng hoặc bị méc lại với ba mẹ.

Lệ không mắng Cung nhưng vẫn biểu lộ sự bất bình bằng cách giữ vẻ mặt thản nhiên và tia nhìn xa xăm làm như không thấy Cung ngồi trước mặt mình.

Điều đó làm Cung khó chịu quá. Đã mấy lần nó vờ ho khúc khắc để chị nó nhìn nó nhưng Lệ nhất định không mắc lừa.

Cuối cùng, dĩ nhiên là sau khi ăn xong chén cơm thứ ba, nghĩa là khi sự ấm ức trong lòng đã hoàn toàn tiêu tan không còn một vết tích, Cung len lét nhìn chị, khụt khịt mũi:

- Chị nè!

Lệ nhìn Cung, cố không cười:

- Gì em?

Cung ngập ngừng:

- Bạn trai với bạn gái có bao giờ thù nhau không hở chị?

- Thù nhau? Sao lại có chuyện thù nhau?

Cung nhăn mặt:

- Thì chị cứ trả lời em đi đã! Hai bên có thù nhau không?

- Chị không biết! – Lệ lắc đầu – Từ trước đến nay chơi với bạn trai, chị chưa bao giờ thù ai, cũng chẳng có ai thù chị!

Đáp xong, thấy Cung thừ mặt nghĩ ngợi, Lệ mỉm cười:

- Bộ có cô bé nào đang thù em hả?

- Không! – Cung đỏ mặt – Chỉ có em … thù con nhỏ đó.

- Con nhỏ đó là con nhỏ nào?

- Con nhỏ này tên là Kim Em! – Cung huơ tay – Nó cùng lớp với em. Cùng tổ học tập nữa.

- À, chắc nhỏ Kim Em là tổ trưởng! – Lệ gục gặc đầu, vẻ hiểu biết – Tổ trưởng là chúa nhắc nhở, hở một tí là rút sổ tay trong túi ra …

- Không phải! – Cung lật đật đính chính – Con nhỏ này không giữ chức vụ gì cả! À, trước đây nó có làm … Trần Hưng Đạo …

- Làm Trần Hưng Đạo là sao? – Mắt Lệ trố ra.

- Như thế này này! – Cung bối rối đưa tay quẹt mũi và ấp úng giải thích – Số là năm ngoái lớp em thi dựng hoạt cảnh lịch sử …

Cung kể ngắc nga ngắc ngứ. Khó khăn lắm nó mới thuật xong cho chị nó nghe nó từng phải đóng vai voi cho con nhỏ Kim Em chễm chệ ra sao và nó đã gặp vô vàn chuyện bực mình với con nhỏ này trong thời kỳ cay đắng đó như thế nào.

Lệ nhíu mày chăm chú lắng nghe ông em trút bầu tâm sự. Nghe xong, Lệ thở đánh thượt:

- Chị thấy nhỏ Kim Em chẳng làm chuyện gì đáng để em thù cả.

- Không đáng để em thù?

- Ừ, con nhỏ đó nó có làm gì đâu.

Cung hừ mũi:

- Tại chị không biết đó thôi. Con nhỏ này nó mập lắm. Nó nặng như một bao gạo lận.

Lệ phì cười:

- Em trẻ con quá. Đấy là công việc chung, em không nên để bụng.

Cung nhăn nhó:

- Nhưng ngày nào nó cũng cãi tay đôi với em. Nó được làm Trần Hưng Đạo sướng như tiên, trong khi đó …

- Bạn bè cãi nhau là chuyện thường! – Lệ mỉm cười cắt ngang – Chẳng lẽ chỉ vì chuyện cỏn con đó mà em thù ghét người ta?

- Nhưng con nhỏ này nó nhiều tội lắm! – Cung vẫn một mực lên án "kẻ thù" – Hôm nay đến ngày tổ em trực sinh, nó cố tình đi trễ khiến em phải một mình khiêng ghế đến vẹo cả lưng …

Lệ nhăn mặt:

- Em là con trai, làm choàng cho bạn gái một bữa mà cũng bực mình sao?

Lời phê phán của bà chị khiến Cung đỏ mặt. Nó định nói chị không biết hết về con nhỏ này đâu, tội lỗi của con nhỏ này không chỉ có vậy mà còn

nhiều nhiều lắm. Nó mấp máy môi định "tố cáo" thêm vài tội lỗi tày đình của Kim Em nhưng may làm sao đến phút chót nó dừng lại kịp. Nó không thể kể cho chị nó nghe vì con nhỏ Kim Em chúm cha chúm chím suốt nên cô Vĩnh Bình mới "truy" đến nên nới chốn cái "sự tích Nguyên Mông" khiến nó thêm một phen làm trò cười cho cả lớp. Nó cũng không thể kể vì con nhỏ Kim Em gây ra lắm đau khổ cho nó nên nó mới sửa bài "Hịch tướng sĩ" để trêu cho bõ tức và rốt cuộc bị cô bắt chép phạt đến rã cả tay. Trước nay chị Lệ nó không hề hay biết những trò quỷ quái của nó ở trên lớp, nay nó nói ra khác nào tự tố cáo chính mình.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Cung quyết định ngậm tăm. Nhưng ngậm tăm trong khi lòng chưa nguôi bực dọc thì ấm ức lắm. Vì vậy, Cung lại giận dỗi nói, lần này nó không trách móc Kim Em nữa mà trách móc chính bà chị nó:

- Tại chị là đàn bà con gái nên chị bênh con nhỏ Kim Em kia thôi!

Lệ nheo mắt:

- À, đuối lý rồi tính giở giọng bướng với chị hả?

- Chứ không phải sao! – Cung gân cổ – Làm gì mà chị cứ bênh con nhỏ đó chằm chặp thế?

- Chị chả bênh ai hết! – Lệ nghiêm giọng – Chị chỉ nói những gì chị nghĩ thôi. Con trai không nên thù ghét con gái, nhất là chỉ vì những nguyên nhân vớ vẩn như vậy.

- Chị chỉ nói! Em thấy chẳng vớ vẩn tí nào.

Cung hậm hực đáp và buông đũa đứng dậy.

Chị em gì mà chẳng chịu bênh nhau, cứ toàn bênh người ngoài! Cung vừa bước lại chỗ khay nước vừa bất bình nghĩ! Và vì bất bình quá sức nên có ly nước nhỏ xíu mà nó uống cả buổi mới xong. Tại nó mắc nghẹn đó mà!

Chương 5

Có nằm mơ Lệ cũng không ngờ vì mình bênh vực Kim Em mà Cung càng thêm ghét con nhỏ tội nghiệp này.

Ở lớp, Cung ngồi cùng bàn với Hiển Hoa và Kim Em. Cung ngồi trong cùng sát tường, kế nó là Hiển Hoa. Còn Kim Em ngồi ở đầu bàn gần lối đi. Nhưng từ trước đến nay, Cung ít bắt chuyện với hai đứa này. Nó thích bắt chuyện với thằng Phước ngồi bàn trên và Tiểu Long, Quý ròm ngồi bàn dưới hơn.

Nhưng đó là nói trước đây kia. Còn hôm nay vừa vào chỗ ngồi nó liền quay sang Hiển Hoa vui vẻ hỏi:

- Hôm nay Hiển Hoa thuộc bài sử chưa?

- Thuộc rồi.

Hiển Hoa đáp, ngạc nhiên trước thái độ vồn vã của Cung.

Cung lại tiếp tục làm Hiển Hoa sửng sốt:

- Lát nữa tới giờ kỹ thuật, Cung cho Hiển Hoa mượn cây bút thử điện nhé?

Sự tử tế đột xuất của Cung khiến Hiển Hoa nghệt mặt ra, đầu quay như chong chóng. Hiển Hoa tính "ừ" nhưng cổ nghẹn lại, nó đành phải gật đầu thay cho câu trả lời. Nó đâu có biết thằng Cung cố tình ríu ra ríu rít với nó là nhằm chọc tức Kim Em.

Nhưng kẹt cho Cung quá, Kim Em là con nhỏ tuy "mít ướt" nhưng lại không có tật thù dai. Hôm qua thằng Cung tìm mọi cách để bêu rếu nó, Cung bảo nó vì lo làm đẹp nên quên việc lớp, vì ham ăn uống nên quên việc trực sinh, thậm chí còn vu cho nó "vui thú ngủ nướng", "quyến luyến chồng con" … khiến nó tức ứa nước mắt. Nhưng Kim Em chỉ giận Cung lúc đó thôi, đến khi Cung bị cô Vĩnh Bình bắt chép phạt một trăm lần câu "Em hứa từ nay sẽ không bao giờ viết bậy nữa" thì Kim Em tự dưng thấy tội tội. Nó định bụng khi nào có dịp sẽ làm hòa với Cung, sẽ nói cho Cung biết là hôm trước nó ngủ quên thật chứ không phải nó cố tình trốn trực sinh.

Với một đứa bụng dạ hiền lành như thế thì dù thằng Cung có rủ rỉ rù rì với Hiển Hoa cho đến Tết, nó cũng chẳng may may ganh tị.

Vì vậy mà sau một hồi mỏi miệng bô lô ba la với Hiển Hoa, liếc mắt mấy lần thấy "kẻ thù" vẫn tỉnh queo, Cung đâm chán.

Nó chẳng thèm giả bộ thân mật với Hiển Hoa nữa, mà ngồi im nhíu mày tính kế.

Nghĩ ngợi một hồi, Cung xé tập một cái rẹt, rồi kê tờ giấy lên cuốn tập, nó hí hoáy vẽ hình đối thủ. Đó là "chiêu" mới của Cung.

Cung vẽ giỏi nhất lớp, năm ngoái được thầy Quảng dạy địa và cô Hạ Huệ dạy sinh vật không ngớt lời khen ngợi. Nhờ tài vẽ, nó còn được lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên giao cho nhiệm vụ trang trí báo tường, được bạn bè tôn làm "họa sĩ".

"Họa sĩ" Cung nắn nót một lát, khuôn mặt Kim Em dần dần hiện hình.

Nhưng nó nắn nót thêm một lát nữa thì khuôn mặt quen thuộc đó lại ngự trên một thân hình lạ hoắc. Thân hình này béo núc, bề ngang suýt soát bề dài, chân tay cái nào cái nấy to như cẳng voi, nom thật là kỳ hình dị tướng.

Cung đắc ý đẩy "tác phẩm" của mình tới trước mặt Hiển Hoa.

Hiển Hoa vừa liếc xuống đã vội đưa tay bụm miệng, cố nén cười. Hôm qua bị cô Vĩnh Bình kêu lên làm chưng, hôm nay nó không muốn bị cô Nga lôi ra "công đường" một lần nữa.

Kim Em thấy Hiển Hoa có cử chỉ khác lạ bèn ngoẹo cổ nhìn sang. Bức biếm hoạ đập vào mắt khiến nó bàng hoàng. Trong một thoáng, nó đoán ngay ra thằng Cung là thủ phạm chứ không ai. Nó chẳng hiểu tại sao thằng này lại ghét nó đến thế, cứ tìm hết cách này đến cách khác để khiêu khích, châm chọc nó.

Môi giật giật, Kim Em đã định giở thói "mít ướt" nhưng sực nhớ hôm qua những tiếng nức nở của nó đã làm kinh động cả lớp học, và rốt cuộc thằng Cung đã phải lãnh đủ hậu quả, nó bèn mím môi dằn lại. Những trò tai quái của Cung tuy đáng bị trừng phạt thật nhưng bị trừng phạt liên tiếp hai ngày thì Kim Em không nỡ. Huống gì lúc này nó định làm hòa với Cung.

Nghĩ vậy, Kim Em dần dần bình tâm, thậm chí sung sướng với sự khoan dung độ lượng của mình. Mặt nó khi nãy tái mét bây giờ đã hồng hào trở lại. Ừ, người ta trêu mình, mình tức thì xoàng quá. Mặc kệ người ta, mình vẫn toét miệng ra cười, đó mới là thái độ của người rộng lượng.

Cung không biết những diễn biến phức tạp trong lòng Kim Em, thấy "kẻ thù" ngắm nghía bức tranh một lúc rồi ngước lên nhìn mình cười vui vẻ:

- Cung vẽ đẹp quá há!

Thậm chí còn chìa tay ra:

- Cung cho Kim Em bức tranh này đi. Kim Em sẽ đem về lộng kiếng.

Cung như không tin vào tai mình. Ngay cả nhỏ Hiển Hoa cũng cảm thấy bất ngờ, nhất là nãy giờ nó đang thấp thỏm chờ con nhỏ Kim Em nổi tiếng "mít ướt" ngoác miệng bù lu bù loa.

Nhưng Cung khác Hiển Hoa. Hiển Hoa chỉ ngạc nhiên. Còn Cung, khi nỗi ngạc nhiên lắng xuống, nó lại phân vân nghĩ ngợi: Con nhỏ này nó làm sao thế nhỉ? Hay nó xỏ xiên gì mình? À, phải rồi, "lộng kiếng" tức là "liệng cống", con nhỏ này nó cố tình nói lái để nhạo báng mình! Phát hiện đó làm Cung sa sầm mặt.

Nó thò tay giật phắt bức tranh, răng nghiến trèo trẹo:

- Còn lâu! Bộ bạn tưởng tôi không biết thâm ý của bạn hả?

Thấy mặt mày thằng Cung tự nhiên sưng sỉa, Kim Em không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, tưởng thằng này vẫn còn giận mình chuyện trực sinh, bèn nằn nì:

- Kim Em có thâm ý gì đâu. Kim Em định xin về lộng kiếng thật mà.

Nhỏ Kim Em nhắc lại hai tiếng "lộng kiếng" một cách vô tình nhưng thằng Cung lại nghĩ con nhỏ này tiếp tục trêu gan nó, liền trợn mắt gầm gừ:

- Thôi đủ rồi nha! Tôi không muốn nghe cái từ "lộng kiếng, liệng cống" kia thêm một lần nào nữa à!

Tới đây thì Kim Em sững sờ hiểu ra. Trong khi nhỏ Hiển Hoa che miệng cười khúc khích thì Kim Em méo xệch miệng:

- Trời đất, Cung hiểu lầm rồi. Kim Em đâu có ý đó.

Cung dễ gì tin lời "kẻ thù". Nó bĩu môi, giọng chưa hết giận:

- Bạn mà không có ý đó, tôi đi đầu xuống đất liền!

Kim Em cười khổ:

- Kim Em nói thật mà. Kim Em định lót bức tranh dưới mặt kiếng …

Không đợi Kim Em phân trần hết câu, Cung đã quay ngoắt đi, tỏ ý chấm dứt cuộc tranh cãi.

Thái độ của Cung khiến Kim Em dở cười dở khóc … Nó giật tay Hiển Hoa, giọng ngân ngấn nước:

- Mình chỉ vô tình …

Hiển Hoa trấn an bạn:

- Ừ, chỉ tại Cung suy diễn lung tung thôi, chứ Hiển Hoa cũng nghĩ là Kim Em vô tình.

Đúng là mọi chuyện đều do thằng Cung suy diễn. Nhưng nó không nghĩ là nó suy diễn. Nó nghĩ con nhỏ Kim Em cố tình chọc tức nó thật. Vì vậy, đã tức nó lại càng tức.

Nhưng dù tức Kim Em muốn lòi con mắt, Cung vẫn chưa biết phải làm gì tiếp theo cho hả. Những trò ma mãnh có thể dùng để trả đũa đối phương thì nó đã đem ra thi thố cả rồi.

Từ giờ sử của cô Nga đến giờ kỹ thuật của thầy Liệu, Cung chẳng buồn nghe giảng, đầu mải loay hoay nghĩ kế "hãm hại" đối phương, nhưng rốt cuộc đầu óc vẫn chẳng nảy ra được tí mẹo còm nào.

Nói như vậy không có nghĩa nhỏ Kim Em được yên thân với Cung. Kể từ hôm đó, Cung chống đối Kim Em ra mặt. Chống đối mọi nơi mọi lúc.

Chẳng hạn mới đây lọ hoa đặt trên bàn thầy cô bị vỡ, ban cán sự lớp phân công tổ 4 sắm lọ hoa mới; khi cả tổ họp bàn, Kim Em đề nghị mua chiếc lọ màu trắng, Cung ngoắc miệng đòi mua chiếc lọ màu xanh, Kim Em đề nghị cắm hoa lay-ơn, Cung gân cổ đòi cắm hoa cúc. Cứ vậy, hễ Kim Em nói một câu, Cung phản đối một câu, Kim Em hé răng một tiếng, Cung bắt bẻ một tiếng. Cho đến khi khoé mắt Kim Em ầng ậng nước, miệng mũi bắt đầu sụt sà sụt sịt, Cung mới chịu thôi.

Rốt cuộc chỉ khổ thân cho tổ trưởng Hạnh. Mỗi lần họp tổ, nó điều hành công việc chung thì ít mà can gián, khuyên giải đôi "song ca" suốt buổi mải lo gấu ó nhau kia thì nhiều. Các tổ viên Hiển Hoa, Tiểu Long, Quý ròm thoạt đầu còn hăng hái giảng hòa, sau thấy thằng Cung ù lì cứ nhây ra, tụi nó ngán ngẩm chẳng buồn làm trọng tài nữa.

Cứ tưởng cuộc đời sẽ mãi mãi như thế, nghĩa là mối quan hệ giữa thằng Cung và nhỏ Kim Em sẽ mãi mãi như chó với mèo, như sừng với mỏ để tổ trưởng Hạnh phải quanh năm đau đầu nhức óc, để Tiểu Long kỳ họp tổ nào

cũng bắt đầu bằng câu "Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh …" và kết thúc bằng câu "Mặc xác tụi mày" đầy tuyệt vọng.

Không ngờ cuộc đời cũng biết đến sự thay đổi. À, nói "cuộc đời" thì nghe to tát quá, nói "thằng Cung thay đổi" thì đúng hơn.

Một ngày nọ thằng Cung bỗng dưng thay đổi.

Cung thay đổi không phải sau một đêm ngủ dậy nó đột nhiên cảm thấy cần phải thay đổi. Cũng chẳng phải do sự khuyên can hay trách móc của bạn bè. Cũng chẳng phải do thầy cô bảo ban, đe nẹt. Và tất nhiên càng không phải vì chị Lệ phân tích cho nó nghe những điều hay lẽ phải.

Sự thay đổi của Cung là nhờ những đứa con trai lớp 9A3 bên cạnh, những nhân vật khả nghi dạo này thường lảng vảng dọc hành lang bên ngoài lớp nó.

Thực ra việc học sinh lớp này rảo qua rảo lại trước phòng học lớp khác là chuyện bình thường. Cung cũng thế, xưa nay thỉnh thoảng nó vẫn lượn ngang cửa sổ các lớp bên cạnh, ngoẹo đầu ngoẹo cổ nhìn láo liên rồi đưa tay lên miệng huýt sáo để chọc ghẹo, lúc cao hứng nó còn trợn mắt méo mồm làm trò khỉ khiến tụi ngồi bên trong tức điên.

Nhưng những đứa con trai 9A3 không chỉ giở những trò "tầm thường" như thế. Gần đây không hiểu do trời nóng đến mức đứa nào đứa nấy ấm đầu hay sao mà tụi này bỗng sinh ra lắm tật lạ.

Cả lũ tụm năm tụm ba rảo ngang qua lớp 9A4, mặt mày lấm la lấm lét như bọn trộm gà.

Rồi thoắt một cái, một đứa trong bọn chạy vụt vào bên trong, đặt vội một tờ giấy vo tròn trước mặt một đứa con gái 9A4 rồi ba chân bốn cẳng phóng vèo ra.

Mà không chỉ một đứa. Cứ chốc chốc lại một đứa khác xẹt vô rồi xẹt ra như tên lửa, và sau những chuyến đột kích chớp nhoáng như vầy, thế nào cũng có một viên giấy tròn nằm lăn lóc trước mặt một con nhỏ nào đó.

"Nạn nhân" đầu tiên của trò chơi quỉ quái này là nhỏ Vành Khuyên, vì nó ngồi ở đầu bàn ngay cửa ra vào. Tiếp theo là Tú Anh và Xuyến Chi, hai đứa ngồi phía sau Vành Khuyên.

Cứ theo thứ tự gần đến xa đó, từng ngày từng ngày những viên giấy vo tròn kia lần lượt được gửi tới hết Hiển Hoa đến Kim Em, hết nhỏ Hạnh đến

Hải Ngọc.

Đã thành lệ, cứ trống ra chơi vang lên khoảng năm phút là tụi con trai 9A3 rủ nhau lượn qua lượn lại trước lớp 9A4 và hễ thấy đứa con gái nào còn ngồi trong lớp là tụi nó vù vào "tống" ngay một viên giấy.

Có hôm tụi 9A3 còn bạo gan xộc vào tận những chỗ ngồi tít bên trong để "tấn công" cả Lan Kiều, Quỳnh Như, Lệ Hằng, Bội Linh, chẳng coi bọn con trai 9A4 ra cái củ cà-rốt gì.

Nói cho đúng ra, mấy đứa lôm côm 9A3 chỉ dám giở trò vào giờ chơi, lúc các đấng hảo hán 9A4 hầu hết đã tếch cả ra ngoài.

Riêng thằng Cung dạo này đang mang nặng trong lòng mối hận với Kim Em, chẳng còn hứng thú chạy nhảy như "thời xa xưa" nên thường ngồi lại trong lớp để nghiền ngẫm về "thói đời đen bạc". Nhờ vậy mà nó chứng kiến không sót một mảy cái "chiến dịch tỏ tình" thô bạo của bọn 9A3 từ lúc mở đầu đến khi kết thúc.

Sở dĩ thằng Cung quả quyết đó là những trò tỏ tình lăng nhăng vì nó tin chắc những tờ giấy vo tròn kia dứt khoát chứa đựng trong đó những lời tán tỉnh nhảm nhí của đám choai choai láng giềng chứ không gì khác. Những lá thư tử tế bao giờ cũng được gửi đi bằng con đường tử tế, còn đã gửi theo kiểu "hắc đạo" thì đương nhiên nội dung của nó cũng cực kỳ "hắc ám" chứ không sai.

Cung nghĩ vậy. Và đám con gái 9A4 chắc cũng nghĩ vậy. Cho nên các "thủ phạm" vừa biến ra khỏi cửa, Vành Khuyên đã chúm môi thổi phù viên giấy xuống đất, Tú Anh cong ngón tay búng viên giấy bắn vào tường đánh "bộp". Còn lớp trưởng Xuyến Chi đầy bản lĩnh thì vung tay áo quét bức "tình thư" bay vèo ra khỏi bàn như quét xác ruồi khiến thằng Cung ngồi ngó bắt sướng con mắt.

Hai con nhỏ Mỹ Linh và Cẩm Vân mới vào học, còn nai tơ ngơ ngác, thấy bọn con trai lạ hoắc tự nhiên gửi giấy cho mình, liền ngoảnh cổ ra sau hỏi Hiền Hoà:

- Mấy bạn đó gửi giấy mời đi họp chi đoàn hả?

Hiền Hoà cười khúc khích:

- Không phải đâu! Tụi nó mời mấy bạn tối nay đi ăn chè đó!

- Đi ăn chè? – Mỹ Linh ngạc nhiên – Để làm gì?

Hiền Hoà nheo mắt:

- Để "kết bạn tâm tình" chứ để làm gì!

Mỹ Linh ngớ người ra một thoáng rồi chợt hiểu. Mặt đỏ lên, nó lật đật phủi viên giấy xuống đất. Ở bên cạnh, Cẩm Vân cũng vội vàng làm theo.

Lan Kiều liếc ra cửa:

- Mấy thằng con trai vô duyên!

Quỳnh Như "xì" một tiếng:

- Đúng là lũ rỗi hơi!

Khác với các bạn, nhỏ Hạnh vẫn tỏ ra thản nhiên. Nó để nghuyên "tang vật" trên bàn, đợi Quý ròm và Tiểu Long vào lớp liền gảy viên giấy tới trước mặt thằng ròm:

- Quý xem tụi nó viết gì trong đó thế?

Quý ròm tò mò nhìn viên giấy:

- Cái gì vậy?

- Hạnh cũng chẳng biết. Tụi 9A3 vừa gửi cho Hạnh đó.

- Mấy thằng quỷ này!

Quý ròm làu bàu. Nhưng nó vẫn loay hoay gỡ cái viên tròn bí hiểm đó ra. Sau khi vuốt thẳng tờ giấy, nó và Tiểu Long cùng chụm đầu đọc: "Hạnh ơi, cho mình làm quen với nha". "Bức thư tình" chỉ vỏn vẹn có thế. Ở dưới ký tên: "Mặt Mụn".

Quý ròm đẩy tờ giấy về phía Hạnh:

- Hạnh đọc đi!

Nhỏ Hạnh vẫn nhìn thẳng ra phía trước:

- Tụi nó viết gì vậy?

Quý ròm cười hì hì:

- Có một đứa "ái mộ" nhan sắc của Hạnh, đòi làm quen.

- Thôi đi! – Nhỏ Hạnh nhăn nhó – Quý đừng có nói lung tung!

Quý ròm nhướn lông mày:

- Hạnh không tin thì hỏi Tiểu Long xem! Thằng đó xưng biệt danh là Mặt Mụn.

Tiểu Long khịt mũi, xác nhận:

- Đúng là thư làm quen của thằng Mặt Mụn gửi cho Hạnh.

Quý ròm gãi tai:

- Nhưng làm sao biết Mặt Mụn là đứa nào? Tụi con trai 9A3 mặt đứa nào mà chả có mụn!

- Chẳng có gì phải băn khoăn! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng điềm nhiên – Hạnh nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Long liếm môi:

- Cách điều tra ra tên Mặt Mụn ư?

- Không! Cách xử lý lá thư này.

- Xử lý cách sao?

- Liệng quách!

- Liệng? – Tiểu Long há hốc miệng.

Nhỏ Hạnh nhìn thằng mập:

- Chứ không liệng thì làm gì?

- Giữ lại để trả lời.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Vậy thì Long trả lời đi! Hạnh không thích chơi ba cái trò vớ vẩn đó.

- Đưa đây tao!

Quý ròm thình lình lên tiếng, vừa nói nó vừa giật phắt tờ giấy trên tay Tiểu Long.

Tiểu Long ngó sững bạn:

- Mày trả lời hả?

- Không! Tao liệng giùm Hạnh!

Quý ròm toét miệng cười và vung tay ném tờ giấy xuống chân.

Thằng Cung nghe rõ mồn một những câu đối đáp đó. Nó ngồi bàn trên, không tiện quay đầu dòm nhưng tai vẫn dỏng lên nghe ngóng. Thoạt đầu nghe nhỏ Hạnh kêu Quý ròm mở "bức thư tình" ra đọc nó hơi bực. Nhưng đến khi nghe nhỏ Hạnh quyết định cho lá thư của thằng Mặt Mụn lôm côm kia đi theo những lá thư của đồng bọn xuống mò giun dưới đất thì Cung hả hê lắm.

Nó quay phắt ra sau, và trước vẻ mặt sửng sốt của bọn Quý ròm, nó bật ngón tay cái lên:

- Tụi mày làm như vậy là đúng!

Chương 6

Trong những viên giấy vo tròn kia, thực ra vẫn có một viên thằng Cung không biết biến đi đâu. Đó là viên giấy trước mặt Kim Em.

Cung đã quan sát kỹ, ngoại trừ nhỏ Hạnh, đám con gái trong lớp đều hất các viên giấy của tụi 9A3 xuống đất ngay khi chúng vừa xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt đã không còn "bức thư tình" nào trên mặt bàn.

Viên giấy trước mặt Kim Em cũng vậy. Cũng biến mất. Nhưng Cung lại không hề nhìn thấy Kim Em vung tay vung chân như những đứa khác.

Cung ngồi rất gần Kim Em. Khi một thằng nhãi 9A3 chạy vào đặt viên giấy trước mặt Kim Em, Cung trông rất rõ. Vậy mà nó vừa quay tới quay lui một cái đã không thấy viên giấy đó đâu.

Cung nghi lắm. Suốt buổi học, nó nhìn lên bảng thì ít mà kín đáo quan sát nhất cử nhất động của Kim Em thì nhiều.

Và quả như nó nghĩ, có một lần nó bắt gặp Kim Em đang cúi mặt xuống hộc bàn, lúi húi đọc tờ giấy gì đó. Đích thị là lá thư nhảm nhí kia rồi chứ không sai. Cung tức tối nhủ bụng.

Nhưng lần này không hiểu sao Cung cảm thấy sự tức tối của mình có điều gì đó khang khác. Mọi lần, hễ bất bình Kim Em chuyện gì là nó hăm hở lên tiếng chế nhạo hoặc châm chọc ngay. Nhưng bữa nay lòng nó bỗng dưng phân vân quá đỗi. Đã mấy lần nó tính ngoác miệng rêu rao chuyện Kim Em lén đọc thư của tụi con trai 9A3 cho những đứa chung quanh biết nhưng cứ đến phút chót nó lại đâm lưỡng lự.

Chưa bao giờ Cung thấy mình ở trong tâm trạng kỳ quặc như thế và nó rất đỗi ngạc nhiên về sự bối rối của mình.

Rốt cuộc bữa đó Cung đã chẳng nói gì, cũng chẳng hé môi cho ai biết về những điều nó nhìn thấy.

Cung trở về nhà với nỗi hờn giận âm thầm. Nó cũng chẳng rõ nó hờn giận ai và hờn giận điều gì, nhưng nó biết là mình đang hờn giận ghê lắm.

Bởi vì nó vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, chị Lệ nó đã nhìn sửng nó:

- Bữa nay có chuyện gì mà mặt mày em bí xị thế?

- Bí xị gì đâu!

- Mặt xụ xuống một đống thế kia mà không bí xị?

Cung chẳng buồn đáp. Nó làm thinh nhét cặp vào ngăn bàn rồi đi thẳng xuống nhà sau rửa mặt.

Khi nó trở lên, chị nó đã dọn cơm ra bàn.

Lệ vừa xới cơm ra chén vừa tò mò nhìn em:

- Bộ sáng nay em không thuộc bài hả?

Cung uể oải lắc đầu.

- Hay là em làm bài kiểm tra không được?

Cung lại lắc đầu.

- Như vậy chắc là em nghịch ngợm trong lớp bị thầy cô phạt rồi?

- Không phải đâu! – Cung nhăn nhó – Chị đừng có làm thầy bói sờ voi nữa!

- Thầy bói sờ voi ư? – Lệ tủm tỉm – Hôm trước em chẳng khoe em từng được đóng vai voi cho Trần Hưng Đạo cỡi ra trận là gì?

Nếu như Lệ nói câu đó vào ngày hôm qua hoặc hôm trước đó nữa, Cung đã sầm mặt cự nự rồi. Việc đóng vai voi cho con nhỏ Kim Em cỡi là nỗi ấm ức khó tan trong lòng Cung. Nhưng hôm nay mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. So với nỗi hờn giận sáng nay, việc xích mích xảy ra từ … thời nhà Trần chống giặc đã trở thành quá khứ xa xăm, vì vậy cũng trở nên quá nhỏ.

Cung chỉ cằn nhằn:

- Chuyện đó xưa như trái đất, chị nhắc lại làm chi!

Lệ vẫn chưa chịu thôi. Nó bưng chén cơm lên và một tiếng rồi đặt xuống:

- Thế em buồn chuyện gì? Hay là em vẫn còn thù con nhỏ Kim Em đó?

- Thù thì chẳng thù! – Cung thở dài đánh thượt, chẳng buồn giấu giếm nữa – Nhưng em bực nó quá. Lúc nào nó cũng khiến em bực mình được.

- Thế sáng nay nó lại quên trực sinh à?

- Không.

- Vậy chắc là nó …

Cung cắt ngang:

- Nó chẳng động chạm gì đến em cả

- Thế sao em lại bực nó?

- Tại vì … tại vì …

Cung ấp úng một hồi vẫn không nói hết câu được.

Sự lúng túng của ông em khiến Lệ ngạc nhiên:

- Tại vì sao?

Cung nuốt nước bọt:

- Tại vì nó không giống như những đứa con gái khác.

- Ôi chao! – Lệ kêu lên – Chỉ vậy mà em bực mình ư?

- Chị không hiểu – Cung nhăn nhó – Không giống ở đây tức là không giống ở cách xử sự ấy.

Lệ chép miệng:

- Đúng là chị không hiểu thật.

Rồi vờ lim dim mắt, Lệ lẩm bẩm:

- Không giống cách xử sự … Không giống cách xử sự … Thế ra mọi người con gái trên đời phải xử sự giống hệt nhau …

- Không phải thế! – Cung bứt tóc – Ý em muốn nói là một người con gái thì không nên nhận thư tình của một người con trai lạ …

- Cái gì? – Lệ giật bắn – Sao lại có chuyện thư tình thư tiếc ở đây?

Biết lỡ mồm thì đã muộn, Cung đành thở dài "khai báo" tuốt tuột tội trạng của Kim Em:

- Con nhỏ Kim Em ấy mà, nó ghê lắm. Sáng nay nó nhận thư của tụi con trai bên lớp 9A3.

- Sao em biết?

- Em nhìn thấy. Tụi con trai 9A3 dạo này tụi nó làm sao ấy. Tụi nó gửi thư cho tụi con gái lớp em đòi làm quen. Những đứa con gái khác đều vứt ba lá thư lăng nhăng đó xuống đất, chỉ có nhỏ Kim Em là giữ lại và len lén lấy ra đọc …

Lệ nhún vai:

- Nhưng lá thư đòi làm quen thì không phải là thư tình.

Cung làu bàu:

- Cũng cùng một giuộc cả thôi! Không có ý đồ đen tối thì chả ai mất công làm quen làm gì!

Thấy ông em ăn nói ra vẻ ta đây trải đời lắm lắm, Lệ phì cười:

- Chà, em rành chuyện đó ghê nhỉ? Ngay cả chị đây cũng chẳng biết những chuyện đó nữa là!

- Chị không biết nhưng em biết! – Câu nói ngu ý chế giễu của Lệ làm Cung nổi cáu – Mấy đứa bên 9A3 là chúa lộn xộn!

Lệ nhìn chăm chăm vào mắt em:

- Nhưng dù như thế cũng chẳng có gì để em phải bực mình! Chị thấy chuyện đấy đâu có liên quan gì đến em …

- Không liên quan ư? – Cung hoang mang hỏi lại.

Lệ gật đầu:

- Ừ, theo chị thì chẳng có gì liên quan.

Xác nhận của bà chị khiến Cung thộn mặt nghĩ ngợi. Ừ, con nhỏ Kim Em nó muốn nhận thư, đọc thư của ai đâu có dính dáng gì đến mình. Đó là chuyện riêng của nó, sao mình lại khó chịu nhỉ? Cung tự hỏi và lần đầu tiên trong đời nó gặp một câu hỏi khó ơi là khó. Khó đến mức nó loay hoay cả buổi vẫn không tìm ra câu trả lời.

Lệ chìa tay ra:

- Thôi đưa chén đây cho chị xới cơm.

- Em không ăn nữa.

Cung không ngoảnh lại vẫn biết chị mình đang nhìn theo. Trước đây mỗi khi nó làm điều gì không phải, chị nó có dò xét thế nào, nó cũng mặc, vẫn xem như không có gì xảy ra. Nhưng lần này không hiểu sao nó cảm thấy nhột nhạt quá xá. Nó có cảm giác những tia nhìn soi mói của bà chị dường như đang xuyên thấu bụng dạ nó.

Mà bụng dạ mình thì có gì đâu nhỉ? Cung chui tọt vào phòng, đóng chặt cửa lại và leo lên đi văng nằm gác tay lên trán, lẩn thẩn nghĩ. Xét cho cùng thì Kim Em là một con nhỏ rất đáng để mình bực bội. Nó đã gây ra biết bao nhiêu là chuyện, những chuyện không một người tử tế nào có thể bỏ qua.

À, mà cũng không hẳn là như vậy! Nếu ngẫm kỹ lại thì cũng có thể bỏ qua được một số chuyện. Hôm mình sửa lời bài "Hịch tướng sỹ" để trêu nó, nó có gục mặt xuống bàn khóc rưng rức thì cũng khó mà trách nó được. Đứa con gái nào mà chả vậy. Bị chòng ghẹo đến mức đó chả lẽ nhe răng ra cười hoặc giữ vẻ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Còn hôm mình

vẽ bức biếm họa, có lẽ nó muốn xin về luồn dưới tấm kiếng lót bàn thật. Kim Em là đứa thật thà, chậm chạp, không quen xin xỏ, chắc không nghĩ sâu xa "lộng kiếng, liệng cống" như mình. Ừ chắc là mình đã trách oan nó. Mình trách oan nhưng lại không cho nó thanh minh, tội nó ghê!

Suốt buổi trưa, Cung không tài nào dỗ giấc, cứ nằm nghĩ ngợi miên man. Và nếu lần theo dòng suy nghĩ trong đầu nó thì ai cũng có thể thấy là đang từ chỗ đóng vai "công tố viên" buộc tội Kim Em một cách hăng hái, Cung chuyển qua làm "luật sư" bào chữa cho "kẻ thù" từ lúc nào không hay, và tất nhiên là cũng với một sự hăng hái không kém, thậm chí là còn hơn nữa.

Chỉ có một chuyện "luật sư" Cung không tha thứ cho Kim Em. Đó là chuyện con nhỏ nông nổi này đã không vứt toẹt lá thư của thằng nhãi 9A3 kia xuống đất như những đứa bản lĩnh khác. Không những không vứt bỏ, nó lại còn len lén mở ra đọc, thật ngứa con mắt không chịu được.

Nhưng dù không chịu được, Cung vẫn phải cắn răn chịu. Bây giờ thì nó lờ mờ hiểu rằng sở dĩ hồi sáng nó không dám làm to chuyện này chỉ vì sợ bạn bè trêu. Tụi bạn sẽ bảo nó nói xấu Kim Em là vì ghen tức với tụi con trai 9A3 kia. Ôi, gì chứ "ghen tức" thì xấu hổ lắm! Vì vậy mà Cung ngậm tăm. Rõ ràng so với "vụ án trực sinh" trước đây, "vụ án thư từ" lần này có tính chất đặc biệt hơn hẳn. Nếu không Cung đâu có ngậm bồ hòn làm ngọt rồi mạng bộ mặt đưa đám về tận tới nhà.

Đã vậy, từ khi nó để lộ tâm sự, chị Lệ cứ tò tò đi theo gặng hỏi hoài khiến nó muốn nổi điên.

Sáng hôm sau, lúc nó ôm cặp ra cửa, chị nó còn cố tình nói với theo:

- Nè, bữa nay nếu gặp những chuyện không liên quan đến mình thì chớ có bực bội nữa nhé!

Câu nói đùa của chị Lệ khiến Cung đỏ mặt tía tai. Vừa ngượng vừa cáu, nó quay lại, gầm gừ:

- Em không giỡn với chị đâu đấy!

Nhìn bộ tịch của ông em, Lệ không nhịn được liền phá ra cười.

Không biết làm gì tiếp theo, cũng không dám nấn ná cãi cọ sợ bị trêu tiếp, Cung co giò chạy một mạch, bụng tiếc hùi hụi không có nanh để nhe, không có gai để xù lên cho bà chị tinh ranh của nó bớt mồm bớt miệng lại.

Cung chưa nguôi giận bà chị, vào lớp nó lại thêm điên tiết với nhỏ Kim Em. Cũng lại chuyện liên quan đến thằng nhãi 9A3 hôm qua.

Sáng nay, vừa nghe hồi trống ra chơi vang lên, tụi con gái 9A4 liền hè nhau kéo hết ra ngoài, kể cả những đứa xưa nay thường thích ngồi chơi trong lớp như Tú Anh, Vành Khuyên và Bội Linh.

Chắc hẳn tụi nó không muốn tạo cơ hội cho tụi 9A3 nhí nhố kia chạy ra chạy vô lộn xộn! Ý nghĩ đó khiến Cung mỉm cười sung sướng.

Nhưng sự sung sướng của Cung không kéo dài tới một phút. Khi ngoảnh đầu sang trái, nó thấy con nhỏ Kim Em vẫn ngồi lì tại chỗ, bất chấp tụi bạn đang rồng rắn lũ lượt kéo ra sân.

Tất nhiên Kim Em không ngồi chơi. Nó lật cuốn tập trước mặt, chúi đầu lẩm nhẩm ra vẻ ta đây tối hôm qua buồn ngủ quá không có thời gian học nên bây giờ phải tranh thủ ôn tiếp chứ thật ra ta không có ý chi khác.

Hừ, nhà ngươi đánh lừa ai thì được chứ với ta thì đừng hòng! Cung hằm hè nhủ bụng và bắt chước Kim Em, nó cũng giở tập ra giả bộ học bài, nó cũng giở tập ra giả bộ học bài.

Trong lớp lúc này có cả thảy bốn đứa đang cắm mắt vô tập. Ngoài Cung với Kim Em, còn có thằng Đỗ Lễ ngồi ở bàn chót và thằng Duy Dương ngồi ở dãy bên kia.

Dĩ nhiên, trong bốn đứa chỉ có Đỗ Lễ và Duy Dương là chí thú thực sự với chuyện ôn tập. Còn Kim Em, cứ nhẩm vài câu nó lại ngước mắt nhìn ra cửa. Thằng Cung cũng thế, nó dán mặt vô cuốn vở nhưng mắt lại liếc xéo sang phía Kim Em, âm thầm theo dõi động tĩnh.

Cái cảnh con chim cắt rình con bọ ngựa còn con bọ ngựa rình con gì bên ngoài cửa lớp cứ thế diễn ra trong thinh lặng …

Chương 7

Cung đánh mắt đến lần thứ mười thì Kim Em đột ngột đứng lên khỏi ghế.

Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã ngạc nhiên thấy Kim Em lật đật rời bàn tiến đến chỗ cửa sổ.

Phía ngoài hành lang, một thằng nhãi đã đứng sẵn bên cửa sổ tự bao giờ.ki vừa bước lại, thằng nhãi liền toét miệng cười và giúi vào tay Kim Em một vật gì đó rồi biến mất.

Tất cả mọi diễn biến xảy ra trong tích tắc, nhanh đến mức Đỗ Lễ và Duy Dương vừa nghe động ngẩng đầu lên đã thấy Kim Em thong thả quay trở lại chỗ ngồi.

Nhưng Cung thì nhìn thấy tất cả. Nó cay cú nhận ra nhân vật vừa xuất hiện bên ngoài cửa sổ chính là thằng nhãi hôm qua đã chạy ào vào lớp đặt giấy trước mặt Kim Em. Cung không biết tên thằng này nhưng nó nhớ như in mặt mũi đối phương. Đó là một đứa con trai da ngăm ngăm, môi dày và thâm, miệng lúc nào cũng toét ra đến mang tai khoe hàm răng trắng bóng.

Cung cũng nhận ra cái vật bí mật thằng nhãi vừa giấm giúi nhét vào tay Kim Em chính là một mảnh giấy nhỏ và lúc này Kim Em đang mở tờ giấy đó ra trước mặt và dán chặt mắt vào đó.

Một cảm giác bực dọc pha lẫn giận dỗi dâng lên trong lòng Cung. Nó cố tình ngồi lại trong lớp để dò xét động tĩnh của Kim Em, nhưng khi bắt quả tang hành động "tư thông với địch" của con nhỏ này thì nó không biết làm gì tiếp theo. Câu nói của chị Lệ vẫn còn văng vẳng bên tai nó: "Chị thấy chuyện này đâu có liên quan gì đến em". Ừ, nếu đã chẳng liên quan đến mình thì mình chẳng có cớ gì để phản đối hay lên án việc làm của Kim Em cả. Nếu mình bộp chộp lên tiếng, chắc Kim Em sẽ nghĩ mình vô duyên tệ!

Cung không muốn trở thành người vô duyên. Vì vậy, nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, nó xích lại gần Kim Em, cố hỏi bằng giọng dịu dàng:

- Kim Em đang đọc gì vậy?

Kim Em nhét tờ giấy vào giữa cuốn tập, mỉm cười:

- À, không có gì.

Thấy Cung bắt chuyện với mình, Kim Em ngạc nhiên lắm. Dòm bộ tịch thằng Cung mấy bữa nay, nhất là sau vụ "lộng kiếng – liệng cống", nó tưởng rằng thằng này sẽ giận nó suốt đời suốt kiếp. Hoá ra Cung cũng không đến nỗi thù dai như nó nghĩ. Kim Em nhìn Cung, chớp chớp mắt:

- Bộ Cung hết giận Kim Em chuyện trực sinh rồi hả?

- Hết rồi.

- Thế còn chuyện Cung bị cô Vĩnh Bình bắt chép phạt? – Kim Em lại hỏi – chuyện đó Cung cũng không giận hả?

- Chuyện đó là do tôi chứ đâu phải do Kim Em! – Cung khảng khái – Kim Em không giận tôi thì thôi, tôi có quyền gì giận Kim Em.

Cung làm Kim Em ngẩn ngơ quá đỗi. Trong một thoáng, Kim Em như không tin vào tai mình. Nó không tin một cái đứa quanh năm chỉ chờ có dịp là gây gổ, học hặc với nó bỗng nhiên lại nói năng dịu ngọt nhất mực như thế. Nó tưởng nó nghe nhầm. Nó tưởng nó bị ù tai.

Kim Em lúc lắc đầu và bâng khuâng hỏi tiếp:

- Thế còn vụ bức tranh? Vụ lộng kiếng đó, Cung có còn giận không?

Cung khoát tay hùng hồn:

- Cả vụ đó tôi cũng quên rồi. Tôi biết Kim Em vô tình chứ bộ.

Kim Em cười sung sướng:

- Ừ, Cung nói đúng đó. Kim Em chỉ vô tình thôi.

- Đúng là vô tình! – Cung hăng hái thanh minh giùm "kẻ địch", thậm chí nó còn tự lên án mình – Chỉ tại tôi hay nghĩ xấu cho bạn bè thôi.

Kim Em không phải là đứa lanh lợi, mồm mép. Nhưng câu nói vừa rồi của Cung bất giác làm nó nhớ lại lời chì chiết của thằng này bữa trước, liền tủm tỉm:

- Chứ không phải bạn bè đã xấu sẵn mình muốn nghĩ tốt cũng không được hả?

Cung hoàn toàn không chờ đợi một cú "hồi mã thương" ác liệt như vậy, mặt lập tức đực ra như thằng bù nhìn giữ dưa. Mãi một lúc nó mới mở miệng được, chỉ để lắp bắp:

- Tôi … tôi …

Thấy thằng Cung ấp úng như đang ngậm nếp dẻo trong miệng, Kim Em thốt nhiên cảm thấy hối hận quá. Cung đã chủ động làm hòa với mình mà mình lại lôi chuyện cũ ra trêu chọc, quả là bậy quá sức! Kim Em áy náy nhủ bụng và tìm cách gỡ bí cho bạn:

- Kim Em nói đùa đó, Cung đừng nghĩ ngợi làm gì.

Cung cười gượng gạo:

- Tôi có nghĩ gì đâu …

Cung chỉ nói thế thôi chứ thật ra Cung có nghĩ. Nghĩ ghê lắm. Nhưng không phải nghĩ đến câu móc ngoéo của Kim Em, mà nghĩ đến mối quan hệ bí mật giữa Kim Em với thằng nhãi 9A3 vừa rồi.

Cung cố đoán già đoán non xem thằng nhãi đó viết nhăng viết cuội những gì trong tờ giấy mà xem chừng Kim Em thân thiện với nó quá đỗi. Kim Em không những không vứt tờ giấy của đối phương đi mà còn lén mở ra đọc. Đã thế, hôm nay Kim Em lại vờ ngồi trong lớp để hẹn hò và tiếp tục nhận thư của đối phương một cách vui vẻ.

Cung chợt nhớ tới lá thư của thằng Mặt Mụn gửi nhỏ Hạnh: "Hạnh ơi, cho mình làm quen với nha". Lá thư của thằng Da Ngăm này chắc cũng tựa tựa như thế, Cung cáu kỉnh nhủ, toàn những trò tầm phào. Nó đã bí mật giữ liên lạc với thằng Da Ngăm, có nghĩa là nó đã đồng ý kết bạn với thằng này. Thậm chí bộ tịch nó còn cho thấy nó rất hào hứng với sự quen biết mới mẻ này. Càng nghĩ Cung càng tức sôi, dù Cung không rõ, tại sao mình lại hậm hực đến thế.

Hừ, thật chẳng đứng đắn tí nào, ai đời con trai con gái khác lớp lại đi làm quen với nhau! Cung nhìn cuốn tập trước mặt Kim Em, nhớ đến lá thư kẹp trong đó, lại tức tối làu bàu trong bụng.

Kim Em hông đọc được ý nghĩ trọng đầu Cung nhưng thấy mặt mày thằng này tự dưng sa sầm, liền nơm nớp hỏi:

- Bộ Cung vẫn còn buồn câu nói khi nãy của Kim Em hả?

Cung giật thót:

- Không, không! Tôi có buồn gì đâu …

Kim Em mở to mắt:

- Thế sao tự dưng Cung không nói năng gì hết vậy?

Cung đưa tay gãi đầu và như không cưỡng được, nó lại liếc mắt xuống cuốn tập Kim Em đang đặt trên bàn.

Ngập ngừng một lát, nó đánh bạo hỏi:

- Anh chàng Da Ngăm đó viết gì cho Kim Em vậy?

- Anh chàng Da Ngăm nào? – Kim Em ngơ ngác.

- À, à … – Sực nhớ Da Ngăm là cái tên do chính mình đặt ra, Cung bối rối quẹt mũi – Ý tôi muốn nói đến anh chàng bên lớp 9A3 vẫn thường viết thư cho Kim Em ấy mà!

Kim Em đỏ mặt:

- Thư đâu mà thư!

Cung hừ mũi:

- Không thư thì là gì?

Kim Em mỉm cười:

- Chỉ là một mẩu giấy thôi.

Cung khăng khăng:

- Một mẩu giấy cũng là thư vậy?

- Ừ thì là thư! – Thấy Cung có vẻ sắp gây gổ đến nơi, Kim Em đành nói xuôi theo.

Cung được đằng chân lân đằng đầu:

- Thư tình hở?

- Cung đừng nói bậy! – Kim Em nhăn mặt kêu lên.

Cung nheo mắt:

- Nói bậy nhưng mà trúng phóc hả?

- Chả trúng tí ti nào cả!

Cung nhún vai:

- Kim Em giấu tôi đó thôi! Nếu không phải thư tình chả ai lại gửi liên tiếp hai ba lá cả!

Kim Em chun mũi:

- Sao Cung biết? Bộ Cung từng gửi thư tình cho cô nào rồi hả?

Cung không ngờ đối phương lại hỏi vặn một câu oái oăm như vậy, liền đờ người ra:

- Đâu có …

Cung chỉ nói được hai tiếng rồi tắc tị, mặt đỏ rần đến tận mang tai. Nhưng số thằng Cung hôm nay chưa phải đã xui tận mạng. Đúng vào lúc nó có nguy cơ biến thành thằng người gỗ Pinochio thì tiếng trống vào học thình lình vang lên khiến Kim Em hấp tấp chạy ra xếp hàng, quên phắt thằng Cung đang ngồi trơ thổ địa bên cạnh.

Sau lần đó, mỗi khi trò chuyện với Kim Em, Cung không dám mở miệng hỏi han về những lá "thư tình" kia một lần nào nữa. Cung biết mình chẳng hiểu mô tê gì về "đề tài hóc búa" này, càng chất vấn càng tổ thốt ra những lời bá láp.

Cung không hỏi han, không chất vấn nhưng ngày ngày vẫn chuyện trò thân mật với "kẻ thù". À, lúc này hia chữ "kẻ thù" đã không còn đúng với tâm trạng của Cung nữa rồi.

Từ ngày thằng Da Ngăm xuất hiện, Cung đã nhìn Kim Em bằng một con mắt khác. Nó không còn thấy con nhỏ này dễ ghét nữa. Thậm chí càng gần gũi, nó càng phát hiện Kim Em không những không đáng ghét mà còn có nhiều điểm đáng yêu mà trước đây không hiểu sao nó không nhìn thấy.

Chẳng hạn cả lớp đều biết Kim Em là một đứa "mít ướt". Cung cũng biết và nó rất ghét cái thói đụng đâu khóc đó của con nhỏ này. Nhưng lân la trò chuyện với Kim Em một thời gian, nó nhận ra sở dĩ Kim Em nhão nhè nhão nhẹt như vậy chẳng qua Kim Em là một đứa rất giàu tình cảm. Người giàu tình cảm là người có lòng trắc ẩn, là người dễ động mối thương tâm, vậy thôi chứ có gì khó hiểu đâu!

Và cũng vì là một đứa như vậy cho nên Kim Em không hờn giận ai được lâu. Chơi với bạn, tâm hồn mỏng manh của Kim Em không chịu được sự ghen ghét, sự lạnh nhạt hay sự căng thẳng. Bao giờ nó cũng muốn sống trong bầu không khí hòa thuận và vui vẻ. Thời gian qua, thằng Cung liên tục trêu chọc, nhạo báng và gây sự với nó một cách vô lối nhưng nó cũng chỉ buồn tủi một lúc thôi, rồi sau đó bao giờ nó cũng là người mở miệng làm lành trước. "Nó hiền ghê!". Bây giờ mỗi lần nghĩ tới Kim Em, Cung đều mường tượng ra hình ảnh của cô bạn trong đầu và đều thốt lên đầy cảm khái.

Sự thay đổi thái độ của Cung với Kim Em khiến cho tụi trong tổ ngạc nhiên quá thể.

Quý ròm nói với Tiểu Long:

- Thằng Cung này nó "tu" từ lúc nào thế không biết!

Tiểu Long gật gù:

- Nhờ tao khuyên nó đấy!

Quý ròm nhướn mắt:

- Xạo đi! Mày khuyên nó hồi nào?

- Thì những lần nó cãi cọ với Kim Em, tao chả nói "Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ thương lượng" là gì!

Tiểu Long vừa nói vừa nhe răng cười hì hì khiến Quý ròm tức điên.

Đương nhiên người sung sướng nhất trước chuyện này là tổ trưởng Hạnh. Nó đùa Kim Em:

- Kim Em làm sao mà dạo này bạn Cung hiền như bụt thế?

Kim Em cười:

- Kim Em có làm gì đâu!

Nhỏ Hạnh nhìn Hiển Hoa, nháy mắt:

- Vậy chắc là nhờ Hiển Hoa rồi?

- Chứ còn gì nữa! – Hiển Hoa láu lỉnh – Tục ngữ có câu "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng" mà! Cung ngồi gần Hiển Hoa, "sáng" lên là phải rồi!

Thằng Cung nghe được, xì một tiếng:

- "Gần đèn thì nóng" thì có! Ngồi gần Hiển Hoa, tôi đổ mồ hôi ướt hết cả áo đây nè!

Chương 8

Dĩ nhiên không thành viên nào của tổ 4 biết được nguyên nhân thực sự trong việc thay đổi tâm tính của Cung.

"Chiến dịch" trêu ghẹo của đám quỷ con lớp 9A3 đối với tụi con gái 9A4 chỉ kéo dài có ba ngày.

Những lá thư đề nghị làm quen của phe mày râu bên ngoài cửa lớp bị phe tóc dài bên trong cửa lớp nhất loạt phủi hết xuống đất khiến chiến dịch lôm côm này chết yểu một cách đáng thương.

Vì chuyện nhăng nhít này chỉ loé lên như lửa rơm, lại lóe lên khi tụi tổ 4 hầu hết đang nhởn nhơ ngoài sân nên hầu hết không đứa nào nghĩ rằng sự chuyển biến trong lòng thằng Cung lại có liên quan mật thiết đến sự xuất hiện của thằng Da Ngăm 9A3. Ngay cả con nhỏ Kim Em vô tâm và khờ khạo kia cũng không biết nốt.

Điều đó khiến thằng Cung mừng lo lẫn lộn. Mừng vì không đứa nào khám phá ra tâm trạng bất thường của nó. Không đứa nào biết rằng kể từ hôm thằng Da Ngăm lén lút đưa thư cho Kim Em, nó mới bắt đầu chú ý và quan tâm đến cô bạn cùng bàn. Và càng chú ý và quan tâm đến Kim Em thì nó càng ghen tị với thằng Da Ngăm, càng không muốn Kim Em kết thân với thằng đó chút xíu nào. Còn lo là lo con nhỏ Kim Em hờ hững vô tình quá. Con nhỏ này chẳng biết cóc gì bụng dạ mình. Chắc nó tưởng dạo này mình đột ngột đằm tính là nhờ kiêng ăn các thức nóng như thịt cá ớt tiêu hành tỏi!

Cung càng nghĩ ngợi càng bần thần, càng chẳng hiểu mình ra sao nữa. Nó sợ tụi bạn biết được những gì đang diễn ra trong lòng nó. Nhưng với Kim Em thì nó lại mong con nhỏ này hiểu ra tâm sự của nó đến chết đi được. Nó mong Kim Em hiểu ra và đừng gặp mặt, đừng nhận thư của thằng Da Ngăm nữa. Có vậy, Kim Em mới thực là bạn tốt của nó.

À, phải rồi! Mặt Cung chợt sáng lên. Mình phải tìm cách tặng quà cho nó. Người ta vẫn thường bày tỏ tình cảm quý mến bằng cách tặng quà. Chị Lệ nó vẫn thường nhận được khối quà của bạn trai vào dịp lễ Tết, cả vào ngày phụ nữ 8/3 nữa.

Nhưng lúc này mới nhập học, còn lâu lắm mới đến Tết. Lâu lắm nữa mới đến ngày 8/3.

Cung xòe các ngón tay tính đếm một hồi và thở một hơi dài sườn sượt. Như vậy thì chẳng biết đến chừng nào nó mới có dịp tặng quà cho Kim Em. Thằng Da Ngăm sau lần thập thò bên cửa sổ đã thôi liên lạc với Kim Em. Nhưng biết đâu một ngày nào đó nó sẽ đột ngột hiện ra, sẽ lại quấy nhiễu sự yên tĩnh trong lòng Cung. Kim Em chẳng từng vui vẻ với nó là gì!

Tính tới tính lui một hồi, Cung thấy chỉ còn cách tặng quà nhân ngày sinh nhật của Kim Em. Nhưng kẹt một nỗi, Cung không biết Kim Em sinh ngày mấy tháng mấy. Nó chỉ biết Kim Em tuổi Tí, bằng tuổi với nó.

Cung có thể vờ hỏi mượn sổ liên lạc hoặc phiếu báo điểm của Kim Em nhưng trong các thứ này lại không có những con số nó cần. Ngày tháng năm sinh của học sinh chỉ có trong học bạ hoặc sơ yếu lý lịch, nhưng những loại sổ sách quan trọng lại được cất giữ trên văn phòng, Cung không mong gì đụng tới.

Cung "vấn kế"chị Lệ:

- Muốn biết ngày tháng sinh của một ai đó, chị làm sao hả chị?

- Một ai đó là ai?

- Một người bạn cùng lớp chẳng hạn?

- Quá dễ.

Cung hồi hộp:

- Quá dễ?

- Ừ, hỏi thẳng người đó là biết liền.

- Tưởng sao, hỏi thẳng thì nói làm gì – Cung xụi lơ – Làm sao để không hỏi thẳng mà vẫn biết cơ?

- Không hỏi thẳng ư? – Chị Lệ đập đập tay lên má – Thế thì chị cũng chẳng biết. Nhưng tại sao lại không hỏi thẳng nhỉ?

Cung không đáp lời bà chị, mặt thừ ra: Nếu ngay chị Lệ cũng không biết phải làm sao thì có lẽ mình buộc phải dẹp quách ý định tặng quà!

- Nhưng em muốn biết ngày tháng sinh của ai đó để làm gì thế? – Lệ lại hỏi.

- Chị hỏi làm gì?

Lệ nheo mắt:

- Em không nói chị cũng biết! Em định tặng quà sinh nhật cho ai chứ gì?

Cung giật thót:

- Không phải đâu, chị đừng có đoán lung tung!

Lệ nhìn lom lom vào mặt em:

- Em đừng có giấu chị! Hỏi ngày tháng sinh của một ai đó thường chỉ là muốn biết ngày sinh nhật của người ta thôi!

Lần này không tìm được lý lẽ để phản bác, Cung làm thinh ngoảnh đầu ra cửa. Nó muốn tránh ánh mắt soi mói của bà chị.

Lệ mỉm cười:

- Chị nói có đúng không?

Biết không thể chối được, Cung hít vào một hơi:

- Đúng.

- Là một cô bạn nào, đúng không?

Cung muốn hít thêm một hơi nữa để lấy bình tĩnh nhưng lồng ngực đã đầy căng. Nó đành thở ra:

- Đúng.

Mắt Lệ long lanh:

- Ai vậy?

Cung càu nhàu:

- Em không nói đâu! Chị đừng có tọc mạch vào đời tư của em.

Lệ cười khúc khích:

- Chà, "đời tư của em" cơ đấy! Ghê nhỉ?

Tiếng cười của Lệ làm Cung nổi quạu:

- Chứ chẳng lẽ chỉ có chị mới có đời tư? Chỉ có chị mới có quyền tặng quà cho bạn trai chị và được bạn trai tặng lại?

- Làm gì mà em sửng cồ lên thế! – Thấy ông em đỏ mặt tía tai như con gà chọi, Lệ đấu dịu – Chị chỉ muốn biết đó là cô bạn nào để giúp đỡ em thôi mà!

- Giúp đỡ?

Lệ gật đầu:

- Ừ, chị sẽ giúp em điều tra ra ngày sinh nhật của bạn đó.

Cung bán tin bán nghi:

- Thật không? Sao ban nãy chị bảo là chị không biết?

- Ban nãy em hỏi bất ngờ quá, chị chưa kịp nghĩ ra.

- Còn bây giờ thì chị nghĩ ra rồi?

- Ừ, chị nghĩ ra một cách hay lắm!

Cung chớp chớp mắt:

- Cách gì thế?

- Nhưng em nói cho chị biết đi đã – Lệ ranh mãnh – Cô bạn mà em định tặng quà là ai thế?

Đắn đo một thoáng, Cung cắn môi:

- Là … Kim Em.

- Kim Em? – Lệ như không tin vào tai mình – Cô bé mà em ghét cay ghét đắng đó hả?

Cung ngó lơ chỗ khác:

- Em chỉ ghét nó trước đây thôi.

Lệ tinh quái:

- Còn bây giờ thì sao?

- Chả là sao cả!

Lệ không buông tha:

- "Chả là sao" nghĩa là hết ghét rồi chứ gì?

Cung sượng sùng:

- Em chả biết.

Rồi Cung nhăn nhó nhìn chị:

- Nhưng thôi chị đừng hỏi nữa. Bây giờ chị chỉ cho em cách để điều tra ra ngày tháng sinh của Kim Em đi!

- Em đợi chị một chút!

Nói xong, Lệ vói tay lại chồng tập, rút ra một tờ giấy trắng rồi cầm bút bi hý hoáy viết ra một loạt các dãy số.

Cung cúi đầu nhìn vào tờ giấy, ôm đầu ca cẩm:

- Trời ơi, giờ này mà chị còn bắt em học toán! Em có nhờ chị …

- Em đừng sốt ruột! – Lệ cắt ngang lời than vãn của ông em – Đây là những bài toán mẹo liên quan đến việc điều tra của em.

Vừa nói Lệ vừa chỉ tay vào các dãy số và dịu dàng giảng giải cho Cung.

Lệ nói tới đâu, mắt Cung sáng lên tới đó. Cung vốn là học sinh trung bình ở lớp, nó học môn toán khá ì ạch. Nhưng không hiểu sao những bài toán mẹo này nó lại nghe đâu hiểu đó, thông suốt quá cỡ. Chưa bao giờ nó thấy môn toán đem lại ích lợi thiết thực cho con người như vậy. Vì thế, chưa bao giờ nó học toán say sưa đến như vậy.

Cuối cùng, không kềm được hào hứng trước phương pháp độc đáo của bà chị, Cung láu táu đưa tay ra:

- Chị đưa cây bút đây, em làm thử xem!

Sau khi dợt đi dợt lại nhuyễn nhừ, Cung sung sướng đặt bút xuống bàn và toét miệng nịnh nọt:

- Thật không ngờ em lại có bà chị thông minh như thế!

Kim Em không biết tất cả những điều đó nên hôm sau thấy Cung xích lại gần và chìa ra trước mặt nó một tờ giấy trắng, hăng hái đề nghị:

- Cung có bài toán này hay lắm, Cung biểu diễn cho Kim Em xem nghen!

Kim Em ngạc nhiên đến sững sờ. Trong lớp, Kim Em là một trong bốn đứa học yếu nhất. Nhưng thằng Cung kia cũng chẳng hơn nó là bao. Cung xếp hạng trên Kim Em chẳng qua là nhờ hoa tay của Cung. Năm ngoái, chính nhờ có tài vẽ mà Cung ngoi lên được ở môn sinh vật của cô Hạ Huệ và môn địa lý của thầy Quảng, điểm trung bình thi học kỳ và cả năm của hai môn nà cũng được kéo theo. Chứ còn môn toán, Cung cũng học làng nhàng, dứt khoát không khá hơn Kim Em.

Thế mà hôm nay cái đứa học toán lình bình đó xích lại gần nó hăm hở bàn chuyện "toán", lại còn đòi biểu diễn nữa, bảo Kim Em không trố mắt ra sao được!

Thằng Cung nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt bạn, liền mỉm cười:

- Bộ Kim Em tưởng tôi nói đùa hả?

- Không, không, Kim Em có tưởng gì đâu! – Kim Em ấp úng – Chỉ có điều … chỉ có điều …

- Chỉ có điều tưởng tôi nói giỡn?

- Không phải thế! – Kim Em bối rối – Có điều Kim Em thấy lạ quá. Xưa nay trong lớp mình Kim Em chỉ thấy có Quý là hay trổ tài …

Quý ròm là "thần đồng toán", là vua giải câu đố, lừng danh toàn trường. Cung biết rõ điều đó nên chẳng buồn ghen tị. Nó chỉ nói:

- Nhưng hôm nay đến lượt tôi.

Rồi không để Kim Em kịp thắc mắc tiếp, Cung nhịp nhịp tay lên tờ giấy, hắng giọng:

- Kim Em xem này! Bây giờ chúng ta sẽ là một bài toán cộng 5 hàng, mỗi hàng gồm 4 chữ số. Tôi viết một hàng, Kim Em viết một hàng, xen kẽ nhau …

Cung mới nói tới đó, Kim Em đã che miệng cười khúc khích:

- Trời tưởng gì! Làm toán cộng thì ai chả làm được …

- Tất nhiên toán cộng thì ai làm cũng được! – Cung điềm nhiên – Nhưng ở đây Cung sẽ ghi trước đáp số vào một mẩu giấy nhỏ, sau khi viết đủ 5 hàng, Kim Em cộng lại xem có đúng với đáp số tôi đã cho trước hay không.

Kim Em nhìn Cung nghi ngờ:

- Cung vừa viết vừa tính toán để những con số sẽ ăn khớp với cái đáp số kia chứ gì?

Cung nhún vai:

- Với một bài toán 5 hàng, trong đó có những hàng do Kim Em tự viết, không ai có thể tính toán được. Hơn nữa, Kim Em vừa viết xong dãy chữ số của mình, tôi sẽ viết theo ngay, không thèm nghĩ ngợi lâu lắc đâu. Không tin Kim Em cứ thử xem!

Kim Em trong bụng bán tín bán nghi nhưng vẫn gật đầu:

- Thôi được, Cung viết trước đáp số ra đi!

Chỉ đợi có vậy, Cung xé một mẩu giấy nhỏ và khum tay che kín, bí mật ghi vào đó một con số. Xong, nó vo tròn tờ giấy và đưa cho Kim Em, mỉm cười:

- Kim Em giữ cái "cẩm nang" này đi!

Kim Em giữ viên giấy trong lòng bàn tay trái, tay phải huơ bút giục:

- Kim Em viết nhá!

- Để tôi viết trước!

Nói xong, Cung nhanh nhẹn viết ra giấy một dãy chữ số: 2564

Kim Em lập tức viết tiếp vào bên dưới. Vừa viết, Kim Em vừa nhắc chừng:

- Kim Em viết xong, Cung phải đặt bút viết tiếp không được nghĩ ngợi nghen!

- Yên tâm đi!

Cung gật đầu và đúng như nó nói, Kim Em vừa nhấc tay lên là nó tuôn ngay ra một dãy chữ số, chả buồn nghĩ ngợi: 0127

Lại tới Kim Em: 5405.

Lại tới Cung: 4594.

Viết xong hàng cuối cùng, Cung buông bút, nheo mắt nhìn Kim Em:

- Bây giờ Kim Em cộng lại đi!

Không đợi Cung giục, Kim Em đã lúi húi cộng:

2564
9872
0127
+5405
4594

Cung liếc chừng Kim Em, chốc chốc lại hỏi:

- Xong chưa?

Nó hỏi đến lần thứ ba thì Kim Em đã cộng xong bài toán:

- Rồi.

- Đáp số bao nhiêu?

- 22562.

Kim Em nhìn Cung tò mò:

- Đáp số Cung ghi trong tờ giấy có đúng như vậy không?

Cung cười bí hiểm:

- Thì Kim Em cứ mở ra xem đi!

Kim Em hồi hộp mở tờ giấy vo tròn trong tay. Và khi nhìn thấy con số trong đó, nó bật kêu lên kinh ngạc:

- Trời đất, bộ Cung có tài tiên tri hay sao thế?

Cung cười tít mắt:

- Kim Em thấy lạ không?

- Lạ.

- Giỏi không?

- Giỏi.

Cung nhiệt tình:

- Kim Em có muốn trở thành nhà tiên tri như tôi không?

- Muốn! – Kim Em háo hức – Cung chỉ cho Kim Em đi! Làm sao Cung biết trước được đáp số hay vậy?

Cung chỉ tay vô bài toán:

- Thật ra cũng chẳng có gì cao siêu đâu. Này, dãy số đầu tiên, tôi ghi là 2564 đúng không?

- Đúng.

- Vậy thì đáp số sẽ là 22562.

Kim Em ngơ ngác:

- Làm sao Cung biết đáp số là 22562?

Kim Em hỏi cặn kẽ quá khiến Cung ú ớ. Nó chỉ học tắt từ chị Lệ, chứ nó đâu phải là "thần đồng toán" Quý ròm. Nó đâu đủ trình độ phân tích, lý giải tại sao đáp số của bài toán cộng 5 tầng này lại ra như thế. Chị Lệ nó chỉ bày nó thêm số 2 vào đằng trước chữ số đầu tiên, và trừ đi hai ở 2 chữ số cuối cùng. Nó cứ nhắm mắt nhắm mũi làm theo đúng "bài bản", chẳng buồn thắc mắc xa xôi như con nhỏ Kim Em lộn xộn này.

- Giải thích rõ ràng điều này dài dòng lắm, nói tới tối cũng chưa xong đâu! – Cung lấp liếm bằng cách ra oai – Kim Em chỉ cần biết thêm số 2 vào chữ số đầu tiên và trừ đi hai ở chữ số cuối cùng là được!

Kim Em nhíu mày nhìn vô bài toán, lẩm bẩm:

- Thì ra thế! Con số 2564 biến thành 22562 chính là theo nguyên tắc này?

- Đúng vậy! – Cung gật gù ra vẻ một thầy giáo hào phóng không tiếc lời khen học trò – Kim Em thông minh ghê!

Học sinh yếu Kim Em trước đến giờ chưa từng được ai khen thông minh, nay nghe thằng Cung khen vung lên thế thì sướng lắm. Và vì quá sung

sướng nên nó không buồn vặn vẹo bắt bí "thầy giáo" về chuyện tai sao thêm 2 trừ 2 rắc rối Kim Em nữa. Nó hỏi sang chuyện khác:

- Thế còn những dãy xen kẽ? Làm sao Cung tính toán cho khớp với đáp số đã cho sẵn? Hay là Cung ghi bừa?

- Ghi bừa sao được mà ghi bừa! – Cung vỗ tay lên ngực – Có quy luật hẳn hòi đấy chứ!

- Quy luật gì?

Cung chỉ tay trên các dãy số:

- Sau dãy số đầu tiên của tôi là tới dãy số của Kim Em đúng không?

- Đúng.

- Rồi sau đó tới dãy số của tôi rồi lại tới dãy số của Kim Em rồi cuối cùng tới dãy số của tôi, đúng không?

- Đúng.

- Bây giờ Kim Em xem kĩ nhé! – Cung liếm môi – trừ dãy số đầu tiên, còn ở 4 dãy số tiếp theo, Kim Em thấy co gì đặc biệt không?

Kim Em nhìn chằm chằm qua các con số, chả thấy gì đặc biệt, chỉ thấy mắt hoá lên:

- Không.

- Kim Em nhìn kỹ đi. Ở hàng thứ 2 khi Kim Em biết 9872 thì dãy số tiếp theo của tôi là 0127, còn ở hàng thứ 4, Kim Em viết 5405, thì dãy số kế tiếp của tôi lại là 4594 …

- À, Kim Em hiểu rồi! – Kim Em mừng rỡ reo lên – Hễ Kim Em viết số 9 thì Cung viết số 0, Kim Em viết số 8 thì Cung viết số 1, có nghĩa là các chữ số của Cung bao giờ cũng hợp với các chữ số của Kim Em để thành 9 …

Lần hai trong vòng 5 phút, Cung khen Kim Em:

- Không ngờ tôi nói một, Kim Em đã hiểu mười!

- Cung chỉ nói!

Kim Em lỏn lẻn. Nó lỏn lẻn mà mặt tươi roi rói.

Những bài toán trên đây chỉ là khúc dạo đầu. Đó không phải là mục đích chính của Cung. Mục đích chính của Cung là khám phá cho được ngày sinh nhật của Kim Em.

Vì vậy, sau khi đợi cho khi sự phấn khởi trong lòng Kim Em lắng xuống, Cung tươi tỉnh nói tiếp:

- Bài toán mẹo vừa rồi thực ra chưa phải là trò xuất sắc nhất. Tôi còn một trò tuyệt cú mèo hơn nhiều! – Dòm quanh không thấy Quý ròm đâu, Cung ưỡn ngực ba hoa – Quý ròm mà thấy tôi trổ tài cũng phải lé mắt nữa là!

Thằng Cung đúng là có biệt tài quảng cáo. Nghe nó huênh hoang, Kim Em thấy bụng dạ nôn nao quá chừng:

- Trò gì vậy? Cung "biểu diễn" cho Kim Em coi đi!

Thấy con nhỏ khờ khạo này rơi ngay chóc vào chiếc bẫy của mình, Cung khoái chí gục gặc đầu:

- Bây giờ thế này nhé!

Cung nín thở liếc Kim Em:

- Tôi không biết ngày sinh tháng đẻ của Kim Em đúng không?

- Ờ.

Thấy Kim Em không lộ vẻ gì nghi ngờ, Cung tiếp tục huơ tay hùng hồn:

- Bây giờ Kim Em viết ngày tháng sinh của mình ra giấy thành một dãy chữ số. Viết bí mật thôi đừng cho tôi biết.

Thấy Kim Em nghệt mặt chờ mình nói tiếp, Cung vội vã giục:

- Kim Em viết ra đi!

Kim Em liền hý hoáy viết.

- Xong chưa? – Cung ngoảnh mặt đi chỗ khác, hồi hộp hỏi.

- Xong rồi.

- Tất cả là mấy chữ số?

- Ba chữ số.

- Bây giờ Kim Em đảo ngược ba chữ số đó lại.

- Đảo ngược là sao?

Cung từ tốn giải thích vẫn không quay đầu lại:

- Thí dụ như Kim Em sinh ngày 3 tháng 12 thì con số sẽ là 312, con số đảo ngược lại sẽ thành 213.

Kim Em "à" một tiếng rồi cúi xuống làm theo chỉ dẫn của Cung.

- Xong chưa?

- Rồi.

Cung hắng giọng:

- Bây giờ Kim Em đã có hai con số phải không?

- Phải.

- Kim Em hãy lấy số lớn trừ số nhỏ.

Kim Em lại lui cui trừ.

- Trừ rồi!

Cung nhịp tay lên bàn:

- Hiệu gồm mấy chữ số?

- Ba chữ số.

- Bây giờ Kim Em cho tôi biết chữ số đầu tiên là số mấy, tôi sẽ nói ra hai chữ số còn lại.

- Số đầu là số 6.

Cung gật gù:

- Vậy hai số tiếp theo là số 9 và số 3.

- Ôi, Cung tài thật đấy! – Kim Em không nén được sửng sốt, nó reo lên và tròn xoe mắt nhìn Cung – Làm sao Cung biết được hay vậy?

Vẻ thán phục của Kim Em khiến Cung sướng rên, nhưng Cung chưa vội vung vít. Cố giữ vẻ thản nhiên, nó chìa tay ra:

- Kim Em đưa tờ giấy Cung xem thử có đúng không?

Kim Em không biết "ý đồ" của đối phương, hí hửng đẩy tờ giấy tới trước mặt Cung:

- Nè, Cung xem đi.

Cung nín thở liếc vào tờ giấy.

Đập vào mắt Cung là bài toán trừ đơn giản:

962 – 269 = 693

Cung suy nghĩ chớp nhoáng: Con số 962 là con số không phân tích được, đây là con số đảo ngược. Con số ban đầu chính là con số 269. Như vậy, Kim Em sinh ngày 26 tháng 9. Hôm nay là 20 tháng 9, còn đúng 6 ngày nữa, may quá! Nếu chẳng may Kim Em sinh vào 19 tháng 9 hay trước đó nữa thì kế hoạch tặng quà của mình kể như phá sản!

- Cung chỉ cho Kim Em biết đi! Làm cách nào Cung biêt được hai chữ số đó?

Tiếng Kim Em nôn nóng vang lên cắt đứt sự nghĩ ngợi lan man trong đầu Cung.

Nó quay sang nhìn cô bạn gái, toét miệng cười:

- Có gì đâu, trong những bài tính trừ mà số trừ và số bị trừ là hai con số đảo ngược, thì kết quả là chữ số chính giữa của hiệu số bao giờ cũng là số 9, còn hai chữ số đầu và đuôi cộng lại cũng bằng 9! Không tin thì Kim Em tìm một con số khác rồi thử lại mà xem!

Cung nói tới đâu, Kim Em gật đầu lia lịa tới đó. Mắt nó nhìn "nhà thông thái" Cung đầy ngưỡng mộ khiến "nhà thông thái" có cảm tưởng mình đang ngồi trên mây. May mà con nhỏ Kim Em khờ khạo Kim Em không hỏi tới "tại sao trong những bài toán như vậy, chữ số ở giữa buộc là số 9, và tổng của số đầu và số đuôi cũng là 9?" Nếu nó hỏi cắc cớ kiểu đó chắc chắn "nhà thông thái" sẽ bí rị, chắc chắn "nhà thông thái" sẽ rơi bịch từ trên mây xuống đất. Mà rơi từ đâu, chứ từ trên mây xuống đất thì đau lắm, có khi nằm ngay cán cuốc chứ chẳng chơi!

Chương 9

Sáu ngày không phải là quãng thời gian ít ỏi. Nhưng đó là nói trong trường hợp khác và với một người nào khác. Còn với thằng Cung trong hoàn cảnh của nó hiện nay thì sáu ngày chả là cái củ khoai tây gì.

Cung chưa kịp nghĩ ra nên mua món quà gì nhân ngày sinh nhật Kim Em món quà gì thì "vèo" một cái đã còn năm ngày. "Vèo" một cái nữa, còn bốn ngày. Rồi "vèo, vèo" còn hai ngày. Thời gian đúng là trôi nhanh như tên bắn, như vó câu qua cửa sổ. Ông bà ta ngày xưa ví von chẳng sai chạy chút nào! Lần đầu tiên trong đời, Cung nghĩ đến thời gian. Y như các triết gia.

Khi chỉ còn một ngày, nghĩa là ngày mai là ngày sinh nhật của Kim Em thì "triết gia" Cung đã hoang mang lắm.

Ăn cơm trưa xong, nó ra ngồi đong đưa trên chiếc xích đu trước hiên, chau mày tư lự. Mua gì nhỉ? Khi nãy "tra cứu" trên sách báo, Cung thấy người ta khuyên nên tặng quà sinh nhật bằng giầy dép, mũ nón, quần áo. Nhưng tặng những thứ đó cho Kim Em, Cung thấy ngường ngượng sao ấy. Cung nghĩ đó là quà tặng cho người lớn chứ không phải trẻ con. Tự dưng mình mua tặng cho Kim Em một chiếc áo đầm thì thật là kỳ cục! Cung lẩn thẩn nghĩ. Chưa kể mua những thứ đó thì lắm tiền quá, Cung tự lượng sức mình, thấy không kham nổi.

Trong báo người ta cũng khuyên nên tặng sách, đĩa nhạc, băng phim, nhưng với điều kiện phải biết người được tặng thích loại sách gì, nhạc gì, phim gì. Mà chuyện đó thì Cung mờ mịt. Trước nay Cung chưa bao giờ nói chuyện với Kim Em về những đề tài văn hóa nghệ thuật sang trọng này. Nó mở miệng ra chỉ toàn chọc phá gây gổ. Gần đây nó mới làm hoà với Kim Em, nhưng chả được mấy ngày, lại phải dành hết thời gian và tâm trí theo dõi thằng Da Ngăm bên lớp 9A3 và điều tra về ngày sinh tháng đẻ của Kim Em.

Cung tiếc hùi hụi đã không tìm đọc "tài liệu" sớm hơn. Nếu biết sớm, sáng nay nó đã dò hỏi Kim Em về những ý thích của đối phương, nó sẽ biết Kim Em thích đọc sách hay xem phim gì, thích Boyzone hay Spice Girls rồi.

Cung không biết, cho nên loay hoay một hồi đầu óc vẫn chẳng sáng sủa lên tẹo nào. À không, nó có nảy ra được một ý: Lẻn vào phòng chị Lệ nó để

“tham quan” và “nghiên cứu”.

Lệ có một ngăn tủ riêng cất giữ những quà tặng. Thỉnh thoảng, vào những lúc Lệ mở “kho tàng” lôi ra từng thứ để trên bàn tần mần ngắm nghía, Cung có nhìn thấy. Nhưng lúc đó nó chẳng quan tâm lắm nên không nhớ rõ đó là những thứ gì.

Hóa ra toàn những món gì đâu! Cung vừa lục lọi ngăn tủ của bà chị vừa làu bàu. Nó ngắm nghía những chiếc vỏ ốc, những cục đá tròn tròn, những gốc cây quăn queo và những bông hoa khô bằng ánh mắt thờ ơ. Chả hiểu tại sao chị Lệ lại cất giữ những thứ vớ vẩn vô tích sự này nhỉ! À, những món quà hấp dẫn như bánh trái chắc bà chị mình đã xơi sạch rồi, những thứ không ăn được thì dồn cả vào đây.

Cuối cùng, Cung cầm lên một con chó bằng thuỷ tinh, mân mê một lát rồi gục gặc đầu: Chỉ có món này là coi được. Con chó nom thật là hay! Nhưng rồi Cung bỗng nhíu mày: Tại sao bạn của chị Lệ lại tặng con chó mà không tặng một con gì khác kìa? Con mèo hoặc con thỏ trông dễ thương hơn và hợp hơn với con gái chứ!

Nhưng Cung chỉ thắc mắc một chút xíu thôi. Rồi nó hiểu ngay: Bạn chị Lệ tặng món quà này bởi chị Lệ tuổi Tuất, cầm tinh con chó. Khám phá đơn giản đó khiến óc Cung loé lên: phải rồi, sao mình không tặng cho Kim Em một con chuột bằng thuỷ tinh nhỉ. Kim Em tuổi Tý, bằng tuổi với mình, tặng con chuột là hay nhất. Một con chuột thuỷ tinh vừa ngộ nghĩnh, vừa có ý nghĩa lại vừa rẻ tiền.

Cung quyết định chớp nhoáng và lập tức phóng như bay ra khỏi nhà. Tảng đá đang đè nặng trên ngực nó như có ai thình lình nhấc đi. Nhìn nó vừa chạy chân sáo trên đường đến hiệu sách thì biết.

Nhưng Cung chỉ tung tăng hớn hở từ lúc đó cho đến khi đi ngủ thôi. Sáng hôm sau, mọi chuyện đâm khác hẳn. Sáng hôm sau, sự nặng nề bỗng trở lại với Cung. Tảng đá trên ngực nó hôm qua ai nhấc đi nay lại đặt nguyên về chỗ cũ, không xê xích một li.

Suốt hai tiết học, nó ngồi nghe giảng bài thì ít mà len lén đánh mắt sang phía Kim Em thì nhiều. Đã bao nhiêu lần, nó định đưa món quà xinh xắn cho Kim Em nhưng rốt cuộc lại ngần ngại. Chỉ tại con nhỏ Hiển Hoa kỳ đà cản mũi đấy thôi. Nó ngồi lù lù ngay chính giữa, làm sao mình có thể hiên

ngang tặng quà cho Kim Em được! Cung tự trấn an và bực bội nhét con chuột vào sâu trong túi quần, đợi giờ ra chơi.

Nhưng rồi Cung bỗng phát hiện ra giờ ra chơi cũng chẳng giúp ích gì cho nó. Bởi khi tiếng trống ra chơi vang lên, nhỏ Hiển Hoa đã tót ra khỏi chỗ ngồi, Cung vẫn thấy mình chẳng dạn dĩ lên được chút nào. Thậm chí khi còn lại mình nó với Kim Em, Cung càng thấy bối rối hơn. Có Hiển Hoa ngồi chắn ở giữa dù sao cũng đỡ. Hiển Hoa đi rồi, phải đối diện trực tiếp với Kim Em, Cung không những cảm thấy khó nói mà còn không dám nhìn thẳng vào mặt Kim Em.

- Bữa nay Cung làm sao thế? – Thấy thái độ thằng Cung có vẻ khác lạ, Kim Em tròn mắt hỏi.

Cung ấp úng:

- À, à … có gì đâu …

Kim Em vẫn nhìn Cung đau đáu:

- Kim Em thấy Cung không như mọi bữa.

Kim Em ngồi làm thinh, thằng Cung đã "không như mọi bữa" rồi. Kim Em cao hứng mở miệng hỏi, Cung càng "không giống mọi bữa" hơn nữa.

Nó lúng túng định đưa tay lên gãi đầu, nhưng vừa rút tay ra khỏi túi quần, sực nhớ đang cầm con chuột thuỷ tinh, nó vội nhét tay phải vào túi quần và đưa tay trái lên gãi.

Thấy thằng Cung gãi đầu mà cũng phân vân lựa chọn tay phải tay trái, Kim Em ngạc nhiên tột độ:

- Cung làm sao thế?

Kim Em lặp lại câu hỏi khi nãy.

- À, à … có gì đâu …

Cung cũng ngượng nghịu lặp lại câu trả lời. Miệng trả lời nhưng trong bụng Cung tức lắm. Không phải tức Kim Em mà tức chính nó. Kim Em đã hỏi như thế, tức là vô tình tạo cơ hội thuận lợi cho nó giải thích, thế mà nó vẫn không đủ can đảm để nói tại sao nó phải gãi đầu bằng tay trái.

Mình đúng là đồ thỏ đế! Cung tự mặng mình. Cứ vui vẻ đáp "Tại tay phải tôi đang cầm một món quà!" thì đã chết ai. Dĩ nhiên tiếp theo Kim Em sẽ hỏi tiếp "Quà gì vậy hở Cung?" Và lúc đó mình sẽ trả lời tiếp "Quà sinh nhật chứ quà gì nữa". Tới đây chắc chắn Kim Em sẽ ngờ ngợ "Sinh nhật ai

vậy?" Mình sẽ hùng hồn "Sinh nhật Kim Em chứ sinh nhật ai". Vừa nói mình vừa rút con chuột trong túi chìa ra trước mặt Kim Em. Nhìn thấy một món quà xinh đẹp như vậy, bất cứ đứa con gái nào cũng sẽ reo lên "Ôi đẹp quá!". Nhỏ Kim Em chắc còn reo to hơn những đứa khác, vì nó mập hơn tiếng reo đương nhiên phải khỏe hơn. Biết đâu sau khi reo nó còn cảm động thốt lên: "Cung tốt với Kim Em ghê, tốt hơn thằng Da Ngăm bên 9A3 gấp tỷ lần!" …

Cảnh đối đáp mà Cung mường tượng trong đầu càng êm ái bao nhiêu, nó càng nguyền rủa mình tơi bời bấy nhiêu. Bởi cái cảnh đó sẽ không có dịp xảy ra trong thực tế, vì thời cơ đã qua mất rồi. Bây giờ chỉ còn cách chủ động nói thẳng. Nhưng Cung biết mình không đủ gan. Nói vòng vo còn không dám, huống chi là nói thẳng.

Nghĩ ngợi một hồi, chẳng biết phải mở miệng như thế nào và xem chừng giờ chơi cũng sắp hết, Cung buồn tình đứng dậy bỏ ra khỏi lớp.

- Cung đi đâu đó?

Kim Em hỏi với theo, ngạc nhiên thấy bạn mình bữa nay không hiểu sao trông ngơ ngác như người mất hồn.

- Ra ngoài cho mát!

Cung đáp gọn lỏn và lần ra đứng trước hàng lang, tay vẫn nắm chặt món quà trong túi.

Bình tĩnh! Phải bình tĩnh! Cung tự nhủ, mặc dù nó không rõ tại sao nó lại nhút nhát đến thế, điều trước nay chưa từng xảy ra với một đứa thích đùa giỡn chọc phá như nó. Tặng quà cho một bạn gái cùng lớp là chuyện bình thường và tự nhiên, Cung biết thế nhưng nó thấy mình chẳng bình thường và tự nhiên tẹo nào, thế mới khổ!

Nhưng lúc này Cung muốn bình tĩnh cũng chẳng được. Tụi bạn chạy nhảy la hét ỏm tỏi trước mặt, thỉnh thoảng lại có một đứa phi như ngựa dọc hàng lang và tông thẳng vào người khiến nó không làm sao sắp xếp các ý nghĩ trong đầu cho ngay ngắn được.

Cung cau có nhìn ngang ngó ngửa một lúc và cuối cùng tặc lưỡi chui vào … nhà vệ sinh. Tất nhiên Cung chui vào đó không phải với nguyên nhân thúc bách như mọi người.

Nó vào đó, đóng chặt cửa để … lấy can đảm. Nó rút con chuột thuỷ tinh ra cầm tay, tưởng tượng cánh cửa trước mặt là Kim Em và bắt đầu … diễn tập: "Tặng Kim Em nè!" – "Ôi con chuột xinh quá, Cung tặng Kim Em thật hả?" – "Thật! Quà sinh nhật cho Kim Em đấy, Kim Em tuổi con chuột mà" …

Cung một mình đóng hai vai, đối đáp trơn tru mạch lạc. Nếu có ai bắt gặp Cung trong tình cảnh này hẳn sẽ tiên đoán trong tương lại Cung sẽ trở thành một nghệ sỹ sân khấu hoặc một diễn viên điện ảnh lừng danh của nước nhà, có thể là của thế giới nữa, tất nhiên lúc đó sàn diễn của nghệ sỹ Cung sẽ không chật chội, bít bùng, hay thỉnh thoảng có mùi thoang thoảng thế này.

Nhưng khổ nỗi, ngay cả lúc này, Cung cũng chỉ có thể dõng dạc khi diễn tập một mình thôi. Đến khi thao dượt đâu đó thuần thục, Cung đĩnh đạc chui ra khỏi nhà vệ sinh và hiên ngang phóng trở về lớp, chắc mẩm phen này mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái, không ngờ vừa đối mặt với Kim Em, dũng khí trong lòng Cung tự nhiên bay biến đâu mất và dĩ nhiên là những lời hay ý đẹp đã chuẩn bị vất vả gian nan kia, cũng bay biến theo.

Vì tất cả những lẽ đó mà suốt hai tiết học cuối, đầu Cung không nhét vô một chữ. Tay chân xụi lơ, nó biết mọi chuyện thế là đã kết thúc. Tóm lại, mình chỉ là một thằng ngốc, một thằng hèn, một đứa cù lần, một tên cả quỷnh, một con người chả ra gì, một công dân vô tích sự, sống trên đời chỉ tổ chật đất, nên lấy chỗ cho những người khác sống. Cung lên án mình thậm tệ. Cung ghét cay ghét đắng mình. Cung chán mình quá.

Cung chán mình đến nỗi lúc tan học, bước ra đến cổng nó vẫn còn thẫn thờ, vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì trước mắt, ngay cả chị Lệ nó đứng ngay trước cổng đợi nó, nó cũng không nhận ra.

- Cung! – Lệ gọi giật.

Cung ngoảnh lại, chớp chớp mắt:

- Ủa, chị đi đâu đây?

Câu hỏi của ông em khiến Lệ kinh ngạc:

- Trưa nay chị hẹn đến đón em ra chợ để đi chở hàng cùng mẹ mà, em quên rồi sao?

Cung quên thật. Nghe bà chị nhắc, nó buột miệng "à" lên một tiếng rồi đưa tay lên vỗ trán:

- Em quên mất! Nghe chị nhắc em mới nhớ.

Lệ tò mò nhìn em:

- Bữa nay làm gì mà em có vẻ thẫn thờ vậy?

- À, chẳng có gì đâu! – Cung chối biến, miệng đáp lời chị nhưng mắt thì dáo dác liếc về phía cổng trường.

Nhác thấy Kim Em cặp kè với Hiển Hoa đi lẫn trong đám bạn đang chen nhau tuôn ra cổng, Cung nghe tay mình bỗng nhiên lạnh ngắt. Thế là Kim Em sắp ra về. Thế là từ giờ đến sáng mai mình chẳng còn dịp nào gặp nó. Thế là món quà này muốn tặng chắc phải đợi đến sang năm. Đang tuyệt vọng, chợt một ý nghĩ lóe lên trong óc Cung. Cung quay phắt sang Lệ:

- Chị giúp giùm em chuyện này nhé!

- Chuyện gì vậy?

Cung rút tay ra khỏi túi quần và ngượng ngập xoè ra:

- Chị đưa vật này cho con nhỏ đó giùm em.

Lệ tròn mắt nhìn con chuột thuỷ tinh trong tay Cung, mặt lộ rõ vẻ sửng sốt. Nhưng Lệ chỉ ngạc nhiên một thoáng, rồi ngước nhìn em:

- Con nhỏ nào vậy?

Cung đảo mắt nhìn quanh. Lúc này, Kim Em và Hiển Hoa đã tách khỏi đám đông và đi sóng đôi trên lề đường bên phải, dọc dãy hàng rào song sắt bao quanh trường.

- Con nhỏ đi bên trái đó!

Cung chỉ tay theo Kim Em và Hiển Hoa, lí nhí mách nước.

Lệ tủm tỉm:

- Chị biết rồi. Đó là Kim Em phải không?

Trước vẻ bẽn lẽn của Cung, Lệ vui vẻ cầm lấy con chuột và nhanh nhẹn nhấn bàn đạp:

- Em đợi chị ở đây nhé.

Cung gật đầu. Nhưng nó không làm theo lời chị Lệ nó. Nó không đủ cam đảm đứng tại chỗ. Nó sợ, khi nhận được món quà, Kim Em sẽ ngoảnh đầu lại tìm nó. Mà nó thì không có gan chạm mặt Kim Em trong lúc này.

Cung lui vào nấp sau gốc cây bên đường, không dám thò đầu ra, hồi hộp chờ đợi.

Cung không phải đợi lâu. Nhoáng một cái, chị Lệ nó đã quành xe lại.

- Cung ơi Cung!

Không thấy ông em nhát cáy đâu, Lệ cao giọng gọi.

Nhưng Cung không xuất hiện ngay. Đợi chị nó kêu năm lần bảy lượt, nghĩa là áng chừng Kim Em và Hiển Hoa đã ngoặt quanh góc phố rồi, Cung mới thập thò bước ra khỏi chỗ nấp.

- Lại đây! – Lệ ngoắt Cung, cười tươi – Con nhỏ đó hiền khô, nó có ăn thịt em đâu mà sợ!

Cung ngượng nghịu leo lên xe ngồi sau lưng bà chị, bụng phấp phỏng muốn hỏi kết quả mà không dám.

Chừng như đoán biết tâm trạng ông em, Lệ vừa đạp xe vừa thông báo:

- Chị đã đưa quà cho Kim Em rồi. Chị nói "Của bạn Cung tặng em nè!".

Cung nuốt nước bọt:

- Nó có nói gì không?

- Nó hỏi chị là ai. Chị nói chị là chị của em. Nó có vẻ rất ngạc nhiên. Nó cầm lấy con chuột thuỷ tinh ngắm nghía, mặt mày thích thú lắm. Rồi nó nhờ chị gửi lời cảm ơn em.

Lệ kể tới đâu, mặt mày Cung tươi rói đến đó. Đến khi bà chị nói xong câu cuối cùng, Cung thở phào một hơ nhẹ nhõm. Hóa ra tặng quà cho bạn gái không phải là chuyện gì ghê gớm. Hóa ra cuộc đời đáng yêu hơn nó tưởng, hóa ra khi nãy ở trong lớp nó muốn chết để nhường chỗ cho người khác sống là một ý nghĩ quá xá bá láp. Cuộc sống đâu phải lúc nào cũng nên khóc, cũng có lúc nên cười nữa chứ!

Tối hôm đó, Cung mơ một giấc mơ thật đẹp. Chưa bao giờ nó mơ được một giấc mơ đẹp đến thế.

Chương 10

Đúng như triết gia Cung phấn khởi kết luận (lúc này Cung có vẻ triết gia hơn là họa sỹ), cuộc đời không phải lúc nào cũng nên khóc mà có những lúc nên cười. Nhưng từ kết luận đó cũng có thể suy ngược lại: Cuộc đời không phải lúc nào cũng nên cười mà còn có những lúc rất ư là nên khóc.

Chiều hôm qua, quá hào hứng trước sự thành công rực rỡ của việc tặng quà, Cung không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến sự oái oăm đó của cuộc đời.

Mà cái sự đảo ngược buồn vui đó bắt nguồn từ sự đảo ngược vị trí của hai con nhỏ Kim Em và Hiển Hoa.

Chiều hôm qua, rõ ràng Cung thấy nhỏ Kim Em đi bên trái còn nhỏ Hiển Hoa đi bên phải và nó đã căn cứ theo những gì mắt thấy tai nghe để hướng dẫn cụ thể cho bà chị.

Nhưng trớ trêu thay, khi Cung rụt đầu vào sau gốc cây thì hai con nhỏ ác nhơn kia lại thình lình đổi chỗ: con nhỏ Kim Em nổi hứng lấn sang bên phải và con nhỏ Hiển Hoa lọt sang trái và bất ngờ vớ được món quà trời cho mà bụng dạ cứ mù mù mờ mờ, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Nếu thằng Cung biết được sự tình tréo ngoe như vậy thì nó đã không dại gì mơ một giấc mơ lãng phí như vậy.

Thằng Cung không biết nên sáng hôm sau nó bước vô lớp bằng đôi chân rụt rè rè. Thấy trong bàn chỉ có mỗi Kim Em, nó lính quýnh nhét cặp vào ngăn, mắt ngượng ngập ngó lơ đi chỗ khác.

Nhưng rồi thấy ngó lơ vẫn không ăn thua gì, vẫn thấy bụng nhồn nhột sao ấy, Cung tính chuồn ra ngoài sân.

Nhưng Cung vừa dợm bước, Kim Em đã lên tiếng:

- Dạo này Cung tốt với bạn quá há!

Câu nói của Kim Em làm Cung giật thót: Con nhỏ này bản lĩnh ghê! Tặng quà cho nó, mình mắc cỡ muốn chết mà nó thì tỉnh queo!

Cung đành quay lại, bẽn lẽn:

- Tốt gì đâu! Đó chỉ là món quà nhỏ thôi mà!

Kim Em chớp mắt:

- Lớn nhỏ đâu có quan trọng! Quan trọng là xinh xắn. Kim Em chưa từng thấy món quà nào xinh như thế.

Lời khen của Kim Em làm Cung nở từng khúc ruột. Và nó thầm cảm ơn Kim Em quá xá. Nó không ngờ con nhỏ này thường ngày trông lờ khờ, chậm chạp mà lại có tài ăn nói như thế. Nó giúp Cung bình tĩnh biết bao!

Và khi bình tĩnh thì con người ta cũng khoái ba hoa. Cung cũng thế:

- Tôi nghĩ mãi mới chọn được món quà này đấy! Công phu ghê lắm!

Kim Em mỉm cười:

- Người được tặng chắc chắn sẽ rất cảm động khi nghe Cung nói thế!

Kim Em dẫn Cung đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cung không ngờ Kim Em lại ý nhị đến vậy. Thay vì xưng là "Kim Em" thì Kim Em lại xưng là "người được tặng". Ừ, xưng là "người được tặng" nghe nó "ẩn dụ" hơn, "văn hoa" hơn và nhất là thùy mị nết na hơn. Phải là cao thủ trong khoa nói xa nói gần mới có thể diễn đạt một điều thậm khó nói một cách dễ dàng và tài tình như thế.

Cung sung sướng:

- Người tặng cũng rất cảm động khi nghe Kim Em nói thế!

Kim Em không biết Cung đang tập tành ý nhị, tập tành nói xa nói gần. Nó cười khúc khích:

- Thế ra cả người tặng lẫn người được tặng đều cảm động?

Cung cười toe toét:

- Tôi hy vọng thế!

Kim Em chợt mơ màng:

- Kim Em không biết Hiển Hoa sẽ nghĩ gì …

- Có gì đâu mà nghĩ! – Cung tưởng Kim Em sợ Hiển Hoa trêu chọc, liền nhanh nhảu trấn an – Bạn bè tặng quà cho nhau là chuyện bình thường, nhất là quà sinh nhật.

- Quà sinh nhật ư? – Kim Em thốt lên nhìn sững Cung – Sao Cung biết hôm qua là sinh nhật của Hiển Hoa?

Tới lượt Cung nhìn sững Kim Em. Nó hỏi mà bụng thót lại:

- Kim Em nói sao?

- Kim Em thắc mắc là sao Cung biết hôm qua là sinh nhật của Hiển Hoa?

Tới đây thì Cung mơ hồ có chuyện chẳng lành. Nó lắp bắp:

- Tôi đâu có nói hôm qua là ngày sinh nhật của Hiển Hoa!

- Lạ thật! – Kim Em ngơ ngác – Hôm qua chính Cung gửi tặng quà cho Hiển Hoa kia mà!

Mặt mày Cung lúc này tái ngắt. Và chỉ cần suy nghĩ một thoáng, nó đã hình dung ra đầu đuôi sự việc. Thế ra chiều qua chị Lệ đã đưa con chuột thủy tinh cho Hiển Hoa chứ không phải cho Kim Em. Cung hoang mang hiểu ra chính bà chị bộp chộp của nó đã hại nó. Nó chẳng biết tại sao chị nó lại có thể vấp phải một nhầm lẫn tai hại như thế.

Trong khi Cung mặt nhăn mày méo thì Hiển Hoa ôm cặp bước vào. Vừa thấy Cung, nó cười vui vẻ:

- Cảm ơn Cung nhé! Hôm qua Hiển Hoa đem con chuột về nhà, mấy đứa cháu cứ phải gọi là thích mê!

Cung khẽ liếc Hiển Hoa, làu bàu:

- Không có gì!

Hiển Hoa có vẻ bất ngờ trước thái độ kém niềm nở của Cung. Mới hôm qua đây Cung còn hào phóng tặng quà cho nó, hôm nay mặt mày bỗng dưng xụ xuống một đống bảo nó không ngỡ ngàng sao được!

Hiển Hoa cười gượng gạo:

- Hôm nay Cung ốm hở?

- Ừ!

Cung lầm lì đáp. Rồi không nói không rằng, nó vù ra khỏi cửa, bỏ mặc hai đứa con gái đứng nghệt mặt nhìn nhau.

Nhưng nỗi ấm ức của Cung không dừng lại ở đó.

Giờ ra chơi, thằng Da Ngăm mất tăm mất tích cả tuần nay lại bất thần xuất hiện.

Đã vậy, vừa thấy thằng nhãi đáng ghét đó ló đầu vào cửa sổ, Kim Em đã hí hửng chạy ra tiếp chuyện.

Cung ngồi gằm mặt trên bàn, kín đáo liếc mắt về phía "hiện trường". Lần này, thằng Da Ngăm không giấm giúi thư từ như bữa trước nữa nhưng nó và Kim Em trò chuyện tíu ta tíu tít trông bắt xốn con mắt.

Cung tức lắm. Tức nhất là trước khi về chỗ ngồi, Kim Em còn nói:

- Ừ, chiều nay khoảng năm giờ Kim Em tới!

Tai Cung thính như tai mèo. Kim Em nói khẽ nhưng nó cũng vẫn nghe rõ mồn một. Nhưng chẳng thà Cung đừng nghe. Nghe xong lời "hẹn hò" đó, Cung có cảm giác như ai nện búa vào ngực mình. Nó phải nghiến chặt răng để khỏi thốt ra những lời cay đắng và hậm hực.

Suốt buổi sáng hôm đó, Cung chẳng muốn nhấc tay nhấc chân, nó cứ chép bài một cách uể oải, chữ chạy lua nhua như cua bò. Cứ nghĩ đến chuyện món quà của Kim Em tới phút chót lại đi lạc qua Hiển Hoa là ngực nó lại nặng chình chịch. Nếu hôm qua Kim Em nhận được món quà sinh nhật của mình, chắc nó đã không vồn vã thân mật với thằng Da Ngăm như thế. Nó sẽ hiểu so với thằng Da Ngăm, mình tốt với nó hơn gấp vạn lần. Chắc nó sẽ không "hẹn hò" với thằng kia một cách nông nổi như vậy.

Cung càng nghĩ càng tức. Lúc ra về, nó lại gần Kim Em, vờ hỏi:

- Chiều này tôi ghé nhà Kim Em mượn cuốn bài tập đại số nhé!

Kim Em gật đầu:

- Ừ, bảy giờ Cung tới đi!

Biết ngay mà, trước bảy giờ bận dung dăng dung dẻ rồi, đâu có tiếp bạn được! Cung cay cú nhủ bụng và lắc đầu:

- Bảy giờ tôi không tới được.

Rồi nhìn thẳng vào mắt Kim Em, Cung cố làm ra vẻ ngây thơ:

- Năm giờ tôi tới được không?

- Năm giờ hở? – Kim Em chép miệng – Giờ đó Kim Em không có nhà.

Cung liếm môi:

- Kim Em đi chơi hở?

Không nhìn nhận ra vẻ hờn giận trong câu hỏi của Cung, Kim Em mỉm cười:

- Đi chơi đâu mà đi chơi! Kim Em đi trám răng.

Xạo ơi là xạo, nhà ngươi làm như ta không biết tỏng bụng dạ nhà ngươi vậy! Được rồi, để ta giở "độc chiêu" xem nhà ngươi đối đáp thế nào! Cung cố nén bất bình, giả bộ reo lên:

- Ôi Kim Em đi trám răng ở đâu vậy, tôi đi với! Mấy ngày nay răng tôi nhức ơi là nhức. Nhức tới tận hai ba cái lận.

Thực ra Cung chẳng đau răng bao giờ. Nó chỉ phịa ra để bắt bí Kim Em. Nhưng con nhỏ lờ khờ này vẫn vui vẻ:

- Cung muốn đi thì năm giờ tới nhà Kim Em rồi tụi mình cùng đi!

Cung không ngờ Kim Em lại đồng ý dễ dàng như vậy, liền ngớ ra. Như người va phải cột, phải mất một lúc nó mới ấp úng mở miệng được:

- Kim Em nói thật đấy hở?

- Thật chứ! Năm giờ Cung nhớ tới nhé!

Nói xong, Kim Em rẽ trái lật đật đuổi theo Hiển Hoa lúc này đã sắp tới góc phố.

Chiều đó Cung y hẹn, năm giờ đã lò dò tới nhà Kim Em.

Kim Em dắt xe đứng đợi sẵn ngoài cổng. Thấy Cung trờ tới, nó lấy cuốn bài tập đại số để trong giỏ xe đưa cho bạn:

- Cung giữ đi! Đưa trước, sợ lát nữa quên.

Rồi nó thản nhiên leo lên xe, thong thả dẫn đường. Cung chạy xe song song bên cạnh, chốc chốc lại đánh mắt sang Kim Em, bụng cồn lên bao nhiêu là câu hỏi. Nó không hiểu tại sao con nhỏ Kim Em khù khờ này đã hẹn với thằng Da Ngăm mà còn dám dẫn nó theo. Hay là Kim Em tính chơi trò "tương kế tựu kế", đưa nó tới chỗ nha sỹ rồi bỏ nó lại đó, xách xe dông thẳng?

Cung loay hoay nghĩ ngợi, tự hỏi rồi tự trả lời, vẫn không thấy thỏa mãn tí ti ông cụ nào. Nó chán quá, bèn nghĩ ra chuyện khác:

- Kim Em nè.

- Gì hở Cung?

- Cái món quà hôm qua ấy mà.

- Cái con chuột thuỷ tinh đó hả?

- Ừ! – Cung ngập ngừng đáp, nó không dám ngọ ngoạy đầu, mắt nhìn thẳng tới trước – Món quà đó không phải tôi mua để tặng Hiển Hoa đâu.

- Cung nói gì thế? – Kim Em không hiểu.

Cung liếm cặp môi khô rang, nói một cách đầy khó khăn:

- Tôi mua để tặng Kim Em đấy. Nhưng chị tôi lại đưa nhầm cho Hiển Hoa.

Tiết lộ của Cung khiến Kim Em sửng sốt:

- Cung nói thật đấy hở?

- Thật. Hôm qua chẳng phải sinh nhật của Kim Em là gì?

Kim Em chợt nhớ ra:

- À, thì ra hôm nọ Cung rủ Kim Em chơi trò đố toán là để điều tra ra sinh nhật của Kim Em đấy?

Cung ngượng nghịu:

- Điều tra gì đâu! Chỉ là để cho biết thôi.

Kim Em tò mò nhìn sang:

- Thế sao hôm qua Cung không đưa thẳng cho Kim Em mà lại nhờ bà chị đưa?

Trước câu hỏi oái oăm của bạn, Cung không biết phải nói sao. Nó ậm ừ một lát rồi quyết định chơi trò dóc tổ:

- Lúc ở trong lớp mải nghe giảng tôi quên mất. Ra cổng tôi mới nhớ, mà lúc đó Kim Em đã đi xa rồi. Sẵn bà chị có chiếc xe, thế là tôi nhờ …

Nói xong, chẳng nghe Kim Em ừ hử gì cả, Cung lấm lét ngó sang. Thấy nhỏ bạn chúm chím cười, nó liền phấn khởi đề nghị:

- Để hôm nào tôi mua tặng Kim Em món quà khác nha!

- Không cần đâu! Nghe Cung nói vậy là Kim Em vui rồi.

- Kim Em nói thật đấy hở?

Buột miệng xong, sực nhớ mình hỏi đúng cái câu Kim Em vừa hỏi khi nãy, Cung bèn phì cười.

Kim Em định hỏi Cung cười gì thế nhưng nhác thấy căn nhà có tấm bảng "Nha sỹ Kim" hiện ra trước mắt, nó liền lật đật tấp vô, nói:

- Tới rồi đó.

Cung bắt chước Kim Em, ngoặt xe vô lề, ngạc nhiên hỏi:

- Nhà này hả?

- Ừ.

Kim Em gật đầu dắt xe vô nhà.

Căn nhà của nha sỹ Kim lề đường rất hẹp nên bệnh nhân tới khám và chữa trị phải dẫn xe vào bên trong. Nhà có hai phòng, phía sau là phòng

khám, toen hoẻn mấy mét vuông, phía ngoài rộng hơn là nơi để xe, sát tường bày một bộ xalông và hai chiếc băng dài để khách ngồi chờ.

Cung bật chống xe, đứng lơ ngơ chưa kịp bước lại chỗ ngồi thì từ bên trong một người đi ra.

Thằng Da Ngăm! Cung giật nảy khi nhận ra đối phương. Trời đất, sao nó lại ở đây? Bộ thế gian bao la này hết chỗ hẹn rồi hay sao mà nó và Kim Em lại hẹn hò ngay tại chỗ khám răng?

Thằng Da Ngăm dường như nhận ra Cung. Nó nhìn Cung mỉm cười rồi quay sang Kim Em:

- Kim Em vào đi! Mẹ tôi đang chờ đấy!

Đợi Kim Em khuất sau cánh cửa phòng khám, thằng Da Ngăm bước lại chỗ Cung:

- Bạn cũng học bên 9A4 phải không?

Cung gật đầu.

Thằng Da Ngăm nheo mắt:

- Bạn cũng đi khám răng hở?

Cung lắc đầu:

- Không. Tôi đi chung với Kim Em.

Thằng Da Ngăm ngồi xuống ghế và ngoắt Cung, giọng thân thiện:

- Vậy thì ngồi đây chơi.

Cung ngồi xuống và đưa mắt nhìn quanh:

- Đây là nhà của bạn hở?

- Ừ. Nha sỹ Kim là mẹ tôi.

- Ra vậy.

Thằng Da Ngăm nói tiếp:

- Nhưng mẹ tôi chỉ khám buổi chiều thôi, còn ban ngày đi làm ở bệnh viện. Mà một tuần chỉ khám có ba buổi nên khách phải chờ, có khi phải hẹn trước.

Cung ngờ ngợ:

- Thế hôm trước bạn đưa tờ giấy gì đó cho Kim Em …

Thằng Da Ngăm cười:

- Kim Em đến đây mấy lần đều không khám được, lúc thì tới trễ, lúc đi không đúng ngày. Kim Em tới lần thứ ba thì gặp tôi. Tôi nhận ra ngay Kim Em là học sinh trường mình.

Cung gật gù:

- Tôi hiểu rồi. Vậy mấy lần bạn tới gặp Kim Em trên trường là để hẹn ngày giờ tới khám …

- Thì vậy! – Thằng Da Ngăm toét mệing cười – Nếu không thì không biết đến bao giờ. Mà mẹ tôi nói Kim Em sâu tới ba cái răng lận. Lại bị ăn vô tới tủy, ghê lắm!

Thằng Da Ngăm rùng vai vẻ sợ hãi khiến Cung bật cười. Tự nhiên nó thấy thằng Da Ngăm không còn đáng ghét nữa. Thế ra những viên giấy thằng Da Ngăm gửi cho Kim Em không phải là thư đòi làm quen như những đứa nhí nhố kia. Thế ra thằng Da Ngăm là đứa đàng hoàng tử tế và mấy ngày qua nó đã bực bội và ấm ức một cách vô cớ.

Thốt nhiên Cung nghe lòng nhẹ nhõm quá chừng. Ngực nó đã thôi chèn đá. Và trong mắt nó lúc này, cuộc đời tự nhiên đẹp quá xá cỡ, ngó đâu cũng chỉ thấy toàn một màu hồng.

À không, ngó đâu cũng được, trừ ngó vô trong. Bởi vì lúc ngó vô trong, Cung bỗng tái mét khi thấy Kim Em chậm rãi đi ra và đưa tay vẫy nó:

- Kim Em xong rồi, giờ tới lượt Cung đó. Vô đi!

Thành phố Hồ Chí Minh 1999.

HẾT.

Tập 33: Họa mi một mình

Đánh máy: Mia2009
Chính tả: panda.goldfishlove

Tóm tắt nội dung

Lớp 9A4 có hai ca sĩ nổi tiếng: Hiền Hoà, một trong ba giọng ca vàng của ban "Tam ca áo trắng" năm ngoái và Dưỡng, giọng ca đầy tính chất "khủng bố" chuyên tạo cảm giác mạnh cho người nghe. Hai đứa cùng ngồi một bàn, chơi với nhau khá thân nhưng mỗi khi Dũng cất giọng ca là Hiền Hoà bịt tai bỏ đi chỗ khác. Dưỡng tức lắm. Nhưng tới ngày Hiền Hoà không buồn bỏ chạy thì Dưỡng lại thấy lo ...

Chương 1

Băng "tứ quậy" có bốn đứa: Lâm, Quới Lương, Quốc Ân và Hải quắn. Đã liệt vào hàng "quậy" tất nhiên bốn đứa này phải nghịch kinh khủng khiếp. Nhưng dù sao lớp 9A4 cũng có một điều an ủi: băng "tứ quậy" không phải bữa nào cũng quậy.

Trong khi đó, có một đứa không bị xem là dân quậy nhưng ngày nào cũng gây ra cho bạn bè không biết bao nhiêu là đau khổ. Đó là thằng Dưỡng.

Dưỡng không quậy, không nghịch phá. Cũng không trêu chọc bạn bè.

Dưỡng chỉ thích làm nghệ thuật, nghĩa là thích ca hát.

Xưa nay những người thích ca hát thường đem lại niềm vui cho mọi người. Nhưng đó là xét theo lẽ thường. Dưỡng không nằm trong cái lẽ thường đó. Nó nằm một mình một cõi. Lời ca tiếng hát của nó luôn gây khiếp hãi cho những người chung quanh.

Nếu Dưỡng chỉ hát dở thì không nói làm gì. Trong cái thế giới sáu tỉ người này, ít ra có khoảng năm tỉ người hát dở. Và người hát dở chỉ khiến người nghe lắc đầu chứ không khiến thính giả đứng tim.

Dưỡng khiến bạn bè đứng tim, hẳn nó phải có một điểm khác người nào đó. Điểm khác người đó là Dưỡng không hát. Dưỡng rống.

Trong liên hoan văn nghệ cuối năm ngoái, khi giới thiệu "ca sĩ" Dưỡng lên sân khấu, nếu nhỏ Hạnh dẫn chương trình không dặn dò trước "Xin các thầy cô và các bạn bình tĩnh thưởng thức" thì thầy Hiếu và thầy Thừa đã đánh vỡ chiếc ly trên tay, còn cô Kim Anh và cô Hạ Huệ phải vô bệnh viện cấp cứu vì mắc nghẹn rồi.

Nhưng dù sao các thầy cô cả năm mới bị thằng Dưỡng "tra tấn" một lần. Còn tụi 9A4 thì bốn mùa mười hai tháng (à quên, trừ mùa hè ra thì chỉ còn ba mùa chín tháng) không ngày nào là không bị thằng Dưỡng hành hạ đôi tai.

Năm ngoái, lúc tập văn nghệ trước khi biểu diễn chính thức, lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên góp ý với Dưỡng:

- Bạn nhẹ giọng cho dịu dàng một chút. Dân ca phải hát mượt mà tình cảm, có đâu ầm ầm như voi rống vậy.

Thằng Dưỡng nghe Vành Khuyên ví von như vậy thì giận lắm. Nhưng Dưỡng không dám cãi lại, sợ Vành Khuyên nổi quạu gạt tên mình ra khỏi chương trình. Nó gật gù ra vẻ ta đây thích nghe người khác góp ý ghê lắm làm Vành Khuyên tưởng bở. Nhưng đến khi lên biểu diễn thì Dưỡng vẫn chứng nào tật nấy, thậm chí nó còn gân cổ rống to hơn ngày thường cho bõ ghét. Lần đó lớp phó Vành Khuyên tức muốn nổ đom đóm mắt mà chẳng làm gì được.

Nói cho đúng ra, thằng Dưỡng muốn hát nhỏ cũng không được. Trời sinh giọng nó thế. Lúc nói chuyện bình thường, giọng nó đã oang oang. Khi đã "làm nghệ thuật", tức là phải gồng mình lấy hơi lấy sức, dễ gì nó chịu "điều chỉnh âm thanh vừa đủ nghe" theo yêu cầu của thiên hạ.

Nhưng nếu đã vậy, chẳng thà nó nín quách đi cho. Khu vườn nghệ thuật rộng thênh thang, sao nó không chọn thi ca như Lan Kiều hay chọn hội họa như thằng Cung cho thế giới bớt ồn ào, chộn rộn; nó chọn chi nghiệp xướng ca cho bạn bè méo mặt!

Dĩ nhiên những nạn nhân của Dưỡng không phải đứa nào cũng lãnh hậu quả như nhau. Mỗi khi Dưỡng cao hứng "oanh kích", những đứa ngồi xa thường ít bị "văng miểng" hơn những đứa ngồi gần. Mà đứa ngồi gần nhất trong những đứa ngôi gần lại chính là đứa hay cặp kè với nó nhất. Đó là con nhỏ Hiền Hòa tội nghiệp.

Hiền Hòa ngồi sát rạt bên Dưỡng, mỗi khi nghe thằng này cất tiếng là lấy tay bịt chặt hai tai, bất chấp tình bạn thân thiết mà hai đứa đã tốn công vun đắp mấy năm nay.

Hiền Hòa đã không kể đến tình bạn thì tất nhiên Dưỡng cũng đâu có kể gì. Thấy Hiền Hòa bịt tai, Dưỡng ứa gan, càng ngoác miệng cố rống to hơn.

Giọng thằng Dưỡng rổn rảng đến mức đã nút hai tai lại rồi mà Hiền Hòa vẫn thấy đầu ong ong u u. Nó đành phải rời khỏi chỗ ngồi, chạy tuốt ra sân, điệu bộ hấp tấp như đang chạy giặc.

Hiền Hòa không "chạy giặc" một mình. Cùng tuôn ra cửa với nó bao giờ cũng có một lô một lốc những đứa yếu bóng vía khác.

Sáng nay cũng vậy, vừa vào lớp, nhét cặp vào ngăn bàn là Dưỡng bắt đầu "mở đài".

Làn điệu trữ tình tha thiết của bản dân ca Ru con qua cái giọng bão tố của Dưỡng bỗng hóa thành những tiếng sát phạt ghê hồn.

Trong thoáng mắt, tụi 9A4 có cảm giác sấm chớp đì đoàng đang kéo về làm rung rinh lớp học.

Thế là Hiền Hòa chạy trước, đám Tú Anh, Bội Linh chạy sau, cả bọn lếch thếch dắt díu nhau chuồn khỏi "hiện trường".

Thằng Tần ngồi cùng bàn với Dưỡng là đứa có thần kinh thép. Mặc cho Dưỡng ông ổng, nó vẫn cắm mặt vào tập, lẩm nhẩm ôn bài.

Nhưng Tần chỉ đứng vững trước sóng gió được dăm phút đầu. Đến khi Dưỡng bắt qua đoạn điệp khúc "Hãy nín nín đi con, hãy ngủ ngủ đi con" và đẩy âm thanh lên tới tận … mây xanh thì Tần hết chịu đựng nổi.

Nó quay phắt qua, gầm gừ:

- Đủ rồi mày! Ru như mày, con nít chỉ có ị ra quần chứ ngủ nghê gì.

Tần làm Dưỡng cụt hứng:

- Mày nói gì?

Tần thản nhiên:

- Tao nói là mày hát "Hãy khóc khóc đi con, hãy ngủm ngủm đi con" coi bộ đúng với chất giọng khủng khiếp của mày hơn!

Lời chế giễu của Tần làm Dưỡng tím mặt. Nó gân cổ định quát lại nhưng sực nhớ thằng Tần là tổ trưởng của nó, Dưỡng đành nín nhịn.

Nhưng càng nín nhịn càng bực bội, Dưỡng đâm ra cáu con nhỏ Hiền Hòa. Nhỏ Hiền Hòa là bạn thân của nó, lại không phải lo lắng ôn bài như thằng Tần, chẳng có lý gì phải ôm đầu bỏ chạy khiến mấy đứa khác bắt chước chạy theo. Và nếu Hiền Hòa không xử sự như thế, nó đâu có nổi điên ngoác mồm rống hết cỡ cho thằng Tần cự nự, nhạo báng.

Hiền Hòa không biết thằng Dưỡng đang bực nó. Khi về lớp, nó vui vẻ quay sang Dưỡng:

- Dưỡng có đem cây thước theo đó không, cho Hiền Hòa mượn đi!

- Không! – Dưỡng lạnh lùng – Ra tiệm mà mua!

Thái độ của Dưỡng làm Hiền Hòa tròn xoe mắt:

- Dưỡng làm sao thế?

- Chả làm sao cả! – Giọng Dưỡng vẫn lạnh tanh.

- Dưỡng đừng chối! – Hiền Hòa nhìn Dưỡng đăm đăm – Nhất định là Dưỡng có làm sao rồi!

Dưỡng không buồn đáp. Nó quay mặt đi, vẻ giận dỗi.

Nét mặt lầm lì của Dưỡng khiến Hiền Hòa ngạc nhiên quá đỗi. Nó nhíu mày ngẫm nghĩ một hồi vẫn chẳng lần được manh mối nào. Nó biết Dưỡng đang bực, nhưng bực chuyện gì thì nó chịu.

Dưỡng quay mặt đi nhưng tay lại chìa cây thước ra sau:

- Nè.

Hiền Hòa cầm lấy cây thước, tủm tỉm:

- Dưỡng hết bực mình rồi hở?

- Còn.

Ngập ngừng một thoáng, Hiền Hòa lại hỏi:

- Dưỡng bực Hiền Hòa hở?

- Ừ.

Hiền Hòa chớp mắt:

- Hiền Hòa có làm gì đâu.

- Có! – Dưỡng vẫn không quay đầu lại – Ai bảo lúc nãy Hiền Hòa bỏ chạy!

- Dưỡng nói thật đấy hở?

- Thật.

Hiền Hòa liếm môi:

- Thế mọi hôm thì sao? Mọi hôm Hiền Hòa vẫn bỏ chạy sao Dưỡng không bực?

Dưỡng không ngờ Hiền Hòa lại hỏi một câu oái oăm như vậy, liền thuỗn mặt ra. Ừ nhỉ, việc Hiền Hòa chạy trốn giọng ca của mình đâu phải mới xảy ra ngày hôm nay. Nhưng mấy hôm trước mình đâu có hậm hực đến vậy? À phải rồi, tại hôm nay thằng Tần ghẻ tự dưng lại gây gổ với mình, thế là mình cáu lên! Suy nghĩ một thoáng, Dưỡng đã biết ngay lí do, nhưng nó vẫn làm thinh. Nói ra điều đó, Dưỡng sợ nhỏ Hiền Hòa sẽ bảo nó "giận cá chém thớt".

À quên, Dưỡng không làm thinh hẳn. Dưỡng đáp nhưng lại nói tránh đi:

- Mọi hôm tôi vẫn bực nhưng không nói ra đó thôi!

Lần này, nói xong Dưỡng quay lại.

Hiền Hòa dán mắt vào mặt bạn:

- Thế Dưỡng có muốn từ ngày mai trở đi sẽ không còn bực nữa không?

- Muốn! – Dưỡng tưởng bở – Hiền Hòa không bỏ chạy ra sân nữa chứ gì?

- Không! – Hiền Hòa láu lỉnh – Dưỡng đừng hát nữa!

Trong khi Hiền Hòa che miệng cười khúc khích thì Dưỡng gầm lên:

- Trả cây thước đây!

Hiền Hòa giấu cây thước ra sau lưng:

- Dưỡng đừng có chơi xấu như thế. Để Hiền Hòa kẻ xong đã!

Dưỡng nói năng bình thường giọng đã vang vang, huống chi nó lại gầm lên.

Cô Vĩnh An dạy Tiếng Anh ngó xuống:

- Dưỡng, Hiền Hòa, hai em làm gì thế?

Hiền Hòa lí nhí:

- Dạ thưa cô, không có gì ạ.

Dưỡng tái mét mặt:

- Thưa cô, em chỉ … hỏi mượn cây thước của bạn Hiền Hòa thôi ạ.

- Bao giờ đi học cũng phải mang theo thước chứ em! – Cô Vĩnh An lừ mắt – Lần sau em còn hét lên như thế nữa sẽ bị phạt đứng đến giờ ra chơi đấy!

Dưỡng thu nắm tay dưới gầm bàn, răng nghiến lại. Nó đang tức con nhỏ Hiền Hòa không để đâu cho hết.

Tức đến mức khi Hiền Hòa đẩy cây thước qua, khẽ nói:

- Trả nè.

Nó lấy tay gạt cây thước ra tuốt ngoài xa.

Chương 2

Ngoài những chuyện vừa xảy ra, nhỏ Hiền Hòa còn một điểm rất đáng để cho thằng Dưỡng bực mình. Đó là giọng ca của Hiền Hòa.

Hiền Hòa hát rất hay. Năm ngoái, khi An Dung và Việt Hà chưa nghỉ học, Hiền Hòa hợp với hai đứa này thành một ban tam ca rất được bạn bè trong lớp ái mộ. Đó là ba giọng "họa mi vàng" của lớp và là niềm tự hào của tổ 1.

Thằng Dưỡng là thành viên tổ 1, tất nhiên cũng hành diện về giọng ca thiên phú của các bạn mình. Mỗi khi ban "Tam ca áo trắng" Hiền Hòa, An Dung, Việt Hà biểu diễn trong các buổi liên hoan của lớp hoặc của trường, Dưỡng đều đứng dưới hò hét đến khan cổ và vỗ đến rát cả tay.

Nhưng điều đó đâu có nghĩa là Hiền Hòa được quyền chê bai giọng hát của nó.

Nhất là những lúc ngồi trong lớp, Hiền Hòa thỉnh thoảng cũng cao hứng ngân nga đôi ba câu chứ đâu phải mình nó. Những lúc đó, nó đâu có bịt tai, đâu có chuồn ra khỏi lớp. Vậy mà đến khi nó cất giọng, con nhỏ Hiền Hòa lại đùng đùng bỏ đi. Như vậy có khác nào coi thường nó. Có khác nào con nhỏ Hiền Hòa tự cho mình là số một, còn nó là số … một ngàn lẻ mấy.

Nhưng dù giận con nhỏ kênh kiệu kia không để đâu cho hết, giờ ra chơi Dưỡng vẫn tò tò theo Hiền Hòa và thằng Tần vào căng-tin.

Tần là con nhà giàu, ngày nào nó cũng bao hai đứa này ăn chè mệt nghỉ. Tổ 1 có cả thảy sáu đứa, không hiểu sao Tần chỉ thích chơi với Dưỡng và Hiền Hòa.

Chỉ trừ thời gian Tần bị ghẻ, Dưỡng và Hiền Hòa lảng ra vì sợ vi trùng ghẻ bò qua người, còn suốt từ năm lớp bảy đến nay, không giờ ra chơi nào mà ba đứa này không cặp kè nhau chui vào căng-tin.

Bữa nay cũng vậy, nhưng khác với mọi lần, mặt mày thằng Dưỡng lúc này trông buồn xo. Nó ngồi một đống và múc từng muỗng chè đưa lên miệng một cách uể oải.

- Hôm nay mày có chuyện gì thế hả Dưỡng? – Tần tò mò nhìn bạn.

- Không có gì!

- Mày giận ai hở?

- Không.

Tần không tin:

- Chắc là mày giận tao rồi.

- Không mà.

Dưỡng hờ hững đáp. Lần này thì nó nói thật. Khi nãy, lúc ngồi trong lớp, đúng là nó có nổi quạu với thằng Tần và nhỏ Hiền Hòa. Nhưng nó chỉ điên tiết lúc đó thôi. Bây giờ, Dưỡng đã hết giận rồi. Bây giờ Dưỡng chỉ buồn.

Từ trước đến giờ, Dưỡng chưa bao giờ biết buồn. Nhưng bữa nay thì Dưỡng buồn. Nó cứ thấy lòng nó sao sao ấy.

Xưa nay Dưỡng vốn thích hát hò. Nhưng xem ra thiên hạ không thích nghe nó hát hò. Ở trường cũng thế mà ở nhà cũng thế.

Nó từng bị ăn đòn quắn đít vì tội giữa trưa nổi hứng bất tử hát vang nhà làm ba nó giật mình thức giấc, làm mẹ nó giật mình tuột tay làm vỡ chiếc đĩa quý đang rửa dở.

Ngay cả hai đứa em nó, thằng Dinh và nhỏ Hòe, nó cũng không có cách gì "chinh phục" được. Không dám chạy vắt giò lên cổ như Hiền Hòa, sợ ông anh nổi đóa cốc cho sói trán, nhưng mỗi lần nghe nó cất giọng là thằng Dinh và nhỏ Hòe vờ cắm mặt vào tập hoặc vờ lui cui làm gì đó để mong cho nó nản mà "tắt đài" đi cho. Tất nhiên Dưỡng biết tỏng "ý đồ đen tối" của hai đứa em nhưng nó không có cớ gì để ra tay "trị tội".

Có lần, bị Dưỡng o ép quá, thằng Dinh và nhỏ Hòe đành phải bấm bụng ngồi làm khán giả cho ông anh ca sĩ trổ tài.

Thấy hai đứa em khoanh tay ngồi ngoan ngoãn trước mặt, nó khoái chí lắm. Hít một hơi đầy, nó nhắm tịt mắt, gân cổ hát: "Con cò cò bay lả lả bay la …"

Thật ra thằng Dinh và nhỏ Hòe chịu ngồi làm khán giả bất đắc dĩ chẳng phải sợ gì ông anh. Chẳng qua tụi nó thương anh tụi nó. Xưa nay, tụi nó thấy Dưỡng hát đến đâu người ta ùn ùn bỏ chạy đến đó, có khi Dưỡng còn bị ba mẹ cho ăn đòn vì cái tội hát hỏng lung tung nữa. Cho nên tụi nó muốn chiều Dưỡng một lần. Tụi nó nghĩ mình là em út mà không gồng mình ngồi nghe thì trên đời này chắc chẳng có ai chịu ngồi yên cho Dưỡng "tra tấn". Như vậy thì tội cho ông anh ca sĩ của tụi nó quá!

Nhưng khổ nỗi, dù nhiệt tình đến mấy, thằng Dinh và nhỏ Hòe cũng chỉ có thể giữ bình tĩnh được có một lúc thôi. Khi thằng Dưỡng gào lên: "Dân làng rằng dân làng ơi rằng có biết (biết) hay chăng" thì tụi nó mồ hôi đã bắt đầu lấm tấm trên trán. Thằng Dinh có cảm giác anh nó đang hỏi nó "rằng có điếc (điếc) hay chăng" và tự nhiên nó gật đầu như người mộng du, hai tai ù đặc.

Và đến khi Dưỡng đưa bài hát lên cao trào: "Ai lên lên xứ Lạng (Lạng) cùng anh" thì thằng Dinh và nhỏ Hòe chịu hết xiết. Mặc cho ông anh khẩn khoản rủ lên xứ Lạng, hai đứa nó len lén lạng xuống dưới gầm bàn ngồi thu lu và đưa tay nút chặt tai lại.

Dưỡng đang say sưa trổ tài, không biết khán giả đã chuồn đi từ đời tám hoánh. Mãi đến lúc chuyển qua "tình tính tang tang tính tình", nó mới he hé mắt. Thấy trước mặt trống trơn, Dưỡng lập tức ngay đơ như cán cuốc, giọng ca tắt phụt hệt ra-đi-ô bị cúp điện thình lình.

- Dinh! Hòe! – Dưỡng đấm tay xuống bàn, gầm lên – Tụi mày trốn đâu rồi? Ra đây tao bảo!

Dưới gầm bàn vọng lên tiếng lít chít như chuột kêu:

- Dạ, có em.

Dưỡng ngó trật xuống, thấy hai cái đầu đang rụt rè thò ra, nó vừa tức vừa buồn cười.

Cuối cùng không nhịn được, nó phì cười:

- Tụi mày làm cái trò gì thế hở?

- Dạ, tụi em có làm gì đâu ạ! – Dinh xoa xoa mái tóc – Tụi em … tụi em …

Dưỡng chỉ tay ra cửa:

- Tụi mày xéo đi cho tao nhờ! Tao cần là cần những khán giả biết thưởng thức nghệ thuật chứ đâu có cần những cái tai trâu!

Dưỡng nói nặng. Nhưng nghe lệnh "phóng thích" bất ngờ được ban ra, thằng Dinh và nhỏ Hòe mừng khấp khởi, lo co giò vọt lẹ, bụng dạ nào mà ở đó cãi cọ.

Bây giờ nhớ lại cảnh đó, Dưỡng không cảm thấy buồn cười nữa. Nó chỉ thấy lòng hiu hắt, thấy cuộc đời sao vắng kẻ tri âm.

Thấy Dưỡng buông một câu gọn lỏn rồi ngồi trầm ngâm lâu lắc, Hiền Hòa cười nói:

- Không phải Dưỡng giận Tần đâu. Dưỡng giận Hiền Hòa đó.

Dưỡng nhún vai:

- Sai bét mà cũng nói.

Hiền Hòa nheo mắt:

- Thế sao khi nãy Dưỡng hất cây thước văng xuống đất?

- Văng xuống đất đâu mà văng xuống đất!

Hiền Hòa "xí" một tiếng:

- Nếu Hiền Hòa không nhanh tay chộp thì cây thước đã rớt xuống đất rồi.

Dưỡng lại làm thinh. Nó không muốn thanh minh. Nó không muốn để lộ ra tâm sự của nó. Ly chè đã ăn hết rồi mà Dưỡng cứ ngồi buồn tay khua khoắng mãi. Tiếng muỗng chạm vào thành ly lanh canh bữa khác nghe vui tai mà bữa nay sao nghe buồn quá xá.

Chương 3

Thằng Dưỡng là đứa mau quên. Hôm qua lúc ngồi ngoài căng-tin, mặt mày nó ủ ê là thế, "nỗi buồn nghệ thuật" trong lòng nó sâu thăm thẳm là thế, vậy mà sáng nay vừa đặt chân vô lớp, chưa kịp nhét cặp vào ngăn bàn, nó đã ngoác miệng ông ổng y như không có gì xảy ra. Y như giọng ca của nó là giọng ca vàng chính hiệu ba con tôm. Y như bạn bè đã hẹn nhau tụ tập đâu từ sáng sớm để nôn nao chờ nó biểu diễn.

Thực ra Dưỡng không quên. Chỉ có điều hôm qua Dưỡng đã hiểu ra rồi. Suốt một đêm trằn trọc, Dưỡng chợt phát hiện ra mình đâu có mộng trở thành ca sĩ. Vậy thì việc gì phải rầu rĩ hay phiền muộn. Dưỡng "làm nghệ thuật" đâu phải để mai mốt bước ra dưới ánh đèn màu. Với Dưỡng, hát hò là niềm vui, là nhu cầu tự nhiên. Mỗi khi cất tiếng hát, Dưỡng thấy yêu đời hơn, dù rằng Dưỡng càng yêu đời bao nhiêu thì những khán giả bất đắc dĩ của Dưỡng càng sầu đời bấy nhiêu.

Và sáng nay Dưỡng chứng tỏ cái sự yêu đời khủng khiếp của mình bằng cách vừa ló mặt vô lớp đã gân cổ trình bày ngay bản ruột: Trống cơm.

Dĩ nhiên, Dưỡng thay đổi đâu có nghĩa cả thế giới đều thay đổi theo. Những đứa khác vừa thấy Dưỡng xuất hiện và hắng giọng chuẩn bị lấy hơi đã vội vàng tếch thẳng. Những đứa chậm chân hơn đành bấm bụng nghe hết câu "Tình bằng có cái trống cơm" trước khi kịp ôm đầu biến ra khỏi lớp.

Bản dân ca Dưỡng hát là bản nhạc trữ tình. Nhưng Dưỡng chưa kịp mượn lời ca tiếng hát bộc lộ hết nỗi lòng của mình với bạn bè thì bạn bè đã chuồn không còn một mống.

À quên, vẫn còn một đứa. Đó là Hiền Hòa.

Thoạt đầu Dưỡng chưa phát giác ngay ra điều khác lạ đó. Khi hát, Dưỡng có thói quen nhắm tịt mắt.

Chỉ đến khi bản nhạc gần hết, mở mắt ra, nhìn thấy Hiền Hòa vẫn còn bên cạnh mình, đối mắt Dưỡng mới chớp lia chớp lịa.

Suốt đêm qua, Dưỡng đã thao thức nghiền ngẫm về … cuộc đời, đã bình tĩnh hiểu rằng việc bạn bè không thèm nghe mình hát là chuyện bình thường, việc thằng Tần cự nự mình là chuyện đương nhiên, việc nhỏ Hiền Hòa bịt tai bỏ chạy là chuyện hoàn toàn dễ hiểu.

Dưỡng đã lường trước mọi tình huống. Dưỡng đã cẩn thận dặn mình không nên buồn rầu hay quạu quọ.

Nhưng Dưỡng đã không lường trước được tình huống ngược lại. Dưỡng không tài nào tin được con nhỏ Hiền Hòa chuyên dẫn đầu đoàn người chạy trốn kia hôm nay lại cả gan ngồi lì tại chỗ, vì vậy mắt Dưỡng cứ trố lên kinh ngạc.

Dưỡng kinh ngạc đến mức không còn tâm trí đâu để hát hỏng nữa, đến mức những âm thanh cuồng nộ trên môi Dưỡng đã im bặt rồi, đám bạn "chạy giặc" lúc nãy cũng đã rón rén vào lại chỗ ngồi từ lâu rồi, vậy mà Dưỡng vẫn đứng trơ, loay hoay chưa biết phải làm gì.

Hiền Hòa bên cạnh vẫn ngồi tỉnh, như không nhìn thấy sự lúng túng của Dưỡng. Nó ngồi lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, bất động, suy tư, không biểu lộ một cảm giác gì rõ rệt.

Dưỡng liếc bạn, đã mấy lần mấp máy môi tính hỏi nhưng rồi cuối cùng nó đành ngậm chặt miệng. Biết hỏi gì bây giờ? Chẳng lẽ hỏi tại sao bữa nay Hiền Hòa không bỏ chạy? Hỏi tại sao bữa nay Hiền Hòa không bịt tai? Hỏi tại sao bữa nay Hiền Hòa "gan lì tướng quân" như thế?

Dưỡng không hỏi Hiền Hòa. Nhưng nó đem câu đó thầm hỏi mình. Và nó đoán ra ngay: Đó là do Hiền Hòa sợ mình buồn! Hôm qua ở trong căng-tin thấy mình tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, chắc Hiền Hòa động lòng trắc ẩn. Chắc Hiền Hòa không muốn con mèo bị cắt một tai rồi nay bị cắt thêm một tai nữa. Vì vậy mà Hiền Hòa không bỏ chạy như mọi hôm. Vì vậy mà Hiền Hòa bấm bụng ngồi nghe mình "tra tấn". Tên nó là Hiền Hòa hèn gì nó hiền hòa ghê!

Dưỡng cảm động nghĩ và quay sang bạn, tử tế khuyên:

- Hiền Hòa ra sân chơi đi!

Hiền Hòa quay lại. Nó nhìn Dưỡng mỉm miệng cười nhưng không nói gì.

Dưỡng lặp lại:

- Hiền Hòa ra sân chơi đi!

Hiền Hòa lắc đầu:

- Hiền Hòa thích ngồi đây.

- Tôi sẽ hát nữa đó! – Dưỡng khụt khịt mũi, nó nói với cái giọng như thể nó sắp sửa làm điều gì bậy bạ.

Nhưng Hiền Hòa dường như chẳng để lời báo động của Dưỡng vào tai. Nó lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ, giọng thờ ơ:

- Dưỡng cứ hát đi!

Thốt nhiên Dưỡng bối rối quá chừng. Nó không biết phải phản ứng ra sao trước thái độ của Hiền Hòa. Mãi nó mới nói được một câu. Và là một câu rất đỗi ngây ngô:

- Hiền Hòa cứ bịt tai lại như mọi hôm đi, tôi không buồn đâu!

Hiền Hòa vẫn ngồi trầm tư. Nó không bịt tai, cũng không đáp lời Dưỡng. Chả rõ nó có nghe thấy Dưỡng vừa nói gì không.

Con nhỏ này nó làm sao vậy nhỉ? Dưỡng nhìn Hiền Hòa từ phía sau, lòng không rõ nên vui hay nên giận. Nó khẽ nhún vai và uể oải lật cuốn tập trước mặt, chả buồn "làm nghệ thuật" nữa.

Nghĩ cũng lạ, khi Dưỡng ngoác miệng ông ổng, người ta bỏ chạy thì Dưỡng ấm ức, nhưng khi người ta ngồi lì tại chỗ Dưỡng lại thấy lòng nguội ngắt, chẳng ham hát hò tẹo nào.

Nhỏ Hiền Hòa ngồi lì trong lớp không buồn ra chơi suốt một tuần lễ liền. Những ngày đầu, hễ đặt chân vô lớp là Dưỡng gân cổ hát và trong khi cố tình rống thật lớn, nó kín đáo liếc mắt về phía Hiền Hòa, âm thầm dò xét.

Thấy Hiền Hòa vẫn tỉnh bơ, mặt lúc nào cũng ngoảnh ra khoảng trời xanh bên ngoài cửa sổ, chả xem lời ca tiếng hát của nó ra kí lô nào, dần dần Dưỡng đâm chán.

Bây giờ Dưỡng mới vỡ lẽ: Thì ra chính khi người nghe "khiếp sợ" giọng hát của mình, Dưỡng mới cảm thấy giọng hát đó có giá trị. Còn khi Dưỡng cất tiếng mà không ai bịt tai, không ai bỏ chạy thì nó lại cảm thấy thất vọng và hụt hẫng. Nó cảm thấy giọng hát của nó sao mà xoàng quá.

Đã xoàng thì còn hát hỏng làm gì cho phí sức, từ ngày thứ tư trở đi Dưỡng ngậm tăm.

Dưỡng thôi "làm nghệ thuật", tụi bạn mừng hết lớn.

Duy nhỏ Hiền Hòa chẳng tỏ thái độ gì. Nó vẫn ngồi tư lự bên cạnh Dưỡng, vẫn đưa mắt nhìn ra cửa sổ với dáng vẻ thẫn thờ. Mình đâu có "tra tấn" nó nữa, sao nó vẫn buồn thiu thế nhỉ? Dưỡng cắn môi tự hỏi và bâng khuâng quay sang bạn:

- Hiền Hòa làm sao vậy?

- Hiền Hòa có làm sao đâu!

Dưỡng chớp mắt:

- Tôi thấy Hiền Hòa buồn buồn.

Thấy Hiền Hòa làm thinh không đáp, Dưỡng tìm cách pha trò:

- Hay tại tôi không hát nữa, Hiền Hòa thấy … trống vắng?

Hiền Hòa quay lại, mỉm cười:

- Chắc vậy.

Nhưng nó chỉ nhếch môi một chút thôi. Rồi thu ngay nụ cười và lại ngoảnh mặt nhìn ra ngoài trời.

- Có gì ngoài đó vậy? – Dưỡng không kềm được thắc mắc.

- Ngoài đó là ngoài nào?

- Ngoài cửa sổ ấy. Tôi thấy Hiền Hòa cứ nhìn ra cửa sổ hoài. Gần cả tuần nay rồi.

- Ngoài đó chẳng có gì. Chỉ có mây thôi!

Dưỡng nhún vai:

- Mây có gì hay đâu?

- Ừ, mây chả có gì hay! – Giọng Hiền Hòa buồn buồn – Chỉ có hợp lại rồi tan ra. Mãi mãi thế.

Đích thị là nó đang buồn chuyện gì! Dưỡng thầm đoán. Cứ theo giọng điệu "triết lý" của nó thì chắc là nó đang buồn về "cảnh đời tan hợp". A, phải rồi, chắc nó đang nhớ đến hai con nhỏ An Dung và Việt Hà. "Tam ca Áo Trắng" ngày nào ríu ra ríu rít như ba con họa mi, nay chỉ còn trơ trọi một mình nó, bảo nó không ủ dột sao được! Hèn gì dạo này chả nghe nó hát hò. Khi lẻ bạn, họa mi đã không buồn hót nữa.

Dưỡng gật gù:

- Thì ra Hiền Hòa đang nhớ An Dung và Việt Hà!

Dưỡng vừa nói vừa nhìn bạn, thấy Hiền Hòa vẫn ngồi im, không thừa nhận cũng không ra phủ nhận.

Dưỡng tiếp tục cảm khái:

- Chung tổ với nhau bao nhiêu năm, lại cùng trong một ban tam ca, nay vắng mất hai người bảo người còn lại không ủ ê sao được!

Không biết thằng Dưỡng có nói đúng tâm trạng của Hiền Hòa hay không mà mặt mày Hiền Hòa mỗi lúc một dàu dàu.

Thấy mình "chia buồn" cả buổi mà Hiền Hòa không hưởng ứng, cứ ngồi đờ đẫn như khúc gỗ, Dưỡng chán quá chẳng buồn "thông cảm" nữa. Nó bần thần bỏ ra sân.

Lúc Dưỡng đi ngang dãy bàn kế cửa ra vào, nhỏ Tú Anh nhìn nó cười cười:

- Cảm ơn Dưỡng nhé!

- Cảm ơn chuyện gì? – Dưỡng ngơ ngác.

Nhỏ Tú Anh chúm chím:

- Cảm ơn về chứng viêm họng của Dưỡng chứ cảm ơn chuyện gì!

Dưỡng càng chẳng hiểu mô tê gì:

- Tôi bị viêm họng hồi nào?

- Sáng nay.

- Ai bảo Tú Anh thế?

- Cần gì ai bảo! – Nhỏ Tú Anh chớp mắt – Hễ hôm nào lớp ta trời yên gió lặng, mọi người không ùn ùn bỏ chạy thì dứt khoát hôm đó Dưỡng bị viêm họng chứ còn gì nữa!

Tú Anh vừa nói xong, ba bốn đứa ngồi quanh đó không nhịn được liền che miệng cười rúc rích.

Tới đây thì Dưỡng bắt đầu hiểu ra nhỏ Tú Anh đang giỡn mặt mình.

Dưỡng thu nắm đấm. Nhưng nhớ ra không thể dùng nắm đấm để đối phó với phụ nữ, nó tính văng bậy một câu gì đó.

Nhưng cuối cùng Dưỡng kềm lại được. Nó sực nhớ nó có một thứ vũ khí vô cùng lợi hại, có khả năng gây "sát thương" mạnh gấp trăm lần nắm đấm, gấp ngàn lần những lời nói nặng nói nhẹ.

Mắt sáng trưng, nó gật gù nhìn Tú Anh:

- Để chứng minh sáng nay tôi không viêm họng, tôi xin trình bày bản Lý kéo chài …

Không để Tú Anh và các khán giả ngồi cạnh kịp bịt tai, Dưỡng nhắm tịt mắt, gân cổ gào:

- Gió lên rồi căng buồm cho khoái …

Quả như dự liệu của Dưỡng, nó vừa cất giọng, tụi Tú Anh, Vành Khuyên, Hiển Hoa lật đật đứng lên khỏi ghế ngay tút xuỵt.

Hiển Hoa vừa tuôn ra cửa vừa trách Tú Anh:

- Bạn chọc Dưỡng chi vậy để bây giờ tụi mình không ôn bài được.

Còn Vành Khuyên thì cười cười:

- Miệng Tú Anh ăn mắm ăn muối, mới hào hứng khen lớp ta hôm nay "trời yên gió lặng" thì lập tức "gió lên rồi" …

Vũ khí của Dưỡng quả là hiệu nghiệm. Nó hát chừng ba câu, hé mắt ra đã thấy tụi Tú Anh biến mất.

Dưỡng khoái chí lắm. Nhưng đáng lẽ đang khoái chí như vậy thì nó không nên ngoảnh đầu lại mới phải. Ngoảnh lại, thấy nhỏ Hiền Hòa vẫn dán mình trên ghế với cái bộ tịch ảm đạm không hề thay đổi suốt mấy ngày nay, Dưỡng bất giác thấy lòng chùng xuống.

Chương 4

Quả thật, cả tuần nay nhỏ Hiền Hòa như biến thành một con người khác. Hễ vô lớp là nó ngồi một đống, giờ ra chơi cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Trước đây thỉnh thoảng nó vẫn hát hò cho bạn bè nghe, giúp bạn bè trấn tĩnh lại sau những đòn "tra tấn dã man" của ca sĩ Dưỡng. Nhưng bây giờ thì lời ca tiếng hát đã tắt trên môi nó. Không những không ngân nga hát hỏng, nó cũng thôi cười đùa, thậm chí không buồn mở miệng trò chuyện với ai, ngay cả với hai đứa bạn thân ngồi hai bên nó là thằng Tần và thằng Dưỡng.

Sự thay đổi của Hiền Hòa khiến Dưỡng hoang mang ghê lắm. Nó cứ lo lo, chả biết có phải vì nó mà Hiền Hòa ra nông nỗi này không.

Lúc ngồi trong căng-tin, nó băn khoăn nói với thằng Tần:

- Nhỏ Hiền Hòa lúc này nó sao sao mày ạ.

- Ừ, tao cũng thấy nó là lạ.

Dưỡng chép miệng:

- Nó cứ ngơ ngác như người mất hồn.

- Ừ, nó chả còn vui vẻ như trước! – Tần gật đầu phụ họa – Thậm chí nó chả thèm ra căng-tin với tụi mình.

Dưỡng cắn môi:

- Chắc là nó giận tao.

- Giận chuyện gì?

Dưỡng thở dài:

- Chuyện hôm trước tao hất văng cây thước ấy.

- Chắc không phải đâu! – Tần phun viên đá trong miệng ra – Chuyện đó qua lâu rồi, ai mà nhớ.

Dưỡng trầm ngâm một thoáng rồi tiếp:

- Cũng có lúc tao nghĩ nó nhớ hai con nhỏ An Dung và Việt Hà …

- Cũng không phải luôn! – Tần lắc đầu – Tuần trước tao bắt gặp nó, An Dung và Việt Hà dung dăng dung dẻ ngoài phố. Tụi nó gặp nhau hoài à.

Dưỡng vò đầu:

- Thế thì …

Tần đặt ly chè xuống bàn, giọng ra vẻ từng trải:

- Thôi mày ơi, hơi sức đâu mà tìm hiểu! Tụi con gái thường phức tạp lắm, thích vui thì vui thích buồn thì buồn, tốt nhất mình đừng để mắt đến tụi nó!

Khi lên giọng đàn anh "khuyên" thằng Dưỡng như vậy, Tần không ngờ nó là đứa "để mắt" đến Hiền Hòa trước tiên.

Hiền Hòa thuộc tổ 1 của Tần, xưa nay vốn học rất khá. Nhưng kể từ hôm "thích buồn thì buồn" tới nay, mới có một tuần mà nó đã "xơi" ngay hai con 2.

Điểm 2 môn toán dù sao cũng có thể chấp nhận được. Năm nay cả khối đứa nhức đầu về toán quỹ tích và dựng hình chứ không phải chỉ riêng Hiền Hòa. Nhưng đến môn dễ như môn sinh của thầy Chiến mà nó cũng lãnh điểm 2 thì tổ trưởng Tần phải méo xệch miệng.

Không cần phải thông minh lắm mới học giỏi môn sinh. Chỉ cần siêng năng, chăm chỉ. Mà gì chứ khoản siêng năng, chăm chỉ thì không ai trong tổ 1 bằng được Hiền Hòa. Xưa nay nó luôn trả bài làu làu và được điểm cao ở các môn sinh, địa và sử.

Vậy mà sáng nay, thầy Chiến gọi nó lên bảng trả bài, lại hỏi một câu dễ ơi là dễ:

- Khi ta đưa tay sờ vào ngọn lửa thì tay ta giật lại, dùng đèn pin chiếu vào mắt thì mắt nhắm, nghe tiếng còi xe ở đằng sau thì quay đầu lại, những phản ứng trên gọi là gì hở em?

Nó lại đứng trơ ra như cột nhà.

Thầy Chiến có vẻ ngạc nhiên lắm. Từ đầu năm đến nay, thầy mới kêu nhỏ Hiền Hòa lên trả bài chừng một, hai lần nhưng thầy biết nó rất chăm môn sinh của thầy.

Nhưng hôm nay nó làm thầy bất ngờ quá đỗi. Câu hỏi của thầy dễ đến mức mấy đứa lười học ngồi dưới phải buột miệng xuýt xoa, thế mà nó lại không trả lời được.

Thầy nhìn Hiền Hòa, khẽ nhắc:

- Thế phản ứng của cơ thể trước sự kích thích của môi trường gọi là gì?

Theo bài học thì phản xạ là một phản ứng của cơ thể trả lời kích thích của môi trường thông qua hệ thần kinh. Bất cứ đứa học trò nào chỉ cần nghe

tới cụm từ "phản ứng của cơ thể" là đã có thể nhớ ngay ra hai chữ "phản xạ". Thầy Chiến nhắc như vậy rõ là có ý nâng đỡ đứa học trò cưng. Sự nâng đỡ của thầy lộ liễu đến mức các dãy bàn bên dưới lập tức vang lên những tiếng xì xào tỏ ý bất bình.

Nhưng lạ làm sao, dù được thầy Chiến gợi ý quá xá cụ thể như vậy, Hiền Hòa dường như vẫn không nhớ thêm được điều gì.

Mãi một lúc nó mới ấp a ấp úng đáp cầu may:

- Dạ thưa thầy, những phản ứng trên gọi là phản ứng tự vệ để … giữ gìn tính mạng ạ …

Hiền Hòa chưa nói hết câu, cả lớp đã cười ầm.

Còn thầy Chiến thì trán nhăn tít. Thầy nhìn Hiền Hòa bằng ánh mắt ngỡ ngàng:

- Hôm qua em không học bài hả?

- Dạ.

Hiền Hòa lí nhí đáp, tụi bạn nhìn thấy mặt nó đỏ lên.

- Lần sau, em nhớ ôn tập kỹ lưỡng nghe chưa? – Khi trả tập lại cho nó, thầy Chiến hắng giọng dặn – Thầy sẽ còn kêu em nữa đấy!

Thằng Tần nhìn Hiền Hòa lủi thủi đi về chỗ ngồi, bụng hoang mang vô kể.

Nó nhích người cho Hiền Hòa bước vô, tặc lưỡi hỏi:

- Hôm qua bạn làm gì mà không học bài?

Trả bài không được, Hiền Hòa đang xấu hổ không biết để đâu cho hết, nghe thằng Tần hỏi giọng trách cứ, nó đâm quạu:

- Hiền Hòa làm gì mặc kệ Hiền Hòa, Tần hỏi làm chi?

Hiền Hòa quạu làm thằng Tần quạu theo.

- Sao lại hỏi làm gì! – Tần gầm gừ – Bạn học hành như thế, điểm học tập tháng này của tổ mình sẽ tụt xuống hạng bét cho mà xem!

Thấy tổ trưởng đêm quyền lợi của tập thể ra đe, Hiền Hòa "tắt đài" ngay tút xuyt. Nó không biết đáp làm sao, chỉ ngồi cắm mặt xuống bàn, nước mắt ứa ra tức tưởi.

Bị Hiền Hòa "phang" một câu như búa bổ, Tần vẫn chưa nguôi giận. Nó nhếch môi tính nói nặng một câu nữa, chợt thấy mắt Hiền Hòa ngân ngấn

nước, nó liền giật mình im thít.

Khi trống ra chơi vang lên, Tần định làm hòa bằng cách rủ Hiền Hòa ra căng-tin ăn chè nhưng liếc mắt trông sang thấy Hiền Hòa mặt lạnh như tiền, nó bất giác cảm thấy ơn ớn.

Nó nháy mắt với Dưỡng và hai đứa rón rén bước ra khỏi bàn, co giò chuồn thẳng.

Đặt chân vào căng-tin, Tần ngồi phịch xuống ghế, thở một hơi dài:

- Chán quá!

- Chuyện Hiền Hòa ấy hở?

- Thì nó chứ ai! – Tần hừ giọng – Nó trả bài không được, làm ảnh hưởng lây đến cả tổ, thế mà tao hỏi nó, nó lại sửng cồ lên với tao!

Dưỡng vò đầu:

- Ừ, dạo này con nhỏ đó lạ ghê!

Tần bực bội vung tay:

- Tụi con gái là vậy! Tình tình tụi nó mưa nắng thất thường lắm!

Dưỡng cắn môi:

- Tao nghi nó đang gặp phải chuyện gì.

- Chắc ở nhà làm quấy bị ba mẹ cho ăn đòn quắn đít chứ gì!

Dưỡng cười hì hì:

- Nó chứ đâu phải mày.

Tần cầm lên ly chè người phục vụ vừa mang ra:

- Tao nói thật đó. Nếu nó cứ như thế này tao chả buồn nói đến nó nữa.

Dưỡng huơ chiếc muỗng:

- Thì mày từng khuyên tao đừng để mắt đến tụi con gái kia mà.

- Ừ, tao có nói như vậy thật! – Tần thở dài – Nhưng đây là chuyện học tập, tao không thể không để mắt.

- Nhưng từ giờ trở đi mày nhất quyết không "để mắt" nữa?

- Ừ. Tao chả thèm biết đến nữa. Đứa nào muốn làm gì thì làm. Tao chán giữ cái chức tổ trưởng này lắm rồi.

Thái độ quyết liệt của Tần làm Dưỡng chột dạ:

- Làm gì mày thối chí như vậy. Có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" rồi từ từ …

- Mày đừng có bắt chước thằng Tiểu Long! – Tần cau có cắt ngang – Tao không có "uống nước ăn bánh" gì hết. Nếu nhỏ Hiền Hòa tiếp tục chả coi tao ra ký lô nào thì tao cứ bỏ mặc.

Dưỡng nghe tổ trưởng Tần hăm he thì lo lắm. Nhưng nó cũng chẳng biết khuyên can như thế nào. Nó nghĩ nếu nó ở vào địa vị của Tần, ắt nó cũng điên tiết lên như thế thôi.

Dưỡng vẩn vơ nghĩ, tay lơ đãng múc chè cho vào miệng, thấy miệng sao mà nhạt thếch.

Từ bữa đó, vô lớp Dưỡng đã thôi hát hò. Dưỡng thôi "tra tấn", tụi Tú Anh, Vành Khuyên cũng thôi bỏ chạy như vịt. Nhờ Hiền Hòa, lớp 9A4 "trời yên gió lặng" được một thời gian dài.

Suốt một tuần, "ca sĩ" Dưỡng không hát, chỉ luẩn quẩn quanh Hiền Hòa, dò hỏi:

- Hiền Hòa có chuyện buồn phải không?

- Hiền Hòa đang ốm hở?

- Hiền Hòa bị ba mẹ rầy hở?

Dưỡng hỏi chục câu, Hiền Hòa trả lời bằng chục cái lắc đầu. Nó lắc đầu và nó tiếp tục lãnh điểm 2 ở môn vật lý và môn lịch sử.

Thầy Hữu dạy vật lý thở dài, không nói gì chỉ cặm cụi ghi con 2 vào sổ. Riêng cô Nga dạy sử thì nhăn mặt trách:

- Sao em không học bài hở Hiền Hòa?

Cùng với thầy Đoàn dạy thể dục, cô Nga là giáo viên năm ngoái còn lại. Vì vậy cô biết rõ Hiền Hòa. Trước nay, mỗi lần cô kêu lên bảng, Hiền Hòa đều trả bài không vấp lấy một chữ. Nhưng bữa nay nó làm cô thất vọng quá.

Nghe cô Nga hỏi, nhỏ Hiền Hòa cúi gằm đầu. Nó không trả lời thẳng, mà lắp bắp:

- Em xin lỗi cô ạ.

Cô Nga gấp cuốn sổ điểm lại và ngước mắt nhìn cả lớp, nghiêm giọng:

- Cô nhắc lại lần nữa, năm nay là năm cuối cấp, các em phải cố gắng ngay từ đầu, nhớ chưa?

Cả lớp đồng thanh:

- Dạ nhớ.

Cô trả cuốn tập lại cho Hiền Hòa:

- Em về chỗ đi! Lần sau phải học bài đàng hoàng nghe không?

Nhỏ Hiền Hòa "dạ" một tiếng nhỏ xíu trong cổ họng và lầm lũi đi xuống.

Lần này không chỉ thằng Tần tổ trưởng mà cả mấy đứa trong ban cán sự lớp đều đưa mắt nhìn theo Hiền Hòa.

Lớp trưởng Xuyến Chi thấy cả lớp bị cô Nga quở trách thì nhột lắm. Nó quay sang trái tính gạn hỏi thằng Dưỡng ngồi ở đầu bàn bên kia nhưng thấy Hiền Hòa đã xuống tới, đành bặm miệng làm thinh.

Lớp phó học tập Hạnh khều Quý ròm:

- Quý này!

- Gì?

- Quý thấy Hiền Hòa dạo này thế nào?

- Đẹp lộng lẫy!

Quý ròm pha trò khiến nhỏ Hạnh nhăn hí:

- Hạnh hỏi thật mà Quý cứ đùa!

- Hỏi thật hả? – Quý ròm hấp háy mắt, rồi nó lấy vẻ nghiêm nghị – Nói nghiêm túc thì gần đây tôi thấy con nhỏ này nó cứ ngơ ngơ ngác ngác như người bị cháy nhà.

- Quý đừng có nói xui! – Nhỏ Hạnh nhăn mặt lần thứ hai.

- Đó là sự ví von cho dễ hiểu chứ không phải là nói xui! – Quý ròm cãi – Bộ Hạnh không thấy như thế sao?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Tất nhiên là Hạnh cũng thấy …

Nó ngập ngừng một chút rồi nói tiếp, giọng đăm chiêu:

- Năm nay thi tốt nghiệp mà Hiền Hòa học hành như thế này thì nguy quá!

Quý ròm khịt mũi:

- Đúng là lớp phó học tập có khác.

Rồi nó nhún vai:

- Nhưng Hạnh thì có thể làm được gì? Tự Hiền Hòa phải ý thức được điều đó chứ?

Giọng nhỏ Hạnh trầm ngâm:

- Đây không phải là chuyện ý thức hay không ý thức. Xưa nay, Hiền Hòa là một đứa chăm học. Nay nó bỏ bê bài vở thế này hẳn là có nguyên nhân gì đó.

- Bạn hỏi thằng Tần ghẻ xem! – Quý ròm góp ý – Nó là tổ trưởng tổ 1 chắc nó phải biết.

Giờ ra về, nhỏ Hạnh lại gần thằng Tần:

- Bạn Hiền Hòa đang gặp chuyện gì thế hở Tần?

- Ai mà biết! – Tần lạnh lùng.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Tần là tổ trưởng sao Tần không biết?

Câu hỏi hàm ý trách cứ của nhỏ Hạnh khiến Tần đỏ quạu:

- Tổ trưởng với chả tổ trưởng! Tôi đang tính xin cô Vĩnh Bình cho thôi chức tổ trưởng đây nè.

- Sao lại thôi? – Nhỏ Hạnh kêu lên – Vì chuyện của Hiền Hòa ấy hở?

- Chứ còn chuyện của ai! – Tần làu bàu – Có một đứa như nó ở trong tổ thật bực quá đi mất! Bài vở thì về nhà chả chịu học, thế mà hỏi gì nó cũng nín thinh, chả coi tổ trưởng ra cái củ khoai tây gì cả!

- Mà tao cũng thấy mày có giống củ khoai tây chút nào đâu!

Tiếng Quý ròm thình lình vang lên bên cạnh khiến nhỏ Hạnh lẫn thằng Tần giật mình.

Tần nhìn Quý ròm hừ mũi:

- Thằng ròm này! Tao nói chuyện nghiêm túc mà mày lại giỡn!

- Tao thề là tao nhận xét rất nghiêm túc! – Quý ròm giơ một tay lên trời, láu lỉnh – Tao thấy mày giống trái chôm chôm hơn là củ khoai tây.

Ý Quý ròm muốn trêu mái tóc bờm xờm của thằng Tần. Tần trước đây bị ghẻ, đầu cạo nhẵn nhụi, trơn láng, nhưng khi hết bệnh, tóc nó dài ra nhanh chóng. Tóc thằng Tần càng dài càng xù, trông giống hệt trái chôm chôm. Tụi bạn thường trêu Tần là trái chôm chôm biết đi.

Thấy Quý ròm giỡn nhây, mặt thằng Tần lập tức sa sầm. Nó thu nắm tay:

- Bộ mày muốn chơi nhau hở Quý ròm?

Quý ròm gật gù:

- Á, à, bộ mày tưởng những người gầy gò như tao không biết võ hả? Lầm rồi em ơi!

Quý ròm xăn tay áo:

- Hôm nay tao sẽ ăn chôm chôm mệt nghỉ. Tao sẽ nuốt luôn cả hột.

- Thôi đi, đừng có huênh hoang nữa! – Nhỏ Hạnh níu tay Quý ròm – Thế võ Oshin của Quý chả dạo được ma nào đâu!

Quý ròm chỉ khoái ba hoa cho sướng miệng, chứ thực tình nó đâu có muốn đánh nhau. Vì vậy, nhỏ Hạnh vừa kéo một cái, nó riu ríu đi theo liền.

Nhỏ Hạnh và Quý ròm vừa ra khỏi cổng đã thấy Tiểu Long ôm cặp đứng đợi ở bên ngoài.

- Thế nào? – Tiểu Long tươi cười bước lại – Hạnh và thằng ròm đã điều tra được gì chưa?

Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Điều tra gì?

- Thì điều ra chuyện Hiền Hòa chứ điều tra gì! – Tiểu Long cười hì hì – Khi nãy Quý và Hạnh ngồi nói chuyện với nhau, tôi nghe hết chứ bộ!

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Chả có kết quả gì cả! Tần chỉ quạu quọ, không cung cấp được manh mối gì.

Tiểu Long nhíu mày:

- Hạnh hỏi thẳng Hiền Hòa thử xem!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Tần chơi thân với Hiền Hòa như thế, Hiền Hòa còn không tâm sự, Hạnh thì ăn thua gì!

Quý ròm tặc lưỡi:

- Bây giờ Hạnh tính sao?

- Hạnh cũng chưa biết! Nhưng nếu kéo dài tình trạng này, Hiền Hòa sẽ bị lưu ban mất!

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa đẩy gọng kính trên sống mũi theo thói quen. Trông nó lúc này đăm chiêu tợn.

Chương 5

Ngày phát sổ liên lạc, Hiền Hòa không đến lớp. Không rõ nó không đến lớp vì biết hôm nay cô Vĩnh Bình phát sổ liên lạc hay do bận chuyện gì. Nhưng như vậy là may cho nó.

Chờ lớp trưởng Xuyến Chi phát sổ xong và chờ thêm một lát cho học trò tha hồ săm soi và xì xào, cô Vĩnh Bình mới gõ viết xuống mặt bàn:

- Các em yên lặng!

Cả lớp lập tức nín thinh, ngẩng lên nhìn cô giáo.

Cô Vĩnh Bình chậm rãi:

- Tháng này cô nhận thấy lớp ta có tiến bộ hơn so với tháng trước. Năm nay là năm cuối cấp, cô nghĩ các em cũng đã lớn, đã ý thức được sự quan trọng của việc ôn luyện bài vở.

Cô đưa mắt nhìn xuống dãy bàn chót:

- Cô đặc biệt biểu dương sự tiến bộ vượt bậc của em Lâm và em Đỗ Lễ. Cô nghĩ sức học của Lâm và Đỗ Lễ không phải là yếu, chỉ tại hai em lơ là. Khi nào hai em chịu chăm chú, kết quả sẽ đổi khác ngay.

Lâm và Đỗ Lễ được cô chủ nhiệm khen, mặt đứa nào đứa nấy như nở hoa. Mấy đứa bàn trên ngoảnh đầu ngó xuống khiến tụi nó vừa hãnh diện lại vừa thèn thẹn.

So với Đỗ Lễ, thằng Lâm sung sướng hơn nhiều. Trước nay nó mang tiếng là thủ lĩnh bằng "tứ quậy", toàn bị thầy cô la rầy, quở trách. Mà ngay trong băng "tứ quậy", điểm học tập của nó bao giờ cũng thấp hơn Hải quắn. Tháng này nó qua mặt Hải quắn một cái vù, nhảy một lúc mười mấy bậc, suýt đứng vào hàng ngũ "top-ten" chứ đâu phải đùa.

Ruột nở từng khúc nhưng ngoài mặt Lâm vẫn thản nhiên. Thậm chí Quới Lương huých cùi chỏ vào hông nó tỏ ý chúc mừng, nó vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị đến phát ghét, làm như ta đây được thầy cô khen ngợi là chuyện bình thường, chẳng việc gì phải quýnh lên.

Chỉ có Minh Vương là toét miệng cười hể hả. Minh Vương là tổ trưởng tổ 5, "sếp" của thằng Lâm và Đỗ Lễ. Cả lớp chỉ có tổ nó được cô Vĩnh Bình biểu dương, mà biểu dương một lúc tới những hai đứa, bảo nó không toét miệng ra đến mang tai sao được!

Trong khi Minh Vương hào hứng bao nhiêu thì thằng Tần tổ trưởng tổ 1 xuôi xị bấy nhiêu.

Sau khi biểu dương những đứa tiến bộ, cô Vĩnh Bình bắt đầu nhắc đến những đứa lẹt đẹt. Mà lẹt đẹt nhất trong những đứa lẹt đẹt nhất không ai khác hơn là Hiền Hòa.

Cô Vĩnh Bình cau mày:

- Cô không hiểu sao Hiền Hòa bỗng dưng học tập sút kém đến thế! Mới tháng trước còn xếp hạng 8, tháng này đã tụt xuống hạng chót rồi.

Đúng là con nhỏ này tuột dốc không phanh! Tần lầm bầm than thở và cúi gằm đầu, cố tránh tia nhìn xoi mói của cô giáo.

Nhưng cô Vĩnh Bình đâu cần đợi thằng Tần ngẩng mặt lên. Cô gọi:

- Tần!

Tiếng cô giáo làm thằng Tần giật bắn như chạm phải điện.

Nó nơm nớp đứng dậy:

- Dạ.

- Bạn Hiền Hòa hôm nay nghỉ học vì lý do gì em có biết không?

Tần lí nhí:

- Thưa cô, không ạ.

Cô Vĩnh Bình ngưng một lát, rồi hỏi tiếp:

- Tháng vừa rồi bạn Hiền Hòa có bị ốm đau gì không?

- Thưa cô, em không biết ạ.

Cô Vĩnh Bình vẫn chăm chú nhìn Tần:

- Thế tại sao bạn Hiền Hòa bị liên tiếp bốn điểm 2, em có biết không?

Tần nuốt nước bọt:

- Thưa cô, em không biết ạ.

Giọng cô Vĩnh Bình càng lúc càng lạnh băng:

- Em là tổ trưởng mà sao cái gì em cũng không biết hết vậy?

Tần toát mồ hôi trán, lắp bắp:

- Dạ, thưa cô em … không biết ạ.

Trước lối đối đáp ấm ớ của Tần, dưới các dãy bàn lập tức vang lên những tiếng cười rúc rích. Còn ở trên bảng, cô Vĩnh Bình đang không biết nên

cười hay nên khóc. Trán cô nhăn lại một cách khổ sở.

Thằng Dưỡng thấy nguy liền thò chân qua đạp thằng Tần một cái.

Bị một cú đạp đau điếng, Tần bừng tỉnh:

- À quên, thưa cô … việc đó thì em biết ạ.

Cô Vĩnh Bình cố trấn tĩnh:

- Việc đó là việc gì?

- Việc tại sao bạn Hiền Hòa bị điểm 2 đó cô.

- Tại sao?

Tần hít vào một hơi:

- Thưa cô, sở dĩ bạn Hiền Hòa bị tới bốn điểm 2 trong tháng vừa qua là do bạn ấy làm bài và trả bài không được ạ.

Lần này thì tụi bạn trong lớp không kiềm được nữa. Những tiếng cười rúc rích khi nãy nhanh chóng biến thành những tràng cười ngặt nghẽo.

Lớp học bỗng chốc náo nhiệt như cái chợ khiến thằng Tần tâm thần vốn bất định càng thêm lo lắng.

Nhìn lên chỗ cô Vĩnh Bình đứng, thấy cô cũng đang nhếch môi như muốn cười, Tần phát hoảng:

- Thưa cô, em nói thật đấy ạ.

Khổ thân thằng Tần, nó càng rối rít thanh minh, tụi bạn càng cười dữ.

Cô Vĩnh Bình chán nản thấy rõ. Cô gõ viết xuống bàn:

- Các em giữ trật tự nào!

Rồi quay sang Tần, cô lắc đầu:

- Em ngồi xuống đi!

Tần ngồi xuống, cảm thấy dưới mông mình không phải là chiếc ghế mọi bữa mà là một tổ kiến lửa.

Cô Vĩnh Bình nhìn lướt qua Xuyến Chi, Vành Khuyên và nhỏ Hạnh, trầm giọng:

- Cô nghĩ các em trong ban cán sự lớp nên lưu tâm hơn nữa đến trường hợp của bạn Hiền Hòa! Các em cần tìm hiểu xem bạn Hiền Hòa gặp khó khăn gì, nếu cần thì báo cáo lại với cô!

May cho Minh Vương, nó là thành viên trong ban cán sự lớp nhưng vì ngồi tít dưới bàn chót nên cô Vĩnh Bình không nhìn thấy. Nếu bắt gặp ánh mắt phiền muộn của cô giáo trong lúc này, hẳn niềm vui về sự tiến bộ của hai tổ viên Lâm và Đỗ Lễ trong lòng nó sẽ sút giảm quá nửa.

Nhỏ Xuyến Chi nghe cô chủ nhiệm quở trách, vội đứng dậy, lễ phép:

- Thưa cô, tụi em sẽ làm theo những gì cô dặn ạ.

Lúc ngồi xuống, nó khẽ quay đầu ném về phía nhỏ Hạnh một cái nhìn đầy ý nghĩa.

Cái nhìn của Xuyến Chi khiến nhỏ Hạnh nhăn mặt. Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập, dù muốn dù không cũng không thể từ chối trách nhiệm của mình trong chuyện này.

Thật ra, không đợi cô Vĩnh Bình nhắc nhở, khi thấy nhỏ Hiền Hòa tự dưng bị liên tiếp mấy con 2, nhỏ Hạnh đã tự động đến gặp thằng Tần để tìm hiểu nguyên nhân nhưng chả thu lượm được gì. Tần ù ù cạc cạc, nghe nhắc tới Hiền Hòa mặt lại xụ xuống một đống, rõ chán!

Nhưng nhỏ Hạnh chán thằng Tần thì cứ chán, còn lớp phó học tập gặp tổ trưởng tổ 1 để thi hành nhiệm vụ thì cứ phải gặp. Giờ ra về, nhỏ Hạnh nói với Tần:

- Tần đưa cuốn sổ liên lạc của Hiền Hòa đây cho Hạnh!

Tần trố mắt:

- Chi vậy?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Hạnh sẽ đem đến nhà cho Hiền Hòa.

- Sao tự nhiên Hạnh siêng quá vậy? – Tần thắc mắc – Hiền Hòa đâu có thuộc tổ 4!

- Hạnh muốn gặp Hiền Hòa.

Thằng Tần tính hỏi nữa nhưng sực nhớ đến nhiệm vụ cô Vĩnh Bình vừa giao cho ban cán sự lớp, nó làm thinh, lục cặp lấy cuốn sổ liên lạc của Hiền Hòa chìa ra:

- Nè.

Năm ngoái nhỏ Hạnh từng đến nhà Hiền Hòa một hai lần nên nó vẫn còn nhớ đường đi. Thoạt đầu nhỏ Hạnh định rủ Tiểu Long và Quý ròm đi chung

cho vui nhưng đến phút chót nó bỗng thay đổi ý định.

Chưa biết Hiền Hòa gặp phải chuyện gì, tự nhiên kéo một lô một lốc tới thì quá xá đường đột. Hiền Hòa chơi thân với thằng Tần trước nay, Tần lại là tổ trưởng của nó, vậy mà nó nhất quyết không hé răng, hẳn nó phải có một tâm sự gì khó nói lắm. Và cái tâm sự đó chắc phải nặng nề đến mức nó không còn tâm trí đâu để quan tâm đến chuyện bài vở. Chứ nếu không, một đứa chăm chỉ như Hiền Hòa không thể nào đột ngột học hành sút kém như vậy được. Nhỏ Hạnh vừa đi vừa băn khoăn nghĩ ngợi, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa nhà bạn.

Đó là một căn nhà nhỏ, nhưng phía trước có một khoảng sân rộng. Cây nhãn đầu hè phủ bóng mát rượi xuống những khóm hoa trồng rải rác dọc lối vào nhà.

Cánh cổng sắt song thưa với chiến ống khóa to đùng lúc này đang chắn ngang trước mũi nhỏ Hạnh. Nó nhìn qua chấn song, ngạc nhiên thấy nhà bên trong cửa đóng im ỉm.

- Sao lạ thế nhỉ? Giờ này lẽ ra phải có người ở nhà chứ?

Nhỏ Hạnh chau mày lẩm bẩm. Hiền Hòa hôm nay không đến lớp, sao chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Còn ba mẹ Hiền Hòa nữa. Hiền Hòa là con một, nhà chỉ có ba người nhưng vào giờ cơm sao chẳng thấy ai thấp thoáng? Hay hôm nay gia đình Hiền Hòa có sự kiện gì đặc biệt, cả nhà kéo nhau ra quán?

Đầu xoay tít với bao nhiêu câu hỏi, nhỏ Hạnh đứng thần người một lúc, rồi chẳng tìm ra câu trả lời nào thỏa đáng, nó tặc lưỡi một cái và lủi thủi quay gót.

Nhưng vừa đi được một quãng, nhỏ Hạnh chợt sững lại. Nó phát hiện ra Hiền Hòa đang từ xa chạy tới.

Hiền Hòa đi đâu về thế nhỉ? Nhỏ Hạnh tự hỏi và tò mò nhìn bạn, thấy trong giỏ xe phía trước có một cái gà mên nhiều ngăn. Như vậy là Hiền Hòa vừa đem cơm cho ai đó.

Hiền Hòa không trông thấy nhỏ Hạnh. Nó đạp từng vòng xe với dáng điệu uể oải, lười nhác.

- Hiền Hòa! – Nhỏ Hạnh gọi.

Nghe có người gọi tên mình, Hiền Hòa giật mình ngơ ngác ngó quanh. Bắt gặp nhỏ Hạnh đang đứng bên đường, mặt nó thoáng biến sắc.

Nó ngoặt xe sát lề và rà chân xuống đường:

- Hạnh đi đâu đây?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, hắng giọng:

- Mình đem sổ liên lạc tới cho bạn.

- Sao Hạnh lại đem sổ cho Hiền Hòa? – Hiền Hòa lộ vẻ ngạc nhiên – Hạnh có chung tổ với Hiền Hòa đâu!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Không chung tổ nhưng chung lớp.

Hiền Hòa vẻ như muốn chấm dứt câu chuyện. Nó chìa tay ra:

- Thế Hạnh đưa cuốn sổ đây.

- Gì mà gấp thế! – Nhỏ Hạnh nheo mắt – Bộ bạn không định mời mình vô nhà sao?

Hiền Hòa từ chối khéo:

- Hôm nay mình bận lắm.

Dường như đoán trước thái độ của Hiền Hòa, nhỏ Hạnh chẳng chút bất bình. Nó liếc về phía cánh cổng:

- Sao nhà bạn giờ này vắng thế?

- Ừ.

Câu trả lời cụt ngủn của Hiền Hòa chẳng xác nhận điều gì cả.

- Ba bạn đi làm trưa không về à? – Nhỏ Hạnh tiếp tục thắc mắc.

- Ừ.

- Thế còn mẹ bạn? – Nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn cái gà mên trong giỏ xe – Mẹ bạn ốm phải không?

Hiền Hòa nhìn theo ánh mắt của nhỏ Hạnh, giọng vẫn thờ ơ:

- Ừ.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Hèn gì dạo này bạn không có thì giờ học bài.

Hiền Hòa không nói gì, chỉ nhìn nhỏ Hạnh, chờ đợi.

Nhỏ Hạnh hiểu ý, thò tay vô cặp rút cuốn sổ liên lạc ra:

- Nè.

- Cảm ơn Hạnh. Hiền Hòa vào nhà đây.

Nói xong, Hiền Hòa bỏ cuốn sổ vào giỏ xe và quay lưng đạp xe đi.

Nhỏ Hạnh đứng nhìn theo Hiền Hòa, ngạc nhiên thấy bạn không vui. Chắc nó đang buồn mẹ ốm! Nhỏ Hạnh bâng khuâng nghĩ, nó bứt một chiếc lá ven đường ngậm trên môi, rảo bước về nhà.

Chương 6

Nhỏ Hạnh vừa ngủ trưa dậy đã nghe tiếng chuông cửa. Nó chưa kịp leo xuống khỏi gác đã thấy thằng Tùng thò đầu lên, lấp ló phía sau là Tiểu Long và Quý ròm.

Quý ròm ngồi xuống ghế, thở dài:

- Hạnh lại làm công chúa ngủ trong rừng hở?

- Ngủ trong nhà chứ không phải ngủ trong rừng!

Vừa đáp, nhỏ Hạnh vừa bước xuống cầu thang, đi rửa mặt.

Thằng Tùng nhìn hai ông anh:

- Lâu lắm không thấy anh Quý và anh Tiểu Long ghé chơi.

Quý ròm nheo mắt:

- Tao muốn ghé lắm, ngặt nỗi mày tham ăn quá!

Lời bình phẩm của Quý ròm làm Tùng thô lố mắt:

- Em tham ăn hồi nào?

Quý ròm nhún vai:

- Tao chưa ăn được quả ổi nào trong vườn nhà mày.

- Tưởng gì! – Tùng chép miệng – Em cũng thế thôi! Từ ngày cây ổi và cây tre dời xuống sân nhà cô Bốn Loan, em cũng đâu có ăn được quả nào. Thằng Hưng sún vặt sạch, ngay từ khi quả đang còn non …

Nhỏ Hạnh thò đầu lên:

- Em đừng đổ hết tội trạng cho Hưng sún. Chị thấy cả hai đứa đều thi nhau phá phách nè.

- Tại nó chứ bộ! – Tùng phụng phịu – Nó vặt trước, em cản không được mới sốt ruột làm theo.

Quý ròm nhìn Tùng:

- Thôi, tao xác nhận mày không tham ăn, đồng ý chưa?

Tùng tươi hơn hớn:

- Đồng ý.

Quý ròm hất hàm:

- Đồng ý thì xuống nhà chơi với con Tai To đi, để chỗ cho người lớn làm việc!

Bị ông anh đuổi thẳng, Tùng xịu mặt, nụ cười vừa vẽ ra trên môi lập tức tắt ngóm. Nó liếc nhỏ Hạnh một cái rồi vùng vằng bước lại chỗ đầu cầu thang.

Nhỏ Hạnh không can thiệp vào mệnh lệnh của Quý ròm, nhưng khi Tùng vừa khuất khỏi sàn gác, nó quay qua nhìn bạn:

- Dạo này Quý giỏi bắt nạt trẻ con quá há?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Tôi chỉ không muốn nó nghe chuyện riêng tư của Hiền Hòa thôi.

- Chuyện riêng tư? – Nhỏ Hạnh tròn mắt – Chuyện riêng tư gì?

Tới phiên Quý ròm ngơ ngác:

- Chứ không phải hồi trưa Hạnh ghé nhà Hiền Hòa sao?

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Hạnh có ghé.

- Thế Hạnh không gặp Hiền Hòa sao?

- Hạnh có gặp.

- Thế Hạnh có trò chuyện với nó không?

- Có.

- Có trò chuyện chẳng lẽ Hạnh không khám phá ra tại sao Hiền Hòa tự dưng học kém đi à?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Chuyện đó thì Hạnh biết rồi.

Không đợi Quý ròm hỏi, nhỏ Hạnh nói luôn:

- Mẹ Hiền Hòa ốm, phải nằm viện. Hiền Hòa lo chăm sóc mẹ nên không có thì giờ coi đến bài vở.

Quý ròm toét miệng cười:

- Thì đó chính là chuyện riêng tư đấy!

Tiểu Long đột ngột lên tiếng hỏi:

- Sao Hạnh biết mẹ Hiền Hòa nằm viện?

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Thật ra lúc Hạnh đến thì nhà Hiền Hòa cửa nẻo đóng kín mít. Đến khi Hạnh quay đi mới thấy Hiền Hòa đạp xe về, chở theo một cái gà mên. Hạnh hỏi mẹ bạn ốm phải không, Hiền Hòa gật đầu.

Quý ròm ngạc nhiên:

- Thế rốt cuộc Hạnh không vào nhà à?

- Không! Hạnh đòi vào chơi nhưng chả hiểu sao Hiền Hòa có ý không thích.

- Thế thì lạ thật! – Quý ròm cắn môi.

Nhỏ Hạnh cau mày:

- Hạnh cũng thấy là lạ nhưng không đoán được nguyên nhân.

Tiểu Long không thấy ai hỏi ý kiến mình, liền nhún vai:

- Tôi chẳng thấy có gì lạ cả. Mẹ ốm, Hiền Hòa buồn quá nên không muốn chuyện trò với bạn bè đó thôi!

- Hạnh không nghĩ thế! – Nhỏ Hạnh khẽ lắc đầu – Hạnh nghĩ ngược lại cơ. Chính vì buồn quá nên cần phải có bạn bè bên cạnh cho đỡ buồn.

Đang nói, nhỏ Hạnh chợt "à" lên một tiếng:

- Còn chuyện này nữa.

Tiểu Long và Quý ròm cùng buột miệng:

- Chuyện gì?

- Hiền Hòa ở nhà một mình. Chả thấy ba Hiền Hòa đâu cả.

Quý ròm thở đánh thượt:

- Có thế mà cũng nói! Có thể ba Hiền Hòa buổi trưa ở lại cơ quan. Cũng có thể ông đang ở trong bệnh viện.

- Dĩ nhiên Hạnh cũng nghĩ như Quý. Nhưng không hiểu sao thái độ của Hiền Hòa lại khiến Hạnh có cảm giác đó là sự vắng mặt không bình thường.

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm đâm lo. Nó nhìn Hạnh, ngờ ngợ:

- Ý Hạnh muốn nói là …

Nhỏ Hạnh không trả lời thẳng câu hỏi của Quý ròm. Nó khoát tay:

- Hạnh nghĩ ra cách rồi. Tối nay Hạnh sẽ gọi điện thoại cho Hiền Hòa.

Quý ròm chứng tỏ nó là người siêu thông minh:

- Để xem ba Hiền Hòa buổi tối có nhà không chứ gì?

Tiểu Long nghe Quý ròm và nhỏ Hạnh đối đáp, chả hiểu ất giáp gì. Đầu nó hết quay bên này lại ngoảnh bên kia.

- Mấy bạn nói chuyện gì thế? Tại sao ba Hiền Hòa buổi tối lại không có nhà?

Quý ròm nheo mắt nhìn bạn:

- Đó là Hạnh nghi thế thôi!

Tiểu Long vò đầu:

- Các bạn cho là ba Hiền Hòa bỏ nhà đi đâu à?

- Đại khái là vậy!

Quý ròm mỉm cười. Và nó đứng lên:

- Bọn này về đây!

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Các bạn yên chí đi! Tối nay Hạnh sẽ biết phỏng đoán của mình có đúng hay không?

Nhỏ Hạnh nói chắc như đinh đóng cột. Nhưng sáng hôm sau đến lớp gặp Tiểu Long và Quý ròm, nó thở dài xuôi xị:

- Chả có kết quả gì cả!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Tối hôm qua bạn không gặp Hiền Hòa sao?

- Gặp.

- Thế bạn ngần ngừ không dám hỏi à?

- Có hỏi. Nói chuyện một hồi, Hạnh đột ngột hỏi "Ba bạn đi vắng à?" …

Tiểu Long sốt ruột chen ngang:

- Thế Hiền Hòa đáp sao?

- Hiền Hòa nói "Không. Ba mình đang ở nhà". Thế là Hạnh không biết nói gì nữa. Chả lẽ Hạnh nói cho Hạnh gặp ba của bạn?

Trong khi Quý ròm cau mày trầm ngâm thì Tiểu Long khịt mũi:

- Như vậy thì không có gì đáng lo!

Quý ròm nhún vai:

- Vẫn đáng lo như thường!

- Đáng lo chuyện gì?

Quý ròm khẽ đưa mắt qua dãy bàn Hiền Hòa ngồi, hạ giọng:

- Đáng lo ở chỗ tụi mình không biết Hiền Hòa nói thật hay nói dối.

Tiểu Long ngơ ngác:

- Ý mày muốn bảo ba Hiền Hòa không có nhà nhưng Hiền Hòa vờ nói có ư?

- Có thể lắm!

Tiểu Long ngờ nghệch:

- Tại sao Hiền Hòa phải làm như vậy?

Nhỏ Hạnh chậm rãi:

- Chẳng ai muốn người ngoài biết chuyện lục đục trong gia đình mình. Hiền Hòa cũng thế.

Tiểu Long dường như sợ Quý ròm và nhỏ Hạnh chưa biết mình ngờ nghệch, lại giương mắt ếch:

- Đã vậy mình cố tâm tìm hiểu chuyện người ta muốn che giấu làm chi?

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Bởi vì chuyện đó ảnh hưởng đến việc học tập của Hiền Hòa.

Quý ròm bổ sung:

- Mình phải tìm hiểu để nghĩ cách giúp bạn, hiểu chưa hả ngốc?

Nhỏ Hạnh chợt "a" lên một tiếng khiến Quý ròm giật mình:

- Gì thế?

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghĩ ra cách rồi. Hạnh sẽ nhờ ba Hạnh gọi điện thoại tới nhà Hiền Hòa.

Quý ròm gục gặc đầu:

- Tuyệt! Đơn giản thế mà tôi không nghĩ ra!

Tối đó ăn cơm xong, Quý ròm và Tiểu Long kéo đến nhà nhỏ Hạnh.

Ba nhỏ Hạnh nhấc điện thoại:

- A lô!

Tiếng Hiền Hòa ở đầu dây bên kia:

- Thưa, bác cần gặp ai ạ?

Không biết ba Hiền Hòa tên gì, nhỏ Hạnh lúng túng đưa mắt nhìn bọn trẻ.

Nhưng bọn Quý ròm cũng chẳng khá gì hơn. Đứa nào đứa nấy thuỗn mặt ngơ ngác. Đến lúc này, nhỏ Hạnh mới biết mình lơ đễnh quá. Tên ba mẹ Hiền Hòa có trong cuốn sổ liên lạc nhưng nó không để ý.

Nhưng ba nhỏ Hạnh không hổ là nhà báo. Ông chỉ bối rối một thoáng rồi nhanh chóng tìm ra lối thoát:

- Cháu cho bác gặp ba cháu một chút!

Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh ba cái miệng đồng loạt thở phào. Và lập tức ba cái mũi nín thở, sáu cái tai dỏng lên lắng nghe tiếng trả lời của Hiền Hòa vọng ra từ ống nghe:

- Thưa bác, tối nay ba cháu trực ở cơ quan ạ.

- Cảm ơn cháu nhé.

Ba nhỏ Hạnh buông máy, quay lại nhìn bọn trẻ:

- Thế là ba của bạn Hiền Hòa không có nhà rồi.

Tiểu Long thở dài:

- Thì ra Quý và Hạnh đã đoán đúng.

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Nhưng làm sao biết được lần này Hiền Hòa không nói dối? Chắc gì ba nó đi trực ở cơ quan.

Ba nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Muốn kiểm tra chuyện đó không có gì khó!

Nói xong, trước những cặp mắt tò mò của bọn trẻ, ba nhỏ Hạnh bỏ đi ra nhà sau.

Lát sau, ông đi lên cùng mẹ nhỏ Hạnh.

Mẹ nhỏ Hạnh mỉm cười với Tiểu Long và Quý ròm, rồi đi thẳng lại chỗ đặt máy điện thoại.

Bà nhấc máy:

- A lô!

Vẫn tiếng Hiền Hòa ở đầu dây bên kia, vẫn với câu hỏi lễ phép:

- Thưa, bác cần gặp ai ạ?

Mẹ nhỏ Hạnh đáp bằng giọng nhẹ nhàng:

- Bác cùng chung cơ quan với ba cháu. Bác muốn gặp ba cháu có chút việc.

Dù đề phòng hết sức cẩn thận, Hiền Hòa vẫn còn quá khờ để biết được đây là chiếc bẫy của bọn Quý ròm. Nghe mẹ nhỏ Hạnh xưng là người làm chung cơ quan với ba nó, nó bèn thay đổi câu trả lời.

- Thưa bác, ba cháu đi dự đám cưới không có nhà ạ! – Hiền Hòa đáp một cách bình tĩnh.

- Cảm ơn cháu.

Mẹ nhỏ Hạnh gác máy, cười với bọn trẻ một cái rồi quay gót.

- Thế là rõ rồi! – Nhỏ Hạnh nhìn hai bạn, giọng đượm âu lo – Ba Hiền Hòa không đến cơ quan, cũng không đi dự đám cưới.

Tiểu Long chớp mắt:

- Hay là ba nó vào bệnh viện?

Quý ròm nhún vai:

- Nếu ba nó vào bệnh viện thì chẳng việc gì nó phải nói quanh như thế!

Lý lẽ Quý ròm đưa ra vững chắc đến mức Tiểu Long hết ham góp ý. Nó trở lại là thằng Tiểu Long hay hỏi:

- Thế ba Hiền Hòa đi đâu?

- Thôi, các cháu bàn cách giúp bạn đi nhé!

Ba nhỏ Hạnh nói, và khoan thai bước vô phòng làm việc, dường như ông rất tin tưởng bọn Quý ròm.

Còn lại ba đứa, Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh:

- Tính sao đây Hạnh?

Nhỏ Hạnh trầm ngâm đáp:

- Có lẽ bọn mình phải đến nhà Hiền Hòa.

- Chi vậy? – Tiểu Long hỏi.

Giọng nhỏ Hạnh đượm bâng khuâng:

- Ba đi vắng, mẹ nằm viện, Hiền Hòa phải vừa làm việc nhà, vừa tới lui chăm sóc mẹ nên không có thì giờ học bài. Mình phải tới đó giúp Hiền Hòa

một tay.

Tiểu Long băn khoăn:

- Nhưng Hiền Hòa không muốn tiếp bọn mình kia mà?

- Không tiếp thì kệ nó! – Quý ròm thản nhiên.

- Kệ sao được mà kệ! Nó không chịu mở cổng thì bọn mình chỉ có nước khóc.

Quý ròm nhếch môi:

- Mày yên chí. Tao sẽ có cách.

Hiền Hòa có tài thánh mới biết được "âm mưu" của Quý ròm.

Chiều đó, nó đang lui cui quét sân bỗng nghe có tiếng ồn ào trước cổng, liền dừng chổi ngó ra.

Nó nhìn thấy ba ông nhãi mặt mày bặm trợn đang rượt đuổi một ông nhóc ốm nhom. Bốn ông mạnh rượt nhau ngoài đường, hò hét ỏm tỏi.

Ra là một đám đánh nhau! Hiền Hòa lẩm bẩm, nhưng ngay lúc định cúi xuống quét tiếp, mắt nó bỗng trố ra.

Khi ông nhóc nhỏ con bị ba đối thủ chặn đầu và ép sát vào lề đường, Hiền Hòa sửng sốt nhận ra ông nhóc đó chính là Quý ròm.

Quý làm gì mà bị bọn kia vây đánh vậy kìa? Hiền Hòa hoang mang tự hỏi và nơm nớp quan sát diễn tiến trước mặt, bụng loay hoay tìm cách cứu bạn.

Nhưng Hiền Hòa không phải là đứa lanh lẹ, lại kém mưu mẹo. Nó gãi đầu cả buổi, vẫn không nghĩ ra được kế nào, và trong khi nó cúi đầu nhăn mày nhíu trán thì Quý ròm đã bị ba đứa kia nện cho tối mày tối mặt.

Lúc Hiền Hòa ngẩng lên, Quý ròm đang bị ba ông nhóc to như ba con gấu kia cỡi lên người. Thế là không buồn nghĩ ngợi thêm nữa, Hiền Hòa hấp tấp nhào ra chỗ cánh cổng, miệng hét tướng:

- Dừng tay lại! Không được đánh nhau! Tôi kêu công an bây giờ!

Vừa la, Hiền Hòa vừa lấy xâu chìa khóa trong túi tra vào ổ, lật đật mở cổng.

Nhưng khi nó ra tới bên ngoài, ba "thủ phạm" chỉ còn là ba chấm nhỏ ở cuối đường. Quý ròm thì vẫn đang nằm bẹp dưới đất.

Hiền Hòa bước lại gần bạn, thắc thỏm hỏi:

- Quý đau lắm hở?

Quý ròm đáp lời Hiền Hòa bằng tiếng rên rỉ thảm thiết trong cổ họng, y như một người sắp chết tới nơi.

Tiếng rên của Quý ròm khiến Hiền Hòa xanh mặt. Nó ngồi xổm xuống cạnh bạn:

- Quý đau ở chỗ nào đâu?

Quỹ ròm chỉ tay vào đầu, miệng vẫn không ngừng phát ra những âm thanh thê lương rùng rợn.

Hiền Hòa đỡ lưng Quý ròm, lo lắng:

- Quý cố đứng lên đi. Để Hiền Hòa dìu Quý vô nhà xức dầu.

Chỏi tay một hồi, Quý ròm mới lồm cồm đứng dậy được. Rồi tựa vào vai Hiền Hòa, nó cà nhắc bước chân qua cổng, bụng mở cờ như vừa bước qua khải hoàn môn.

Hiền Hòa vừa dìu bạn vừa hỏi:

- Tụi nó là ai vậy?

Quý ròm lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi đang đi chơi cùng Tiểu Long và Hạnh, bỗng bị một đám năm, sáu đứa chặn lại xin tiền, tôi mắng tụi nó, thế là tụi nó rượt tôi chạy lòng vòng tới đây …

- Thế Tiểu Long và Hạnh đâu?

Quý ròm liếc mắt ra phía sau:

- Tiểu Long và Hạnh đang giằng co với hai đứa còn lại.

Hiền Hòa bặm môi:

- Các bạn gặp phải băng du côn chuyên trấn lột học trò rồi.

Quý ròm gật đầu:

- Tụi nó dữ tợn lắm.

Hiền Hòa phụ họa:

- Lại hung ác nữa.

- Ừ, tụi nó đánh đập chẳng nương tay gì cả!

Quý ròm ngoài miệng lên án bọn trấn lột tơi tả nhưng trong bụng thì cười thầm. Quý ròm cười thầm cũng phải, có là Khổng Minh tái thế họa may

Hiền Hòa mới biết được ba hung thần trấn lột kia là Văn Châu, Bò Lục và Lam Trường, ba đứa bạn của Quý ròm.

Chương 7

Trong khi Hiền Hòa đi lấy dầu, Quý ròm ngồi chễm chệ trên xa-lông đảo mắt nhìn quanh âm thầm dò xét. Quả như nhỏ Hạnh nói, nhà Hiền Hòa vắng tanh vắng ngắt. Ngoài nó ra, chả có một ai.

Một lát, Hiền Hòa cầm chai dầu đi ra:

- Quý đau chỗ nào đâu?

Quý ròm chỉ đại vô trán:

- Chỗ này nè!

Hiền Hòa thấm dầu lên ngón tay rồi xoa nhè nhẹ vô chỗ thằng ròm chỉ:

- Quý chịu đau một chút nhé!

- Hiền Hòa cứ xức đi! Không sao đâu!

Tuy nói vậy, Quý ròm vẫn luôn miệng hít hà, ra vẻ ta đây bị bầm dập ghê lắm.

Thình lình có tiếng reo vang ngoài cổng:

- Ê, Quý kìa!

Hiền Hòa ngoảnh ra, thấy nhỏ Hạnh và Tiểu Long đang vịn song sắt nhìn vào.

Quý ròm mỉm cười với Hiền Hòa:

- Các bạn ấy thoát được rồi, may quá!

Rồi không đợi Hiền Hòa có ý kiến, Quý ròm quay ra cổng, đưa tay ngoắt:

- Tiểu Long, Hạnh, mấy bạn vô đây đi!

Kế hoạch diễn ra suôn sẻ khiến Quý ròm hào hứng quá. Trong một thoáng, nó tưởng nó là chủ nhà. Nó tưởng Hiền Hòa chỉ là khách đến chơi.

Chỉ đến khi Tiểu Long nhún vai chỉ tay vô chiếc ổ khóa, Quý ròm mới sực nhớ ra thân phận của mình, liền day sang Hiền Hòa cầu cứu.

- Để Hiền Hòa ra mở cổng! – Hiền Hòa nhoẻn miệng cười và cầm xâu chìa khóa đi ra.

Lát sau, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã ngồi xuống cạnh Quý ròm.

Hiền Hòa nhìn hai người bạn mới đến, lo lắng hỏi:

- Tiểu Long và Hạnh có bị xây xát gì không?

Tiểu Long quên béng mất vai kịch đang diễn, mắt trố lên ngơ ngác:

- Xây xát gì?

Nhỏ Hạnh hoảng hốt cướp lời:

- Ờ, lúc đó có xe tuần tiễu của cảnh sát đi ngang nên bọn kia chạy mất. Nhờ vậy mà tụi này bình yên vô sự.

Quý ròm sờ tay lên trán, ca cẩm:

- Chỉ có cái thân ròm này là xui.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Chứ thế võ Oshin của Quý đâu rồi?

- Oshin với chả Oshin! – Quý ròm nhăn mặt – Nếu lúc đó Hiền Hòa không can thiệp kịp thời, e rằng giờ này tôi đã nằm bó bột trong bệnh viện rồi cũng nên.

Nghe đến hai chữ "bệnh viện", Hiền Hòa chợt "a" lên một tiếng:

- Chết rồi! Hiền Hòa phải làm cơm đem cho mẹ.

Nói xong, nó ba chân bốn cẳng chạy xuống bếp.

Nhưng Hiền Hòa mới đổ gạo vô nồi chưa kịp vo đã thấy nhỏ Hạnh đứng sau lưng:

- Bạn lên nhà học bài đi! Để đó Hạnh nấu giùm cho!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa đỡ lấy chiếc nồi trên tay bạn.

Hiền Hòa lưỡng lự:

- Kỳ quá! Hạnh tới chơi, ai lại bắt Hạnh đi nấu cơm!

Nhỏ Hạnh liếc bạn:

- Hiền Hòa khách sáo quá! Ba bạn đi công tác, mẹ bạn ốm nằm viện, bọn này giúp bạn một tay không được sao!

Hiền Hòa tính tiếp tục phản đối nhưng thấy nhỏ Hạnh đã ngồi xuống sàn và đưa tay mở vòi nước, nó đứng ngẩn một lúc rồi lúng túng chùi tay vào ống quần:

- Thế Hạnh nấu cơm giùm Hiền Hòa nhé! Mình phải đi quét nốt cái sân rồi mới ngồi học được!

Nhưng Hiền Hòa lên đến nơi đã nghe tiếng chổi loẹt quẹt từ sân vọng vào. Nó ngạc nhiên thò đầu ra:

- Tiểu Long, bạn làm gì vậy? Để đó cho Hiền Hòa!

Tiểu Long chống chổi ngoái đầu lại và toét miệng cười:

- Cái sân này tôi quét nhoáng là xong ấy mà! Bạn đi học bài đi!

Hiền Hòa định chạy ra giành lấy cây chổi nhưng chợt nghe cay cay nơi mắt, nó bèn đứng im.

Tiểu Long vờ như không biết Hiền Hòa vẫn còn đứng đó, cứ thản nhiên đưa từng nhát chổi, miệng không ngừng ông ổng "Tình bằng có cái trống cơm. Khen ai khéo vỗ ố mấy bông mà nên bông … ố mấy bông mà nên bông …"

Bài hát của Tiểu Long làm Hiền Hòa nhớ tới Dưỡng, bất giác nó nhoẻn miệng cười và nhẹ bước quay vào.

Nó ngồi vô bàn, vừa lật tập ra, Quý ròm đã mon men lại gần, sốt sắng:

- Chỗ nào Hiền Hòa chưa hiểu, cứ nói với tôi, tôi chỉ cho!

Được "thần đồng toán" Quý ròm "phụ đạo" là mơ ước của bất cứ học sinh nào, tất nhiên trừ Tiểu Long. Tiểu Long từng thọ giáo sư phụ Quý ròm, từng bị sư phụ quát cho xanh mặt đến bây giờ nhớ lại vẫn còn hãi.

Nhưng nhỏ Hiền Hòa không phải là Tiểu Long, sư phụ Quý ròm đâu nỡ áp dụng "bạo lực" trong khi giảng dạy.

Hiền Hòa thấy Quý ròm tự nguyện kèm cặp cho mình thì cảm động lắm. Gần hai tuần nay, thời giờ không có, bụng dạ lại rối bời, nó không màng rớ tới tập vở.

Hôm nay nếu bọn nhỏ Hạnh không bất ngờ xuất hiện và gánh vác giùm việc nhà cho nó, chắc Hiền Hòa cũng chẳng buồn liếc mắt vô tập.

Hiền Hòa lật cuốn tập vật lý, ngay bài "Định luật Ôm", ngước nhìn Quý ròm:

- Quý giảng lại bài này cho Hiền Hòa đi!

Quý ròm là chúa nghịch, thấy bài "Định luật Ôm" thì ngứa miệng lắm. Gặp lúc khác, chắc nó không bỏ lỡ cơ hội tán hươu tán vượn linh tinh.

Nhưng đang trong hoàn cảnh đặc biệt này, Quý ròm chẳng có chút hứng thú nào để trêu chọc.

Suốt cả tiếng đồng hồ liền, nó ngồi nghiêm túc giảng đến khô cả cổ hết hiệu điện thế U đến cường độ I, hết thí nghiệm này đến công thức khác.

Hiền Hòa ngồi chăm chú nghe, đầu gật gà gật gù, chốc chốc lại ngước lên trả lời những câu hỏi của nhỏ Hạnh:

- Cơm chín rồi, giờ hâm thức ăn phải không Hiền Hòa?

- Hiền Hòa ơi, nước mắm để ở đâu?

- Hiền Hòa ơi, có nấu canh không?

Nhỏ Hạnh chạy lên chạy xuống, chừng mười lần thì cơm nước đã đâu vào đó.

Lần thứ mười một, nhỏ Hạnh chạy lên nói:

- Hiền Hòa tiếp tục học bài đi, để Hạnh mang cơm vào bệnh viện cho!

- Không được đâu! – Hiền Hòa giật thót.

- Sao không được?

- Hạnh có biết mẹ mình nằm ở bệnh viện nào, lầu mấy, phòng số mấy đâu!

Nhỏ Hạnh cười:

- Thì Hiền Hòa chỉ cho Hạnh. Có khó gì đâu!

Hiền Hòa lắc đầu. Nó xếp tập, đứng lên:

- Thôi, Hạnh và các bạn ở nhà đi! Để Hiền Hòa mang cơm vào bệnh viện cho!

Nói xong, không để nhỏ Hạnh nài nỉ thêm, Hiền Hòa vội vã đi xuống bếp, cho mọi thứ vào gà mên rồi dắt xe đạp ra khỏi nhà:

- Các bạn ở nhà chơi, chờ Hiền Hòa về ăn cơm chung nhé!

Đợi Hiền Hòa đi khuất, nhỏ Hạnh quay sang Quý ròm:

- Lạ thật đấy!

Quý ròm nheo mắt:

- Chuyện Hiền Hòa giành mang cơm ấy hở?

- Ừ.

- Có gì lạ đâu! Hiền Hòa muốn tự mình chăm sóc mẹ thôi!

Tiểu Long phụ họa:

- Ừ, gặp tôi, tôi cũng giành mang cơm cho mẹ!

Nhỏ Hạnh không nói gì. Nó biết là Quý ròm và Tiểu Long nói đúng. Nếu là nó, nó cũng làm như vậy thôi. Nhưng nét mặt của Hiền Hòa lúc nhỏ Hạnh đề nghị để mình mang cơm vô bệnh viện khiến nó nghi hoặc. Nhỏ Hạnh nhớ khi nghe nó nói như vậy, Hiền Hòa thoáng lộ vẻ bất an. Điều đó làm nhỏ Hạnh thắc mắc quá.

- Nhưng Hạnh nhận thấy thái độ của Hiền Hòa có cái gì đó bất thường! – Nhỏ Hạnh bày tỏ sự băn khoăn.

- Là sao? – Quý ròm tròn mắt.

Nhỏ Hạnh chép miệng và đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Hạnh không biết chắc. Nhưng dường như Hiền Hòa hơi hốt hoảng khi nghe Hạnh đòi mang cơm thay.

Quý ròm nhíu mày:

- Chắc là Hạnh trông gà hóa cuốc đó thôi. Tôi thấy chẳng có lý do gì khiến Hiền Hòa phải hốt hoảng cả.

Một lần nữa, nhỏ Hạnh lại làm thinh trước sự phản bác của bạn. Bởi vì một lần nữa nó thừa nhận Quý ròm nói đúng. Ừ, có thể Hiền Hòa không muốn nhỏ Hạnh làm thay nó cái công việc đó. Hiền Hòa muốn tự mình vào bệnh viện. Và như vậy chẳng có gì để Hiền Hòa phải hốt hoảng. Nhưng không hiểu sao nhỏ Hạnh vẫn có cảm giác là lạ. Cái cảm giác đó rất đỗi mơ hồ, vì vậy khi Quý ròm và Tiểu Long hỏi vặn, nó không thể cắt nghĩa cho rành mạch được.

Một lát Hiền Hòa về.

Bước vô nhà thấy cơm nước đã dọn sẵn, nó nhìn nhỏ Hạnh, mắt long lanh:

- Cảm ơn Hạnh nhé?

Quý ròm đập tay lên ngực:

- Sao bạn chỉ cảm ơn một mình Hạnh? Tôi cũng có công trong chuyện này đấy.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Tôi nữa chi.

Hiền Hòa cười:

- Ừ, thì cảm ơn cả ba bạn.

Đợi Hiền Hòa ngồi vào bàn, nhỏ Hạnh hắng giọng hỏi:

- Mẹ bạn bị bệnh gì thế?

- Mẹ mình bị sốt cao, chưa rõ bệnh gì. Hiện nay các bác sĩ đang xét nghiệm.

Hiền Hòa trả lời tự nhiên đến mức nhỏ Hạnh không có cớ gì để vặn vẹo. Nó làm thinh liếc sang bên cạnh, thấy Quý ròm đang nhìn nó tủm tỉm cười. Nụ cười mím chi của thằng ròm rõ là có ý chọc quê.

Nhỏ Hạnh chẳng để tâm đến sự trêu ghẹo của bạn. Nhưng nó hoang mang ghê lắm. Thậm chí trong một thoáng nó đâm ra nghi ngờ chính sự nghi ngờ của mình. Ừ nhỉ, có thể mẹ Hiền Hòa đang nằm viện thật. Hiền Hòa không thể đối đáp trôi chảy như thế nếu đó là chuyện bịa. Nhưng tại sao nó lại giật mình khi nghe mình đề nghị mang cơm vào bệnh viện thay cho nó nhỉ?

Nỗi băn khoăn đó cứ bám riết lấy Hạnh. Ngay cả khi cả bọn đã ăn cơm xong, ngồi trò chuyện đùa giỡn một lúc rồi chia tay nhau, nhỏ Hạnh vẫn nghĩ ngợi mãi đến chuyện đó trên đường về nhà.

Chương 8

Sáng hôm sau, khi thầy Chiến kêu Hiền Hòa lên bảng trả bài, cả lớp đứa nào cũng nín thở nhìn theo nó. Tuần trước thầy Chiến hăm rồi. Khi thấy Hiền Hòa cứ đứng ngây ra trước câu hỏi dễ ơi là dễ của thầy, thầy chán nản trả tập cho nó và nói lần sau thầy sẽ còn kêu nó nữa.

Trước hàng chục cặp mắt đổ dồn vô mình, Hiền Hòa vẫn thản nhiên. Nó tiến lên chỗ bàn thầy bằng những bước chân chậm rãi. Hiền Hòa bao giờ cũng đi đứng thong dong. Khác với các học sinh khác, nhìn điệu bộ của Hiền Hòa, khó mà đoán được nó có thuộc bài hay không. Vì vậy đứa nào cũng hồi hộp.

Hồi hộp nhất trong những đứa hồi hộp tất nhiên là Tần, Dưỡng, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh. Hôm qua nhỏ Hạnh nhìn thấy Quý ròm giảng bài vật lý cho Hiền Hòa, nhưng sau khi tụi nó ra về Hiền Hòa có lôi môn sinh ra học hay không thì chỉ có trời mới biết.

Thầy Chiến đón lấy cuốn tập của Hiền Hòa nhưng thầy không nhìn vào tập ngay, mà nheo mắt hỏi:

- Bữa nay em có thuộc bài không?

- Thưa thầy, có ạ.

Bấy giờ thầy mới nhìn vào bài học, hắng giọng:

- Thế em cho thầy biết bộ xương giữ vai trò gì trong cơ thể của chúng ta!

Hỏi xong, thầy ngước mắt nhìn thẳng vô mặt Hiền Hòa, chờ xem nó đối đáp ra làm sao.

Nhưng hôm nay đứa học trò ngoan của thầy đã không làm thầy thất vọng. Nó đáp ro ro:

- Thưa thầy, bộ xương có vai trò nâng đỡ cơ thể đứng thẳng trong không gian, làm chỗ bám vững chắc cho các phần mềm như gân, cơ và giúp cho cơ thể có một hình dáng nhất định. Nó còn tạo thành các khoang chứa và bảo vệ các cơ quan bên trong như hộp sọ, lồng ngực …

Hiền Hòa làm một tràng nghe bắt sướng lỗ tai.

Thằng Tần ngóc cổ ngồi nghe, hả hê lắm. Nó quên phắt mới cách đây mấy ngày nó hùng hồn tuyên bố sẽ không thèm dây dưa gì với con nhỏ tổ

viên bướng bỉnh này nữa, thậm chí sẵn sàng từ chức tổ trưởng để thực hiện quyết tâm đó của mình. Tần quên, nên nó khều thằng Dưỡng:

- Tuyệt quá hở mày?

Dưỡng toét miệng cười:

- Ừ, tuyệt thật!

Tần híp mắt:

- Nhờ tao đó.

- Mày làm gì?

- Tao liên tục động viên nó.

- Xạo đi! – Dưỡng nhếch môi – Sao hôm trước mày thề mày sẽ bỏ mặc nó, không thèm biết đến nữa?

- Tao chỉ nói cho hả tức thôi! – Tần cười hì hì – Chứ nó là bạn thân của tụi mình, làm sao tao bỏ mặc nó được.

Dưỡng vẫn chưa hết nghi ngờ:

- Mày động viên nó lúc nào sao tao không nhìn thấy?

- Tao đâu có gặp nó ở trường! – Tần nhún vai – Tao đến tận nhà nó để động viên, có thế mới hiệu quả!

Rồi sợ Dưỡng không tin, Tần gật gù nói thêm:

- Ba mẹ nó khen tao nức nở, còn mời tao ở lại ăn cơm …

Tần còn định ba hoa vung vít thêm vài câu nữa nhưng nhác thấy Hiền Hòa đang ôm tập lò dò đi xuống nó liền nín thinh.

Dưỡng liếc về phía Hiền Hòa, nói:

- Để tao hỏi Hiền Hòa xem có đúng như vậy không há!

Tần tỉnh khô:

- Mày không tin thì cứ hỏi. Nhưng tao nghĩ Hiền Hòa sẽ không thú nhận đâu. Nó sợ quê ấy mà.

Nghe thằng Tần nói "chặn họng" như vậy, Dưỡng hết ham "phỏng vấn" Hiền Hòa. Khi Hiền Hòa vô chỗ ngồi, nó chỉ trầm trồ:

- Bạn làm tụi này ngạc nhiên ghê!

Hiền Hòa không nói gì, chỉ lỏn lẻn cười. Và tiếp tục làm cả lớp ngạc nhiên trong giờ vật lý tiếp theo.

Bài toán nhanh về so sánh điện trở và tính hiệu số điện thế của thầy Hữu, cả lớp chỉ có mười sáu đứa nộp bài kịp giờ và trong mười sáu đứa đó chỉ có mười đứa làm đúng.

Nhờ đã ôn luyện trước với Quý ròm, Hiền Hòa nghiễm nhiên lọt vào đội ngũ "top-ten" đầy vinh quang đó, trong khi cả thằng Tần lẫn thằng Dưỡng đều văng ra ngoài một cách thê thảm.

Nhưng Tần và Dưỡng không buồn, cũng không ganh tị. Tụi nó chỉ trố mắt xuýt xoa:

- Phải bạn đó không, Hiền Hòa?

Trên gương mặt Hiền Hòa lúc này, những bóng mây mờ dường như đã bay xa. Nó long lanh mắt nhìn hai bạn, vẻ thẫn thờ mọi hôm biến mất:

- Hiền Hòa chỉ gặp hên thôi!

Khi nói như vậy, Hiền Hòa khẽ liếc về dãy bàn bên kia, chỗ bọn Quý ròm ngồi, bằng ánh mắt vô cùng ấm áp.

Nhỏ Hạnh bắt gặp cái nhìn của bạn, liền mỉm cười đưa ba ngón tay lên, ý bảo ba giờ chiều nay sẽ ghé nhà.

Khác hẳn với lần đụng đầu nhỏ Hạnh hôm trước, lần này Hiền Hòa gật đầu một cách vui vẻ.

Và khi gật đầu như vậy, nó đinh ninh chiều nay chỉ có ba vị khách quý hôm qua đến nhà nó thôi.

Nào ngờ, đúng ba giờ nghe tiếng chuông cổng, nó chạy ra, ngạc nhiên thấy Tần và Dưỡng đứng lấp ló sau lưng bọn Quý ròm.

Trước ánh mắt trố lên của chủ nhà, thằng Dưỡng cười hề hề:

- Tụi này đến chơi với bạn.

Hiền Hòa tra chìa khóa vào ổ, mắt nhìn nhỏ Hạnh ra ý hỏi.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh rủ Tần và Dưỡng cùng đến thăm bạn đấy.

Vừa đặt chân vào nhà, Tần đã nhìn quanh, gật gù:

- Hạnh có nói cho tụi này biết rồi. Ba bạn thường xuyên đi công tác vắng nhà, mẹ bạn ốm nằm viện nên bạn không có thì giờ học bài phải không?

Hiền Hòa chưa kịp trả lời, Dưỡng đã quay sang Tần, nháy mắt trêu:

- Ủa, chứ sao hồi sáng mày nói mấy hôm nay mày thường đến đây ăn cơm với ba mẹ Hiền Hòa?

Tần tính thò tay bấm Dưỡng nhưng không kịp, bèn nhe răng cười trừ:

- Ờ, ờ, tao nói đùa cho vui ấy mà!

Dưỡng bĩu môi "xì" một tiếng:

- Muốn cho vui chả ai lại đùa như thế cả.

Rồi nó ưỡn ngực, bô bô:

- Muốn cho vui chỉ có một cách thôi …

Nhỏ Hạnh tò mò:

- Cách gì thế hở Dưỡng?

Dưỡng toét miệng cười:

- Hát hò.

Dưỡng vừa nói xong, Hiền Hòa ôm đầu ngồi thụp xuống:

- Bộ ở lớp Dưỡng "tra tấn" bạn bè chưa chán sao mà còn đến đây ca hát?

Dưỡng liếc Hiền Hòa, thấy bạn tuy miệng la bài hãi nhưng mặt mày tươi tỉnh, thật khác hẳn với vẻ rầu rầu mọi bữa.

Nó huơ tay:

- Hiền Hòa yên chí đi! Lần này tôi sẽ cố gắng hát thật êm ái …

Rồi không cần biết mọi người có đồng ý hay không, Dưỡng hùng hồn cất giọng:

- Gió lên rồi căng buồm cho khoái. Gác chèo lên ta nướng ngô khoai …

Dưỡng giữ đúng lời hứa. Nó cố bắt mình hát thật nhỏ nhẹ. Nó cố bắt mình hát thật du dương. Và gió chỉ lên trong câu hát, còn trong ngôi nhà của Hiền Hòa giông bão đã không kéo về, sấm chớp cũng không kéo về như những lần Dưỡng "làm nghệ thuật".

Dưỡng không buồn "tra tấn" Hiền Hòa nữa. Dưỡng chỉ muốn đem lại niềm vui cho bạn. Trước khi đến đây, nó đã nghe bọn Quý ròm thuật lại hoàn cảnh của Hiền Hòa. Nó đã hiểu vì sao ở trên lớp Hiền Hòa buồn đến thế. Hóa ra Hiền Hòa không giận nó, không giận thằng Tần. Hiền Hòa chỉ nhớ ba nhớ mẹ. Ba nó không hiểu sao lâu nay đi đâu mất, còn mẹ nó thì đang nằm viện không biết chừng nào mới được về nhà. Một mình Hiền Hòa sống trong ngôi nhà mênh mông, trống trải, ruột gan héo hắt, lại phải lo

toan, xoay xở mọi thứ, lấy đâu ra tinh thần mà làm bài học bài như chúng bạn. Tội nó ghê!

Trong khi Dưỡng thương cảm cho bạn thì thằng Tần âm thầm tự trách. Cũng như Dưỡng, Tần chỉ biết cảnh ngộ của Hiền Hòa qua bọn nhỏ Hạnh. Nghe nhỏ Hạnh kể, nó há hốc miệng ra. Nghe xong, nó vò đầu bứt tai, vừa thương bạn vừa chửi mình tơi tả. Nó chơi thân với Hiền Hòa, lại là tổ trưởng tổ học tập của Hiền Hòa, nhưng chẳng biết cóc gì những khó khăn của bạn. Nó chỉ giỏi giận hờn, trách móc. Thậm chí nó còn đòi từ chức tổ trưởng để khỏi phải dây dưa với Hiền Hòa. Bây giờ nghĩ lại, nó thấy xấu hổ ghê.

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh không ở trong tâm trạng như Tần và Dưỡng. Tụi nó hồi hộp thưởng thức giọng ca của Dưỡng và khi thằng này ca dứt, ba đứa vỗ tay hoan hô nồng nhiệt.

Dưỡng không biết bọn Quý ròm hoan hô là hoan hô giọng ca đầy kiềm chế của nó. Trong một thoáng, Dưỡng quên phắt mục đích của nó khi đến đây. Nó tưởng nó là ca sĩ đang dẫn đầu cuộc bình chọn của MTV châu Á.

Thế là chưa kịp lấy hơi, nó vội vàng gân cổ hát tiếp bài thứ hai: bài ruột Trống cơm. Lần này, quá cao hứng trước sự cổ vũ của khán giả, Dưỡng trở về giọng hát thật của mình lúc nào không hay.

Đến khi hát chừng một hai câu, he hé mắt dòm ra, thấy bọn Quý ròm mặt nhăn mày nhó, thấy thằng Tần chạy lại đứng tuốt đằng góc nhà, còn Hiền Hòa thì ngồi thụp xuống đằng sau lưng ghế để tránh bị "văng miểng", Dưỡng mới sực nhận ra sự hăng hái quá mức của mình, liền im bặt và lỏn lẻn gãi tai:

- Ờ, ờ … mình quên mất …

Dưỡng sợ bạn bè trách móc, sợ bị lên án là đồ vô lương tâm: Hiền Hòa đang rầu thúi ruột mà còn đang tâm hành hạ. Nhưng chẳng ai nói gì, thậm chí Quý ròm còn cười hì hì và giơ ngón cái lên khen:

- Hiệu quả lắm! Hiệu quả lắm!

Không ai hiểu Quý ròm nói gì, kể cả Dưỡng. Nó ngơ ngác nhìn thằng ròm:

- Mày nói gì thế?

Quý ròm gục gặc đầu:

- Tao bảo giọng ca của mày hiệu quả ghê lắm.

Dưỡng bứt tai:

- Tao chả hiểu gì cả.

- Có gì đâu mà không hiểu! – Quý ròm làm ra vẻ từ tốn – Này nhé, Hiền Hòa lâu nay ở nhà một mình, không có thì giờ quét dọn nhà cửa nên chuột gián, sâu bọ, mối mọt lẫn vi trùng lúc nhúc khắp nơi, mua thuốc diệt côn trùng về xịt chưa chắc đã hết. Nay mày rống lên như thế, tất nhiên bọn chúng sẽ chạy vắt giò lên cổ không còn một mống, chả hiệu quả quá xá quà xa là gì!

Tần hằng ngày ngồi sát rạt bên Dưỡng, bị thằng này "oanh kích" đến điếc đặc đôi tai, nghe vậy không bỏ lỡ dịp trả đũa:

- Ờ, Quý ròm nói đúng đấy! Hôm nào tao phải mời thằng Dưỡng về nhà hát một buổi mới được. Nhà tao dạo này chuột nhiều quá trời quá đất!

Trong khi Dưỡng mặt nhăn mày méo thì nhỏ Hạnh và Hiền Hòa che miệng cười khúc khích.

Tiểu Long thấy tội, bèn đứng dậy kéo tay Dưỡng:

- Tao với mày ra trước sân tưới cây đi!

Câu nói của Tiểu Long nhắc nhỏ Hạnh nhớ đến trách nhiệm của mình. Nó lập tức phân công:

- Bây giờ, Quý giúp Hiền Hòa học bài, làm bài, Tần lau nhà, còn Hạnh sẽ lôi quần áo ra ủi. Khi nào Hiền Hòa học xong, sẽ cùng Hạnh xuống làm bếp, các bạn đồng ý không?

Chương 9

Nhờ sự có mặt của bạn bè, căn nhà trống vắng của Hiền Hòa trở nên sinh động và vui nhộn hẳn.

Thằng Dưỡng được Tiểu Long cứu thoát khỏi cuộc tấn công của Tần và Quý ròm, cảm động lắm. Nó vừa tưới cây vừa cảm ơn thằng mập bằng cách ưu ái phục vụ riêng cho thằng này bản Lý ngựa ô với âm lượng cỡ 100 đề-xi-ben, ngang với hiệu quả âm thanh của một ban nhạc rock điện tử.

May mà thằng Dưỡng biểu diễn ngoài trời nên sức chấn động không đến nỗi gây tổn hại cho sức khỏe người nghe lắm. Hơn nữa, "võ sư vô địch đại lực sĩ" Tiểu Long vốn nội công thâm hậu nên vẫn đủ sức chịu đựng một cách vui vẻ.

Nhỏ Hạnh ngồi ủi quần áo trong nhà, mơ màng lắng tai nghe tiếng hát vọng vào từ ngoài sân, bụng nghĩ: Nếu Dưỡng đứng hát cách người nghe một bức tường thì giọng ca của nó cũng được quá đi chứ!

Trong khi nhỏ Hạnh vừa ủi đồ vừa mỉm cười với ý nghĩ lẩn thẩn trong đầu thì thằng Tần bò mọp trên sàn nhà với miếng giẻ trên tay và xô nước bên cạnh, cắm cúi kỳ cọ vô cùng kỹ lưỡng.

Tần chẳng phải là đứa siêng việc nhà. Bao nhiêu việc nhỏ việc lớn trong nhà, xưa nay nó đều đùn hết cho mẹ và chị. Mỗi lần mẹ nó nhờ nó chuyện gì, nếu nó không khất lần khất lữa thì cũng thực hiện một cách chậm chạp, và trong mười lần như vậy thì hết chín lần rốt cuộc mẹ nó phải tự mình làm lấy cho khỏi ngứa mắt.

Vậy mà hôm nay ở nhà Hiền Hòa, nó chùi rửa sàn nhà của bạn chi li đến mức những kẻ siêng năng nhất cũng phải xám mặt vì ghen tị. Y như thể nó không phải là thằng Tần mọi bữa. Y như thể nó thuê một người nào đội lốt nó để làm cái công việc gian khổ này.

Hiền Hòa thấy bạn không ngại bẩn quần áo, cứ bò xuống sàn cọ tới cọ lui, bụng dạ nó xao xuyến lắm. Nếu biết Tần vốn không phải là đứa siêng năng việc nhà, chắc nó sẽ xúc động đến rưng rưng nước mắt chứ chẳng chơi.

Rồi vẩn vơ nghĩ đến Dưỡng, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó cảm thấy cuộc đời hóa ra đẹp đẽ và ấm áp hơn nó tưởng. Lâu nay, nó gặp chuyện

buồn nên thấy mọi thứ xung quanh đều xám xịt. Nó rầu rĩ đến mức chẳng thiết tha đến bất cứ chuyện gì.

Nhưng từ hôm bọn Quý ròm thình lình xuất hiện đến nay, Hiền Hòa đã tươi tỉnh lên nhiều. Ba nó vẫn chưa về, mẹ nó vẫn chưa về, nhưng bên cạnh nó giờ đây đã có bạn bè quây quần giúp đỡ.

Đang nghĩ ngợi lan man, Hiền Hòa bỗng giật bắn khi nghe Quý ròm gắt:

- Bạn nhìn đi đâu thế? Bạn có nghe tôi chứng minh SO = SA không?

- À, à, – Hiền Hòa bẽn lẽn – Quý nói lại lần nữa đi!

Quý ròm nhìn Hiền Hòa bằng ánh mắt trách móc, tiếc hùi hụi đứa đang ngồi trước mặt không phải là Tiểu Long. Nếu là thằng mập, chắc chắn Quý ròm không chỉ gắt nhẹ hều như thế. Ngặt nỗi đây lại là Hiền Hòa. Hiền Hòa là con gái, lại đang gặp chuyện buồn nên "sư phụ" không thể ra oai được.

"Sư phụ" đành bấm bụng ngồi giảng tới giảng lui một cách nhẫn nại, mãi gần một tiếng đồng hồ sau, "đệ tử" mới nắm vững hết những điều "sư phụ" truyền đạt.

Lúc đó, nhỏ Hạnh cũng đã ủi xong đống quần áo, Tần đã lau chùi, kỳ cọ sàn nhà bóng lưỡng và cây cối hoa cỏ ngoài sân đã được thằng Dưỡng và Tiểu Long tắm táp đâu đó xong xuôi.

Trong lúc bọn con trai ngồi quây quần đánh đô-mi-nô, nhỏ Hạnh kéo tay Hiền Hòa:

- Tụi mình đi làm bếp đi!

Nhỏ Hạnh hôm nay đã quen với vị trí của các vật dụng, không liên tục hỏi bạn như hôm qua nữa. Nó và Hiền Hòa loay hoay một hồi, mọi thứ đã xong.

Nhưng cũng như hôm qua, khi múc thức ăn vào gà mên, nhỏ Hạnh đề nghị:

- Hôm nay, Hạnh đem cơm vào bệnh viện giùm bạn nhé!

Hiền Hòa từ chối ngay:

- Hiền Hòa đem quen rồi.

Nhỏ Hạnh nghi ngờ, lại gạ:

- Hay là Hạnh đi chung với bạn?

- Thôi, Hạnh ở nhà đi! – Hiền Hòa vẫn một mực lắc đầu – Hiền Hòa đi một mình được rồi!

Nhỏ Hạnh đứng trước cửa nhìn Hiền Hòa dắt xe ra cổng, bụng ngập tràn thắc mắc. Nhưng nó lại không biết thổ lộ cùng ai. Lần đầu tiên Quý ròm và Tiểu Long không chịu chia sẻ sự băn khoăn của nó.

Nhỏ Hạnh biết mình không có lý do gì để ngờ vực việc Hiền Hòa giành đem cơm cho mẹ nhưng sự khăng khăng từ chối của bạn khiến nó lo nghĩ ghê lắm. Nó có cảm giác đó là thái độ bất bình thường, nhưng tại sao lại bất bình thường thì nó không giải thích được. Vì vậy mà nó không thuyết phục được Tiểu Long và Quý ròm tin theo mình.

Nhỏ Hạnh không trách hai bạn nhưng nó cứ đứng nghĩ ngợi mãi.

Đang ngồi chơi cờ, nhìn ra thấy nhỏ Hạnh đứng trơ chỗ cửa, Quý ròm nhại giọng Tiểu Long trêu:

- Hạnh ơi, có gì thì "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" rồi từ từ tìm cách giải quyết, đứng đó làm chi cho mỏi chân!

Nhỏ Hạnh thủng thỉnh quay vô:

- Quý xuống bếp phụ với Hạnh dọn cơm đi, ở đó mà trêu với chọc!

Quý ròm nhảy nhổm:

- Còm nhom như tôi mà phụ với giúp được gì! Sao Hạnh không phân công Tiểu Long hay thằng Tần thằng Dưỡng?

- Tốt nhất là cả bốn bạn cùng đi dọn cơm! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Lẽ ra chính Hạnh mới là người không nên nhúng tay vào chuyện đó!

- Tại sao thế? – Quý ròm nhướn mắt.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hôm qua Hạnh làm vỡ một cái đĩa rồi.

- Phải rồi! – Quý ròm kêu lên – Hạnh là chúa lanh chanh mà tôi quên mất!

Rồi Quý ròm huơ tay bô bô:

- Nếu tính đúng tính đủ thì từ khi tôi biết Hạnh đến nay, Hạnh đã đập vỡ tất cả là hai cái thẩu, sáu cái lọ, mười ba cái đĩa, hai mươi tám cái ly, ba mươi sáu …

May làm sao, đúng vào lúc Quý ròm định kê khai tuốt tuột tội trạng khủng khiếp của nhỏ Hạnh trước cặp mắt trố lên vì kinh ngạc của Tần và Dưỡng thì chuông điện thoại đột ngột reo inh ỏi.

Quý ròm mất trớn, ngừng ngay bản cáo trạng và lật đật bước lại chỗ đặt máy.

- Để Hạnh!

Nhỏ Hạnh gọi giật và vượt lên trước bạn, chộp lấy ống nghe.

Quý ròm nhún vai:

- Nghe điện thoại mà cũng giành!

Nhỏ Hạnh phớt lờ, áp ống nghe vào tai:

- A lô!

Ở đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của một phụ nữ:

- Hiền Hòa đấy hả con?

- Thưa bác, cháu là bạn của Hiền Hòa ạ.

- Thế Hiền Hòa có nhà không hả cháu?

- Thưa bác, không ạ!

Nhỏ Hạnh ngập ngừng một thoáng rồi lễ phép hỏi:

- Thưa bác, bác có thể cho cháu biết bác là ai để lát nữa cháu nói lại với bạn Hiền Hòa được không ạ?

Người phụ nữ có vẻ lưỡng lự. Một lúc lâu, nhỏ Hạnh mới nghe tiếng trả lời, giọng buồn như một tiếng thở dài:

- Bác là mẹ của Hiền Hòa!

Câu trả lời khiến nhỏ Hạnh giật nảy người. Bây giờ nó mới nhận ra giọng người phụ nữ quen quen. Trước đây nhỏ Hạnh từng đến chơi nhà Hiền Hòa, đã gặp qua mẹ bạn đôi ba lần.

Vẻ sửng sốt trên mặt nhỏ Hạnh khiến bốn đứa bạn nó lập tức bu lại.

Tiểu Long thì thào:

- Ai thế Hạnh?

Nhỏ Hạnh khoát tay ra hiệu cho các bạn im lặng:

- Dạ thưa bác, cháu là Hạnh đây ạ.

- A, cháu là Hạnh đấy hả? Bác nhớ rồi.

Nhỏ Hạnh chợt nhớ đến bệnh trạng của mẹ Hiền Hòa:

- Thưa bác, bác đã khỏe chưa ạ?

- Ờ, ờ, bác vẫn khỏe.

- Ủa! – Nhỏ Hạnh bỗng kêu lên đầy ngạc nhiên – Cháu quên nữa, Hiền Hòa đang đến chỗ bác mà. Bác chưa gặp bạn ấy sao?

- Cháu nói gì? – Giọng mẹ Hiền Hòa cũng ngạc nhiên không kém – Hiền Hòa đang đến chỗ bác à?

- Vâng ạ.

Mẹ Hiền Hòa sửng sốt:

- Lạ thật! Hiền Hòa đâu có biết chỗ bác ở?

Lần này không chỉ nhỏ Hạnh ngạc nhiên mà cả Tiểu Long, Quý ròm, Tần, Dưỡng đều ngơ ngác ngó nhau. Bốn đứa nãy giờ vẫn châu đầu quanh chiếc ống nghe trên tay nhỏ Hạnh nên không bỏ sót một lời đối đáp nào của hai bên.

Nhỏ Hạnh khẽ liếc các bạn rồi thấp thỏm hỏi:

- Thế không phải bác đang nằm viện hở bác?

- Không! – Mẹ Hiền Hòa giật mình – Ai bảo cháu thế?

- Hiền Hòa bảo! – Nhỏ Hạnh cố trấn tĩnh – Ngày nào cháu cũng thấy bạn ấy đem cơm vào bệnh viện.

Mẹ Hiền Hòa hỏi bằng giọng run run:

- Thế cháu đến chơi có thấy Hiền Hòa đang sống với ai không?

- Thưa, không ạ. Bạn Hiền Hòa chỉ sống một mình thôi, bác.

- Bác hiểu rồi. Cảm ơn cháu nhé.

Mẹ Hiền Hòa nói một cách vội vàng và đột ngột cúp máy.

Nhỏ Hạnh gác ống nghe vào giá đỡ, rồi đưa tay vỗ vỗ trán:

- Hạnh đã nghi ngay từ đầu mà Quý với Long cứ không tin. Rõ là có điều gì không bình thường trong chuyện này.

Quý ròm nhăn nhó:

- Ai mà lường trước được những chuyện như vậy. Chỉ người có giác quan thứ sáu như Hạnh mới đánh hơi được những bí ẩn bên trong thôi.

Tiểu Long nhìn nhỏ Hạnh, giọng thán phục:

- Thế ngay từ đầu Hạnh đã nghi Hiền Hòa đem cơm đi đâu chứ không phải đem đến bệnh viện hở?

- Hạnh không nghĩ thế! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Nói đúng ra, Hạnh không nghi ngờ điều gì cụ thể, chỉ thắc mắc về thái độ kỳ lạ của Hiền Hòa thôi.

Tần bóp trán:

- Quái thật! Nếu Hiền Hòa không đem cơm vào bệnh viện thì đem đi đâu?

Dưỡng nhanh nhẩu hùa theo:

- Ừ, đem đi đâu mà ngày nào cũng đem?

Quý ròm nhìn Tần và Dưỡng, nhếch môi nói:

- Theo tao, Hiền Hòa đem cơm vào bệnh viện chứ chả đem đi đâu cả.

Tiểu Long thắc mắc:

- Thế sao nó không cho Hạnh đem cơm thay, cũng không cho Hạnh đi theo?

Quý ròm nhún vai:

- Quá đơn giản! Vì người nằm trong bệnh viện không phải là mẹ nó.

- Thế người đó là ai?

Nhỏ Hạnh đáp thay Quý ròm:

- Chính là ba Hiền Hòa.

Tiểu Long chưng hửng:

- Chứ không phải ba nó bỏ nhà ra đi sao?

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Căn cứ theo thái độ của mẹ Hiền Hòa qua cuộc nói chuyện khi nãy thì có thể kết luận người bỏ nhà ra đi là mẹ Hiền Hòa chứ không phải ba Hiền Hòa. Mẹ nó bỏ nhà ra đi, ba nó buồn đến phát ốm, phải vào viện. Chính vì vậy khi nãy nghe tin ba nó nằm viện, mẹ nó đã bồn chồn không yên. Và Hiền Hòa đã giấu chúng ta tất cả những chuyện đó.

Tần lúc lắc đầu:

- Tao chả hiểu gì cả. Nếu vậy tại sao khi có người hỏi đến ba Hiền Hòa, nó lại phịa là ba nó đi công tác? Cứ nói thẳng là ba nó nằm viện có hơn không?

Quý ròm trừng mắt:

- Thế nhỡ có người hỏi đến mẹ nó thì nó phải trả lời sao? Mẹ nó quanh năm ở nhà, chẳng làm cơ quan nào, nó không thể bảo mẹ nó đi công tác được.

Dưỡng vọt miệng;

- Thì cứ bảo là nằm viện.

- Nói thế mà cũng nói! – Quý ròm "xì" một tiếng – Cả ba lẫn mẹ không thể cùng một lúc kéo nhau vào nằm trong bệnh viện được. Phịa thế ai người ta tin cho.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, gật gù:

- Quý ròm nói đúng đấy! Nếu cả hai người cùng vắng nhà thì cứ bảo ba đi công tác, còn mẹ nằm viện là hợp lý nhất!

- Ờ há!

Tần gục gặc đầu. Rồi nó tròn mắt nhìn nhỏ Hạnh:

- Thế chốc nữa Hiền Hòa về, tụi mình có nên nói gì không hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh trầm ngâm:

- Tụi mình cứ làm thinh.

Dưỡng vọt miệng:

- Thế không nói cho Hiền Hòa biết mẹ nó vừa gọi điện thoại à?

- Không cần đâu! – Nhỏ Hạnh thở ra một hơi dài – Giờ này chắc mẹ Hiền Hòa đang trên đường về nhà đấy!

- A, phải rồi! – Dưỡng đập tay lên trán – Mẹ nó phải về thăm ba nó chứ!

Tần cười hì hì:

- Người ta bảo "giận thì giận mà thương thì thương" mà! Nhất là lúc này ba Hiền Hòa đang ốm …

Tần ra vẻ ta đây kinh nghiệm đầy mình. Nhưng nó không có dịp chứng tỏ hết sự trải đời. Một hồi chuông điện thoại vang lên cắt ngang câu nói của Tần.

Chương 10

Quý ròm liếc về chỗ đặt máy:

- Mẹ Hiền Hòa lại gọi đấy! Hạnh nghe đi!

Không đợi Quý ròm giục, nhỏ Hạnh đã vọt lại chỗ chiếc máy. Nó hấp tấp đến nỗi đánh rơi chiếc ống nghe xuống nền nhà làm phát ra những tiếng lộc cộc inh tai.

Trong khi Quý ròm nhăn mặt, Tiểu Long, Tần, Dưỡng bụm miệng cười thì nhỏ Hạnh mặt mày tái mét. Nó quýnh quíu nhắc chiếc ống nghe lên, hồi hộp áp vào tai:

- A lô! A lô!

May làm sao các mối dây chưa bị sút ra.

- A lô! – Giọng một người đàn ông vang lên trong ống nói – Xin lỗi, ai đang nói chuyện đấy?

- Dạ, cháu là Hạnh, bạn học của Hiền Hòa! – Nhỏ Hạnh liếm môi.

Gặp người quen, người đàn ông làm một tràng:

- À, Hạnh đấy hả cháu! Bác là ba của Hiền Hòa đây. Cháu gọi Hiền Hòa cho bác nói chuyện một chút!

Suýt chút nữa nhỏ Hạnh đã đánh rơi chiếc ống nghe lần thứ hai. Giọng người đàn ông đúng là giọng của ba Hiền Hòa rồi. Và nếu là ba Hiền Hòa, giờ này ông phải đang ở trong bệnh viện và đã gặp Hiền Hòa rồi mới phải chứ? Hay là vừa rồi ông định dặn Hiền Hòa điều gì nhưng khi nó ra về rồi, ông mới nhớ?

Ý nghĩ sau cùng giúp nhỏ Hạnh bình tĩnh trở lại. Nó nói:

- Thưa bác, Hiền Hòa chưa về tới nhà ạ.

- Ủa, cháu có biết Hiền Hòa đi đâu không? Lẽ ra giờ này nó phải ở nhà ăn cơm chứ?

Lần này thì nhỏ Hạnh có cảm giác lưng mình đang nổi đầy gai ốc. Cả đám bạn nó đang đứng bu kín chung quanh cũng vậy, đứa nào đứa nấy cảm thấy như có một làn gió lạnh thổi qua người.

- Thưa bác, – nhỏ Hạnh thốt lên sửng sốt – Chứ không phải bạn Hiền Hòa vừa vào bệnh viện thăm bác sao?

- Bệnh viện nào? – Ba Hiền Hòa ngớ ra – Không, không có! Chắc là Hiền Hòa đi thăm ai đó! Chết rồi, hay là mẹ nó ốm?

Câu cuối cùng, giọng của ba Hiền Hòa trở nên hốt hoảng. Và cũng như mẹ Hiền Hòa khi nãy, ông lật đật cúp máy. Ông còn vội vã hơn, quýnh quíu đến mức quên cả nói lời cảm ơn.

Nhỏ Hạnh buông ống nghe, ôm đầu rên rỉ:

- Thật không thể hiểu nổi!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Ừ, lạ thật đấy!

Tần đấm hai tay vào nhau:

- Không phải mẹ nó cũng không phải ba nó, rốt cuộc chả có ai nằm trong bệnh viện cả. Thế thì con nhỏ này đem cơm đi đâu hở trời?

- Thế là rõ! – Quý ròm nhún vai, kết luận – Cả ba Hiền Hòa lẫn mẹ Hiền Hòa đều bỏ nhà ra đi!

- Vô lý! – Dưỡng cãi – Chả bậc làm cha làm mẹ nào cùng lúc ra đi để mặc con cái ở nhà một mình cả!

Quý ròm triết lý:

- Cuộc đời không phải lúc nào cũng có lý. Gì chứ chuyện vô lý tao chứng kiến hàng khối!

Dưỡng không chịu thua. Nhưng đúng vào lúc nó định ngoác mồm cãi tiếp thì Hiền Hòa về tới.

Nghe tiếng chuông reo, nhỏ Hạnh nhanh nhẹn chạy ra mở cổng cho bạn.

Hiền Hòa bình thản dắt xe vào, không hay biết trong lúc mình vắng mặt đã có bao nhiêu chuyện xảy ra.

- Mẹ bạn hôm nay khỏe không vậy? – Nhỏ Hạnh hỏi.

- Khỏe.

- Thế các bác sĩ đã tìm ra bệnh chưa?

- Rồi! – Hiền Hòa gật đầu – Đó là bệnh sốt thương hàn.

- Sốt thương hàn cơ à? – Nhỏ Hạnh kêu lên.

Hiền Hòa vẫn bình tĩnh:

- Các bác sĩ bảo bệnh này hiện nay không còn là bệnh nan y. Chỉ điều trị khoảng một tuần là khỏi.

Nhỏ Hạnh vừa trò chuyện vừa kín đáo quan sát, thấy Hiền Hòa không có vẻ gì là phịa chuyện. Điều đó khiến nhỏ Hạnh muốn điên đầu. Siêu thông minh như nó cũng chẳng đoán được điều gì đang ẩn náu đằng sau hành động bí ẩn của bạn.

Bọn Quý ròm nhìn Hiền Hòa bằng ánh mắt là lạ nhưng Hiền Hòa vẫn vô tình không để ý.

Nó đảo mắt nhìn quanh nhà, vui vẻ nói:

- Cảm ơn các bạn nhé! Các bạn dọn dẹp nhà cửa gọn gàng ghê!

Nhỏ Hạnh chợt kêu lên:

- Chết rồi, nãy giờ mải chơi quên dọn cơm. Nào, tất cả chúng ta cùng xuống bếp đi!

Nhỏ Hạnh vừa dứt câu, Tiểu Long, Quý ròm, Tần, Dưỡng lập tức ùn ùn kéo đi.

Thấy nhỏ Hạnh lẽo đẽo đằng sau, Quý ròm xua tay:

- Hạnh lên nhà trên đi! Bộ tính đập vỡ thêm vài cái đĩa nữa hay sao mà đi theo bọn này!

- Quý yên tâm! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Hạnh chỉ đứng chỉ huy và phụ các bạn bưng đồ ăn thôi, còn các bạn phải tự soạn chén bát lấy!

- Ủa, Hiền Hòa đâu rồi? – Tần nhìn dáo dác, buột miệng hỏi.

- Hạnh phân công Hiền Hòa ở nhà trên dọn bàn, sắp ghế. Nhà bếp chật chội, xuống làm gì cho đông!

Lát sau, trong khi bọn Quý ròm loay hoay bắc nồi cơm xuống và xới ra chén, nhỏ Hạnh khệ nệ bưng mâm thức ăn lên nhà trên.

Nhưng vừa tới ngách cửa thông phòng ăn với nhà bếp, nó chợt dừng lại.

Ba Hiền Hòa không biết vào nhà tự bao giờ, đang đi tới đi lui trong phòng. Ở một góc, Hiền Hòa ngồi thu mình trên ghế, đưa đôi mắt ầng ậng nước nhìn theo ba nó.

Chắc khi nãy mình bận rộn dưới bếp nên không nghe tiếng chuông gọi cổng! Nhỏ Hạnh nghĩ bụng và ngần ngại không dám bước ra, đành đặt mâm thức ăn xuống chiếc ghế thấp kế bức vách.

- Thế ngay sau lúc ba đi, mẹ con cũng bỏ đi thật à? – Ba Hiền Hòa dừng lại, đưa mắt nhìn con gái.

- Vâng ạ! – Hiền Hòa sụt sịt – Mẹ bảo nếu ba đi mẹ cũng sẽ đi, xem ai quay về trước cho biết kia mà! Ba cũng nghe thấy chứ đâu phải không!

Ba Hiền Hòa bối rối gãi đầu:

- Ba tưởng mẹ con chỉ dọa thế thôi!

Rồi ông hỏi:

- Thế mẹ con bị bệnh gì thế?

- Con không biết.

- Thế sao mẹ con lại nằm viện?

Hiền Hòa chưa kịp đáp thì tiếng chuông cổng bất thần vang lên khiến nó mừng rỡ bật dậy:

- Chắc mẹ về!

Và ba chân bốn cẳng phóng vụt ra sân.

Lát sau, hai mẹ con Hiền Hòa theo nhau bước vào. Mặt Hiền Hòa tươi tỉnh bao nhiêu thì mặt mẹ nó lạnh lùng bấy nhiêu.

Mẹ Hiền Hòa ngồi xuống ghế, nói trống không:

- Tôi tưởng anh không bao giờ quay về đây nữa chứ?

Ba Hiền Hòa cũng ngồi xuống ghế, thở dài:

- Anh giận anh bỏ đi vì nghĩ rằng còn có em chăm sóc con. Ai ngờ em cũng đi luôn, bỏ con một mình ở nhà, làm mẹ như thế thật không ai hiểu nổi!

Mẹ Hiền Hòa hừ mũi:

- Ai bảo anh là tôi để con ở nhà một mình! Trước khi đi, tôi đã kêu dì Năm lên ở chung với Hiền Hòa …

- Thế dì Năm đâu?

Hiền Hòa vọt miệng đáp thay mẹ, giọng vẫn thút thít:

- Dì Năm ở chừng vài hôm thì bị sốt …

- À! – Ba Hiền Hòa quay sang con gái – Thì ra mấy hôm nay con đem cơm vào bệnh viện là đem cho dì Năm đấy hở?

Ông đập đập tay lên thành ghế, giọng thắc thỏm:

- Chậc, lát nữa ba phải chở mẹ con đi thăm dì Năm ngay mới được!

Nhỏ Hạnh đang lắng tai, bỗng nghe có ai chạm vào lưng, ngoảnh lại thấy Tiểu Long, Quý ròm, Tần, Dưỡng đang xúm xít đằng sau tự bao giờ.

Người vừa đụng vào nhỏ Hạnh là Quý ròm. Quý ròm huých vào lưng bạn và lắc đầu đưa hai tay lên trời, ý nói chuyện ngoắt ngoéo như vậy có thánh mới hòng đoán ra.

Bọn trẻ đưa mắt nhìn nhau, lòng bỗng dưng thấy thương Hiền Hòa quá. Hoàn cảnh mà Hiền Hòa rơi vào hóa ra ngặt nghèo hơn tụi nó tưởng nhiều. Hóa ra ba mẹ nó giận nhau và cả hai đều người trước kẻ sau đùng đùng bỏ đi.

Trước khi ra khỏi nhà, mẹ nó cẩn thận nhờ dì nó đến ở chung và trông nom nó giùm, không ngờ dì nó thình lình ngã bệnh, phải vào viện. Thế là rốt cuộc dì nó không chăm sóc được nó mà ngược lại nó phải một thân một mình chăm sóc dì.

Ngoài kia, mẹ Hiền Hòa âu yếm vuốt tóc con:

- Tội nghiệp con tôi quá!

Bà nói tiếp, giọng như người có lỗi:

- Mai mốt dù giận ba con đến đâu, mẹ cũng sẽ không bao giờ rời xa con …

Ba Hiền Hòa không nói gì nhưng ông khụt khịt mũi liên tục. Nhìn hai bàn tay ông không ở yên một chỗ, lúc thì đặt trên đùi lúc thì ôm lấy gáy, nhỏ Hạnh biết ông đang bứt rứt ghê lắm.

Một lúc, ông nói:

- Thế mấy hôm nay con học hành ra sao?

Nghe ba nó hỏi tới chuyện này, Hiền Hòa muốn òa ra khóc quá chừng. Nó muốn tấm tức kể cho ba mẹ nó biết là tháng vừa rồi nó đứng bét lớp. Nó tụt một lèo như xe tụt dốc, đến nỗi cô Vĩnh Bình phải phê vào sổ liên lạc và nhắc nhở ba mẹ nó phải để ý đến chuyện học tập của nó. Mà đâu phải nó là đứa làm biếng hay dốt đặc cán mai gì cho cam. Chỉ tại ba mẹ nó giận nhau rồi mạnh ai nấy đi, dì Năm nó thì ốm, nó vừa buồn vừa lo vừa phải tự mình cáng đáng mọi việc nên chẳng còn lòng dạ nào để ngó ngàng đến bài vở đó thôi.

Càng nghĩ ngợi Hiền Hòa càng tủi thân, miệng nó không ngừng nức nở.

Hiền Hòa ấm ức lắm, nhưng rốt cuộc nó đã không nói gì. Gia đình nó vừa sum họp, nó không muốn ba mẹ nó phải buồn bã và ân hận. Nó nghĩ khi ký sổ liên lạc, đằng nào ba mẹ nó cũng sẽ biết chuyện gì đã xảy đến với nó trong những ngày vừa qua.

Vì vậy, sụt sà sụt sịt một hồi, nó cắn môi đáp:

- Cũng bình thường thôi ba. Nhờ có các bạn đến học chung với con …

Đang nói, Hiền Hòa sực nhớ tới đám bạn của mình đang ở dưới bếp, liền ngoảnh cổ ra sau, kêu lớn:

- Hạnh ơi!

Nhỏ Hạnh không dám xuất hiện ngay, sợ mọi người biết mình đang đứng ngay sau bức vách.

Đợi Hiền Hòa kêu thêm vài tiếng nữa, nó mới bưng mâm cơm bước ra:

- Chào hai bác ạ.

- Chào cháu! – Mẹ Hiền Hòa mỉm cười – Ồ, cháu giỏi quá!

Ba Hiền Hòa cảm động:

- Hai bác cảm ơn cháu nhiều. Nếu không có cháu đến chơi, Hiền Hòa chắc buồn lắm.

Hiền Hòa nhìn ba, hớn hở khoe:

- Ba ơi, ngoài bạn Hạnh …

Nhưng mẹ Hiền Hòa đã lên tiếng:

- Cháu ở đây ăn cơm với gia đình bác nhé.

- Vâng ạ! – Nhỏ Hạnh cười – Để cháu đi lấy chén.

Hiền Hòa đứng lên:

- Để Hiền Hòa đi với Hạnh.

Quý ròm chặn hai cô bạn ngay ngách cửa:

- Giờ sao?

- Sao là sao?

Quý ròm nhìn Hiền Hòa, phân vân hỏi:

- Tụi này chạy ra chào ba mẹ bạn hay đứng luôn trong này?

Hiền Hòa nhanh nhẩu:

- Các bạn ra ngồi ăn cơm luôn chứ!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Không được đâu!

Tiểu Long khịt mũi:

- Sao không được?

- Không đủ cơm! – Nhỏ Hạnh thở dài – Các bạn cùng kéo ra thì hỏng bét!

Hiền Hòa chớp mắt:

- Ăn thua gì đâu, Hạnh!

Tần gãi đầu:

- Tụi này không ăn, chỉ ra chào thôi.

Quý ròm nhún vai:

- Tụi mình mà thò đầu ra, chắc chắn ba mẹ bạn Hiền Hòa sẽ mời ngồi vô bàn ăn, không tránh được đâu!

Hiền Hòa chớp mắt:

- Thì đâu có sao! Hôm nay là ngày vui mà …

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi cắt ngang:

- Thôi, tốt nhất là mấy bạn cứ đứng nấp trong này. Chờ khi nào ăn xong, Hạnh sẽ giới thiệu các bạn với ba mẹ Hiền Hòa.

Dưỡng gãi cằm:

- Sau đó thì sao?

Nhỏ Hạnh nháy mắt:

- Sau đó thì mạnh bạn nào bạn nấy chạy về nhà lục cơm nguội ra ăn chứ sao!

Hiền Hòa tuy không đồng tình với cách sắp xếp của nhỏ Hạnh nhưng không biết làm sao phản đối. Ngay cả nhỏ Hạnh cũng thế, nó cảm thấy bắt các bạn chui hoài trong bếp cũng kỳ nhưng lại không nghĩ được cách nào hay hơn.

Vì vậy cả hai ngồi ăn mà chẳng thấy ngon lành gì.

Hiền Hòa và nhỏ Hạnh vừa và cơm vừa lấm lét ngoảnh nhìn về chỗ cửa thông xuống bếp.

Mẹ Hiền Hòa gắp thức ăn vào chén nhỏ Hạnh:

- Ăn đi cháu! Cơm còn nhiều lắm, không sợ thiếu đâu!

- Dạ.

Ba Hiền Hòa giục:

- Ăn đi chứ! Hai đứa làm gì mà nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế?

Như để trả lời ông, một tiếng động mạnh đột ngột vang lên ngay chỗ ngách cửa.

Trong khi Hiền Hòa và nhỏ Hạnh xanh mặt thì ba Hiền Hòa quay phắt về phía sau:

- Tiếng động gì thế?

Mẹ Hiền Hòa lộ vẻ căng thẳng:

- Trộm chăng?

- Trộm à? – Ba Hiền Hòa đứng lên – Để anh cho nó một hèo!

Hiền Hòa hoảng hốt:

- Đừng ba …

Cùng lúc đó, Quý ròm quýnh quíu bước ra khỏi chỗ nấp, hai tay giơ cao lên khỏi đầu.

- Quý làm gì thế? – Nhỏ Hạnh sửng sốt.

- Đầu hàng chứ làm gì! – Quý ròm méo xệch miệng – Tôi đâu có muốn ăn gậy vào đầu!

Ba Hiền Hòa đang hùng hổ bước lại chỗ ngách cửa, chợt ngớ ra:

- Ơ …

Quý ròm bỏ tay xuống, chưa kịp nói gì, Hiền Hòa đã vọt miệng:

- Bạn học của con đấy, ba! Bạn ấy đến đây giúp con …

- Trời, thế mà cháu làm bác hồi hộp muốn đứng tim! – Ba Hiền Hòa áp tay lên ngực – Nãy giờ sao cháu không ra ngoài này, đứng trong bếp làm gì!

Mẹ Hiền Hòa niềm nở:

- Ngồi xuống ăn cơm đi cháu.

Đợi Quý ròm ngồi xuống, nhỏ Hạnh quay qua khẽ giọng trách:

- Quý làm gì ầm ĩ thế? Bộ đói bụng muốn ra đây hả?

- Đâu có! – Quý ròm thì thào – Tại thằng Tiểu Long …

- Long sao?

- Nó đói bụng muốn xỉu. Thế là nó ngã vô người tôi, làm tôi ngã đập đầu vô vách …

- Chết rồi! – Nhỏ Hạnh giật thót, bây giờ nó mới nhớ ra Tiểu Long là đứa ăn nhiều, lại mau đói – Hạnh phải chạy vô dặn Long cố chờ một lát mới được.

Nói xong, Hạnh đứng lên:

- Để cháu xuống bếp lấy chén cho bạn Quý.

Hiền Hòa nói:

- Để Hiền Hòa lấy cho.

- Thôi Hiền Hòa ngồi đó đi, để Hạnh lấy.

- Khỏi cần ai lấy cả! – Tiếng Tiểu Long bất thần vang lên – Tôi đã đem ra đây rồi!

Mọi người giật mình ngoảnh lại, thấy Tiểu Long đứng lù lù chỗ cửa, tay cầm hai cái chén, đang toét miệng ra cười.

Ba Hiền Hòa dụi mắt:

- Ôi, cháu cũng là …

Hiền Hòa vui vẻ:

- Bạn ấy là Tiểu Long, cũng là bạn con đó, ba.

Mẹ Hiền Hòa ngạc nhiên:

- Các cháu làm gì mà ở đằng sau nãy giờ thế?

Hiền Hòa đáp thay bạn:

- Các bạn làm bếp phụ con đó mẹ. Các bạn còn tưới cây, ủi quần áo, lau nhà, giúp con ôn tập …

Trong khi Hiền Hòa hớn hở khoe thành tích của các bạn cho ba mẹ nghe thì nhỏ Hạnh nguýt Tiểu Long:

- Long làm gì mà sốt sắng thế?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Đói bụng quá.

Quý ròm nhìn hai cái chén trên tay thằng mập, cười hí hí:

- Hèn gì nó cầm ra tới hai cái chén. Té ra nó tính sẵn cả rồi.

- Các cháu này!

Tiếng của ba Hiền Hòa vang lên khiến bọn Quý ròm lập tức ngưng ngay cuộc đấu khẩu. Cả ba ngoảnh mặt lại, đồng thanh:

- Dạ.

Ba Hiền Hòa nhìn lướt qua các khuôn mặt của bọn trẻ, giọng tự nhiên khàn đi:

- Bác rất cảm động trước việc làm của các cháu. Các cháu đối xử với con gái bác so ra còn tốt hơn hai bác nhiều. Bác nghĩ đó là bài học đối với hai bác.

Ba Hiền Hòa bỗng dưng ăn nói long trọng hẳn khiến bọn trẻ lúng túng nhìn nhau, chẳng biết phải nói gì.

- Bác thay mặt cho cả bác gái xin cảm ơn các cháu thật nhiều nhé.

Bọn trẻ lí nhí:

- Dạ.

Ba Hiền Hòa day qua con gái:

- Hiền Hòa, con lại túi xách của ba lấy hộp kẹo chocolate đem ra đây …

- A, ba có mua chocolate hả ba!

Hiền Hòa vỗ tay reo ầm và nhỏm người lên khỏi ghế. Nhưng nó chưa kịp nhích chân đã thấy Tần và Dưỡng thò đầu ra nhìn láo liên:

- Chào hai bác ạ. Hiền Hòa cứ ngồi đó đi, để bọn này đi lấy cho!

Hai đứa làm một tràng rồi không đợi ai có ý kiến, đã bổ lại chỗ chiếc túi xách.

Quý ròm liếc qua đã biết tỏng hai ông mãnh này đánh hơi thấy kẹo chocolate nên nghị lực tiêu tan, không còn đủ kiên nhẫn chôn chân trong bếp nữa.

Mẹ Hiền Hòa tròn xoe mắt nhìn Hiền Hòa:

- Trời đất! Bạn của con ở đâu trong bếp mà hết đứa này đến đứa khác chui ra vậy hở con?

Ba Hiền Hòa thở đánh thượt:

- Còn ai trong đó, con kêu hết ra đi!

Hiền Hòa chưa kịp đáp thì đằng kia Dưỡng đã bất thần cất giọng:

- Tình bằng có cái trống cơm …

Do quá hứng khởi trước hộp kẹo chocolate hấp dẫn, Dưỡng quên phắt giữ mồm giữ miệng.

Giọng ca đầy giông bão của nó khiến ba mẹ Hiền Hòa giật nảy.

Mẹ Hiền Hòa nhớn nhác:

- Trong bếp còn mấy đứa hát hò kiểu này nữa hở con?

Vẻ lo âu của mẹ Hiền Hòa khiến nhỏ Hạnh, Tiểu Long, Quý ròm và Tần không nín cười được. Thằng Tần ngoảnh mặt lại, vừa cười vừa nhanh nhẩu đáp thay Hiền Hòa:

- Hai bác yên tâm! Trong bếp không còn ai nữa đâu ạ!

- Nếu bạn Dưỡng còn tiếp tục hát thì chỉ có bọn cháu chạy ngược lại vào bếp để lánh nạn thôi ạ.

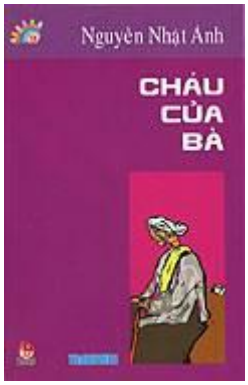
Quý ròm láu lỉnh "đế" thêm một câu khiến mọi người cười rộ.

Và người cười to nhất, vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất dĩ nhiên phải là Hiền Hòa. Bởi họa mi từ nay không còn một mình nữa rồi!

Thành phố Hồ Chí Minh 1999.

HẾT.

Tập 34: Cháu của bà

Đánh máy: Shin Chi
Chính tả: panda.goldfishlove

Tóm tắt nội dung

Tiểu Long trước nay luôn là một đứa con ngoan. Thế mà gần đây nó thường xuyên vắng nhà vào buổi tối. Người nhà thắc mắc, nó đáp là nó đi làm thêm. Ba mẹ nó và anh Tuấn anh Tú quyết liệt ngăn cản. Nhưng Tiểu Long hứa chỉ đi làm khoảng ba tuần thôi. Nhỏ Oanh nghe vậy nghi lắm. Nó bày tỏ sự băn khoăn với Quý ròm và nhỏ Hạnh. Cuộc điều tra bắt đầu ...

Chương 1

-Đỗ Lễ! Mày làm sao thế hả?

Khi Đỗ Lễ để lọt lưới đến quả thứ bảy thì đội trưởng Tiểu Long không nhịn được, quát lên the thé.

Chưa bao giờ Tiểu Long thấy Đỗ Lễ bắt gôn tệ như bữa nay. Mà đối thủ có phải hùng mạnh gì cho cam. Đội bóng 9A3, tức đội 8A3 năm ngoái, xưa nay chưa bao giờ được xem là đối thủ ngang tầm với đội bóng 9A4.

Năm ngoái, đội bóng 8A4 còn ngán ngại đội 9P2 phần nào. Nhưng năm nay tụi lớp 9 đã ra trường, đội bóng của Tiểu Long coi như không còn đối thủ.

Thế mà vừa đụng đội 9A3 trong trận giao hữu đầu năm, chỉ mới trong vòng bốn mươi phút, đội bóng của nó đã để đối phương dẫn trước tới 4-7, một tỉ số không tưởng nổi.

Mặc dù đây không phải là trận tranh giải, nhưng để thủng lưới tới bảy quả trong một trận đấu thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ! Tiểu Long hậm hực nghĩ và tự dưng nó giận thằng Tần quá.

Tần là thủ môn chính thức của đội 9A4 nhưng hôm nay lại ốm. Sao những hôm khác nó không chịu ốm giùm cho, lại nhè ngay cái ngày quan trọng này lại lăn ra ốm, đúng la đồ ghẻ ngứa! Tiểu Long lại tức mình làu bàu và quay nhìn Đỗ Lễ này đang lom khom moi bóng ra khỏi lưới:

- Hôm nay mắt mũi mày để đâu thế?

Đỗ Lễ không nói gì, buồn bã co chân đá bóng lên giữ sân.

Thấy mặt mày Đỗ Lễ buồn thiu, Tiểu Long không nỡ gắt tiếp, lặng lẽ quay lại vạch giao bóng.

Tiền vệ Lâm quạu quọ:

- Nếu thằng Đỗ Lễ cứ tiếp tục "để lỗ" như thế này, bố ai mà đá nổi!

Hải quắn cũng than thở:

- Ừ, tao cũng chẳng còn tinh thần đâu mà sút vào lưới đối phương!

Quý ròm, Minh Vương và Dưỡng tuy không mở miệng oán than nhưng nhìn vẻ mặt xuôi xị của ba đứa này, Tiểu Long biết các bạn mình đã nản chí lắm.

Trước một tỉ số kinh hoàng như thế, Tiểu Long dĩ nhiên cũng chẳng phấn khởi gì nhưng là đội trưởng, nó không thể để lộ sự hoang mang ra ngoài.

- Thôi, đá tiếp đi! – Tiểu Long hắng giọng động viên đội nhà – Còn hai mươi phút, tụi mình thừa sức gỡ hòa mà!

Tiểu Long nói đại, không ngờ vừa giao bóng chừng hai ba phút, Quý ròm đã tinh khôn sửa bóng vào góc lưới đội 9A3, gỡ 5-7. Mười phút sau, một quả trái phá của Hải quắn đi vào góc hiểm rút ngắn tỉ số còn 6-7.

Các cầu thủ 9A4 lên tinh thần, dồn dập tấn công. Khi trận đấu chỉ còn năm phút, một lần nữa Quý ròm đột nhập vùng cấm địa đối phương, khéo léo gảy bóng qua người thủ môn, ghi bàn thắng thứ bảy, xóa nhòa cách biệt mong manh, kéo theo những tiếng hoan hô dậy đất của đám cổ động viên 9A4 bu nghẹt chung quanh.

Nhưng oái oăm thay, trong khi các tiền đạo cố tìm mọi cách ghi bàn thắng quyết định thì Đỗ Lễ lại để lọt lưới thêm hai quả lãng xẹt. Và khi còi trọng tài ré lên kết thúc trận đấu với tỉ số 9-7 nghiêng về phía đội 9A3 thì các cầu thủ 9A4 không hẹn mà cùng đổ gục xuống sân như những cây chuối bị chặt gốc.

Quý ròm nằm lăn trên cỏ, hai tay ôm mặt:

- Trời hỡi trời!

Hải quắn thu nắm đấm, đấm một phát vào không khí:

- Ông sẽ tìm thằng Tần ghẻ, tẩn cho nó một trận.

Minh Vương thường ngày điềm tĩnh là thế mà lúc này cũng quỳ mọp trên sân, đấm tay bình bịch xuống đất:

- Tức ơi là tức!

Nó ngoái cổ về phía sau, đưa mắt tìm Đỗ Lễ và nghiến răng ken két:

- Muôn sự cũng tại …

Nó định nói "Muôn sự cũng tại thằng Đỗ Lễ mà ra" nhưng đền phút chót sực nhớ Đỗ Lễ thuộc tổ 5 của mình, nó liền im bặt.

Nhưng Dưỡng đã nghe thấy, liền cười hê hê:

- Muôn sự cũng tại thằng Đỗ Lễ tổ mày chứ gì!

Dưỡng hừ mũi:

- Bữa nay nó bắt gôn quờ quạng chẳng khác gì xẩm tìm bạc cắc!

Nghe nhắc đến Đỗ Lễ, Hải quắn bật ngồi dậy:

- Đúng rồi! Hôm nay "thủ phạm" chính là thằng Đỗ Lễ!

Thằng Lâm cũng tức tối không kém. Nó gầm lên:

- Chính nó đã hạ nhục tụi mình! Tụi mình phải hỏi tội nó.

Lâm khoát tay một cái, cả bọn lập tức đi theo Lâm.

Trong thoát mắt, sáu đứa đã vây quanh Đỗ Lễ.

Chàng thủ môn tội nghiệp lúc này đang ủ rũ ngồi gục đầu trên gối, mặt thẫn thờ nom đến tội. Để lọt lưới chín quả trong một trận đấu, chắc nó đau xót lắm.

Bất chấp vẻ mặt buồn rười rượi của Đỗ Lễ, Lâm vỗ đánh bộp lên vai bạn, xỏ ngọt:

- "Ăn trứng" no nê chưa hở mày!

Đỗ Lễ ngày thường mồm mép không thua gì Lâm, nhưng bây giờ lại im thít, vẻ cam chịu.

Hải quắn gầm gừ:

- Mày đừng tưởng nín thinh như thế là xong! Trả lời tụi tao đi, mày có nhận tiền của tụi 9A3 không?

Lần này thì Đỗ Lễ không thể không mở miệng. Nó ngước lên, nhìn Hải quắn bằng ánh mắt đau khổ:

- Mày đừng có nói bậy!

Hải quắn cười khảy:

- Nếu mày không cố tình buông thì làm sao bên mình bị thủng lưới tới chín quả được!

Đỗ Lễ buồn thiu:

- Hôm nay tao mệt.

Quý ròm định hùa theo tụi bạn trách cứ Đỗ Lễ vài câu cho hả giận, giờ thấy Đỗ Lễ bộ tịch như con gà rù, nó bất giác động lòng:

- Mày ốm hở?

Đỗ Lễ mừng rơn:

- Ừ, tao ốm.

Lâm đột ngột thò tay sờ lên trán Đỗ Lễ, nghe ngóng một hồi rồi bĩu môi:

- Xạo đi mày! Tao chả thấy trán mày nóng tí ti ông cụ nào cả!

- Thật mà! – Đỗ Lễ nói giọng phân trần – Tao ốm từ hôm qua lận.

Tiểu Long nhíu mày:

- Thế sao mày không nói cho tụi tao biết?

Đỗ Lễ tặc lưỡi:

- Thoạt đầu tao định nói nhưng rồi tao nghĩ nói ra cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ khiến tụi mày lo lắng! Thằng Tần nằm liệt ở nhà, nếu tao nghỉ luôn thì ai sẽ bắt gôn?

Hải quắn nheo mắt nhìn Đỗ Lễ, bụng bán tín bán nghi. Còn Dưỡng thì cười mát:

- Ý mày muốn nói hôm nay mày để thua đến chín quả là còn ít phải không?

Đỗ Lễ nhăn nhó:

- Tao không nói vậy.

Đội trưởng Tiểu Long trầm nghâm một lát rồi đưa tay quẹt mũi, tuyên bố:

- Nếu đúng như thằng Đỗ Lễ nói thì trận thua tan nát hôm nay có thể coi như một tai nạn đột xuất, không có gì phải bàn luận nữa!

Tiểu Long đứng lên:

- Tụi mình về!

Quý ròm đưa tay kéo Đỗ Lễ dậy:

- Mày cũng về đi! Đừng buồn nữa!

Đội trưởng đã nói vậy cả đội đành giải tán. Nhưng hai đứa trong băng "tứ quậy" là tiền đạo Hải quắn và tiền vệ Lâm dường như bất phục.

Lâm bá vai Hải quắn vừa đi vừa ngâm ngợi:

- Bởi Đỗ Lễ hôm nay "để lỗ"

Mình tốn tiền mua rổ đựng banh!

Hai câu thơ của thằng Lâm khiến Đỗ Lễ mặt rúm lại như quả cau khô. Nó nghe hai câu thơ này không phải lần đầu. Cứ sau những trận Đỗ Lễ thay thằng Tần giữ gôn và lụp chụp để lọt lưới vài ba quả, thế nào thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" cũng ông ổng ngâm tặng nó hai câu này. Những lần như

vậy, Đỗ Lễ không tài nào nhịn được. Bao giờ nó cũng ngoác mồm cãi lại, có khi suýt xảy ra đánh nhau to.

Nhưng hôm nay, Đỗ Lễ chẳng buồn lên tiếng. Đầu cúi gằm, nó lủi thủi đi sau lưng tụi bạn.

Hải quắn nhác thấy, huých khuỷu tay vô hông thằng Lâm:

- Đừng chọc nó nữa, mày!

Chương 2

Hôm qua Hải quắn hỏi Đỗ Lễ có nhận tiền của tụi 9A3 không là hỏi chơi, hỏi cho hả tức. Vì thằng Đỗ Lễ để lọt lưới nhiều quá.

Chứ chẳng ai nghĩ Đỗ Lễ bị tụi 9A3 mua chuộc. Trong một trận cầu giao hữu chẳng có gì quan trọng, chả ai mua chuộc đối thủ làm gì, dù chỉ với một que kem.

Tiểu Long dĩ nhiên cũng nghĩ vậy. Nhưng sáng nay nó vừa vào lớp, nhỏ Lệ Hằng đã đưa tay ngoắt ngoắt.

- Tiểu Long ơi, lại nói cái này cho nghe nè.

Tiểu Long ngạc nhiên bước lai:

- Gì thế?

Đợi Tiểu Long đến gần, Lệ Hằng hạ giọng vẻ bí mật:

- Bạn là đội trưởng, vậy bạn có biết vì sao hôm qua đội bóng lớp mình thua xiểng liểng thế không?

- Biết! – Tiểu Long không hiểu sao Lệ Hằng lại hỏi như vậy nhưng vẫn gật đầu đáp – Tại Đỗ Lễ bị ốm.

- Sao bạn biết Đỗ Lễ bị ốm?

Nghe Lệ Hằng hỏi dồn, Tiểu Long hơi ngập ngừng:

- Chính Đỗ Lễ nói.

Lệ Hằng nhún vai:

- Như vậy bạn bị lừa rồi.

- Tôi bị lừa? – Tiểu Long trố mắt.

- Đúng vậy. Lệ Hằng nghĩ Đỗ Lễ để thủng lưới dễ dàng như thế không phải vì ốm.

- Thế vì cái gì?

Lệ Hằng bỗng nói:

- Cách đây hai ngày Lệ Hằng nhìn thấy Đỗ Lễ ngồi uống nước với một cầu thủ 9A3.

Lệ Hằng không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Long, nhưng ý tứ đã quá rõ.

Tố cáo của Lệ Hằng làm Tiểu Long giật thót:

- Tụi nó ngồi với nhau ở đâu?

- Trong căng-tin.

Tiểu Long nhíu mày:

- Sao Lệ Hằng biết đứa ngồi với Đỗ Lễ là cầu thủ đội 9A3?

- Ngay lúc đó thì Lệ Hằng không biết, nhưng hôm qua anh chàng đó sút bóng vào lưới Đỗ Lễ thì Lệ Hằng nhận ra.

Tiểu Long cắn môi:

- Nó mặc áo số mấy?

- Số 7.

- À, thằng Hùng đầu đinh.

- Đúng rồi! – Lệ Hằng reo lên – Anh chàng này để đầu đinh.

Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi thận trọng hỏi:

- Bữa đó ngoài Lệ Hằng, còn có bạn nào trong lớp mình nhìn thấy Đỗ Lễ ngồi với thằng Hùng đầu đinh nữa không?

- Không. Chỉ có mình Lệ Hằng thấy. Vì lúc đó là sáng sớm, học sinh mới lác đác.

Đang nói, Lệ Hằng như chợt nghĩ ra điều gì, liền cau mày:

- Bộ Tiểu Long không tin Lệ Hằng hở?

- Lệ Hằng đừng hiểu lầm! – Tiểu Long bối rối xua tay – Tôi chỉ hỏi cho biết thế thôi.

- Biết để làm gì?

Tiểu Long nghiêm nghị:

- Nếu chỉ có mỗi mình Lệ Hằng nhìn thấy thì tôi đề nghị Lệ Hằng đừng nói chuyện này với ai.

- Sao vậy?

- Chưa rõ thực hư ra sao, nếu tin này loang ra bạn bè sẽ ngờ vực lẫn nhau.

- Nhưng Lệ Hằng đã nói với Tiểu Long rồi.

- Nói với tôi thì được! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Tôi sẽ kín đáo điều tra xem như thế nào.

Lệ Hằng liếm môi:

- Thế Lệ Hằng nói với thầy Vĩnh Long được không?

- Nói với thầy Vĩnh Long làm chi? – Tiểu Long ngẩn tò te – Thầy đâu còn làm chủ nhiệm lớp mình.

Thầy Vĩnh Long dạy toán, làm chủ nhiệm lớp 9A4 có có mỗi tháng đầu tiên. Qua tháng thứ hai, Cô Vĩnh Bình thay thế vai trò của thầy. Còn thầy được ban giám hiệu cử qua làm chủ nhiệm lớp 9A3. Bạn bè trong lớp kháo nhau: tụi 9A3 "quậy" lắm, phải nghiêm khắc như thầy Vĩnh Long mới trị nổi.

Tiểu Long chả rõ thực hư thế nào, nhưng nghe Lệ Hằng bảo sẽ báo cho thầy biết chuyện này, nó ngạc nhiên lắm.

Lệ Hằng giải thích:

- Thầy Vĩnh Long trước đây làm chủ nhiệm lớp mình, nay làm chủ nhiệm lớp 9A3, như vậy nếu thầy đứng ra tra hỏi, Lệ Hằng nghĩ Đỗ Lễ và Hùng đầu đinh sẽ không dám nói dối.

- Đó cũng là một ý kiến hay! – Tiểu Long gật gù – Nhưng Lệ Hằng đừng vội! Đợi chừng nào tôi điều tra không xong, hãy báo cho thầy Vĩnh Long cũng không muộn!

Tới đây thì sự nghi ngờ trong lòng Lệ Hằng đã tan biến. Nó nhìn Tiểu Long, giọng vui vẻ:

- Thế mà Lệ Hằng tưởng Tiểu Long không tin lời Lệ Hằng.

- Đâu có! – Tiểu Long toét miệng cười – Tôi phải cảm ơn bạn nữa ấy chứ.

Tiểu Long cười. Nhưng nó chỉ cười xã giao lúc đó thôi. Khi quay lại chỗ ngồi, nụ cười trên môi nó lập tức tắt ngóm, thay vào đó là vẻ đăm chiêu tư lự.

Thật bụng Tiểu Long không ngờ vực gì Đỗ Lễ. Nó biết Đỗ Lễ không phải là đứa sẵn sàng "bán rẻ" bạn bè. Nhưng câu chuyện của Lệ Hằng khiến nó băn khoăn quá đỗi. Nó biết Đỗ Lễ xưa nay không bao giờ qua lại với Hùng đầu đinh. Vì vậy việc Đỗ Lễ ngồi uống nước với thằng này trong căng-tin là một sự kiện rất không bình thường.

Hùng đầu đinh to con không thua gì Tiểu Long, tóc cắt ba phân, lúc nào cũng dựng đứng như bàn chải. Nó là một hậu vệ thuộc loại "chém đinh chặt

sắt", tài nghệ chẳng giỏi giang gì nhưng hay ỷ sức lấn huých đối thủ nên những đứa nhỏ con như Lâm hay Quý ròm rất ngán.

Tiểu Long nhíu mày cố nhớ lại diễn tiến trận tranh tài hôm qua. Nó cố nhớ xem Hùng đầu đinh và Đỗ Lễ có nháy nhó gì với nhau không nhưng chẳng tài nào nhớ nổi. Hôm qua, trước sự tấn công tối mày tối mặt của đối phương, Tiểu Long lo phá bóng muốn hụt hơi, mắt mũi đâu mà để ý đến ai.

Mải loay hoay nghĩ ngợi, Tiểu Long không hay Quý ròm và nhỏ Hạnh đã bước vào chỗ ngồi.

- Mày nghĩ gì mà nhăn nhó tợn thế hở mập?

Quý ròm lên tiếng hỏi, ngạc nhiên thấy thằng mập trầm tư khác hẳn ngày thường.

- À, à, không có gì! – Tiểu Long giật mình ngước lên.

- Lại dóc đi! – Quý ròm bĩu môi – Rõ ràng mày đang lo nghĩ chuyện gì.

Biết không thể qua mắt thằng ròm được, Tiểu Long cười khì:

- Ờ, ờ, tao đang lo …

- Lo chuyện gì?

Tiểu Long chớp mắt:

- Lo thầy Chiến kêu lên trả bài.

Nhỏ Hạnh mỉm cười trấn an bạn:

- Tuần trước thầy đã kêu Long lên bảng rồi, tuần này thầy không kêu nữa đâu.

- Ờ, tôi cũng hy vọng thế.

Tiểu Long vừa nói vừa đưa tay quẹt mũi. Trước nay Tiểu Long không hề giấu giếm hai bạn chuyện gì. Nhưng lần này tự dưng nó lại không muốn tiết lộ câu chuyện về Đỗ Lễ. Lần này Tiểu Long muốn tự mình tìm hiểu. Nó không muốn nhất nhất việc gì cũng nhờ tới bộ óc của Quý ròm và nhỏ Hạnh. Hơn nữa, nó biết Quý ròm chưa nguôi ấm ức về trận thua đậm tụi 9A3. Hôm qua, Quý ròm sở dĩ không nặng lời với Đỗ Lễ vì cho rằng thằng này ốm thật. Nếu biết Đỗ Lễ không ốm, nếu biết mấy ngày trước đó Đỗ Lễ ngồi chuyện trò thân mật với thằng Hùng đầu đinh, chắc chắn Quý ròm sẽ làm ầm ĩ lên.

Tiểu Long nghĩ vậy và từ lúc đó cho đến khi lẽo đẽo trên đường về, nó im thít.

Tới ngã ba Cây Điệp, nó vẫy tay với Quý ròm và nhỏ Hạnh, tươi cười:

- Về nhé!

Đợi hai bạn khuất sau góc phố, Tiểu Long ba chân bốn cẳng chạy ngược lại hướng cũ.

Nó mừng rơn khi bắt gặp Đỗ Lễ đang lững thững một mình trên vỉa hè.

Đỗ Lễ cũng vừa kịp nhìn thấy Tiểu Long.

- Mày bỏ quên cái gì trên lớp hả? – Đỗ Lễ trố mắt hỏi.

Tiểu Long cười hì hì:

- Không, tao đi tìm mày.

Đỗ Lễ chỉ tay vào ngực mình, ngơ ngác:

- Tìm tao?

- Ừ.

- Chi vậy?

- Rủ mày đi uống nước.

Đỗ Lễ tưởng mình vừa từ trên cung trăng rớt xuống:

- Mày không đùa đấy chứ?

- Không.

Nét mặt Tiểu Long nghiêm trang quá khiến Đỗ Lễ không hiểu ra làm sao. Nó vò đầu:

- Sao tự nhiên mày tìm tao rủ đi uống nước?

Tiểu Long ỡm ờ đáp:

- Tao thích vậy.

Đỗ Lễ đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn bạn:

- Chứ không phải mày định trách móc tao chuyện hôm qua hả?

Tiểu Long nhún vai:

- Chuyện hôm qua không có gì đáng trách nếu quả thực mày bị ốm.

Câu nói của Tiểu Long làm Đỗ Lễ chột dạ:

- Tao ốm thật mà.

Tiểu Long mỉm cười và nhắc lại lời mời:

- Mày đi uống nước với tao chứ?

Đang trưa khát cháy cổ, khi nãy Đỗ Lễ đã định nhận lời, nhưng lúc nghe Tiểu Long nói xa xôi bóng gió về trận thua đậm tụi 9A3, nó đâm ngán, bèn lắc đầu:

- Không, tao phải về nhà. Hôm nay nhà tao có việc.

Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Chứ không phải mày không muốn ngồi uống nước với tao hả?

- Đâu có.

Tiểu Long nhếch mép:

- Mày thích ngồi với thằng Hùng đầu đinh hơn chứ gì!

Trong một thoáng, Đỗ Lễ có cảm giác như ai đang nện búa vào ngực mình.

Nó sững sờ đến mức chỉ biết há hốc miệng ra nhìn bạn, không nói được câu nào.

- Làm gì mày giương mắt ếch lên như thế? – Tiểu Long cười khảy – Muốn không ai biết thì đừng làm!

- Tao có làm gì đâu! – Đỗ Lễ ấp úng cố trấn tĩnh.

Tiểu Long quắc mắt:

- Thế hôm trước mày và thằng Hùng đầu đinh bàn với nhau chuyện gì thế?

- Có bàn bạc gì đâu! – Đỗ Lễ nuốt nước bọt – Tụi tao chỉ ngồi chơi thôi.

- Hừ, ngồi chơi! – Tiểu Long "xì" một tiếng – Chả ai lại ngồi chơi với một đứa xưa nay mình không chơi bao giờ cả!

Tiểu Long cay đắng nói thêm:

- Nhất là khi đứa đó ở trong đội bóng sắp sửa thi đấu với mình.

Tiểu Long không nói thẳng. Nhưng sự nghi ngờ trong cái câu vừa rồi thì rõ mười mươi.

Đỗ Lễ tái xạm mặt:

- Bộ mày nghi tao "bán độ" trận đấu hôm qua hả?

- Thực tình thì tao chả nghi gì mày! – Tiểu Long thở đánh thượt – Nhưng tao không thể không thắc mắc về chuyện mày gặp gỡ Hùng đầu đinh.

- Tao đã nói rồi! – Đỗ Lễ tặc lưỡi – Tụi tao chỉ ngồi chơi.

- Tao cũng đã nói rồi! – Tiểu Long nheo mắt – Chuyện mày ngồi chơi với thằng Hùng đầu đinh là chuyện khó tưởng tượng nổi.

Đỗ Lễ chép miệng:

- Tao và nó ngồi chung bàn chỉ là tình cờ.

Giải thích của Đỗ Lễ làm Tiểu Long chưng hửng, nó không bao giờ nghĩ đến khả năng này:

- Tình cờ?

- Ừ! – Đỗ Lễ gật đầu – Hôm đó tao vào trước, một lát sau nó lò dò bước vô ngồi xuống cạnh tao.

Tiểu Long nhíu mày:

- Nhưng chẳng lẽ hai đứa mày không nói chuyện gì với nhau?

- Dĩ nhiên là có! – Đỗ Lễ thản nhiên – Nhưng tụi tao chỉ nói chuyện vu vơ, chẳng liên quan gì đến trận đấu hôm qua cả.

Tiểu Long nghệt mặt nghe, chẳng rõ Đỗ Lễ có đang chơi trò dóc tổ hay không. Nó không tin có một sự tình cờ lạ lùng như thế. Năm học đã bắt đầu mấy tháng nay rồi, tình cờ sao chẳng tình cờ vào lúc nào lại nhằm ngay lúc đội 9A4 sắp sửa đụng độ 9A3 để tình cờ?

Bụng bán tính bán nghi nhưng Tiểu Long chẳng biết làm sao để kiểm chứng, cũng không nghĩ ra câu nào hay ho để vặn vẹo. Xưa nay gặp những tình huống nan giải như thế này, việc giải quyết đều do Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh phụ trách, Tiểu Long chỉ đóng vai "ba quân dạ dạ". Bây giờ bắt một tên đầu sai chỉ đâu đánh đấy phải tự mình đứng ra phân tích, nhận xét và lần tìm đầu mối giữa mớ bòng bong thì đúng là khổ thân nó quá.

Tiểu Long càng nghĩ càng rối, cuối cúng không muốn rối thêm nữa, nó đành lúng túng đưa tay quẹt mũi, bất lực hỏi:

- Mày nói thật đấy hở?

Nghe câu hỏi xuôi xị của thằng mập, Đỗ Lễ toét miệng cười:

- Thật chứ sao không.

Rồi liếc mắt về phía ngả rẽ đang dần hiện ra trước mặt, nó sung sướng giơ tay chào:

- Về nhé!

Chương 3

Bây giờ Tiểu Long mới biết muốn làm thám tử không phải dễ. Lúc mới giáp mặt Đỗ Lễ, tung ra vài câu đón đầu, nó đinh ninh sẽ dễ dàng bắt trọn ổ đối phương.

Nào ngờ Đỗ Lễ lẩn giỏi như chạch. Chỉ cần một chiêu "tình cờ ", nó đã làm Tiểu Long cứng họng.

Tiểu Long vừa đếm bước vừa đưa tay lên cốc đầu. Đã mấy lần, nó định chạy thẳng đến nhà Quý ròm hoặc nhà nhỏ Hạnh, kể tất tần tật mọi chuyện cho hai bạn nghe. Nhưng rồi nó kềm lại được. Cứ hở một tí lại cầu cứu thằng ròm và con nhỏ kính cận này thì ẹ quá.

Tiểu Long không muốn ẹ. Nó muốn tự mình điều tra xem Đỗ Lễ có thực đã "bắt tay" với tụi 9A3 trong trận đấu hôm qua hay không. Khi nãy Đỗ Lễ đã chối phăng, nhưng làm sao biết được nó không vờ vĩnh.

Tiểu Long cốc đầu đến cái thứ tám thì nảy ra một ý tuyệt hay: Tại sao mình không thử tưởng tượng mình là Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh? Ừ, nếu hai đứa nó lâm vào tình cảnh như mình thì chúng sẽ xoay xở ra sao nhỉ? Tiểu Long tự hỏi. Và nó sung sướng tự trả lời: Phải dò hỏi nơi thằng Hùng đầu đinh!

Sáng hôm sau, Hùng đầu đinh đang ngồi ăn chè trong căng-tin thì Tiểu Long xăm xăm đi vô.

Sau khi vờ dáo dác tìm chỗ ngồi, Tiểu Long buông phịch người xuống chiếc ghế cạnh đối phương, mỉm cười:

- Tao ngồi đây được không mày?

- Mày ngồi đi!

Hùng đầu đinh đáp, ngạc nhiên khi thấy thằng mập tự dưng khách sáo tợn.

Tiểu Long kêu một ly chè rồi quay sang Hùng đầu đinh, lân la gợi chuyện:

- Tụi mày chiều nay có dượt bóng không?

- Không! Chiều nay tới phiên tụi 8P1.

Tiểu Long chớp mắt:

- Đội 9A3 năm nay đá chiến ghê!

Được đội trưởng đội bóng giỏi nhất trường khen ngợi, Hùng đầu đinh khoái tít mắt. Cánh mũi nó phập phồng:

- Chiến gì đâu!

Tiểu Long đón lấy ly chè người phục vụ bưng ra, hừ giọng phản đối:

- Mày đừng khiêm tốn. Hôm qua tụi mày đã quần tụi tao tơi tả.

- Tụi tao gặp may thôi! – Hùng đầu đinh tiếp tục lịch sự – Tại thằng Đỗ Lễ bên mày hôm qua bắt quá tệ. Nếu thằng Tần đứng trong khung thành thì kết quả chẳng biết ra sao.

Hùng đầu đinh làm Tiểu Long chới với. Tiểu Long định trò chuyện vòng vo, chờ cơ hội thật thuận tiện mới mở miệng thăm dò. Nó không muốn nhắc đến tên Đỗ Lễ sớm, sợ đối phương cảnh giác. Không ngờ thằng Hùng đầu đinh chẳng kiêng kỵ gì, mới nói qua nói lại hai ba câu đã "độp" ngay đến tên Đỗ Lễ. Sao lạ thế nhỉ? – Đầu Tiểu Long xoay như chong chóng – Chẳng lẽ giữa Đỗ Lễ và Hùng đầu đinh không có chuyện gì mờ ám thật? Hay thằng Hùng đầu đinh bản lĩnh kinh người này đã đoán ra mục đích của mình nên vờ nói thế để đánh tan sự ngờ vực trong lòng mình?

Tiểu Long ngớ người mất một lúc mới ấp úng mở miệng được:

- Ờ, ờ … thằng Đỗ Lễ hôm qua bắt gôn chẳng ra làm sao thật.

Hùng đầu đinh nheo mắt:

- Tao nghe tụi lớp mày nói hôm qua nó bị ốm.

Tiểu Long bối rối:

- Ờ, tao cũng nghe thế!

Đang loay hoay chưa biết phải tiếp tục cuộc điều tra như thế nào, óc Tiểu Long chợt lóe lên. Nó nhìn đăm đăm vào mặt Hùng đầu đinh, khụt khịt mũi:

- À, hôm nó ngồi với mày trong căng-tin, mày có thấy nó ho hen hay sổ mũi gì không?

Tiểu Long vừa hỏi vừa quan sát nhất cử nhất động của đối phương. Nhưng Hùng đầu đinh chẳng có biểu lộ gì khác lạ, cũng chẳng buồn thắc mắc tại sao Tiểu Long biết nó từng ngồi chung với Đỗ Lễ trong căng-tin. Nó thản nhiên múc một muỗng chè:

- Hôm đó tao chả thấy gì cả.

Thái độ của Hùng đầu đinh ra ngoài tiên liệu của Tiểu Long. Như vậy chắc Lệ Hằng và mình đã nghi oan cho Đỗ Lễ! Tiểu Long bần thần tự nhủ và liếm môi gượng hỏi:

- Thế hôm đó nó chẳng nói gì với mày sao?

Hùng đầu đinh vẫn vô tâm:

- Ờ, nó có nhờ tao một chuyện.

- Chuyện gì thế?

Hùng đầu đinh nhăn mặt:

- Chuyện này kỳ cục lắm.

Tiểu Long trố mắt:

- Chuyện gì mà kỳ cục?

- Nó nhờ tao đóng vai anh nó.

- Thằng Đỗ Lễ nhờ mày đóng vai anh? – Tiểu Long ngơ ngác – Làm thế để làm gì?

Hùng đầu đinh cắn môi:

- Nó bảo nó có ông anh tên là Nghĩa, vừa rồi bị công an bắt.

- Anh nó làm gì mà bị bắt? – Mặt mày Tiểu Long lộ vẻ căng thẳng.

- Nó bảo anh nó chẳng làm gì cả …

- Chẳng làm gì sao lại bị bắt?

Hùng đầu đinh cau mày:

- Mày nhảy chồm chồm vào miệng tao như thế làm sao tao kể! – Rồi nó hắng giọng – Theo như thằng Đỗ Lễ nói thì anh nó chỉ có mỗi tội mê xe gắn máy thôi. Thế là nhập bọn với tụi nhóc chuyên chơi xe. Một hôm, anh nó chở một thằng nhãi đua theo đàn …

Nghe tới đây, Tiểu Long lại ngứa miệng:

- Thế là bị bắt về tội đua xe trái phép?

- Trật lất! – Hùng đầu đinh bĩu môi – Nếu thế thì cũng còn dỡ! Đằng này thằng ngồi phía sau là thằng giật dọc. Lúc chạy ngang ngã tư Hàng Xanh, anh thằng Đỗ Lễ vừa nhả ga chậm xe lại, thằng kia liền thò tay giật phắt sợi dây chuyền của khách đi đường. Nào ngờ sợi dây chắc quá, anh thằng Đỗ Lễ lại bị bất ngờ, thế là chiếc xe đổ kềnh …

- Chẳng lẽ anh thằng Đỗ Lễ không biết gì về toan tính của đồng bọn sao?

Hùng đầu đinh chép miệng:

- Thằng Đỗ Lễ bảo là anh nó chẳng hay biết gì cả, thậm chí cũng chẳng quen biết thằng nhãi ngồi sau lưng. Thằng này do mấy tay chơi xe kia dẫn tới.

Tiểu Long gật gù:

- Như vậy là anh thằng Đỗ Lễ bị tụi kia lợi dụng rồi.

- Nhưng khổ nỗi chẳng ai người ta chịu tin cho! – Hùng đầu đinh thở đánh thượt – Cả bọn bị công an hốt trọn về đồn. Người ta còn phải điều tra nữa chứ!

Tiểu Long chớp mắt:

- Chuyện xảy ra lâu chưa?

- Cả tuần nay rồi. Anh thằng Đỗ Lễ từ hôm đó đến nay vẫn bị giam cứng.

Câu chuyện Hùng đầu đinh vừa tiết lộ khiến Tiểu Long bồn chồn quá đỗi. Bây giờ thì nó hiểu tại sao thằng Đỗ Lễ lại để thua đậm đội 9A3 như thế. Thì ra Đỗ Lễ chẳng "bán độ", cũng chẳng ốm. Anh nó bị nhốt, nó chẳng còn bụng dạ nào bắt bóng đó thôi. Vậy mà mình đem lòng ngờ vực nó, bậy bạ ghê!

Chợt Tiểu Long nhớ đến một chuyện quan trọng:

- Ủa, thế chuyện này liên quan gì đến việc nó nhờ mày đóng vai anh nó? Chẳng lẽ nó muốn mày … vào ngồi tù giùm anh nó?

Hùng đầu đinh khịt mũi:

- Thằng Đỗ Lễ có một người bà.

Câu trả lời quá xá vắn tắt của Hùng đầu đinh khiến Tiểu Long nhăn mặt. Nó định vọt miệng hỏi nhưng sực nhớ lời trách móc khi nãy của đối phương liền bấm bụng ngồi im, chờ nghe tiếp.

- Nó bảo bà nó đã kém mắt lắm rồi. Ban ngày còn nhìn thấy lờ mờ, chứ ban đêm thì chịu chết, chỉ sờ soạng. Mấy hôm nay không thấy anh nó về nhà, bà nó hỏi thăm luôn. Nó và mẹ nó giấu biến mọi chuyện, bảo anh nó dạo này thường tới nhà bạn ôn tập rồi ngủ luôn lại đó.

- Thế bà nó có nghi ngờ gì không? – Tiểu Long lo âu.

- Thằng Đỗ Lễ bảo thoạt đầu thì bà nó chẳng ngờ vực gì, nhưng gần đây thì bà nó cứ gạn hỏi luôn. Hình như bà nó đã bắt đầu đâm nghi.

Tới đây, Tiểu Long ngờ ngợ hiểu ra:

- Cho nên nó nghĩ đến việc nhờ mày đóng vai anh Nghĩa nó để đánh lừa bà nó.

- Ừ. Nó nhờ tao tối tối ghé nhà nó chơi. Khi nào bà nó hỏi tới anh Nghĩa nó thì tao chường mặt ra. Đợi khi nào bà nó ngủ, tao hẵng về.

- Tao hiểu rồi.

Nó bỗng thắc mắc:

- Nhưng tại sao thằng Đỗ lễ không nhờ ai khác mà nhờ mày?

Hùng đầu đinh nhăn nhó cười:

- Tại vì tao tướng tá giống anh nó. Thằng Đỗ Lễ bảo thế. Nó bảo anh nó cũng to con, đậm người, lại để đầu đinh như tao.

- Nhưng còn giọng nói? – Tiểu Long liếm môi – Chẳng lẽ giọng mày cũng giống giọng anh nó?

Hùng đầu đinh nhún vai:

- Tao cũng thắc mắc hệt như mày, nhưng thằng Đỗ Lễ bảo bà nó vừa kém mắt vừa kém tai. Nó bảo tai bà nó nghễnh ngãng. Mấy đứa bạn hàng xóm ghé chơi, bà nó nghe tiếng nói, hỏi "Phải Nghĩa đấy không cháu?" Bà nó chẳng phân biệt được ai là ai.

Tiểu Long chép miệng:

- Lạ thật đấy! Thế sao nó không nhờ mấy đứa ở gần nhà đóng vai anh nó có phải hơn không?

- Không được! – Hùng đầu đinh tặc lưỡi – Tụi đó chẳng đứa nào có bề ngoài giống anh thằng Đỗ Lễ. Nghe giọng nói bà nó có thể không biết nhưng sờ tay vào là bà nó phát hiện ra ngay.

Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt Hùng đầu đinh:

- Thế rốt cuộc mày có nhận lời không?

- Tao cũng muốn giúp thằng Đỗ Lễ nhưng không có thì giờ! – Hùng đầu đinh gãi cổ, nó nói bằng giọng áy náy – Tối nào tao cũng phải trông nhà cho ba mẹ tao đi công chuyện.

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó khua leng keng chiếc muỗng vào thành ly, mặt mày tư lự.

Hùng đầu đinh cũng không có gì để nói thêm, ngồi cắm cúi ăn chè.

Chỉ đến khi sắp bước ra khỏi căng-tin, Hùng đầu đinh mới vỗ vai Tiểu Long, đề nghị:

- Mày giúp thằng Đỗ Lễ đi!

- Tao? – Tiểu Long ngạc nhiên chỉ tay vào ngực mình.

Hùng đầu đinh gật đầu:- Tướng tá mày với tao đâu có khác gì nhau.

Tiểu Long sờ tay lên tóc:

- Nhưng …

Hùng đầu đinh không để Tiểu Long nói hết câu. Nó nheo nheo mắt:

- Khó gì! Không có đầu đinh thì bây giờ đi hớt đầu đinh.

Giải pháp Hùng đầu đinh nêu lên đơn giản đến mức Tiểu Long bất giác nghệt mặt ra. Trong một thoáng, nó sực nhận ra mình là một thằng khờ. Nó sực nhận ra lâu nay Quý ròm vẫn trêu nó là "đồ ngốc tử" quả không ngoa!

Đỗ Lễ không biết ý định của Tiểu Long nên trưa đó đang trên đường về, nghe tiếng chân thình thịch sau lưng, nghoảnh lại thấy Tiểu Long cắm cổ đuổi theo, nó không khỏi chột dạ:

- Mày lại tìm tao hở?

Tiểu Long chậm bước lại:

- Ừ.

- Rủ tao đi uống nước nữa hở?

- Ừ.

Đỗ Lễ nhếch môi:

- Tao chẳng thấy khát.

Tiểu Long thản nhiên:

- Vậy thì tao đi chung với mày một đoạn.

Đỗ Lễ khẽ nhăn mặt nhưng nó không tiện từ chối.

Hai đứa lặng lẽ sóng bước bên nhau, chẳng đứa nào mở miệng.

Tiểu Long không nói gì bởi chưa nghĩ ra cách nhập đề thuận lợi. Còn Đỗ Lễ đinh ninh thằng mập tiếp tục tìm cách hạch mình chuyện để thua tơi tả

tụi 9A3 bữa trước nên càng im thít.

Hai đứa cứ im lìm rảo bước như hai chiếc bóng. Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa nơm nớp đánh mắt về phía trước, cứ sợ Đỗ Lễ chóng tới nhà. Bây giờ nó mới tiếc nó không có được cái miệng trơn tru như Quý ròm.

Cuối cùng, thấy không thể làm thinh lâu hơn được, Tiểu Long đành liếc mắt sang bạn, ngập ngừng lên tiếng:

- Đỗ Lễ này.

- Gì? – Đỗ Lễ cộc lốc.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chuyện hôm qua mày ngồi với thằng Hùng đầu đinh trong căng-tin ấy mà.

- Sao mày cứ hỏi mãi về chuyện đó thế? – Đỗ Lễ cau có – Hôm qua tao đã nói với mày rồi. Là tao với thằng Hùng đầu đinh không nói gì về bóng đá cả.

Tiểu Long chép miệng:

- Tao biết.

Đỗ Lễ gầm gừ:

- Biết sao mày còn hỏi?

- Chính vì biết nên tao mới phải hỏi! – Tiểu Long nhìn lên trời – Tại tao muốn đóng giả anh Nghĩa mày!

Câu nói của Tiểu Long khiến Đỗ Lễ giật bắn như chạm phải điện. Nó quay phắt sang thằng mập, miệng há hốc:

- Mày biết hết rồi hở?

- Ừ! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Sáng nay thằng Hùng đầu đinh đã kể tao nghe chuyện của mày.

Đỗ Lễ hừ giọng, vẻ không hài lòng.

- Tao bảo nó đừng kể cho ai, nó lại đi kể với mày!

- Mày đừng trách nó! – Tiểu Long bênh Hùng đầu đinh – Đó là tại tao gạn hỏi thôi.

Tiểu Long đặt tay lên vai bạn:

- Nhưng sao mày lại dặn nó đừng kể?

Đỗ Lễ thở dài:

- Chuyện của anh tao chẳng hay gì, càng ít người biết càng tốt!

Thấy bạn có vẻ không vui, Tiểu Long không muốn hỏi han nhiều. Nó nói:

- Thế tao đóng vai anh Nghĩa mày nhé!

Đỗ lễ đưa mắt ngắm nghía Tiểu Long:

- Mày trông cũng khá giống anh Nghĩa tao. Chỉ có điều …

- Tao biết rồi! – Tiểu Long cười hì hì, cắt ngang – Chiều nay tao sẽ đi cắt tóc. Tao sẽ để đầu đinh như anh mày.

Sự nhanh nhẩu của Tiểu Long làm Đỗ Lễ bồi hồi cảm động. Nó thò tay cầm chặt tay bạn:

- Nhưng mày đừng để lộ chuyện này ra với ai đấy nhé!

Chương 4

Tiểu Long trước nay chưa bao giờ để đầu đinh. Vì vậy nó vác chiếc đầu cụt ngủn từ tiệm về, cả nhà nó đều tròn mắt.

Ngay khi nó vừa quẹo vào đầu hẻm, mẹ nó ngồi bán tạp hóa đằng trước đã nhìn không ra.

Mãi lúc nó đến sát bên, mẹ nó mới ngỡ ngàng kêu lên:

- Ủa, phải con đấy không Long?

- Con đây ạ.

Mẹ nó ngơ ngác:

- Hôm nay con cắt tóc kiểu gì thế?

Tiểu Long ngượng nghịu gãi đầu:

- Cắt kiểu này cho mát mẹ à.

Dĩ nhiên Tiểu Long chẳng thích thú gì kiểu đầu đinh. Nếu không vì Đỗ Lễ, nó sẽ chẳng bao giờ để tóc lởm chởm như thế này. Dọc đường từ tiệm hớt tóc về nhà, cứ chốc chốc nó lại đưa tay lên xoa cái đầu gần như húi nhẵn của mình, thấy lạ lẫm quá chừng. Nó có cảm giác trên cổ nó là cái đầu của ai chứ không phải cái đầu của nó mọi ngày.

Tiểu Long đáp lời mẹ nhưng bụng mắc cỡ ghê lắm. Nó nghĩ chắc mẹ nó đang cười thầm, có điều mẹ nó không nói ra đó thôi!

Vì vậy khi đặt chân qua ngưỡng cửa, thấy nhỏ Oanh nhảy tưng tưng:

- A, anh Tiểu Long hôm nay để tóc đẹp quá!

Tiểu Long liền trừng mắt:

- Chọc quê tao hở mày!

- Đâu có! – Nhỏ Oanh rụt cổ – Em đâu dám chọc quê anh!

Tiểu Long hừ mũi:

- Thế sao mày khen tóc tao đẹp?

Nhỏ Oanh ngơ ngác:

- Thế không đẹp ư?

- Tất nhiên là không đẹp.

Nhỏ Oanh càng không hiểu mô tê gì:

- Đã không đẹp sao anh còn cắt kiểu tóc này làm chi?

Câu nói của nhỏ em khiến Tiểu Long dở cười dở khóc. Nó không ngờ sự thể lại xoay ra như vậy, đành bắt chước Quý ròm chơi trò dóc tổ:

- Tao đâu có định cắt kiểu này. Đấy là do ông thợ cắt tóc lỡ tay thôi.

Nhỏ Oanh bán tin bán nghi. Nhưng nó không nói gì, chỉ đưa mắt ngắm đầu tóc của ông anh, miệng tủm tỉm.

Nụ cười mím chi của nhỏ em làm Tiểu Long nhột nhạt quá chừng. Nó sầm mặt:

- Mày nhìn gì vậy?

- Em có nhìn gì đâu.

- Mày cười gì vậy?

- Em có cười gì đâu.

Tiểu Long hất hàm:

- Vậy mày xuống bếp rửa chén đi!

Nhưng Tiểu Long đuổi được nhỏ Oanh chứ đâu có đuổi được những người khác.

Anh Tuấn đi làm về, nhìn thấy đầu tóc của ông em, liền "a" lên một tiếng:

- Chuyện lạ à nha!

Anh Tú bước vào sau, "a" lên một tiếng nữa:

- Trời đất, người sao Hỏa đến nhà ta chăng?

Theo sau anh Tuấn anh Tú là ba nó.

Ba nó không kêu "a" mà đưa tay dụi mắt:

- Ố là la, mắt ba làm sao thế này?

Nhưng ba nó và hai ông anh nó chỉ trêu mỗi người một câu thế thôi. Thấy nó ngồi nhăn nhó trên đi-văng, chẳng ai nỡ chòng ghẹo nó thêm nữa mặc dù lòng người nào cũng ngập tràn thắc mắc.

Thật bụng thì Tiểu Long chẳng lo ngại người nhà lắm. Nó hãi nhất là tụi bạn trên trường. Ngài mai, khi nó vác cái đầu đinh này vào lớp, thế nào những đứa ngứa mồm ngứa miệng cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Quả như Tiểu Long lo lắng, ngày hôm sau nó vừa thò đầu vào lớp, cả chục cặp mắt lập tức trố lên.

- Ối, con gì thế? – Quang sún ôm đầu – Chạy mau, tụi mày ơi!

Thằng Bá ngồi bàn đầu, khi Tiểu Long đi ngang qua, nó chồm lên thò tay vuốt tóc thằng mập một cái rồi vờ rảy tê tê:

- Ui da, thủng tay tao rồi!

Hải quắn vỗ tay đôm đốp:

- Bên đội 9A3 có Hùng đầu đinh thì từ nay đội 9A4 cũng có Long đầu đinh, sợ gì không trả được thù!

Thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" không bỏ lỡ cơ hội trổ tài. Nó ngoắc miệng ra rả:

- Trên đầu mà lại có đinh

Cũng như con nhím trên mình có gai!

Đám con gái không chọc ghẹo, nhưng dúi đầu vào lưng nhau bưng miệng cười khúc khích.

Tiểu Long đầu cúi gằm, lầm lũi bước về chỗ ngồi. Mặt đỏ bừng tới mang tai, nó vờ như không nghe thấy những tiếng cười, những lời bỡn cợt chung quanh.

Quý ròm thúc cùi chỏ vào hông bạn:

- Mày làm sao thế hở mập?

Tiểu Long cười gượng gạo:

- Ông thợ hớt tóc lỡ tay.

- Xạo đi mày! – Quý ròm không tin – Chẳng ai lại lỡ tay như thế cả!

- Thật mà! – Tiểu Long chống chế một cách khổ sở – Tao vừa ngồi vào ghế đã vớ lấy tờ báo, đọc một hồi ngước lên thì đầu cổ đã ra như thế này.

Nhỏ Hạnh ngó qua, giọng vui vẻ:

- Long để tóc kiểu này cũng hợp chứ sao! Lại trông khỏe mạnh nữa!

Tiểu Long biết thừa kiểu tóc này chẳng hợp với nó tí ti ông cụ nào. Nó biết nhỏ Hạnh thấy bạn bè xúm vào trêu nó tối tăm mặt mũi nên tìm cách an ủi nó đó thôi. Tiểu Long cảm động lắm, nhưng chẳng biết nói gì, chỉ nhe răng cười như mếu.

Trong lớp, không chỉ nhỏ Hạnh thông cảm với Tiểu Long.

Đỗ Lễ ngồi bàn chót, lại ngay trong góc nên chứng kiến không sót một diễn biến nào kể từ khi Tiểu Long bước vào lớp. Đã mấy lần nó định lên tiếng bênh vực Tiểu Long nhưng không nghĩ ra câu nào như ý.

Không bênh vực được bạn, Đỗ Lễ áy náy lắm. Nó biết Tiểu Long chỉ vì muốn giúp nó mà phải hy sinh kiểu tóc quen thuộc, phải để đầu đinh, phải bấm bụng nghe bạn bè đùa cợt, nghe thằng Lâm đặt vè chế nhạo.

Đỗ Lễ cũng không ngờ Tiểu Long mới trò chuyện với nó trưa hôm qua, sáng nay đã tóc tai gọn ghẽ rồi. Thằng này nhanh nhẩu ghê! Đỗ Lễ bâng khuâng nhủ bụng và giờ ra chơi nó ba chân bốn cẳng đi tìm Tiểu Long.

Đỗ Lễ bắt gặp Tiểu Long ngồi dựa lưng vào gốc bạch đàn sau hè.

- Tao đi tìm mày muốn rã cẳng! – Đỗ lễ ngồi xuống cạnh bạn – Sao mày lại ngồi đây?

Tiểu Long khịt mũi:

- Tao ngồi hóng gió.

- Xạo đi! – Đỗ Lễ nhìn lom lom vào mặt bạn – Mày sợ tụi nó trêu phải không?

- Ừ! – Tiểu Long bẽn lẽn – Cũng hơi sờ sợ.

- Sợ quái gì! – Đỗ Lễ hung hăng – Đứa nào trêu, mày cứ đấm vỡ mồm. Có gì tao chịu cho!

- Kệ tụi nó. Tụi nó trêu chừng vài ngày sẽ chán.

Tiểu Long nhún vai, "triết lý".

- Cái gì cũng vậy, khi đã quen mắt rồi sẽ không còn thấy lạ nữa!

Rồi thấy mặt mày Đỗ Lễ vẫn còn đằng đằng sát khí, Tiểu Long lảng chuyện:

- Thế tối nay tao ghé nhà mày được chưa?

- Ừ, mày ghé càng sớm càng tốt. Chỉ có điều …

- Điều gì?

Đỗ Lễ tặc lưỡi:

- Trước tiên, mày phải biết anh tao thích ăn món gì, thích mặc quần áo gì, mơ ước lớn lên sẽ làm gì và vô số những chuyện linh tinh khác nữa.

- Tao hiểu rồi – Tiểu Long gật đầu – Để bà mày có hỏi tới thì tao biết đường đối đáp chứ gì!

- Ừ.

- Có gì đâu – Tiểu Long cười hiền lành – Mày cứ kể về anh mày cho tao nghe, tao sẽ cố nhớ.

Đỗ Lễ quàng tay qua vai bạn, cảm khái:

- Mày tốt ghê!

- Có gì đâu! – Tiểu long lúng túng đưa tay quẹt mũi và ngượng nghịu lặp lại câu nói vừa rồi.

Rồi để che giấu sự bối rối, nó thúc vào hông Đỗ Lễ:

- Mày nói đi!

- Nói gì cơ?

- Nói về anh mày ấy!

- À, anh Nghĩa tao lớn hơn tao hai tuổi, năm nay học lớp mười một. Ba tao mất sớm nên mẹ tao rất chiều chuộng hai anh em tao …

Đỗ Lễ chớp mắt, mơ màng kể. Bên cạnh, Tiểu Long nghệt mặt ngồi nghe.

Nắng ban mai chiếu ấm áp trên người hai đứa trẻ và mỗi khi có làn gió nhẹ thổi qua làm lay động những chiếc lá bạch đàn, những giọt nắng lại nhảy múa trên hai mái tóc đang kề nhau thủ thỉ.

Chương 5

Nhà Đỗ Lễ có bốn người. Ba nó mất sớm, hai anh em nó sống với mẹ và bà ngoại. Mẹ nó bán quần áo và các mặt hàng mỹ phẩm. Cửa hiệu mở xa nhà nên mẹ nó đi vắng từ sáng đến tối. Ban đêm, mãi mười giờ rưỡi, mười một giờ mẹ nó mới về tới nhà, hôm nào cũng mệt đừ.

Bà nó đã gần tám mươi tuổi, mắt lòa, buổi tối gần như không nhìn thấy gì.

Hôm đầu tiên theo Đỗ Lễ về nhà, vừa trông thấy bà, Tiểu Long không khỏi chạnh nhớ đến ông Văn Châu. Ông của Văn Châu xem ra còn tệ hơn, cả ban ngày cũng mờ mịt.

Hôm đó, sau khi bước vào nhà, Tiểu Long đứng đực ngay cửa, không biết phải làm gì tiếp theo.

Thấy bạn phân vân, Đỗ Lễ một tay đưa lên miệng suỵt khẽ, tay kia ngoắc lia.

Hai đưa sè sẹ ngồi vào bàn, vờ lấy tập ra học.

Bà Đỗ Lễ ngồi gần giường, dỏng tai nghe ngóng một lát rồi mừng rỡ dóng tiếng hỏi:

- Cháu về đấy hở Nghĩa?

Tiểu Long quay nhìn Đỗ Lễ, thấy bạn nháy mắt ra hiệu, liền hắng giọng:

- Dạ.

- Cả tuần nay cháu đi đâu thế?

Tiểu Long lí nhí:

- Dạ, cháu lại đằng nhà bạn ôn tập

- Ôn tập thì ôn ban ngày thôi chứ? – Giọng bà đượm hờn dỗi – Sao tối cháu cũng không về?

Tiểu Long gãi đầu:

- Nhà bạn cháu xa lắm bà ạ. Buổi tối đi lại ở khu đó nguy hiểm lắm. Mẹ cháu bảo tốt nhất là ở lại.

Tiểu Long đáp lời bà nhưng mắt thì nhìn Đỗ Lễ ra ý hỏi, cứ sợ mình ăn nói có gì sơ suất.

Thấy Đỗ Lễ gật đầu liên tục tỏ vẻ hài lòng, Tiểu Long dần dần yên tâm.

Bà Đỗ Lễ lại hỏi, giọng nghi ngờ:

- Thế tối nay sao cháu lại về?

Đã bàn bạc trước với bạn, Tiểu Long bình tĩnh đáp:

- Hôm nay cháu thi xong rồi bà ạ. Thi xong thì khỏi cần ôn tập chung nữa.

- Thế từ nay cháu ở nhà luôn à?

- Vâng.

Tiểu Long lo lắng đáp, bụng không rõ bao giờ anh thằng Đỗ Lễ mới được thả ra. Nếu anh nó chẳng may bị nhốt cả năm trời, có nghĩa là suốt quãng thời gian dài đằng đẵng đó đêm nào Tiểu Long cũng phải chuồn ra khỏi nhà để đến đây làm anh thằng Đỗ Lễ.

Tiểu Long không sợ khó, cũng không sợ cực. Nó chỉ sợ gạt gẫm bà trong một thời gian dài như thế, sớm muộn gì cũng có ngày bại lộ. Hơn nữa, nó xin phép ba mẹ ra khỏi nhà một vài đêm thì được, chứ cứ đi suốt e rằng sẽ bị cấm cản.

Bà Đỗ Lễ thình lình cất giọng:

- Cháu lại đây bà bảo.

Đề nghị của bà làm Tiểu Long giật bắn. Tuy đã liệu trước tình huống này, nó cũng không khỏi thấy người run lên.

Đỗ Lễ vỗ vai bạn, ngầm trấn an.

Tiểu Long rụt rè đến ngồi nhón bên cạnh bà và khẽ ôm lấy cánh tay bà:

- Bà khoẻ không hở bà?

- Ờ, bà vẫn khỏe! – Bà vừa đáp vừa đưa tay vuốt tóc Tiểu long, dịu dàng hỏi – Cháu mới cắt tóc hở cháu?

Câu hỏi của bà khiến Tiểu Long bất giác chột dạ:

- Vâng ạ, cháu mới cắt!

Rồi nó ấp úng nói thêm, ý chừng để phân bua:

- Xưa nay cháu vẫn cắt thế này bà ạ.

- Ờ.

Bà đáp, rồi lại âu yếm rờ rẫm các khớp xương trên vai “cháu”.

Tiểu Long không dám cựa quậy. Nó trân mình ngồi im, tim đập thình thịch. Tiểu Long đang hồi hộp lắm. Nó nghe người ta bảo những người thị giác kém thì xúc giác rất nhạy. Nó cứ sợ nhỡ nó có điểm gì khác với anh thằng Đỗ Lễ, bà sẽ phát giác ra.

Đối với Tiểu Long lúc này, thời gian trôi qua sao mà lâu quá đỗi. Tâm trạng của nó không khác gì tâm trạng của kẻ bị tình nghi trong một vụ án mạng, đang bị công an khám xét. Nó chỉ mong bà mau chóng tuyên bố nó "trắng án". Nó mong bà bảo nó "Thôi, cháu đi ngủ đi!".

Đỗ Lễ cũng thấp thỏm không thua gì bạn. Nó dõi mắt theo từng cử động của bà nó, bụng thót lại.

Và cả hai đứa cùng cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe bà buột miệng tấm tắc:

- Dạo này cháu mập lên nhiều đấy!

- Dạ.

Tiểu Long mừng rỡ đáp, cố nén một tiếng thở phào.

Nhưng bà thằng Đỗ Lễ dường như không muốn Tiểu Long và Đỗ Lễ vui mừng quá sớm.

Tiểu long vừa dợm dứng dậy, bà đã níu tay nó:

- Ờ, bà quên nữa!

Tiểu Long hoảng hồn ngồi xuống:

- Gì hở bà?

Bà nghiêm trang:

- Cháu đưa bà xem cái sẹo ở cườm tay cháu tí nào. Xem bữa nay nó lớn lên hay nó bé đi!

Lần này thì cả Tiểu Long lẫn Đỗ Lễ đều tái xạm mặt.

Đỗ Lễ không biết anh Nghĩa nó có cái sẹo quỷ quái đó ở cườm tay, cũng không nghĩ bà nó lại đòi "kiểm tra" cái chi tiết oái oăm đó trên người bạn mình.

Đỗ Lễ không biết tất nhiên Tiểu Long càng mù tịt. Cườm tay nó chả có cái sẹo nào, bây giờ nó chẳng biết lấy gì để đưa ra.

Túng thế, Tiểu Long đành cúi gập người ôm lấy bụng, vờ quằn quại:

- Ôi, cháu đau bụng quá bà ơi. Cháu phải vào nhà vệ sinh đây!

Vừa nói, Tiểu Long vừa vội vàng gở tay bà và chạy tọt xuống nhà sau.

- Đừng chạy nhanh như thế cháu! – Bà nói vói theo – Coi chừng vấp ngã đấy!

Tiểu Long chui vào toilet ngồi lâu thật lây.

Chưa bao giờ Tiểu Long giam mình trong toilet lâu như thế. Cả lúc chân cẳng tê rần nó cũng không dám chui ra.

Chỉ đến khi nghe tiếng gõ cồm cộp vào cửa kèm theo giọng nói thì thào của Đỗ Lễ:

- Bà tao ngủ rồi! Ra đi mày!

Tiểu Long mới cà nhắc đi ra, mặt nhăn như bị.

- Mày sao thế? – Đỗ Lễ thô lố mắt nhìn bạn.

Tiểu Long dậm dậm chân xuống nền, miệng méo xệch:

- Tao ngồi lâu quá, máu hình như không chịu chảy nữa hay sao ấy!

Đỗ Lễ cười khì:

- May mà hôm nay bà tao ngủ sớm, nếu không mày còn ngồi chết gí trong đó!

Tiểu long cau mày:

- Thế hôm nay bà mày có nghi ngờ gì tao không?

Đỗ Lễ cắn môi:

- Hôm nay thì không. Tao chả nghe bà tao thắc mắc gì cả.

Rồi nó nói tiếp, giọng lo lắng:

- Nhưng tao e rằng sớm muộn gì bà tao cũng phát giác ra mày không phải là anh Nghĩa tao.

Tiểu long gật đầu:

- Ừ. Thế nào bà mày cũng sẽ lại đòi sờ vào vết sẹo. Nhưng mày đừng lo! – Tiểu long nói bằng giọng quả quyết – tao sẽ nghĩ ra cách!

- Chẳng có cách nào đâu! – Đỗ Lễ xụi lơ – Thôi kệ, đến đâu hay đến đó!

Đỗ Lễ đưa bạn ra cửa:

- Mày về nhé.

- Ừ. Tối mai tao lại đến.

Rồi Tiểu Long ngập ngừng dặn thêm:

- Nếu không muốn thêm ai biết chuyện này, mày không nên gặp tao thường xuyên ở trên trường. Quý ròm và nhỏ hạnh tinh ý lắm, thấy tao và mày tự dưng cặp kè với nhau thế nào tụi nó cũng tìm cách dò hỏi!

- Tao hiểu rồi.

Khi đáp như vậy, Đỗ Lễ không nghĩ là ngay sáng hôm sau đã lập tức vi phạm đều cấm kỵ đó.

Chả là khi ngồi trong lớp, Đỗ Lễ đột nhiên phát hiện một miếng băng trắng nơi cườm tay của Tiểu Long. Nó ngồi ngay sau lưng Tiểu Long chứ đâu. Thằng mập này làm sao thế nhỉ? – Đỗ Lễ ngạc nhiên nhủ bụng – Chẳng lẽ nó dán chất dẻo hoặc thứ gì lên tay để tạo ra vết sẹo giả?

Đỗ Lễ thúc cây thước kẻ vào lưng bạn:

- Này, mày dán thứ gì nơi tay vậy?

Tiểu Long càu nhàu, không quay mặt lại:

- Để yên tao chép bài nào!

Nghe giọng điệu gắt gỏng của bạn, Đỗ Lễ biết Tiểu Long cố tình "cảnh cáo" nó. Hôm qua, Tiểu Long đã dặn nó rồi. Là lên lớp phải làm mặt lạ. Là không được rủ rỉ rù rì. Tiểu Long sợ hai đứa bạn tinh quái của nó là Quý ròm và nhỏ Hạnh ngờ vực.

Đỗ Lễ thắc mắc quá, nhưng nhớ lời bạn, nó im thít. Im thít mà bụng cứ tưng tức.

Tối, Đỗ Lễ chặn Tiểu Long ngay cửa. Nó nhìn lom lom cánh tay bạn:

- Tay mày sao thế?

- Chả sao cả.

- Xạo đi mày! Chả sao mà lại băng kín thế kia!

Tiểu Long nhún vai:

- Ờ, trầy một tẹo ấy mà.

Đỗ Lễ nhìn bạn bằng cặp mắt nghi ngờ:

- Mày té xe hở?

- Ừ.

- Xạo ơi là xạo! – Đỗ Lễ cười hềnh hệch – Té xe là phải trầy trụa ghê lắm. Trầy khắp người cơ. Có đâu lại bị mỗi một chỗ như thế!

- Mày cóc biết gì mà cũng nói! – Tiểu Long khụt khịt mũi, vừa nói nó vừa đung đưa cánh tay bị thương – Vừa ngã xuống là tao đưa tay ra chống ngay. Thế là chỉ có mỗi chỗ này bị trầy.

Đỗ Lễ nắm lấy tay bạn:

- Đâu? Mày gỡ miếng băng ra tao xem thử nào!

- Đừng có điên! – Tiểu Long giật tay lại – Gỡ sao được mà gỡ! Ba tao bảo chưa lành là chớ có đụng vào!

- Ba mày bảo thế hở?

- Ừ.

Rồi thấy chưa chắc ăn, Tiểu Long liếm môi nói thêm:

- Cả mẹ tao cũng bảo thế!

- Thế thì thôi.

Đỗ Lễ thở đánh thượt và quay vào nhà. Tiểu Long lẽo đẽo phía sau, vừa đi vừa nhìn dáo dác.

Bà thằng Đỗ Lễ vẫn ngồi trên giường như hôm qua. Có lẽ buổi tối bà ngại đi lại, sợ va phải đồ đạc trong nhà! Tiểu Long nghĩ bụng và rón rén ngồi vào bàn.

Nhưng nó mới lật tập ra, chưa kịp ê a, bà đã hỏi:

- Nghĩa đấy hở cháu?

- Dạ.

- Bà có để phần xôi gấc cho cháu ở trong chạn ấy.

Đỗ Lễ đã kể cho Tiểu long nghe là anh Nghĩa nó rất thích xôi gấc. Bao giờ anh nó cũng ăn một lúc hai đĩa mới đã thèm.

Vì vậy, Tiểu Long đắc ý hỏi:

- Vẫn hai đĩa như mọi khi hở bà?

- Ừ.

- Lát nữa học xong, cháu sẽ ăn.

Bà nói giọng âu yếm:

- Cháu đừng quên đấy. Ăn xong rồi hẵng ngủ, đừng có nằm khò ra bàn nhé.

Tiểu Long cười:

- Không đâu, bà ạ.

Ngay cả chuyện anh Nghĩa nó hay ngủ gục trong khi học bài, thằng Đỗ Lễ cũng đã nói cho Tiểu Long biết trước. Cho nên Tiểu Long đối đáp thật ung dung.

Hôm nay, bà lại chẳng đả động gì đến vết sẹo nơi cườm tay, Tiểu Long càng thêm yên dạ.

Nó ngồi học bài với Đỗ Lễ một hồi, quay lại đã thấy bà ngủ mất.

- Tao về nhé! – Tiểu Long huých vai bạn, khẽ giọng.

Đỗ Lễ đánh mắt lại đằng giường, gật đầu:

- Ừ, mày về đi.

Suốt ba bốn ngày liên tiếp sau đó, bà thằng Đỗ lễ vẫn chẳng nhắc gì đến vết sẹo. Dường như bà đã quên bẵng chuyện đó.

Đỗ Lễ mừng rơn. Nó vỗ vai Tiểu Long, giọng hoan hỉ:

- Mày giả anh tao giống lắm. Bà tao chẳng nghi tẹo nào.

Nó tặc tặc lưỡi:

- Tao chỉ sợ bà tao đòi xem vết sẹo. Nhưng bà tao lại chẳng nhớ. May thật!

- Mày đừng lo! – Tiểu Long mỉm cười – Bây giờ bà mày có hỏi, tao cũng chẳng ngán.

Vừa nói Tiểu Long cửa nhẹ nhàng gỡ miếng băng nơi cườm tay ra.

Đỗ Lễ trố mắt dòm:

- Ôi, vết trầy của mày đã lành rồi cơ à?

Rồi nó sờ tay lên vết sẹo của Tiểu Long, xuýt xoa:

- Hay thật. Mày trầy ở đâu không trầy, lại trầy ngay chỗ này.

Đang trầm trồ, mày Đỗ Lễ chợt nhíu lại:

- Ơ, nhưng đây không phải là vết trầy do té xe.

Tiểu Long giật mình:

- Té xe đấy.

- Không phải! – Đỗ Lễ lắc đầu – Té xe gì mà một đường dài thế này!

Đang nói, thốt nhiên nó ngước mắt nhìn sửng Tiểu Long:

- Mày … mày tự rạch vào tay mày phải không?

- Ờ, ờ … – Biết không chối được nữa, Tiểu Long lúng túng thú nhận – Tao rạch chơi vậy mà. Chẳng đau tí ti nào cả.

- Sao lại chẳng đau! – Đỗ Lễ mím môi cúi nhìn vết sẹo rồi lại ngẩng lên – Vết sẹo dài như thế này kia mà!

- Tao nói thật đấy! – Tiểu Long ấp úng – Chả đau tẹo nào.

Rồi thấy Đỗ Lễ nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, Tiểu Long vội nói thêm:

- Ờ, thì hơi đau đau. Nhưng chỉ giống như kiến cắn hoặc chích thuốc vậy thôi.

Mặc cho Tiểu Long phân trần, Đỗ Lễ vẫn không nói gì, cứ chăm chăm dán mắt vào mặt bạn.

Mãi một lúc, Đỗ Lễ mới đặt tay lên vai Tiểu Long. Nó nói mà nghe cay cay nơi mũi:

- Lần sau mày đừng làm như vậy nữa nhé!

- Làm gì?

- Tự rạch tay mình ấy. Đừng làm như vậy nữa. Tao không thích đâu.

Đỗ Lễ hạ giọng bâng khuâng:

- Tao nhờ mày giả làm anh Nghĩa tao tại vì tao không muốn bà tao lo lắng. Nhưng nếu như bà tao phát hiện ra mày không phải là anh tao thì cũng chả sao. Lúc đó tao sẽ nói thật với bà là anh tao bị oan, công an giữ lại điều tra vài hôm rồi sẽ thả ra …

Tiểu Long chớp mắt:

- Ừ, tao nghĩ anh mày thế nào cũng được cho về sớm.

Đỗ Lễ chém tay vào không khí:

- Chắc chắn là như thế!

Chương 6

Tiểu Long tin rằng anh của Đỗ Lễ sẽ được cho về sớm. Nhưng sớm là chừng nào thì nó không biết. Nó chỉ biết anh Nghĩa bị giữ thế là đã hơn mười ngày rồi. Và nó đóng vai anh Nghĩa thấm thoát đã được một tuần.

Trong tuần lễ đặc biệt đó, Tiểu Long hầu như không gặp điều gì trở ngại trong việc làm anh thằng Đỗ Lễ.

Trừ ngày đầu tiên, bà của Đỗ Lễ đòi xem vết sẹo khiến Tiểu Long phải vờ ôm bụng và chạy vù xuống bếp, còn từ ngày thứ hai trở đi, mọi việc diễn ra hoàn toàn thuận lợi và suôn sẻ.

Tối nào bà của Đỗ Lễ cũng ngồi trên giường lắng tai nghe Tiểu Long và Đỗ Lễ học bài, thỉnh thoảng lại trò chuyện dăm ba câu, hỏi thăm chuyện học tập vui chơi trong ngày của hai đứa với vẻ điềm nhiên, không chút nghi hoặc.

Tiểu long dần dần quen thuộc với vai trò của mình, không còn thắc thỏm như ngày đầu.

Đã được Đỗ Lễ dặn dò kỹ lưỡng những khi bà hỏi tới nó, Tiểu long đều trả lời một cách tự tin, trôi chảy khiến thằng Đỗ Lễ ngồi cạnh không ngừng gật gù tán thưởng.

Trong những ngày êm thắm đó, bà thằng Đỗ Lễ dường như đã quên mất vết sẹo nơi cườm tay của đứa cháu. Lúc vết thương chưa lành, Tiểu Long ngày nào cũng nơm nớp sợ bà nhắc tới và đòi nó đưa cho bà xem.

Nhưng khi vết thương đã thành sẹo, không nghe bà hỏi han gì, Tiểu Long lại đâm sốt ruột. Bây giờ nó lại trông cho bà hỏi tới để nó nhanh nhẹn chìa tay ra. Nó muốn chứng minh cho bà biết nó đích thực là thằng Đỗ Nghĩa của bà, chứ không phải là đứa nào đội lốt, mặc dù bà chẳng nghi ngờ gì về điều đó. Nếu bà không hỏi chẳng hoá ra việc nó bấm bụng chịu đau tạo nên vết sẹo nơi cườm tay là một sự hy sinh vô ích?

Bà thằng Đỗ Lễ vẻ như không hiểu được tâm sự của Tiểu Long. Thỉnh thoảng bà vẫn kêu nó lại ngồi cạnh bà, vẫn đưa tay dịu dàng vuốt tóc nó, vẫn âu yếm nắn nắn chỗ đốt xương lồi trên vai nó và tấm tắc khen nó mập nhưng tuyệt nhiên bà chẳng đả động gì đến vết sẹo kia.

Cho tới một hôm Tiểu Long không kiên nhẫn được nữa.

Sau khi thấy bà rờ rẫm khắp đầu cổ nó mà chẳng hé miệng một lời về điều nó chờ đợi, nó liền chìa tay ra:

- Bà ơi, vết sẹo nơi cườm tay cháu hôm nay bé lại rồi bà ạ.

- Đâu, cháu đưa bà xem nào.

Bà cầm lấy tay Tiểu Long, rờ rẫm vết sẹo một hồi rồi tấm tắc:

- Ừ, nó bé hơn hôm trước cháu ạ.

Tiểu Long khoái chí:

- Tại dạo này cháu kiêng ăn thịt bò đấy bà ạ.

- Ừ, cháu giỏi lắm! – Bà gật đầu – Mà cháu cũng phải kiêng cả rau muống nữa nhé.

Tiểu Long ngoan ngoãn:

- Vâng, cháu biết rồi. Cả thịt bò lẫn rau muống đều có thể làm mình lồi thịt phải không bà?

- Ừ! – Bà hấp háy mắt, vừa nói bà vừa vuốt tóc nó – Cháu nhớ như vậy là tốt lắm.

Được bà khen, Tiểu Long vô cùng sung sướng. Trong một thoáng, nó quên mất nó chỉ giả vờ làm cháu bà thôi. Nó cứ tưởng nó là cháu bà thật. Một dòng suối êm mát chảy ngang qua lòng nó.

Tiểu Long mất bà từ bé. Nó chỉ còn ông. Lâu nay nó vẫn xem bà của Quý ròm như bà của mình. Bà Quý ròm cũng rất quý Tiểu Long. Nhưng bà Quý ròm không vuốt tóc nó, không nắn nắn các khớp xương nó rồi khen nó mập.

Chỉ có bà Đỗ Lễ mới đối xử với nó như thế thôi. Tất nhiên nó biết bà Đỗ Lễ tưởng nó là anh Nghĩa. Nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần bà âu yếm nó, nó vẫn thấy xao xuyến lạ. Nó cảm nhận được một tình cảm ấm áp toát ra trong từng lời nói, từng cử chỉ của bà.

Đỗ Lễ trêu Tiểu Long:

- Tao thấy bà tao thương mày còn hơn cả tao nữa đấy.

- À, ghen tị hả? – Tiểu Long trợn mắt doạ – Dễ thôi, tao sẽ thú thật với bà tao không phải là anh mày, tao vờ làm thế cốt để lừa bà thôi, hắn bà mày sẽ hết còn thương tao.

Câu nói trêu của Tiểu Long làm Đỗ Lễ nhảy dựng:

- Ấy, ấy, mày không được làm thế!

Tiểu Long cười hì hì:

- Tao nói đùa ấy! Nhưng dù tao có làm thế hay không thì rõ ràng bà mày vẫn thương anh Nghĩa hơn mày.

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! – Tiểu Long nheo mắt – Chỉ đóng vai anh mày một tuần tao đã biết bà mày quan tâm đến anh mày hơn mày. Đúng không?

Tiểu Long tưởng có thể chọc tức được bạn. Nào ngờ Đỗ Lễ vẫn thản nhiên:

- Ừ. Nhưng đấy là do tao ngoan hơn anh tao. Anh tao lúc nào cũng nhong nhong ngoài phố nên bà tao rất lo. Hễ anh tao về tới nhà bao giờ bà tao cũng bắt lại ngồi cạnh bà.

- Chi vậy?

Đỗ Lễ cười:

- Bà tao muốn kiểm tra xem anh tao chạy xe có bị té ngã, bị trầy xước gì không ấy mà.

Nghe vậy, Tiểu Long toét miệng cười theo:

- Thì ra vậy!

Đỗ Lễ vừa kể chuyện đó với Tiểu Long hôm trước, hôm sau Tiểu Long đã áp dụng liền.

Khi bà nắn nắn cánh tay nó, nó oằn người kêu lên:

- Bà ơi, bà đừng có làm cháu nhột. Hôm nay cháu chẳng có thêm vết trầy nào đâu.

Bà chà chà tay lên vết xước trên bả vai Tiểu Long:

- Chứ cái gì đây?

Tiểu Long ngoẹo cổ nhìn xuống vai, giải thích:

- Đây là cháu bị quẹt vào cánh cửa. Nếu ngã xe, cháu phải trầy nhiều chỗ cơ!

Bà có vẻ tin lời Tiểu Long nên không hỏi nữa. Bà chỉ dặn:

- Lần sau đi đứng phải cẩn thận nghe cháu!

Rồi bỗng dưng bà thắc mắc chuyện khác:

- Sao dạo này bà chẳng nghe tiếng xe của cháu?

Câu hỏi bất ngờ của bà làm tóc gáy Tiểu Long dựng đứng cả lên. Đỗ Lễ ngồi đằng bàn cũng tái mét mặt.

Khi bàn bạc với nhau, cả Đỗ Lễ lẫn Tiểu Long đều quên khuấy mất chi tiết quan trọng đó. Nay nghe bà hỏi, hai đứa há hốc miệng nhìn nhau.

Mãi một lúc, Tiểu Long mới nghĩ ra cách trả lời:

- Dạo này, cháu tắt máy xe ở ngoài cổng bà ạ. Sau đó cháu mới dẫn bộ vào.

Nghe Tiểu Long ba hoa, Đỗ Lễ hồi hộp quá xá. Vừa hồi hộp vừa tức cười. Tiểu Long cứ làm như nhà thằng Đỗ Lễ là cơ quan nhà nước không bằng. "Yêu cầu tắt máy, xuống xe, dẫn bộ". Chỉ thiếu mỗi khoản "xuất trình giấy tờ" nữa thôi.

May mà bà không để ý. Chắc xưa nay bà ít đến các cơ quan. Bà chỉ hỏi:

- Thế sao lúc cháu đi ra khỏi nhà, bà cũng chẳng nghe động tĩnh gì?

- Lúc đi cũng vậy bà ạ! – Tiểu Long vừa đáp vừa thè lưỡi với Đỗ Lễ – Cháu dắt bộ một đỗi xa mới đạp máy.

- Sao thế hở cháu?

Tiểu Long liếm môi:

- Đấy là phép lịch sự bà ạ. Cháu vừa được học là phải làm như thế để tránh gây tiếng ồn cho những người trong nhà.

Tiểu Long vừa đáp vừa thầm phục mình quá chừng. Nó nghĩ chơi với Quý ròm cũng có cái lợi, thỉnh thoảng cũng nói được vài câu ba hoa xích thố.

Bà đặt tay lên vai Tiểu Long, giọng hài lòng:

- Ừ, cháu bà ngoan lắm.

Nghe bà nói vậy, vẻ căng thẳng trên mặt Đỗ Lễ lập tức biến mất. Nó cười tít mắt, tay bụm miệng để không bật thành tiếng.

Còn Tiểu Long thì mặt mày tươi tỉnh hơn hớn.

Nhưng Tiểu Long chỉ tươi tỉnh được có một lúc. Sau đó mặt nó đâm dàu dàu. Nó chợt nhớ đến lát nữa đây, khi về nhà nó phải vất vả đối phó với những chất vấn của ba mẹ nó.

Dạo này thấy tối nào nó cũng tót ra khỏi nhà, ba mẹ nó thắc mắc ghê lắm.

- Con đi đâu mà tối nào cũng đi thế hở con?

Lần đầu tiên nghe mẹ hỏi vậy, Tiểu Long định bảo là nó đi dạy kèm. Nhưng rồi nó bỏ ngay ý định đó. Bảo những đứa giỏi giang như Quý ròm hay nhỏ Hạnh đi dạy kèm người nghe còn tin được. Còn làng nhàng cỡ nó mà khoe đi dạy chắc chẳng ai tin. Bảo nó đi học kèm thì may ra.

- Con đi học thêm mẹ ạ.

- Học ở đâu thế? Sao chẳng thấy con xin tiền đóng tiền học?

- À, con học ở nhà Quý ròm ấy mà! – Tiểu Long nói đại.

Năm ngoái Tiểu long từng ôm tập đến "thọ giáo" với "sư phụ" Quý ròm mấy tháng ròng rã nên lần này nghe nó nói thế, mẹ nó tin ngay. Nhất là năm nay lại là năm cuối cấp nữa.

Khi phịa như vậy, Tiểu Long không ngờ Quý ròm bỗng nhiên mò đến nhà nó đúng vào lúc nó … đang đi học ở nhà Quý ròm.

Khổ nỗi, trước đó Tiểu Long đã không hề dặn dò gì Quý ròm. Thoạt đầu, nó không hở môi với thằng ròm vì muốn tự mình điều tra về những bàn lọt lưới của Đỗ Lễ trong trận cầu với tụi 9A3. Đến khi đã rõ đầu đuôi rồi, nó lại tiếp tục giấu Quý ròm vì không muốn ai biết thêm chuyện anh thằng Đỗ Lễ bị bắt.

Vì thế mà tối hôm qua, khi vừa đút đầu vô cửa nhà bạn, nghe nhỏ Oanh reo lên:

- Ủa, anh Quý! Anh đi đâu đây?

Quý ròm không khỏi ngạc nhiên:

- Sao em lại hỏi vậy? Tất nhiên là anh đi tìm anh Tiểu Long rồi!

Nhưng Quý ròm ngạc nhiên một thì nhỏ Oanh ngạc nhiên mười:

- Đi tìm anh Tiểu Long? Anh Tiểu Long đang ở nhà anh mà!

Quý ròm trợn tròn mắt:

- Làm gì có!

- Ủa, chứ không phải anh Tiểu Long đang học thêm với anh sao?

- Học thêm với anh? Ai bảo thế?

Nhỏ Oanh bắt đầu sinh nghi. Nó nhìn Quý ròm không chớp mắt:

- Anh Tiểu Long bảo chứ ai. Cả tuần nay tối nào ảnh cũng ôm tập đến học chung với anh kia mà!

Tới đây thì Quý ròm đâm ngờ ngợ. Nó đoán Tiểu Long đang chơi trò dóc tổ. Hẳn dạo này tối tối Tiểu Long chuồn ra khỏi nhà đi đâu đó nhưng lại phịa là đi học thêm với nó. Khổ nỗi, Tiểu Long lại không hề hó hé gì về chuyện này khiến tự dưng hôm nay nó mò tới và ú ớ trước những câu hỏi của nhỏ Oanh.

Đầu xoay như chong chóng, mãi một lúc Quý ròm mới tìm ra cách lấp liếm:

- Ờ … ờ … anh nhớ rồi. Hôm trước anh Tiểu Long có định như vậy thật …

Nhỏ Oanh nhíu mày:

- Thế hôm nay thì sao hở anh?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Hôm nay thì có thay đổi một chút xíu. Nghĩa là – Quý ròm gãi muốn toẹt cả cổ – Nghĩa là … anh Tiểu Long không học với anh nữa mà học với chị Hạnh.

- Với chị Hạnh ư?

- Đúng thế, với chị Hạnh.

Quý ròm toét miệng cười. Nhưng nhỏ Oanh không khờ khạo như Quý ròm tưởng. Nó không để Quý ròm cười quá ba mươi giây:

- Đã biết anh Tiểu Long học ở nhà chị Hạnh sao anh còn đến đây tìm?

Quý ròm rủa thầm một tiếng và ấp úng đáp:

- Tất nhiên là trước khi đến đây, anh không biết anh Tiểu Long học ở nhà chị Hạnh. Chỉ khi nghe em nói thế, anh mới sực nhớ ra. Hôm trước, anh Tiểu Long đề nghị tới học chung với anh nhưng anh bảo dạo này anh bận lắm. Thế là anh Tiểu Long nói sẽ đến học với chị Hạnh. Anh cứ tưởng anh Tiểu Long chỉ nói suông thế thôi …

Quý ròm phịa muốn toát mồ hôi. Phịa một hơi dài, lại đầy đủ tình tiết lớp lang, đâu phải chuyện đơn giản.

Nhỏ Oanh hơi tin tin:

- Anh nói thật đấy hở?

- Thật chứ!

Quý ròm quệt mồ hôi trán, đáp. Rồi sợ nhỏ Oanh tiếp tục hỏi những câu cắc cớ, nó lật đật quanh xe ra:

- Bây giờ anh qua nhà chị Hạnh ngay đây!

Quý ròm chỉ nói thế thôi, chứ nó biết Tiểu Long làm quái gì có mặt ở nhà nhỏ Hạnh vào giờ này. May mà nhà Tiểu Long không mắc điện thoại, nếu không nhỏ Oanh chỉ cần một cú phôn là khám phá ra sự gian dối của nó ngay.

Quý ròm không ghé nhỏ Hạnh, cũng không về thẳng nhà. Nó đứng đợi Tiểu Long ở ngoài đầu hẻm.

Nó phải gặp Tiểu Long trước khi thằng mập về tới nhà. Giờ này chắc nhỏ Oanh đang "mai phục" sẵn trong kia. Nếu không gặp nó, chắc chắn Tiểu Long sẽ "lòi đuôi" ngay khi vừa giáp mặt nhỏ em của mình.

Quý ròm đợi lâu thật lâu. Thoạt đầu nó còn ngồi trên xe, chống một chân xuống đất. Sau, sốt ruột quá, nó dựng xe bên lề rồi ngồi bệt xuống vỉa hè, bụng thắc mắc không biết thằng mập mắc chứng gì mà đi lang thang lúc đêm hôm như vậy.

Tiểu Long không biết Quý ròm đang chờ mình. Nên khi về gần tới nhà, nó giật bắn người khi nghe tiếng gọi sát bên tai:

- Tiểu Long!

Tiểu Long ngoảnh lại, sửng sốt khi thấy Quý ròm nhô lên cạnh gốc cây và đang toét miệng cười.

- Mày đi đâu đó? – Tiểu Long ngỡ ngàng buột miệng.

Quý ròm nheo mắt:

- Câu đó phải để dành cho tao hỏi.

Quý ròm hất hàm:

- Trả lời tao đi! Mày đi đâu về đó?

- Tao hở? – Tiểu Long gãi đầu – Thì tao đi loanh quanh chứ đi đâu!

- Đi loanh quanh?

- Ừ, giống như đi dạo mát vậy mà.

Quý ròm gật gù:

- Té ra là mày đi dạo mát.

Tiểu Long mừng thầm, tưởng đã gạt được thằng ròm:

- Thì mày cũng biết rồi đó …

- Tao chả biết gì cả – Quý ròm lạnh lùng cắt ngang – Vậy mà tao cứ tưởng từ nãy đến giờ mày ôm tập qua học chung với tao chứ!

Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long chết đứng. Nó đờ người ra:

- Mày … mày …

- "Mày, mày" cái gì – Quý ròm hừ giọng – Nhỏ Oanh đã nói hết với tao rồi. Mày khai thật đi, cả tuần nay mày đi đâu vào buổi tối?

Biết không thể đánh lừa thằng bạn tinh quái này được, Tiểu Long đành khụt khịt mũi thuật lại mọi chuyên.

Nghe xong, Quý ròm vỗ đùi đánh đét:

- Hèn gì! Mấy hôm nay thấy mầy với thằng Đỗ Lễ hay cặp kè với nhau, tao đã nghi nghi!

Rồi Quý ròm dán mắt vào mặt Tiểu Long:

- Thế mày tập làm "thám tử cô đơn" tự bao giờ thế?

- Mày đừng có trêu tao! – Tiểu Long ngượng nghịu – Tại thằng Đỗ Lễ không muốn mọi người biết chuyện này thôi!

- Tao đùa đấy! – Quý ròm đặt tay lên vai bạn – Ngày mai tao sẽ nói chuyện với nhỏ Hạnh, rồi hai đứa tao sẽ tìm cách giúp mày và thằng Đỗ Lễ!

- Giúp tao? – Tiểu Long tròn mắt – Giúp tao như thế nào?

Quý ròm cười bí mật:

- Mai mốt mày sẽ biết!

Quý ròm liếc về phía đầu hẻm:

- Còn bây giờ mày phải bình tĩnh đối phó với mọi người trong nhà mày nghe chưa. Cứ bảo là mày ở nhà nhỏ Hạnh về. Khi nãy tao bảo là thoạt đầu mày định học chung với tao nhưng vì bận nên đến học với nhỏ Hạnh …

Quý ròm bày cách cho bạn cặn kẽ.

Nhưng đến khi Tiểu Long lặp lại những lời bạn mách nước, mọi người lại chẳng tin.

- Thế sao ngay từ đầu con không bảo là đến nhà Hạnh, lại nói là đến nhà Quý?

- Con nghĩ chuyện đó có gì quan trọng đâu hở mẹ! – Tiểu Long chống chế.

Anh Tuấn nhún vai:

- Tao nghi lắm! Từ ngày mày bỗng dưng hớt đầu đinh, tao thấy mày là lạ!

Anh Tú vung tay:

- Ngày mai bảo nhỏ Oanh đến hỏi nhỏ Hạnh là biết ngay thôi chứ khó gì!

Bây giờ nhớ lại ánh mắt nghi ngờ của mọi người Tiểu Long vẫn còn lo lắng, mặc dù sáng nay ở lớp, nhỏ Hạnh đã ôn tồn bảo nó:

- Long cứ yên tâm! Nếu có ai hỏi, Hạnh sẽ bảo là tối nào Long cũng ôm tập đến nhà Hạnh học chung …

Chương 7

Quý ròm rốt cuộc vẫn không tiết lộ cho Tiểu Long biết là nó và nhỏ Hạnh định giúp thằng mập bằng cách nào.

Vì vậy, một tối đang ngồi học bài với Đỗ Lễ, nghe tiếng động lịch kịch ngoài cửa, nó ngoảnh đầu ra và xanh mặt khi thấy hai đứa bạn mình đang đứng ngay trước hiên nhà dòm vô.

Cổng nhà Đỗ Lễ không bao giờ khóa nên Quý ròm và nhỏ Hạnh lần vào tới tận cửa vẫn chẳng ai hay biết.

Đỗ Lễ tuy được Tiểu Long thuật lại cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa nó và Quý ròm hôm trước nhưng không ngờ hai đứa này lại mò đến nhà ngay vào lúc gay cấn như thế này. Do đó mặt Tiểu Long tái xanh thì mặt Đỗ Lễ cũng tái xạm. Hai đứa đánh mắt về phía chiếc giường bà thằng Đỗ Lễ đang ngồi, bụng giật thon thót: Kiểu này thì hỏng bét!

Quá bất ngờ, Đỗ Lễ chẳng biết phải làm gì. Nó cựa quậy người trên ghế một cách khổ sở, hệt như đang bị trói bởi một sợi dây vô hình nào. Còn Tiểu Long thì quýnh quíu đặt ngón tay lên môi suỵt khẽ, ra hiệu cho hai bạn mình đừng lên tiếng.

Nhưng Quý ròm là đứa ác nhơn. Nó vờ như không thấy ám hiệu của thằng mập, cứ nên gót thình thịch bước vào nhà, miệng oang oang:

- Xin chào!

Đỗ Lễ sợ đến líu lưỡi, mặt cắt không còn hột máu. Tiểu Long thì mồm miệng méo xệch, không rõ đang cười hay đang khóc.

Bà Đỗ Lễ nhướn mày:

- Ai thế các cháu?

Trong khi Tiểu Long và Đỗ lễ quai hàm cứng đơ đến tội thì Quý ròm nhanh nhảu đáp:

- Tụi cháu là bạn học của Nghĩa bà ạ.

- À! – Bà vui vẻ – Các cháu đến chơi với Nghĩa đấy hở?

- Vâng ạ!

Quý ròm lễ phép đáp, rồi quay sang Tiểu Long, nó nháy mắt:

- Sao thấy bạn bè đến chơi mà mày ngồi trơ thế hở Nghĩa?

Bà Đỗ Lễ nghe vậy liền nhắc cháu:

- Phải đấy! Cháu rót nước mời bạn đi chứ!

Đến lúc này, Tiểu Long và Đỗ Lễ mới hoàn hồn.

Như có ai vừa nhấc một hòn núi khỏi ngực mình, Tiểu Long lật đật đứng lên:

- Tụi mày ngồi chơi để tao đi lấy nước!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nghĩa cứ ngồi học bài đi! Bọn này không khát đâu!

Tiểu Long đánh mắt về phía bà, ngập ngừng:

- Nhưng …

Bà Đỗ Lễ như hiểu ý cháu, liền mỉm cười hồn hậu:

- Cháu cứ đi lấy nước cho các bạn đi cháu. Bây giờ không khát nhưng biết đâu lát nữa …

Bà bỏ lửng câu nói nhưng ý tứ thì quá rõ.

Lẽ ra thằng Đỗ Lễ chủ nhân phải chạy đi lấy nước. Nhưng sợ bà nghi ngờ nên nó ngồi im, mặc cho "anh Nghĩa" nó loay hoay phục vụ khách.

Khi Tiểu Long bưng nước ra, Quý ròm bô bô:

- Này, cái sẹo ở cườm tay mày như thế nào rồi? Có bé lại được chút nào không?

Nhỏ Hạnh phụ hoạ:

- Chắc dạo này bạn kiêng ăn thịt bò chứ gì?

- Cả rau muống nữa chứ! – Quý ròm bổ sung.

Tiểu Long nhe răng cười:

- Ừ, mình kiêng cả hai!

Có lẽ trước giờ ít thấy bạn của Đỗ nghĩa ghé nhà nên hôm nay nom bà vui lắm. Bà ngồi đằng giường, lắng tai nghe bọn Quý ròm cười đùa, miệng móm mém cười, thỉnh thoảng lại hỏi chuyện bọn trẻ.

Đỗ Lễ hết đưa mắt nhìn đám bạn đang luôn miệng tung hứng lại lặng lẽ quay sang ngắm bà, bụng cảm động lắm.

Cứ kiểu này thì bà tin chắc! Đỗ Lễ hào hứng nghĩ. Rồi vì hào hứng quá mức, nó quên phắt cảnh giác, buột miệng hỏi Quý ròm:

- Ngày mai tụi mày nhớ đến chơi với anh Nghĩa tao nhé! Có tụi mày đến chơi, vui ghê là!

Quý ròm phát hiện ngay sơ hở của bạn, liền sầm mặt:

- A, thằng này hỗn! Mày dám gọi bạn của anh mày bằng "tụi mày" hở?

Tiểu Long tái mặt, nạt:

- Sao em lại …

Đỗ Lễ giật thót:

- Dạ, dạ … em lỡ miệng …

Quý ròm ra oai:

- Lần sao mày còn lỡ miệng như thế nữa, tao sẽ kêu anh Nghĩa mày bắt mày quỳ gối hoặc đét vào mông đấy!

Bị Quý ròm thừa cơ "nạt nộ", Đỗ Lễ ức lắm. Nhưng nó chưa kịp nói gì thì bà nó đã lên tiếng:

- Các anh la như vậy là đúng đấy cháu ạ. Ai lại gọi bạn của anh mình bằng "mày"!

Trong khi Đỗ Lễ mặt nhăn mày nhó thì Quý ròm bưng miệng cố nén cười.

Liếc sang bên cạnh, thấy nhỏ Hạnh đang tủm ta tủm tỉm, Đỗ Lễ bất giác nóng ran mày mặt.

Bữa đó, Đỗ Lễ tức điên.

Nhưng khi bọn Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh ra về rồi, ngồi nhớ lại, nó bỗng tức cười quá xá.

Và trong khi nhăn răng ra cười, Đỗ Lễ không biết lúc đó "anh Đỗ Nghĩa" của nó đang muốn khóc quá chừng chừng.

Vừa đâm đầu vào nhà, Tiểu Long đụng ngay nhỏ Oanh.

Tiểu Long chưa kịp cất tập, nhỏ Oanh đã kéo tay nó ra ngoài hiên, hạ giọng:

- Anh đi đâu về đây?

Câu hỏi bất ngờ của nhỏ em làm Tiểu Long giật thót.

- Mày biết rồi mà còn hỏi! – Tiểu Long cố ra vẻ thản nhiên – Tao từ nhà chị Hạnh về chứ đâu!

Tiểu Long liếm môi:

- Tao và chị Hạnh học ở trên gác chứ đâu!

Nhỏ Oanh nheo mắt:

- Thằng Tùng cũng bảo vậy. Nhưng khi em đòi lên gác, nó lại ngăn cản.

- Ồ, tưởng gì! – Tiểu Long thở phào – Nó muốn giữ yên tĩnh cho tụi tao học bài đấy mà!

- Thì lúc đó em cũng nghĩ thế! Nhưng …

Nhỏ Oanh ngưng ngang khiến trống ngực Tiểu Long đập thình thịch:

- Nhưng sao?

- Nhưng khi em vừa bước ra khỏi nhà thì gặp chị Hạnh đang đi đâu về.

Thôi chết! Thế là hỏng bét bè be rồi! Tiểu Long kêu trời trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tỉnh:

- À, chắc là lúc đó chị Hạnh chạy ra ngoài mua nước uống!

Tiểu Long sờ tay lên cổ:

- Học bài nhiều khát nước ghê vậy đó! Những lúc ngồi học bài lâu, mày cũng thấy cổ họng khô rang phải không?

- Ừ, học bài là chúa hay khát nước! – Nhỏ Oanh đồng ý một cách vui vẻ – Hôm nào học bài nhiều, em cứ chạy xuống bếp rót nước liên tục!

Thấy nhỏ em hưởng ứng nhanh nhẩu, Tiểu Long như nở từng khúc ruột. Nó cười híp mắt:

- Đấy! Thế thì mày cũng biết rồi đấy! Tao có phịa đâu!

Nhưng Tiểu Long không có dịp cười lâu. Nhỏ oanh bỗng nghiêm mặt:

- Nhưng lúc đó không phải chị Hạnh đang đi mua nước về!

Tiểu long khụt khịt mũi:

- Mày sao đa nghi quá …

- Em chả đa nghi gì cả – Nhỏ Oanh cười khì – Vì sự thực là chị Hạnh ở nhà anh Đỗ Lễ về kia mà!

Nhỏ Oanh vừa nói vừa cười nhưng Tiểu Long lại nghe như đại bác nổ ngang tai. Nó đứng sững như trời trồng, miệng há hốc:

- Sao … sao mày biết?

Nhỏ Oanh tươi hơn hớn:

- Sao lại không biết! Hơn mười ngày nay, tối nào anh cũng đến nhà anh Đỗ Lễ để đóng vai anh Đỗ Nghĩa, đúng không?

- Ừ, quả có thế thật! – Tiểu Long ngơ ngác đáp – Bộ chị Hạnh kể cho mày nghe hả?

- Ừ! – Nhỏ Oanh không buồn giấu giếm – Chị Hạnh kể cho em nghe. Và dặn em đừng nói cho ai trong nhà biết.

Tiểu Long áp tay lên ngực, nín thở hỏi:

- Thế mày có nói không?

- Không! – Nhỏ Oanh chớp mắt – Khi nãy anh Tuấn anh Tú hỏi, em bảo anh đang học bài ở nhà chị Hạnh.

- Ừ, mày nói thế là hay lắm!

Tiểu Long thở phào. Rồi nó chép miệng phân trần:

- Tao chả làm gì bậy bạ. Tao chỉ sợ ba mẹ lo thôi.

Nhỏ Oanh chun mũi:

- Xì! Ai chẳng biết là anh giúp bạn! Nếu là chuyện bậy, em đã méc mẹ lâu rồi!

Nhỏ Oanh xưa nay vốn hiền lành, nhưng chơi với nhỏ Diệp em Quý ròm riết, có vẻ đã bắt đầu lây sự lém lỉnh của bạn. Nghe cô em giở giọng doạ nạt, Tiểu Long muốn thò tay cốc cho nó một cái nhưng lại sợ nó khùng lên đi nói lung tung, đành mím môi bỏ tay xuống.

- Anh định làm gì thế? – Nhỏ Oanh ngạc nhiên trước cử chỉ kỳ quặc của ông anh.

- Ờ … ờ … tao có định làm gì đâu!

Tiểu Long lấp liếm đáp, rồi để nhỏ Oanh khỏi vặn vẹo lôi thôi, nó nói lảng sang chuyện khác:

- Nghe nói anh Đỗ Nghĩa sắp được tha rồi, tao chẳng còn phải ra khỏi nhà để mày cất công đi kiếm nữa đâu!

Chương 8

Chuyện anh thằng Đỗ Lễ sắp được tha là chuyện thật chứ không phải do Tiểu Long bịa ra. Chính Đỗ Lễ đã nói với nó như thế.

Sáng nay mẹ của Đỗ Lễ nghe được tin này trên đồn công an. Trên đó, sau một thời gian điều tra kỹ lưỡng, người ta đã kết luận anh thằng Đỗ Lễ chẳng dính líu gì đến vụ cướp giật kia. Cũng may, nếu bị xác định là tòng phạm, hồ sơ của anh nó sẽ bị chuyển qua viện kiểm soát chờ ngày truy tố ra tòa thì lôi thôi to.

Đỗ Lễ hí hửng khoe:

- Ba ngày nữa là anh tao được về nhà rồi.

- Chắc không?

- Chắc! – Đỗ Lễ quả quyết – Người ta bảo mẹ tao thế.

Tiểu Long nhìn quanh:

- Mẹ mày vẫn còn ở ngoài tiệm hả?

- Ừ, dạo này bán đắt, tối nào cũng mười rưỡi, mười một giờ mẹ tao mới về.

Mẹ thằng Đỗ Lễ từ sáng đến tối ở ngoài cửa hiệu. Trong suốt thời gian đóng vai Đỗ Nghĩa, Tiểu Long chưa gặp bà lần nào. Khi bà thằng Đỗ Lễ đi ngủ và Tiểu Long xếp tập ra về thì mẹ thằng Đỗ Lễ vẫn còn ở ngoài cửa hiệu tính toán sổ sách.

- Mẹ mày có biết tối nào tao cũng đến đây không? – Tiểu Long tò mò hỏi.

- Biết chứ! – Đỗ Lễ cười hì hì – Nếu mẹ tao không biết, nhỡ bà tao hỏi tới là lộ bí mật ngay tắp lự!

- Ờ há!

Tiểu Long lỏn lẻn đưa tay gãi đầu, dạo này nó đã quen với mái tóc cụt ngủn của mình, không còn cảm giác đang gãi đầu người khác nữa.

Đỗ Lễ nhìn bạn:

- Mày vẫn tiếp tục giúp tao cho đến ngày chót chứ?

Tiểu Long gật đầu:

- Hẳn nhiên rồi!

Không hiểu sao, nó buột miệng nói thêm:

- Tao mến bà mày lắm.

Tiểu Long mến bà thằng Đỗ Lễ thật. Mến ghê lắm. Ba ngày cuối cùng, nó đến sớm hơn thường lệ. Nó muốn được gần gũi, trò chuyện với bà nhiều hơn trước khi "hoàn toàn nhiệm vụ".

Ngày đầu tiên, thấy mới năm giờ Tiểu Long đã ôm tập đứng lù lù ngay trước cửa, Đỗ Lễ ngạc nhiên chạy ra:

- Hôm nay có việc gì mà mấy đến sớm thế?

Tiểu Long ngượng ngập:

- Tao muốn ở chơi với bà mày lâu lâu một chút.

- Mày buồn cười thật đấy! – Đỗ Lễ nhún vai – Thì mai mốt mày cứ đến chơi với bà tao, có sao đâu!

Tiểu Long cười buồn:

- Mai mốt tao không đến được.

- Sao vậy? – Đỗ Lễ trố mắt.

- Mai mốt anh mày về, tao đến chơi sẽ lộ chuyện ngay. – Mày sợ bà tao nhận ra mày là ông anh giả mạo của tao hở?

- Ừ, nếu có một mình tao hoặc một mình anh mày thì không sao, chứ nếu trong nhà có mặt cùng lúc hai người, bà mày tức khắc nhận ra ngay!

Đỗ Lễ gật gù:

- Ừ, gay thật!

Tiểu Long giọng ngùi ngùi:

- Vì thế mà trong những ngày này tao muốn đến sớm.

- Vậy thì mày vào đi! – Đỗ Lễ kéo tay bạn, rồi nó hớn hở nói thêm – Bà tao hôm nay có để phần chè cho mày đấy!

Tiểu Long cười:

- Vẫn hai chén hở?

- Không! – Đỗ Lễ cũng cười – Xôi, anh tao ăn hai đĩa, nhưng chè thì ăn tới bốn chén lận!

Bà Đỗ Lễ không chỉ để phần chè cho Tiểu Long.

Lúc Tiểu Long học bài và ăn chè xong, chạy lại giường ngồi chơi với bà, bà âu yếm vuốt tóc nó một hồi rồi cho tay vào túi áo mò mẫm.

Lục lạo một lát, bà lấy ra một con cào cào tết bằng lá dừa đặt vào tay nó:

- Bà cho cháu này.

- Ôi, đẹp quá – Tiểu Long reo lên – Ở đâu thế hở bà?

- Bà tết đấy.

- Bà tự tết?

Tiểu Long kinh ngạc, nó cứ tưởng đây là con cào cào mua ngoài chợ. Mắt mũi bà lờ mờ, làm sao bà tết được con cào cào như thế này!

- Ừ! – Bà mỉm cười – Từ bé bà đã thích tết những con vật bằng lá dừa. Bà tết mãi đã quen tay rồi.

Tiểu Long năm nay mười bốn tuổi, đã lên lớp chín. Nó không biết làm gì với thứ đồ chơi trẻ con này nhưng lòng vẫn dạt dào cảm động. Trước nay ai cũng xem nó là người lớn. Chỉ có bà thằng Đỗ Lễ xem nó là một đứa bé con, tặng nó món đồ chơi bé con. Chỉ có bà đối xử với nó một cách âu yếm.

Tiểu Long săm soi món đồ chơi trên tay, trầm trồ:

- Con cào cào đẹp quá bà ạ.

- Ừ.

- Nó giống hệt con cào cào thật.

- Ừ.

- Chỉ có lớn hơn thôi.

Bà lại "ừ". Rồi bà chậm rãi:

- Nếu cháu thích, bà sẽ làm tặng cháu thêm vài con nữa.

- Cháu thích lắm. Cháu sẽ … sẽ …

Suýt chút nữa Tiểu Long đã nói "Cháu sẽ đem về tặng em cháu". Nếu nó thuận mồm nói ra câu đó, bà sẽ biết ngay nó là đứa cháu giả mạo. May mà nó ngưng lại kịp.

- Cháu sẽ làm gì hở cháu?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Ý cháu muốn nói là … là cháu sẽ đem lên trường khoe với tụi bạn ấy mà.

Tiểu Long phục mình quá xá. Nó không ngờ nó có thể trở nhanh như máy thế. Nào ngờ lúc tiễn nó ra về, Đỗ Lễ hừ giọng trách:

- Khi nãy suýt nữa mày làm lộ béng hết bí mật.

- Tao có làm gì đâu! – Tiểu Long ngơ ngác.

Đỗ Lễ nhún vai:

- Chuyện con cào cào ấy.

- Con cào cào sao?

Mặt Đỗ Lễ nhăn như bị:

- Bà tao xưa nay vẫn thích tết cào cào bằng lá dừa. Bà đã tết hằng trăm con như thế này rồi.

Tiểu Long ngẩn tò te:

- Thì sao?

Đỗ Lễ đập tay lên tay bạn:

- Thì tức là anh Nghĩa tao đã nhìn thấy món đồ chơi này nhẵn mắt đi rồi chứ là sao. Thế mà mày lại làm như thể mới thấy đây là lần đầu!

Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Tao đâu có biết. Mày có nói trước với tao về những con cào cào này đâu!

- Ừ, tao quên khuấy đi mất! – Đỗ Lễ vò đầu – Bà tao bỏ sẵn con cào cào trong túi áo tự lúc nào tao chả hay. Đến khi bà lấy ra, tao mới hoảng!

- Thế sao mày không ra hiệu cho tao?

- Sao lại không! Tao nháy mắt với mày lia lịa mà mày có chịu nhìn tao đâu!

- Ừ! – Tiểu Long chép miệng – Lúc đó tao chả nghĩ mọi chuyện lại rắc rối như thế!

Đỗ Lễ thở đánh thượt:

- May mà bà tao không thắc mắc gì. Bà già rồi, không còn tinh ý như trước.

Nhưng Tiểu Long làm Đỗ Lễ đứng tim không chỉ một lần.

Ngày hôm sao, bà khen hai đứa:

- Ừ, hai anh em buổi tối ở nhà cùng ôn bài tốt hơn là chạy xe ngoài phố các cháu ạ.

- Dạ.

- Các cháu còn trẻ, bây giờ không cố học sau này sẽ có lúc hối hận đấy.

Hai cái miệng lại "dạ".

Dạ suông là được rồi nhưng Tiểu Long lại không muốn dạ suông. Nghe bà khen, nó khoái chí ba hoa:

- Bây giờ cháu thích ở nhà ngồi học hơn là đi rong bà ạ.

Nhưng Tiểu Long chỉ ba hoa đến thế cũng không có gì đáng nói. Đằng này, thấy bà gật gù vẻ tán thưởng, nó lại cao hứng "xổ" thêm một tràng:

- Cháu và thằng Lễ học chung hợp ghê là! Chỗ nào nó bí thì cháu giảng cho nó, chỗ nào cháu bí thì nó giảng lại cho cháu. Tụi cháu chỉ qua chỉ lại, chẳng bao giờ cãi nhau, bà hén?

Mải bốc phét, Tiểu Long quên phắt nó học trên "thằng em" nó hai lớp. Tiểu Long quên, nhưng bà không quên.

Vì vậy, mày bà nhướn lên:

- Cháu chỉ cho thằng Lễ thì đúng rồi. Nhưng làm sao nó chỉ cho cháu được?

Tiểu Long vẫn chưa phát hiện ra sự hớ hênh của mình, ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao không được hở bà? Lâu nay nó vẫn chỉ cho cháu đấy thôi!

Trong khi Đỗ Lễ tóm áo Tiểu Long giật giật thì bà nói:

- Cháu học lớp mười một, em cháu học lớp chín, vậy mà em cháu chỉ bài cho cháu được ư?

Đến lúc này Tiểu Long mới té ngửa. Trong một thoáng lơ đãng, nó quên mất nó là anh thằng Đỗ Lễ. Nó tưởng nó là thằng Tiểu Long mọi ngày.

- À, à …

Thấy Tiểu Long cứ "à, à" một cách khả nghi, Đỗ Lễ vội lên tiếng:

- Cháu chỉ nhắc anh Nghĩa những công thức và định lý đã học ở lớp dưới thôi. Bà cũng biết rồi đấy, xưa nay anh Nghĩa mất căn bản trầm trọng mà!

- Đúng rồi đó bà! – Được bạn giải vây, Tiểu Long mừng như bắt được vàng, lật đật hùa theo – Cháu chỉ hỏi thằng Lễ những chỗ nào cháu quên

thôi!

- Ừ! – Bà vuốt tóc Tiểu Long – Cháu là chúa mê chơi, trước đây có chịu học hành gì đâu. Bây giờ cháu phải cố gấp đôi người ta nhé!

- Vâng ạ.

Tiểu Long đáp, cố nén một tiếng thở phào.

Sau lần đó, Đỗ Lễ gắt bạn:

- Mày học cái thói ba hoa của thằng Quý ròm tự lúc nào thế hả?

Tiểu Long lỏn lẻn:

- Tao lỡ miệng …

- Lỡ với chả lỡ! – Đỗ Lễ vẫn chưa nguôi giận dỗi – Nếu mày lỡ thêm vài lần như thế này nữa chắc tao đứng tim tao chết mất!

- Ừ! – Tiểu Long nói với giọng biết lỗi – Lần sau, bà mày nói gì tao cứ ngồi im thít là xong!

Đỗ Lễ đập tay lên ngực:

- May mà tao … nhanh trí đỡ kịp, không thì nguy với bà!

Tiểu Long thật thà xác nhận:

- Ừ, mày thông minh thật đấy!

Lần đầu tiên được người khác khen thông minh, Đỗ Lễ cười tít mắt:

- Còn phải nói!

Những hờn giận trong lòng nó bay vèo đâu mất.

Chương 9

Đỗ Lễ bảo bà nó già rồi nên không còn tinh ý nữa. Nhưng Tiểu Long thì không thể nói như thế về mẹ mình.

Mẹ nó nhác thấy nó tặng con cào cào lá dừa cho nhỏ Oanh, liền hỏi:

- Ở đâu thế hở con?

- Bà của bạn Đỗ Lễ làm đấy mẹ ạ! – Tiểu Long hào hứng khoe – Bà già rồi mà khéo tay ghê là!

Mẹ nó tròn xoe mắt:

- Bà bạn Đỗ Lễ là ai?

Thắc mắc của mẹ làm Tiểu Long chết đứng. Một lần nữa, nó quên béng những điều cần phải nhớ. Ở nhà Đỗ Lễ, nó quên mất nó là anh của bạn mình. Về tới nhà, nó lại không nhớ nó vừa từ nhà nhỏ Hạnh trở về.

Tiểu Long khác Quý ròm. Nó không quen chơi trò đóng kịch, lại đóng suốt từ ngày này qua ngày khác. Vì vậy mà nó sơ hở hàng đống.

Lần này cũng vậy, nghe mẹ hỏi, Tiểu Long toát mồ hôi đầy trán.

- Bà của bạn Đỗ Lễ hở mẹ? – Tiểu Long ấp úng, tròng mắt đảo lia – Bà bạn Đỗ Lễ cũng tức là bà của bạn Hạnh đấy mà!

- Bà bạn Đỗ Lễ sao là bà của bạn Hạnh được hở con?

- Tại mẹ không biết đó thôi! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Bạn Đỗ Lễ và bạn Hạnh là chị em chú bác đấy!

- Ra thế! – Mẹ nó gật gù.

Nhưng Tiểu Long chưa kịp thở ra, mẹ nó lại hỏi:

- Nhưng con gặp bà của bạn Hạnh ở đâu? Theo như mẹ biết, thì bà đâu có sống chung với gia đình bạn Hạnh.

Mẹ Tiểu Long chưa bao giờ đến nhà nhỏ Hạnh và Quý ròm. Nhưng qua những lời kể huyên thuyên của Tiểu Long, cả gia đình nó điều biết nhà nhỏ Hnạh và Quý ròm có bao nhiêu người, gồm những ai. Vì vậy, nay nghe nhà nhỏ Hạnh có thêm một người bà, mẹ nó ngạc nhiên lắm.

- Dĩ nhiên là bà ở chỗ khác! – Tiểu Long bối rối đáp – Hôm nay bà chỉ ghé chơi thôi.

- Ra thế!

Mẹ nó lại thốt câu quen thuộc.

Tiểu Long liếc mẹ, nơm nớp chờ câu hỏi tiếp theo.

Nhưng mẹ nó không hỏi nữa. Mà quay sang nhỏ Oanh:

- Đưa con cào cào mẹ xem nào!

Nhỏ Oanh rụt rè đưa con cào cào cho mẹ, không hiểu nghĩ sao bỗng dưng nói:

- Thật đấy mẹ ạ.

- Gì cơ?

- Bà của chị Hạnh ấy mà. Bà hay đến chơi nhà chị Hạnh lắm.

Hóa ra nhỏ Oanh sợ mẹ nghi ngờ Tiểu Long. Thấy mẹ gạn hỏi ghê quá, nó đâm lo lắng cho anh nó.

Mẹ nó không hiểu tâm trạng của nó, thờ ơ đáp, tay vẫn mân mê con cào cào:

- Ừ.

- Bà của chị Hạnh cũng tức là bà của anh Đỗ Lễ đấy mẹ ạ! – Nhỏ Oanh lại nói.

Mẹ nó lại "ừ" và đưa con cào cào lại cho nó, giọng nhẹ nhàng:

- Con cào cào đẹp quá! Con chơi nhẹ tay nhé!

Nhỏ Oanh dạ khẽ, mừng rỡ thấy mẹ chẳng có vẻ gì nhớ đến câu chuyện lúc nãy.

Tiểu Long cũng thở phào. Nó dịu dàng đưa mắt nhìn em, cảm động nhủ: Tội nó ghê! Nhỏ Oanh vốn không phải là đứa lanh mồm lẹ miệng và giỏi chơi trò dóc tổ. Thế mà lần này, để che chở cho Tiểu Long, nó đã phải bịa bao nhiêu là chuyện. Phải nói dối hoài như thế, chắc nó khổ tâm lắm!

Tiểu Long bâng khuâng nghĩ và ngoắt nhỏ Oanh ra ngoài sân, thì thào thông báo:

- Sáng ngày mốt anh Đỗ Nghĩa được về rồi!

- Ôi! – Nhỏ Oanh bật reo khẽ – Anh nói thật đấy hở?

- Thật. Rốt cuộc thì người ta cũng hiểu là anh Đỗ Nghĩa chẳng có tội gì.

- Ừ. Ngay từ khi biết chuyện này, em cũng tin như thế.

Tiểu Long âu yếm nhìn em:

- Thế là mày khỏe rồi nhé.

- Khỏe chuyện gì?

- Mày khỏi phải nói dối mọi người nữa. Mà mày thì đâu có thích nói dối, đúng không?

Nhỏ Oanh cười hồn nhiên:

- Ừ, em chả thích nói dối. Ngay cả anh nữa, anh cũng đâu có thích nói dối, đúng không?

Tiểu Long nhanh nhẩu gật đầu:

- Ừ, tao cũng y như mày. Nói dối nó ngượng miệng ghê ghê là!

- Anh và em nói dối là do bất đắc dĩ thôi! – Nhỏ Oanh chép miệng nói, nom nó lúc này y hệt người lớn.

Nhỏ Hạnh và Quý ròm cũng cùng ý nghĩ như nhỏ Oanh.

Sáng hôm sau, vừa ôm cặp lò dò bước vào cổng, Tiểu Long đã gặp ngay thằng ròm và nhỏ Hạnh đang thơ thẩn trong sân trường.

Quý ròm cười cười nhìn bạn:

- Tóc mày dài ra rồi đấy.

Tiểu Long đưa tay xoa đầu:

- Ừ.

Quý ròm lại nói:

- Chiều nay mày đi cắt tóc là vừa.

- Tao không cắt đầu đinh nữa – Tiểu Long khịt mũi – Tao sẽ để dài như trước.

Quý ròm gật gù vẻ hiểu biết:

- Ngày mai anh thằng Đỗ Lễ được về nhà rồi chứ gì?

- Ừ.

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Nhưng dù sao mày để đầu đinh trông vẫn đẹp hơn!

- Thôi đi! – Tiểu Long ngượng nghịu – Mày đừng có trêu tao!

- Mày làm như mày hiền lắm đấy! – Quý ròm hừ mũi – Dạo này mày đâu còn là thằng Tiểu Long khù khờ như xưa nữa!

Trước vẻ mặt ngơ ngác của bạn, Quý ròm tủm tỉm nói thêm:

- Thằng Tiểu Long nếu vẫn còn là "ngốc tử" thì làm sao lừa bà thằng Đỗ Lễ gần nửa tháng nay một cách êm xuôi như thế được?

- Mày đừng có nói vậy! – Tiểu Long kêu lên đầy xúc động – Tao không lừa bà!

- Đúng là Long không lừa bà! – Nhỏ Hạnh bênh Tiểu Long – Quý đừng chọc Long nữa!

- Ừ, thì mày không lừa! – Quý ròm biết mình nói đùa quá trớn, liền chữa lại – Lừa là phải xấu xa ghê lắm. Ở đây mày không vậy, đúng không?

Tiểu Long dè dặt gật đầu:

- Đúng.

- Mày chỉ đóng kịch cho bà khỏi biết chuyện anh thằng Đỗ Lễ bị bắt thôi, đúng không?

- Đúng.

- Và mày đã diễn xuất khéo đến nỗi bà thằng Đỗ Lễ chả nghi ngờ một mảy may nào, đúng không?

Tiểu Long chột dạ:

- Ờ … ờ …

- Còn "ờ, ờ" gì nữa! – Quý ròm cười toe – Thế là mày chơi trò dóc tổ còn giỏi hơn tao gấp mấy lần rồi đấy! Từ nay tao phải kêu mày bằng "sư phụ" mới đúng!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Đó là do thằng Đỗ Lễ bày cho tao thôi.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thật ra Long làm chuyện này cũng vì bất đắc dĩ thôi, Long há?

Tiểu Long chưa nguôi ấm ức:

- Dĩ nhiên rồi. Chứ ai lại muốn dối bà! Vậy mà thằng ròm …

Quý ròm vỗ vai bạn, cười xoà:

- Đó là tao trêu mày thôi! Chứ tao và Hạnh mấy hôm nay chả hùa vào với mày là gì! Mà hai đứa tao cũng vì bất đắc dĩ mới phải làm thế thôi!

Tiểu Long nghe thằng ròm tuôn một tràng, lòng dần bình tĩnh trở lại. Bà Đỗ Lễ thương nó như cháu ruột, dặn dò bảo ban nó đủ thứ, nấu chè nấu xôi

cho nó ăn, lại mò mẫm tết đồ chơi tặng nó, nó nỡ nào lừa gạt bà. Thời gian qua, sỡ dĩ nó nhận lời Đỗ Lễ, sở dĩ nó bấm bụng sắm vai anh Đỗ Lễ chỉ vì không muốn bà lo lắng, phiền não thôi.

Đỗ Lễ tất nhiên thừa hiểu những cố gắng lớn lao của bạn. Vừa vào lớp được ít phút, nó chồm lên khều vai Tiểu Long:

- Cảm ơn mày nhiều nhiều nhé!

Tiểu Long quay lại:

- Có gì đâu!

- Ngày mai anh tao về rồi! – Đỗ Lễ nói, cặp mắt sáng lên.

- Tao biết rồi.

Nhìn thoáng qua mặt bạn, Đỗ Lễ ngập ngừng hỏi:

- Thế tối nay mày có đến nhà tao nữa không?

- Đến chứ! – Tiểu Long mỉm cười – Cho đến chừng nào anh Đỗ Nghĩa chưa có mặt ở nhà, tao vẫn là anh mày!

Đỗ Lễ cũng cười:

- Ừ, tối nay tao cho mày làm anh tao bữa cuối đấy!

Tiểu Long quay đi, nhưng vừa ngoảnh lên không hiểu nghĩ sao nó lại quay xuống, chớp mắt nói:

- Tao thương bà mày lắm!

Nói xong, nó hấp tấp quay lên, lần này là quay lên hẳn. Vì nó thấy ngường ngượng về sự thú nhận của mình.

Và nó nghe tiếng Đỗ Lễ thì thầm sau lưng:

- Bà tao cũng thương mày lắm!

- Ừ.

Thằng Đỗ Lễ đúng là đứa dại mồm. Nói vậy là được rồi, tự dưng nó ngứa miệng "bổ sung":

- Bà tao cứ tưởng mày là anh Nghĩa tao!

Câu nói vô tình của Đỗ Lễ khiến Tiểu Long nghe nhói trong lòng một cái. Câu nói đó kéo Tiểu Long quay về với sự thực.

Sự thực là Tiểu Long mất bà từ bé, xưa nay nó vẫn khao khát tình thương trìu mến của một người bà. Những ngày qua nó đã tìm thấy tình thương đó

nơi bà thằng Đỗ Lễ. Nhưng cũng một sự thực không kém rõ ràng là không phải bà thương thằng Tiểu Long khù khờ mà chính là thương thằng Đỗ Nghĩa của bà.

Bất giác Tiểu Long cảm thấy buồn tủi. Nó chợt nhận ra rằng dù sao nó cũng chẳng có người bà nào.

Ý nghĩ đó khiến nó bần thần suốt cả buổi sáng.

Chương 10

Tiểu Long bước những bước nặng nề. Hôm nay là hôm cuối cùng nó đóng vai anh Đỗ Nghĩa. Cũng là hôm cuối cùng nó đến nhà Đỗ Lễ. Thực ra nó chẳng thích thú gì chuyện đóng giả người khác. Đó chỉ là chuyện chẳng đặng đừng. Nhưng không hiểu sao khi nhiệm vụ khó khăn này sắp chấm dứt, lòng nó lại chẳng nhẹ nhõm như nó nghĩ. Có một điều gì đó cứ vướng víu trong lòng.

Tiểu Long vừa xuất hiện ở cửa, Đỗ Lễ đã hấp tấp chạy ra đón.

Nó liếc về chỗ bà ngồi rồi quay lại thì thào với bạn:

- Còn bữa cuối cùng thôi đấy.

Thấy Tiểu Long ngần tò ten, Đỗ Lễ nháy mắt nói thêm:

- Mày cẩn thận nhé. Cố đừng để sơ suất gì.

Tiểu Long chưa kịp đáp, bà đã lên tiếng hỏi:

- Cháu về đấy hả Nghĩa?

- Dạ cháu đây ạ.

Vừa đáp Tiểu Long vừa bước lại gần bà.

Nó ngồi xuống cạnh giường và ôm cánh tay bà.

- Bà ơi, cháu yêu bà lắm! – Nó nói, giọng xúc động.

Bà vuốt tóc Tiểu Long:

- Bà cũng yêu cháu lắm, cháu ngoan của bà ạ.

Đỗ lễ ngồi đằng bàn vọt miệng:

- Bà yêu cả cháu nữa chứ?

- Ừ, cả cháu nữa! – Bà mỉm cười hiền lành – Bà yêu cả hai đứa.

Tiểu Long lấy từ trong túi xách ra một ổ bánh bông lan:

- Bà ơi, cháu mua cho bà cái này đây ạ.

- Gì thế cháu?

Tiểu Long đặt ổ bánh vào tay bà:

- Bánh bông lan. Bánh này mềm lắm bà ạ.

- Ôi, cháu mua làm gì thế? – Bà kêu lên – Bà già rồi, đâu có ăn uống bao nhiêu!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Mai mốt cháu … đi học suốt. Cả em cháu cũng thế. Cháu mua bánh cho bà để đấy, khi nào đói bụng bà lấy ra ăn.

Bà khẽ "ồ" một tiếng và cảm động đưa tay nắn nắn bả vai Tiểu Long. Tuy bà không nói gì nhưng Tiểu Long đọc được sự âu yếm trong cử chỉ của bà.

- Vết sẹo trên cườm tay cháu càng ngày càng bé lại bà ạ.

Tự dưng Tiểu Long buột miệng khoe. Và nó chìa cánh tay ra trước mạt bà:

- Bà ơi, bà sờ xem thử nào!

Bà sờ tay lên vết sẹo, gật gù:

- Ừ, đúng là nó bé lại thật.

Tiểu Long nhíu mày cố nghĩ ra chuyện gì để nói với bà. Hôm nay nó muốn ngồi với bà lâu lâu một chút. Ngày mai khi anh Đỗ Nghĩa đã về nhà, hẳn nó sẽ không dám bén mảng lại đây nữa. Nó chả biết đến bao giờ nó mới lại gặp bà, mới lại được ngồi cạnh bà để nghe những ngón tay gầy guộc của bà mơn man lên tóc, lên vai nó.

- Con cào cào bà cho cháu đâu rồi hở cháu? – Bà bỗng hỏi.

Bà hỏi Tiểu Long nhưng Đỗ Lễ lại tái mặt. Đỗ Lễ biết Tiểu Long đã đem con cào cào về nhà, đã tặng cho nhỏ Oanh mất rồi. Hôm qua Tiểu Long đã nói với nó như thế.

Đỗ Lễ nhấp nhổm trên ghế, hồi hộp dán mắt vào mặt bạn.

- Con cào cào ấy hở bà! – Tiểu Long bối rối đáp, mặt nó cũng xanh lè xanh lét – Cháu đã đem lên trường …

- Rồi cháu đánh mất hở cháu?

- Không ạ! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Tụi con gái thấy con cào cào xinh quá, liền hỏi xin. Thế là cháu đem cho tụi nó.

Rồi sợ bà phật ý, nó rụt rè nói thêm:

- Như thế là không nên hở bà?

- Nên chứ cháu – Bà nhẹ nhàng đáp – Như vậy là cháu tốt với bạn. Để bà tết cho cháu con cào cào khác.

- Thế nhỡ bạn nào lại hỏi xin tiếp thì sao hở bà?

- Thì cháu cứ tặng cho bạn. Rồi bà sẽ lại làm cho cháu một con cào cào khác nữa.

- Anh Nghĩa ơi! – Đỗ Lễ thình lình gọi – Lại chỉ giùm em bài toán này với!

Tiểu Long chạy lại:

- Bài toán nào?

Đỗ Lễ thấp giọng:

- Tao phịa đấy Tao muốn mày lại đây ngồi với tao!

- Sao thế?

- Còn trăng với sao gì nữa – Đỗ Lễ nhăn nhó – Mày ngồi đằng đấy bép xép một lát thế nào cũng lòi đuôi!

Tiểu Long liếm môi:

- Từ nãy giờ tao có nói gì bậy bạ đâu!

- Từ nãy đến giờ thì chưa. Nhưng từ giờ trở đi thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tốt nhất là mày cứ ngồi đây với tao!

Đỗ Lễ làm Tiểu Long tức điên. Tất nhiên là nó biết bạn thận trọng như thế là đúng. Khi nãy suýt chút nữa nó đã bị hố về chuyện con cào cào đấy thôi.

Nhưng Đỗ Lễ lại không đếm xỉa gì đến tâm trạng của nó. Ngày mai nó không còn đến đây nữa, do đó nó muốn trò chuyện cùng bà nhiều nhiều. Thế mà thằng Đỗ Lễ lại bắt nó ngồi đây.

Tiểu Long không biết trút sự bực bội vào đâu, liền cau mặt gắt:

- Bài toán dễ ợt thế này mà làm không ra hả?

Vẻ đằng đằng sát khí của bạn khiến Đỗ Lễ sửng sốt. Nó ấp úng:

- Tao …

- Còn hỗn láo nữa! – Tiểu Long lại nạt – Mày xưng hô với anh mày như thế đấy hả?

Đỗ Lễ hoảng hồn lắp bắp:

- À, em …

- Học với chẳng hành! – Tiểu Long cắt ngang, giọng tiếp tục gầm gừ – Chắc tao phải cốc cho mày vài cái quá!

Không biết Tiểu Long nói thật hay nói chơi nhưng thấy mặt mày thằng mập hắc ám quá xá, Đỗ Lễ vội vàng nhích tuốt ra xa.

Nó nhích ra mà lòng nó ấm ức lắm. Chuyện ôn tập chỉ là chuyện vờ, chuyện nó nhờ Tiểu Long giảng bài cũng là chuyện vờ nốt, thế mà thằng mập lại cáu kỉnh thật. Thấy Tiểu Long nóng tiết lên với nó, Đỗ Lễ muốn cự lại quá. Nhưng có bà ngồi đó, nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đỗ Lễ lầm bầm trong miệng:

- Đợi đấy! Ngày mai sẽ biết tay nhau …

Vẻ nhăn nhó khó coi của Đỗ Lễ khiến Tiểu Long bất giác phì cười. Bỗng chốc nó quên béng mất giận hờn. Nó vỗ vai bạn, tươi tỉnh hạ giọng:

- Đùa tí mà!

Đỗ Lễ nghiến răng ken két:

- Đùa kiểu mày có ngày tao đứt gân máu tao chết mất!

Tiểu Long chưa kịp đáp, bà chợt lên tiếng:

- Học bài làm bài cho xong đi các cháu, đừng có ở đó cãi nhau mãi như thế!

Đỗ Lễ giật thót:

- Tụi cháu có cãi nhau gì đâu bà. Tụi cháu chỉ giỡn chơi thôi!

Nói xong, nó vội cắm mặt vào tập, miệng lầm rầm.

Tiểu Long cũng giở tập ra, ngoác miệng ê a.

May mà bà không rành chương trình học của bọn trẻ, nếu không bà sẽ biết ngay cái bài mà "thằng cháu Đỗ Nghĩa" của bà đang tụng lấy tụng để kia là bài học của lớp chín chứ chả phải của lớp mười một gì sất.

Hai đứa ngồi vừa vờ vịt học bài vừa sốt ruột liếc mắt về phía bà.

Nhưng hôm nay bà làm sao ấy.

Mọi hôm bà vẫn thường đi ngủ sớm. Tám giờ, muộn lắm là tám giờ mười lăm bà đã nằm xuống gối rồi. Nhưng hôm nay, đã hơn tám giờ rưỡi mà bà vẫn còn ngồi đó.

Mà bà chưa ngủ thì Tiểu Long chưa thể ra về được.

Đỗ Lễ đưa mắt nhìn bạn, hỏi qua hơi thở:

- Giờ sao mày?

- Cứ đợi thêm một lát nữa.

Đỗ Lễ băn khoăn:

- Mày về trễ, có bị la không?

- Không sao đâu! Chắc bà sẽ đi nằm ngay bây giờ thôi!

Nhưng Tiểu Long đoán trật lất. Tụi nó cắm đầu tụng bài một hồi, ngoảnh sang vẫn thấy bà ngồi yên trên giường, tay phe phẩy chiếc quạt giấy một cách thong thả.

Cuối cùng, Đỗ Lễ đành hắng giọng:

- Sao hôm nay bà thức khuya thế hở bà?

- Ừ, hôm nay tự nhiên bà không thấy buồn ngủ.

Câu trả lời của bà làm Đỗ Lễ thất vọng quá. Nó tặc tặc lưỡi, nói trống không:

- Hôm nay trời đâu có nóng bức như mọi hôm!

- Ừ, hôm nay trời không oi bức, nhưng không hiểu sao bà vẫn không ngủ được.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Bà nên ngủ sớm bà ạ. Thầy cháu bảo thức khuya là có hại cho sức khỏe lắm đấy.

- Cha mày! – Bà mỉm cười trách yêu – Cháu cứ làm như bà là học trò của cháu vậy!

- Cháu nói thật đấy bà ạ!

Tiểu Long vừa nói vừa chạy lại giường. Nó ngồi xuống và cầm lấy tay bà:

- Thầy cháu bảo ban ngày làm việc nhọc mệt, ban đêm phải đi ngủ sớm để cơ thể sữa chữa lại những chỗ hỏng hóc trong người …

Bà cười:

- Y như cháu vẫn sửa chiếc xe của cháu mỗi ngày vậy chứ gì!

Nghe nhắc đến xe cộ, Tiểu Long giật thót:

- Vâng ạ … Cũng tựa tựa như thế.

- Ừ. Có lẽ thầy cháu nói đúng đấy.

Tiểu Long mừng rơn:

- Thế là bà sẽ đi ngủ sớm phải không bà?

- Ừ, bà sẽ đi ngủ ngay bây giờ.

Bà gật đầu đáp, nhưng bà vẫn chưa đi ngủ ngay. Bà trầm ngâm một thoáng, rồi buông chiếc quạt xuống, bà khẽ đưa tay vuốt tóc Tiểu Long, giọng dịu dàng:

- Cả cháu nữa, cháu cũng nên đi ngủ sớm. Đừng chờ bà ngủ rồi mới về!

Giọng bà nhẹ nhàng nhưng Tiểu Long nghe như sét đánh bên tai. Cả Đỗ Lễ ngồi đằng bàn cũng giật nảy người. Cả hai đứa ngơ ngác nhìn nhau, mặt đầy sửng sốt.

Mãi một lúc Tiểu Long mới rụt rè lên tiếng:

- Bà bảo cháu về đâu cơ?

- Thì về nhà cháu chứ về đâu! – Giọng bà vẫn điềm nhiên.

Tiểu Long như không tin vào tay mình. Nó lúc lắc đầu, cố trấn tĩnh:

- Bà nói gì cháu không hiểu! Cháu ở ngay trong nhà mình còn về đâu nữa?

- Đây không phải là nhà cháu! Cháu đâu phải là thằng Đỗ Nghĩa của bà.

Tiểu Long và Đỗ Lễ chưa hết kinh hoàng, bà đã thủng thẳng tiếp:

- Thằng cháu của bà chơi với bạn xấu đã bị công an giam giữ ba tuần nay rồi. Nhưng ngày mai thì nó sẽ được tha về cháu ạ.

Đỗ Lễ không kìm được nữa. Nó hét lên:

- Ôi, bà! Làm sao mà bà biết tất cả những chuyện đó? Mẹ cháu nói với bà phải không?

- Mẹ cháu không nói gì với bà, vì sợ bà lo lắng. Nhưng khoảng một tuần sau hôm anh Nghĩa cháu bị bắt, công an đã đến tận nhà điều tra. Mà lúc đó thì mẹ cháu đã ra tiệm, còn cháu thì đi học, chỉ có mình bà ở nhà …

- Ôi, thế ra ngay hôm đầu tiên thằng Tiểu Long đến nhà ta, bà đã biết ngay nó không phải là anh Nghĩa rồi ư?

Bà quay sang Tiểu Long, bàn tay vẫn âu yếm đặt trên đầu nó:

- Cháu tên là Tiểu Long ư?

- Vâng ạ.

Tiểu Long lí nhí đáp, mặt đỏ tới mang tai, may mà bà không nhìn thấy.

- Bà không biết tên cháu. Nhưng bà biết cháu là một đứa trẻ ngoan.

Bà càng khen, Tiểu Long càng ngượng:

- Cháu không ngoan đâu bà ạ. Cháu đã gạt bà …

- Chuyên đó không phải do bạn Tiểu Long đâu bà. Chính cháu đã nhờ bạn ấy đấy. Chính cháu mới không phải là đứa trẻ ngoan.

- Các cháu đều ngoan cả! – Bà nói, giọng cảm động – Không cháu nào gạt bà. Các cháu chỉ muốn cho bà yên tâm thôi. Bất đắc dĩ các cháu mới phải làm thế!

Bà là người thứ tư bảo việc giả mạo của Tiểu Long là bất đắc dĩ, sau nhỏ Oanh, Quý ròm và nhỏ Hạnh.

Ba tiếng đó khiến Tiểu Long thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Như vậy là bà không giận nó. Bà cũng không trách cứ nó. Bà vẫn khen nó là đứa trẻ ngoan.

Và bà không chỉ khen một mình Tiểu Long. Bà còn khen cả đứa đầu trò là thằng Đỗ Lễ. Vì vậy, Đỗ Lễ cũng phấn khởi không kém gì bạn.

Qua cơn hoảng hốt, nó bắt đầu bô bô:

- Nhưng bà thấy thằng Tiểu Long đóng kịch có tài không hở bà? Nếu các chú công an không đến nhà ta, bà đâu có phân biệt được nó với anh Nghĩa phải không?

- Bà vẫn phân biệt được! – Bà cười hiền hậu – Vì cháu Tiểu Long không chạy xe gắn máy, không biết xưa nay bà vẫn hay tết cào cào bằng lá dừa …

Đỗ Lễ chống chế:

- Đó đâu phải là sơ hở gì lớn hở bà?

- Đúng vậy. Đó không phải là những sơ hở lớn. Sơ hở lớn nhất của cháu Tiểu Long là vết sẹo nơi cườm tay. Vết seo của anh Nghĩa cháu nằm ở cườm tay trái, còn vết sẹo của cháu Tiểu Long lại nằm ở cườm tay phải.

Nhận xét của bà làm Tiểu Long điếng người. Khi bà nắm lấy tay nó đòi xem vết sẹo, bà nắm tay phải. Thế là nó cứ đinh ninh vết sẹo của anh thằng Đỗ Lễ nằm ở cườm tay phải. Hóa ra không phải thế. Hóa ra ngay lần đầu tiên gặp nó, bà đã biết ngay nó là kẻ giả mạo. Thế nhưng bà vẫn không nói gì. Bà vẫn đối xử với nó dịu dàng như thế nó là cháu của bà. Bà vẫn âu yếm xoa đầu nó, vẫn nấu chè nấu xôi để dành chờ nó tới ăn, vẫn kiếm lá dừa mò mẫm tết cào cào tặng nó. Sáng nay ở trên lớp nghe thằng Đỗ Lễ bảo "Bà tao

thương mày lắm, bà tao tưởng mày là anh Nghĩa tao", Tiểu Long đã tủi thân vô hạn. Nhưng bây giờ thì nó đã hiểu. Bà thương nó, dù biết nó không phải là cháu Đỗ Nghĩa của bà. Như vậy là bà thương nó thật. Cũng như nó đã thương bà thật.

- Cháu còn một điểm rất khác với thằng Nghĩa của bà! – Bà bỗng nói – Thằng Nghĩa của bà hư lắm. Nó không được ngoan ngoãn, lễ phép như cháu đâu!

- Ra thế! – Đỗ Lễ vọt miệng trêu bà – Hèn gì cháu thấy bà cưng Tiểu Long một cách đặc biệt dù bà biết nó không phải là cháu của bà!

- Cháu nói vậy là sai rồi! – Bà nói, giọng nghiêm trang – Tiểu Long là cháu của bà, luôn luôn là cháu của bà. Bà xem Tiểu Long cũng như cháu và anh Nghĩa cháu vậy!

- Đúng đó, bà ơi! – Tiểu Long xúc động kêu lên – Cũng như cháu vậy. Cháu luôn luôn xem bà là bà của cháu.

Đỗ Lễ láu lỉnh:

- Bà cứ xem Tiểu Long là cháu của bà và Tiểu Long cứ xem bà là bà của nó, nhưng cháu thì cháu nhất định không xem Tiểu Long là anh của cháu nữa đâu. Nó chỉ là bạn của cháu thôi.

- Cháu chỉ mồm mép là giỏi! – Bà cười vui vẻ – Lo đưa bạn ra về đi kìa!

Đỗ Lễ đứng lên, nháy mắt với Tiểu Long:

- Thôi, về đi chứ! Ngày mai trở đi mày tha hồ đến thăm bà, không cần phải nấn ná như thế đâu!

Tiểu Long cũng đứng dậy:

- Cháu về, bà nhé!

- Ừ, cháu về đi kẻo ba mẹ mong. Rảnh rỗi nhớ đến chơi với bà!

Nhưng Đỗ Lễ và Tiểu Long vừa dợm bước đã thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh lù lù ngay cửa.

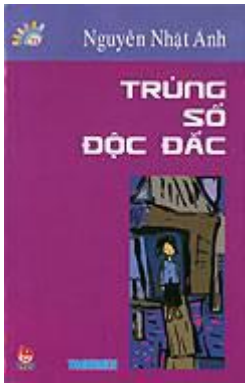
Không biết bí mật đã vỡ lở, Quý ròm oang oang khiến hai thằng bạn nó ôm bụng cười bò:

- A, Đỗ Nghĩa, Đỗ Lễ! Hai anh em mày hẹn tụi tao đến chơi sao bây giờ lại định đi đâu đấy?

Thành phố Hồ Chí Minh 1999.

HẾT.

Tập 35: Trúng số độc đắc

Đánh máy: khfan_bn, tototolon_123
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Bạn sẽ làm gì với số tiền lớn như thế trong tay? Đó không phải là câu hỏi dễ trả lời. Vì vậy mà khi phát hiện ra mình trúng số độc đắc, Văn Châu đã ngẩn ngơ hằng buổi. Và cuối cùng nó đành phải đi tìm bạn Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh để ... "cầu cứu". Nhưng các bạn nó cũng đâu có giỏi giang gì.

Chương 1

Văn Châu như không tin vào mắt mình. Tay run run cầm tờ vé số, nó đờ đẫn dán chặt mắt vào tấm bảng ghi kết quả xổ số đặt trước cửa hiệu đại lý vé số. Nó nhìn chăm chăm như thế một hồi như để ghim chặt các con số vào trí nhớ rồi lại nhìn xuống tờ vé số trên tay.

Đúng là nó không lầm. Cả hai dãy số đều khớp nhau hoàn toàn: 18557. Đó là dãy số trúng giải đặc biệt, cũng là dãy số trên tờ vé số của nó.

Như vậy có nghĩa là nó trúng số. Mà lại trúng giải đặc biệt, nói theo ba mẹ nó là trúng số độc đắc. Trúng tới những năm mươi triệu.

Văn Châu không hình dung được năm mươi triệu là bao nhiêu, nhưng nó biết đó là một số tiền rất lớn.

Thực ra Văn Châu không cần tiền, cũng không quan tâm đến tiền bạc. Nhà nó rất giàu, ba mẹ nó sắm cho chị em nó không thiếu thứ gì. Bánh kẹo, quần áo, giày dép, đồ chơi, những thứ bọn trẻ cùng lứa luôn cảm thấy thiếu thốn thì với Văn Châu lại ê hề, thừa thãi.

Ngay cả tiền bạc cũng thế, nó chỉ cần mở miệng hỏi, ba mẹ nó sẵn sàng giúi vào tay nó hàng xấp tiền. Mà không cần biết lý do.

Vì vậy, xưa nay Văn Châu chẳng bao giờ mua vé số.

Chỉ có chiều hôm qua, thấy một thằng nhóc mặt mũi khôi ngô, lại vận đồng phục học sinh, luẩn quẩn quanh các bàn nhậu ven đường rao vé số, Văn Châu bất chợt thấy tội tội. Nhỏ Xảo em thằng Nở, những đứa bạn nó sống bên bờ kinh Tàu Hủ, cũng đi bán vé số. Nhưng nhỏ Xảo đã lớn, lại lanh lợi. Còn thằng nhóc trước mặt chỉ trạc tuổi thằng Bạch Kim, em nó.

Trong khi thằng Bạch Kim ăn sung mặc sướng, được cưng như cưng trứng hứng như hứng hoa thì thằng nhóc này đi học về chưa kịp tắm rửa thay đồ đã phải ôm xấp vé số lang thang ngoài lề đường kiếm sống.

Hai hình ảnh trái ngược nhau khiến Văn Châu cảm thấy mủi lòng. Nó liền ngoắt thằng bé lại, móc tiền ra mua mười tờ.

Và hôm nay tình cờ đi ngang đại lý vé số, thấy tấm bảng kết quả dựng đằng trước, nó sực nhớ đến những tờ vé số trong túi liền lấy ra dò.

Văn Châu chỉ dò chơi vậy thôi. Dò cho biết, vì trước nay nó chưa dò vé số bao giờ.

Sau khi dò trật chín tờ đầu, Văn Châu nhanh chóng rút ra kết luận rằng xổ số chỉ là trò chơi may ít rủi nhiều, và nó không kềm được một cái liếc mắt thương hại sang những người đang chúi đầu dò số như mình.

Đúng vào lúc Văn Châu đã nản, đã muốn bỏ đi thì nó bỗng sửng sốt phát hiện tờ vé số cuối cùng trúng giải đặc biệt.

Lập tức nó ngây ra như cán cuốc. Nó thẫn thờ. Không phải cái thẫn thờ của người nghèo mạt rệp tự dưng bị một núi tiền rớt trúng đầu mà cái thẫn thờ của kẻ bỗng thấy điều tưởng không thể xảy ra lại bất ngờ xảy ra.

Sau một hồi choáng váng, Văn Châu nhét tờ vé số trúng vào lại trong túi quần và tặc lưỡi bỏ đi.

Văn Châu đang cần trấn tĩnh. Nó cần phải suy nghĩ xem nên làm gì với tờ vé số này.

Năm mươi triệu là bao nhiêu nhỉ? Văn Châu vừa lê bước dọc hè phố vừa băn khoăn tự hỏi. Nó thường xài tiền, nhưng không biết đích xác con số năm mươi triệu lớn đến mức nào.

Văn Châu từng mua con búp bê chạy pin đền cho nhỏ Diệp em Quý ròm, từng cho Lam Trường vay tiền mua máy tính, từng giúp đỡ dì thằng Bò Lục trong những lúc khó khăn, nhưng chưa bao giờ nó xài đến tiền triệu.

Chắc là nhiều lắm! Văn Châu đưa tay mân mê tờ vé số trong túi, thì thầm với chính mình.

Đang lẩm bà lẩm bẩm, mắt Văn Châu chợt sáng lên: Bọn Quý ròm chắc biết rõ năm mươi triệu là bao nhiêu?

Nhỏ Hạnh không khỏi ngạc nhiên trước vẻ mặt nghiêm trọng của Văn Châu. Điều đó thật trái với bản tính của nhỏ bạn nó. Cả Quý ròm và Tiểu Long cũng giương mắt ếch nhìn bạn.

- Có chuyện gì thế Văn Châu? – Nhỏ Hạnh hỏi.

- Các bạn có biết năm mươi triệu là bao nhiêu không?

Thắc mắc của Văn Châu khiến nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Sao bạn hỏi lạ vậy? Năm mươi triệu là năm mươi triệu chứ bao nhiêu!

Giải đáp đơn giản của nhỏ Hạnh làm Văn Châu ngẩn tò te. Ừ nhỉ, năm mươi triệu thì là năm mươi triệu, chuyện rõ ràng như vậy mà nó còn đem đi

hỏi, thật ngốc quá xá!

Nhưng thật ra Văn Châu đâu có thắc mắc điều đó. Nó chỉ muốn biết năm mươi triệu là số tiền lớn cỡ nào thôi. Nhưng nó không biết làm sao diễn đạt mạch lạc ý nghĩ trong đầu mình. Quý ròm và Tiểu Long đứng nhìn nó cười cười làm nó thêm bối rối.

- Ý tôi muốn hỏi là … – Văn Châu ấp úng một cách khổ sở – … năm mươi triệu đồng là một số tiền rất lớn phải không?

- Dĩ nhiên rồi! – Quý ròm gật đầu.

- Thế nó lớn cỡ nào?

Câu hỏi cắc cớ của Văn Châu khiến Quý ròm tắc tị. Nó cũng không biết năm mươi triệu lớn cỡ nào, đành gãi đầu cười trừ:

- Cỡ nào hả? Cỡ bằng … con voi trong sở thú vậy!

- Quý đừng có giễu! – Nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm – Văn Châu hỏi thật mà Quý lại đùa!

- Chứ không đùa thì tôi biết làm gì! – Quý ròm khịt mũi – Làm sao tôi biết được năm mươi triệu lớn cỡ nào!

- Ừ nhỉ! – Nhỏ Hạnh chép miệng – Hạnh cũng chả biết nữa. Chỉ biết là nó rất lớn thôi!

- Tôi biết! – Tiểu Long thình lình lên tiếng – Năm mươi triệu là khoản tiền có thể mua được năm trăm con gấu bông như của nhỏ Oanh.

Câu trả lời bất ngờ của "ngốc tử" Tiểu Long khiến cả bọn trố mắt thán phục.

Tiểu Long không được trời phú cho trí thông minh siêu đẳng như Quý ròm và nhỏ Hạnh. Cái đầu óc đơn giản của nó chỉ biết nhìn sự việc dưới những khía cạnh rất ư là cụ thể. Nhờ vậy mà đôi khi nó nhìn ra những điều mà hai bạn nó vắt đến nát óc vẫn không tài nào phát hiện.

Lần này cũng vậy, trong khi "thần đồng toán" Quý ròm và "nhà thông thái" Hạnh mải nghĩ đến những điều vĩ đại cao xa thì Tiểu Long lại nhớ đến con gấu bông trong cửa hàng Sao Mai mà nhỏ Oanh em nó từng ao ước. Nó nhớ lần đó cái giá một trăm ngàn đồng của con gấu bông đã khiến nó đau khổ biết chừng nào vì không đào đâu ra tiền để mua về cho em nó.

Bây giờ cứ việc lấy năm mươi triệu chia cho một trăm ngàn sẽ ra được năm trăm con gấu bông. Tiểu Long nghĩ chất phác như vậy và khi đưa ra đáp số của bài toán năm mươi triệu, nó cứ nơm nớp sợ bạn bè cười mình nói năng bá láp.

Nào ngờ nó vừa nói xong, Quý ròm liền vỗ tay bôm bốp:

- Tuyệt quá! Cứ tính như thằng mập thì tụi mình sẽ biết được năm mươi triệu lớn bằng cỡ nào ngay!

Nhỏ Hạnh cũng mặt mày tươi rói:

- Long hay thật đấy! Đơn giản thế mà Hạnh không nghĩ ra.

Trong khi Tiểu Long mặt đỏ lên vì sung sướng thì Quý ròm tiếp tục bô bô:

- Như vậy năm mươi triệu tương đương với năm trăm con gấu bông, hai mươi lăm ngàn ổ bánh mì kẹp thịt, hai mươi lăm ngàn chai Coca Cola, năm mười ngàn que kem …

Đang thao thao bất tuyệt, Quý ròm chợt ngưng ngang, ló mắt nhìn Văn Châu:

- Ủa, mà tại sao bạn lại thắc mắc chuyện này thế?

Văn Châu nhún vai:

- Tôi vừa trúng số.

- Trúng số? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Ừ, trúng số độc đắc năm mươi triệu! – Văn Châu đáp với giọng bình thản.

Ngược với vẻ tỉnh rụi của Văn Châu, ba đứa bạn nó miệng mồm há hốc:

- Năm mươi triệu?

Văn Châu gật đầu:

- Ừ, năm mươi triệu.

Văn Châu đã xác nhận đến lần thứ hai mà bọn Quý ròm dường như còn chưa tin.

Quý ròm gãi đầu:

- Lạ thật đấy! Tự nhiên lại trúng số!

Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Ừ, mà lại trúng tới những năm mươi triệu.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! Phải mua vé số thì mới trúng số chứ!

Như để đánh tan sự hồ nghi của bọn Quý ròm, Văn Châu cho tay vào túi lôi tờ vé số chìa ra:

- Tờ vé số trúng đây này.

Ba cái đầu chụm lại. Đó là tờ vé số của Công ty xổ số kiến thiết tỉnh Tiền Giang. Dãy chữ số nằm ngay ngắn bên góc: 218557.

Quý ròm ngoẹo cổ nghiêng ngó một hồi rồi tặc tặc lưỡi:

- Hay thật đấy! Một tờ giấy cỏn con như thế này mà có thể đổi được những năm mươi triệu!

- Tôi chẳng biết phải làm gì với số tiền này! – Văn Châu nhét tờ vé số vào lại trong túi quần và đột ngột lên tiếng.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Văn Châu làm tụi bạn nó sửng sốt. Tiền bạc, nhất là với một số tiền lớn như thế, sẽ giúp con người ta làm được khối thứ, thế mà con nhỏ này bảo chẳng biết làm gì, lạ ghê!

Nhưng ngẫm nghĩ một hồi, bọn Quý ròm không thấy lạ nữa. Tụi nó sực nhớ ra nhà Văn Châu rất giàu, chị em nó muốn gì có nấy nên hầu như không phải đụng đến tiền.

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Nếu như không cần xài tiền thì bạn đem về đưa cho ba mẹ bạn!

- Không! – Văn Châu lắc đầu – Ba mẹ tôi lắm tiền, chắc chả cần đâu!

Trước vẻ mặt ngơ ngác của bọn Quý ròm, cặp mắt Văn Châu bỗng loé lên:

- A, tôi nghĩ ra cách rồi!

Chương 2

Cái cách mà Văn Châu nghĩ ra hết sức lạ lùng. Lạ lùng như chính con người của nó.

Khi Quý ròm hỏi:

- Bạn nghĩ ra cách gì thế?

Văn Châu tỉnh khô:

- Đem tiền chia làm bốn. Bốn đứa tụi mình mỗi đứa giữ mười hai triệu rưỡi xài chơi!

Quý ròm giật bắn:

- Í, vậy đâu có được!

Tiểu Long cũng lắc đầu:

- Ai lại làm thế! Tự nhiên bọn mình lại đi xài tiền của bạn.

Nhỏ Hạnh bổ sung:

- Lại là số tiền lớn đến thế!

Văn Châu nhún vai:

- Bọn mình chơi với nhau lâu rồi nhưng chưa có dịp nào chia sẻ niềm vui với nhau …

Quý ròm cắt ngang:

- Đây là chia tiền chứ không phải chia niềm vui!

Văn Châu lườm bạn:

- Nhưng đây là số tiền từ trên trời rơi xuống. Do đó tất cả chúng ta đều có phần.

Trong bọn, nhà Tiểu Long nghèo nhất. Số tiền mười hai triệu rưỡi đối với gia đình nó lớn ơi là lớn. Lớn đến mức chưa bao giờ nó nghĩ đến con số đó, chứ đừng nói là cầm số tiền đó trên tay. Bây giờ tự nhiên nghe Văn Châu đòi chia cho mình mười hai triệu rưỡi, nó hơi mừng mừng nhưng đồng thời cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nó ấp úng:

- Không … không được đâu!

Văn Châu nheo mắt:

- Sao không được?

Tiểu Long không thể giải thích tại sao không được. Nó đành nói đại một ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu:

- Tại … tại còn anh em thằng Nở nữa chi!

Nghe nhắc đến anh em thằng Nở, không chỉ Văn Châu mà cả Quý ròm, nhỏ Hạnh đều thừ mặt ra. Trong bọn, anh em thằng Nở là tội nghiệp nhất. Tụi nó là trẻ mồ côi, ban ngày thằng anh đi đánh giày, nhỏ em đi bán vé số, tối về ngủ tạm bợ trong căn nhà chênh vênh bên bờ kinh Tàu Hủ. So với Tiểu Long, anh em thằng Nở còn nghèo khổ hơn nhiều.

Văn Châu tặc tặc lưỡi:

- Ờ há. Tôi quên mất. Còn thằng Nở và nhỏ Xảo nữa!

Rồi nó vung tay:

- Vậy thì tụi mình sẽ chia tiền làm sáu phần.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Vẫn còn nhiều lắm. Chia làm sáu, mỗi đứa vẫn có gần mười triệu đồng lận.

Thấy thằng mập cứ bàn lui hoài, Văn Châu bực mình quắc mắt:

- Sao lúc nào bạn Tiểu Long cũng kêu "nhiều, nhiều" mãi thế? Hay là bạn chê tiền của tôi?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Không phải thế!

Văn Châu bất bình:

- Chứ tại sao?

- Tại sao hả? Tại … tại …

Tiểu Long ấp a ấp úng cả buổi vẫn không nói được hết câu. Thấy bạn bị Văn Châu quay như quay dế, nhỏ Hạnh bất giác động lòng. Nó nhìn Tiểu Long:

- Ý Long đâu có chê tiền của Văn Châu phải không?

Tiểu Long mừng rỡ:

- Ờ, ờ, mình đâu có chê.

- Ý Long muốn nói là mình không có công sức gì mà nhận một số tiền lớn như thế thì áy náy lắm phải không?

- Ờ, ờ, áy náy lắm! – Tiểu Long gật đầu lia lịa, suýt chút nữa nó đã reo lên.

Nhỏ Hạnh lại nheo nheo mắt:

- Ý Long muốn nói bạn Văn Châu có thể giúp đỡ bao nhiêu là người với số tiền này phải không?

- Ờ, ờ, bao nhiêu là người.

- Ý Long muốn nói là …

Lần này Văn Châu không để cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh kẻ tung người hứng nữa. Nó thở phì một cái, cắt ngang:

- Thôi, đủ rồi!

Tiểu Long giật mình nhìn Văn Châu, rối rít thanh minh:

- Ý của tôi như vậy đấy! Tôi và Hạnh không gạt bạn đâu!

- Tôi đâu có nói các bạn gạt tôi! – Văn Châu chép miệng – Không có các bạn, tôi đã quên khuấy mất bao nhiêu hoàn cảnh cần giúp đỡ.

Văn Châu bấm đốt ngón tay:

- Các làng mồ côi nè, các vùng bị lũ lụt nè, các trường hợp không may nè …

Quý ròm nãy giờ im lặng, bỗng cười lớn lên tiếng:

- Thế thì bạn phải thay đổi kế hoạch "chia sẻ niềm vui" của mình đi thôi!

Văn Châu phớt lờ lời trêu chọc của Quý ròm. Nó nghiêm nghị gật đầu:

- Bạn Quý nói đúng đấy!

Văn Châu nhíu mày một thoàng rồi hắng giọng tuyên bố:

- Bây giờ sáu đứa bọn mình mỗi đứa nhận ba triệu, tổng cộng là mười tám triệu. Còn ba mươi hai triệu, tụi mình đóng góp cho các quỹ từ thiện.

Nói xong, nó nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Thế nào hở bạn Tiểu Long? Bạn còn có ý kiến gì nữa không?

Tiểu Long tránh ánh mắt khiêu khích của Văn Châu:

- Vậy cũng được! Nhưng làm thế nào để góp tiền cho các quỹ từ thiện?

- Chuyện đó giao cho Hạnh! – Quý ròm giải đáp ngay – Ba Hạnh là nhà báo, dĩ nhiên biết phải làm thế nào?

Nhỏ Hạnh vui vẻ:

- Ừ, để Hạnh về Hạnh hỏi ba Hạnh!

Sau khi Văn Châu ra về, Quý ròm băn khoăn nhìn nhỏ Hạnh:

- Hạnh thấy sao hở Hạnh?

- Sao chuyện gì?

- Chuyện mỗi đứa mình tự dưng được nhận ba triệu ấy!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tặc tặc lưỡi:

- Thực ra Hạnh cũng thấy sao sao ấy! Nhưng Văn Châu đã nhân nhượng đến mức đó, nếu bọn mình vẫn tiếp tục từ chối, chắc Văn Châu sẽ buồn.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ không những buồn mà còn giận nữa!

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nhưng Quý và Hạnh chỉ nên nhận mỗi người hai triệu thôi. Chia cho anh em thằng Nở mỗi đứa thêm một triệu. Như vậy hai anh em nó sẽ được tất cả là tám triệu.

- Phải đấy! – Tiểu Long vọt miệng – Tôi cũng thế. Tôi cũng nhận hai triệu thôi. Một triệu còn lại giao cho anh em thằng Nở.

- Không được! – Nhỏ Hạnh lắc đầu phản đối – Nhà Long khó khăn hơn nhà bọn này. Long vẫn phải nhận đủ ba triệu.

Mặt Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng anh em thằng Nở còn khó khăn hơn!

Quý ròm vỗ vai bạn:

- Hạnh đã nói vậy, mày cứ nghe theo đi! Sao lúc này mày hay cãi quá à!

Bị thằng ròm lên án là "hay cãi", Tiểu Long đành câm miệng hến. Nó làm thinh nhưng bụng nó chẳng thấy thoải mái chút nào.

Chương 3

Ngày hôm sau, Văn Châu lại lò dò đi tìm bọn Quý ròm.

- Thế nào hở Hạnh? – Vừa gặp mặt, Văn Châu đã hỏi ngay – Ba của bạn đã bày cho tụi mình cách góp tiền vào các quỹ từ thiện chưa?

- Rồi. Ba Hạnh bảo có thể đem tiền đến nộp tại Ban công tác xã hội của các toà báo. Ở đó người ta tập trung tiền đóng góp của các nhà hảo tâm rồi chuyển đến tận nơi mình muốn giúp đỡ.

- Hay lắm! – Văn Châu hớn hở – Vậy trưa nay tôi đem tờ vé số đi đổi tiền nghe?

- Đừng vội! – Nhỏ Hạnh lật đật ngăn cản – Để Hạnh viết ra một danh sách cụ thể những trường hợp nào cần giúp đỡ đã, sau đó chúng ta còn phải bàn bạc mỗi trường hợp nên giúp bao nhiêu. Xong đâu đấy rồi bạn hãy đi đổi tiền.

Văn Châu gật gù:

- Ờ, phải rồi! Bây giờ mà đổi tiền ra cũng chẳng biết cất ở đâu!

Nhỏ Hạnh là con người nhanh nhẹn. Mới nói buổi sáng, buổi chiều nó đã chìa ra một bản danh sách dài ngoẵng.

Tiểu Long, Quý ròm và Văn Châu chụm đầu đọc:

- Làng mồ côi SOS.

- Trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu.

- Trại phong Bến Sắn.

- Đồng bào vùng lũ lụt miền Trung.

- … …

Văn Châu ngước mắt lên khỏi tờ giấy, chép miệng:

- Tôi thấy trường hợp nào cũng đáng được giúp đỡ …

Nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Bây giờ tụi mình tính xem trường hợp nào cần giúp bao nhiêu.

Bọn trẻ lập tức bàn tán ỏm tỏi.

Văn Châu chọn giải pháp đơn giản:

- Có tám trường hợp, cứ chia đều ra, mỗi nơi bốn triệu là vừa chẵn ba mươi hai triệu.

- Không được! – Quý ròm phản đối – Tôi thấy đồng bào các vùng bị lũ lụt có nhu cầu khẩn cấp hơn, do đó cần được trợ giúp nhiều hơn.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Quý ròm nói đúng đấy. Những nơi khác cũng cần giúp đỡ nhưng là chuyện lâu dài. Nếu lần sau còn trúng độc đắc nữa, mình sẽ …

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Nếu giải độc đắc mà trúng liền tủ tì như thế thì chẳng mấy chốc bọn mình ai nấy đều thành tỉ phú mất!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long đỏ mặt. Nó bẽn lẽn bào chữa:

- Tôi chỉ nói "nếu" chứ bộ!

Quý ròm cằn nhằn:

- Thôi đừng trêu nhau nữa! Các bạn góp ý xem …

Bọn trẻ lại xúm vào bàn cãi.

Sau một hồi san qua sẻ lại, cả bọn đồng ý tăng khoản đóng góp cho các vụng bị lũ lụt lên thêm một chút.

Chuyện tưởng thế là xong, không ngờ Văn Châu chưa kịp đem tấm vé số đi đổi tiền, ngày hôm sau nhỏ Hạnh đã hớt hơ hớt hải đi tìm nó:

- Khoan đã Văn Châu ơi!

- Có chuyện gì thế?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Bản danh sách hôm qua mới chỉ nên những trường hợp chung. Còn những cá nhân gặp hoàn cảnh không may nữa …

Rồi không để Văn Châu hỏi tới, nhỏ Hạnh tuôn ra một hơi:

- Như trường hợp gia đình chú Hà Văn Đậu nè, mẹ bỏ đi chưa về, ba mất sau một tai nạn giao thông, ba đứa con không ai nuôi nấng, mà đứa lớn nhất chỉ mới mười tuổi. Hay trường hợp em Võ Hà, ba mẹ là giáo viên nghèo, em lại mắc khối u ác hiểm không có tiền chữa trị …

Nhỏ Hạnh kể tới đâu, Văn Châu chớp mắt lia lịa tới đó.

Đợi bạn nghỉ lấy hơi, nó liếm môi hỏi:

- Sao bạn biết những chuyện này vậy?

- Hạnh hỏi ba Hạnh. Ba Hạnh còn kể nhiều nhiều nữa, nhưng Hạnh chỉ nhớ chừng đó thôi!

Văn Châu nuốt nước bọt:

- Vậy bạn kê thêm vào bản danh sách của tụi mình đi!

Kế hoạch bổ sung của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm bóp muốn móp cả trán:

- Số tiền đóng góp vậy là phải chia nhỏ ra nữa?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Đành vậy chứ sao!

Tiểu Long hiến kế:

- Hay là tôi bớt khoản tiền của tôi lại để chuyển qua cho quỹ từ thiện. Tôi chỉ nhận hai triệu như Hạnh và Quý ròm thôi.

Câu nói của Tiểu Long khiến Văn Châu ngơ ngác:

- Hạnh và Tiểu Long sao lại chỉ có hai triệu? Hôm trước cả bọn đã thống nhất chia mỗi người ba triệu mà.

- Àm ấy là vì Hạnh và Quý mỗi người định chia bớt cho anh em thằng Nở đó mà.

Nhỏ Hạnh bối rối giải thích, mắt len lét nhìn Văn Châu, bụng nơm nớp sợ bạn phật ý.

Nhưng điều nhỏ Hạnh lo lắng đã không xảy ra. Văn Châu không những không phản đối, mà còn gật gù:

- Ừ, anh em thằng Nở quanh năm túng quẫn, chia thêm cho tụi nó là đúng.

Rồi nó vung tay, hùng hồn:

- Cả tôi nữa, tôi cũng chỉ nhận hai triệu như các bạn thôi. Một triệu còn lại tôi sẽ góp vào quỹ từ thiện như bạn Tiểu Long.

Rốt cuộc, bọn trẻ quyết định chỉ giữ lại mười sáu triệu. Trong mười sáu triệu đó, phần anh em thằng Nở đã là tám triệu, còn Văn Châu, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mỗi đứa hai triệu.

Nhưng số tiền hai triệu đó cũng chưa chịu đứng yên.

Hôm sau vào lớp, thấy thằng Đặng Đạo mặt mày buồn xo, Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì mà ủ rũ thế hở mày?

Đặng Đạo không hé môi, làm như nó không nghe Tiểu Long hỏi gì.

- Mẹ mày lại chuyển qua quét chợ ban đêm hở? – Tiểu Long tiếp tục dán mắt vào mặt bạn.

- Không! – Lần này thì Đặng Đạo mấp máy môi.

- Thế sao trông mày buồn thế?

- Mẹ tao ốm! – Đặng Đạo thở dài.

- Ốm nặng không?

- Không nặng lắm, nhưng …

- Nhưng sao?

- Nhưng …

Thấy Đặng Đạo ngập ngừng nửa muốn nói nửa muốn không. Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Mẹ mày hết tiền mua thuốc hở?

- Ừ.

- Nhiều không?

Đặng Đạo tặc lưỡi:

- Chừng một, hai trăm ngàn.

Suýt chút nữa Tiểu Long đã vọt miệng "Mày đừng lo! Tao sẽ …" nhưng nó tốp lại. Nó sực nhớ cho đến giờ phút này nó vẫn chưa có đồng nào trong tay. Nó không thể hứa vung lên như thế. Tốt nhất là đợi đến khi Văn Châu đem tờ vé số đi đổi, lúc đó nó sẽ giúp mẹ Đặng Đạo tiền mua thuốc.

Nhưng trong lớp không chỉ có Đặng Đạo cần giúp đỡ.

Giờ ra chơi, nhỏ Hạnh bắt gặp Mỹ Linh ngồi thẫn thờ một mình ngoài hiên.

Mỹ Linh ngồi ở dãy bàn bên kia, thuộc tổ 1 của thằng Tần, lại là học sinh mới chuyển đến đầu năm học, nhỏ Hạnh không chơi thân lắm.

Nhưng không chơi thân không có nghĩa là bỏ mặc bạn ngồi lẻ loi buồn bã.

- Mỹ Linh!

Nhỏ Hạnh bước lại gần, khẽ giọng gọi.

- Gì thế Hạnh?

Mỹ Linh đáp, và khi nó ngước lên, nhỏ Hạnh thấy cặp mắt nó hoe hoe đỏ.

Mỹ Linh dường như cũng chợt nhớ ra điều đó nên vừa ngước lên, nó đã vội quay mặt đi chỗ khác.

Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai bạn, dịu dàng hỏi:

- Bạn đang có chuyện buồn hở?

Mỹ Linh không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

- Bạn buồn chuyện học tập hở?

- Không phải.

- Hay có bạn nào trong lớp chọc bạn?

- Không.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Vậy chắc là bạn buồn chuyện gia đình?

Mỹ Linh nín thinh làm nhỏ Hạnh thắc mắc quá. Nó nhíu mày:

- Gia đình bạn có chuyện gì vậy?

- Thực ra cũng chả có chuyện gì! – Mỹ Linh do dự môt lúc rồi ngập ngừng đáp – Chỉ là chuyện chiếc lọ thôi.

Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Chuyện chiếc lọ?

Mỹ Linh gật đầu:

- Ông mình thích sưu tập những chiếc lọ.

Câu trả lời của Mỹ Linh không khác gì câu đánh đố. Nhỏ Hạnh ngơ ngác:

- Thế thì sao?

Mỹ Linh "đánh đố" lần thứ hai:

- Ông mình rất khó tính.

- Rồi sao nữa?

- Cả nhà mình ai cũng sợ ông mình.

Nhỏ Hạnh há hốc miệng:

- Vậy cho nên bạn buồn?

Mỹ Linh lắc đầu:

- Hôm qua trong khi cùng chị giúp việc lau tủ, mình đã đểnh đoảng làm vỡ một chiếc lọ quý của ông.

- Ra vậy! – Nhỏ Hạnh buột miệng "à" lên một tiếng – Thế là bạn bị ông đánh đòn?

Mỹ Linh thở dài:

- Không. Nghe tiếng "xoảng" vang lên, ông bước vào. Nhìn thấy chiếc lọ bị vỡ làm năm, sáu mảnh, mặt ông trông rất kinh hãi. Ông thét lên giận dữ "Đứa nào? Đứa nào đã làm vỡ chiếc lọ?" Lúc đó hồn vía lên mây, mình không dám thú nhận là mình làm vỡ. Ông nhìn xoáy vào mặt mình "Chính cháu làm vỡ phải không?" Không đủ can đảm gật đầu, mình lấm lét nhìn chị giúp việc ra ý cầu cứu. Thấy mình sợ đến rúm người lại, chị giúp việc động lòng bèn nói đỡ cho mình "Không phải Mỹ Linh đâu, chính cháu làm vỡ đấy" …

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Chị giúp việc không sợ ông ư?

Cặp mắt Mỹ Linh rơm rớm:

- Chị ấy còn sợ ông hơn cả mình. Nhưng chị ái ngại cho mình nên liều nhận tội thay mình thôi.

- Sau đó thì sao? – Nhỏ Hạnh hồi hộp – Ông có phạt chị ấy không?

- Không. Nhưng ông bắt chị phải đền chiếc lọ. Cả triệu đồng lận.

Nhỏ Hạnh lo lắng:

- Chị ấy tìm đâu ra khoản tiền lớn như thế?

- Chị ấy bảo chị ấy sẽ làm suốt ba tháng không nhận lương.

Mỹ Linh lại sụt sịt:

- Tất cả cũng do mình thôi. Mình hèn nhát nên đã làm khổ chị ấy.

Câu chuyện của bạn khiến nhỏ Hạnh ngẩn ngơ. Nó trầm ngâm lâu thật lâu vẫn chẳng biết phải khuyên gì. Dù thế nào thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi.

- Đã mấy lần mình định thú thật với ông nhưng chị ấy ngăn cản! – Tiếng Mỹ Linh lại thút thít vang lên – Chị ấy bảo nếu mình nói ra sự thật, chị ấy sẽ mắc thêm tội lừa dối ông. Như vậy tội chị sẽ nặng gấp mười.

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Chị ấy vờ nói thế thôi. Chị ấy không muốn bạn bị ông phạt đấy.

- Mình cũng nghĩ vậy! – Mỹ Linh quẹt nước mắt – Nhưng chị ấy hù mình ghê quá. Chị ấy làm mình sợ.

- Chị ấy hù bạn thế nào?

- Chị ấy bảo đức tính quan trọng nhất của một người giúp việc là sự trung thực. Lỡ tay làm vỡ lọ thì không sao, cùng lắm là đền tiền, chứ nếu chủ nhà phát hiện người giúp việc nói dối thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, có khi chị ấy sẽ bị đuổi việc không chừng.

Mỹ Linh nói tới đâu, cặp lông mày nhỏ Hạnh nhăn tít tới đó. Trong thâm tâm nó vẫn tin chị giúp việc cố tình phóng đại mọi chuyện để Mỹ Linh không dám hé môi về vụ chiếc lọ. Nhưng dù sao những điều chị ấy nói không phải là không có lý. Nếu bây giờ khuyên Mỹ Linh kể hết sự thật với ông, nhỡ ông tức giận buộc chị người làm nghỉ việc thì nó sẽ hối hận vô vàn.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, nhỏ Hạnh dịu giọng an ủi:

- Thôi, bạn đừng buồn nữa. Để Hạnh nghĩ cách giúp bạn.

Mỹ Linh nắm lấy tay nhỏ Hạnh, giọng cảm động:

- Mình cảm ơn bạn nhiều lắm. Nhưng trong chuyện này, bạn không giúp gì được đâu. Số tiền lớn quá.

Nhỏ Hạnh không nói gì, nó kép Mỹ Linh đứng dậy:

- Hạnh hy vọng là Hạnh sẽ tìm ra cách. Thôi, tụi mình vào lớp đi!

Chương 4

Quý ròm nghe Tiểu Long và nhỏ Hạnh trình bày kế hoạch giúp đỡ Đặng Đạo và Mỹ Linh bằng cặp mắt nheo nheo.

- Thế đấy! – Nó nhún vai, giọng hờn dỗi – Ai cũng có việc để làm, chỉ có thằng còm nhỏm còm nhom này là không!

Giọng điệu của Quý ròm khiến Tiểu Long cảm thấy áy náy quá chừng. Nó cảm thấy có lỗi khi nó giúp Đặng Đạo, nhỏ Hạnh giúp Mỹ Linh trong lúc thằng ròm chẳng có ai để giúp.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ấp úng phân trần:

- Đó là chuyện tình cờ thôi …

Nhỏ Hạnh phụ hoạ:

- Ừ, chẳng thà không biết hoàn cảnh của bạn bè, biết rồi lẽ nào không giúp.

Quý ròm vò đầu:

- Nhưng làm sao Tiểu Long và Hạnh biết mà tôi không biết? Tôi cũng ngồi trong lớp chứ đâu!

- Tại Quý không để ý đó thôi!

Nhỏ Hạnh đáp bằng giọng bình thường nhưng Quý ròm có cảm giác như một lời trách móc.

Ừ, tính mình xưa nay vốn thờ ơ! Quý ròm giật mình nghĩ. Vì vậy nên mình đã không nhìn thấy những điều Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhìn thấy.

Hôm sau vào lớp, Quý ròm quyết tâm tập "để ý".

Suốt buổi học, cặp mắt nó không ngừng láo liên quét dọc các dãy bàn.

Thái độ kỳ lạ của nó làm thằng Đỗ Lễ ngồi bàn sau không nén được tò mò:

- Mày tìm cái gì thế hở Quý ròm?

- Ờ, ờ …

Quý ròm ậm ừ và tiếp tục đảo mắt quanh lớp.

- Đứa nào "chôm" đồ của mày hả?

Đỗ Lễ không kìm được, lại hỏi.

- Ừm … ừm …

Hết "ờ, ờ" tới "ừm, ừm" Quý ròm làm Đỗ Lễ thắc mắc quá. Nó bắt chước bạn, đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy gì đặc biệt.

Thằng ròm này nó mắc chứng gì thế nhỉ? Đỗ Lễ nhủ bụng và chán nản không thèm hỏi nữa.

Đỗ Lễ chán nản một thì Quý ròm chán nản mười. Suốt hai tiết học, nó đã quan sát kỹ càng từng đứa bạn nhưng chẳng thấy đứa nào buồn bã hay tỏ ra phiền muộn cả. Đứa nào đứa nấy trông vui như sáo khiến nó hoang mang tợn.

Quý ròm nhất định không chịu thua Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Nó phải giúp bạn. Nó phải "chia sẻ niềm vui" cho những bạn bè gặp khó khăn.

Nhưng dường như sáng nay đám bạn của nó cương quyết không chịu gặp khó khăn. Đám bạn quỷ quái của nó cương quyết không cho nó chia sẻ, cương quyết "tẩy chay" nó.

Quý ròm buồn tình quá. Giờ ra chơi, nó bước ra sân với bộ tịch ủ rũ đến nỗi Tiểu Long phải giương mắt ếch:

- Mày có chuyện gì buồn hở?

Quý ròm không đáp. Nó đang chán, nghe thằng mập hỏi nó càng chán hơn. Hoá ra sáng nay chỉ có một mình nó buồn. Còn ai nấy đều vui, đều rạng rỡ. Thật chẳng ra làm sao!

Thấy Quý ròm nhất mực làm thinh, lại lặng lẽ lảng ra xa, Tiểu Long chẳng hiểu mô tê gì, liền đi kiếm nhỏ Hạnh:

- Bữa nay thằng ròm nó làm sao ấy.

- Làm sao là làm sao?

- Tôi thấy mặt nó dàu dàu.

- Thế sao Long không hỏi thử xem!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tôi có hỏi. Nhưng nó không thèm nói, lại bỏ đi tuốt.

- Quý đi đâu?

Tiểu Long quay người một vòng:

- Chẳng biết nữa.

Nhỏ Hạnh nhìn quanh, ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Lạ thật! Quý gặp chuyện gì thế nhỉ?

Tiểu Long và nhỏ Hạnh không biết ngay lúc đó Quý ròm đang đuổi theo thằng Dưỡng ca sĩ.

Chả là trong khi đang chán nản vì không tìm ra đối tượng để giúp đỡ. Quý ròm mắt bỗng sáng trưng khi thấy thằng Dưỡng đang thất thểu lê bước ra sau hè, chân kéo lệt xệt đôi săng-đan cũ với chiếc quai sau bị đứt phải buộc lại bằng dây kẽm.

Quý ròm chưa tới nhà Dưỡng bao giờ nhưng nhìn đôi săng-đan tả tơi kia, nó đoán nhà Dưỡng có lẽ khó khăn lắm. Có khi còn khó khăn hơn cả nhà Tiểu Long nữa.

Quý ròm âm thầm đi sau lưng bạn, tặc lưỡi cảm khái "Tội nghiệp nó ghê! Chắc nhà nó nghèo rớt mồng tơi!"

Dưỡng không biết có người đi theo mình. Nó liếc trái liếc phải, không thấy ai liền len lét bước lại bờ rào, vạch quần tè vào gốc bạch đàn sát cọc đậu.

Thằng Dưỡng làm Quý ròm chới với. Nó bám tò tò theo thằng ca sĩ ôpêra này để mong thủ thỉ tâm tình và dò hỏi nỗi khổ tâm ẩn náu đâu đó trong lòng bạn. Đang xúc động dạt dào, thấy Dưỡng tè bậy, Quý ròm cảm thấy hụt hẫng quá. Một tay bịt mũi, một tay che mắt, Quý ròm rên rỉ thảm thiết:

- Mày làm gì thế hở Dưỡng?

Bất thần bị bắt quả tang, Dưỡng giật bắn người. Nó vội vàng "chỉnh đốn y phục", bối rối quay lại:

- Ờ … ờ …

Dưỡng tễn tò đáp, mặt đỏ lựng.

Quý ròm buông tay xuống:

- Sao mày không vào nhà vệ sinh mà vãi ra đó?

Dưỡng cười gượng gạo:

- Tụi nó chui vô đó đông quá.

- Mày làm thế là không được!

Quý ròm ra oai, trong một thoáng nó tưởng nó là lớp phó trật tự Minh Vương.

- Mày đừng nói cho ai biết nhé?

Dưỡng cất giọng năn nỉ, vừa nói nó vừa bước lại gần Quý ròm.

Khi Dưỡng vừa cất bước, nó lại kéo lệt xệt đôi săng-đan. Quai sau bị đứt, phải buộc lại, nhưng xem ra vẫn còn lỏng xà lỏng xạch.

Quý ròm nhìn lom lom xuống chân bạn, quên ngay nhiệm vụ giáo dục kẻ vi phạm trật tự vệ sinh công cộng. Nó sực nhớ đến mục đích chính của cuộc theo dõi:

- Xỏ đôi săng-đan này, đi đứng thế quái nào được hở mày!

Dưỡng không nói không rằng, lặng lẽ rút đôi săng-đan ra lót dưới mông rồi ngồi phệt xuống cỏ, dựa lưng vào tường. Đoạn, nó nhăn nhó đưa tay bóp bóp hai bàn chân trần.

Quý ròm hừ mũi:

- Mày cứ kéo lê đôi săng-đan sắp hỏng này, làm sao không đau chân được!

Nó vung tay, hào phóng:

- Nếu mày chưa có tiền, tao sẽ mua cho mày một đôi giày mới.

Quý ròm thốt với giọng hả hê sung sướng. Rốt cuộc nó cũng tìm ra được đối tượng để giúp đỡ. Thằng Dưỡng tuy là chúa tè bậy, nhưng dù sao cũng đang gặp khó khăn. Mà khó khăn của Dưỡng không dễ gì nhìn thấy. Phải tinh ý như nó mới hòng phát hiện được nhà thằng Dưỡng nghèo mạt rệp. Quý ròm phục mình quá. Càng nghĩ càng phục. Tiểu Long và nhỏ Hạnh còn lâu mới hiểu được hoàn cảnh đáng thương của Dưỡng.

Thấy Dưỡng không phản ứng trước đề nghị của mình, mải cắm cúi bóp chân, Quý ròm cao giọng nhắc:

- Tao sẽ mua tặng mày một đôi giày mới để mày đi nhé?

Dưỡng ngước lên, giọng cảm động:

- Sao tự dưng mày tốt với tao thế?

- Sao lại tự dưng! – Quý ròm tự ái quá xá, nó ưỡn ngực – Xưa nay tao luôn tốt với bạn bè, chỉ tại mày không để ý đó thôi.

Dưỡng chớp chớp mắt:

- Cảm ơn mày. Nhưng hiện nay tao chưa cần.

- Mày đừng ngại! – Quý ròm ân cần – Chỗ bạn bè với nhau …

Dưỡng không để Quý ròm nói hết câu:

- Tao có ngại gì đâu. Nhưng ba tao vừa mua cho tao hai đôi giày mới. Giày Ý đàng hoàng. Kẹt nỗi, một đôi thì rộng, một đôi thì chật. Hôm qua tao xỏ đôi chật đi học nên hôm nay mới đau chân ấy chứ!

Giải thích của Dưỡng làm Quý ròm choáng váng. Hoá ra nhà thằng Dưỡng đâu có nghèo như nó nghỉ. Mua một lúc những hai đôi giày, lại là loại giày đắt tiền như thế, hẳn nhà nó giàu sụ.

- Sáng nay ba tao đem hai đôi giày đi đổi nên tao phải mang tạm đôi săng-đan cũ xì này.

Tiếng thằng Dưỡng tiếp tục vang lên bên tai khiến Quý ròm nhăn mặt. Nó có cảm giác thằng này đang nhạo báng nó.

- Thế thì thôi! – Cuối cùng, Quý ròm thở ra – Vậy mà tao cứ tưởng mày không có tiền mua giày mới.

Dưỡng không nhận thấy vẻ mặt xuôi xị của bạn, giọng vẫn hơn hớn:

- Chừng nào ba tao đem hai đôi giày về, tao sẽ tặng cho mày một đôi. Mày tốt với tao chẳng lẽ tao không biết tốt lại với mày.

Dưỡng không biết Quý ròm đang dở cười dở khóc. Nó đứng lên, vỗ vai thằng ròm:

- Mày không được từ chối đấy nhé! Mày không nhận là tao giận đấy!

Dưỡng đi một đỗi xa rồi, Quý ròm vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó đứng chôn chân trên bãi cỏ sau hè, mặt dài ra như quả dưa leo.

Chương 5

Sau vụ giúp đỡ bất thành kia, Quý ròm không còn tin vào óc nhận xét của mình nữa. Quý ròm được xưng tụng là "thần đồng toán" nhưng "thần đồng toán" lại không quen giải những "bài toán cuộc đời".

Đến lớp, nó vẫn bí mật quan sát đám bạn nhí nhố của mình nhưng lòng dạ đã hoang mang lắm. Bây giờ thì nó chả biết đứa nào cần giúp đỡ, đứa nào không. Cứ mỗi lần liếc xuống đôi giày Ý mới tinh đang mang trong chân, Quý ròm lại thấy ngường ngượng làm sao. Nó định đi giúp đỡ người ta, loay hoay thế nào rốt cuộc nó lại hoá thành người được giúp đỡ.

Thằng Dưỡng đã tuyên bố rồi, nếu Quý ròm không nhận đôi giày thì nó sẽ giận. Nó sẽ nghỉ chơi với Quý ròm. Vì thế mà Quý ròm đành bấm bụng nhận lấy, dù đôi giày nó đang đi còn mang được ít nhất là sáu tháng nữa.

Quý ròm nhận giày nhưng không mang ngay. Nó cất trong tủ, đợi chừng nào đôi giày cũ hết đi được, mới lấy ra.

Nhưng thằng Dưỡng vẫn không hài lòng. Hai ngày liền thấy thằng ròm vẫn mang đôi giày cũ, Dưỡng hỏi giọng phật ý:

- Đôi giày kia đâu hở mày?

- Tao cất rồi.

- Sao mày không mang?

Quý ròm nhìn xuống chân:

- Đôi này vẫn còn tốt mà.

Dưỡng chớp mắt:

- Thì một ngày mang đôi này một ngày mang đôi kia. Tao có kêu mày liệng đôi này đi đâu.

Quý ròm chưa kịp đáp, Dưỡng đã hừ mũi:

- Mày chê đôi giày của tao chứ gì?

- Bậy!

- Chứ gì nữa! Nếu không phải thế sao mày không thèm xỏ chân vào?

- Thôi được, xỏ thì xỏ!

Quý ròm đáp bằng giọng xụi lơ và ngày hôm sau nó đến lớp bằng đôi giày Dưỡng tặng.

Quý ròm mang giày mới mà bụng rầu muốn chết. Rầu nhất là thấy thằng Bá đội chiếc nón cũ mèm, nó không dám mở miệng hỏi. Nó sợ thằng Bá đang có hai chiếc nón mới ở nhà, sẽ đòi tặng cho nó một cái. Nó không muốn lần thứ hai từ người đi giúp đỡ hoá thành người được giúp đỡ.

Rốt cuộc, mấy ngày tập tành "để ý" của Quý ròm chẳng đạt được một kết quả gì.

Nhỏ Diệp không hiểu được tâm sự của ông anh nên thấy Quý ròm đi học về với bộ mặt dàu dàu, liền tò mò hỏi:

- Bữa nay anh làm bài không được hở?

- Sao mày lại hỏi thế?

- Tại em thấy anh buồn buồn.

- Đâu phải tao buồn chuyện đó.

- Chứ anh buồn chuyện gì? Hay anh nghịch trên lớp bị thầy cô phạt?

Quý ròm hừ giọng:

- Mày đừng nói mò. Tao chưa bao giờ bị phạt. Chỉ toàn được khen.

Đang bực bội, chợt này ra một ý, Quý ròm liền dịu giọng:

- Diệp nè.

- Gì hở anh?

- Trong lớp mày ấy mà.

- Trong lớp em sao?

- Mày có thấy đứa nào nghèo xác nghèo xơ không vậy?

Nhỏ Diệp ngạc nhiên:

- Anh hỏi chuyện đó làm gì?

Quý ròm nhăn nhó:

- Thì mày cứ trả lời tao đi đã!

Nhỏ Diệp bóp trán:

- Anh đợi em một chút! Để em nhớ xem!

Quý ròm ngồi xuống ghế, mắt dán vào mặt nhỏ em, khoanh tay chờ đợi. Nó đã tính rồi. Giúp đỡ người nghèo không nhất thiết phải giúp đỡ bạn bè cùng lớp. Lớp nó chỉ có Đặng Đạo và Mỹ Linh là gặp khó khăn, nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã nhanh tay "xí phần" trước rồi. Ngoài hai đứa này ra,

dường như không còn đứa nào thực sự cần giúp đỡ. Nếu vậy, mình có muốn "chia sẻ niềm vui" cũng chẳng được! Quý ròm nghĩ vậy và nó quyết định tìm kiếm đối tượng trong lớp của nhỏ Diệp.

Nhưng nhỏ Diệp là con nhỏ chả ra làm sao. Nó nghĩ lâu thật lâu khiến ông anh nó sốt cả ruột.

Quý ròm nhấp nha nhấp nhổm một hồi, không nén được, bèn giục:

- Mày nghĩ gì lâu lắc thế?

- Anh chờ em một chút!

Quý ròm lại chờ một chút. Rồi lại nhăn nhó:

- Một chút qua lâu rồi Diệp ơi!

Nhỏ Diệp nhìn ông anh, lắc đầu:

- Em chả nhớ được gì cả.

- Là sao?

- Là em chẳng biết trong lớp em có đứa nào nghèo xác nghèo xơ như anh hỏi không chứ sao!

- Thế mà cũng bày đặt nghĩ với ngợi!

Quý ròm càu nhàu. Nó nhìn nhỏ Diệp, hất hàm:

- Ngày mai đi học, mày dò xét kỹ xem nhé! Tao tin thế nào mày cũng tìm ra những đứa nhà nghèo trong lớp mày.

- Nhưng để làm gì? – Nhỏ Diệp thắc mắc, nó không hiểu tại sao ông anh ròm của nó lại nhờ nó một chuyện lạ lùng như thế.

- Để làm gì hở? – Quý ròm tặc lưỡi – Để … để cứu trợ ấy mà.

- Cứu trợ? – Đôi môi nhỏ Diệp vẽ thành hình chữ O.

- Ừ, cứu trợ! – Quý ròm chớp mắt – Hôm qua có một đoàn công tác xã hội đến trường tao. Họ nhờ tụi tao điều tra về những người có hoàn cảnh khó khăn rồi báo lại cho họ biết …

Quý ròm phịa chuyện y như thật. Nhỏ Diệp nghệt mặt nghe, rồi gật gù:

- Hèn gì anh cứ hỏi mãi về chuyện đó! Được rồi, sáng mai vô lớp em sẽ tìm hiểu xem bạn nào cần giúp đỡ. Rồi sẽ cho anh hay.

Quý ròm mừng rơn:

- Nhanh nhanh lên nhé!

- Ừ, nhanh nhanh.

Nhỏ Diệp không phải đứa quen hứa suông. Nó nói "nhanh nhanh" và trưa hôm sau, vừa về đến nhà là nó lật đật đi tìm Quý ròm:

- Em điều tra ra bạn nào nghèo nhất lớp em rồi.

- Đứa nào vậy?

- Nhỏ Oanh.

Quý ròm giật thót:

- Nhỏ Oanh em Tiểu Long ấy hở?

- Ừ.

Kết quả điều tra của nhỏ Diệp làm Quý ròm muốn khóc thét. Tưởng sao, nhỏ Oanh là em gái của Tiểu Long. Mà Tiểu Long cũng như nó, nghĩa là đang có một số tiền lớn. Và thằng mập cũng đang tích cực tìm các đối tượng khó khăn để giúp đỡ.

Nhỏ Diệp không hiểu được sự ngoắt ngoéo bên trong đó nên thấy Quý ròm xụi lơ khi nghe "báo cáo" của mình, nó tròn xoe mắt:

- Bộ anh không tin em hở?

- Tin chứ! – Quý ròm hờ hững đáp – Gia cảnh Tiểu Long tao còn lạ gì!

Nhỏ Diệp nhìn ông anh lom lom:

- Tin sao trông anh uể oải thế?

Quý ròm chép miệng:

- Tại vì tao tưởng mày nói đứa nào. Chứ nhỏ Oanh thì tao đã nghĩ tới trước đó rồi. Hôm qua tao muốn nhờ mày tìm hiểu là tìm hiểu đứa khác cơ!

Nhỏ Diệp sốt sắng:

- Được rồi! Để ngày mai em sẽ dò hỏi kỹ lần nữa xem!

- Ừ, nhanh nhanh lên nhé!

Quý ròm lặp lại lời nhắc nhở hôm qua. Đến nay nó đã sốt ruột lắm rồi. Đã mấy ngày trôi qua mà nó vẫn chưa tìm ra được đứa nào để "chia sẻ niềm vui".

Lần này, Quý ròm chẳng đặt nhiều hy vọng vào nhỏ Diệp. Nó nghĩ tự mình tìm kiếm vẫn hơn.

Nhưng làm sao để tìm kiếm? Làm sao để biết được bạn nào trong lớp có hoàn cảnh khó khăn? Xưa nay, Quý ròm chỉ biết mỗi trường hợp của Đặng Đạo. Đặng Đạo nhà nghèo, mẹ nó là công nhân vệ sinh, ngày ngày phải theo xe rác đi quét chợ. Nhưng Đặng Đạo đã được Tiểu Long "đỡ đầu". Thằng mập "ngốc tử" lần này đã tỏ ra nhanh nhẹn hơn nó.

Quý ròm nghĩ mãi, nghĩ mãi, vẫn chưa biết nên bắt đầu cuộc điều tra từ đâu. Mấy hôm nay, vào lớp nó đã cố tâm quan sát, nhưng chẳng ăn thua gì.

Có lẽ phải đến nhà từng đứa! Cuối cùng, Quý ròm tặc lưỡi nghĩ. Có như thế mới biết được nhà đứa nào khó khăn, túng bấn. Còn ở trên lớp thì chịu. Quý ròm mếu xệch miệng khi nhìn xuống đôi giày Ý dưới chân.

Thằng Phước không hiểu được dự định của Quý ròm nên tròn xoe mắt khi nghe thằng này đòi ghé nhà nó chơi:

- Mày nói thật đấy hở?

- Ừ. Tao muốn ghé thăm nhà mày.

Phước chưa hết ngạc nhiên:

- Sao tự dưng mày muốn ghé thăm nhà tao?

Quý ròm khịt mũi:

- Bạn bè ghé thăm nhà nhau là chuyện bình thường sao suốt mấy năm nay mày không ghé, bây giờ lại đòi ghé?

- Ờ, ờ …

Thằng Phước hỏi khó quá xá, Quý ròm phải "ờ, ờ" cả buổi mới nghĩ ra câu trả lời:

- Tại vì … tại vì mấy năm trước tao bận quá.

Câu trả lời của Quý ròm chẳng làm Phước thoả mãn tí ti nào. Nhưng thấy thằng ròm có vẻ phật ý trước những thắc mắc liên tục của nó, Phước đành chẹp miệng:

- Ừ, ghé thì ghé!

Phước nói thêm:

- Nhưng nhà tao không có gì ngon để đãi mày đâu đấy.

Quý ròm đập tay lên vai bạn:

- Tao ghé là để biết nhà mày chứ đâu phải để ăn uống.

Nhà thằng Phước không có món ngon vật lạ thật. Chiều, đến nhà Phước, Quý ròm ngồi dòm quanh, chẳng thấy tủ lạnh nằm đâu.

- Nhà mày không có tủ lạnh hở?

- Ừ.

- Thế nhà mày có máy giặt không?

- Không.

- Thế nhà mày có ti-vi không?

Quý ròm hỏi như thế nó là chuyên viên điều tra xã hội học. Chỉ thiếu mỗi khoản lấy giấy bút ra cặm cụi ghi chép thôi.

Phước vẫn vô tâm:

- Ti-vi thì có.

Quý ròm đảo mắt:

- Sao tao không thấy?

Phước chỉ tay vô nhà trong:

- Ba mẹ tao đặt ti-vi trong phòng ngủ. Mẹ tao bảo tối lên giường nằm xem ti-vi mau buồn ngủ lắm.

- Ti-vi nhà mày là ti-vi màu hay ti-vi đen trắng vậy? – Quý ròm tiếp tục dò hỏi.

- Ti-vi màu chứ.

Phước đáp. Nó chợt nhìn Quý ròm lom lom:

- Ủa, làm gì mày hỏi kỹ vậy?

- Ờ, ờ, tao hỏi cho biết vậy thôi.

Quý ròm bối rối đáp, bụng nghĩ: Nhà thằng Phước không giàu nhưng cũng không đến nỗi nghèo mạt rệp. So với nhà Tiểu Long, nhà Phước khá hơn. Nhà Tiểu Long chỉ có ti-vi đen trắng, mấy năm nay vẫn chưa đổi được.

Quý ròm lại hỏi:

- Ba mẹ mày đâu rồi?

- Ba mẹ tao đi dự đám cưới, tối mới về.

- Thế mày là con một hở?

- Tao còn một đứa em gái nữa. Nó đi học thêm rồi.

Thấy không còn dịp gì để dò xét nữa, Quý ròm đứng dậy:

- Thôi, tao về nhé!

Lời cáo từ đột ngột của Quý ròm khiến Phước ngẩn ngơ. Nó không hiểu thằng ròm ghé thăm nhà nó với mục đích gì mà vừa bước vào nhà đã hỏi chuyện tía lia, rồi không kịp nhắp miếng nước nào đã lật đật bỏ về.

- Sao mày về vội thế? – Phước chớp mắt – Ở chơi tí đã!

Quý ròm tặc lưỡi, vừa nói nó vừa bước ra cửa:

- Hôm khác tao sẽ ở chơi lâu hơn! Hôm nay tao phải về đi công chuyện với ba tao. Tí nữa tao quên béng mất.

Phước đực mặt nhìn theo bạn, bụng bán tín bán nghi. Nhưng thấy Quý ròm nêu ra lý do quá xá chính đáng, nó không tiện bắt bẻ, chỉ lẩm bẩm: Thằng ròm này bữa nay nó mắc chứng gì vậy hả?

Thằng Cung cũng thắc mắc y như Phước, khi ngày hôm sau Quý ròm đòi nó dắt về nhà chơi. Rồi cũng như Phước, hoạ sĩ Cung bị Quý ròm đặt ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác và trong lúc nó sắp xỉu vì phải trả lời liền tù tì hàng đống câu hỏi không đâu vào đâu của bạn thì đùng một cái, Quý ròm thình lình đứng lên nói lời từ giã rồi nhanh chân vọt mất.

Sau thằng Cung, đến Quang sứt. Sau Quang sứt, đến thằng Tần. Cứ thế Quý ròm ghé thăm lòng vòng hết nhà đứa này đến nhà đứa khác, trừ những đứa nó đã biết rõ gia cảnh và từng ghé chơi trước đó như nhà thằng Lâm hay nhà thằng Đỗ Lễ.

Rốt cuộc, sau khi đi hết một vòng, nó trở về ngồi bệt trước hiên nhà, buồn bã rút ra kết luận: Không nhà đứa nào nghèo bằng nhà Tiểu Long!

À quên, còn một đứa. Đó là Quới Lương. Nghĩ đến Quới Lương, đang xìu như bún, Quý ròm nhanh chóng lấy lại sự phấn chấn. Thế là cuối cùng nó cũng tìm ra được một đối tượng để "chia sẻ niềm vui". Cuối cùng nó cũng chứng minh được nó không thua kém gì Tiểu Long và nhỏ Hạnh trong việc giúp đỡ bạn bè.

Năm ngoái nếu không có sự giúp đỡ nhiệt tình của cô Trinh chủ nhiệm, Quới Lương đã nghỉ học từ đời tám hoánh. Từ ngày mẹ Quới Lương mở quán bán xôi chè, nhà nó đỡ chật vật hơn chút đỉnh, nhưng vẫn chưa thể gọi là thoát khỏi cảnh nghèo.

Chiều hôm đó, Quý ròm mò đến nhà Quới Lương.

Nhà Quới Lương ở xa, lại ở trong một hẻm sâu, lắm ngóc ngách chằng chịt, bình thường nghĩ tới chuyện ghé nhà thằng này, Quý ròm đã thấy nản.

Nhưng hôm nay nó hăng hái tợn. Chân bước thoăn thoắt, nó vừa đi vừa huýt sáo miệng, chẳng mấy chốc đã vượt qua khỏi căn nhà gỗ cửa xanh của bà Ba bán cháo lòng, láng giềng của Quới Lương.

Quới Lương đang phụ mẹ bưng xôi cho khách, thoáng thấy bóng người bước vào, liền đon đả:

- Mời anh ngồi …

Đang hăm hở mời chào, miệng nó bỗng há hốc:

- Mày đi đâu vậy hở Quý ròm?

Quý ròm cười hì hì:

- Tao ghé đây ăn xôi chè không được hở?

Rồi quay sang mẹ Quới Lương, Quý ròm lễ phép:

- Chào bác ạ.

- Chào cháu. Cháu đến chơi với Quới Lương hả?

Đang bới xôi vào đĩa, mẹ Quới Lương ngừng tay, niềm nở đáp lời Quý ròm.

Quới Lương giới thiệu bạn bằng giọng hãnh diện:

- Bạn Quý là "thần đồng toán" của trường con đó mẹ.

Trên cõi đời này, bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào cũng muốn con mình kết bạn với những đứa trẻ học giỏi. Vì những đứa trẻ học giỏi thường là những đứa trẻ ngoan. Tâm lý đó đã có từ xưa. Chả thế mà ông bà dạy "Chọn bạn mà chơi", rồi sợ con cháu khù khờ không hiểu tại sao phải chọn bạn làm chi cho cực, ông bà bèn sốt sắng giải thích: "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng".

Mẹ Quới Lương cũng vậy. Bà vui vẻ nói với con:

- Thôi, con chơi với bạn đi. Để Hưng Vinh phụ mẹ được rồi.

Hưng Vinh là em Quới Lương. Thằng nhóc khoảng mười một, mười hai tuổi, mặt mày giống anh nó nhưng nom ít ngổ ngáo hơn, tháng nào cũng được xếp hạng học sinh giỏi. Vì vậy năm ngoái, lúc gia đình lâm cảnh túng bấn, buộc phải bấm bụng cho một đứa đi làm, mẹ Quới Lương quyết định đứa nghỉ học là Quới Lương.

Hưng Vinh nhìn Quý ròm, tươi cười lễ phép:

- Hai anh trò chuyện đi, một mình em phụ mẹ được rồi!

Quới Lương kéo Quý ròm lại góc nhà, thắc thỏm hỏi:

- Mày kiếm tao có chuyện gì không?

- Không! Tao ghé chơi thôi.

- Xạo đi mày! – Quới Lương cau mày – Tự dưng lại ghé chơi!

- Thật mà, tao chỉ ghé chơi! – Quý ròm đảo mắt nhìn quanh – Với lại tao cũng muốn biết dạo này mẹ mày làm ăn buôn bán ra sao.

Quới Lương như không tin vào tai mình. Nó nhướn mắt:

- Chà mày vào ban công tác xã hội của trường tự bao giờ thế?

Quý ròm phớt lờ lời giễu cợt của bạn, bụng âm thầm đánh giá: Nhà Quới Lương chẳng khác hơn trước bao nhiêu, trong nhà chẳng sắm sửa thêm được đồ đạc gì mới. Kết luận xong, nó giơ tay:

- Tao về nhé!

Sự cáo từ vội vã của Quý ròm khiến Quới Lương chưng hửng. Trong khi nó đang đứng trơ ra vì sửng sốt, chưa kịp có phản ứng gì, Quý ròm đã kịp chào mẹ nó và chuồn thẳng.

Chương 6

Nghe nói mình sẽ có những tám triệu, thằng Nở và nhỏ Xảo kinh ngạc đến há hốc miệng. Mặc dù không biết đích xác tám triệu là bao nhiêu, nhưng chúng biết đó là số tiền rất lớn.

- Tiền ở đâu ra vậy hở anh Quý? – Nở rụt rè hỏi.

- Văn Châu trúng số độc đắc, tới năm mươi triệu lận. Thế là bọn mình đứa nào cũng có phần.

Nhỏ Xảo chớp mắt:

- Thế anh Quý có biết số tiền tám triệu lớn cỡ nào không?

Nếu nhỏ Xảo hỏi câu này cách đây vài ngày, chắc chắn Quý ròm sẽ ú ớ. Nhưng bữa nay thì Quý ròm chả coi thắc mắc này vào đâu. Nó ưỡn ngực, oai phong:

- Biết chứ sao không! Tám triệu là số tiền có thể mua được tám mươi con gấu bông, bốn ngàn ổ bánh mì kẹp thịt, bốn ngàn chai Coca Cola, tám ngàn que kem …

Mắt nhỏ Xảo tròn xoe:

- Ôi, nhiều đến thế ư?

- Ừ, nhiều lắm.

Nhỏ Xảo lập tức quay sang anh nó, reo ầm:

- Ôi, thế là anh em mình giàu to rồi!

Thằng Nở nhìn chăm chăm Quý ròm, cẩn thận hỏi lại:

- Anh bảo tám triệu có thể mua được bốn ngàn ổ bánh mì kẹp thịt hở?

- Ừ, bốn ngàn ổ.

- Nếu không mua bánh mì có thể mua được bốn ngàn chai Coca Cola hở?

- Đúng vậy.

Nó vẫn tiếp tục:

- Nếu không mua bánh mì và Coca Cola thì mua được tám ngàn que kem hở?

- Ừ! – Quý ròm ngạc nhiên – Mà làm gì mày hỏi kỹ thế?

Nó bẽn lẽn:

- Em chỉ hỏi cho rõ thế thôi.

Nở bảo hỏi cho rõ. Nhưng nó không hề nhắc gì đến mấy con gấu bông.

Quý ròm không để ý đến chi tiết đó. Nên ngày hôm sau gặp lại anh em thằng Nở, Quý ròm cười hỏi:

- Tụi mày đã định làm gì với số tiền kia chưa?

- Rồi.

- Thế tụi mày định làm gì?

- Tụi em … tụi em …

Thấy Nở ấp a ấp úng, Quý ròm nheo mắt:

- Tụi mày định mua nhà hở?

- Không. Tụi em ở như vậy cũng tạm được rồi.

- Hay tụi mày định gửi tiền vô quỹ tiết kiệm?

- Dạ! – Nở gật đầu – Em cũng định như vậy. Nhưng em chỉ gửi hai, ba triệu thôi. Số tiền còn lại …

Quý ròm gật gù:

- Sẽ mua quần áo, xe đạp, bánh trái …

- Không! – Nở lắc đầu – Em sẽ mua bánh mì, nước ngọt, mua kem cho tụi bạn em.

Quý ròm ngơ ngác:

- Tụi bạn mày là ai?

Nhỏ Xảo đáp thay anh:

- Nhóm trẻ đường phố Lửa Hồng đó.

- À, tao nhớ rồi! – Quý ròm reo lên – Nhóm Lửa Hồng tức là tụi thằng Thái, thằng Ba Lá … ở Vũng Tàu đấy hở?

- Dạ! – Mắt Nở sáng lên – Tụi nó được ăn bánh mì kẹp thịt và uống nước ngọt suốt một tuần chắc thích lắm.

Anh em thằng Nở làm Quý ròm cảm động quá đỗi.

Anh em nó nghèo rớt mồng tơi, bọn Quý ròm phải nhường thêm phần mình cho tụi nó, những mong tụi nó sẽ bớt được phần nào vất vả. Nào ngờ vừa nghe nói có tiền, dù chưa cầm được đồng nào trong tay, anh em nó đã nghĩ ngay đến chuyện san sẻ cho những người cơ cực khác. Hai đứa này tốt

ghê! Quý ròm bâng khuâng nghĩ. Lúc này nó chỉ mong Văn Châu đem tờ vé số đi đổi tiền cho lẹ. Để tụi nó mang tiền đến đóng vào quỹ từ thiện ở toà báo. Để Tiểu Long có thể giúp tiền thuốc thang cho mẹ Đặng Đạo. Để nhỏ Hạnh giúp cho chị người làm nhà Mỹ Linh có tiền đền chiếc lọ quý. Và để anh em thằng Nở có cơ hội giúp cho những đứa bạn khó khăn của nó trong nhóm Lửa Hồng.

Rồi cả nó nữa, nó cũng cần "chia sẻ niềm vui" với thằng Quới Lương.

Nhỏ Diệp không hay biết về kế hoạch của ông anh. Nên vừa đi học về, nó đã hí hửng khoe:

- Anh Quý ơi, em điều tra ra rồi!

Quý ròm quên bẵng chuyện mình tiếp tục nhờ vả nhỏ em, trố mắt hỏi lại:

- Điều tra gì cơ?

- Điều tra xem trong lớp em nhà bạn nào nghèo xác nghèo xơ ấy mà.

- À, là nhỏ Oanh em Tiểu Long chứ gì?

- Xì! – Nhỏ Diệp chun mũi – Nhỏ Oanh thì nói làm gì. Em vừa phát hiện ra một bạn khác cơ.

Quý ròm tò mò:

- Ai vậy?

- Anh không biết bạn này đâu. Nhưng nhà bạn ấy nghèo lắm.

- Nghèo hơn nhà Tiểu Long không?

- Nghèo hơn.

- Thế bạn này tên gì?

- Bạn ấy tên Vinh.

- Tên Vinh hở? Thế ba mẹ bạn Vinh làm nghề gì?

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Ba bạn Vinh mất lâu rồi. Mẹ bạn ấy phải bán xôi chè nuôi hai anh em ăn học.

Quý ròm nhíu mày:

- Mẹ nó bán xôi chè hở?

- Dạ.

Quý ròm ngờ ngợ:

- Thế nó là con trai phải không?

- Dạ.

Quý ròm thở đánh thượt:

- Tao biết rồi. Nó là thằng Hưng Vinh.

Quý ròm làm nhỏ Diệp trợn tròn mắt:

- Ôi, sao anh biết?

- Anh nó học cùng lớp với tao. Anh nó tên là Quới Lương.

- Lạ thật đấy! – Nhỏ Diệp reo lên – Thế mà đến hôm nay em mới biết.

Đâu chỉ có nhỏ Diệp bất ngờ trước chuyện này. Ngay cả Quý ròm cũng không tài nào nghĩ ra thằng Hưng Vinh lại học chung với nhỏ Diệp.

Năm ngoái, lúc nhỏ Diệp còn học ở trường tiểu học Họa Mi, chắc chắn trong lớp nó không có đứa nào là Hưng Vinh. Năm nay lên lớp sáu, nhỏ Diệp chuyển quả trường Phù Đổng và tình cờ gặp em thằng Quới Lương tại đây.

Quý ròm đoán vậy, và thất vọng thở một hơi dài:

- Tưởng ai chứ nhà thằng Quới Lương thì tao đã ghi vào danh sách lâu rồi.

Quý ròm làm nhỏ Diệp cụt hứng quá xá. Nó phụng phịu:

- Anh kêu em điều tra nhưng khi em điều tra thì anh toàn bảo là anh đã biết trước cả rồi.

Quý ròm nhún vai:

- Tao biết trước thì tao bảo là biết trước chứ sao! Ai bảo mày không tìm ra đứa nào khác ngoài nhỏ Oanh và thằng Hưng Vinh chi!

- Được rồi! – Nhỏ Diệp mím môi! – Ngày mai em sẽ cố thêm lần nữa. Anh đợi em nhé!

Quý ròm mỉm cười:

- Ừ, mày cố đi! Tao sẽ đợi!

Quý ròm miệng nói chờ đợi nhưng bụng đã nôn nao lắm.

Hôm sau gặp Văn Châu, nó hỏi ngay:

- Thế chừng nào bạn mới đem tờ vé số đi đổi tiền hả Văn Châu?

- Tôi cũng chưa biết.

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao lại chưa biết.

- Tôi còn phải chờ Hạnh.

- Chờ Hạnh? – Quý ròm nhíu mày – Chờ Hạnh để làm gì?

- Hạnh bảo chờ Hạnh bổ sung danh sách những trường hợp không may …

Quý ròm vò đầu:

- Trời đất, cần gì phải chờ. Cứ lãnh tiền ra trước, rồi bổ sung danh sách sau cũng được vậy.

Văn Châu giải thích:

- Hạnh bảo nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, khi có tiền trong tay tụi mình sẽ lúng túng.

- Hạnh học tính cẩn thận từ bao giờ thế nhỉ! – Quý ròm nhăn như bị – Thậ cứ y như bà cụ non.

Khi nói như vậy, Quý ròm không biết Văn Châu còn cẩn thận hơn cả nhỏ Hạnh.

Hôm sau, khi cả bọn nhất trí với bản danh sách bổ sung do nhỏ Hạnh đem tới, Tiểu Long mỉm cười nhìn Văn Châu:

- Bây giờ bạn Văn Châu có thể đổi tiền được rồi đấy! Thì Văn Châu bỗng dưng lắc đầu:

- Chưa được đâu.

- Sao chưa được? – Quý ròm trố mắt.

Văn Châu chậm rãi:

- Tôi còn phải chuẩn bị kế hoạch riêng của tôi đã.

- Kế hoạch riêng?

Lần này không chỉ Quý ròm mà cả nhỏ Hạnh lẫn Tiểu Long đều vọt miệng hỏi.

- Ừ! – Văn Châu thủng thỉnh – Theo như các bạn nói thì Tiểu Long giúp Đặng Đạo, Hạnh giúp Mỹ Linh, Quý ròm giúp Quới Lương, ngay cả anh em thằng Nở cũng có kế hoạch san sẻ phần ăn thức uống cho đám bạn của chúng, chẳng lẽ tôi không có kế hoạch riêng của mình?

Rồi nhìn nhỏ Hạnh, Văn Châu cười cười nhại lại câu nói của bạn:

- Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, khi có tiền trong tay tụi mình dễ sinh ra lúng túng lắm!

Chương 7

Lập một kế hoạch riêng, điều đó Văn Châu mới nghĩ ra đây thôi. Đấy là do nó bắt chước các bạn nó.

Các bạn nó đứa nào cũng tìm ra đối tượng riêng để giúp đỡ. Còn nó thì chưa. Vì vậy chiều nó mới lò dò tới nhà Dũng cò.

Thoạt đầu nó không nghĩ ra Dũng cò ngay. Tuy ba Dũng cò là em họ của mẹ nó nhưng vì hai gia đình vốn hiềm khích, xưa nay không năng qua lại, nên Văn Châu quên bẵng mất ông em của mình.

Ba Dũng có bét rượu, mẹ nó lại mải bài bạc nên nhà cửa lần hồi sa sút. Dũng cò sau khi bị đuổi học vì thành lập băng trấn lột ngay trong nhà trường, bắt đầu lêu bêu. Còn Văn Châu từ ngày cùng bọn Quý ròm phá tan "đảng Chim Ưng" do Dũng cò hợp tác với băng Đô-mi-nô lập nên, nó không gặp lại ông em họ của mình nữa.

Chả rõ hiện nay Dũng cò làm gì? Văn Châu vừa đi vừa nghĩ ngợi. Không khéo nó bỏ đi bụi rồi cũng nên. Ừ, ai chứ thằng Dũng cò thì dám lắm.

Những ý nghĩ u ám trong đầu khiến Văn Châu bước nhanh hơn. Trong một thoáng, nó bỗng cảm thấy áy náy vô hạn. Nó tự trách mình đã thờ ơ với Dũng cò một thời gian dài. Có thể ba mẹ mình và ba mẹ Dũng cò không ưa nhau, nhưng đó là chuyện của người lớn. Còn mình và Dũng cò dù sao cũng là những đứa trẻ. Trẻ con thì chẳng có lý do gì để không chơi với nhau.

Văn Châu biết Dũng cò là một đứa trẻ hư. Dũng cò từng cờ bạc thâu đêm với thằng Khìn, từng hợp tác với thằng Hà Chảy cho vay lấy lãi, từng kết vè với tụi Bò Trổng, Bò Lục, Bò Tứ chặn đường bọn học trò tiểu học để trấn lột và sau đó thu tiền "bảo kê".

Tất nhiên là Dũng cò sai đứt đuôi đi rồi. Nhưng có lẽ vì những đứa trẻ tốt không chơi với nó. Nó quanh năm chơi với toàn bạn xấu nên chỉ nghĩ ra những chuyện bá láp đó thôi. Nếu mình đừng lạnh nhạt với nó, nếu mình rủ nó nhập bọn với đám Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Quý ròm, chắc nó sẽ thay đổi, sẽ trở thành một con người khác, Văn Châu không ngừng thầm thì bào chữa cho Dũng cò. Nó trở thành một luật sư tài giỏi lúc nào không hay.

Có một lúc, Văn Châu lấy làm ngạc nhiên về mình quá. Nó không hiểu tại sao hôm nay nó lại quan tâm đến một đứa nó chưa bao giờ buồn quan tâm là thằng Dũng cò như thế.

Xưa nay, Văn Châu nổi tiếng là người rộng rãi. Nó sẵn sàng dốc túi vì bạn bè không hề do dự. Nó sẵn sàng dốc túi vì bạn bè không hề do dự. Nó sẵn sàng góp vào quỹ từ thiện cả chục triệu đồng mà không một cái nhíu mày. Nhưng đấy là vì tiền bạc đối với nó không quan trọng, vì nhà nó quá giàu. Nó làm nghĩa cử một cách vô tư, không nghĩ ngợi gì nhiều.

Bữa nay lần đầu tiên nó ngạc nhiên nhận ra nó cũng biết đăm chiêu, dằn vặt. Lần đầu tiên nó băn khoăn nghĩ đến số phận của một con người cụ thể.

Văn Châu ngạc nhiên, vì nó không biết sở dĩ bữa nay nó trở thành một đứa cả nghĩ như thế chính là do tác động của bạn nó.

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh không phải là những đứa trẻ nhà giàu nhưng hễ có tí tiền là nghĩ đến chuyện giúp đỡ các bạn nghèo chung quanh. Ngay cả những đứa trẻ đường phố là anh em thằng Nở cũng biết san sẻ với đám bạn cùng hoàn cảnh với chúng.

Những điều đó đã làm ảnh hưởng đến Văn Châu một cách tự nhiên.

Căn nhà Dũng cò dần dần hiện ra trong tầm mắt khiến Văn Châu bất giác chậm bước lại.

Thốt nhiện nó đâm ra lo lắng vu vơ. Nó không biết thái độ của cậu mợ nó như thế nào khi nó thình lình xuất hiện. Cả Dũng cò nữa. Thằng này chắc chưa quên cuộc đụng độ hôm nào giữa "đảng chim ưng" với bọn Quý ròm. Dù thời gian trôi qua đã khá lâu, nỗi hận thù trong lòng Dũng cò hẳn chưa dễ nguôi ngoai.

Nhưng dù bụng dạ nơm nớp, cuối cùng Văn Châu vẫn phải đặt chân qua ngưỡng cửa nhà ông cậu.

Dũng cò không có nhà. Chỉ có ông cậu ngồi xem báo đằng bàn.

Thoáng thấy bóng người thập thò trước cửa, ông ngước lên. Và khi nhận ra Văn Châu, ông vô cùng ngạc nhiên.

- Ủa, Văn Châu hả cháu? Vào nhà chơi đi!

Thoạt đầu, lúc đứng lấp ló trước cửa, Văn Châu đã không tin vào mắt mình. Cậu nó xưa nay vốn là một con sâu rượu. Ông nốc rượu như hũ chìm, hầu như chưa bao giờ Văn Châu nhìn thấy ông trong trạng thái tỉnh táo. Ông luôn luôn say, vì vậy luôn luôn nói năng lung tung, luôn luôn chê trách, xỏ xiên, quát tháo, chửi bới. Và một trong những người thường xuyên bị

ông lôi ra nói nặng nói nhẹ là bà chị họ của ông, tức là mẹ của Văn Châu. Nhưng hôm nay Văn Châu lấy làm lạ quá.

Trên người cậu nó dường như không dính một giọt rượu nào. Đã vậy, tay ông lại cầm một tờ báo, điều Văn Châu chưa từng thấy qua.

Và khi ông lên tiếng thì Văn Châu lại không tin được vào tai mình. Câu nó tập nói năng dịu dàng với nó từ bao giờ thế nhỉ?

Văn Châu sửng sốt quá. Nó bước vào nhà, dè dặt nói:

- Chào cậu. Cháu đi tìm Dũng.

- Thằng Dũng hở? Giờ này nó đang ở ngoài đường cháu ạ.

Chết rồi! Văn Châu than thầm trong bụng. Dũng cò đi bụi thật rồi. Cái giọng ngọt thơn thớt của ông cậu nó đúng là giọng giận lẫy.

Nó ngần ngừ một thoáng rồi ấp úng hỏi:

- Dũng đi lâu chưa vậy cậu?

- Gần cả năm nay rồi.

Văn Châu lại giật mình đánh thót. Nhưng khi liếc nhìn ông cậu, nó ngạc nhiên thấy mặt mày cậu nó vẫn tươi tỉnh như không có chuyện động trời nào xảy ra.

Bất giác nó buột miệng lặp lại câu nói của ông cậu một cách bâng quơ:

- Gần cả năm rồi …

- Ừ, gần cả năm rồi! – Cậu nó gật gù – Cứ sáng sớm nó tới sạp nhận báo của người ta, rồi đi bán cho tới tận bốn, năm giờ chiều …

- À! – Văn Châu thở một hơi nhẹ nhõm, suýt chút nữa nó đã reo lên – Thì ra dạo này Dũng đi bán báo!

Như vật Dũng cò lang thang ngoài đường không phải là đi bụi. Nó đi bán báo, như dạo nào thằng Nở vẫn thường đi. Lạ thật, một tay anh chị như Dũng cò mà lại chịu làm cái nghề bán báo chân chính và cực khổ kia! Lại hành nghề cả một năm trời!

Văn Châu chớp mắt:

- Thế bây giờ Dũng nghỉ học luôn hở cậu?

- Hiện nay nó đang học nghề sửa xe máy. Ban ngày đi bán báo, kiếm tiền tối đi học cháu ạ.

Trước đây mỗi lần gặp Văn Châu, cậu nó đều "mày mày, tao tao", nay một điều "cháu" hai điều "cháu", thái độ lại hòa nhã rất mực, làm Văn Châu mát lòng mát dạ quá xá.

Chắc thằng Dũng cò tu tỉnh khiến cậu thay đổi theo! Văn Châu vui mừng nghĩ bụng và lễ phép cáo từ:

- Thưa cậu, cháu về đây.

Cậu Văn Châu tiễn cháu ra cửa:

- Cháu muốn gặp thằng Dũng, cứ đến Bến xe Chợ Lớn. Nó bán loanh quanh đâu khu đó.

Văn Châu tìm ra cái dáng cao lênh khênh của Dũng cò không mấy khó khăn.

Nó rảo quanh bến xe hai vòng đã thấy Dũng cò. Nón kê – pi kéo sụp xuống trán, một tay ôm chồng báo đủ loại nặng chịch, tay kia vung vẩy tờ Tuổi Trẻ trước mặt hành khách ngồi trong xe, Dũng cò ra rả rao:

- Báo mới đây, báo mới đây! Tim tức mới nhất về vụ án rừng Tánh Linh đây

Đợi Dũng cò bán xong mấy tờ báo, Văn Châu tiến đến sau lưng ông em:

- Dũng cò!

Dũng cò giật mình quay lại. Nhác thấy Văn Châu, nó giật mình thêm cái nữa:

- Ủa, mày đi đâu đây?

- Tao đi tìm mày.

- Tìm tao chi?

Văn Châu mỉm cười thân thiện:

- Tìm chơi vậy thôi.

- Tìm chơi thôi hả? – Dũng cò xốc chồng báo trên tay hỏi lại với giọng ngờ vực.

- Ừ.

Tiếng "ừ" của Văn Châu vẫn không xua tan được sự nghi kỵ trong lòng Dũng cò. Trước nay Văn Châu chưa bao giờ đi gặp nó khơi khơi. Hễ Văn Châu tìm đến nó thế nào cũng có chuyện. Lại toàn những chuyện gay cấn. Như vụ những cuốn sổ liên lạc của bọn học trò trường Họa Mi dạo nọ.

- Tao không tin! – Dũng cò nhún vai! – Có chuyện gì mày cứ nói thẳng ra đi!

- Tao nói rồi! – Văn Châu cười khổ – Tao tìm mày chả có chuyện gì sất.

Dũng cò cúi nhìn chồng báo trên tay, tự dưng phân trần:

- Lúc này tao chả làm gì bậy bạ cả. Tao chỉ bán báo kiếm tiền đi học nghề.

Văn Châu im lặng nhìn ông em. So với dạo làm thủ lĩnh "đảng Chim Ưng", Dũng cò nom đen hơn và gầy hơn. Cả năm nay chắc nó dãi nắng dầm mưa ghê lắm! Văn Châu bùi ngùi nghĩ và nó đặt tay lên vai Dũng cò:

- Tao nói thật đấy. Lâu lắm không gặp mày, tự dưng tao cảm thấy nhơ nhớ. Tao muốn xem mày hiện nay sống ra sao.

Văn Châu có ngoại hình y như con trai, và tính cách cũng giống con trai nốt. Nó không quen thốt ra những lời "mềm yếu", vì vậy mà nó nói câu vừa rồi một cách khó khăn.

Dũng cò dán chặt mắt vào bà chị, giọng không rõ cảm động hay khiêu khích:

- Mày tử tế với tao tự bao giờ thế?

Văn Châu thở dài:

- Gần đây thôi. Gần đây tao cảm thấy tao đã không phải với mày.

Văn Châu nói câu thứ nhất, Dũng cò còn nghi ngờ, chả rõ bà chị của mình nói thật hay cố tình vờ vịt, nhưng khi Văn Châu nói tới câu thứ hai thì nó tin là Văn Châu thật lòng.

Cho nên nó cũng thở dài theo:

- Bỏ qua đi! Dạo này tao sống cũng tàm tạm, không đến nỗi nào.

Nó chỉ tay vào một quán nước cạnh đó:

- Tụi mình vào đây ngồi.

Hai đứa ngồi đối diện nhau,im lặng nhấp từng ngụm nước, chẳng đứa nào mở miệng, mặc dù bụng đứa nào cũng tràn ngập thắc mắc.

Trong khi Văn Châu không hiểu tại sao Dũng cò đột nhiên "hiền lương" như vậy thì Dũng cò cũng chả rõ tại sao Văn Châu lại bất ngờ "hiền thục" dường kia.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, Dũng cò tặc lưỡi hỏi trước:

- Dạo này có chuyện gì xảy ra với mày thế?

- Có chuyện gì đâu!

Dũng cò nhìn bà chị lom lom:

- Tao thấy mày khang khác.

- Ờ …

Văn Châu "ờ" một tiếng rồi nín bặt. Nó không muốn nói với Dũng cò chuyện nó vừa trúng vé số độc đắc. Nó sợ Dũng cò hiểu lầm. Nó sợ Dũng cò nghĩ nó nhờ trúng số nên mới thay tâm đổi tính. Trong khi thật ra không phải như vậy.

- "Ờ" là sao? – Dũng cò nheo mắt.

- "Ờ" là chả có chuyện gì đặc biệt xảy ra với tao cả.

Văn Châu nhún vai:

- Chính mày mới khang khác hơn tao. Tao nghĩ chắc vừa qua mày đã gặp chuyện gì.

- Ừ! – Dũng cò xác nhận – Có một chuyện.

- Chuyện gì thế?

- Chuyện này kể ra dài dòng lắm.

Văn Châu sốt ruột:

- Thì mày cứ kể đi!

Chương 8

Hai tay đút túi, Dũng cò vừa đi vừa lẩm bẩm. Đang bực mình, nó thấy thứ gì cũng vướng mắt nên chốc chốc lại co chân đá tung các vỏ bưởi, vỏ dưa, các lon sữa rỗng trên vỉa hè.

Nắng ban trưa đổ lửa trên đầu, Dũng cò cũng chẳng buồn để ý. Nó không đội nón nhưng chả nghe nóng, cứ đi lừng lững giữa đường. Nom bộ tịch của nó, biết là nó đang chán lắm.

Trong mắt Dũng cò, cuộc đời lúc này toàn một màu xám. Bởi lúc này nó luôn túng bấn, nhưng lại chẳng biết làm gì ra tiền. Đã thế, sau nhưng cuộc sát phạt đỏ đen ở nhà thằng Khìn, nó lại nợ đìa ra. Nợ chồng lên nợ. Đến mức bây giờ hễ thấy mặt nó ở đâu, tụi thằng Khìn lại réo om sòm, chẳng ra thể thống gì cả.

Nhớ lại những ngày tháng huy hoàng trước kia, mặt Dũng cò càng lúc càng cau. Nghĩ đến sự tan rã thảm hại của "đảng Chim Ưng", Dũng cò thù bọn Quý ròm, Văn Châu tận xương tủy. Nhưng thù thì thù thế thôi, nó chả biết làm thế nào để trả được thù. Ngay với những tên phản phé như tụi Đô-mi-nô, nó còn chẳng làm được gì nữa là. Sau khi "đảng Chim Ưng" giải tán, thằng Bò Lục đã chẳng qua lại với nó nữa. Hai thằng Bò Trống và Bò Tứ có khá hơn, chịu theo "phò" nó thêm một thời gian, nhưng rốt cuộc thấy chẳng nên cơm cháo gì cũng âm thầm dông tuốt.

Dũng cò cảm thấy bơ vơ quá đỗi. Những lúc đi ngang qua một trường học, thấy những đứa trẻ cùng lứa chạy nhảy, nô đùa, la hét chí chóe, Dũng cò càng thêm tủi thân.

Dũng cò không phải là đứa cố chấp. Tất nhiên nó biết chính nó đã đẩy nó vào tình cảnh hôm nay. Nhưng dù sao một đứa trẻ không trường lớp, chẳng bạn bè đôi lúc vẫn có cảm giác bị xã hội gạt ra ngoài lề. Dũng cò cảm thấy cuộc sống đối với nó bây giờ chẳng còn bao lăm ý nghĩa.

Nhưng cuộc sống có ý nghĩa hay không thì nó vẫn phải nghĩ ra mẹo kiếm tiền để trả cho tụi thằng Khìn. Thằng Khìn khác hẳn thằng Há Chảy, không dễ trêu.

Dũng cò vừa đi vừa nghĩ ngợi, chẳng mấy chốc đã tới nhà. Nó mệt mỏi lê bước qua ngưỡng cửa. Nhà vắng tanh. Mẹ nó chắc sang nhà hàng xóm.

Ba nó giờ này có lẽ đang quây quần với bạn bè bên chiếu rượu. Dạo này ba nó bớt rượu hơn, chắc là do yếu tiền.

Dũng cò buông phịch xuống ghế, chán nản. Một lát, đói bụng, nó lần mò ra nhà sau, bới một tô cơm nguội ăn với khúc cá kho mẹ nó chừa phần trong chạn.

Tô cơm khô khốc khiến Dũng cò mắc nghẹn mấy lần. Nó cố lùa thêm dăm miếng vào họng, tợp vài ngụm nước rồi buông đũa đứng dậy, bò lên giường nằm.

Đang thiu thiu, anh mắt Dũng cò chợt chạm phải cái hũ sành đặt trên nóc tủ, kế bộ lư hương bằng đồng.

Thế là nó bật dậy, phóc lại chỗ tủ. Nó cầm cái hũ lên ngắm nghía một hồi rồi tặc lưỡi đặt xuống. Thoạt đầu, nó định thó cái hũ đem đi bán, nhưng sau khi xem xét kỹ lưỡng, nó thấy cái hũ này chẳng có gì đáng giá chỉ là thứ vất đi.

Dũng cò đánh mắt sang bộ lư hương, mặt lộ vẻ thèm thuồng. Bộ lư hương này mới là của quí, đem đi "giải" chắc bộn bạc! Dũng cò nghĩ thầm. Nhưng kẹt nỗi đây là đồ thờ, Dũng cò có gan hùm cũng không dám đánh cắp.

Đứng tần ngần chỗ đầu tủ một lúc, chẳng biết làm gì, Dũng cò lại cầm cái hũ sành lên lắc qua lắc lại. Đang lắc lắc cho đỡ buồn tay, Dũng cò chợt cau mày nghiêng tai nghe ngóng. Hình như có vật gì trong hũ?

Dũng cò ghé mắt vào miệng hũ, thấy bên trong tối thui, liền dốc ngược cái hũ lại.

Một gói giấy dẹp, bé bằng hộp thuốc lá rơi ra.

Dũng cò cầm cái gói bí mật lên, thận trọng mở mở dây thun ràng bên ngoài rồi hồi hộp gỡ từng lớp giấy bọc.

Khi lớp giấy cuối cùng rơi xuống, mắt Dũng cò bỗng trợn trừng. Trên tay nó là một tờ vàng lá sáng chóe.

Tờ vàng lá trị giá một lượng đúng là vật cứu nguy kịp thời cho Dũng cò.

Miệng khô rang, Dũng cò mân mê lá vàng một hồi rồi trân trọng ép miếng kim loại quí giá kia vào lòng bàn tay. Nó chắp tay lại, nom bộ dạng thật thành kính. Rõ ràng nó đang thầm cảm ơn ông Bụt vô hình nào đó đã thương tưởng đến nó bằng cách bỏ một cây vàng vào hũ sành vất đi này.

Nhưng rồi Dũng cò sực tỉnh. Mặt nó dần tái đi khi nó nhớ ra những ông Bụt chỉ có trong truyện cổ tích. Ngoài đời không có Bụt. Trong nhà nó cũng không có Bụt. Trong nhà nó chỉ có nó, ba nó và mẹ nó.

Lá vàng này không phải của nó, vậy dứt khoát là của ba nó hoặc mẹ nó. Dũng cò không biết ba nó hay mẹ nó đã giấu vàng trong hũ, nhưng dù là ai đi nữa, khi biết nó đánh cắp, chắc chắn chủ nhân của lá vàng sẽ nổi cơn lôi đình.

Dũng cò biết gia đình nó từ lâu đã rơi vào cảnh túng quẫn. Số tiền có được lúc đổi nhà đã đội nón ra đi từ đời tám hoánh. Lượng vàng này chắc ba nó hay mẹ nó đã nén lòng không đụng đến, phòng khi bất trắc hoặc ốm đau bệnh hoạn.

Ý nghĩ đó khiến Dũng cò bất giác chùn tay. Đã mấy lần nó định gói lá vàng lại và bỏ và trong hũ như cũ. Nhưng cứ mỗi lần nó định thực hiện điều đó, hương mặt hầm hầm của thằng Khìn và đồng bọn lại hiện ra mồn một trong óc nó. Gần đây, thằng Khìn đã không tin vào lời hứa của nó nữa. Khìn dứt khoát không cho Dũng cò ngồi vào chiếu bạc cho đến chừng nào Dũng cò trả xong món nợ cũ.

Nhớ đến chuyện này, Dũng cò cảm thấy cay đắng vô hạn và nó nghe máu trong người như sôi lên.

Trong một thoáng, Dũng cò không còn nghĩ gì đến hậu quả. Nó nhét lá vàng vào túi quần rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi nhà.

Dũng cò xài tiền như máy. Sau khi ở tiệm vàng ra nó ăn uống một chầu nó say rồi bon thẳng tới chỗ thằng Khìn. Trong vòng một buổi chiều, nó đã thanh toán sòng phẳng số nợ bạc triệu với tụi bạn và kịp tiêu nốt những đồng tiền còn lại vào sòng đỏ đen, sạch sẽ đến mức khi nó phủi quần đứng dậy và thất thểu đi ra, trong túi nó không còn dính một đồng xu lẻ.

Từ chỗ thằng Khìn về đến nhà nó mất khoảng hai mươi phút. Nhưng trong buổi chiều hôm đó, Dũng cò mất gần ba tiếng đồng hồ mới lần về tới đầu ngõ.

Còn hơn cả sự lo sợ của nó, nhà nó tan tành như vừa trải qua một trận giặc. Dũng cò đứng lấp ló ngoài đường nhìn vào, xanh mặt khi thấy bàn ghế đổ chổng kềnh, đồ vật ngổn ngang vương vãi. Mẹ nó ngồi đằng giường ôm mặt khóc rấm rứt, còn ba nó vừa nốc rượu vừa vung loạn xạ cái chai trên tay như Lữ Bố hươi kích, miệng lè nhè chửi bới.

Nhìn những gì xảy ra trước mắt, Dũng cò run rẩy đoán ra người cất giấu cây vàng kia chính là ba nó.

Như vậy là hết đường về! Dũng cò thở hắt ra. Nếu cây vang đó là của mẹ nó, nó còn dám chường mặt về nhà. Cùng lắm mẹ nó mắng chửi nó suốt một tuần, thậm chí suốt một tháng rồi thôi. Người ta không thể hào hứng chửi mãi một người với mỗi một tội danh. Nó chỉ cần giả điếc một thời gian, mọi chuyện sẽ từ từ đi vào quên lãng.

Nhưng ba nó khác mẹ nó. Ba nó không chửi suông. Vừa chửi ba nó vừa thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đấm đá bình bịch, thậm chí ông sẵn sàng huy động bất cứ thứ "vũ khí" gì sẵn có trên tay hay trong tầm tay như chai, ly, bát, đĩa, dao, nĩa, chân đèn, gạt tàn thuốc để tấn công nó.

Dũng cò là "cao thủ võ lâm" nhưng không thể giở võ ra với bậc sinh thành. Tài nghệ của nó lại không siêu đẳng đến mức có thể tránh né được mọi thứ "phi tiêu tụ tiễn" phóng vèo vèo như mưa về phía nó. Trước đây nó đã từng nếm qua sự lợi hại của những trận tập kích ồ ạt như thế này rồi.

Vịn tay vào cổng rào, Dũng cò đứng thừ người lâu thật lâu, lòng phân vân quá. Có lúc nó muốn bước vào nhà, thú nhận mọi tội lỗi rồi mặc mọi chuyện ra sao thì ra. Nhưng cứ mỗi lần dợm chân, nó bỗng nghe ơn ớn, một luồng khí lạnh không biết từ đâu chạy dọc sống lưng khiến nó chùng bước.

Bụng rối như tơ, Dũng cò căng thẳng đến mức mồ hôi trên trán nó toát ra từng giọt. Nếu lúc đó ba nó không quát lên, chả rõ nó sẽ đứng trơ như thế đến bao giờ.

- Bà đừng can! Nếu nó vác xác về đây, tôi sẽ giết nó!

Tiếng ba nó bất thần vọng ra, sắt đá, hung hãn, kèm theo tiếng nghiến răng ken két khiến nó giật nảy. Trong một thoáng, Dũng cò chợt hiểu nó chỉ có một sự chọn lựa.

Buông một tiếng thở dài não ruột, Dũng cò đút hai tay vào túi quần, lững thững bỏ đi.

Kể từ hôm đó, Dũng cò bắt đầu cuộc sống dọc đường gió bụi giang hồ.

Dũng cò xưa nay vẫn là thằng nhóc lêu lổng, suốt ngày lang thang ngoài phố, ba mẹ nó ít khi thấy mặt. Nhưng đó chỉ là kiểu giang hồ vặt, đến tối vẫn phải mò về nhà lục cơm nguội ăn rồi chui vào giường ngủ.

Bây giờ khác. Bây giờ tự nó phải lo liệu lấy thân. Là đứa vô công rồi nghề, Dũng cò thấy chuyện đó sao mà khó quá.

Ba ngày đầu tiên, nó trú ở chỗ thằng Khìn. Nhưng thằng Khìn không thể nuôi nó mãi. Thế là nó ra đi.

Thoạt đầu nó định đi tìm Văn Châu. Gặp Văn Châu, cuộc đời nó xem như không còn gì đáng lo nữa. Nhưng dự tính đó chỉ thoáng qua đầu nó như một tia chớp rồi tắt phụt. Sự tự ái đã ghìm chân nó lại. Nó không muốn Văn Châu nhìn thấy sự xuống dốc của chúa "đảng Chim Ưng" oai phong ngày nào. Nó không muốn Văn Châu thương hại nó.

Dũng cò cũng có lúc định tìm đến băng Đô-mi-nô. Nhưng rồi nó vội xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc. Nó từng là chủ tướng, là đại ca, bây giờ hạ mình đi nương náu đám đàn em thì nhục lắm.

Nhưng nếu không nhờ cậy người khác, cũng không nghĩ ra việc gì để làm thì lấy gì sống qua ngày? Chẳng lẽ cuối cùng mình phải ngửa tay đi xin ăn? Viễn cảnh u ám đó làm Dũng cò ứa nước mắt. Nó không ngờ cuộc đời nó lại hẩm hiu và thê thảm làm vậy.

Thật ra trong gần mười ngày lưu lạc, đã có lần Dũng cò mò về nhà. Đó là lúc chú nhóc mười sáu tuổi cảm thấy không chịu đựng nổi cái gánh nặng của kiếp sống không nhà không cửa.

Dũng cò trở về nhưng không vào nhà. Nó đứng thập thò ngoài rào, lặng lẽ nhìn vô trong.

Nhà nó trông vắng vẻ. Ba nó không biết đi đâu, chỉ có mẹ nó ngồi ủ rũ đằng bàn. Nói cho đúng, nhà nó xưa nay vẫn thế, vẫn neo người. Ngay cả buổi tối, gia đình nó cũng ít khi sum họp đông đủ. Thường nó chạy lông bông ngoài phố suốt ngày, tối mịt mới về nhà, lúc ba mẹ nó đã vào giường. Lúc chưa bỏ đi, Dũng cò không cảm thấy gì khác lạ. Nhưng bây giờ, nấp bên ngoài nhìn vô, không hiểu sao nó thấy khung cảnh quen thuộc kia trở nên đìu hiu quá đỗi.

Dũng cò quay về vì nhớ nhà và cả vì mệt mỏi. Nhưng nó không đủ can đảm bước qua ngạch cửa. Nó chôn chân bên hàng rào, bâng khuâng nghĩ ngợi hằng giờ.

Chỉ đến khi mẹ nó ngẩng lên, nhác thấy nó và ngỡ ngàng kêu to:

- Dũng, có phải con đấy không?

Thì nó mới giật mình và co giò vọt chạy.

Đó là cơ hội duy nhất để có thể quay về nhà nhưng Dũng cò đã bỏ qua.

Sau này nghĩ lại thời gian lưu lạc đó, Dũng cò không khỏi toát mồ hôi lạnh. Phần lớn những đứa trẻ bỏ nhà ra đi như nó, sớm muộn gì cũng bị bọn xấu rủ rê, cuối cùng đi vào con đường hút sách nghiện ngập, vô phương cứu vãn.

Dũng cò không rơi vào hiểm cảnh chỉ nhờ một sự tình cờ may mắn.

Chiều hôm đó, bụng đói meo, Dũng cò ngồi co ro trong công viên Văn Lang, đang lo lắng nghĩ đến ngày mai thì một người đàn ông đứng tuổi bước đến ngồi xuống băng ghế nó đang ngồi.

Dũng cò nhích qua một chút, tò mò đưa mắt nhìn người mới đến, bắt gặp người kia cũng đang nhìn lại nó.

Người đàn ông mỉm cười:

- Cháu ngồi đây lâu chưa?

- Dạ, lâu rồi.

- Thế từ nãy đến giờ cháu có thấy người phụ nữ nào đến đây không?

Dũng cò nhíu mày:

- Cháu thấy có tới ba, bốn người đi ngang qua.

- Người phụ nữ mặc áo tím ấy! – Người đàn ông nói.

- Thế thì không có. Cháu chẳng thấy người nào mặc áo tím cả! – Dũng cò uể oải đáp và nghe bụng sôi lên.

Người đàn ông không hỏi nữa. Ông ta khẽ đằng hắng một tiếng rồi tựa lưng vào thành ghế đá, kiên nhẫn nhìn ra đường.

Dũng cò cũng làm thinh, hai tay ôm bụng, cố trấn áp cơn đòi hỏi của dạ dày.

Tuy đang khổ sở chống lại cơn đói, Dũng cò vẫn không ngăn được mình chốc chốc lại đảo mắt nhìn quanh.

Người phụ nữa áo tím mãi vẫn không thấy xuất hiện. Dường như cô ta đã quên mất cô ta có một cái hẹn vào giờ này. Dũng cò nghĩ thầm và lại liếc sang phía người đàn ông, tự nhiên cảm thấy sốt ruột giùm ông ta.

Nó ngạc nhiên thấy ông ta ngồi bất động như một pho tượng, chỉ có đôi mắt thỉnh thoảng chớp chớp. Chắc ông ta nôn nao lắm nhưng không để lộ ra

ngoài đó thôi. Trong thoáng chốc, Dũng cò quên mất cơn đói, lòng nó tự nhiên cảm thấy bất bình giùm cho người đàn ông xa lạ kia.

- Chắc cô áo tím đó không đến đâu chú ơi.

Dũng cò đột ngột thốt lên, ngạc nhiên vì sự bạo dạn của mình.

- Ừ, có thể cô ấy đã quên. Hoặc bận chuyện gì bất ngờ.

Người đàn ông đáp bằng giọng bình thản.

Dũng cò trố mắt:

- Thế chú không giận cô ấy sao?

- Không! – Người đàn ông khẽ lắc đầu – Vì cô ấy là người thân nhất của chú. Không ai nỡ giận người thân bao giờ.

Câu nói vô tình của người đàn ông khiến Dũng cò bứt rứt quá đỗi. Nó không giận ba mẹ nó, nhưng nó bỏ nhà ra đi như thế này thực là không phải. Chắc mấy ngày qua ba mẹ nó lo cuống cuồng và chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm nó.

- Thế còn cháu? – Người đàn ông thình lình cất tiếng hỏi – Cháu đợi ai ở đây?

- Cháu không đợi ai cả. Cháu chỉ ngồi chơi thôi.

- Ngồi chơi một mình thế này ư? Thế bạn bè của cháu đâu?

Dũng cò cụp mắt xuống. Nó đáp lí nhí trong cổ họng:

- Cháu không có bạn.

Người đàn ông ngạc nhiên:

- Thế cháu không có bạn học cùng lớp hay cùng trường à?

- Cháu nghỉ học lâu rồi.

Người đàn ông buột miệng “à” một tiếng rồi gục gặc đầu:

- Ra vậy! Thế hiện nay cháu làm gì?

Dũng cò liếm môi:

- Cháu chẳng làm gì cả. Nếu muốn, cháu cũng chẳng biết làm gì. Cháu chẳng có nghề nào trong tay.

Người đàn ông trầm ngâm một thoáng rồi nhìn đứa trẻ ủ rũ trước mặt, dịu dàng nói:

- Thế chú giúp cháu đi học nghề nhé.

- Chú giúp cháu?

Dũng cò ngước nhìn người đối diện, tròn xoa mắt. Nó như không tin vào tai mình.

- Ừ, chú sẽ giúp cháu! – Người đàn ông mỉm cười thân thiện – Thế cháu thích học nghề gì nào?

- Nghề gì hả chú? – Dũng cò bối rối gãi má – Cháu sẽ học nghề … nghề sửa xe gắn máy.

Nói xong nó hồi hộp dán mắt vào mặt người đàn ông, nơm nớp sợ ông ta chê bai cái nghề nó vừa chọn.

Trái với sự lo lắng của Dũng cò, người đàn ông vui vẻ nói:

- Nghề sửa xe gắn máy hở? Ừ, hay lắm! Đó là một nghề rất đàn ông. Sau này cháu còn có thể mở cửa hiệu buôn bán xe. Rồi chế tạo xe nữa.

Người đàn ông vừa nói vừa nhìn nó bằng cặp mắt long lanh.

Lời cổ vũ của người đàn ông làm Dũng cò sướng phổng mũi. Đôi mắt nó lập tức long lanh theo. Bỗng chốc nó quên phắt cơn đói. Nó quên từ sáng đến giờ nó chưa ăn gì. Nó nói bằng giọng mơ màng:

- Rồi cháu sẽ mua lại chiếc Max 100 của cháu!

Chương 9

Có thể người đàn ông không biết trước đây Dũng cò đã tậu được chiếc Max 100, rồi nó bán đi chẳng bao lâu sau đó. Nhưng ông vẫn gật gù:

- Ừ, nếu cháu giỏi nghề, cháu sẽ có tiền để mua mọi thứ cháu muốn.

Dũng cò phấn khởi:

- Rồi cháu sẽ mua lại cho ba cháu chiếc Dream.

Người đàn ông đặt tay lên vai Dũng cò:

- Cháu sẽ mua Dream.

Dũng cò tiếp tục làm chú bé mơ mộng:

- Cháu sẽ mua cho mẹ cháu máy giặt, lò nướng và tủ lạnh.

- Rồi cháu sẽ mua máy giặt, lò nướng và tủ lạnh! – Người đàn ông nói, giọng tin tưởng.

- Cháu sẽ …

Lần này chưa kịp nói hết câu, Dũng cò bỗng ngưng bặt và khẽ nhăn mặt. Nó nghe bụng nó đang co thắt dữ dội.

Người đàn ông ngạc nhiên:

- Cháu làm sao thế?

- Dạ … không ạ.

Thấy Dũng cò ôm bụng, người đàn ông lo âu hỏi:

- Cháu đau bụng phải không?

- Dạ không.

- Thế sao …

Tới lúc này, Dũng cò không buồn giấu giếm nữa:

- Cháu đói.

Thú nhận của Dũng cò khiến người đàn ông thoáng sững sờ:

- Thế hồi trưa cháu không ăn cơm à?

Dũng cò buồn bã:

- Cháu bỏ nhà ra đi đã mười ngày nay rồi.

- Ôi, sao cháu dại dột thế? – Người đàn ông kêu lên.

Dũng cò ấp úng, nó nói mà không dám nhìn lên:

- Tại vì … tại vì …

Người đàn ông kéo Dũng cò đứng dậy:

- Chuyện đó lát nữa nói sau. Bây giờ chú và cháu đi kiếm cái gì ăn đã. Chú cũng đói rồi.

Trong bữa ăn, nhiều lần Dũng cò định cất lời nhưng lần nào cũng bị người đàn ông đưa tay ngăn lại:

- Ăn đi cháu! Ăn xong rồi nói cũng không muộn.

Suốt buổi người đàn ông ngồi nhìn Dũng cò ăn uống say sưa, phần mình ông chỉ nhấm nháp qua loa, chiếu lệ.

Sau đó ông ngồi chăm chú nghe DŨng cò thuật lại câu chuyện đã xảy đến với nó trong những ngày qua.

Không hiểu sao, dù chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, Dũng cò cảm thấy vô cùng tin cậy người đàn ông ngồi trước mặt. Bằng một giọng khàn khàn vì xúc động, nó ngập ngừng dốc bầu tâm sự.

Dũng cò diễn đạt không được trơn tru lăm, giọng kể của nó thỉnh thoảng lại bị đứt khúc bởi những tiếng khịt mũi bối rối, nhưng người đàn ông vẫn hiểu những gì Dũng cò muốn thổ lộ.

Ông ngồi nghe, thinh lặng, không ngắt lời, không hỏi lại, lòng tự dưng buồn man mác.

Ngay cả khi Dũng cò đã kể xong, ông vẫn ngồi im như thóc, mắt nhìn tận đâu đâu.

Mãi một lúc lâu, ông mới khẽ mấp máy môi, phải cố lắm Dũng cò mới nghe rõ:

- Cháu phải về nhà thôi, cháu ạ.

Dũng cò cắn môi:

- Cháu cũng muốn về nhà. Nhưng cháu sợ.

- Cháu sợ gì?

- Ba cháu sẽ giết cháu.

- Ba cháu sẽ không giết cháu.

Dũng cò đăm đăm nhìn người đàn ông:

- Làm sao chú biết?

- Chú không biết. Chú chỉ nghĩ thế thôi! – Giọng người đàn ông thản nhiên – Nhưng nếu ba cháu giết cháu thì cháu cũng phải chịu. Người đàn ông có bản lĩnh là người dám chịu trách nhiệm và sẵn sàng nhận lãnh hậu quả về những gì mình đã làm.

Người đàn ông đang cao hứng. Ông hăm hở truyền những tâm niệm của mình vào tâm hồn một chú nhóc mười sáu tuổi, quên phắt Dũng cò chưa trở thành người đàn ông đúng nghĩa. Nó chỉ là đứa trẻ vị thành niên.

Nhưng Dũng cò vẫn cảm thấy những ý tưởng mới mẻ kia ngấm vào tim nó, những ý tưởng khiến nó rưng rưng xúc động.

- Cháu sẽ nghe lời chú. Cháu sẽ về nhà! – Dũng cò lí nhí.

Người đàn ông nheo mắt:

- Dù ba cháu giết cháu?

- Vâng, dù ba cháu giết cháu! – Giọng Dũng cò trở nên can trường.

Người đàn ông lộ vẻ hài lòng. Ông chồm qua bàn, vỗ vai nó:

- Cháu giỏi lắm!

Dũng cò bỗng phân vân:

- Nhưng …

- Không "nhưng" gì cả! – Người đàn ông không để Dũng cò nói hết câu – Cháu phải về nhà. Nếu ba cháu tha thứ cho cháu, cháu sẽ đi học nghề. Khi có công việc rõ ràng, cháu sẽ thôi lông bông, sẽ thôi nghĩ đến những chuyện vớ vẩn. Nếu chăm chỉ, cháu sẽ có tiền mua xe Max, xe Dream, mua máy giặt, lò nướng và tủ lạnh.

Dũng cò liếm môi:

- Nhưng muốn học nghề phải có tiền chú ạ.

- Chú đã hứa rồi! – Người đàn ông ân cần – Chú sẽ giúp cháu đóng tiền học phí.

Lần này, lòng tử tế của người đàn ông không làm Dũng cò hào hứng lên chút nào. Trước đó khoảng năm phút, hẳn Dũng cò sẽ cảm ơn rối rít về lời hứa hẹn hào hiệp kia. Nó sẽ tự nhận lấy sự giúp đỡ của người đàn ông không chút do dự.

Nhưng bây giờ tâm trạng của Dũng cò đã hoàn toàn khác trước. Từ khi những ý tưởng về bản lĩnh đàn ông in vào óc nó, Dũng cò cảm thấy một sự thay đổi lớn lao vừa xảy đến với mình.

Bây giờ, Dũng cò không muốn ngửa tay nhận sự giúp đỡ của bất cứ ai. Nó muốn kiếm được đồng tiền chính đáng bằng đôi tay của chính mình. Nó muốn tự chịu trách nhiệm về bản thân nó. Nghĩa là, nó muốn chứng tỏ bản lĩnh của một người đàn ông chân chính.

Thấy Dũng cò không trả lời đề nghị của mình, người đàn ông thoáng ngạc nhiên:

- Cháu sao thế?

- Cháu … cháu không muốn chú đóng học phí dùm cháu.

Dũng cò ấp úng, vừa đáp nó vừa ngó lơ chỗ khác, sợ làm người đàn ông phật lòng.

Nhưng người đàn ông không nhưng không giận, còn giơ ngón tay cái lên, buột miệng khen:

- Chú hiểu ý cháu. Cháu tiến bộ nhanh lắm.

Rồi ông gật gù nói:

- Được rồi. Chú quen nhiều đại lý phát hành báo chí, chú sẽ giới thiệu cháu đến những nơi đó nhận báo về bán lẻ. Cháu sẽ tự làm ra tiền để đóng học phí.

Mắt Dũng cò sáng lên:

- Chừng nào chú mới dẫn cháu tới những chỗ đó hả chú?

- Sẽ đi ngay thôi. Nhưng trước hết chú cháu mình phải về nhà đã.

Rời khỏi quán ăn, người đàn ông theo chân Dũng cò về nhà.

Khác hẳn với lần quay về lén lút trước đây, lần này Dũng cò đi bằng bước chân bình tĩnh. Lòng nó vẫn hồi hộp lắm, nhưng nó đã thôi run sợ. Bây giờ Dũng cò sẵn sàng đón nhận bất cứ điều gì đang chờ đợi nó, dù đó là những lời mắng chửi thậm tệ của mẹ nó, những đòn "quyền cước" với mười hai thành công lực của ba nó hay những thứ "phi tiêu tụ tiễn" mang hình ly tách ấm chén chai lọ dao nĩa giày dép chân đèn gạt tàn … được phóng đi veo véo từ tay ông. Trước đây nó đã trót gieo gió, lẽ nào bây giờ nó hèn nhát chạy trốn bão giông.

Nhưng rốt cuộc chẳng có cơn giông nào trút xuống đầu Dũng cò.

Thoáng thấy bóng nó rón rén bước vào, ba nó ngước lên, gương mặt tối sầm của ông vụt sáng:

- Con về đấy hả Dũng?

Giọng ông run run, hơi thảng thốt, dường như cố nén một tiếng reo.

Mẹ nó không trấn tĩnh được như thế. Bà chạy tới ôm chầm lấy nó:

- Ôi, sao con khờ dại thế hở con?

Mẹ nó vuốt má nó, nước mắt chảy dài:

- Tội nghiệp, con gầy xọm đi thế này!

Dũng cò cảm thấy quá đỗi bất ngờ. Nó cứ nghĩ chờ đón nó ở nhà phải là những thứ khủng khiếp lắm. Và nó đã chuẩn bị tinh thần để chịu đựng. Không ngờ đó chỉ là lời hỏi thăm dịu dàng của ba nó, là vòng tay âu yếm và những giọt nước mắt của mẹ nó, những hình ảnh nó tưởng chỉ có thể bắt gặp trong những giấc mơ về thời thơ ấu xa xăm.

Lòng ngập tràn cảm động, Dũng cò không thốt được lời nào. Nó nghe cay cay nơi sống mũi, liền khịt khịt, đôi chân dài lêu nghêu ngọ ngoạy, những ngón chân gí gí xuống nền nhà.

Đang bồi hồi, sực nhớ tới người đàn ông cùng đi với mình, Dũng cò liền vội vàng gỡ tay mẹ ra:

- À, mẹ …

Dũng cò quay về phía người đàn ông, giới thiệu:

- Con đã gặp chú này ngoài công viên. Chính chú đã khuyên con trở về nhà.

Người đàn ông lịch sự cúi đầu:

- Chào hai bác ạ.

Bây giờ, khi sự mừng rỡ trước sự trở về của đứa con lưu lạc lắng xuống, ba mẹ Dũng cò như mới nhớ ra sự có mặt của người lạ trong nhà.

- Chào ông! – Ba Dũng cò bước lại bắt tay khách, ông nắm thật chặt – Cảm ơn ông rất nhiều.

Mẹ Dũng cò rồi rít:

- Mời ông ngồi chơi. Ông là ân nhân của gia đình tôi …

Khách ngồi xuống, xua tay lia lịa:

- Bác đừng nói thế. Đó chỉ là việc bình thường …

Bữa đó người đàn ông ở chơi khá lâu. Bằng một giọng chậm rãi, rõ ràng, ông trình bày với ba mẹ Dũng cò về những gì ông đã bàn với nó.

Tất nhiên ba mẹ Dũng cò không biết nói gì hơn là đồng ý ngay với sự sắp xếp của người đàn ông về tương lai của con mình.

Dũng cò kể tới đây, Văn Châu cảm thấy câu chuyện đã sắp kết thúc, liền sốt ruột vọt miệng hỏi:

- Thế sau đó ba mẹ mày có nhắc gì tới số vàng bị mất cắp không?

- Không nhắc một lời.

Văn Châu chớp mắt:

- Ai nấy đều vờ như không biết?

- Chỉ có ba mẹ tao vờ thôi. Còn tao, sau đó vài ngày tao đã quyết định thú nhận tội lỗi của mình. Tao kể hết, chẳng giấu giếm điều gì.

- Kể cả chuyện thua bạc ở nhà thằng Khìn?

- Ừ, kể cả chuyện đó.

- Thế ba mẹ mày không hề phản ứng gì à?

- Không.

- Tao không tin! – Văn Châu cau mày – Làm sao ba mẹ mày không nói gì về chuyện đó, một khi mày đã khai huỵch toẹt ra như thế?

- Tất nhiên là ba mẹ tao có nói. Nhưng mỗi người chỉ nói một câu thôi.

- Câu gì?

- Mẹ tao nói “Con biết nhận lỗi là tốt rồi”. Còn ba tao thì bảo “Bỏ qua đi con. Rồi nhà ta sẽ làm lại từ đầu”.

Văn Châu xuýt xoa:

- Ba mẹ mày hay ghê.

Dũng cò tặc lưỡi:

- Chính người đàn ông kia mới hay. Chính ông ấy đã làm cho cả nhà tao thay đổi. Ba tao đã hết rượu che be bét. Mẹ tao dạo này cũng ở nhà suốt.

Văn Châu cảm khái:

- Ba mẹ mày muốn làm gương tốt cho mày đấy. Họ không muốn mày trở thành trẻ lang thang.

Văn Châu bỗng tò mò:

- Thế từ lúc đó đến nay, mày có gặp lại người đàn ông kia lần nào nữa không?

- Có. Tháng nào tao cũng gặp chú ấy. Chú ấy giới thiệu tao vào học tại trung tâm dạy nghề của quận. Tiền kiếm được nhờ bán báo, cứ cuối tháng tao lại giao cho chú ấy đóng tiền học giùm.

Văn Châu ngạc nhiên:

- Sao mày không tự đóng?

- Tao cũng không rõ. Chú ấy bảo cứ giao cho chú ấy.

- Lạ nhỉ!

Văn Châu lẩm bẩm. Bỗng dưng nó ao ước được gặp mặt người đàn ông tốt bụng kia biết bao.

Chương 10

Thật ra Văn Châu đã gặp người đàn ông tốt bụng đó nhiều lần, chỉ có điều nó không biết đó thôi.

Sở dĩ xảy ra tình huống trớ trêu đó bởi vì khi thuật lại câu chuyện trên với Văn Châu, Dũng cò không hề biết người đàn ông đó đã gặp ba mẹ nó trước khi gặp nó và cuộc gặp gỡ giữa ông ta với nó ở công viên Văn Lang không phải là cuộc gặp gỡ tình cờ mà đã có sự sắp đặt trước.

Dũng cò không biết cũng phải. Vì sau khi bỏ trốn khỏi nhà, nó đâu có tận mắt chứng kiến ba nó đã nổi cơn lôi đình như thế nào khi phát hiện lá vàng trong hũ sành của ông không cánh mà bay.

Dĩ nhiên ba nó chẳng khó khăn gì để xác định ai là thủ phạm. Lúc đó, nếu có mặt Dũng cò ở nhà, có lẽ ông sẽ không ngần ngại xé nó ra làm hai mảnh.

Không trút giận được lên đầu đứa con bất hiếu, ông xổ ấm ức lên đầu bà vợ. Ông đổ lỗi bà đã làm hư thằng bé. Rằng bà chẳng bao giờ để mắt đến con cái, chẳng bao giờ dạy dỗ nó, chỉ giỏi quần tam tụ ngũ bên chiếu bài với mấy con mụ hàng xóm rỗi hơi, làm gương xấu cho con.

Bị chồng lên án, mẹ Dũng cò vừa khóc tấm tức vừa kịch liệt phản kích. Rằng chính ông mới là người cha vô trách nhiệm, suốt ngày chè chén say sưa, chẳng để ý gì đến vợ con, nhà cửa. Thằng Dũng có ngày hôm nay có đổ đốn cũng chính từ lối sống bê tha của ông mà ra.

Ba mẹ Dũng cò nói qua nói lại, nguyền rủa và đổ lỗi lẫn nhau suốt ba ngày ba đêm. Như để cho cuộc cãi cọ thêm phần tưng bừng náo nhiệt, ly tách ấm chén thỉnh thoảng vỡ loảng xoảng, nồi niêu xoong chảo chốc chốc rơi lanh canh tạo nên một sự hỗn loạn chưa từng có.

Nhưng sức người có hạn, đến ngày thứ tư những tiếng quát tháo, la lối dần dần giảm xuống và thu gọn lại thành những âm thanh rền rĩ, những tiếng nức nở, những tràng thở dốc.

Khi người ta nói ít đi, người ta có thì giờ để nghĩ ngợi nhiều hơn. Ngày thứ tư, ba mẹ Dũng cò bắt đầu nghĩ đến nó. Thoạt đầu nghĩ một cách tức tối, rồi thấy lo lo, nhớ nhớ. Cuối cùng là hoảng hốt. Nó đi đâu thế? Nó ở nhờ nhà ai hay ngủ bờ ngủ bụi? Tệ hơn nữa, nó còn sống hay nó đã chết?

Bấy giờ ba mẹ nó mới bàng hoàng nhớ ra họ chỉ có một đứa con trai duy nhất. Là nó.

Thế là ba mẹ nó quýnh lên. Ba nó tỉnh rượu, mẹ nó quên cỗ bài tứ sắc, cả hai cuống quít đi tìm nó khắp nơi, sục sạo cả nhà quen lẫn nhà là trong xóm. Dũng cò vẫn biệt tăm. Có lúc họ nghe nói nó ở chỗ thằng Khìn, nhưng khi họ tìm đến nơi thì Dũng cò đã không còn ở đó. Chẳng ai biết nó đi đâu, kể cả đám thằng Khìn. Cứ như thể hiện giờ Dũng cò đang đăng ký nhập hộ khâu đâu chỗ … Diêm Vương hay sao ấy.

Tới ngày thứ bảy thì ba mẹ Dũng cò đã lo sốt vó. Và kinh hãi nữa. Tới lúc này ba nó chả nhớ gì tới lá vàng bị mất. Ông cảm thấy so với đứa con độc nhất của mình, lá vàng kia chẳng có ý nghĩa gì cả. Ông bắt đầu hối hận đã rượu chè bê bết, đã một thời gian dài bỏ bê con cái, không những bỏ bê mà còn đối xử thô bạo với nó nữa. Tiếng khóc lóc, lời trách cứ của vợ lẫn nhẫng bên tai suốt ngày suốt đêm càng làm ông thêm rối trí.

Đúng và lúc vợ chồng ông định báo công an thì có người mách ông gọi điện thoại đến tổng đài 1080 để xin tư vấn.

Ông không tin tưởng lắm vào kiểu tư vấn từ xa này nhưng vẫn nhấc máy quay số, gọi là "còn nước còn tát" và để thử thời vận.

Sau khi nghe yêu cầu của ba Dũng cò, cô nhân viên trực tổng đài nối dây nói đến một chuyên gia tư vấn về gia đình. Đó chính là người đàn ông đã gặp Dũng cò ở ngoài công viên.

Ông là một nhà báo, thời gian rảnh vẫn cùng vài đồng nghiệp tham gia và tổ chức từ vấn của tổng đài 1080. Câu chuyện của ba Dũng cò đã thu hút sự chú ý của ông và sau cuộc nói chuyện qua điện thoại, ông đề nghị được gặp trực tiếp người đàn ông đau khổ bên kia đầu dây.

Ba Dũng cò gọi điện buổi trưa, buổi chiều người đàn ông đã có mặt ở nhà Dũng cò.

Quá hoang mang lo lắng, ba Dũng cò không hề giấu giếm chút gì về những điều tệ hại đã xảy ra trong gia đình mình từ trước đến nay.

Người đàn ông ngồi nghe, ngạc nhiên về "thành tích giang hồ" của một thằng nhóc mười sáu tuổi đã là "chúa đảng Rồng Xanh" rồi "chúa đảng Chim Ưng", sẵn sàng bỏ học ra hè phố lập băng trấn lột. Nhưng càng nghe, nỗi ngạc nhiên của ông càng lắng xuống, chỉ còn lại trong lòng nỗi xót xa, thương cảm.

Ba mẹ nó là dân lao động, chỉ vì đột ngột phất lên như diều sau cơn sốt nhà đất mà đâm ra rượu chè, cờ bạc đến nỗi tiêu tan cả sự nghiệp lẫn ý chí và biến đứa con thành một kẻ đua đòi, ham chơi hơn ham học.

Người đàn oong nhanh chóng vạch ra một kế hoạch để truy tìm và cứu vớt Dũng cò.

Bằng nghiệp vụ điều tra của một nhà báo chuyên nghiệp ông chỉ mất hai ngày đã tìm ra nhưng nơi Dũng cò thường lai vãng. Và cuộc gặp gỡ giữa ông và nó đã được bố trí một cách hết sức ngẫu nhiên.

Nhà báo tận tâm đó chính là ba của nhỏ Hạnh. Chỉ đến khi Văn Châu gặp nhỏ Hạnh trình bày kế hoạch giúp đỡ Dũng cò thì mọi chuyện mới vỡ lở.

- Thế nào hở Văn Châu? – Vừa gặp Văn Châu, nhỏ Hạnh đã mỉm cười hỏi – Bạn đã nghĩ ra kế hoạch riêng của bạn chưa?

- Rồi. Tôi sẽ giúp đỡ Dũng cò.

- Dũng cò?

Nhỏ Hạnh há hốc miệng. Nó nhớ ngay lại cuộc đụng độ giữa tụi nó và "đảng Chim Ưng" trước đây. Trong cuộc đụng độ nảy lửa đó, Văn Châu và Dũng cò đã ở về hai phe đối địch không đội chung trời. "Đảng Chim Ưng" tan rã, Dũng cò thù bọn Quý ròm tận xương tủy. Và trong bọn, tất nhiên nó thù Văn Châu nhất hạng. Vì Văn Châu là chị họ của nó.

Nhỏ Hạnh tưởng mối thù này đời đời kiếp kiếp không tan, tưởng hai bên sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau nữa. Cho nên hôm nay nghe Văn Châu khoe sẽ giúp Dũng cò, nó không khỏi sững sờ.

- Ừ, Dũng cò.

Văn Châu thản nhiên đáp, không để ý đến thái độ khác lạ của bạn.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Thế Dũng cò hết giận bạn rồi hay sao?

- Hết rồi! – Văn Châu chớp mắt – Dũng cò bây giờ khác trước nhiều lắm. Cả cậu tôi, mợ tôi cũng khác.

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính lên sống mũi:

- Thế bây giờ Dũng cò làm gì?

- Nó đi học nghề.

- Học nghề?

- Ừ, học nghề sửa xe gắn máy. Ban đêm học nghề, ban ngày bán báo.

Tiết lộ của Văn Châu khiến nhỏ Hạnh bất giác động tâm. Nó nhớ cách đây mấy ngày, khi nó tiếp tục nhờ ba nó kê ra giùm nó những trường hợp khó khăn cần giúp đỡ, ba nó đã ngạc nhiên hỏi lại:

- Con cần biết những chuyện này để làm gì thế? Hôm trước con đã hỏi cách góp tiền cho các quỹ từ thiện, rồi sau đó ngày nào cũng hỏi về những người có hoàn cảnh không may?

Nhỏ Hạnh không dám nói thật Văn Châu trúng số độc đắc. Văn Châu đã dặn nó rồi. Rằng ngoại trừ tụi nó ra, tuyệt đối không cho ai biết về bí mật này.

Nhỏ Hạnh đành học "chiêu" của Quý ròm đã kể cho nó nghe mình đã phịa chuyện với nhỏ Diệp như thế nào.

- Có một đoàn công tác xã hội đến trường con. Họ nhờ tụi con tìm hiểu …

Nhỏ Hạnh ngập ngừng giải thích, lần đầu tiên nói dối ba, nó thấy ngượng miệng quá. Áy này nữa.

Ba nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Để họ cứu trợ chứ gì?

- Dạ! – Nhỏ Hạnh cắn môi.

- Ba hiểu rồi! – Ba nó gật gù nói.

Nhỏ Hạnh chưa kịp thở phào, bỗng giật mình thấy ánh mắt ba nó đột nhiên lấp lánh vẻ giễu cợt:

- Nhưng chuyện này nghe khó tin quá!

- Khó tin hở ba? – Thần trí hoang mang, nhỏ Hạnh ngô nghê hỏi lại.

- Ừ, không thể tin được.

Ba nó gật đầu đáp, và ông mỉm cười hiền lành:

- Nhưng ba tin con đang làm một điều tốt.

- Ba tin?

- Ừ, ba tin. Cũng như ba tin trong chuyện này con có điều khó nói! – Giọng ba nó dịu dàng, ấm áp – Mà trong cuộc đời, thỉnh thoảng chúng ta vẫn gặp phải những điều khó nói con ạ. Cũng chả sao, miễn điều đó không làm lương tâm ta cắn rứt là được.

Ba làm nhỏ Hạnh cảm động quá. Ba biết nó nói dối nhưng ba không rầy la, quở trách. Ba cũng không vặn hỏi lý do. Ngược lại, ba tỏ ra tôn trọng và thông cảm với quyết định của nó.

- Chuyện con đang làm hiện nay là chuyện tốt ba ạ! – Nhỏ Hạnh lí nhí.

- Ba hiểu.

Ba nó gật đầu, rồi như không muốn quay lại đề tài đó, ông nói luôn:

- Và bây giờ thì con nghe đây. Theo thông tin trên báo chí mấy ngày nay thì những trường hợp này đang kêu gọi sự giúp đỡ của mọi người …

Nhỏ Hạnh lật đật lấy giấy bút ra cặm cụi ghi ghi chép chép.

Sau khi kể một vài trường hợp báo chí đã nêu, ba nó bỗng chép miệng:

- Có một cậu bé mười sáu tuổi, bỏ học mấy năm nay, hiện ban ngày đi bán báo, ban đêm đi học nghề. Nhưng thật ra tiền kiếm được do bán báo không đủ để đóng học phí …

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Ba đọc đâu câu chuyện này trên báo hở ba?

- Không! – Ba nhỏ Hạnh thoắt trầm ngâm – Ba đã gặp cậu bé này ngoài đời. Gia đình cậu ta rất khó khăn. Thời gian qua chính ba đã âm thầm phụ thêm tiền để đóng học phí cho cậu ta.

- Thế cậu ấy không biết hở ba?

- Không biết. Đó là một cậu bé rất cương nghị và tự trọng. Mỗi tháng ba bảo cậu ta đưa số tiền kiếm được cho ba để ba đóng giúp. Cho đến nay cậu ta vẫn chưa biết học phí thực sự phải đóng là bao nhiêu.

Rồi trước đôi mắt mở to của nhỏ Hạnh, ba nó chậm rãi thuật lại cho nó nghe câu chuyện cảm động giữa ông và gia đình cậu bé sau cuộc nói chuyện qua tổng đài 1080, rằng ông đã nhận lời tìm kiếm cậu bé như thế nào, khuyên nhủ cậu ta quay trở về nhà ra sao …

Nghe xong, nhỏ Hạnh khẽ cắn môi:

- Đây cũng là một trường hợp cần giúp đỡ ba ạ.

- Ba cũng nghĩ thế.

Nhỏ Hạnh nhìn ba:

- Cậu ta tên gì hở ba?

- Dũng.

Nhỏ Hạnh ghi tên cậu bé vào tờ danh sách trên tay, đã định đứng lên, không hiểu sao đến phút chót nó lại buột miệng:

- Con có thể gặp cậu ấy được không hở ba?

- Tất nhiên là được. Một ngày nào đó ba sẽ dẫn con đi gặp Dũng.

Bây giờ nghe Văn Châu kể về Dũng cò, nhỏ Hạnh đã tin đến chín phần mười cậu Dũng mà ba nó nói đến hôm trước là Dũng cò chứ không ai khác. Nghĩ đến chuyện nó háo hức đòi ba nó dẫn đi gặp mặt Dũng cò, nhỏ Hạnh không nén được, liền bật cười khúc khích.

- Hạnh cười gì thế? – Văn Châu ngơ ngác.

Nhỏ Hạnh chúm chím:

- Bạn không cần phải lên kế hoạch giúp đỡ Dũng cò nữa. Dũng cò đã có tên trong bản danh sách của Hạnh rồi.

- Sao lại thế được? – Văn Châu kêu lên – Bạn đâu có biết dạo này Dũng cò làm gì, sống như thế nào mà đưa vào danh sách!

- Biết! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Hạnh còn biết chuyện Dũng cò đánh cắp vàng trong cái hũ của ba nó, sau đó bỏ nhà ra đi.

Văn Châu há hốc miệng:

- Lạ thật! Sao bạn lại biết những chuyện này?

Nhỏ Hạnh không trả lời, thản nhiên tiếp:

- Sau đó Dũng cò gặp một người đàn ông ở công viên Văn Lang. Chính ông đã khuyên Dũng cò quay về nhà, rồi giới thiệu nó đến trung tâm dạy nghề và giúp nó hành nghề bán báo cho đến tận hôm nay.

Nhỏ Hạnh làm một tràng khiến Văn Châu ngẩn tò te. Nó đưa tay dụi mắt:

- Ôi, tôi có nằm mơ không vậy nè?

Nhỏ Hạnh cười:

- Bạn đang thức mà.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc Văn Châu. Nó liền "à" một tiếng:

- Tôi hiểu rồi. Nếu tôi không nằm mơ thì dứt khoát bạn đã gặp Dũng cò rồi.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Sau lần đụng độ với "đảng Chim Ưng", Hạnh chưa hề gặp lại Dũng cò.

Không để Văn Châu kịp tỏ ý nghi ngờ, nó nói luôn:

- Vả lại, có những chuyện Hạnh biết mà Dũng cò không biết. Chẳng hạn, cuộc gặp gỡ giữa người đàn ông và Dũng cò ở ngoài công viên không phải là cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên mà thực ra là nằm trong kế hoạch của người đàn ông. Sự thực là ông ta đã tiếp xúc và trò chuyện với ba mẹ Dũng cò trước đó rồi.

Nhỏ Hạnh ngừng một chút, rồi thao thao tiếp:

- Dũng cò cũng không biết sở dĩ người đàn ông không để Dũng cò trực tiếp đóng học phí mà muốn chính tay mình đi đóng bởi vì số tiền Dũng cò kiếm được không đủ để trả tiền học. Người đàn ông mỗi tháng phải bù thêm tiền của mình và không muốn Dũng cò biết điều đó.

Nhỏ Hạnh làm Văn Châu đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nó không ngờ nhỏ Hạnh biết rõ về cuộc sống của Dũng cò đến thế. Khi nãy, nó chỉ báo cho nhỏ Hạnh biết Dũng cò hiện nay buổi sáng đi bán báo buổi tối đi học thêm. Chỉ vậy thôi. Nó chưa hề tiết lộ thêm bất cứ điều gì khác. Vậy mà nhỏ Hạnh biết tỏng hết mọi chuyện. Nhỏ Hạnh nói vanh vách về vai trò của người đàn ông, thậm chí còn biết cả những điều lắt léo bên trong, những điều này ngay cả Dũng cò cũng mù tịt, và nó, người nghe lại câu chuyện từ Dũng cò, dĩ nhiên cũng mù tịt nốt.

Hôm qua, khi nghe Dũng cò bảo mình không tự đi đóng học phí mà phải giao cho người đàn ông nọ đi đóng giùm, Văn Châu không hiểu tại sao. Nó thấy lạ quá. Nhưng hôm nay nhỏ Hạnh đã vô tình giải đáp thắc mắc giùm nó.

- Bây giờ thì tôi tin là bạn biết được chuyện này không phải do Dũng cò! – Văn Châu thở phì – Nhưng nếu thế thì …

Nhỏ Hạnh mỉm cười ngắt lời bạn:

- Bạn thắc mắc lắm phải không? Có gì đâu, người đan ông đã gặp Dũng cò chính là ba Hạnh đó.

- Là ba bạn? – Đôi môi Văn Châu vẽ thành hình chữ O.

- Ừ, là ba Hạnh. Ba Hạnh là một thành viên của tổ tư vấn thuộc tổng đài điện thoại 1080 …

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ra vì bất ngờ của Văn Châu, nhỏ Hạnh lần lượt thuật lại những gì ba nó đã kể …

Câu chuyện ly kỳ về sự thay đổi của cuộc đời Dũng cò đã kết thúc luôn bản danh sách các trường hợp cần giúp đỡ của bọn trẻ tốt bụng.

Và ngày trọng đại nhất cuối cùng đã đến: ngày cả bọn đem tờ vé số đi đổi thành tiền để thực hiện những ước mơ.

Sáng đó, bọn trẻ tập hợp đầy đủ. Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Văn Châu và anh em thằng Nở, tất cả đều có mặt.

- Đi ngay bây giờ chứ? – Quý ròm nhìn quanh, liếm môi hỏi.

- Ừ, ngay bây giờ! – Văn Châu sốt sắng.

Tiểu Long xúc động khụt khịt mũi:

- Nhưng đổi tiền tại đâu?

- Tụi mình cứ đi rảo qua các đại lý vé số! – Văn Châu ra vẻ sành sõi! – Thấy nơi nào có để tấm bảng "Đổi vé số trúng" là tụi mình vào.

Nhỏ Xảo nhảy tưng tưng;

- Vậy thì chúng ta đi nhanh đi! Em sốt ruột quá!

- Khoan đã, em!

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa rút từ trong túi ra một tờ giấy. Nó ngồi chồm hổm, trải tờ giấy xuống đất.

Bọn trẻ lập tức ngồi xuống theo, dán mắt vào tờ giấy. Và chúng nhận ngay ra đó là bản danh sách nhỏ Hạnh vẫn mang kè kè theo bên người.

- Trước khi đi đổi tiền, chúng ta phải kiểm tra lại một chút.

Tuyên bố xong, nhỏ Hạnh rà tay lên các dòng chữ, lớn giọng đọc:

- Đồng bào vùng lũ lụt miền Trung: mười triệu đồng, đúng không?

Bọn trẻ đồng thanh:

- Đúng.

- Trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu: năm triệu đồng, đúng không?

Năm, sáu cái miệng lại hô vang:

- Đúng.

Cứ thế nhỏ Hạnh cao giọng đọc to từng dòng, hết các trường hợp tập thể đến các trường hợp cá nhân.

Xong, lại đọc tới danh sách "đối tượng" của từng đứa:

- Tiểu Long giúp Đặng Đạo, đúng không?

- Quý ròm giúp Quới Lương, đúng không?

- Nở, Xảo giúp các bạn trong nhóm Lửa Hồng, đúng không?

- Hạnh giúp Mỹ Linh, đúng không?

Câu cuối cùng, nhỏ Hạnh tự hỏi rồi tự đáp "Đúng" khiến nhỏ Xảo thích chí cười khúc khích.

Riêng Văn Châu không có đối tượng riêng. Dũng cò, "đối tượng" của nó, đã bị nhỏ Hạnh gộp chung vào bản danh sách phía trên rồi.

Dò xong, nhỏ Hạnh nhìn quanh:

- Các bạn còn bổ sung hay điều chỉnh gì nữa không?

Bọn trẻ tươi cười:

- Không.

- Vậy thì chúng ta đi!

Quý ròm chìa tay sang phía nhỏ Hạnh:

- Hạnh cho mình mượn bản danh sách đọc lại chút coi!

Quý ròm cắm mắt vào tờ giấy, miệng lẩm nhẩm, chân lẽo đẽo đi theo các bạn.

Văn Châu dẫn đầu cả bọn, vừa ngoặt qua hai dãy phố đã reo lên:

- Đây rồi!

Đập vào mắt bọn trẻ là một cửa hiệu đại lý vé số ngay bên đường đang tấp nập người ra kẻ vào. Tấm bảng kẻ chữ lớn "Tại đây nhận đổi vé số trúng" kê ngay cạnh lối đi.

Nhỏ Xảo hào hứng:

- Đúng là ở đây! Chúng ta vào đi!

Vừa nói, nó vừa hăm hở băng lên.

Nhưng nhỏ Hạnh đã giữ tay nó lại:

- Từ từ đã em! Chúng ta không thể ùa vào cùng một lúc được!

- Chị Hạnh nói đúng đấy! – Thằng Nở khều vai em – Không cần phải kéo hết vào. Chỉ để mình chị Văn Châu vào thôi!

Văn Châu gật đầu:

- Ừ, để tôi vào. Các bạn đợi ở ngoài này nhé!

Bọn trẻ tụm lại một chỗ, hồi hộp nhìn theo từng bước chân của Văn Châu.

Nở đột nhiên lo lắng:

- Số tiền lớn quá, nhỡ bọn xấu giật mất thì nguy!

Nhỏ Hạnh trấn an:

- Không sao đâu! Bọn mình đông thế này!

- Tôi cũng cho là không sao! – Quý ròm nhìn Tiểu Long tươi cười! – Chúng ta có "võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công" đi theo bảo vệ mà sợ gì!

Tiểu Long chưa kịp lên tiếng đã nghe nhỏ Xảo reo:

- A, chị Văn Châu ra kìa!

Bọn trẻ lập tức nhướn mắt dòm, tim đứa nào đứa nấy đập thình thịch.

- Sao lẹ thế nhỉ? – Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt – Đếm một số tiền cỡ năm mươi triệu là lâu lắm!

Quý ròm ra vẻ hiểu biết:

- Bây giờ người ta đếm bằng máy mà lại!

Tiểu Long chợt kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Ơ, sao Văn Châu không ôm tiền ra theo?

Bấy giờ bọn trẻ mới phát hiện Văn Châu đang đi tay không trở ra.

- Ờ, sao lạ thế nhỉ? – Nở lẩm bẩm.

Quý ròm lại tỏ thông thái:

- Chắc đại lý cho người đem tiền về tận nhà khách hàng để đảm bảo an toàn.

Nhưng nếu đúng như lời Quý ròm nói thì tại sao mặt Văn Châu nom buồn thỉu buồn thiu thế kia? Bọn trẻ ngờ vực nghĩ.

Ngay cả Quý ròm cũng thế. Đang hăng hái bình luận, đến khi Văn Châu lại gần, thấy mặt mày bạn khó coi quá xá, nó cũng đâm chột dạ:

- Có chuyện gì thế hở Văn Châu? Bạn bỏ quên tờ vé số ở nhà à?

- Không!

Văn Châu lắc đầu và buồn bã moi tờ vé số trong túi ra.

Tiểu Long nhìn chằm chằm vào tờ vé số trên tay bạn, giọng lo lắng:

- Hay là tờ vé số bị rách?

Văn Châu trả lời bằng một cái nhún vai uể oải.

Thằng Nở liếm môi:

- Chắc là chị Văn Châu mua phải tờ vé số giả?

Văn Châu lại lắc đầu. Trước ánh mắt dò hỏi của tụi bạn, nó lưỡng lự một thoáng rồi thở một hơi sườn sượt:

- Tờ vé số này không giả, cũng không rách!

Nhỏ Xảo tròn mắt:

- Thế sao chị không đổi được tiền?

Văn Châu tặc lưỡi:

- Chỉ vì nó không trúng.

Câu trả lời của Văn Châu khiến tụi bạn nó thoắt sững sờ. Không đứa nào nghĩ sự thật lại oái oăm như vậy. Nỗi hào hứng trong lòng bọn trẻ bỗng chốc xẹp lép như quả bóng xì.

Còn Văn Châu sau khi nói lên sự thật phũ phàng đó, nó ngoảnh mặt ngó lơ chỗ khác, vẻ bứt rứt vô hạn.

Mãi một lúc, nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Thôi, không trúng thì thôi! Dò những con số, ai mà chả có lúc nhầm!

- Những con số vẫn trúng, thế mới tức! – Văn Châu cười khổ – Nhưng đây là tờ vé số tỉnh Tiền Giang, còn lô độc đắc có dãy số 18557 kia là của tỉnh Kiên Giang.

Tiết lộ của Văn Châu khiến bọn trẻ dở khóc dở cười. Hai tỉnh Tiền Giang và Kiên Giang đều có phát hành vé số kiến thiết và cùng xổ trong một ngày. Hôm trước thay vì dò bảng kết quả xổ số của Tiền Giang, Văn Châu lại bộp chộp dò bảng kết quả của Kiên Giang. Vì thế mới xảy ra chuyện tréo ngoe này.

Khi sự hụt hẫng qua đi, Tiểu Long đưa tay đập khẽ lên cánh tay Văn Châu, mỉm cười:

- Áy náy làm gì, bỏ qua đi! Dù sao cũng nhờ vậy mà tụi này hiểu được tấm lòng của bạn.

Văn Châu cảm động nhìn Tiểu Long:

- Và của cả các bạn nữa chứ!

Nhỏ Xảo quên ngay nỗi buồn. Nó toét miệng cười hì hì:

- Của em và anh Nở nữa!

Quý ròm bắt đầu giễu. Nó đập tay lên ngực.

- Tức quá, thật xấu hổ khi mang danh là nhà ảo thuật! Mai mốt tôi phải tầm sư học đạo, quyết luyện bằng được "chiêu" biến tỉnh Tiền Giang ra đỉnh Kiên Giang mới thôi!

Chợt nhớ mình đang cầm tờ giấy trên tay, nó liền vo tròn lại:

- À, bản danh sách này hết dùng được rồi, để tôi cho nó đi vào … quá khứ!

Nhưng Quý ròm chưa kịp ném tờ giấy, nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Gượm đã, Quý!

- Gì thế? – Quý ròm ngoảnh lại.

Nhỏ Hạnh chìa tay ra:

- Trả tờ giấy cho Hạnh.

- Hạnh đòi lại làm gì?

Quý ròm đưa tờ giấy cho bạn, mặt ngơ ngác.

Nhỏ Hạnh chậm rãi vuốt phẳng tờ giấy trên tay rồi gấp làm tư, cẩn thận cất vào túi áo. Xong, nó nhìn các bạn, long lanh mắt:

- Biết đâu mai mốt tụi mình chẳng trúng số độc đắc thật, lúc đó tụi mình chỉ cần điều chỉnh bản danh sách này thôi, khỏi phải suy nghĩ và tìm hiểu lại từ đầu làm chi cho mất công!

HẾT.

Tập 36: Mười lăm ngọn nến

Đánh máy: coladen

Tóm tắt nội dung

Năm nay tổ 1 và tổ 4 nằm chung một nhóm thuyết trình. Do đó, tụi Quý ròm tự nhiên đâm chơi than với đám thằng Tần, thằng Dưỡng. Nhà thằng Tần rộng rãi, thoáng mát, lại có vườn cây phía sau nên được chọn làm nơi lui tới của cả nhóm. Nhưng không hiểu tại sao thằng Tần không cho tụi bản ra chơi sau vườn. Nó bảo: "Vườn nhà tao rắn nhiều lắm!" ...

Chương 1

Cẩm Vân vừa ngồi học vừa ngáp. Lần nào cũng vậy, cứ đến giờ giáo dục công dân là mắt nó cứ muốn díp lại. Nó chưa từng thấy môn học nào khô khan như môn này, do đó đáng chán như môn này.

Từ đầu năm đến nay, nó học trước quên sau, học sau quên trước. Những cụm từ như kinh tế quốc doanh, kinh tế tập thể, kinh tế cá thể đối với nó quá mới mẻ. Nó cũng không tài nào phân biệt nổi thuế doanh thu khác với thuế tiêu thụ đặc biệt như thế nào. Trước ngày kiểm tra, nó tụng ra rả. Cô hỏi, nó trả lời vanh vách. Nhưng sau đó nó quên sạch sành sanh.

Cẩm Vân ngồi nghe cô Lan Anh giảng bài mà đầu cứ ong ong u u: Hôm nay cô giảng về nghĩa vụ bảo vệ tài nguyên thiên nhiên và môi trường. Lại một đề tài chẳng chút hấp dẫn. Nó ngồi nghe lơ mơ, đầu gật gà gật gù.

Sự gà gật của Cẩm Vân không lọt khỏi mắt tổ trưởng Tần. Nó ngồi chếch ngay sau lưng nhỏ Cẩm Vân chứ đâu.

Tần nhìn Cẩm Vân, bụng lo ngay ngáy. Nó biết con nhỏ này gà gật chả phải vì "tâm đắc" với lời giảng của cô giáo, chỉ là do buồn ngủ thôi. Sở dĩ Tần đoán như vậy vì nó cũng đang buồn ngủ ghê gớm. Cũng như Cẩm Vân, Tần thấy môn giáo dục công dân sao mà chán phèo. Học lịch sử hoặc địa lý dù sao cũng còn thú vị hơn. Học lịch sử còn được nghe chuyện kể, chuyện đánh nhau; học địa lý còn được xem bản đồ, tranh vẽ. Còn với môn giáo đục công dân, học trò chỉ toàn nghe và nghe, cô giáo chỉ toàn nói và nói, lại nói những điều cao xa, khó hiểu quá chừng.

Nhưng đang giữ chức tổ trưởng tổ 1, Tần cố giữ cho đầu mình đừng đánh nhịp. Nó phải vận hết "mười hai thành công lực" mới chế ngự được cơn buồn ngủ cứ lăm le kéo sụp hai mí mắt.

Nhưng Tần chỉ lo được cho thân mình, chứ đâu có lo được cho tổ viên của nó. Cẩm Vân đầu mỗi lúc một cúi thấp, lại ngồi ngay bàn đầu, đối diện với bàn cô giáo, thế mới nguy. Tần vừa quan sát Cẩm Vân vừa lo lắng liếc chừng cô giáo. May mà từ nãy đến giờ cô Lan Anh vừa giảng bài vừa nhìn xuống cuối lớp nên không phát hiện ra sự gà gật của cô học trò tổ 1. Đang hồi hộp theo dõi ánh mắt của cô Lan Anh, Tần bỗng điếng hồn khi thấy cô từ từ đưa mắt lên các dãy bàn trên.

Tim đập thình thịch, Tần vội vã đưa tay lên định khều vào lưng Cẩm Vân, nhưng đến khi gần chạm tay vào áo bạn, nó bỗng cảm thấy ngường ngượng. Thay vì khều vào lưng như dự định, nó cầm lấy bím tóc của Cẩm Vân giật giật.

Tần chỉ giật khẽ. Nhưng đang nửa thức nửa ngủ, nhỏ Cẩm Vân tưởng như kẻ cướp đang xoắn lấy tóc mình. Thế là nó thét lên bài hãi:

- Á á! Buông ra!

Tiếng thét bất thần của Cẩm Vân khiến những đứa mơ màng lập tức tỉnh ngủ, còn những đứa tỉnh ngủ thì giật bắn mình. Cả lớp nhất loạt ngoảnh cổ về phía phát ra tiếng kêu thất thanh kia, mắt đứa nào đứa nấy trố lên sửng sốt.

Cô Lan Anh tất nhiên cũng kinh ngạc không kém. Cô quét mắt về hai dãy bàn của tổ 1.

Thằng Tần lúc này mặt xanh lè xanh lét. Nó không ngờ con nhỏ Cẩm Vân ngốc nghếch kia lại la lên như cháy nhà thế. Khi Cẩm Vân thét lên, nó như phải bỏng liền rụt vội tay.

- Gì thế Cẩm Vân?

Cô Lan Anh lừ mắt nhìn cô học trò vừa gây náo loạn.

Cẩm Vân đứng lên:

- Thưa cô, có bạn nào vừa giật tóc em ạ.

Cô Lan Anh lướt mắt qua những gương mặt ngồi ở bàn sau, cặp lông mày cau lại:

- Em nào chơi nghịch thế?

Tần, Dưỡng và Hiền Hòa im ru.

- Phải em không Dưỡng? – Cô Lan Anh lại hỏi.

Dưỡng đứng dậy

- Thưa cô, không ạ.

Hiền Hòa không đợi cô giáo gọi đến tên mình, lật đật đứng lên theo:

- Thưa cô, cũng không phải em ạ.

Bàn sau có ba đứa, nếu không phải thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa thì thủ phạm đích thị là thằng Tần rồi. Cô Lan Anh nghĩ, và cô nhìn chăm chăm vào mặt Tần.

ánh mắt nghiêm khắc của cô giáo còn đe dọa gấp mấy lần câu cật vấn. Tần nghe người mình run lên.

Nó đảo mắt quanh lớp, tuyệt vọng nhìn những khuôn mặt căng thẳng vì chờ đợi của tụi bạn và lập cập đứng lên khỏi ghế. Nó đáp và nghe lưỡi líu lại:

- Thưa cô … thưa cô …

Thái độ của Tần đã tự tố cáo nó. Nên cô Lan Anh nghiêm mặt:

- Tại sao em lại nghịch ngợm trong giờ học?

Tần tiếp tục ấp úng:

- Thưa cô … thưa cô …

Cô Lan Anh nheo mắt:

- Em là tổ trưởng tổ 1 phải không?

- Dạ.

- Cô không hiểu nổi! – Cô Lan Anh lắc đầu – Lẽ ra em phải nêu gương tốt cho các bạn chứ?

Thoạt đầu Tần không định thanh minh. Nếu nó nói rõ ra, nhỏ Cẩm Vân sẽ bị cô giáo phạt về tội ngủ gục trong giờ học. Điều đó chẳng hay ho gì. Dù sao Cẩm Vân cũng là tổ viên của nó.

Nhưng đến khi cô giáo lôi cái chức tổ trưởng của nó ra để quở trách trước lớp thì Tần không giữ bình tĩnh nổi nữa.

Nó hít vào một hơi:

- Thưa cô, em kéo tóc bạn Cẩm Vân không phải vì nghịch phá đâu ạ.

- Không phải vì nghịch phá? – Cô Lan Anh ngạc nhiên – Thế vì chuyện gì?

Tần nuốt nước bọt:

- Thưa cô, em định … đánh thức bạn ấy đấy ạ.

Cô Lan Anh liền quay sang Cẩm Vân lúc này đang cúi gằm đầu:

- Em vừa ngủ gục hả Cẩm Vân?

Cẩm Vân lí nhí đáp, vẫn không dám ngẩng mặt lên:

- Em cũng chẳng biết, thưa cô.

- Ngủ hay thức mà chính em cũng không biết sao? – Cô Lan Anh tỏ vẻ phật ý.

- Thưa cô em không biết thật đấy ạ! – Cẩm Vân phân trần một cách thật thà – Em nghe cô giảng một hồi bỗng thấy mơ mơ màng màng, chả rõ như thế là đã ngủ hay chưa.

Lối giải thích như trêu gan của Cẩm Vân làm thằng Tần kinh hãi. Thật chưa thấy con nhỏ nào khờ như con nhỏ này, Tần lo lắng nhủ bụng, nó nói như vậy có khác nào nó chê cô giáo giảng bài buồn ngủ chết được. Không khéo cô phạt hết cả tổ không chừng!

Trước câu trả lời vụng về của Cẩm Vân, không chỉ Tần mà cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng phát hoảng.

Cũng như Tần, tụi Xuyến Chi, Vành Khuyên, Minh Vương và nhỏ Hạnh nơm nớp liếc trộm cô giáo, chờ cô nổi cơn thịnh nộ trước tên học trò lếu láo kia.

Nhưng tụi nó chờ lâu thật lâu vẫn chưa thấy cô Lan Anh có phản ứng gì.

Cô chỉ hơi sững sờ trước lời "khai báo" thật thà của nhỏ Cẩm Vân. Rồi cô đột ngột bỏ dở bài giảng, lặng lẽ bước lại bàn, ngồi xuống ghế cúi đầu nghĩ ngợi.

Sự trầm ngâm của cô Lan Anh làm cả lớp thót ruột. Chẳng thà cô quở trách ngay, tụi nó còn đỡ ngán. Cô cứ im im như thế, tụi nó đành phải đoán non đoán già, và càng đoán lại càng hình dung ra lắm điều khủng khiếp.

Tần thì thào sau gáy Cẩm Vân:

- Sao bạn lại nói với cô như thế?

- Nói thế thì sao? – Cẩm Vân thì thào hỏi lại.

- Thì khờ chứ là sao! – Tần khẽ nhăn mặt – Nói như thế có khác nào bảo cô dạy chán phèo.

Cẩm Vân thoắt lo lắng:

- Mình đâu có ý đó.

- Có thể bạn không có ý đó thật. Nhưng mọi người sẽ hiểu như thế. Và cô Lan Anh đương nhiên cũng hiểu như thế.

Rồi như để làm cho con nhỏ ăn nói thiếu cẩn thận này đứng tim cho đáng đời, Tần hừ giọng:

- Cô Lan Anh đang giận ghê lắm đấy. Cô ngồi im như thế là cố nghĩ một hình phạt ra trò cho bạn và cho cả tổ đấy.

Cẩm Vân liếc mắt lên chỗ cô giáo ngồi, bụng lo ngay ngáy. Ừ, cô có vẻ trầm tư tợn, như vậy đích thị là cô đang tìm cách trừng phạt tụi nó rồi.

Càng nghĩ càng run, bất giác Cẩm Vân đưa tay lên bụm miệng, quên phắt rằng cái câu không nên nói kia nó đã thốt ra từ đời nảo đời nao rồi.

Trước vẻ mặt căng thẳng và hoang mang của lũ học trò, cô Lan Anh đột ngột đứng lên khỏi ghế.

Cẩm Vân lạnh toát sống lưng khi thấy cô đảo mắt một vòng khắp lớp rồi dừng lại ở hai dãy bàn của tổ 1. Như vậy là "tới giờ" rồi! Cẩm Vân sợ hãi nhủ bụng và nhắm mắt lại, chờ sét đánh xuống đầu.

Nhưng nó chờ hoài, chờ hoài vẫn chẳng thấy sấm sét nào giáng xuống, liền sè sẹ mở mắt ra, ngạc nhiên thấy cô Lan Anh đang mỉm cười. Cô mỉm cười và vẫy tay ra hiệu cho bốn đứa học trò đang đứng bồn chồn trước mặt:

- Các em ngồi xuống đi!

Như trút được một gánh nặng, Cẩm Vân, Hiền Hòa, Tần, Dưỡng cùng thở phào và lục tục ngồi xuống.

Đợi bọn thằng Tần "an tọa" đâu vào đấy xong, cô Lan Anh lướt mắt qua cả lớp, chậm rãi nói:

- Cô biết trong các môn học hiện nay, môn giáo dục công dân là môn học khô khan nhất, khó tiếp thu nhất và khó nhớ nhất. Vì vậy cô hoàn toàn thông cảm với sự vất vả của các em khi học môn này. Nhưng dù thế nào đi nữa, đó vẫn là môn học cần thiết. Là một công dân, các em cần phải được học về quyền lợi và nghĩa vụ kinh tế, lao động, kể cả quyền và nghĩa vụ tham gia quản lý nhà nước và xã hội của một công dân …

- Thưa cô, – Thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" giơ tay đứng lên – nhưng tụi em còn đi học, đâu đã buôn bán gì mà nhớ nổi các loại thuế má hở cô !

Lâm là thủ lĩnh băng "tứ quậy", chuyên chọc phá, trêu ghẹo mọi người. Mỗi lần nó cao hứng giơ tay xin "phát biểu" là mấy đứa trong ban cán sự lớp đều nín thở.

Nhưng bữa nay Lâm phát biểu nghe được. Nhỏ Xuyến Chi gật gù, nhớ là mình tụng bài đến rã họng cũng chẳng thể nhớ nổi các loại thuế, các hình thức sở hữu kinh tế …

Nhỏ Xuyến Chi là lớp trưởng mà còn đồng tình với thằng Lâm huống gì những đứa cùng "băng" với nó.

Hải quắn lập tức hùa theo:

- Bạn Lâm nói đúng đó, cô!

Quốc Ân ủng hộ bạn còn nhiệt tình hơn, nó khai huỵch toẹt gia cảnh của Lâm khiến thằng này nhăn hí:

- Nhà bạn Lâm là cửa hiệu tạp hóa khách đông nườm nượp mà bạn ấy còn không nhớ nổi các loại thuế, nói gì đến tụi em hở cô!

Còn Quái Lương thì bô bô, chẳng buồn kiêng kỵ:

- Trong giờ giáo dục công dân, em thấy nhiều bạn ngủ gục làm cô ơi!

Thấy mấy đứa trong băng "tứ quậy" nói năng càng lúc càng quá đà, nhỏ Xuyến Chi bắt đầu chột dạ. Nó cứ lấm lét nhìn trộm cô Lan Anh.

Nhưng cô Lan Anh vẫn điềm tĩnh. Đợi tụi thằng Lâm phát biểu cho bằng hết, cô ra hiệu cho tụi nó ngồi xuống rồi khoan thai nói:

- Cô nghĩ, học môn giáo dục công dân các em không nhất thiết phải thuộc vanh vách từng câu trong bài học. Về chi tiết, các em có thể quên đi. Cô chỉ cần các em nhớ những điểm chính mà thôi. Môn giáo dục công dân lớp chín thực ra chỉ có mục đích giúp các em bước đầu làm quen với khái niệm về quyền lợi và nghĩa vụ …

Cô chép miệng:

- Nhưng dù sao cô cũng công nhận đây là một môn khó học. Từ nay, chúng ta sẽ áp dụng phương pháp học tập bổ sung. Các em sẽ thuyết trình về đề tài đang học. Như vậy, cô nghĩ môn giáo dục công dân sẽ sinh động và hấp dẫn hơn.

Cô Lan Anh vừa nói xong, cả chục cái miệng nhao nhao:

- Thuyết trình hở cô?

- Thuyết trình như thế nào ạ?

- Tổ nào sẽ thuyết trình bài hôm nay hở cô?

Thấy học trò tỏ vẻ hào hứng trước đề nghị của mình, đôi mắt cô Lan Anh long lanh:

- Nếu các em đồng ý thì bài "Nghĩa vụ bảo vệ tài nguyên thiên nhiên và môi trường" hôm nay cô sẽ giao cho …

Cô Lan Anh ngưng ngang khiến cả lớp muốn ngưng thở theo. Cô quét mắt dọc các dãy bàn rồi thình lình chỉ tay vào chỗ tụi thằng Tần:

- … tổ 1.

Lời phán của cô khiến thằng Tần giật nảy:

- Í, không được đâu cô?

Thằng Dưỡng cũng xanh mặt:

- Cô giao cho tổ khác đi cô! Tụi em dốt lắm cô ơi!

Câu nói của Dưỡng khiến cả lớp cười ồ.

Thằng Quang và Hiền Hòa thì thi nhau tả oán:

- Tụi em có biết thuyết trình là gì đâu, cô!

- Tụi em thuyết trình dở nhất lớp đó cô.

Lý do thằng Quang và Hiền Hoà đưa ra mâu thuẫn nhau quá sức nhưng đang hăng hái than vãn chẳng đứa nào nhận ra.

Trước chỉ định của cô Lan Anh, chỉ trừ hai học sinh "mới" Mỹ Hạnh và Cẩm Vân là nhút nhát làm thinh, còn những đứa khác trong tổ 1 đều rên như bộng. Nhưng mặc cho tụi thằng Tần kêu ca, cô Lan Anh vẫn giữ nguyên quyết định của mình:

- Các em không nên đùn đẩy công việc cho tổ khác!

Cô hắng giọng:

- Thuyết trình không phải là chuyện gì mới mẻ. Cô biết, năm lớp tám, các em đã từng thuyết trình rồi. Dĩ nhiên, có thể các em chưa thuyết trình ở môn giáo dục công dân, nhưng cô tin nếu tìm được tư liệu phong phú và biết cách phát triển đề tài, các em vẫn có thể đem lại sự thích thú cho người nghe.

Tần giơ tay, nhăn nhó:

- Thưa cô, nhưng tụi em biết tìm tư liệu ở đâu ạ?

Tiếng thằng Lâm vọt miệng từ phía sau:

- Ở "nhà thông thái" Hạnh chứ ở đâu!

Lời nhắc nhở của Lâm khiến mặt Tần rạng ra. Nó sực nhớ đến nhỏ Hạnh ở tổ 4. Nhỏ Hạnh là con mọt sách, lại có trí nhớ siêu hạng, được cả trường mệnh danh là "nhà thông thái", là bộ từ điển biết đi. Trên các nguồn tài liệu,

nếu không dựa vào nhỏ Hạnh thì còn dựa vào ai nữa! Tần sung sướng nghĩ và hào hứng đề nghị:

- Thưa cô, cô cho tổ 4 vào chung nhóm thuyết trình với tổ 1 tụi em, được không ạ.

Cô Lan Anh không ngờ sự việc lại xoay ra như thế. Cô đưa mắt về phía bọn Quý ròm, mỉm cười hỏi:

- Tổ 1 đề nghị như vậy, các em ở tổ 4 có ý kiến gì không?

Chương 2

Không chỉ cô Lan Anh mà ngay cả mấy đứa trong tổ 4 cũng bất ngờ trước đề nghị của Tần.

Tổ trưởng Hạnh quay sang Quý ròm:

- Sao hở Quý?

- Tùy Hạnh!

Quý ròm trả lời chán phèo khiến nhỏ Hạnh phải chớp mắt hỏi lại:

- Nghĩa là Quý không phản đối nếu tổ mình tham gia nhóm thuyết trình phải không?

- Đại khái thế.

- Còn Long? – Nhỏ Hạnh đánh mắt sang Tiểu Long.

Tiểu Long trả lời còn chán hơn:

- Tùy Hạnh và thằng ròm.

Tiểu Long học hành chẳng giỏi giang gì, nghe đến hai chữ thuyết trình đã muốn rúm người, nhưng ỷ có hai đứa bạn siêu thông minh bên cạnh, nó không đến nỗi sợ hãi lắm.

Nhỏ Hiển Hoa cũng vậy.

Trong tổ, chỉ có hai đứa phản đối là thằng Cung và Kim Em.

Cung giãy nảy:

- Hạnh chớ có dại dột nhận lời đấy nhé! Tổ mình đang yên ổn, ngu gì đâm đầu vào chuyện rắc rối này.

Hiển Hoa quay sang nhà họa sĩ:

- Cung mọc đuôi thỏ tự bao giờ thế?

Kim Em băn khoăn kiểu khác:

- Nhỡ cô bắt Kim Em đứng ra thuyết trình trước lớp, làm sao Kim Em làm được?

Kim Em là một trong những học sinh yếu nhất lớp, lo lắng của nó có phần chính đáng hơn thằng Cung. Nhỏ Hạnh mỉm cười động viên bạn:

- Kim Em đừng lo! Việc ai sẽ đứng ra thuyết trình là do tụi mình tự phân công với nhau thôi, cô Lan Anh chẳng can thiệp đâu!

Được lời như cởi tấm lòng, Kim Em thở phào:

- Vậy thì được!

- Không được! – Cung lắc đầu quầy quậy – Nhất định không được!

Nhỏ Hạnh nhìn Cung:

- Tại sao không được?

Bị hỏi vặn, Cung ngớ ra một lúc rồi gãi đầu, ấp úng:

- Tôi có … có biết tư liệu ở đâu mà tìm?

- Mày không tìm thì ở yên một chỗ cho tụi tao tìm! – Quý ròm hừ mũi – Đừng có phá đám!

Bị thằng ròm gán cho tội danh "phá đám", Cung ức lắm. Nhưng nghe nói được miễn nhiệm vụ tìm tư liệu, Cung bèn bấm bụng ngồi im. Nó sợ nó ngoác miệng cự nự, Quý ròm cáu tiết rút lại lời hứa thì hỏng bét.

- Sao, các em ở tổ 4 quyết định xong chưa?

Tiếng cô Lan Anh sốt ruột vang lên – Các em bàn bạc gì mà lâu thế?

- Thưa cô, xong rồi ạ! – Nhỏ Hạnh đứng dậy – tụi em đồng ý với đề nghị của tổ 1, thưa cô.

Nhỏ Hạnh vừa "tuyên bố" xong, mấy đứa trong tổ 1 lập tức vỗ tay bôm bốp. Còn cô Lan Anh thì tươi tỉnh:

- Hay lắm! Thế thì các em chuẩn bị ngay nhé. Giờ giáo dục công dân tuần tới sẽ được dành cho tổ 1 và tổ 4 thuyết trình.

Nhỏ Hạnh vừa ngồi xuống, Hiển Hoa đã quay ra sau, giọng không giấu vẻ lo âu:

- Thời gian một tuần ít quá Hạnh ơi.

- Không sao đâu! Nhỏ Hạnh bình tĩnh – Lát nữa tụi mình sẽ bàn với tổ 1 xem nên làm như thế nào.

Khi tiếng trống tan học vang lên, nhỏ Hạnh chưa kịp gọi thằng Tần, thằng này đã nhanh tay ngoắt nó, miệng bô bô:

- Tụi mình ở lại một chút nhé!

Nhỏ Hạnh gật đầu, tai nghe thằng Cung lầm bầm phía sau:

- Rõ là ách giữa đàng mang vào cổ!

Cuộc hội ý giữa tổ 1 và tổ 4 diễn ra chóng vánh.

Thằng Tần phát biểu ngắn gọn:

- Các thành viên của cả hai tổ đều có nhiệm vụ tìm tư liệu, tùy theo khả năng của mình.

Dưỡng nhanh nhẩu bổ sung:

- Nhưng trách nhiệm chính vẫn là Hạnh.

Ý kiến của tháng Dưỡng khiến những đứa khác vỗ tay rào rào.

Riêng Cung vẫn chưa yên tâm. Nó muốn chắc ăn hơn, bèn bổ sung tiếp:

- Ai kém khả năng, không tìm được thì thôi!

- Chưa đánh đã muốn đầu hàng! – Quý ròm làu bàu – Rõ là …

- Rõ là sao hở mày? – Cung day qua, mặt sầm xuống. Nó vẫn chưa quên "mối hận" bị thằng ròm gán cho tội phá đám khi nãy.

Bị khiêu khích, Quý ròm nghiến răng.

- Rõ là đồ … đồ …

Mắt Cung long lên:

- đồ gì?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Tiểu Long vội vã can gián:

- Khổ quá, tụi mày đừng học hặc nhau nữa. Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước …

Cung hung hăng cắt ngang:

- Tụi tao đang ngồi, còn "ngồi xuống" đâu nữa! Bây giờ chỉ có đứng dậy đánh nhau thôi!

Nhưng thằng Cung chỉ làm bộ làm tịch thế thôi. Khi thằng Tần hô:

- Thôi giải tán. Hai ngày sau tụi mình sẽ gặp nhau tại …

Thì Cung quên ngay sự khiêu chiến của mình, ngoảnh đầu lại hỏi:

- Gặp nhau ở đâu hở mày?

- Tại đâu hở?

Tần gãi đầu:

- Tao cũng chưa biết nữa. Chắc là phải gặp nhau tại nhà một bạn nào đó.

Hiển Hoa chớp mắt:

- Nhưng là nhà bạn nào mới được chứ?

- Tôi bảo là tôi chưa nghĩ ra cơ mà.

Cung "xì" một tiếng:

- Hai hôm sau đã gặp nhau rồi mà bây giờ còn chưa nghĩ ra.

Dưỡng chỉ tay vào Hiền Hòa:

- Hay là tụi mình tập họp ở nhà Hiền Hòa đi!

- Không được! – Hiền Hòa lắc đầu – Ngày mai bà mình ghé chơi suốt một tuần. Bà không chịu được ồn ào đâu!

Tần liếc Dưỡng:

- Hay gặp nhau tại nhà mày?

- Nhà tao lại càng không được! – Dưỡng nhún vai – Hai đứa em tao nghịch lắm, chắc chắn tụi mày sẽ chịu không nộp!

Rồi Dưỡng đề nghị:

- Nhóm thuyết trình tụi mình họp nhau tại nhà thằng Tần là hợp nhất.

- í, nhà tao cũng không được! – Tần vội vàng từ chối.

- Sao lại không được? Dưỡng nheo mắt – Nhà máy rộng rãi, luôn vắng người, lại có vườn cây mát mẻ phía sau!

Tần chưa kịp phản đối, Quý ròm đã tiếp luôn:

- Mày là tổ trưởng tổ 1, phụ trách nhóm thuyết trình, không họp tại nhà mày thì họp tại nhà ai!

Quý ròm vừa dứt lời, Cung tấn công luôn:

- Mày mà không chịu là tổ 4 tụi tao rút ra khỏi nhóm à.

Thằng Cung nói cho sướng miệng, chứ nó đâu có quyền hành gì mà đòi quyết định thay cho cả tổ. Nhưng giọng điệu hăm doạ của nó vẫn khiến thằng Tần chột dạ.

- Thôi được! – Cuối cùng, Tần rầu rĩ nói – Hai ngày sau, nhóm thuyết trình sẽ gặp nhau tại nhà tao.

Đang nói, Tần bỗng nghiêm mặt:

- Nhưng tao dặn trước. Đến nhà tao, tụi mày không được chạy nhảy, đi lại lung tung đấy nhé. Nhất nhất phải nghe lời tao à!

Quý ròm cà khịa:

- Bộ nhà mày có chôn mìn chung quanh hở?

Tần không đáp. Nó xách cặp đi thẳng ra cửa.

Cung nhìn theo lẩm bẩm:

- Thằng ghẻ ngứa này lạ thật đấy!

Thằng Quang cười:

- Chả có gì lạ! Chỉ là do nó sợ tụi mình vặt trụi hết trái cây trong vườn nhà nó đó thôi.

Cung hậm hực:

- Rõ là đồ ích kỷ. Biết thế ngay từ đầu ông chả thèm tham gia chung nhóm thuyết trình với nó làm gì.

Thực ra thằng Quang nói như vậy chỉ là nói mò. Vườn cây sau nhà thằng Tần chả trồng thứ gì quí hiếm. Dừa, xoài, mận, ổi, đu đủ, toàn những loại cây rất đỗi bình thường. Có một dạo, ba thằng Tần trồng sầu riêng nhưng chả ăn thua. Sầu riêng chỉ hợp với khí hậu lạnh, ba nó trồng chưa được một tháng, cây đã quắt queo.

Quang nói mò, không ngờ thằng Tần dường như có ý thế thật.

đúng hai ngày sau, khoảng ba giờ chiều, bọn trẻ lục tục kéo tới.

Nhà Tần nằm trên đường Nguyễn Duy Dương, khá khang trang, rộng rãi. Mặt tiền cho người ta thuê mở tiệm thuốc tây. Gia đình nó ở tòa nhà ngang phía sau, kế vườn cây xum xuê mát mắt.

Ba mẹ nó đi làm suốt ngày, trong thời gian đó nó nghiễm nhiên trở thành "chủ nhân ông" của một cơ ngơi đồ sộ.

Bước vào nhà Tần, vừa nhác thấy màu xanh cây lá đập vào mắt, Cẩm Vân đã quăng cặp lên bàn, reo lên:

- A, đẹp quá ! Tụi mình ra vườn chơi đi!

Nhưng nó vừa dợm chân, đã nghe thằng Tần sầm mặt nạt:

- Đứng lại đó, Cẩm Vâm!

Cầm Vân giật mình ngoảnh lại:

- Gì hở Tần?

Tần nghiêm giọng

- Hôm trước ở trên lớp tôi nói gì bạn còn nhớ không?

- Hôm trước Tần nói gì? – Cẩm Vân ngơ ngác.

Tần chưa kịp đáp, thằng Cung đã cười hề hề:

- Hôm trước bạn Tần nói khi đến đây, tụi mình không được đi lại, chạy nhảy lung tung kẻo trái cây trong vườn nhà bạn ấy bị vặt trụi hết.

- Bậy! – Tần đỏ mặt – Tao không có ý đó.

Tần nhìn lướt qua đám bạn lúc này đang nhìn nó bằng ánh mắt chế giễu, chép miệng phân trần:

- Các bạn muốn ăn trái cây, chốc nữa tôi sẽ hái vào đãi các bạn. Nhưng không ai được tự tiện ra vườn.

- Tao hiểu rồi – Thằng Quang gật gù, giọng ranh mãnh – Nhưng theo tao, mày quá lo xa, ở đây ai cũng lớn hết rồi, chả ai ị bậy trong vườn nhà mày đâu.

Quang vừa dứt câu, đứa nào đứa nấy ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tần đang cố tỏ ra nghiêm nghị, bị câu đùa tếu của thằng Quang làm cho dở cười dở mếu.

Những thớ thịt trên mặt nó giật giật như thể nó đang cố để đừng nấc lên.

Vẻ mặt khó coi của thằng Tần khiến nhỏ Hạnh động lòng. Nó thu nụ cười lại, nhẹ nhàng nói:

- Ý của Tần đâu phải vậy, Tần há?

- Tất nhiên là không phải rồi! – Như bắt được vàng, Tần mừng rỡ. – Mình không cho các bạn ngang nhiên đi lại trong vườn chỉ vì muốn bảo vệ các bạn thôi.

- Bảo vệ cho tụi tao? – Cung đập tay lên ngực – Mày có nói nhầm không đấy?

- Chả nhầm tí nào cả! – Tần tặc lưỡi – Trong vườn nhà tao rắn độc nhiều lắm. Tụi mày lảng vảng ngoài đó bị mổ chết như chơi …

Trước tiết lộ của Tần, có ít nhất là sáu đứa xanh mặt. Đó là Mỹ Linh, Cẩm Vân, Hiền Hòa, Hiển Hoa, Kim Em và nhỏ Hạnh. Xưa nay, bọn con gái là chúa sợ gián, sợ sâu, sợ chuột. Rắn lại càng sợ. Rắn không độc đã sợ, rắn độc dĩ nhiên càng sợ hơn.

Cẩm Vân đang đứng chỗ cửa, mới nghe thằng Tần nói tới đó, đã ôm đầu rú lên một tiếng khủng khiếp và lao bắn vào trong nhà, xô cả vào mấy đứa bạn đang ngồi bên bàn.

Bọn con trai nhiều đứa cũng hơi run nhưng trước mặt đám con gái, không đứa nào muốn tỏ ra mình là đồ gan sứa.

Dưỡng bĩu môi "xì" một tiếng:

- Tao chả tin! Nếu trong vườn có rắn độc, sao mày lại dám ra ngoài hái trái cây vào đãi tụi tao?

- Mày cóc biết gì mà cũng nói – Tần nhếch môi – Tất nhiên là tao phải xức sẵn loại thuốc kỵ rắn trên người chứ lị.

Lý đo thằng Tần đưa ra quá xác đáng khiến không chỉ Dưỡng mà cả những đứa giỏi mồm mép như Quý ròm cũng chẳng biết bắt bẻ vào đâu, mặc dù nhìn mặt mày thì rõ là đứa nào đứa nấy đều bán tín bán nghi.

Cuối cùng Dưỡng chẳng biết làm gì hơn là đưa tay lên gãi tai:

- Thế mày có thể phân phát cho tụi tao mỗi đứa một ít thuốc đó được không?

- Không được! Tần lắc đầu – Loại thuốc này rất hiếm, không thể phung phí được.

Cẩm Vân lúc này đã hoàn hồn, nhăn nhó nói:

- Thế bọn này tới nhà Tần chỉ ngồi thu lu trong nhà, không đặt chân ra vườn được à?

- Không phải là không được! – Tần nhún vai – Nhưng muốn đi phải có tôi dẫn đi và đi có giờ có giấc đàng hoàng!

Cung bụm mặt, tru tréo:

- Ối trời! Đi ra vườn nhà nó mà cứ làm như đi tham quan viện bảo tàng không bằng, phải đi theo đoàn, lại theo giờ giấc quy định sẵn.

Cung vung tay:

- Xì, ông cóc thèm! Thà ông ngồi trong nhà còn thoải mái hơn!

Quang lập tức hùa theo:

- Tao cũng cóc thèm bước chân ra vườn nhà nó! Hừ, làm như quý lắm đấy!

Dưỡng cũng hùng hồn:

- Tao cũng vậy!

Trong khi Quý ròm có vẻ khoái trá trước cảnh tưng bừng náo nhiệt trước mặt, miệng không ngớt tủm tỉm thì Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi và

quay nhìn hết đứa này đến đứa khác, bụng chẳng biết nên ngả theo phe nào, phe “đi tham quan theo đoàn” hay phe “tẩy chay”.

Chương 3

Trước sự phản công ồ ạt của tụi thằng Cung, mặt Tần nhăn như bị. Nó vò đầu bứt tai:

- Khổ quá? Tao chỉ có ý tốt thôi mà. Tụi mày làm gì hung hăng quá vậy?

Nhưng tụi bạn chẳng thèm nghe Tần phân bua. Dưỡng đấm hai tay vào nhau:

- Tao chả tin lòng tốt của mày.

Họa sĩ Cung còn đẩy vấn đề đi xa hơn. Nó hất mặt lên trời:

- Đúng rồi! Mày là đứa "tâm xà khẩu phật"!

Câu kết án quá xá nặng của Cung làm Tần muốn khóc thét. Trong khi nó lúng túng chưa biết làm sao chống đỡ lối ăn nói ngang như cua của thằng Cung, nhỏ Hạnh đã kịp thời can thiệp.

- Thôi, thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa. Ra vườn hay không ra vườn chẳng phải là chuyện quan trọng. Chúng ta đến đây là để họp nhóm chứ đâu phải để đi chơi.

Nhỏ Hạnh vỗ tay:

- Nào, bây giờ chúng ta ai nấy ngồi vào chỗ đi!

Trưởng nhóm thuyết trình là thằng Tần, nhưng hôm nay đầu óc Tần bị đám thằng Cung làm rối beng beng cho nên nhỏ Hạnh đành phải lên làm "chỉ huy" thay cho nó.

Gặp lúc khác, bị "tiếm quyền" như thế chắc Tần giãy nảy ghê lắm.

Nhưng hôm nay nó không những không bất bình mà còn nhìn nhỏ Hạnh bằng ánh mắt biết ơn không để đâu cho hết.

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh quả là nặng ký. Nhớ đến nhiệm vụ nặng nề trước mắt, tụi bạn quên ngay chuyện khu vườn với bầy rắn độc, lục tục ngồi vào bàn. Những đứa đã "an tọa" từ trước lập tức sửa thế ngồi và hăng hái giở cặp, lôi ra những cuốn sách hoặc những bài báo đủ kích cỡ được cắt sẵn từ trước.

Chờ cho những tiếng sột soạt chấm dứt, nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn Tần:

- Bây giờ Tần bắt đầu dược rồi đó?

Lúc này lòng Tần đã bình tĩnh trở lại. Nó hắng giọng một tiếng rõ to như để lấy lại uy phong của một nhóm trưởng rồi lướt mắt qua những khuôn mặt, dõng dạc:

- Bạn nào đã sưu tầm được tư liệu về đề tài "tài nguyên thiên nhiên và môi trường" thì giơ tay lên.

Nhóm thuyết trình có mười hai đứa thì đến chín đứa giơ tay, kể cả Tần và nhỏ Hạnh.

Ba đứa ngồi xụi lơ là Kim Em, Mỹ Linh và thằng Cung.

Tần gục gặc đầu:

- Vậy là quá tốt rồi. Tôi không ngờ chỉ trong vòng hai ngày mà các bạn làm việc có hiệu quả như vậy.

Nhận xét của Tần khiến những đứa đang giơ tay mặt tươi hơn hớn, và với cương vị của một nhóm trưởng, đáng lẽ Tần chỉ nên nói năng chừng mực thế thôi để đứa sưu tầm được tu liệu cũng sung sướng mà đứa không sưu tầm được cũng chẳng xấu hổ. Nhưng đằng này Tần vẫn chưa nguôi ấm ức trước cú phản đòn độc địa của thằng Cung lúc nãy, nên khi thấy Cung là một trong những đứa ngồi thộn mặt ra trước yêu cầu của mình, Tần khoái chí "đế" thêm:

- Tôi bao giờ cũng tin tưởng các bạn nói ít làm nhiều, còn những người mồm miệng lúc nào cũng bô bô rốt cuộc chẳng được tích sự gì cả.

Tất nhiên thằng Cung đâu có đần độn đến mức không biết thằng Tần đang xỏ xiên mình.

Và nếu khi nãy Tần thấy câu kết án của Cung quá xá nặng thì bây giờ thằng Cung cũng thấy lời chửi xéo của thằng Tần sao mà nặng quá xá.

Thế là nó gầm lên:

- Mày ám chỉ gì thế hở thằng ghẻ ngứa?

- Ghẻ ngứa hay không ghẻ ngứa từ từ tính sau! – Tần lạnh lẽo, và nó chìa tay ra – Tư liệu của mày đâu?

- Tao tìm không ra.

Tần đắc thắng:

- Thế thì tao ám chỉ này nọ cũng đâu có sai!

- Sai bét bè be! – Cung vênh mặt – Hôm trước chính mày bảo mọi người tìm tư liệu tùy theo khả năng của mình. Và ai kém khả năng tìm không được thì thôi cơ mà!

Tần nhún vai.

- Cái câu sau là của mày chứ đâu phải của tao.

- Nhưng lúc đó mày có phản đối đâu?

Kiến Em hùa theo:

- Đúng rồi? Hôm đó Tần chẳng nói gì cả!

Nhỏ Mỹ Linh cũng rụt rè lên tiếng:

- Ừ, Tần im ru hà!

Thằng Tần biết Kim Em và Mỹ Linh sở dĩ bênh vực thằng Cung chẳng phải vì "yêu quý" gì thằng này, chỉ tại hai đứa nó cũng chẳng tìm được tẹo tư liệu nào đó thôi.

Thực bụng, Tần không muốn trách móc gì hai con nhỏ này, nhưng kẹt nỗi mới hùng hổ lên án thằng Cung, nay tự dưng mở miệng thừa nhận việc không tìm ra tư liệu là việc bình thường thì mất uy quá. Thế là nó cứ ngẩn ra, không biết nên tỏ thái độ như thế nào.

May làm sao, đúng vào lúc Tần tiến thoái lưỡng nan thì Quý ròm hắng giọng:

- Chín người trong nhóm chúng ta đã sưu tầm được tư liệu, theo tôi chừng đó cũng quá đủ rồi.

Như người chết đuối vớ được cọc, Tần nhanh nhẩu:

- Đủ rồi hở mày?

- Ừ, đủ rồi.

- Đủ rồi thì thôi! – Tần hớn hở – Nếu vậy thì bỏ qua các "trách nhiệm cá nhân", không truy cứu nữa!

Tần mừng rơn khi bất ngờ tìm được lối thoát, nhưng vẫn cố ăn nói theo lối "hình sự", ra vẻ nếu ta đây không có lượng "khoan hồng" thì lũ ba tên các ngươi chỉ có nước "rũ tù".

Mỹ Linh và Kim Em chẳng buồn để ý đến kiểu cách bề trên của Tần. Nghe nói "hồ sơ vụ án" đã được khép lại, hai cái miệng cùng thở phào.

Cung cũng chẳng nói gì, nhưng khác hai đứa kia, nó không thở phào mà nhếch mép "hừ" một tiếng rõ to.

Nghe thằng Cung "hừ" to quá, nhỏ Hạnh sợ cuộc chiến vừa lắng dịu lại bùng lên, bèn vội vã lên tiếng:

- Bây giờ từng bạn đọc to phần tư liệu của mình cho cả nhóm nghe, sau đó chúng ta cùng góp ý xem nên chọn đưa những phần nào vào bài thuyết trình!

Lần thứ hai, nhóm trưởng Tần bị "tiếm quyền". Nhưng vẻ như nhóm trưởng khoái sa đà vào các cuộc đấu khẩu với nhóm viên hơn là điều động công việc chung nên nghe nhỏ Hạnh nói vậy, nhóm trưởng hoan hỉ tán đồng ngay:

- Bạn Hạnh nói đúng đó. Từng bạn một đọc phần của mình lên đi!

Rồi nó quét mắt một vòng:

- Bây giờ bạn nào đọc trước!

- Tao!

Thằng Quang hí hửng giơ tay.

Tần gật đầu:

- Hay lắm! Đọc đi Quang!

Quang cầm tờ giấy in gí vào sát mắt, hùng hồn:

- Tài nguyên thiên nhiên là những nguồn của cải vật chất như đất đai, rừng, nước, khoáng sản ở lòng đất, dưới đáy biển, thế giới động vật, thực vật, bầu khí quyển. Còn môi trường là hoàn cảnh trong đó con người sống và hoạt động nên cũng gọi là môi sinh, môi trường sống …

Quang tuôn một lèo khiến tất cả các thành viên còn lại của nhóm thuyết trình trố mắt sửng sốt. Không phải sửng sốt vì thằng Quang hôm nay "diễn thuyết" sao trơn tru quá xá mà chính vì cái tư liệu Quang đang đọc sao giống y hệt bài học trong sách giáo khoa.

Quý ròm nghe tới đó, không nhịn được, liền cắt ngang:

- Gượm đã! Gượm đã, Quang?

Đang thao thao bất tuyệt, bị thằng ròm phá bĩnh, Quang cụt hứng, bèn cau mày cự nự:

- Mày làm gì thế? Tao đang đọc ngon trớn kia mà.

Quý ròm chẳng buồn để ý đến phản ứng của đối phương, mắt nhìn lom lom vào tờ giấy Quang đang cầm trên tay, tò mò hỏi:

- Mày kiếm tư liệu này ở đâu ra thế?

Quang ưỡn ngực, kiêu hãnh:

- Tao cắt ra từ trong sách:

- Sách gì?

- Sách giáo khoa chứ sách gì!

Quang vừa nói xong, đứa nào đứa nấy lập tức gập bụng cười ngặt nghẽo, cười chảy nước mắt nước mũi. Cả những đứa không tìm được tư liệu như Kim Em, Mỹ Linh và thằng Cung cũng toét miệng ra cười.

Mặt Quang bỗng chốc tái mét. Nhìn lũ bạn đang đua nhau cười ngả cười nghiêng, nó hoang mang quá. Nó linh cảm nó vừa làm một chuyện bá láp gì đó, nhưng đấy là chuyện gì thì nó không đoán ra.

- Tụi mày làm gì phát rồ hết cả lũ vậy! – Cuối cùng, Quang đành bực tức lên tiếng – Chẳng lẽ tư liệu của tao có gì không đúng sao?

Cung cười hê hê:

- Tư liệu của mày quá xá đúng! Thế mới khổ!

Câu nói của thằng Cung càng khiến Quang ngơ ngác. Nó bối rối đưa tay gãi dấu:

- Tao chả hiểu gì cả!

- Hiểu hay không thì cũng bỏ tay xuống đã! – Cung càng trêu già – Mày gãi sồn sột như thế, chí rận rơi xuống bò tứ tán khắp nhà bây giờ!

Quang không phải là đứa hiền lành gì. Gặp lúc khác, bị chòng ghẹo như thế, thế nào nó cũng sửng cồ vặc lại ngay tắp lự. Nhưng lúc này lòng dạ đang rối như canh hẹ, nó chẳng còn tí hăng hái nào để tranh hơn thua với thằng Cung. Nó lính quýnh bỏ tay xuống, mặt mày lơ láo trông đến tội.

- Như thế này này! – Quý ròm không muốn thằng Quang bị hành hạ hơn nữa, bèn vọt miệng giải thích – Mày không thể cắt bài trong sách giáo khoa ra để làm tư liệu được. Mày cắt bừa như thế, lấy sách đâu mà học …

- Cuốn này tao mới mua thêm chứ bộ! Quang phe phẩy tờ giấy trên tay, nhăn nhó phân trần.

- Nhưng vấn đề không chỉ ở chỗ đó! – Quý ròm nheo mắt – Tư liệu là những bài viết trong các sách các báo khác đề cập đến những gì liên quan đến bài học trong sách giáo khoa. Còn bản thân sách giáo khoa thì không thể xem là tư liệu được.

Nghe Quý ròm cắt nghĩa một hồi, Quang thộn mặt ra:

- Ủa, thế hở? Tao đâu có biết. Sao tụi mày không nói thẳng ra từ trước?

Thằng Cung không bỏ lỡ cơ hội, ngoác miệng bô bô:

- Điều đó ai mà chả biết, cần gì nói trước với nói sau! Nếu cắt bài trong sách giáo khoa mà làm tư liệu được thì tao đã cắt từ đời tám hoánh rồi, đâu có để cho thằng Tần ghẻ nói xỏ nói xiên!

Nhỏ Hạnh nãy giờ ngồi làm thinh theo dõi chợt thấy thằng Cung nổi hứng khiêu khích nhóm trưởng Tần, bèn hoảng hồn lên tiếng:

- Thôi, bây giờ tới bạn khác đi?

Chương 4

Người kế tiếp là Hiền Hoà. Hiền Hòa quả là rất đỗi hiền hòa. Nó nâng tờ giấy trước mặt lên nhưng không đọc ngay. Có lẽ sự thất bại vừa rồi của thằng Quang khiến nó đâm ra mất tự tin.

- Hiền Hòa không biết bài báo này có gọi là tư liệu được không! – Nó đưa mắt nhìn quanh, rụt rè nói.

Tần hất đầu:

- Hiền Hòa cứ đọc di.

Cung lại ngứa miệng:

- Nếu không phải cắt ra từ sách giáo khoa thì đích thị là tư liệu rồi.

Nghe Cung cà khịa, thằng Quang sầm mặt xuống nhưng không nói gì. Nó mím môi cố ngồi im. Tần cũng rất bất mãn trước thái độ châm chọc mọi người của thằng Cung nhưng đang thấp thỏm vểnh tai chờ nghe nhỏ Hiền Hòa đọc nên nó vờ như không để ý.

Tần đang lo lắm. Lúc đầu thấy có chín đứa sưu tầm được tư liệu, Tần rất đỗi yên tâm. Nhưng thằng Quang đã làm sự tin tưởng trong lòng Tần lung lay dữ dội. Nếu đứa nào cũng sưu tầm tư liệu theo kiểu thằng Quang chắc nhóm thuyết trình của nó "dẹp tiệm" sớm! Tần lo lắng nghĩ và hồi hộp nhìn chăm chăm vô mặt Hiền Hòa.

Và chỉ đến khi Hiền Hòa bắt đầu đọc thì ngực nó mới nhẹ nhõm dần. Đó là một bài báo nói về sự tác động của việc bùng nổ dân số đối với tài nguyên và môi trường.

Giọng Hiền Hòa lí nhí nhưng vẫn rõ ràng:

- Hiện nay dân số thế giới đã đạt tới sáu tỉ người và đang tiếp tục tăng nhanh với tốc độ hơn 100 triệu người mỗi năm. Dân số quá đông đòi hỏi rất nhiều lương thực, rất nhiều năng lượng, tài nguyên. Khí thải mà con người thải ra cũng nhiều hơn gấp nhiều lần, làm bầu khí quyển bị ô nhiễm trầm trọng. Tốc độ tăng dân số cũng kéo theo sự gia tăng về nước thải, rác công nghiệp. Bên cạnh đó, nạn khủng hoảng nhà ở và tắc nghẽn giao thông trở thành một vấn đề nhức nhối. Và tất cả những điều trên đều trở thành sức ép rất lớn đối với môi trường …

- Hay lắm! – Hiền Hòa vừa ngừng lấy hơi. Tần đã vỗ tay hoan nghênh.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, gật gù:

- Bài báo Hiền Hòa vừa đọc đã nêu một vấn đề rất cơ bản. Nhóm chúng ta sẽ đưa tư liệu đó vào bài thuyết trình.

Thấy nhỏ Hiền Hòa học hành chẳng có gì xuất sắc, chỉ giỏi tài lục lọi những bài báo có sẵn, vậy mà được cả hai nhân vật chủ chốt trong nhóm khen ngợi, thằng Quang ức lắm.

Nghĩ đến chuyện nó phải bỏ tiền túi ra mua thêm một quyển sách giáo khoa về cắt bài ra nộp mà rốt cuộc chẳng nên cơm cháo gì, nó lại càng giận dỗi.

Thế là Quang tìm cách bắt bẻ:

- Dân số càng tăng thì lực lượng lao động càng dồi dào, cần bao nhiêu lương thực thì làm ra bấy nhiêu, cớ gì mà sức ép với chả sức ép?

Thấy Quang phá bĩnh, Cung hí hửng hùa theo:

- Đúng rồi! Đây rõ là một tư liệu bá láp, không thể đưa vô bài thuyết trình được!

Nhóm trưởng Tần căm thằng Cung từ nãy nhưng chưa có dịp phát tiết, giờ thấy thằng này lên giọng bài xích bài báo của nhỏ Hiền Hoà, mắt liền long sòng sọc:

- Mày có chịu tốp cái miệng mày lại không hở Cung?

Mặt Cung vẫn nhơn nhơn:

- Thằng Quang cũng phát biểu sao mày không có ý kiến, lại phản đối một mình tao? Đích thị mày là đứa "tư thù cá nhân"!

Một lần nữa, Cung làm Tần tím mặt. Hôm nay không hiểu sao thằng Cung bỗng khoái "xổ nho" quá sức, lại xài toàn những từ đao to búa lớn. Khi nãy nó đánh giá Tần "tâm xà khẩu phật", giờ lại nhận xét Tần "tư thù cá nhân", bảo Tần không "nộ khí xung thiên" sao được!

Tần đứng phắt dậy, tay chỉ vô mặt đối phương, giọng phẫn nộ:

- Này, này, tao … tao …

Quá tức tối, Tần cứ lắp bắp "này này, tao tao", mãi không nói được hết câu.

- Tụi mày làm gì thế? – Tiểu Long hấp tấp đứng lên – Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ …

- Tao đã ngồi sẵn rồi! Có mày với thằng Tần ngồi xuống thì có! – Cung hếch mặt, nhăn nhở – Mà có ngồi xuống cũng chẳng có nước đâu mà uống, bánh đâu mà ăn. Thằng Tần là chủ nhà mà nãy giờ có thấy nó dọn thứ gì ra đâu!

Cú đòn bồi của thằng Cung làm Tần tức muốn nổ đom đóm mắt.

Thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng, nhỏ Hạnh liền hắng giọng định lên tiếng giảng hòa. Nhưng nó chưa kịp mở miệng, Quý ròm đã nói trước:

- Cung nói vậy là sai rồi! Thằng Quang có quyền đặt câu hỏi. Thắc mắc của nó là thắc mắc chính đáng. Chúng ta phải tập trả lời những thắc thắc như vậy để lúc thuyết trình có thể ứng phó được với sự bắt bẻ của các tổ khác. Còn mày thì khác. Mày phát ngôn bừa bãi chỉ có mỗi mục đích phá đám thôi!

Phân tích của Quý ròm khiến Quang phồng mũi bao nhiêu càng khiến Cung sôi gan bấy nhiêu. Đây không phải là lần đầu tiên Quý ròm bảo nó "phá đám". Hôm trước ở trên lớp, thằng ròm đã gán cho nó tội danh này một lần rồi.

Cung đứng phắt dậy, mặt sa sầm. Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra câu gì để trả đũa Quý ròm thì nhỏ Kim Em đã quay sang nó, nhỏ nhẹ:

- Quý nói đúng đấy! Cung ngồi xuống đi, và nghĩ xem có thắc mắc gì liên quan đến bài thuyết trình không!

Nghe Kim Em nói với Cung, tụi bạn tưởng như cô Lan Anh đang nói với học trò. Kim Em là một trong những đứa học yếu nhất lớp, hôm nay cũng chả cầm theo được rẻo tư liệu nào, một cái đứa như vậy tự dưng lại lên giọng dạy dỗ thằng Cung khiến tụi bạn thấy lạ quá. Tụi nó trố mắt nhìn Cung, thấp thỏm chờ thằng này nổi nóng, nhất là lúc này nó đang bực bội sẵn. Nhưng trước vẻ mặt căng thẳng của mọi người, Cung riu ríu ngồi xuống, không hó hé nửa lời.

Sự ngoan ngoãn bất ngờ của Cung khiến tụi thằng Dưỡng như không tin vào mắt mình.

Xưa nay Cung là đứa tinh quái, lại bướng bỉnh, xét về trình độ nghịch phá có lẽ không kém băng "tứ quậy" bao nhiêu, vậy mà bây giờ cái đứa cứng đầu cứng cổ đó lại tuân lệnh nhỏ Kim Em răm rắp, bảo tụi nó không ngỡ ngàng sao được.

Tụi nó đâu có biết Cung vốn có cảm tình đặc biệt với nhỏ Kim Em. Vì vậy, cái đầu ương bướng của nó chẳng sợ tổ trưởng Tần, "nhà thông thái" Hạnh hay "thần đồng toán" Quý ròm giận nhưng lại rất sợ nhỏ Kim Em phật lòng.

Tuy thắc mắc nhưng thấy Cung thôi hùng hổ, tụi bạn cũng chẳng buồn nghĩ ngợi lôi thôi.

Tần thở phào, quay sang Hiền Hòa:

- Thế nào hở Hiền Hòa? Bạn có trả lời được câu hỏi của Quang không?

Hiền Hòa dán mắt vào bài báo trên tay, dò dẫm một hồi rồi ấp úng:

- Bài báo này không thấy nói gì đến chuyện đó …

Nghe giọng điệu của Hiền Hòa, Tần biết chẳng thể chờ đợi gì ở con nhỏ này, bèn đảo mắt nhìn quanh:

- Bạn nào có thể trả lời được?

Tần hỏi cả nhóm nhưng mắt lại dừng ngay chỗ nhỏ Hạnh. Bản thân nó, nó cũng cảm thấy thắc mắc của thằng Quang khó quá sức. Tần không tin ngoài nhỏ Hạnh ra, còn ai có thể trả lời được câu hỏi hóc búa này.

Nào ngờ Tần vừa dứt câu, Tiểu Long đã giơ tay:

- Tao.

- Mày? – Tần ngạc nhiên hỏi lại, mắt dán chặt vào cái đứa chưa bao giờ được xem là "thông thái" này.

Tiểu Long không buồn để ý đến vẻ nghi ngờ của Tần, miệng thao thao:

- Đúng như bạn Quang nói, dân số càng tăng thì lực lượng lao động càng dồi dào, cần bao nhiêu lương thực thì làm ra bấy nhiêu, nhưng bạn Quang quên rằng muốn đẩy mạnh việc sản xuất lương thực đòi hỏi phải có nhiều ruộng đất. Muốn có nhiều ruộng đất đương nhiên phải khai khẩn thêm. Việc khai hoang bừa bãi sẽ khiến một số nơi bị sa mạc hóa và đất trồng trọt bị xói mòn, việc tưới tiêu không thích hợp sẽ khiến cho đất trồng trọt bị chua mặn, việc sử dụng bừa bãi thuốc trừ sâu và phân hóa học không chỉ khiến nông sản mà cả môi trường chung bị ô nhiễm. Như vậy có thể kết luận sự bùng nổ dân số sẽ tạo một sức ép rất lớn đối với môi trường chứ không thể nói là không!

"Ngốc tử" Tiểu Long làm một tràng lưu loát, lý lẽ vững chắc, câu cú mạch lạc đâu ra đó khiến tụi bạn đứa nào đứa nấy há hốc miệng. Không đứa

nào tin nổi cái đứa đang diễn thuyết hùng hồn kia là thằng Tiểu Long khù khờ mọi bữa. Cứ như thể một nhà hùng biện nào đang đứng trước mặt tụi nó vậy.

- Phải mày đó không Tiểu Long? – Quý ròm thè lưỡi.

Nhỏ Hạnh vỗ tay:

- Long trả lời hay quá !

Thằng Tần khoái trá cười tít mắt:

- Tới hôm thuyết trình, nếu có bạn nào hỏi câu tương tự, mày sẽ đứng lên trả lời nghe Tiểu Long?

Ngay cả một đứa thích châm chọc như thằng Cung cũng phải tròn mắt tán thưởng:

- Bữa nay sao tự dưng mày giỏi giang đột xuất vậy hở, Tiểu Long? Tao tưởng mày chỉ thuộc mỗi câu "Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ thương lượng" thôi chứ!

Thấy mọi người xúm vào khen ngợi, Tiểu Long đỏ bừng mặt.

- Giỏi giang gì đâu! – Nó bối rối gãi đầu – Chẳng qua bài báo mà tao sưu tầm được nói ngay tới chuyện này.

- Thế cũng giỏi lắm rồi! – Quang hào hứng huơ tay – Tao cố tình nêu một câu hỏi khó thật khó để cả nhóm mình tập suy nghĩ, không ngờ mày lại đáp nhanh nhẹn và trơn tru thế!

Không thấy ai nhắc gì đến mình Quang vờ khen Tiểu Long để tranh thủ kể công. Thực ra, khi nãy Quang gân cổ bắt bẻ nhỏ Hiền Hòa chẳng qua là do ghen tị chứ chẳng phải cố tình "nêu câu hỏi cho cả nhóm tập suy nghĩ" gì sất. Nhưng nó cứ nói vậy cho oai.

Và để cho oai hơn nữa, nó chỉ tay ra phía trước, rà qua rà lại và cao giọng phán, quên rằng nó chẳng phải là nhóm trưởng hay tổ trưởng, quên phắt cả chuyện nó vừa bị bạn bè chế giễu việc sục tìm tư liệu ngay trong sách giáo khoa:

- Bây giờ tới lượt bạn khác!

Nhưng nhóm trưởng Tần chẳng để cho Quang làm oai được lâu. Nó gạt ngang:

- Thôi hôm nay làm việc thế đủ rồi?

Bị Tần làm cụt hứng, Quang quắc mắt:

- Đủ đâu mà đủ! Còn bao nhiêu bạn chưa kịp đọc tư liệu kia mà!

Nghe Quang nói vậy, Hiển Hoa, Cẩm Vân và thằng Dưỡng liền nhao nhao:

- Ờ, ờ, tao chưa đọc!

- Cẩm Vân nữa! Cẩm Vân cũng chưa đọc!

- Hiển Hoa nữa chi! – Hiển Hoa giơ cao tờ giấy lên khỏi đầu, phe phẩy.

- Bạn nào chưa đọc thì chiều mai đọc tiếp!

Tần nhìn đồng hồ trên tường, tặc lưỡi – Bây giờ đã gần năm giờ rồi!

- Năm giờ thì sao? – Dưỡng nhún vai – Tao ở lại tới sáu giờ cũng được mà!

- Đúng rồi đó! – Hiển Hoa phụ họa – Hôm nay cố đọc cho xong ngày mai chúng ta khỏi phải họp nữa!

Tần nhăn nhó:

- Đã bảo không được là không được mà!

- Sao không được? – Dưỡng hừ mũi – Tao chẳng thấy có gì là không được cả!

Thằng Cung thừa dịp cà khịa Tần:

- Thằng Tần là nhóm trưởng, lẽ ra phải sốt sắng với công việc hơn anh em chứ. Sao lại lười biếng quá vậy?

Thấy thằng Cung cứ liên tục tấn công mình, Tần tức đến bủn rủn tay chân. Nó phải cắn chặt môi để đừng gầm lên:

- Nhưng tới năm giờ tao bận rồi.

- Bận chuyện gì cũng mặc. Không chuyện gì quan trọng hơn chuyện của nhóm thuyết trình được!

- Thôi, các bạn đừng ép Tần nữa! – Nhỏ Hạnh nhỏ nhẹ lên tiếng – Nếu Tần bận thì chúng ta để ngày mai đọc tiếp vậy. Đằng nào từ đây cho đến ngày thuyết trình, nhóm chúng ta cũng phải đến đây mỗi ngày mà.

- Đến đây mỗi ngày – Hiển Hoa tròn xoe mắt – Hạnh nói thật đấy hả?

- Thật chứ. Chọn tư liệu xong, chúng ta còn phải bàn bạc nhau soạn bài thuyết trình. Sau đó, mỗi người trong chúng ta lần lượt xem qua, góp ý và

sửa chữa. Rồi phân công ai làm thuyết trình viên. Cuối cùng, chúng ta phải thuyết trình nháp vài lần …

Nhỏ Hạnh trình bày tới đâu, cả nhóm gật gù tới đó. Té ra, buổi thuyết trình muốn thành công đòi hỏi phải chuẩn bị chu đáo, kỹ lưỡng và công phu ghê gớm chứ đâu có đại khái qua loa như tụi nó nghĩ.

À không, nói "cả nhóm gật gù" chưa thật chính xác lắm. Có một đứa nghe nhỏ Hạnh bảo ngày nào cũng đến đây, mặt liền nhăn như bị.

Lạ thay, đó là nhóm trưởng Tần!

Và thái độ khác lạ của nó không lọt khỏi cặp mắt sắc bén của Quý ròm.

Chương 5

Rồi cũng đến lúc thằng Tần buộc phải để cho các bạn nó ra vườn chơi.

Đó là vào buổi chiều ngày họp nhóm thứ hai, khi thằng Dưỡng vừa đọc phần tư liệu của mình xong, liền uể oải vươn vai đề nghị:

- Thôi, nghỉ giải lao đi!

Chưa ai kịp nói gì, nhỏ Cẩm Vân đã hớn hở reo:

- Đúng rồi đó! Ra vườn chơi đi!

Ngồi họp suốt buổi bên bàn, đứa nào cũng cảm thấy cuồng chân nên nghĩ đến chuyện ra vườn chạy nhảy, tất cả đều khoái. Bọn thằng Cung, Dưỡng, Quang hôm trước trót lớn tiếng "tẩy chay" khu vườn nhà thằng Tần một cách hùng hổ nên bây giờ không tiện mở miệng hưởng ứng. Riêng bọn con gái thì nhao nhao.

- Ý kiến hay quá! – Kim Em vỗ tay.

Cặp mắt Mỹ Linh sáng trưng:

- Ừ ra vườn đi dạo một lát, tí nữa vào họp tiếp!

Hiển Hoa không quên "nội quy" chủ nhân khu vườn vừa ban bố hôm qua, bèn ngó Tần:

- Bây giờ Tần dẫn mọi người ra vườn chơi nhé!

Trước đề nghị chính đáng của Hiển Hoa, Tần hết đường từ chối. Nó nhìn đồng hồ trên tường:

- Bây giờ là ba giờ rưỡi. Chúng ta ra vườn đi dạo nửa tiếng thôi. Sau đó chúng ta vào họp tiếp. Đến năm giờ kém mười lăm thì giải tán, các bạn đồng ý không?

- Đồng ý! Đồng ý! – Tụi con gái lại đồng thanh.

- Vậy thì đi! Nhớ bám sát sau lưng tôi đấy nhé!

Nói xong, Tần đứng lên chậm rãi tiến ra cửa.

Nhưng nó mới đi được vài ba bước, Dưỡng đã kêu lên:

- Ủa, mày không xức thuốc kỵ rắn sao?

Thắc mắc của Dưỡng làm Tần giật đánh thót. Nó quay lại, ấp úng:

- Ờ, ờ, suýt chút nữa tao quên mất!

Rồi nó huơ tay:

- Tụi mày chờ ở đây nhé. Tao vào xức thuốc rồi ra liền.

Quý ròm nhìn theo Tần, khẽ giọng nói với Tiểu Long:

- Tao nghi quá, Tiểu Long à.

- Nghi chuyện gì.

- Chuyện thằng Tần nói ấy. Tao nghi trong vườn nhà nó chả có con rắn nào.

Tiểu Long thật thà:

- Thì sao nó lại phải xức thuốc kỵ rắn?

Quý ròm chưa kịp đáp, nhỏ Hạnh đứng cạnh đã cười cười lên tiếng:

- Làm sao mình biết Tần có xức thuốc kỵ rắn hay không!

Quý ròm gật gù, láu lỉnh:

- Ờ, nó vào nhà sau đi tè rồi chạy ra bảo là đã xức thuốc, mình cũng chẳng làm sao kiểm tra được …

Quý ròm nói chưa hết câu đã phải im bặt, lỏ mắt nhìn thằng Tần từ nhà trong khệnh khạng đi ra.

Trước những ánh mắt tò mò của tụi bạn, Tần đập tay lên ngực, giọng oai vệ:

- Xong rồi! Bây giờ tất cả theo tôi!

Tiểu Long vội chen lên, tiến sát sau lưng Tần. Nó kề mũi vào người thằng này hít hít một hồi rồi quay nhìn Quý ròm, thì thào:

- Nó có xức thuốc thật, mày ạ.

Quý ròm không cần phải đến gần như Tiểu Long. Nó đứng từ xa chun mũi "đánh hơi". Rồi nhún vai:

- Đúng là nó có bôi thứ gì đó vào người. Nhưng có lẽ đó là dầu bạc hà chứ không phải thuốc kỵ rắn.

Đúng lúc đó, thằng Dưỡng lên tiếng xác nhận phỏng đoán của Quý ròm. Nó nhìn Tần, oang oang:

- Mày xức thuốc kỵ rắn hay xức dầu bạc hà vậy hở Tần?

Thằng Cung cũng gật gù:

- Ờ, tao nghe đúng là mùi dầu bạc hà.

- Tụi mày cóc biết gì mà cũng nói! – Tần cười khảy. Loại thuốc kỵ rắn này có mùi giống như mùi bạc hà, hiểu chưa?

Chưa đứa nào trong nhóm xức qua loại thuốc này nên nghe Tần nói vậy, tuy trong bụng ngờ vực không để đâu cho hết, cả bọn đành im thít, lẽo đẽo đi theo Tần.

Tiểu Long lào thào vào tai nhỏ Hạnh:

- Thằng Tần nói có đúng không hở Hạnh?

- Hạnh không biết? – Nhỏ Hạnh đáp bằng giọng dè dặt – Nhưng Hạnh nghĩ sớm muộn gì tụi mình cũng khám phá ra.

Vườn nhà thằng Tần rộng rãi, mát mẻ, trồng khá nhiều các loại cây ăn trái. Nhưng khổ nỗi, cả bọn lại không dám chạy nhảy, leo trèo tự do. Tuy không thực tin lời cảnh cáo của Tần nhưng không đứa nào dám liều lĩnh tách xa khỏi nó.

Nhỡ trong vườn nhà nó có rắn độc thật thì khốn! Thằng Cung nghĩ bụng và ngoắt Tần:

- Ê, Tần! Mày trèo lên cây xoài hái mấy trái chín kia xuống đi!

Bọn con gái còn yếu bóng vía hơn. Tụi nó đi xúm xít sau lưng Tần, mắt láo liên hết nhìn dưới gốc lại nhìn lên các cành nhánh, vừa thích thú lại vừa hồi hộp.

Cứ chốc chốc, trong bọn lại vọng lên tiếng hít hà:

- Tần ơi! Kim Em thấy trái ổi kia chín rục rồi kìa!

- Tần ơi! Hái cho Hiền Hòa chùm mận này đi!

Tần chẳng hề phật ý trước những yêu cầu của tụi bạn. Nó hết trèo lên cây xoài lại trèo lên cây ổn, cây mận, vui vẻ hái trái liệng xuống cho mấy đứa đứng dưới chụp.

Chỉ đến khi nhỏ Cẩm Vân chỉ tay vào cây dừa mọc sát hàng rào, hí hửng reo:

- Ôi cây dừa trái quá trời, Tần hái xuống cho bạn bè giải khát đi!

Thì Tần mới cau mày:

- Không được! Cây dừa cao như thế, tôi không trèo được đâu!

Cẩm Vân xụ mặt:

- Thế muốn uống nước dừa phải làm sao?

Tần lạnh lùng:

- Ra chợ mua uống!

- Khỏi cần ra chợ! – Tiếng thằng Cung đột ngột vang lên – Thằng Tần hái không được nhưng tao hái được! Hồi ở dưới quê, tao leo dừa hoài!

Vừa nói Cung vừa đi xăm xăm lại chỗ cây dừa.

- Đứng lại! – Tần quát giật – Bộ mày không sợ rắn cắn hả?

Lời nhắc nhở của Tần khiến Cung run bắn. Nó sợ hãi dòm quanh quất dưới chân, lắp bắp:

- Rắn … rắn … đâu?

Tần hất đầu về phía cây dừa.

- Mày nhìn kỹ chỗ gốc dừa xem!

Nghe Tần nói vậy, không chỉ Cung mà tất cả những đứa khác đều căng mắt nhìn chằm chằm chỗ gốc dừa: Quả nhiên, ngay gốc dừa có một lỗ đen ngòm to bằng miệng bát.

- Mày thấy gì không?

Cung chưa kịp mở miệng, nhỏ Mỹ Linh đã nhanh nhẩu đáp thay.

- Thấy! Có một cái lỗ bộng.

Tần nhếch mép:

- Hang rắn đấy!

- Hang rắn?

Cung bật kêu và quýnh quíu phóng ngược lại chỗ Tần đang đứng. Còn bọn con gái không hẹn mà cùng giật lui ra sau mấy bước, cố rời khỏi gốc dừa càng xa càng tốt.

Tần lướt mắt qua những gương mặt kinh hãi của tụi bạn, cười đắc ý:

- Tao đã nói rồi mà tụi mày không tin!

Tần nói tiếp, giọng đe dọa:

- Đó là hang rắn hổ mang! Mà rắn hổ mang thì tụi mày biết rồi đấy, độc hạng nhất trong các loại rắn. Nó mà mổ trúng một phát thì thánh cũng bó tay!

Tần nói tới đâu, tụi bạn nó tóc gáy dựng đứng lên tới đó.

Hiển Hoa nơm nớp hỏi:

- Thế Tần đã trông thấy nó lần nào chưa?

- Sao lại chưa!

Tần hừ mũi, rồi nó dang rộng hai tay, thè lưỡi nói:

- Nó dài chừng này nè!

Tần gập khuỷu tay và chụm các đầu ngón tay lại chĩa về phía trước:

- Khi tấn công, nó vươn cổ và phồng mang ra vậy nè!

Tần chỉ ra bộ thôi mà đám con gái đã hết vía. Tụi nó lại bước lùi thêm một bước, mắt nhìn lom lom những đầu ngón tay Tần một cách sợ sệt làm như thể nếu để các đầu ngón tay kia mổ trúng, tụi nó sẽ lập tức về chầu trời vậy.

Mỹ Linh liếm môi, giọng hồi hộp:

- Thế lúc đó Tần làm sao?

- Lúc đó là lúc nào?

- Lúc Tần nhìn thấy con rắn ấy.

- Làm sao hở? – Tần rụt cổ – Thì bỏ chạy chứ còn làm sao!

Thằng Dưỡng cười mát:

- Thế thuốc kỵ rắn của mày đâu?

- Lúc đó làm gì đã có! – Tần nhún vai đáp. – Chỉ sau lần đó, biết trong vườn nhiều rắn, ba mẹ tao mới kiếm thuốc kỵ rắn đem về.

Cẩm Vân chớp chớp mắt:

- Thế là con rắn kia không dám làm gì Tần hết hở?

- Dĩ nhiên rồi!

Tần ưỡn ngực. Rồi nó chỉ tay về phía gốc dừa:

- Như lúc này nè, nó đang cuộn mình trong hang, đâu có dám bò ra. Nó sợ mùi thuốc tôi vừa xức ấy mà.

Chẳng ai biết những gì thằng Tần vừa kể hư thực ra sao nhưng nghe nó nói vậy, đứa nào đứa nấy quay đầu nhìn lại chỗ bộng cây tối om om, bụng lo ngay ngáy.

Thằng Quang cúi xuống nhặt một hòn đá, cầm lăm lăm trên tay:

- Để tao ném đá vào hang xem nó có bò ra không?

Chủ nhân Tần chưa kịp nói gì thì đám con gái đã nhao nhao phản đối:

- Đừng, Quang! Đừng trêu vào nó!

Cẩm Vân chỉ tay ra phía sau:

- Thôi tụi mình lại đằng kia hái đu đủ ăn đi!

Nghe nói ăn uống, Hiền Hòa tán thành ngay:

- Đúng rồi đó! Hiền Hòa cũng nghe đói bụng rồi!

Nào ngờ Tần gạt phắt:

- Đói bụng thì lát nữa về nhà ăn. Bây giờ trễ rồi!

Hiền Hòa mở to mắt:

- Trễ đâu mà trễ! Bây giờ mới chừng bốn giờ à!

Tần lạnh lùng:

- Khi nãy tôi nói rồi. Chúng ta chỉ được chơi ngoài vườn nửa tiếng thôi, rồi vào làm việc tiếp đến năm giờ kém mười lăm!

- Tại sao lại phải năm giờ kém mười lăm? – Hiền Hòa bất bình – Mình cứ chơi ngoài này cho thỏa thích, lát nữa về trễ một chút không được sao?

- Không được! – Tần sầm mặt – Tôi là nhóm trưởng, giờ giấc do tôi qui định. Nhiệm vụ của mọi người là chấp hành.

Thấy thằng Tần ra oai, còn đem "chức tước" ra hù dọa, Cung ngứa ngáy không chịu nổi. Nó cười khảy:

- Bộ mày tưởng làm nhóm trưởng tức là làm cha mẹ tụi tao hả?

Tần còn đang bối rối trước đòn công kích quá xá nặng ký của đối phương, chưa nghĩ ra cách nào đáp trả, Cung đã "bồi" tiếp:

- Nếu mày còn làm tàng, tụi tao truất phế mày rồi bầu Hạnh lên làm nhóm trưởng à!

Bọn Quý ròm từ lúc ra vườn đến giờ chỉ làm thinh quan sát, không hó hé tiếng nào. Nay nghe thằng Cung tổ mình dồn ép thằng Tần quá đáng, lại còn lôi mình ra để uy hiếp đối phương, nhỏ Hạnh không nhịn được, bèn hắng giọng:

- Cung đừng nói vậy, Tần là nhóm trưởng, phải có trách nhiệm với sinh hoạt của nhóm.

Thấy thằng Cung ngoác miệng muốn cãi, nhỏ Hạnh lật đật quay lưng rảo bước:

- Thôi, tụi mình vô nhà đi. Mai ra vườn chơi tiếp.

Cung trong lòng bất phục, tính lên tiếng phản kháng. Nhưng nghe lời hứa hẹn "mai ra vườn chơi tiếp", nó liền toét miệng cười:

- Ừ, thôi để đến mai vậy!

Trong bọn, Cung là trùm ương bướng. Đã là trùm mà còn nối gót theo nhỏ Hạnh vào nhà thì những đứa khác đâu còn cách nào hơn là đành ngoan ngoãn đi theo.

Thằng Tần cố ý đi tụt lại sau cùng, chả rõ vì nó phải thực hiện cái "nhiệm vụ quản lý" của nhóm trưởng hay vì muốn bảo vệ tụi bạn trước sự tấn công bất thần của bọn rắn trong vườn.

Chương 6

Tần tiễn các bạn ra cửa, vui vẻ:

- Về nhé! Mai gặp lại!

Cẩm Vân nheo mắt:

- Mai tụi này lại ra vườn đấy!

Hiền Hòa quên mất tên nó là Hiền Hòa. Chưa nguôi ấm ức chuyện khi nãy, nó giơ tay dứ dứ trước mặt Tần:

- Chiều mai Tần đừng có đuổi tụi này vô nhà như hôm nay đấy nhé!

- Cái đó là nhắc nhở chứ không phải là đuổi! – Tần cười khì – Nhưng nếu các bạn quay vô nhà trước bốn giờ thì chả ai nhắc nhở làm gì!

Tiểu Long nhìn Tần, khịt mũi:

- Tao về luôn nhé!

Quý ròm, nhỏ Hạnh không nói gì, chỉ mỉm cười giơ tay chào chủ nhân, rồi lật đật rảo bước.

Nhà thằng Tần không cách xa nhà nhỏ Hạnh bao lăm. Ra khỏi nhà Tần, quẹo trái, theo đường Nguyễn Duy Dương xuôi về phía kinh Tàu Hủ vài trăm mét sẽ gặp đường Trần Hưng Đạo, tức là đường nhỏ Hạnh ở.

Nhưng bữa nay nhỏ Hạnh không quẹo trái. Vừa ra khỏi cửa, nó nhanh nhẹn quẹo phải, đi về hướng Ngã Sáu Chợ Lớn khiến Tiểu Long ngơ ngát:

- Hạnh lộn rồi! Sao đi hướng này?

Quý ròm tặc lưỡi:

- Cứ đi đi! Không lộn đâu!

- Tụi mình không về nhà! – Nhỏ Hạnh chớp mắt.

Tiểu Long "à" một tiếng rồi gật gù ra vẻ hiểu biết:

- Hạnh định dẫn tụi này lên Ngã Sáu ăn bánh cuốn chứ gì?

Quý ròm cười hích hích:

- Mày sao lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện ăn uống thế hở mập?

- Ủa, không phải hở? – Tiểu Long bẽn lẽn đưa tay quẹt mũi – Thế tụi mình đi đâu đây?

Nhỏ Hạnh trả lời Tiểu Long bằng cách quẹo phải thêm lần nữa.

Lúc này ba đứa đang rảo bước trên lề đường Nguyễn Chí Thanh.

Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Mày đã đoán ra tụi mình đi đâu chưa?

Tiểu Long lắc đầu:

- Chưa.

Nhỏ Hạnh giải thích, chân vẫn không giảm tốc độ:

- Tụi mình bí mật lẻn vào vườn nhà Tần.

- Ra vậy!

Tiểu Long thở phào. Bây giờ thì nó đã hiểu. Hai đứa bạn nó định đi đường vòng để bọc trở lại vườn nhà thằng Tần từ mé sau.

Nhưng Tiểu Long lại thắc mắc chuyện khác:

- Tụi mình lẻn vào vườn nhà nó chi vậy?

Quý ròm nhún vai:

- Để điều tra xem trong đó có con rắn nào không!

Tiểu Long giật mình:

- Bộ mày và Hạnh nghi thằng Tần bịa ra chuyện này hở?

- Ừ! – Quý ròm tặc lưỡi – Rắn thường sống ở thôn quê. Vì vậy khó mà tin được trong vườn nhà thằng Tần có rắn hổ mang.

Tiểu Long cãi:

- Nhưng vườn nhà nó cây cối nhiều thế kia …

Quý ròm không buồn bắt bẻ bạn, mà liếm môi nói:

- Tiểu Long nè!

- Gì?

- Trong những ngày vừa qua ấy mà!

- Những ngày vừa qua sao?

- Tao tìm được một bài báo về đề tài thiên nhiên và môi trường hay lắm.

Thấy Quý ròm đột ngột bẻ lái câu chuyện, Tiểu Long cau mày:

- Sao tự dưng mày lại nói đến chuyện này?

Phớt lờ vẻ nôn nóng của bạn, Quý ròm tỉnh bơ tiếp:

- Theo như bài báo nói thì trong rừng có cỏ, có các loại thực vật như dương xỉ, như các loài dây leo, mày ngẫm xem có đúng không?

- Ờ, ờ, đúng!

- Có cỏ tất nhiên có động vật ăn cỏ, có thỏ hươu, nai xuất hiện, đúng không?

- Ờ, ờ …

- Có những con này tất nhiên có những động vật ăn thịt như hổ, báo, sư tử, đúng không?

Thấy Quý ròm nói lòng vòng cả buổi, Tiểu Long đã sốt ruột lắm. Nhưng nó vẫn cố kềm chế, đưa tay gãi đầu:

- Ờ, ờ …

Quý ròm vẫn thản nhiên, thao thao:

- Rồi khi những con vật này chết đi, xác của chúng được các vi sinh vật phân giải thành chất dinh dưỡng quay lại nuôi sống các loại thực vật. Cứ như vậy, chu kỳ này xoay tròn tạo nên một môi trường sinh tồn tự nhiên trong đó các loại vi sinh vật, thực vật và động vật sống dựa vào nhau. Cái đó gọi là sự cân bằng hệ thống sinh thái, mày ngẫm xem có đúng không?

Tới đây thì Tiểu Long hết nhịn nổi. Nó chả buồn "ngẫm xem" nữa. Mà nhăn nhó hỏi lại:

- Những chuyện đó thì liên quan vì đến vườn nhà thằng Tần?

- Liên quan chứ sao không liên quan! – Quý ròm cười khì – Bởi vì căn cứ theo kết luận đó, rắn chỉ có thể sinh sống ở thôn quê nơi có nhiều ếch nhái, chim chuột chứ không thể sống trong vườn nhà thằng Tần được!

- Trời ơi là trời! – Tiểu Long đưa tay ôm đầu giọng thảm não – Chỉ có vậy mà mày bắt tao phải dỏng tai nghe mày diễn thuyết suốt cả một ngày trời vậy hở ròm?

Quý ròm hấp háy mắt:

- Tao nói vậy là đã tóm gọn đi nhiều rồi đấy!

Tiểu Long ấm ức định lên tiếng sừng sộ nhưng nó chưa kịp mở miệng, nhỏ Hạnh đã suýt khẽ:

- Cẩn thận! Coi chừng Tần nghe thấy!

Tiểu Long ngước lên, thấy vườn nhà thằng Tần đã hiện ra trước mắt. Nó bước lại sát hàng rào, nhìn qua kẽ lá dòm dỏ một hồi rồi ngoảnh đầu ra sau, thì thào thông báo:

- Thằng Tần không có trong vườn.

Quý ròm hắng giọng:

- Vậy tụi mình chui vào đi!

Tiểu Long ngần ngừ:

- Nhỡ trong vườn có rắn thật thì sao?

Quý ròm sầm mặt:

- Bộ mày muốn tao trình bày tiếp về đề tài cân bằng sinh thái nữa hở mập?

Nghe Quý ròm hù doạ, Tiểu Long thè lưỡi một cái rồi khom người vẹt một kẽ hở chỗ hàng rào, lồm cồm chui vô.

Ở đằng sau, Quý ròm và nhỏ Hạnh lặng lẽ chui theo.

Vừa đặt chân vào bên trong, Tiểu Long vươn người định đứng dậy, Quý ròm đã quát giật:

- Ngồi xuống! Bộ mày không sợ thằng Tần trông thấy hả ?

Tiểu Long vội thụp người xuống:

- Nó đâu có trong vườn.

- Không cần phải ra vườn, chỉ đứng trong nhà nhìn ra, nó vẫn có thể trông thấy tụi mình.

- Vậy tụi mình ngồi mãi ở đây à? – Tiểu Long khịt mũi.

- Sao lại ngồi? Tụi mình bò đi!

- Bò đi đâu?

Nhỏ Hạnh lên tiếng:

- Bò lại chỗ cây dừa.

Tiểu Long giật thót:

- Chi vậy?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Xem thử trong bộng cây có con rắn nào không!

Tiểu Long nghe như có một luồng điện chạy qua người. "Võ sư vô địch đại lực sĩ" xưa nay không sợ ai nhưng với rắn hổ mang, võ sư hơi ngán. Với rắn thì khó mà giở võ ra được! Tiểu Long nghĩ bụng và lo lắng hỏi lại:

- Thế nếu …

- Mày đừng lo? – Quý ròm cắt ngang – Trong bộng cây đó chả có con rắn nào đâu?

Nhưng dù sao mình vẫn phải kiểm tra cho chắc chắn.

Quý ròm đập tay lên ngực, suýt chút nữa nó đã đứng bật dậy để ra oai:

- Cái đó người ta gọi là tinh thần khoa học, hiểu chưa hở mập?

Nghe bạn nói vậy, Tiểu Long hơi yên lòng được một chút. Nhưng rồi nó lại băn khoăn:

- Thế nếu trong vườn nhà thằng Tần không có con rắn nào thì sao?

- Thì tụi mình sẽ điều tra xem tại sao thằng Tần lại bịa ra chuyện đó để ngăn cản mọi người ra vườn!

- Thôi, hành động nhanh lên kẻo không kịp! – Nhỏ Hạnh giục.

Tiểu Long liếm môi:

- Vậy tôi bò trước nhé!

Gọi là bò nhưng chẳng đứa nào chịu chống tay chống đầu gối xuống đất. Ba đứa chỉ cúi người đi lom khom đằng sau các gốc cây, từng bước lần về phía cây dừa mọc cạnh hàng rào bên tay trái.

Nhưng cả bọn mới di chuyển được một quãng ngắn, Quý ròm đã hốt hoảng lào thào:

- Ngồi xuống! Thằng Tần ra kìa!

Quả nhiên, lúc đó Tần đang từ trong nhà bước ra. Không nghĩ trong vườn có người đang ẩn nấp, nó ung dung đi thẳng lại chỗ cây dừa.

- Thấy chưa! – Quý ròm huých khuỷu tay vào hông Tiểu Long – Nếu chỗ đó là hang rắn hổ mang, chẳng khi nào thằng Tần lại đi đứng hiên ngang như vậy!

- Tại nó đã bôi sẵn thuốc! – Tiểu Long khụt khịt mũi.

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Có bôi sẵn thuốc thì nó cũng rón ra rón rén chứ chẳng dám xộc thẳng lại chỗ gốc dừa như thế đâu!

- Xem kìa!

Tiếng nhỏ Hạnh kêu khẽ khiến Tiểu Long và Quý ròm ngưng ngay cuộc đấu khẩu, căng mắt nhìn về phía Tần.

Lúc này Tần đang đứng quay mặt vô hàng rào.

Quý ròm cười hích hích:

- Chắc nó chuẩn bị tè bậy!

Câu nói của Quý ròm làm nhỏ Hạnh đỏ mặt. Nó đấm tay thùm thụp lên lưng bạn:

- Quý toàn nói bậy không hà!

Quý ròm nhăn nhó:

- Bậy gì …

Nhưng Quý ròm không nói được hết câu. Trước mặt nó, thằng Tần đang làm những bộ điệu rất kỳ quái khiến nó mới thốt được hai tiếng đã há hốc miệng.

Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đang thô lố mắt nhìn chòng chọc về phía Tần, mặt đứa nào đứa nấy không giấu vẻ kinh dị.

Thằng Tần không tè bậy. Nhưng bộ lịch của nó nom kỳ quặc không thể tả.

Tần áp tay vô ngực rồi xòe ra phía trước rồi lấy bàn tay này đập lên lưng bàn tay kia, tiếp đó dùng cạnh của hai bàn tay chặt vào ngực, trông cứ như nó đang luyện một thứ "tà thuật" nào đó.

Bọn Quý ròm chưa hết sửng sốt đã thấy Tần chỉ tay lên trời rồi vẫy vẫy hai cánh tay y như người đang tập bơi. Rồi nó nhoẻn miệng cười, đầu hết ngoẹo bên này lại ngoẹo bên kia.

Quý ròm ngẩn tò te:

- Nó làm trò gì thế nhỉ?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Nó bị điên mày ạ.

Nhỏ Hạnh không nói gì nhưng nhìn cái cách nó đẩy gọng kính trên sống mũi, hai đứa bạn nó thừa biết nó cũng hoang mang ghê lắm!

Lúc này, Tần đã thôi múa may. Nó ngồi xuống cạnh gốc dừa, móc trong túi áo ra một thứ gì đó rồi nhét giấm giúi vào "hang rắn".

Tiểu Long hắng giọng:

- Chắc nó đang cho rắn ăn!

- Rắn ăn cái đầu mày! – Quý ròm nổi sùng – Tao đã bảo không có rắn mà mày cứ "rắn, rắn" hoài!

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Chẳng ai cho rắn ăn theo cái cách như thế cả !

Thấy cả hai bạn đều lên tiếng phản bác, Tiểu Long rụt cổ ngồi im, mắt chăm chú nhìn ra phía trước.

Sau khi bỏ cái vật bí mật vào bộng cây, Tần đứng lên, rảo bước vào nhà.

Nhưng mới đi được vài ba bước, không hiểu sao nó bỗng đứng lại, ngoảnh mặt nhìn về phía bọn Quý ròm đang nấp.

Chương 7

Mặt xanh lè, Tiểu Long nói bằng giọng giọng run run.

- Nguy rồi! Nó đã phát hiện ra tụi mình!

- Khẽ nào! – Quý ròm hừ mũi.

Nhỏ Hạnh thì thầm trấn an:

- Tần không thể nào trông thấy được tụi mình đâu!

Nhưng Tần có vẻ như muốn chứng minh ngược lại nhận định của nhỏ Hạnh. Nó đứng tại chỗ, mắt láo liên nhìn về phía bọn Quý ròm một lúc rồi từ từ tiến lại.

Tần vừa đi vừa nói:

- Còn nấp nấp trốn trốn gì nữa!

Quý ròm quay sang Tiểu Long, thấy thằng này méo xệch miệng và cựa quậy người định đứng lên, nó liền nắm chặt tay bạn:

- Gượm đã! Nó chả thấy gì đâu, chỉ đánh đòn gió để hù dọa thôi!

Như để trả lời Quý ròm, Tần nhếch mép:

- Đứng lên đi! Tao thấy ba đứa tụi mày rồi!

Đến nước này thì ngay cả Quý ròm cũng hoàn toàn mất tự tin. Nó chống tay vào gối định đứng dậy thì bỗng có tiếng sột soạt phát ra từ phía sau lưng.

Rồi tiếng thằng Cung đột ngột vang lên từ phía sau:

- Ai mà thèm nấp! Tụi tao mỏi chân nên ngồi nghỉ mệt chứ bộ!

Tiếp theo là tiếng thằng Quang cười hê hê:

- Mày làm như tụi tao sợ mày lắm vậy!

Tần chống hai tay vào hông, hừ mũi:

- Kẻ trộm hẳn nhiên phải sợ chủ nhà rồi!

- Không được vu khống bậy bạ à nha! Tụi tao ở ngoài đường chứ không có chui vào vườn nhà mày như ba tên trộm khác à!

Lần này bọn Quý ròm nghe rõ là tiếng thằng Dưỡng, và cái câu nói đầy "ẩn ý" của nó khiến đứa nào đứa nấy giật thót, liền sè sẹ ngoái cổ nhìn lại phía sau.

Không ngoảnh lại còn đỡ, vừa ngoảnh lại, bọn Quý ròm run bắn như chạm phải điện, suýt chút nữa xỉu lăn đùng ra đất. Thì ra vị trí ẩn nấp của bọn Quý ròm chỉ có thể che mắt được thằng Tần đứng phía trong, còn với những cặp mắt từ ngoài hàng rào thò lỏ chĩa vô, ba đứa nó hiện ra lồ lộ y như các diễn viên điện ảnh đang hí hửng phơi mình trước ống kính quay phim vậy.

Sát phía ngoài hàng rào, lúc này Cung, Dưỡng và Quang đang đứng vịn cọc dậu trố mắt nhìn chòng chọc vô trong, tất nhiên trông thấy bọn Quý ròm rõ mồn một.

Sự cố xảy ra bất ngờ đến mức Tiểu Long luống cuống chắp hai tay lại.

- Mày làm gì thế? – Quý ròm hừ mũi.

Tiểu Long liếm môi:

- Tao lạy tụi nó.

Suýt chút nữa Quý ròm đã phì cười. Phải cố lắm nó mới ngậm chặt miệng được.

Đám thằng Dưỡng dĩ nhiên thấy rõ cảnh Tiểu Long "lạy lục". Nhưng tụi nó vẫn phớt lờ.

Quang oang oang:

- Muốn bắt trộm phải bắt cho đúng người! Đừng để kẻ trộm thoát, còn người lương thiện thì bị hàm oan à nghen!

Giọng thằng Quang rõ tinh quái. Nó nói tới đâu, tụi Quý ròm nghe bụng giật thon thót tới đó. Đã thế, Cung và Dưỡng vừa nheo mắt nhìn tụi Quý ròm vừa cười khành khạch, hùa theo:

- Đúng rồi đó! Đúng rồi đó.

May mà thằng Tần vẫn không hay biết gì. Nghe tới thằng Dưỡng bép xép một hồi, nó nhếch môi hừ giọng:

- Chả oan ức gì với tụi mày sất! Nếu không phải có ý đồ đen tối, chẳng ai lại ngồi nghỉ chân ngay cạnh hàng rào nhà người ta cả!

- Hê hê, nói thế mà cũng nói! – Cung vênh mặt – Ở ngoài đường, tụi tao muốn ngồi ở đâu tụi tao ngồi chứ!

Rồi nhìn về phía tụi Quý ròm. Cung ranh mãnh tiếp:

- Khi nào bắt gặp tụi tao chui vào vườn nhà mày ngồi, thu lu sau mấy bụi cây mày hẵng kết tội!

Tụi Quý ròm biết thân biết phận, mặc cho bọn thằng Cung châm chích, chòng ghẹo, vẫn nín thở ngồi im. Cho đến lúc này, tụi nó đã lờ mờ đoán ra ba đứa kia chỉ cố tình làm cho tụi nó giật mình chơi chứ thực sự chẳng có ý định tố cáo với chủ vườn.

Nghe thằng Cung bắt bẻ, Tần dường như cũng biết mình đuối lý, bèn tìm cách gỡ gạc:

- Hừ, nếu tụi mày chui vào vườn nhà tao thì còn nói gì nữa. Lúc đó, lũ rắn độc trong vườn đã mổ tụi mày chết ngoẻo rồi còn đâu!

Thấy Tần giở giọng hù dọa, bọn thằng Cung không nhịn được, gập người cười sặc sụa. Đằng sau bụi cây, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng không hẹn mà cùng đưa tay lên bụm miệng.

Tất nhiên, cũng như tụi Quý ròm, chính vì không tin trong vườn nhà thằng Tần có rắn, tụi thằng Cung mới kéo nhau đến đây rình mò. Rồi thấy tụi Quý ròm chui vào trong vườn ngồi cả buổi mà chẳng có lấy một con rắn nhép bò ra "chào hỏi", bọn thằng Cung càng khẳng định chuyện rắn rết của Tần chỉ là chuyện bịa. Vì vậy, thấy thằng Tần tiếp tục đem lũ rắn ra "trộ", bọn thằng Cung mới cười nghiêng cười ngửa như thế.

- Chẳng có gì đáng cười cả! – Sự cười cợt của đối phương khiến Tần đỏ bừng mặt, nó nghiến răng ken két – Nếu không tin. tụi mày cứ đặt chân vào bên trong hàng rào xem!

Bọn thằng Cung gật đầu lia:

- Tin chứ!

- Tụi tao tin mày lắm.

- Không tin mày thì biết tin ai!

Thằng Tần đâu phải đứa ngốc nghếch. Nghe giọng lưỡi của đối phương, nó biết thừa tụi này đang nhạo báng mình. Nhưng không có cớ gì để gây gổ, nó bèn lảng sang chuyện khác:

- Họp nhóm xong rồi, sao tụi mày không về mà loanh quanh chỗ nhà tao chi vậy?

- Xì! Quang nhún vai – Ai mà thèm loanh quanh chỗ nhà mày! Tụi tao tình cờ đi ngang qua đây chứ bộ!

Tần chớp mắt, giọng ngờ vực:

- Tụi mày nói thật không đấy?

- Sao lại không thật! Quang cười khảy. Rồi nó vung tay:

- Bây giờ tụi tao về đây! Đứng ở đây mày lại nghi này nghi nọ!

Nói xong, Quang quay mình rảo bước.

- Ừ, tụi tao về nhé!

Dưỡng cũng giơ tay chào Tần, láu táu nói rồi hối hả chạy theo Quang.

Cung là đứa cuối cùng rời khỏi hàng rào.

Nhưng thằng này trước khi bỏ đi, còn tinh quái đánh mắt về chỗ bọn Quý ròm nấp, chép miệng bâng quơ:

- Sau khi tụi tao đi rồi, nếu còn ai lẩn quất trong vườn nhà mày, tụi tao không chịu trách nhiệm đâu đấy!

- Về thì về lẹ đi! Mày đừng có vờ vịt nữa!

Tần "xì" một tiếng, mắt vẫn không rời ba đứa bạn khả nghi.

Nó đứng đó lâu thật lâu. Chờ đến khi bọn thằng Cùng đi xa rồi, nó mới thở phào nhẹ nhõm và trở gót vào nhà.

Nhưng xem ra Tần vẫn chưa yên tâm hẳn. Cứ đi vài ba bước, nó lại ngoảnh đầu nhìn ra sau. Thậm chí, khi đã vào tới nhà rồi, nó vẫn không chịu "biến", cứ đứng thập thò chỗ hàng hiên, láo liên nhìn ra.

Sự cảnh giác của Tần khiến bọn Quý ròm không dám nhúc nhích.

Tiểu Long nơm nớp đánh mắt sang Quý ròm:

- Giờ tính sao hở mày?

- Cứ ngồi yên đã!

Quý ròm thờ ơ đáp, mắt vẫn không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Tần.

Tiểu Long nghe lời bạn, ngồi yên được một lát, lại ngứa miệng:

- Thế lát nữa mình có bò lại chỗ gốc dừa không?

Đang vô kế khả thi, lại nghe thằng mập luôn miệng hỏi tới hỏi lui, Quý ròm bực mình:

- Cái đó phải hỏi thằng Tần.

Câu trả lời lạ lùng của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Sao lại hỏi nó?

- Hỏi nó xem nó có chịu vô nhà hay không? Chứ nếu nó cứ đứng mãi chỗ cửa ngó ra thì mình đành phải ngồi chết gí ở đây đến già thôi!

Biết thằng ròm nổi quạu, Tiểu Long liền im thít. Nhưng lần này nó cũng chỉ nín thinh được một lúc thôi, bởi nếu nín thinh hoài thì nó đâu phải là thằng Tiểu Long hay hỏi. – Hay là mình chui trở ra ngoài? – Tiểu Long lại ngập ngừng "góp ý". Không được đâu, Long ơi! – Nhỏ Hạnh hắng giọng đáp – Tần đang đứng đó, túi mình chui ra là nó thấy liền!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Thế, chẳng lẽ tụi mình ngồi đây đến tối ư?

Nhỏ Hạnh liếc mắt vào phía trong:

- Hạnh nghĩ Tần sẽ bỏ đi ngay bây giờ thôi!

Nhưng thằng Tần chẳng có dấu hiệu gì sắp bỏ đi như nhỏ Hạnh đoán. Có vẻ như nó rất sợ người lạ chui vào khu vườn bí mật của nó nên nó cứ quanh quẩn mãi chỗ cửa.

Trong khi bọn Quý ròm nhấp nha nhấp nhổm, thình lình có tiếng gọi khẽ từ phía sau. Ba đứa giật mình ngoái lại, ngạc nhiên thấy thằng Cung đang lom khom lấp ló chỗ hàng rào, chả biết nó quay lại từ bao giờ.

- Mày chưa về à? – Quý ròm hỏi.

Cung cười hì hì:

- Tụi mày còn kẹt trong này, tụi tao nỡ nào bỏ về!

Cung nhìn vẻ mặt đang nghệt ra của tụi Quý ròm, nheo mắt hỏi:

- Tụi mày phát hiện ra bí mật gì trong khu vườn này chưa?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thằng Tần vừa giấu một vật gì đó trong bộng dừa.

Cung mở to mắt:

- Vật gì vậy?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Xa quá, túi này không trông rõ!

Tiểu Long đánh mắt vào trong nhà:

- Tụi tao định lần tới đó xem nhưng thằng Tần canh kỹ quá.

- Được rồi! – Cung gật gù – Bây giờ tụi tao sẽ vòng ra cửa trước đánh lạc hướng nó, còn tụi mày ở đây cố khám phá xem đó là vật gì nhé?

Quý ròm cảnh giác:

- Sao tự dưng mày tốt với tụi tao thế?

Cung nhe răng cười:

- Cái này gọi là hợp tác! Tụi mày phát hiện được điều gì, nhớ kể lại cho tụi tao nghe với!

Nói xong, không đợi bọn Quý ròm đồng ý hay không, Cung thụp đầu xuống, biến nhanh như khói.

Chắc nó đi gặp tụi thằng Dưỡng, thằng Quang để thực hiện kế hoạch! Quý ròm nghĩ và ngoảnh đầu nhìn chăm chăm vào trong nhà.

Chương 8

Quả như Cung dự liệu, tụi Quý ròm chờ một lát đã thấy thằng Tần hấp tấp bỏ vào nhà.

Quý ròm khấp khởi:

- Tụi mình hành động được rồi đấy! Thằng Tần bận "tiếp khách" rồi!

Tiểu Long liếm môi:

- Bây giờ tụi mình bò lại chỗ gốc dừa hả?

- Sao mày lẩm cẩm thế hở mập? Chứ chẳng lẽ lại bò thẳng vô nhà cho thằng Tần nắm tóc!

Quý ròm nổi sùng gắt, rồi không để Tiểu Long kịp mở miệng phân bua, nó lúp xúp chạy trước, thẳng về phía cây dừa cạnh hàng rào mé trái. Tiểu Long và nhỏ Hạnh lập tức nối gót theo sau.

Ba đứa chạy lom khom sau những bụi cây, trống ngực đập thình thịch.

Tuy biết rõ lúc này "ba vị khách quý" là Cung, Quang, Dưỡng đã lọt vào nhà và đang tìm cách giữ chân Tần, không cho thằng này bén mảng ra vườn, tụi Quý ròm vẫn không hoàn toàn yên tâm. Ba đứa vừa di chuyển vừa nơm nớp dán mắt vào nhà, sẵn sàng ngồi thụp xuống bất cứ lúc nào nếu bất trắc xảy ra.

Nhưng tụi Quý ròm đã quá lo xa. Cho tới khi tụi nó tiến sát đến mục tiêu, thằng Tần vẫn không hề ló dạng.

Nhỏ Hạnh chống hai tay lên đầu gối, cúi đầu nhìn vào bộng cây tối om om nói:

- Long thò tay vào xem đi!

Tiểu Long xanh mặt:

- Ý, không được đâu! Nhỡ có rắn hổ mang trong đó thật, nó mổ cho một phát thì khốn!

- Rõ là đồ thỏ đế! – Quý ròm hừ giọng – Tao đã bảo không có rắn sao mày cứ són ra quần mãi thế!

Nói xong, Quý ròm ngồi xuống trước bộng cây Nó xăn tay áo, dõng dạc:

- Xem đây nè!

Trước ánh mắt thán phục của hai bạn, Quý ròm hùng hổ thò tay ra. Nhưng nó chỉ hùng hổ được có một chút xíu. Khi sắp chạm tới bộng cây, nó bỗng rụt tay lại:

- Quên nữa!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Quên chuyện gì?

Quý ròm huơ tay.

- Kiếm cho tao một khúc cây!

- Chi vậy?

- Để thò vào trước cho chắc ăn chứ chi!

Tiểu Long cười hí hí:

- Tưởng sao! Vậy mà khi nãy bày đặt chê tao! Tuy nói vậy, Tiểu Long vẫn nhặt một khúc cây khô gần đó đưa cho bạn.

Quý ròm thò khúc cây vào bộng dừa, miệng bào chữa:

- Tao đâu có sợ rắn! Tao chỉ sợ chuột chạy ra!

Nghe nói tới chuột, nhỏ Hạnh bất giác thối lui một bước. Đối với nó, rắn hay chuột gì cũng đều đáng sợ như nhau. Nhưng Quý ròm thò cây khua khoắng một hồi vẫn chẳng thấy có động tình gì.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Chả có gì trong đó đâu Quý ơi!

- Ừ.

Quý ròm gật đầu và vứt khúc cây qua một bện, nó rụt rè thò tay vào trong dừa, thận trọng sờ soạng.

Đang mò mẫm, Quý ròm bỗng kêu theo một tiếng và hoảng hốt rụt tay ra.

Tiểu Long xanh mặt:

- Gì vậy? Con gì cắn mày hả?

Nhỏ Hạnh xanh mặt theo kiểu khác:

- Quý hét tướng như thế, Tần nghe thấy bây giờ!

Quý ròm giơ bàn tay lên trước mặt săm soi, giọng chưa hết sợ hãi:

- Có con gì mổ vào tay tao.

- Con gì là con gì? – Tiểu Long nín thở.

- Chả biết nữa! Cái mỏ nó nhọn nhọn. Nhỏ Hạnh cầm bàn tay Quý ròm đưa lên sát mắt nghiêng ngó một hồi rồi nhíu mày:

- Nó mổ chỗ nào đâu?

Quý ròm tính đưa tay chỉ, nhưng nó tìm hoài vẫn chẳng thấy vết mổ đâu:

- Ờ … ờ … sao chẳng thấy …

Nhỏ Hạnh buông bàn tay Quý ròm ra, "xì" một tiếng:

- Quý chỉ phịa.

Rồi không nói không rằng, nó ngồi xuống thò tay vào trong bộng cây.

- Tôi không phịa đâu! Hạnh đừng thò tay vào, nguy hiểm lắm! Nhưng nhỏ Hạnh phớt lờ. Trong thoáng mắt, nó thu tay về, miệng nói:

- Đây rồi!

Tiểu Long và Quý ròm trố mắt dòm, ngạc nhiên khi thấy trên tay nhỏ Hạnh một con chim bồ câu bằng thạch cao.

Nhỏ Hạnh sờ lên mỏ chim:

- Khi nãy Quý đụng phải cái mỏ chim này nè.

- Ờ, chắc vậy! – Quý ròm tẽn tò – Thế mà tôi cứ tưởng …

Rồi nó đánh trống lảng:

- Con chim này chắc do thằng Tần bỏ vào khi nãy!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nó bỏ con chim vào đây để làm gì thế nhỉ?

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Thật khó hiểu!

- Ừ, khó hiểu ghê! – Quý ròm nhanh nhẩu hùa theo.

Tiểu Long gãi đầu:

- Thế bây giờ tụi mình làm gì?

- Đặt con chim vào chỗ cũ rồi về!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa trả con chim vào lại trong bộng cây. Câu trả lời gọn lỏn của nhỏ Hạnh không làm Tiểu Long thỏa mãn tí ti nào. Nhưng nó nghĩ đến nát óc vẫn không nảy được sáng kiến nào, đành lúp xúp chạy theo hai bạn, lần đến chỗ khi nãy tụi nó chui vào.

Sáng hôm sau, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh vừa ôm cặp bước qua khỏi cổng trường đã thấy bọn thằng Cung ngồi đợi sẵn ở trước hàng hiên.

Vừa thấy tụi Quý ròm trờ tới, Cung ôm ngực:

- Ôi, vất vả quá!

Quý ròm nheo mắt:

- Giở trò gì thế mày?

- Vất vả thì tao kêu vất vả, chả giở trò gì cả.

Quang giải thích:

- Chiều hôm qua tụi tao phải bày đủ mưu kế mới kềm chân được thằng Tần trong nhà đấy.

Dưỡng tặc lưỡi:

- Nó cứ thắc mắc hoài. Nó hỏi tại sao tụi tao không về luôn mà quanh lại nhà nó chi vậy?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thế các bạn trả lời sao?

- Tụi này bảo tụi này đã định về nhưng chưa kịp cất bước đã thấy khát nước quá, thế là chạy vào nhà nó xin nước uống.

Tiểu Long cười hi hi:

- Nói thế đời nào nó tin.

Dưỡng nhún vai:

- Ừ, chả rõ nó có nghi ngờ gì không mà cứ bắt tụi tao ngồi chơi để nó chạy ra vườn hái mận vào cho tụi tao ăn. Nó bảo ăn mận vào sẽ hết khát ngay!

Tiểu Long rùng mình:

- Thế tụi mày làm sao?

- Tụi tao liền sầm mặt giận dữ chứ làm sao. – Cung cười tít mắt – Tụi tao bảo tụi tao chỉ muốn uống nước thôi, chứ không phải kiếm cớ vào đây để được ăn này ăn nọ. Nếu nó hái mận vào chiêu đãi, chẳng khác nào nó đánh giá tụi tao là đồ ham ăn ham uống!

Quý ròm cũng toét miệng cười:

- Ừ, mẹo của tụi mày hay thật đấy!

- Dĩ nhiên rồi! – Cung vênh mặt – Thấy tụi tao phản ứng ghê quá, thằng Tần không đòi ra vườn nữa. Nó lấy nước cho tụi tao uống. Tụi tao vừa uống vừa bàn về … đề tài thuyết trình.

Quang nhíu mày:

- Lạ một điều là lần này nó không buồn giục tụi tao ra về như hồi chiều nữa.

- Chẳng có gì lạ cả! – Nhỏ Hạnh tủm tỉm. – Bởi vì lúc đó Tần đã làm xong việc của mình rồi.

- Việc gì thế? – Bọn thằng Quang ba cái miệng cùng há hốc.

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã nhanh nhẩu kể lại những gì nó và hai bạn đã nhìn thấy trong vườn.

- Ra vậy! – Quang thở đánh thượt.

Dưỡng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ thằng Tần đang luyện bùa ngãi gì?

- Tao cũng nghi lắm! – Tiểu Long nói – Nếu không nó đã chẳng huơ tay múa chân loạn xị như thế!

Cung thu nắm tay:

- Hay là tụi mình cứ hỏi thẳng thằng Tần, xem nó giải thích ra sao?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Theo Hạnh, tụi mình tiếp tục bí mật theo dõi thì hay hơn!

Tần không biết tụi bạn đã khám phá ra những hành động kỳ quặc của mình. Vào lớp, nó vẫn tỉnh bơ trò chuyện, cười đùa như không có gì xảy ra. Trong khi đó những đứa kia nhìn nó chăm chú, âm thầm dò xét.

Quang quay xuống thì thào vào tai Dưỡng:

- Đúng rồi mày ạ.

- Gì?

- Thằng Tần ấy mà. Nãy giờ tao thấy nó có gì khang khác. Đúng là nó đang luyện bùa.

Dưỡng liếc qua chỗ Tần ngồi, sợ sệt mấp máy môi:

- Ừ, bây giờ tao mới để ý! Tự nhiên tao cũng thấy ghê ghê!

- Này! – Tần ngoảnh sang, thấy hai đứa tổ l viên đang xì xào liền nghiêm mặt – Không được nói chuyện trong giờ học đấy nhé! Thằng Quang mà không quay lên thì tao trừ điểm trật tự à!

Bị tổ trưởng hăm he, Quang hậm hực quay lên, bụng tức tối nhủ: Mày cứ làm tàng đi, ông mà khám phá ra mày đang làm chuyện vớ vẩn gì thì mày chết với ông!

Buổi chiều, nhóm thuyết trình tập trung tại nhà Tần vào lúc ba giờ như thường lệ.

Hôm qua, sau khi ra chơi ngoài vườn vào, hai đứa cuối cùng là Hiển Hoa và Cẩm Vân đã kịp đọc xong phần tư liệu của mình. Hôm nay cả nhóm sẽ bàn bạc về việc xây dựng dàn bài. Thoạt đầu, tổ 1 của thằng Tần cố kéo tổ 4 vào chung nhóm thuyết trình với mình nhằm "khai thác" kho kiến thức đồ sộ của nhỏ Hạnh. Nhưng thật bất ngờ, trong hai ngày vừa qua, những trang sách và những bài báo do các thành viên trong nhóm đem tới phong phú, dồi đào đến mức nhỏ Hạnh chả cần phải "ra tay nghĩa hiệp" bao nhiêu. Nó chỉ phải dồn tâm sức vào việc soạn dàn bài thuyết trình. Ngoài biệt danh "nhà thông thái", nhỏ Hạnh còn là "cây văn" của lớp nên với sự góp ý nhiệt tình của nó, công việc diễn ra trơn tru và nhanh chóng.

Chưa tới bốn giờ, dàn bài đã được soạn xong. Nhóm trưởng Tần xoa tay, cười híp mắt:

- Công việc trôi chảy không ngờ! Bây giờ chỉ còn phân công bạn nào viết ra nữa là chúng ta có thể thuyết trình thử được rồi!

- Còn phân công gì nữa! – Dưỡng nói – Đương nhiên người đó là Hạnh rồi!

Thằng Cung thấy việc gì tụi tổ 1 cũng đùn cho tổ 4, lấy làm gai mắt lắm. Nhưng kẹt một nỗi hiện nay nó đang cùng Quang, Dưỡng chung tay điều tra bí mật của thằng Tần nên không thể mở miệng cãi cọ với "đồng minh" được.

May làm sao nhỏ Hạnh nhận lời vui vẻ khiến sự ấm ức trong lòng Cung nguôi ngoai quá nửa:

- Vậy cũng được. Hạnh viết xong, các bạn đọc lại và góp ý cho Hạnh nhé!

Mỹ Linh chớp mắt:

- Thế bây giờ chúng ta làm gì!

- Ra vườn chơi như hôm qua chứ làm gì! – Cẩm Vân reo lên.

Hiền Hòa vỗ tay bôm bốp:

- Đúng rồi! Bữa nay chúng ta có thể tung tăng tha hồ!

- Ai nói bạn vậy? – Chủ nhà Tần trợn mắt gầm gừ, lúc này nó chợt cảm thấy hối hận về chuyện dàn bài thuyết trình được hoàn tất nhanh quá – Tôi nói trước, chơi gì thì chơi, tới năm giờ kém mười lăm tất cả cũng phải giải tán đấy!

Tụi Quý ròm và ba đứa Cung, Quang, Dưỡng hôm nay chẳng thắc mắc gì về quy định kỳ quặc của thằng Tần. Bây giờ tụi nó đã biết tỏng năm giờ là giờ thằng Tần "luyện bùa".

Cũng như hôm qua, trước khi dẫn các bạn ra vườn, thằng Tần chạy vào nhà trong bí mật "xức thuốc kỵ rắn". Dĩ nhiên lúc quay trở ra, mình mẩy nó nồng nặc mùi bạc hà.

Tần lại trèo lên tất cả các cây trong vườn hái trái cho bọn con gái. Tất nhiên, vẫn trừ cây dừa.

Hôm này Cẩm Vân không đòi uống nước dừa nữa. Nó đứng xa xa, nhìn lom lom vào chỗ bộng cây, tò mò hỏi:

- Từ hôm qua đến giờ, Tần có thấy con rắn hổ mang bò ra ngoài không?

- Có! – Tần gật đầu – Chiều hôm qua lúc tụi mình vào nhà, nó chui ra khỏi hang bò loanh quanh. Nó cũng thích dạo mát như người ta đi chơi phố vậy mà!

- Xạo ơi là xạo? – Thằng Quang chỉ tay vào người Tần, giọng châm biếm – Chiều hôm qua tụi tao đứng nhìn vào vườn nhà mày cả buổi, có thấy con rắn nào đâu?

Đang cao hứng lòe tụi con gái, Tần quên phắt mất cuộc đụng độ với bọn thằng Quang ngoài vườn. Nghe thằng này nhắc, nó giật mình chống chế:

- Mầy chả biết gì mà cũng nói! Khi tụi mày mò tới, con rắn đã chui trở vào hang rồi còn đâu!

Kim Em ngước mắt:

- Sao ba mẹ Tần không nghĩ cách giết hết lũ rắn trong vườn đi! Để chúng sống lúc nhúc bên cạnh, ghê quá hà!

- Kim Em đừng có xúi bậy! – Tiểu Long bất thần lên tiếng – Rắn là một động vật có ích, phải để chúng bắt chuột giùm mình chứ. Hơn nữa, nếu chúng ta giết chóc bừa bãi sẽ vô tình làm cho hệ thống sinh thái bị mất cân bằng đấy.

Tiểu Long hôm qua mới bị Quý ròm "lên lớp" một trận tơi bời, nay sực nhớ lại "bài học" liền ưỡn ngực ra oai khiến tụi bạn trố mắt dòm.

Tần khoái chí gục gặc đầu:

- Tiểu Long nói đúng quá!

Cẩm Vân hấp háy mắt:

- Bạn trở thành nhà "môi trường học" thật rồi hở Tiểu Long?

- Hì hì! – Dưỡng toét miệng cười – Tao sẽ đề nghị Quỹ bảo vệ động vật hoang dã kết nạp mày làm thành viên.

Tiểu Long càng cao hứng, lại bô bô:

- Không những không nên giết mà phải nuôi nó nữa, thậm chí phải kiếm bồ câu cho nó ăn mỗi ngày!

Lần này thì sự phấn khởi đã dắt Tiểu Long đi quá xa. Sáng nay trên lớp, tụi thằng Quang đã nghe kể về chuyện thằng Tần nhét con chim bồ câu bằng thạch cao vào trong bộng cây nên bây giờ nghe Tiểu Long ngứa miệng nhắc đến từ "bồ câu", tụi nó xanh mặt. hồi hộp đánh mắt sang Tần.

Nhỏ Hạnh đứng kế đó cũng mặt nhăn mày méo. Còn Quý ròm thì lo lắng túm vạt áo phía sau của thằng mập giật lia giật lịa.

Tới lúc đó, Tiểu Long mới hoảng hốt nhận ra mình vừa lỡ mồm lỡ miệng, liền im bặt.

Cũng may là Tần không lộ chút gì nghi hoặc. Nó đinh ninh Tiểu Long chỉ vô tình buột miệng thế thôi. Bởi vì nó không bao giờ ngờ chiều hôm qua thằng này cùng với Quý ròm và nhỏ Hạnh đã lọt vào trong vườn nhà nó êm ru như thế.

Chương 9

Lần này, để cho an toàn, đợi thằng Tần "luyện tà thuật" xong, sau đó lật đật chạy vào nhà đối phó với sự quấy rối của bọn thằng Cung, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mới bắt đầu vén rào sè sẹ chui vào vườn.

Hồi sáng, Dưỡng bảo tụi nó:

- Chiều nay tụi mình cứ y theo kế cũ. Sau khi họp nhóm xong, tụi tao giả vờ ra về. Chờ đến khoảng sáu giờ, tụi tao sẽ quay lại nhà nó bằng cửa trước, trong khi đó tụi mày cứ lẳng lặng chui vào vườn bằng ngả sau.

- Thế nếu thằng Tần thắc mắc, tụi mày sẽ nói sao?

Quý ròm nhướn mắt:

- Chẳng lẽ lại tiếp tục bảo là khát nước?

- Ai lại giở mủng cũ! – Dưỡng "xì" một tiếng – Lần này tụi tao sẽ tìm cách kéo nó ra khỏi nhà.

Dưỡng huơ tay, tự tin:

- Tụi tao rủ lên Ngã Sáu ăn bánh cuốn là dứt khoát nó đi ngay!

Mưu kế của thằng này quá tầm thường, chẳng có gì gọi là cao xa, vậy mà nó tuyên bố với vẻ hiu hiu tự đắc! Lúc đó, Quý ròm cười thầm thằng Dưỡng trong bụng nhưng không nói ra.

Không ngờ cái mưu chuột nhắt đó đem áp dùng vào một đứa có "tâm hồn ăn uống" vĩ đại như thằng Tần lại hiệu quả ghê gớm.

Bữa đó, tụi Quý ròm nấn ná trong vườn lâu ơi là lâu vẫn chẳng thấy thằng Tần đâu, biết ngay là nó đã tót ra khỏi nhà chạy theo tụi thằng Dưỡng lên Ngã Sáu Chợ Lớn rồi. Thoạt đầu tụi Quý ròm không nghĩ cuộc điều tra trong vườn lại kéo dài đến thế.

Cũng như chiều hôm trước, vừa đặt chân vào bên trong hàng rào, ba đứa lập tức rón rén lần tới chỗ cây dừa.

Chỉ có một điểm khác là bữa nay chính Tiểu Long giành phần thò tay vào "hang rắn". Nhà "võ sư vô địch đại lực sĩ" đã dũng cảm hơn không phải vì ngài hết sợ rắn cắn mà chẳng qua vì bây giờ ngài đã tin trong bộng cây kia đích thực không có một con rắn nào.

Trong khi nhỏ Hạnh và Quý ròm đứng bên cạnh căng mắt quan sát, bụng đinh ninh Tiểu Long sẽ lôi ra con chim bằng thạch cao thì thằng mập sau một hồi sờ soạng lại lấy ra một cái hộp đựng viết.

- Sao lại là cái này? – Nhỏ Hạnh chưng hửng!

- Chứ không cái này thì là cái gì?

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Con chim hôm qua đâu?

- Ai mà biết! – Tiểu Long nhún vai – Trong bộng cây chỉ có mỗi cái này.

Ba đứa trẻ chụm đầu vào săm soi cái hộp viết.

Quý ròm cắn môi:

- Đây chỉ là cái hộp đựng viết thông thường, chẳng có gì đặc biệt.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Chắc Tần lại đặt vào.

- Để làm gì vậy kìa? – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Ai lại "luyện bùa" bằng hộp viết?

- Không phải bùa ngãi gì đâu, Long đừng có nghe tụi thằng Quang nói bậy! – Nhỏ Hạnh nheo mắt.

- Nếu không, thằng Tần đặt những vật này vô bộng cây làm gì?

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Bây giờ mình đặt cái hộp viết vô chỗ cũ …

- Rồi thất thểu ra về như hôm qua? – Tiểu Long nói tiếp với vẻ phật ý.

- Không! – Nhỏ Hạnh hít vào một hơi – Mình sẽ nấp ở đâu đó.

Tiểu Long ngơ ngác:

- Chi vậy?

Quý ròm đáp thay nhỏ Hạnh:

- Để xem chuyện gì sẽ xảy ra với cái hộp viết chứ chi!

Vừa nói, Quý ròm vừa kéo tay Tiểu Long đi băng băng lại bụi mẫu đơn rậm rạp gần đó. Ở phía sau, nhỏ Hạnh lúi húi chạy theo.

Tiểu Long ù ù cạc cạc bước theo bạn.

Vừa thu mình sau bụi cây, nó mở miệng thắc mắc ngay:

- Tao chả hiểu gì cả! Chuyện gì sẽ xảy ra với cái hộp viết thế?

Quý ròm đập tay lên lưng bạn:

- Làm sao tao biết được!

Câu trả lời trớt quớt của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Không biết sao còn ngồi đây rình làm chi?

- Sao mày hỏi lắm thế hở mập? – Quý ròm nhăn mặt – Chính vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho nên mình phải rình xem đó là chuyện gì chứ!

- Thế này nè! – Thấy Quý ròm nạt nộ Tiểu Long ghê quá, nhỏ Hạnh liền ôn tồn giải thích:

- Hôm qua Tần đã đặt vào bộng cây một con chim, nhưng hôm nay con chim lại biến thành cái hộp viết, như vậy rõ ràng chỗ bộng cây đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiểu Lông chớp mắt:

- Thế không phải chính thằng Tần đã làm chuyện tráo đổi này sao?

Nhỏ Hạnh chép miệng:

- Chắc không phải đâu! Hạnh nghĩ …

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng ngưng bặt, mắt nhìn chòng chọc vào chỗ hàng rào kế cây dừa.

Thái độ khác lạ của nhỏ Hạnh khiến cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều ngước mắt nhìn theo.

Những gì đập vào mắt khiến cả ba sửng sốt. Từ bên vườn nhà hàng xóm, một con nhỏ lạ mặt đang loay hoay gỡ mớ dây leo quấn quít quanh hàng cọc dậu để chui vào trong vườn nhà Tần.

Con nhỏ trạc tuổi bọn Quý ròm, trắng trẻo xinh xắn với đôi mắt to và mớ tóc đen nhánh phủ sau vai. Chắc hẳn nó đã vào đây nhiều lần nên nom rất bạo dạn.

Đặt chân vào bên trong vườn, nó ung dung bước thẳng lại chỗ cây dừa.

Rồi với vẻ quen thuộc, nó ngồi xổm xuống thò tay vào bộng cây lôi cái hộp viết ra.

Con nhỏ mân mê cái hộp viết trên tay xoay qua xoay lại không biết bao nhiêu lần. Nhìn vẻ mặt rạng rỡ và nụ cười chúm chím trên môi nó, bọn Quý ròm biết là nó đang sung sướng lắm.

Nhỏ Hạnh nói khẽ:

- Thì ra đó là những món quà Tần tặng cho con nhỏ này.

Quý ròm hừ mũi:

- Thằng Tần tẩm ngầm tầm ngầm này ghê thật!

Tiểu Long hùa theo:

- Hèn gì nó nhất quyết không cho bạn bè ra vườn.

Quý ròm nghiến răng:

- Ngay từ đầu, thấy nó nhăn nhó khi nghe Hạnh bảo tụi mình sẽ tới họp nhóm ở nhà nó hằng ngày, tao đã nghi rồi!

Càng nói Quý ròm càng tức tối. Nó vung mạnh tay:

- Hừ, đã vậy nó còn dám bày ra chuyện rắn rết để lừa cả nhóm!

Quý ròm vung tay chỉ để cho hả tức thôi. Nào ngờ nó vung mạnh quá, khiến Tiểu Long đang ngồi nhấp nhổm kế bên bất ngờ bị huých ngay hông, ngã kềnh ra đất.

Tiểu Long đứng bật ngay dậy, la chói lói:

- Này, này …

Mới kêu được hai tiếng, sực nhớ ra tình cảnh trước mắt, Tiểu Long lập tức im thít và vội vã ngồi thụp xuống.

Nhưng đã muộn, con nhỏ ngồi xoay mặt về phía tụi Quý ròm đang nấp nên khi đứng lên khỏi bụi đây, Tiểu Long đã lọt ngay vào tầm mắt của nó.

Thấy có người thình lình xuất hiện, con nhỏ kia hơi hoảng.

Nó đứng thẳng người lên, mặt mày nhớn nhác. Tay nắm chặt cái hộp viết, nó nhìn trân trân về phía bụi cây, lo lắng và nghi hoặc.

Rồi có lẽ nghĩ rằng bóng người vừa thấp thoáng kia chính là thằng Tần đang tìm cách trêu nó, mặt con nhỏ từ từ dãn ra.

Nó nhoẻn miệng cười và chậm chạp tiến lại.

Tiểu Long quýnh quáng níu tay Quý ròm:

- Giờ sao mày?

- Còn sao với trăng gì nữa! – Quý ròm làu bàu – Mày đã làm lộ béng hết rồi, chỉ còn cách chường mặt ra thôi!

Nói xong, Quý ròm liền nhô đầu lên khỏi chỗ nấp.

Đinh ninh người trốn sau bụi cây là thằng Tần, bất ngờ thấy một đứa lạ hoắc lạ huơ thò đầu ra, con nhỏ kia giật mình bước lui một bước, miệng ú ớ.

Như để làm cho đối phương kinh hoảng hơn nữa, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lục tục bước ra theo.

Quả nhiên sự xuất hiện "rầm rộ" của bộ Quý ròm khiến con nhỏ luống cuống thấy rõ.

Tiểu Long cười hì hì:

- Bạn đừng sợ! Tụi này là bạn học với Tần đấy!

Lời trấn an của Tiểu Long xem ra chẳng hiệu quả tí ti ông cụ nào.

Con nhỏ lạ bước lui thêm một bước nữa, miệng vẫn lắp ba lắp bắp không thành tiếng.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Bạn tên gì vậy?

Nụ cười thân thiện của nhỏ Hạnh dường như làm con nhỏ hơi yên tâm được một chút. Nó không thụt lui nữa, nhưng cũng chẳng chịu mở miệng.

Quý ròm chớp mắt hỏi:

- Bạn là bạn của Tần phải không?

Con nhỏ vẫn không hé môi, chỉ giương mắt lên nhìn.

Nhỏ Hạnh bước lại, nhẹ nhàng nắm lấy tay nó, giọng cố tỏ ra dịu dàng:

- Tụi này cũng là bạn của Tần cả đấy!

Rồi nhỏ Hạnh chỉ tay về phía bên kia hàng rào, hỏi:

- Nhà của bạn ở bên kia phải không?

Con nhỏ nhìn theo tay chỉ của nhỏ Hạnh, ngần ngừ một thoáng rồi khẽ gật đầu.

Thấy con nhỏ trước sau vẫn không thèm mở miệng, Quý ròm bực mình quá. Nó huých vai Tiểu Long, hừ mũi:

- Con nhỏ này làm như nó bị câm hay sao ấy!

- Thế bạn tên gì? – Nhỏ Hạnh lại hỏi.

Lúc này con nhỏ vẻ như đã bình tĩnh. Nó ú ớ chỉ tay vào miệng, vào tai, đầu lắc qua lắc lại.

Cử chỉ của nó khiến bọn Quý ròm vô cùng kinh ngạc.

- Bạn không nói được hả?

Nhỏ Hạnh bối rối hỏi, tay ngập ngừng đưa lên miệng làm dấu.

Thấy nhỏ Hạnh hiểu ý mình, con nhỏ sung sướng gật đầu lia.

Quý ròm nhìn Tiểu Long, giọng ây náy:

- Thì ra nó câm thật mày ạ! Thế mà tao lại trách oan nó!

Từ khi biết được cô bạn gái xinh xắn trước mặt là cô gái câm, bọn Quý ròm tự dưng cảm thấy bâng khuâng quá đỗi. Không đứa nào buồn "lên án" thằng Tần về tội lừa gạt bạn bè nữa. Thì ra thằng Tần có lý do riêng của nó. Thằng Tần kết bạn với cô gái câm hàng xóm, và muốn đem lại niềm vui cho bạn. Cái bộng cây không phải là hang rắn mà chính là hang động cổ tích của tuổi thơ, là nơi hằng ngày Tần vẫn gửi tặng cô bạn gái bên kia hàng rào những món quà nho nhỏ và không muốn cho ai biết.

Con nhỏ vẫn nhìn lom lom ba người bạn lạ mặt, thấy bọn Quý ròm cứ đứng nghệt ra, nó liền chỉ tay vào bụi mẫu đơn phát âm một cách khó khăn:

- … oa … oa!

- Í, nó nói được kìa Hạnh! – Tiểu Long reo lên.

- Bạn ấy chỉ phát âm được thế thôi!

Nhỏ Hạnh lắc đầu nói, rồi quay lại phía con nhỏ, nó tròn mắt lặp lại:

- Hoa?

Con nhỏ gật đầu, nó chỉ tay vào người nó rồi chỉ về phía bông hoa mẫu đơn:

- … oa … oa!

Quý ròm mỉm cười:

- Tụi này hiểu rồi, bạn tên Hoa!

Chỉ tay vào cái hộp viết nhỏ Hoa đang cầm, Quý ròm hỏi tiếp:

- Cái này là do Tần tặng bạn phải không?

Nhìn thái độ của Quý ròm, nhỏ Hoa hiểu ngay thằng này muốn hỏi gì. Mắt sáng lên, nó chỉ tay vào trong nhà, sau đó xòe hai bàn tay ra phía trước, tiếp đó dùng cạnh của hai bàn tay chặt vào ngực, điệu bộ giống hệt thằng Tần làm bữa trước.

Tiểu Long gật gù:

- Thì ra hôm trước thằng Tần dùng những động tác này để trò chuyện với nhỏ Hoa ở bên kia hàng rào mà mình không biết, cứ tưởng nó điên!

Quý ròm gãi gáy:

- Những động tác đó có nghĩa là gì nhỉ?

Không chỉ "thần đồng toán" Quý ròm chịu thua trước "bài toán" này mà cả "nhà thông thái" Hạnh cũng thấy đầu mình xoay như chong chóng. Nó nhìn hai bạn, giọng phân vân:

- Hay là vì bị Tần dọa dẫm nên nhỏ Hoa phải đem nộp cái hộp viết này?

Rồi quay lại phải nhỏ Hoa, nhỏ Hạnh bắt chước đánh tay vô ngực, miệng hỏi:

- Tần dọa đánh bạn hở?

Nhỏ Hoa mở to mắt quan sát sự chuyển động của đôi môi nhỏ Hạnh, cố đoán xem người bạn mới có nói đúng điều mình muốn trình bày hay không. Nó nhìn chăm chú một lúc, rồi lắc đầu, ú a ú ớ, vẻ khổ sở vì những người bạn mới không hiểu được ý nó.

Trong khi cả bốn đứa đều mặt nhăn mày nhó không biết làm sao trò chuyện với nhau thì mắt nhỏ Hoa chợt sáng lên. Nó chỉ tay vô cây viết giắt nơi túi áo của Quý ròm, vẻ mừng rỡ:

- Ơ … ơ …

- À, thì ra bạn biết chữ!

Quý ròm reo lên và nhanh nhẩu rút cây viết đưa cho nhỏ Hoa. Đoạn, nó phóng vụt lại chỗ bụi mẫu đơn, lấy một cuốn tập giấu trong đó định đem ra.

Nhưng vừa dợm bước, Quý ròm chợt đổi ý. Cho đến lúc này, chủ nhân Tần vẫn biệt tăm. Nhưng không biết nó sẽ trở về nhà và tót ra vườn vào lúc nào, tốt nhất cả bọn không nên loăng quăng mãi ngoài bãi trống. Nghĩ vậy nên Quý ròm dừng bước và đưa tay ngoắt ngoắt.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh đi trước, nhỏ Hoa đi sau, cả ba vội vàng tiến lại.

Tiểu Long chưa kịp thắc mắc, Quý ròm đã ngồi xẹp xuống cỏ, nói:

- Ngồi đây đi! Coi chừng thằng Tần về thình lình!

Nhỏ Hoa hình như chẳng băn khoăn gì về chuyện tại sao cả bọn phải chui tuốt vô đây.

Nó ngồi xuống, háo hức cầm lấy cuốn tập Quý ròm đưa, lật trang chót, hí hoáy viết: "Cái hộp viết này bạn Tần tặng".

Bọn Quý ròm cả ba cái miệng cùng thở phào.

Sực nhớ đến ký hiệu lạ lùng khi nãy của cô bạn mới, Quý ròm xòe hai bàn tay ra trước ngực rồi dán mắt vào mặt nhỏ Hoa ra ý hỏi.

Nhỏ Hoa gật gật, rồi cúi đầu mímn môi viết ra giấy chữ "tặng".

Thì ra động tác đó có nghĩa là "tặng"!

Tiểu Long lẩm bẩm, rồi nó quay sang nhỏ Hoa, chặt hai bàn tay vào ngực.

Nhỏ Hoa lại gật, và nắn nót viết: "Quà".

Nhỏ Hạnh bật cười:

- Thế mà Hạnh cứ tưởng đó là cú đánh.

Quý ròm cũng cười:

- Chắc đó là ký hiệu dùng để miêu tả gói quà hoặc động tác ôm quà.

Từ khi tụi Quý ròm phát hiện ra nhỏ Hoa có thể "bút đàm", không khí giữa bọn trẻ trở nên sôi động hẳn.

Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh hào hứng hỏi. Nhỏ Hoa hào hứng trả lời.

Qua đó, bọn Quý ròm mới biết nhỏ Hoa năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn tụi nó một tuổi, quê ở Bến Tre, mới lên Sài Gòn đi học khoảng ba năm nay. Ngôi nhà bên kia hàng rào là nhà dì nó.

Nhỏ Hoa học lớp 3 trường Hy Vọng. Ở trường, ngoài học văn hoá, nó còn được học thêm các nghề khác như may mặc, thêu thùa.

Suốt ba năm qua, nó ở nội trú ngay trong trường, gần đây mới xin ra ngoài, về ở nhà dì. Vì thế nó và thằng Tần chỉ mới quen biết nhau đây thôi.

Bọn Quý ròm trò chuyện cùng người bạn mới say sưa đến mức quên bẵng mất chúng vẫn còn đang ngồi trong vườn nhà Tần và thằng Tần có thể đột ngột về nhà và bắt gặp tụi nó bất cứ lúc nào.

Chỉ đến khi nghe tiếng sột soạt phía sau lưng, ngoảnh lại, bắt gặp thằng Cung đang thập thò ra hiệu chỗ hàng rào, Quý ròm mới giật mình choàng tỉnh. Nó thấp thỏm quay sang hai bạn:

- Tụi mình rút đi! Thằng Tần về nhà rồi!

Thấy ba người bạn rục rịch định đi, nhỏ Hoa huơ tay và giương mắt ra ý hỏi.

Quý ròm chỉ tay vào trong nhà.

- Tần về rồi.

Biết Quý ròm muốn nói đến Tần, nhỏ Hoa chợt sáng mắt lên. Nó khua tay hai lần liên tiếp rồi đặt ngón trỏ trước miệng thổi phù một cái.

Tiểu Long ngơ ngác:

- Bạn nói gì? Trong nhà tắt đèn hở?

Nhỏ Hoa mỉm cười và bặm môi viết ra giấy: "Ngày mốt sinh nhật bạn Tần".

Quý ròm gật gù ngó Tiểu Long:

- Nó thổi nến sinh nhật đấy, không phải tắt đèn đâu!

Nhỏ Hoa lại xòe ra mười ngón tay rồi năm ngọn tay nữa, sau đó thu hai nắm tay lại đánh khẽ vào nhau.

Lần này thì nhỏ Hạnh "thuyết minh" ngay.

- Ý bạn Hoa muốn nói "mười lăm tuổi" đấy.

Quý ròm chợt nảy ra một ý, liền viết:

- Chiều mai, tụi này đến chơi nhà bạn được không?

Nhỏ Hoa không biết Quý ròm sợ lén lút chui vào vườn nhà thằng Tần liên tục sẽ có ngày bị bại lộ, vả lại bí mật của khu vườn bây giờ chẳng còn gì để khám phá nữa nên mới đề nghị như thế. Nghe những người bạn mới đòi đến nhà chơi, nó khoái quá nhảy tưng tưng.

Trước khi chui ra ngoài, Quý ròm còn cẩn thận dặn thêm "Bạn đừng nói với Tần là đã gặp tụi này nghe!"

Đang hào hứng, tụi Quý ròm bảo gì mà nhỏ Hoa chẳng đồng ý. Kể cả yêu cầu này, nhỏ Hoa cũng gật đầu ngay tắp lự, mặc dù nó không hiểu tại sao những người bạn dễ thương của mình lại không muốn thằng Tần biết cuộc gặp gỡ thú vị này.

Chương 10

Ở trên lớp nếu không phải là bạn chí thân thì không ai có thể biết được ngày sinh của nhau.

Thằng Tần không chơi thân đặc biệt với ai, vì vậy chẳng đứa nào biết được ngày sinh nhật của nó là ngày nào, kể cả những đứa trong tổ 1.

Tần dĩ nhiên chẳng quan tâm đến chuyện đó. Khác với các bạn, xưa nay nó không có thói quen tổ chức sinh nhật. Mỗi năm tới ngày đặc biệt đó, hoặc là ba mẹ nó dẫn nó đi nhà hàng hoặc là mẹ nó nấu một bữa thịnh soạn cho cả nhà cùng thưởng thức. Thế là xem như xong.

Nhưng đó là nói những năm trước.

Năm nay khác. Năm nay ngày sinh nhật của Tần xảy ra đúng vào dịp nhóm thuyết trình của nó tụ tập ngay tại nhà nó.

Vì vậy mà Tần muốn phá vỡ thông lệ, Tần muốn đem lại cho các bạn nó một sự ngạc nhiên.

Chiều ngày thứ năm, tức là hai ngày sau cái ngày bọn Quý ròm tình cờ gặp nhỏ Hoa, nhỏ Hạnh đã hoàn tất bài thuyết trình và đem tới cho cả nhóm góp ý.

Nói góp ý là nói cho có vẻ chứ phần tài liệu đã được chọn lọc kỹ lưỡng, lại được "cây văn số một" của lớp sắp xếp, trình bày mạch lạc, bài thuyết trình hầu như không cần phải thêm bớt, gọt giũa gì nữa.

Nhỏ Hạnh vừa dọc dứt bài viết của mình là tụi bạn vỗ tay rào rào:

- Tuyệt vời!

- Không thể nào hay hơn!

- Cô Lan Anh chắc chắn sẽ rất hài lòng. Môn công dân giáo dục của cô từ nay sẽ trở thành môn học hấp dẫn nhất thế giới.

Tần xoa tay, mũi phập phồng sung sướng:

- Các bạn góp ý đi chứ! Khen gì khen hoài vậy!

- Hay đến thế còn góp ý gì nữa! – Cung bắt đầu pha trò – Nếu có góp ý là góp ý làm sao cho nó bớt hay đi một chút, kẻo lần sau cô Lan Anh lại bắt tổ 1 và tổ 4 thuyết trình tiếp thì khổ thân!

Kim Em gật đầu:

- Cung nói đúng đấy! Kim Em thấy bài viết của bạn Hạnh quá đạt yêu cầu rồi. Bây giờ nhóm chúng ta bàn xem nên phân công những bạn nào làm thuyết trình viên, sau đó chúng ta dượt thử!

Dưỡng huơ tay, xổ câu quen thuộc:

- Đương nhiên bạn Hạnh chiếm một suất rồi!

- Không được! – Quý ròm lắc đầu – Thuyết trình viên phải là người của tổ 1. Tổ 4 tụi tao chỉ góp phần chuẩn bị tư liệu cho bài thuyết trình thôi!

Câu nói của Quý ròm khiến thấy đứa tổ 1 mặt mày đang hí hửng bỗng xìu như bún.

Nhỏ Hạnh thấy tội tội, liền nhẹ nhàng lên tiếng:

- Có thể tổ 4 sẽ cử hai người tham gia, nhưng chỉ phụ trách phần trả lời thắc mắc thôi, còn người đứng ra trực tiếp thuyết trình vẫn là người của tổ 1!

Tụi tổ 1 cũng chỉ cần có thế, cho nên nhỏ Hạnh vừa nói xong, mặt mày tụi nó liền tươi tỉnh trở lại.

Nhóm trưởng Tần vung tay, hứng khởi:

- Vậy là quá tốt rồi!

Rồi để phát huy sự hứng khởi trong lòng hơn nữa, Tần giơ tay lên khỏi đầu.

- Các bạn ngồi yên chờ một chút! Chuyện phân công từ từ tính sau, bây giờ có cái này cho các bạn!

Nói xong, không để ai kịp mở miệng, Tần quay phắt vô nhà trong.

Lát sau, nó khệ nệ bê ra một mâm đầy nhóc đồ ăn thức uống. Trên mâm bày cả chục chai nước ngọt, cả chục hộp si-rô trái cây và đủ loại bánh ngọt.

- ôi, ở đâu ra thế này?

- Nhóm thuyết trình đã xong nhiệm vụ đâu mà liên hoan sớm thế!

- Chậc, hôm nay thằng Tiểu Long tha hồ mời mọi người "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" à nghen!

Trước những tiếng xuýt xoa, trêu chọc của tụi bạn, Tần tủm tỉm không nói gì, chỉ lẳng lặng sắp các thứ ra bàn.

Xong nó quay trở vô. Nháy mắt lại quay ra, lần này trên mâm bày hai đĩa chả giò và một cái bánh bông lan to tướng.

Tụi bạn nhón chân nhìn ổ bánh, thi nhau nhẩm đọc hàng chữ đỏ tươi nổi bật trên nền kem trắng "Bùi Thanh Tần – sinh nhật lần thứ mười lăm".

- A! – Cung reo lên – Thì ra hôm nay là ngày sinh nhật nhóm trưởng!

Quý ròm nhìn Tần, nhăn mặt trách:

- Sinh nhật sao không báo trước gì hết vậy mày?

Quang cũng nhanh nhẩu phụ họa:

- Ừ, im lìm như thế tụi tao biết đâu mà đem quà mừng!

- Quà cáp gì! – Tần vui vẻ – Tao cũng chẳng định tổ chức sinh nhật, chẳng qua gặp lúc nhóm mình họp mặt đông đủ …

Trong khi tụi con trai trò chuyện, đám con gái xúm xít sắp xếp mọi thứ ra bàn.

- Tần ơi! – Nhỏ Hạnh thình lình lên tiếng đề nghị – Hay mình kê bàn ra ngoài vườn ngồi chơi đi!

Cẩm Vân hùa theo:

- Hạnh nói đúng đó! Tiệc sinh nhật phải tổ chức chỗ rộng rãi thoáng mát chứ!

Tụi Mỹ Linh, Hiển Hoa, Hiền Hòa, Kim Em cũng nhao nhao:

- Đúng rồi! Nên kê bàn giữa vườn ngồi chơi!

Đề nghị của đám con gái làm Tần phân vân quá. Nó ngần ngừ:

- Nhưng lũ rắn …

Thằng Cung nói:

- Thì mày xức thuốc kỵ rắn như mọi hôm ấy!

Tần nhún vai:

- Tao xức hết rồi! Chả còn giọt nào nữa!

- Mày đừng lo! – Quý ròm cười tươi – Tao mới ghé đường Hải Thượng Lãn ông trong Chợ Lớn lùng mua được một lọ đây!

Nói xong, Quý ròm móc trong túi áo ra một lọ thuốc nho nhỏ, bên ngoài chẳng có nhãn hiệu gì sất. Nó mở nắp, quẹt ngón tay vào miệng lọ rồi bôi lên người. Trong thoáng chốc, mùi dầu bạc hà xông lên khắp nhà.

Hành động của Quý ròm khiến thằng Tần bất giác thộn mặt. Tất nhiên trong vườn nhà nó chả có con rắn nào, "thuốc kỵ rắn" của nó tất nhiên cũng

là thuốc giả, nó lấy chai dầu bạc hà của mẹ nó xoa khắp người để "trộ" bạn bè thôi, thế mà không hiểu sao chai thuốc kỵ rắn Quý ròm vừa mua cũng lại có mùi dầu bạc hà, lạ thật.

Trong lúc thằng Tần đang thần người suy nghĩ thì tụi thằng Cung, thằng Dưỡng rối rít chìa tay về phía Quý ròm.

- Này, cho tao xức một tẹo nào!

- Tao nữa! Tao cũng xức lên người một tí cho chắc ăn!

Nhỏ Hạnh nãy giờ vẫn âm thầm quan sát nét mặt Tần, thấy thằng này vẫn đắn đo chưa quyết, bèn cất giọng trấn an:

- Tần đừng lo! Tụi mình cứ ra vườn ngồi chơi, đúng năm giờ kém mười lăm giải tán là vừa.

Nghe nhỏ Hạnh hứa hẹn cái khoản "giải tán trước năm giờ", Tần như cất được một gánh nặng trên vai. Nó mừng rỡ:

- Ờ vậy thì được!

Thế là cả bọn xúm vào lục đục khiêng bàn khiêng ghế ra vườn.

Trong nháy mắt, bàn tiệc sinh nhật đã bày cạnh gốc xoài, tiếng nói cười vang lên náo nhiệt rôm rả.

Chờ cho mọi người ngồi đâu vào đấy, Tần nâng ly nước ngọt trước mặt lên, hoan hỉ nói:

- Thôi mời tất cả nâng ly!

Hiển Hoa phản đối:

- Tuyên bố lý do đã chứ!

- Lý do thì các bạn đã biết rồi! – Tần mỉm cười – Hơn nữa, bữa tiệc sinh nhật này thật ra cũng hơi bất ngờ với các bạn …

Cung gật gù:

- Ừ, cũng hơi bất ngờ thật!

Rồi nó cúi lục trong túi xách, lấy ra một gói quà bọc giấy hoa đặt lên bàn, lém lỉnh nói tiếp:

- Tuy vậy, tao cũng kịp chuẩn bị một món quà cho mày!

Tần trợn mắt nhìn gói quà Cung vừa lấy ra, miệng há hốc. Nó không thể nào tin thằng Cung có thể biết được ngày sinh nhật của nó.

Mãi một lúc, Tần mới nói được, giọng lắp bắp:

- Ơ … ơ … sao mày biết …

Cung chưa kịp trả lời, Quý ròm đã cười hì hì:

- Đâu chỉ một mình thằng Cung biết, tao cũng biết nữa chứ bộ!

Nói xong, Quý ròm hớn hở lấy gói quà cất kỹ của mình ra.

- Tao cũng biết! – Dưỡng dõng dạc nói.

Hiển Hoa chúm chím:

- Hiển Hoa cũng biết!

- Kim Em cũng thế!

- Mỹ Linh nữa!

Cứ thế hết đứa này đến đứa khác lần lượt lấy ra những gói quà giấu sẵn trong túi xách đặt lên bàn. Chẳng mấy chốc, bàn tiệc đã tràn ngập những gói giấy đủ màu lấp lánh, rực rỡ.

Dĩ nhiên chủ nhân Tần sững sờ và xúc động không để đâu cho hết. Nó liên tục đưa tay dụi mắt. Nhưng rồi thấy cứ mỗi lần dụi lại một gói quà hiện ra, nó biết là mình không mơ. Cho nên những lần sau, nó không buồn dụi nữa. Mà giương mắt ếch lên dòm. Bây giờ thì nó hiểu tại sao chiều nay tụi bạn nó đứa nào cũng mang theo túi xách, chuyện không hề có trong những lần họp nhóm trước. Khi nãy thấy vậy, nó vô cùng thắc mắc. Nhưng giờ thì nó thắc mắc chuyện khác.

- Tại sao các bạn biết được ngày sinh nhật của tôi hay vậy?

Tần run run hỏi, giọng chưa hết ngỡ ngàng.

Nhỏ Hạnh mỉm cười bí mật:

- Có người cho tụi này biết?

- Tôi không tin! – Tần chớp chớp mắt – Chắc các bạn lên văn phòng xem trong sổ học bạ của tôi chứ gì!

Quý ròm nhún vai:

- Mày nói lạ! Làm sao tụi tao biết mày sinh vào tháng này mà lục học bạ để xem ngày?

Sự bắt bẻ của Quý ròm chí lý đến mức Tần lại nghệt mặt ra:

- Thế thì tại sao?

Tiểu Long khịt mũi:

- Hạnh đã trả lời rồi! Có người cho biết.

- Người nào? – Tần ngơ ngác.

Nhớ lại cách nhỏ Hoa tự giới thiệu tên hôm nọ, Quý ròm nghịch ngợi chỉ tay vào khóm hoa mẫu đơn kế đó:

- Người đó đó !

Tần nhìn theo tay chỉ của Quý ròm, vẫn chưa hiểu, mặt nhăn hí:

- Nói gì thì nói đại ra cho rồi, sao mày cứ úp úp mở mở thế?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Chính bạn Hoa nói cho tụi này biết đấy!

Tần đưa mắt nhìn Hiển Hoa:

- Làm sao bạn …

- Không phải Hoa này! – Quý ròm chỉ tay về hướng sau lưng Tần – Hoa kia kìa!

Tần quay phắt lại. Và nó chết điếng người khi thấy nhỏ Hoa bên cạnh nhà đã xuất hiện chỗ cây dừa tự bao giờ và đang tươi cười tiến lại chỗ bàn tiệc, tay ôm khư khư một cái gói gì đấy. Trước nay, hằng ngày nhỏ Hoa vẫn thường sang chơi vườn nhà Tần vào lúc năm giờ rưỡi, chẳng hiểu sao bữa nay mới bốn giờ nó đã lò dò chui qua. Sự thay đổi bất ngờ đó khiến Tần dở cười dở mếu.

Tần rất mến cô bạn hàng xóm của mình. Số phận không may của nhỏ Hoa càng khiến nó bồi hồi cảm động mỗi khi nghĩ đến. Nó vẫn thường tặng quà cho nhỏ bằng cách nhét vào bộng cây kế hàng rào những thứ đồ chơi xinh xắn, ngộ nghĩnh. Nhưng Tần lại không muốn cho bạn bè biết. Nó sợ bị trêu chọc. Nhưng bây giờ thì nhỏ Hoa đã vô tình làm hỏng tất cả.

Dĩ nhiên có tài thánh thằng Tần mới biết mọi diễn tiến này thực ra đều do tụi bạn nó sắp xếp từ trước.

Chiều hôm kia, sau khi chia tay nhỏ Hoa chui trở ra ngoài, tụi Quý ròm đã thuật lại mọi chuyện cho bọn thằng Cung, thằng Quang, thằng Dưỡng nghe.

Và sáng hôm sau khi lên trường, thì những đứa còn lại trong nhóm là Mỹ Linh, Cẩm Vân, Kim Em, Hiền Hòa, Hiển Hoa cũng đều biết cả.

Bấy giờ nhiều đứa mới vỡ lẽ tại sao Tần không muốn tụi nó họp nhóm ở nhà Tần, không muốn tụi nó tự do đi lại ngoài vườn, không muốn tụi nó rong chơi quá năm giờ. Tất cả chẳng qua Tần sợ bí mật của mình bị phát hiện.

Dẫu sao đó cũng là một bí mật đáng yêu! Cả nhóm kết luận như vậy và quyết định làm Tần bất ngờ bằng cách kéo đến nhà nhỏ Hoa chơi và mời nhỏ qua dự sinh nhật của Tần vào bốn giờ chiều hôm sau.

Tần đứng trơ như phỗng, hết nhìn nhỏ Hoa lại quay sang tụi bạn, lúng túng không biết phải mở lời như thế nào.

Nhỏ Hạnh thấy vậy, liền nhoẻn miệng cười:

- Tần khỏi cần giới thiệu. Tụi này đã quen nhau từ trước rồi. – Chính nhờ bạn Hoa, tụi này mới biết hôm nay là ngày sinh nhật của Tần!

Cẩm Vân chớp mắt khoe:

- Chiều hôm qua, tụi này ở chơi bên nhà bạn Hoa cả buổi đấy!

Tần lộ vẻ ngẩn ngơ:

- Nhưng …

Cung cười hề hề:

- Có gì khó hiểu đâu! Chính vào hôm thằng Quang, thằng Dưỡng và tao ngồi nghỉ chân bên hàng rào và bị mày đuổi như đuổi tà thì Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh đang nấp trong vườn nhà mày chứ đâu …

- Thế … thế …

- "Thế, thế" gì nữa? – Cung lại ranh mãnh ngắt lời – Ngày nào cũng chui vào đó, tất nhiên tụi nó thừa biết cái "hang rắn" của mày là cái gì rồi, và tất nhiên là gặp cả nhân vật thường lui tới cái hang rắn đó …

Cung nói tới đây, mặt thằng Tần bất giác đỏ bừng. Nhưng Tần không có thì giờ để ngượng nghịu lâu. Tiếng bọn con gái đồng loạt reo lên:

- A, xem bạn Hoa đem tới cái gì kìa!

Tần ngoảnh lại, thấy nhỏ Hoa đang hớn hở rút từ trong gói giấy trên tay ra từng cây nến nhỏ, lần lượt hết cây này đến cây khác.

- Đúng rồi! – Quang bô bô – Sinh nhật là phải có nến! Bạn Hoa hay quá!

Trong khoáng mắt, mười lăm ngọn nến màu đã được thắp lên và cắm quanh trên lớp kem của chiếc bánh bông lan.

Tần nhìn những ngọn nến xúm xít quây tròn bên nhau như những người bạn thân thiết, mắt tự dưng mờ đi.

Tần không rõ mắt mình có đang ngân ngấn nước hay không nhưng nó biết lòng nó đang cảm động lắm. Cảm động vì nó định đem lại bất ngờ cho bạn bè, rốt cuộc chính nó lại bị bất ngờ vì những gì bạn bè đem lại cho nó. Nhưng cảm động nhất là chẳng ai trách cứ nó về chuyện "rắn rết" vừa qua, chẳng ai trêu nó về chuyện nhỏ Hoa hàng xóm, ngược lại đứa nào cũng tỏ ra quý mến và yêu thương cô bạn bất hạnh của nó.

Tần nhìn nhỏ Hoa, thấy chưa bao giờ nhỏ vui vẻ đến vậy, nhất là khi Hiển Hoa và Kim Em mỗi đứa một bên kéo tay cô bạn mới lại gần chiếc bánh, hô to:

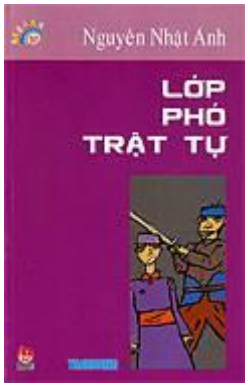
- Nào, chúng ta cùng thổi nến đi! Thổi đi Tần ơi!

Tần đưa tay dụi mắt và cúi đầu xuống. Ngay trong lúc đó, nó chợt hiểu ra tình bạn cũng là một "môi trường" quan trọng và cần phải bảo vệ biết chừng nào …

Thành phố Hồ Chí Minh 2000.

HẾT.

Tập 37: Lớp phó trật tự

Đánh máy: kill2491, sweetsmile92
Chính tả: changtraimangden_tinhyeu, sweetsmile92

Tóm tắt nội dung

Trong ban cán sự lớp, phó trật tự có lẽ là đứa bị bạn bè ghét nhất. Minh Vương biết rất tõ sự bạc bẽo của cái "nghề" này, thế nhưng từ năm lớp 8 qua đến năm lớp 9, nó cứ bị tụi bạn bầu làm ... lớp phó trật tự, thế mới khổ! Mà bạn bè "tín nhiệm" nó chẳng qua do nó hiền lành, chẳng đứa nào thèm sợ ...

Chương 1

Sau giờ hóa học là giờ học tiếng anh. Nhưng trống đổi tiết vang lên đã gần năm phút và cô Nhạn đã ôm cặp bước ra khỏi lớp từ lâu rồi mà cô Vĩnh An vẫn chưa thấy xuất hiện.

Trong những khoảnh khắc trời cho như thế này, có lẽ tất cả bọn học trò trên trái đất không dại gì bỏ lỡ dịp may biến lớp học yên tĩnh thành một cái chợ bát nháo.

Bọn học trò lớp 9A4 tất nhiên không là một ngoại lệ. Trong gần năm phút đồng hồ, lớp học nhanh chóng biến thành một cái chợ cực kỳ nhộn nhịp và huyên náo.

Thông thường, trong những trường hợp như thế này, người có nhiệm vụ biến cái chợ trở lại thành lớp học là lớp phó trật tự Minh Vương.

Những lúc đó lớp phó trật tự Minh Vương làm sao?

Hẳn nhiên có thể tin rằng Minh Vương không lập lại trật tự theo cái cách mà thằng Quyền, lớp phó trật tự lớp 9A3 bên cạnh, thường làm.

Thằng Quyền là tín đồ của "trường phái bạo lực". Những lúc thầy cô chưa tới, Quyền thích chắp hai tay sau lưng đi tới đi lui dọc các dãy bàn, mặt lạnh ngắt, mắt gườm gườm nhìn xoáy vào từng đứa. Thậm chí, có hôm nó còn cầm theo cây roi nơi tay.

Bọn học trò 9A4 đi ngang lớp 9A3, từng thấy thằng Quyền bộ tịch lừ lừ như con gấu, tay không ngừng nhắp nhắp cây roi dài thậm thượt, trông rất hãi.

Có lẽ trong các lớp phó trật tự của trường Tự Do, Quyền oai nhất. Oai hơn cả các thầy cô, kể cả thầy Đang giám thị. Bởi vì thầy Đang tuy nghiêm khắc nhưng không sắm được một cây roi hách xì xằng như thế. Bọn học trò chưa thấy thầy Đang cầm roi nơi tay bao giờ.

Có thể bào chữa giùm cho thằng Quyền rằng nó phải cầm roi như Tôn Ngộ Không lúc nào cũng ôm kè kè cây thiết bảng chẳng qua vì lớp nó "yêu quái" nhiều quá. Lý do đó nghe ra cũng có lý vì quả thực lớp 9A3 nổi tiếng toàn trường về tài quậy, đến mức thầy Vĩnh Long làm chủ nhiệm lớp 9A4 chỉ mới một tháng đã được Ban giám hiệu cắt cử qua làm chủ nhiệm lớp 9A3 để "trấn áp yêu khí".

Nhưng ở trường Tự Do, đâu chỉ có mỗi thằng Quyền hành xử quyền hạn của mình bằng "bạo lực".

Lớp 9P1 hầu hết học sinh đều ngoan ngoãn, hiền lành, chăm học, lớp phó trật tự Thúy Sơn lại là phận nữ nhi, thế mà con nhỏ này cũng dữ dằn ra phết.

Thúy Sơn không sử dụng "nhuyễn tiên" như Quyền, cũng không lượn lờ quanh các dãy bàn. Nó chỉ đứng tại chỗ, tay cầm bốn, năm viên phấn, mắt đảo quanh. Hễ thấy đứa nào nói chuyện, nó lập tức bẻ một mẩu phấn, ném bốp một cái ngay đầu "đương sự" để nhắc nhở.

Nếu có ai tỉ mỉ làm một phép so sánh thì rất có thể họ sẽ sửng sốt khi biết được số phấn mà lớp phó trật tự Thúy Sơn sử dụng trong suốt năm học nếu không nhiều hơn thì chắn chắn cũng không ít hơn bất cứ thầy cô nào.

Nhưng dù sao thì Minh Vương cũng không hề có ý định trở thành một "cao thủ" về môn "ám khí" như lớp phó trật tự 9P1.

Minh Vương chỉ giống nhỏ Thúy Sơn ở chỗ đứng ì tại chỗ để canh chừng lớp học. (Để nhìn bao quát được khắp lớp, hình như mọi lớp phó trật tự trên trái đất đều phải đứng lên khỏi chỗ ngồi chứ không phải mình nó!). Nhưng khác với Thúy Sơn là trên tay nó không có một viên phấn nào.

Minh Vương đứng ngay tại vị trí của mình, vốn là một vị trí rất thuận lợi cho việc quan sát toàn cảnh lớp học vì nằm ở cuối lớp, lại gần như chính giữa lối đi; nó đứng đó và không ngừng đưa mắt từ phải qua trái, từ trên xuống dưới, cẩn thận theo dõi nhất cử nhất động của từng người.

Tất nhiên Minh Vương bao giờ cũng lưu ý đặc biệt đến "xóm nhà lá" bên tay trái, nơi tập trung các thành viên của băng "tứ quậy", những nhân vật xem việc các thầy cô vắng mặt ở lớp là cơ hội bằng vàng để chứng minh cái biệt danh "tứ quậy" không phải ngẫu nhiên mà có.

Nói chung, cho đến chừng nào thầy cô chưa vào lớp, Minh Vương cứ đúng trơ tại chỗ như cột nhà, mắt láo liên, mồm chốc chốc lại quát:

- Cẩm Vân, quay lên!

- Cung, về chỗ ngay!

Thường, nghe lớp phó trật tự nhắc nhở, Cẩm Vân bao giờ cũng quay lên ngay. Thằng Cung cũng ngoan ngoãn đi về chỗ. Nhưng tụi nó chỉ vờ vịt thế thôi. Một lát sau, thế nào con nhỏ Cẩm Vân lắm chuyện kia cũng quay

xuống và thằng Cung ngứa ngáy chân tay nọ cũng lại tót ra khỏi chỗ ngồi, lò dò lên chỗ thằng Quang, thằng Dưỡng để tán gẫu chứ không sai.

Và thế là Minh Vương lại hắng giọng:

- Cẩm Vân, quay lên!

- Cung, về chỗ ngay!

Nếu nhắc nhở vài ba lần mà "đương sự" không thèm đếm xỉa gì đến thì chàng lớp phó tội nghiệp của chúng ta đành giở "chiêu" … năn nỉ:

- Cẩm Vân, quay lên đi mà!

Có khi chàng kêu lên ai oán:

- Cung ơi Cung, mày mắc chứng gì mà cứ chạy loăng quăng khắp nơi vậy hả?

Nhưng thường thì trong một thời gian dài, lớp phó kêu ca cứ việc khản giọng kêu ca, những đứa thích chuyện trò hay quậy phá vẫn tiếp tục quậy phá và chuyện trò, đứa nào chí thú lo việc đứa nấy, làm như chẳng ai dính dáng đến ai.

Minh Vương thấy chẳng đứa nào nghe lời mình thì run lắm. Nó cứ lấm lét nhìn ra hành lang, nơm nớp sợ thầy giám thị đi ngang. May làm sao, những lúc ngặt nghèo đó, Minh Vương sực nhớ đến lời dạy chí lí của ông bà "Nắm thằng có tóc chứ chẳng ai nắm đứa trọc đầu", liền vận dụng nó bằng cách cầu cứu các tổ trưởng học tập.

Cẩm Vân thuộc tổ 1 của thằng Tần, thằng Cung thuộc tổ 4 của nhỏ Hạnh. Thế là Minh Vương ngoác miệng:

- Tần, Hạnh, coi mấy đứa trong tổ của mấy bạn kìa!

Trò "nhờ vả" này bao giờ cũng hiệu nghiệm ra phết.

- Về chỗ đi Cung!

Nhỏ Hạnh nói giọng nhẹ hều, nhưng thằng Cung chẳng dám nấn ná thêm mảy may. Nó lập tức chạy vù về chỗ.

Tần còn oai hơn. Nó chẳng cần mở miệng, chỉ trừng mắt một cái là nhỏ Cẩm Vân riu ríu quay lên liền.

Căn cứ vào sự kiện đó, có thể kết luận ở lớp 9A4, các tổ trưởng học tập có uy hơn lớp phó trật tự gấp tỉ lần.

Sở dĩ có chuyện tréo ngoe đó một phần là do hằng tháng các tổ trưởng có quyền đề nghị giáo viên chủ nhiệm trừ điểm hạnh kiểm các tổ viên vô kỷ luật trong tổ mình nên đứa nào cũng ngán. Phần khác (phần này mới là phần chính) là do thằng Minh Vương hiền quá.

Minh Vương hiền quá nên tụi bạn trong lớp sinh lờn mặt.Sự thực thì ngoài chức lớp phó trật tự, Minh Vương còn kiêm luôn chức tổ trưởng tổ 5, nghĩa là nó có trong túi tới những 2 cuốn sổ. Bên cạnh cuốn sổ nhận xét hạnh kiểm tổ viên, nó còn có cuốn sổ tay riêng của lớp phó trật tự dùng để ghi tên những đứa quậy phá trong lớp, hằng tuần báo lại với cô Vĩnh Bình trong cuộc họp giữa ban cán sự lớp với giáo viên chủ nhiệm. Nhưng xưa nay tụi bạn vẫn xem những cuốn sổ của nó chẳng ra cái củ cà rốt gì.

Tụi nó biết tỏng nhiều lúc Minh Vương rút viết, lật sổ, bặm môi hí hí hoáy hoáy, mặt mày làm ra vẻ đằng đằng sát khí nhưng trong sổ chả có chữ nào.

Một cái đứa như thế lẽ ra không nên làm lớp phó trật tự mới phải. Mà nói cho đúng ra, Minh Vương đâu có xung phong nhận cái chức này. Ấy là do bạn bè, đặc biệt là những đứa nổi tiếng nghịch phá, vì quá "yêu mến" cái tính hiền lành của nó mà ưu ái bầu nó lên đó thôi. Năm lớp tám cũng thế mà năm lớp chín cũng thế.

Ngặt một nỗi, nhìn bề ngoài, Minh Vương trông rất hợp với vai trò gìn giữ trật tự. Nó to con, điềm tĩnh và chững chạc. Vì vậy mà vào các dịp đầu năm, thấy lũ học trò tín nhiệm đề cử Minh Vương vào chức lớp phó trật tự, giáo viên chủ nhiệm nào cũng lấy làm hài lòng, tin rằng không thể nào chọn đúng người đúng việc hơn nữa.

Minh Vương chẳng được mồm mép như tụi thằng Cung, thằng Lâm hay Quý ròm. Bình thường nó vốn đã ít nói, khi cần phải phân trần trước đám đông nó lại càng lóng ngóng. Lần nào "bị" bầu vào chức lớp phó trật tự, nó cũng gãi đầu gãi tai từ chối nhưng khổ nỗi, nghe nó ấp a ấp úng một hồi, thầy cô nào cũng tưởng nó đang bày tỏ lòng biết ơn đối với việc bạn bè đã tín nhiệm nó, rằng nó lắp ba lắp bắp nói không ra lời là vì nó cảm động quá mức đó thôi.

Thế là rốt cuộc Minh Vương vẫn phải tiếp tục làm lớp phó trật tự, vẫn phải tiếp tục đứng lên khỏi chỗ ngồi mỗi khi thầy cô vắng mặt để luôn miệng nhắc nhở, năn nỉ và sau cùng là hăm dọa những đứa gây mất trật tự,

vẫn phải cho tay vào túi lăm le rút sổ rút viết ra và thỉnh thoảng quát nạt (những người hiền lâu lâu cũng nổi cộc), vân vân và vân vân, tóm lại dù hiền lành đến mấy nó vẫn phải làm những điều mà mọi lớp phó trật tự trên trái đất phải làm để cuối cùng đau đớn rút ra kết luận: lớp phó trật tự muôn đời vẫn là nhân vật bị bạn bè ghét nhất!

Chương 2

Lần này cũng giống như mọi lần, nghĩa là trong khi chờ cô Vĩnh An vào lớp, Minh Vương lật đật đứng lên khỏi chỗ, nghiêm nghị đảo mắt khắp các dãy bàn.

Và nếu Minh Vương đã giống như mọi lần thì tụi bạn hẳn nhiên cũng không thể khác mọi lần. Tụi nó bắt đầu làm loạn.

Loạn bắt đầu từ "xóm nhà lá" bên tay trái, nơi "thường trú" của băng "tứ quậy".

Đầu têu là Hải quắn. Cô Nhạn vừa ra khỏi cửa, nó đã đập bàn, reo inh ỏi:

- Hôm nay cô Vĩnh An ốm rồi! Tụi mình về đi thôi!

Quỳnh Như ngồi bàn trên quay đầu lại cự:

- Bạn Hải đừng có trù ẻo cô giáo à nghen! Lát cô vào, tôi méc cô à!

- Cho méc! – Hải quắn nghinh mặt – Bạn méc, bộ tôi không biết … bẻ răng bạn hả?

Quỳnh Như liền chành miệng, thách thức:

- Răng nè, dám bẻ không?

Tất nhiên có cho vàng Hải Quắn cũng không dám đụng vào Quỳnh Như. Nó giở chiêu khác, cười nhăn nhở:

- Hê hê, răng xấu hoắc mà cũng khoe! Còn thua cả răng chuột!

Răng thuộc về nhan sắc. Bị Hải Quắn chê bai "nhan sắc" của mình, Quỳnh Như tức muốn khóc.

Không khóc được, nó bèn gầm lên:

- Có Hải mắt lé thì có!

Mắt cũng thuộc về nhan sắc. Nhưng Hải Quắn là con trai, tất không xem trọng lắm chuyện này. Tuy vậy, bị một đứa con gái chê mình là "đồ mắt lé", nó vẫn thấy tưng tức. Thế là nó gầm còn lớn hơn đối phương:

- Bạn bảo ai mắt lé hả?

Tiếng gầm của Hải Quắn làm rung rinh lớp học.

Đến nước này thì Minh Vương không thể làm thinh được nữa. Nó khịt mũi:

- Hải Quắn và Quỳnh Như giữ trật tự nghe!

Đang ấm ức, càng bị buộc giữ trật tự, Hải Quắn càng muốn gây mất trự hơn nữa. Nó quay phắt sang Minh Vương, đỏ mặt tía tai:

- Bị người ta kêu là mắt lé, mày có giữ trật tự được không hả?

Câu nói của Hải Quắn khiến tụi bạn cười ngặt nghẽo.

Thằng Cung thừa dịp pha trò:

- Hải Quắn hỏi mới chí lí làm sao! Nếu đôi mắt mà giữ được trật tự thì đâu còn là mắt lé! Còn nếu đã lé thì làm sao mà giữ trật tự cho được!

Lời bình luận nhí nhố của Cung lại làm nổ ra thêm một trận cười.

Minh Vương thấy mình càng can thiệp, lớp học càng lộn xộn, bèn bối rối đưa mắt nhìn Lan Kiều:

- Lan Kiều, bạn để tổ bạn làm loạn vậy hả?

Được lớp phó trật tự cầu cứu, tổ trưởng Lan Kiều động lòng từ bi, liền quay sang hai tên tổ viên bướng bỉnh của mình:

- Thôi, mấy bạn ngồi im giùm đi cho!

Thấy Hải Quắn và Quỳnh Như mặt mày đứa nào đứa nấy vẫn còn bừng bừng, Lan Kiều lập tức nghiêm mặt:

- Bộ hai bạn muốn tổ mình tháng này xếp hạng bét hả?

Nghe tổ trưởng đem việc xếp hạng thi đua ra hù, Quỳnh Như đành hậm hực quay lên, còn Hải Quắn cũng thôi phồng mang trợn mắt.

Thấy Lan Kiều "dẹp loạn" nhanh như chớp, Minh Vương thở phào. Nhưng nó chưa kịp hít hơi vào, đã nghe Quới Lương rú lên:

- Ối, thủng đít tao rồi!

Tiếng la chói tai của thằng này khiến lớp học vừa lắng xuống bỗng nhốn nháo trở lại.

Tụi bạn vừa cười rúc rích vừa hấp tấp đổ dồn mắt về phía cuối lớp.

- Gì vậy Quới Lương? – Vẫn giọng thằng Cung nhanh nhẩu – Đít mày sao lại thủng?

Quới Lương đáp lời thằng Cung bằng cách nhăn nhó thò tay xuống dưới mông, mò mẫm một lát rồi giơ lên một cây kim gút đầu tròn, loại thường dùng để gắn bản đồ hay các tranh vẽ lên bảng.

- Đứa nào? – Quới Lương tru tréo – Đứa nào cố tình ám sát tao?

Bàn Quới Lương có 3 người. Quới Lương ngồi giữa. Bên phải là thằng Lâm, bên trái là nhỏ Bội Linh. "Ám sát" Quới Lương chỉ có thể là một trong hai đứa này.

Quới Lương vừa hỏi vừa quay sang Lâm. Bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của bạn, Lâm xua tay rối rít:

- Không phải tao à nghen!

Quới Lương cũng không tin Lâm là thủ phạm. Dù sao Lâm cũng là thành viên trong băng "tứ quậy", không có lý gì một đứa "tứ quậy" lại đi hãm hại một đứa "tứ quậy" khác!

Quới Lương liền quay sang trái. Thấy nhỏ Bội Linh cúi gằm đầu, Quới Lương buột miệng "à" một tiếng:

- Thì ra là bạn!

Nó đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, nghiến răng trèo trẹo:

- Bạn nói thật đi! Tôi đã làm gì bạn mà bạn trả thù tôi "man rợ" như vậy.

Bị Quới Lương lên án ghê quá, Bội Linh không thể làm thinh được nữa. Nó ngẩng đầu lên, khoe bộ mặt đỏ bừng và lí nhí phân trần:

- Bội Linh đâu có cố ý …

Quới Lương nhếch mép:

- Không cố ý nhưng chắc là … cố tình?

Giọng Bội Linh muốn khóc:

- Bội Linh lỡ tay làm rớt thật mà.

- Tại sao rớt đâu không rớt lại rớt ngay chỗ ngồi của tôi? – Quới Lương hừ mũi, tiếp tục hoạnh họe.

Thằng Cung cười hô hố:

- Đúng rồi đó! Rớt ngay chóc chỗ đó còn gì là "đầu ra" của con người ta cơ chứ!

Trước giọng điệu bỡn cợt của Cung, một lần nữa cả lớp lại cười bò.

Tràng cười của tụi bạn khiến mặt Bội Linh đã đỏ lại càng đỏ, còn mặt thằng Quới Lương thì lập tức chuyển sang màu xám xanh.

Minh Vương nãy giờ im lặng hồi hộp theo dõi cuộc đấu khẩu giữa Quới Lương và Bội Linh để tìm hiểu nguyên do, giờ thấy thằng Cung hăng hái đổ dầu vào lửa, liền lật đật lên tiếng:

- Bỏ qua đi Quới Lương! Đây chỉ là lỡ tay thôi mà!

- Lỡ tay cái con khỉ! – Quới Lương nổi quạu – Nếu tao lỡ tay chích kim vào mông mày đau điếng như thế, liệu mày có bỏ qua không?

Thằng Quới Lương cứng đầu cứng cổ này làm Minh Vương chán quá. Nó mấp máy môi tính nhờ tổ trưởng của Quới Lương "trấn áp" giùm, nhưng sực nhớ Quới Lương thuộc tổ 5 và chính mình là tổ trưởng của thằng này, Minh Vương đâm xụi lơ.

May làm sao, đứng lúc đó thằng Lâm thình lình vọt miệng:

- Minh Vương nói đúng đó. Chuyện rủi ro,mày bực bội làm gì hở Quới Lương!

Lâm vùa nói vừa thò tay kéo vạt áo Quới Lương

Băng "tứ quậy" có bốn đứa: Hải quắn, Quốc Ân, Quới Lương và thằng Lâm. Quới Lương ngồi cùng bàn với Lâm và thường đến nhà Lâm chơi nên thân với thằng này nhất.

Đã thân nhất thì không thể không nghe lời khuyên can của bạn. Vì vậy, Lâm vừa lên tiếng, Quới Lương liền ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nhưng ngồi xuống mà vẫn nghe đau dưới mông nên Quới Lương lại cáu kỉnh quay sang nhỏ Bội Linh:

- Bạn chỉ được lỡ tay lần này thôi đấy nhé!

Giọng thằng Quới Lương chưa nguôi ấm ức nhưng Bội Linh vẫn nghe nhẹ cả người. Nó mỉm cười:

- Ừ, Bội Linh không lỡ tay nữa đâu.

Thật ra nhỏ Bội Linh không phải là đứa sung sướng nhất khi Quới Lương chịu làm hòa. Đứa sung sướng nhất phải kể là Minh Vương.

Cái vai trò lớp phó trật tự của nó suýt bị lung lay khi chính thằng Quới Lương tổ viên trong tổ nó, chẳng buồn xem lời nhắc nhở của nó ra cái củ khoai tây gì. Nếu không có thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" kịp thời can gián, chẳng biết lớp học sẽ còn huyên náo đến đâu.

Minh Vương nhìn Lâm, vừa cảm kích lại vừa ngạc nhiên. Lâm là tay đầu trò của băng "tứ quậy", xưa nay không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chọc phá thiên hạ, thậm chí nó còn mong trong lớp xảy ra lắm chuyện lộn xộn để làm vè rêu rao cho sướng miệng, không hiểu sao hôm nay lại đàng hoàng tử tế đột xuất vậy không biết! Không những không tham gia trêu ghẹo, Lâm còn ngăn cản Quới Lương, không cho thằng này gây gổ với Bội Linh, thật là chuyện xưa nay chưa từng có!

Rồi dường như để cho Minh Vương ngạc nhiên hơn nữa, thằng Lâm đột ngột đứng lên khỏi ghế, oang oang:

- Đề nghị các bạn giữ trật tự nghen! Cô Lan Anh sắp xuống rồi đó!

"Mệnh lệnh" dõng dạc của thằng Lâm không chỉ khiến Minh Vương kinh ngạc. Cả lớp đều há hốc miệng ra nhìn nó.

Thằng Quang quay xuống, bưng tai:

- Ối, tao có nghe nhầm không vậy?

Thằng Bá cười he he:

- Thằng Minh Vương nhường chức lớp phó trật tự lại cho mày tự bao giờ thế hở Lâm?

Lâm nghiêm mặt:

- Giữ trật tự lớp học là trách nhiệm chung của mọi người chứ đâu phải của riêng lớp phó trật tự!

- Trời đất! – Đỗ Lễ hai tay bụm mặt kêu lên thảng thốt – Một cái đứa chuyên quậy phá bây giờ lại đòi đi giữ trật tự, phen này chắc cóc mọc râu mất tụi mày ơi!

Còn thằng Cung thì chắp hai tay trước ngực, lim dim mắt:

- Bể khổ vô biên, quay đầu là bến! Thiện tai, thiện tai!

Mỗi đứa cà khịa một câu, lớp học bỗng chốc nhốn nháo không thể tả.

Lâm không ngờ mình càng muốn giữ trật tự, tụi bạn càng mất trật tự khủng khiếp, bèn bối rối đưa mắt nhìn mấy đứa trong ban cán sự lớp.

Bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Lâm, lớp trưởng Xuyến Chi lập tức hắng giọng:

- Đề nghị các bạn im lặng. Bạn Lâm nói như vậy là hoàn toàn đúng, các bạn không được chế giễu!

Cung ngoác miệng:

- Tụi này không chế giễu câu nói, chỉ chế giễu người nói cái câu đó thôi, hi hi!

Nhỏ Hạnh trừng mắt nhìn Cung, giọng phật ý:

- Bạn có thôi đi không!

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập đồng thời là tổ trưởng của Cung nên nó vừa lên tiếng, Cung liền rụt cổ ngồi im.

Nhưng Cung vừa làm thinh, ở bàn trên thằng Quang đã bô bô:

- Bạn Xuyến Chi khờ quá. Thằng Lâm vờ làm ra vẻ như vậy cốt để chọc cười thôi. Có phải nó nói nghiêm túc đâu.

- Ê! – Lâm chỉ tay vào Quang, gân cổ quát – Mày nói năng bá láp gì đó, thằng sứt môi!

Quang chu miệng:

- Môi tao hết sứt lâu rồi mày!

Lâm nghiến răng ken két:

- Nhưng nếu mày ăn nói bậy bạ, môi mày sẽ sứt lại cho coi!

- A, mày dám trù ẻo tao hả? – Quang gầm lên, vừa nói nó vừa hăm hở xăn tay áo – Có ngon thì lại đây đấu tay đôi với ông mày, xem đứa nào sẽ sứt môi cho biết!

- Thôi, thôi, có gì thì ngồi xuống …

Tiếu Long chưa kịp nói hết câu can gián quen thuộc, thằng Quang đã nạt ngang:

- Mày thích thì "ngồi xuống" đó đi, xem tụi tao đánh nhau!

Tới nước này thì lớp phó trật tự Minh Vương không thể đóng vai khán giả được nữa. Nó vội vã rút cuốn sổ trong túi ra, tay kia lăm lăm cây viết:

- Tụi mày không "tốp" lại, tao ghi tên cả hai đứa vào sổ à nghen!

Quang nheo mắt:

- Đừng hù tao! Viết mày hết mực rồi!

Minh Vương bặm môi rảy rảy cây viết, quả nhiên không có giọt mực nào bắn ra. Thằng Quang nói đại, không ngờ trúng phóc khiến Minh Vương bất giác thộn mặt.

Nếu ngay lúc đó, cô Lan Anh không xách cặp đi vào lớp thì chả biết nó còn ngượng nghịu đến bao giờ.

Chương 3

Thằng Lâm đi ở giữa. Ba đứa bạn nó đi kè kè hai bên.

Mọi khi băng "tứ quậy" vẫn cặp kè thân mật với nhau như vậy trên đường về. Nhưng hôm nay sự thân mật đã không còn. Thay vào đó là bầu không khí vô cùng căng thẳng.

- Khi nãy mày làm sao thế hở Lâm? – Quốc Ân "nổ" trước.

Biết thằng này chất vấn chuyện nó đứng ra giữ trật tự trong lớp khi nãy, nhưng Lâm vẫn vờ vịt:

- Tao có làm sao đâu!

Hải Quắn nói thẳng tuột:

- Hừ! Chứ vừa rồi đứa nào hùng hồn tuyên bố "Giữ trật tự lớp học là trách nhiệm chung của mọi người"?

Lâm bối rối:

- Tao đùa ấy mà!

- Mày không đùa! – Quốc Ân gằm ghè – Nếu đùa mày đã không kéo áo thằng Quới Lương, kêu nó ngồi xuống!

Trước chứng cứ hùng hồn của Quốc Ân, Lâm hết đường quanh co. Nó nuốt nước bọt:

- Ờ, ờ … chuyện này thì không phải đùa!

Quốc Ân cười mát:

- Thế ra mày muốn làm thay cho thằng Minh Vương đấy?

Câu nói kháy của Quốc Ân khiến Lâm tức sôi, nhưng nó không nói gì. Lần đầu tiên "thi sĩ Hoàng Hôn", nhân vật lanh mồm lẹ miệng nhất băng "tứ quậy" đã cứng họng trước sự tấn công của đồng bọn.

Thấy Lâm nín thinh, Quốc Ân càng làm tới, giọng nó mới độc địa làm sao:

- Mày nịnh nọt thằng Minh Vương thì được cái gì chứ?

Lần này thì Lâm tím mặt. Ba đứa kia nghe tiếng nó nghiến răng ken két:

- Tao không nịnh nọt.

Hải Quắn nhún vai:

- Thế tại sao …

- Chả tại sao cả! – Lâm cắt ngang – Tại tao thích thế!

Thái độ ngang phè của Lâm làm ba đứa bạn nó sững sờ.

Quới Lương chơi thân với Lâm nhất, từ nãy đến giờ không nỡ hoạnh hoẹ bạn. Nhưng tới nước này, nó đành phải ngập ngừng lên tiếng:

- Thế còn bốn đứa tụi mình …

Cụm từ "bốn đứa tụi mình" vang lên nghe thân thiết quá đỗi. Lâm nao nao trong dạ, bèn chép miệng:

- Tao vẫn chơi với tụi mày …

Rồi nó ngó lơ đi chỗ khác:

- Nhưng tao không muốn "quậy" nữa.

- Tại sao? – Hải Quắn lặp lại câu hỏi khi nãy.

Và Lâm cũng lặp lại câu trả lời:

- Chẳng tại sao cả!

Thằng Lâm làm ba đứa bạn nó chán quá. Quốc Ân không kiên nhẫn nổi nữa. Nó kéo tay Hải Quắn và Quới Lương, giọng giận dỗi:

- Mặc xác nó! Tụi mìnhj về trước đi!

Quới Lương không muốn bỏ Lâm lại một mình nhưng không nghĩ ra lý do gì để nấn ná, đành tập tễnh chạy theo hai đứa kia.

Lâm đứng chôn chân tại chỗ, thở dài nhìn theo những đứa bạn thân thiết. Nó quyết tâm làm người tử tế, băng "tứ quậy" từ nay sẽ thiếu một người. Ý nghĩ đó làm Lâm thẫn thờ.

Lâm cũng chả rõ lòng mình đang vui hay đang buồn. Nó chỉ biết nó không đủ can đảm giải thích cho tụi thằng Quốc Ân tại sao đột nhiên nó muốn trở thành một học sinh đứng đắn, ngoan ngoãn. Nó không thể khai ra chuyện cách đây mấy ngày nó tình cờ bắt gặp nhỏ Hải Ngọc bị hư xe dọc đường và trong lúc con nhỏ này sắp oà ra khóc vì không tìm thấy chỗ sửa xe, nó đã kịp chạy đến và ra tay nghĩa hiệp như thế nào.

Hải Ngọc cùng tổ 5 với Lâm nhưng hai đứa ngồi ở hai dãy bàn đối diện nên xưa nay ít trò chuyện với nhau. Hơn nữa, biệt danh "tứ quậy" của nó có lẽ khiến nhỏ Hải Ngọc kiềng mặt. Khi nó làm trò hoặc đọc vè chọc phá thiên hạ thì Hải Ngọc hùa theo những đứa khác bưng miệng cười khúc

khích. Nhưng những lúc khác thì Hải Ngọc lảng mất. Dường như nhỏ không muốn qua lại với nó.

Nhưng đó là nói lúc Hải Ngọc chưa bị hỏng xe giữa đường. Còn hôm đó, vừa nhác thấy nó lò dò đi tới, Hải Ngọc đã reo lên mừng rỡ như gặp bạn cố tri:

- Lâm ơi Lâm! Lâm sửa giùm chiếc xe cho Hải Ngọc chút!

Sự tin cậy toát ra trong ánh mắt Hải Ngọc khiến Lâm ngạc nhiên một cách sung sướng.

Nó bảo Hải Ngọc vịn chiếc xe rồi hăng hái xăn tay áo ngồi xuống, tò mò xem xét. Chả có gì ghê gớm! Chiếc xe của Hải Ngọc chỉ bị sút pê-đan vì rơi mất cục chêm.

Lâm đảo mắt dòm quanh chỗ ngồi và tìm thấy cục chêm nằm lăn lóc cạnh đó. Nó lượm cục chêm lên, đặt vào pê-đan rồi nhặt một hòn đá dưới chân, bặm môi nện chan chát.

Sau khi đóng đóng gõ gõ một hồi, Lâm thở phào đứng dậy. Nó đưa tay quệt mồ hôi trán:

- Xong rồi đó! Hải Ngọc có thể đi được rồi!

- Cảm ơn Lâm nhiều nghe!

Hải Ngọc mỉm cười nói và khi nhìn vào mắt nhỏ, Lâm thấy mắt nhỏ ngân ngấn nước. Phát hiện đó khiến lòng Lâm lâng lâng một cảm giác khó tả, một cảm giác nó chưa từng trải qua bao giờ.

Lâm không rõ Hải Ngọc rơm rớm nước mắt vì không tìm ra chỗ sửa xe hay vì cảm kích trước sự giúp đỡ hào hiệp của nó. Nhưng dù với lý do gì đi nữa, Lâm cũng không thể quên ánh mắt của Hải Ngọc nhìn nó trong lúc đó.

Ánh mắt đó, nụ cười đó và lòng tin cậy đó đã khiến thủ lĩnh băng "tứ quậy" trong một thoáng quên bẵng mình là ai. Lâm cũng không nhớ mình là "thi sĩ Hoàng Hôn" có biệt tài xuất khẩu thành thơ. Nó lúng búng một câu kỳ cục:

- À … à … à …

Hình như sợ "thi sĩ" sẽ làm bài thơ "à, à" đến vài ngàn câu, nhỏ Hải Ngọc vội leo lên yên, tủm tỉm:

- Hải Ngọc về trước nhé!

Lâm gật đầu và đáp lại lời từ giã của cô bạn gái cũng bằng "điệp khúc" quái đản đó:

- À … à … à …

Khi Lâm "à" đến tiếng thứ mười hai thì Hải Ngọc đã biến mất chỗ cua quẹo.

"Nàng thơ" đã mất hút thì tất nhiên "thi sĩ" không có lý do gì để làm tiếp bài thơ "à, à" nữa. Lâm lững thững bước, và từ giây phút đó, nó bỗng nhiên biến thành một con người khác.

Con người khác là con người đã chán "quậy", chán đặt vè trêu chọc bạn bè. Bây giờ, con người khác chỉ có một ước ao cháy bỏng là làm sao cho nhỏ Hải Ngọc đừng nhìn mình như nhìn một "kẻ tà đạo" nữa.

Đó là lý do tại sao sáng nay ở trong lớp Lâm đã ngăn cản Quới Lương làm loạn. Hơn thế nữa, nó còn bốc đồng làm một chuyện động trời là đứng lên hô hào cả lớp giữ trật tự khiến cho trật tự trong lớp suýt nữa đã đổ bể thảm thương.

Nguyên nhân thầm kín đó chỉ có mình nó hiểu và đó là loại bí mật không thể chia sẻ cùng ai được. Cho nên nó đành ngậm tăm trước những lời chất vấn sôi sục của bọn Quới Lương, Quốc Ân, Hải Quắn và cuối cùng đành buồn bã nhìn ba đứa bạn thân nhất của nó hầm hầm bỏ đi.

Lâm vừa đi vừa nghĩ ngợi, lòng buồn vui lẫn lộn.

Lủi thủi một hồi, nó mừng rỡ thấy ngôi nhà thân yêu của nó hiện ra trước mắt. Nhưng rồi nó nhanh chóng chuyển qua buồn bã khi kịp nhìn thấy trước ngôi nhà thân yêu là một thằng bạn thân yêu đang chờ sẵn: Quới Lương!

Lâm bước lại gần, mặt xụ xuống một đống:

- Mày đi đâu đây?

Quới Lương phớt lờ vẻ cau có của bạn, cười hềnh hệch:

- Tao đợi mày.

- Chi? – Lâm cộc lốc.

Quới Lương kéo tay bạn:

- Vào nhà đã!

- Không! – Lâm giật tay lại – Nói gì thì nói lẹ đi, tao đang bị ốm.

Biết Lâm đuổi khéo, Quới Lương vào đề ngay:

- Bây giờ chỉ có mình tao với mày, mày nói thật đi!

- Nói thật chuyện gì?

- Đừng giả vờ nữa! – Quới Lương nhăn nhó – Chuyện hồi sáng chứ chuyện gì!

Lâm lạnh lùng:

- Chuyện đó tao đã nói rồi! Tại tao thích thế!

- Tự nhiên thích thế?

- Đúng vậy, tự nhiên thích thế!

Quới Lương nhún vai:

- Tao không tin! Không ai lại tự nhiên thích làm ngược lại những điều mình làm trước nay cả!

Quới Lương đặt tay lên vai bạn:

- Mày cứ nói thật cho tao nghe đi! – Giọng nó chuyển qua thủ thỉ – Bộ mày không muốn chia sẻ tâm sự với tao sao?

Cái giọng ngọt như mía lùi của bạn khiến Lâm đâm lưỡng lự. Trong một lúc, nó muốn thú thật mọi chuyện với thằng bạn thân nhất của nó. Nó muốn kể cho thằng Quới Lương nghe nó thèm được trở thành một cậu học trò đàng hoàng, đứng đắn ra sao, thèm trở nên đáng yêu trong mắt con nhỏ Hải Ngọc như thế nào.

Nhưng đúng vào lúc nó mấp máy môi định kể tuột hết ra, một ý nghĩ vụt loé lên trong đầu đã ngăn nó lại.

Lâm không sợ Quới Lương biết được tâm trạng của mình. Nó cũng không sợ thằng này bép xép với ai. Lâm chỉ sợ sau khi thằng Quới Lương biết được điều bí mật trọng đại đó rồi mà con nhỏ Hải Ngọc kia vẫn thờ ơ với nó, vẫn vừa trông thấy nó là quay mặt đi chỗ khác thì nó chỉ có chui xuống đất ở với giun may ra mới đỡ ngượng.

Viễn cảnh u ám đó khiến Lâm kịp ngậm tăm vào phút chót. Nó nhìn bạn, gãi gãi đầu rồi đỏ mặt ngó lơ chỗ khác.

Thấy thằng này sắp sửa phun tuốt tuồn tuột mọi bí mật ra miệng, cuối cùng bỗng "cảnh giác" nín thinh, Quới Lương tức như bị bò đá.

Nó cầm tay Lâm lay lay, giọng nóng nảy:

- Mày nói đi! Sao, có chuyện gì xảy ra với mày mấy hôm nay vậy?

- Có chuyện gì đâu! – Lâm đã kịp lấy lại vẻ thản nhiên.

Và từ thản nhiên đến lạnh lẽo chỉ có một bước ngắn ngủi. Lâm cụp mắt xuống, mặt phủ sương mù:

- Thôi, mày về đi! Tao đang ốm, không muốn ai quấy rầy!

Khi nãy bị đuổi khéo, Quới Lương cố nhịn. Bây giờ bị đuổi thẳng cánh, lại biết cuộc "điều tra" đã thất bại hết đường cứu vãn, Quới Lương đổ quạu. Nó gầm lên, khói xịt đằng tai:

- Ốm cái đầu mày! Đồ phản bạn!

Nếu Quới Lương khói xịt đằng tai thì Lâm khói xịt đằng mũi. Nó cũng gân cổ gầm lên, thậm chí còn gầm lớn hơn thằng bạn thân thiết của nó gấp mấy lần:

- Phản bạn cái đầu mày! Tao vô nhà đây!

Phản kích xong, Lâm quay lưng chui tuốt vô nhà, bỏ mặc Quới Lương đứng ngó theo bằng ánh mắt tóe lửa. Nhìn ánh mắt đó, ai cũng biết nếu nuốt sống được thằng bạn của mình thì Quới Lương đã nuốt ngay tút xuỵt rồi. Chỉ tiếc là miệng nó nhỏ quá, lại có mấy cái răng bị sún nữa.

Chương 4

Thế là kể từ hôm đó, thủ lĩnh băng "tứ quậy" đã không còn là chính nó.

Vào lớp, Lâm ngồi như cục đất. Tất nhiên, nó hết dám cao hứng đứng lên đòi thiết lập trật tự thay cho Minh Vương. Nhưng suốt bốn, năm tiết học dài đằng đẵng mà nó không gây nên một sự om sòm nào đã là tiến bộ lắm rồi.

Tóm lại, "thi sĩ Hoàng Hôn" bây giờ là một thằng Lâm hiền lành, nhu mì nhủ mỉ, thậm chí bảo nó đã trở thành một bậc đạo mạo đáng kính cũng chẳng sai.

Sự thay đổi của Lâm lập tức chia ba lớp học: Lũ bạn thì thắc mắc, các thành viên trong băng "tứ quậy" thì tức giận, còn mấy đứa trong ban cán sự lớp thì ngạc nhiên một cách thích thú.

Và đứa thích thú nhất trong những đứa thích thú hẳn nhiên là Minh Vương. Bởi nó không những là lớp phó trật tự mà còn là tổ trưởng của thằng Lâm "hoàn lương" kia nữa.

Trong buổi họp tổ, Minh Vương không tiếc lời biểu dương Lâm. Nó khen ngợi "thi sĩ Hoàng Hôn" bằng tất cả những từ ngữ bóng bẩy nhất mà cái đầu chậm chạp của nó có thể nghĩ ra được.

Lâm ngồi nghe Minh Vương rót mật vào tai, mặt đỏ lên vì ngượng ngùng và cả vì sung sướng. Sung sướng nhất là thỉnh thoảng liếc trộm sang chỗ Hải Ngọc, nó thấy cô bạn gái đang mỉm cười với mình bằng đôi mắt long lanh và gương mặt sáng bừng rạng rỡ.

Những lúc đó, Lâm thấy lòng mình rộn ràng kỳ lạ. Nó có cảm giác đôi má mình nóng đến mức nó phải len lén đưa tay lên sờ xem có bị bỏng da không.

Nó sờ và nó tiếc là kể từ cái buổi gặp gỡ tình cờ đó đến nay, nó chưa có dịp trò chuyện với Hải Ngọc thêm một lần nào nữa.

Nói cho đúng ra, không phải là Lâm không có cơ hội. Đã mấy lần, nó bắt gặp Hải Ngọc đứng thơ thẩn một mình ngoài hành lang trong giờ ra chơi. Có nghĩa là đã mấy lần nó có thể tiến lại bắt chuyện, nếu nó đủ can đảm. Nhưng mặc dù bụng nghĩ chuyện đó có khó quái gì đâu, miệng nó vẫn khô rang và đôi chân nó như bị ai đóng đinh xuống đất.

Lâm cứ đứng trơ nhìn cơ hội trôi qua như thế không chỉ một lần. Và thi sĩ nhà ta bỡ ngỡ nhận ra rằng đến gần một đứa con gái để chọc ghẹo, cốc đầu hoặc giật tóc cho nó khóc thét lên hoá ra lại dễ hơn nhiều so với việc đến gặp nó để nói chuyện đàng hoàng, nghiêm chỉnh.

Bây giờ, thấy Minh Vương tán tụng mình lên tới mây xanh, thấy Hải Ngọc nhìn mình thân thiện, Lâm lại thấy tiếng tiếc. Sớm muộn gì mình cũng phải bắt chuyện với Hải Ngọc, hỏi xem chiếc xe của nó từ bữa đó đến nay có bị sút pê-đan thêm lần nào nữa không và nếu có thì nó xoay xở ra sao khi … không có mình bên cạnh! Lâm bâng khuâng nhủ bụng và khi tự dặn mình như vậy, nó thực sự tin rằng cái giây phút đẹp đẽ đó không có lý nào lại không xảy ra.

Sở dĩ Lâm tin chắc như thế bởi nó không bao giờ ngờ môn sinh vật lớp 9 lại có chương "Hệ tuần hoàn" và khi dạy xong chương đó, thầy Chiến bắt các tổ phải đem ếch tới lớp để quan sát và thực hành.

Ở tổ mình, Lâm được phân công mua ếch vì nhà nó ở ngay chợ.

Hôm đó Lâm dậy sớm hơn mọi bữa. Ăn qua quít vài miếng cơm, nó chạy đi kiếm một cái bao nilông, đổ một ít nước và đục thủng vài cái lỗ, sau đó cẩn thận bỏ bốn con ếch vào rồi hí hửng mang tới lớp.

Ngày trọng đại đó nhằm vào sáng thứ hai. Sau lễ chào cờ là đến hai tiết văn. Tiếp theo là ra chơi. Ra chơi vô là đến ngay tiết sinh vật.

Và biến cố xảy đến với Lâm ngay đầu buổi sáng, tức là ngay lễ chào cờ.

Trong lớp 9A4 không chỉ có Lâm mang theo ếch. Các tổ khác đều có đứa phụ trách phần việc này. Thằng Quang tổ 1 bỏ ếch trong chiếc xô nhỏ. Thằng Bá tổ 3 bỏ ếch trong cái ấm sứt môi, đậy nắp cẩn thận. Ở tổ 2 và tổ 4, Duy Dương và Tiểu Long cũng bỏ ếch trong bao nilông như Lâm.

Tất nhiên khi năm nhân vật quan trọng này xuất hiện, lũ bạn lập tức bu lại. Và hàng chục cái miệng nhao nhao đòi coi ếch. Thế là chiếc ấm đành phải bật nắp, những chiếc bao đành phải mở dây cột cho hàng chục cái đầu chen nhau kê sát vào, thò lỏ mắt ngắm nghía. Những đứa bạo dạn không chỉ nhìn ngó suông mà còn thò tay vào sờ soạng, nắn bóp khiến bọn ếch cuồng cuồng nhảy tưng tưng.

Tụi thằng Bá, Duy Dương, Tiểu Long thấy nguy bèn nhanh tay đậy nắp, cột miệng bao lại. Thằng Quang thông minh đột xuất, kê đít ngồi đại lên chiếc xô, lấy cặp mông to bè của mình làm nắp để ngăn bọn ếch.

Chỉ có Lâm phản ứng chậm một chút nên hai con ếch trong bao kịp tót ra ngoài. Thực ra Lâm vốn là đứa lanh tay lẹ chân. Nếu nó làm như những đứa khác, nghĩa là chỉ đem tới lớp hai con ếch theo yêu cầu của thầy Chiến thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra. Đằng này, muốn làm oai với nhỏ Hải Ngọc trong tổ, Lâm mua tới bốn con ếch. Vì vậy trong khi nó lính quýnh lo giữ hai con này thì hai con kia thừa cơ "phi thân" ra ngoài, nhảy lóc phóc quanh sân trường.

Xui cho Lâm, đúng lúc đó, trống báo hiệu chào cờ vang lên.

Trước cặp mắt của các thầy cô đang đứng nghiêm trang trước cửa văn phòng nhìn xuống, Lâm đành từ bỏ ý định "truy nã" bọn ếch "vượt ngục", lật đật chạy lại xếp hàng.

Lâm đứng xếp hàng mà lòng không yên. Nó cứ nhấp nha nhấp nhổm, mắt nơm nớp nhìn quanh.

Thấy tới giờ chào cờ mà thằng này đầu cổ cứ ngọ nguậy hoài, Minh Vương ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy Lâm?

- Sổng mất hai con ếch rồi!

- Chết rồi! – Minh Vương lo lắng – Vậy lát tới giờ sinh vật làm sao?

Lâm lắc lắc cái bao trong tay:

- Tao còn hai con trong này!

- Thế hả? – Minh Vương thở phào – Thế thì không sao!

Minh Vương vừa tuyên bố "không sao" thì tụi con gái những lớp đang xếp hàng kế bên lập tức cho nó thấy "mấy chục ông sao" liền.

Tay lớp trưởng lớp 9P2 đứng giữa sân cờ vừa ưỡn ngực hô:

- Tất cả nghiêm!

Và hít hơi vào chuẩn bị hô tiếp câu "Chào cờ, chào!" thì từ chỗ lớp 9A3 có tiếng con gái la thất thanh:

- Ối, chết con rồi mẹ ơi!

- Í, con gì ghê thế này?

- Ui da, Ghê quá!

Dàn đồng ca 9P2 hắng giọng chuẩn bị hát lập tức ngậm miệng, ngơ ngác ngó quanh. Hai đứa 9P2 khác đang đứng dưới chân cột cờ giật mình buông

tay khỏi dây kéo.

Lớp trưởng 9P2 cũng ngưng ngang câu hiệu lệnh, dáo dác nhìn xuống chỗ khu vực náo loạn rồi ngần ngừ liếc về phía ban giám hiệu, chờ ý kiến.

Trước văn phòng, các thầy cô mặt đầy sửng sốt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mày nhăn tít, thầy hiệu trưởng nhìn về phía các học sinh phụ trách nghi thức, đưa tay ra hiệu:

- Các em chờ một chút!

Còn thầy Đang giám thị thì hối hả rảo bước về phía lớp 9A3:

- Gì thế các em?

Tiếng bọn con gái nhao nhao:

- Thưa thầy, ếch ạ!

- Không biết ếch ở đâu nhảy lung tung làm tụi em sợ qua thầy ơi!

Thầy Đang gãi má:

- Lạ thật! Sân trường ta làm gì có ếch!

Thầy Đang còn đang nghĩ ngợi thì sau lưng thầy, từ chỗ lớp 7P1 lại vang lên những tiếng kêu hớt hải:

- Ối, ếch! Ếch ở đâu ra thế này?

Thầy Đang lại ba chân bốn cẳng đâm bổ về phía tiếng kêu:

- Ếch nữa hở các em?

- Dạ, ếch nhảy lên chân em, ghê quá thầy ơi!

Lúc này tụi học trò 9A3 và 7P1 đã dạt ra xa, cùng với đám bạn hiếu kỳ của các lớp khác tạo thành một vòng tròn bao vây hai con ếch "thủ phạm" vào giữa.

Các thầy cô cũng bước lại, tò mò ghé mắt dòm.

Hai con ếch không biết mình vừa gây nên một tai họa tày trời, thấy mọi người vây quanh và nhìn chằm chặp vào mình, chúng tưởng đang được ái mộ ghê lắm bèn tiếp tục nhảy tung tăng sát vòng tròn người khiến mấy đứa con gái yếu bóng vía thi nhau ré inh ỏi.

Thầy Đang hắng giọng:

- Các em giữ trật tự nào! Ếch có gì mà sợ!

Thầy Chiến lừ mắt nhìn về chỗ lớp 9A4, nghiêm giọng:

- Ếch này của lớp 9A4 phải không?

Đám học trò 9A4 nãy giờ im thít. Nay nghe thầy hỏi, trống ngực đứa nào đứa nấy đập thình thịch.

Lớp trưởng Xuyến Chi rụt rè đáp, mắt chớp lia chớp lịa:

- Dạ!

Thầy Đang quay sang thầy Chiến:

- Thì ra là ếch của học trò thầy!

Câu nói của thầy Đang hàm ý trách cứ khiến thầy Chiến sa sầm mặt:

- Em nào làm sổng ếch ra thế?

Lâm lí nhí, mắt xanh lè xanh lét:

- Thưa thầy, em ạ!

Thầy Chiến trừng mắt, định mắng. Nhưng đến phút chót, thầy kịp lấy lại bình tĩnh:

- Thế sao em còn chưa bắt mấy con ếch vào đi!

Phải vất vả lắm, Lâm mới bắt được hai con ếch nghịch ngợm kia, và lễ chào cờ chỉ được tiếp tục sau khi mọi người đã tận mắt chứng kiến Lâm bỏ từng con một vào trong bao nilông và cột miệng bao lại một cách an toàn, kỹ lưỡng.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên kể từ khi thành lập đến nay, trường Tự Do đã bắt đầu lễ chào cờ trễ mười lăm phút so với quy định.

Sự cố làm sổng ếch của lớp 9A4 sau đó đã trở thành một đề tài hấp dẫn cho các lớp khác, đặc biệt là tụi 9A3, trêu chọc.

Mỗi lần thấy học trò 9A4 đi ngang qua, hàng chục cái mồm 9A3 đồng loạt ngêu ngao:

Con ếch trong bao
Con ếch nhảy ra
Con ếch nhảy ra
Con ếch ngồi đó
Con ếch ngồi đó
Con ếch nhảy đi.

Tụi 9A3 đã "cải biên" bài thơ con cóc thành bài thơ con ếch tài tình đến mức "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm, chuyên gia đặt vè chọc phá thiên hạ, cũng phải bái làm sư phụ.

Mỗi lần đi ngang qua chỗ các "sư phụ" tụ tập, Lâm chỉ biết cúi gằm đầu cố lủi cho nhanh.

Nhưng dù sao Lâm cũng là thủ phạm chính trong "sự kiện ếch". Bị tụi 9A3 trêu ghẹo, Lâm tức thì tức thật nhưng chẳng biết trách ai.

Còn những đứa khác, nhất là những đứa trong ban cán sự lớp, thì không nín nhịn được như thế.

Bị tụi 9A3 giễu cợt đến ngày thứ ba, lớp trưởng Xuyến Chi bắt đầu lầm bầm:

- Có mấy con ếch mà cũng không biết giữ!

Lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên xưa nay nổi tiếng ít nói, cũng phá lệ rên rỉ:

- Mấy hôm nay thật đến điếc cả tai!

Tất nhiên hai con nhỏ này chỉ nói trống không nhưng Lâm thừa biết là cốt để cho mình nghe.

Lâm lặng thinh nghe, tức tối thì ít mà lo lắng thì nhiều. Nó thấp thỏm đánh mắt sang chỗ Hải Ngọc, bụng thót lại khi thấy con nhỏ này đang nghển cổ nghe Xuyến Chi và Vành Khuyên thi nhau lên án mình.

Đã vậy, lần này lớp phó trật tự Minh Vương cũng không buồn bênh vực Lâm. Nghe Xuyến Chi và Vành Khuyên trách móc than thở, nó nhìn Lâm, chép miệng, thở ra:

- Sơ sẩy một tí không ngờ lại tai hại đến thế!

Thực ra, trong thâm tâm Minh Vương không muốn nhắc lại chuyện này. Nhưng kẹt nỗi nó là tổ trưởng của thằng Lâm. Nó không muốn tụi bạn nghĩ nó bao che cho tổ viên mình, đành bấm bụng càu nhàu cái đứa mà cách đây mấy ngày nó đã biểu dương không tiếc lời.

Có tài thành Lâm mới hiểu được tâm trạng của Minh Vương. Thấy tổ trưởng của mình hùa theo Xuyến Chi và Vành Khuyên công kích mình, Lâm tự nhiên sôi gan và không kềm chế được nữa.

Trong một thoáng nó quên phắt nó đang tập làm một học sinh hiền lành ngoan ngoãn. Mặt sa sầm, Lâm gân cổ và hét lên cái câu mà ngay sau đó nó

cảm thấy vô cùng hối hận:

- Tai hại cái đầu mày! Ếch thì nó phải nhảy, tụi nó có phải là mày đâu mà lúc nào cũng ngồi ì một chỗ!

Chương 5

Lâm nguyền rủa mình thậm tệ. Khi nãy ở trong lớp nó đã nổi nóng với Minh Vương. Nó đã giở cái giọng mà lâu nay nó đã quyết tâm từ bỏ. Bằng lối ăn nói đó, nó đã trở lại là thằng Lâm "quậy", trở lại là thằng Lâm nói năng vung xích chó.

Tệ hơn nữa, nó đã ăn nói lung tung trước cặp mắt tròn xoe chăm chú của nhỏ Hải Ngọc. Chắc Hải Ngọc chán mình lắm! Lâm buồn rầu nghĩ. Mấy hôm nay, lúc nào nó cũng loay hoay nghĩ cách lân la trò chuyện với cô bạn cùng tổ này.

Nhưng nó chưa kịp nghĩ ra cách thì đã xảy ra câu chuyện tệ hại sáng nay. Thật chả ra làm sao!

Bây giờ mình phải làm lại từ đầu! Lâm vừa đi vừa vạch kế hoạch. Làm một học sinh hiền lành, đứng đắn thực không dễ nhưng cũng không đến nỗi quá khó! Điều quan trọng là mình không được nóng nảy trước bất cứ chuyện gì. Mình phải thật bình tĩnh, lúc nào cũng phải bình tĩnh! Bình tĩnh là trên hết!

- Lâm ơi, chờ tụi tao với!

Tiếng kêu của Quới Lương vang lên sau lưng cắt đứt luồng suy nghĩ trong đầu Lâm.

Nó quay lại, ngạc nhiên thấy Quốc Ân, Hải Quắn và Quới Lương đang xốc cặp tất tả đuổi theo.

Mấy hôm nay, trên đường về Lâm cố ý không đi chung với ba đứa bạn thân của mình. Có hôm nó nhanh chân về trước. Có hôm nó đợi cho bọn Hải Quắn ra khỏi cổng mới lò dò ra sau. Nó không muốn ngày nào cũng rơi vào cảnh tụi bạn nó thi nhau vặn vẹo, còn nó thì đáp trả nhát gừng và cuối cùng cuộc tranh luận bao giờ cũng kết thúc bằng bốn bộ mặt hầm hầm như những kẻ tử thù.

Bọn Hải Quắn hình như cũng chán Lâm lắm rồi. Thấy lâm tách ra, tụi nó cũng lơ luôn. Thời gian đầu, tụi nó còn kì kèo rủ Lâm về chung. Những lần sau, nghe trống tan học vang lên, tụi nó ôm cặp tếch thẳng.

Vì vậy, bây giờ thấy tụi bạn đuổi theo mình kêu ơi ới, Lâm vô cùng thắc mắc. Tuy nhiên nó vẫn làm mặt tỉnh. Nó dừng lại chờ, không tỏ thái độ gì.

Quới Lương chạy tới trước tiên. Nó nhìn Lâm, hổn hển:

- Mày đi sao mà nhanh thế? Y như tàu tốc hành!

Hải Quắn quệt mồ hôi trán:

- Tụi tao rượt theo mày muốn hụt hơi!

Lâm liếm môi:

- Có chuyện gì vậy?

Hải Quắn giơ ngón tay cái lên:

- Tụi tao rượt theo mày để biểu dương ấy mà!

Quốc Ân cười toe toét:

- Khi nãy mày "chơi" thằng Minh Vương một vố đã quá!

Quới Lương vui vẻ:

- Chiêu của mày tung ra khi nãy đúng là chiêu "sát thủ". Ngay lớp phó trật tự cũng cà lăm luôn!

Lâm đang hối hận về chuyện đó, bất ngờ bị lũ bạn ào tới khen rối rít, mặt nó dở cười dở mếu.

- ''Sát thủ'' gì đâu! – Lâm gượng gạo – Tức quá thì nói vung thế thôi!

Rồi Lâm tặc lưỡi:

- Tao nói thằng Minh Vương như thế kể ra cũng hơi nặng lời!

- Nặng lời cái quái gì! – Hải Quắn hung hăng – Thằng Minh Vương là tổ trưởng của mày, lẽ ra phải bênh mày, đằng này nó lại hùa theo hai con nhỏ Xuyến Chi và Vành Khuyên để "hãm hại" mày, mày chưa "uýnh" nó là may cho nó lắm rồi!

Lâm nhăn nhó:

- Mày sao lúc nào cũng …

- Mày đừng có "từ bi"! – Hải Quắn cắt ngang – Nếu thằng Minh Vương tử tế sao nó không đi bắt ếch mà sai mày, bây giờ lại còn cảm rảm càm ràm về chuyện ếch nhảy nữa!

Lâm không thể nói rõ cho tụi Hải Quắn biết sở dĩ nó muốn xử nhũn không phải vì Minh Vương mà vì cái đứa ngồi kế thằng này, tức con nhỏ Hải Ngọc sút pê-đan xe. Lâm không nói được nên mặc cho tụi kia thi nhau xúi bậy, nó cứ ậm à ậm ừ.

- Nếu là tao, tao sẽ cho thằng Minh Vương biết tay! – Hải Quắn tiếp tục lải nhải.

Quốc Ân hừ mũi:

- Còn tao, bét ra tao cũng xin chuyển sang tổ khác!

Rồi nó mơ màng:

- Phải chi băng "tứ quậy" được ở chung một tổ há!

- Bốn đứa tụi mình tập trung vào một tổ không hay đâu! – Quới Lương phản đối – Như vậy dễ khiến cho thầy cô chú ý!

Hải Quắn gật gù:

- Quới Lương nói đúng! Các thành viên của băng "tứ quậy" phải nằm rải rác ở nhiều tổ khác nhau để làm "nòng cốt" chứ!

Nói xong, nó toét miệng cười hì hì và quay sang Lâm:

- Còn ý mày thế nào hở Lâm?

- Ý tao hở? – Lâm ngước lên, uể oải – Ý tao là bây giờ … tao về trước!

Câu trả lời trớt quớt của "thi sĩ Hoàng Hôn" khiến Hải Quắn thu ngay nụ cười.

Nó cau mày:

- Mày lại làm sao thế hả?

Lâm hít vào một hơi:

- Tao có làm sao đâu!

Rồi không để cho tụi bạn kịp chất vấn, nó vội vã giơ tay chào:

- Tao đi nhé!

- Ơ … ơ …

Hải Quắn mới "ơ, ơ" được mấy tiếng đã không thấy thằng bạn mình đâu nữa. Lâm lật đật rẽ vào con hẻm trước mặt, không cần biết căn hẻm đó có dẫn về nhà mình hay không. Nó muốn trốn chạy tụi bạn nó ấy mà!

Quới Lương đấm hai tay vào nhau:

- Thật tao không hiểu nổi!

Hải Quắn dậm chân bình bịch:

- Còn tao thì không chịu đựng nổi nữa!

Quốc Ân tức tối đề nghị:

- Hay tụi mình khai trừ nó ra khỏi băng "tứ quậy" quách! Như vậy chỉ còn "tam quậy" thôi!

Hải Quắn giận Lâm thì quả có giận thật, nhưng chưa bao giờ nó tưởng tượng tới chuyện băng "tứ quậy" không có Lâm. Băng "tứ quậy" không có thằng Lâm thì chẳng còn bao lăm giá trị. Hải Quắn biết rõ như thế. Lâm là đứa đầu trò, lắm mẹo vặt,mồm miệng lanh lẹ, lại tài hoa nhất bọn. Nó làm vè trêu chọc thiên hạ thì đúng là không ai bằng. Loại một đứa có biệt tài như vậy ra khỏi bọn thì uổng quá.

- Vụ đó để từ từ tính! – Hải Quắn nhìn Quốc Ân, ngần ngừ đáp.

Thực bụng, Quốc Ân cũng đâu có muốn khai trừ Lâm. Tức mình thì nó nói bừa thế thôi. Vì vậy, thấy Hải Quắn lưỡng lự, nó tán thành ngay:

- Ừ, chuyện đó cũng không gấp gáp gì!

Trong bọn, Quới Lương chơi thân với Lâm nhất. Lúc đầu, nghe Quốc Ân hùng hổ đòi khai trừ Lâm, nó hơi hoảng. Nhưng sau đó thấy hai đứa kia chẳng có vẻ gì quyết tâm thực hiện ý định lắm, nó dần bình tĩnh trở lại.

- Ừ! – Quới Lương gật gù – Có gì đâu mà phải vội vàng! Biết đâu một ngày nào đó thằng Lâm chẳng trở lại như xưa!

Khi nói câu đó, Quới Lương chỉ nói cho qua, nói để xoa dịu sự ấm ức trong lòng Quốc Ân và Hải Quắn. Chứ trong thâm tâm nó không tin thằng bạn thân thiết của nó sẽ thay đổi.

Nào ngờ khoảng một tuần lễ sau, cũng trên đường đi học về, Quốc Ân, Hải Quắn và Quới Lương đang sánh bước trên vỉa hè, bỗng nghe tiếng thằng Lâm gọi giật từ phía sau:

- Quới Lương, Hải Quắn, Quốc Ân ơi, tụi mày đi chầm chậm chờ tao với!

Tụi Hải Quắn sửng sốt ngoảnh phắt lại. Thấy thằng Lâm đang ba chân bốn cẳng đuổi theo, ba đứa không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, ngỡ ngàng thấy cuộc đời sao mà đảo lộn nhanh chóng quá! Mới hôm nào đây, thằng Lâm còn hùng hổ bỏ về trước khiến tụi nó rượt theo muốn xịt khói. Vậy mà hôm nay chính thằng này lại co giò chạy theo đòi … làm quen, bảo tụi nó không giương mắt ếch lên sao được!

- Gì thế hở mày!

Đợi Lâm lại gần, Hải Quắn nheo mắt hỏi.

Thấy ba đứa bạn dòm mình lom lom, Lâm nghe nhồn nhột, liền bối rối đưa tay gãi cổ:

- Tao … tao …

Quốc Ân khịt mũi:

- "Tao" sao?

Lâm ngó lơ chỗ khác:

- Tao nghĩ tụi mày nói đúng.

- Nói đúng chuyện gì?

- Chuyện về thằng Minh Vương đó! – Lâm hừ giọng – Tao nghĩ lại rồi. Nó đúng là đứa chẳng ra gì!

Rồi Lâm huơ tay, hùng hồn kể tội tổ trưởng của mình:

- Nó là tổ trưởng mà không chịu đi mua ếch, chỉ giỏi sai tao, sau đó còn hùa theo hai con nhỏ Xuyến Chi và Vành Khuyên lên án tao ngay giữa lớp …

" Cáo trạng" của Lâm không có gì mới. Nó chỉ lặp lại luận điệu hôm trước của Hải Quắn. Điểm mới là thái độ hung hăng đáng ngạc nhiên của nó. Kết tội Minh Vương xong, nó giơ tay chém một phát thật lực vào không khí, giọng hầm hầm:

- Thù này tao quyết phải trả cho bằng được!

Vẻ đằng đằng sát khí của Lâm khiến ba đứa bạn nó thộn mặt ngẩn ngơ. Hôm trước khi chuyện mới xảy ra còn nóng hôi hổi, tụi Hải Quắn khích cách mấy, Lâm vẫn một mực xụi lơ. Còn bữa nay, "mối thù" đã nguội ngắt và mọi người đã quên bẵng đi rồi, không hiểu sao thằng Lâm bỗng khăng khăng đòi "rửa hận".

Quốc Ân nhìn Lâm, chớp chớp mắt:

- Mày nói thật đấy hở?

- Thật!

- Thế sao hôm trước …

Lâm cắt ngang thắc mắc của Quốc Ân:

- Hôm trước tao chưa kịp nghĩ ngợi. Còn bây giờ tao đã "nghiền ngẫm" cẩn thận rồi.

Lâm đấm hai tay vào nhau:

- Tao sẽ cho thằng Minh Vương biết thế nào là oai danh và sự lợi hại của băng "tứ quậy"!

Thấy "thi sĩ Hoàng Hôn" quyết chí quay trở lại với băng "tứ quậy", thậm chí còn có ý định làm cho danh hiệu "tứ quậy" lẫy lừng hơn trước nữa, ba đứa bạn nó như nở từng khúc ruột.

Và khi đã vui mừng, chẳng ai thèm để ý đến những chuyện vặt vãnh. Tụi Quốc Ân chả buồn tiếp tục thắc mắc tại sao thằng Lâm đột nhiên không muốn làm một học sinh ngoan ngoãn hiền lành nữa, lại chỉ vì một lý do lãng xẹt là để trả một mối thù đã thuộc về "quá khứ xa xăm".

Tụi nó mải chìm đắm trong nỗi hân hoan. Tụi nó xúc động chào đón Lâm như chào đón một người hùng vừa trở về từ mặt trận.

Quới Lương long lanh mắt:

- Tao đã nói trước sau gì mày cũng trở lại như xưa mà!

Quốc Ân mặt mày rạng rỡ:

- Phải như thế chứ! Bốn đứa tụi mình đâu có thể tách rời nhau được!

Hải quắn nhếch môi, khoái trá:

- Băng "tứ quậy" tụ về một mối, từ nay thằng Minh Vương sẽ mất ăn mất ngủ, hà hà!

Mặc cho tụi bạn tán hươu tán vượn, Lâm không nói gì, chỉ nhoẻn miệng cười. Quay về với băng "tứ quậy", Lâm đương nhiên trở lại ngôi vị thủ lĩnh.

Thủ lĩnh hẳn phải khác thuộc hạ. Thuộc hạ cười nói nhí nhố, còn thủ lĩnh không vậy.

Thủ lĩnh thì phải trầm ngâm nghĩ kế.

Chương 6

Thực ra, việc thằng Lâm quay về "lãnh đạo" băng "tứ quậy" để tìm kế "hãm hại" Minh Vương không dính dáng gì đến "mối thù" Lâm tuyên bố với tụi Hải Quắn.

Hành động của Lâm bắt nguồn từ một nguyên nhân hoàn toàn khác.

Và cái nguyên nhân đó thoạt tiên là do nơi thằng Đỗ Lễ táy máy tay chân.

Một hôm, trong giờ ra chơi, thằng Đỗ Lễ tự dưng cao hứng lục lọi chồng tập của nhỏ Hải Ngọc nhét trong ngăn bàn. Lúc này, Hải Ngọc đã tót ra ngoài sân chơi đùa với chúng bạn.

Bữa trước nhỏ Hải Ngọc có khoe với Đỗ Lễ tấm hình diễn viên điện ảnh Đài Loan Tô Hữu Bằng, người đóng vai Ngũ A Ka trong bộ phim "Công chúa Hoàn Châu" chiếu trên ti vi.

Nhưng Hải Ngọc là con nhỏ kỹ tính. Nó không cho Đỗ Lễ rớ tay vào tấm hình, sợ thằng này làm hỏng. Nó cầm tấm hình đưa lên đưa xuống xa xa cho Đỗ Lễ căng mắt dòm.

Đỗ Lễ dòm một hồi mỏi mắt, lại không trông rõ, tức mình chìa tay ra:

- Hải Ngọc đưa tôi mượn xem chút đi! Tôi có lấy mất đâu mà sợ!

- Không! Hải Ngọc phồng má – Hải Ngọc không sợ Đỗ Lễ lấy mất, chỉ sợ Đỗ Lễ làm hư.

- Tôi không làm hư đâu! – Đỗ Lễ liếm môi – Tôi chỉ xem qua một tí thôi, rồi trả lại liền.

Mặc cho Đỗ Lễ năn nỉ, Hải Ngọc vẫn không chịu đưa, thậm chí nó còn cẩn thận nhét tấm hình vào giữa cuốn tập:

- Để từ từ Hải Ngọc suy nghĩ lại đã!

Thái độ của Hải Ngọc làm Đỗ Lễ điên tiết. Nó bĩu môi:

- Tưởng quý lắm đấy! Ông đây cóc thèm!

Đỗ Lễ chỉ nói cho bõ ghét thôi, chứ bụng vẫn tức anh ách. Thế là nó nảy ra ý định đánh cắp tấm hình. Lần này đánh cắp không chỉ để xem mà xem xong, nó sẽ giấu luôn cho con nhỏ Hải Ngọc phách lối kia khóc thét chơi. Có thế thì mới nguôi tức được!

Từ hôm đó, Đỗ Lễ bắt đầu rình rập. Nhưng muốn đánh cắp tấm hình một cách êm xuôi không phải là chuyện dễ. Nhỏ Hải Ngọc tất nhiên chỉ chờ trống ra chơi là tót ra sân. Nhưng những đứa ngồi quanh đó không phải bao giờ cũng rời lớp vào giờ chơi.

Thằng Minh Vương quen thói ù lì, chậm chạp, lúc nào cũng thích dán người vào ghế, đố bẩy nó đi đâu được một li. Giờ ra chơi, mặc cho tụi bạn chạy nhảy, hò hét, nó cứ ngồi ì một chỗ lấy tập ra ôn bài. Thực ra Minh Vương chẳng chăm chú vào bài vở mấy tí, nó ngồi đó cốt để canh chừng lớp học thôi.

Đã thế ở bàn trên, hôm nào nhỏ Hạnh cũng ngồi lù lù một đống. Tụi nhỏ Hạnh, Quý Ròm và Tiểu Long tuy là bạn thân nhưng giờ chơi chỉ có Tiểu Long và thằng ròm là hào hứng chạy nhảy. Còn nhỏ Hạnh lại thích ngồi chơi trong lớp hơn.

Lớp phó trật tự ngồi bàn dưới, lớp phó học tập ngồi bàn trên, có cho vàng Đỗ Lễ cũng không dám lục lọi ngăn kéo của Hải Ngọc, dù nó và Hải Ngọc ngồi sát rạt bên nhau chứ đâu.

Phải đến ngày thứ tư, Đỗ Lễ mới thực hiện được âm mưu của mình. Đó là hôm thằng Minh Vương bị tụi Tiểu Long, Quý ròm dụ ra sân chơi đá bóng, còn nhỏ Hạnh thì hăng hái chạy theo làm "cổ động viên" cho hai đứa bạn của mình.

Đợi cho những "nhân vật hắc ám" khuất ngoài cửa lớp, Đố Lễ bắt đầu ra tay.

Trước tiên, nó mò mẫm trong ngăn bàn của Hải Ngọc, lôi tất cả tập vở đem qua ngăn bàn của mình. Như vậy, nhỡ có ai thình lình bắt gặp, sẽ tưởng nó đang xem tập của nó. Đỗ Lễ đã tính toán cả rồi. Vì vậy nó chả lấy gì làm lo lắng. Nó không tin trong mười lăm phút ra chơi, nó không tìm ra tấm hình Tô Hữu Bằng trong chồng tập của Hải Ngọc.

Nhưng rốt cuộc, Đỗ Lễ không tìm ra tấm hình đó thật. Nói cho đúng, Đỗ Lễ chỉ tìm nửa chừng rồi không tìm nữa. Nó không tìm nữa chẳng phải là do nản chí mà do nó tình cờ tìm thấy trong chồng tập của cô bạn gái một thứ còn hấp dẫn gấp ngàn lần tấm hình Tô Hữu Bằng.

Đó là lá thư của thằng Lâm.

Thằng Lâm trước nay không thích chơi trò viết thư, nay tự dưng gửi thư cho nhỏ Hải Ngọc dứt khoát là chuyện lớn chứ không phải chơi.

Trăm phần trăm đó là thư tỏ tình! Đỗ Lễ tin chắc như vậy. Bởi lá thư mà nó bắt gặp viết bằng tiếng Anh. Nếu là thư từ bình thường, chẳng ai đi viết bằng tiếng Anh làm gì cho nhọc xác, nhất là với một đứa học hành chẳng giỏi giang gì như thằng Lâm.

Hẳn thằng Lâm thổ lộ lắm điều bí mật và sợ người khác xem được nên phải hì hục viết bằng thứ tiếng mà nó sợ nhất trên đời này.

Hai nữa, ngay đầu thư, Đỗ Lễ đã đọc thấy hai chữ "My dear". Phải thân thiết trìu mến lắm, người ta mới dùng từ này để gọi nhau. Hì hì, đích thị là "thi sĩ Hoàng Hôn" nhà ta đang "rung động đầu đời" rồi! Đỗ Lễ khoái chí nhủ bụng và tò mò xem tiếp xuống dưới.

Nhưng khổ nỗi, trình độ tiếng Anh của Đỗ Lễ cũng chẳng khấm khá gì. Nó nhìn vào lá thư, toát mồ hôi khi thấy chữ quen thì ít mà chữ lạ thì nhiều.

Nó vừa đọc vừa đoán, loay hoay một hồi vẫn chẳng xem đựoc mấy dòng. Đã vậy, nghe ngoài hành lang có tiếng lao xao, nó biết sắp tới giờ vào học, lại càng quýnh.

Không biết làm sao, Đỗ Lễ nhét đại lá thư của thằng Lâm vào túi áo. Rồi hấp tấp đem trả chồng tập của Hải Ngọc vào lại chỗ cũ.

May cho Đỗ Lễ, Hải Ngọc tuy là đứa kỹ lưỡng nhưng vô tâm.

Ra chơi vô, nó lấy tập ra học, lại đúng cuốn tập cất lá thư của thằng Lâm, khiến Đỗ Lễ muốn ngừng thở. Nhưng Hải Ngọc chẳng để ý gì, nó chỉ ngồi cặm cụi ôn bài, sợ chốc nữa bị kêu lên bảng.

Đỗ Lễ ngồi bên cạnh lé mắt dòm sang, bụng giật thon thót. Có đến mấy lần, Đỗ Lễ tưởng trái tim mình vọt ra khỏi lồng ngực khi thấy nhỏ Hải Ngọc lật tới lật lui các trang vở.Tiếng giấy kêu sột soạt vốn là âm thanh quen thuộc, trong lúc này bỗng nghe rờn rợn làm sao!

Nhưng Hải Ngọc không có ý định kiểm tra lá thư còn hay mất. Nó chỉ lật tìm bài học thôi. Dường như nó không nhớ nó đã cất lá thư quan trọng đó trong cuốn tập. Cũng có thể nó đã quên bẵng chuyện thằng Lâm gửi thư cho nó rồi. Đỗ Lễ khoan khoái nhủ bụng và dần dần bình tĩnh trở lại.

Nhưng Đỗ Lễ chỉ bình tĩnh có chút xíu thôi. Vì nó còn phải nghĩ cách trả lại bức thư vào chỗ cũ. Nó biết sớm muộn gì con nhỏ Hải Ngọc cũng phát hiện ra bức thư trong tập không cánh mà bay. Trong trường hợp đó, kẻ đáng nghi nhất sẽ là nó chứ không ai.

Chiều đó, Đỗ Lễ đem lá thư đi photocoppy. Phải thao thức suốt một buổi trưa, Đỗ Lễ mới nghĩ ra được một sáng kiến tuyệt vời này. Như vậy thì sáng hôm sau, nó có thể trả ngay "bản gốc" về vị trí cũ một cách êm thắm. Đồng thời nó cũng sẽ có thì giờ tra cứu từ điển để mò mẫm đọc cho ra những lời lẽ chắc là rất tình tứ của thằng Lâm.

Định bụng như vậy, nhưng khi bước vào tiệm photocoppy, trong đầu Đỗ Lễ chợt nảy ra ý định mới. Nó chợt thấy một "tài liệu hấp dẫn" như thế này mà chỉ đem photocoppy một bản thì hoang phí quá, nhất là so với sự vất vả mà nó phải bỏ ra để có được "báu vật" này.

Thế là Đỗ Lễ quyết định photocoppy lá thư của thằng Lâm làm bốn bản. Nó sẽ giữ một bản để "nghiên cứu", ba bản còn lại sẽ phân phát cho ba đứa ngồi gần nó là Quý ròm, Tiểu Long và thằng Cung.

Mọi việc diễn ra suôn sẻ đúng như dự định của Đỗ Lễ. Sáng hôm sau, trống ra chơi vang lên, Hải Ngọc vừa rời khỏi lớp, Đỗ Lễ đã nhanh tay nhét lá thư vào lại trong tập của cô bạn gái một cách gọn gàng. Tất nhiên đó không phải là cuốn tập hôm nọ, nhưng Đỗ Lễ không quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt đó.

Xong, nó phóng ra sân, đuổi theo bọn Quý ròm.

- Ê, Cung, Tiểu Long, Quý ròm!

Chạy chưa tới nơi, Đỗ Lễ đã ngoác miệng gọi lớn.

Ba đứa bạn nó dừng bước ngoảnh lại.

Quý ròm mỉm cười:

- Rủ tụi tao chơi đá bóng hả?

- Không! – Đỗ Lễ đè tay lên ngực- Chuyện này hấp dẫn hơn đá bóng nhiều.

Ba cặp mắt lập tức tròn xoe:

- Chuyện gì vậy?

Mặt Đỗ Lễ thoắt nghiêm trọng:

- Chuyện này không thể nói giữa sân trường được.

Cung nheo mắt:

- Mày định rủ tụi tao đi ăn trộm hả?

- Tao không đùa đâu! – Đỗ Lễ mím môi – Đây là một bí mật khủng khiếp trong lớp mình.

Nghe tới hai chữ "bí mật", Cung thôi ngay giọng cà khịa. Nó cắn môi:

- Bí mật khủng khiếp?

- Ừ!

Quý ròm hất hàm:

- Vậy mày nói đi!

- Không nói ở đây được!

Đỗ Lễ đáp. Rồi nó ngoắt tay:

- Tụi mày đi theo tao.

Tiểu Long chớp mắt:

- Đi đâu?

- Ra sau hè.

Đỗ Lễ buông gọn. Và quay mình đi trước, không cần biết ba đứa bạn nó có đồng ý hay không.

Thái độ hách xì xằng của Đỗ Lễ khiến bọn Quý ròm bực mình quá xá. Nhưng sự tò mò xem ra còn mạnh hơn sự bực mình. Thế là sau một thoáng ngần ngừ, Quý ròm, Tiểu Long và Cung lẽo đẽo đi theo Đỗ Lễ, nôn nóng xem thằng này đang nắm giữ bí mật trọng đại gì mà làm tàng ghê thế.

Ra đến hè sau, Đỗ Lễ dừng lại, chống hai tay vào hông:

- Tụi mày biết không, chuyện này ghê gớm lắm!

- Chuyện gì thì nói phứt ra cho rồi, cứ úp úp mở mở hoài! – Cung phát cáu.

Đỗ Lễ cho tay vào túi, cười hì hì:

- Đừng sốt ruột! Khi xem xong lá thư này, mày sẽ thấy mày là một trong những đứa may mắn được biết "tài liệu" này đầu tiên.

Nói xong, Đỗ Lễ rút trong túi ra mấy tờ giấy, giơ lên cao.

- Gì vậy! -Ba cái miệng cùng hỏi.

Đỗ Lễ hạ tay xuống:

- Tụi mày xem đi!

Lập tức bọn Tiểu Long vội vàng đón lấy mấy tờ giấy trên tay Đỗ Lễ. Có đúng ba tờ cho ba đứa.

Thằng Cung vừa liếc mắt qua tờ giấy đã hớn hở reo ầm:

- Hay quá! Đề thi tiếng Anh học kỳ một sắp tới hở mày!

Đỗ Lễ chưa kịp đáp, Cung lại tía lía:

- Mày kiếm ở đâu ra thứ "độc" này vậy?

- Đề thi tiếng Anh cái đầu mày- Quý ròm cười khảy- Mày đọc kỹ tên "giáo viên" ký bên dưới "đề thi" đi!

Cung chột dạ, lia mắt xuống cuối lá thư, thấy "giáo viên" đúng là họ Trần nhưng không phải Trần Thị Vĩnh An mà là Trần Lâm, thủ lĩnh băng "tứ quậy". Giọng Cung lập tức xuôi xị:

- Thế mà tao cứ tưởng thằng Đỗ Lễ moi được đề thi tiếng Anh chứ.

Nó săm soi tờ giấy, lẩm bẩm:

- Ủa, chứ đây là "tài liệu" gì vậy kìa?

Thằng Cung trình độ tiếng Anh cũng chỉ làng nhàng nên không nhận ra đây là "thư tình" của "thi sĩ Hoàng Hôn".

Trong bọn, Quý ròm khá tiếng Anh nhất. Nên nó nói ngay:

- Thư của thằng Lâm gửi cho Hải Ngọc đấy!

- Trời đất! – Cung kêu lên – Thằng Lâm viết thư tình cho nhỏ Hải Ngọc?

Cung ôm đầu, vờ khuỵu xuống:

- Loạn rồi!

Đỗ Lễ nhếch mép:

- Thấy chưa! Tao đã bảo đây là một bí mật khủng khiếp mà!

Rồi nó hoan hỉ bình phẩm:

- Tình yêu sẽ giúp tụi "tứ quậy" từ nay bớt "quậy". Bây giờ tao mới biết tại sao gần đây thằng Lâm tự dưng hiền như bụt!

Tiểu Long nhẩm đọc một hồi rồi ngước lên:

- Đây đâu phải là thư tình!

- Ủa, không phải thư tình hả?

Đỗ Lễ ngạc nhiên hỏi lại, thực ra nó cũng đâu có đủ thì giờ lẫn sự kiên nhẫn để "dịch" hết lá thư.

- Không phải! – Quý ròm gật gù xác nhận – Trong thư, thằng Lâm chỉ hỏi thăm chiếc xe của Hải Ngọc gần đây có còn bị hỏng hóc nữa hay không. Sau đó, nó xin phép hôm nào đến nhà Hải Ngọc chơi. Thế thôi.

Đỗ Lễ đập tay lên đùi:

- Thế là thư tình đứt đuôi rồi chứ còn gì!

- Đỗ Lễ nói đúng! – Cung toét miệng cười – Nếu không để ý Hải Ngọc, việc gì thằng Lâm phải thư từ cho mệt. Lại còn xin đến "tư thất" để "cầu kiến" người đẹp nữa!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ờ há! Nếu muốn hỏi thăm chuyện xe cộ, thằng Lâm cứ việc gặp Hải Ngọc hỏi thẳng, mắc mớ gì phải è cổ viết bằng tiếng Anh!

Thấy Cung và Tiểu Long hùa theo mình, Đỗ Lễ phồng mũi:

- Tao đã nói ngay từ đầu đây là thư tình mà lị!

Quý ròm chợt thắc mắc:

- Nhưng ở đâu mày có được lá thư này vậy?

- Trong tập của Hải Ngọc, tao lấy trộm!

Cung lo lắng:

- Thế nhỡ …

Đỗ Lễ cười toe:

- Mày yên chí! Sau khi photocopy tao đã trả lá thư vào lại chỗ cũ rồi!

Rồi nó híp mắt lại:

- Tao sẽ dịch lá thư này sang tiếng Việt, sau đó chép lên bảng cho thằng Lâm "độn thổ" chơi, hì hì!

- Không nên chơi ác như thế! – Tiểu Long nhăn mặt phản đối!

- Ác gì! – Cung bênh vực Đỗ Lễ -Từ trước đến nay thằng Lâm đã trêu chọc hàng tỷ người, nay nó bị trêu lại là đáng lắm. Gieo gió phải gặt bão chứ lị!

Nghe thằng Cung nói vậy. Tiểu Long đành tắc tị. Thông minh như Quý ròm cũng không nghĩ ra cách nào để "cứu" thằng Lâm.

Đỗ Lễ từng là nạn nhân đau khổ của "thi sĩ Hoàng Hôn". Trước đây, mỗi lần thủ môn Đỗ Lễ bắt cho đội bóng của lớp lỡ để lọt lưới vài ba quả, thế

nào thằng Lâm cũng không tha. Thế nào thằng Lâm cũng ra rả câu vè "Bởi Đỗ Lễ chuyên môn "để lỗ". Mình tốn tiền mua rổ đựng banh" có đến ba ngày ba đêm là ít. Những lần đó, Đỗ Lễ giận tím mặt nhưng chẳng làm gì được đối phương. Bây giờ có cơ hội để "rửa hận", không dễ gì Đỗ Lễ chịu bỏ qua.

Quý ròm hiểu điều đó nên nó không biết phải can ngăn thế nào. Đó là chưa kể, "Hoàng Hôn" là bút hiệu thằng Lâm tự xưng nhằm giễu cợt bút hiệu "Bình Minh" của Quý ròm năm ngoái. Bây giờ "thi sĩ Bình Minh" cạy cục xin "tha tội" cho "thi sĩ Hoàng Hôn" thì tréo cẳng ngỗng quá.

Vì vậy mà Quý ròm cứ lóng nga lóng ngóng mãi.

Chương 7

Thế là Quý ròm và tiểu Long đành bó tay, bất lực nhìn Đỗ Lễ sắp xếp kế hoạch ‘‘hãm hại’’ thằng Lâm.

Trái với vẻ bồn chồn của Tiểu Long và Quý ròm, thằng Cung hớn hở ra mặt. Nó khoái trá giục Đỗ Lễ:

- Mày dịch lá thư lẹ lẹ đi. Chừng nào mày viết lên bảng, tao sẽ phụ trách phần “minh hoạ” cho.

Đỗ Lễ toét miệng cười và ngày hôm sau nó bê cuốn từ điển Anh Việt to đùng đến lớp, ngồi loay hoay dịch với thằng Cung.

Trong bốn đứa, Quý ròm giỏi môn tiếng Anh nhất. Quý ròm có thể dịch lá thư trơn tru không cần từ điển. Nhưng thấy Quý ròm và Tiểu Long không hưởng ứng ý định trả thù của mình, Đỗ Lễ biết chẳng trông mong gì ở thằng ròm này được.

Nhưng nó cũng không thể tự xoay xở. Ngồi một mình ở nhà, ôm cuốn từ điển dày cộm lật tới lật lui, nó nản quá. Thế là nó quyết định tha cuốn từ điển đến lớp, lò dò lên ngồi chỗ thằng Cung, rủ thằng này “hợp tác”.

Lớp phó trật tự Minh Vương tất nhiên chẳng biết gì về âm mưu của Đỗ Lễ và Cung, nhưng thấy hai đứa này không buồn ra sân chạy nhảy như mọi hôm, cứ ngồi hì hục đánh vật với cuốn từ điển hằng buổi, lấy làm ngạc nhiên lắm.

Minh Vương mon men lên chỗ Cung và Đỗ Lễ, ghé mắt qua vai hai đứa này, khịt mũi hỏi:

- Tụi mày làm bài tập tiếng Anh hở?

- Không! – Cung quay lại, cười cười – Cái này hấp dẫn hơn bài tập tiếng Anh nhiều!

Đỗ Lễ kéo tay Minh Vương:

- Mày ngồi xuống đây dịch phụ với tụi tao đi!

Minh Vương ngồi xuống, tò mò dán mắt vào lá thư thằng Đỗ Lễ kẹp lấp ló giữa cuốn tập:

- Tụi mày dịch cái gì mà thậm thà thậm thụt thế?

Đỗ Lễ thì thào:

- Đây là thư tỏ tình bằng tiếng Anh của thằng Lâm gửi cho nhỏ Hải Ngọc, tụi tao đánh cắp được.

Tiết lộ của Đỗ Lễ làm Minh Vương giật thót. Nó nhìn chòng chọc vào lá thư:

- Đây là bản photocoppy mà!

- Thì bản photocoppy chứ sao! – Đỗ Lễ kiêu hãnh đáp- Tụi tao bí mật chụp lại thành bốn bản.

Minh Vương tròn xoe mắt:

- Chụp thành bốn bản?

- Ừ, – Đỗ Lễ khoái chí thao thao- Tao giữ một bản. Quý ròm, Tiểu Long và thằng Cung mỗi đứa giữ một bản.

- Thế còn lá thư gốc đâu?

- Tao trả lại chỗ cũ rồi.

Minh Vương liếm môi:

- Thế Hải Ngọc không biết gì hay sao?

- Hì, tao đã ra tay thì chỉ có thánh mới biết.

Minh Vương liếc cuốn từ điển:

- Thế tụi mày định dịch lá thư ra tiếng Việt à?

- Ừ, dịch xong, tao chép lên bảng cho thằng Lâm ê mặt chơi!

Đỗ Lễ cười tít mắt. Nó đập tay lên vai Cung, khoe:

- Thằng Cung còn hứa sẽ vẽ minh hoạ tuyệt đẹp cho lá thư nữa!

Đang cao hứng, Đỗ Lễ thả sức vung vít. Nó quên phắt Minh Vương là lớp phó trật tự. Nãy giờ lớp phó trật tự đang làm nhiệm vụ. Dò hỏi đâu ra đó xong, Minh Vương đột ngột thay đổi thái độ. Mặt nó sa sầm xuống:

- Thế tụi mày định thành lập thêm một băng "tứ quậy" nữa trong lớp mình à?

Câu hỏi của Minh Vương khiến Đỗ Lễ giật mình cảnh giác:

- Mày nói gì mà nặng nề vậy?

- Chứ gì nữa! -Minh Vương nhún vai- Cái trò đặt vè chép lên bảng rồi vẽ nhăng vẽ cuội châm chọc người khác chẳng phải là sở trường của băng "tứ quậy" sao?

Cung bênh vực Đỗ Lễ:

- Nhưng đây đâu phải là vè. Chỉ là một lá thư thôi.

Minh Vương hừ giọng:

- Đem thư riêng của người khác ra trêu chọc càng tệ hại hơn nữa!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của Cung và Đỗ Lễ, Minh Vương thình lình chìa tay ra:

- Đưa hai bản photocoppy đây!

- Mày định giở trò gì vậy? -Đỗ Lễ kêu lên, rồi sực nhớ kêu lớn quá có thể làm những đứa khác chú ý, nó liền hốt hoảng đưa tay bụm miệng.

Minh Vương đáp giọng thản nhiên:

- Tao tịch thu!

Đỗ Lễ thoáng biến sắc:

- Tịch thu để làm gì!?

Như đọc được sự lo lắng trong mắt đối phương. Minh Vương khịt mũi:

- Tao không nộp cho cô Vĩnh Bình đâu. Tao chỉ muốn huỷ bỏ những bản photocoppy này thôi!

Trấn an xong. Minh Vương lặp lại yêu cầu:

- Mày và thằng Cung đưa hai lá thư ra đi!

Đỗ Lễ bặm môi đè tay lên cuốn tập trước mặt:

- Không!

Mặt Minh Vương lạnh băng:

- Nếu tụi mày không đưa, tao sẽ méc với cô Vĩnh Bình!

Xưa nay, mỗi khi "dẹp loạn" Minh Vương không thích đem giáo viên chủ nhiệm ra hù. Cùng lắm, nó chỉ méc với tổ trưởng học tập. Nhưng lần này thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng nên vừa nói câu trước câu sau, Minh Vương đã giở ngay "độc chiêu".

Quả nhiên, nghe lớp phó trật tự đòi báo với cô Vĩnh Bình, hai "đương sự" lập túc xanh mặt. Cung vội vã lục cặp, lấy lá thư của mình đẩy tới trước mặt Minh Vương:

- Nè!

Minh Vương lườm Đỗ Lễ:

- Còn mày?

Bắt gặp ánh mắt đe doạ của Minh Vương, Đỗ Lễ run lắm. Nhưng ngoài mặt nó vẫn làm bộ cứng:

- Làm gì mày sợ thằng Lâm dữ vậy? Bộ mày không nhớ nó từng so sánh mày với mấy con ếch hay sao? Thậm chí nó còn bảo mày thua xa mấy con ếch nữa cơ mà!

- Kệ nó! – Minh Vương lầm lì – Mày có đưa lá thư kia ra không thì bảo?

Chưa bao giờ Đỗ Lễ thấy lớp phó trật tự ra oai như thế. Bụng tức anh ách nhưng biết không thể kháng cự được, nó đành lôi lá thư ra nộp.

Đỗ Lễ nộp lá thư mà mặt hầm hầm:

- Hừ, đối với bọn "tứ quậy' thì nhũn như con chi chi, chỉ giỏi làm phách với tụi tao!

- Ừ, lớp phó trật tự mà hở tí là méc cô thì tao làm còn hay hơn! – Cung cay cú hùa theo – Biết thế hồi đầu năm ông cóc thèm bầu cho mày!

Thu được hai lá thư có nguy cơ gây rắc rối lộn xộn kia, Minh Vương mừng rơn, chẳng buồn để ý đến sự châm chích của Cung và Đỗ Lễ.

Nó bỏ hai lá thư vào túi áo rồi lật đật rảo bước ra sân tìm hai nhân vật quan trọng khác là Tiểu Long và Quý ròm.

Bọn Quý ròm vốn không muốn đem ''chuyện tình cảm'' của thằng Lâm ra bêu riếu nên Minh Vương chẳng khó khăn gì trong việc thu hồi hai lá thư còn lại.

Trở vào lớp, Minh Vương nhét bốn lá thư vào tập, thở phào sung sướng. Từ khi giữ chức lớp phó trật tự đến nay, có lẽ chưa bao giờ nó hài lòng về mình như lần này. Minh Vương tin rằng nếu như nó không kịp thời thu lại bốn lá thư photocoppy kia, không kịp dập tắt âm mưu của thằng Đỗ Lễ và thằng Cung từ trong trứng nước, lớp 9A4 sẽ trải qua một phen sóng gió tơi bời chứ không đùa.

Thằng Lâm không phải là đứa dễ trêu. Những ngày gần đây, tuy nó tỏ ra hiền lành, chững chạc hơn trước, nhưng nếu bị bẽ mặt, chắc chắn nó sẽ không chịu nhịn. Chắc chắn nó sẽ trở lại là thằng Lâm chúa quậy, thậm chí còn quậy gấp trăm lần hơn trước. Lúc đó không những lớp phó trật tự méo mặt mà cả lớp 9A4 cũng đừng hòng có một ngày yên. Minh Vương biết rõ điều đó, vì vậy càng ngẫm nghĩ nó càng thầm phục mình quá xá. Phục nhất

là "phá" một "vụ án" lớn như thế mà nó làm im ru, không tốn một giọt máu, à quên, không tốn một giọt mồ hôi nào cả.

Khổ nỗi, nếu Minh Vương khoái chí vừa phải thì không sao; đằng này nó phởn quá, cứ ngồi cắm cổ lật qua lật lại mấy lá thư trong tập, đầu gật gà gật gù như người say thuốc, đến mức thằng Lâm từ ngoài sân vô ngồi nhìn nó cả buổi mà nó cũng chẳng hay.

Lâm và Minh Vương ngồi khác dãy. Nhưng Lâm ngồi đầu bàn bên kia, Minh Vương ngồi đầu bàn bên này, ở giữa là lối đi hẹp, nên chẳng khác nào ngồi kế nhau. Vì thế mà thằng Lâm mới chú ý đến bộ tịch kỳ quặc của Minh Vương.

Vừa vô lớp, Lâm đã thấy thằng này hơi là lạ. Xưa nay, lớp phó trật tự Minh Vương luôn làm nhiệm vụ một cách mẫu mực. Giờ chơi, nó ít khi tót ra sân. Nó thường ngồi tại chỗ, đảo mắt khắp lớp, phòng có đứa nào làm loạn để can thiệp kịp thời.

Hôm nay Minh Vương vẫn ngồi trong lớp nhưng khác với mọi khi, nó chả buồn để ý gì đến chung quanh. Nó mải đọc mấy tờ giấy gì đó. Lâm chẳng biết đó là giấy tờ gì nhưng quan sát điệu bộ của Minh Vương, nó thấy thằng này có vẻ tâm đắc lắm.

Lâm ngạc nhiên quá. Thằng Minh Vương say sưa lật tới lật lui mấy tờ giấy trong tập, chốc chốc lại tủm tỉm cười một mình càng khiến nó hiếu kì tợn.

Đầu Lâm xoay như chong chóng. Nó quyết phải điều tra bằng được đó là những tờ giấy gì. Và nó phải ra tay ngay trong lúc này. Để đến sáng mai, e rằng thằng Minh Vương cất mấy tờ giấy đó đi chỗ khác mất.

Thủ lĩnh băng "tứ quậy" vốn lắm mưu nhiều kế. Óc nó đảo nhoáng một cái đã nảy ra ngay một mẹo. Nó chỉ tay ra cửa sổ, hét toáng:

- Ối, xem thằng Dưỡng và thằng Đặng Đạo đánh nhau kìa!

Tiếng thét lanh lảnh của Lâm khiến những đứa ngồi trong lớp hấp tấp chồm người dòm ra cửa sổ. Tất nhiên, lớp phó trật tự Minh Vương là đứa hấp tấp nhất. Và cũng tất nhiên là cả bọn chẳng thấy gì.

- Có gì đâu!

Minh Vương lẩm bẩm và quay người dòm Lâm. Nhưng nó chưa kịp mở miệng hỏi, thằng Lâm lại rùng mình hét giật, mắt vẫn nhìn trừng trừng ra

bên ngoài:

- Chúng rượt nhau tới góc rào rồi kìa! Ối, chúng choảng nhau ghê quá!

Ở trong lớp 9A4 nhìn ra, không ai có thể thấy được chỗ góc rào. Đứng ở vị trí cuối lớp như thằng Lâm lại càng không thể thấy. Nhưng nghe cái giọng la bài hãi của nó, ai nấy tưởng như ở bên ngoài sắp xảy ra cảnh "máu chảy đầu rơi" đến nới nên chẳng đứa nào kịp nhớ đến chi tiết quan trọng đó. Cả bọn xô nhau ùn ùn chen ra cửa.

Lâm chỉ chờ có vậy. Nhìn Minh Vương dẫn đầu tốp người hăng hái chạy ra ngoài, nó muốn cười lắm nhưng cố nén, sợ đứa nào trông thấy sẽ đoán ra trò bịp của nó.

Khi trong lớp không còn mống nào, Lâm lẹ làng chồm qua chỗ ngồi của Minh Vương, hối hả lật cuốn tập để trên bàn và nhanh chóng tìm thấy mấy tờ giấy nó muốn tìm.

Khổ cho Lâm, khi những tờ giấy kia lọt vào tay nó và nó kịp nhận ra đó là những tờ giấy gì, người nó bỗng choáng váng như bị ai nện búa vào đầu.

Trong một thoáng, Lâm như không tin vào mắt mình. Nó không tin những tờ giấy nó đang cầm trên tay lại chính là những bản sao của lá thư nó gửi cho nhỏ Hải Ngọc.

Mặt mày thoạt xanh thoạt đỏ, tay chân cứng đờ, Lâm đứng đực ra có đến ba mươi giây. Đến giây thứ ba mươi mốt, sực nhớ tụi bạn bạn sắp quay vào, nó quýnh quíu nhét những tờ giấy vào túi áo và hấp tấp ngồi xuống.

Lâm cố bắt mình ngồi yên, nhưng đầu óc nó cứ quay cuồng. Từ trước đến nay, không đứa nào trong lớp dám "đụng" đến Lâm, chỉ có nó ngứa tay ngứa chân đi chọc phá thiên hạ. Bây giờ lần đầu tiên nó bị người khác trêu ghẹo, lại trêu một vố đau như thế, bảo làm sao nó không ngơ ngẩn, bàng hoàng.

Lâm càng nghĩ càng tức, càng ngượng, hai má mỗi lúc một nóng ran. Và dĩ nhiên, cơn giận phừng phừng đó, Lâm trút hết lên đầu Minh Vương. Lâm đoán thằng Minh Vương đang tìm cách "chơi" nó. Hôm trước Minh Vương bị nó cà khịa ngay giữa lớp, ngoài mặt tuy không phản ứng gì nhưng "mối thù" đó chắc thằng Minh Vương đã âm thầm "ghi tâm khắc cốt".

Và bây giờ chính là lúc Minh Vương ra tay rửa hận.

Lâm tin nhỏ Hải Ngọc không đời nào đem lá thư của nó ra "công bố". Hải Ngọc chả dại gì trêu vào thủ lĩnh băng "tứ quậy". Nếu không thích nó, Hải Ngọc sẽ làm lơ. Chính thằng Minh Vương tẩm ngẩm tầm ngầm kia đã đánh cắp lá thư của Hải Ngọc rồi đem đi photocoppy hòng hãm hại nó chứ không ai!

Lâm hậm hực nghĩ. Và đó là lý do tại sao nó đuổi theo tụi Quốc Ân, Quới Lương và Hải Quắn trên đường về, kêu réo inh ỏi.

Chương 8

Đụng vào lớp phó trật tự không phải là chuyện dễ.

Hơn nữa, Minh Vương là đứa sinh hoạt mẫu mực, chẳng có khuyết điểm gì để khai thác châm chọc.

Dùng võ lực chắc chắn không xong. Hậu quả lại rất nghiêm trọng. Tội hành hung có thể bị đuổi học chứ chẳng chơi. Đó là chưa kể, những "cao thủ võ lâm" trong lớp như Tiểu Long và Duy Dương đều sẵn sàng can thiệp bất cứ lúc nào.

Vì vậy mà sau một hồi bàn bạc sôi nổi, băng "tứ quậy" bốn đứa đều làm thinh ngồi thộn mặt nhìn nhau.

Mãi một lúc. Quốc Ân chán nản lên tiếng:

- Thế chẳng lẽ tụi mình chịu thua?

Quới Lương hùng hổ:

- Thua sao được mà thua!

- Chứ không thua thì làm gì?

Câu hỏi vặn của bạn làm Quới Lương đâm xụi lơ:

- Tao cũng chẳng biết nữa!

Hải Quắn liếc Lâm:

- Nghĩ ra cách gì chưa mày?

- Cách thì nhiều! – Lâm nhún vai – Nhưng đều không dùng được!

Hải Quắn liếm môi:

- Sao thế?

- Tụi mình sẽ bị phạt!

Lâm buông thõng. Rồi nhìn lướt qua các gương mặt nôn nóng của đồng bọn, Lâm tặc lưỡi nói thêm:

- Phải nghĩ ra mẹo gì để vừa trả được thù vừa thoát được sự trừng phạt kìa!

Hải quắn nhăn nhó vò mái tóc quắn:

- Chậc, thế thì khó quá!

Lâm hừ mũi:

- Khó thì phải suy nghĩ trong yên tĩnh!

Lâm nói ngắn gọn. Nhưng Quốc Ân, Quới Lương và Hải Quắn đều hiểu ý thủ lĩnh. Thủ lĩnh muốn tụi nó câm miệng hến, đừng hỏi han hay tranh cãi lôi thôi để thủ lĩnh suy nghĩ.

Thế là từ giây phút đó, tụi Quốc Ân ba đứa ngồi chầu ba góc, sáu con mắt hồi hộp dán chặt vào khuôn mặt đăm chiêu của thằng Lâm, nom hệt như các đệ tử Thiếu Lâm đang ngồi "chiêm ngưỡng" Đạt Ma Tổ Sư toạ thiền.

Chẳng biết "tổ sư" nghĩ ra được ý gì hay ho mà đầu "tổ sư" bỗng nhiên gật một cái. Quới Lương thoáng thấy, mừng rơn:

- Nghĩ ra cách rồi hở này?

Lâm nhếch mép:

- Chưa.

- Ủa, tao thấy mày gật đầu có vẻ đắc ý lắm mà.

Lâm lạnh lùng:

- Đó là tao đuổi con ruồi vừa đậu trên chóp mũi.

Quới Lương ngẩn tò te:

- Tao có thấy con ruồi nào đâu …

Hải Quắn kéo tay Quới Lương:

- Đừng hỏi nữa! Để nó tập trung suy nghĩ!

- Tao đùa đấy! – Lâm bỗng toét miệng cười – Thằng Quới Lương đoán đúng, tao vừa nghĩ được một kế tuyệt hay.

Ba khuôn mặt sáng rỡ:

- Kế gì vậy?

Lâm không trả lời thẳng, mà nghiêm trang hỏi lại:

- Còn mấy hôm nữa đến Ngày Thầy Cô?

Quới Lương mau mắn:

- Nửa tháng nữa.

- Tới ngày đó lớp mình sẽ tổ chức tiệc liên hoan mời các thầy cô đến dự phải không?

Quới Lương ngập ngừng:

- Làm sao tụi tao biết được! Cái đó phải hỏi cô Vĩnh Bình hoặc mấy đứa trong ban cán sự lớp.

Quốc Ân vọt miệng:

- Năm ngoái thì đúng như thế.

- Năm nay chắc cũng thế thôi! – Lâm ngắt lời – Và tao định xin cô Vĩnh Bình cho tổ 5 dàn dựng một tiết mục văn nghệ phục vụ trong buổi liên hoan hôm đó.

Kế hoạch của thằng Lâm khiến ba đứa bạn nó há hốc miệng.

Quốc Ân nhăn mặt:

- Đang bàn chuyện trả thù thằng Minh Vương sao tự dưng mày lại nói qua chuyện tổ chức văn nghệ?

Quới Lương chép miệng, phàn nàn:

- Chuyện văn nghệ từ từ tính sau, bây giờ tụi mình bàn chuyện chính trước đã!

Còn Hải Quắn thì thở dài:

- Vậy mà tao cứ tưởng từ nãy đến giờ nó nghĩ được mưu kế gì hay ho lắm!

Trước phản ứng của tụi bạn, Lâm không nói gì, chỉ ngồi cười cười.

- Còn cười nữa! – Quốc Ân cau có.

- Không cười thì biết làm gì! – Mặt thằng Lâm vẫn tươi như hoa – Tại tụi mày không để tao trình bày hết kế hoạch chứ bộ!

Câu nói của Lâm làm Quốc Ân ngẩn tò te:

- Ủa, khi nãy mày chưa nói hết hả?

- Hết đâu mà hết! – Lâm cười khì – Tao mới nói nửa chừng, tụi mày đã thi nhau nhảy vô họng tao tụi mày ngồi dồn cục, làm sao tao nói tiếp được!

Nghe thằng Lâm trách móc, mặt mày ba đứa bạn nó lập tức dãn ra. Quới Lương chồm tới đập lên cánh tay Lâm, lỏn lẻn:

- Vậy mày nói tiếp đi!

Lâm sửa bộ, "e hèm" một tiếng rồi lướt mắt qua những bộ mặt đang háo hức chờ đợi của tụi Quới Lương, nó nói bằng giọng đắc ý:

- Thế này nhé! Tao sẽ xin cô Vĩnh Bình cho tổ 5 dựng một hoạt cảnh lịch sử …

Hải Quắn chớp mắt:

- Hoạt cảnh lịch sử?

- Ừ.

- Hoạt cảnh gì?

- Hoạt cảnh "Lê Lai cứu chúa"!

Quốc Ân ngơ ngác:

- Hoạt cảnh đó năm ngoái tổ 5 tụi mày đã dựng rồi mà!

- Đúng thế! – Lâm gật đầu – Nhưng trừ cô Trinh và cô Nga, chưa thầy cô nào được xem hoạt cảnh này. Năm nay tao sẽ xin dàn dựng lại để "phục vụ' các thầy cô lớp mình.

Hải Quắn gãi đầu, vẻ nóng nảy:

- Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến thằng Minh Vương?

Lâm nheo mắt:

- Liên quan chứ sao không! Minh Vương sẽ đóng vai Lê Lai, còn tao sẽ đóng vai quân giặc!

Rồi nó cười hà hà:

- ''Quân giặc'' sẽ làm thịt "Lê Lai" để trả thù!

Quới Lương dè dặt:

- Năm ngoái khi tổ mình dựng hoạt cảnh này, Đỗ Lễ đóng vai Lê Lai còn Minh Vương đóng vai Lê Lợi kia mà.

- Thì năm nay đảo lại! – Lâm nhún vai – Đỗ Lễ sẽ đóng vai Lê Lợi, còn Minh Vương sẽ làm Lê Lai!

Lâm nhìn Quới Lương, giọng tự tin:

- Mày yên tâm đi, tao sẽ thuyết phục được thằng Minh Vương!

Tất nhiên lớp phó trật tự Minh Vương không hay biết gì về âm mưu của Lâm. Nghe thằng này xúi nó xin cô chủ nhiệm cho tổ 5 trình diễn văn nghệ trong buổi liên hoan sắp tới, Minh Vương tán thành ngay, thậm chí nó còn toét miệng cười vui vẻ. Lâm là chúa quậy, nay tự dưng nhiệt tình đóng góp

với phong trào văn nghệ của tổ, của lớp, bảo Minh Vương không vui sao được!

Hôm trước, khi phát giác những lá thư photocoppy trong tập biến mất, Minh Vương không nghĩ Lâm là thủ phạm. Nếu thằng Lâm biết "lá thư tình" của nó bị đánh cắp và sao chép ra thành nhiều bản, không đời nào nó im ru như thế! – Minh Vương nhủ bụng – Chắc chắn nó sẽ lồng lộn, sẽ quậy tưng lên, sẽ khiến cho cả lớp 9A4 một phen náo loạn! Người lấy đi những lá thư kia có lẽ là Hải Ngọc. Thấy lá thư trong tập mình bị đem photocoppy, hẳn Hải Ngọc tức giận lắm nhưng nó mắc cỡ nó không buồn "truy cứu" đó thôi!

Chính vì phỏng đoán như vậy nên Minh Vương chẳng nghi ngờ Lâm mảy may. Sau khi kế hoạch biểu diễn văn nghệ của tổ 5 được lớp trưởng Xuyến Chi ủng hộ và được cô Vĩnh Bình đồng ý, Minh Vương liền tập họp cả tổ lại để bàn kế hoạch tập dượt.

Buổi họp bắt đầu bằng cái nhướn mày của Đỗ Lễ:

- Năm ngoái làm sao năm nay cứ y vậy mà làm, cần gì tập với dượt!

Đỗ Lễ huơ tay, tiếp:

- Minh Vương làm Lê Lợi, tao làm Lê Lai, Hải Ngọc và Bội Linh đóng vai nghĩa quân còn Quới Lương và thằng Lâm giả làm giặc Minh, thế là xong!

Minh Vương đảo mắt nhìn quanh:

- Các bạn khác có ý kiến gì không?

Lâm hắng giọng:

- Hoạt cảnh này tuy đa số các thầy cô chưa xem nhưng tụi bạn trong lớp đã xem cả rồi. Tao nghĩ nên thay đổi một chút cho nó mới lạ.

Minh Vương chớp mắt:

- Thay đổi như thế nào?

- Thứ nhất, nên đổi vai! – Lâm hùng hồn – Đỗ Lễ sẽ đóng Lê Lợi, còn Minh Vương sẽ chuyển qua đóng vai Lê Lai.

Sợ Minh Vương ngờ vực, Lâm láu lỉnh bổ sung thêm:

- Còn … còn Quới Lương lần này sẽ vào vai nghĩa quân Lam Sơn với Hải Ngọc, để Bội Linh cùng tao đóng vai quân giặc.

Sự thực thì hoạt cảnh "Lê Lai cứu chúa" do tổ 5 dàn dựng năm ngoái chẳng có gì phức tạp. "Quân giặc" chỉ có mỗi nhiệm vụ dễ ợt là chạy ra ngoài hành lang thò đầu vào cửa sổ hò reo để uy hiếp tinh thần "nghĩa quân Lam Sơn". "Lê Lợi", "Lê Lai" cùng các "nghĩa quân" trong hoạt cảnh đơn giản này cũng thế, nghĩa là chỉ chạy tới chạy lui, làm bộ dáo da dáo dác, cuối cùng "Lê Lợi" và ''Lê Lai'' đổi áo cho nhau rồi mạnh người nào đi đường người ấy, có vậy thôi.

Do đó, không đứa nào phản đối đề nghị của Lâm. Đối với các diễn viên, đổi vai hay không đổi vai thì cũng chẳng khác nhau mấy.

Thấy tụi bạn trong tổ gật gà gật gù, Lâm khoái chí đi bước thứ hai:

- Nhưng tao còn có thêm một sáng kiến nữa.

Đỗ Lễ nhếch mép, cà khịa:

- Sao dạo này tự dưng mày nhiều sáng kiến thế?

Minh Vương nhìn lom lom vào mặt Lâm:

- Sáng kiến gì?

Lâm chớp chớp mắt, thận trọng đề nghị:

- Nếu hoạt cảnh kết thúc ở chỗ Lê Lợi và Lê Lai chia tay thì ngắn quá, lại thiếu sinh động. Tao nghĩ nên thêm cảnh quân giặc bao vây và bắt được Lê Lai …

Lâm chưa nói dứt lời, Quới Lương đã vỗ tay bôm bốp:

- Tuyệt! Thêm đoạn này, chắc chắn hoạt cảnh của tụi mình sẽ hấp dẫn hơn nhiều!

Hải Ngọc hào hứng:

- Ừ, hay đấy!

Nhỏ Bội Linh cũng gật gù:

- Bội Linh thấy cũng nên như thế!

Chỉ có Đỗ Lễ là cười khảy:

- Tưởng sáng kiến gì hay ho! Thêm như thế thì ai thêm chẳng được!

Thái độ bài xích của Đỗ Lễ từ đầu buổi họp đến giờ khiến Lâm ứa gan. Nhưng nó cố mím chặt môi để không gây sự. Lâm không quên mục đích của mình. Nó cần phải trả thù thằng Minh Vương trước. Chuyện Đỗ Lễ tính

sau. Nó không thể vì thằng "để lỗ" này mà làm hỏng kế hoạch, nhất là cái kế hoạch của nó tới giờ phút này xuôi chèo mát mái quá chừng chừng.

Thấy đề nghị của Lâm được hầu hết các thành viên trong tổ đồng tình, Minh Vương nhịp tay xuống bàn và bằng giọng dõng dạc, nó tuyên bố một câu khiến Lâm mở cờ trong bụng:

- Hoạt cảnh "Lê Lai cứu chúa" kỳ này sẽ thêm vào cảnh bạn Lâm đề nghị!

Chưa hết, lúc ra về, Minh Vương còn lại gần Lâm, vỗ vai nó một cách thân thiện và thật thà khen ngợi:

- Bữa nay mày góp nhiều ý hay ghê!

Chương 9

Tổ 5 tập hoạt cảnh ở nhà Đỗ Lễ.

Trong bọn, nhà Đỗ Lễ vắng nhất. Mẹ nó đi bán suốt ngày, còn anh Nghĩa nó thì đi học buổi chiều. Nhà nó chỉ có mỗi bà nó.

Bà Đỗ Lễ mắt loà, tai nghễnh ngãng đã lâu. Nhưng dù vậy, Đỗ Lễ vẫn sợ bà bị kinh hãi bởi những tiếng hò reo của ‘‘quân giặc’’ nên không dám “bố trí” cho bạn bè tập tành trong nhà.

Cả bọn thao dượt ở khoảnh sân nhỏ đằng trước.

Quyết định của Đỗ Lễ hoàn toàn đúng đắn. Vì lần này “quân giặc” không chỉ hò reo suông. Ngay hôm đầu tiên, “tên giặc” Lâm đã xăng xái chạy vô nhà bếp xách ra một cái chảo, một cái xoong và hai cái muỗng, hí hửng nói:

- Có phèng la đây!

Rồi nó chìa cho “tên giặc” Bội Linh một cái xoong và một cái muỗng, dặn:

- Lát nữa nhớ gõ mạnh tay vào nhé!

Minh Vương nhíu mày:

- Điếc tai lắm!

Quới Lương bênh Lâm:

- Có vậy mới ra thanh thế quân giặc chứ!

Hải Ngọc nhìn vào trong nhà:

- Ồn quá, sợ bà của bạn Đỗ Lễ chịu không nổi!

Thoạt đầu, Đỗ Lễ định ngoác miệng phản đối “sáng kiến” của thằng Lâm. Nhưng khi nghe Hải Ngọc nói vậy, “tự ái gia chủ” liền trỗi dậy. Ngay lập tức, Đỗ Lễ từ bỏ ý định bài bác Lâm. Nó khoát tay, ra vẻ ta đây là một chủ nhân tốt bụng lúc nào cũng sẵn lòng chiều khách:

- Không sao! Hò hét ngoài này, ở trong nhà nghe không lớn lắm đâu!

Thế là kể từ hôm đó, chiều nào ở sân nhà Đỗ Lễ cũng vang lên những tiếng reo hò ầm ĩ xen lẫn tiếng nồi niêu xoong chảo khua loạn xị, y như có giặc thật.

“Giặc Lâm” không chỉ trang bị phèng la. Không biết nó kiếm ở đâu ra một cây gươm gỗ, cột bẹ chuối quanh người làm đai, rồi giắt gươm vào đó.

Bội Linh nhìn thanh gươm lủng lẳng nơi hông bạn:

- Lâm đeo gì thế?

- Không biết sao? Gươm đấy!

- Sao Bội Linh không có? – Bội Linh phân bì.

Lâm cười:

- Bội Linh là nữ tướng, không cần đeo gươm, chỉ ra lệnh cho tôi thôi.

Lâm chỉ nói cho xuôi. Khi "giặc Minh" bắt được "Lê Lai", Lâm không chờ "nữ tướng" ra lệnh, cứ ngang nhiên chích mũi gươm vào lưng "Lê Lai":

- Hà hà, phen này nhà ngươi hết thoát!

Tới phút chót cũng thế, Lâm giơ cao gươm chém vào gáy Minh Vương:

- Chết này!

Tất nhiên, Lâm không dám chém thẳng tay. "Trả thù" trong lúc tập dượt, nó sợ Minh Vương đau quá hoá khùng, sẽ đánh trả. Và nó cũng khó tìm ra lý do chính đáng để biện bạch cho hành động của mình nếu bạn bè nghi kỵ, chất vấn. Vì vậy, nó "chém" xuống với tốc độ vừa phải và lúc lưỡi gươm đi sắp hết đà, nó nhanh nhẹn lật cổ tay để cho má gươm chạm vào gáy Minh Vương. "Bộp" một cái khẽ, Minh Vương chẳng nghe đau tí ti ông cụ nào, chỉ giật mình.

Màn giặc Minh hạ sát Lê Lai được Lâm diễn sinh động y như thật khiến mấy đứa đứng ngoài thích chí vỗ tay bôm bốp.

Bội Linh xuýt xoa:

- Hay quá!

Quới Lương cười tít mắt:

- Có thế mới xứng với bốn chữ "liều mình cứu chúa" chứ lại! Không bị giặc giết thì đâu thể gọi là "liều mình"!

Nhưng Bội Linh và Quới Lương khen chỉ làm Lâm khoái sơ sơ. Nhỏ Hải Ngọc khen mới làm nó khoái dữ:

- Lâm diễn tài quá! Trông cứ y như thật ấy!

Hải Ngọc vừa trầm trồ vừa nhoẻn miệng cười khiến Lâm nở từng khúc ruột. Và nó sung sướng nghĩ: Mặc dù cho đến nay, Hải Ngọc chưa hồi âm lá thư của mình nhưng trông cái cách nó "ngưỡng mộ" tài đóng kịch của

mình, lại còn mỉm miệng cười duyên thế kia, hẳn là nó cảm động trước tình cảm của mình lắm lắm, nó chưa trả lời chắc là do nó e thẹn đó thôi!

Không biết hải Ngọc có đọc thấy những ý nghĩ "đen tối" trong đầu thằng Lâm hay không mà nó vội quay sang Minh Vương:

- Đau không hở Minh Vương?

- Không! – Minh Vương xoa xoa nơi gáy, mỉm cười – Nhưng vẫn thấy sờ sợ!

- Mày sợ thì để tao làm Lê Lai cho!

Đỗ Lễ hứng chí vọt miệng, nãy giờ nó đã thấy khoai khoái cái cảnh này rồi.

- Không được! – Thấy Đỗ Lễ hăm hở đòi thế vai Minh Vương, Lâm giật thót, vội gạt phắt – Minh Vương đóng vai Lê Lai trông hợp hơn mày!

- Sao mày biết hợp hơn? – Đỗ Lễ tức tối cãi – Bộ mày gặp ông Lê Lai này mấy lần rồi hở?

Sợ thằng Đỗ Lễ ưa gây chuyện làm hỏng kế hoạch của mình, Lâm lật đật xua tay, miệng liến láu nịnh nọt:

- Ý tao không phải thế! Lê Lai dù là bậc danh tướng, nhưng vẫn là phận bề tôi, cốt cách khác xa Lê Lợi. Còn Lê Lợi là bậc đế vương, tướng mạo uy nghiêm khác người. Tướng mày cũng … na ná như vậy, thủ vai Lê Lợi hợp hơn là Lê Lai.

Đỗ Lễ bị thằng Lâm mồm mép cho đi tàu bay giấy, sướng mê tơi. Nó cười tít mắt, thấy mình đang lơ lửng trên chín tầng mây:

- Thật thế hở mày?

- Sao lại không thật? – Thấy Đỗ Lễ bị mình cho vào xiếc dễ dàng, Lâm mừng rơn, bèn "đế" thêm – Tướng mày nom oai phong lắm chứ lị!

Lâm lại chém tay vào không khí:

- Lớn lên mày làm lớn là cái chắc! Bét nhất cũng làm tới chức bộ trưởng bộ … gì đó!

Trong thoáng mắt, Đỗ Lễ quên mất thằng Lâm là "thi sĩ Hoàng Hôn", thủ lĩnh băng "tứ quậy". Nó quên mất câu vè "Bởi Đỗ Lễ chuyên môn "để lỗ". Mình tốn tiền mua rổ đựng banh" mà thằng Lâm đặt ra để châm chọc nó. Nó chỉ thấy thằng Lâm là thằng bạn tốt nhất thế giới.

Và Đỗ Lễ lim dim mắt, mơ mộng:

- Tao sẽ làm bộ trưởng Bộ Thể Thao.

Lâm cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị, gật gù:

- Có thể lắm!

Đỗ Lễ vẫn chưa chịu đặt chân xuống mặt đất. Nó tiếp tục đi trên mây:

- Tao cũng sẽ kiêm luôn chức huấn luyện viên thủ môn của đội tuyển bóng đá quốc gia.

Lần này thì mặt thằng Lâm xanh lè xanh lét. Đỗ Lễ là thủ môn hạng bét. Nó mà làm huấn luyện viên thủ môn cho đội tuyển quốc gia, nền bóng đá nước nhà sẽ đi xuống hố là cái chắc. Lúc đó, đội tuyển Việt Nam không chỉ "mua rổ đựng banh" mà phải sắm nguyên một chiếc xe tải mới chở hết những quả lọt lưới trên khắp các đấu trường châu lục. Viễn ảnh kinh hoàng đó khiến Lâm nín thinh. Nó không dám phát ngôn bừa bãi "Có thể lắm!" như khi nãy.

Đỗ Lễ nói xong, vểnh tai chờ Lâm tán tụng. Nhưng lần này chờ cả buổi vẫn thấy thằng này im ru, nó liền mở mắt ra, giọng phật ý:

- Sao mày không có ý kiến gì hết vậy? Mày thấy tao làm huấn luyện viên thủ môn có được không?

Lâm gãi tai:

- Ờ … ờ … cái đó …

Từ nãy đến giờ, lặng lẽ theo dõi cảnh đối đáp giữa Lâm và Đỗ Lễ, tụi bạn đứa nào đứa nấy đều cố đừng để phì cười. Cả Quới Lương cũng vậy. Nó biết bạn nó đang "ru ngủ" Đỗ Lễ, để thằng này đừng giành vai Lê Lai của Minh Vương nữa. Nó biết bạn nó chỉ vờ tâng bốc đối phương.

Nhưng đến nước này thì Quới Lương không tài nào nhịn nổi. Vừa rồi, nghe Đỗ Lễ đòi làm bộ trưởng thể thao, nó đã thấy ngứa tai quá chừng, phải cố lắm mới ngậm chặt miệng lại được. Bây giờ thấy thằng "để lỗ" này được voi đòi tiên, cứ khăng khăng đòi kiêm luôn chức huấn luyện viên thủ môn, thằng Lâm bạn nó lại ngần ngừ không dám phản đối, nó tức anh ách, bèn cáu kỉnh vọt miệng:

- Tao thấy tốt nhất mày nên giữ chức "Lê Lợi", cố làm tròn vai trong buổi liên hoan sắp tới, còn chức huấn luyện viên thủ môn kia, mày đừng có mơ!

Bị Quới Lương làm cụt hứng, Đỗ Lễ tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó quắc mắt:

- Mày nói gì nói lại coi!

Quới Lương cười khảy:

- Tao nói mày đừng có mơ mộng hão huyền. Khi nào Liên đoàn bóng đá quốc gia định giải tán, người ta mới giao thủ môn cho mày huấn luyện!

Chừng như chưa đã, Quới Lương bĩu môi "búa" thêm:

- Hừ, bắt gôn như gà mái nhảy ổ, trận nào cũng để lọt lưới cả chục quả mà bày đặt huấn luyện với chẳng huấn luyện!

Câu nhạo báng độc địa của Quới Lương kết thúc luôn buổi tập.

Đỗ Lễ nổi giận đùng đùng. Nó xua tay loạn xị:

- Tụi mày về hết đi! Tao không có tập chung với thằng Quới Lương ăn nói bậy bạ này nữa đâu!

Minh Vương tái mặt:

- Ơ … ơ …

Minh Vương chưa kịp "ơ" đến tiếng thứ ba thì Đỗ Lễ đã quay phắt vô nhà, sập cửa đánh "rầm" một tiếng.

- Cả bọn đứng lớ ngớ ngoài sân, lơ láo nhìn nhau một hồi rồi không biết làm gì hơn là lủi thủi kéo nhau ra về.

Cũng may, đó là buổi tập cuối cùng.

Chương 10

Như mọi tiệc vui khác, cuộc liên hoan mừng Ngày Thầy Cô của lớp 9A4 diễn ra trong bầu không khí vô cùng tưng bừng náo nhiệt.

Thấy các thầy cô bộ môn, từ thầy Vĩnh Long dạy toán, cô Lan Anh dạy công dân đến thầy Đoàn dạy thể dục, thầy Liệu dạy kĩ thuật, đều đến dự không thiếu một ai, cô Vĩnh Bình vui vẻ lắm.

Cô là chủ nhiệm lớp 9A4, việc các đồng nghiệp đến chung vui đông đủ là một vinh dự đối với cô. Quan trọng hơn, qua đó cô biết được các thầy cô khác đều rất mến lũ học trò của mình. Nếu không, trong một ngày bận bịu đặc biệt như thế này, đâu dễ gì tất cả đều cùng nhín thì giờ ra để ‘‘quang lâm tệ xá’’ của thầy trò cô được.

Dĩ nhiên, vui không kém cô chủ nhiệm của mình là mấy đứa trong ban cán sự lớp. Từ lớp trưởng Xuyến Chi đến các lớp phó Hạnh, Vành Khuyên, Minh Vương, đứa nào đứa nấy mặt mày trông tươi roi rói. À quên, riêng lớp phó trật tư Minh Vương hơi kém tươi một chút.

Minh Vương kém tươi chẳng qua là do nó đang lo lắng đến vai diễn lát nữa. Vai Lê Lai thực ra chẳng có gì khó, chỉ đi qua đi lại, cởi áo ra mặc áo vào, cuối cùng đứng im giơ cổ cho thằng Lâm ‘‘cứa’’, nhưng không hiểu sao nó cứ thấy hồi hộp. Nó cứ thấy lo lo thế nào.

Suốt buổi,Minh Vương cứ thò tay vào ngăn bàn sờ soạng bộ quần áo hoá trang. Sờ chán, nó rụt tay ra. Rồi cảm thấy thấp thỏm không yên, nó lại cho tay vào, lại mân mê như sợ bộ đồ bị ai đánh cắp.

Đầu óc để tận đâu đâu, lúc tụi bạn thi nhau lên chỗ các thầy cô ngồi để tặng hoa, Minh Vương chỉ thấy bóng người chạy qua chạy lại, không nhìn rõ ai là ai. Khi lớp trưởng Xuyến Chi đứng lên thay mặt cả lớp bày tỏ lòng biết ơn đối với công lao dạy dỗ của các thầy cô, nó cũng chỉ nghe loáng thoáng.

Rồi khi tụi bạn vỗ tay, nó ngơ ngác vỗ tay theo như cái máy. Lúc cả lớp hát hò, nó lại bần thần mấp máy môi, lẩm nhẩm câu được câu chăng.

Ấy là tại vì Minh Vương lo quá. Sợ nữa. Dù sao nó cũng là lớp phó, là tổ trưởng. Chẳng may có sơ suất gì, nó lãnh đủ. Lần thi hoạt cảnh lịch sử năm ngoái, Minh Vương cũng nhấp nha nhấp nhổm, nhưng so với lần này vẫn đỡ hơn. Lần đó, chỉ có cô Trinh và cô Nga ‘‘dự khán’’ chứ đâu có đủ mặt

thầy cô như bây giờ. Hơn nữa, năm ngoái cả năm tổ đều lần lượt lên sân khấu. Tổ này diễn hỏng đã có tổ kia bù lại. Còn buổi liên hoan hôm nay chỉ có tổ 5 của nó độc diễn. Tổ 5 của nó đại diện cho cả lớp. Đã là đại diện thì bắt buộc phải xứng đáng, nhất là trong một ngày trọng đại như thế này.

Khổ nỗi, Minh Vương là đứa cả nghĩ. Càng nghĩ nó lại càng thấy cái gánh trách nhiệm sao mà nặng quá đỗi. Cái gánh nặng đó chỉ là vô hình thôi, nhưng Minh Vương có cảm giác vai mình mỗi lúc mỗi xụi xuống.

Có một lúc, nó đảo mắt nhìn quanh, thấy mấy đứa trong tổ mặt mày cũng căng thẳng không kém gì mình. Thế là nó phải lên tiếng trấn an:

- Đừng lo! Hoạt cảnh này dễ mà!

Nhỏ Bội Linh áp tay lên ngực:

- Tim Bội Linh đập thình thình nãy giờ.

Đỗ Lệ rụt cổ:

- Sao tao run quá!

Nhỏ Hải Ngọc thè lưỡi:

- Hải Ngọc cũng thế!

Chỉ có hai thành viên của băng ‘‘tứ quậy’’ là tỉnh queo. Quới Lương cười hề hề:

- Lo gì! Tụi mình dượt nhuyễn rồi mà.

Lâm còn hào hứng hơn:

- Các bạn yên tâm đi! Chắc chắn tiết mục của tụi mình sẽ được tán thưởng nhiệt liệt.

Tất nhiên Lâm phấn khởi chỉ vì ‘‘giờ báo thù’’ của nó đã tới, chẳng liên quan gì đến nhiệt tình văn nghệ. Nhưng Minh Vương có tài thánh mới biết được tâm địa của thằng này. Nó đưa mắt nhìn Lâm, vẻ cảm kích. Thái độ phấn chấn của Lâm giúp các diễn viên dần dần trấn tĩnh. Trong một lúc, cả bọn cảm thấy dũng khí đã trở lại.

Chính nhờ vậy mà khi nhỏ Hạnh hân hoan giới thiệu với cử tọa tiết mục ‘‘Lê Lai cứu chúa’’, ‘‘Lê Lợi’’ Đỗ Lễ đã dẫn đầu đoàn ‘‘nghĩa quân Lam Sơn’’ tiến lên bảng bằng những bước chân phải nói là rất quả cảm.

Tiếng vỗ tay cổ vũ vang lên rào rào từ các dãy ghế càng khiến cả bọn thêm phấn chấn.

Tò tò theo sau Đỗ Lễ là ‘‘Lê Lai’’ Minh Vương cùng hai ‘‘nghĩa quân’’ Quới Lương và Hải Ngọc. Trong khi đó hai ‘‘tên giặc’’ Lâm và Bội Linh nhanh nhẹn ôm xoong nồi chuồn ra khỏi lớp, lát sau đã thò đầu qua cửa sổ ngoác miệng reo hò ầm ĩ, tay không ngừng gõ ‘‘phèng la’’ inh ỏi để cướp tinh thần ‘‘nghĩa quân Lam Sơn’’.

Thanh thế quân địch dậy đất khiến đoàn quân Lam Sơn thất đảm. Nhỏ Hải Ngọc co rúm người lại. Đỗ Lễ và Minh Vương mặt mày láo liên, bộ tịch nom sắp són ra quần, thật chẳng còn chút khí phách nào. Thật oan cho Lê Lợi và Lê Lai, hai vị ngày xưa bị vây hãm chắc đâu đến nỗi nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn thế này!

Nhưng chính thằng Quới Lương mới khiến khán giả cười lăn bò càng. Năm ngoái, khi diễn hoạt cảnh này, Quới Lương đóng vai quân giặc, nghĩa là suốt buổi chỉ làm mỗi việc lôm côm là thò đầu qua cửa sổ hò hét, thậm chí lúc đó nó cũng không có đượoc ‘‘phèng la’’ để mà nện cho đã tay như Lâm và Bội Linh bây giờ.

Hồi đó, tóm lại là Quới Lương không có đất diễn. Cho nên bữa nay nó quyết diễn bù. Lần này, tuy chỉ đóng vai tên lính quèn, nhưng dù sao nó cũng được bước ra sân khấu và đi tới đi lui đường đường chính chính.

Tất nhiên một đứa nghịch tinh như thằng Quới Lương chả bao giờ lại đi tới đi lui bình thường như thiên hạ. Thoạt đầu nó chạy lom khom, mặt mày dáo dác ra vẻ sợ hãi lắm. lom khom một hồi, nó đột ngột rúm người lại và ngồi thụp xuống, đầu ngoảnh bên này ngoảnh bên kia, rồi lại rón rén đứng lên, loạng choạng bước, chân nam đá chân xiêu làm như sắp xỉu đến nơi.

Tụi bạn ngồi dưới nhiều đứa không ưa thằng Quới Lương lắm trò này, nhưng vẫn không sao nhịn được cười. Các thầy cô thấy Quới Lưomg giễu hề cũng tủm ta tủm tỉm.

Chỉ có cô Vĩnh Bình là cau mày. Thằng Quới Lương làm cô thất vọng quá. Cô không nghĩ trong nghĩa quân Lam Sơn lại thòi ra một tên lính thỏ đế như vậy. Đụng trận mà hồn phi phách tán như Quới Lương, nghĩa quân Lam Sơn làm sao chém chết tướng giặc Liễu Thăng, làm sao đuổi quân Minh ra khỏi bờ cõi như sử sách lưu truyền được.

Cô Vĩnh Bình buồn phiền chỉ vì cô nhận lớp chưa hết một học kỳ. Cô chưa biết thằng Quới Lương là một trong những chúa quậy. Cô không biết

nó diễn kịch không theo sách vở, chỉ theo những ý tưởng nghịch ngợm nảy ra trong đầu nó thôi.

Mấy đứa trong ban cán sự lớp thấy thằng Quới Lương ‘‘cương’’ ẩu như vậy, bụng cũng lo ngay ngáy. Tụi nó vừa xem vừa giật mình thon thót. Liếc sang chỗ cô Vĩnh Bình, thấy trán cô nhăn tít, tụi nó càng lo lắng tợn.

Nhỏ Vành Khuyên xanh mặt:

- Phen này Quới Lương hại bọn mình rồi!

Lớp trưởng Xuyên Chi lầm bầm:

- Lẽ ra bọn mình phải ‘‘duyệt’’ trước. Tại bọn mình quá tin tưởng Minh Vương.

- Không hẳn thế đâu! – Nhỏ Hạnh bênh Minh Vương – Hạnh nghĩ lúc tập dượt, Quới Lương không diễn như thế. Lên sân khấu, nó mới giở trò để chọc cười thôi.

May cho tụi Xuyến Chi, trò lếu láo của Quới Lương tưởng đã làm vở hoạt cảnh hỏng bét bè be thì màn kết thúc do thằng Lâm diễn xuất đã thành công ngoài sức tưởng tượng và góp phần cứu vãn cho tiết mục văn nghệ duy nhất trong buổi liên hoan.

Ngay lúc Lâm và Bội Linh từ ngoài cửa chạy xộc vào hùng hổ tóm lấy Minh Vương, lúc này đã đổi y phục với ‘‘Lê Lợi’’ Đỗ Lễ, tụi bạn đã xì xào:

- A, đoạn này mới!

- Thằng Lâm đóng quân giặc hợp ghê!

Quả thật, tướng mạo thằng Lâm lúc này trông hung hăng tợn. Nó tóm lấy Minh Vương bằng một tay, tay kia chĩa gươm vào lưng đối phương, miệng hét:

- Đi!

Minh Vương trợn mắt:

- Ta không đi đâu cả! Bắt được thì cứ giết!

- Hà hà! -Lâm hếch mặt – Đâu dễ như thế!

Vừa nói Lâm vừa chích mũi gươm vào lưng Minh Vương. Khi tập dượt vẫn có màn này, nhưng lúc đó Lâm chỉ chích khẽ. Lần này, Lâm chích thẳng tay khiến Minh Vương nghe đau nhói nơi lưng. Nó quay phắt lại, sửng sốt nhìn Lâm:

- Mày … mày …

Không để đối phương nói hết câu, Lâm vội vàng át giọng:

- Ghê thay cho Lê Lợi, bị bắt rồi mà còn bướng! Dám gọi ta là ‘‘mày’’ hả?

Cùng với câu nói, Lâm lại chích Minh Vương một cái thật lực, ra vẻ ta đây đang tức giận ghê lắm.

Câu ‘‘nhắc khéo’’ của thằng Lâm làm Minh Vương sực nhớ đến vai trò của mình. Nên dù cú chích thứ hai của thằng Lâm khiến Minh Vương muốn khóc thét, nó vẫn không dám phản ứng. Nó đành cố nhịn đau, gân cổ quát:

- Lũ quân Minh độc ác, muốn chém cứ chém, muốn giết cứ giết, Lê Lợi ta chẳng sợ tụi bay đâu!

Tiếng quát của ‘‘Lê Lai’’ đầy phẫn hận, đầy nộ khí, nghe mới oai phong lẫm liệt làm sao! Ấy là do thằng Minh Vương đang tức thằng Lâm mà không làm gì được, bèn trút cơn cuồng nộ vào tiếng quát.

Người xem không biết ẩn tình, thấy ‘‘quân giặc’’ Lâm đê tiện độc ác, còn ‘‘Lê Lai’’ Minh Vương nghĩa khí ngút trời, bèn hè nhau vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Cô Vĩnh Bình mặt đang dàu dàu bỗng tươi lên hơn hớn, thấy lòng được an ủi rất nhiều.

Cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng hân hoan không kém. Chúng không ngờ đoạn này, tổ 5 diễn hay đến thế.

Sau khi ‘‘Lê Lợi’’ Đỗ Lễ dẫn hai ‘‘nghĩa quân’’ Hải Ngọc và Quới Lương thoát khỏi vòng vây, trên sân khấu lúc này chỉ còn ba người: ‘‘Lê Lai’’ Minh Vương và hai ‘‘tên giặc’’ Lâm và Bội Linh. Nhưng từ đầu đến cuối, thực ra chỉ có Minh Vương và Lâm diễn, còn Bội Linh chỉ cầm cái xoong đứng bên cạnh gõ phèng phèng.

Tiếng hoan hô rầm rộ làm Lâm thêm hứng chí. Vừa đâm Minh Vương được hai nhát chí tử, Lâm hả hê lắm. Và để cho hả hê hơn nữa, nó vung gươm, quát như sấm:

- Đừng tưởng là ta không dám chém đầu ngươi!

Nhưng trước khi hạ ‘‘sát thủ’’ bằng một cú chém thẳng tay, nó kịp khôn ngoan để rống lên:

- Ngươi quên là giặc Minh ta tàn ác nổi tiếng rồi sao?

Minh Vương vẫn tưởng cú chém của thằng Lâm nhẹ hều như lúc tập dượt, bèn ưỡn ngực thách thức:

- Ngươi cứ ra tay đi! Đầu ta rụng còn hàng ngàn hàng vạn nghĩa sĩ khác đứng lên đánh đuổi bọn ngươi ra khỏi bờ cõi! Ta quyết không nhíu mày!

Minh Vương vừa dứt lời thì thanh gươm gỗ của thằng Lâm đã chém vụt xuống.

Cú chém khá mạnh, thằng Lâm tai ác lại không chịu xoay cổ tay nên lần này không phải má gươm mà chính lưỡi gươm chặt vào gáy Minh Vương khiến thằng này đau quá, thét lên một tiếng và ngã sấp xuống bục gỗ.

Sự tàn bạo của ‘‘giặc Minh’’ vô hình chung làm nổi bật khí phách của ‘‘Lê Lai’’ và cái chết vừa thương tâm vừa oai hùng của ‘‘ông’’ làm xúc động hết thảy mọi khán giả.

Khán phòng lặng đi một khoảnh khắc, sau đó như bừng tỉnh và lập tức bùng nổ những tràng vỗ tay rào rào như sấm dậy.

Thằng Lâm tinh quái sau khi hoàn tất kế hoạch trả thù, lật đật kéo tay Bội Linh lỉnh mất.

Sân khấu chỉ còn trơ lại Minh Vương đang nằm bẹp.

Minh Vương đau quá không ngồi dạy nổi, thằng Quới Lương và nhỏ Hải Ngọc đứng thập thò gần đó thấy vậy vội vàng chạy ra xốc nách và dìu nó trở về chỗ ngồi. Khán giả lại tưởng nghĩa quân Lam Sơn sau khi phò Lê Lợi đến chốn an toàn, quyết liều mạng quay lại ‘‘hiện trường’’ nhặt xác Lê Lai, bèn hoan hô thêm một lần nữa.

Cô Vĩnh Bình sau khi hồ hởi đón nhận những lời khen tặng nồng nhiệt của các đồng nghiệp về tiết mục văn nghệ đặc sắc này, đã bước thẳng đến dãy bàn của tổ 5, hài lòng nói:

- Vừa rồi các em diễn hay lắm! Thật ngoài sự tưởng tượng của cô!

Cô lướt mắt qua các gương mặt, hoan hỉ nói thêm:

- Nhất là màn trình diễn sinh động của Lâm và Minh Vương!

Thực hiện quỷ kế trót lọt, không những không bị nghi ngờ mà còn được biểu dương, Lâm sung sướng toét miệng cười:

- Nhờ tụi em tập dượt kỹ lưỡng đó cô!

Cô Vĩnh Bình vừa quay mình đi lên, nhỏ Bội Linh đã ngoảnh sang Lâm, nhíu mày phàn nàn:

- Nhưng hình như khi nãy Lâm hơi mạnh tay?

Lâm giật thót, chưa kịp biện hộ, nhỏ Hải Ngọc đã cất giọng phụ hoạ:

- Ừ, Lâm chém Minh Vương mạnh quá, y như chém thật vậy, đến mức bạn ấy không đứng lên nổi!

Đỗ Lễ cười độc địa:

- Xưa nay thằng Lâm đâu có ưa gì lớp phó trật tự. Đây là cơ hội để nó trả thù mà!

Phản ứng đồng loạt của tụi bạn, nhất là giọng lưỡi kích động của thằng Đỗ Lễ, khiến Lâm tái mặt.

Nhưng nó vừa mấp máy môi, chưa kịp thốt lời nào, Minh Vương đang úp mặt trên bàn đã thình lình ngẩng lên:

- Các bạn đừng nghi oan cho bạn Lâm. Nếu không nhờ bạn ấy chém như thật, đọng tác của tôi cũng sẽ không như thật được, và vở hoạt cảnh của tổ mình sẽ không thành công rực rỡ như thế đâu!

Vừa nói Minh Vương vừa đưa tay xoa xoa nơi gáy, vẻ như vẫn còn đau. Và nó quay sang Lâm, mỉm cười:

- Đúng vậy, Lâm há?

- Ờ … ờ … đúng vậy …

Lâm ấp úng đáp, cảm thấy niềm vui trả thù bỗng gợn lên một cảm giác gì đó như là sự áy náy. Nó không ngờ Minh Vương chẳng những không giận nó, không nghi ngờ gì nó, ngược lại còn lên tiếng bênh vực nó trước sự tấn công của tụi bạn.

Một khi ‘‘nạn nhân’’ đã lên tiếng bào chữa cho ‘‘thủ phạm’’ thì những kẻ ngoài cuộc dĩ nhiên không còn lí do gì để trách móc nữa.

Nhỏ Hải Ngọc nhìn Minh Vương, chớp chớp mắt:

- Bạn cần xức dầu không?

- Ồ, không cần đâu! – Minh Vương xua tay, hiền lành – Gươm gỗ ấy mà!

Nhỏ Bội Linh nhìn lên bảng, mơ màng:

- Không ngờ buổi liên hoan hôm nay vui ghê!

Quả thực, đối với tụi học trò 9A4 thì đó là buổi liên hoan vô cùng vui vẻ và đứa vui vẻ nhất trong những đứa vui vẻ có lẽ là Minh Vương. Chưa bao giờ tổ 5 của nó được thầy cô và bạn bè khen ngợi nhiều như vậy. Niềm vui lớn đến mức trong nháy mắt đã nhanh chóng đè bẹp và xoá tan những thắc mắc trong lòng nó khi nó liên tiếp nhận lãnh những cú chích, cú chém thô bạo của thằng Lâm trên sân khấu.

Thoạt đầu, dĩ nhiên Minh Vương rất sửng sốt. Nó không hiểu tại sao thằng Lâm lại mạnh tay với nó đến vậy. Cú chém vào gáy lúc nãy y như một cú chém thật, y như nó là Lê Lai thật và thằng Lâm là giặc Minh thật. Cũng may thanh gươm trên tay thằng Lâm là thanh gươm giả, nếu không đầu nó đã rụng lăn lóc dưới đất rồi.

Minh Vương đi từ sửng sốt đến nghi hoặc. Nhưng khi những tràng pháo tay nổ ra và những lời khen ngợi của mọi người vang lên chung quanh thì Minh Vương lại nghĩ khác. Nó đoán thằng Lâm sở dĩ mạnh tay như vậy là vì muốn tăng hiệu quả cho màn trình diễn. Nó tin nếu thằng Lâm không chém nó thật và nó không đau thật, có lẽ vở hoạt cảnh đã không được hoan hô đến thế và cô Vĩnh Bình đã không bước xuống tận chỗ ngồi của tụi nó để biểu dương.

Chính vì nghĩ như vậy nên dù sau gáy còn nghe nhưng nhức, Minh Vương vẫn cố ngẩng đầu lên bênh vực cho Lâm khi thằng này bị mấy đứa trong tổ xúm vào trách cứ.

Và cũng chính vì nghĩ như vậy nên lúc ra về, Minh Vương mon men lại gần Lâm, chỉ để nói một lời:

- Cảm ơn mày nghe Lâm.

Lâm chột dạ:

- Cảm ơn chuyện gì?

- Chuyện khi nãy đó! Nhờ mày diễn y như thật mà tổ mình được khen quá trời!

Lâm thở phào, nhủ bụng: May mà nó không đoán ra âm mưu của mình! Và Lâm nhe răng cười, lịch sự:

- Có gì đâu!

Minh Vương nhìn lom lom vào mặt Lâm:

- Dạo này mày sao sao ấy!

Lần thứ hai Lâm giật thót:

- Sao sao ấy là sao?

- Mày chững chạc hẳn ra! – Minh Vương cảm khái – Lại biết lo cho chuyện của lớp, của tổ!

- Chuyện nhỏ mà!

Lâm quay mặt đi chỗ khác, ngượng ngập đáp. Trong một thoáng, nó không rõ hành động ‘‘trả thù’’ của nó đối với thằng Minh Vương thật ra là đúng hay sai.

Tiếng Minh Vương tiếp tục vang lên bên tai Lâm:

- Hôm trước tao thu giữ những lá thư giùm mày thật đáng công!

- Mày nói gì?

Lâm ngoảnh phắt lại.

Minh Vương vẫn từ tốn:

- Lá thư mày gửi cho nhỏ Hải Ngọc ấy mà!

- Lá thư ấy sao?

Lâm gằn giọng, mặt thoắt sa sầm. Nó không ngờ Minh Vương dám nhắc lại chuyện lá thư.

Minh Vương chớp mắt:

- Có đứa đã tìm thấy lá thư của mày trong tập Hải Ngọc và đem photocopy thành nhiều bản. Tao tình cờ phát hiện được và đã tịch thu lại hết rồi …

Lâm nghiến răng ken két:

- Đứa đó là đứa nào?

Minh Vương xua tay:

- Chuyện qua rồi, mày chẳng cần biết làm chi!

Rồi sợ Lâm vẫn nung nấu ý định trả thù, Minh Vương tặc lưỡi nói thêm:

- Bạn bè nghịch phá nhau thôi mà! Cũng như mày trước đây vậy!

Ra thủ phạm không phải là Minh Vương! Ngược lại, Minh Vương chính là ân nhân của nó! Lâm ngỡ ngàng nhủ bụng. Nếu Minh Vương không ra tay ngăn chặn kịp thời, đứa ác nhơn thất đức nào đó đã làm tung toé bí mật

của nó rồi. Thế mà nó không kịp điều tra cho rõ đầu đuôi, đã rắp tâm lập kế "trả thù" thằng Minh Vương tốt bụng này. Bậy ghê!

Thấy Lâm lộ vẻ bần thần, Minh Vương lại hiểu khác. Nó đặt tay lên vai bạn:

- Thật ra bạn bè viết thư cho nhau là chuyện bình thường, có gì mày phải mắc cỡ!

Lâm chép miệng, giọng nó nghe như một tiếng thở dài:

- Tao mắc cỡ chuyện khác …

- Chuyện khác là chuyện gì?

Thoạt đầu, Lâm định thú nhận với Minh Vương hành động ám muội của mình. Nhưng đến phút chót, nó không làm sao mở miệng nổi.

Thế là nó xuôi xị, gượng gạo lặp lại câu nói khi nãy của bạn:

- Chuyện qua rồi, mày chẳng cần biết làm chi!

Nói xong, Lâm quay mình bỏ đi, lòng bứt rứt khôn tả.

Xui cho Quốc Ân, Hải Quắn, Quới Lương. Đúng vào lúc thằng Lâm đang hối hận không để đâu cho hết, ba đứa nó lại hè nhau chạy xộc tới, mồm miệng tía lia:

- Chúc mừng mày đã trả được thù!

Cho nên sáu con mắt lập tức trợn tròn, ba cái miệng lập tức há hốc khi thấy thằng Lâm không cười thì chớ, lại hét lên một tiếng sấm sét như Trương Phi nổi giận:

- Trả được thù cái đầu tụi mày!

Thành phố Hồ Chí Minh 2000.

HẾT.

Tập 38: Mẹ vắng nhà

Đánh máy: vulananha1
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Ba mất từ lâu, mẹ lại về quê, Lệ Hằng phải mọt mình trông hai đứa em. Lệ Hằng không sự cực, chỉ sợ trộm và sợ ... ma, nhất là vào ban đêm. Đã thế, băng "tứ quậy" còn tìm cách hù doạ ba chị em Lệ Hằng chết khiếp. Quý ròm biết chuyện, thiết kế cho Lệ Hằng một "thiết bị chống trộm và chống ma". Để xem "thiết bị" này lợi hại như thế nào, mời các bạn theo dõi ...

Chương 1

LỚP TRƯỞNG XUYẾN CHI ĐỨNG TRƯỚC bảng đen, hớn hở tuyên bố:

- Như đã bàn với nhau, ngày mai cuối tuần, cả lớp mình sẽ đi chơi núi Bửu Long, Thủ Đức …

Xuyến Chi mới nói tới đó, thằng Dưỡng đã cắt ngang:

- Tiền đâu mà đi?

- Tiền quỹ lớp chứ đâu!

Quốc Ân ứng tiếng đáp, làm như thể nó là ban tổ chức.

- Không được! – Xuyến Chi cau mày – Tiền quỹ hiện nay còn rất ít.

- Sao lại ít? – Quốc Ân gân cổ – Hàng tháng tụi này mỗi đứa đóng năm ngàn, đóng suốt mấy tháng, quỹ lớp hiện nay phải nhiều ngang kho bạc nhà nước ý chứ!

Hải quắn cười hê hê:

- Hay mấy "Quý nương" trong bán sự lớp lấy ra ăn chè hết rồi?

Thằng Cung gõ bàn thùng thùng:

- Đúng rồi! Trong lớp ta có hiện tượng "tham nhũng"!

Nhỏ Hạnh quay sang nạt Cung:

- Cung đừng có hùa theo mấy bạn kia nói bậy. Hàng tháng tiền quỹ chi thu như thế nào đều có báo cáo trước lớp rõ ràng cơ mà.

Ở trên bảng, lớp trưởng Xuyến Chi chẳng thèm lúng túng mảy may. Nó nói giọng điềm tĩnh:

- Các bạn đừng quên mấy tháng vừa rồi chúng ta chi ra rất nhiều. Tiền mua giấy, mua bút màu để làm báo tường, tiền mua vải, mua các loại giấy bạc để may trang phục cho hoạt cảnh văn nghệ trong Ngày Thầy Cô, tiền mua chổi, mua lọ hoa …

- Thôi, thôi, bạn Xuyến Chi khỏi kể! Chuyện đó tụi này biết rồi! – Nhỏ Bội Linh sốt ruột cắt ngang – Tóm lại, muốn đi chơi thì mỗi người phải đóng tiền, đúng không?

Thằng Cung mới ti toe mấy câu đã bị nhỏ Hạnh la, lại nghe nhỏ Xuyến Chi đem chuyện báo tường ra làm bằng chứng, nó bẽn lẽn ngồi im. Nó là

họa sĩ trình bày tờ báo, là người trực tiếp xài mấy cây bút màu đó chứ ai. Cung ngồi im, nhưng chỉ ngồi im được có chút xíu. Nghe con nhỏ Bội Linh hỏi ấm ớ, nó ngứa tai quá. Thế là nó không nén được, liền vọt miệng:

- Không phải mỗi người đóng tiền, mà là bạn Bội Linh phải đóng hết cho cả lớp đấy!

Câu châm chọc của Cung khiến nhiều đứa cười ồ.

Còn Bội Linh đỏ bừng mặt. Nó liếc xéo Cung:

- Tôi hỏi Xuyến Chi chứ có hỏi bạn đâu!

- Bạn Bội Linh nói đúng! – Xuyến Chi dàn hòa – Bạn nào tham gia phải đóng ba chục ngàn …

Hải quắn tru tréo:

- Trời đất! Đi chơi núi Bửu Long chứ có phải đi du lịch Singapore đâu mà đóng nhiều dữ vậy!

- Đóng ba chục ngàn là đúng rồi! – Thằng Duy Dương ngồi bên cạnh Hải quắn thình lình lên tiếng – Tính cả tiền ăn uống nữa chứ bộ!

Thấy thằng này là học sinh mới mà dám cãi cọ với mình, Hải quắn sầm mặt:

- Mày biết gì mà nói!

Hải quắn tính "phang" thêm một câu thật nặng nữa, bỗng nhớ Duy Dương là "cao thủ võ lâm" thứ thiệt, tài đấm đá nếu không hơn thì cũng không kém Tiểu Long, nó liền ngậm miệng. Ngậm miệng nhưng vẫn còn hậm hực, nó liền lấy hơi "hừ" một tiếng rõ to ra vẻ ta đây cóc thèm nói chuyện với nhà ngươi.

Trong khi Hải quắn gây sự với Duy Dương thì tụi bạn nhao nhao bàn tán về chuyến đi chơi. Thật ra, đứa nào cũng thích đi. Có chất vấn, cãi cọ thì cũng chất vấn, cãi cọ cho vui, chứ đi chơi, lại đi xa như thế, đứa nào chả mê.

Vì vậy mà các gương mặt đều tươi roi rói. Tiếng cười đùa tràn ngập cả phòng học. À quên, có một đứa không cười. Đó là nhỏ Lệ Hằng.

Lệ Hằng ngồi sát tường, ngay phía trên Bội Linh. Mặc cho tụi bạn nói cười nhí nhố. Bàn tán ỏm tỏi, Lệ Hằng vẫn ngồi im, mặt lộ vẻ dàu dàu.

Lệ Hằng xưa nay vốn ít nói. Nó là một trong những đứa ít nói nhất lớp 9A4. Nhưng ít nói không có nghĩa là không thèm nói một tiếng nào, nhất là khi chung quanh đang náo nhiệt đến thế.

Cho nên con nhỏ Bội Linh ngồi sát rạt sau lưng nó ngạc nhiên quá.

- Làm gì buồn xo thế hở Lệ Hằng? – Bội Linh dè dặt hỏi.

- Ừ.

- "Ừ" là sao? – Bội Linh nhíu mày – Bộ ngày mai bạn không đi được được hở?

- Ừ

Tiếng "ừ" lần này rõ nghĩa hơn. Bội Linh nhíu mày:

- Sao thế? Lâu lâu lớp mình mới tổ chức đi chơi xa một lần mà.

- Mình phải ở nhà trông em.

Ba của Lệ Hằng mất từ lâu. Bội Linh hay đến chơi nhà bạn nên biết rõ điều đó. Nhưng còn mẹ nó?

- Mẹ bạn đâu?

Lệ Hằng thở dài:

- Ngày mai mẹ mình về quê ba ngày. Ở huyện người ta xử vụ tranh chấp ruộng đất gì gì đó, mẹ mình phải có mặt.

Như vậy là Lệ Hằng không đi chơi với lớp được rồi! Bội Linh tặc lưỡi nghĩ. Lệ Hằng là chị cả trong nhà. Sau nó, còn thằng Đức Thắng và nhỏ Lệ Chi nữa. Mẹ nó về quê, nó bắt buộc phải ở nhà trông em.

Tội nó ghê! Bội Linh bâng khuâng nhủ bụng. Bội Linh cũng có một đứa em nên nó biết trông em là cực như thế nào. Em Bội Linh là Bội Cơ, tám tuổi, bằng tuổi với nhỏ Lệ Chi. Mà mấy đứa nhóc này bảy, tám tuổi là chúa nhõng nhẽo, chúa làm khổ các bậc đàn anh đàn chị! Bội Linh có "kinh nghiệm đau thương" về chuyện này lắm lắm. Đã thế, nhỏ Lệ Hằng lại trông những hai đứa em, trong khi mẹ nó thì vắng nhà.

- Thế thì mình cũng không đi chơi! – Bội Linh đột ngộ nói.

Tới phiên Lệ Hằng tròn xoe mắt:

- Sao thế? Bạn cũng phải ở nhà trông em hở?

- Không! – Bội Linh toét miệng cười – Mình qua chơi với bạn!

- Qua chơi với mình?

- Ừ. Và xem có giúp bạn được gì không!

- Thôi đi, đừng có điên! – Lệ Hằng kêu lên – Bạn cứ đi chơi đi, mình tự xoay xở được mà!

Thấy Lệ Hằng phản đối ghê quá, Bội Linh không nói gì, chỉ cười cười.

Và sáng hôm sau, Lệ Hằng vừa mở cửa ra quét sân, đã thấy Bội Linh đứng ngay trước cổng, tay đang vò vò mấy chiếc lá dâm bụt.

- Bạn không đi chơi thật à? – Lệ Hằng ngơ ngác hỏi.

Bội Linh ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười:

- Không.

Vừa đáp Bội Linh vừa bước vào bên trong sân. Cổng nhà Lệ Hằng chỉ trơ trọi hai cây cọc gỗ, chẳng hề cửa nẻo gì sất.

- Quét sân hở?

- Ừ.

Bội Linh liếc vào trong nhà:

- Hai đứa em bạn đâu rồi?

- Tụi nó còn ngủ. Hôm nay là chủ nhật mà.

Rồi Lệ Hằng nhìn bạn, giọng cố ra vẻ tự nhiên:

- Bạn kỳ ghê!

Bội Linh nhún vai:

- Mình không đi chơi vì không có tiền đóng.

- Xạo đi!

Bội Linh tủm tỉm:

- Bạn bè mà không tin nhau hở?

Rồi như không muốn nhắc đến đề tài đó nữa, nó lảng sang chuyện khác:

- Bạn làm bài tập toán thầy Vĩnh Long cho chưa?

- Chưa.

- Vậy lát nữa mình với bạn làm chung nhé?

- Ừ.

Bội Linh là một trong những học sinh yếu trong lớp. Học chung với nó hay học một mình cũng chẳng khác gì nhau. Nhưng Lệ Hằng không quan

tâm đến điều đó. Lúc này nó chỉ thấy lòng nó dạt dào cảm động.

Nhưng sự cảm động trong lòng nó mới vừa dâng lên chừng ba mươi giây đã bị nhỏ Lệ Chi làm tan biến ngay tuýt xuỵt:

- Chị Hai ơi, em đói bụng!

Lệ Hằng ngoảnh lại, thấy Lệ Chi đang đứng vịn cửa dòm ra, mặt chảy dài.

- Chờ chị một chút, để chị quét sân đã!

- Em không chịu đâu! – Lệ Chi dậm chân bình bịch, giọng đã sớm sụt sịt – Em ăn ngay bây giờ cơ!

Bội Linh nhìn bạn:

- Hay bạn quét sân đi, để mình chạy ra phố mua mấy ổ bánh mỳ!

- Không cần đâu, tối qua mẹ mình nấu cơm nhiều lắm. Lát nữa mình chiên lên, mấy chị em ăn với nhau.

- Em cũng đói bụng, chị Hai ơi!

Thằng Đức Thắng không biết từ dậy từ hồi nào, đang thò đầu sau lưng nhỏ Lệ Chi, mặt mày nhăn nhó.

- Thôi, bạn vào chiên cơm đi! – Bội Linh đỡ cây chổi trên tay bạn – Để mình quét nốt cho!

Giao cây chổi cho bạn, Lệ Hằng tất tả bước vào nhà. Đi ngang qua chỗ hai em, nó thò tay cốc đầu thằng Đức Thắng một cái:

- Lớn rồi mà còn nhõng nhẽo!

- Chị Hai đánh em! Chị Hai đánh em! – Đức Thắng ôm đầu, hét tướng – Mẹ về, em méc mẹ cho coi!

- Cho mày méc! Có dẫn em đi đánh răng rửa mặt đi không hả? – Lệ Hằng hừ mũi, mặt mày thấy mà gớm!

Thằng Đức Thắng bị la, mặt xụ xuống một đống. Nhưng nó chưa kịp phân bua, rằng nó mới có mười tuổi, hãy còn nhỏ nhít lắm chứ đã thành người lớn gì đâu, thì chị Hai nó đã biến mất chỗ cửa thông xuống nhà bếp.

Tại tụi nó rên rỉ quá nên chị Hai nó đi nhanh thật nhanh đó mà.

Chương 2

HÔM ĐÓ, NHỎ BỘI LINH Ở CHƠI NHÀ Lệ Hằng đến tận chiều.

Buổi sáng, nó phụ Lệ Hằng dọn dẹp nhà cửa, quét tước, giặt giũ. Sau đó, cả hai giở sách toán ra mò mẫm giải bài tập.

Gần trưa, trong khi Lệ Hằng xách giỏ đi chợ thì nó lui cui thổi cơm.

Hồi sáng, vừa ăn cơm xong, Lệ Hằng lôi tập của Đức Thắng và Lệ Chi ra bắt tụi nó ngồi vô bàn ôn bài ngày mai nên hai nhóc hết đường nghịch phá.

Nhưng đó là nói lúc Lệ Hằng còn ở nhà. Khi Lệ Hằng vừa xách giỏ bước ra khỏi cửa, nhỏ Lệ Chi đã tót ngay xuống bếp.

- Chị Bội Linh ơi, chị đang làm gì đó?

Nhỏ Lệ Chi ôm cổ Bội Linh thỏ thẻ hỏi.

- Chị đang vo gạo thổi cơm.

- Chị cho em vo gạo với!

- Không được! Em lên nhà trên ngồi học bài đi!

- Em học xong rồi.

- Xong rồi thì ra trước sân chơi.

- Không, em không thích ra trước sân! – Lệ Chi ngúng nguẩy – Em chỉ muốn ở đây chơi với chị cơ.

- Thôi được, em ngồi xuống đó đi! Mà phải ngồi im, không được phá à nghen.

Được Bội Linh cho ngồi cạnh, nhỏ Lệ Chi hài lòng lắm. Nó ngồi chồm hổm kế bên sàn nước, hai tay thu vào giữa đầu gối, mắt lom lom nhìn rá gạo trên tay bà chị.

Nó nhìn như thế một lát, lại buột miệng:

- Tại sao phải vo gạo hở chị?

- Để sạch hạt gạo.

- Để hạt gạo không còn vi trùng hở?

- Ừ.

Bội Linh vừa vặn vòi nước vừa đáp bừa, nó đã quá ngán những câu hỏi linh tinh kiểu như thế này của nhỏ Bội Cơ ở nhà rồi.

- Nếu thế cần gì phải vo? – Nhỏ Lệ Chi nhíu mày – Khi đun trên bếp, vi trùng sẽ chết hết chứ lị!

Bội Linh vờ như không nghe thấy thắc mắc của Lệ Chi. Tại nó chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Nhưng Lệ Chi đã giật áo nó:

- Thế nào hở chị? Em nói có đúng không?

- Ờ … ờ … đúng.

- Thế tại sao chị cứ vo gạo?

- Tại sao hả? – Bội Linh thở ra – Tại vì làm như thế, hạt cơm sẽ ngon hơn!

Nghe vậy, nhỏ Lệ Chi nhíu mày nghĩ ngợi. Nó nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao vo gạo thì hạt cơm sẽ ngon hơn. Thậm chí có lúc nó cảm thấy ngờ ngợ về điều đó.

Nhưng đến khi nó ngước lên định chất vấn tiếp thì Bội Linh đã không còn ở trong bếp.

Tranh thủ lúc nhỏ Lệ Chi gục đầu "suy tư", Bội Linh nhanh tay bắc nồi cơm lên bếp rồi vội vã lảng ra ngoài.

Tưởng thoát nạn, nào ngờ vừa đặt chân lên nhà trên, Bội Linh đã sửng sốt thấy thằng Đức Thắng đang bò toài dưới đất.

Chả biết thằng nhóc tìm kiếm thứ gì mà nó dán cứng người xuống nền nhà, đầu cổ mình mẩy khuất dưới gầm đi văng, chỉ có hai cẳng chân thò ra ngoài.

- Ối trời ơi! Em làm gì thế hở Đức Thắng? – Bội Linh hét lên the thé.

- Em tìm cái này!

Tiếng Đức Thắng từ dưới gầm đi văng thản nhiên vọng lên. Khi cất tiếng, hai chân nó hơi nhúc nhích nhưng chẳng có vẻ gì sắp sửa chui ra.

- Em có bò ra ngay đi không! – Bội Linh lại hét – Quần áo dơ hết rồi kìa!

- Chút xíu nữa đi! – Đức Thắng dùng dằng – Em sắp tìm được rồi!

- Em tìm cái gì vậy?

- Cây bút chì.

Bội Linh đảo mắt một vòng, thấy cây bút chì màu xang nằm kế chân tủ.

- Phải cây bút chì màu xanh không?

- Phải! Sao chị biết?

Bội Linh bước lại nhặt cây bút lên:

- Nó ở đây nè! Thôi chui ra đi ông tướng!

Không rõ trước khi chui xuống gầm đi văng thằng Đức Thắng trông như thế nào, nhưng khi nó chui ra và lồm cồm đứng dậy, người ngợm nó trông bắt gớm.

Quần áo dơ hầy, mặt mày nhem nhuốc, lại một mớ mạng nhện dính lam nham trên tóc nữa chứ! Bội Linh lắc đầu:

- Em đi tắm rửa thay đồ ngay đi! Chị Lệ Hằng trông thấy là chết đấy!

- Trông thấy rồi!

Tiếng Lệ Hằng đột ngột vang lên khiến cả hai giật mình quay phắt ra sau.

Thấy bà chị đang cầm giỏ đồ chợ đứng ngay chỗ ngách cửa nhìn mình bằng ánh mắt nghiêm khắc, thằng Đức Thắng hoảng quá. Nó lắp bắp:

- Ấy là tại … tại …

Lệ Hằng không để Đức Thắng nói hết câu. Nó hừ mũi:

- Em vừa chui xuống gầm đi văng phải không?

Rồi nó chỉ tay vào người ông nhóc, sầm mặt:

- Em thử nhìn quần áo của mình xem!

Đức Thắng liếc xuống người một cái rồi lật đật ngẩng lên, ấp úng phân bua:

- Tại em tìm … tìm … cây bút chì chứ bộ!

Thấy thằng nhóc sợ hãi, Bội Linh động lòng lên tiếng xác nhận:

- Nó tìm bút chì thật đó!

- Hừ, bút chì! – Lệ Hằng nhếch môi – Nó gạt được bạn chứ không gạt nổi mình đâu!

Vừa nói Lệ Hằng vừa tiến đến trước mặt Đức Thắng, cao giọng:

- Xòe hai bàn tay ra!

Bây giờ Bội Linh mới chú ý đến hai bàn tay của Đức Thắng. Từ nãy, Bội Linh đã thấy thằng nhóc tay cứ nắm khư khư nhưng không thắc mắc gì.

Đức Thắng nhăn nhó:

- Tay em không có gì trong đó đâu!

- Không có gì thì xòe ra đi!

Lệ Hằng nheo mắt ra lệnh. Nhưng đôi mắt nó vừa nheo lại đã lập tức trợn ngược lên. Vút một cái, thằng Đức Thắng đã phóng ra cửa, chạy mất.

- Này, này! – Sau một thoáng sững sờ, Lệ Hằng băng mình rượt theo, nhưng vừa ra tới cửa biết không thể đuổi kịp thằng oắt được, nó liền đứng lại gọi với theo bằng giọng dọa dẫm – Mày cứ chạy đi, xem có về ăn trưa không cho biết!

Lệ Hằng quay sang bạn, lắc đầu cười:

- Đúng là thằng quỷ con!

Bội Linh chớp mắt:

- Khi nãy nó cầm cái gì trong tay vậy?

Lệ Hằng chưa kịp đáp, tiếng nhỏ Lệ Chi thình lình vang lên từ chỗ cửa thông:

- Nhện đó! Ảnh chui xuống gầm đi văng để bắt nhện.

Rồi thấy Bội Linh mặt mày vẫn ngơ ngác, nhỏ Lệ Chi nói thêm:

- Ảnh bắt nhện để câu cá ở cái mương đằng sau này nè …

Lệ Chi hớn hở giải thích, có vẻ tự hào về sự hiểu biết của mình lắm. Nhưng Lệ Hằng không để cho nhỏ em khoái chí lâu:

- Còn em nữa! Chị bảo em ngồi học bài sao em lại xuống bếp làm gì?

Nhỏ Lệ Chi phụng phịu:

- Em phụ chị Bội Linh nấu cơm mà!

- Giỏi quá há? – Lệ Hằng nhún vai – Phụ chị Bội Linh nấu cơm nữa cơ đấy!

- Em nói thật mà! – Nhỏ Lệ Chi quay sang Bội Linh – Không tin, chị hỏi chị Bội Linh xem!

Bắt gặp ánh mắt cầu cứu của con nhóc, Bội Linh gật đầu:

- Ờ, đúng là Lệ Chi có giúp mình vo gạo …

- Thế em đã học bài xong hết chưa?

Thấy chị mình chuyển đề tài, nhỏ Lệ Chi tươi ngay nét mặt:

- Dạ, xong rồi. Thuộc bài hết em mới xuống bếp chứ bộ.

Nhỏ Lệ Hằng chìa giỏ đồ chợ ra:

- Vậy xách giùm chị cái giỏ này xuống bếp đi!

Bị rầy qua loa, lại được giao nhiệm vụ mới, nhỏ Lệ Chi khoái quá, tự dưng cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Nó hí cầm lấy giỏ đồ chợ, khệ nệ xách xuống sàn nhà sau.

Bội Linh nhìn bạn, thấp thỏm:

- Nè, thằng Đức Thắng chạy đâu thế nhỉ?

- Loanh quanh đâu đây thôi!

Bội Linh vẫn chưa yên tâm. Nó liếm môi nhìn quanh:

- Thế bạn có chắc nó sẽ quay về vào giờ cơm không?

- Bạn yên chí đi! – Lệ Hằng đập tay lên vai Bội Linh, mỉm cười – Có thể nó không sợ mình, nhưng chắc chắn là nó sợ đói.

Lệ Hằng nói như thánh. Khi mâm bày biện đâu vào đấy xong, mọi người vừa ngồi vào bàn ăn, đã thấy một cái đầu lấp ló ngoài cửa sổ.

Cái đầu đó ngoảnh bên này, ngoảnh bên kia, thấy không ai nói gì thì phân vân lắm.

Chị Lệ Hằng nó không thèm mở miệng đã đành, chị Bội Linh chẳng hiểu sao cũng làm thinh nốt. Ngay cả con nhóc Lệ Chi cũng thản nhiên cầm đũa, không thèm đếm xỉa gì đến một kẻ đang chết đói chết khát đứng cách đó có mấy bước, thật tàn nhẫn vô tình quá sức!

Cái đầu đau đớn nghĩ. Nghĩ một hồi, cái đầu thụp xuống. Lát sau, nó thò vào cửa trước.

Cũng thế, cũng không ai nhìn về phía nó.

Cái đầu thấy không xong, liền rủ thêm cái thân, rồi cả cặp giò. Trong một thoáng, thằng Đức Thắng đã đứng ngay giữa cửa. Vậy mà cũng chẳng ăn thua gì, buồn ghê! Đức Thắng đâu có biết chị nó đã dặn dò mọi người rồi. Rằng cứ làm lơ xem nó xoay sở ra sao.

Đức Thắng xoay sở bằng cách cuối cùng nó lấy hơi hắng giọng một tiếng rõ to.

Nó hắng giọng lớn quá. Lớn đến mức Bội Linh phải cắn chặt môi để khỏi phì cười.

Còn con nhỏ Lệ Chi lập tức buông đũa, đưa tay lên bụm miệng. May mà nó kịp làm thế, nếu không thức ăn trong miệng đã bắn ra đầy bàn rồi.

Lệ Hằng dĩ nhiên cũng không thể làm nghiêm nổi, nó tủm tỉm:

- Làm gì mà ho hen thế! Vô ăn cơm đi, ông tướng!

Chỉ đợi có vậy, Đức Thắng tót ngay lại bàn ăn, ngồi phịch xuống.

Nhưng nó vừa cầm đũa lên, Lệ Hằng đã nạt:

- Ra đằng sau rửa tay đi đã! Chạy nhảy ở đâu về cứ để dơ hầy vậy ăn cơm hả?

Thằng Đức Thắng đói bụng lắm rồi, nhưng đành phải đứng dậy chạy ra sau bếp.

Nhoáng một cái, nó quay lên, mặt tươi roi rói. Nó xòe hai bàn tay ra trước mặt, hí hửng:

- Tay em sạch bóng rồi nghen!

Thằng Đức Thắng hí hửng bởi nó nghĩ hôm nay nó gặp hên. Nó tưởng như vậy là tai qua nạn khỏi rồi.

Tất nhiên thằng Đức Thắng có lý do để lạc quan: Suốt bữa ăn, Lệ Hằng vẫn nói cười vui vẻ với nó, y như không có chuyện gì xảy ra, y như từ sáng đến giờ nó vẫn ngồi đằng bàn học bài không hề rời đi đâu lấy một bước.

Buổi chiều cũng vậy, ngay cả khi chị Bội Linh đã ra về, chị hai nó vẫn không buồn nhắc một lời nào về chuyện đào tẩu của nó ban sáng. Cứ như thể chị nó hoặc đã quên bẵng mất rồi hoặc chẳng coi đó là chuyện gì đáng bận tâm.

Cho mãi đến sau bữa cơm tối, Đức Thắng mới biết rằng nó lầm to. Rằng nó đã vui mừng quá sớm.

Khi nó cũng nhỏ Lệ Chi đang loay hoay soạn tập chuẩn bị học bài thì Lệ Hằng vừa rửa chén xong, từ dưới nhà bếp đi lên.

- Đức Thắng ôm tập ra nhà sau ngồi học – Lệ Hằng đột nhiên ra lệnh.

Đức Thắng ngước mắt lên nhìn chị. Nó nghe rõ ràng câu nói của Lệ Hằng nhưng trong một lúc nó chưa kịp hiểu ra ý nghĩa của mệnh lệnh đó.

- Chị bảo gì cơ?

- Chị bảo em ôm tập ra nhà sau ngồi học!

Lệ Hằng lặp lại bằng giọng nghiêm nghị. Và lần này thì Đức Thắng hiểu rõ điều chị hai nó yêu cầu. Nhưng chẳng thà nó không hiểu. Hiểu rồi, mắt nó liền trố lên:

- Sao thế hở chị? Nhà sau có gì đâu mà trông! Cứ đóng kín cửa lại là xong thôi mà!

Lệ Hằng lạnh lùng:

- Chị đâu có nhờ em trông nhà! Đây là chị phạt cái tội của em hồi sáng!

Chương 3

SÁT VÁCH LÀ MỘT CÁI BỆ DÀI, trên đó đặt bếp lò và các loại nồi niêu xoong chảo. Bên tay phải là một cái chạn gắn vào tường, chất lỉnh kỉnh mắm muối, hũ chao, chai nước tương và các xâu cá khô. Bên tay phải là sàn nước.

Cách bếp lò một quãng, gần với cửa thông lên nhà trên là một cái bàn tròn. Đó là một loại bàn ăn nhưng ít khi gia đình Lệ Hằng ngồi ăn ở cái bàn này. Mẹ Lệ Hằng thường dùng nó để bày biện các thứ linh tinh khi làm bếp.

Ngoài cái cửa thông lên nhà trên, còn một cái cửa khác kế sàn nước, trổ ra con hẻm phía sau nhà.

Cả hai cái cửa đó hiện giờ đang đóng kín. Nếu không có các ô tô vò ở sát mái thì thằng Đức Thắng lúc này đang ngồi dán mình học bài ở cái bàn tròn chắc không biết lấy đâu ra không khí để thở.

Nhưng thực ra thằng Đức Thắng đâu có buồn quan tâm đến chuyện đó. Nó đang ấm ức. Mà con người ta khi đang ấm ức thì chẳng bao giờ để ý mình đang hít thở thế nào.

Đức Thắng quá bất ngờ trước hình phạt mà chị nó ban bố. Nó cứ ngỡ mọi chuyện đã trôi qua rồi. Và trong khi nó đang lâng lâng niềm vui "thoát nạn" thì tai họa ập xuống, thật cứ như sét đánh ngang tai.

Nếu có mẹ ở nhà, chắc chắn mẹ sẽ không phạt mình và cũng không để chị hai phạt mình xuống ngồi ở nhà sau như thế này! Đức Thắng cay đắng nghĩ. Và càng nghĩ, nó lại càng thấy tủi thân, càng thấy như mình bị hiếp đáp. Mắt nó bỗng chốc ầng ậng nước, các con chữ trên trang vở tự nhiên nhòe đi.

Bất giác nó muốn khóc quá. Nó muốn khóc thật to cho chị hai nó nghe thấy. Gì chứ khóc thành tiếng bây giờ quá dễ. Nỗi đau trong lòng nó đang dâng lên, ngực nó đang tưng tức và cổ họng nó đang nghèn nghẹn, có nghĩa là cơ thể nó đang sẵn sàng lắm rồi. Nó chỉ cần bật ra tiếng khóc đầu tiên, tiếng khóc đó sẽ lập tức sẽ kéo theo hàng tràng những tiếng nức nở thảm thiết khác. Đã bao nhiêu lần như thế rồi. Thành công cả.

Thế là thằng Đức Thắng ngoác miệng ra.

Nó quyết định khóc.

Nó chuẩn bị khóc.

Nó sắp khóc đến nơi rồi.

Nhưng rồi không hiểu sao đến phút chót nó lại không khóc. Chẳng có âm thanh nào bật ra.

Lạ một điều là nếu đã quyết định không khóc thì ngậm quách miệng lại cho xong, đằng này, Đức Thắng không khóc mà miệng cũng không ngậm lại.

Nó ngoác miệng ra, rồi cứ há hốc như thế, hai mắt trố lên.

Thì ra, nhìn kĩ mới biết quai hàm nó đang cứng đờ, không nhúc nhích được.

Tại vì ngay lúc đó Đức Thắng có cảm giác một ngón tay lành lạnh đang sờ vào cổ nó từ phía sau.

Ai thể nhỉ? Đức Thắng tự hỏi rồi rùng mình, tự trả lời: Ngoài nó ra, không có ai trong căn phòng này cả! Hai cánh cửa từ nãy đến giờ vẫn đóng kín, Lệ Hằng và Lệ Chi không đặt chân xuống nhà sau, cũng không ai từ ngoài hẻm có thể xâm nhập vào mà nó không biết.

Vậy thì ngón tay lành lạnh trên cổ nó từ đâu ra? Đức Thắng không dám nghĩ tiếp và cũng không đủ bình tĩnh để nghĩ tiếp.

Vì ngay lúc đấy, ngón tay bắt đầu di chuyển. Từ cổ, nó luồn vào trong áo, lần xuống lưng. Vẫn lành lạnh. Lại thêm nhồn nhột. Rờn rợn nữa.

Đức Thắng chết khiếp. Người nó như đông lại. Muốn kêu mà không kêu được. Muốn bỏ chạy nhưng tay chân đã hóa thành gỗ đá mất rồi.

Đức Thắng ngồi trơ, chỉ có hai tròng mắt là còn chuyển động được. Hai tròng mắt đó lúc này đang đảo lia lịa, đầy kinh hãi.

Khi ngón tay bí hiểm đó xuyên qua tay áo nó, bò ra cánh tay thì nó thu hết can đảm sè sẹ hướng tia nhìn xuống dưới, tim đập như trống lân.

Lòng đầy khiếp đảm, nó tưởng tượng đó là một ngón tay nếu không khẳng khiu với làn da nhăn nheo, móng dài thậm thượt như ngón tay của các mụ phù thủy thì cũng trơn tuột, lở lói, lòi cả các lóng xương như ngón tay của các thây ma.

Đức Thắng đinh ninh như thế, và đã có lúc nó quyết định nhắm tịt mắt lại. Nhưng rồi không hiểu có một điều gì đó thôi thúc, nó lại he hé mắt ra.

Và khi đã nhìn thấy cái ngón tay đó rồi, và đã biết chắc đó chẳng phải là ngón tay của thây ma hay của phù thủy mà chỉ là một con thằn lằn nghịch ngợm, Đức Thắng bỗng òa ra khóc.

Cũng lạ, khi hoang mang, sợ hãi thì nó không khóc. Nhưng đến khi những cảm giác đó đã tan biến rồi thì nó lại không kìm được. Nó khóc tức tưởi. Nó khóc ngon lành.

Tiếng khóc ồ ồ của nó khiến cánh cửa thông lên nhà trên lập tức bật mở. Lệ Hằng và Lệ Chi ùa vào như cơn lốc.

- Gì vậy em? – Lệ Hằng lo lắng hỏi dồn – Có chuyện gì vậy? Sao lại khóc?

Đức Thắng nhìn chị nó qua màn nước mắt và trả lời bằng cách khóc to hơn.

Lệ Hằng đặt tay lên vai em:

- Bình tĩnh nào! Có chuyện gì, nói cho chị nghe đi!

Nhỏ Lệ Chi đứng bên cạnh, trố mắt nhìn ông anh, mặt mày ngơ ngác.

Đức Thắng muốn nói lắm. Nhưng nó không làm chủ được mình. Cứ mỗi lần nó mở miệng định nói thì chẳng hiểu tiếng khóc ở đâu trong lồng ngực lại ùa ra. Thế là nó cứ rấm ra rấm rứt mãi.

Lệ Hằng thấy Đức Thắng nói không nói, cứ ngồi ngoác miệng ra khóc, đoán là nó giận mình.

- Thôi, nín đi! – Lệ Hằng vuốt tóc em – Tại em chứ bộ! Ai biểu không nghe lời chị!

Lệ Hằng không an ủi còn đỡ, nó vừa cất tiếng, thằng Đức Thắng lại càng thấy tủi thân, lại khóc tồ tồ.

Trong khi Lệ Hằng bối rối không biết làm sao dỗ cho thằng Đức Thắng nín thì tiếng khóc đang chảy như suối kia đột nhiên ngưng bặt.

Đó là do thằng Đức Thắng vừa khóc vừa nhấp nháy mắt, và trong khi đang nhấp nháy như vậy, nó chợt phát hiện con thằn lằn ở trên cánh tay nó chả biết biến đi đâu.

Ủa, nó bò đi đằng nào kìa? Mình mới trông thấy nó đây mà! Đức Thắng nhíu mày nghĩ ngợ. Nó ngạc nhiên quá, quên cả khóc.

Trong khi Đức Thắng ngạc nhiên về con thằn lằn thì Lệ Hằng ngạc nhiên về nó. Cái thằng, dỗ khô nước bọt vẫn không chịu nín, đến khi mình chả thèm nói năng gì nữa thì nó nín khe!

Lệ Hằng quan sát Đức Thắng, thấy thằng này cứ ngọ nguậy đầu nhìn quanh quất thì thắc mắc quá:

- Em tìm gì vậy?

- Con thằn lằn.

- Em tìm nó làm chi?

- Khi nãy nó bò vào trong áo làm em sợ quá.

- Thì ra là vậy! – Lệ Hằng thở đánh thượt – Ra em khóc là vì sợ con thằn lằn!

Nhỏ Lệ Chi đứng im lặng bên cạnh im lặng nãy giờ, chợt bụm miệng cười hí hí:

- Thằn lằn mà cũng sợ! Em đã nhát rồi mà anh còn nhát hơn.

- Mày thì biết gì mà nói! – Đức Thắng quay sang nhỏ em, sừng sộ – Đâu phải tao sợ con thằn lằn!

- Anh mới bảo là anh sợ đây mà! – Nhỏ Lệ Chi phồng má, cãi.

- Mày ngốc quá! – Đức Thắng tặc lưỡi – Khi nãy tao sợ vì tao không nghĩ đó là con thằn lằn. Đang ngồi học, tự nhiên tao nghe lành lạnh sau cổ, cứ y như có ngón tay ai sờ vào gáy tao …

Lệ Hằng và Lệ Chi nghe Đức Thắng kể tới đó bất giác đứng xích sát vào nhau.

- Ngón tay đó luồn vào trong áo, từ từ bò xuống lưng rồi bò ra cánh tay làm tao sợ chết khiếp …

Nhỏ Lệ Chi hỏi vội:

- Nhưng thật ra đó chỉ là con thằn lằn?

- Ừ! – Đức Thắng gật đầu – Khi nó bò ra cánh tay, tao nhìn xuống, mới biết đó là một con thằn lằn.

Xác nhận của Đức Thắng khiến Lệ Hằng và Lệ Chi cùng thở phào.

Nhưng thằng Đức Thắng dường như không muốn bà chị và nhỏ em nhẹ nhõm quá một phút.

Hai đứa vừa thở ra chưa kịp hít hơi vào, đã nghe Đức Thắng run run nói tiếp.

- Nhưng bây giờ thì tao lại nghi đó không phải là con thằn lằn.

- Không phải thằn lằn chứ là gì? – Thằng Đức Thắng tự nhiên phán một câu rùng rợn khiến nhỏ Lệ Chi phải thò tay nắm thật chặt tay Lệ Hằng, sợ sệt hỏi lại.

Lệ Hằng nạt ông em:

- Em đừng có nói bậy! Em chả tận mắt nhìn thấy con thằn lằn đó là gì!

Đức Thắng hoang mang nhìn xuống đất:

- Vừa rồi em có nhìn thấy thật. Nhưng rồi nhoáng một cái con thằn lằn đó lại biến mất.

Lệ Hằng nhìn theo hướng nhìn của ông em:

- Chắc là nó bò đi đâu đó thôi.

- Không phải đâu! – Đức Thắng đáp bằng giọng chắc như đinh đóng cột – Nếu nó bò đi thì em đã biết. Đằng này nó không nhúc nhích gì cả. Thế mà thoắt đã không thấy nó đâu.

Thằng Đức Thắng tất nhiên không cố tình hù dọa chị và em gái mình. Khi nãy, lúc con thằn lằn bò đi, nó không nhìn thấy thật. Đang mải khóc, mắt mũi kèm nhèm, đừng nói là con thằn lằn sè sẹ bò đi, lúc đó nếu con thằn lằn nhảy múa và ca hát, nó cũng chẳng hay biết.

Đức Thắng không hù dọa. Nhưng như thế, Lệ Hằng và Lệ Chi càng chột dạ. Vì cái giọng thật như đếm lẫn ánh mắt láo liên của nó khiến hai đứa này cảm thấy rờn rợn.

Sự thực là sau khi Đức Thắng ôm tập xuống nhà sau ngồi học, Lệ Hằng bỗng có cảm tưởng căn nhà đột nhiên trống vắng kì lạ.

Tất nhiên khi Đức Thắng vừa khuất sau cánh cửa, Lệ Hằng chưa nhận ra ngay điều đó. Nó ngồi đằng sau bàn học bài, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn về phía nhỏ Lệ Chi xem con nhỏ này đang nằm đọc sách theo mệnh lệnh của mình hay đang nghịch phá như mọi hôm.

Nhưng nhỏ Lệ Chi bữa nay ngoan hết biết. Nó ôm cuốn sách đọc say sưa, có lẽ hình phạt Đức Thắng vừa nhận lãnh khiến nó không dám ngo ngoe.

Thoạt đầu, thấy nhỏ em ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Lệ Hằng yên tâm lắm. Nó tiếp tục cắm mắt vào bài học.

Nhưng Lệ Hằng chỉ xem bài được có một lát. Rồi nó mơ hồ cảm thấy có điều gì đó là lạ. Nó chợt phát hiện ra khung cảnh chung quanh sao mà yên ắng quá. Buổi tối mọi ngày không giống chút gì như vậy. Mọi ngày, có tiếng chân mẹ đi ra vào, có tiếng mẹ la rầy, sai bảo. Rồi cả tiếng thằng Đức Thắng và nhỏ Lệ Chi cười đùa, trêu ghẹo, cãi cọ nhau ỏm tỏi nữa.

Bây giờ thì mẹ đã về quê, còn thằng Đức Thắng ồn ào, nghịch ngợm đang bị "cách ly" dưới bếp. Cho nên trong nhà thiếu hẳn tiếng nói cười. Đã thế, căn nhà của Lệ Hằng lại nằm trong hẻm sâu, vắng tiếng xe cộ ì ầm nên càng thêm tịch mịch.

Lệ Hằng vừa nghĩ ngợi vừa ngưng tai nghe ngóng. Thật ra thì vẫn có những tiếng động vọng đến tai nó. Nhưng toàn là những tiếng kỳ lạ và đáng nghi.

Có lúc nó nghe thấy tiếng sột soạt nơi góc nhà, chả rõ là tiếng gì. Bảo là tiếng một con chó hoang đang bươi rác bên ngoài cũng đúng, mà bảo là tiếng kẻ trộm đang khoét vách lại càng có vẻ … đúng hơn.

Ý nghĩ đó khiến Lệ Hằng nổi gai ốc. Nó nhìn về phía nhỏ em, gọi khẽ:

- Lệ Chi.

Tưởng chị rầy, Lệ Chi ngoảnh lại, làu bàu:

- Em vẫn đang xem sách chứ có nghịch phá đâu.

- Chị biết rồi! – Lệ Hằng hất đầu về phía góc nhà, liếm môi nói – Em lắng tai nghe xem tiếng động gì thế!

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bà chị, nhỏ Lệ Chi lật đật buông sách xuống. Nó nghiêng tai một lúc rồi ngạc nhiên ngước nhìn chị:

- Em có nghe thấy gì đâu!

Chả có tiếng động gì thật. Tiếng sột soạt khi nãy không hiểu sao bỗng nhiên ngưng bặt.

Lệ Hằng chép miệng:

- Ừ, bây giờ thì chả có gì cả.

- Thế khi nãy chị nghe thấy tiếng gì? – Nhỏ Lệ Chi tò mò.

- Chả biết nữa! – Lệ Hằng đột ngột thấp giọng – Chỉ thấy giống như …

Lệ Hằng ngưng ngang khiến nhỏ Lệ Chi sốt ruột quá:

- Giống như gì hở chị?

Lệ Hằng chớp mắt, thì thào:

- Giống như … như … có ai đang đào vách nhà mình.

Câu nói của Lệ Hằng khiến tóc gáy nhỏ Lệ Chi dựng đứng cả lên. Mặt xanh lè, nó nhảy phốc một cái từ giường xuống đất và cứ để chân trần như thế, nó đâm bổ về phía bàn học, ôm cứng lấy bà chị:

- Eo ôi!

Lệ Hằng run lắm, nhưng vẫn làm cứng:

- Chị nghĩ thế thôi, nhưng có thể đó là một con chó hoang …

Nhưng Lệ Hằng chỉ làm cứng được đến thế.

Bởi vì ngay lúc đó, tiếng cào cửa roàn roạt thình lình vang lên khiến hai hàm răng nó va vào nhau lập cập, câu nói mới thốt ra nửa chừng bỗng tắt lịm.

Tim đập thình thịch, và cứ ôm cứng nhau như thế, hai chị em run rẩy đi thụt lui từng bước về phía giường ngủ, mắt vẫn sợ hãi dán chặt vào cánh cửa đang đóng kín trước mặt. Có vẻ như hai chị em cố di chuyển càng xa cánh cửa càng tốt.

Khi đã đặt người lên mép giường, nhỏ Lệ Chi vẫn chưa hết kinh hãi. Nó lắp bắp:

- Kêu … kêu … anh Đức Thắng!

- Đừng sợ! – Lệ Hằng cố trấn an nhỏ em, cũng là tự trấn an mình – Mèo đấy!

Thực ra, ngay từ khi nghe tiếng động khả nghi nơi góc nhà, Lệ Hằng đã nghĩ đến chuyện cầu cứu thằng Đức Thắng.

Nhưng rồi nó cố dập tắt ngay ý định đó. Nó vừa ra oai phạt Đức Thắng, không thể phút trước phút sau đã hạ mình rước kẻ bị phạt như quần thần rước vua hồi cung được. Làm như vậy, từ nay nó đừng mong thằng em nghịch ngợm kia nghe lời nó nữa.

Thấy bà chị không nói gì, Lệ Chi càng Quýnh. Nó đang định tiếp tục cất giọng van vỉ thì tiếng cào cửa bỗng im bặt.

Nó nín thở nghe ngóng một lát rồi quay sang chị, mấp máy môi thì thầm:

- Nó bỏ đi rồi hở chị?

- Ai cơ?

- Con mèo ấy.

- Ừ, con mèo đã bỏ đi rồi.

Lệ Hằng nói, cố giữ giọng điềm tĩnh, trong lòng không chắc có thật là một con mèo hay không.

Trong lúc nó đang hoang mang thì tiếng khóc tồ tồ của thằng Đức Thắng thình lình vang lên từ nhà sau.

Chương 4

LÚC NÀY THÌ BA CHỊ EM ĐANG NGỒI chính giữa giường, chung quanh mền gối chất thành đống cao nghễu.

Nhìn kiểu xếp đặt lạ mắt này, người kém tưởng tượng đến mấy cũng có thể liên hệ tới cảnh các chiến sĩ đang cố thủ trong lô cốt chờ địch tới.

Tất nhiên nếu có người tò mò hỏi các chiến sĩ đang ngồi thu lu giữa lô cốt địch kia là ai, hình dáng thế nào, thì chắc là chẳng chiến sĩ nào trả lời cho rành mạch được.

Hành tung địch bất định, mặt mũi địch vô hình, chỉ có tiếng sột soạt nơi góc nhà và tiếng cào cửa rờn rợn vọng tới cho biết là địch sắp "tấn công" mà thôi.

Đức Thắng nghe nhỏ Lệ Chi kể lại, rụt cổ:

- Ối, đích thị là kẻ trộm rồi!

- Không phải đâu! – Lệ Chi chớp mắt lặp lại lời chị – Chó và mèo đấy!

Đức Thắng đảo mắt nhìn đống gối mền chất chung quanh, bặm môi:

- Nhưng có là kẻ trộm, tao cũng chẳng sợ!

Nó chồm người vớ lấy thanh gỗ đặt nơi góc giường huơ huơ trên không:

- Bọn trộm tới, tao sẽ dùng "vũ khí" này "tử chiến" với chúng!

Đó là thanh gỗ tròn chèn ghế xếp để tấm vải bố khỏi tuột. Có hai thanh như vậy trong mỗi chiếc ghế. Khi nãy Đức Thắng tháo cả hai, nó giữ một thanh, thanh còn lại đưa cho Lệ Hằng làm vũ khí phòng thân. Lúc đó, nó chưa nghĩ ra nó sẽ dùng thanh gỗ này vào mục đích cụ thể gì. Sau khi xảy ra "sự cố thằn lằn" ở nhà sau, nó cảm thấy ơn ớn nên trang bị vũ khí cho yên tâm vậy thôi.

Lệ Chi nhìn thanh gỗ nơi tay Đức Thắng, phụng phịu:

- Anh và chị hai đều có vũ khí, còn em chả có gì!

Đức Thắng gõ nhẹ thanh gỗ lên đầu em:

- Mày yên tâm! Tao sẽ bảo vệ mày!

Bữa đó, ba chị em Lệ Hằng cố thủ giữa đống mền gối có đến mười hai giờ đêm. Chưa bao giờ tụi nó thức khuya đến thế. Nhưng lạ làm sao, chẳng đứa nào cảm thấy buồn ngủ.

Ngay cả con nhỏ Lệ Chi mặt mày cũng tỉnh như sáo.

Suốt trong thời gian đó, cả ba không lúc nào mắt khỏi cửa trước và cửa thông xuống nhà sau, trống ngực đập liên hồi kì trận.

Trong tâm trạng căng thẳng và hồi hộp như thế, giả như có ai đột ngột tông cửa bước vào, ba chị em xỉu lăn đùng ra giữa "căn cứ phòng thủ" là cái chắc. Lúc đó, thằng Đức Thắng ngồi còn chưa chắc ngồi vững, nói gì đến chuyện "tử chiến".

Nhưng may cho ba chị em nhà Lệ Hằng, suốt đêm hôm đó, ngoài tiếng lục đục nơi mé ngoài bức vách và tiếng cào cửa roàn roạt thỉnh thoảng vang lên, chẳng có tên trộm hay bóng ma nào đột nhập bên trong.

Dù vậy, đối với Lệ Hằng đó vẫn là một đêm hãi hùng. Thấy Đức Thắng và Lệ Chi mệt mỏi tựa lưng vào đống mền gối giờ này qua giờ khác, mắt mở thao láo, đôi lúc nó muốn tỏ ra can đảm để làm hai em yên lòng. Nó muốn hai em nó hiểu đã có một người chị dũng cảm như nó ở bên cạnh, tụi nó có thể nhắm mắt nằm ngủ một cách thoải mái.

Nhưng Lệ Hằng chưa kịp nghĩ ra cách nào chứng tỏ sự can đảm của mình thì nó bỗng thấy mắc tiểu. Thế là quên hết mọi dự định tốt đẹp trong đầu, nó vội vàng khều Đức Thắng và Lệ Chi:

- Hai em ngồi dậy đi!

- Chuyện gì thế chị?

- Đi với chị!

- Đi đâu?

- Xuống nhà sau.

- Chi vậy?

- Chị mắc tiểu quá!

Lệ Chi ngơ ngác:

- Nhưng em đâu có mắc tiểu.

Lệ Hằng nhăn nhó:

- Biết rồi. Nhưng chị không dám đi một mình.

Gặp lúc khác, thằng Đức Thắng đã cười phá lên và tìm cách trêu bà chị rồi. Nhưng lúc này, nó cũng đang ở trong tâm trạng tương tự. Cho nên nó thấy sự sợ hãi của chị nó mới chính đáng làm sao!

Thế là nó cùng nhỏ Lệ Chi tò tò đi theo "hộ tống" cho nhỏ Lệ Chi.

Lát sau nữa, tới phiên nhỏ Lệ Chi cũng chị hai nó lẽo đẽo theo sau để "bảo vệ" nó.

Khổ nỗi, ở đời càng sợ con người ta lại càng mắc tiểu.

Tính ra, tối đó ba chị em kéo nhau đi lên đi xuống có đến cả chục lượt. Ngay cả khi đã ngủ mê mệt rồi, một chiến sĩ lỡ mắc tiểu, hai chiến sĩ kia cũng phải lồm cồm bò dậy xách súng, à quên, xách gậy lệt bệt đi theo.

Thành thử sáng ra, mặt mày đứa nào đứa nấy đều khờ câm.

Nhỏ Bội Linh thấy Lệ Hằng vác bộ mặt lừ đừ đến lớp thì ngạc nhiên quá. Tại hôm qua nó thấy nhỏ bạn nó còn tươi tỉnh lắm mà.

Nó thò tay lên bàn trên giật áo Lệ Hằng:

- Nè.

- Gì?

Lệ Hằng ngồi yên, thì thầm hỏi lại, cô Vĩnh Bình đang nhìn xuống nên nó không dám quay đầu ra sau.

- Bộ tối hôm qua hai đứa em bạn quậy lắm hả?

- Sao bạn hỏi thế?

- Tại mình thấy bạn giống như người mất ngủ.

- Ừ.

Tiếng "ừ" của Lệ Hằng nhằm xác nhận chuyện mất ngủ. Nhưng Bội Linh lại hiểu theo nghĩa khác:

- Tụi nó quậy phá gì thế?

- Tụi nó có quậy gì đâu.

Câu trả lời lạ lùng của bạn khiến Bội Linh ngơ ngác:

- Thế sao …

- Lát nữa mình kể cho nghe.

Bội Linh tò mò:

- Bạn nói sơ sơ đi!

Lệ Hằng rụt cổ:

- Nhà mình có ma …

Suýt một chút nữa Bội Linh đã bật ra tiếng la hoảng. May mà tới phút chót nó dừng lại được và hạ giọng lào thào:

- Thế …

Một lần nữa, Lệ Hằng lại cắt ngang:

- Đợi ra chơi đi!

Bội Linh không còn cách nào khác là đành chờ đến giờ ra chơi.

Và trong khi thấp thỏm chờ đợi, Bội Linh không biết ngoài nó ra, còn có hai đứa khác cũng đang thấp thỏm không kém. Đó là Hải quắn và Quới Lương, hai thành viên trong băng "tứ quậy".

Ở bàn trên, Hải quắn ngồi cạnh Lệ Hằng. Ở bàn dưới, Quới Lương ngồi cạnh Bội Linh. Do đó, cuộc đối đáp giữa Lệ Hằng và Bội Linh không lọt khỏi tai hai tên chúa quậy này.

Lúc đầu, Hải quắn và Quới Lương chả chú tâm gì đến câu chuyện của hai cô bạn gái. Nhưng đến khi Lệ Hằng tiết lộ nhà nó có ma thì tai của hai đứa dỏng lên như tai mèo.

Bội Linh không hay biết, trống ra chơi vừa vang lên, nó lập tức thò tay níu vai Lệ Hằng:

- Sao? Kể đi chứ!

Lệ Hằng cũng chỉ chờ có vậy. Nó lật đật quay xuống nơm nớp thuật lại cho bạn mình nghe những điều khủng khiếp xảy ra tối hôm qua.

- Cái đó mà là ma à?

Nghe xong, Bội Linh nhíu mày hỏi.

- Không là ma chứ là gì?

- Có thể là chó hay mèo hoang! – Bội Linh tặc lưỡi đáp, cách giải thích của nó giống hệt cái cách tối hôm qua Lệ Hằng giải thích cho hai đứa em.

- Thế còn con thằn lằn?

- Con thằn lằn sao?

- Tự dưng nó biến mất.

Bội Linh chớp mắt:

- Không thể như thế được.

- Nhưng đúng là nó đã biến mất! – Lệ Hằng cắn môi – Chính thằng Đức Thắng bảo vậy. Nó bảo con thằn lằn đang bò trên tay, tự dưng không thấy đâu nữa.

Bội Linh cười:

- Thằng Đức Thắng phịa đấy!

- Không đâu. Lúc đó mình thấy mặt mày nó xám ngoét.

Thấy bạn khăng khăng, Bội Linh không buồn tranh cãi nữa. Thực ra thì nó cũng chả rõ thằng Đức Thắng có phịa chuyện để hù bà chị mình hay không. Dù sao nó vẫn thấy chuyện này khó tin quá.

Bội Linh nhìn vẻ mặt phờ phạc của bạn, lảng sang chuyện khác:

- Thế tối qua bạn thức suốt đêm à?

- Ừ, mãi gần sáng ba chị em mới chợp mắt được.

- Mẹ bạn về quê chừng nào mới lên?

- Sáng ngày kia.

Bội Linh thè lưỡi:

- Có nghĩa là bạn và hai đứa nhóc còn phải sợ hãi hai đêm nữa?

- Ừ! – Lệ Hằng gãi đầu – Mà cũng lạ thật. Có mẹ mình ở nhà thì chẳng nghe thấy gì. Mẹ mình vừa đi vắng thì y như có ai đang rình rập.

Hải quắn và Quới Lương nãy giờ vẫn ngồi bên cạnh vờ lật đật ôn bài. Đối với băng "tứ quậy" ngồi yên trong giờ chơi như bụt thế kia là điều không bình thường chút nào. Nếu cảnh giác, hẳn Bội Linh và Lệ Hằng đã phát hiện ra ngay điều khác lạ đó. Nhưng đang bị cuốn hút vào đề tài kinh dị kia nên chả đứa nào để ý.

Cho nên cả hai bỗng giật nảy người khi Lệ Hằng vừa nói dứt câu đã nghe tiếng cười khanh khách của Hải quắn vang lên:

- Thì tối hôm qua tôi và thằng Quới Lương đang rình ở ngoài hè chứ đâu!

Sau thoáng ngỡ ngàng, Lệ Hằng quay sang Hải quắn nhăn mặt "xí" một tiếng:

- Nghe trộm chuyện người khác mà không biết xấu hở?

- Ai mà thèm nghe trộm! – Hải quắn nghinh mặt – Hai người nói bô bô bên tai, bắt người ta không nghe sao được!

Quới Lương vọt miệng:

- Nghe trộm không xấu! Lớn tồng ngồng rồi mà còn sợ ma mới xấu!

Câu nói của Quới Lương khiến Lệ Hằng đỏ mặt. Nó muốn phản kích lại nhưng không nghĩ ra câu gì, đành hậm hực hừ mũi:

- Tôi không thèm nói chuyện với mấy người nữa!

- Ừ, ở đây tai vách mạch rừng, người tử tế không nên ở lâu!

Bội Linh vừa nói vừa đứng dậy.

Cả Lệ Hằng lẫn Bội Linh vốn là hai con nhỏ không ưa gây gổ. Xưa nay, tụi nó ít khi nặng lời với ai. Nhưng thấy hai thằng bạn ngồi cạnh không những dỏng tai nghe trộm mà còn lớn giọng chế giễu, tụi nó tức tối quá nên hầm hầm bày tỏ thái độ đó thôi!

Chương 5

LỆ HẰNG VÀ BỘI LINH TỨC TỐI MỘT thì Quới Lương và Hải quắn tức tối mười. Tụi nó không ngờ đối phương phản đòn đau như thế.

Thực ra, chuyện tụi nó nghe lén câu chuyện của Lệ Hằng chỉ là do tò mò thôi. Và đến khi thấy con nhỏ này nhát gan quá, Hải quắn ngứa ngáy vọt miệng trêu một câu cho vui chứ chả có ác ý gì. Thế mà Lệ Hằng và Bội Linh lại đùng đùng bỏ đi, còn ám chỉ tụi nó là hạng người không tử tế, bảo làm sao tụi nó không giận đến tím mặt kia chứ!

Giận thì phải làm gì đó cho hả giận, nếu không mất mặt băng "tứ quậy" quá. Thế là Quới Lương đem chuyện của Lệ Hằng rêu rao khắp lớp. Lại còn bô bô:

- Ai muốn được sống một lần trong kinh sợ, xin mời đến nhà bạn Lệ Hằng trong tối nay!

Hải quắn nhái giọng quảng cáo trên tivi:

- Đào tường liên tục! Gõ cửa liên tục! Nhìn đâu cũng sợ!

Thằng Lâm nghe chuyện, năm phút sau đã có vè:

- Con mà con mả con ma

Trong ba con đó bịa ra con nào?

Lệ Hằng vào lớp, thấy tụi bạn nhìn mình cười khúc khích, lấy làm ngạc nhiên lắm. Nó khều Lan Kiều ngồi bàn trên:

- Chuyện gì thế, Lan Kiều?

- Chuyện ma cỏ gì ở nhà bạn đó!

Đúng lúc đó, Lâm đã kịp chế ra câu vè thứ hai, khoái trá nghêu ngao:

- Thằn lằn mà hóa ra ma

Khác chi Hải quắn hóa ra Lệ Hằng!

Giọng điệu bỡn cợt lếu láo của "thi sĩ Hoàng Hôn" khiến tụi bạn không nhịn được, phá ra cười ngặt nghẽo.

Quốc Ân vỗ tay bôm bốp:

- Bây giờ hóa ra được tất! Chỉ cần đến bệnh viện giải phẫu thôi!

Tất nhiên không phải nói thì ai cũng biết giữa bầu không khí như vậy, Lệ Hằng chẳng còn cách nào khác là gục mặt xuống bàn, khóc rấm rứt.

Nó cảm thấy cuộc sống sao mà đen tối quá. Hôm qua nó đã thức gần trắng đêm trong mệt mỏi và lo sợ, sáng nay vào lớp lại còn bị bạn bè đem ra chế giễu, thật chẳng còn chút vui thú nào trên cõi đời.

- Kệ tụi nó, Lệ Hằng!

Bàn tay Bội Linh đặt trên vai nó kèm tiếng thì thầm khiến nó cảm thấy ấm áp được một chút. Nhưng chỉ một chút xíu thôi. Rồi nỗi buồn nhanh chóng quay trở lại.

Sở dĩ nhỏ Lệ Hằng buồn bã chán chường như vậy là vì nó cứ cúi gằm đầu xuống. Chứ nếu nó ngẩng mặt lên và nhìn sang dãy bàn bên phải, nó sẽ thấy cuộc sống không đến nỗi u ám như nó nghĩ.

Dãy bàn bên phải là chỗ tụi Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quí ròm ngồi.

Lúc này, Tiểu Long đang thúc tay vào hông Quý ròm cười cười:

- Có dịp hành nghề rồi đó, ngài pháp sư!

- Tao không giỡn à nghen!

- Tao cũng có giỡn đâu! – Tiểu Long nheo mắt – Mày phải đem tài nghệ trừ tà ma của mày ra giúp bạn đi chứ!

- Trừ tà ma cái đầu mày! – Quý ròm gầm gừ – Mày biết thừa là …

Quý ròm chưa nói hết câu, nhỏ Hạnh đã quay qua:

- Long nói đúng đó. Tụi mình nên nghĩ cách giúp Lệ Hằng.

- Lại thêm Hạnh nữa! – Quý ròm nhăn nhó – Giúp là giúp thế nào?

Nhỏ Hạnh điềm tĩnh đẩy gọng kính lên sống mũi:

- Theo như những gì tụi mình vừa nghe được thì mẹ Lệ Hằng đang đi vắng, đúng không?

- Đúng.

- Do đó, Lệ Hằng phải ở nhà trông coi hai em nhỏ, đúng không?

- Đúng.

- Và Lệ Hằng thuộc loại người nhát gan không kém gì Quý, đúng không?

Quý ròm thoạt tiên định phản đối sự so sánh đầy xúc phạm này nhưng nó biết Tiểu Long và nhỏ Hạnh rành nó quá xá cỡ nên đành xuôi xị:

- Ờ … ờ … đúng.

Nhỏ Hạnh nháy mắt:

- Vậy Quý hãy tưởng tượng đi, nếu Quý ở nhà một mình với nhỏ Diệp, Quý có sợ không?

Đã thú nhận mình nhát gan thì không thể bảo là mình không sợ, Quý ròm đành xuôi xị lần thứ hai:

- Ờ … ờ … sợ.

Rồi thấy đã mang danh pháp sư mà vội kêu lên là mình sợ thì mất uy quá, Quý ròm liếm môi nói thêm:

- Nhưng mà sợ là sợ trộm cướp thôi đấy nhé!

- Thì Hạnh có bảo Quý sợ "thứ khác" đâu! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Nhưng trong hoàn cảnh đó, Quý sẽ làm gì cho bớt sợ?

Quý ròm bỗng "à" lên một tiếng rồi gật đầu:

- Tôi hiểu rồi!

Nhỏ Hạnh nhoẻn miệng cười:

- Vậy chiều nay tụi mình ghé nhà Lệ Hằng nhé.

- Ừ.

Tiểu Long nghệt mặt ngồi nghe, chả hiểu hai đứa bạn nó đang "âm mưu" những gì, bèn chớp chớp mắt:

- Ghé nhà Lệ Hằng làm gì?

Quý ròm khịt mũi:

- Thì đem tài nghệ ra giúp bạn như mày vừa yêu cầu đó.

- Tao không giỡn à nghen!

Đang bực bội, Tiểu Long không biết mình lặp lại đúng câu Quý ròm vừa thốt ra khi nãy.

Quý ròm cười hì hì:

- Tao cũng đâu có giỡn. Mày muốn biết thì chiều nay tới nhà Lệ Hằng sẽ biết.

Chiều đó, Lệ Hằng và Bội Linh đang ngồi chơi trong nhà thì nghe tiếng Quý ròm réo inh ỏi trước cổng:

- Lệ Hằng ới ời!

Lệ Hằng chưa kịp lên tiếng, đã nghe tiếng nhỏ Hạnh:

- Lệ Hằng ơi bạn có nhà không vậy?

- Có.

Lệ Hằng vừa đáp vừa xô ghế chạy ra. Bội Linh lật đật chạy theo sau, thắc mắc không hiểu bọn nhỏ Hạnh kéo tới đây làm gì mà đông thế. Xưa nay, bọn nhỏ Hạnh gặp mặt Bội Linh, Lệ Hằng vẫn nói cười vui vẻ nhưng chẳng thể gọi là thân. Thân đến mức tới nhà chơi thì càng không có.

Vậy mà đùng một cái, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh cả ba cùng rủ nhau đến đây, thật không thể hiểu được.

Lệ Hằng cũng ngạc nhiên không kém Bội Linh. Nó trố mắt nhìn ba vị khách quý:

- Các bạn đi đâu đây?

Quý ròm hừ mũi:

- Thì đến đây tức là đi đến đây chứ còn đi đâu!

Thấy Lệ Hằng tỏ vẻ bối rối, nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tụi mình đến chơi với Lệ Hằng.

- Hay lắm, hay lắm! – Bội Linh nhanh nhẩu – Vậy các bạn vào nhà đi!

Thằng Đức Thắng và nhỏ Lệ Chi nấp trong ngách cửa tò mò dòm ra, thấy các ông anh bà chị lũ lượt kéo vào, liền chạy tuốt ra nhà sau đứng ngó lên.

Nhỏ Hạnh ngồi xuống ghế, quay sang Bội Linh:

- Bạn đến đây hồi nào thế?

- Hồi trưa.

Lệ Hằng vọt miệng khoe:

- Hai hôm nay, ngày nào Bội Linh cũng đến chơi với mình.

Quý ròm gật gù:

- Nhưng chỉ ở chơi ban ngày thôi chứ gì!

Bội Linh chép miệng:

- Ừ, ban ngày thôi! Đến chiều thì mình phải về!

Bội Linh bỗng tròn mắt ngó Quý ròm, ngờ ngợ hỏi:

- Bộ mấy bạn tính ở lại ban đêm luôn hở?

Rồi không đợi Quý ròm đáp, Bội Linh hớn hở reo:

- Như vậy thì hay quá! Chị em Lệ Hằng khỏi phải sợ …

Đang nói, bỗng nó im bặt, đưa mắt nhìn Lệ Hằng. Quả như nó nghĩ, bạn nó đang nhìn xuống đất, mặt lộ vẻ sượng sùng. Hồi sáng, băng "tứ quậy" đã lôi chuyện đó ra chế giễu trước lớp, vậy mà bây giờ mình lại ngứa miệng nhắc tới, thật đúng là bậy bạ quá sức! Bội Linh áy náy nghĩ và tặc lưỡi:

- Thật ra thì …

- Thật ra thì ban đêm không có người lớn trong nhà, ai mà chả sợ! – Nhỏ Hạnh khéo léo đỡ lời.

Thằng Tiểu Long khù khờ bỗng thông minh đột xuất. Nó hăng hái hùa theo ngay:

- Ngay cả tôi là con trai, nhưng hễ ba mẹ đi vắng chừng vài ba hôm, ban đêm tôi cũng sợ đến tè ra quần nữa là.

Chắc chắn khi nói câu đó, thằng Tiểu Long đang bắt chước Quý ròm chơi trò dóc tổ. Nhà nó ngoài nó và nhỏ Oanh ra còn hai ông anh lớn là anh Tuấn và anh Tú. Ba anh em người nào cũng võ nghệ đầy mình, nếu ba mẹ nó có đi vắng cả tháng trời cũng chả ảnh hưởng gì.

Khổ nỗi, Tiểu Long tốt bụng nhưng kém khoa ăn nói. Và người kém khoa ăn nói lẽ ra không nên tập tành phịa chuyện. Tiểu Long phạm điều cấm kị đó nên hình ảnh nó vừa đưa đem ra dùng trước mặt các bạn gái thật đáng kinh hãi.

Quý ròm rụt cổ:

- Ối, kinh quá!

Tiểu Long tưởng Quý ròm tán thưởng phát biểu của mình, mặt tươi hơn hớn:

- Kinh thật đấy chứ!

- Kinh cái khoản tè ra quần ấy! Chắc nhà mày phải thoang thoảng có đến cả tuần lễ là ít!

Vừa nói Quý ròm vừa đưa tay bịt mũi khiến nhỏ Hạnh và nhỏ Bội Linh phải bụm miệng để khỏi phải phì cười. Lệ Hằng cũng muốn cười lắm nhưng sợ bất nhã với khách nên cố cắn chặt môi.

Nhưng cuối cùng tiếng cười vẫn thoát ra. Không phải thoát ra từ miệng Lệ Hằng mà từ chỗ nghách cửa thông xuống nhà sau, nơi thằng Đức Thắng và nhỏ Lệ Chi đang nấp.

Nghe tiếng cười hích hích vang lên, Tiểu Long gượng gạo hỏi:

- Ai thế Lệ Hằng?

- Hai đứa em mình đó!

Lệ Hằng quay ra sau, trừng mắt:

- Đức Thắng, Lệ Chi hai em giữ yên lặng cho các anh chị nói chuyện nghe chưa!

Đợi tiếng cười như chuột rúc kia ngưng bặt, Tiểu Long mới hầm hầm quay qua Quý ròm:

- Phá bĩnh hả mày? Người ta đang nói chuyện nghiêm túc …

- Thì tao cũng nói chuyện nghiêm túc mà lại! – Quý ròm nheo nheo mắt – Chẳng lẽ mày cho chuyện "vệ sinh môi trường" là chuyện đùa sao?

- "Vệ sinh môi trường" cái đầu mày! – Tiểu Long gầm lên – Tao … tao …

Tiểu Long "tao, tao" cả buổi vẫn không ai biết nó định nói gì, hình như ngay cả nó cũng không biết nốt.

Nhỏ Hạnh sốt ruột lên tiếng giảng hòa:

- Thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa! Quý nói chuyện với Lệ Hằng đi!

Nhớ đến nhiệm vụ chính, Quý ròm đưa tay kéo cổ áo, "e hèm" một tiếng đầy trịnh trọng rồi liếc Lệ Hằng:

- Lệ Hằng nè.

Lệ Hằng ngước lên, ai cũng thấy mắt nó hiện ra hàng chục dấu hỏi.

- Ban đêm bạn ở nhà với hai đứa em nhỏ đúng là rất … nguy hiểm! – Quý ròm tặc tặc lưỡi, rồi nó chém tay vào không khí – Nhưng bạn yên tâm, tôi sẽ giúp bạn.

Lệ Hằng khẽ lướt mắt qua Tiểu Long và nhỏ Hạnh, rồi quay lại Quý ròm, ngập ngừng:

- Bộ mấy bạn tính ban đêm.

- Không phải vậy! – Quý ròm vội xua tay, nó biết Lệ Hằng định hỏi cái câu Bội Linh vừa hỏi khi nãy – Ban đêm tụi này không thể ở đây được. Nhưng tôi sẽ thiết kế cho bạn một hệ thống chống trộm cực kỳ độc đáo. Với hệ thống này, không một ai đột nhập vào nhà bạn mà không bị phát hiện và … trừng phạt.

Lệ Hằng sáng mắt:

- Ồ hay quá! Quý sẽ làm ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ!

Quý ròm vui vẻ gật đầu, và nó chỉ tay vào mấy hộp giấy nó đem theo đang đặt trên bàn:

- Tôi đã chuẩn bị sẵn cả đây rồi!

Bây giờ Bội Linh mới biết đó là "đồ nghề" của Quý ròm. Lúc nãy nhìn thấy mấy hộp giấy trên tay Quý ròm, nó cứ tưởng tụi này đem thực phẩm tiếp tế cho ba chị em Lệ Hằng.

- Gì trong đó hở Quý? – Bội Linh tò mò hỏi.

Quý ròm không trả lời thẳng. Mà nhếch môi, kênh kiệu:

- Lát nữa bạn sẽ biết!

Chương 6

TRƯỚC CẶP MẮT MỞ TO CỦA MỌI người, Quý ròm lần lượt lôi ra từ trong các hộp giấy mớ dây nhợ lằng nhằng, những chiếc bình xịt tự chế.

- Những thứ này để làm gì vậy hở Quý? – Lệ Hằng lên tiếng hỏi, mắt vẫn không rời các vật dụng đang bày lỉnh kỉnh trên bàn.

Quý ròm mỉm cười:

- Để bắt trộm.

Nói xong, nó đứng dậy bước lại chỗ cửa trước, đảo cặp mắt nghiêng ngó. Xong, nó lần xuống nhà bếp, cẩn thận xem xét cánh cửa thông ra con hẻm phía sau nhà.

Quý ròm còn bắc ghế leo lên "nghiên cứu" địa thế trên đầu tường. Bộ tịch của nó cứ như một viên tướng đang chuẩn bị một trận đánh lớn, nom quan trọng đến mức không đứa nào dám mở miệng hỏi han.

Thằng Đức Thắng và nhỏ Lệ Chi vốn nhát kẻ lạ, lúc này cũng không nén được tò mò. Chúng chuồn ra khỏi chỗ nấp, tò tò đi sau lưng Quý ròm, thò lỏ mắt quan sát nhất cử nhất động của vị khách đặc biệt.

Kiểm tra mọi thứ đâu đó xong xuôi, Quý ròm chống tay vô hông, hắng giọng:

- Tiểu Long!

- Gì hở mày?

Quý ròm ra oai:

- Đem mấy sợi dây đằng bàn lại đây!

Đối với Tiểu Long, bị Quý ròm sai vặt trước mặt nhỏ Hạnh là chuyện bình thường, nhưng nếu có cả Bội Linh và Lệ Hằng đứng đó thì lại là chuyện khác.

Vì vậy, nó sầm mặt:

- Á, à … – Quý ròm trợn mắt – Cái thằng mập này, bữa nay mày làm sao thế hả? Không có dây thì bố ai …

Nhưng Quý ròm không có dịp càu nhàu hết câu. Vì ngay lúc đó, thằng Đức Thắng thừa cơ hai ông anh cãi nhau, đã nhanh nhẩu quơ mớ dây sợi hăm hở mang tới trước mặt Quý ròm:

- Đây nè anh!

Quý ròm xoa đầu thằng nhóc:

- Em ngoan lắm! Ngoan hơn ông anh mập đằng kia nhiều!

Được khen, Đức Thắng phổng mũi:

- Anh còn nhờ gì nữa không?

- Nhà em có búa đinh không, em lấy ra đây cho anh!

- Có.

Đức Thắng nhanh nhẩu đáp. Nhưng đứa co giò chạy đi lấy không phải là nó mà là em gái nó.

Nhỏ Lệ Chi nãy giờ đứng lấp ló sau lưng Đức Thắng, thấy ông anh mình được khen, trong bụng vừa ghanh tị vừa háo hức. Cho nên khi nghe thằng Quý ròm hỏi mượn búa đinh, thằng Đức Thắng vừa gật đầu, chưa kịp nhích chân, nó đã vội vã phóng đi trước rồi.

Lát sau, Lệ Chi đem búa đinh ra.

Quý ròm cười tít mắt:

- Ôi, nhà này sao mà ai cũng ngoan! Anh cũng ngoan mà em cũng ngoan!

Nhỏ Hạnh đùa:

- Thế còn bà chị thì sao?

- Lệ Hằng hở? – Quý ròm nheo mắt nhìn các bạn gái – Nói chung thì ba bà chị chẳng ai ngoan tí nào. Toàn đứng xem người ta làm không hà!

Thế là Quý ròm tự nhiên có được hai tình nguyện viên đắc lực là Đức Thắng và Lệ Chi.

Cả ba lăng xăng suốt từ đó trở đi. Quý ròm đóng đóng gõ gõ, Đức Thắng và Lệ Chi phụ trách kéo "đường dây tử thần" rồi treo các lon sữa rỗng lên.

Thấy tụi bạn đứng túm tụm một chỗ tò mò giương mắt ngó, Quý ròm khoát tay:

- Các bạn ra sân trước chơi đi, chờ ba anh em tôi làm xong rồi hãy vào xem!

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sa, nhỏ Lệ Chi chạy ra hô lớn:

- Mọi người vào đi! Anh Quý ròm làm xong rồi!

Hệ thống chống trộm của Quý ròm thực ra không có gì phức tạp. Nó chăng đằng sau mỗi cánh cửa một sợi dây nằm song song và cách mặt đất khoảng hai tấc. Chăng như vậy kẻ lạ bước vào, chắc chắn sẽ vướng phải.

Sợi dây bị kéo mạnh sẽ làm cho các lon sữa rỗng mắc dọc theo tường kêu lên leng keng. Âm thanh đó sẽ báo động cho chủ nhà biết, đồng thời sẽ khiến kẻ trộm mất vía.

Cùng lúc, sợi dây sẽ giật bung nắp có bình xịt gắn hai bên cửa, kẻ trộm sẽ bị bắn tung tóe vào người một thứ bột tiêu xay nhuyễn.

- Lúc đó, theo các bạn điều gì sẽ xảy ra? – Quý ròm nheo mắt hỏi.

Nhỏ Lệ Chi cướp lời các anh chị. Nó vừa vỗ tay vừa nhảy tưng tưng:

- Em biết rồi! Kẻ trộm sẽ bị hắt xì hơi mười lăm cái liền. Em từng bị rồi, em biết!

Đức Thắng bổ sung:

- Bị cay mắt nữa chi. Mắt sẽ nhắm tịt lại, hết thấy đường luôn, hà hà!

Bội Linh cười khúc khích:

- Thiết bị chống trộm của Quý hay quá! Vừa hiện đại vừa dân gian!

Lệ Hằng không giấu vẻ vui mừng:

- Vậy là tối nay tụi này có thể ngủ yên rồi!

Quý ròm ngồi xuống, trỏ tay vào mối nối, dặn dò:

- Khi nào đóng cửa đi ngủ, Lệ Hằng hãy chăng cao sợi dây lên. Đừng gài sớm, kẻo chính mình bị sập bẫy đấy!

- Quý yên tâm đi! – Lệ Hăng mỉm cười – Mình biết mà!

Đang nói, Lệ Hằng bỗng như nghĩ ra điều gì, liền kêu lên:

- Chết rồi! Không được!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế? Sao không được?

Lệ Hằng gãi đầu:

- Quý ròm chuyển sợi dây này ra phía trước cửa được không?

- Chi vậy? – Quý ròm ngơ ngác.

Lệ Hằng chưa kịp đáp thì nhỏ Hạnh đã cười khúc khích:

- Để cho an toàn chứ chi!

- An toàn? – Quý ròm vẫn chưa hiểu, nó trố mắt nhìn Lệ Hằng – Phía trước phía sau gì mà chẳng an toàn?

Thấy Quý ròm ngó mình trân trân, Lệ Hằng tự dưng cảm thấy lúng túng. Nó ấp a ấp úng mãi vẫn không sao mở miệng được.

- Thế mà Quý không hiểu hở! – Nhỏ Hạnh đành lên tiếng giải thích giùm bạn – Lệ Hằng muốn ngăn chặn kẻ trộm từ xa, từ trước khi hắn ta đột nhập vào nhà nên mới đề nghị đưa sợi dây ra phía trước cửa.

- Chứ để đằng sau cửa thì sao? – Bội Linh thắc mắc.

Lệ Hằng bối rối:

- Lệ Hằng sợ … Lệ Hằng sợ …

- Tôi hiểu rồi! – Quý ròm đột nhiên phì cười – Lệ Hằng sợ một khi kẻ trộm đã lọt vào trong nhà rồi mà cái bẫy đột ngột bị hỏng hóc thì chủ nhà … hết đường chạy chứ gì!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Thì đúng là như vậy chứ còn gì nữa! Nhỡ máy móc của mày bất ngờ bị trục trặc thì tiêu hết cả đám là cái chắc!

Quý ròm bữa nay dễ thương hết biết. Công trình của nó bị bao nhiêu người nghi ngờ mà nó chẳng giận mảy may. Còn khoát tay, vui vẻ:

- Muốn chuyển ra phía trước thì dễ thôi! Chỉ mười lăm phút là xong!

Nói xong, nó quay sang Đức Thắng và Lệ Chi, nháy mắt:

- Nào, chúng ta bắt đầu!

Khi hai "thiết bị chống trộm" của Quý ròm đã được chuyển hoàn toàn ra phía trước cửa thì đồng hồ đã điểm năm giờ.

Quý ròm ngó Lệ Hằng, quệt mồ hôi trán:

- Bây giờ thì bạn có thể yên tâm rồi!

Lệ Hằng nhìn bọn Quý ròm, giọng cảm động:

- Cảm ơn bạn Quý và mấy bạn nhiều nhé!

Tiểu Long cười:

- Không có gì! Thôi, tụi này về đây!

Nhỏ Hạnh cũng cười:

- Chúc ba chị em tối nay ngủ ngon!

Trên đường về, Tiểu Long khều Quý ròm:

- Cái thiết bị đó liệu có bắt được trộm không hở mày?

Quý ròm toét miệng cười:

- Tất nhiên là không.

Tiểu Long chưng hửng:

- Thế ra là đồ dỏm à?

- Đồ thật!

- Thế sao mày bảo không bắt được trộm? – Một lần nữa, Tiểu Long ngẩn tò te.

Quý ròm thản nhiên:

- Muốn bắt được trộm thì phải có trộm. Nhưng mà nhà Lệ Hằng làm quái gì có trộm! Toàn thần hồn nát thần tính thôi!

Càng lúc Tiểu Long càng thấy mù mờ:

- Đã không tin có trộm rình rập, thế mà còn thiết kế cái hệ thống chống trộm đó làm gì?

Nhỏ Hạnh đập lên cánh tay Tiểu Long:

- Nếu Quý không làm thế, tối nay ba chị em Lệ Hằng sẽ lại tiếp tục thức suốt đêm nữa đấy!

Lần này thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Vì nó đã bắt đầu mang máng hiểu ra.

Đúng như suy nghĩ của bọn Quý ròm, từ khi thiết bị chống trộm được gắn vào hai cánh cửa, ba chị em Lệ Hằng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Mẹ Lệ Hằng từ dưới quê gọi lên:

- Các con ở nhà thế nào?

- Dạ, bình thường mẹ à.

- Các con có cần mẹ lên sớm không?

- Không cần đâu mẹ à. Mẹ cứ lo cho xong việc dưới đó đi.

- Vậy sáng mốt mẹ lên nhé.

- Vâng ạ.

Lệ Hằng vừa gác máy, thằng Đức Thắng đã giục:

- Gài bẫy đi, chị Hai!

Nhỏ Lệ Chi vỗ tay bôm bốp:

- Đúng rồi đó! Chị Hai nối sợi dây vào đi!

Lệ Hằng nhìn ra sân:

- Còn sớm mà! Lát nữa đi!

Lát sau, Đức Thắng lại sốt ruột lên tiếng:

- Tối rồi, chị Hai!

Lệ Hằng nhún vai:

- Làm gì vội thế! Trộm nào mà xuất hiện giờ này!

Đức Thắng liếm môi:

- Chứ chừng nào chị mới đặt bẫy?

- Khi nào chúng ta bắt đầu đi ngủ.

Vin vào câu nói đó, mới tám giờ, thằng Đức Thắng đã nháy mắt với nhỏ Lệ Chi. Hai đứa ôm tập, sè sẹ phủi chân leo lên giường.

Rồi thò đầu ra giữa mớ chăn mền, hai đứa ngoác miệng đồng thanh:

- Tụi em đã bắt đầu đi ngủ rồi đấy. Chị Hai đặt bẫy bắt trộm đi!

Lệ Hằng trừng mắt:

- Chưa học bài mà đã ngủ nghê gì?

Bốn bàn tay từ dưới mền thò ra, mỗi bàn tay cầm một cuốn tập:

- Tụi em có đem tập theo đây nè. Học bài rồi ngủ luôn.

Lần này thì Lệ Hằng đành phì cười, lắc đầu:

- Tụi em thật lắm trò!

Nói xong, Lệ Hằng bước ra cửa.

Nhưng nó vừa ngồi xuống cầm mối dây, chưa kịp nối vào đã nghe tiếng thằng Đức Thắng sát sạt ngay sau lưng, chả rõ nó tót xuống đất hồi nào:

- Chị đặt bẫy cửa trước, để em đặt bẫy cửa sau nghen!

Chương 7

LẦN NÀY, BA CHỊ EM VẪN CỐ THỦ giữa pháo đài những mền và gối nhưng so với đêm hôm trước, tâm trạng đã bớt căng thẳng đi nhiều.

Đã không còn những tiếng trò chuyện thì thầm đầy sợ sệt, thay vào đó là những tiếng cười đùa vui vẻ.

Thằng Đức Thắng huơ huơ thanh gỗ tròn trên tay, miệng oang oang:

- Bữa nay bọn trộm mà léng phéng sẽ biết tay ông!

Nhỏ Lệ Chi cười hí hí:

- Anh gan quá há.

- Gan chứ sao không! – Đức Thắng vừa đập vừa ưỡn ngực, vênh váo – Trộm mà vào, tao sẽ gõ cho bẹp đầu ấy chứ.

- Ai chả gõ được, cần gì tới anh!

Nhỏ Lệ Chi tự dưng buông một câu khiến thằng Đức Thắng mất hứng. Nó quắc mắt:

- Mày đừng có nói dóc. Cỡ như mày, tụi nó chỉ bóp một cái là bẹp.

- Nhưng khi trộm vào nhà mình, chúng đã bị bột tiêu của anh Quý làm mù mắt rồi còn đâu.

Lý lẽ của Lệ Chi xác đáng đến mức Đức Thắng chẳng biết bắt bẻ vào đâu được. Nó đưa tay gãi đầu sồn sột:

- Ờ, ờ, tao quên khuấy mất chuyện đó!

Và nó xụi lơ:

- Thôi được, lúc đó tao sẽ để cho mày gõ!

- Gõ với chả gõ! – Lệ Hằng hừ mũi – Chỉ mong sao cho kẻ gian đừng viếng nhà thì hơn!

Chả rõ kẻ gian có nghe thấy lời cầu mong của Lệ Hằng hay không mà suốt một hồi lâu, chung quanh nhà không có lấy một tiếng động. Tiếng sột soạt nơi góc nhà biến mất. Tiếng cào cửa roàn roạt cũng không nghe vang lên. Tóm lại, chẳng có gì giống như hôm qua.

Khung cảnh đã không giống hôm qua thì con người sống trong khung cảnh đó tất cũng hành động khác hôm qua. Đức Thắng mắc tiểu, không thèm rủ ai theo "hộ tống".

Nó một mình đi xuống nhà dưới, lát sau nghing ngang đi lên, khoe với nhỏ Lệ Chi:

- Tao chả thấy sợ tẹo nào!

Nghe vậy, Lệ Chi liền lồm cồm leo xuống khỏi giường, chạy vù xuống nhà dưới, mặc dù nó chẳng thấy mắc tiểu tí ti nào.

Nó đi xuống chỉ để một chốc đi lên, cũng vênh vênh mặt:

- Em cũng chả thấy sợ!

Lệ Hằng ngồi ngắm bột tịch của hai đứa nhóc, thấy nực cười quá.

Nhưng nó chưa kịp cười đã phải hoảng hồn đưa tay bịt lấy hai tai.

Tiếng các lon sữa rỗng va vào nhau lanh canh đột ngột vang lên khắp nhà. Tiếp theo, một tiếng hét thất thanh vút lên ngay trước cửa càng làm nó thêm khiếp vía.

Thằng Đức Thắng và Lệ Chi cũng nhanh chóng rơi mất đởm lược vừa rồi. Mặt xanh như tàu lá, cả hai đang giúi giụi vào nhau, rúm ró ở góc giường.

Lệ Hằng hoàn hồn trước tiên. Nó nhìn hai em, giọng run run:

- Làm sao giờ?

Đức Thắng sè sẹ đặt chân xuống đất. Tim nó vẫn đập thình thịch nhưng lạ làm sao, chính sự sợ hãi của chị nó lại làm nó thêm can đảm. Tại vì ngay lúc hiểm nghèo này, nó sực nhận ra nó là người đàn ông duy nhất trong nhà, cũng có nghĩa là người quan trọng nhất.

Người quan trọng nhất cố trấn tĩnh, cố bắt mình đưa ra một mệnh lệnh dứt khoát, dù nếu lắng tai nghe kĩ thì thấy giọng nó có phần hơi run:

- Xông ra trói lại chứ làm sao!

Vừa nói Đức Thắng vừa nắm chặt thanh gỗ nơi tay, dọ dẫm tiến về phía cửa. Hồi hộp bám theo sát gót nó là Lệ Hằng và Lệ Chi.

Khi Đức Thắng đưa tay lên định rút chốt cửa, Lệ Hằng bỗng khẽ giọng:

- Cẩn thận đấy!

- Sợ gì! – Đức Thắng trấn an chị – Chúng đã bị bột tiêu …

Đức Thắng nói chưa dứt câu đã giật bắn người, hoảng hốt rụt tay lại. Vì ngay lúc đó, có tiếng đập cửa binh binh kèm theo tiếng la:

- Mở cửa, mở cửa, mấy cháu ơi!

Tiếp theo là mấy tiếng hắt hơi ầm ĩ, sau đó là tiếng rên rỉ:

- Ối trời ơi, cái gì chui vào mắt mũi thế này!

Lệ Hằng xanh mặt:

- Chết rồi, không phải trộm!

Nhỏ Lệ Chi vọt miệng:

- Tiếng ai như tiếng bác Sáu hàng xóm, chị Hai ơi!

- Đúng bác Sáu rồi!

Vừa thốt lên Lệ Hằng vừa hấp tấp rút chốt, xô mạnh hai cánh cửa ra.

Quả nhiên, đứng lom khom trước tiên là bác Sáu láng giềng hai tay đang bưng mắt, hai cánh mũi đang phập phồng và không ngớt khụt khịt, dưới chân bốn năm cái bánh giò nằm lăn lóc:

- Trời đất, bác Sáu! Bác đi đâu đây?

- Còn đi đâu nữa! Qua đây thăm tụi bây chứ đi đâu!

Trong khi nhỏ Lệ Chi lui cui nhặt nHạnh mớ bánh giò vương vãi thì Đức Thắng một bên Lệ Hằng một bên, hai chị em Quýnh quáng dìu nạn nhân vô nhà.

- Mẹ tụi bây sợ tụi bây làm biếng nấu cơm, gọi điện thoại lên kêu tao mua bánh giò đem qua …

Bác Sáu vừa đi vừa kể lể. Tất nhiên bác không thể kể một lèo. Đang nói, bác ngừng lại hắt xì hơi một cái như để chấm câu rồi ai oán tiếp:

- Không ngờ tao chưa kịp gõ cửa, bỗng vướng phải sợi dây quái quỷ gì đó, thế là nghe có tiếng rổn rẻng, rồi thứ bột gì cay xè không biết ở đâu bay tới tấp lên đầu lên cổ tao …

Thấy hậu quả xảy ra quá xá nghiêm trọng Lệ Hằng tính giả ngây, ra vẻ ta đây cũng chẳng biết gì. Nào ngờ thằng Đức Thắng tự dưng ngứa miệng:

- Bột tiêu đó bác Sáu.

- Ủa, sao cháu biết là bột tiêu?

Bác Sáu đứng ở giữa, hai chị em đứng hai bên nên Lệ Hằng không có cách chi ra hiệu cho Đức Thắng kịp, đành nhăn nhó nhìn thằng nhóc tít mắt khoe khoang:

- Hồi chiều tụi cháu đổ nó vô trong bình xịt chứ đâu!

- Trời đất cha mẹ ơi! – Bác Sáu bỗng đứng khựng lại – Té ra trò này là do mấy đứa bày ra đó hả?

Rồi không đợi bọn nhóc đáp trả, bác Sáu sa sầm mặt, quày quả quay lưng:

- Thôi tao về. Nếu biết lũ quỷ bây nghịch ngợm như vậy, tao chẳng nghe lời mẹ tụi bây dẫn xác qua đây làm chi!

- Bác bớt giận chút đi, bác Sáu! – Lệ Hằng ôm cứng cánh tay người hàng xóm, giọng áy náy – Cho tụi cháu xin lỗi mà!

Thằng Đức Thắng cũng giữ rịt tay kia của người hàng xóm:

- Tụi cháu đâu có định đặt bẫy bác. Tụi cháu chờ bọn trộm tới mà.

- Cái gì? – Bác Sáu khựng lại lần thứ hai, lần này ở tư thế quay mặt ra cửa – Trộm ở đâu ra vậy?

Thấy bác Sáu chú ý tới đề tài hấp dẫn này đến quên cả hờn giận, Lệ Hằng mừng rơn. Nó tuôn một lèo:

- Ôi, ghê lắm bác Sáu ơi. Mấy hôm nay ngày nào bọn trộm cũng rình rập quanh nhà cháu. Chúng cào cửa suốt đêm làm tụi cháu không sao ngủ được.

Bác Sáu hấp háy mắt, chắc bác muốn trợn mắt lên như mỗi khi kinh ngạc nhưng bột tiêu vẫn còn cay quá nên bác chỉ có thể he hé:

- Tụi bây nói thật hả?

- Dạ, thật mà! – Lệ Hằng gật đầu – Nếu không tụi cháu đâu có … kêu thợ tới lắp cái hệ thống chống trộm này làm chi.

Lệ Hằng không dám nói cái bẫy này do thằng bạn cùng lớp nghĩ ra, sợ bác Sáu cho đó là trò nghịch ngợm của lũ quỷ con rồi đâm ra giận dữ trở lại.

- Tụi bây biết đề phòng như vậy cũng tốt!

Bác Sáu gật gù khen. Rồi bỗng nhiên bác hạ giọng, hỏi:

- Lắp một cái như vậy bao nhiêu tiền hả cháu?

Lệ Hằng giật mình, lắp bắp:

- Dạ … dạ, cũng … rẻ thôi bác à.

- Vậy bữa nào cháu kêu thợ tới lắp cho nhà bác một cái nghe. Để rủi có đi đâu …

Khi bác Sáu ra về, Lệ Hằng ngước nhìn đồng hồ trên tường, thấy cây kim giờ đang chỉ con số mười một.

Có nghĩa là đêm nay ba chị em nó cũng có ngủ sớm được chút xíu nào đâu. Thậm chí, so với khi chưa lắp cái thiết bị chống trộm của Quý ròm, sự tình xem ra còn rắc rối hơn.

Quý ròm đâu có biết tất cả những chuyện đó. Sáng hôm sau vừa nhìn thấy Lệ Hằng trên lớp, nó lại gần cười hỏi, ý rõ là đùa cợt:

- Thế là thế nào hở Lệ Hằng? Tối hôm qua đã có tên trộm xui xẻo nào sập bẫy chưa?

- Rồi.

Cái gật đầu thản nhiên của Lệ Hằng khiến Quý ròm chưng hửng:

- Cái gì? Bộ có trộm mò vào nhà bạn thật à?

Mặt Lệ Hằng buồn xo:

- Không phải trộm, mà là bác hàng xóm.

- Trời đất! – Suýt chút nữa Quý ròm đã bắn vọt lên người lên như pháo thăng thiên – Bạn nói thật đấy hả?

- Thật.

Quý ròm bứt tai:

- Nguy rồi! Thế bác ấy có bị sao không?

Sau khi nghe Lệ Hằng thuật lại đầu đuôi câu chuyện, Quý ròm đứng lắc đầu thở vắn than dài hằng buổi.

Tiểu Long bước lại, ngạc nhiên thấy bạn mình đang đấm ngực bình bịch:

- Có chuyện gì thế Quý ròm?

- Tối hôm qua, chiếc bẫy ở nhà Lệ Hằng đã sập.

Cặp mắt Tiểu Long sáng trưng:

- Bắt được trộm à? Hay quá!

- Hay cái đầu mày! – Quý ròm làu bàu – Người bị bột tiêu bắn vào mắt là bác hàng xóm đem bánh qua cho.

Lệ Hằng tặc lưỡi:

- Hay gỡ cái thiết bị của Quý ra quách?

Tiểu Long gật gù:

- Ừ, gỡ ra đi! Để vậy, trộm đâu không thấy, chỉ thấy tội cho những người lương thiện!

- Chà chà! – Quý ròm nhếch mép – Mày tập lên giọng đạo đức tự bao giờ thế hở mập?

Rồi quay sang Lệ Hằng, Quý ròm nghiến răng ken két:

- Chẳng có gỡ tới gỡ lui gì sất! Bạn cứ để nguyên đó!

Thấy thằng ròm đỏ mặt tía tai, Lệ Hằng ấp úng:

- Thế nhỡ …

- Chả có nhỡ gì cả! – Quý ròm nhún vai – Hôm qua tại bạn nối mối dây sớm quá đó thôi. Nếu bạn đợi đến khoảng mười, mười một giờ mới đặt bẫy thì chẳng có chuyện đáng tiếc gì xảy ra.

Chuyện đơn giản thế mà mình không nghĩ ra, ngốc thật! Lệ Hằng nhủ bụng và mặt lập tức tươi lên:

- Ừ, Lệ Hằng sẽ làm theo lời Quý!

- Làm theo hay không làm theo cũng chẳng kết quả gì đâu!

Tiếng Hải quắn đột ngột vang lên đầy nhạo báng. Chẳng ai rõ nó đến bên cạnh từ hồi nào.

Quý ròm quay sang kẻ phá bĩnh:

- Nói bậy gì đó mày?

- Tao không nói bậy! – Hải quắn cười hê hê – Bẫy của mày chỉ dọa trộm được thôi, chứ ma thì đừng hòng!

- Đúng rồi đó! – Tiếng Quới Lương phụ họa từ phía sau – Mà ai chứ Lệ Hằng thì biết tỏng những tiếng động kia là ma chứ chả phải trộm gì sất, đúng không Lệ Hằng?

Thấy mặt hai đứa này, nhớ đến chuyện hôm nọ, Lệ Hằng tức sôi:

- Nói trật lất mà cũng nói! Mình chẳng bao giờ tin có ma!

Quới Lương nheo mắt:

- Thế hôm trước ai bảo con thằn lằn tự dưng biến mất?

Lệ Hằng mím môi:

- Đấy là nói đùa thôi! Nói đùa mà cũng tin!

Bội Linh ở đâu trờ tới:

- Đúng rồi! Hôm đó Lệ Hằng chỉ nói đùa cho vui, thế mà cả khối người tưởng thật. Mắc cỡ ghê!

Bị tấn công tới tấp, Hải quắn và Quới Lương chột dạ đảo mắt nhìn quanh.

Phe "tứ quậy" lúc này chỉ có hai đứa nó. Quốc Ân và thằng Lâm chẳng biết bận bịu chuyện gì mà không thấy tăm hơi đâu.

Trong khi phe địch ngoài Lệ Hằng, Bội Linh và Quý ròm, còn thằng Tiểu Long đứng ngoài sẵn sàng tham chiến. Đó là chưa kể nhỏ Hạnh đang xách cặp đi tung tăng ngoài hành lang, sắp vào tới nơi nữa.

Tính lợi hại một hồi, thấy cán cân lệch về phe địch quá xá nhiều, quới lương đành nhe răng cười trừ:

- Nói đùa thì thôi, có gì đâu mắc cỡ! Bọn này cũng nói đùa vậy. Huề nhé!

Buông xong một câu, nó kéo tay Hải quắn hậm hực bỏ đi. Tất nhiên, nhìn hai bộ mặt hầm hầm kia, chẳng ai ngờ nghệch đến mức tin rằng tụi nó chịu "huề nhé" một cách đơn giản như vậy.

Mà tụi nó không chịu "huề nhé" thì Lệ Hằng chắc là còn mệt với tụi nó chứ chẳng chơi!

Chương 8

CHIỀU ĐÓ, QUÝ RÒM, TIỂU LONG VÀ nhỏ Hạnh lại kéo nhau đến nhà Lệ Hằng.

Bội Linh và Lệ Hằng ngạc nhiên:

- Ơ.

- Mấy bạn siêng quá há?

Quý ròm trố mắt, xem ra còn ngạc nhiên hơn:

- Siêng với chẳng siêng! Chẳng lẽ tụi này không đến mà được à?

Trước vẻ ngẩn ra của hai cô bạn gái, Quý ròm đập tay lên chiếc hộp giấy mang theo:

- Phải sửa chữa lại thiết bị chứ! Tối hôm qua, "nhiên liệu" đã dùng hết rồi còn đâu!

Lệ Hằng chợt mỉm cười, bây giờ nó mới nhớ ra:

- Ờ há! Thế mà Lệ Hằng bỗng quên béng mất!

Lần này, hai thợ phụ việc lẽo đẽo bám theo Quý ròm vẫn là Đức Thắng và Lệ Chi.

Đức Thắng không ngớt hít hà:

- Anh đặt bẫy hay ghê!

Quý ròm khoái chí:

- Còn phải nói!

Đức Thắng say sưa tán tụng:

- Hôm qua bác Sáu nhắm tịt mắt, mãi một lúc mới he hé được.

Lệ Chi hớn hở bổ sung:

- Bác hắt xì hơi liên tục.

Quý ròm chợt thở dài:

- Bác ấy gặp số xui. Anh mày chỉ muốn bắt trộm thôi.

Đức Thắng nhìn chiếc hộp giấy trên tay Quý ròm, tò mò hỏi:

- Hôm nay anh đem theo bột tiêu nhiều không vậy?

Quý ròm lắc chiếc hộp:

- Trong này không phải là bột tiêu.

- Chứ anh đem bột gì? – Đức Thắng mở to mắt – Bột ớt hở?

Quý ròm hừ mũi:

- Bột tiêu anh mày còn sợ người ta mù mắt nữa là bột ớt.

Nhỏ Lệ Chi nhíu mày:

- Nhưng đây là bọn trộm mờ.

- Trộm cũng thế! – Quý ròm nhún vai – Mình chỉ làm cho bọn chúng hoảng vía, bó tay chịu trói thôi. Sau đó mình giao cho công an. Còn làm chúng mờ mắt là không nên.

Rồi Quý ròm đặt chiếc hộp xuống đất, từ từ mở cửa ra trước cặp mắt thô lố của hai đứa nhóc.

- Bột gì vậy hở anh? – Nhỏ Lệ Chi buột miệng hỏi, nó trông thấy một loại bột trăng trắng nhưng chẳng biết là bột gì.

- Bột mì đấy!

Thằng Đức Thắng chợt cười hi hi:

- Anh đi bắt trộm mà cứ như đi làm bánh.

- Bánh này bọn trộm không xơi nổi đâu.

Quý ròm nói giọng lạnh lùng. Rồi quay sang thằng nhóc, nó ra lệnh:

- Em chạy tìm cho anh hai chiếc thùng nhựa nào!

Đức Thắng đem hai thùng nhựa lên, ngạc nhiên thấy Quý ròm trút tất cả bột trong hộp giấy vào đó:

- Ơ, anh không cho vào bình xịt à?

- Không! – Quý ròm lắc đầu – Lần này hai cái bình xịt chỉ đựng nước lã thôi!

Đức Thắng vò đầu:

- Lạ ghê! Em chẳng hiểu gì cả.

- Rồi nhóc mày sẽ hiểu.

Nghe ông anh nói vậy, Đức Thắng không hỏi nữa, dù bụng vẫn thắc mắc ghê quá. Nó và Lệ Chi lặng lẽ đi theo Quý ròm chăng dây và buộc lại những đầu mối bị bác Sáu làm đứt tối hôm qua.

Những bình xịt vẫn được Quý ròm gắn vào hai bên cửa, nhưng bây giờ bên trong chỉ toàn nước.

Sau cùng, Quý ròm trèo lên ghế, dùng dây kẽm bắc hai thanh gỗ vào tường, tít trên cao, chính giữa cửa trước. Rồi đặt "thiết bị" quan trọng nhất là thùng bột mì lên đó. Hẳn nhiên thùng bột này được nối với "hệ thống chống trộm" bằng mớ dây nhợ lòng thòng. Cửa sau cũng được "thiết kế" y như thế.

- Em hiểu rồi! – Sau khi tỉ mỉ quan sát cách bố trí của Quý ròm, Đức Thắng vỗ tay reo lên – Nếu bọn trộm vướng phải sợi dây, thùng bột này sẽ ụp ngay lên đầu chúng.

- Đúng vậy! – Quý ròm xoa tay – Thế là bọn chúng hết thấy đường!

Đức Thắng cười hích hích:

- Bọn chúng sẽ tưởng là tuyết rơi! – Quý ròm phụ họa.

- Thế còn các bình xịt! – Nhỏ Lệ Chi chớp mắt – Các bình xịt để làm gì?

- À quên, có các bình xịt này mới có tuyết rơi được! – Quý ròm cười hì hì – Sau khi thùng bột rơi xuống, những chiếc bình sẽ xịt nước vào bọn trộm.

Nhỏ Lệ Chi nhảy tưng tưng:

- Hay lắm! Lần này em được xem "người tuyết" rồi.

Thấy con nhóc hào hứng quá, Quý ròm vờ hỏi:

- Thế nhỡ tối nay trộm không tới thì sao? "Người tuyết" ở đâu mà xem?

- Tới! – Nhỏ Lệ Chi mím môi – Nhất định chúng sẽ tới!

Quý ròm nheo mắt, tinh nghịch:

- Thế em mong cho trộm vào nhà à?

Câu hỏi cắc cớ của Quý ròm làm Lệ Chi khựng mất một lúc. Nhưng rồi nó tìm được ngay câu trả lời:

- Bọn trộm làm sao vào nhà được! Anh đặt bẫy ở phía trước cơ mà. Bọn chúng chỉ làm "người tuyết" ở đằng trước cửa thôi.

Quý ròm xoa đầu con nhóc:

- Ừ, bọn trộm không vào nhà được đâu! Nếu bọn chúng dại dột mò tới, em cứ đứng trong kẹt cửa nhìn ra, tha hồ mà xem "người tuyết".

Cũng như hôm qua, trước khi ra về, nhỏ Hạnh nhìn Lệ Hằng, cười cười:

- Tối nay chúc ba chị em ngủ ngon nhé!

Lệ Hằng cũng cười:

- Tối nay chắc chắn là ngủ ngon rồi.

- Sáng mai mẹ bạn lên rồi hở?

- Ừ. Ba chị em mình chỉ còn "chống chọi" đêm nay nữa thôi.

Quý ròm khịt mũi:

- Nhưng muốn ngủ ngon thật sự thì không được đăt bẫy trước mười giờ đấy! Kẻo lại mích lòng hàng xóm!

Bội Linh đáp thay bạn:

- Quý yên tâm! Lát tối mình sẽ gọi điện thoại nhắc Lệ Hằng cho!

Bội Linh nói nhắc tức là nhắc Lệ Hằng đừng đặt bẫy sớm. Nhưng Bội Linh thì ở xa, trong khi thằng Đức Thắng ở sát rạt bên cạnh Lệ Hằng.

Và thằng oắt toàn nhắc ngược lại:

- Chị đặt bẫy đi, chị Hai!

- Mấy giờ rồi?

- Ờ, ờ, tám giờ.

Lệ Hằng nạt:

- Mới tám giờ mà bẫy biếc gì! Em không nhớ chuyện hôm qua sao!

Bị rầy, Đức Thắng làm thinh. Nhưng thằng Đức Thắng bị rầy chứ nhỏ Lệ Chi đâu có bị rầy. Cho nên tới phiên nhỏ Lệ Chi mở miệng:

- Chị Hai ơi.

- Gì?

- Tám giờ rưỡi rồi.

Biết tỏng con nhỏ muốn gì nhưng Lệ Hằng vẫn vờ vịt:

- Tám giờ rưỡi thì sao?

Tấm gương trước mắt của Đức Thắng khiến Lệ Chi dè dặt. Nó lấp lửng:

- Thì đặt cái đó đó.

Lệ Hằng cố nén cười:

- Cái đó đó là cái gì?

- Cái anh Quý làm cho nhà mình đó.

- Em đừng có bắt chước Đức Thắng! – Lệ Hằng quay phắt lại, hừ giọng – Anh Quý đã dặn rồi. Chỉ được nối dây từ mười giờ trở đi kia.

Đức Thắng nhăn mặt:

- Đó là anh Quý dặn phòng thế thôi. Đợi đến mười giờ lâu lắm.

- Lâu cũng phải đợi! – Lệ Hằng nhún vai – Các em học bài rồi đi ngủ đi. Chuyện đặt bẫy để chị lo.

Nhưng Đức Thắng và Lệ Chi dễ gì chịu đi ngủ. Học bài xong, chúng lại ngồi ngóc cổ nhìn đồng hồ:

- Chín giờ rồi, chị Hai.

- Chín giờ cũng mặc.

Một lát:

- Chín giờ mười lăm rồi, chị Hai.

Lệ Hằng chịu nổi:

- Sao hai em cứ lằng nhằng hoài vậy? Chị đã nói mười giờ là nhất định mười giờ!

Lệ Hằng nói như vậy là cương quyết lắm. Nhưng thằng Đức Thắng lại muốn chứng minh đỉa cũng thể dai bằng nó. Nó rầm rì như nói với chính mình:

- Chẳng ai đi lại ngoài đường vào giờ này.

Thấy bà chị không phản ứng gì, Đức Thắng lại tiếp tục:

- Qua thăm hàng xóm lại càng không.

Lệ Hằng vẫn không ừ không hử.

- Bác Sáu giờ này chắc đã đi ngủ rồi! – Đức Thắng tặc tặc lưỡi.

Lệ Hằng chán quá, xoay lưng lại phía thằng oắt, như muốn bảo ta đây không buồn nghe những lời lải nhải của nhà ngươi đâu, đừng nói nữa mất công.

Biết không lay chuyển được bà chị, Đức Thắng quay sang nhỏ Lệ Chi tìm đồng minh:

- Bác Sáu giờ này ngủ rồi, Lệ Chi há?

Lệ Chi chưa kịp trả lời thì bác Sáu đã trả lời thay. Ở ngoài sân, tiếng bác thình lình vọng vào:

- Mấy đứa nhỏ còn thức không?

- Còn, bác Sáu!

Lệ Hằng nói lớn. Nó quay lại nguýt thằng Đức Thắng một cái rồi lật đật chạy ra mở cửa.

Bác Sáu thò đầu vào:

- Ủa, bữa nay tụi bây không gài cái máy gì gì đó hả?

- Dạ, lát nữa tụi cháu mới đặt.

- Hôm qua tụi bây làm tao ớn quá! – Bác cười hề hề – Nãy giờ tao đứng xớ rớ ngoài sân, đâu có dám lại gần gõ cửa.

Vừa nói bác vừa bước hẳn vào nhà. Bây giờ bọn trẻ mới thấy bác đang ôm trong tay mấy gói mì.

- Mỳ ở đâu vậy chứ bác Sáu? – Lệ Hằng ngạc nhiên.

- Tao mua chứ đâu! – Bác Sáu đặt mấy gói mì xuống bàn.

Lệ Hằng gật đầu vẻ hiểu biết:

- Chắc là mẹ cháu gọi điện thoại nhờ bác?

- Bữa nay thì mẹ tụi bây không nhờ! – Bác Sáu vui vẻ – Nhưng hôm qua tao làm rớt mấy cái bánh giò, bữa nay đem mì gói qua bù lại.

- Trời ơi, bác Sáu! – Lệ Hằng kêu lên – Bánh giò hôm qua tụi cháu vẫn ăn được mà.

- Ăn được thì mấy cái bánh cũng đã bị rớt xuống đất rồi! – Bác Sáu xua tay – Lượm dưới đất lên coi như không tính!

Suy nghĩ lạ lùng của bác Sáu khiến kh ngẩn ngơ quá đỗi. Đến mức bác ra về cả buổi rồi, nó vẫn không hay.

Chỉ đến khi tiếng thằng Đức Thắng hào hứng vang lên bên tai thì nó mới choàng tỉnh:

- Đặt bẫy được rồi đó, chị Hai!

Chương 9

SO VỚI ĐÊM HÔM QUA, ĐÊM NAY BA chị em Lệ Hằng cảm thấy ung dung, bình tĩnh hơn nhiều.

Cái bẫy bắt trộm của Quý ròm đã chứng tỏ hiệu quả. Không có gì phải lo lắng hay sợ sệt. Hơn nữa, sáng mai, mẹ đã lên tới rồi. Ba chị em sẽ không còn trải qua những đêm vắng vẻ nữa.

Vì vậy, mền gối không còn chất vòng quanh giường như những đêm trước.

Thằng Đức Thắng tỏ ra phấn khởi nhất. Nó nhét hai thanh gỗ tròn vào lại trong ghế xếp, tuyên bố:

- Cất vũ khí được rồi.

Nhỏ Lệ Chi hỏi:

- Thế anh không định chiến đấu nữa à?

Đức Thắng vênh mặt:

- Muốn chiến đấu phải có đối thủ chứ.

Rồi nó đưa tay lên cằm vuốt chòm râu tưởng tượng:

- Nhưng bọn trộm kia đã trốn mất tiêu … iêu … iêu rồi.

Đức Thắng vừa xuống xề dứt câu, từ vách nhà phía sau bỗng vọng lại những tiếng sột soạt. Y như tiếng động hôm đầu tiên.

Thế là sự hùng hổ biến mất trên mặt thằng oắt, thay vào đó là vẻ nhớn nhác:

- Gì thế nhỉ?

Nhỏ Lệ Chi rụt cổ:

- Trộm đấy!

- Trộm hở?

Đức Thắng run run hỏi lại, vừa hỏi nó vừa khom người xuống, sè sẹ rút hai thanh gỗ tròn nó vừa nhét vào ghế xếp khi nãy.

Lệ Hằng vểnh tai một hồi rồi cau mày:

- Trộm đâu mà trộm! Lại con chó hoang hôm nọ thôi.

Tiếng sột soạt lại ngưng bặt, chốc sau lại nổi lên. Cứ thế đến bốn, năm lần.

Tới lần thứ năm, Lệ Hằng ngoảnh lại, thấy Đức Thắng và Lệ Chi đã tót lên giường không biết tự hồi nào. Tụi nó đang loay hoay chất mền gối làm pháo đài phòng thủ.

Lệ Hằng phì cười:

- Mấy em làm gì thế?

- Làm như hôm trước ấy! – Nhỏ Lệ Chi nói.

- Thật nhát gan quá đi mất! – Lệ Hằng lắc đầu – Không phải trộm đâu.

Lệ Hằng nhìn ra cửa, nhún vai nói thêm:

- Nhưng nếu có là trộm thì sợ gì chứ! Đụng vào chiếc bẫy của anh Quý, bọn chúng nếu không ngất xỉu cũng co giò bỏ chạy …

Tiếng chuông điện thoại bất thần vang lên cắt ngang câu nói của Lệ Hằng.

Nhỏ Lệ Chi vỗ tay reo:

- Mẹ gọi đấy!

Lệ Hằng chạy lại chỗ đặt máy, hớn hở nhấc ống nghe:

- A lô! Mẹ hở?

Nhưng ở đầu dây bên kia chẳng có tiếng trả lời.

Lệ Hằng áp sát ống nghe vào tai, hét lớn:

- Mẹ hở mẹ?

Vẫn thế. Nghĩa là nó vẫn chẳng nghe thấy tiếng gì cả.

Lệ Hằng ngạc nhiên quá. Nó cầm ống nghe lắc lắc rồi ép trở vào tai:

- Alô! Alô!

Đáp trả nó vẫn là một sự im lặng hoàn toàn.

Đức Thắng và Lệ Chi nãy giờ ngồi đằng giường ngóc cổ theo dõi, thấy vậy, lấy làm ngạc nhiên lắm.

Đức Thắng giương mắt ếch:

- Sao thế hở chị?

Lệ Hằng gác ống nghe, mặt xịu xuống:

- Chẳng nghe ai trả lời cả.

Nhỏ Lệ Chi tiu nghỉu:

- Thế thì không phải mẹ rồi.

Lệ Hằng gật đầu:

- Ừ, chắc là đường dây bị chạm.

Lệ Hằng vừa nói vừa quay trở lại bàn học. Nhưng nó vừa đi được vài ba bước, chuông điện thoại lại reo.

Thế là nó quay mình đâm bổ tới chỗ đặt máy.

- A lô!

Lần này vẫn chả có ai trả lời nó. Nhưng cũng không hoàn toàn im lặng như lúc nãy. Lần này Lệ Hằng nghe thấy tiếng gì giống như tiếng thở dài trong ống nghe.

Nó phân vân một thoáng, rồi lại bồn chồn kê miệng vào ống nói:

- A lô! A lô!

Bên kia đầu dây lại vọng lên một tiếng thở dài thườn thượt, nghe rất rõ ràng. Tiếng thở dài sầu não, bi thảm đến mức Lệ Hằng hoảng hồn cúp máy, một luồng hơi lạnh bất giác chạy dọc sống lưng.

Vẻ sợ sệt của Lệ Hằng khiến hai đứa nhỏ nhấp nhổm.

Thằng Đức Thắng tò mò:

- Ai gọi thế hỏ chị?

- Chẳng có ai cả.

- Vẫn như khi nãy hỏ?

- Ừ, vẫn như khi nãy.

Đức Thắng chớp chớp mắt:

- Thế sao trông chị sợ hãi thế?

Sự nghi ngờ của thằng nhóc khiến Lệ Hằng thoáng bối rối. Nó không muốn cho Đức Thắng và Lệ Chi biết về tiếng thở dài rùng rợn mà nó vừa nghe. Nó không muốn sự sợ hãi lan sang hai em.

- Chị vừa nghe thấy gì thế?

Đức Thắng tiếp tục dán mắt vào mặt Lệ Hằng, gặng hỏi. Thái độ của chị hai nó làm nó thắc mắc quá. Nó quyết định phải hỏi cho bằng được.

- Chị bảo không có gì là không có gì mà!

Lệ Hằng hừ giọng, rồi như không muốn kéo dài cuộc chất vấn này nữa, nó ngồi vào bàn, lật tập ra, chúi mũi vào trang giấy.

Tất nhiên Lệ Hằng chỉ chăm chú giả vờ thôi. Chăm chú để Đức Thắng và Lệ Chi biết là nó đang bận lắm, đừng có mà hỏi han lôi thôi.

Chứ nó còn tâm trí đâu mà học với hành. Mắt nhìn vào tập trung nhưng đầu óc nó không ngừng bị ám ảnh bởi tiếng thở dài não nuột kia. Tiếng thở dài như thế quả thật nó chưa từng nghe qua. Nghe cứ hiu hắt như vọng về từ … cõi âm.

Đã không nghĩ tới thì thôi, càng nghĩ Lệ Hằng càng hình dung ra bao nhiêu điều ghê rợn và nghe nổi gai ốc khắp người.

Khổ thay, đúng lúc đó, chuông điện thoại lại đột ngột reo inh ỏi khiến nó giật bắn.

Lần này dĩ nhiên nó không tỏ ra vội vàng. Nó không bật người dậy, chỉ ngồi tại chỗ, ngoảnh mặt về phía chiếc máy điện thoại, ngờ vực đưa mắt nhìn.

- Chị không nghe thì để em nghe cho!

Chỉ chờ có thế, thằng Đức Thắng nhanh nhẩu đề nghị. Miệng nói người nó đã phóc xuống đất và nhoáng một cái, chiếc ống nghe đã nằm gọn trong tay nó, nhanh đến mức Lệ Hằng không kịp ngăn cản.

- A lô!

Đức Thắng áp ống nghe vào tai, hét to.

Cũng như Lệ Hằng khi nãy, sau khi "a lô" xong, nó nín thở chờ đợi một lúc vẫn chẳng nghe thấy tiếng trả lời nhưng Đức Thắng lại nghe thấy một âm thanh rất lạ.

Nó sửng sốt nghe vang lên một tiếng hú dài như tiếng gió rít. Tiếng hú vừa ngưng, lại có một tiếng gì như tiếng chó tru nghe buốt cả óc.

Đức Thắng không đủ can đảm nghe tiếp. Mặt xanh lè xanh lét, nó buông vội ống nghe xuống và vèo một cái, nó đã đến bên giường, Vèo một cái nữa, nó đã ở trên giường, mền trùm kín đầu.

Từ bên ngoài, Lệ Hằng và Lệ Chi nghe rõ tiếng hai hàm răng thằng Đức Thắng va vào nhau lộp cộp:

- Hừ hừ … ghê quá … hừ hừ …

- Gì thế hở anh Đức Thắng? – Giọng Lệ Chi run run.

Còn Lệ Hằng thì bước đến ngồi bên mép giường, nín thở hỏi:

- Em nghe thấy tiếng gì trong máy thế?

- Ghê … ghê … lắm!

- Tiếng thở dài phải không?

- Không! – Tiếng thằng Đức Thắng vẫn vọng ra từ trong mền, nó chưa dám kéo mền xuống – Em nghe có tiếng hú … rồi tiếng tru … ghê lắm …

Nhỏ Lệ Chi bám chặt tay anh:

- Tru như chó sói thế hở anh?

- Ừ, tru y như chó sói.

- Lạ thật! – Lệ Hằng áp tay lên trán, băn khoăn – Mình chả hiểu ra làm sao! Cái gì thế nhỉ?

Từ trong mền, thằng Đức Thắng run rẩy trả lời:

- Ma đấy!

- Bậy! – Lệ Hằng nạt em, mặc dù trong thâm tâm nó đang nghĩ đúng những điều thằng oắt đang nghĩ.

- Em không sợ! – Tự nhiên nhỏ Lệ Chi vùng nói – Đấy là bọn trộm nhát mình thôi. Chúng cố ý làm cho mình xỉu, sau đó tìm cách mò vào nhà.

- Hay quá! – Lệ Hằng reo lên, nó nhìn Lệ Chi bằng ánh mắt ngạc nhiên – Xem ra em can đảm và sáng suốt hơn chị và anh Đức Thắng nhiều.

Quả thật, thái độ và lập luận của con nhóc giúp Lệ Hằng kịp thời bình tĩnh trở lại. Ừ, biết đâu đấy!

Cả Đức Thắng cũng vậy. Nó thò đầu ra khỏi mền, gật gù khen:

- Em nói có lý lắm, Lệ Chi à.

Rồi nó hất cả cái mền ra khỏi giường vươn vai đấm một phát vào không khí:

- Anh chả thèm chui vào trong này nữa!

Đức Thắng nhìn quanh, cố nghĩ ra một cách gì đó để chứng minh sự can đảm của mình. Tại vì nó thấy chỉ nói suông thì không gây ấn tượng lắm.

Trong khi nó đang dáo dác, chưa biết nên làm thế nào thì may quá, chuông điện thoại vùng reo.

Thế là Đức Thắng bay ngay lại chỗ chiếc máy. Nó hăm hở nhấc ống nghe, không buồn a lô a liếc, hùng hổ tuôn ngay một tràng:

- Này, này, chúng mày đừng có mà tru tréo, hú huýt, ông không sợ đâu đấy!

Thằng Đức Thắng phản ứng hung hăng đến mức người ở đầu dây bên kia hoàn toàn bất ngờ, chỉ biết "ơ … ơ …"

Nghe đối phương ú ớ, Đức Thắng càng đắc ý, giọng thêm đằng đằng sát khí:

- Ông đã thủ sẵn gậy gộc đây rồi. Bọn mày mà dẫn xác tới nhà ông, ông đập cho vỡ đầu đừng trách!

Thấy ông em ra oai, Lệ Hằng tủm tỉm cười, còn nhỏ Lệ Chi thì vỗ tay đôm đốp, miệng reo inh:

- Anh Ba oai quá! Anh Ba oai quá!

Đang hào hứng cổ vũ, cặp mắt nhỏ Lệ Chi bỗng trố ra. Trước mặt nó, thằng Đức Thắng đột ngột mất vẻ oai phong lẫm liệt. Đang quát tháo, thằng oắt bỗng im bặt, mặt chảy dài.

- Gì thế hở anh?

Nhỏ Lệ Chi ngơ ngác hỏi.

Thằng Đức Thắng không trả lời thắc mắc của nhỏ em. Mà quay sang Lệ Hằng, nó chìa cái ống nghe ra, miệng mếu xệch:

- Chị Hai, chị Bội Linh gọi chị nè!

Lệ Hằng quýnh quáng chạy lại. Nó vừa áp ống nghe vào tai, hỏi "Bội Linh hả?" đã nghe nhỏ bạn hổn ha hổn hển hỏi dồn:

- Trời đất, ai đang ở trong nhà bạn thế? Trộm chiếm đất nhà bạn rồi à?

- Đâu có! – Lệ Hằng muốn khóc quá – Vẫn chỉ ba chị em mình thôi!

- Đừng xạo! – Nhỏ Bội Linh không tin – Thế ai vừa mắng mình sa sả đấy?

- À, à, thằng Đức Thắng đấy mà!

- Trời đất! – Bội Linh kêu trời lần thứ hai – Sao mình chẳng nhận ra giọng nó? Sao tự dưng thằng oắt ăn nói dữ dằn quá thế, lại còn đòi đập vỡ đầu mình nữa!

- Ờ, ờ, tại vì nó không biết là bạn gọi! – Lệ Hằng ấp úng giải thích – Nó tưởng là bọn trộm.

- Trộm? – Bội Linh thốt lên kinh ngạc – Trộm ở đâu trong điện thoại?

- Ừ, bọn chúng vừa gọi …

Bội Linh chắc chắn không tin vào tai mình. Từ kinh ngạc, nó chuyển sang sửng sốt:

- Trộm gọi điện thoại? Chẳng lẽ chúng báo trước giờ giấc chúng sẽ đột nhập sao?

- Không phải thế!

Lệ Hằng khẽ nhăn mặt, rồi nó chậm rãi thuật cho Bội Linh nghe những chuyện vừa xảy ra.

- Ôi ghê quá!

Nghe xong, Bội Linh sợ hãi kêu lên.

- Ghê lắm! – Lệ Hằng không bỏ lỡ cơ hội hùa theo – Chính vì thế mà thằng Đức Thắng mới hung hăng như vừa rồi.

- Mình hiểu rồi!

Lệ Hằng chợt nhớ ra:

- Ủa, bạn gọi mình có chuyện gì không?

- À, để hỏi xem bạn đặt bẫy chưa ấy mà. Đáng lẽ gọi từ sớm nhưng mình quên mất.

Khi Lệ Hằng gác máy quay lại, thằng Đức Thắng vẫn đang ngồi ủ rũ đằng bàn.

Lệ Hằng bước lại vuốt tóc em:

- Chị không la em đâu! Làm sao mình biết được đó là chị Bội Linh?

Đức Thắng tươi mặt lên. Nhưng rồi nó lại băn khoăn ngay:

- Thế bây giờ điện thoại reo nữa thì sao hở chị?

Lệ Hằng chép miệng:

- Tốt nhất là mình cứ nói chuyện đàng hoàng, biết đâu đấy chẳng là người quen hoặc mẹ. Còn nếu đó là bọn trộm thì mình cúp máy …

Nhỏ Lệ Chi ngồi đằng giường bỗng vọt miệng thắc mắc:

- Sáng mai mẹ về sao tối nay mẹ không gọi điện cho chị em mình kìa?

Lệ Hằng quay sang nhìn nhỏ em, dịu dàng:

- Chính vì sắp về nên mẹ không cần gọi điện …

Lệ Hằng chưa nói dứt câu, chuông điện thoại một lần nữa lại gióng giả reo.

Chương 10

BA CHỊ EM CÙNG NGOẢNH PHẮT VỀ phía tủ buýp-phê. Và không ai biết phải phản ứng như thế nào. Lệ Hằng và Đức Thắng vẫn dán người trên ghế. Nhỏ Lệ Chi vẫn ngồi im thít đằng giường.

Cứ ngồi bất động như thế, sáu con mắt nhìn chằm chằm vào chiếc máy đặt trên đầu tủ như nhìn một quái vật. Chiếc máy mọi khi thân quen là thế, lúc này tự dưng trở nên bí hiểm và đáng sợ đến mức không ai dám mó tay vào. Cứ như thể cái đồ vật xinh xắn đó đang chứa bên trong một quả bom nguyên tử, bét ra cũng một quả mìn.

Nhưng bất động không phải là cách giải quyết. Im lặng một hồi, ba chị em cảm thấy thấp thỏm không yên. Chuông điện thoại reo liên tục gây cảm giác người ở đầu dây bên kia đang có chuyện gì cấp bách lắm.

Đến hồi chuông thứ sáu thì Đức Thắng quay sang Lệ Hằng:

- Nghe không hở chị?

- Thôi, nghe đại đi! Biết đâu mẹ gọi!

Vừa nói, Lệ Hằng vừa nhỏm người dậy.

- Ừ, mẹ đấy! Để em nghe cho!

Đức Thắng lên tiếng và vọt người lại chỗ chiếc máy.

- A lô!

Đức Thắng áp ống nghe vào tai, hồi hộp lên tiếng.

Nó mừng húm khi đầu dây bên kia không phải là tiếng thở dài hay tiếng tru hú. Nó nghe rõ tiếng người:

- Ta … ta …

- Mẹ hở mẹ? – Nó reo lên.

- Ta … ta …

Đức Thắng nhíu mày:

- Chị Bội Linh hở?

Giọng nói bên kia đầu dây chợt rít lên the thé:

- Ta … ta … là ma thằn lằn! Đêm nay các người phải chết!

Tóc gáy dựng đứng, thằng Đức Thắng ném chiếc ống nghe xuống đầu tủ lạnh đánh rầm một tiếng rồi ba chân bốn cẳng phóng lại đằng giường, vừa chạy nó vừa la:

- A … a … a … a … a …

Vẻ kinh hoàng tột độ của Đức Thắng khiến cho Lệ Hằng và Lệ Chi chết khiếp.

Lệ Chi nhanh chóng kéo mền trùm kín đầu. Còn Lệ Hằng đứng bật dậy, mặt xanh như tàu lá:

- Đức Thắng, gì thế?

Hai tai ù đặc, thằng Đức Thắng có nghe thấy gì đâu. Cũng như Lệ Chi, vừa bắn người lên giường, nó đã Quýnh quíu kéo một chiếc mền trùm kín từ đầu đến chân.

Nó đã chui vào mền rồi mà người vẫn còn run cầm cập. Nhìn hai hình người rung rinh sau lớp mền, Lệ Hằng muốn rung rinh theo quá.

Nhưng dù sao Lệ Hằng cũng không thể tỏ ra hoảng sợ quá mức. Nó là chị, nó phải là chỗ dựa của hai em trong những lúc hiểm nghèo như thế này.

Sau một thoáng bàng hoàng khiếp hãi, Lệ Hằng thắc thỏm hỏi tiếp, cố giữ giọng thật bình tĩnh:

- Em lại nghe tiếng hú hở?

Đức Thắng không mở miệng nổi, nhưng nhìn cái chỏm mền lắc qua lắc lại, Lệ Hằng biết là thằng nhóc đang lắc đầu.

- Hay là tiếng chó tru?

Cái mền lại lắc.

- Vậy chắc là tiếng thở dài rồi?

Lần này cái mền không lắc nữa mà rung bần bật kèm theo tiếng trả lời lắp bắp:

- Khô … ô … ông. Em nghe … có tiế … iế … iếng nói …

- Có tiếng nói?

Cả Lệ Hằng và Lệ Chi cùng buột miệng kêu lên. Lệ Chi vừa kêu vừa thò đầu ra khỏi mền, thấy lòng bớt sợ đi nhiều.

Lệ Hằng kinh ngạc:

- Vậy tại sao em lại sợ?

- Tiếng nói lạ lắm, em chưa nghe bao giờ.

- Lạ như thế nào?

- Nghe the thé, rin rít, nhọn hoắt như chọc vào tai. Y như không phải tiếng người.

Thằng Đức Thắng mô tả nghe ghê quá. Nhỏ Lệ Chi muốn lạnh xương sống, lập tức rút nửa cái đầu vào lại trong mền, chỉ chừa cặp mắt, cái mũi và cái miệng.

Cái miệng sợ sệt hỏi:

- Thế tiếng nói là tiếng gì hở anh?

- Nó nói "Ta là ma thằn lằn! Đêm nay các người phải chết!".

Nhỏ Lệ Chi bật kêu "Ối" một tiếng, nửa cái đầu còn lại biến theo nửa cái đầu kia ngay tút xuyt.

Ở đằng bàn, Lệ Hằng tự nhiên nghe tay chân bủn rủn thì không ai đứng vững được nữa. Nó rơi phịch trở lại xuống ghế.

Lâu rất lâu, hai người trong mền và một người ở ngoài không ai nói với ai tiếng nào. Cũng có thể không ai biết nói gì trong hoàn cảnh như vậy. Cũng có thể các quai hàm đều cứng đờ. Trong hai giả thuyết, trường hợp thứ hai có vẻ chính xác hơn.

Nhưng nếu không biến thành đá thì quai hàm con người ta đâu thể cứng đờ mãi. Một lát, quai hàm Lệ Hằng nhúc nhích:

- Chị nghĩ đó là bọn trộm.

Chỉ đợi có vậy, nhỏ Lệ Chi hùa theo ngay:

- Đúng rồi! Khi nãy em đã bảo đấy là bọn trộm cố ý nhát mình thôi mà.

- Không phải đâu! – Đức Thắng phản đối bằng giọng muốn khóc – Bọn trộm làm sao biết được vụ thằn lằn. Đích thị là ma thằn lằn sắp sửa bắt mình đi rồi!

Lệ Hằng và Lệ Chi vừa mới lấy lại bình tĩnh được có một chút đã bị thằng Đức Thắng làm cho co rúm người trở lại. Khổ nỗi, lý lẽ của thằng oắt nghe mới xác đáng làm sao!

Dĩ nhiên, nói xác đáng là trong trường hợp ba chị em Lệ Hằng không biết người ở đầu dây bên kia là ai.

Chứ nếu biết từ tối đến giờ những âm thanh ghê rợn và câu hù dọa hãi hùng kia đều do tụi "tứ quậy" bày ra thì chắc ba chị em nó không đến nỗi mất vía như thế.

Lúc này, cả bốn đứa trong băng "tứ quậy" đang tụ tập trên căn gác nhà thằng Lâm.

Xưa nay, chỉ có Quới Lương là đến ngủ lại nhà thằng này. Đó là dạo Quới Lương và Lâm nửa khuya thường kéo nhau lẻn ra ngoài phụ mẹ con thằng Đặng Đạo quét chợ.

Bữa nay tự dưng có cả Quốc Ân lẫn Hải quắn cùng đổ xô tới xin ngủ lại là lạ lắm. Cho nên mẹ thằng Lâm mới tròn xoe mắt:

- Ối, các cháu làm gì thế? Sao lại dồn cả vào một chỗ thế này?

Lâm nhanh nhẩu đỡ lời cho các bạn:

- Tụi con chung một nhóm thuyết trình mẹ à. Tối nay tụi con phải trao đổi, bàn bạc ghê lắm!

Lý do của Lâm hiệu nghiệm như thần. Nghe nó giở chiêu học tập, mẹ nó thôi ngay thắc mắc. Còn mừng nữa:

- Ờ, thế tụi con ráng lên nhé!

Bốn đứa lập tức rút lên gác. Nhưng muốn thực hiện kế hoạch hù dọa con nhỏ Lệ Hằng để trả mối thù hôm nọ trên lớp, tụi nó phải cần tới máy điện thoại.

Thế là thằng Lâm lại chạy xuống nhà.

Thấy Lâm loay hoay tháo máy ra khỏi ổ cắm, ba nó ngạc nhiên:

- Con đem máy điện thoại đi đâu đấy?

- Con đem lên gác.

- Cần gì thì xuống đây gọi, sao phải đem máy đi?

Lâm gãi đầu, giọng thật như đếm:

- Tụi con soạn bài thuyết trình, phải gọi hỏi ý kiến các bạn liên tục, để máy dưới này bất tiện lắm ba à.

Lâm giở mửng cũ. Và cũng như mẹ nó trước đó ít phút, ba nó rơi ngay chóc vào cái bẫy của nó. Thấy thằng con ham học quá, ông gật đầu một cách sung sướng:

- Vậy hở? Vậy thì con đem máy lên gác đi!

Đặt cái máy trước mặt, thủ lĩnh Lâm vạch chương trình:

- Tụi mình sẽ gọi làm nhiều lần.

Quốc Ân hăng hái tiếp:

- Mỗi lần vài chục phút.

Lâm nheo mắt nhìn Quốc Ân:

- Rồi cuối tháng mày trả tiền điện thoại dùm tao há?

Bị thằng Lâm bất ngờ kê tủ đứng vào miệng, Quốc Ân cụt hứng:

- Chơi quê anh em mày!

- Chứ gì nữa! – Lâm hừ mũi – Đây là nhát ma chứ có phải biểu diễn ca nhạc qua điện thoại đâu mà vài chục phút.

- Vậy nói được cái quái gì?

Lâm lạnh lùng:

- Không nói.

- Không nói?

Quốc Ân kêu lên lần thứ hai. Lần này không chỉ có nó mà Hải quắn lẫn Quới Lương đều lộ vẻ sửng sốt trước câu trả lời kỳ quặc của thằng Lâm.

Lướt mắt qua những gương mặt ngơ ngác của đồng bọn, Lâm nhe răng cười hì hì:

- Không nói nhưng mà thở.

Lâm không giải thích còn đỡ. Nó càng giải thích, tụi bạn nó càng mù tịt.

Quới Lương nhăn nhó:

- Ai mà chẳng thở. Không thở chết sao!

- Mày ngốc quá! – Lâm lườm bạn – Thở đây tức là thở dài. Tức là thở thành tiếng. Tiếng thở dãi não ruột truyền qua điện thoại chắc chắc sẽ nghe như tiếng than vãn, oán trách của một oan hồn từ âm ty vọng về dương gian để … đòi mạng.

Hải quắn toét miệng cười:

- Tuyệt lắm!

Lâm phấn khởi trình bày tiếp:

- Nhưng tụi mình không chỉ thở. Lần thứ hai tụi mình sẽ hú, sẽ tru lên thật rùng rợn.

Quốc Ân chớp mắt:

- Thế không nói tiếng nào thật à?

- Cuối cùng mới nói! – Lâm hoa tay – Tụi mình sẽ nói như thế này.

Tới đây, Lâm sửa giọng rít lên the thé:

- Ta … ta … là ma thằn lằn! Đêm nay các người phải chết!

Kế hoạch thằng Lâm đưa ra thật hết ý. Tụi bạn vừa reo hò vừa vỗ tay bôm bốp khiến mẹ nó phải thò đầu lên gác:

- Gì thế tụi con?

Lâm cười:

- Tụi con vừa nghĩ ra một ý hay cho bài thuyết trình mẹ à.

- Thế hở? – Mẹ nó gật gù – Nhưng chốc nữa có nghĩ ra ý hay thì tụi con ráng giữ im lặng nhé. Khuya rồi!

- Tụi con nhớ rồi ạ.

Lâm nói. Và đợi cho mẹ xuống dưới nhà, nó quay lại đám bạn, bắt đầu phân công:

- Hải quấn thở. Quới Lương hú. Quốc Ân tru. Còn tao sẽ giả giọng ma thằn lằn.

Lâm liệu việc như thần. Những màn dọa dẫm của nó diễn ra vô cùng suôn sẻ và quả đã khiến ba chị em Lệ Hằng thực sự muốn són ra quần.

Như ngay lúc này đây, trong khi thằng Đức Thắng và nhỏ Lệ Chi chui cứng trong mền không chịu ló mặt ra thì Lệ Hằng nơm nớp dán mình đằng bàn, mặt mày dáo dác, không biết phải làm gì để xua tan bầu không khí sợ hãi đang bao phủ căn nhà.

Đang nhìn quanh quất, chợt thấy cái ống nghe nằm lăn lóc trên đầu tủ, nó do dự một thoáng rồi bước lại nhấc cái ống nghe đặt vào giá đỡ.

Lệ Hằng vừa nhấc tay, chuông điện thoại bỗng reo inh khiến nó giật bắn, suýt chút nữa ngã lăn ra giữa nhà.

Tiếng thằng Đức Thắng cà lăm trong mền:

- Nó … ó … ó đấy!

Lệ Hằng cố trấn tĩnh. Nó nhìn trân trân chiếc máy, không biết có nên cầm ống nghe lên hay không.

Chuông vẫn reo từng chặp khiến nó bồn chồn quá. Nếu là ma thật thì đằng nào chúng cũng đã dọa rồi, còn tránh đi đâu được nữa. Nhưng nếu là mẹ ở dưới quê gọi lên mà mình không trả lời, hẳn mẹ sẽ lo lắm! Lệ Hằng thầm nghĩ và sau một hồi lưỡng lự, nó run run nhấc ống nghe ra khỏi giá đỡ.

Lệ Hằng sè sẹ áp ống nghe vào tai, cố không lên tiếng trước. Nó đã định bụng rồi. Hễ nghe một tiếng thở dài, một iếng hú hay một giọng nói rùng rợn là nó dập máy ngay.

- Alô! Alô! Có ai ở đầu dây bên kia không? Cả nhà đi ngủ hết rồi hay sao? Hay trộm vào nhà trói hết ba chị em nhét dưới gầm giường rồi?

Lệ Hằng mừng Quýnh khi nhận ra giọng nói của Quý ròm. Gọi cả buổi không nhge ai trả lời, Quý ròm tức mình tuôn một tràng. Gặp lúc khác, chắc Lệ Hằng sẽ không bỏ qua cái tội trù ẻo của ông bạn ròm này. Nhưng lúc này nó chẳng để ý đến tiểu tiết đó.

- Quý hả? – Lệ Hằng hân hoan đáp – Mình đây!

- Trời đất ơi! Nãy giờ Lệ Hằng ở đâu mà để tôi đợi cả buổi thế?

- Mình vẫn ở nhà. Nhưng … nhưng …

- Nhưng sao? – Thấy Lệ Hằng ấp a ấp úng, Quý ròm ngạc nhiên quá.

- Nhưng … nhưng mình không dám nghe điện thoại.

Câu trả lời của nhỏ bạn khiến Quý ròm sốt ruột hỏi dồn:

- Sao? Có chuyện gì thế? Tại sao lại không dám nghe điện thoại?

- Như thế này này …

Lệ Hằng bắt đầu kể, giọng nó ấm ức như thể vừa bị ai bắt nạt.

Lúc này, Đức Thắng và Lệ Chi đã biết người đang nói chuyện với mình là Quý ròm, liền vội vã tốc mền và len lén leo xuống khỏi giường, lần đến đứng sau lưng bà chị, dỏng tai nghe.

- Quý nghĩ xem, như vậy thì làm sao mình dám nhấc máy kia chứ? – Kể xong, Lệ Hằng ai oán kết luận.

Ngược lại với giọng điệu rầu rĩ của nhỏ bạn, Quý ròm cười hê hê:

- Sợ gì mà sợ! Tụi thằng Lâm đấy chứ ai!

- Quý nói sao? – Lệ Hằng há hốc miệng – Tụi “tứ quậy”?

- Chứ còn ai vô đây! Tụi nó cố tình dọa bạn đấy! Hôm trước bạn và Bội Linh chả gây gổ với tụi nó là gì!

- Ừ, có thể lắm! – Lệ Hằng lẩm bẩm – Đúng rồi! Tụi nó biết chuyện thằn lằn nên đem ra hù mình.

Lệ Hằng vừa lầm rầm trong miệng vừa gục gặc đầu.

Nhỏ Lệ Chi níu tay chị:

- Anh Quý nói gì thế hở chị?

Lệ Hằng không trả lời em. Vì ngay lúc đó nó sực nghĩ ra một điều, liền phân vân quá:

- Quý nè.

- Gì?

Lệ Hằng rụt rè:

- Thế nhỡ đó không phải tụi thằng Lâm mà là ma thật thì sao?

- Ma đâu mà ma! Tụi thằng Lâm đấy!

- Mình bảo nhỡ cơ mà.

- Nếu là ma thật cũng chẳng sao!

Lệ Hằng cắn môi:

- Thế những chiếc bẫy của Quý có hiệu quả với cả ma à?

- Tất nhiên rồi.

Giọng Quý ròm rất quả quyết. Nhưng Lệ Hằng vẫn chưa tin tưởng lắm.

- Mình không nghĩ thế.

- Bạn nghe nè! – Quý ròm "e hèm" một tiếng rồi bắt đầu giảng giải – Nếu ma có thể tác dộng lên thế giới chung quanh được, nghĩa là có thê xê dịch đồ đạc hoặc … bóp cổ người ta được thì có nghĩa nó là một dạng vật chất, đúng không?

- Ờ … ờ …

- Nếu như vậy, chúng ta tất có thể thu âm tiếng nói của nó, chụp hình nó. Vì nếu như vậy, nó chẳng khác gì các dạng vật chất đang tồn tại trong vũ trụ. Và đã là một dạng vật chất, khi tiến vào nhà bạn, nó bắt buộc phải vấp dây, phải lãnh nguyên thùng bột lên đầu …

Quý ròm học siêu các môn toán lý hóa có khác. Nó nói chuyện cứ như một nhà bác học! Lệ Hằng nghĩ bụng và buột miệng hỏi lại:

- Thế nếu nó không phải là một dạng vật chất thì sao?

Lệ Hằng nghe thấy tiếng bạn mình cười hì hì bên kia đầu dây:

- Thì càng khỏe cho mình chứ sao! Nếu không phải là vật chất, tất nó không sập bẫy. Nhưng như vậy nó cũng chẳng làm gì được mình, vì nó đâu có thể tác động đến chung quanh.

Lập luận của nhà bác học ròm quá rõ ràng, dễ hiểu. Lệ Hằng thấy lòng nhẹ nhõm đi nhiều. Nhưng nó vẫn cố hỏi thêm một câu:

- Thế theo Quý, nó thuộc trường hợp thứ nhất hay trường hợp thứ hai?

- Tôi chưa gặp ma bao giờ, cũng chưa xem ảnh chụp hoặc nghe băng thu tiếng nói của nó. Vì vậy, nếu trên đời thật sự có ma thì tôi nghĩ rằng nó ở trường hợp thứ hai.

Rồi có cảm giác cô bạn của mình chưa thực yên tâm lắm, Quý ròm nói thêm:

- Nhưng nếu như Lệ Hằng vẫn còn thấy sờ sợ, theo tôi bạn nên rút dây nối điện thoại ra khỏi ổ cắm.

Như vậy thì dù đó là tụi "tứ quậy" hay ma thằn lằn cũng chẳng ai quấy rối bạn được!

Câu nói cuối cùng của Quý ròm khiến Lệ Hằng thấy óc mình như bừng sáng. Ừ, đơn giản thế mà mình không nghĩ ra! Rút dây nối ra thì chuông sẽ ngừng reo, thì ba chị em sẽ tha hồ mà ngủ, chẳng còn phải lo sợ vẩn vơ.

Thấy Lệ Hằng hí hoáy rút dây điện thoại ra khỏi ổ cắm trên vách, thằng Đức Thắng không kềm được thắc mắc:

- Chị làm gì thế?

Lệ Hằng tủm tỉm:

- Để tụi bạn quỷ quái của chị khỏi phải giả ma nhát chị em mình.

Đức Thắng ngẩn tò te:

- Thế ra từ tối đến giờ bạn chị giả làm ma trêu tụi mình đó sao?

Nhỏ Lệ Chi nhíu mày:

- Ai chơi gì kỳ cục ghê!

Lệ Hằng trả lời hai em bằng cách đi đến cạnh giường, đập đập tay lên gối, vui vẻ nói:

- Bây giờ thì ba chị em mình tha hồ mà ngủ, chẳng còn sợ ai phá nữa!

Lệ Hằng nói câu đó với giọng hết sức tự tin. Và nó tự tin là đúng. Bởi vì từ khi nó rút dây nối ra khỏi ổ cắm, tụi thằng Lâm chỉ biết vò đầu bứt tóc ngó nhau:

- Chắc nhỏ Lệ Hằng rút dây nối rồi! Chứ làm gì chuông reo cả buổi như thế, nó có thể làm ngơ được!

Sự yên tĩnh gần như suốt đêm hôm đó đã chứng minh câu nói của Lệ Hằng đúng tới chín mươi chín phần trăm.

Lệ Hằng chỉ nói trật có một phần trăm. Đó là do nó không ngờ vào khoảng bốn giờ sáng, lúc cả nhà đang ngáy khò khò, những lon sữa rỗng trên đường dây báo động thình lình reo lên leng keng khiến ba chị em bật dậy như ba cái lò xo.

Tiếng các lon sữa va nhau chưa dứt, một tiếng thét kinh hoàng cất lên ngay trước cửa rồi tiếng một thân người đổ huỵch.

Nhỏ Lệ Chi mặt mày xanh lè xanh lét:

- Trộm đấy!

Đức Thắng đột nhiên trở nên bạo dạn. Nó lấy một thanh gỗ tròn, lồm cồm bò xuống khỏi giường:

- Để anh ra coi!

Lệ Hằng níu vai em:

- Gượm đã!

Đức Thắng vùng ra khỏi tay chị:

- Sợ gì! Nó xỉu rồi!

Thế là Đức Thắng đi trước, Lệ Hằng và Lệ Chi rụt rè bám theo sau, cả ba lần tới chỗ cánh cửa, mở chốt thò đầu dòm ra ngoài.

Quả nhiên, ngay trước cửa một bóng người trắng toát đang nằm dài trên đất.

- Ối, ma! Ma!

Đức Thắng thụt vội lại phía sau, bưng mặt hét thất thanh.

- Bình tĩnh nào!

Lệ Hằng nạt em, rồi sau một hồi làm gan căng mắt nhìn chằm chằm vào cái bóng trắng, nó thở phào:

- Bột mỳ đấy! Tên trộm này bị bột mỳ trong thùng nhựa phủ khắp người rồi!

Đức Thắng hoàn hồn, buột miệng tấm tắc:

- Cái bẫy của anh Quý tuyệt thật!

Nhỏ Lệ Chi nín thở:

- Giờ làm sao ở chị?

Lệ Hằng trầm ngâm một thoáng rồi mím môi:

- Khiêng nó vào nhà. Sau đó, gọi điện thoại báo cho công an.

Thế là Lệ Hằng ôm ngang hông, Lệ Chi nhấc tay, Đức Thắng nhấc chân, cả ba hì hục khiêng tên trộm xui xẻo vào nhà.

Tên trộm vẫn mê man bất tỉnh, mặc ai làm gì thì làm.

Khi tên trộm được đặt nằm ngay giữa nhà, thằng Đức Thắng lật đật chạy lại chỗ công tắc điện bật tất cả bóng đèn. Căn phòng thoáng chốc sáng trưng.

Căn phòng sáng trưng thì chuyện lạ xảy ra.

Nhỏ Lệ Chi kêu lên:

- A, tên trộm này là đàn bà.

Đức Thắng kêu tiếp:

- Sao em thấy tên trộm này hình như quen quen.

Lệ Hằng không kêu. Nhưng nó hồi hộp cúi xuống phủ lớp bột mỳ trên mặt tên trộm.

Nó phủi tới lần thứ ba thì cả ba chị em không hẹn mà cùng buột miệng la hoảng:

- Mẹ!

Đức Thắng rơm rớm nước mắt:

- Sao lại là mẹ được?

Nhỏ Lệ Chi mếu máo câu quen thuộc:

- Giờ làm sao hở chị?

Lệ Hằng không đáp, cũng không có thì giờ để đáp. Trong khi Đức Thắng và Lệ Chi ôm lấy mẹ lay lay và kêu rầm trời thì nó hổi hả vọt ra nhà sau.

Nhoáng một cái, nó quay trở lên với chiếc khăn lau và ca nước trên tay.

Lệ Hằng ngồi xuống bên mẹ, nhúng khăn vào ca nước rồi cẩn thận áp lên mặt mẹ, vừa lau vừa thút thít.

Nhờ nước lạnh thấm vào người, chẳng bao lâu, bà mẹ cựa quậy, thở hắt một cái và từ từ mở mắt ra.

- Tôi đang ở đâu thế này?

Đó là câu đầu tiên bà mẹ thốt ra.

- Mẹ ở nhà mình chứ ở đâu!

Nhỏ Lệ Chi mừng rỡ, nó vừa liến thoắng đáp vừa chồm sát vào mặt mẹ.

Đức Thắng cũng sà vào:

- Mẹ ơi, mẹ! Mẹ đã tỉnh chưa?

Chỉ có Lệ Hằng là tiếp tục lặng lẽ lau mặt mẹ. Tại nó đang lo sốt vó về tai nạn vừa xảy ra đó mà.

Hình ảnh các con đập vào mắt khiến mẹ Lệ Hằng dần dần trở lại với thực tại.

Bà chỏi tay ngồi dậy:

- Chính các con đã đưa mẹ vào nhà đấy ư?

- Dạ.

Bà đưa tay vỗ vỗ trán và ngoái nhìn ra cửa, giọng chưa hết hoang mang:

- Ở trước cửa nhà ta có cái gì ghê quá! Lúc mẹ vào nhà, chân thì vướng dây suýt té, trên đầu thì khói bụi mịt mù, còn tai thì nghe toàn âm thanh lốc cốc leng keng cứ như có thiên binh vạn mã.

Nhỏ Lệ Chi tay chùi nước mắt còn miệng thì cười hí hí:

- Thế là mẹ xỉu hở mẹ?

Thằng Đức Thắng cũng cười hi hi:

- Bẫy trộm của tụi con đấy!

- Bẫy trộm gì? – Mẹ nó trợn tròn mắt – À, thì ra là trò tinh nghịch của tụi con đấy ư?

- Không phải trò tinh nghịch đâu mẹ! – Lệ Hằng phân trần – Tụi con sợ trộm vào nhà ban đêm nên đề phòng ấy mà.

Đức Thắng bênh chị:

- Làm sao tụi con biết được mẹ lên giữa đêm khuya thế này. Mẹ bảo sáng mai mẹ mới lên kia mà!

Bà mẹ lúc lắc đầu, thở đánh thượt:

- Khoảng mười giờ rưỡi tối hôm qua, mẹ gọi điện thoại về nhà. Chuông reo liên tục mà sao chẳng thấy các con nhấc máy. Mười một giờ, mẹ lại gọi lần nữa, vẫn thế. Mười một rưỡi, mẹ lại gọi. Vẫn chẳng có ai nghe. Mẹ lo quá, chả hiểu tụi con gặp chuyện gì nên phải thuê xe đi suốt đêm về đây.

Nhỏ Lệ Chi láu táu:

- Tại chị Lệ Hằng rút dây điện thoại ra khỏi ổ cắm đó mẹ.

- Rút dây khỏi ổ cắm? Tại sao lại rút dây ra khỏi ổ cắm?

Bà mẹ ngơ ngác, từ nãy đến giờ ba đứa con khiến bà đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Phải mất đến cả tiếng đồng hồ sau, nghĩa là sau khi đã đi ra phía trước nhà nhặt giỏ trái cây văng tuốt đằng góc sân đem vào, đã đi tắm rửa thay đồ, đã leo lên giường ngồi quây quần với ba con, nghe chúng ríu rít tranh nhau kể lại đầu đuôi mọi chuyện, bà mới dần dần hiểu ra cơ sự.

Vừa tội nghiệp các con vừa cảm thấy buồn cười bà ôm choàng cả ba đứa vào lòng, vui vẻ và cảm động nói:

- Tụi con cảnh giác như vậy là rất tốt! – Đang nói, bà chợt mỉm cười – Chỉ tiếc là trộm đâu không thấy, rốt cuộc chỉ có mẹ và bác Sáu bị một phen sống dở chết dở!

Lời bình luận hóm hỉnh của bà mẹ khiến Lệ Hằng, Đức Thắng và Lệ Chi cười rúc rích. Căn nhà tự dưng ấm cúng hẳn lên.

Hôm sau, nghe được câu chuyện đó, Tiểu Long không bỏ lỡ cơ hội trêu Quý ròm:

- "Ngài pháp sư" lần này bị tổ trác rồi! Cái này người ta gọi là gì hả nhỏ Hạnh?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Là "gậy ông đập lưng ông".

Hai đứa kẻ tung người hứng, ngoảnh lại thấy Quý ròm đã không còn ở bên cạnh. Ngoảnh sang phía khác, thấy nó đang lúi húi chỗ hàng rào.

- Mày đang làm gì đó hở ròm? – Tiểu Long kêu lớn.

Quý ròm quay lại, tay cầm một khúc cây vừa bẻ và đáp bằng giọng đằng đằng sát khí:

- Tao đang kiếm gậy để đập lên lưng mày chứ chi! Chính mày nằng nặc xúi tao đem tài nghệ trừ tà ma ra giúp bạn mà bây giờ còn lên giọng xỏ xiên tao hả!

Thành phố Hồ Chí Minh 2000.

HẾT.

Tập 39: Đoàn kịch tỉnh lẻ

Đánh máy: VeCon, Da buon, Niemtin-mouoc
Chính tả: hainguyenspk37

Tóm tắt nội dung

Ba mẹ Quý ròm có một cặp vé mời đi xem kịch. Ba mẹ không đi nên Quý ròm và nhỏ Diệp đi xem. Đó là một đoàn kịch tỉnh lẻ nhưng diễn khá hay, đặc biệt diễn viên Văn Vui đã vào vai cự kỳ xuất sắc. Xem Văn Vui đóng vai bi, khán giả ai nếu đều sụt sùi. Quý ròm mê quá, lẻn ra sau cánh gà làm quen. Và những bất ngờ bắt đầu ...

Chương 1

Ăn cơm xong, Quý ròm chưa kịp uống nước, nhỏ Diệp đã cầm khuỷu tay nó giật giật:

- Lẹ lên anh!

- Từ từ đã!

- Trễ giờ rồi! – Nhỏ Diệp nhăn nhó, vừa nói nó vừa liếc đồng hồ trên tường.

Ba nói:

- Chưa đâu! Tám giờ người ta mới bắt đầu lận.

- Thấy chưa! – Quý ròm quay sang nhỏ em – Đến sớm chỉ tổ ngồi đợi chứ ích gì!

Hẳn nhiên một đứa trẻ khác không thể có được sự ung dung như Quý ròm. Đi xem kịch, đứa trẻ nào lại chẳng nôn nao. Mà không cứ là trẻ con. Người lớn cũng thế. Sắp đến giờ là chân cẳng rậm rịch, bụng dạ bứt rứt, mông đít cứ nhổm lên nhổm xuống hoài ấy chứ. Làm gì có cái chuyện thong thả, hờ hững thế!

Sở dĩ Quý ròm nhẩn nha làm vậy chẳng qua do nó xưa nay vốn không mê kịch. Nó chỉ thích xem xiếc và ảo thuật.

Đối với nó, xiếc mới là nghệ thuật cao cấp. Những nghệ sĩ xiếc mới là những người thực hiện được những điều phi thường. Đi trên than hồng, nằm trên mũi dao, đút đầu vào miệng cọp, đu bay trong không trung, toàn những cái đáng xem.

Ảo thuật còn kỳ diệu hơn nữa. Ở đây, những thuật sĩ không những tài năng mà còn bí ẩn. Họ dễ dàng biến những điều không thể thành có thể: đi xuyên qua vách, cưa người ra làm đôi rồi ráp lại, cho thân hình lơ lửng giữa khoảng không, biến đàn ông thành đàn bà, con gà thành quả bóng và mớ giấy vụn thành những con bồ câu. Thật là mầu nhiệm.

Một nhà khoa học bẩm sinh như Quý ròm tất nhiên biết tỏng đó là những trò nhanh tay lẹ chân và những ảo thuật gia xét cho cùng chỉ là bậc thầy trong nghệ thuật đánh lừa giác quan của con người. Nhưng không vì vậy mà sự cảm phục của nó bị giảm sút. Nó vẫn luôn mơ ước lớn lên sẽ trở thành một nhà ảo thuật tầm cỡ như David Copperfield đó thôi.

So với hai nghệ thuật trên, kịch chẳng có gì đáng xem. Kịch chẳng có gì phi thường. Trên sân khấu, người ta nói, người ta cười, người ta khóc. Thì hằng ngày nó vẫn nhìn thấy người ta khóc, người ta cười, người ta nói y như thế thôi. Thậm chí nó thấy mọi thứ còn gần hơn, rõ hơn. Mỗi khi nhỏ Diệp bù lu bù loa vì bị nó cốc đầu hay giật mất một thứ quý hiếm nào đó, nó có thể trông rõ mồn một cái lưỡi gà trong cuống họng đang mở ra hết cỡ kia.

Kịch trên ti-vi, Quý ròm rất ít khi để mắt. Nó chỉ xem các chương trình xiếc, ảo thuật, khoa học, các cuộc thi đố và cuối cùng là bóng đá.

Cho nên bữa nay mặc cho nhỏ Diệp mặt nhăn mày méo vì sốt ruột, nó cứ ngồi ngân nga là đúng lắm.

Thậm chí, lẽ ra nó đã ở nhà. Hôm qua, mua được cuốn Tuyển tập những bài toán cổ, nó hào hứng quá, định tối nay nằm đọc. Nhưng ngặt nỗi, nhỏ Diệp cứ nằng nặc đòi đi xem kịch.

Chả là hồi trưa, vừa đi học về nhỏ Diệp tình cờ trông thấy một cặp vé mời trên bàn. Vé mời của đoàn kịch Vàm Cỏ.

Trong nhà tự nhiên xuất hiện vé mời xem kịch là lạ lắm. Xưa nay chưa từng có bao giờ.

Nhỏ Diệp chạy vù xuống bếp:

- Mẹ ơi mẹ, có người mời nhà ta đi xem kịch hở mẹ?

- Ừ

- Tuyệt quá!

Nhỏ Diệp reo lên thích thú. Đang reo, chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, nó bỗng ngừng bặt, thấp thỏm hỏi:

- Vé mời có hai người thôi hở mẹ?

- Ừ

Mặt nhỏ Diệp lập tức xịu xuống:

- Như vậy là con không được đi rồi.

Mẹ cười:

- Làm gì mà xuôi xị thế. Con muốn đi xem thì nói anh Quý dẫn đi.

Nhỏ Diệp ngạc nhiên:

- Thế ba và mẹ không đi hở?

- Không. Tối nay ba mẹ bận công chuyện rồi.

Thoắt cái, nhỏ Diệp đã lại nhảy tưng tưng:

- Hay quá!

Nó vừa reo hò vừa nhảy chân sáo lên nhà trên.

Vừa thấy Quý ròm ôm cặp bước vô, nhỏ Diệp hí hửng khoe ngay:

- Anh Quý ơi, tối nay anh em mình được đi xem kịch.

- Kịch ở đâu mà xem?

- Kịch người ta diễn ở rạp ấy.

Quý ròm nhún vai:

- Tự nhiên lại bày ra trò đi xem kịch.

- Sao tại tự nhiên? – Nhỏ Diệp chỉ tay lại đằng bàn – Có người gửi về mời nhà mình đi xem kịch kìa.

Quý ròm bước lại bàn, tò mò cầm hai tấm vé mời lên xem:

- Thế ba mẹ không đi à?

- Không. Tối nay ba mẹ bận công chuyện. Mẹ bảo anh dẫn em đi xem.

Quý ròm đặt hai tấm vé xuống, hắng giọng:

- Mày đi một mình đi. Tao là tao chúa ghét kich với cọt.

Nhỏ Diệp ngơ ngác nhìn ông anh:

- Làm sao em đi một mình được?

Quý ròm buông gọn:

- Vậy mày ở nhà luôn!

- Không! Em không chịu đâu! – Nhỏ Diệp dậm chân bình bịch.

Thấy con nhỏ chưa gì đã muốn sụt sịt, Quý ròm liền nói:

- Không phải là tao không muốn dẫn mày đi.

Nhỏ Diệp phồng má:

- Rõ ràng là anh không muốn dẫn em đi!

- Bậy! – Quý ròm hừ mũi – Chỉ vì đây là đoàn kịch không tên tuổi. Gì chứ đoàn kịch Vàm Cỏ là tao chưa từng nghe qua bao giờ!

Nhỏ Diệp vùng vằng:

- Anh đừng có mà kiếm cớ.

Quý ròm cười kháy:

- Mày cũng thừa biết đây là đoàn kịch chẳng hay ho gì mà. Nếu hay, ba mẹ đã đi xem rồi, đâu tới lượt tao và mày.

- Ba mẹ không đi chỉ vì bận công chuyện thôi!

- Mày ngốc quá! – Quý ròm hừ mũi – Ba mẹ không muốn đi nên nói vậy thôi!

Thấy ông anh nêu đủ lý do để thoái thác, nhỏ Diệp đưa tay bịt chặt hai tai và lắc đầu quầy quậy:

- Em không nghe anh nữa đâu!

Mẹ từ dưới nhà đi lên, ngạc nhiên:

- Hai anh em lại gây gổ gì đấy?

Nhỏ Diệp nhìn mẹ bằng ánh mắt cầu cứu:

- Anh Quý không chịu dẫn con đi xem kịch.

Mẹ ngó Quý ròm:

- Dẫn em đi xem đi con!

Mẹ nói nhẹ nhàng, nhưng Quý ròm biết mình không thể nào thoái thác.

Không thoái thác được, cho nên nó tìm cách trêu chọc nhỏ Diệp cho hả tức.

Ăn cơm tối xong, nó cứ phởn phơ ngồi đằng ghế xa lông đọc sách, ra cái điều xem kịch là chuyện của ai chứ không phải của nó.

Nhỏ Diệp ngồi bên cạnh, lòng nóng như lửa đốt, hết đảo mắt nhìn đồng hồ lại liếc sang ông anh, miệng giục chằm chặp:

- Tới giờ rồi đó anh!

Quý ròm vẫn giả điếc, mắt cắm vào cuốn sách trên tay.

Chắc chắn Quý ròm sẽ không rời mắt khỏi trang sách một lúc lâu nữa nếu ba nó không lên tiếng:

- Đi được rồi đó tụi con!

Ba nó can thiệp có nghĩa là ngay đến ông cũng sốt ruột trước sự đủng đỉnh quá đáng của nó.

Quý ròm biết thế nên nó lật đật đứng lên khỏi ghế:

- Vé đâu?

Nhỏ Diệp hớn hở đập tay lên túi áo:

- Đây.

Dĩ nhiên, nhỏ em hớn hở bao nhiêu thì ông anh ủ rũ bấy nhiêu.

Quý ròm nhét cuốn Tuyển tập những bài toán cổ vào ngăn tủ, mặt tiếc ngẩn.

Nó dắt xe ra cổng, biết nhỏ Diệp lẽo đẽo sau lưng, bèn gầm gừ:

- Lần này là thôi đấy nhé!

- Thôi là sao?

- Là từ nay tới già, đừng bao giờ bắt tao dẫn đi xem kịch thêm một lần nào nữa chứ là sao!

Chương 2

Rạp Cao Đồng Hưng tọa lạc trên một con đường nhỏ. Đó là một rạp hát bình dân, nằm lọt thỏm giữa các hàng cà phê, các xe bánh bao, hủ tiếu chen chúc chung quanh.

Khán giả của rạp Cao Đồng Hưng là khán giả cải lương. Dù vậy, các đoàn cải lương nổi tiếng thường thích diễn ở các rạp bề thế có đông chỗ ngồi như Thủ Đô, Hưng Đạo hơn là về đây.

Ngay trong thời kỳ hoàng kim của cải lương, rạp này cũng chỉ là nơi tụ hội của các gánh cải lương tỉnh lẽ, do tiền thuê rạp phù hợp với túi tiền khiêm tốn của các gánh hát quanh năm lưu diễn này.

Xưa nay, các đoàn kịch nói không bao giờ dám ghé Cao Đồng Hưng. Vì khán gải Cao Đồng Hưng không khoái kịch.

Kịch về đây là chết. Kịch chỉ sống được ở sân khấu 5B, sân khấu IDECAF, Nhà hát Thành phố hay Nhà hát Hoà Bình.

Tóm lại, theo sự hình thành của thói quen và sự bố trí dân cư, tự nhiên mà có sự phân ranh: kịch có nơi của kịch, cải lương có chỗ của cải lương, y như người ta vẫn hay nói "rừng nào cọp nấy" vậy.

Thế nhưng, hôm nay con cọp kịch nói đã lạc rừng. Kịch Vàm Cỏ liều mình thuê rạp Cao Đồng Hưng để diễn kịch là điều chưa từng có. Là điều mà trong lịch sử biểu diễn của thành phố, các đoàn kịch lừng lẫy như Kịch nói Hà Nội, Kịch nói Cửu Long Giang, Kịch Sài Gòn, Kịch Bông Hồng, Kịch Kim Cương chưa bao giờ dám thử qua.

Cọp lạc rừng. Nên cọp lẽ loi. Nên cọp không có ai cổ vũ, hò hét trợ oai.

Quý ròm và nhỏ Diệp không phải xếp hàng đợi đến lượt mình vô rạp. Từ chỗ soát vé đến bức rèm cửa, hai anh em đi thẳng một lèo.

Nhưng vừa qua khỏi cửa, Quý ròm và nhỏ Diệp phải đứng yên một lúc mới làm quen được với ánh sáng mờ ảo hắt từ chiếc bục bên dưới lên bức màn sân khấu vẫn còn buông kín mít.

Ngay lúc đó, một luồng sáng từ xa đi lại.

Người dẫn chỗ vung vẫy cây đèn pin trước mặt Quý ròm:

- Vé đâu cháu?

Nhỏ Diệp móc túi, chìa cặp vé ra.

Ánh đèn chiếu vào hai tấm vé. Rồi một giọng nói ngạc nhiên cất lên:

- À, ghế 5A, 7A! Khách danh dự đây!

Người dẫn chỗ quay mình:

- Các cháu đi theo chú!

Số ghế 5A, 7A là hai chỗ ngồi ở hàng trên cùng. Đó là hàng ghế các đoàn kịch thường dành cho các quan chức ở Sở văn hoá thông tin, ở Phòng sân khấu, Phòng tổ chức biểu diễn và Hỗi sân khấu sở tại.

Quý ròm và nhỏ Diệp dĩ nhiên không biết mình được liệt vào hàng thượng khách. Vừa ngồi vào chỗ, nhỏ Diệp đã ngọ nguậy đầu, quan sát chung quanh:

- Rạp vắng quá hở anh?

- Tao đã nói rồi mà lại! – Quý ròm được dịp làu bàu – Kịch tỉnh lẽ, ai mà xem!

Nhỏ Diệp liếc phải liếc trái:

- Ghế hàng đầu cũng chẳng có ai.

Lần này, Quý ròm đáp lời nhỏ em bằng một cái nhún vai.

- Đoàn kịch Vàm Cỏ hân hạnh đón chào bà con cô bác …

Tiếng người xướng ngôn viên đột ngột cất lên từ sau bức màn nhưng khiến Quý ròm và nhỏ Diệp ngưng cựa quậy. Cả hai tò mò dán mắt lên bức màn.

- Đoàn kịch chúng tôi sẽ phục vụ trong hai đêm 14 và 15 với vở diễn duy nhất Chiếc lá cuối cùng, rất mong được bà con cô bác ủng hộ.

Ngưng một chút, người giới thiệu chương trình nói tiếp:

- Bây giờ mời bà con cô bác chuẩn bị, vở diễn sắp bắt đầu …

Người giới thiệu chương trình vừa nói xong, đèn trong rạp phụt tắt. Những tiếng trò chuyện rì rầm của số khán giả ít ỏi trong rạp cũng lập tức tắt theo.

Bấy giờ, nổi lên bên tai mọi người là một điệu nhạc du dương, dìu dặt và trên sân khấu chậm rãi cháy lên một thứ ánh sáng màu xanh mờ mờ, cho thấy rõ bức màn nhung đang từ từ kéo sang hai bên.

Quý ròm bất giác cảm thấy như ngừng thở. Nó cắn chặt môi để đè nén một cảm xúc lạ lùng bất chợt ùa vào lòng nó.

Quý ròm chưa bao giờ xem kịch tại rạp, chỉ thỉnh thoảng ghé mắt vào kịch truyền hình, xem dăm ba đoạn, nghe dăm ba câu rồi lạnh nhạt quay đi.

Hôm nay, lần đầu tiên nó đến rạp. Và ngay ở phút đầu mở màng, nghĩa là ngay khi chưa thấy một diễn viên, chưa nghe một câu thoại nào, nó đã ngỡ ngàng khám phá ra bầu không khí huyền ảo đặc biệt của sân khấu. Những tiếng động, những âm thanh, sắc màu chung quanh từng phút từng phút kích thích mạnh các giác quan của nó khiến nó vừa háo hức lại vừa hồi hộp.

Ở bên cạnh, nhỏ Diệp cũng nghệt mặt nhướn cổ nhìn lên sân khấu. Cũng háo hức và hồi hộp như anh mình.

Trong ánh sáng xanh mờ, dần hiện ra hai bóng người.

Rồi ánh đèn sáng dần lên. Khác giả lúc này đã có thể trông thấy rõ đó là hai cô gái. Một cô nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường sắt kê đối diện cửa sổ, dáng vẻ mệt mỏi. Cô thứ hai ngồi đằng bàn, trước một cái giá vẽ, cọ một tay và bảng màu một tay.

Cũng lúc đó, từ hậu trường vang lên giọng người xướng nôn viên khi nãy:

- Vỡ Chiếc lá cuối cùng do Hùng Trương chuyển thể từ truyện ngắn của O'Henry.

Tiếp theo là một giọng nữ trong trẻo giới thiệu bảng phân vai:

- Các diễn viên: Văn Vui trong vai họa sĩ Be-man, Thu Hà trong vai hoạ sĩ Xiu, Hồng Hạnh trong vai họa sĩ Giôn-xy, Hồng Minh trong vai người bác sĩ.

Tiếng giới thiệu vừa dứt, các nhân vật trên sân khấu lập tức cử động.

- Nè, Giôn-xy! – Xiu giơ cánh tay cầm cọ lên, khẽ đưa qua đưa lại – Em nhìn tay áo của chị nè. Đẹp không? Mốt mới nhất đó.

Giôn-xy vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Cô không nhúc nhích, thậm chí cũng không liếc mắt về phía bạn.

Xiu tặc lưỡi. Cô nhìn quanh. Và mắt cô sáng lên khi dừng lại ở bức tranh đang vẽ đang dở của mình.

Xiu đứng lên, quay về phía Giôn-xy:

- Giôn-xy nè. Em nhìn xem chị vẽ chiếc quần cỡi ngựa của tay chăn bò Ai-đa-hô này có đúng không?

Giôn-xy làm như không nghe thấy. Cô vẫn bất động.

Xiu không nản, lại nói:

- Cả chiếc kính một mắt này nữa! Chị có cảm giác vẽ chưa chính xác lắm.

Từng chút một, Quý ròm bị cuốn hút vào các diễn viên tiến trên sân khấu. Có lúc, nó ý thức rõ rệt nó là một khán giả, nó đang ngồi xem người ta diễn kịch. Nó ý thức những gì đang diễn ra trước mắt nó hoàn toàn là giả: Cô Xiu không phải là cô Xiu là mà diễn viên Thu Hà, cũng như thế cô Giôn-xy không phải là cô Giôn-xy mà chính là diễn viên Hồng Hạnh.

Nhưng lại có lúc nó quên khuấy mất điều đó. Nó quên rằng nó là một khán giả đang ngóc cổ nhìn lên sân diễn. Nó có cảm giác đang nó đang tham dự vào những gì đang diễn ra. Và vở kịch không còn là vở kịch. Đó là cuộc đời thực. Cho nên, có lúc nó quên cô Thu Hà và cô Hồng Hạnh là hai diễn viên của đoàn kịch Vàm Cỏ. Nó tin cô Xiu là cô Xiu, cô Giôn-xy là cô Giôn-xy và số phận của họ khiến nó thấp thỏm theo dõi với một sự nghẹn thắt lạ lùng.

Truyện ngắn Chiếc lá cuối cùng của nhà văn Mỹ O'Henry chẳng xa lạ gì với Quý ròm. Nó đã được học truyện này trong chương trình môn văn năm ngoái. Và nó còn nhớ như in.

Giôn-xuy và Xiu là hai nữ hoạ sĩ trẻ và nghèo. Họ thuê chung một tầng thượng của một ngôi nhà gạch thấp tè ở khu Gri-niz nằm về phía Tây công viên Oa-sinh-tơn. Rồi một ngày tháng mười một, Giôn-xy mắc chứng viêm phổi. Cô nằm liệt giường, bi quan, chán nản, tin rằng mình không qua khỏi nên suốt ngày chỉ nằm chờ thần chết rước đi.

Xiu rời bàn, bước lại ngồi xuống mép giường và dịu dàng vuốt tóc cô bạn gái:

- Em phải tự tin lên chứ, Giôn-xy!

- Em không thể! – Giôn-xy thì thào, khi nói khuôn mặt cô trông rất đỗi vô hồn – Em đã nhìn thấy em …

Xiu ngạc nhiên:

- Em nhìn thấy em? Ở đâu?

- Ở trong đoàn người mắc chứng viêm phổi đang sắp hàng trước tiệm bán quan tài …

Giọng Giôn-xy chợt cất cao:

- Rồi sẽ đến lượt em. Một ngày không xa nữa sẽ đến lượt em!

Nhỏ Diệp bất giác thò tay nắm chặt tay anh, run run:

- Rồi cô ấy có chết không hở anh?

- Không! Cô Giôn-xy sẽ không chết đâu!

Quý ròm trấn an em. Nó biết nhỏ Diệp chưa đọc qua truyện này. Năm nay em nó mới học lớp sáu.

Nghe anh nói vậy, nhỏ Diệp thở phào, tươi tỉnh:

- Vậy mà em cứ thấy lo lo.

Rồi nó chợt nghi ngờ:

- Anh nói thật không đấy?

- Thật chứ.

- Anh đã xem qua vở kịch này rồi à?

- Chưa. Nhưng truyện Chiếc lá cuối cùng thì anh đã được học năm lớp tám.

Đến lúc này, nhỏ Diệp mới chịu tin. Nó buông tay anh nó, quay đầu nhìn lên sàn diễn.

Lúc này, sân khấu đã chuyển cảnh. Một bức màn lửng buông xuống che khuất Giôn-xy lẫn chiếc giường. Chỉ còn lại cô Xiu dưới ánh đèn màu. Và thêm một vị bác sĩ vừa bước ra.

- Thế nào hở bác sĩ? – Giọng cô Xiu lo lắng – Liệu bạn tôi có qua khỏi không?

Quý ròm nhớ rõ đoạn này. Vị bác sĩ chắc chắn sẽ nói:

- Bệnh tình của cô ấy có thể nói là mười phần chỉ còn hy vọng được một thôi! – Ông vừa nói vừa vẩy cái cặp sốt cho thủy ngân hạ xuống – Và muốn có được một phần đó thì cô ấy phải có ý muốn sống kia. Cái cung cách con người ta cứ sắp hàng đứng sẵn bên phía anh chủ thầu đám ma làm cho mọi thứ thuốc men đều trở thành vô dụng. Cô bạn nhỏ nhắn của chị yên trí là mình không thể khỏi được. Cô ta có điều gì quan tâm không?

Ý của vị bác sĩ quá rõ. Con người ta chỉ có thể vượt qua hiểm nghèo bằng niềm tin mạnh mẽ, lòng ham sống và cả nghị lực phi thường. Lúc đó,

thuốc men sẽ thừa cơ tiếp sức. Còn khi bản năng sinh tồn đã lụi tắt, khi con người ta chỉ nghĩ đến cái chết thì mọi thần y đều bó tay.

Cô Xiu cũng biết vậy.

Bức màn lửng kéo lên. Cô khẽ bước đến bên giường bạn:

- Giôn-xy!

Giôn-xy nằm quay mặt về phía cửa sổ, tấm khăn trải giường phủ lên người, hầu như không có một gợn.

Xiu tưởng bạn đang ngủ, lại tiếp tục vẽ nốt bức tranh đang dở. Đúng lúc đó, cô bỗng nghe thấy có tiếng thì thầm cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Cô vội chạy tới bên giường.

Trên sân khấu, lúc này Giôn-xy không còn vẻ gì đang thiếp ngủ. Mắt cô mở to. Cô nhìn ra cửa sổ và đếm – đếm ngược:

- Mười hai …

Lát sau, cô lại lẩm bẩm:

- Mười một …

Xiu không biết bạn mình đang đếm gì ngoài cửa sổ. Cô lo lắng nhìn ra: Có gì đặc biệt ngoài đó đâu?

Nhỏ Diệp cũng nhìn ra cửa sổ. Cũng phập phồng lo lắng. Và cũng thắc mắc như cô họa sĩ Xiu. Nó kéo tay Quý ròm:

- Cô Giôn-xy đang đếm gì thế hở anh?

- Đếm những chiếc lá.

Nhỏ Diệp lại nhìn lên sân khấu, lại căng mắt, lần này cố nhìn thật kỹ. Bây giờ thì nó đã thấy bức tường của tòa nhà bên ngoài cửa sổ và mừng rỡ phát hiện trên bức tường cũ kỹ, trống trơn đó đang bò một dây trường xuân già cỗi.

Một dây trường xuân già, già lắm, rễ đã mục nát và sần sùi những mấu, leo lên đến giữa bức tường gạch. Hơi thở lạnh lẽo của mùa thu đã bứt rụng hết lá của nó, chỉ còn lại bộ xương cành, gần như trơ trụi, bám vào những viên gạch vỡ nát.

Tuy chưa đọc qua truyện ngắn nổi tiếng này của O’Henry nhưng cuối cùng nhỏ Diệp cũng đã nhìn thấy sợi dây leo mà truyện mô tả.

Cô Xiu, ngược lại, chẳng thấy gì. Khi cô Giôn-xy đếm đến "sáu" thì cô không nhịn được nữa:

- Gì thế, Giôn-xy?

Cô Giôn-xy mấp máy môi, thực ra cô tự nói với mình đúng hơn là để trả lời cô Xiu:

- Bây giờ chúng rụng mau hơn. Trước đây ba ngày còn có tới gần một trăm. Em đếm nhức cả đầu. Nhưng bây giờ thì thật là dễ. Lại một chiếc nữa. Giờ chỉ còn lại có năm thôi.

Nhỏ Diệp nhìn ra cửa sổ, thấy còn đúng năm chiếc lá trên dây trường xuân thật. Khi nãy số lá rõ ràng nhiều hơn. Người ta làm thế nào để rụng đi những chiếc lá một cách khéo léo như thế nhỉ? Nó tự hỏi, đầy thán phục.

Cô Xiu vẫn chưa hiểu bạn mình đan nói tới chuyện gì. Trán cô nhăn tít:

- Năm gì, Giôn-xy?

- Những chiếc lá. Những chiếc lá trên dây trường xuân. Khi nào chiếc lá cuối cùng rụng thì em cũng sẽ lìa đời.

Cô Xiu ngước mắt nhìn ra bên ngoài. Bây giờ thì cô đã thấy những gì bạn cô thấy. Và đã hiểu những gì bạn cô nghĩ trong đầu. Cho nên cô quay vào:

- Bậy nào! Những chiếc lá là những chiếc lá. Em là em. Chẳng liên quan gì với nhau!

- Chị đừng an ủi em. Liên quan lắm chứ. Em biết điều đó đã ba ngày nay rồi! – Cô Xiu nói, rồi cô yếu ớt nhấc tay lên chỉ ra cửa sổ – Kìa! Lại thêm một chiếc lá rụng nữa kìa! Như vậy là còn bốn chiếc.

- Nhỏ Diệp tự nhiên nghe lành lạnh sống lưng. Mặc dù Quý ròm xác nhận với nó là rốt cuộc cô hoạ sĩ Giôn-xy vẫn sống nhăn nhưng trông cái cảnh cô thiểu não đếm từng chiếc lá rụng như đếm những giọt máu cuối cùng đang rủ nhau lần lượt lìa bỏ cơ thể cô, nó không khỏi sợ hãi.

Ngay cả Quý ròm cũng thế. Cách diễn xuất thần của các diễn viên khiến nó trừng trừng nhìn dây trường xuân trút lá, cảm giác như đang nhìn một con người chuẩn bị trút hơi thở cuối cùng.

Ở trên kia, cô Xiu cũng khẽ rùng mình. Cô tìm cách lái câu chuyện qua đề tài khác:

- Bây giờ chị đi nấu cháo cho em ăn nhé.

- Em không ăn đâu. Em muốn thấy chiếc lá cuối cùng rụng trước khi trời tối. Em đợi mãi đã mệt lắm rồi. Em muốn nhìn thấy lúc em xuôi tay ra đi cùng với nó, chị Xiu à.

Cô Giôn-xy vừa nói từ từ khép mắt. Cô chưa chết đâu. Vì chiếc lá cuối cùng vẫn chưa lìa cành. Cô thiếp ngủ đó thôi.

Chương 3

Màn từ từ khép và cùng lúc đèn trong rạp bật sáng, báo hiệu giờ nghỉ giải lao.

Khán giả không đông, nhưng tất cả đều vỗ tay nhiệt tình.

Nhỏ Diệp quay sang Quý ròm:

- Hay quá anh hả?

Vừa buột miệng, nhỏ Diệp chợt nhận ra ngay sai lầm của mình. Anh nó chúa ghét kịch. Hôm nay anh nó chịu đi với nói là vì không dám cãi lời mẹ. Lẽ ra, nó nên làm thinh. Đằng này, nó hào hứng quá, thành ra bộp chộp. Hỏi kiểu đó chẳng khác nào trêu người anh nó, chọc cho anh nó ngoác miệng chê bai, bài xích kịch nghệ.

Cho nên hỏi xong, nhỏ Diệp giật mình lấm lét quay mặt đi chỗ khác.

Nào ngờ anh nó làm nó ngạc nhiên quá. Không những không chê bai, Quý ròm còn mau mắn gật đầu:

- Ừ, hay ghê!

Rồi trước cặp mắt trố lên của nhỏ em, Quý ròm tiếp tục cảm khái:

- Tao đã biết trước cốt truyện rồi mà xem vẫn thấy hồi hộp.

- Cô Giôn-xy đóng cứ như sắp chết đến nơi! – Nhỏ Diệp hớn hở bình luận – Xem cứ lo lo là!

- Cô Hồng Hạnh đóng vai cô Giôn-xy chứ không phải cô Giôn-xy đóng! – Quý ròm chỉnh em.

- Em quên! – Nhỏ Diệp lớn lên, rồi tiếp – Cả cô Xiu, à quên, cả cô Thu Hà đóng cũng hay.

Quý ròm định nói "Vai bác sĩ cũng hay" nhưng tự nhiên nó thấy ngường ngượng. Mới trước đây một tiếng đồng hồ nó còn tuyên bố kịch cọt là thứ đáng chán nhất trên đời, nay bỗng dưng quay ngoắt 180 khen nức nở, nó sợ sẽ cười vào mũi nó.

Vì vậy mà rốt cuộc Quý ròm đã nín thinh. Nó quay đầu nhìn về phía phòng giải khát đang lố nhố người, hỏi lắng:

- Mày khát nước không? Tao lại đằng kia mua hai bịch xá xị nghen?

Nhỏ Diệp lắc đầu:

- Em không khát. Anh mua một bịch thôi.

- May không uống, tao cũng không uống!

Quý ròm nói. Và nó ngồi yên tại chỗ, đưa mắt tò mò ngắm người qua kẻ lại.

Nhỏ Diệp cũng ngồi làm thinh bên cạnh. Nó đang say sưa hồi tưởng lại những cảnh đã xem. Rồi chắc lưỡi một mình:

- Hay thật!

Quý ròm quay qua:

- Gì hở mày?

- À, không! – Nhỏ Diệp bối rối nói trở đi – Bây giờ em lại thấy khát nước.

Quý ròm ngoảnh nhìn lên sân khấu:

- Giờ thì chịu thôi. Người ta sắp diễn rồi …

Quý ròm nói chưa dứt câu, tiếng người xướng ngôn viên thình lình cất lên:

- Màn hai sắp bắt đầu. Xin bà con cô bác ổn định chỗ ngồi.

Tiếng ghế lách cách đồng loạt vang lên do những khán giả đang lảng vảng ở phòng giải khát vội vã trở về chỗ.

Đèn trong khán phòng tắt ngóm và bức màn nhung chậm rãi tách sang hai bên.

Nhỏ Diệp đụng khẽ vào tay anh nó:

- Lâu như thế, giờ này chắc chẳng còn chiếc nào.

- Gì cơ?

- Những chiếc lá trường xuân. Em nghĩ chắc đã rụng sạch rồi.

- Quý ròm mỉm cười trong bóng tối.

- Mày cứ xem thì biết.

Lúc này, dưới thứ ánh sáng đỏ quạch của sân khấu, khán giả nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ngất ngưỡng trên một chiếc ghế thấp.

Và khi ánh sáng chuyển sang màu trắng và sáng dần lên, người đàn ông hiện rõ là một ông già nhỏ thó khoảng sáu mươi tuổi, tóc râu loàn xoàn, mặt

đỏ gay vì rượu, trên tay vẫn còn cầm một cái chai chứa thứ nước màu đỏ, chả biết là rang hay rum, chỉ còn phân nửa.

Quý ròm biết ngay đó là họa sĩ Be-man.

Họa sĩ Be-man là người thất bại trong nghệ thuật. Cụ luôn luôn nuôi ý định về một bức tranh kiệt tác, nhưng chưa bao giờ bắt đầu cả. Bao năm nay cụ chẳng vẽ được gì, ngoài việc thỉnh thoảng bôi bác một bức cho ngành buôn bán hay quảng cáo. Cụ kiếm được chút ít bằng cách ngồi làm mẫu cho các họa sĩ trẻ cùng ở khu đó vốn không đủ tiền thuê nổi một người mẫu chuyên nghiệp. Cụ rất yêu mến Giôn-xy và Xiu, tự coi mình là con chó xồm lớn chuyên gác cửa bảo vệ hai nữ nghệ sĩ trẻ ở phòng vẽ tầng trên.

Xiu bước vào, bắt gặp cụ Be-man nồng nặc mùi rượu, đang ngồi nhâm nhi bên cạnh tấm vải trống trơn trên chiếc giá vẽ từ hai mươi lăm năm nay vẫn cứ chờ đợi mãi nét vẽ đầu tiên của bức tranh kiệt tác:

- Chào cụ.

Cụ Be-man ngước đôi mắt lờ đờ:

- A, cô Xiu. Hôm nay, tôi phải bắt đầu làm người mẫu cho cô về lão thợ mỏ đó rồi ư?

- Cháu đến gặp cụ về chuyện của Giôn-xy.

- Giôn-xy làm sao?

- Giôn-xy bị sưng phổi đã mấy ngày nay.

Cụ Be-man đứng bật dậy, giọng lo lắng, đôi mắt nửa khép bỗng quắc lên:

- Trời đất! Sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết? Thế bác sĩ đã đến chưa?

- Đã đến rồi ạ.

Họa sĩ Be-man bứt bứt chòm râu rậm, hùng hổ như sắp sửa nhổ phàng đi. Cụ quát như sấm:

- Cái thằng khốn kiếp đó, hắn không chừa một ai! Quả là đồ vô lương tâm, tàn nhẫn, ích kỷ, thối tha, bẩn thỉu.

Cụ Be-man nguyền rủa một tràng, toàn những từ nặng nề cô Xiu giật bắn. Cô ngơ ngác hỏi:

- Cụ nói ai cơ? Ông bác sĩ ấy ư?

- Bác sĩ thì dây gì vào đây! – Cụ Be-man phẩy phẩy tay, như để đuổi ông bác sĩ vô hình nào đó đi khỏi câu chuyện của mình – Ta đang nói đến cái

lão viêm phổi. Cô Giôn-xy nhỏ bé dường kia, yếu ớt dường kia, đâu có phải đối thủ xứng tay với hắn, thế mà hắn vẫn không tha. Hừ, một tên bợm già khốn kiếp!

Từ bứt râu, cụ Be-man chuyển sang vò râu, và gầm ghè:

- Chà, nếu tên bợm đó gặp phải tay ta …

Có vẻ như cụ Be-man sắp sửa tuyên chiến với kẻ thù. Trông cụ hăng lắm. Nhưng đang nói nửa chừng, sực nhớ có chuyện còn quan trọng hơn chuyện mắng nhiếc và thách đấu với tên bợm già kia, cụ đột ngột rẽ ngang:

- Thế Giôn-xy đã uống thuốc rồi chứ?

- Dạ, uống rồi.

- Thế có nghĩa là cổ sắp bình phục rồi phải không cô Xiu? – Giọng cụ Be-man khấp khởi.

- Chưa ạ. Xem chừng còn nặng hơn, thưa cụ! – Cô Xiu đáp bằng giọng rầu rầu.

- Sao lại như thế được!

Cụ Be-man hét lên. Cụ vung tay ném mạnh chai rượu uống dở vào góc nhà vỡ tan. Một tiếng "xoảng" chát chúa vang lên, những mảnh thuỷ tinh vụn tung toé giữa lênh láng nước và giữa mùi rượu bốc lên nồng nặc.

Cô Xiu lùi lại một bước. Nhưng cô không tỏ ra hoảng hốt hay sợ hải, vẻ như cô đã quen với những hành vi bất thường của cụ Be-man. Trong lúc đó cụ Be-man vẫn chưa hết bực bội. Cụ thu nắm đấm, răng nghiến kèn kẹt. Cụ đấm một phát vào khoảng không, lặp lại câu vừa rồi một cách giận dữ:

- Sao lại như thế được! Không thể như thế được, cô Xiu à.

Hoạ sĩ Be-man do diễn viên Văn Vui thủ vai sống động một cách thẳn tình. Chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi, vẻ mặt, dáng điệu, giọng nói liên tiếp thay đổi từ uể ải, ngạc nhiên đến âu lo, hy vọng, rồi chuyển qua nhiều bộ mặt trong một một bộ mặt, nhiều con người trong một con người.

Đến mức khán giả bình dân của rạp Cao Đồng Hưng vốn quen tán thưởng nghệ sĩ bằng cách vỗ tay rầm rộ cũng quên mất thói quen ồn ào đó. Họ nín thở. Họ lặng người đi trước tâm trạng chuyển biến liên tục của người họa sĩ già trên sàn diễn.

Đến mức Quý ròm phải buột miệng tấm tắc bên tai nhỏ em:

- Diễn viên đóng hay quá!

- Ừ, hay ghê!

- Nhỏ Diệp vui vẻ đáp. Bây giờ nó không ngạc nhiên về lời khen tặng của anh nó nữa. Nó biết, anh nó đã bị đoàn kịch Vàm Cỏ chinh phục.

- Diễn viên đó tên gì hở mày? – Quý ròm tặc lưỡi – Khi nãy có giới thiệu mà tao quên mất.

- Tên là Văn Vui.

Nhỏ Diệp đáp bằng giọng hãnh diện, chứng tỏ là rất ít khi anh nó nhờ cậy đến trí nhớ của nó.

- Văn Vui đóng hay tuyệt, mày há? – Quý ròm lại nói.

Và nhỏ Diệp lại nhanh nhẩu hùa theo:

- Ừ, tuyệt hay!

Cô Xiu liền kể cho cụ Be-man nghe ý nghĩ kỳ quặc của Giôn-xy và nói cho cụ biết cô lo lắng như thế nào về điều đó. Rằng Giôn-xy yếu đuối và mảnh mai như một chiếc lá, quả thật, rất có thể sẽ bay đi mất, khi mới rằng buộc mong manh giữa cô ấy với trần gian này suy yếu.

Nghe xong câu chuyện, cụ Be-man lập tức ngẩu mắt lên:

- Sao? Trên đời này lại có chuyện nghếch đến thế sao? Cô bé Giôn-xy muốn chết chỉ vì một cọng dây leo vớ vẩn nào đó rụng hết lá ư?

- Dạ.

Cô Xiu rụt rè đáp, giọng lí nhí như thế chính cô có lỗi trong chuyện này.

Cụ Be-man lắc đầu:

- Thật ngớ ngẩn! Ta sống tới từng này tuổi, chưa hề nghe qua một câu chuyện như thế bao giờ! Những chiếc lá! Hừ, những chiếc lá thì liên quan gì ở đây kia chứ!

Thình lình cụ chỉ tay vào cô Xiu:

- Thế còn cô! Cô làm gì mà lại để cho những thứ kỳ quái đó len vào đầu óc của cổ?

- Em nó ốm nặng và yếu lắm! – Cô Xiu thở dài – Có lẽ cơn sốt đã làm cho đầu óc Giôn-xy trở nên bệnh hoạn.

Cụ Be-man chồm tới. Cụ nắm cổ tay cô Xiu, lôi xềnh xệch ra cửa, trông cụ lúc này khỏe mạnh không khác gì một chàng thanh niên:

- Đi! Đi ngay lên phòng của cô! Tôi phải nhìn qua cái dây leo chết tiệc đó, xem thử nó ra làm sao!

Trước khi cả hai khuất khỏi cánh gà sân khấu, khán giả còn nghe cụ Be-man làu bàu:

- Khu này không phải là chỗ cho một con người tốt như cô Giôn-xy nằm. Một ngày kia tôi sẽ vẽ một tác phẩm kiệt xuất và tất cả chúng ta sẽ đi khỏi nơi đây.

Cụ Be-man nói câu đó với cô Xiu. Vì thế, một cách tự nhiên, cụ quay mặt về phía cô.

Cô Xiu đi phía ngoài. Cụ Be-man quay về phía cô cũng tức là quay về phía khán giả. Đó là điều đương nhiên.

Là điều đương nhiên cho nên mọi người đều thấy bình thường. Ngay Quý ròm cũng không thấy gì khác lạ. Trừ nhỏ Diệp.

Nhỏ Diệp kêu khẽ:

- Cụ Be-man đang nhìn mình kìa!

Quý ròm giật mình, cố mở căng mắt. Nhưng nó chẳng thấy gì cả. Cụ Be-man đã lôi cô Xiu vào bên trong.

- Gì thế hở mày? – Quý ròm liếc nhỏ em.

Giọng nhỏ Diệp chưa hết phấn khích:

- Em thấy cụ Be-man nhình chằm chặp chỗ anh và em ngồi.

Quý ròm nhún vai:

- Mày chỉ giỏi tưởng tượng!

- Em không tưởng tượng! – Nhỏ Diệp tự ái cãi lại, mặt nó đỏ lên nhưng Quý ròm không nhìn thấy – Rõ ràng trước khi rời khỏi sân khấu cụ Be-man đã nhìn về phía này. Nhìn một chút thôi nhưng đích xác là có nhìn.

- Đó là mày cảm giác thế thôi! – Quý ròm giải thích với vẻ hiểu biết, nghe cái giọng của nó thì cứ như chính nó chứ không phải cụ Be-man vừa nhìn xuống khán phòng – Khi diễn viên từ trên sàn diễn nhìn xuống, thường họ nhìn bao quát và chẳng thấy ai cụ thể, nhưng khán giả nào cũng hân hoan tưởng rằng diễn viên đó đang nhìn mình …

Nhỏ Diệp không phải là đứa ương bướng quá mức. Nó biết những điều anh nó nói không phải hoàn toàn vô lý. Cho nên nó sa sầm mặt, cố cắn chặt

môi để khỏi phản ứng trước sự chế giễu mà nó cảm nhận được trong giọng điệu quả quyết của anh nó.

Bức màn lửng giữa sân khấu lại cuốn lên, để lộ ra chiếc giường sắt màu trắng. Trên chiếc giường đó, cô Giôn-xy vẫn đang thiếp trong giấc ngủ mê mệt.

Bên ngoài cửa sổ, mưa trút xuống, kèm theo cả tuyết. Trên sợi dây trường xuân già cỗi chỉ còn vỏn vẻ một chiếc lá cuối cùng.

Cô Xiu chỉ tay ra ngoài cửa sổ:

- Nó đấy.

Cụ Be-man nhìn chiếc lá lẻ loi bám hờ hửng trên sợi dây leo, run bắn bật mỗi khi gió thổi qua.

Lâu thật lâu, cụ Be-man không nói một tiếng nào, mắt dán chặt vào chiếc lá bên ngoài.

Cuối cùng, cụ khoát tay làm một cử chỉ mơ hồ:

- Cô buông rèm xuống đi, cô Xiu!

Cô Xiu bước lại,với tay thả bức mành mành xuống. Trong nháy mắt, khung cửa sổ bị che kín.

Cô Xiu quay lại cụ Be-man, giọng lo âu:

- Sáng mai khi thức dậy, thế nào Giôn-xy cũng kêu cháu vén rèm lên. Và chắc chắn lúc đó …

Cô Xiu bỏ lửng câu nói. Nhưng cụ Be-man vẫn hiểu được những gì cô Xiu chưa nói hết, chính xác là không dám nói hết.

Cụ nhìn về phía khung cửa sổ đã buông rèm, tặc lưỡi:

- Ừ, mưa gió suốt đêm thế này …

Cô Xiu rầu rĩ:

- Tính mệnh chiếc lá thật là mong manh.

Chẳng ai dùng chữ tính mệng để nói về một chiếc lá, dù đó là chiếc lá sắp lìa cành. Rõ là cô Xiu muốn nói đến cô Giôn-xy đang nằm rũ đằng kia.

Cụ Be-man hiểu điều đó. Quý ròm và nhỏ Diệp hiểu điều đó. Các khán giả khác cũng đều hiểu điều đó. Cho nên lúc này cả khán phòng im phắt. Im đến nỗi, nếu ai có đôi tai thính như tác giả, sẽ nghe rõ tiếng những trái tim đang đập binh binh.

Chương 4

Trong khi vở kịch chuyển cảnh, nhỏ Diệp có cảm giác ai đang đốt lửa dưới chỗ ngồi của mình. Nó liên tục nhấp nhổm:

- Có thật là cô Giôn-xy không chết không hở anh?

- Thật mà.

- Thế chiếc lá không rụng sao?

- Rụng.

- Em không tin. Nếu chiếc lá rụng thì cô Giôn-xy cũng sẽ không sống nữa. Cổ đã nhất quyết như vậy rồi.

- Ừ.

Quý ròm ớm ờ đáp. Tiếng "ừ" của nó chẳng có ý nghĩa gì cả, không ra tán tán thành cũng không ra phản đối. Cho nên khuỷu tay nó lập tức bị nhỏ Diệp nắm chặt.

Nhỏ Diệp không nắm suông. Nó giật giật, lay lay:

- Ừ là sao?

- Là đúng như mày nói, cô Giôn-xy khăng khăng đòi chết theo chiếc lá.

Quý ròm không trả lời còn đỡ. Nó càng nói, nhỏ Diệp càng méo xệch miệng. Nhưng nhỏ Diệp không có thì giờ để phụng phịu. Trên sân khấu ánh sáng tự dưng mờ hẳn đi và trong cảnh nhá nhem đó thình lình nổi lên tiếng, gió rít, rồi tiếng mưa rơi lộp độp, tiếng những vụn tuyết quất rào rào vào cửa sổ.

Nhỏ Diệp biết đó là màn đêm và nó mở to mắt khi phát hiện một bóng người nhỏ thô đang co ro bước ra khỏi cửa, dọ dẫm trong mưa.

Một tay ôm cọ và bảng màu, tay kia cầm cây đèn bão, con người bí mật đó dường như không sợ gió rét. Ánh đèn bão trong tay hắt lên mớ râu tóc loăn xoăn cho biết đó là cụ Be-man và trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn, nhỏ Diệp ngạc nhiên thấy trên vai cụ còn có một cái thang.

- Cụ Be-man vác thang đi đâu vậy kìa?

Nhỏ Diệp thì thầm, như đang tự hỏi. Nhưng rồi thấy nếu mình tự hỏi thì mình không tài nào trả lời được, nhỏ Diệp quay sang bên cạnh:

- Cụ Be-man làm gì thế hở anh?

- Mày nhìn thì biết! – Quý ròm gọn lõn.

Nhỏ Diệp chán quá, lại nhướn mắt nhìn xuyên qua màn đêm và màn mưa.

Nhưng ánh sáng trên sân khấu mỗi lúc một mờ dần, cụ Be-man chỉ còn là một chiếc bóng nhấp nhoáng.

Chắc chắn cụ đang làm gì đó, nhỏ Diệp biết thế, nhưng làm gì thì nó không trông rõ, cũng không đoán ra.

Khi ánh sáng bừng lên thì tiếng gió mưa đã tắt, cụ Be-man cũng không còn trên sân khấu. Thay vào đó là căn phòng của hai nữa họa sĩ trẻ.

Cô Giôn-xy vẫn nằm đằng giường, đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn về phía cửa sổ, thều thào nói:

- Trời sáng rồi. Chị kéo tấm rèm che lên giùm em đi!

Xiu làm theo một cách chán nản. Nhưng ô kìa, sau trận mưa vùi dập và những cơn gió phủ phàng kéo dài cả một đêm, tưởng chừng như không bao giờ dứt, vẫn còn một chiếc lá trường xuân bám trên bức tường gạch. Đó là chiếc lá cuối cùng trên cây. Tuy gần cuống lá vẫn giữ màu xanh thẫm, nhưng rìa là hình răng cưa đã nhuốm màu vàng úa, dù vậy chiếc lá dũng cảm vẫn bám vào cành.

Giôn-xy nằm nhìn chiếc lá hồi lâu. Rồi cô gọi Xiu đang quậy món cháo gà trên lò hơi đốt:

- Em thật là một con bé hư, chị Xiu ạ. Có một cái gì đó đã làm cho chiếc lá cuối cùng vẫn còn đấy để em thấy rằng mình đã tệ như thế nào. Muốn chết đúng là có tội. Để em ngồi dậy xem chị nấu nướng nha!

Nhỏ Diệp kinh ngạc không kém gì Giôn-xy. Nó reo khẽ, người ngứa ngáy vì cố kềm tiếng vỗ tay:

- Hay quá! Vẫn còn một chiếc lá!

Buổi chiều, bác sĩ tới và khi ông ra về. Xiu theo ông ra hành lang.

- Cô Giôn-xy đỡ được năm phần mười rồi! – Bác sĩ nói và cảm thấy bàn tay mảnh dẻ run rẩy của Xiu – Bây giờ tôi phải xuống dưới nhà thăm một bệnh nhân khác. Tên cụ là Be-man, hình như cũng là một hoạ sĩ gì gì đó. Cũng lại chứng sưng phổi. Ông cụ già yếu, bệnh tình nguy kịch, chả có hy vọng gì.

Hôm sau, bác sĩ bảo Xiu:

- Cô Giôn-xy đã thoát khỏi nguy hiểm rồi! Chị đã thắng!

Nhỏ Diệp có cảm tưởng vị bác sĩ đang nói với nó. Trong một thoáng, nó nhận ra nụ cười đang nở trên môi mình. Nỗi phập phồng trước số phận của cô Giôn-xy đeo đẳng nó từ nãy đến giờ bỗng tan biến, thay vào đó là nỗi hân hoan nhẹ nhõm. Nó cười lặng lẽ trong bóng tối như thế có đến một lúc lâu.

Và buổi chiều hôm đó, Xiu tới bên giường Giôn-xy đang nằm và đang vui vẻ đan một chiếc khăn quàng len màu xanh thẫm. Xiu ôm lấy cả người Giôn-xy lẫn những chiếc gối:

- Chị có câu chuyện muốn nói với em. Hôm nay cụ Be-man đã chết vì sưng phổi ở bệnh viện rồi. Cụ ấy ốm chỉ có hai ngày. Buổi sáng ngày thứ nhất, bác gác cổng thấy cụ ấy ốm nặng trong căn phòng của cụ ở tầng dưới. Giày và áo quần của cụ ướt sũng và lạnh buốt. Mọi người không ai hiểu được cụ đã đi đâu trong một đêm khủng khiếp như thế, nhưng rồi họ tìm thấy một chiếc đèn bão vẫn còn cháy sáng và một chiếc thang đã bị lôi ra khỏi chỗ để của nó, vài chiếc bút lông rơi vụng vãi và một bảng màu xanh vàng pha trộn lẫn lộn, và em ạ, hãy nhìn ra ngoài cửa sổ kia, hãy nhìn chiếc lá trường xuân cuối cùng ở trên tường. Em có tự hỏi tại sao chẳng bao giờ nó rung rinh hoặc lay động khi có gió thổi không?

Nói đến đây, cô Xui ngừng lại khiến không chỉ nhỏ Diệp mà tất cả khán giả, à quên, không tín Quý ròm, đều tự động chồm tới trước để cố nghe cho rõ …

- Ồ, em thân yêu, đó chính là tác phẩm của cụ Be-man đấy. Cụ vẽ nó vào cái đêm mà chiếc lá cuối cùng đã rụng.

Ở dưới khán phòng dậy lên những tiếng xuýt xoa kinh ngạc và thương cảm. Và ở bên cạnh Quý ròm, đôi mắt nhỏ Diệp bỗng nhòe đi.

Phần kết, vở kịch gần như giữ nguyên lời thoại trong truyện. Nhưng đoạn sau đây thì Quý ròm biết chắc là đã được thêm vô.

Cô Xiu vuốt tóc bạn mình, giọng trở nên bâng khuâng:

- Có lẽ đó là bức tranh ý nghĩa nhất trong cuộc đời cầm cọ của cụ Be-man, là kiệt tác mà cụ đã chờ đợi hai mươi lăm năm nay …

Khi cô Xiu nói câu cuối cùng, cũng là lúc bức màng nhung từ từ khép lại.

Khán giả bên dưới lặng thinh, như chưa thoát ra khỏi sự ám ảnh của vở kịch. Không ai nhỏm dậy khỏi chỗ, dù màn đã khép. Mọi người đang chìm sâu trong ghế, nói chính xác hơn, đang chìm sâu trong tâm trạng của mình.

Chỉ khi bức màng nhung đột ngột được kéo sang hai bên lần nữa và tất cả các diễn viên tham gia vỡ kịch: Văn Vui, Thu Hà, Hồng Hạnh, Hồng Minh, vẫn còn trong hình dạng của cụ Be-man, cô Xiu, cô Giôn-xy và người bác sĩ, đứng sắp hàng ngang trên sân khấu cúi đầu chào khán giả thì mọi người như bừng tĩnh và ngay lập tức những tráng pháo tay thì nhau bùng nổ.

Nghe những tiếng vỗ tay rào rào vang dội và kéo dài kia, anh em Quý ròm có cảm tưởng rạp đang đầy kín người xem chứ không phải thưa thớt như tụi nó nhìn thấy.

Nhỏ Diệp vừa vỗ tay vừa chăm chú nhìn các nghệ sĩ bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Bất chợt, trong một thoáng,nó bắt gặp cụ Be-man đang nhìn nó.

Nó định mở miệng cười với cụ nhưng những lời giải thích của Quý ròm chợt hiện lên trong đầu làm nó gạt bỏ ngay ý định đó. Không phải cụ Be-man đang nhìn mình, nhỏ Diệp thì thầm, cụ đang nhìn bao quát, cụ đang nhìn đám đông chứ không nhìn một người cụ thể nào.

Nhưng cụ Be-man vẻ như không dời mắt khỏi nó. Nhỏ Diệp chớp mắt hai ba cái, ngạc nhiên thấy cụ vẫn chưa nhìn đi chỗ khác. Nhỏ Diệp ngồi ở hàng ghế trên cùng nên khoảng cách giữa nó và cụ Be-man khá gần. Đích thị cụ Be-man đang nhìn chằm chằm về phía nó và anh nó ngồi. Thậm chí, có một lúc nó có cảm giác cụ Be-man khẽ mỉm cười với nó.

Nhỏ Diệp không dám nói điều đó với Quý ròm, sợ anh mình lại chế giễu. Nó đang định mỉm cười với cụ thì bức màn nhung từ từ khép và lúc này cụ Be-man đang một lần nữa cúi gặp người xuống chào khán giả trước khi cùng các diễn viên khác khuất hẳn đằng sau bức màng.

Những tràng vỗ tay từ dưới khán phòng lại vang lên, lần này mọi người vừa vỗ tay vừa lục đục đứng lên khỏi chỗ ngồi, nối đuôi nhau lần bước ra cửa.

Quý ròm đập lên cánh tay nhỏ Diệp:

- Đi!

Hai anh em dọ dẫm dọc lối đi giữa hai hàng ghế.

Nhỏ Diệp bám tay anh, trầm trồ:

- Hay ghê anh há?

Nhỏ Diệp khen "hay ghê" lần này không biết là lần thứ mấy.

- Ừ.

- Ba mẹ không đi xem, tiếc quá!

Quý ròm cười:

- Nếu ba mẹ đi xem thì tao và mày làm sao biết được đoàn kịch Vàm Cỏ diễn hay đến vậy.

- Ờ há.

Nhỏ Diệp lỏn lẻn.

Và ngay sau lõn lẽn và kinh ngạc, vì lúc đó nó chợt phát hiện Quý ròm không tiến ra cửa mà đi ngược về phía trong:

- Anh đi đâu vậy?

Nhỏ Diệp dòm dáo dác, bắt gặp những dòng chữ gentlemen và ladies cháy đỏ trên những cánh cửa hai bên khán phòng, liền "à" lên với vẻ hiểu biết:

- Anh đi vệ sinh hở?

- Không! Tạo định lẻn ra hậu trường phía sau chơi.

Quý ròm đáp, và nó quay lại kéo tay em nó:

- Đi với tao!

Bụng nơm nớp, nhỏ Diệp tất tả bước theo. Nhưng mới đi chửng vài ba bước, nó không kềm được, lại buộc miệng hỏi:

- Đằng đó có gì mà chơi?

- Đi xem mặt nghệ sĩ.

Vừa đáp Quý ròm vừa háo hức đặt chân bục cầu thang dẫn lên sàn diễn.

Nhoáng một cái, nó và nhỏ Diệp đã đứng trước bức màng buông rủ bên cánh gà sân khấu.

Quý ròm hồi hộp nhìn bức màn một hồi rồi dè dặt đưa tay vén lên.

Ngay lúc đó, nó và nhỏ Diệp không hề hay biết ở bên dưới, trong một khán phòng khuất tối, có hai cặp mắt đang quan sát tụi nó.

Khi Quý ròm và nhỏ Diệp khuất sau cánh gà, hai cặp mắt đó quay sang nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Tụi nó đi đâu thế nhỉ?

- Chẳng lẽ con mình đã biết cả rồi ư?

Chương 5

Hậu trường là một căn phòng dài hình chữ nhật. Trong căn phòng không lấy gì làm rộng rãi đó, chật ních những đồ lễ hoá trang, những đạo cụ sân khấu, thứ kê sát tường, thứ treo lủng lẳng trên những sợi dây chằng chi chít trên trần nhà, có những thứ chất đống bề bộn trong góc.

Giữa mớ ngổn ngang đó là một chiếc mặt bàn chạy dọc tường, được cất vào vách bằng những giá đỡ hình thước thợ, có gắn những tấm gương cách quãng nhau.

Lúc Quý ròm và nhỏ Diệp vào tới bên trong, sau khi phải xông qua ba bốn lớp màn bùng nhùng ở chỗ cánh gà, thì trước mỗi tấm gương đã có người ngồi.

Đó chính là các diễn viên vừa tham gia vở kịch Chiếc lá cuối cùng. Họ ngồi trước gương đang tẩy xóa son phấn và khoan khoái gỡ bỏ những chòm râu, những bộ tóc giả.

Một nhân viên hậu đài trông thấy Quý ròm và nhỏ Diệp lấp ló chỗ cửa ra vào. Anh ta trố mắt lên, nhạc nhiên bước lại:

- Các cháu đi đâu vậy?

Nhỏ Diệp hoảng hốt bước lui một bước, nấp sau lưng anh nó.

Quý ròm khá hơn một chút. Nó xoắn hay bàn tay, ấp úng đáp:

- Dạ, tụi cháu muốn đi xem … xem …

- Trời đất! – Cặp lông mày sâu róm của anh nhân viên trợn ngược lên – Xem là xem lúc nãy, lúc nghệ sĩ đang diễn ngoài kia, chứ bây giờ có gì mà xem!

Rồi anh ta xua tay:

- Thôi, cách cháu ra ngoài đi! Còn để các nghệ sĩ nghĩ ngơi nữa chứ!

Cặp mắt Quý ròm cụp xuống. Nó ngượng quá, chẳng biết làm gì hơn là quay mình thất thểu đi ra. Lẽo đẽ phía sau là nhỏ Diệp, mặt mày tiu nghỉu đến tội. Hai đứa lúc này thật chẳng khác hai con mèo ướt chút xíu nào.

- Hai cháu ơi, đợi đã!

Một giọng nói bất thần vang lên. Chưa quay lại, Quý ròm và nhỏ Diệp đã nhận ngay ra giọng nói của cụ Be-man, mặc dù gọng cụ lúc này nghe trẻ

trung hơn khi cụ đứng trên sân khấu.

Hai đứa mừng rỡ quay người lại, thấy cụ Be-man đang nói với anh nhân viên hậu đài:

- Anh cứ để bọn trẻ vào. Bọn chúng muốn gặp gỡ nghệ sĩ đó mà.

Rồi cụ đưa tay ngoắt Quý ròm và nhỏ Diệp, niềm nở:

- Lại đây, các cháu!

Quý ròm và nhỏ Diệp ríu rít bước lại, ngượng ngập trước ánh mắt của những người trong phòng đang đổ dồn vào tụi nó.

Diễn viên Văn Vui bây giờ đã gỡ mái tóc giả khỏi đầu. Nhưng bởi vì chòm râu bạc loăn xoăn vẫn còn quanh cằm và những nếp nhăn trên mặt vẫn chưa kịp tẩy xóa, nghệ sĩ tài hoa này vẫn còn mang cái dung mạo khốn khổ của cụ Be-man.

Quý ròm và nhỏ Diệp dĩ nhiên biết rõ người đang ở trước mặt mình là ai. Nhưng lạ lùng làm sao, tụi nói vẫn có cảm tưởng tụi nó đang trò truyện với chính cụ họa sĩ Be-man trong vở kịch vừa xem và tụi nó lấy làm thích thú về điều đó.

- Ông ơi, ông diễn kịch hay quá!

Nhỏ Diệp rụt rè lên tiếng. Nó khen cụ Be-man nhưng không biết có gì thất thố hay không nên giọng nó có phần hồi hộp.

Và nó yên tâm khi thấy cụ Be-man mỉm cười hiền hậu:

- Cảm ơn cháu. Nhưng hôm nay bị mệt nên ông diễn chưa thật hay lắm đâu.

Diễn viên Văn Vui nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt vui vẻ, cố ý đáp lại cũng bằng giọng già nua của cụ Be-man. Người nghệ sĩ biết bọn trẻ thích như vậy.

Quý ròm khụt khịt mũi:

- Cháu thấy ông diễn đến tuyệt vời.

Nhỏ Diệp liếc mắt qua cá nghệ sĩ lúc này đã quay vào các tầm gương gắn trên vách, hít hà:

- Các cô chú kia đóng cũng hay lắm, ông ạ.

Cụ Be-man gật gù:

- Ừ, đó là những nghệ sĩ tài năng.

Rồi cụ nhìn chăm chăm vào mặt hai đứa trẻ:

- Khi nãy các cháu ngồi ở hàng ghế đầu phải không?

- Dạ phải! – Nhỏ Diệp sáng mắt, sung sướng – Khi nãy ông có nhìn thấy tụi cháu hở ông?

- Ừ

Nhỏ Diệp kín đáo huých cùi chỏ vào hông Quý ròm, như muốn nói "Thấy chưa! Thế mà anh bảo là em giỏi tưởng tượng!"

Cụ Be-man lại hỏi:

- Không có người lớn đi cùng các cháu à?

- Không, ông ạ! – Nhỏ Diệp mau mắn giải thích – Ba mẹ cháu có một cặp vé mời nhưng ba mẹ cháu bận công chuyện không đi được. Thế là cháu rủ anh cháu đi!

Nhỏ Diệp đang hào hứng nên không nhận thấy nét buồn thoáng gợn trên mặt nhăn nheo của cụ Be-man. Nó tiếp tục nói với vẻ hăm hở:

- Ông biết không, xưa nay anh cháu chúa ghét kịch. Anh cháu chỉ mê xiếc và ảo thuật thôi. Thế mà hôm nay xem ông và các cô chú kia diễn, anh cháu cứ trầm trồ mãi.

Quý ròm không ngờ nhỏ Diệp hăng máu đến mức lôi tuốt tuột bí mật của nó ra. Nó không dám nhìn cụ Be-man, gãi đầu ngượng ngập:

- Đó là trước đây …

Cụ Be-man dường như không nghe Quý ròm phân trần. Ánh mắt thoáng chốc trở nên xa xâm, cụ nói giọng trầm trầm:

- Cuộc sống càng ngày càng thay đổi, kéo theo sự thay đổi thói quen thưởng thức nghệ thuật công chúng. Sân khấu một thời là nghệ thuật độc tôn, nay phải đương đầu với nhiều loại hình hấp dẫn khác …

Anh em Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn nhau, không rõ có phải cụ Be-man đang nói chuyện với tụi nó hay không.

- Nhưng những nghệ sẽ chân chính gắn bó với nghệ thuật không phải vì tiền tài, cũng không phải vì danh vọng. Xưa nay những nghệ sĩ chân chính sống chết với nghề chủ yếu vì lòng yêu nghề, vì niềm đam mê cháy bỏng đối với nghệ thuật. Có một ngọn lửa cháy không nguôi trong tim họ. Ngọn lửa đó, tiếc thay người ngoại đạo ít khi nhìn thấy …

Cụ Be-man vẫn mãi mê với những ý tưởng trong đầu mình. Và đến lúc này thì Quý ròm và nhỏ Diệp tin chắc cụ không đinh tâm trò truyện với chúng. Vì vậy, hai đưa đứng lặng thinh nhìn ngắm người nghệ sĩ bằng đôi mắt mở to, vừa hiếu kỳ lại vừa bối rối.

Trong khi Quý ròm và nhỏ Diệp không biết làm gì trong hoàn cảnh bất ngờ này, một tiếng động khẽ ở bàn hóa trang đã kịp thời đánh thức cụ Be-man khỏi giấc mơ miên man của mình.

Cụ choàng tỉnh, chớp chớp mắt nhìn hai khán giả hâm mộ tí hon đang đứng thuôn mặt, lúng túng nói:

- À … ờ … Chậc, tự nhiên ông lại đọc "diễn văn" trước mặt các cháu …

Nhỏ Diệp nhoẻn miệng cười:

- Không sao, ông ạ.

Cụ đưa tay xoa đầu nhỏ Diệp, giọng trìu mến:

- Cháu ngoan lắm. Ờ, nãy giờ ông quên hỏi các cháu tên gì, học lớp mấy rồi?

Nhỏ Diệp liền thoáng:

- Cháu tên Diệp, năm nay học lớp sáu. Còn anh cháu tên Quý, học lớp chín.

Rồi nó cao hứng khoe:

- Anh cháu là "thần đồng toán" của nhà trường đấy ông ạ.

Cú quảng cáo bất ngờ của nhỏ em làm Quý ròm ngượng đỏ mặt. Cụ Be-man chưa kịp tấm tắc, nó đã rối rít xua tay:

- Không có đâu ông ơi.

Rời sợ cụ Be-man hỏi tới lui về chuyện đó, Quý ròm vội vã lái sang đề tài khác.

- Đoàn kịch Vàm Cỏ diễn hay thế sao chỉ diễn ở đây có hai đêm hở ông?

Cụ Be-man tặc lưỡi, khi cụ nói có cảm giác đôi vai cụ tự dưng thấp xuống:

- Vắng khách quá, cháu ạ. Cứ kéo dài như thế này, tiền vé sẽ không đủ trả tiền thuê rạp, chưa nói đến tiền bồi dưỡng cho anh em trong đoàn.

Trong một thoáng, Quý ròm vả nhỏ Diệp tự dưng buồn lây nỗi buồn của cụ Be-man. Tụi nó còn bé quá, tụi nó chưa hiểu được khó khăn của nhưng

người làm nghệ thuật. Cho nên nhỏ Diệp lại xuýt xoa:

- Lạ ghê, ông nhỉ? Kịch hay thế mà vắng khách!

Quý ròm ngập ngừng:

- Tối mai tụi cháu lại đi xem nữa, ông ạ.

Khi nảy ra ý định lẻn vào hậu trường, Quý ròm định hỏi cụ Be-man nhiều chuyện. Nhiều chuyện lắm. Rằng ông ơi, đóng kịch có khó không, ông tập vở Chiếc lá cuối cùng có lâu không hở ông, rằng làm sao ông đóng được vai cụ già say rượu giống đến thế, cái thứ nước màu đỏ trong chai ông cầm trên tay lúc đó có phải là rượu thật không … Nhưng rốt cuộc, nó chẳng hỏi được gì cả. Trong khi nó đang loay hoay chưa biết bắt đầu từ đâu thì tâm sự u buồn của cụ Be-man đã lây lan sang nó khiến nó cảm thấy những thắc mắc của mình sao mà vụn vặt, tún mún quá.

Thế là nó bỗng buột miệng cái ý nghĩ bất chợt hiện ra trong đầu.

Cụ Be-man nhìn sững nó:

- Tối mai cháu lại đi xem?

- Dạ.

- Nhưng tối mai đoàn kịch Vàm Cỏ vẫn diễn vở Chiếc lá cuối cùng. Kịch mục lần này chỉ có độc một vở đó thôi cháu à.

Quý ròm lễ phép:

- Cháu biết, thưa ông.

Cụ Be-man gật gù:

- Hay lắm. Nếu hai cháu thích xem lại thì cứ đến.

Cụ Be-man thò tay vào túi:

- Ông sẽ tặng cho hai cháu một cặp vé mời.

- Cám ơn ông! – Quý ròm vội lên tiếng – Nhưng tụi cháu tự mua vé được mà.

- Không được! – Cụ Be-man lắc đầu quầy quậy – Đây là quà của ông cho những người bạn mới.

Và cụ rút hai chiếc vé mới trong túi ra.

Nhưng Quý ròm đã kêu lên:

- Cháu không nhận đâu, ông ơi. Tối mai không chỉ hai anh cháu đi xem. Cháu định rủ thêm vài đứa bạn nữa.

Cụ Be-man chừng như hiểu ra ý định của thằng bé trước mặt. Cụ "à" một tiếng, mắt long lanh:

- Thì ra hai cháu muốn ủng hộ đoàn kịch Vàm Cỏ. Hà hà, tốt lắm!

Cụ Be-man đưa tay vuốt chồm râu xoăn để che giấu sự cảm động:

- Thế thì ông khỏi cần tặng vé cho hai cháu nữa.

Cụ đút hai chiếc vé vào lại trong túi, cảm khái:

- Phải chi ba mẹ hai cháu cũng nhiệt tình như vậy …

- Tối mai, ba mẹ cháu không bận công chuyện thì thế nào cũng đi xem! – Nhỏ Diệp bất thần vọt miệng, ngay sau đó nó bỗng đâm lo về sự khẳng định táo bạo của mình.

Quý ròm sực nhớ ra một chuyện:

- Ông ơi, có phải ông gửi tặng vé cho ba mẹ cháu không?

- Ờ, ờ, không! – Cụ Be-man có vẻ bối rối trước câu hỏi bất ngờ của Quý ròm – Không phải ông. Chắc là có ai đó.

Quý ròm nhíu mày:

- Ai thế nhỉ?

Nhỏ Diệp níu tay anh, tươi tỉnh.

- Về hỏi ba mẹ là biết ngay chứ gì!

- Ừ nhỉ!

Bữa đó, cụ Be-man tiễn hai anh em Quý ròm ra tận chỗ cánh gà. Cụ nhìn nó bằng ánh mắt lưu luyến:

- Thôi, các cháu về nhé!

Cũng như Quý ròm, cụ Be-man có bao nhiêu câu muốn hỏi anh em nó. Nhưng cuối cùng cụ chẳng hỏi được câu nào. Cụ cũng chẳng hiểu vì sao. Vì thế mà lòng cụ bâng khuâng quá đỗi.

Chương 6

Khi Quý ròm và nhỏ Diệp về tới nhà, ba mẹ nó đang ngồi uống nước ở phòng khách.

Chưa ai kịp hỏi câu nào, nhỏ Diệp đã sà lại xa-lông, tíu tít khoe:

- Đoàn Vàm Cỏ diễn kịch hay ghê, ba mẹ không đi xem tiếc quá!

Rồi như để chứng minh cho nhận định của mình, nhỏ Diệp phấn khởi tiếp:

- Anh Quý xưa nay không thích xem kịch, thế mà hôm nay cũng xuýt xoa mãi.

Quý ròm mỉm cười, không nói gì. Nhưng một khi nó không phản đối, có nghĩa là nó xác nhận nhỏ Diệp nói đúng.

Ba nhìn Quý ròm:

- Kịch hay lắm hở con?

- Dạ, tối nay đoàn kịch Vàm Cỏ diễn vở Chiếc lá cuối cùng chuyển thể từ truyện ngắn của O'Henry.

Ba gật gù:

- Ba biết truyện đó. Đó là truyện ngắn hay.

- Con chưa đọc truyện đó, nhưng bây giờ thì con biết rồi! – Nhỏ Diệp nhấp nhổm như muốn chồm lên khỏi ghế. Nó bấm đốt ngón tay – Trong truyện có cô Xiu nè, cô Giôn-xy nè, cụ Be-man nè, có ông bác sĩ nữa nè. Người nào đóng cũng hay hết á. Con thích nhất là cụ Be-man. Cụ Be-man đóng hay đến nỗi con muốn khóc luôn.

Mẹ chữa lại:

- Diễn viên đóng vai cụ Be-man chứ không phải cụ Be-man đóng, con à.

Lần thứ hai trong một buổi tối, nhỏ Diệp bị nhắc nhở về chuyện này. Khi này, lúc ở trong rạp, Quý ròm cũng chỉnh nó y như vậy.

- Nhưng con vẫn thích nghĩ đó là cụ Be-man hơn! – Nhỏ Diệp phụng phịu.

Mẹ cười:

- Thôi, con muốn nghĩ đó là ai thì tuỳ con.

Thấy mẹ chiều theo ý mình, nhỏ Diệp tươi mặt lên, lại khoe:

- Tụi con còn được nói chuyện với cụ Be-man nữa đó. Nói chuyện lâu ơi là lâu luôn.

Mẹ tròn mắt, vẻ ngạc nhiên:

- Con gặp cụ ở đâu?

- Ở sau hậu trường chứ đâu. Vãn kịch, anh Quý dẫn con ra sau hậu trường chơi.

Nhỏ Diệp nói tiếp bằng giọng hãnh diễn:

- Cụ Be-man còn tặng tụi con một cặp vé mời nhưng tụi con không lấy. Anh Quý bảo tối mai ảnh sẽ tự mua vé vào xem.

Đôi mắt của mẹ càng lúc càng mở to hơn:

- Tối mai tụi con lại đi xem nữa?

- Dạ

Mẹ nhíu mày:

- Thế tối mai đoàn kịch Vàm Cỏ diễn vở gì?

Quý ròm tặc lưỡi, và nó nhắm tịt mắt lại:

- Vẫn vở đó mẹ à.

- Lạ thật đấy! – Mẹ khẽ đưa mắt nhìn ba – Đi xem hai đêm liên tiếp chỉ mỗi một vở diễn!

Quý ròm phác một cử chỉ mơ hồ:

- Mẹ không hiểu đâu. Nghệ thuật kịch đang gặp khó khăn. Mà xưa nay những nghệ sĩ chân chính sống chết với nghề là vì niềm đam mê cháy bỏng đối với nghệ thuật. Có một ngọn lửa cháy không nguôi trong tim họ …

- Chà chà! – Ba "e hèm" một tiếng – Cậu nhóc nhà ta trở thành người bên vực cho kịch tự bao giờ thế. Lại ăn nói như một nhà lý luận nữa chứ, ghê thật!

Câu nói của ba khiến Quý ròm đỏ bừng mặt. Nó không rõ có phải ba nó đang chế giễu nó không. Nó cũng bàng hoàng nhận ra nó vừa lặp lại những điều cụ Be-man vừa nói với nó, những điều mà thực ra nó đã nghe một cách thờ ơ.

Dường như ba Quý ròm đọc được những ý nghĩ trong đầu con trai. Ông nhướn mày:

- Chắc là ông cụ Be-man đã tâm sự với con những điều này?

- Dạ.

Quý ròm cúi đầu xuống, lí nhí đáp, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

May làm sao, như để trả ơn ông anh đã dẫn nó đi xem kịch tối nay, nhỏ Diệp làu tàu vọt miệng:

- Tối mai, không chỉ có anh Quý và con đi xem đâu: Cả anh Tiểu Long vả chị Hạnh cũng đi nữa.

Chắc là ba Quý ròm đang định nói gì thêm với con trai, nhưng nhỏ Diệp đã làm lạc mất ý nghĩ trong đầu ông. Thế là ông quay sang xoa đầu con gái:

- Hay lắm, con gái của ba. Xem một tiết mục văn nghệ hay, sau đó rủ bạn cùng xem là một điều nên làm.

- Ba ơi, cũng là để ủng hộ cho đoàn kịch nữa! – Được khen, nhỏ Diệp nổi hứng vung vít – Tại đoàn kịch của cụ Be-man ế lắm ba à.

Rồi nó tự bình luận:

- Diễn kịch hay như thế mà vắng khách, thật bất công!

Câu nói hồn nhiên của nhỏ Diệp khiến ba nó đột ngột rơi vào sự trầm tư. Ông ngồi lặng một lúc lâu rồi khẽ nói, giọng chìm hẳn đi:

- Trong cuộc sống, chúng ta thường gặp những chuyện như thế, con à. Đó không phải là điều gì đáng ngạc nhiên. Chỉ có điều, trong cuộc đời mình,cụ Be-man còn gặp thêm những bất công không đáng có … không đáng có chút nào …

Nhỏ Diệp chắc ba nó đang nói tới cụ Be-man trong vở kịch, liền kêu lên:

- Nhưng sự hy sinh của cụ có ý nghĩa lắm chứ ba! Cụ tuy chết đi nhưng con nghĩ đó là một cái chết đẹp!

Bà cầm chiếc khăn lau, đứng ở cửa ngách nhìn lên, sốt ruột!

- Thôi, các cháu đi tắm rửa rồi chuẩn bị ăn cơm, muộn lắm rồi!

Khi quay đi, bà lẩm bẩm:

- Bữa nay ba cha con nhà này mắc chứng gì vậy kìa? Tự dưng ai nấy điều ăn nói văn hoa, bóng bẩy hẳn lên!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh không biết Quý ròm đã bị kịch mê hoặc. Nên sáng hôm sau, nghe Quý ròm rủ:

- Tối nay, đi xem văn nghệ không?

Nhỏ Hạnh hỏi ngay:

- Xiếc hở, Quý?

Còn Tiểu Long thì cười:

- Hay là David Copperfield mới qua Việt Nam?

Quý ròm lắc đầu:

- Không! Đi xem kịch!

Quý ròm nói rõ từng tiếng. Nhưng cả Tiểu Long lẫn nhỏ Hạnh đều nghĩ mình nghe nhầm.

Tiểu Long chồm sát mặt Quý ròm.

- Kịch? Trời đất, tao có nghe lộn không vậy?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng nghi ngờ:

- Nếu mình không nghe lộn, chắc là Quý nói lộn.

- Các bạn không nghe lộn mà thằng ròm này cũng không hề nói lộn! – Quý ròm đập tay lên ngực – Chính xác là tôi rủ hai bạn tối nay đi xem kịch với tui.

- Rõ rồi! -Tiểu Long vò đầu – Nhưng tao vẫn không hiểu tại làm sao mà tự dưng mày lại rủ đi xem kịch? Mày là chúa ghét kịch mà!

- Trước nay tụi này rủ Quý đi xem kịch bao nhiêu lần mà Quý có đi đâu! – Nhỏ Hạnh nheo mắt tiếp.

- Hồi trước khác, bây giờ khác! – Quý ròm hếch mặt lên trời, và khi người ta hếch mặt lên trời một cách ngạo nghễ như vậy có nghĩa người ta sắp sửa "xổ" triết lý cao siêu – Cuộc sống càng ngày càng thay đổi, tất phải kéo theo sự thay đổi thói quen thưởng thức nghệ thuật của công chúng chứ!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh không biết Quý ròm "thuổng" câu nói của cụ Be-man ngoài đời, lần thứ hai trong vòng năm phút cặp mắt hai đứa lại tròn xoe.

Tiểu Long lắp bắp:

- Mày … mày … hù doạ gì tụi tao thế hở ròm?

- Ghê quá! – Nhỏ Hạnh cười khúc khích – Nhà toán học lại định kiêm luôn nhà xã hội học cơ đấy!

Quý ròm chấm dứt cuộc chất vấn và trêu ghẹo của hai bạn bằng cách quay lại đề tài chính:

- Thế nào? Tối nay đi chứ?

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Nhưng đoàn kịch nào diễn?

- Diễn ở đâu? – Tiểu Long nối lời.

Quý ròm ngắn gọn:

- Đoàn kịch Vàm Cỏ. Rạp Cao Đồng Hưng.

- Đoàn kịch Vàm Cỏ? – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Mình chưa nghe qua bao giờ!

- Ừ, – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – rạp Cao Đồng Hưng thì tao biết, nhưng đoàn kịch Vàm Cỏ thì thua. Nghe lạ quá hà!

Quý ròm hừ mũi:

- Đừng đánh giá con người qua tên tuổi …

- Ở đây là đánh giá đoàn kịch chứ không phải đánh giá con người! – Nhỏ Hạnh chúm chím.

Quý ròm nghiến răng:

- Nhưng một đoàn kịch bao giờ cũng xây dựng trên những con người …

Nhỏ Hạnh chỉ muốn trêu bạn. Thấy thằng ròm bắt đầu nổi quạu, nó lập tức hỏi lảng:

- Thế tối nay đoàn kịch đó diễn vở gì?

- Vở Chiếc lá cuối cùng.

- A, tao biết rồi! – Tiểu Long reo lên – Vở này chắc dựa theo truyện ngắn của O’Henry?

- Ừ.

Tiểu Long huơ tay:

- Vậy phải đi xem mới được!

Nhỏ Hạnh cũng hào hứng không kém:

- Nhất định là phải đi rồi!

Quý ròm như nở từng khúc ruột. Nó đã định “quảng cáo” về tài diễn xuất của các nghệ sĩ trong đoàn kịch Vàm Cỏ, nhưng thấy Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhanh chóng nhận lời, nó liền từ bỏ ý định đó. Nó cũng không hề hé môi về chuyện nó đã gặp và trò chuyện thân mặt với diễn viên tài hoa Văn

Vui, người thủ vai Be-man một cách thần sầu, mặc dù nó ngứa miệng khủng khiếp.

Chẳng qua Quý ròm không muốn bị chọc ghẹo. Từ một người chê bai kịch nghệ không tiếc lời, nó biến thành một tín đồ trung thành của sân khấu kịch nói, chỉ riêng sự thay đổi 180 độ đó đáng để hai đứa bạn nó cười cợt rồi. Nếu kể thêm thêm chuyện nó lẻn vô hậu trường rạp Cao Đông Hưng để được chiêm ngưỡng, để được trò truyện và "bắt tay thân mật" với các nghệ sĩ thì xấu hổ quá. Quý ròm không muốn Tiểu Long và nhỏ Hạnh xem nó là kẻ đầu hàng quá hăng hái, dù là đầu hàng một bộ môn nghệ thuật rất đáng được ngưỡng mộ.

Vì vậy rốt cuộc Quý ròm đã không nói thêm bất cứ một điều gì, ngoài lời giao hẹn:

- Đúng bảy giờ rưỡi có mặt ở nhà tôi nhé!

Chương 7

Quý ròm và nhỏ Diệp hoàn toàn bất ngờ trước khung cảnh rộn rịp ở rạp Cao Đồng Hưng.

Tối hôm qua, lúc hai anh em đến đây, rạp vắng tanh vắng ngắt. Trước sau chỉ loe hoe vài khán giả. Dân thành phố không buồn ngó ngàng tới con cọp kịch nói gầy gò vừa rón rén lìa khu rừng tỉnh lẻ.

Hôm nay khác hẳn. Trước cửa rạp đông nghẹt những người đang chen chúc xếp hàng chờ vào xem. Tiếng người lớn trò chuyện răm ran, tiếng trẻ con cười đùa nhí nhố. Người gác cửa mặt mày tươi roi rói, xe vé mỏi cả tay.

Hai anh em Quý ròm như không tin vào mắt mình. Thậm chí Quý ròm lèn thò tay véo vào đùi để xem mình mơ hay tỉnh.

Nghe đau đau, nó biết nó đang tỉnh hư sáo. Nó biết nó tỉnh còn bởi đúng lúc đó Tiểu Long buột ra tiếng xuýt xoa:

- Kịch đông khách thế này chắc là hay lắm lém mày!

Quý ròm không dám nói tối hôm qua rạp vắng đến mức nó ngồi xem kịch còn nghe rõ tiếng ruồi bay. Nghe Tiểu Long trầm trồ, nó chỉ cười ra vẻ ta đây đã nói thì có đời nào sai.

Nhỏ Diệp không hiểu tâm sự của ông anh, lầu tàu vọt miệng:

- Tại anh Tiểu Long không biết đó thôi, chứ tối hôm qua …

Nhỏ Diệp đang nói nửa chừng bỗng ngưng bật. Vì đột ngột nó nghe đầu nó nhói một cái. Tại Quý ròm vừa bí mật cốc nó một phát đau điếng đó mà.

- Tối hôm qua sao? – Thấy nhỏ Diệp tự nhiên ngừng ngang, Tiểu Long sốt ruột hỏi.

- Tối hôm qua hả? – Quý ròm cười hề hề, đỡ lời – Ý nhỏ Diệp muốn nói là tối hôm qua rạp còn đông khách hơn bữa nay gấp mấy lần nữa đó!

Ở bên cạnh, nhỏ Hạnh đang trông ngang ngó ngửa. Nó không tham gia câu chuyện của các bạn, mãi chăm chú quan sát khung cảnh chung quanh với vẻ ngạc nhiên lồ lộ trên gương mặt.

- Lạ thật! – Một lát, như không kềm chế được, nó lẩm bẩm.

- Gì thế hở Hạnh? – Quý ròm hỏi cô bạn gái.

Nhỏ Hạnh vẫn dán mắt vào đoàn người đang rồng rắn xếp hàng trước mặt, nhận xét:

- Sao người nào cũng dẫn theo con cái thế?

- Ừ, – Tiểu Long phụ họa – trẻ em đông không thua gì người lớn.

Bây giờ Quý ròm mới để ý. Trong số khán giả đang lũ lượt kéo nhau vào rạp kia, gần như người nào cũng đi kèm với một đứa bé.

- Có gì lạ đâu! – Nhỏ Diệp vui vẻ nói – Em nghĩ là vở kịch này rất hợp với trẻ em.

Nhỏ Diệp vừa dứt câu, lập tức xảy ra một chuyện rất lạ.

Đó là một tiếng kêu lánh lót bất thần vang lên từ chỗ đoàn người xếp hàng:

- Chị Hạnh, anh Quý, anh Tiểu Long, chị Diệp!

Cả bọn giật mình dáo dác nhìn về phía phát ra tiếng kêu, và ai nấy đều sửng sốt khi nhận ra đó là thằng Tùng, em nhỏ Hạnh.

- Em đi với ai thế? – Nhỏ Hạnh ngạc nhiên hỏi.

Thằng Tùng trả lời bằng cách nở một nụ cười tinh quái và chỉ tay vào người đàn ông đang đứng ngay phía trước.

- Ba!

Nhỏ Hạnh thảng thốt kêu lên.

Tiếng kêu của nhỏ Hạnh khiến ba đứa bạn nó kinh ngạc đến há hốc miệng, còn ba nó thì quay lại mỉm cười:

- Tụi con lại đằng quầy mua vé đi, sao còn đứng đó?

Nhỏ Hạnh bước về phía ba nó, phụng phịu:

- Ba đi xem kịch chỉ dắt thằng Tùng theo mà không dắt con hà!

Tùng bênh vực ba:

- Ba biết tối nay chị đi xem với anh Quý, anh Tiểu Long và chị Diệp chứ bộ.

Nhỏ Hạnh định hờn dỗi với ba nó thêm vài câu nữa nhưng đoàn người liên tục nhúc nhích, không ngừng cuốn ba nó về phía trước nên nó đành nín thinh, chỉ gật đầu khi ba nó ngoái cổ lại nhắc:

- Mua vé đi con! Sắp diễn rồi đó!

Khi nhỏ Hạnh quay lại, Quý ròm nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Bạn không biết tối nay ba bạn dẫn thằng Tùng đi xem kịch Vàm Cỏ thật à?

- Hạnh không biết thật mà! – Nhỏ Hạnh gật rồi, rồi tặc lưỡi nói thêm – Nhưng ba Hạnh thì biết tối nay Hạnh cùng mấy đứa bạn đến đây!

- Vậy thì rõ rồi! – Quý ròm reo lên – Chẳng qua ba bạn muốn tạo bất ngờ cho vui đó thôi.

Quý ròm nói câu đó với vẻ kêu hãnh của nhà bác học Newton vừa phát hiện ra định luật vạn vật hấp dẫn từ quả táo rơi.

Nhưng đến khi vào rạp, ngồi chưa kịp nóng chỗ, nó đã nhanh chóng nhận ra ngay mình không phải là Newton. Vì cánh tay áo bên trái của nó không hiểu sao cứ giật giật.

Thoạt đầu Quý ròm không để ý đến hiện tượng kỳ lạ đó. Nó không nghĩ có ai giật tay áo nó. Vì khi len vào chỗ ngồi, nó là người dẫn đầu. Vì căn cứ theo số ghế trên vé, nó ngồi bên tay trái. Bên tay phải nó, theo thứ tự là Tiểu Long, nhỏ Hạnh và nhỏ Diệp.

Như vậy, không thể nghi ngờ vào đâu được, ngồi bên tay trái nó dứt khoát là một người lạ hoắc lạ huơ. Một người lạ hoắt lạ huơ thì không thể vô cớ túm áo một người lạ huơ khác mà kéo lấy kéo để như kéo co thế được.

Cho nên, Quý ròm thờ ơ cho rằng cái đang giật giật đó là bắp thịt trên cánh tay nó. Xưa nay, cánh tay nó thỉnh thoảng vẫn giật giật như vậy.

Nhưng rồi Quý ròm không thể thờ ơ nổi nữa. Vì bắp thịt trên tay không hiểu mắc chứng gì cứ giật hoài giật hủy.

Nó ngoánh cổ nhìn, tá hoả khi nhận thấy cái sự giật giật nãy giờ không phải do cánh tay nó mà do cánh tay người khác. Rõ ràng có một bàn tay đang kiên trì kéo áo nó.

Nó đưa mắt lướt từ bàn tay kẻ lạ lên cánh tay, lên cổ, cuối cùng lên mặt. Rồi ngỡ ngàng kêu khẽ:

- Ủa, mày hả Đạt?

Đạt là bạn cùng lớp với thằng Tùng. Thấy rốt cuộc Quý ròm cũng chịu quay qua, Đạt khoái chí toét miệng cười:

- Em nhìn thấy các anh chị nãy giờ.

- Trời đất! – Quý ròm chưa hết sững sờ về sự gặp gỡ khó tưởng tượng nổi này – Mày đi với ai vậy?

Một cái đầu thò ra sau cái đầu thằng Đạt. Và cũng như cái đầu Đạt, cái đầu này cười toe toét:

- Nó đi với em chứ ai.

Quý ròm ngẩn tò te nhìn cái đầu mới, không nói được một tiếng nào. Mãi một lúc, nó mới thở hắt ra:

- Thật không tin nổi! Bộ tối nay cả lớp mày kéo hết đến rạp Cao Đồng Hưng hả Khánh?

Cái đầu mới là cái đầu của thằng Khánh. Nghe Quý ròm hỏi, nó đáp tỉnh khô:

- Dạ.

- Cả lớp? – Quý ròm hỏi lại bằng giọng muốn khóc, chưa bao giờ đầu nó ong ong u u như bữa nay.

Khánh trả lời ông anh bằng cách đảo mắt nhìn quanh. Rồi nó hớn hở chỉ tay sang dãy ghế đối diện:

- Tụi thằng Nghị, thằng Tường và nhỏ Cúc Phương ngồi bên kia kìa.

Quý ròm quay ra sau, gọi giật:

- Tiểu Long, Hạnh, Diệp! Có cả thằng Đạt và thằng Khánh ở đây nè!

Trong thoáng chốc, cả hai phe chồm qua chồm lại, hỏi han tíu tít.

Thấy người đàn ông ngồi bên cạnh thằng Khánh đang mỉm cười nhìn qua, nhỏ Hạnh hạ giọng hỏi:

- Ai ngồi kế em vậy Khánh?

- Dạ, ba em.

Mắt Tiểu Long sáng lên, nó tỏ ra thông minh:

- Vậy, người phụ nữ ngồi kế ba em chắc lá mẹ em?

- Dạ, không. Đó là mẹ bạn Đạt.

Quý ròm chép miệng:

- Lạ quá lạ! Tự nhiên cả lớp tụi mày kéo nhau đi xem kịch.

Đạt khoe:

- Còn mấy lớp khác nữa.

Nhỏ Diệp ngọ ngoạy đầu, hào hứng:

- Hèn gì bữa nay rạp chật cứng!

Tiểu Long tò mò:

- Thế nhà trường cho vé à?

- Dạ, nhà trường cho! – Đạt chưa kịp lên tiếng, thằng Khánh đã giành trả lời – Nhà trường phát cho mỗi học sinh hai vé để ba mẹ hoặc anh chị đi kèm.

Tiểu Long gật gù:

- Thảo nào!

Nhỏ Hạnh nhìn Quý ròm, tủm tỉm:

- Vậy thì nãy Quý đoán sai rồi. Ba mình và thằng Tùng đi theo vé của nhà trường, chứ không phải cố tình gây bất ngờ cho mình.

Quý ròm chống chế:

- Nhưng ba Hạnh và thằng Tùng không nói gì với Hạnh về chuyện đó, tức là cố ý tạo bất ngờ rồi.

Lý lẽ của thằng ròm xác đáng đến mức nhỏ Hạnh không tìm ra câu nào để trêu bạn nữa. Nó bèn ngoáy đầu nhìn quanh các dãy ghế:

- Ba mình và thằng Tùng ngồi ở đâu há?

Nhỏ Hạnh chưa kịp tìm ra chỗ ngồi của ba nó và em nó thì tiếng người xướng ngôn viên đã vang lên:

- Đoàn kịch Vàm Cỏ hân hạnh đón chào bà con cô bác. Bây giờ xin mới bà con cô bác ổn định chỗ ngồi, vở diễn sắp bắt đầu …

So với hôm qua, hôm nay tiếng người xướng ngôn viên nghe hoan hỉ hơn nhiều. Khán giả bất ngờ chen kín rạp khiến tiếng nói của ông run lên, phấn khởi và xúc động.

Và cũng như hôm qua, người xướng ngôn viên vừa dứt lời, các ngọn đèn trong rạp đồng loạt phụt tắt. Trong bóng tối, có thể nghe rõ tiếng thằng Đạt cười hí hí với thằng Khánh:

- Hách quá! Tao và mày cũng là "bà con cô bác" đấy!

Thằng Khánh có lẽ định lên tiếng phụ họa nhưng ngay lúc đó bức màng nhung trước mặt từ từ kéo sang hai bên, phơi ra những bóng người thấp thoáng dưới thứ ánh sáng xanh mờ khiến nó bất giác mím môi lại.

Và không chỉ thằng Khánh. Khán phòng chật ních những tiếng rì rầm tự nhiên lặng phắt khi sân khấu mở ra và điệu nhạc dìu dắt khoan thai cất lên.

Quý ròm ngạc nhiên khi cảm thấy mình đột ngột rơi vào trạng thái ngất ngây hồi hộp y như hôm qua. Nó nhận ra nó đang nín thở. Nó đang cắn chặt môi để đè nén cảm xúc.

Quý ròm khẽ cựa quậy người và liếc sang hai bên. Chung quanh nó, những gương mặt quen thuộc cũng đang nghệt ra một cách căng thẳng trước ma lực của sân khấu.

Ánh sáng trên sàn diễn đổi màu và khán giả có thể trông rõ cô Giôn-xy và cô Xiu, một người nằm trên giường một người ngồi cạnh giá vẽ, ý như hôm trước.

- Vở Chiếc lá cuối cùng do Hùng Trương chuyển thể từ truyện ngắn của O'Henry.

Từ hậu trường, giọng nói khi này vang lên. Tiếp theo là giọng nữa hân hoan giới thiệu bảng phân vai.

Rồi cô Giôn-xy và cô Xiu bắt đầu cử động.

- À, tao nhớ rồi! – Tiểu Long reo khẽ – Đó là hai nữ họa sĩ trẻ trong truyện.

Tiểu Long tiếp tục khoe khoang trí nhớ của mình.

- Một cô tên là Giôn-xy, một cô tên Xiu, đúng không hở Hạnh?

- Long nhớ dai ghê!

Tiếng nhỏ Hạnh tấm tắc khen thằng mập khiến Quý ròm ngứa tai không chịu nổi.

Nó quay sang Tiểu Long, vờ vịt hỏi:

- Nhưng cô nào là Giôn-xy, cô nào là Xiu hở mày?

Đầu óc chậm chạp của Tiểu Long nhớ được tên nhân vật đã là kỳ tích, bắt nó phải kể ra tên nào của người nào theo yêu câu của Quý ròm, chắc nó xỉu. Truyện Chiếc lá cuối cùng, nó học cách đây đã một năm, xa lăng lắc chứ có phải mới đây đâu!

Thấy Tiểu Long ậm ừ, Quý ròm nhe răng cười:

- Không biết chứ gì?

- Sao lại không biết! – Tiểu Long đỏ mặt. Nó bối rối đưa tay quẹt mũi, rồi ngần ngừ đáp – Cô ốm nằm trên giường là cô Xiu, còn cô kia là cô Giôn-xy.

- Biết thế mà cũng đòi biết! – Quý ròm hừ giọng.

Đúng lúc đó, như hùa theo Quý ròm, ở trên sân khấu cô Xiu khè phe phẩy chiếc cọ vẽ, dịu dàng nói với bạn:

- Nè, Giôn-xy. Em thấy tay áo của chị đẹp không? Em có thích một tay áo như vậy không?

Giôn-xy giữ nguyên giữ nguyên tư thế cũ. Cố không nhúc nhích, thậm chí cũng không liếc mắt về phía bạn.

Xiu rời bàn, bước lại ngồi xuống mép giường và vuốt tóc cô bạn gái:

- Em phải tự tin lên chứ, Giôn-xy!

Cô Xiu quay xuống khán giả, mắt long lanh:

- Bao nhiêu người đang nhìn em kìa! Eim phải vui lên chứ!

Giôn-xy gượng ngóc lên khỏi chiếc giường sắt, cố nhìn xuống khán phòng, nhưng ngay sau đó cô lại để đầu mình rơi phịch xuống gối, thì thào:

- Em không thể vui nổi, chị Xiu à! Em đã nhìn thấy em trong đoàn người mắc chứng viêm phổi đang sắp hàng trước tiệm bán quan tài. Em biết, rồi sẽ đến lượt em. Một ngày không xa nữa sẽ đến lượt em!

Quý ròm quên phắt chuyện chế nhạo thằng mập. Nó nghếch cổ theo dõi diễn tiến của vở kịch, lại nghe tim đập thình thịch trước những cảnh mà nó vừa mới xem hôm qua đây thôi.

Chương 8

Nói cho đúng ra, những lời thoại trong vở kịch Chiếc lá cuối cùng hôm nay không hoàn toàn giống hệt hôm qua. Quý ròm phát hiện ra điều đó ngay khi cô Xiu vừa cất tiếng.

Thoạt đầu, nó không hiểu tại sao. Có lúc nó ngờ ngợ rằng kịch là phải thế. Rằng không phải bao giờ diễn viên cũng thuộc vanh vách lời thoại đến từng câu từng chữ.

Nhưng chỉ nghĩ ngợi một chút, nó biết ngay là nó nhầm. Các diễn viên diễn đi diễn lại một vỡ kịch hàng chục lần, có khi hàng trăm lần, những câu thoại chắc chắc họ đã thuộc nằm lòng.

Khi cô Xiu và cô Giôn-xy tối nay nói những lời không hoàn toàn giống với những lời cô Xiu và cô Giôn-xy nói tối hôm qua, sự khác biệt này hẳn là cố ý.

Chắc là do họ quá hứng khởi, Quý ròm nghĩ, khán giả đầy rạp thế kia, làm sao mà họ có thể làm ra vẻ không có gì khác lạ kia chứ! Rõ ràng, trên sân khấu đang xảy ra một điều gì đó thật đặc biệt. So với hôm qua, cô Giô-xy và cô Xiu diễn cuốn hút hút hơn và cảm động hơn, và họ đối đáp cũng khác hơn.

Quý ròm nhìn quanh, không biết chia sẽ cùng ai ý nghĩ đó. Tiểu Long và nhỏ Hạnh đăm đăm dán mắt lên sàn diễn, miệng há hốc. Quý ròm có thể nói ra nhận xét của mình với nhỏ Diệp nhưng nhỏ Diệp lại ngồi tuốt bên tay phải nhỏ Hạnh, nó không thể ngồi chồm người qua mà không làm giật mình hai đứa bạn bên cạnh.

Ở bên tay trái nó, hai thằng nhóc Đạt và Khánh đang liên tục ngọ ngoạy. Lúc này ở trên sân khấu, vị bác sĩ vừa nhăn nhó bỏ về, còn cô Giôn-xy yếu đuối đang thì thầm đếm những chiếc lá cuối cùng trên dây trường xuân già cỗi:

- Kìa! Lại thêm một chiếc lá rụng nữa kìa! Như vậy là còn bốn chiếc!

- Rụng gì mau thế! Mới đây mà chỉ còn có bốn chiếc!

Tiếng Đạt càu nhàu bên tai khiến Quý ròm tò mò quay sang và thấy thằng nhóc đang lo lắng vò đầu, tóc nó bây giờ rối tung, xù cả lên.

Thằng Khánh thì không ngừng vặt tai, nó vặt mạnh đến mức có cảm giác nó muốn nhổ phăng cái tai ra khỏi đầu. Khi bực bội hay tức giận, người ta vẫn bứt tai, nhưng bứt thẳng tay như thế chỉ có thể do sợ hãi.

Quý ròm thấy rõ điều đó trong lời rì rầm như cầu nguyện của thằng oắt:

- Thôi nha! Đừng rụng nữa nha!

Quý ròm biết thằng Khánh muốn nói đến những chiếc lá trường xuân. Nó liền chồm qua vỗ vai thằng oắt, mỉm cười:

- Mày lẩm bẩm gì thể hở Khánh? Cô Giôn-xy không chết đâu mà mày lo!

- Sao anh biết? –Thằng Khánh nhìn Quý ròm bằng cặp mắt mở to, nửa vui mừng nửa ngờ vực.

- Sao lại không biết! – Quý ròm nhún vai – Vở kịch này hôm qua tao xem rồi. Đó là chưa kể năm ngoái tao đã học qua truyện Chiếc lá cuối cùng nữa cơ.

Quý ròm nói với thằng Khánh nhưng thằng Đạt lại hứng chí vỗ tay. Rồi sực nhớ mình đang ngồi giữa khán phòng im phắt, Đạt hoảng hồn buông tay xuống, hạ giọng thì thào:

- Hay quá, cô Giôn-xy không chết! Thế mà thấy lá rụng, em cứ sờ sợ!

Khác với hai thằng oắt, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã biết trước cốt truyện nên không âu lo gì cho tính mạng của cô họa sĩ Giôn-xy. Nhưng không khí huyền ảo của sân khấu và lối diễn xuất thần khiến tụi nó ngẩn ngơ quá đỗi.

Cho đến khi bức màng nhung đã khép và đèn trong khán phòng bật sáng báo hiệu giờ giải lao, tâm trí Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn còn choáng ngợp trước những ấn tượng mạnh mẽ do các cảnh diễn đem lại.

Thấy thằng mập ngồi thẫn thờ, Quý ròm thúc cùi chỏ vào hông bạn:

- Thế nào? Hay không hở mập?

Tiểu Long choàng tỉnh. Nó đấm tay lên thành ghế:

- Tuyệt cú mèo!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, xuýt xoa:

- Hạnh không ngờ đoàn kịch Vàm Cỏ diễn hay đến thế!

Quý ròm phồng mũi, được dịp thanh minh:

- Thấy chưa! Đâu phải tự nhiên mà thằng ròm này khoái kịch!

Rồi nó cao hứng:

- Nhưng vai diễn xuất sắc nhất chưa xuất hiện đâu! Các bạn mà xem nghệ sĩ Văn Vui đóng vai họa sĩ Be-man thì cứ gọi là mê tơi.

Tiểu Long nheo mắt:

- Mày học khoa quảng cáo tự bao giờ thế hở ròm?

- Anh Quý nói thật đó! – Nhỏ Diệp bênh anh, vẫn với lối dùng từ lẫn lộn – Cụ Be-man đóng tuyệt lắm!

Nhỏ Hạnh chưa kịp chỉnh nhỏ Diệp đã nghe tiếng thằng Tùng kêu tướng lên từ dãy ghế bên kia:

- Chị Hạnh ơi, uống nước không?

Nó đảo mắt tìm, bắt gặp thằng em đang đứng nhón chân trên ghế, tay đung đưa bịch nước cam trong khi ba nó đang túm vạt áo thằng bé cố níu xuống.

Nhỏ Hạnh mỉm cười và lắc đầu.

Thằng Tùng định nói gì đó nữa nhưng ngay lúc nó vừa mấp máy môi, tiếng người xướng ngôn viên đã vang lên:

- Mời bà con cô bác trở về chỗ ngồi …

Cùng lúc, đèn tắt, khán phòng tối thui.

Trên sân khấu, màn kéo sang bên để lộ một ông già nhỏ thó ngồi thu lu trên chiếc ghế thấp, tay đang huơ chai rượu uống dở trong thứ ánh sáng đỏ quạch đang từ từ chuyển sang trắng.

Nhỏ Diệp lào thào:

- Cụ Be-man đó.

Nó rất muốn nói thêm "Em đã trò chuyện với cụ rồi" nhưng thấy ngường ngượng, lại thôi.

Tiểu Long và nhỏ Hạnh không hé môi, làm như không nghe nhỏ Diệp nói gì. Tụi nó đang căng mắt nhìn người đàn ông, râu tóc loăn xoăn, ngạc nhiên thấy ông ta giống cụ Be-man mà tụi nó hình dung một cách lạ lùng.

Như thường lệ, bên cạnh cụ Be-man là chiếc giá vẽ, trên đó nằm im lìm một tấm vải ố vàng, trống trơn. Đã hai mươi lăm năm nay, cụ vẫn chưa phác nét cọ đầu tiên cho bức kiệt tác mà cụ hằng ấp ủ.

Ồ, không, không phải trống trơn, Quý ròm bỗng chớp mắt, tối nay ở góc cao bên trái của tấm vải mọc lên lóng lánh một ngôi sao nhỏ.

Quý ròm dụi mắt, tưởng mình trông nhầm. Nhưng khi nó bỏ tay xuống, ngôi sao vẫn còn ở đó. Tại sao lại có ngôi sao ở đó nhỉ?

Nhưng Quý ròm không có thì giờ để nghĩ ngợi. Vì cô Xiu đã bước vào:

- Chào cụ.

Như hôm qua, cụ Be-man đang uể oải, lừ đừ bỗng tính như sáo khi nghe tin cô Giôn-xy bị sưng phổi. Rồi từ lo lắng, cụ chuyển sang giận dữ. Mặt tím bầm, râu tóc dựng đứng, cụ chửi rủa, mắng nhiếc, lồng lộn. Chai rượu trên tay cụ bay vào vách vỡ tan, dội lên những âm thanh chát chúa ghê hồn.

Cũng như các diễn viên khác, hôm nay diễn viên đóng vai cụ Be-man diễn xuất thần hơn hẳn đêm hôm trước.

Trước mặt mọi người hiện ra sống động một họa sĩ già bất đắc chí nhưng niềm đam mê nghệ thuật và lòng yêu mến con người không bao giờ cạn.

Trong một đêm kỳ diệu, cũ Be-man đã chinh phục toàn thể khán giả mọi lứa tuổi. Người lớn xúc cảm vùi mình sâu trong lưng ghế. Trẻ em nhấp nhỏm liên tục trên tay vịn. Nhất là lúc cụ Be-man gầm lên:

- Đi! Đi ngay lên phòng của cô! Tôi phải nhìn qua cái dây leo khốn kiếp đó!

Bọn Quý ròm nhìn cụ lôi cô Xiu ra khỏi phòng bằng tâm trạng hồi hộp như thể cụ sắp rời bỏ ánh đèn sân khấu để bước hẳn ra cuộc đời thực.

Chỉ có nhỏ Diệp là bình tĩnh. Nó nhớ tối hôm qua, cũng đúng vào lúc sắp sửa đi khuất sau cánh gà, cụ Be-man đã nhìn về phía hai anh em nó ngồi. Cho nên nó dán chặt mắt vào cụ Be-man, xem bữa nay cụ có kiếm tìm tụi nó nữa không.

Và nó sung sướng khi thấy qua vai cô Xiu, cụ Be-man đang hướng ánh mắt về chỗ nó và anh Quý nó ngồi tối hôm qua ở hàng ghế đầu và tất nhiên là không thấy tụi nó. Bữa nay, hai anh em nó ngồi ở hàng ghế thứ tư đếm từ trên xuống.

Cụ Be-man có lẽ cũng đã sực nhớ ra anh em Quý ròm tối nay không ngồi ở hàng ghế danh dự nên cụ chỉ đảo mắt một cái rồi quay mình đi luôn vào phía trong.

Đúng lúc đó nhỏ Diệp nghe tiếng Tiểu Long thì thầm với anh nó:

- Bây giờ thì tao tin rồi.

Tiểu Long nói chẳng rõ ràng tẹo nào. Nhưng nhỏ Diệp hiểu ngay Tiểu Long đang nói về tài nghệ diễn xuất của diễn viên Văn Vui trong vai cụ Be-man. Vì vậy, nếu nhỏ Diệp có nở một nụ cười hân hoan lặng lẽ cũng là điều dễ hiểu.

Một bóng người không biết từ lâu len lỏi vào hàng ghế bọn Tiểu Long đang ngồi và đụng vào đầu ghế nhỏ Diệp làm nó thu ngay nụ cười lại.

Nó chưa kịp lên tiếng, người lạ đã hỏi:

- Còn ghế trống không mấy cháu?

Nhỏ Diệp nhận ra giọng một người đàn ông.

- Hình như hết chỗ rồi chú ơi! – Nó đáp.

Người đàn ông tặc lưỡi, mò mẫm trong bóng tối, tiếp tục chen vào phía trong.

Lúc này, trên sân khấu bức màn lững đang từ từ kéo lên và trên chiếc giường sắt màu trắng, cô Giôn-xy đang nằm thiêm thiếp.

Quý ròm nhíu mày khi bóng người đàn ông loay hoay trước mặt che mắt cụ Be-man và cô Xiu đang từ mé ngoài sân khấu bước vô.

Rồi thấy vị khán giả rắc rối này cứ xoay tới xoay lui nhặng xị và có vẻ sẽ không ngừng án ngữ trước mặt nó cho đến chừng nào tìm được chỗ ngồi, Quý ròm nóng ruột quá, bèn quay sang thằng Đạt ngồi cạnh, bảo:

- Mày và thằng Khánh dồn vô chung một ghế đi, nhường chỗ cho chú kia ngồi!

Sợ hai thằng oắt không chịu, nó lật đật nói thêm:

- Vở diễn sắp hết rồi, còn chừng mười, mười lăm phút nữa thôi!

Nãy giờ, thấy người đàn ông chàng ràng trước mặt, hai thằng oắt Đạt và Khánh đã khó chịu lắm rồi. Cho nên Quý ròm vừa đề nghị, hai đứa vui vẻ nhập chung một ghế liền.

Người đàn ông ngồi vào ghế trống của Đạt, rối rít:

- Cảm ơn hai cháu nghe.

Ông quay sang Quý ròm:

- Cảm ơn cả cháu nữa.

Giọng người đàn ông khiến Quý ròm giật thót. Nó có cảm giác đã nghe giọng nói này ở đâu rồi. Quý ròm ngạc nhiên nhủ bụng và kín đáo liếc mắt sang vị khán giả lạ.

Lúc này trên sân khấu ồn lên tiếng gió rít, tiếng mưa rơi và ánh sáng trở nên nhá nhem báo hiệu màn đêm vừa buông xuống khu Griniz nghèo nàn. Nhưng trong ánh sáng mờ mờ đó, Quý ròm vẫn thấy thấp thoáng những đường nét trên gương mặt của người ngồi bên cạnh mình, những đường nét hoàn toàn xa lạ đối với nó.

Như vậy mình chưa gặp người này bao giờ. Nhưng sao giọng ông ta nghe quen thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi. Và nó tự trả lời: Chắc giọng ông ta giống giọng một ai đó mà mình đã từng biết.

- Cháu đã xem vở kịch này lần nào chưa? – Người đàn ông đột nhiên quay hỏi Quý ròm.

Giọng ông ta thân thiện đến mức Quý ròm không thể không trả lời.

- Dạ, cháu đã xem một lần vào tối hôm qua.

Quý ròm đáp, mắt vẫn không rời cụ Be-man với chiếc đèn bão, cọ và bảng màu trên tay, thang trên vai, đang dọ dẫm bước đi dưới màn mưa.

- Cụ ấy đi đâu thế?

Người đàn ông nhìn lên sân khấu, lại hỏi.

- Cụ ấy định vẽ bức tranh kiệt tác của đời mình!

Quý ròm buột miệng, mỉm cười với sự bí hiểm trong câu trả lời của mình. Nó không muốn nói rõ hơn, e người đàn ông mất hứng thú khi theo dõi những diễn biến tiếp theo.

Nhưng người đàn ông dường như biết trước cụ Be-man sẽ làm gì. Khi nãy ông ta hỏi có lẽ chỉ để bắt chuyện. Vì Quý ròm nghe ông ta đột ngột nói:

- Cụ ấy đi vẽ cái chết của mình.

Quý ròm thoắt rùng mình. Bên cạnh nó, người đàn ông tiếp tục cảm khái:

- Đó là một cái đẹp. Chính những cái chết như thế đem lại sức sống cho nghệ thuật.

Trong một thoáng, Quý ròm có cảm giác người đàn ông này hiểu về vở kịch sâu sắc hơn nó tưởng. Nó quay sang người đàn ông, chớp mắt:

- Chú đã xem vở kịch này rồi hở chú?

- Chú đã xem nhiều lần! – Người đàn ông đáp bằng giọng tự hào – Nhiều hơn bất cứ một người nào.

Sao có người mê kịch đến thế nhỉ? Quý ròm nhủ bụng. Rồi sực nhớ đến một chuyện, nó liếm môi hỏi:

- Thế những lần trước, chú có thấy ngôi sao kia không ạ?

- Ngôi sao nào cơ?

Quý ròm chỉ tay lên sân khấu nhưng rồi nó tẽn tò rụt ngay lại. Nó không nhìn thấy cái phòng vẽ mà nó đang nói tới. Vì cụ Be-man đã rời phòng để ra ngoài gió tuyết.

Quý ròm đành nuốt nước bọt:

- Ngôi sao trên bức tranh để trống của cụ Be-man ấy.

Người đàn ông "à" lên một tiếng:

- Những lần trước thì không có. Chỉ tối nay người ta mới cao hứng thêm vào.

- Tại sao người ta lại thêm vào hở chú? – Quý ròm thắc mắc – Cháu đọc trong truyện cũng không thấy nhắc đến ngôi sao đó.

Người đàn ông vỗ vai Quý ròm:

- Đó là ngôi sao định mệnh, cháu à. Mỗi chúng ta đều đi dưới một ngôi sao dẫn đường. Có lẽ cụ Be-man muốn nói cuộc đời cụ tất phải đi dưới ngôi sao của nghệ thuật, không thể khác được.

Người đàn ông càng nói lời lẽ càng cao xa, khó hiểu. Có lẽ ông ta quên phắt ông ta đang nói chuyện với một thằng nhóc.

Quý ròm khụt khịt mũi. Nó bỗng nhớ tới cụ Be-man, hay chính xác là diễn viên Văn Vui, người đóng vai cụ Be-man. Tối hôm qua, lúc ở hậu trường, người nghệ sĩ tài hoa này cũng đôi lúc nói những câu kỳ dị như vậy. Lúc đó, ông ta cũng quên bẵng trước mặt mình chỉ là hai đứa bé.

Đèn vừa bật sáng, người đàn ông đã nhanh nhẹn đứng lên giữa những tràng vỗ tay nồng nhiệt của khán giả dành cho các diễn viên đang xếp hàng cúi chào trên sân khấu. Ông ta tươi cười nhìn Quý ròm:

- Tạm biệt nhé. Chúng ta sẽ gặp lại sau.

Lúc len qua hàng ghế để ra bên ngoài, ông ta còn nháy mắt với nhỏ Diệp một cách vui vẻ.

Tiểu Long hỏi:

- Ai thế hở ròm?

- Tao không biết.

- Mày không quen à?

- Không.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Không quen sao ông ta còn hẹn gặp lại?

Quý ròm nhún vai:

- Câu nói xã giao, khách sao ấy mà.

Nhìn mặt Quý ròm, Tiểu Long biết bạn nói thật. Hơn nữa, lúc người đàn ông len lõi tìm chỗ ngồi, nó có nhìn thấy, thậm chí nó còn đụng cả vào người ông ta.

Tiểu Long thôi ngay thắc mắc. Nó chuyển sang khen ngợi:

- Kịch hay ghê!

Chương 9

Khác với Tiểu Long, nhỏ Hạnh không thắc mắc gì về người khán giả lạ mặt đó. Mối quan tâm của nó nằm ở chỗ khác, quan trọng hơn nhiều.

- Quý nè.

- Gì?

- Tối nay Quý thấy có gì lạ không?

- Có.

- Gì?

- Thằng Quý ròm đi xem kịch.

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Hạnh nói thật mà Quý lại giỡn!

Quý ròm cười hề hề:

- Chứ có gì lạ?

Nhỏ Hạnh nhìn quanh:

- Khán giả đông nghẹt.

- Có gì lạ đâu!

- Toàn học sinh trường Họa Mi.

Câu nói thứ hai của nhỏ Hạnh làm Quý ròm giật thót. Khi nãy hai thằng oắt Đạt và Khánh có khoe nhà trường cho vé nhưng Quý ròm không để ý lắm.

- Chỉ có trường Họa Mi thôi à? – Quý ròm băn khoăn hỏi lại.

- Đúng thế.

Quý ròm nheo mắt nhìn bọn nhóc đang chí chóe chen nhau ra cửa. Một số đứa đã thay đồ, nhưng một số khác vẫn còn mặc đồng phục học sinh và trên ngực áo những đứa này phù hiệu trường Họa Mi trông rõ mồn một.

- Họa Mi là trường ba Quý dạy! – Nhỏ Hạnh nói khẽ.

- Ai chả biết!

Quý ròm làu bàu. Thực ra, không cần nhỏ bạn nhắc, Quý ròm cũng đã nhớ ngay ra điều đó. Ba nó dạy ở trường tiểu học Họa Mi. Năm ngoái nhỏ Diệp em nó và nhỏ Oanh em Tiểu Long cũng học lớp năm ở trường Họa

Mi. Còn đám Tùng, Nghị, Đạt, Khánh và Cúc Phương hẳn nhiên là học sinh trường này.

Tối nay chỉ có học sinh trường Họa Mi ồ ạt kéo nhau đến rạp Cao Đồng Hưng, hiện tượng này có lẽ có bàn tay của ba nó. Đúng rồi, chính là ba! Quý ròm thầm kêu lên. Nó nhớ hôm qua, lúc đi xem kịch về, nhỏ Diệp đã nói với ba mẹ rằng hai anh em nó sẽ đi xem vở Chiếc lá cuối cùng một lần nữa, thậm chí còn rủ thêm Tiểu Long và nhỏ Hạnh, để ủng hộ đoàn kịch nghèo Vàm Cỏ. Nó nhớ lúc đó nhỏ Diệp đã cảm khái "Đoàn kịch của cụ Be-man ế lắm ba à. Diễn kịch hay như thế mà vắng khách, thật bất công!".

Và ba nó đã thông cảm nỗi lòng của hai anh em nó. Ba đã thuyết phục nhà trường, đã vận động Hội phụ huynh học sinh hoặc cũng có thể ba đã tự bỏ tiền túi ra để mua vé cho các học trò của mình đi xem kịch Vàm Cỏ. Ba đã đọc truyện Chiếc lá cuối cùng, cho nên ba đã thương con cọp tỉnh lẻ lìa rừng. Hay chính xác hơn, ba thương anh em nó, ba cảm động trước tấm lòng và nỗi lo của hai anh em nó dành cho đoàn kịch vô danh.

Quý ròm mãi ngắm nghĩ đến mức nhỏ Hạnh đã theo ba nó và thằng Tùng ra về lúc nào cũng chẳng hay.

Khi nó chớp mắt ngoảnh lại, chỉ còn nhỏ Diệp và Tiểu Long đứng đợi ngay lối ra. Hai thằng oắt Khánh và Đạt cũng mất hút tự đời nào.

- Lẹ lên ròm ơi! – Tiểu Long sốt ruột, thò tay ngoắt.

Quý ròm không những không "lẹ lên", mà còn đưa tay ngoắt ngược lại:

- Vào đây đã!

Tiểu Long giương mắt ếch, lò dò bước lại:

- Mày mắc tiểu hở?

Nhỏ Diệp cười khúc khích.

- Anh Quý định lẽn ra sau hậu trường đó.

- Ra sau hậu trường? – Tiểu Long ngẩn tò te – Chi vậy?

Lần thứ hai, nhỏ Diệp tỏ hiểu biết:

- Đi gặp cụ Be-man chứ chi!

Trong tích tắc. Tiểu Long đứng sững như trời trồng. Chỉ có cặp mắt nó chuyển động. Cặp mắt đó đang nhìn Quý ròm như để chờ thằng này phủ nhận lời đùa giỡn bá láp của nhỏ Diệp.

Trái với sự chờ đợi của Tiểu Long, Quý ròm kéo tay nó, cười khì khì:

- Đi với tao! Cụ Be-man với tao là chỗ quen biết mà.

- Quen biết?

Cũng như hai lần trước, Quý ròm chưa kịp đáp, nhỏ Diệp đã lầu tầu khoe:

- Em và anh Quý đã gặp cụ Be-man một lần rồi. Cụ còn tặng vé mới đi xem kịch nữa đó, nhưng em và anh Quý không lấy.

Sau khi leo lên những bậc cấp, Quý ròm và nhỏ Diệp hăm hở dẫn Tiểu Long đi xuyên qua các lớp màn buông rủ bên cánh gà. Cứ trông cái cách đi đứng hiên ngang của hai anh em Quý ròm thì hậu trường rạp Cao Đồng Hưng có vẻ là nơi quá xá quen thuộc với tụi nó, có vẻ hai anh em nó đã thường xuyên ra vào nơi đây và dĩ nhiên cụ Be-man nói riêng và các diễn viên trong đoàn kịch nói chung đối với anh em nó là chỗ cố tri, không sai trật vào đâu được.

Tiểu Long lẽo đẽo đi theo Quý ròm và nhỏ Diệp, miệng tuy không nói ra nhưng trong bụng phục lân.

Vừa đặt chân vào hậu trường, Quý ròm nhận thấy mọi người có vẻ tất bật hơn hôm qua. ở chiếc bàn hóa trang dọc tường, các diễn viên vẫn đang ngồi trước các tấm gương, nhưng chung quanh các nhân viên hậu đài lăng xăng đi tới đi lui thu dọn đồ đạc, một số đang lui cui xếp trang phục vào va li, số khác hí hoáy đóng gói các thùng giấy.

- Họ sắp chuyển đi nơi khác! – Quý ròm thì thào vào tai Tiểu Long.

Anh nhân viên có cặp lông mày sâu ròm vẫn là người đầu tiên nhìn thấy bọn trẻ:

- Lại các cháu à?

Anh ta kêu lên, giọng chẳng lấy làm gì làm vui vẻ. Rồi nhìn thấy Tiểu Long, anh ta kêu lớn hơn, vì thế kém vui vẻ hơn:

- Hừm, hôm nay còn thêm một ông mãnh nữa!

Tiểu Long không đủ tinh tường để nhận ra thái độ thiếu niềm nở của anh nhân viên. Nó ghen tị nhủ bụng: Chà, thằng ròm này hách thật! Sao chú kia nói chuyện với nó có vẻ thân mật thế không biết!

Vì nghĩ như thế nên ngay sau đó vài giây, nó không khỏi bàng hoàng khi thấy anh nhân viên nhíu cặp lông mày rậm rì và thình lình phẩy tay ra hiệu

đuổi khách:

- Các cháu ra ngoài đi! Hôm nay đoàn bận lắm, không vào chơi được đâu!

Thấy Tiểu Long ngơ ngác nhìn mình, Quý ròm hơi quê quê. Nhưng nó vẫn cố giữ vẻ mặt tươi cười, nấn ná chờ cụ Be-man can thiệp.

Như biết được sự mong mỏi của nó, cụ Be-man quay lại thật.

Nghe ồn ào, cụ ngoảnh đầu, nhìn về phía bọn trẻ đang đứng, mở râu tóc loăn xoăn vẫn còn nguyên chưa được tháo xuống. Nhưng trái với sự chờ đợi của anh em Quý ròm, cụ Be-man chỉ nhìn thoáng qua tụi nó một cách hờ hững như nhìn những người lạ rồi vội vàng quay lại phía tấm gương, cặm cụi chùi lớp phấn càng lúc càng bợt ra trên mặt, từ đầu đến cuối không một tiếng nói, không một cái gật đầu, thậm chí ánh mắt của cụ cũng không gợn lên một chút gì ấm áp, thân thiện.

- Thôi, các cháu đi đi! Có gì lạ đâu mà nhìn!

Tiếng anh nhân viên mày rậm vang lên như lằn roi quất ngang lưng bọn trẻ.

Quý ròm lủi thủi quay ra, nghe lòng đau nhói. Nó không hay biết nó đang cắn môi muốn bật máu. Nhỏ Diệp cũng ủ ê không kém. Thất vọng đến não nề, nó cắm đầu đi theo anh nó, cảm thấy mình bị phản bội một cách đau đớn. Diễn viên tài hoa Văn Vui – cụ Be-man dễ mến – mới ngày hôm qua đây còn là thần tượng trong lòng hai anh em nó, là người tụi nó vô cùng ngưỡng mộ bây giờ đột nhiên sụp đổ tan tành, tệ hơn nữa là không một dấu hiệu nào báo trước. Nhưng tệ nhất là mọi thứ lại diễn ra ngay trước mắt Tiểu Long, kẻ đã tin tưởng đi theo tụi nó, không những thế còn tròn mắt khâm phục khi nghe hai anh em nó huênh hoang về mối giao hảo giữa mình và cụ Be-man.

Nhỏ Diệp càng nghĩ càng nghe mặt mày nóng ran. Có lúc nó lẽn nhìn anh nó, thấy Quý ròm mặt cũng đang đỏ rắn tới tận mang tai.

May mà Tiểu Long lẳng lặng đi bên cạnh, không nói gì. Chắc lòng dạ thằng này cũng đang hoang mang lắm.

Nhưng Tiểu Long im im như thể chỉ làm Quý ròm yên tâm lúc đầu, càng về sau nó càng thấy khó chịu quá. Chẳng thà Tiểu Long lên tiếng gặn hỏi, Quý ròm còn nghĩ ra cách thanh minh. Còn thằng mập không buồn thắc

mắc, nhất là trước một chuyện rất đáng thắc mắc như vậy, rõ là nó cho mình là chúa xạo và chắc nó đang cười thầm mình trong bụng! Quý ròm nơm nớp nghĩ và cố "e hèm" một tiếng, ra bộ thản nhiên.

- Xui quá! Tự nhiên lại vào chơi ngay lúc đoàn kịch đang thu xếp đồ đạc chuẩn bị rời đi!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Ừ, xui thật!

Tiểu Long tưởng a dua như vậy, bạn mình sẽ đỡ ngượng. Nào ngờ cái lối nhanh nhẩu quá đáng của nó càng khiến thằng ròm thêm mất tự nhiên.

Im một lúc, Quý ròm lại nói:

- Lúc nãy cụ Be-man có lẽ không nhận ra tao và nhỏ Diệp.

- Chắc là không nhận ra! – Tiểu Long tán thành ngay.

Quý ròm mím môi:

- Chứ như cuộc trò chuyện hôm qua thì cụ là một người rất dễ mến.

Tiểu Long lại hăng hái hùa theo:

- Đúng, cụ là người rất dễ mến!

- Dễ mến cái đầu mày! – Quý ròm gầm lên,mắt long sòng sọc – Mày đã gặp cụ Be-man lần nào chưa mà biết là dễ mến?

Tiểu Long giật bắn người, vọt tuốt ra xa. Cái đầu khù khờ của nó chắc chắn không thể nào hiểu được tại sao thằng ròm nói câu gì nó cũng đồng ý cả hai tay mà rốt cuộc lại khiến thằng ròm sửng cổ lên như vậy.

Vì không biết, nên nó đáp lại bộ mặt đằng đằng sát khí của Quý ròm bằng câu nói chẳng ăn nhập gì đến sự chất vấn của đối phương:

- Tao về nhé!

- Ơ, sao lại về? – Quý ròm chưng hửng – Trả lời câu hỏi của tao đã chứ!

Nhưng Tiểu Long đã co giò chạy mất. Thoáng mắt, nó đã mất hút đằng sau khúc quẹo chỗ ngã ba Cây Điệp.

Chương 10

Còn lại hai anh em, Quý ròm và nhỏ Diệp lếch thếch kéo nhau đi nốt quãng đường về nhà, lòng nặng trĩu.

- Hay lúc nãy mình đừng mò ra sau hậu trường mày ạ! – Quý ròm tặc lưỡi nói.

Nhỏ Diệp trả lới bằng giọng đồng cảm:

- Như vậy hình ảnh cụ Be-man lúc nào cũng đẹp, anh hả?

- ừ.

Quý ròm gật đầu. Rồi nó đột ngột tuyên bố:

- Tao hết khoái kịch rồi.

Quý ròm lần thứ hai quay ngoắt 180 độ. Từ chỗ dè bỉu đến chỗ yêu thích nghệ thuật kịch nói, Quý ròm đã một lần quay 180 độ. Cho tới lúc này, tính tổng cộng nó đã quay 360 độ. Nghĩa là Quý ròm đã trở về vị trí cũ. Nghĩa là nó tiếp tục tẩy chay kịch nghệ.

Lần này thì nhỏ Diệp đâm lo:

- Thế anh không bao giờ đi xem kịch nữa à?

- Không.

Nhỏ Diệp méo xệch miệng:

- Em nhờ anh dẫn đi, anh cũng không?

- Không!

Giọng Quý ròm vẫn dứt khoát. Rồi thấy mặt mày nhỏ em chảy dài, nó nói thêm:

- Thôi được! Nhưng tao chỉ đưa mày đến cửa rạp thôi, sau đó tao về. Khi nào tan, tao lại tới đón.

Câu nói bổ sung của ông anh giúp nhỏ Diệp hơi nguôi nguôi. No thở ra:

- Nhưng anh đâu thể chỉ vì cụ Be-man …

- Chẳng có cụ Be-man nào ở đây cả! – Quý ròm hậm hực cắt ngang – Chỉ có diễn viên Văn Vui thôi. Tao không giận cụ Be-man. Cụ Be-man luôn luôn là người tử tế, luôn luôn là một nghệ sĩ có trái tim lớn. Nhưng diễn viên đóng vai cụ Be-man lại khác. Ông ta không được như vậy. Chính vì

quá yêu mến và tin tưởng ở ông ta mà khi nãy tao và mày không biết cất bộ mặt đi đâu cho đỡ xấu hổ.

Quý ròm tức tối tuôn một tràng, nghe có vẻ rất phẫn nộ nhưng nếu tinh ý như tác giả thì sẽ trong thấy lời trách móc đó sự giận dữ thực ra chỉ chiếm có ba phần, bảy phần còn lại là nỗi đắng cay, thất vọng.

Từ lúc đó cho đến khi về tận nhà, nhỏ Diệp im như thóc. Nó hiểu tốt nhất là không nên hé môi thêm câu nào nữa một khi anh nó đã buồn bực đến thế.

Cả Quý ròm cũng vậy. Nó lầm lũi bước, lặng lẽ như chiếc bóng, mặc dù xét cho cùng chiếc bóng này không giống bóng người ta không giống bóng người ta cho lắm; căn cứ vào đôi vai đang xụi xuống kia thì giống bóng một con gà rù hơn.

Nhưng ngày hôm đó, cuộc đời không chỉ dành cho hai anh em Quý ròm duy nhất một bất ngờ.

Vừa bước vào nhà, cả Quý ròm lẫn nhỏ Diệp lập tức sững người ra. Hai đôi chân dính chặt xuống nền gạch bằng một thứ keo dán thượng hảo hạng có tên là sửng sốt. Bốn con mắt trố lên, hai cái miệng há hốc, vẽ nên tất cả là sáu chữ O.

Sở dĩ xảy ra hiện tượng lạ như thế bởi vì lúc này đang chờ đợi hai anh em nó trong phòng khách không chỉ có ba mẹ nó. Có thêm một người nữa đang ngồi tươi cười bên cạnh.

Người đó chính là người khán giả lúc nãy chen vào dãy ghế của tụi nó và cuối cùng đã được Quý ròm "bố trí" ngồi vào chiếc ghế của nhóc Đạt.

- Làm gì mà chết trân như thế! Vào đây chào chú đi tụi con!

Ba Quý ròm mỉm cười lên tiếng phá tan sự im lặng.

Quý ròm vẫn chưa hết ngạc nhiên. Nó tiến về phía người khách được giới thiệu là chú nó bằng những bước chậm chạp, dè sẽn.

- Chào chú ạ.

Khi đến gần, Quý ròm mấp máy môi.

Và nó nghe sau lưng nó tiếng nhỏ Diệp lí nhí lập lại:

- Chào chú ạ.

Chú nó chỉ tay vào chỗ ghế trống:

- Các cháu ngồi xuống đi! Dù sao thì chú cháu mình cũng đã gặp nhau rồi mà.

Chú nó nói với vẻ mặt tươi vui hớn hở.

Quý ròm sẽ sẹ ngồi xuống và đáp lại sự vui vẻ của chú nó bằng vẻ mặt thộn ra trông ngố chết được. Tại vì nó chưa hết ngơ ngác đó thôi. Tại vì nó chưa bao giờ nó nghe nói về người chú này. Từ bé đến lớn nó chưa từng biết nó có một ông chú. Ba nó không nói. Mẹ nó không nói. Cả bà nó cũng không nói.

Như đọc được băn khoăn trên mặt Quý ròm và nhỏ Diệp, ba nó hắng giọng:

- Chú tụi con đây là chú họ. Ông nội tụi con và ba chú ấy là 2 anh em ruột. Ba chú ấy tức là chú ruột của ba.

Thì ra thế. Có nghĩa là chú ấy ở đâu đó rất xa, bây giờ có dịp đến thành phố ghé thăm gia đình mình. Như tìm được lời giải đáp, Quý ròm nhẹ thở ra.

- Ba chú ấy mất sớm. Trước khi mất, ba chú ấy đã gửi gấm chú ấy cho ba. Có nghĩa là từ nhỏ, chú ấy đã sống với ba. Cả 2 có thể nói không khác gì anh em ruột. Và đối với tụi con, chú ấy không khác gì chú ruột.

Những lời kể tiếp theo của ba nó khiến câu chuyện lại xoay sang hướng khác. Quý ròm lẩm bẩm: Lạ thật, như vậy chú ấy sống ngay trong nhà mình, có lẽ từ lúc mình chưa ra đời, thậm chí lúc đó có lẽ ba cũng chưa gặp mẹ. Thế sao mình không biết một chút gì?

Mẹ nhìn Quý ròm, giọng buồn buồn:

- Chú ấy ra đi sau khi ba mẹ cưới nhau đúng một năm. Ừ, mẹ còn nhớ …

Quý ròm giật thót. Nó nghe ngực nó nghẹn lại. Như vậy chắc chú ấy giận ba mẹ chuyện gì.

- Ừ, đã mười lăm năm rồi! – Chú nó chép miệng nói, giọng rì rào như gió thổi – Nhưng dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua rồi. Em đã trở về …

Quý ròm đột ngột vọt miệng hỏi cái điều nó thắc mắc nãy giờ:

- Thế khi ở trong rạp, chú đã biết tụi cháu là … cháu rồi hở chú?

- Biết rồi! Cháu không nhớ chú đã nói là sẽ gặp lại các cháu à?

- Nhưng làm sao chú biết được?

Chú nó mỉm cười:

- Vì chú đã gặp ba mẽ cháu trước đó ít phút.

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chú gặp ba mẹ cháu ở đâu?

- Ở ngay trong rạp.

Quý ròm ngơ ngác quay sang ba mẹ nó:

- Khi nãy ba mẹ có đi xem hở?

- Ba nó xác nhận bằng một cái gật đầu còn mẹ nó xác nhận bằng nụ cười mỉm.

- Ba mẹ giấu tui con nè! – Nhỏ Diệp đấm thùm thụp lên lưng mẹ – Tại sao ba mẹ không chịu đi chung với tụi con hở?

Người chú long lanh mắt nhìn Quý ròm và nhỏ Diệp:

- Các cháu xem kịch, có thấy hay không?

- Dạ, hay lắm ạ.

Nhỏ Diệp đáp và nhoẻn miệng cười. Câu hỏi về vở kịch giúp nó thoát khỏi sự bối rối và mồm mép nó nhanh chóng trở lại liến thoắng:

- "Vở Chiếc lá cuối cùng" cảm động ghê chú ơi! Các diễn viên đều đóng tuyệt hay, nhất là diễn viên đóng vai cụ Be-man …

Đang hào hứng, nhỏ Diệp bỗng im bặt. Trong một thoáng, nó đâm lúng túng vì chợt nhớ đến thái độ xa cách của diễn viên đóng vai cụ Be-man đối với tụi nó lúc ở hậu trường.

Chú nó nhướn mắt:

- Sao tự dưng cháu làm thinh thế? Diễn viên đóng vai cụ Be-man sao?

Nhỏ Diệp không biết nói sao. Nó không quen phê phán người khác ở chỗ đám đông. Nhưng khi mẹ nó tò mò hỏi:

- Có chuyện gì thế hở con?

Thì nó không thể làm thinh được nữa:

- Diễn viên đó đóng kịch hay thì hay thật nhưng tính tình … kỳ kỳ sao đó mẹ ạ …

Thấy mọi người có vẻ chưa hiểu ý nghĩa của chữ "kỳ kỳ" trong nhận xét của nhỏ Diệp, Quý ròm liền giải thích:

- Ngày hôm qua gặp tụi con, ông ta trò chuyện rất thân mật nhưng đến hôm nay thì hoàn toàn ngược lại. Lúc nãy, ông ta làm như không hề quen biết tụi con.

Ba Quý ròm nhíu mày:

- Lúc nãy tụi con gặp ông ta ở đâu?

Anh em Quý ròm chưa ai kịp mở miệng, chú nó đã gật gù:

- Chắc là 2 cháu đã ra phía sau hậu trường?

- Dạ! – Nhỏ Diệp bối rối đáp.

Mẹ Quý ròm nhìn bộ mặt ấm ức của hai anh em nó, bật cười:

- Các con hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm? – Quý ròm kêu lên – Không, không thể hiểu lầm được!

Nhỏ Diệp phụ họa theo anh nó:

- Chẳng lẽ mẹ cho rằng ông ấy đã không nhìn thấy tụi con?

Mẹ nó chép miệng:

- Ngược lại, mẹ cho rằng người diễn viên đó đã nhìn thấy tụi con, nhưng ông ta không phải là người mà tụi con đã trò chuyện tối hôm qua.

Quý ròm như không tin vào tai mình. Nó hỏi lại, có hai người khác nhau?

- Ừ.

- Tức là mẹ muốn nói có 2 diễn viên thay nhau đóng vai cụ Be-man?

- Đúng là như vậy đó con.

- Vô lý! – Quý ròm vùng kêu, phải kềm chế lắm nó mới không đứng bật dậy khỏi ghế – Con không tin. Không thể là 2 người được.

- Không phải đâu mẹ à! – Nhỏ Diệp sốt sắng bênh Quý ròm – Chỉ có một người đóng vai cụ Be-man thôi. Con đã xem rất kỹ …

- Em con nói đúng. Chỉ là một người! – Quý ròm hăm hở bổ sung – Cụ Be-man hôm qua và cụ Be-man hôm nay hoàn toàn giống nhau từ cử chỉ, dáng đi đến giọng nói, ánh mắt. Không thể có 2 diễn viên đóng giống nhau như 2 giọt nước như vậy được.

Từ khi cuộc tranh cãi nổ ra, người chú vẫn lẵng lặng thinh trên chiếc ghế của mình. Ông không nói gì, chỉ ngồi nhìn 2 anh em Quý ròm hăng hái

bênh qua bênh lại bằng ánh mắt thích thú.

Và ông càng lộ vẻ vui thích hơn nữa khi thấy Quý ròm tự tin đến mức hùng hồn tuyên bố:

- Con tin chắc ba mẹ không thể chứng minh đó là 2 người được.

- Được chứ con! – Ba Quý ròm khẽ khàng đáp lại thách thức của con trai.

Quý ròm nhìn ba nó với vẻ ngờ vực.

- Bằng cách nào hở ba?

Ba nó trả lời bằng cách quay sang chú nó:

- Tụi con biết chú tụi con tên gì không?

Mặc dù không hiểu tại sao ba tụi nó cao hứng rẽ ngang qua chuyện này, Quý ròm và nhỏ Diệp vẫn đồng thanh đáp:

- Không ạ.

Ba nó mỉm cười:

- Chú ấy tên là Văn Vui.

Ba nó giọng nhẹ nhàng nhưng đối với anh em Quý ròm lúc này trời sập xuống đầu chắc cũng không thể làm tụi nó choáng váng hơn.

- Văn Vui? – Quý ròm kêu lên thảng thốt.

Còn nhỏ Diệp thì lắp bắp như người ngủ mơ:

- Chú ấy là … là … diễn viên Văn Vui?

- Đúng! – Ba nó gật đầu, đắc thắng – Chú ấy là diễn viên Văn Vui của đoàn kịch Vàm Cỏ, người đã đóng xuất xắc vai họa sĩ Be-man mà các con đã xem.

Quý ròm và nhỏ Diệp lúc này giương mắt nhìn chòng chọc vào người chú, mặt hiện rõ vẻ nghi hoặc.

Người chú mỉm cười:

- Hai cháu không tin à?

Quý ròm ấp úng:

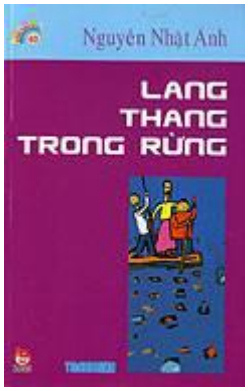
- Tụi cháu … tụi cháu … thực ra thì …

Người chú khẽ tằng hằng và trong nháy mắt giọng nói trở nên khan khan và hai anh em Quý ròm ngay lập tức nhận ra đó là giọng cụ Be-man:

- Xưa nay những nghệ sĩ chân chính sống chết với nghề chủ yếu vì lòng yêu nghề, vì niềm đam mê cháy bỏng đối với nghệ thuật …

HẾT.

Tập 40: Lang thang trong rừng

Đánh máy: Light
Chính tả: hainguyenspk37

Tóm tắt nội dung

Trong một chuyến đi chơi rừng với nhóm du khảo Mèo Rừng, bọn Quý ròm mải đùa giỡn, đến khi ngoảnh lại mới hay đã mất dấu đoàn người đi trước. Biết bị lạc giữa rừng sâu, thằng Mạnh sợ phát khóc nhưng nhỏ Hạnh trấn an nó, rằng sự lạc đường này chỉ là một trò chơi đã sắp xếp trước. Sự thực có đúng thế không, mời các bạn đón đọc ...

Chương 1

Bây giờ thì nhỏ Hạnh cảm thấy hối hận thật sự. Nó ngồi trên một khúc gỗ mục, tách xa lũ bạn, đưa cặp mắt lo lắng nhìn chung quanh.

Trời lúc này đã quá trưa, rừng im phăng phắc. Có cảm tưởng như mọi sinh vật đều nín thở, ngoài những âm thanh mơ hồ vọng lại đều từ tít đằng xa. Nhỏ Hạnh không biết đó là những âm thanh gì: tiếng gió thổi luôn qua các khe núi, tiếng chim ăn theo đàn hay tiếng róc rách của một con suối trong mơ, cái nguồn nước mà tụi nó nãy giờ tìm hoài không thấy.

Gần chỗ nó ngồi, dưới một gốc cổ thụ cành lá rậm rạp đang xòe tán, Tiểu Long, Quý Ròm và thằng Mạnh đang uể oải nửa nằm nửa ngồi trên tấm vải bạt bày la liệt những chén đĩa muỗng đũa sau bữa ăn trưa

Quý ròm lúc này đang lim dim mắt, nhưng nhỏ Hạnh biết chắc là bạn mình không ngủ. Không ai có thể ngủ trong hoàn cảnh như thế này. Chắc thằng ròm đang loay hoay tính kế thoát hiểm! Nhỏ Hạnh thầm nghĩ và bất giác buông một tiếng thở dài.

Tiểu Long bó gối, lưng tựa vào người Quý ròm, cặp mắt đang dáo dác nhìn ra bốn phía. Trông vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Long, nhỏ Hạnh đoán thằng mập đang nghĩ đến chuyện đề phòng thú dữ tấn công. Bao giờ cũng vậy, trong bất cứ tình huống hiểm nghèo nào, Tiểu Long luôn luôn tự xem mình có bổn phận bảo vệ cho cả bọn và nó thực hiện cái bổn phận đó một cách hăng hái không chê vào đâu được.

Nhỏ Hạnh không tin trong khu rừng này có thú dữ. Nhưng những câu chuyện về voi bầy tấn công, về cọp vồ người cứ lởn vởn trong óc khiến thỉnh thoảng nó phải sợ sệt ngoái đầu nhìn lại sau lưng, thậm chí có lúc nó muốn nhóm người dậy chạy vù về phía các bạn nó.

Nhưng rồi nhỏ Hạnh cố nén. Nó cố bắt nó ngồi im tại chỗ, và tất nhiên là với một vẻ mặt thản nhiên như thể đang ngồi trong rạp hát chứ không phải đang thất lạc giữa rừng sâu.

Nhỏ Hạnh phải làm tất cả những điều khổ sở đó chỉ vì chuyến đi chơi rừng lần này có cả thằng Mạnh đi theo.

Mạnh là thằng oắt có máu hình sự, say mê truyện trinh thám và ham thích những trò theo dõi, khám phá, phiêu lưu mạo hiểm (à quên, phiêu lưu nhưng không mạo hiểm!). Một cái đứa như vậy thường liều lĩnh nhưng

cũng mau chóng hoảng hốt, nhất là khi cái sự liều lĩnh đó chẳng may lại dẫn tới chỗ nguy cơ trùng trùng, như dẫn tới giữa rừng sâu chẳng hạn.

Như lúc này đây, bất cứ ai cũng có thể thấy rõ điều đó trên khuôn mặt đang chảy dài của Mạnh. Đôi môi thằng oắt mấp máy như muốn bật ra tiếng rên rỉ mà không dám. Trong nó như đứa bé, muốn khóc nhưng lại sợ người lớn cho ăn đòn nên mặt cứ méo xệch đi, thật thảm nảo quá.

Nhỏ Hạnh nhìn thằng nhóc, biết mình không nên lộ vẻ sợ sệt. Cho nên nhỏ Hạnh bắt mình dán người trên khúc gỗ mục, và trong khi cố gồng mình ngồi yên không nhúc nhích, nó không ngừng tự lên án mình thậm tệ.

Dĩ nhiên sự thất lạc này là lỗi của cả bọn, vì hồi sáng chẳng đứa nào trong bốn đứa chú ý đến chung quanh. Nhưng nhỏ Hạnh vẫn cảm thấy phần lỗi của nó là lớn nhất. Vì nó là đứa điềm tĩnh nhất, ý tứ nhất và cẩn thận nhất trong bọn, nếu so với Tiểu Long, Quý ròm, và thằng Mạnh.

Thế mà rốt cuộc nó đâm ra lơ đễnh lúc nào chẳng hay, đến khi giật mình ngó lại, nhóm Mèo Rừng đã mất hút giữa đám lá xanh tự bao giờ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa hiểu, nếu nói cho công bằng, đầu đuôi mọi tai họa đều do Quý ròm.

Trước tiên, chính Quý ròm bằng cách nào đó đã biết được chuyến đi này của nhóm du khảo Mèo Rừng, vốn là "đối thủ truyền kiếp" của nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu. Rồi sau đó, cũng chính Quý ròm xin đến khô nước miếng để các anh ở nhóm Mèo Rừng đồng ý cho cả bọn di theo. Thằng Mạnh ở Vũng Tàu lên chơi, đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội để nhập bọn.

Xưa nay, những chuyến đi của nhóm Mèo Rừng đều xác định lộ trình rõ rệt và có mục đích rõ ràng. Họ thám hiểm đường Trường Sơn, lên ngã ba Biên Giới, tới vùng Tam Giác Sắt. Họ trèo đỉnh Lang Biang, vào rừng Nam Cát Tiên. Ra phía bắc, họ lên cao nguyên Sa Pa, mò lên tận đỉnh Fanxipang ngút trời. Nói chung là họ đi rất nhiều nơi. Nhưng lần này, bọn Quý ròm không rõ họ đi đâu. Chỉ biết là sẽ đến một vùng rừng núi ở miền Trung.

Cả nhóm đi bằng xe đò, hai ngày sau tới một thành phố biển.

Nhóm Mèo Rừng ở lại thành phố này thêm một ngày để dưỡng sức cho cuộc hành trình ngược lên dãy núi phía tây sắp tới, đồng thời tận dụng thời gian đó hướng dẫn bọn Quý ròm những kỹ năng đi rừng cần thiết. Sau đó, họ còn lôi Quý ròm ra để dặn dò thêm những điều quan trọng.

Thành viên của nhóm Mèo Rừng lên đến hàng chục người, nhưng tham gia chuyến đi lần này chỉ có các anh Phong, Thành, Cường, những nhân vật chủ chốt của nhóm. Trước đây, bọn trẻ đã gặp các anh một lần ở Vũng Tàu, khi tình cờ lần theo bài thơ bí hiểm trên vách chùa Phật nằm để cuối cùng mò đến được ngôi nhà ma ở Bãi Sau.

Sau một ngày nghỉ ngơi, tờ mờ sáng hôm sau cả đoàn thuê xe ô-tô không thể chạy tiếp được nữa, mọi người chuyển qua đi xe đạp thồ.

Càng đi khung cảnh càng vắng vẻ, nhà cửa thưa thớt dần, và dưới màn sương mờ đục không ngừng bốc lên từ các khe sâu, màu xanh cây lá bắt đầu trùng điệp và trải dài khỏi tầm mắt.

Đi gần nửa ngày trời, đoàn người gặp một con sông rộng chắn ngang.

Anh Phong, thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng, ra hiệu cho xe thồ quay về.

- Bây giờ chúng ta bắt đầu sử dụng tới đôi chân rồi! – Anh nói với bọn trẻ – Các em sẵn sàng chưa?

- Dạ, rồi ạ!

Thằng Mạnh hùng hồn đáp, hăng hái đại diện cho cả bọn.

- Anh nói trước, – Anh Phong nghiêm nghị tiếp – đích đến của chúng ta còn rất xa. Trong nửa ngày đầu, lộ trình của chúng ta vẫn còn nằm trong khu vực an toàn. Nhưng sau đó, chúng ta sẽ bắt đầu tiến vào vùng nguy hiểm, các em có sẵn sàng không?

Lần này thì thằng Mạnh im ru. Hai chữ "nguy hiểm" đập vào đầu nó như những nhát búa. Nó lấm lét nhìn quanh, khung cảnh hoang vu khiến nó cảm thấy sự nguy hiểm như đã bắt đầu rồi, chẳng cần phải đợi đến sau nửa ngày đường, và cái mối đe dọa không rõ hình thù kia dường như đang rình rập đâu đây, có thể bất thần nhảy xổ ra ngoạm cổ nó bất cứ lúc nào.

Tiểu Long dậm dậm đôi giày đi rừng, hỏi:

- Nhưng các anh có thể cho tụi em biết chúng ta sẽ đi đến nơi nào không?

Anh Phong cười bí mật:

- Rồi các em sẽ biết.

Anh Cường nói thêm, cũng bí mật không kém:

- Chỉ cần biết các em sẽ có một chuyến đi lý thú.

Anh Thành nheo mắt, giọng kiêu hãnh:

- Chắc chắn nhóm Hải Âu không thể tổ chức cho các em một cuộc đi chơi thú vị và ngoạn mục như vậy.

Bọn trẻ biết có hỏi nữa cũng vô ích, bèn xốc ba lô lên vai, lặng lẽ bước theo.

Đoàn người đi xuyên rừng trên những lối mòn ngoằn ngoèo.

Rồi đến một lúc, những lối mòn tự nhiên biến mất dưới cỏ dày và lá mục. Theo lệnh của anh Phong, tất cả đều rút dao phát quang ra cầm tay, riêng anh Phong cầm lăm lăm một cây rìu; mọi người len lỏi giữa những thân cây, thỉnh thoảng chặt những cành nhánh để mở đường.

Lúc này khoản mười giờ, mặt trời nhô khỏi ngọn cây hai sải tay, không khí vẫn còn mát mẻ nhưng trên mặt thằng Mạnh mồ hôi đã chảy thành giọt. Nhìn ánh mắt láo liên, không ngừng quét ngang quét dọc các bụi rậ.m của Mạnh, nhỏ Hạnh biết là thằng oắt lo lắng.

Vẻ căng thẳng của Mạnh khiến ba đứa còn lại đâm thận trọng theo. Không nói với nhau một tiếng nào, nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lằm lũi bước, tay khua khoắng con dao trên tay cho đỡ sợ.

Các anh ở nhóm Mèo Rừng vẫn đi phía trước, vừa hăng hái mở lối vừa nói cười tự nhiên.

Thằng Mạnh nhìn họ, thèm thuồng được vui vẻ như thế quá, nhưng không hiểu sao cổ họng nó cứ khô rang.

- Vui lên chứ các em! – Anh Thành đột nhiên quay đầu nhìn lại – Làm sao mà im thít thế kia?

Thằng Mạnh nuốc nước bọt:

- Tụi em sợ … nguy hiểm …

Anh Thành phì cười:

- Chưa đâu! Chỗ này chúng ta có thể nói cười thoải mái.

Anh Phong quay hẳn lại, hai tay dang rộng:

- Chuyến đi rất vất vả, chúng ta cần phải đùa giỡn, ca hát để cho quên nhọc mệt, các em à.

Anh giơ cánh tay cầm rìu lên cao, bọn trẻ có thể thấy rõ những tia nắng lọt qua kẽ lá chiếu lấp lánh trên lưỡi rìu:

- Các em hát nhé! Một hai ba! Nào anh em ta, cùng nhau xong pha, lên đàng …

Anh Phong bắt nhịp, giọng hồ hởi. Nhưng chẳng đứa nào hát theo. Chỉ có nhỏ Hạnh nhóp nhép một hai tiếng, nhưng rồi thấy các bạn không hưởng ứng, nó làm thinh luôn.

- Sao thế? – Anh Phong tròn mắt.

Quý ròm méo xệch miệng:

- Tụi em mệt quá, hát không nổi!

Anh Cường lắc đầu:

- Thế mà cũng nằng nặc đòi đi theo cho bằng được! Rõ khổ!

Chương 2

Đó là cái tội thứ nhất của Quý ròm, nhỏ Hạnh rầu rĩ nhur bụng. Tự nhiên lại cao hứng rủ cả bọn đi theo nhóm Mèo Rừng tới chốn khỉ ho cò gáy này. Đây rõ ràng không phải là cuộc du ngoạn đúng nghĩa. Gọi là một cuộc thám hiểm thì đúng hơn, với tất cả những gian khổ và hiểm nguy khôn lường của nó.

Nhưng "tội lỗi" của Quý ròm chưa dừng lại ở đó.

Ngay vào lúc anh Phong bắt nhịp bài "Lên đàng" và không đứa nào cất giọng hùa theo nổi thì thằng ròm bỗng nảy ra "sáng kiến":

- Em nghĩ ra rồi.

- Gì thế? – Anh Phong hỏi.

- Tụi em không hát hò nổi rồi nhưng có thể chơi trò đố nhau.

- Hay lắm! – Anh Thành reo lên, và tán thành bằng một câu văn hoa – Đố nhau sẽ giúp các em lau khô những giọt mồ hôi.

Được cổ vũ, Quý ròm hăng hái xếp nó và thằng Mạnh vào một phe, nhỏ Hạnh và Tiểu Long một phe.

Rồi hăm hở xướng lên:

- Bây giờ tôi với thằng Mạnh đố trước nhé. Hạnh và Tiểu Long thử kể xem trong cơ thể con người ta có những bộ phận nào bắt đầu bằng chữ M nào.

Tiểu Long mắt sáng trưng, trong một thoáng nó quên nó đang ở giữa rừng:

- Má, mắt, mũi, miệng.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Môi nữa chi.

- Ừ, môi nữa.

Quý ròm nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Bữa nay sao mày thông minh đột xuất thế hở mập?

Tiểu Long phớt lờ sự chế giễu của bạn, mày nhíu lại. Rồi nó bỗng reo lên hớn hở:

- Ờ, còn mông nữa Hạnh ơi!

Nhỏ Hạnh đỏ mặt:

- Làm gì mà kêu réo om sòm thế.

Quý ròm mắt dòm lom lom vào mặt hai đứa bạn, cố nín cười, hỏi:

- Hết chưa?

- Chờ chút xíu đi!

Tiểu Long hứ mũi, tay tiếp tục vung lưỡi dao vào cành nhánh de ra hai bên lối đi.

Nhỏ Hạnh nói:

- Mép.

- Còn nữa không?

- Còn, mí mắt.

Tiểu Long reo lên lần thứ hai:

- Í, mặt nữa.

Thằng Mạnh gãi đầu:

- Lạ quá há! Những bộ phận bắt đầu bằng chữ M hình như tập trung hết trên đầu.

- Đâu có! – Quý ròm cười hì hì – Khi nãy anh Tiểu Long mày chẳng phát hiện một bộ phận nằm tuốt luốt ở dưới đó sao!

Nhỏ Hạnh lườm Quý ròm:

- Quý đừng có lợi dụng thời cơ nói năng bá láp à nghen!

Thằng Mạnh chợt nhảy tưng tưng:

- A, em nghĩ ra được một chữ rồi.

Quý ròm trừng thằng nhóc:

- Mày phe tao, không được bép xép à.

Các thành viên của nhóm Mèo Rừng lúc này vẫn đi phía trước. Anh Phong vừa cười đùa vừa đong đưa chiếc rìu trên tay, thỉnh thoảng lại xả một nhát vào bụi rậm, chặt bỏ những cành cây vương víu.

Cũng như người thủ lĩnh, anh Thành và anh Cường mải mê mở đường, không chú ý gì đến bọn Tiểu Long đang ồn ào phía sau. Có vẻ như các anh hoàn toàn yên tâm khi thấy bọn trẻ mất đi vẻ căng thẳng và qua trò chơi

đánh đố vui nhộn kia đã nhanh chóng thấy lại được sinh khí tưởng đã rơi rớt ngoài bìa rừng.

Nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục liệt kê:

- Máu, mặt, mỡ, mình.

Thấy đối phương tuôn một lèo, Quý ròm tức quá:

- Mập như thằng Tiểu Long mới có mỡ chứ ai mà có mỡ.

- Quý đừng có cãi bướng. Ai mà chả có mở trong người.

- Thôi được! – Quý ròm xuôi xị – Nhưng còn mình là cái quỷ gì?

- Mình là cái mình chớ sao lại là cái quỷ! Thân thể người ta chia làm ba phần: đầu, mình và tứ chi …

- Thôi, thôi, khỏi đọc! – Quý ròm xua tay lia lịa – Còn gì nữa không?

- Còn, mao quẫn, mạch máu, màng tang, mắt cá, mỏ ác …

Bất chấp vẻ mặt cau có của Quý ròm, nhỏ Hạnh thản nhiên làm tiếp một tràng như súng liên thanh, có lẽ bộ óc điện tử của nó nãy giờ đang làm việc ghê lắm.

Trong khi Tiểu Long không ngớt hít hà thán phục, nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán như sắp kể thêm một lô một lốc nữa cho Quý ròm sợ chơi.

Quý ròm sợ thật. Nó chép miệng, tiu nghỉu:

- Kể được như vậy coi như thắng rồi, khỏi cần kể thêm nữa. Bây giờ tới phiên

Hạnh và Tiểu Long đố!

- Mày và thằng Mạnh kể những bộ phận nào trên cơ thể bắt đầu bằng chữ S đi! -

Tiểu Long nhanh nhẩu.

- Quá dễ! – Thằng Mạnh nãy giờ bị ông anh ròm bắt ngậm miệng, bây giờ được sổ lòng, láu táu vọt miệng.

Tiểu Long cười khảy:

- Dễ thì nói đi!

- Chữ S hả? – Mạnh khựng lại, trán nó nhăn tít – Chữ S thì có … chữ S thì có … có …

Mạnh ấp úng một hồi vẫn chẳng nhớ được bộ phận nào trên người bắt đầu bằng chữ S, mặt liền đỏ ửng.

Quý ròm cứu bồ:

- Sụn.

Mạnh cười toe:

- Ừ, phải rồi! Sụn!

- Gì nữa?

Lần này, không chỉ thằng Mạnh mà cả Quý ròm cũng bóp muốn móp cả trán. Dường như trong cơ thể con người ta rất hiếm những bộ hận bắt đầu bằng chữ S.

Mãi một lúc, Quý ròm mới rặn thêm được một chữ:

- Sọ.

Thêm một lúc nữa, mới được một chữ nữa:

- Sườn.

Thằng Mạnh cuối cùng cũng nghĩ ra được chữ của nó:

- Sống mũi.

Tới đây là tắc tị.

Thấy Quý ròm và thằng Mạnh vò đầu bứt tai một cách đau khổ, Tiểu Long cười hê hê:

- Sao, kể tiếp đi chứ! Khi nãy bên mày bảo "quá dễ" mà!

- Từ từ!

Quý ròm nhún vai đáp, đầu xoay như chong chóng. Nó không tin là nó không nghĩ ra thêm được chữ nào nhưng rốt cuộc có vẻ như nó đành bó tay thật.

Bên Cạnh Quý ròm, thằng Mạnh đang không ngừng nhăng nhăn nhó nhó. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Mạnh có cảm giác nó đang chui đầu vào một tổ ong hơn là đang chơi trò đố nhau. Lúc này rõ ràng là nó quên bẵng mối đe dọa vô hình ở chung quanh rồi.

Như để làm đối phương rối trí hơn nữa, Tiểu Long chốc chốc lại giục:

- Nói đi chứ! Làm gì im ru hoài vậy?

Cao hứng lên, nó còn chọc quê:

- Chưa tới khu vực nguy hiểm mà, việc gì phải ngậm tâm thế! Hay là chịu thua rồi?

- Chịu thua cái đầu mày! – Quý ròm phát khùng – Tao vừa nghĩ ra một chữ hay lắm đây nè!

- Chữ gì vậy?

- Sắn.

- Sắn là cái gì?

Quý ròm nhếch mép:

- Sắn là sắn lãi chứ là cái gì!

Nhỏ Hạnh bụm mặt:

- Ối, Quý nói gì nghe ghê quá!

- Ghê gì mà ghê! – Quý ròm cười hề hề – Con người ta ai mà chẳng có sắn lãi trong người!

Tiểu Long hừ mũi:

- Nhưng đâu có thể tính đó là bộ phận của cơ thể được!

- Sao không được! – Quý ròm nghinh mặt – Hễ nó nằm trong cơ thể tức là xem như một bộ phận của cơ thể rồi.

Nhỏ Hạnh bĩu môi:

- Xí! Nói như Quý!

- Thôi được! – Quý ròm tặc lưỡi – Không chịu chữ đó thì nói chữ khác.

Tiểu Long nhìn Quý ròm bằng ánh mắt cảnh giác:

- Chữ gì!

- Sẹo.

- Sẹo?- Tiểu Long há hốc miệng.

Trong khi thằng Mạnh cười hí hí thì Quý ròm chìa tay ra, chỉ vào một vết sẹo nhỏ trên mu bàn tay:

- "Bộ phận" đó đây nè!

Rồi nó liếc Tiểu Long, ranh mãnh:

- Võ sĩ như mày, "bộ phận" này chắc nằm rải rác khắc người phải không?

- Ăn gian! Ăn gian! – Tiểu Long nhảy tưng tưng – Ai lại coi những vết sẹo là bộ phận của cơ thể bao giờ!

- Sao không được! – Quý ròm trừng mắt – Chính mày ăn gian thì có!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Quý ơi là Quý! Thua thì nhận thua đi cho rồi!

Quý ròm gân cổ:

- Thua sao được mà thua!

- Thua! – Tiểu Long hét lên.

Thằng Mạnh ưỡn ngực ra phía trước, hít một hơi thật sâu, cố hét to hơn Tiểu Long:

- Không thua!

Bọn nhóc đỏ mặt tía tai, hét sùi bọt mép. Đứa nào đứa nấy ngoác miệng đến mang tai, tìm cách át giọng nhau. Đến mức ba người của nhóm Mèo Rừng biến đâu mất, tụi nó cũng không để ý.

Chỉ khi nhỏ Hạnh chán ngán nói:

- Thôi, nhờ anh Phong làm trọng tài giùm đi!

Bọn trẻ mới ngoảnh đầu nhìn ra phía trước, hoảng hốt khi không thấy các anh Phong, Thành, Cường đâu.

- Ủa, mấy ảnh đâu rồi kìa? – Nhỏ Hạnh ngạc nhiên kêu lên.

- Chết rồi! – Quý ròm lo lắng nói – Trước khi đi, mấy ảnh dặn tụi mình phải luôn luôn để ý bám sát theo mấy ảnh, thế mà tụi mình quên mất.

Tiểu Long nhìn quanh, lẩm bẩm:

- Chả rõ tụi mình lạc mấy ảnh từ chỗ nào?

Nó chụm tay lên miệng làm loa, kêu lớn:

- Anh Phong ơi!

Không nghe tiếng đáp trả; nó lại gào lên:

- Anh Thành ới ời!

Để tiếp sức cho bạn, Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh cũng thi nhau kêu réo inh ỏi. Thằng Mạnh còn lấy hơi rú lên một tiếng dài như Tarzan.

Nhưng chẳng có ai trả lời bọn trẻ. Những tiếng kêu của tụi nó lan đi trong không gian, ngân nga, dùng dằng một hồi trong gió và cuối cùng mất hút giữa rừng xanh bạt ngàn.

Thằng Mạnh méo xệch miệng:

- Chắc mấy ảnh đi xa lắm rồi!

- Không đâu! – Quý ròm trấn an thằng nhóc – Tao nghĩ mấy ảnh đang quanh quẩn đâu đây thôi.

- Anh đừng gạt em! – Mạnh nói bằng giọng muốn khóc – Nếu ở gần đây, mấy ảnh đã nghe thấy tiếng gọi của tụi mình và lên tiếng đáp trả rồi.

Tiểu Long đảo mắt một vòng rồi quay sang nhỏ Hạnh:

- Bây giờ làm sao hở Hạnh?

Chương 3

Rõ ràng, nếu Quý ròm không bày ra trò đố nhau thì cả bọn không đến nỗi mất tập trung đến thế. Đã vậy, Quý ròm còn chơi ăn gian. Đang sợ và sụn, tự nhiên lại chuyển qua sán và sẹo khiến cả đám xúm vào cãi nhau đến nỗi quên hết chung quanh.

Khi cả bọn kêu réo vang rừng mà không nhận được tín hiệu đáp trả của nhóm Mèo Rừng, nhỏ Hạnh bắt đầu kinh hãi nhận ra tụi nó đang lâm vào một hoàn cảnh đáng sợ.

Mặc dù là đứa siêu thông minh, ngay tức khắc nó cũng không biết phải hành động như thế nào. Nhưng nhỏ Hạnh cố không để lộ sự lo sợ ra ngoài mặt. Nó hiểu trong tình thế này, sự hoang mang còn nguy hiểm gấp trăm lần so với những mối đe dọa khác.

Nghe Tiểu Long hỏi, nó bình tĩnh đáp:

- Tụi mình cứ ngồi ở đây chờ.

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa ngồi bệt xuống cỏ.

- Chờ gì?

- Chờ nhóm Mèo Rừng. Thế nào họ cũng quay lại tìm tụi mình.

Mạnh reo lên:

- Đúng rồi! Có thế mà em không nghĩ ra. Phát hiện tụi mình bị thất lạc, thế nào mấy ảnh cũng quay lại tìm.

Quý ròm cau mày:

- Nhưng làm sao họ biết mình ở đây. Tụi mình đã lạc một quãng xa rồi.

- Thằng ròm nói đúng! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Tụi mình phải lần lại đường cũ thôi.

- Không được! – Nhỏ Hạnh phản đối – Khi nãy, lúc di chuyển, tụi mình đã không làm dấu, bây giờ không thể quay lại được. Không khéo tụi mình lạc xa hơn thì nguy.

Tiểu Long, Quý ròm, thằng Mạnh bất giác đưa mắt nhìn nhau. Sự cảnh cáo của nhỏ Hạnh khiến không đứa nào dám mạo hiểm rời vị trí.

Thế là cả bọn bó gối ngồi chờ, âu lo, phấp phỏng. Tai đứa nào đứa nấy vểnh lên, hồi hộp nghe ngóng. Nhưng lâu thật lâu, vẫn chẳng có dấu hiệu gì

cho thấy nhóm Mèo Rừng sắp tìm tới chỗ tụi nó.

Cứ mỗi lần nghe tiếng sột soạt, cả bốn đứa nhổm người dậy, khấp khởi căng mắt dò tìm, nhưng thường những tiếng động đó nếu không phải do một con gà rừng sặc sỡ đang đập cánh trong lá cây cũng do một con sóc nghịch ngợm đang chạy loăng quăng đâu đó quanh chỗ tụi nó ngồi bất thần phóng vụt từ bụi rậm này qua bụi rậm khác, kéo lê chiếc đuôi dài trên thảm lá khô, sát ngay sau lưng tụi nó.

Đợi thêm một lát, Tiểu Long nóng ruột đứng lên, lại bắc tay lên miệng, lại kêu lớn:

- Anh Phong, anh Thành, anh Cường ới ời! Tụi em ở đây nè!

Tiểu Long có lồng ngực khỏe, khi nó đã gân cổ lên gào, tiếng nó vang xa lắm. Nhưng dường như chẳng có ai nghe thấy. Hệt như một hòn sỏi ném xuống hồ, tiếng kêu cứu của nó chìm nghỉm, mất tăm giữa đám lá rừng.

Ngay cả khi nhỏ Hạnh, Quý ròm và thằng Mạnh cùng ngoác miệng phụ họa với Tiểu Long cũng thế. Cũng chẳng kết quả gì. Tiếng kêu của bọn trẻ vang vang trong rừng, nhưng chẳng có ai đáp lại ngoài chính tiếng của tụi nó văng vẳng vọng lại từ tít đằng xa.

Thằng Mạnh tuyệt vọng:

- Thế là tiêu!

Nhỏ Hạnh ngó quanh, rồi reo lên:

- Kia rồi!

Ba cái miệng cùng bật hỏi:

- Gì thế?

- Những bụi tre.

Trong khi Tiểu Long và Mạnh chưa biết nhỏ Hạnh tìm kiếm tre nứa trong lúc này làm gì thì Quý ròm vụt sáng mắt lên:

- Chúng ta gõ vào đó?

- Ừ.

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa rảo bước lại chỗ bụi tre gần nhất, theo sau là bọn Quý ròm, tay đứa nào đứa nấy lăm lăm con dao phát quang.

Nhỏ Hạnh vung dao lên, nhìn các bạn, dặn:

- Dùng sống dao gõ mạnh vào nhé!

Quý ròm hăm hở hô:

- Một hai ba!

Bốn cái miệng mím chặt, bốn cánh tay quật mạnh sống dao vào thân tre. Một chuỗi âm thanh lộc cộc vang lên.

Trong một thoáng, thằng Mạnh quên phắt nỗi lo lắng trong lòng, mặt mày hớn hở:

- Giống gõ mõ quá ha!

Bọn trẻ hăng hái gõ. Xen lẫn tiếng lộc cộc, cồm cộp là tiếng bọn thú nhỏ luồn dưới các bụi, chạy trốn.

Mạnh lại cười hì hì:

- Vui quá!

Nhưng vung lên đánh xuống một hồi mõi tay, tiếng gõ yếu dần. Rồi im bặt.

Quý ròm chống dao xuống đất trước tiên. Nó đưa tay lâu mồ hôi trán, nghiêng tai lắng nghe động tịnh.

Cử chỉ của Quý ròm kéo Mạnh trở về với thực tại. Mặt nó lập tức xám ngoét:

- Sao im ru thế hở anh Quý? Mình gây ồn ào như thế, các anh ở nhóm Mèo Rừng phải nghe thấy chứ?

Quý ròm thở dài:

- Chắc chắn họ đã đi xa tụi mình lắm rồi.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Có lẽ họ đã quẹo sang ngả khác.

Tiểu Long khịt mũi:

- Hay tìm không thấy tụi mình, họ vòng trở lại thành phố rồi? Biết đâu họ chẳng nghĩ mình quay về dưới đó đợi họ!

Suy đoán của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh không khỏi nghĩ ngợi.

- Ừ, có thể lắm!

Biết tụi mình thất lạc, chắc chắn các anh ở nhóm Mèo Rừng phải tích cực tìm kiếm. Họ không thể để một đám trẻ lạc lõng giữa rừng sâu được. Chắc họ cũng đã tìm mọi cách để bắt liên lạc nhau xa quá nên tụi mình

không nghe thấy tín hiệu của họ cũng như họ đã không nghe thấy lời kêu cứu của mình đó thôi. Và nếu tìm không thấy tụi mình thì họ nghĩ gì?

- Tụi nhỏ không dám liều lĩnh tiến sâu vào khu rừng lạ đâu! – Nhỏ Hạnh hình dung anh Phong sẽ nói như thế.

- Đúng vậy! – Chắc chắn anh Thành sẽ bổ sung – Nhất là khi tụi nó không biết rõ ràng mục đích của chuyến đi này!

Và cuối cùng, có lẽ anh Cường sẽ nêu giả thuyết:

- Trong hoàn cảnh đó, tụi nhỏ tìm cách quay về thành phố để chờ đợi bọn mình là khả năng dễ xảy ra nhất!

Những cuộc đối đáp vang lên trong trí tưởng tượng của nhỏ Hạnh rõ rệt đến mức nó vung tay, giọng quả quyết:

- Tụi mình đi!

- Đi đâu – Cả ba cái miệng cùng hỏi.

- Quay về thành phố dưới kia! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi – Mình nghĩ Long nói đúng. Có thể các anh ấy đã quay lại dưới đó để tìm mình.

Thằng Mạnh mếu xệch miệng.

- Nhưng biết đường đâu mà về?

Nhỏ Hạnh bình tĩnh:

- Sáng nay tụi mình đi theo hướng tây, bây giờ phai đi ngược lại theo hướng đông.

- Làm sao biết hướng nào là hướng đông? – Mạnh vẫn thấp thỏm – Mình đâu có đem theo la bàn. có một cái thì nhóm Mèo Rừng giữ rồi.

Quý ròm nạt em:

- Mày ngốc quá! Bộ không biết nhìn mặt trời để coi hướng hả?

Rồi nó bỉu môi:

- Thế mà cũng đòi làm thám tử đấy!

Nói xong, Quý ròm ngửa cổ ngẩn lên trời. Và bỗng dưng nó muốn khóc quá. Vì chẳng biết tự bao giờ tụi nó lọt vào một khu rừng dày, các tàng cây rậm rạp trên đầu gần như giao nhau, che khuất mất mặt trời, chỉ có vài giọt nắng lốm đốm lọt keo kiệt qua kẽ lá.

Quý ròm ngoảnh nhìn nhỏ Hạnh, mặt méo đi, không nói được tiếng nào.

- Đừng lo! Chúng ta sẽ tìm cách khác! – Nhỏ Hạnh cúi nhìn đồng hồ – Bây giờ mười hai giờ trưa, mặt trời nằm ngay đỉnh đầu, nếu nhìn thấy, tụi mình cũng không xác định phương hướng được đâu!

Tiểu Long khịt mũi:

- Cách gì?

- Nhìn thân cây. Phía nào ẩm ướt nhiều là hướng bắc. Vì mặt trời không đi qua hướng này.

Quý ròm nhìn quanh, bất giác buông một tiếng thở dài:

- Thua rồi. Trong khu rừng dày như thế này, mình nghĩ thân cây có lẽ ẩm ướt cả bốn phía.

Tiểu Long nhíu mày, cố nhớ lại những kỹ năng đi rừng nhóm Mèo Rừng vừa huấn luyện hôm qua:

- Các bản làng tự nhiên thường tập trung ở sườn núi phía nam, các miếu cổ, tháp cổ cũng thường quay mặt về hướng nam …

- Thôi đi, anh Tiểu Long ơi! – Mạnh cau có ngắt lời ông anh – Ở giữa rừng hoang, tìm đâu ra bản làng, miếu cổ, tháp cổ!

- Ờ há! – Tiểu Long lón lén đưa tay quẹt mũi, rồi nó chớp chớp mắt – Thế thì chúng ta phải tìm chòm sao Bắc Đẩu …

- Bắc Đẩu cái đầu mày! – Tới phiên Quý ròm bực mình – Bây giờ là mười hai giờ trưa, ở đó mà Bắc Đẩu với Nam Tào! Mà dẫu có là ban đêm, cành lá um tùm thế kia, có tài thánh tụi mình mới hòng nhìn thấy nổi!

Để mặc các bạn tranh cãi, nhỏ Hạnh đi lòng vòng quanh các gốc cây gần đó, lặng lẽ quan sát.

Mạnh sè sẹ đi theo nhỏ Hạnh, vẻ mặt hy vọng như đi theo một vị cứu tinh.

Mạnh hy vọng không phải là không có lý. Đang cúi lom khom, nghiêng nghiêng ngó ngó, nhỏ Hạnh bỗng đứng thẳng người, reo lên:

- Tìm thấy rồi!

Rồi nó chỉ tay ra tứ phía, giọng hân hoan:

- Hướng này là bắc, hướng này là nam. Vậy hướng này là đông. Tụi mình đi về hướng này.

Mạnh thắc mắc:

- Làm sao chị biết được hở chị?

Nhỏ Hạnh chỉ vào thân cây kế đó:

- Với những cây lẻ, cành lá hướng nam bao giờ cũng tươi tốt hơn hướng bắc.

Quý ròm nhún vai:

- Với khu rừng này thì chưa chắc.

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Vì vậy nãy giờ Hạnh cố tìm thêm một tổ kiến. Ở các gốc cây lớn, kiến thường làm tổ về phía nam …

Nhỏ Hạnh nói chưa dứt câu, thằng Mạnh bỗng nhảy bắn người lên:

- Úi da.

- Gì thế?

- Kiến cắn em.

Quý ròm cười hì hì, bước lại:

- Đáng đời! Đang đứng an toàn với tao và anh Tiểu Long, ai bảo tò tò đi theo bà chị làm chi cho kiến cắn!

Quý ròm chỉ nói trêu thôi. Chứ thật tình thì ngay sau đó, nó lập tức nối gót Mạnh đi theo nhỏ Hạnh.

Tiểu Long, như thường lệ, vọt lên trước mở đường.

Nhỏ Hạnh đi ngay sau lưng Tiểu Long, cẩn thận dặn cả bọn:

- Nhớ làm dấu đi nghen!

Mạnh làu bàu:

- Khi nãy cần làm dấu thì không làm, bây giờ làm dấu làm gì nữa? Tụi mình có quay trở lại chốn này nữa đâu!

- Sao mày ngốc thế hở Mạnh! – Quý ròm hừ giọng – Có chắc gì nhóm Mèo Rừng quay về thành phố như tụi mình phỏng đoán! Nhỡ họ vẫn còn sục sạo trong rừng thì sao?

Tiểu Long ngoái đầu lại:

- Đúng đó, Mạnh! Nếu họ mò tới đây, nhìn thấy tín hiệu tụi mình để lại họ mới biết đường lần theo chứ.

Nói xong, Tiểu Long vung dao chặt một nhát vào thân cây cổ thụ bên cạnh, vạt phăng một miếng vỏ cây to bằng bàn tay.

Có nhiều cách để lại dấu vết trên đường đi. Nhóm Mèo Rừng đã hướng dẫn bọn trẻ khá kỹ lưỡng về chuyện này.

Cho nên trong khi Tiểu Long chém lia lịa vào các thân cây thì Quý ròm lôi từ trong ba lô ra một mảnh vải, xé vụn thành nhiều mẫu nhỏ và cứ đi một quãng nó lại cột một mẩu lên các cành cây chìa ra dọc lối đi.

Nhỏ Hạnh thì cột túm các bụi cỏ cao. Còn thằng Mạnh lại thích tạo dấu vết bằng cách nhặt nhạnh và sắp xếp những hòn đá theo hình ngôi sao mà nó tin rằng sẽ đem lại may mắn cho cả bọn.

Cứ thế, bọn trẻ vừa đi vừa đánh dấu, hy vọng chẳng bao lâu nửa sẽ lần về tới bến sông ban sáng.

Đồng hồ trên tay nhỏ Hạnh lúc này đã nhích khỏi con số mười hai nhưng vì tia nắng mặt trời không xuyên thủng được thảm lá trên đầu nên không khí trong rừng không đến nỗi oi bức lắm.

Đi một hồi nữa, kim đồng hồ chỉ con số một và bọn trẻ đã bắt đầu cảm thấy đói bụng.

Mạnh rên rỉ trước tiên:

- Anh Quý ơi, em đói!

- Ráng một chút nữa đi! Gần tới bờ sông rồi!

- Gần đâu mà gần! – Mạnh nhăn nhó – Em chẳng hề nghe tiếng nước chảy.

Lời nói của Mạnh khiến Quý ròm giật thót. Nó đứng lại, dỏng tai lắng nghe. Ừ, chẳng nghe tiếng róc rách gì cả. Như vậy tụi nó còn lâu mới tới được con sông ban sáng. Hay là tụi nó lạc đường?

Quý ròm lo lắng, hỏi nhỏ Hạnh:

- Hạnh có chắc là tụi mình đi hướng đông không?

- Chắc chắn! – Nhỏ Hạnh quả quyết – Hạnh tin là mình nhận hướng không nhầm!

- Thế sao lâu tới bờ sông quá vậy?

- Hạnh cũng chẳng biết nữa – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Chúng ta cứ đi thêm một đoạn nữa xem sao!

Nghe nói phải đi nữa, thằng Mạnh liền ôm bụng:

- Em đói quá, không đi nổi.

Quý ròm trừng mắt:

- Lúc này không phải lúc để mày giở chứng đâu nghe Mạnh!

Nhỏ Hạnh dỗ Mạnh:

- Ráng thêm một chút nữa thôi em! Mười lăm phút nữa nếu không về tới bờ sông, chúng ta sẽ ngừng lại ăn trưa.

Nghe nhỏ Hạnh hứa hẹn, thằng Mạnh không than thở nữa. Nó mím môi xốc ba lô trên vai, ì ạch bước đi.

Thình lình ở phía trước vang lên tiếng reo mừng rỡ của Tiểu Long:

- A đây rồi!

- Gì thế?

Nhỏ Hạnh, Quý ròm và thằng Mạnh cùng háo hức vọt miệng hỏi và đổ xô tới trước.

Mắt Tiểu Long sáng trưng:

- Dấu vết của nhóm Mèo Rừng!

Vừa nói Tiểu Long vừa hớn hở chỉ tay vào vết dao trên cây.

- Đúng rồi! – Quý ròm gật đầu, mặt mày hớn hở không kém gì thằng mập – Vết chém còn mới. Đây đúng là tín hiệu của các anh Phong, Thành, Cường!

Nhỏ Hạnh phấn khởi phụ họa:

- Bây giờ cứ lần theo những dấu vết này mà đi, sớm muộn gì cũng gặp mấy ảnh!

- Ha ha! – Thằng Mạnh nhảy tưng tưng – Chúng ta thoát rồi! Thoát rồi!

Khi hưng phấn quá mức, con người ta dễ cho phép mình đi đến chỗ huênh hoang. Thằng Mạnh đang rơi ngay chóc vào trường hợp đó. Nó huơ tay, mắt híp lại:

- Nhờ em đó!

- Nhờ mày? – Quý ròm hỏi lại, giọng cười cợt.

- Chứ gì nữa! – Phớt lờ sự chế giễu của ông anh, Mạnh tiếp tục bằng giọng cao hứng – Chính em đã xếp những viên đá thành hình ngôi sao may

mắn. Và chính những ngôi sao đó …

Đang thao thao, Mạnh bỗng nín bặt như bất thần bị ai nhét giẻ vào mồm. Ấy là vì đang ba hoa về ngôi sao may mắn, nó chợt nhìn thấy chính cái ngôi sao đó ngay cạnh gốc cây bên tay trái.

Nhận ra sự khác thường, các ông anh bà chị quay nhìn Mạnh, rồi nhìn theo ánh mắt sửng sốt của thằng oắt.

Tiểu Long toét miệng cười, sau khi đã trông thấy ngôi sao:

- Hóa ra nhóm Mèo Rừng cũng thích chơi trò này!

- Không hẳn vậy đâu! – Nhỏ Hạnh nói mà cặp lông mày nhăn tít.

Quý ròm đảo mắt nhìn quanh, và ngay sau đó buông một tiếng thở dài não ruột:

- Chúng ta đã lộn về chỗ cũ mất rồi! Đây là ngôi sao lúc nãy của thằng Mạnh!

Chương 4

-Sao lại như thế được? Tao không tin!

Tiểu Long sửng sốt kêu lên, cái viễn ảnh loay hoay mãi trong rừng khiến nó không khỏi kinh hoảng.

Quý ròm thiểu não chỉ tay về phía xa xa:

- Mày nhìn kìa! Đó chính là mẩu vải vụn của tao!

Tiếng Mạnh rít lên như chuột:

- Em nhận ra rồi! Viên đá xanh nằm kế viên đá đỏ. Đây chính là ngôi sao của em!

Tiểu Long nhớn nhác đảo mắt ra tứ phía, đầu quay vòng vòng, răng nghiến chặt. Và nó cảm thấy hoang mang tột độ khi dần dần nhận ra đường nét quen thuộc của từng gốc cây, bụi cỏ chung quanh.

- Đúng rồi! Tao nhận ra rồi! – Tiểu Long lo lắng lẩm bẩm – Đây chính là chỗ khi nãy.

Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh, cười khảy:

- Hướng đông của Hạnh đấy hả?

- Nhỏ Hạnh không buồn phản ứng lại lời nhạo báng của thằng ròm. Nó bước lại chỗ gốc cây, ngồi thụp xuống, thận trọng quan sát tổ kiến rồi ngước mắt nhìn về hướng xuất phát lúc nãy, lắc đầu nói:

- Không thể nhầm được! Đúng là tụi mình đã đi về hướng đông!

Như chợt nhớ tới điều gì, thằng Mạnh ré lên:

- Phi lý quá! Dù chúng ta có đi về hướng nào đi nữa thì cũng không thể quay trở lại chỗ cũ được! Đấy là tại chúng ta đang đi theo vòng tròn!

Mạnh càng nói càng biến sắc.

- Thôi rồi! Bọn mình bị ma dắt rồi!

Nói dứt câu cuối cùng, mặt thằng oắt gần như không còn một chút máu.

Quý ròm giật đánh thót một cái. Nó nạt thằng em mà giọng run run:

- Mày đừng có nói bậy! Ma cỏ gì!

- Em không nói bậy! – Mạnh ôm đầu, rên rỉ – Ở những chốn rừng thiêng nước độc như thế này, ma có đến hàng tỉ! Ma rừng, ma da, ma lai ma xó,

ma cà rồng …

- Mày có im đi không!

Quý ròm tái mặt, gầm gừ.

Bạo gan như Tiểu Long mà nghe thằng Mạnh liệt kê cũng không khỏi rởn da gà, phải ngoái cổ nhìn quanh quất sau lưng.

Trong bọn, trừ thằng Mạnh, Quý ròm, và nhỏ Hạnh là hai đứa nhát gan nhất.

Nhưng khác với Quý ròm, nhỏ Hạnh vẫn tỉnh bơ. Mặc cho thằng Mạnh thao thao về các loại ma, nó vẫn làm thinh, chỉ có đôi mày nhíu lại, vẻ như đang nghĩ ngợi ghê lắm.

- Không có ma nào dắt chúng ta cả! – Cuối cùng, nó lên tiếng, giọng chậm rãi.

Mạnh lắc đầu quầy quậy:

- Ma! Rõ ràng là ma dắt! Em đã từng nghe những chuyện như thế này nhiều rồi. Nếu không thế, tại sao chúng ta đi một hồi lại quay về chỗ cũ?

- Đó là vì người dẫn đầu không đi theo đường thẳng! – Nhỏ Hạnh thở dài.

Khi nãy, người dẫn đầu là Tiểu Long. Nghe nhỏ Hạnh đột ngột phê phán mình, nó liền ngoác miệng cãi:

- Đừng nói oan cho tôi à nghen! Tôi đi thẳng đàng hoàng à!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Long không đi thẳng.

Tiểu Long nổi cáu:

- Nếu thế sao Hạnh vẫn tò tò đi theo tôi? Sao Hạnh không ngăn cản ngay từ lúc phát hiện ra điều đó?

- Ừ, chị Hạnh nói nghe vô lý quá! – Mạnh hùa theo.

- Chẳng có gì vô lý hết! – Nhỏ Hạnh vẫn thản nhiên – Hạnh không ngăn cản vì ngay lúc đó Hạnh không phát hiện ra. Chỉ đến khi cả bọn quay về vị trí cũ, Hạnh mới biết là chúng ta đã đi theo đường tròn!

Thấy nhỏ Hạnh cứ khăng khăng buộc tội mình, Tiểu Long tức sôi. Nhưng nó không tìm được lý lẽ nào để thanh minh. Ừ, nếu mình đi thẳng

thì làm sao có thể dẫn cả bọn quay trở lại chỗ cũ? Chẳng lẽ mình bị ma dắt, như thằng Mạnh quả quyết?

Ý nghĩ đó khiến Tiểu Long rùng minh. Lần thứ hai trong vòng năm phút, nó quay đầu nhìn dáo dác sau lưng.

- Long đừng sợ! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Chắc chắn là Long đã đi theo đường tròn, nhưng không phải do ma làm đầu!

Trước vẻ mặt nghệt ra của các bạn, nhỏ Hạnh nhẹ nhàng giải thích:

- Theo những tài liệu Hạnh đọc được thì hai bước chân của chúng ta không đều nhau, nghĩa là một bước ngắn, một bước dài. Hiện tượng này có thể xuất phát từ việc thay đổi trọng tâm trong khi di chuyển, hoặc có thể do chân này khoẻ hơn chân kia mặc dù sự chênh lệch này không đáng kể …

Tiểu Long gật gù:

- Có lẽ Hạnh nói đúng. Lúc đá bóng hoặc lúc đi xe đạp, sự khác biệt của hai chân lộ ra rất rõ. Theo tôi thì chân phải bao giờ cũng khoẻ hơn chân trái.

- Chưa chắc à nghen! – Quý ròm hừ mũi – Với một cầu thủ thuận chân trái như Maradona thì chân trái khoẻ hơn à.

Nhỏ Hạnh tiếp tục nói, không đến sự tranh cãi của hai bạn:

- Khi đi trên đường, cơ thể chúng ta tự động điều chỉnh bước chân cho đúng hướng. Nhưng khi đi trong rừng, nếu không có một lối mòn hoặc một đích nhắm cụ thể, hai chân chúng ta sẽ đi theo bản năng, cứ một bước ngắn xen kẻ một bước dài, thế là …

Tiểu Long thở ra:

- Hiểu rồi! Chúng ta đã đi vòng tròn một cách không ý thức.

Thằng Mạnh vỗ tay reo:

- Hay quá! Thế ra không phải do ma dắt!

Đang hào hứng, tự dưng nó gập người xuống, hai tay ôm bụng.

Quý ròm đặt tay lên vai em:

- Gì thế hở mày?

Mạnh nhăn nhó:

- Em … mệt.

Tiểu Long phì cười:

- Đói thì nói đói đại cho rồi, còn bày đặt sửa lại là mệt!

Nãy giờ, mải lo lắng trước những diễn biến bất ngờ, cả bọn quên cả đói. Bây giờ nghe thằng Mạnh rên rỉ, đứa nào đứa nấy đều thấy bụng sôi lên.

Ngay lập tức, Tiểu Long lôi tấm vải bạt ra khỏi ba lô, trải dước gốt cây cổ thụ. Quý ròm cũng nhanh nhẹn lôi từ trong chiếc túi của mình ra lỉnh kỉnh những xôi, bánh mì, bánh giò, tôm kho rim, thịt chà bông … Nhỏ Hạnh phụ trách phần chén đũa.

Trong nháy mắt, một bữa ăn tươm tất đã được bày ra. Ở giữa rừng, một bữa ăn như thế là thịnh soạn lắm.

Nói cho đúng ra, chỉ có thằng Mạnh là thưởng thức đầy đủ hương vị của bữa ăn. Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh, lòng đứa nào cũng đầy tâm sự nên chẳng thấy ngon miệng chút nào.

Nhỏ Hạnh càng thêm rối khi vừa buông đũa, Quý ròm đã kéo nó ra một chỗ, nói khẽ:

- Thực phẩm chỉ còn ăn được một bữa nữa thôi. Nhín lắm thì còn thêm được sáng mai.

- Sao lại thế được? – Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt – Quý có nhầm không đó? Hạnh nhớ là tụi mình đem theo thực phẩm đủ dùng cho ba, bốn ngày mà.

- Lẽ ra là vậy! – Quý ròm gãi đầu – Nhưng lúc ở bờ sông, tôi thấy nặng quá nên chuyển hơn phân nửa qua ba lô của anh Thành rồi. Ai ngờ …

Đối với nhỏ Hạnh, lời thú nhận của Quý ròm chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Từ khi phát hiện ra cả bọn lạc đường, nhỏ Hạnh rất lo nhưng dù sao nó vẫn còn yên tâm về số thực phẩm dự trữ. Nó tin rằng thế nào nhóm Mèo Rừng cũng sẽ tìm ra tụi nó trước khi số thực phẩm kia kịp cạn hết. Bằng không, tụi nó cũng có thể cầm cự được vài ngày để tìm đường thoát ra khỏi cánh rừng dày đặc này.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh hiểu rằng hy vọng của cả bọn đang trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Nó điếng người nhìn Quý ròm một lúc rồi khẽ mấp máy môi:

- Đừng cho thằng Mạnh biết tin này!

Quý ròm lặng lẽ gật đầu. Nó cũng hiểu không nên làm cho Mạnh hoang mang, sợ hãi. Điều đó chỉ có hại cho thằng oắt, và cho cả bọn.

- Thế còn Tiểu Long? – Quý ròm liếm môi hỏi.

- Tất nhiên Tiểu Long phải biết. Rồi ba đứa mình cùng nghĩ cách.

Trước khi quay lại chỗ gốc cây, như để trấn an Quý ròm, nhỏ Hạnh vụt nói:

- Quý cũng đừng lo lắng thái quá! Cơ thể chúng ta chỉ có thể nhịn khát ba ngày nhưng nhịn đói được tới ba tuần cơ!

Bây giờ, ngồi ngắm các bạn đang trằn trọc trên tấm vải bạt, nhỏ Hạnh cảm thấy mọi chuyện tưởng chừng đã diễn ra trong một thời gian dài, mặc dù chỉ mới có một buổi sáng trôi qua.

Nhỏ Hạnh nhớ lại mọi diễn biến, thấy Quý ròm có vẻ như là nguyên nhân cúa mọi rắc rối mà tụi nó đang gặp phải, nhưng nó cũng thấy phần lỗi của nó ở trong đó. Ừ, phải chi hỗi sáng mình đừng lơ đãng, đừng bị cuốn vào cuộc tranh cãi vớ vẩn với Quý ròm về những sán và sẹo linh tinh!

- Anh Tiểu Long ơi anh Tiểu Long!

Đang nằm quay qua trở lại, thằng Mạnh bật ngồi dậy, kêu toáng bằng giọng hớt hải.

- Gì? – Tiểu Long hỏi, mắt vẫn không ngừng nhìn quanh với vẻ cảnh giác.

- Bây giờ mình phải làm gì hở anh?

Tiểu Long không biết phải làm gì nên thay vì trả lời thằng nhóc, nó quay nhìn Quý ròm, khụt khịt mũi.

Quý ròm ngó sang chỗ nhỏ Hạnh:

- Làm gì đây hở Hạnh? Hay chúng ta lại đi về hướng đông lần nữa?

Không đứa nào biết Quý ròm hỏi thật lòng hay ngụ ý xiên xỏ. Cả nhỏ Hạnh cũng vậy. Nhưng nó vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Tụi mình vừa đi một vòng, Hạnh nghĩ tụi mình nên nghỉ ngơi cho lại sức. Trong lúc này, sức khoẻ rất quan trọng.

Tiểu Long và Quý ròm chưa kịp lên tiếng, thằng Mạnh đã mếu máo phản đối:

- Ở lại đây lấy gì mà ăn?

Thằng Mạnh làm các ông anh bà chị của nó giật thót. May mà thằng oắt chưa biết thực phẩm sắp cạn! Nhỏ Hạnh nơm nớp nghĩ và lên tiếng trấn an:

- Em đừng lo. Sau khi về dưới thành phố không thấy tụi mình, thế nào nhóm Mèo Rừng cũng quay lại tìm kiếm.

Mạnh vẫn không yên tâm:

- Thế nhỡ mấy ảnh không quay lại hoặc quay lại mà tìm không thấy chúng ta thì sao?

- Chắc chắn mấy ảnh sẽ tìm thấy!

Nhỏ Hạnh nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột.

Thằng Mạnh không phàn nàn nữa. Nhưng không phàn nàn không có nghĩa là đã yên bụng. Nó ngả lưng nằm xuống, đầu gối trên ba lô, đưa mắt ngắm nghía những con chim lạ đang nhảy nhót trên cành cao, bụng thấp thỏm chờ một phép lạ xảy đến.

Bên cạnh nó, Tiểu Long và Quý ròm cũng đang bó gối, hồi hộp nghe ngóng.

Cách đó một quãng, nhỏ Hạnh dán mình trên khúc gỗ mục, lo lắng nhìn chiều xuống dần, cảm thấy hy vọng mỗi lúc một vơi đi.

Chương 5

Trong rừng, trời tối rất mau. Mới bốn giờ chung quanh đã nhá nhem như thể đã sáu, bảy giờ.

Sương mù dâng lên là là ngọn cỏ khiến bọn trẻ bắt đầu cảm thấy lạnh. Quý ròm rút từ trong ba lô ra mấy chiếc áo khoác phân phát cho cả bọn.

Sau đó, từng đứa chuyền nhau chai thuốc chống muỗi xoa lên khắp người.

Thằng Mạnh vừa chà xát hai chân vừa nói như khóc:

- Như vậy là mấy ảnh chẳng tìm thấy tụi mình rồi.

Lần này thì nhỏ Hạnh chẳng nghĩ ra được câu nào để an ủi thằng oắt. Nó định nói hôm nay mấy ảnh tìm không ra thì ngày mai thế nào cũng tìm ra, nhưng rồi chính nó cũng cảm thấy nghi ngờ điều đó, bèn tặc lưỡi làm thinh.

Nhỏ Hạnh đã làm thinh thì dĩ nhiên Quý ròm và Tiểu Long cũng không biết lấy gì để nói. Quý ròm vờ cột dây giày, còn Tiểu Long chúi mũi vào ba lô giả bộ sục sạo luôn tay.

Mạnh đâu phải là thằng khờ. Nó nhận ra ngay sự im lặng bất thường của mọi người. Nhất là của anh Quý nó. Xưa nay, nó hở ra câu nào là Quý ròm nạt nộ câu đó, làm gì có chuyện im thít thế kia. Thật đáng nghi quá. Thế là nó bật khóc ti tỉ:

- Anh Quý, anh Tiểu Long, chị Hạnh ơi! Nói thật cho em biết đi! Có phải chúng ta bị bỏ rơi giữa rừng rồi không?

Thấy Mạnh chết khiếp, nhỏ Hạnh biết không thể im lặng mãi được, liền đặt tay lên vai thằng nhóc:

- Mạnh nè!

- Gì hở chị Hạnh? – Mạnh ngước đôi mắt ầng ậng nước nhìn bà chị – Có phải chúng từ nay ở mãi trong rừng không?

Nhỏ Hạnh không trả lời mà cầm tay thằng Mạnh lôi dậy:

- Đứng lên đi em!

Mạnh đứng lên theo đà kéo.

- Đi theo chị!

Nhỏ Hạnh hạ giọng, vừa nói nó vừa kín đáo nháy mắt với Mạnh. Nói xong nó quay mình lững thững bước đi.

Mạnh không biết chị Hạnh định dẫn nó đi đâu nhưng thái độ của bà chị làm nó thắc mắc quá. Nó lẽo đẽo đi theo, lòng dậy lên hy vọng. Nó có cảm giác bà chị nó có một bí mật gì đó và cái bí mật đó chắc chắn là điềm lành đối với nó.

Nhỏ Hạnh không đi đâu xa, và cũng không dám đi xa. Bước độ mươi bước, nó dừng lại.

- Gì thế hở chị?

Mạnh trờ tới, nôn nóng hỏi ngay.

Nhỏ Hạnh mở đầu bằng giọng nghiêm nghị:

- Chuyện này lẽ ra chị không được nói với em.

Bộ tịch trịnh trọng của bà chị khiến Mạnh lí nhí:

- Dạ.

- Nhưng vì thấy em sợ sệt quá, – nhỏ Hạnh khẽ ngừng lại, hắng giọng ba bốn cái rồi mới chậm rãi tiếp – nên chị quyết định tiết lộ cho em biết.

Đôi mắt thằng Mạnh lúc này nhìn chằm chằm vào mặt nhỏ Hạnh, không dời đi đâu được. Môi mím chặt, tai dỏng lên, nó gần như nín thở để chờ nghe tiếp.

Nhỏ Hạnh cũng nhìn thẳng vào mắt Mạnh, nói rõ từng tiếng:

- Chuyện lạc rừng của chúng ta thật ra là chuyện giả!

Mạnh liếm cặp môi khô:

- Chuyện giả là sao?

- Tức là chuyện này đã được sắp đặc trước.

- Đã được sắp đặt? – Mạnh kêu lên – Ai sắp đặt?

- Em nói nhỏ thôi, đừng để anh Quý và anh Long biết! – Nhỏ Hạnh khẽ liếc về phía Tiểu Long và Quý ròm và đưa ngón tay lên miệng "suỵt" khẽ.

Mạnh rụt cổ lại, thì thào:

- Chị nói rõ cho em nghe đi! Thế ra chúng ta không lạc rừng hở chị?

- Đương nhiên là không! – Nhỏ Hạnh gật đầu – Đây là các anh ở nhóm Mèo Rừng cố tình bày ra thôi. Để xem thử khả năng xoay xở của chúng ta

như thế nào. Để xem chúng ta có vận dụng tốt những kiến thức và kỹ năng đi rừng mà các anh đã dạy cho chúng ta hay không.

- Ra là vậy!

Mạnh thở phào, tảng đá chèn ngực nó bỗng chốc như có ai nhấc đi. Và nó đập lên tay nhỏ Hạnh:

- Chị này nè! Vậy mà không chịu nói sớm, làm em sợ muốn xỉu!

- Nói sao được mà nói! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Chính các anh Phong, Thành, Cường dặn chị phải kín miệng. Bởi nếu biết trước, anh Quý, anh Long và em đâu có chịu cố gắng.

Mạnh cười hì hì:

- Chị đừng lo! Biết được chuyên đó rồi, em yên tâm nên càng cố gắng hơn.

Nói xong, nó quay mình đi trở lại chỗ cũ ở dưới gốc cây. Lần này, những bước chân của Mạnh hiên ngang quá thể. Ngực ưỡn ra phía trước, nó bước những bước vững vàng. Trông nó thật tự tin, sảng khoái, khác xa một trời một vực với vẻ dè dặt thấp thỏm trước đó.

Mạnh không biết ở đằng sau, nhỏ Hạnh đang đưa đôi mắt ưu phiền nhìn theo nó và nơm nớp nhủ bụng: Có lúc nào thằng oắt phát giác ra mình lừa nó không nhỉ?

Cũng có thể đến một lúc Mạnh khám phá ra điều dối gạt ghê gớm đó. Nhưng trong thời điểm này thì Mạnh không mảy may nghi ngờ gì.

Nó ngồi xuống tấm bạt, ung dung dựa lưng vào ba lô và nhìn vẻ băn khoăn trên mặt Tiểu Long và Quý ròm bằng ánh mắt cười cợt.

Quý ròm nhìn xéo nó:

- Chị Hạnh nói gì với mày thế hở Mạnh?

- Có gì đâu! – Mạnh vờ vịt.

Quý ròm hừ mũi:

- Láo toét! Hai chị em rù rì nãy giờ mà bảo là không có gì!

Mạnh gãi đầu:

- À, chỉ bảo là em đừng nên lo lắng quá, thế nào nhóm Mèo Rừng cũng sẽ tìm thấy chúng ta.

Quý ròm hỏi giọng bán tín bán nghi:

- Chỉ có thế thôi hở?

- Thế thôi.

Lúc này, bóng tối đã chụp xuống cả khu rừng. Bọn trẻ có cảm giác những tàn lá trên đầu thấp hơn ban ngày, vẻ như sẵn sàng đổ sập lên bọn chúng bất cứ lúc nào. Và chung quanh, tiếng gió lướt trên các cành lá vang lên rì rào xen lẫn tiếng âm ỉ của côn trùng, tiếng kêu xao xác của những loài chim ăn đêm, tiếng rít khẽ của bọn rắn săn mồi hòa thành một bản đồng ca hoang dã, u tịch không kém phần rùng rợn.

Đã được nhỏ Hạnh cho biết sự thực về chuyện lạc rừng, Mạnh cũng không khỏi ớn lạnh. Nó thì thào vào tai nhỏ Hạnh, lúc này đã ôm mớ cành khô về:

- Thế nhóm Mèo Rừng hiện nay đang ở đâu hở chị?

- Ờ, ờ … – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Chắc họ đang nấp quanh đây thôi.

Mạnh quay đầu nhìn tứ phía, mắt xoáy vào bóng tối:

- Thế sao chúng ta chẳng nghe thấy động tĩnh gì?

Nhỏ Hạnh tặc tặc lưỡi:

- Em hỏi lạ! Nếu để chúng ta nghe thấy thì còn gì là bí mật.

Mạnh lắng tai thêm một lát nữa, rồi gật gù bình luận:

- Mấy ảnh nấp kỹ ghê chị há!

- Còn phải nói!

Nhỏ Hạnh buông một câu và đặt mớ cành khô đang ôm trên tay xuống đất.

Tiểu Long rút chiếc hột quẹt ga trong túi ra; bật lửa, châm vào.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa bùng lên từ đám lá cành, chiếu sáng cả một vùng. Ánh sáng xu tan bóng tối, xua tan cả nỗi sợ hãi trong lòng bọn trẻ.

Tiểu Long ngoắt Quý ròm:

- Tao và mày đi kiếm thêm mấy cành to. Có như vậy mới giữ lửa được.

Mạnh nói giọng hiểu biết:

- Đúng rồi! Phải giữ lửa để khi mình ngủ, thú dữ không dám lại gần.

Sự bình tĩnh của Mạnh khiến Tiểu Long và Quý ròm ngạc nhiên quá đỗi. Hai đứa nhìn sững Mạnh, có cảm tưởng một thằng Mạnh nào khác đang ở trước mặt tụi nó.

- Hay lắm Mạnh! – Quý ròm cười hề hề – Thì ra mày cũng không đến nỗi tệ lắm!

- Khu rừng này có lẽ không có thú dữ đâu! – Nhỏ Hạnh đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Long chớp mắt:

- Sao Hạnh biết?

- Từ lúc vượt sông, Hạnh đã quan sát kỹ và không tìm thấy dấu chân của bất kỳ một loài thú dữ nào. Hơn nữa, nãy giờ Hạnh cũng không nghe một tiếng kêu nào của chúng.

Tiểu Long từ lúc ăn trưa đến giờ, lúc nào cũng ngồi láo liên mắt canh chừng và đề phòng thú dữ tấn công. Bây giờ nghe nhỏ Hạnh quả quyết như vậy, nó thở phào nhẹ nhõm và cùng Quý ròm bước đi.

Tất nhiên hai đứa không dám đi xa, chỉ loanh quanh trong khu vực ánh lửa có thể chiếu tới. Cho nên sau một hồi sục sạo, tụi nó chỉ tha về được mỗi cành cây to bằng bắp tay.

Tiểu Long lấng cành cây khô vào đống lửa:

- Chỉ được mỗi khúc này thôi.

Thằng Mạnh nhíu mày:

- Vậy mình đâu có giữ cho lửa cháy suốt đêm được.

Nhỏ Hạnh thở ra:

- Biết sao giờ?

- Chỉ có cách đi lùng sục xa hơn một chút! – Quý ròm đề nghị.

Nhỏ Hạnh hơi hoảng:

- Đi xa hơn?

Quý ròm thọc tay vào ba lô lôi ra cây đèn pin. Nó vung vẩy cây đèn:

- Có cái này mà sợ gì?

Tiểu Long ngó Quý ròm:

- Vẫn tao và mày đi à?

- Không! Tất cả chúng ta cùng đi. Đêm tối trong rừng, cả bọn ở cùng một chỗ sẽ đỡ nguy hiểm hơn. Và cũng đem được củi về nhiều hơn.

Nói xong, Quý ròm quay mình đi trước. Tiểu Long hơi ngạc nhiên khi thấy Quý ròm hùng hổ giành lấy vai trò mở đường nhưng nó không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo. Bám sát sau lưng nó là nhỏ Hạnh và Mạnh.

Có thằng Mạnh đi theo quả là rắc rối. Bây giờ thì nó không sợ bị bỏ rơi giữa rừng, cũng không sợ thú dữ, nhưng lại sợ chuyện khác.

- Rắn độc mà cắn một phát là chết tươi liền à! – Mạnh vừa đi vừa lắp bắp.

- Khua khoắng con dao trên tay mày ấy! – Tiểu Long khịt mũi – Bọn rắn nghe động sẽ chạy xa.

Nhỏ Hạnh xổ kiến thức.

- Trong gần 2400 loại rắn trên mặt đất, chỉ có khoảng 1/6 là có nọc độc và chỉ một ít trong số đó là có nọc đủ mạnh để gây chết người …

- Cần gì phải nói dông dài! – Quý ròm làu bàu – Tụi mình có đem theo thuốc trị nọc rắn mà sợ gì!

Lúc này bọn trẻ đã rời xa đống lửa chỗ gốc cây. Rừng tối om om, thỉnh thoảng ánh sao lấp lánh hiện ra giữa những khoảng lá thưa hiếm hoi. Những âm thanh âm u mơ hồ từ xa không ngừng vọng lại, như thể đó là âm thanh đặt biệt của chốn rừng sâu núi thẳm, nghe kỳ bí và đầy đe dọa.

Ở phía trước, Quý ròm rón rén từng bước một, ánh đèn pin trên tay nó quét ngang quét dọc các gốc cây, ngọn cỏ, làm loé lên những hình thù kỳ quái của rừng đêm.

Ngay sau lưng nó, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh túm lại với nhau, dọ dẫm bước.

- Đi xa quá Quý ơi!

Mãi một lúc, nhỏ Hạnh không nhịn được, khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Tiểu Long quay đầu nhìn lại ánh lửa xa lắc phía sau, phụ họa:

- Ừ, quay trở lại đi thôi! Kẻo lát nữa không tìm thấy đường về.

Quý ròm chép miệng, vẻ phật ý:

- Nhưng tụi mình chưa tìm được gốc cây to nào hết mà.

- Không có cây to tụi mình lượm những cành nho nhỏ cũng được! – Nhỏ Hạnh nói – Lượm thật nhiều, chúng ta sẽ thừa sức giữ lửa …

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng im bặt.

Vì ngay lúc đó, đột nhiên nó trông thấy một ánh lửa le lói thấp thoáng phía xa xa.

Chương 6

Phát hiện bất ngờ đó khiến nhỏ Hạnh thấy bụng mình quặn lại, như có ai đang đổ đầy chì.

- Nhìn kìa!

Nó mấp máy môi kêu khẽ, tay run run chỉ ra phía trước.

Trong bóng tối, không ai nhìn thấy cánh tay nhỏ Hạnh. Nhưng ánh lửa thì đứa nào cũng thấy. Cả bọn lập tức đứng lại.

Tiểu Long há hốc mồm:

- Lửa gì vậy kìa?

Quý ròm lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật!

- Em biết lửa gì rồi!

Thằng Mạnh bất thần vọt miệng, giọng quả quyết đến mức cả bọn quay phắt về phía nó.

- Lửa gì hở em? – Nhỏ Hạnh khịt mũi hỏi.

- Đây chính là đống lửa của mình! – Mạnh tiếp tục nói với giọng tự tin – Mình đã đi vòng tròn như ban sáng, và đã quay lại chỗ cũ.

Thao thao một hơi, Mạnh sung sướng vểnh tai chờ các ông anh bà chị xúm vào khen ngợi.

Nào ngờ Quý ròm đáo lại sự chờ đợi của nó bằng giọng chế giễu không giấu giếm:

- Mày định làm thầy bói mù hở Mạnh?

- Sao ạ? – Mạnh ngơ ngác hỏi lại – Bộ em nói không đúng sao?

Quý ròm cười khảy:

- Mày thử quay nhìn sau lưng xem!

Mạnh liền ngoảnh ra sau. Và mặt nó bất giác đỏ bừng. Vì ở xa tít đằng sau, ánh lửa cháy lên từ đám cành khô của tụi nó vẫn còn lập lòe ẩn hiện, mặt dù tụi nó đi như thế là xa lắm. Thế ra cả bọn đã không đi vòng tròn như nó tưởng.

Mạnh quay lại, mắt nhìn đăm đăm vào ánh lửa trước mặt:

- Thế …

Quý ròm ngắt lời Mạnh:

- Chúng ta đến gần xem! Biết đâu đó chẳng là nhà cửa của dân địa phương.

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Không ai lại điên đến mức cất nhà trong khu rừng hoang này.

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Tiểu Long. Nói nói, phải vất vả lắm mớn nên được một tiếng reo:

- Hay là nhóm Mèo Rừng?

- Đúng rồi! – Nhỏ Hạnh mừng rỡ – Chính nhóm Mèo Rừng đốt lửa. Họ đi tìm chúng ta, và họ cũng đang lang thang trong rừng như chúng ta.

Giọng điệu lạc quan của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long mở cờ trong bụng:

- Thế là tụi mình thoát rồi!

Trong thoáng chốc, bọn trẻ như quên hết mệt nhọc. Ánh lửa trước mặt như có một sức hút vô hình, kéo tụi nó về phía trước.

Tiểu Long vượt lên trước, đi băng băng. Gai cào, cây xước, bây giờ nó cũng chẳng thấy đau. Như người chết đuối vớ được cọc, nó thấy người nó đang bềnh bồng trong nỗi hân hoan khó tả.

Nhỏ Hạnh cũng thế, cũng thấy người lâng lâng. Nên nó qua mặt Quý ròm, bám sát sau lưng Tiểu Long, đôi giày đi rừng dẫm rào rào trên lá khô.

- Gượm đã! – Quý ròm hốt hoảng kêu lên – Nhỡ đó không phải là nhóm Mèo Rừng thì sao?

- Dứt khoát là nhóm Mèo Rừng! Ngoài mấy ra, không ai đốt lửa trong rừng vào giờ này!

Nhỏ Hạnh đáp, mặc dù sự cảnh giác của Quý ròm khiến nó không khỏi chột dạ.

Ở đằng trước, Tiểu Long cũng bất giác đi chậm lại. Ừ nhỉ, nhỡ đó không phải là nhóm Mèo Rừng mà là bọn cướp hay bọn buôn lậu thì nguy! Nó hoang mang nghĩ, bước chân tự nhiên rón rén, cố không phát ra tiếng động trong khi di chuyển.

Cây đèn pin trong tay Quý ròm lúc này dĩ nhiên cũng đã tắt ngấm. Cả bọn vạch cây lá, mò mẫm trong bóng tối, thận trọng nhích lần tới trước.

Thằng Mạnh không còn nghĩ gì đến chuyện rắn rết nữa. Vừa dọ dẫm bước, nó vừa mở căng mắt, cố bắt mình quan sát thật kỹ những gì sắp xảy ra. Trong thâm tâm, Mạnh tin ánh lửa bí ẩn kia được bàn tay của nhóm Mèo Rừng đốt lên. Theo như những lời nhỏ Hạnh rỉ tai hồi trưa thì các anh Phong, Thành Cường đang lẩn quất đâu đây. Như vậy là mấy ảnh rồi chứ không ai! Nhưng nếu thực sự như vậy, mấy ảnh phải giấu kỹ tung tích chứ sao lại đốt lửa lên dẫn dụ bọn nó tới? Ý nghĩ cuối cùng làm Mạnh băn khoăn quá. Đã mấy lần nó khẽ liếc sang nhỏ Hạnh với hy vọng tìm thấy sự thật trong thái độ của bà chị nhưng bóng tối dày đặc đã ngăn cản ý định của nó. Thế là Mạnh đành cắm cúi bước.

Chẳng mấy chốc, khoảng cách giữa bọn trẻ và mục tiêu đã được thu ngắn. Và bọn nó đã có thể ngửi thấy mùi thịt nướng thoang thoảng trong làn không khí lạnh lẽo của rừng đêm.

Mùi thơm xộc vào mũi thằng Mạnh như cố tình trêu tức nó. Trong một thoáng, Mạnh sực nhớ tụi nó chưa ăn tối và lập tức thấy bụng thắt lại vì đói. Và nó không tài nào bắt mình đừng buột ra tiếng xuýt xoa:

- Ôi, thơm quá!

- Họ đốt lửa để nướng thịt! – Tiểu Long lào thào.

- Nếu không phải nhóm Mèo Rừng thì chắc họ là thợ săn hoặc thợ đốn củi! – Nhỏ Hạnh tiếp lời.

Tiểu Long thình lình bật ra cái ý nghĩ đen tối ám ảnh nó nãy giờ:

- Cũng có thể là bọn buôn lậu hoặc bọn thổ phỉ!

Câu nói của Tiểu Long khiến cả bọn tự nhiên không rét mà run.

Thằng Mạnh quên cả đói, thình lình hóa thành cà lăm:

- Không … có … ó … ó … đâu …

Nhỏ Hạnh vội vàng đặt tay lên vai Mạnh:

- Ừ, không có đâu!

Nhỏ Hạnh trấn tĩnh Mạnh bằng cách lặp lại cái câu vừa rồi của thằng oắt, nhưng tự nó cũng cảm thấy giọng nói của mình không được tự nhiên cho lắm.

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Gặp cướp thì mới sợ, còn bọn buôn lậu thì chả sao!

- Anh đừng tưởng! – Mạnh nghiến răng, không phải vì hung hăng hay bày tỏ khí phách, mà cốt để giữ cho hai hàm răng khỏi va đập vào nhau – Gặp người lạ, bọn buôn lậu "khử" liền. Chúng bảo vệ bí mật còn hơn là bảo vệ của cải.

Thằng khỉ con này chắc xem phim xã hội đen tối ngày! Quý ròm rủa thầm trong bụng và làu bàu:

- Từ giờ phút này trở đi tụi mình phải hết sức cẩn thận mới được!

Sau lời căn dặn của Quý ròm, cả bọn đề cao cảnh giác hơn bao giờ hết. Cũng có nghĩa là đi chậm hơn bao giờ hết. Mỗi một cái đặt chân lúc này đều cực kỳ thận trọng. Nhấc lên cực kỳ khe khẽ. Hạ xuống cực kỳ từ từ. Nếu không thế, một chiếc lá không hay một thanh gỗ mục đều có thể bất thần gây nên tiếng động và làm sao quả quyết được cái tiếng động cỏn con đó sẽ không đưa cả bọn vào chỗ chết?

Cứ thế, cả bọn nhúc nhích từng chút, từng chút một. Hoàn toàn có thể hình dung đó là bốn con rùa.

Bốn con rùa bò một hồi, cảnh vật trước mắt dần dần rõ hơn.

Bây giờ thì bọn trẻ có thể thấy đống lửa cháy bập bùng giữa rừng kia rõ ràng được đốt lên từ những gốc cây và cành khô, theo cái cách mà tụi nó đã làm với đống lửa của mình.

Và bên đống lửa, thấp thoáng hai bóng người. Xa quá, không trông rõ mặt mày kẻ lạ nhưng căn cứ vào cách ăn mặt, bọn trẻ biết ngay họ không phải là người của nhóm Mèo Rừng.

Hai người đóng khố, nửa thân trên cởi trần trùng trục, da đen mun và bóng lưỡng như đồng hun, lấp la lấp lánh mỗi khi ngọn lửa hắt vào. Trên đầu mỗi người đội một cái nón kỳ lạ kết bằng những cọng lông dài thậm thượt của một loài chim sặc sỡ nào đó.

Bọn trẻ hồi hộp níu nhau đứng cả lại, riêng thằng Mạnh cố giấu người vào các bụi cây, dù trong bóng tối đen kịt chung quanh, nó có đứng giữa trời, bọn người kia cũng chẳng thể nào phát hiện ra nó.

Tiểu Long hạ giọng hỏi:

- Họ là ai vậy?

- Không biết! – Quý ròm thì thầm đá – Nhưng chắn chắn họ thuộc dân tộc thiểu số.

Thằng Mạnh chớp mắt:

- Trônghọ giống bọn thổ dân da đỏ quá hà.

- Nước mình không có người da đỏ! – Nhỏ Hạnh khẽ giọng phản đối – Đây thuộc khu vực miền Trung, hai người kia chỉ có thể là người CHài, Gié – Triêng, Xơ đăng, Hrê hoặc Ba Na, Gia rai, Rơ măm, Ê đê …

Thằng Mạnh không để nhỏ Hạnh trình bày hết bài "thuyết trình" về đề tài các sắc tộc. Nó rú lên, cố nén giọng nhưng vẫn toát ra sự sợ hãi khủng khiếp:

- Ối, xem họ nướng … cái gì kìa?

Từ nãy, bọn trẻ đã nhìn thấy hai người lạ đang nướng một con vật gì đó trên ngọn lửa và đinh ninh đó là một con heo rừng hay một con nai, con mễnh nên không chú ý lắm. Giờ thấy thằng Mạnh la lên, cả bọn lập tức trợn mắt dòm.

Và khi đã thấy rõ cái vật đang được hai người kia trở qua lật lại trên ngọn lửa, đứa nào đứa nấy điếng hồn như thể thấy ma.

Tiểu Long sợ đến mức muốn hét lên, bất chấp mọi hậu quả, nhưng quai hàm nó cứng đơ mất rồi. Trong bọn, nó là đứa dạn dĩ nhất nhưng lúc này nó cảm thấy toàn thân đột ngột lạnh toát như vừa bị ném vào một hầm nước đá.

Nó đứng trơ như phỗng, mắt trợn tròn nhìn chòng chọc cảnh tượng trước mắt, thấy máu trong người đông lại từng phút một.

Tiểu Long không nói được, cung không ngọ ngoạy được. Nhưng tai chưa đến nỗi điếc đặc.

Nó nghe tiếng nói run rẩy, khiếp đảm của Quý ròm vo ve bên tai như vọng lại từ chốn nào xa xăm lắm:

- Mẹ … ơi, bọn … ăn … thịt … người!

Tiếp theo, nó nghe một tiếng "bịch".

Tiểu Long giật mình, chưa biết đứa nào trong bọn vừa xỉu ra đất, giật nảy thêm lần nữa, vì lại nghe tiếp một tiếng "bịch" thứ hai.

Kiểu này thì nguy rồi! Tiểu Long kinh hãi nhủ bụng và cố lúc lắc đầu. Nó cố bắt nó thoát ra khỏi trạng thái đờ đẫn này. Nếu không, chẳng may bọn người man rợ kia phát giác ra tụi nó đang nấp ở đây thì chắc chắn không đứa nào có hy vọng sống sót.

Tiểu Long huy động tột đỉnh sức mạnh của ý chí. Nó nghĩ đến cái chết treo lơ lửng trên đầu. Nó nghĩ đến trách nhiệm của nó trong việc bảo vệ các bạn.

Nó nghĩ, nó nghĩ, sôi sục và da diết. Và chẳng bao lâu, nó thấy cổ nó tự nhiên nhúc nhích, đầu nó tự nhiên ngúc ngoắc. Môi nó nữa, môi nó cũng tự nhiên mấp máy. Nhưng lần này, có cho vàng nó cũng không dám hét lên.

Chương 7

Bây giờ thì Tiểu Long đã biết người lăn kềnh ra đất đầu tiên là nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh là con gái, tâm hồn chắc chắn là mỏng manh, yếu đuối hơn đám con trai. Nhỏ Hạnh lại là đứa nhát gan. Cho nên dù thông thái đến mấy, trái tim của nó cũng không thể chịu đựng nổi khi chứng kiến cảnh hai tên ăn thịt người đang quay nạn nhân của chúng trên đống lửa.

Ngay khi vừa nhận ra cái "món ăn" thơm ngào ngạt khiến cả bọn chảy nước miếng cả buổi kia là "cái gì", nhỏ Hạnh lập tức choáng váng mặt mày. Chưa kịp thốt một lời, nó đã ngã đánh huỵch, tức khắc mê đi

Người xỉu thứ hai là thằng Mạnh.

Tất nhiên, ngay từ đầu, tâm thần Mạnh không đến nỗi bấn loạn đến thế. Hãi thì nó có hãi thật, nhưng nó vẫn nghĩ chắc là có bí ẩn chi đây. Nhỏ Hạnh từng tiết lộ cho nó biết sự thất lạc của bọn nó là giả. Vậy có thể cái cảnh rùng rợn mà nó đang nhìn thấy kia cũng không hẳn là thật. Nghĩ vậy nên dù tay chân run lập cập, Mạnh vẫn chưa đến nỗi ngất đi.

Nhưng đến khi nghe tiếng "bịch" vang lên bên cạnh, ngoảnh sang thấy nhỏ Hạnh sợ đến mê man và té lăn ra đất, Mạnh bỗng nghe gai ốc nổi đầy người. Nó xanh mặt hiểu ra cảnh tượng rùng rợn kia hoàn toàn là cảnh thật, chính nhỏ Hạnh cũng không ngờ tới, có nghĩa là tụi nó đang đối diện với bọn ăn thịt người chính cống và chỉ một lát nữa đây thôi rất có khả năng tụi nó sẽ là những "con mồi" kế tiếp của bọn người hung dữ kia.

Mạnh như người bước hụt, chân nó lảo đảo và trong một thoáng, gan ruột nó cồn lên dữ dội. Đầu nó bỗng dưng nặng như đá còn chân thì nhẹ hẫng, và rõ ràng là nó có cảm giác ai đó vừa nhấc bổng nó lên rồi dùng hết sức bình sinh ném nó vào một khoảng tối đen hun hút, thăm thẳm. Nó có cảm giác nó đang rơi vùn vụt như vậy, nó không biết là nó đã thiếp đi.

Và vì đã thiếp đi nên nó cũng chẳng biết nó và nhỏ Hạnh đã làm cho Tiểu Long và Quý ròm cuống cuồng đến chừng nào.

Tiểu Long ngồi thụp xuống bên cạnh Mạnh và nhỏ Hạnh, liếm cặp môi khô rang và với cảm giác như thể lần đầu tập nói, nó rặn ra từng lời một cách khó khăn:

- Giờ … tính … sao … hở … ròm?

- Quay trở lại càng nhanh càng tốt!

Quý ròm đáp bằng giọng cố tỏ ra dõng dạc, có lẽ nó hiểu khi bộ óc thông minh của nhỏ Hạnh đã bị tê liệt thì chính nó phải là người đưa ra quyết định trong những hoàn cảnh như thế này.

Tiểu Long quay đầu nhìn về phía đống lửa, rùng mình khi thấy hai tên man rợ kia lúc này đặt nạn nhân xuống đất và bắt đầu rút ra mỗi người một con dao nhọn, chuẩn bị xẻo thịt. Ánh lửa chiếu vào lưỡi thép lấp loáng khiến tóc gáy Tiểu Long dựng đứng lên.

Không đủ can đảm nhìn thêm một giây nào nữa, nó cúi xuống bế xốc nhỏ Hạnh lên tay, run rẩy bảo Quý ròm:

- Mày khom lưng xuống đi!

Quý ròm chống hai tay trên đầu gối để Tiểu Long lóng ngóng đặt nhỏ Hạnh lên lưng.

Xong, Tiểu Long bước lại dựng thằng Mạnh dậy, rồi nửa quỳ nửa ngồi, nó luồn tay qua nách, xốc thằng oắt lên vai mình. Mạnh tuy là một nhóc tì nhưng là con trai nên nó nặng hơn nhỏ Hạnh, có lẽ vì vậy mà Tiểu Long cố tình nhường nhỏ Hạnh cho thằng bạn còm nhom của mình.

Nhưng khổ nỗi, đã mang biệt danh "Quý ròm" thì dù có cõng thêm một con thỏ trên lưng, Quý ròm cũng thấy khó khăn, huống gì nhỏ Hạnh dù nhẹ cách mấy trọng lượng tối thiểu cũng tương đương mười con thỏ bự.

Căn cứ vào bước chân ì ạch và tiếng thở hổn hển của Quý ròm bên tai, Tiểu Long nhận ra ngay nỗi vất vả của bạn mình nhưng nó chẳng nghĩ ra cách gì giúp bạn. Nhiệm vụ hàng đầu của tụi nó bây giờ là phải rời khỏi bọn ăn thịt người càng xa càng tốt, không được nấn ná một phút nào, phải nhanh chóng về ngay chỗ trú chân của mình rồi tìm mọi cách đánh thức nhỏ Hạnh và thằng Mạnh dậy, sau đó cả bọn họp lại bàn cách đối phó.

Cho nên Tiểu Long chỉ biết động viên thằng ròm bằng cách thỉnh thoảng cất giọng thì thào:

- Ráng lên! Gần tới rồi!

Cứ thế, hai đứa vừa đi vừa dọ dẫm, chốc chốc lại xốc cái thân người sau lưng cứ không ngừng tụt xuống sau mỗi bước chân.

Tiểu Long có cảm tưởng quãng đường trở về dài gấp đôi quãng đường lúc ra đi. Hai đứa tập tễnh bước, con dao phát quang chống xuống đất làm

gậy, vừa đi vừa chốc chốc ngoái cổ lại phía sau, tim giật bắn lên mỗi khi có tiếng động lạ phát ra từ trong bụi rậm. Lúc này thì Tiểu Long và Quý ròm chỉ mong chóng về đến chỗ cũ, chẳng còn bụng dạ đâu nghĩ đến chuyện hổ báo hay rắn rết tấn công. Nhỏ Hạnh và thằng Mạnh vẫn mê man trên lưng tụi nó khiến hai đứa càng thấy trách nhiệm cúa mình nặng nề hơn bao giờ hết.

Mãi rồi gốc cây chỗ bọn nó hạ trại cũng hiện ra. Những cành củi khô đã cháy đến đoạn cuối cùng, tỏa ra thứ ánh sáng lay lắt, vật vờ. Nhưng trong mắt Tiểu Long, cái ngọn lửa lập lòe đó vẫn còn sáng quá.

Đặt thằng Mạnh xuống tấm bạt xong, nó vội vã tìm cách dập lửa.

- Mày làm gì thế? Rồi lấy nước đâu mà uống?

Quý ròm trố mắt khi thấy thằng mập trút số nước ít ỏi trong bi đông ra chiếc khăn tắm.

- Chuyện nước nôi tính sau! – Tiểu Long loay hoay chụp chiếc khăn ướt lên ngọn lửa – Bộ mày muốn bọn người kia phát hiện ra chỗ tụi mình sao?

Để chứng minh nước nôi không phải là điều đáng bận tâm trong lúc này, dập lửa xong, Tiểu Long dốc số nước còn lại lên mặt nhỏ Hạnh và Mạnh.

Thằng Mạnh được tạt nước sau nhưng tỉnh dậy trước. Vừa mở mắt, thấy chung quanh tối thui, lại có một bàn tay đang rờ rẫm trên mặt, nó thất đảm la lên:

- Á! Tha cho con đi, các ông ơi! Thịt con hôi lắm!

- Hôi cái đầu mày! – Quý ròm gầm gừ – Mày có tốp cái miệng lại đi không! Bộ muốn chết cả nút hả, thằng ngu!

Tiếng nói quen thuộc của ông anh ròm khiến Mạnh như kẻ chết đi sống lại. Nó quýnh quíu chộp lấy bàn tay trước mặt:

- Anh Quý hả? Thế mà em tưởng …

- Tay tao chứ không phải tay anh Quý mày đâu!

Tiểu Long khẽ giọng và rụt tay lại.

- Bọn họ đâu rồi?

Mạnh nhỏm người dậy, lo lắng hỏi.

Tiểu Long khịt mũi:

- Họ vẫn ở đằng kia. Tụi mình chạy thoát về đây rồi.

Câu trả lời của Tiểu Long giúp sự bất an trong lòng Mạnh giảm đi một chút. Nhưng rồi nhớ tới cái cảnh bọn ăn thịt người đang thui nạn nhân của chúng trên ngọn lửa, nhớ đến mùi thơm mà mình đã hít lấy hít để, Mạnh cảm thấy bụng nó co thắt dữ dội. Và không kềm được, nó cúi gập người xuống, nôn thốc nôn tháo.

- Chị cũng buồn nôn quá, Mạnh ơi!

Tiếng nhỏ Hạnh yếu ớt cất lên, chả ai biết nó tỉnh dậy từ lúc nào.

Quý ròm mừng rỡ:

- Tỉnh rồi hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh trả lời Quý ròm bằng một câu hỏi:

- Có phải mấy bạn cõng mình về đây không?

- Chứ còn ai nữa! – Quý ròm đáp bằng giọng rầu rĩ – Chính tôi phải đem bộ xương cách trí của mình ra để làm lạc đà cho bạn đấy!

Nhỏ Hạnh bảo buồn nôn nhưng rốt cuộc chả thấy nó nôn. Chắc nó kềm lại được. Nó chỏi tay ngồi dậy, và hỏi câu thằng Mạnh vừa hỏi:

- Bọn họ đâu rồi?

Dĩ nhiên Quý ròm trả lời bằng cái câu Tiểu Long vừa trả lời Mạnh:

- Họ vẫn ở đằng kia.

Thẳng thắn mà nói, sự tỉnh dậy của "nhà thông thái" Hạnh đối với Tiểu Long và Quý ròm có giá trị hơn sự tỉnh dậy của thằng Mạnh gấp một trăm lần.

Đợi nhỏ Hạnh lấy lại tỉnh táo là Tiểu Long "xin ý kiến" ngay:

- Bây giờ làm sao hở Hạnh?

- Phải trốn đi thật xa chứ sao!

Đang nôn ọe, Mạnh ngẩng lên vọt miệng đáp. Đáp xong, nó lại nằm mọp xuống, ọe tiếp.

Quý ròm liếc xéo thằng oắt:

- Tiểu Long hỏi "làm sao hở Hạnh?" chứ không hỏi "làm sao hở Mạnh?" Bộ mày nặng tai hở?

Phớt lờ sự cãi cọ vốn rất thường xuyên giữa hai anh em Quý ròm, nhỏ Hạnh quay sang Tiểu Long:

- Bọn họ đang ở phía nào hở Long?

Tiểu Long chỉ tay về phía tụi nó vừa thoát chạy:

- Phía này.

- Long bứt cho Hạnh vài chiếc lá!

Không hiểu nhỏ Hạnh bảo mình bứt lá làm gì, Tiểu Long vẫn đi rảo một vòng rồi đem về một mớ lá dại, giúi vào tay cô bạn gái.

Nhỏ Hạnh xé vụn mớ lá trong tay rồi đứng thẳng lên, bảo:

- Long bật quẹt lên đi!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Lá tươi đâu có cháy được! – Rồi nó tặc lưỡi – Hơn nữa, đốt lửa bây giờ nguy hiểm lắm!

- Mày ngốc quá! – Quý ròm hừ mũi – Ai bảo mày Hạnh sẽ đốt mấy chiếc lá đó!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long yên tâm móc chiếc hộp quẹt ga trong túi ra, bật lên.

Ánh lửa vừa nháng, nhỏ Hạnh đã thả mớ lá vụn trên tay ra. Cả bọn trố mắt nhìn những mẩu lá rơi lả tả, tất nhiên Tiểu Long và thằng Mạnh chẳng hiểu nhỏ Hạnh làm thế để làm gì.

Chỉ có Quý ròm hiểu. Cho nên ngọn lửa của chiếc hộp quẹt trên tay Tiểu Long vừa tắt, nó đã nói ngay:

- Chúng ta đang ở phía dưới gió.

- Vậy thì yên tâm rồi! – Nhỏ Hạnh gật gù tiếp luôn – Chúng ta cứ ở lại đây, khỏi cần đi đâu xa.

- Sao thế hở Hạnh? – Tiểu Long mấp máy môi, chứng minh mình lúc nào cũng xứng đáng với biệt danh "người hay hỏi".

Nhỏ Hạnh chậm rãi giải thích:

- Nếu chúng ta ở dưới gió, bọn người kia sẽ không đánh hơi ra chúng ta. Họ cũng không ngờ có người quanh quẩn trong khu rừng hoang này. Vả lại, sau khi ăn no, chắc chắn họ sẽ kiếm chỗ nghỉ ngơi thay vì hăng hái săn mồi, do đó chúng ta chưa thực sự lâm cảnh nguy hiểm.

Câu nói của nhỏ Hạnh nhắc Mạnh nhớ lại những gì nhóm Mèo Rừng cảnh giác tụi nó trước khi tiến vào rừng. Nó thảng thốt kêu lên:

- Hóa ra chúng ta đang ở trong khu vực nguy hiểm mà anh Phong đã nói. Em cứ tưởng còn lâu chúng ta mới …

- Khẽ thôi, Mạnh! – Tiểu Long hấp tấp cắt ngang – Điều em nói, tụi anh đã biết cả rồi.

Tiểu Long làm thằng Mạnh ngượng quá. Ngượng đến mức quên cả ọe. Xưa nay, nó vẫn thường xuyên bị anh Quý nó át giọng. Nhưng anh Quý át giọng, nó không tức. Vì nó tự thừa nhận nó không được lanh lợi bằng anh nó.

Còn Tiểu Long lại khác. Tiểu Long chỉ hơn nó ở chỗ võ nghệ, chứ đầu óc chưa chắc đã nhiều sáng kiến bằng nó. Cho nên bị Tiểu Long kê nguyên một cái tủ to đùng ngay họng, Mạnh ấm ức lắm.

Và nó xổ ấm ức bằng cách "hứ" khẽ một tiếng và thốt lên một câu đầy bí hiểm:

- Nhưng có những điều em biết mà các anh chưa chắc đã biết đâu!

Khi nói cái câu oai phong đó, thằng Mạnh đang nghĩ đến những điều nhỏ Hạnh đã thì thào vào tai nó hồi trưa.

Tất nhiên, sau khi chứng kiến cái cảnh nhỏ Hạnh xỉu lăn đùng ngay trước mặt nó, niềm tin của Mạnh vào cái bí mật kia đã giảm đi quá nửa.

Tuy vậy, sau một hồi ngẫm nghĩ, nó cho rằng sự xuất hiện của bọn ăn thịt người là một chuyện hoàn toàn đột ngột, ngay nhỏ Hạnh cũng bị bất ngờ, nhưng việc nhóm Mèo Rừng đang quanh quẩn đâu đây để giám sát, giúp đỡ và can thiệp khi tụi nó gặp khó khăn, nguy hiểm là chuyện có thật.

Cho nên vừa ra oai xong, nó len lén thò tay đập lên gót chân nhỏ Hạnh. Thực ra Mạnh không cần vụng trộm như thế, vì trời đang tối thui, có tài thánh Quý ròm và Tiểu Long mới hòng trông thấy cái đập tay khẽ khàng của nó.

Nhỏ Hạnh biết ngay Mạnh vừa đập lên chân mình, vì lúc này chỉ có thằng oắt là đang bò trên đất. Nhỏ Hạnh mỉm cười, cho rằng đó là cách Mạnh bày tỏ sự khoái chí về câu nói hiểm hóc của nó vừa rồi.

Nhưng đến khi thằng Mạnh dập thêm một cái nữa thì nhỏ Hạnh đoán là thằng nhóc muốn nói chuyện với mình. Nó liền khẽ nhích chân, lùi ra xa chỗ đống tro một chút, và quả như nó nghĩ, nhoáng một cái thằng Mạnh đã tới sát bên nó và hạ giọng thì thầm:

- Chị Hạnh nè, bọn người đáng sợ kia xuất hiện bất ngờ quá hở chị?

Mạnh đinh ninh nhỏ Hạnh sẽ gật đầu xác nhận sự suy đoán của nó. Nào ngờ nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Không bất ngờ đâu em.

Nhỏ Hạnh làm thằng oắt ngẩn tò te:

- Không bất ngờ?

- Ừ, không bất ngờ chút nào.

- Tức là chị đã biết trước?

- Ừ, chị biết trước.

Chương 8

Mạnh sửng sốt quá, nếu là ban ngày nhỏ Hạnh sẽ thấy mặt mũi miệng mồm của thằng oắt như bị ai kéo lệch đi. Mạnh không ngờ câu chuyện lại xoay ra như vậy. Trong một thoáng nó không biết phải làm gì hay nói gì, cứ thuỗn ra như thằng bù nhìn ruộng dưa.

Thấy Mạnh không động tĩnh gì, nhỏ Hạnh lại cho rằng thằng oắt đã khám phá ra kẽ hở nào đó trong những lời bịa đặt của mình. Nói cho đúng ra, ngay từ khi vừa tỉnh lại, nhỏ Hạnh đã lập tức nghĩ cách đối phó với chất vấn chắc chắn là rất gay go của Mạnh. Nó đã cố tìm ra lời giải thích hợp lý nhất cho sự bất tỉnh đột ngột của mình.

Thực tình thì nó cũng không rõ thằng Mạnh có nghi ngờ gì không, nhưng thấy thằng oắt im ru bà rù, nó vội vàng nói thêm:

- Thực sự cảnh vừa rồi em nhìn thấy chỉ là cảnh giả.

- Không thể là cảnh giả được!

Nãy giờ quai hàm Mạnh cứng đờ không cách chi mở miệng, cho nên khi mở miệng được, lại đang bức bối, nó nói hơi to.

- Nhỏ nhỏ nào! – Nhỏ Hạnh suỵt khẽ – Đó không phải là bọn ăn thịt người như em tưởng đâu. Hai tên hung dữ kia là anh Phong và anh Cường hóa trang, còn nạn nhân bị hơ trên lửa chính là anh Thành đấy!

Lần thứ hai trong vòng năm phút, thằng Mạnh chứng tỏ khả năng hóa đá của mình. Quai hàm nó vừa nhúc nhích được một tẹo, đã lại cứng đơ. Hết cứng đơ, đến cà lăm:

- Thật … hở … chị?

Hỏi xong, nó lại lắc đầu ngay:

- Em không tin! Nếu đúng như vậy tại sao chị lại ngất xỉu?

- Em khờ quá! – Nhỏ Hạnh cười nhẹ – Chị phải giả bộ như thế để anh Long anh Quý khỏi ngờ vực chứ!

Nói xong, nhỏ Hạnh tặc tặc lưỡi. Thường, khi rơi vào tình huống khó khăn, người tặc lưỡi vài ba cái rồi mới nói. Nói xong rồi tặc lưỡi, chỉ có nhỏ Hạnh. Chẳng qua do nó ngạc nhiên về tài phịa chuyện của mình quá.

Phịa chuyện như máy, xưa nay chỉ có Quý ròm. Nhỏ Hạnh mồm mép không được trơn như thế. Nhưng không hiểu sao lúc này nó ăn nói lưu loát

quá. Có lẽ do mình sợ thằng Mạnh khiếp đảm! Nhỏ Hạnh thầm nghĩ. Đang lạc rừng, lại đụng phải bọn ăn thịt người, một đứa như thằng Mạnh rất dễ rơi vào bấn loạn. Mà nếu thằng Mạnh hóa rồ, những đứa còn lại chắc chắn sẽ bị tác động, trong khi nhỏ Hạnh biết rõ trong tình cảnh như thế này chỉ có sự bình tĩnh mới giúp con người tìm được lối thoát.

Thằng Mạnh không biết nhỏ Hạnh bịa chuyện, mặt lập tức tươi như hoa:

- Trời đất, đơn giản thế mà em cũng không nghĩ ra!

Rồi nhận thấy nói như vậy chẳng khác nào tự nhận là mình quá xá kém cỏi, nó vội vã thêm:

- Thực ra thì khi nãy em cũng nghi nghi.

Nhỏ Hạnh cười thầm trong bụng nhưng ngoài miệng vẫn nói xuôi theo cho thằng oắt phấn khởi:

- Ừ, nếu chị không nói thì sớm muộn gì em cũng đoán ra.

- Tất nhiên rồi! – Mạnh tán thành ngay – Gì chứ tài đoán thì em …

Nhưng Quý ròm không để Mạnh ba hoa hết câu. Chả biết nó lại gần hai chị em từ lúc nào mà tiếng nó đã sát bên tai:

- Đoán ra cái gì thế hở mày?

- Ờ, ờ … – Mạnh giật bắn, ấp úng – Ý em muốn nói là … là … ngay từ khi nghe mùi thơm em đã đoán ra là … là thịt người rồi!

- Mày chỉ giỏi xạo! – Quý ròm hừ mũi, rồi nó giúi vào tay nhỏ Hạnh và Mạnh mỗi người một nắm xôi – Thôi, ăn đi này!

Bây giờ nhỏ Hạnh và Mạnh mới nhớ là cả bọn chưa ăn tối. Mạnh là đứa háu đói, lại mới nôn thốc nôn tháo, nên bao tử đang rỗng tuếch rỗng toác. Gặp lúc khác, nó đã đưa ngay nắm xôi lên miệng rồi. Nhưng lúc này, cảnh tượng rùng rợn mà nó vừa chứng kiến còn đang lởn vởn trong đầu nên nó đẩy tay Quý ròm ra:

- Em không ăn đâu!

- Sao lại không ăn? – Quý ròm nhăn nhó – Phải ăn để lấy lại sức chứ!

- Nhưng bây giờ em ăn không vô! – Mạnh nói như van vi – Anh lấy cho em một miếng nước đi!

Quý ròm không nài ép nữa, nó biết nó ép thằng Mạnh nuốt cục xôi vào thế nào thằng nhóc cũng ói ra. Mà như vậy thì lãng phí quá, trong khi đồ ăn

đem theo đang cạn dần.

Quý ròm quay lại chỗ tấm bạt dưới gốc cây, mò mẫm tìm bi-đông nước của mình. Bi-đông nước của Tiểu Long khi nãy đã dốc sạch, chỉ có nó và nhỏ Hạnh là còn trữ ít nước.

Quý ròm đưa bi-đông cho Mạnh, dặn:

- Uống vừa vừa thôi nha mày!

Trong khi Mạnh đang ngửa cổ tu từng ngụm nước, nhỏ Hạnh rón rén kéo Quý ròm ra xa:

- Đồ ăn hết sạch rồi hở Quý?

- Tôi còn nhín lại được một ít cho sáng mai.

- Thế còn nước uống?

- Cũng thế. Chỉ đủ dùng cho sáng mai thôi.

Nhỏ Hạnh không nói gì nhưng Quý ròm nghe tiếng bạn mình thở dài trong bóng tối.

Lâu thật lâu, nhỏ Hạnh mớp mấp máy môi, Quý ròm nghe giọng nhỏ bạn run lên:

- Thế thì nguy lắm!

- Hạnh chẳng đã nói chúng ta có thể nhịn khát tới ba ngày sao?

- Lý thuyết thì như thế, nhưng còn tùy theo thể trạng từng người. Hơn nữa, có nhịn được ba ngày thì trong ba ngày đó chúng ta cũng đã lả người đi rồi, nếu chẳng may gặp bọn người man rợ kia …

Nhỏ Hạnh bỏ lửng câu nói, nhưng Quý ròm cũng chẳng cần bạn mình nói tiếp. Nó đưa mắt nhìn vào bóng tối dày đặc chung quanh, không biết phải làm gì.

- Nhưng dù sao chúng ta cũng vẫn an toàn ít nhất là đến sáng mai! – Nhỏ Hạnh lại thì thầm.

Quý ròm tự nhiên thấy thương bạn quá. Nó biết nhỏ Hạnh đang rúng động trong lòng nhưng vẫn cố trấn an nó. Nó nghe từng lời của bạn như ngọn lửa ấm truyền sang mình. Và nó dịu dàng nhắc.

- Thôi, tụi mình đi ngủ đi!

Nhỏ Hạnh bước lại chỗ gốc cây, vừa đi vừa nói:

- Có lẽ phải chia ca trực. Cứ ba người ngủ một người thức.

Quý ròm ngước nhìn lên trời, cố tìm một ngôi sao lấp lánh nhưng chẳng thấy gì. Có thể mây đang giăng kín bầu trời, cũng có thể cành lá rậm rạp trên đầu đã ngăn những vì sao xuống chơi với tụi nó.

- Bây giờ là mười giờ tối! – Nhỏ Hạnh gí sát chiếc đồng hồ dạ quang vào mắt, bình tĩnh phân công – Hạnh sẽ trực ca đầu tiên, từ mười giờ đến mười hai giờ. Mười hai giờ đến hai giờ, tới phiên Quý. Sau đó đến Long. Hai giờ cuối cùng là Mạnh. Các bạn đồng ý không?

Không biết tự lúc nào cả bọn mặc nhiên coi nhỏ Hạnh là nhóm trưởng.

- Đồng ý! – Ba cái miệng cùng nói.

Nhỏ Hạnh cẩn thận dặn dò:

- Trong phiên trực của mình, ai phát hiện bất cứ điều gì khả nghi phải lập tức đánh thức cả bọn dậy. Lẽ ra chúng ta phải đốt lửa trong khi ngủ để xua đuổi thú dữ, rắn rết nhưng hoàn cảnh hiện nay không cho phép chúng ta làm điều đó, vì vậy mọi người đều phải đề cao cảnh giác.

Rồi sợ ba đứa kia lo lắng, nhỏ Hạnh cố rặn ra tiếng cười khẽ:

- Dù sao thì theo sự nhận xét của Hạnh, không có thú dữ ở vùng này. Hạnh đã nói với các bạn điều đó rồi.

Nhỏ Hạnh nói xong, Tiểu Long và Mạnh tự động ngồi xuống tấm bạt, sửa soạn chỗ nằm. Quý ròm lấy cây đèn pin đưa cho nhỏ Hạnh rồi cũng vội vã nằm xuống theo.

Tiểu Long gối đầu lên ba lô, day qua trở lại, thấy sao khó ngủ quá. Chỉ không đầy một ngày mà biết bao biến cố dồn dập xảy ra khiến nó cứ thao thức mãi. Từ ngày kết bạn với Quý ròm và nhỏ Hạnh, nó đã trải qua bao cuộc phiêu lưu nhưng chưa có lần nào hãi hùng như lần này.

Tiểu Long cố dỗ giấc nhưng mắt vẫn mở thao láo. Tiếng muỗi bay vo ve bên tai càng làm nó thêm khó chịu. Nó đã thoa thuốc chống muỗi khắp người nên chẳng sợ bị đốt. Nhưng tiếng muỗi kêu không ngớt bên tai thì nó không tài nào chịu được.

Tiểu Long nằm chịu trận một hồi, cuối cùng nó quyết định nhổm dậy.

Nghe động, nhỏ Hạnh nhá đèn pin. Nó rất đỗi ngạc nhiên khi thấy Tiểu Long đang lục lọi ba lô:

- Tìm gì thế hở Long?

- Tôi tìm hộp nhang muỗi.

- Khi nãy Long thoa thuốc chống muỗi rồi mà.

- Ừ! Nhưng tiếng muỗi vo ve khó ngủ quá!

Tiểu Long đáp, tay vẫn không ngừng mò mẫm dưới đáy ba lô.

- Không được đâu, Long ơi! – Nhỏ Hạnh nhích gần lại phía bạn – Đốt nhang muỗi lúc này nguy hiểm lắm.

- Sao thế? – Mặt Tiểu Long ngẩn ra – Đây là đốt nhang chứ có phải đốt lửa đâu!

- Đốt nhang cũng không nên! – Nhỏ Hạnh giải thích – Bởi trong đêm tối, thị lực của một người bình thường có thể nhìn thấy đốm lửa ở đầu que diêm trong vòng 5 cây số, thấy tia lửa của súng trường trong vòng 2 cây số và thấy đốm lửa thuốc lá trong vòng 1 cây số …

- Thôi, Hạnh đừng nói nữa!

Tiểu Long xụi lơ đáp và rút tay ra khỏi ba lô, nó lặng lẽ đặt lưng xuống tấm vải bạt.

Nhỏ Hạnh thấy tội tội, liền nói:

- Long cố ngủ đi! Khi ngủ được rồi thì Long sẽ không thấy khó chịu nữa.

Cũng như Quý ròm khi nãy, Tiểu Long thấy mến nhỏ bạn mình quá. Nhỏ Hạnh vốn chẳng dạn dĩ gì. Tiểu Long cảm động nghĩ. So với mình, nó nhát gan hơn nhiều. Nhưng trong hoàn cảnh ngặt nghèo, nó biết cách chế ngự tình cảm. Nó không những không bộc lộ sự lo lắng hay hoảng sợ mà còn biết cách động viên, an ủi bạn bè bằng những lời lẽ dịu dàng, ấm áp. Có một người bạn thông minh và trầm tĩnh như nó bên cạnh, chắc chắn cả bọn sớm muộn gì cũng sẽ thoát hiểm. Những ý nghĩ tốt lành đó giúp Tiểu Long tìm lại sự bình an và ru nó vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Những ca trực trôi qua gần như suôn sẻ. Đúng mười hai giờ, nhỏ Hạnh bàn giao ca gác cho Quý ròm. Hai giờ sáng, Quý ròm đánh thức Tiểu Long. Và đến bốn giờ, Tiểu Long lay thằng Mạnh.

Cũng như Quý ròm, Mạnh là đứa mê ngủ nổi tiếng. Ngày thường, để đánh thức nó dậy đi học, mẹ nó phải lay nó đến cục cả tay. Ấy vậy mà nó đâu đã chịu ngồi lên ngay; nó còn phải lăn qua lăn lại "lấy trớn" có đến năm, sáu phút là ít.

Nhưng đó là nói lúc bình thường. Còn khi Tiểu Long đập nó dậy để gác thì Mạnh ý thức ngay là nó đang ở đâu. Cho nên nó làm một chuyện mà cả

đời nó chưa bao giờ làm là bật ngay dậy khi có một bàn tay vừa chạm vào người.

- Tới phiên em rồi hở anh? – Mạnh hỏi, tay vẫn đang dụi mắt.

- Ừ! – Tiểu Long đặt cây đèn pin vào lòng Mạnh, cười khì khì! – Ca của mày là sướng nhất đấy! Bốn giờ là sáng bảnh rồi còn gì!

- Sáng đâu mà sáng! – Mạnh càu nhàu – Ở trong rừng mà anh làm như ở thành phố không bằng.

Quả thật, lúc này khung cảnh trong rừng không đến nỗi tối om om nhưng vẫn còn mờ mịt lắm. Nếu không có chiếc đồng hồ của nhỏ Hạnh, chẳng đứa nào biết giờ này đã là bốn giờ.

Tiểu Long đang còn ngái ngủ, nên chỉ nói "Ờ, tối thật!" và lật đật đưa chiếc đồng hồ và cây đèn pin cho Mạnh rồi nằm xuống ngủ ngay.

Ngồi trơ một mình, tự nhiên Mạnh cảm thấy đói bụng ghê gớm. Nó tính lục lọi ba lô của Quý ròm để tìm chút gì đó ăn cho đỡ đói nhưng ông anh ròm của nó lại gối đầu ngay trên ba lô nên Mạnh đành bó tay.

Không những đói, Mạnh còn cảm thấy sờ sợ. Nói cho chính xác thì nó cũng không rõ nó đang sợ hãi điều gì. Lúc tối, nhỏ Hạnh đã nói cho nó biết sự thật về bọn ăn thịt người, chẳng có lý do gì nó phải sợ chuyện này nữa. Cọp beo, rắn rết thì suốt đêm qua chả thấy mống nào mò tới, nó có thể hoàn toàn yên tâm. Nhưng thực sự thì nó vẫn không yên tâm nổi. Nó vẫn sợ. Một nỗi sợ mơ hồ nhưng lại không ngừng gặm nhấm trái tim nó.

Càng lúc Mạnh càng ngồi sát vào người Tiểu Long. Cuối cùng nó tựa hẳn vào tấm thân vạm vỡ của ông anh, đảo mắn nhìn quanh, nơm nớp nghĩ: Phiên trực của các ông anh bà chị không có gì đặc biệt nhưng biết đâu đến lượt mình lại xảy ra chuyện thì sao!

Ý nghĩ đó khiến Mạnh run lên. Nó đứng dậy bước lại chỗ gốc cây, cầm lên con dao phát quang, bụng tiếc hùi hụi đó không phải là một cây súng, mặc dù từ bé đến giờ nó chưa biết bắn súng là thế nào.

Lúc này trời đã sáng hơn một chút nên Mạnh có thể trông thấy lờ mờ mọi vật chung quanh.

Đang láo liên mắt, đột nhiên Mạnh cảm thấy có một cái gì đó là lạ lọt vào tầm mắt mình.

Nó ngoảnh phắt về phía đó và lập tức hét lên một tiếng kinh hoàng:

- A … a … a … a … a … a …

Chương 9

Tiếng hét khủng khiếp của thằng Mạnh vang lên trong khu rừng tĩnh mịch đối với bọn Tiểu Long chẳng khác nào bom nổ bên tai.

Và cũng như bom, nó làm các ông anh bà chị bắn tung người lên trong giấc ngủ.

Tiểu Long rơi xuống đất trước tiên:

- Gì thế hở Mạnh?

Nhỏ Hạnh là người thứ hai mở miệng:

- Gì thế em?

Đáng lẽ người thứ ba cất tiếng là Quý ròm. Nhưng nó chưa kịp thắc mắc đã trông thấy Mạnh đang đứng trơ như gỗ, mắt nhìn chằm chặp vào gốc cây cổ thụ ngay cạnh chỗ tụi nó ngủ, còn miệng thì sau khi thét một tiếng long trời lở đất vẫn tiếp tục há ra như con cá mắc cạn.

Theo ánh mắt Mạnh, Quý ròm xoay đầu về phía gốc cây.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long lúc này cũng đã kịp phát giác ra cử chỉ lạ lùng của thằng oắt. Và gần như đồng thời của Quý ròm, cả hai cùng ngoảnh phắt về chỗ gốc cây.

Đã không xoay thì thôi, còn khi xoay mặt về hướng đó rồi, ba đứa Quý ròm tự dưng muốn bắt chước thằng Mạnh quá, nghĩa là mắt cũng muốn trợn tròn còn miệng rõ ràng là đang rất muốn há ra.

Vì ngay trên thân cây, ở vị trí cao ngang tầm mắt tụi nó, không biết tự bao giờ có những hình vẽ nằm sờ sờ ở đó. Hình vẽ nguệch ngoạc, sơ sài nhưng nhìn những vòng tròn và những nét vạch ngang dọc kia, bọn trẻ biết ngay đó là những hình người. Có bốn người cả thảy, ứng với đám người của bọn Quý ròm.

Chỉ nhác thấy những hình vẽ đó thôi, bọn Quý ròm đã muốn són ra quần rồi. Đằng này, ngay cạnh những hình vẽ kia còn cắm phập một con dao lút phân nửa vào thân cây, trông phát ớn.

Tiểu Long nhìn chòng chọc vào con dao, quên phắt mình là "vô sư vô địch đại lực sĩ", thấy tay chân đột nhiên lạnh ngắt.

Nhỏ Hạnh chẳng khá gì hơn. Nếu không có thằng Mạnh bên cạnh, nó đã bất tỉnh tại chỗ rồi. Nhưng đã xỉu một lần, nó không cho phép mình xỉu

thêm lần nữa. Nó không thể cứ tiếp tục bảo thằng Mạnh là mình giả vờ. Giả vờ liền tù tì như thế nom rất đáng nghi. Hơn nữa, đánh lừa thằng oắt một hai lần thì được, còn gạt gẫm nó hết lần này đến lần khác, nhỏ Hạnh thấy lương tâm cắn rứt quá.

Cho nên, nhỏ Hạnh cố trấn tĩnh. Nó nhìn các hình vẽ một hồi rồi điềm nhiên nói:

- Hạnh đã thấy các hình vẽ này từ hôm qua cơ.

- Hôm qua?

Quý ròm hỏi lại bằng giọng ngờ vực.

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ừ, hôm qua Hạnh đã nhìn thấy rồi.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, giọng băn khoăn:

- Thế còn con dao? Hôm qua đâu có con dao này!

- Dao cũng có luôn! – Nhỏ Hạnh nói – Tại Long không để ý đó thôi.

- Hôm qua Hạnh thấy sao Hạnh không báo cho tụi này biết? – Tiểu Long vừa hỏi vừa nhìn đăm đăm vào mặt cô bạn gái.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Hạnh sợ các bạn kinh hoảng.

Quý ròm nheo mắt:

- Thế Hạnh không kinh hoảng à?

- Không! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Vì theo sự quan sát của Hạnh, con dao lẫn hình vẽ này đã có từ rất lâu rồi, điều đó cho ta biết chúng chẳng có liên quan gì đến chúng ta.

- Thật thế hở chị?

Mạnh mừng rỡ vọt miệng, chả ai biết nó đã cử động được từ khi nào, có lẽ ngay cả nó, nó cũng không biết nốt.

- Thật chứ! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Thành ra chẳng việc gì phải lo sợ. Điều quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ là tìm nước uống, sau đó nghĩ cách thoát ra khỏi khu rừng này càng sớm càng tốt.

Tiểu Long thất vọng đưa mắt nhìn quanh:

- Quanh đây chẳng có một con sông dòng suối nào …

- Các anh trong nhóm Mèo Rừng đã chỉ cho bọn mình nhiều cách lấy nước, mày quên rồi sao! – Quý ròm chen ngang – Chẳng hạn tụi mình có thể tìm một bụi cây thấp, thật nhiều lá xanh. Đào một cái hố nhỏ gần gốc cây, rồi lót một tấm nilông dưới đáy hố và chung quanh gốc cây. Sau đó, trùm thêm một tấm nilông khác lên bụi cây, dằn kín lại …

- Thế thì làm sao có nước được hở anh? – Mạnh thắc mắc.

- Dưới ánh mặt trợi lá cây sẽ bốc hơi. Hơi nước gặp tấm nilông sẽ ngưng tụ lại và chảy xuống hố.

- Cách này không dùng được đâu! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Trong rừng cây lá rậm rạp, ánh mặt trời không xuyên thấu, lá bốc hơi rất chậm. Chúng ta lại không có thì giờ chờ đợi.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Ý Hạnh là muốn tìm dây leo?

- Ừ. Đó là cách nhanh nhất. Mà khu rừng này lại có khá nhiều dây leo.

Trước khi bọn trẻ tản ra sục tìm, nhỏ Hạnh dặn:

- Tìm thấy nước, nhớ đừng hét toáng lên đấy nhé. Cứ lặng lẽ rót đầy bi-đông rồi từ từ tìm cách thông báo cho mọi người.

- Sao thế hở chị? – Mạnh ngơ ngác.

- Có thể bọn ăn thịt người vẫn còn lẩn quất quanh đây, tốt nhất chúng ta không nên làm kinh động!

Nhỏ Hạnh vừa đáp nháy mắt với Mạnh. Nghĩ là nhỏ Hạnh đang đóng kịch, Mạnh tủm tỉm cười. Nó không biết nhỏ Hạnh đang nói thực. Nó không biết chị nó đang lo sốt vó về điều đó.

Lúc nãy, khi nhìn thấy con dao và những hình vẽ trên thân cây, nhỏ Hạnh biết ngay các thứ này chỉ mới xuất hiện hồi hôm. Tuy con dao đã gỉ sét và những nét vẻ đã bị nhựa cây nhuộm vàng nhưng nó đủ minh mẫn để nhớ rằng hôm qua nó chẳng hề trông thấy những thứ này. Như vậy, trong đêm khuya đã có ai đó đến gần tụi nó, có thể là bọn ăn thịt người, và không hiểu vì lý do gì họ không giết phứt tụi nó đi mà để lại những dấu hiệu hăm dọa rợn người như thế.

Tiếng chân sột soạt trên lá khô khiến nhỏ Hạnh giật bắn người. Nó lạnh toát sống lưng, quay phắt lại, cảm thấy những ý nghĩ trong đầu dứt ra từng khúc.

- Khỉ này! – Khi nhận ra đó là Quý ròm, nhỏ Hạnh đưa tay ôm lấy ngực, nhăn mặt trách – Làm Hạnh hết hồn!

Quý ròm không phản ứng gì. Nó lẳng lặng tiến sát đến sau lưng cô bạn gái, giọng nghiêm nghị:

- Sao Hạnh lại gạt mọi người thế?

- Gạt chuyện gì?

- Chuyện con dao và những hình vẽ ấy! Hạnh thừa biết là hôm qua không có những thứ đó mà.

Nhỏ Hạnh quay mặt nhìn ra phía xa xa, nơi Tiểu Long và thằng Mạnh đang sục sạo quanh một bụi rậm, chép miệng đáp:

- Hạnh chỉ không muốn làm thằng Mạnh hoảng kinh thôi.

Nhỏ Hạnh không muốn Mạnh hoảng kinh nhưng khi nó mở miệng hỏi, Quý ròm nhìn thấy sự kinh hoảng hiện ra trong mắt nó:

- Quý này, Hạnh vẫn không hiểu sao họ đến cạnh tụi mình mà tụi mình không hề hay biết?

Thắc mắc của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm lúng túng ngoảnh nhìn đi chỗ khác. Với một đứa thông minh như nhỏ Hạnh, thái độ của thằng ròm còn rõ rệt hơn một câu trả lời. Nó thở hắt ra:

- Tối hôm qua Quý đã ngủ trong phiên trực phải không?

Quý ròm nuốt nước bọt, giọng áy náy:

- Tôi chỉ chợp mắt có chút xíu thôi.

- Chợp mắt một chút xíu! – Nhỏ Hạnh khẽ lắc đầu – Thế nếu con dao của họ không cắm vào thân cây mà cắm vào …

Quý ròm dường như không chịu nổi sự phê bình nghiêm khắc của bạn. Nó đưa tay bịt chặt hai tai và kêu lên bằng giọng đau khổ:

- Tôi biết lỗi rồi! Hạnh đừng nói nữa!

Thấy thằng ròm có vẻ hối hận thực sự, nhỏ Hạnh nói lảng qua chuyện khác:

- Dù sao thì Hạnh vẫn còn tin những kẻ đến chỗ tụi mình tối hôm qua không phải là bọn ăn thịt người.

- Sao Hạnh biết?

- Nếu đúng là bọn man rợ đó, tụi mình nếu không bị giết cũng đã bị bắt sống rồi, có đâu mà nhởn nhơ đến bây giờ.

- Ừ, – Quý ròm nhíu mày – nếu là họ, họ sẽ bắt sống tụi mình để làm thực phẩm dự trữ …

Nói tới đây, sực nhớ ra một chuyện, Quý ròm thình lình ngẩng phắt lên:

- Chết rồi! Hạnh có biết chuyện gà nhốt, gà thả không?

- Biết! – Nhỏ Hạnh nheo mắt – Thịt gà thả ngon hơn thịt gà nhốt. Trước khi đem gà làm thịt, chủ nhà thường thả gà ra khỏi chuồng cho nó đi quanh quẩn trong vườn …

Đang thao thao, nhỏ Hạnh bỗng ngưng bặt, mặt tái mét. Nó dán mắt vào mặt Quý ròm, miệng lắp bắp:

- Quý định nói là …

Quý ròm không tránh cái nhìn của bạn. Bốt mắt giao nhau, và nó khẽ gật đầu:

- Rất có thể là như thế!

Rất có thể là như thế, có nghĩa là rất có thể những kẻ phát giác ra tụi nó hồi hôm chính là bọn ăn thịt người chứ không ai khác. Bọn họ không buồn trói gô tụi nó lại chẳng qua họ tin rằng tụi nó không thể nào thoát khỏi khu rừng rậm rạp và chằng chịt này, suy ra là không thể nào thoát khỏi tay bọn họ. Họ mặc cho tụi nó đi loanh quanh trong rừng theo cái cách người ta để mặc cho lũ gà tội nghiệp đi loanh quanh trong vườn, đi tha hồ cho máu huyết lưu thông, cho cơ bắp rắn chắc để khi cần xơi tái, họ chỉ vươn tay ra là có ngay được món ăn khoái khẩu.

Ý nghĩ đó khiến nhỏ Hạnh rùng mình. Nó nhớn nhác nhìn quanh:

- Giờ làm sao hở Quý?

Từ hồi đi lạc đến giờ, nhỏ Hạnh mặc nhiên được cả bọn xem là nhóm trưởng. Chỉ có Quý ròm, Tiểu Long và thằng Mạnh hỏi nó, chứ chưa hề xảy ra trường hợp ngược lại. Nhưng lúc này, bấn loạn với những hình ảnh khủng khiếp trong đầu, nó quên mất vai trò của nó, đành buột miệng "xin ý kiến" Quý ròm.

Mặt Quý ròm hếch lên trời, chả hiểu là để tìm dây leo hay để biểu lộ sự khoái trá trước sự hạ mình của nhỏ Hạnh. Và nó hùng hồn nói, với cái giọng rõ là muốn giành cái chức trưởng nhóm của nhỏ bạn nó:

- Bây giờ có rối lên cũng chẳng làm gì được. Có lẽ tụi mình đang ở trong tầm kiểm soát của họ. Cách tốt nhất là làm sao bất ngờ thoát ra khỏi đây trước khi họ nhớ tới bữa ăn chiều …

Quý ròm nói tới đâu, nhỏ Hạnh gục gặc đầu tán thành tới đó.

Nhưng rồi đầu nó đột ngột cứng đơ. Trong một thoáng, nó có cảm giác ai đang đứng đằng sau thổi vào gáy mình.

Nó chưa kịp quay lại thì tiếng thằng Mạnh đã vang lên:

- Anh Tiểu Long đã tìm ra nước rồi, anh Quý, chị Hạnh ơi!

Chương 10

Khi Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh bước lại, Tiểu Long đang một tay cầm dao, tay kia giữ chặt một sợi dây leo thõng xuống từ trên cao.

Sợi dây leo khá lớn, cỡ bằng cổ tay người, đã bị Tiểu Long chặt đứt ngang ở phần sát mặt đất. Từ chỗ đứt, nước đang nhểu ra từng giọt.

Lúc Mạnh bước lại chỗ Quý ròm và nhỏ Hạnh để thông báo, sợi dây leo vẫn chưa bị chặt đứt.

- Anh mới chặt hở? – Mạnh hỏi, nó nhìn chỗ sợi dây leo bị đứt rồi ngước dòm Tiểu Long

- Ừ.

Mạnh lại cúi xuống, lom lom quan sát những giọt nước đang ứa ra từ chỗ dây đứt, nói vẻ thất vọng:

- Nước rỉ rả như thế này thì ăn thua gì! Thế mà em cứ tưởng …

Đang nói, Mạnh bỗng giật mình đưa tay lên xoa đầu. Vì Quý ròm vừa cốc nó một cái:

- Sao mày ngốc thế hở Mạnh?

- Ngốc? – Mạnh thô lố mắt.

Quý ròm hừ mũi:

- Chứ gì nữa! Mày thử kê bi-đông của mày vào chỗ đó xem!

Mạnh vừa đau vừa tức, nhưng vẫn mím môi làm theo lời Quý ròm. Nó định bụng rồi, nếu nó hứng suốt một tiếng đồng hồ mà bi-đông của nó chưa đầy một nửa, nó sẽ ngoác miệng cự nự ông anh ròm của nó cho xem.

Nhưng sự việc lại diễn ra ngoài tiên liệu của Mạnh. Nó vừa kê miệng bi-đông vào chỗ dây đứt, Tiểu Long lập tức giữ chặt sợi dây, tay kia vung dao chặt phực một nhát vào phía trên sợi dây, cách nhát chặt cũ khoảng bốn gang tay.

Trước cặp mắt trố ra vì ngạc nhiên của Mạnh, đoạn dây leo tức khắc rời ra, và từ đoạn dây đứt rời đó, nước ồng ộc chảy vào chiếc bi-đông Mạnh đang cầm.

Đợi cho nước chảy hết, Tiểu Long quẳng đoạn dây leo ra xa và nheo mắt nhìn Mạnh:

- Thế nào hở em?

Mạnh trả lời bằng cách mở to mắt hơn nữa:

- Ngộ quá há?

- Có gì đâu mà ngộ! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Em đã bao giờ khui một lon sữa chưa?

- Rồi.

- Thế em phải đục thủng tất cả mấy lỗ?

- Tất nhiên là hai lỗ.

Nói xong, Mạnh buột miệng "à" lên một tiếng. Bây giờ thì nó hiểu rồi. Lon sữa mà chỉ đụt một lỗ thì dù có chúc ngược xuống, sữa cũng chẳng bao giờ chảy ra. Phải đụt thêm một lỗ thứ hai cho không khí tràn vào, sữa mới chảy ra được. Nguyên tắc lấy nước từ trong ruột sợi dây leo thân mềm này cũng vậy.

Trong khi Mạnh ngẫm nghĩ thì Tiểu Long đã chặt thêm hai đoạn dây leo khác, nhát cắt càng lúc càng nhích đần lên cao. Và lúc này thì hai chiếc bi-đông của Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã cũng óc ách nước.

Mạnh ngước mắt lên, thấy Quý ròm đang ôm cây cổ thụ như sóc, liền kêu:

- Anh Quý ơi, anh quên cầm theo con dao rồi!

Quý ròm ngó xuống, tay vẫn ôm cứng thân cây, trông nó lúc này như con thằn lằn đu cột nhà:

- Cầm theo làm gì?

- Ủa! – Mạnh ngơ ngác – Chứ không phải đang định chặt sợi dây leo trên kia giùm anh Tiểu Long hở?

Quý ròm đáp lời thằng nhóc bằng một tiếng "hừ" rồi tiếp tục trèo lên cao. Thoáng mắt nó đã khuất vào tán lá xanh.

Mạnh quay nhìn nhỏ Hạnh:

- Anh Quý leo lên đó chi vậy?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Chị không biết.

Nhỏ Hạnh không biết thật. Nhưng nó chỉ không biết lúc đó thôi. Lát sau, khi Quý ròm lên tiếng thì nó biết ngay.

- Hạnh ơi, chúng ta phải đi về hướng bắc! – Tiếng Quý ròm đưa xuống từ trên cao, vẫn không ai nhìn thấy nó.

- Quý thấy gì phía đó vậy? – Nhỏ Hạnh hỏi vọng lên tàng cây.

- Tôi thấy một hàng cây xanh chạy dài.

- Xanh hơn những chỗ khác hở?

- Xanh hơn nhiều!

- Được rỗi, Quý tụt xuống đi! – Nhỏ Hạnh nói, có thể thấy rõ sự vui mừng trong cặp mắt long lanh của nó.

Tiểu Long thắc mắc:

- Gì thế hở Hạnh?

Mạnh khụt khịt mũi:

- Một hàng cây xanh là cái quỷ gì!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Chỉ ở dọc bờ sông hay bờ suối, cây mới mọc thành một hàng dài như thế.

Nhỏ Hạnh vừa giải thích xong, Mạnh láu táu reo lên, vẻ hiểu biết:

- Hay quá! Tới được đó rồi, chúng ta khỏi phải sợ thiếu nước uống.

- Ai bảo mày tao đi tìm nước uống?

Tiếng Quý ròm vang lên sát đằng sau lưng Mạnh, chả rõ nó tụt xuống đất từ hồi nào.

Mạnh ngoảnh phắt lại, mặt ngẩn ra:

- Ủa, vậy chứ anh tìm đường ra sông để làm gì?

Nhỏ Hạnh vọt miệng trả lời thay Quý ròm:

- Đó là lối thoát tốt nhất trong hoàn cảnh của chúng ta. Mọi con sông đều chảy ra biển …

- Và chúng ta sẽ đóng bè thả xuôi theo dòng sông! – Quý ròm hăng hái tiếp – Tất nhiên đường đi hơi ngoằn ngoèo một tí, nhưng nhiều khả năng chúng ta sẽ gặp ghe thuyền của những người đánh cá, những người đi rừng …

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Nếu may mắn chúng ta có thể gặp những làng mạc ven sông.

Tiểu Long không kềm được hào hứng:

- Và chúng ta sẽ được cứu thoát.

Viễn ảnh sáng sủa đó khiến bọn trẻ tươi tỉnh hẳn. Cả bọn xúm lại chỗ gốc cây hấp tấp thu dọn đồ đạc.

Nhỏ Hạnh lấm lét liếc con dao và các hình vẽ trên thân cây, miệng không ngớt thúc hối:

- Lẹ lên! Nhanh nhanh lên!

Lát sau, Quý ròm đã dẫn đầu cả bọn mở đường tiến về hướng bắc. Lần này, Tiểu Long được phân công đi đoạn hậu. Tại vì nó bước ngắn bước dài, cả bọn sợ để nó đi trước, nó sẽ dẫn mọi người trở lại chỗ cũ thì khốn.

Mạnh lẽo đẽo theo sát nhỏ Hạnh, thì thào:

- Mấy ảnh đang ở đâu hở chị?

- Mấy anh nào?

- Nhóm Mèo Rừng ấy mà.

Nhỏ Hạnh cố nén một tiếng thở dài:

- Chắc loanh quanh đâu đây thôi!

Nhỏ Hạnh muốn giẫy thằng Mạnh ra đến chết được. Nhưng thằng oắt cứ tò tò bám theo, miệng lẫng nhẫng:

- Chị Hạnh nè.

- Gì?

- Con dao và những hình vẽ trên cây ấy mà.

Nhỏ Hạnh giật thót:

- Sao?

- Em biết, tất cả chỉ mới xuất hiện tối hôm qua thôi.

Rồi thấy bà chị hơi tái mặt, nó vội vàng nói thêm:

- Nhưng chị yên tâm đi, chỉ một mình em biết thôi. Thậm chí em còn biết ai đã cắm dao vào cây và vẽ những hình đó.

- Ai? – Nhỏ Hạnh chột dạ hỏi, thấy rõ ràng là mình đang nín thở.

- Các anh ở nhóm Mèo Rừng chứ ai!

Câu trả lời của Mạnh khiến nhỏ Hạnh thở phào. May quá, thế ra thằng oắt vẫn bị ám ảnh về sự có mặt của nhóm Mèo Rừng ở quanh đây. Nó chưa

biết gì về mối nguy hiểm vẫn đang bủa vây trùng trùng quanh cả bọn.

- Em thông minh ghê!

Nhỏ Hạnh khen Mạnh mà miệng méo xẹo. Rồi để mặc thằng oắt lim dim thưởng thức hương vị của lời khen xa xỉ đó, nhỏ Hạnh rảo bước tới gần Quý ròm:

- Quý nè.

- Gì hở Hạnh?

- Theo Quý, bọn kia có biết chúng ta vừa nhổ trại không?

- Hy vọng là chúng không biết.

- Chúng ta đang ở trong tầm kiểm soát của chúng mà.

Quý ròm nhún vai:

- Nhưng có thể chúng chủ quan. Giờ này gần trưa, biết đâu bọn chúng chẳng chui vào một hang hốc nào đó để nghỉ ngơi.

- Ừ, mong là như vậy.

Nhỏ Hạnh nói. Và nó đảo mắt nhìn quanh, yên lòng khi thấy rừng xanh im phắt, làm nổi lên tiếng gà rừng xao xác xa xa và tiếng vù vù của bọn ong rừng đang bay lòng vòng quanh những bông hoa dại.

Nhỏ Hạnh cúi xuống nhìn đồng hồ, thấy cây kim ngắn chỉ con số mười một. Thật ra, nhỏ Hạnh không cần phải xem giờ để kiểm tra lời Quý ròm. Tiếng chân của Mạnh đuổi theo và cái giọng thều thào của nó vang lên cho biết trời đã trưa:

- Anh Quý ơi, em đói!

Không đợi Mạnh van ví đến lần thứ hai, Quý ròm dừng lại, mở dây khóa ba lô. Quý ròm biết thằng Mạnh từ tối hôm qua đến giờ chưa có gì vào bụng. Mà một đứa háu đói như Mạnh thì điều đó quả là khủng khiếp.

Mạnh đón lấy nắm xôi cứng quèo trên tay ông anh, mặt xịu xuống:

- Còn thứ gì khác không hở anh?

- Ăn nắm xôi này đi! Ở trong rừng mà mày làm như đang ở nhà không bằng!

Quý ròm nạt em nhằm che giấu nỗi lo về thực phẩm.

Gắt xong, Quý ròm xốc lại ba lô, hối hả vọt lên trước.

- Nhớ đi đúng hướng nha ròm! – Tiếng Tiểu Long từ đằng sau vọng tới – Mày đi nhanh quá coi chừng giống như tao hôm qua đấy!

Lời cảnh giác của Tiểu Long làm Quý ròm khựng lại. Nó đưa tay che mắt nhìn lên trời, lúc này cả bọn đã ra tới khoảng rừng trống, bầu trời trong xanh hiện rõ giữa những tàng lá thưa và ánh nắng chói chang của mặt trời đứng bóng dội xuống từng gốc cây ngọn cỏ khiến khu rừng như cháy rực lên trong im lặng.

- Anh nhìn gì thế? – Mạnh lí nhí sau lưng Quý ròm.

- Chim

Mạnh ngẩn tò te:

- Giờ này mà anh còn nhẩn nha đứng ngắm chim bay?

- Chim từ đằng sau lưng mình bay thẳng tới phía trước, và có những đàn bay theo chiều ngược lại! – Quy ròm lẩm bẩm, không rõ nó trả lời thằng Mạnh hay tự nói với mình – Như vậy Tiểu Long đã quá lo xa. Tụi mình đang đi đúng hướng.

Mạnh lại không nén được tò mò:

- Sao anh biết đúng hướng?

Vừa thốt xong, Mạnh cảm thấy một bài tay đặt lên vai mình, và tiếng nhỏ Hạnh nhỏ nhẹ cất lên:

- Chim chóc thường bay đến và bay đi từ nơi có nước, em à. Như vậy chúng ta vẫn đang trên lộ trình đi tới dòng sông.

Mạnh bướng bỉnh:

- Thế nhỡ dòng sông không ở trước mặt mà ở phía sau lưng chúng ta thì sao? Làm sao biết được bọn chim lúc nào thì bay đi lúc nào thì bay về?

Câu vặn vẹo của Mạnh chẳng làm nhỏ Hạnh lúng túng tẹo nào. Nó ngước lên bầu trời, thản nhiên.

- Em nghĩ kỹ đi! Đàn chim bay về hướng trước mặt chúng ta con nào cũng bay nhẹ nhàng và thẳng một lèo, trong khi đàn chim bay ngược lại thì không được như vậy. Chúng bay nặng nề, cánh vỗ rất mạnh và cứ chốc chốc lại sà xuống ngọn cây …

- Em hiểu rồi! – Mạnh reo lên – Khi từ chỗ dòng sông bay về, bụng chúng đã đầy nước!

Mạnh hiểu. Nhưng Tiểu Long không được thông suốt như vậy. Nó lẳng lặng đến sát các bạn nó, lẳng lặng đứng nghe, đầu gật gà gật gù. Và khi thằng Mạnh reo xong thì nó khụt khịt mũi, chất vấn:

- Thế tại sao hai con chim kia lại bay từ tây sang đông?

Nghe Tiểu Long nói, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh không hẹn mà cùng ngẩng mặt nhìn lên. Quả nhiên, có hai con chim to đang bay ngang bầu trời, về phía tay phải của bọn trẻ.

Mạnh cười hích hích, pha trò:

- Thế mà anh không biết à? Tại hai con chim này không khát nước chứ sao!

Tiểu Long "xì" một tiếng:

- Nói như mày!

- Thằng Mạnh nói đúng đó! – Quý ròm nheo mắt – Đây là hai con chim ưng, loại chim ăn thịt. Những con chim săn mồi này thường dùng máu của con mồi thay cho nước uống nên không cần phải mò đến sông suối.

Giải thích của Quý ròm vô tình khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh co người lại. Hai đứa bất giác quay đầu nhớn nhác nhìn quanh. Chỉ thằng Mạnh là tỉnh bơ, cho đến lúc này nó vẫn đinh ninh bọn ăn thịt người tụi nó nhìn thấy hôm qua chính là nhóm Mèo Rừng giả trang.

Nhỏ Hạnh kéo tay Quý ròm, run run giục:

- Thôi, đi đi Quý!

Tiểu Long khoa cây dao trên tay thành một vòng tròn, ý là để đe dọa những kẻ theo như nó đoán là đang nấp đâu đó trong bụi rậm.

Bọn trẻ lầm lũi bước trong cái nắng và trong cơn đói. Trong ba lô của Quý ròm lúc này chỉ còn một ổ bánh mì, chỉ đủ cho một người ăn, nên nhỏ Hạnh, Tiểu Long và Quý ròm quyết định nhịn ăn sáng để nhường cho Mạnh ăn bữa trưa.

Theo như nhỏ Hạnh nói, con người có thể nhịn đói được ba tuần nhưng sao mình mới nhịn từ sáng đến giờ đã thấy tay chân muốn sụm rồi! Tiểu Long vừa đi vừa bần thần nghĩ ngợi, nó cảm thấy đôi chân nó càng lúc càng nhấc không muốn nổi. Nó là con nhà võ, ăn như cọp, ở nhà mỗi bữa nó ăn tới bốn bát cơm nên mới nhịn có một buổi nó đã thấy bao tử cồn cào dữ dội.

Đang lo lắng, mắt nó chợt lóe lên.

- A, đây rồi!

Vừa reo Tiểu Long vừa ngồi thụp xuống. Cả bọn quay lại, thấy Tiểu Long đã nhanh nhẹn đứng lên và hớn hở chìa ra một cây nấm giống như một cây dù màu đỏ lốm đốm trắng, trông rất đẹp mắt, giọng phấn khích:

- Chúng ta có thức ăn rồi!

Quý ròm ló mắt dòm cây nấm trên tay Tiểu Long và nuốt nước bọt đánh ực:

- Trông ngon lành quá há?

Tiểu Long chỉ tay xuống cạnh gốc cây, toét miệng cười:

- Còn nhiều lắm nè!

Nhỏ Hạnh chìa tay ra:

- Đưa Hạnh coi thử nào!

Đón lấy cây nấm trên tay bạn, nhỏ Hạnh đưa lên sát mắt, nhíu mày quan sát.

Trong khi nhỏ Hạnh quan sát cây nấm thì ba đứa còn lại thấp thỏm quan sát nó. Tiểu Long hồi hộp nhất, bởi nó đói bụng nhất. Nó nghe tim nó đập binh binh trong ngực, y chang những lúc chờ thầy cô đọc điểm.

"Cô giáo" Hạnh xem "bài làm" dưới hình thù một cây nấm của nó thật lâu, rồi chậm chạp ngước lên nhìn nó, lắc đầu:

- Đây là nấm độc, không ăn được!

Lời phán của nhỏ Hạnh chẳng khác nào một thùng nước lạnh tạt vào ngực Tiểu Long. Nó run giọng hỏi lại:

- Hạnh có chắc không

- Chỉ nấm độc mới có màu sắc sặc sỡ như thế này! – Nhỏ Hạnh đáp bằng giọng như thể nó nói sai thì trời sập quách xuống đầu nó cho rồi – Cái loại nấm mà chúng ta từng ăn như nấm mối, nấm tre, nấm tràm, nấm rơm, nấm hương … không có chút gì giống như vậy. Nếu Hạnh không nhớ lầm thì đây là nấm ruồi hay còn gọi là nấm bay, tên La tinh là Amanita muscaria.

Trước vẻ mặt bán tín bán nghe của các bạn, nhỏ Hạnh giơ cây nấm bị Tiểu Long bứt ngang thân ra trước mặt, điềm nhiên nói tiếp:

- Các loại nấm độc thường dưới chân có bọc loa hình chén hoặc có đóng vảy phủ. Nếu đây đúng là nấm ruồi thì dưới gốc có những mụt vàng. Gốc

của cây nấm này còn ở dưới đất, không tin thì Long đào lên xem!

Tiểu Long lại ngồi xuống, nhanh không thể tả, cứ như thể nó để người rơi bịch xuống. Hai tay bươi vội bươi vàng, nhoáng một cái Tiểu Long đã moi được nửa cây nấm gãy lên. Và đúng như nhỏ Hạnh phỏng đoán, ở phần nấm còn lại, ngay sát gốc nổi rõ những mụt vàng li ti.

Tiểu Long ném mạnh ngửa cây nấm xuống đất, chống tay vào gối, chán chường đứng lên.

- Thôi, đi tiếp đi! – Nó nói, mặt mày lộ rõ vẻ thất vọng. Và khi con người ta rơi vào tâm trạng thất vọng não nề thì cái đói thừa dịp lồng lộn như một con ngựa sút cương.

Nhưng ngày hôm đó không phải là ngày xui tận mạng của Tiểu Long. Vì trong khi nó đang lếch thếch rảo bước, một tay ôm bụng một tay uể oải kéo lê cây dao phát quang vẽ nên những đường loằng loằng trên mặt đất thì đột nhiên nó nghe có tiếng róc rách vẳng tới tai nó.

Tiếng nước chảy vọng tới từ phía trước mà Tiểu Long lại đi sau cùng cho nên lẽ tất nhiên là trước khi Tiểu Long phát hiện ra điều đó thì Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh cũng đã nghe thấy rồi.

Cho nên Tiểu Long chưa kịp ngoác miệng thì Quý ròm đã reo lớn:

- Hoan hô! Tôi đã nghe thấy tiếng nước chảy!

Thằng Mạnh nhảy cẫng, hét ầm:

- Sắp tới rồi! Chắc vài chục nét nữa là tới!

Nhỏ Hạnh lẩm bẩm:

- Làm gì gần thế! Chúng ta có thể nghe thấy tiếng máy bay trong khoảng 8-12 cây số. Trong vòng 5 cây số, có thể nghe thấy tiếng còi ô-tô. Một cây số rưỡi, nghe được tiếng hô hoán. Trong vòng 1 cây số, nghe được tiếng ô-tô chạy hay tiếng vó ngựa. Còn tiếng nước chảy …

Tiểu Long không để nhỏ Hạnh trình bày hết bản thống kê về tương quan giữa âm thanh và khoảng cách. Nó xanh mặt:

- Hạnh bảo tiếng người hô hoán có thể vang xa đến một cây số rưỡi hở?

- Ừ.

Tiểu Long lắp bắp:

- Thế chúng ta reo hò ầm ĩ, nhỡ bọn kia …

Vẻ mặt nhớn nhác của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh nghe da gà nổi khắp người. Nó lật đật lên tiếng:

- Quý, Mạnh! Đừng làm ầm lên như thế!

Sau lời nhắc nhở của Nhỏ Hạnh, cả bọn lại hối hả cất bước. Lần này chẳng đứa nào nói với nhau tiếng nào, chỉ có tám cái cẳng lặng lẽ khua. Phần vì đã thoát khỏi cánh rừng dày, phần vì tiếng róc rách vẳng lại mỗi lúc một gần, bọn trẻ có cảm giác mình đi nhanh hơn.

Tiểu Long dường như quên cả đói. Viễn cảnh sắp xuôi bè về thành phố giúp nó cảm thấy sức lực đã quay lại trên đôi chân nó sau khi đã bỏ đi đâu từ sáng sớm.

Tiếng reo của Quý ròm phía trước càng làm nó phấn chấn hơn. Tất nhiên lần này thằng ròm chỉ dám reo khẽ:

- Nấm nè, Hạnh ơi! Hình như là mộc nhĩ!

Cả bọn chòm tới, thấy Quý ròm đang đứng trước một thân cây to nhưng đã chết khô, một bộng đen ngòm, sau hút dưới gốc cho biết cây đã bị sâu đục ruỗng.

Trên lớp vỏ xù xì và nứt nẻ của nó nhô lên những tai nấm màu nâu nhạt, hình thù giống như tai người.

Nhỏ Hạnh vừa nhác thấy những tai nấm đã mừng mỡ nói ngay:

- Đúng rồi! Đây là mộc nhĩ, hay còn gọi là nấm mèo! Chúng ta khỏi sợ bị đói rồi!

Câu nói và nhất là ánh mắt long lanh của nhỏ Hạnh khiến ba đứa kia hân hoan khôn tả. Không cần đợi lệnh, cả bọn lập tức xúm vào, hào hứng bứt lấy bứt để cái tai nấm.

Nấm mèo mọc khá nhiều chung quanh cây, tuốt từ dưới lên trên. Sau khi tuồn đầy ba lô, Tiểu Long còn muốn ôm cây trèo lên hái những tai nấm trên cao, nhưng nhỏ Hạnh đã cản:

- Thôi, Long! Thoát khỏi chỗ nguy hiểm này là chuyện quan trọng hơn!

Tiểu Long buông tay, tiếc rẻ:

- Còn nhiều quá!

Quý ròm đằng hắng:

- Ra tới sông thì chả sợ gì. Chúng ta sẽ tha hồ câu cá, bắt ốc …

Tiểu Long bĩu môi:

- Đừng dóc! Lưỡi câu đâu mà câu?

- Đừng lo! – Quý ròm đập tay lên ba lô – Đầy nhóc trong này!

Quý ròm quả có mấy cái lưỡi câu bọc trong một gói giấy nhét dưới đáy ba lô thật. Ra tới bờ sông, chính nó moi ra khoe với Tiểu Long và thằng Mạnh.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng cho các bạn mình câu cá câu tôm gì sất. Nhặt củi khô, đun ấm nước nấu canh mộc nhĩ, chia cho mỗi đứa vài tai nấm, rồi nhỏ Hạnh gấp gáp ra lệnh cho Tiểu Long và Quý ròm đi chặt cây và mây rừng để đóng bè.

Thằng Mạnh ngồi trong bóng mát của một tán cây bên sông, vừa trệu trạo nhai khúc bánh mì khô queo được dành riêng cho nó vừa tròn mắt nhìn các ông anh bà chị vất vả buộc những khúc tre ngắn lại với nhau.

Mạnh tưởng đóng bè phải mất nhiều thời gian lắm, không ngờ chiếc bè làm xong khá nhanh.

Khi chiếc bè được Tiểu Long và Quý ròm lôi xuống sông, Mạnh tò mò chạy ra. Nó đứng trên bờ ngắm chiếc bè tre nổi dập dềnh trên mặt nước một hồi rồi chột dạ hỏi:

- Có chắc không hở anh Tiểu Long?

- Chắc chứ!

Mạnh ngập ngừng một thoáng, lại hỏi:

- Sao anh và anh Quý không đóng bè gỗ?

- Muốn đóng bè gỗ phải dùng loại gỗ có độ nổi thật tốt như gòn, thông nhưng quanh đây lại không có loại cây đó! – Tiểu Long chưa kịp đáp, Quý ròm đã nhún vai giải thích – Nhưng mày yên tâm đi, tụi tao đóng chiếc bè này cũng chắc chán!

Sau phần đóng bè, tất nhiên là tới phần thu dọn đồ đạc. Tiểu Long lấy ra từ trong ba lô bốn, năm cái túi nilông lớn rồi cho tất cả vật dụng vào đó, cột chặt lại.

- Để cho đồ đạc khỏi ướt ấy mà!

Tiểu Long vừa cột miệng túi vừa giải thích cho thằng Mạnh đang đứng kè kè bên cạnh, ló mắt dòm.

Xong, Tiểu Long và Quý ròm đem các túi nilông cột chặt vào bè.

Mạnh gật gù:

- Để cho bè có va đập, đồ đạc cũng không trôi mất phải không anh Tiểu Long?

- Đúng rồi! – Tiểu Long gật đầu, rồi nó ngước lên, nhoẻn miệng cười – Mày đúng là học một hiểu mười!

Lời khen của Tiểu Long làm Mạnh sướng rơn. Sướng đến mức khi Tiểu Long đỡ nó xuống bè, bè chòng chành bắn nước lên người nó ướt nhem, nó cũng chẳng thấy khó chịu chút nào.

Đợi cả bọn xuống bè xong, Tiểu Long cầm lấy cây sào dài thúc vào bờ một cái thật mạnh, đẩy chiếc bè ra xa. Quý ròm ngồi sau lưng nhỏ Hạnh, nhấc lên mái chèo đèo bằng gỗ, bặm môi khoát nước. Bè từ từ trôi.

Nhỏ Hạnh ngồi đằng trước, căng mắt quan sát, làm nhiệm vụ báo động khi phát hiện nguy hiểm.

Nhưng lâu thật lâu chẳng có nguy hiểm nào cả. Bè đi lặng lẽ, êm ái đến mức thằng Mạnh thấy buồn tẻ quá, phải lên tiếng:

- Không thấy đá ngầm hở chị?

- Không! Khúc sông này chắc không có đá ngầm!

- Chị coi chừng gặp phải thác nước! – mạnh lại háo hức cảnh báo.

- Khúc sông này không phải thượng nguồn, nếu có thác nước thì thác nước đã ở sau lưng chúng ta.

Thằng Mạnh vẫn không chịu im:

- Thế có cá sấu không hở chị?

Lần này thì Quý ròm không thể làm thinh được nữa. Nhỏ Hạnh chưa kịp mở miệng, nó đã gầm gừ:

- Cá sấu cái đầu mày! Bộ mày muốn cả bọn chui xuống âm phủ hay sao mà trù ẻo lung tung thế hả?

Nghe Quý ròm quát Mạnh, Tiểu Long giảng hòa bằng cách nói lảng:

- Cứ xuôi chèo mát mái như thế này, tới chiều là chúng ta tới khúc sông hôm nọ. Và chúng ta có thể đón xe thồ về thành phố trước lúc trời tối dễ dàng.

Nhỏ Hạnh không tham gia câu chuyện, chỉ im lặng mỉm cười. Thực bụng, nó chẳng coi những câu hỏi vớ vẩn của thằng Mạnh vào đâu. Nếu có lo, nó chỉ lo bị bọn ăn thịt người bắt gặp, mặc dù cho đến lúc này nó vẫn không tự giải thích được bọn này ở đâu ra. Theo như nó biết, trong các sắc dân ít người ở Việt Nam, làm gì có sắc dân nào ăn thịt người! Khổ nỗi, chuyện ghê rợn đó lại xảy ra ngay trước mắt nó khiến nó không thể không tin. Ừ, biết đâu chẳng có kẻ do đói kém, mất mùa, quẫn bách quá mà sinh ra làm càn! Nhỏ Hạnh loay hoay nghĩ ngợi, loay hoay cắt nghĩa và bụng dạ không ngớt phập phồng. Từ sáng đến giờ, nó kín đáo quan sát kỹ chung quanh, may mà chẳng thấy tăm hơi bọn người này đâu. Có thể vì quá chủ quan, họ đã lạc dấu tụi mình. Nó hồi hộp nhủ bụng.

Nhỏ Hạnh chỉ hồi hộp thôi, chứ từ khi chiếc bè đã ra giữa sông, nỗi lo lắng trong lòng nó đã thực sự giảm đi quá nửa. Nó không tin bọn người kia có thể tìm ra tụi nó. Và giả dụ bọn họ có lần được dấu vết và đuổi theo thì cũng chẳng làm gì được một khi tụi nó đã ở giữa sông, nhất là theo tính toán của nó thì giờ này chiếc bè có lẽ sắp tới khúc sông hôm nọ tụi nó và nhóm Mèo Rừng đã vượt qua, nghĩa là gần khu dân cư lắm rồi.

Trong khi nhỏ Hạnh hớn hở đinh ninh như thế và đưa cặp mắt vui vẻ ngắm nghía những cụm lan rừng rũ xuống từ những ngọn cây cao dọc hai bên bờ sông thì người bỗng nhiên lạnh toát như bị ai đột ngột dìm xuống hố băng.

Trên triền dốc thoai thoải bên bờ phải dòng sông, rõ ràng có hai bóng người đang di động. Căn cứ vào chiếc khố quấn quanh thân hình đen mun, bóng lường và chiếc nón đuôi chim với những cọng lông dài thậm thượt lay động trên đầu, nó nhận ra ngay lập tức họ là ai.

Hai người đi dọc triền dốc, tay mỗi người đều cầm dao, may làm sao họ không nhìn xuống sông nên không phát hiện ra chiếc bè của bọn trẻ. Xem điệu bộ hăm hở của họ đang đi tìm thức ăn.

Ý nghĩ đó làm nhỏ Hạnh rợn tóc gáy. Nó nắm chặt hai tay, cố hết sức để bắt mình nhúc nhích.

Nhưng đến khi nó quay đầu được ra sau, chuẩn bị bảo Tiểu Long và Quý ròm chèo chống mạnh lên thì Mạnh cũng vừa nhác thấy hai bóng người kia, thế là thằng oắt sáng mắt lên và hí hửng kêu lớn:

- Các anh ơi! Tụi em đang …

Thằng Mạnh mới reo nửa chừng đã ngưng bặt, bàn tay nhỏ Hạnh đã bụm chặt miệng nó.

Bị chẹn họng, Mạnh không nói được, nhưng ánh mắt nó cho biết nó đang cực kỳ sửng sốt.

Ánh mắt đó đang dán vào mặt nhỏ Hạnh hàng chục câu hỏi.

- Khẽ thôi! – Nhỏ Hạnh nói mà mặt tái ngắt.

- Đừng để họ phát hiện ra tụi mình!

Nhưng tất cả đã qua muộn, ngay khi tiếng kêu đầu tiên thoát ra khỏi đôi môi Mạnh, hai tên ăn thịt người đã quay phắt đầu lại, nhìn xuống sông.

Và trong lúc nhỏ Hạnh dặn dò Mạnh thì từ từ thả tay ra khỏi miệng thằng oắt thì tai nó đã nghe những tiếng líu lo vọng xuống từ trên bờ.

Hai tên ăn thịt người lúc này đang chạy dọc bờ sông, cố đuổi theo chiếc bè, miệng kêu lên hàng tràng những câu khó hiểu, tay huơ loạn xạ con dao trên tay.

- Long, Quý, cứ bình tĩnh! – Nhỏ Hạnh trấn an hai bạn bằng giọng run run – Chúng không làm gì được tụi mình đâu!

Sự việc diễn ra đột ngột đến mức dù không còn bị nhỏ Hạnh bịt miệng, Mạnh cũng chẳng thốt được lời nào. Nó ngồi trơ tại chỗ, mồm há hốc, mắt trố lên, đầu kêu u u như có ai vừa đánh rơi một cái chong chóng trong đó.

- Chị Hạnh ơi! – Mãi một lúc, Mạnh mới rụt rè kéo tay nhỏ Hạnh, giọng ngạc nhiên – Đó là các anh ở nhóm Mèo Rừng mà!

Nhỏ Hạnh cười như mếu, đến lúc này nó biết không thể gạt thằng oắt được nữa:

- Không phải đâu em!

- Ủa, chứ không phải chuyện lạc rừng này là do nhóm Mèo Rừng bày ra hở?

- Ờ … ờ … không.

Giọng Mạnh càng lúc càng lắp bắp:

- Như vậy họ là bọn ăn thịt người thật hở chị?

Nhỏ Hạnh trả lời xụi lơ:

- Thì tối hôm qua em cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi đó!

Rỗi thấy Mạnh mặt mày xám như chàm, sợ thằng oắt xỉu lăn đùng xuống sông, nhỏ Hạnh vội nói thêm:

- Nhưng mình đã ở giữa sông, coi như an toàn rồi, em đừng lo!

Như để phủ nhận lời khẳng định hùng hồn của nhỏ Hạnh, một hòn đá bay vù tới, rơi tỏm sát chiếc bè, làm nước bắn tung tóe, tạt cả vào người bọn trẻ.

Cả bọn giật mình ngó lên bờ, thấy một tên đang vung tay ném, tên kia đang cúi xuống tiếp tục nhặt đá. Lại tõm một tiếng nữa, nước lại văng lên ướt mèm đầu cổ bọn Quý ròm.

Thằng Mạnh vừa tức vừa sợ, thút thít:

- Hu … chị lừa em …

Nhưng tiếng nức nở run rẩy của nó lập tức bị tiếng kêu của Tiểu Long át mất:

- Ròm ơi, tấp sát qua bờ trái đi!

Quý ròm khua mạnh tay chèo cố lái bè ra xa hai tên ăn thịt người. Thoáng mắt, chiếc bè đã cặp sát bờ sông bên trái, những hòn đá của hai tên hung dữ lúc này rơi tuốt đằng xa, chẳng còn đe dọa được bọn trẻ nữa.

Quý ròm thở phào:

- Thế là thoát!

Quý ròm vừa nói dứt câu một hòn đá không biết từ đâu bay tới rơi ngay lên đống túi nilông khiến chiếc bè chòng chành dữ dội.

Nhỏ Hạnh vừa bám tay lên những thanh tre vừa ngơ ngác nhìn quanh. Đột ngột nó hét lên thất thanh:

- Lái ra giữa dòng lẹ lên! Có hai tên đang ở bên trái!

Quả thực lúc đó những đứa còn lại cũng vừa kịp nhìn thấy hai tên ăn thịt người khác nhô ra từ sau một gốc cây to mọc sát bờ sông bên trái, tên nào tên nấy đều cầm lăm lăm một hòn đá lớn cỡ quả dưa hấu trên tay, mặt mày vằn vện trông cực kỳ hung tợn.

Thế là Tiểu Long cuống cuồng chống, Quý ròm cuống quít chèo. Nhỏ Hạnh và Mạnh bám cứng vào thành bè, đầu chúi qua một bên để giữ thăng bằng trong khi chiếc bè vất vả lướt đi từng chút một với những tiếng ầm ầm

như đại bác đuổi sát lưng kèm theo những cột nước khổng lồ chồ lên rồi đổ đánh sầm như muốn nhấn chìm cả bọn.

Hì hà hì hục một hồi lâu, Tiểu Long và Quý ròm mới đưa được bè ra giữa lòng sông.

Bốn tên ăn thịt người vẫn bám sát hai bên mé sông, vẫn không ngừng vung tay ném đá về chiếc bè nhưng xem chừng đã bớt hăm hở. Vì khi tới gần chiếc bè, những hòn đá đã hết đà tuy vẫn làm nước bắn tung toé nhưng thực tình là chẳng gây nguy hiểm tẹo nào. Hơn nữa với khoảng cách đó, nếu giữ được bình tĩnh Tiểu Long và Quý ròm thừa sức điều khiển chiếc bè tránh né dễ dàng.

Thằng Mạnh ngồi thẳng lưng lên, đưa tay quệt mũi:

- Hú vía! Khi nãy em cứ tưởng chết chìm rồi!

- Các bạn nhìn kìa! – Thình lình nhỏ Hạnh chỉ tay về phía trước, kêu lên rạng rỡ – Sắp tới khúc sông hôm nọ rồi!

Như được tiếp thêm sinh khí, Tiểu Long cong lưng đẩy mạnh cây sào:

- Ráng lên! Tụi mình sắp ra khỏi vùng nguy hiểm rồi!

Quý ròm nghiến răng chèo lia lịa:

- Phen này mà thoát được, nhất định chúng ta phải hỏi tội nhóm Mèo Rừng!

Thằng Mạnh nhanh nhẩu phụ họa:

- Đúng rồi, phải hỏi tội! Ai lại đem con bỏ … bỏ …

Đang hùng hổ, Mạnh bỗng nhiên ngắc ngứ Vì nó sực nhớ ra tụi nó đang ở giữa rừng hoang chứ không phải đang ở giữa chợ.

Nhỏ Hạnh tủm tỉm, định lên tiếng trêu Mạnh. Nhưng chưa kịp nghĩ ra câu nào thích hợp, mắt nó bỗng nhìn thấy một sợi dây chăng ngang lòng sông, suốt từ bờ bên này sang bờ bên kia, cách mặt nước khoảng ba bốn tấc.

Mặt biến sắc, nhỏ Hạnh kinh hoàng la lên:

- Dừng lại! Quý, Long ơi, dừng lại!

Nhưng không còn kịp nữa, chiếc be đang ngon trớn, húc bọn trẻ vào sợi dây. Sẵn đà, chiếc bè kéo sợi dây đi thêm một đoạn, ngúc ngoắc, dùng dằng một chút rồi kiên quyết lao mình theo dòng nước, băng băng về xuôi, mang

theo tất cả các túi vật dụng cột trên bè, bỏ mặt bốn vị chủ nhân lúc này đang đeo tòong teng trên sợi dây lơ lửng giữa dòng sông rộng.

Phản xạ tự nhiên của bọn trẻ lúc gặp nạn là chộp lấy sợi dây. Và khi đầu óc của bốn đứa còn đang hoảng hốt, chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó thì chiếc bè đã trôi đi mất. Và sợi dây không chịu nổi sức nặng của chúng nên từ từ chìm xuống.

- Đừng buông tay! – Tiểu Long hét lên – Đập chân cho thân người nổi lên!

Vừa hét Tiểu Long vừa ôm ngang người Mạnh, định dìu nó. Nhưng Mạnh đã vùng vằng:

- Anh buông tay ra đi! Em tự bơi được mà!

Bây giờ Tiểu Long mới sực nhớ thằng Mạnh là dân Vũng Tàu, suốt ngày lê la ngoài bãi biển. Gì chứ bơi lội có khi nó còn giỏi hơn mình! Tiểu Long nghĩ bụng và yên tâm buông thằng oắt ra.

- Phải làm sao chứ Long! – Nhỏ Hạnh hổn hển – Chẳng lẽ tụi mình cứ bập bềnh mãi như thế này?

Trước nay, Tiểu Long chỉ toàn hỏi ý kiến của hai nhà thông thái Quý ròm và Hạnh. Chỉ những lúc thập tử nhất sinh như lúc này, nó mới được "trọng dụng". Cho nên nó khoái lắm. Nhưng Tiểu Long chưa kịp biểu lộ cái khoái của mình, thằng Mạnh đã làm nó xuôi xị:

- Làm gì được nữa bây giờ! Họ ra tới nơi rồi kìa!

Quả thực, từ sau bụi lau rậm hai bên bờ sông, hai chiếc bè đang từ từ bơi ra chỗ bọn trẻ. Trên mỗi chiếc bè chễm chệ hai tên ăn thịt người, bốn con dao sáng quắc, lấp lánh trên tay.

Thằng Mạnh bật khóc hu hu:

- Phen này chết chắc rồi!

Nhỏ Hạnh thở dài tuyệt vọng:

- Thật không ngờ kết cục lại như vậy.

- Tụi mình không thể xuôi tay chịu chết được! – Mắt Tiểu Long long lên – Các bạn cứ để họ bắt giữ đi! Còn tôi, tôi sẽ tìm cách thoát thân kêu người đến giải cứu!

Nhỏ Hạnh hãi sợ:

- Bộ Long định bơi xuôi theo dòng sông mênh mông này hở?

- Đành vậy! – Tiểu Long cắn môi muốn rớm máu – Nếu chẳng may tôi chết thì thôi, nếu như tôi còn sống, các bạn nhất định sẽ an toàn trở về!

Tiểu Long vừa định buông tay khỏi sợi dây thì Quý ròm thình lình vươn tay tóm lấy nó:

- Khoan đã, Tiểu Long!

- Thả tao ra đi! – Tiểu Long gầm gừ – Đã muộn quá rồi đấy!

Quý ròm lắc đầu:

- Mày cứ ở lại đây với tụi tao, chờ nhóm Mèo Rừng tới cứu!

- Nhóm Mèo Rừng? – Mạnh nhếch mép – Giờ này chắc họ đang ngủ khò ở một khách sạn nào đó dưới thành phố rồi!

- Đừng giỡn! – Quý ròm hất đầu – Họ đang tới kìa!

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh hấp tấp nhìn quanh. Nhưng tụi nó chẳng thấy ai cả ngoài hai chiếc bè của bọn ăn thịt người đang mỗi lúc một tới gần.

Nhỏ Hạnh nhăn nhó:

- Giờ này mà Quý còn đùa được!

- Tôi có đùa đâu – Quý ròm nói giọng nghiêm trang – Họ chính là bọn ăn thịt người!

Trong khi ba đứa kia đang nghệt ra, không biết Quý ròm nói thật hay nói đùa thì từ trên chiếc bè bên trái vang lên giọng nói quen thuộc:

- Chào các em!

Dù người vừa lên tiếng vẫn trong bộ dạng của một tên ăn thịt người nhưng bọn trẻ đều nhận ra đó là giọng của anh Phong, thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng.

Tiếp theo giọng anh Phong là giọng anh Thành, lần này tiếng nói phát ra từ chiếc bè bên phải:

- Xin chúc mừng những con người dũng cảm!

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh bỗng nhiên bật khóc. Đang hoảng sợ, khiếp đảm và tuyệt vọng đột nhiên thấy tất cả bỗng trở nên nhẹ hẫng, tụi nó vừa mừng vừa thẹn vừa tức, những gì ứ nghẹn trong lồng ngực hai ngày

qua được dịp tuôn ra. Tất nhiên nhỏ Hạnh và Tiểu Long chỉ khóc thút thút. Riêng thằng Mạnh là khóc tồ tồ.

Sau khi đưa bọn trẻ lên bè, anh Cường vuốt tóc Mạnh:

- Nín đi em! Đây chỉ là trò chơi thôi mà!

- Trò chơi! – Thằng Mạnh giận dỗi, giọng vẫn còn nghèn nghẹt – Em chẳng thích chơi trò này chút nào!

Nhỏ Hạnh lúc này đã nín. Nó thụi vô lưng anh Cường, giọng ấm ức:

- Lẽ ra các anh phải báo trước cho tụi em chuận bị tinh thần chứ!

- Anh nói là tụi anh không báo trước! – Anh Cường trợn mắt – Hôm qua anh chẳng đã bảo các em sẽ có một chuyến đi lý thú là gì!

- Ngay cả anh cũng tuyên bố nhóm Hải Âu không thể nào tổ chức cho các em một cuộc đi chơi thú vị và ngoạn mục như vậy mà. Tại các em không để ý đó thôi! – Anh Thành ngồi cạnh anh Cường mỉm cười chen vô.

Anh Phong đang chèo chiếc bè bên cạnh vui vẻ nói vói qua:

- Các em không chuẩn bị tinh thần mà ứng phó với hiểm cảnh bình tĩnh, thông minh, gan dạ như vậy, thật ngoài sự tưởng tượng của tụi anh.

Được thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng khen ngợi, bọn trẻ có cảm giác chiếc mũi mình phồng ra thấy rõ.

Tiểu Long ngồi sau lưng anh Phong, tròn mắt nhìn các thân hình đen mun chung quanh toét miệng cười:

- Các anh hóa trang giống thật!

Thằng Mạnh vọt miệng:

- Vậy tối hôm qua người bị nướng trên lửa là một người trong các anh hở?

Anh Thành đập tay lên ngực:

- Là anh đây!

Mạnh tò mò:

- Thế anh không thấy nóng sao?

Anh Thành cười:

- Anh Phong và anh Cường hơ anh tuốt trên cao, lại chếch ngoài ngọn lửa, anh chỉ thấy âm ấm như đang nằm trên lò sưởi thôi!

Nghe tới đây, nhỏ Hạnh tự nhiên mếu xệch miệng. Nó đã bịa ra những tình tiết này để trấn an thằng oắt Mạnh, không ngờ sự thực diễn ra đúng y như nó tưởng tượng. Vậy mà nó đã từng sợ đến bủn rủn cả tay chân.

Mạnh nghệt mặt:

- Nhưng rõ ràng tụi em nghe có mùi thơm …

- À, đó là mùi gà nướng! – Anh Thành cười khì khì – Vì ngay lúc đó tụi anh đang vùi trong đống lửa con gà rừng thật.

Nhỏ Hạnh chợt liếc người ngồi cạnh anh Phong nãy giờ:

- Hôm trước em nhớ nhóm tụi anh chỉ đi có ba người …

Không đợi nhỏ Hạnh nói hết, anh Phong quay sang vỗ vai người ngồi cạnh:

- Đây là anh Lương, người của công ty du lịch địa phương. Ủy ban tỉnh vừa phát hiện một ngọn thác rất đẹp ở vùng này, định tổ chức thành một đỉa điểm du lịch nên nhờ nhóm tụi anh khảo sát và đánh giá về sinh thái, mức độ an toàn để họ có thể yên tâm mở đường và xây dựng các công trình vệ tinh chung quanh ngọn thác. Trong khi tụi em "đi lạc" thì bọn anh cũng đã kịp làm xong phần việc của mình.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Công việc đó đâu có thể hoàn thành nhanh như vậy được?

- Thực ra tụi anh đã đến đây khảo sát kỹ lưỡng một lần rồi. Lần này chỉ rà soát lại để đưa ra kết luận cuối cùng thôi.

Tiểu Long nhìn anh Lương:

- Vậy chắc anh mới lên sáng nay?

Anh Lương gật đầu:

- Ừ, tụi anh lên hai người …

- Ủa, còn người nữa đâu?

Anh Phong chỉ tay về phía hạ lưu:

- Kia kìa!

Bọn trẻ ngoảnh mặt nhìn theo tay chỉ của anh, trố mắt khi thấy một người thanh niên tấp tễnh bước dọc bờ sông, hai tay kéo một sợi dây nối với một chiếc bè đang trôi bồng bềnh trên mặt nước, cặp sát mé sông. Đó chính là chiếc bè của tụi nó với cái túi vật dụng lỉnh kỉnh.

Nhỏ Hạnh phì cười, không giấu vẻ thán phục:

- Thì ra các anh đã tính toán cẩn thận đâu vào đấy!

Anh Cường vờ nghiêm mặt:

- Chứ để các em bắt đền, tụi anh sạt nghiệp sao!

- Bố trí hay tuyệt! – Nhỏ Hạnh gật gù, nhưng liền sau đó nó đưa tay vỗ trán – Nhưng dù sao thì trò này cũng rất nguy hiểm. Nhỡ tụi em gặp phải chuyện gì bất trắc …

- Các em không thể gặp chuyện bất trắc được! – Anh Phong khua tay – Vùng này cực kỳ an toàn, tụi anh đã nghiên cứu kỹ rồi. Hơn nữa, lúc nào bọn anh cũng phân công một người bí mật bám sát tụi em.

Anh Cường hào hứng tiếp lời anh Phong:

- Đó là chưa kể, trong bọn em có một người đã được biết trước kế hoạch của tụi anh!

- Ai?

Ba cái miệng cùng há hốc. Cái miệng thứ tư không há là Quý ròm. Vì vậy, hỏi xong. Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh liền quay phắt về phía Quý ròm:

- Thì ra …

Bây giờ ba đứa mới nhớ ra khi nãy ở dưới sông Quý ròm là người bình tĩnh tiết lộ cho cả bọn biết bọn ăn thịt người chính là nhóm Mèo Rừng.

- Lúc còn ở thành phố, một ngày trước khi lên đường, sau khi hướng dẫn tụi em kỹ năng đi rừng, bọn anh đã ngoắt Quý ròm ra một chỗ …

Nghe anh Cường khoái trá nhắc lại chi tiết này. Tiểu Long đột nhiên cảm thấy một tia chớp lóe lên trong đầu mình. Nó tức muốn lùng bùng lỗ tai:

- Vậy sáng hôm qua, chính Quý ròm đã cố tình bày ra trò đố nhau, sau đó tìm cách chơi ăn gian để tụi em xúm vào cãi cọ cho các anh thừa cơ trốn đi phải không?

Anh Cường mỉm cười:

- Hoàn toàn chính xác!

Tới phiên thằng Mạnh hậm hực:

- Từ đó suy ra là tối hôm qua, anh Quý cố ý xúi tụi em đi kiếm củi rồi băng lên trước dẫn tụi em về hướng các anh đang chờ sẵn, rồi cũng chính

ảnh bí mật nhá đèn pin ra hiệu cho các anh biết tụi em đang đến gần để các anh dàn cảnh nướng thịt người?

- Chứ sao nữa!

Nhỏ Hạnh đập đập tay lên trán, "ô" lên:

- Nếu đúng như vậy thì khuya hôm qua Quý ròm không hề ngủ gục trong ca gác, mà đã lợi dụng thời gian đó để khắc các hình vẽ và cắm phập con dao vào thân cây để hù dọa ba đứa em?

Anh Cường lại cười hề hề:

- Chứ còn ai!

Tiểu Long nghiến răng ken két:

- Vậy thì …

Anh Cường chớp mắt:

- Vậy thì sao?

- Vậy thì thằng ròm phải bị trừng trị!

Vừa nói, Tiểu Long vừa nhanh như chớp đẩy tay vào lưng Quý ròm.

Quý ròm ngồi kế Tiểu Long, đang toét miệng cười hì hì, bất thần bị đẩy vào lưng, liền rơi tỏm xuống nước. Tiểu Long ra tay đột ngột đến mức anh Phong và anh Lương đang ngồi sát rạt bên cạnh cũng không sao ngăn chặn kịp.

Trong khi Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh ngồi trên bè vỗ tay reo ầm:

- Cho uống nước mệt xỉu luôn!

Thì Quý ròm từ khi biến mất dưới mặt nước, bỗng nhiên nhô đâu lên, hai tay vuốt mặt, miệng hét toáng:

- Mát quá! Mát quá! Cảm ơn nghe, mập!

Và Quý ròm không chỉ nhô đầu.

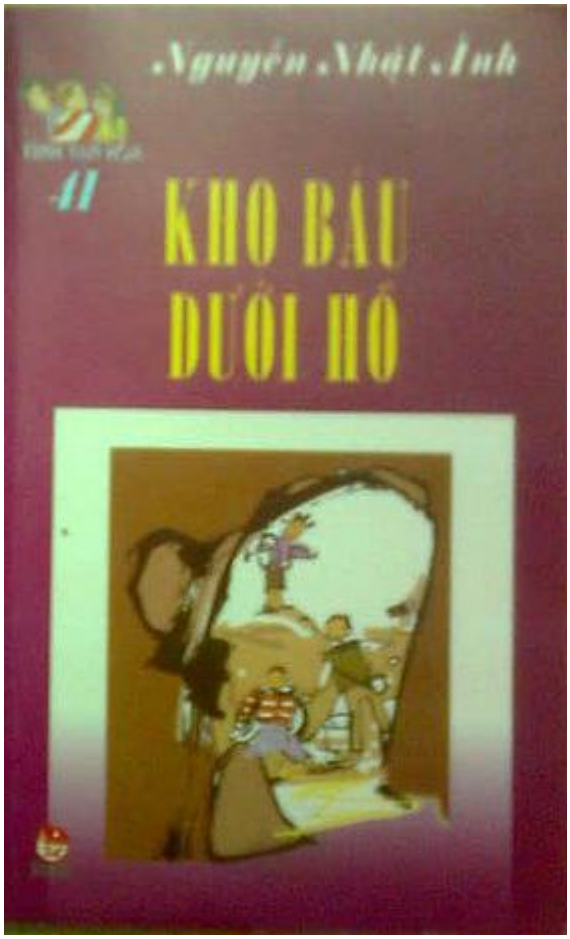
Trước cặp mắt sững sờ của tụi bạn, nó từ từ nhô vai, nhô ngực, nhô bụng, nhô cả cặp chân leo kheo rồi cuối cùng đứng thẳng người lên. Nước chỉ ngập ngang đầu gối nó.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh ngó sực lại, mới hay bè đã sắp cập bờ.

Thành phố Hồ Chí Minh 2001

HẾT.

Tập 41: Kho báu dưới hồ

Tóm tắt nội dung

Câu chuyện tiếp tục với cuộc du khảo của nhóm Mèo Rừng. Đúng vào lúc mọi người chuẩn bị xuôi về thành phố sau hai ngày lang thang trong rừng thì bất thần vang lên một tiếng súng nổ chói tai. Một người đàn ông lạ, mặt hớt ha hớt hải "phóng" về phía mọi người. Đó là một nhà địa chất đang chạy trốn khỏi sự truy đuổi của nhóm buôn lậu trong khu rừng này. Cả nhóm nghe vậy ngạc nhiên, bắt đầu cuộc điều tra để tìm hiểu rõ nguyên nhân. Mời các bạn đón đọc tập 41 "Kho báu dưới hồ" để theo dõi tiếp tục diễn biến câu chuyện.

Chương 1

Ở ĐỜI, CÓ NHỮNG CHUYỆN TA mong chúng xảy ra chết được, chúng lại nhất quyết chẳng chịu xảy ra. Ví dụ như vào lúc bốn giờ sáng hôm nay, thằng oắt Mạnh run rẩy ngồi gác giữa rừng sâu âm u, chỉ mong con dao phát quang biến thành cây súng cho đỡ sợ, nhưng con dao cứ khăng khăng là con dao, chả thèm biến thành cây súng hay vật gì đại loại như thế.

Trong khi đó, ngược lại, có những chuyện ta không bao giờ ngờ chúng xảy ra, hoặc chí ít là không mong chúng xảy ra thì chúng lại bất thần đổ ập đến.

Đó là trường hợp của bọn Quý ròm mà các bạn sắp được chứng kiến.

Đúng vào lúc nhóm Mèo Rừng cùng hai anh Lương và Nhựt của công ty du lịch định dẫn tụi nó xuôi về thành phố sau hai ngày lang thang trong rừng thì bất thần vang lên một tiếng súng nổ chói tai.

Tiếng súng làm mọi người giật thót. Không ai ngờ súng lại nổ trong lúc này, lại nổ rất gần. Khi nhóm Mèo Rừng đã khẳng định đây là khu vực tuyệt đối an toàn thì tiếng súng càng khiến mọi người ngơ ngác, lo ngại.

Tất cả mọi ánh mắt đều dáo dác đổ dồn về phía vừa phát ra tiếng súng, và những cái đầu không hẹn mà cùng cúi thấp như để né viên đạn bay qua.

Thằng Mạnh cất giọng run run:

- Chúng ta bị phục kích rồi!

Quý ròm hừ mũi:

- Ai mà phục kích chúng ta kia chứ!

Anh Phong lắc đầu:

- Phát súng này không nhắm vào chúng ta!

Anh Thành tặc tặc lưỡi:

- Lạ thật! Chúng ta tiến lên xem!

Nói xong, không cần đợi ai trả lời, anh khom người dọ dẫm bước.

Nhưng anh bỗng khựng lại ngay. “Đoàng! Đoàng! Đoàng!”. Ba phát súng liên tiếp vang lên như để chặn lại.

Anh Cường kêu lên:

- Thành, cẩn thận!

Anh Thành ngoảnh lại, nhún vai:

- Đạn không bay về hướng này! Tôi cho rằng …

Anh Thành nói chưa dứt câu, Quý ròm đã tái mặt hét giật:

- Coi chừng! Có người tấn công!

Anh Thành quay phắt lại, vừa kịp nhận thấy một người đàn ông đang phóng ra từ trong rừng.

Đầu bù tóc rối, mặt mày hớt hơ hớt hải, người đàn ông phóng thục mạng về phía mọi người. Bộ tích của ông ta chẳng giống chút gì với một người sắp sửa tấn công. Nhìn dáng chạy hốt hoảng đó, bảo ông đang cuống cuồng chạy trốn một con cọp hay một con sư tử thì đúng hơn.

Anh Phong bước lên vài bước, dán mắt vào người đàn ông lạ với vẻ cảnh giác. Rõ ràng là anh cố ý đứng cạnh anh Thành để đề phòng bất trắc.

Có thể tin chắc người đàn ông đang bị đe dọa. Vì khi chạy gần tới chỗ toán người, ông ta giơ hai tay lên trời, lưỡi ríu lại: "Cứu! Cứu …"

Bọn Quý ròm không nén được hiếu kỳ, tự động nhích chân tới trước, nhất là khi cả bọn đều thấy rõ hai tay người đàn ông không cầm một khẩu súng nào. Như thường lệ, đứng chắn trước mặt các bạn vẫn luôn là Tiểu Long, trong tư thế sẵn sàng ứng phó với hiểm họa sắp xảy ra.

Đó là nói phòng hờ thế thôi, và cũng là nói cho oai, chứ nếu xem người đàn ông đang chạy trối chết kia là hiểm họa thì cái hiểm họa đó chưa kịp chạm vào bất cứ ai trong toán người thì đã ngã lăn ra bất tỉnh.

Người đàn ông té sấp xuống đất, lăn đúng hai vòng để cuối cùng nằm bẹp trên cỏ như một cái mền ướt vừa được vớt từ sông lên.

Trong thoáng mắt, mọi người tò mò bu lại. Người đàn ông nằm úp lên không thấy rõ mặt. Ông ta mặc một bộ đồ bằng vải nhẹ, bên ngoài thêm một cái khoác màu xanh, tay đeo găng, chân mang giày đi rừng cao ngang ống chân. Không thấy ba lô hay túi vải của ông ta đâu.

- Ông ta là ai thế nhỉ? – Anh Lương lẩm bẩm.

- Chắc ông ta bất tỉnh rồi!

Anh Phong vừa nói vừa cúi xuống lật người đàn ông lại.

Đập vào mắt mọi người là khuôn mặt xương rám nắng của một người đàn ông trạc ngoài bốn mươi tuổi, một khuôn mặt có cái mũi to, cằm chìa ra

phía trước, còn đôi mắt thì đích thị là đang nhắm nghiền.

Anh Phong cầm lấy vai người đàn ông, lay mạnh:

- Chú ơi!

Người đàn ông lắc lư trên mặt đất theo đà lay, hệt một chiếc xe đang hì hục băng qua ổ gà.

Khi anh Phong buông tay, người đàn ông lại như chiếc xe mắc kẹt dưới hố, bất động, im lìm, chẳng có vẻ gì đã thoát ra được đến bên rìa của sự mê man.

- Lấy nước! – Nhỏ Hạnh nhẹ nhàng gợi ý.

Không để ai kịp dành vinh dự đó, thằng Mạnh nhảy phóc chừng mười cái đã đến bờ sông.

Và với chừng đó cái nhảy nữa, nó đã trở về chỗ cũ với chiếc bi-đông óc ách nước trên tay.

Anh Phong đón lấy bi-đông nước, dốc ngược lên mặt người đàn ông.

Trước những cặp mắt chờ đợi của mọi người, mặt ông ta giật giật rồi mi mắt bắt đầu nhúc nhích. Cuối cùng, ông ta nhấp nháy mắt rồi mở ra. Cử động đầu tiên của ông là đưa tay vuốt nước trên mặt, giọng hốt hoảng:

- Ối! Máu!

- Không phải đâu! – Mạnh phì cười – Nước lã đấy! Tụi cháu muốn giúp chú tỉnh lại!

Người đàn ông chống tay ngồi dậy nhưng có lẽ không còn chút hơi sức nào, lại ngã ra.

Tiểu Long nhanh nhẹn chạy lại đỡ lấy lưng người đàn ông, giúp ông ta ngồi lên.

Người đàn ông mệt mỏi tựa hẳn vào Tiểu Long, đưa mắt nhìn toán người và thều thào:

- Cảm ơn các cháu!

Chưa ai kịp hỏi, người đàn ông như sực nhớ ra điều gì, nhớn nhác quay đầu về phía sau, hấp tấp hỏi:

- Bọn chúng đâu?

- Ai cơ?

- Bọn buôn lậu ấy! – Người đàn ông lắp bắp, mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Câu nói của người đàn ông khiến mọi người giật thót, ai nấy đều ngoảnh phắt về phía cánh rừng. Nãy giờ, mải lo cứu tỉnh nạn nhân, chẳng ai nhớ đến việc đề phòng, Người đàn ông bị rượt đuổi, bị bắn, như vậy bọn người truy sát vẫn còn lảng vảng, rình rập đâu đây! Ý nghĩ đó khiến Quý ròm rùng mình.

Nhưng trước mắt nó, cánh rừng vẫn yên tĩnh một cách kỳ lạ. Những cánh bướm lượn chập chờn trên cỏ lẫn tiếng chim kêu ríu rít chung quanh đem lại cho khung cảnh một sự thanh bình êm ả. Nếu không có người đàn ông đang nửa nằm nửa ngồi trước mặt, hẳn Quý ròm sẽ tưởng loạt súng mà nó vừa nghe thấy chỉ là những tiếng động trong mơ.

- Chẳng thấy ai cả!

Anh Thành lắc đầu nói với người đàn ông.

- Có lẽ thấy các cháu đông người bọn chúng đã rút rồi! – Người đàn ông nói, mọi người nghe rõ tiếng ông ta thở phào.

- Thế chú vào khu rừng này làm gì? – Anh Phong thắc mắc.

- Chú là nhà địa chất! – Người đàn ông chép miệng – Toán khảo sát của tụi chú có tất cả bốn người. Thực tình thì không ai nghĩ lại có thể đụng đầu bọn buôn lậu tại khu rừng này.

Ông ta thở dài:

- Vừa thấy bóng người thấp thoáng là bọn chúng bắn liền, không thèm hỏi han một tiếng nào. Thế là cả toán chạy tứ tán. Chẳng rõ mọi người có thoát được hết không!

Giọng người đàn ông càng về cuối càng bồn chồn.

Mạnh vọt miệng:

- Bọn buôn lậu có đông không hở chú?

- Khoảng sáu, bảy tên! – Người đàn ông nhíu mày – Có thể đây là bọn buôn ngà voi, nhung nai hoặc trầm hương.

Rồi nhìn lướt qua các gương mặt căng thẳng của bọn trẻ, ông ta tò mò hỏi:

- Thế còn các cháu? Các cháu từ đâu đến đây?

- Tụi cháu là người của công ty du lịch! – Anh Cường vui vẻ đáp – Tụi cháu định xây dựng vùng này thành một địa điểm du lịch trong tương lai.

Người đàn ông khoát tay, giọng lo lắng:

- Theo chú, các cháu không nên tiến vào rừng trong lúc này. Nguy hiểm lắm! Tuyệt đối không nên! Bọn buôn lậu có lẽ vẫn còn ẩn nấp trong đó.

Người đàn ông nói thêm, giọng càng lúc càng mệt mỏi:

- Một tuần sau các cháu quay lại thì an toàn hơn … một tuần sau …

Người đàn ông bất thần thiếp đi ở giữa câu nói. Đầu ông ngoẹo qua một bên, gục hẳn lên vai Tiểu Long.

Tiểu Long bối rối ngước nhìn anh Phong:

- Giờ làm sao hở anh?

Thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng chép miệng:

- Có lẽ người đàn ông này đuối lắm. Lặn lội ngày đêm trong rừng, lại vừa trải qua một cơn kinh hoàng, sức khỏe và tinh thần của ông ta chắc suy sụp lắm rồi.

Anh khoa tay:

- Chúng ta buộc phải mang ông ta về thành phố và đưa vào bệnh viện thôi!

Nhận được mệnh lệnh, anh Thành và anh Cường vội vã quay lưng đi về phía bờ sông để chuẩn bị bè.

- Khoan đã!

Nghe anh Phong gọi giật, anh Thành và anh Cường lập tức dừng bước, quay đầu lại.

- Chỉ Thành và Nhựt về thành phố thôi! – Anh Phong nghiêm giọng – Cường và Lương ở lại đây với tôi.

- Ở lại? – Miệng anh Lương há hốc – Ở lại làm gì?

- Chúng ta phải theo dõi bọn buôn lậu!

Anh Cường như không tin vào tai mình. Anh gãi đầu, nhăn nhó:

- Chúng ta đâu phải là công an!

- Đúng thế! – Anh Phong vẫn nói với cái giọng ta đây không đùa chút nào – Nhưng chuyện này thuộc phạm vi trách nhiệm của nhóm chúng ta. Chúng ta đã xác định đây là khu vực an toàn tuyệt đối, nhưng bây giờ lại phát sinh ra chuyện này. Nếu vùng này quả thực nằm trên lộ trình của bọn buôn lậu thì có lẽ chúng ta phải xem lại đánh giá của mình.

Lý lẽ anh Phong đưa ra xác đáng đến mức anh Lương và anh Cường chỉ biết gật đầu:

- Vậy thì ở lại.

- Thế còn tụi em? – Quý ròm vọt miệng.

- Tất nhiên tụi em sẽ về theo anh Thành và anh Nhựt! – Anh Phong khoát tay – Đây không phải là chuyện của các em!

Nghe anh Phong tuyên bố như vậy, bọn trẻ bất giác đưa mắt nhìn nhau, mặt đứa nào đứa nấy đều lộ vẻ phân vân. Khi nãy nghe thấy tiếng súng, thực tình đứa nào cũng rét. Nhưng lần đầu tiên được tham gia một cuộc truy lùng thực sự – truy lùng bọn buôn lậu hẳn hoi, ý tưởng đó có sức lôi cuốn ghê gớm.

Trừ trừ một lát, Quý ròm khẽ hỏi nhỏ Hạnh:

- Sao hở Hạnh? Về hay ở?

Công bằng mà nói, lá gan của nhỏ Hạnh chỉ lớn hơn gan thỏ có một chút xíu. Nhưng hai ngày thử thách trong rừng vừa qua đã giúp nó tự tin và mạnh dạn lên rất nhiều.

- Ở lại đi! – Nhỏ Hạnh liếm môi đáp, rõ ràng nó không cưỡng lại được sự hấp dẫn của cuộc phiêu lưu.

Thấy nhỏ bạn mình "hạ quyết tâm" một cách khẳng khái, Quý ròm ngước nhìn anh Phong:

- Tụi em không về đâu! Tụi em muốn ở lại đây cơ!

- Đúng đó! – Tiểu Long hăng hái hùa theo, cảm thấy dòng máu con nhà võ chảy rần rật trong người – Tụi em sẽ ở lại phụ các anh một tay.

- Không được! – Anh Phong lắc đầu giọng kiên quyết – Theo dõi bọn buôn lậu không giống chút gì với chuyện lang thang trong rừng hai ngày vừa qua. Đây là một công việc rất nguy hiểm.

Nhỏ Hạnh định cất giọng nài nỉ nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy tay áo bị giật giật. Rồi tiếng thằng Mạnh run run sau lưng:

- Về đi thôi, chị Hạnh ơi!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Em sợ hả?

- Ừ, em sợ …

- Tụi em không sợ đâu! – Như để trả lời Mạnh, Quý ròm dõng dạc lên tiếng – Tụi em hứa sẽ nhất nhất nghe theo lời các anh. Tụi em chỉ đi phía sau thôi.

Anh Phong cau mày:

- Thế nhỡ gặp chuyện gì bất trắc …

- Thì tụi em … chạy.

- Hừ, chạy!

Tiểu Long khịt mũi:

- Nếu anh bắt em về lại thành phố thì sáng mai thế nào tụi em cũng tìm cách quay trở lại chỗ này.

- Lúc đó còn nguy hiểm hơn!

Trước sự tấn công quyết liệt của bọn trẻ, anh Phong không biết làm gì hơn là nhún vai một cách bất lực.

Trầm ngâm một thoáng, anh thở hắt ra, mặt nhăn nhó cứ như thể bị ai gí súng vô lưng:

- Thôi được, nhưng các em phải tuyệt dối nghe theo lệnh của bọn anh đấy nhé!

Tiểu Long đấm tay lên trời:

- Tuyệt đối!

Nhỏ Hạnh cười:

- Anh yên tâm đi! Tụi em hứa sẽ nghe lời các anh răm rắp mà!

Lúc này, anh Thành đã xốc người đàn ông lạ trên vai và lẽo đẽo bước theo anh Nhựt về phía chiếc bè.

Thằng Mạnh ngần ngừ một chút rồi co giò chạy theo anh Nhựt.

Nhỏ Hạnh gọi với theo:

- Em về vui vẻ nhé, Mạnh! Một hai ngày nữa bọn chị sẽ về.

Mạnh dừng bước, ngoảnh ra sau:

- Em có về đâu!

- Ủa, chứ em đi đâu đó?

Mạnh toét miệng cười:

- Em đi lấy ba lô!

Đến bây giờ, bọn Quý ròm mới sực nhớ ra ba lô và các túi vật dụng của tụi nó vẫn còn cột dưới bè.

Thế là không ai bảo ai, cả ba hấp tấp co giờ chạy theo Mạnh.

Chương 2

BỌN QUÝ RÒM ĐI Ở GIỮA, ANH Phong và anh Lương đi trước dẫn anh Cường đi đoạn hậu, lúc này các anh đã trút bỏ lớp vỏ thổ dân để khôi phục lại vẻ bề ngoài của mình. Theo thứ tự đó, toán người rời bỏ bờ sông, men theo các lùm cây rậm, thận trọng tiến vào rừng.

- Hễ nghe bất cứ tiếng động gì khả nghi, các em phải nằm rạp ngay xuống nhé! – Anh Phong dặn.

- Dạ.

Quý ròm ứng tiếng đáp, nó đi ngay sau lưng anh Phong và anh Lương.

Nhỏ Hạnh nói:

- Giờ này, chắc bọn chúng rút sâu vào rừng rồi.

- Em cũng mong là vậy! – Thằng Mạnh lo lắng nói – Nếu không, chúng ta sẽ ở ngay trong tầm bắn của chúng mất.

Mạnh vừa nói dứt, anhh Phong đã hô:

- Nằm xuống!

Bọn trẻ đồng loạt lao mình xuống cỏ. Anh Phong, anh Cường và anh Lương cũng lập tức bò toài ra đất.

"Đoàng! Đoàng!", hai phát súng vang lên xé tan sự tĩnh mịch. Lần này, rõ ràng nòng súng hướng về phía toán người, ai nấy đều nghe tiếng đạn đi "chíu chíu", vài chiếc lạ rụng lả tả từ trên cao hùng hồn xác nhận điều đó.

- Chạy được chưa, mấy anh?

Quý ròm vùi mặt xuống cỏ, từ dưới ló tiếng nó vọng lên run rẩy như tiếng dế.

- Gượm đã!

Anh Phong thì thầm, mắt vẫn dán chặt chạy về phía trước.

Anh không phải đợi lâu. Từ bụi cây rậm cách đó một quãng, một bóng người lao vụt ra, chạy ngược theo hướng mọi người đang nấp.

Tên buôn lậu một tay cầm cây súng ngắn, tay kia ôm ngực, loạng choạng chạy đi.

- Hắn bị thương rồi!

Tiếng thì thầm của anh Phong khiến ai nấy lật đật ngước mắt lên.

- Làm sao hắn bị thương được? – Quý ròm dán chặt mắt vào dáng chạy lảo đảo của tên buôn lậu, ngạc nhiên nói – Khi nãy hắn bắn người ta chứ người ta đâu có bắn lại hắn!

Mạnh có vẻ hiểu biết:

- Có thể trước đó bọn chúng đã chạm súng với công an biên phòng hoặc với một toán buôn lậu khác.

Quý ròm hừ mũi:

- Nói như mày! Nếu xảy ra bắn nhau, tụi mình phải nghe thấy tiếng súng chứ.

- Có thể địa điểm chạm súng cách đây rất xa! – Mạnh gân cổ, cố nhớ những điều đã xem trên phim, đã đọc trong sách – Cũng có thể họ bắn nhau bằng súng hãm thanh!

Anh Cường đột nhiên lên tiếng:

- Cũng có thể hắn giả vờ bị thương để chúng ta mất cảnh giác!

Anh Lương nói tiếp với vẻ đồng tình:

- Hắn dụ chúng ta đuổi theo để đồng bọn hắn nấp trong rừng bắn ra.

Giả thuyết rùng rợn của hai ông anh khiến Mạnh "tắt đài" ngay tút xuỵt. Nó run bần bật, hết ham khoe khoang kiến thức về kỹ thuật quân sự:

- Thế chúng quyết tiêu diệt chúng ta hở anh?

- Chưa biết! – Anh Cường nhún vai – Tốt nhất chúng ta cứ nằm im tại chỗ!

Thế là mọi người tiếp tục dán mình xuống cỏ, hồi hộp chờ đợi.

Nhưng cả toán nằm lâu thật lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì khác lạ. Không một bóng người thấp thoáng, không một tiếng động khả nghi, khung cảnh chung quanh càng lúc càng chìm sâu vào tĩnh mịch.

Chiều dần dần buông và sương bắt đầu bốc là là ngọn cỏ.

- Em lạnh quá! – Mạnh rụt rè mở miệng.

Anh Phong quay sang:

- Các em lấy áo khoác ra mặc đi!

Mạnh gãi đầu:

- Muốn lấy áo khoác phải ngồi lên.

- Thì ngồi lên!

Giọng Mạnh như muốn khóc:

- Em sợ bị … bắn tỉa.

Anh Phong lắc đầu:

- Anh nghĩ chắc chẳng có ai nấp quanh đây đâu!

Trước vẻ mặt ngớ ra của bọn trẻ, anh thình lình ngồi bật dậy, giọng bình tĩnh:

- Nếu muốn đánh úp chúng ta, bọn buôn lậu thừa sức bọc hậu và hốt gọn chúng ta rồi.

Tiểu Long gãi mũi:

- Thế bọn chúng rút lâu rồi hở anh?

- Anh nghĩ thế.

- Nhưng tên vừa rồi …

- Tên vừa rồi có lẽ do bị thương nên rớt lại phía sau.

Nhưng anh Lương và anh Cường chẳng nói gì. Dù sao thì sự tĩnh lặng của khu rừng dường như đang bác bỏ giả thuyết của hai anh.

Chờ bọn trẻ mặc áo xong, anh Phong khoát tay:

- Chúng ta đi!

Quý ròm hỏi:

- Đi đâu?

- Lần theo dấu vết của tên bị thương.

Nhưng mọi người chưa kịp cất bước, Mạnh đã hét giật:

- Chờ chút!

- Gì nữa thế?

Mọi người ngoảnh lại, thấy Mạnh đã cởi áo khoác ra. Nó máng chiếc áo vào một cành cây mới bẻ và chìa ra khỏi bụi rậm.

Nó vung vẩy chiếc áo một hồi rồi trịnh trọng hất đầu:

- Bây giờ đi được rồi!

Tiểu Long cau mày:

- Mày làm trò gì thế hở nhóc?

Mạnh toét miệng cười:

- Em muốn thử xem có ai phục kích không? Nếu anh Phong đoán sai, bọn buôn lậu đã "tỉa" chiếc áo của em rồi.

Anh Cường vuốt tóc Mạnh, vui vẻ:

- Mưu mẹo hay đấy! Nhưng tiếc là lần này anh Phong đã đoán đúng quá.

Toán người ra khỏi chỗ nấp, lò dò tiến về chỗ bụi cây khi nãy tên buôn lậu mai phục.

- Hắn bị thương thật chứ không phải giả vờ!

Nhỏ Hạnh chỉ tay xuống dấu máu lốm đốm trên mặt đất.

Mọi người lần theo dấu máu và những vệt cỏ bị dập nát, ngược dần lên hướng bắc.

- Hắn đi về phía thác nước! – Anh Phong tư lự nói.

Anh Cường gật gù:

- Chắc hẳn định rút vào hang Dơi.

Anh Lương không nói gì nhưng mặt mày lộ vẻ đăm chiêu.

Mọi người cứ thế dọ dẫm bước. Anh Phong dẫn đầu, thỉnh thoảng lại dừng chân nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, rồi lại vẫy tay ra hiệu tiến tới.

Đi hơn một tiếng đồng hồ thì mọi người đã nghe tiếng thác chảy từ xa vẳng lại.

- Sắp tới rồi! – Anh Cường nói.

Thằng Mạnh không nhịn được lo lắng:

- Nhỡ chạm trán với bọn buôn lậu, chúng ta làm sao toàn mạng trở về hở anh?

Anh Cường chưa kịp đáp, Quý ròm đã vọt miệng:

- Chúng ta sẽ không chạm trán với bọn chúng. Chỉ bí mật theo dõi thôi.

- Bọn chúng cũng không đông như người đàn ông kia nói đâu! – Nhỏ Hạnh đột ngột chen ngang – Căn cứ vào dấu vết trên cỏ, Hạnh đoán bọn chúng tối đa là hai tên thôi.

- Anh cũng nghĩ như vậy!

Anh Phong nói, và nhìn nhỏ Hạnh bằng ánh mắt vui vẻ thay cho lời khen.

Lát sau, mọi người đã đến chỗ thác nước.

- Đẹp quá! – Nhỏ Hạnh ngắm màn nước như một dải lụa trắng chảy xuống từ trên cao, buột miệng kêu lên – Còn đẹp hơn cả thác Prenn!

Quý ròm tấm tắc:

- Xây dựng khu du lịch ở chỗ này thật là tuyệt!

- Hang Dơi ở đâu hả anh? – Tiểu Long hỏi.

- Kia kìa!

Theo tay chỉ của anh Phong, bọn trẻ chú mắt vào một miếng hang đen ngòm ăn vào ruột ngọn đồi đá ong ngay cạnh chân thác.

- Nằm xuống!

Quý ròm đột ngột hét lên.

Trước khi kịp nhìn thấy tên buôn lậu đang ngồi tựa lưng vô tảng đá cạnh cửa hang vung súng lên, cả toán đã nằm bẹp xuống đất.

Nhưng chẳng có tiếng súng nào vang lên. Ai nấy đều thấy rõ tên buôn lậu lẩy cò nhiều cái liền nhưng nòng súng vẫn im lìm như khúc gỗ.

Anh Phong mừng rỡ:

- Súng hết đạn rồi!

Như để chứng minh cho lời nhận xét của anh, tên buôn lậu bực bội vứt cây súng xuống chân rồi luống cuống trèo vào cửa hang tối mò.

Chương 3

THẰNG MẠNH THẤY TÊN BUÔN lậu quẳng súng đi thì hăng hái lắm:

- Bây giờ chúng ta tiến vào hang chứ? Bảy người chẳng lẽ sợ một người?

Tiểu Long hừ mũi:

- Mày đừng quên, theo như anh Phong và chị Hạnh suy đoán thì bọn chúng còn một tên nữa đấy.

- Em chả sợ! – Mạnh dẩu môi – Tên kia chắc đã chuồn đi từ đời nảo đời nao rồi. Nếu hắn còn ở đây thì đã chạy ra tiếp cứu cho tên kia chứ có đâu lại bỏ mặc đồng bọn như thế.

Lý lẽ của Mạnh không phải là không có lý.

Đến anh Phong cũng phải gục đầu:

- Một ý kiến hay!

Khi nãy anh Cường khen Mạnh giỏi mưu mẹo, bây giờ tới phiên anh Phong khen nó có ý kiến hay, chưa bao giờ Mạnh được khen nhiều như thế. Và lẽ tất nhiên là mặt nó vênh váo trông phát ghét.

Không biết có phải vì ghét cái mặt thằng Mạnh hay không mà Quý ròm thình lình thêm một câu:

- Nhưng dù trong hang chỉ có một tên đi nữa thì chúng ta cũng không nên mạo hiểm tiến vào đó trong lúc này.

Nhỏ Hạnh phụ họa:

- Hạnh cũng nghĩ chúng ta nên ở ngoài này, chờ trời sáng hẵng vào hang!

Mạnh chưa kịp phản đối, Tiểu Long đã "đế" thêm:

- Đúng rồi, kiếm chỗ nghỉ và ăn tối đã! Từ trưa đến giờ chúng ta đã ăn gì đâu!

Thế là Mạnh xụi lơ ngay lập tức. Vì vừa nghe nhắc đến chuyện ăn uống, bụng nó đã lập tức sôi lên. Và khi bao tử con người ta sôi lên thì dĩ nhiên khí phách con người ta xẹp xuống.

Anh Phong cẩn thận ra lệnh cho cả toán lùi xa khỏi ngọn đồi thêm hai mươi mét, vừa đủ ngoài tầm nguy hiểm nhưng vẫn có thể quan sát được động tĩnh chỗ cửa hang.

Tiểu Long trải tấm bạt dưới gốc cây và anh Cường nhanh nhẹn lôi bánh mì, dăm bông và các hộp thịt ra khỏi ba lô trước ánh mắt hau háu của bọn trẻ.

Tối hôm đó, phải nói là chưa bao giờ bọn Quý ròm cảm thấy ngon miệng như thế, nhất là sau bữa ăn trưa nhạt thếch với nấm mèo.

Ăn xong, thằng Mạnh không chịu ngồi yên. Nó muốn được khen nữa nên chạy loăng quăng kiếm củi về nhóm lửa. Nào ngờ, lần này nó vừa ôm mớ củi khô về, chưa kịp mở miệng khoe tích, Quý ròm đã nhún vai:

- Vứt đi mày! Rõ là nhanh nhẩu đoảng!

Quý ròm làm thằng Mạnh muốn khuỵu ngay xuống.

- Sao lại vứt? – Mạnh tròn xoe mắt – Bộ tối ngủ mình không đốt lửa hở?

- Không cần đâu em! – Anh Cường mỉm cười – Chúng ta đang ở cạnh bọn buôn lậu, đốt lửa lên chẳng khác nào báo cho bọn chúng biết là chúng ta đang ở đây.

Đêm đó, Tiểu Long cùng các anh Phong, Cường, Lương chia nhau ra trực. Bọn Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh được miễn, quấn mền nằm ngủ thẳng cẳng.

Trái với lo lắng của mọi người, đêm trôi qua thật bình yên. Phần vì mệt mỏi hai ngày qua, phần ỷ vào sự che chở, bảo vệ của mấy ông anh, bọn trẻ ngủ say sưa. Nhìn những gương mặt đang mê mải giấc nồng kia, cứ tưởng như chúng đang vùi mình trong giường êm nệm ấm chứ không phải là đang nằm ngủ giữa rừng hoang.

Đến tám giờ thì bọn trẻ bị đánh thức:

- Dậy đi mấy em! Tới giờ rồi!

Tiểu Long lồm cồm ngồi dậy trước tiên, đưa tay dụi mắt:

- Vào hang hở mấy anh?

- Ừ, vào hang.

Hai tiếng "vào hang" như gáo nước lạnh dội vào đầu Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh. Ngay lập tức, ba đứa bật lên như lò xo ở dưới lưng.

Mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Nhưng mới xốc ba lô trên vai, chưa kịp nhích chân, anh Lương đã trầm giọng:

- Ngồi cả xuống! Có người đang tiến về phía chúng ta!

Mọi người liền ngồi thụp xuống, dỏng tai nghe ngóng.

Quả nhiên, một lát sau, ai nấy đều nghe rõ có tiếng sột soạt ở phía sau lưng. Tiếng sột soạt mỗi lúc một gần.

Anh Cường hồi hộp thì thào:

- Bọn chúng bọc hậu!

Anh Phong nhắm mắt một lúc rồi mở ra, khẽ giọng:

- Chỉ có một tên hà!

Một ý nghĩ lóe lên trong óc Tiểu Long. Ý nghĩ đó mạnh mẽ đến mức nó không kịp cân nhắc, đã vội vàng khom người bỏ đi.

- Tiểu Long! – Anh Cường gọi giật – Em làm gì thế?

Tiểu Long quay lại, khoát tay ra hiệu. Cái khoát tay của nó mơ hồ đến mức mọi người chẳng hiểu nó muốn nói gì. Quý ròm liền nhanh nhẩu "phiên dịch":

- Nó bảo mọi người cứ yên tâm!

Anh Phong tò mò:

- Tiểu Long đi đâu thế?

Quý ròm lại đáp, lần này không phải là "phiên dịch" mà là "đoán mò":

- Nó định bắt sống tên kia.

Anh Phong lo âu:

- Liều lĩnh quá!

- Không sao đâu! – Quý ròm nói với vẻ hãnh diện – Tại anh không biết đó thôi, Tiểu Long được mệnh danh là "Song phi cước thiết đầu công"! Một mình nó thừa sức hạ gục cả chục tên!

Quý ròm quảng cáo một tràng khiến anh Phong ngẩn ngơ, chẳng biết nó ba hoa thiên địa những gì.

Nhưng anh không có thì giờ hỏi lại: Ở lùm cây trước mặt, bóng Tiểu Long vụt nháng lên, rồi lập tức có tiếng người đổ huỵch, kèm theo một tràng nghèn nghẹt:

- A … a … a … ặc … ặc …

Rõ là Tiểu Long đã chẹn được cổ địch thủ.

Mọi người chưa kịp thở phào đã nghe tiếng Tiểu Long bất thần hét lên:

- Á … á …

- Chết rồi! – Anh Cường thảng thốt buột miệng.

Chẳng ai bảo ai, cả bọn vội chồm dậy khỏi chỗ nấp, vọt miệng tới trước.

Nhưng rồi ai nấy đều sững cả lại. Trước mặt mọi người, ngay cạnh bụi cây rậm, anh Nhựt đang ngồi bệt dưới đất nhăn nhó đưa tay xoa bóp nơi cổ. Tiểu Long nhấp nhổm nửa quỳ nửa ngồi phía sau, loay hoay phủi bụi trên lưng áo "đối thủ", mặt mày lộ vẻ áy náy, ngượng ngập. Hóa ra tiếng kêu vừa rồi của Tiểu Long là do sửng sốt chứ không phải do bị đối phương tấn công.

Anh Cường chớp mắt:

- Sao Nhựt không lên tiếng gọi mà thậm thà thậm thụt thế? Làm tụi này sợ hết hồn!

- Gọi sao được mà gọi! – Anh Nhựt lồm cồm đứng lên, mặt méo xệch – Sáng nay, tôi quay lại chỗ cũ, chẳng thấy tín hiệu nào để lại, thế là phải dọ dẫm men ngược lên đây. Chả biết quân ta ở đâu, quân địch ở chỗ nào, làm sao dám lên tiếng!

Quay qua Tiểu Long, anh trợn mắt, đùa:

- Đã thế, lại đụng đầu ông mãnh khỏe như vâm này nữa! Thật xui quá là xui!

Anh Phong mỉm cười:

- Tụi này đâu có ngờ Nhựt quay trở lên! – Rồi anh cau mày – Sao, có chuyện gì thế? Người đàn ông đó thế nào rồi?

Anh Nhựt thở hắt ra:

- Ông ta chuồn mất rồi!

- Chuồn? – Anh Phong há hốc miệng – Chuồn lúc nào? Sao lại chuồn?

Anh Nhựt tặc lưỡi:

- Về tới thành phố, ông ta vẫn chưa tỉnh. Tôi và anh Thành đưa ông ta vào bệnh viện ngay. Cứ nghĩ tình trạng sức khỏe ông ta như thế, ít nhất phải đến hôm sau mới hồi phục, hai anh em bèn quay về nhà tắm rửa, ăn uống, nghỉ ngơi. Nào ngờ sáng sớm hôm nay tôi và anh Thành quay lại thì nhân viên bệnh viện báo ông ta đã bỏ trốn từ khuya hôm qua rồi.

- Lạ thật! – Anh Phong bóp trán – Tại sao ông ta phải lẻn đi như vậy nhỉ?

Anh Cường liếm môi:

- Hay ông ta lo lắng cho tông tích của những người khác trong toán địa chất, nên vừa tỉnh dậy đã vội đi tìm.

- Chả rõ nữa! – Anh Nhựt nói, và trước cặp mắt dò hỏi của mọi người, anh cho tay vào túi áo lôi ra một mảnh da dê bé bằng bàn tay – Tuy nhiên, nhân viên trực bệnh viện đã nhặt được một vật rất lạ!

Mọi người dán mắt vào mảnh da dê trên tay anh Nhựt:

- Gì thế?

- Một tấm bản đồ.

Anh Phong đón lấy mảnh da, đưa lên sát mắt, thận trọng săm soi.

Anh Lương hỏi:

- Tấm bản đồ này là của người đàn ông đó sao?

- Nhân viên bệnh viện không xác định được! – Anh Nhựt lắc đầu – Ngoài ông ta ra, trong phòng còn có ba người khác. Sáng nay, hai người đã xuất viện, nên không rõ tấm bản đồ này là do ai đánh rơi.

- Tấm bản đồ da dê này chắc chắn là của người đàn ông mà chúng ta đã gặp! – Anh Phong chậm rãi nói.

Thằng Mạnh không kềm được thắc mắc:

- Làm sao anh biết?

- Vì đây là bản đồ vẽ địa thế của vùng này.

Anh Phong ngồi xuống và trải tấm bản đồ xuống cỏ, chỉ tay vào từng ký hiệu trên đó:

- Đây là dòng sông chúng ta đã biết. Đây là khu rừng bên hữu ngạn. Đây là thác nước trước mặt chúng ta. Chỗ mũi tên trở vào chính là ngọn đồi đá ong …

Chương 4

ANH PHONG NÓI TỚI ĐÂU, MỌI người gục gặc đầu tới đó. Vì anh nói đúng quá. Không nghi ngờ gì nữa, nơi mọi người đang dừng chân đích thị là nơi tấm bản đồ nói tới.

Tiểu Long mân mê tấm bản đồ, lẩm bẩm:

- Lạ thật! Sao ông ta lận tấm bản đồ này trong người kìa?

Anh Lương thản nhiên:

- Ông ta là nhà địa chất mà.

- Nhựt có biết ông ta tên gì không? – Anh Phong chợt hỏi.

- Nhân viên bệnh viện bảo ông ta khai ông ta tên Tài.

- Ông ta làm ở cơ quan nào?

Anh Nhựt lắc đầu:

- Điều đó thì chịu.

Thằng Mạnh cầm lấy tấm da dê, miết tay lên đó một hồi, hít hà:

- Êm quá!

Rồi nó xoay ngang xoay dọc tấm da, tặc tặc lưỡi:

- Dám đây là bản đồ giấu cảu lắm à.

- Có thể lắm! – Quý ròm hùy theo – Chứ nếu không, các nhà địa chất kéo đến đây làm gì! Chốn này có gì mà khảo sát!

Nhỏ Hạnh chìa tay về phía Mạnh:

- Đưa chị xem qua một tí nào!

Trong khi nhỏ Hạnh nhíu mày quan sát tấm da dê thì bọn Quý ròm nhíu mày hồi hộp quan sát nó. Nhỏ Hạnh có trí nhớ siêu phàm, lại nhồi nhét trong đầu không biết bao nhiêu là kiến thức thu lượm được từ sách báo; xưa nay nó được bạn bè mệnh danh là "nhà thông thái", là "bộ từ điển biết đi" đâu phải là chuyện ngẫu nhiên. Có thể nói, điều gì nhỏ Hạnh đã "phán" ra thì khó mà sai chạy được.

Nói tóm lại, nếu bây giờ nó bảo đây là tấm bản đồ kho báu thì dứt khoát cả bọn sẽ giàu to.

Nhưng khổ nỗi nhỏ Hạnh không chịu "phán" theo sự mong đợi của bọn Quý ròm. Nó xem xét tấm da dê trên tay một lúc rồi nhún vai:

- Hạnh chưa từng thấy qua một tấm bản đồ da dê bao giờ nhưng dù sao vẫn có cảm giác tấm bản đồ này rất lạ. Hạnh phải suy nghĩ thêm mới hiểu được.

Nghe nhỏ Hạnh hứa hẹn cái khoản "suy nghĩ thêm", mặt mày bọn Quý ròm lập tức xịu xuống.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế Hạnh thấy lạ chỗ nào?

Còn thằng Mạnh thất vọng ra mặt:

- Chị Hạnh nói vậy, chắc đây không phải là bản đồ kho báu rồi.

Nhỏ Hạnh mỉm cười, nheo nheo mắt:

- Bây giờ thì chưa thể nói thêm, cũng chưa thể kết luận gì được đâu!

Anh Phong đứng lên, vỗ hai tay vào nhau:

- Thôi, chuyện tấm bản đồ tính sau. Bây giờ chúng ta đi!

- Đi đâu thế? – Anh Nhựt ngơ ngác.

Anh Phong chỉ tay vào miệng hang tối om chỗ ngọn đồi đá ong:

- Bây giờ chúng ta chui vào đó.

Rồi thấy anh Nhựt vẫn ngẩn tò te, anh Phong liền vắn tắt thuật lại câu chuyện về tên buôn lậu chạy trốn.

- Thế anh vẫn nghĩ hắn đang ở trong đó một mình à? – Nghe xong, anh Nhựt băn khoăn hỏi lại.

Anh Phong gật đầu:

- Cứ theo những gì đã diễn ra thì nhiều phần chắc là như vậy.

- Tôi vẫn thấy trong chuyện này có điều gì đó khó hiểu! – Anh Nhựt cau mày.

- Nhựt cho rằng ở trong hang không chỉ có một tên thôi sao?

- Tôi không biết! – Anh Nhựt lắc đầu – Tôi chỉ thắc mắc tại sao tụi buôn lậu lại bỏ rơi đồng bọn của mình?

Câu chuyện cảu hai ông anh khiến thằng Mạnh ngứa ngáy ghê gớm. "Máu hình sự" chảy trong người nó nghe rần rật. Nó đi tò tò sau lưng, cố

nhịn được một lúc. Tới khi nghe anh Nhựt thắc mắc "ngô nghê" quá thì nó không làm sao bắt nó giữ lịch sự được nữa:

- Có gì đâu mà không hiểu! Chẳng qua là bọn buôn lậu tưởng tên đồng bọn đã chết rồi.

Anh Cường khịt mũi:

- Chúng ta sẽ tìm hiểu lý do sau. Điều quan trọng lúc này là làm sao xác định được trong hang có bao nhiêu tên!

- Chỉ có một tên bị thương hôm qua thôi! – Quý ròm lên tiếng – Nếu trong hang đông người, bọn chúng đã xông ra rồi. Chúng đâu có ngán gì chúng ta.

- Quý nói đúng – Anh Phong lim dim mắt – Anh cũng cho rằng lúc này trong hang Dơi chỉ có mỗi một tên thôi.

Thằng Mạnh phân vân hỏi:

- Thế sao hôm qua anh và chị Hạnh quả quyết là hai tên?

- Đúng là có hai tên buôn lậu xuất hiện ở vùng này. Nhưng một tên đã chạy mất rồi.

Anh Phong vừa đáp vừa tiến lên dẫn đầu toán người. Từ chỗ mọi người trò chuyện đến hang Dơi không xa, nhưng phải đi vòng qua một vùng lầy nhỏ, nằm ở cuối hồ nước được tạo ra bởi dòng nước xoáy đến chân thác.

Lúc này, đồng hồ trên tay nhỏ Hạnh đã chỉ con số 9. Mặt trời lên cao, chiếu ánh sáng lấp lánh xuống ngọn thác và mọi người có thể trông rõ chiếc cầu vồng sặc sỡ kết từ những bụi nước li ti vắt ngang qua trước mặt.

Chưa bao giờ bọn Quý ròm nhìn thấy một chiếc cầu vồng ở gần đến thế. Bọn trẻ ngắm mê mải đến nỗi anh Phong phải lên tiếng:

- Ngắm thế đủ rồi, các em!

Bọn trẻ ngoảnh lại, thấy cả toán đã qua khỏi vũng lầy lúc nào không hay, và hang Dơi đang ở rất gần trước mắt.

Đến cách cửa hang khoảng mời mét, toán người dừng cả lại, túm tụm vào nhau, nhướn cổ nghiêng nhó.

Cửa hang nằm ở sát chân đồi, chỉ rộng vừa đủ một người chui lọt.

Thằng Mạnh hôm qua hăm hở đòi chui vào hang là thế, nay đứng nhìn cái cửa hang đen ngòm một hồi đã nghe lạnh toát sống lưng.

Bắt gặp vẻ nhớn nhác của Mạnh, Quý ròm vờ hắng giọng:

- Thằng Mạnh vào trước đi!

- Eo ôi, em không dám đâu!

Mạnh vừa nói vừa lắc đầu quầy quậy, thậm chí nó nhanh chân thụt vội ra sau mấy bước, mắt lấm lét liếc về phía cửa hang, cứ như có một con cọp sắp sửa nhảy bổ ra từ cái hốc bí hiểm đó.

- Hôm qua mày hăng lắm mà! – Quý ròm nheo mắt.

Mạnh rụt cổ:

- Đó là hôm qua thôi!

Tiểu Long giật tay anh Phong:

- Chúng ta bắt đầu vào hang chứ anh!

- Từ từ đã! – Anh Phong nói với vẻ đăm chiêu – Có lẽ chúng ta nên quan sát kỹ ngọn đồi này trước khi hành động.

- Chúng ta nên rảo quanh ngọn đồi một vòng! – Anh Cường đưa ý kiến – Tôi không nghĩ hang Dơi này chỉ trổ có một cửa duy nhất.

Đề nghị của anh Cường nhanh chóng được mọi người chấp nhận. Trước khi xông vào nơi hiểm yếu, biết cặn kẽ những ngoắt nghéo của nó để tiện đường tiến thoái dẫu sao cũng tốt hơn.

Sau khi cắt cử anh Cường và anh Lương ở lại canh chừng cửa hang, anh Phong, anh Nhựt cùng bọn Quý ròm bắt đầu cuộc do thám quanh chân đồi.

- Ngọn đồi này không lớn! – Anh Phong nhìn bọn Quý ròm, nói với vẻ trấn an – Chừng một tiếng đồng hồ là tối đa, chúng ta sẽ trở về chỗ cũ.

- Anh đừng lo! Tụi em lang thang trong rừng hai ngày còn được, đi một tiếng đồng hồ ăn nhằm gì!

Thằng Mạnh hăng hái đáp, mặt tươi rói rói vì không phải chui vào hang Dơi.

Ước tính của anh Phong phải nói là khá chính xác. Chỉ không chính xác ở chỗ, nếu đi giáp vòng một lèo không nghỉ thì đúng là chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ là cùng. Nhưng toán người của anh lại phải dừng lại nhiều lần. Vì cứ chốc chốc, một người trong bọn lại reo lên:

- A! Ở đây có một cái cửa hang nè!

Cả chục lần reo như vậy, có nghĩa là có cả chục cái cửa hang bí mật được phát hiện.

Đồi đá ong cây cối không um tùm cũng chẳng có loại cây lớn, nhưng những cây chà là, những cây mua, các bụi cây dại và các loài rêu thừa sức phủ kín các miệng hang, nếu không cố ý tìm kiếm thì không ai có thể nhận ra.

Khi mọi người phát hiện đến cái cửa hang thứ mười thì anh Phong thở hắt ra:

- Như vậy thì tên buôn lậu đã thoát ra khỏi cửa hang từ đời tám hoánh rồi!

Anh Nhựt tặc lưỡi:

- Trước đây chúng ta sơ ý quá! Lẽ ra phải tìm hiểu kỹ cái hang này!

Anh Phong nhún vai:

- Tụi này đã có ý định vào xem hang Dơi nhưng chưa có dịp. Vả lại, trước đây chẳng ai nghĩ chốn này là nơi ẩn náu của bọn buôn lậu.

- Coi kìa! – Quý ròm bất thần kêu lên! – Hình như ngọn đồi này bị sạt mất một mảng.

Theo tay chỉ của Quý ròm, ai nấy đều nhận ra sườn đồi phía bắc lõm xuống một cách bất thường.

Anh Nhựt nheo mắt nhìn một lúc rồi trầm ngâm:

- Chắc là do đất sụt.

Anh Phong lắc đầu:

- Đồi đá ong không thể tự nhiên sụt lở được. Có thể do một nguyên nhân gì đó.

- Nguyên nhân gì?

- Cái đó thì không biết được.

- Về mau đi kẻo anh Cường và anh Lương sốt ruột! – Tiểu Long khịt mũi giục – Chúng ta đâu phải là những nhà địa chất mà quan tâm đến chuyện đất sụt.

Trước sự nhắc nhở của Tiểu Long, mọi người thôi bàn tán về chuyện ngọn đồi. Anh Phong hối hả vượt lên trước khiến những cẳng chân phía sau phải gấp gáp khua theo.

Quả như Tiểu Long dự đoán, khi vòng về chỗ cửa hang, từ xa mọi người đã thấy anh Cường và anh Lương hết đứng lên lại ngồi xuống, bộ tịch nhấp nhổm cứ như có một cái ổ kiến ngay chỗ đó.

- Gặp phải chuyện gì bất trắc hả?

Đợi toán người gần tới, anh Cường lật đật hỏi.

Anh Nhựt cười:

- Có gặp chuyện gì đâu.

Anh Lương nhăn nhó:

- Thế sao giờ này mới về tới?

- Hai anh đừng trách! – Thằng Mạnh huơ tay – Tại tụi này tìm thấy cả chục cái cửa hang lận.

- Cả chục cái? Anh Lương há hốc miệng.

- Thật không tin được! – Anh Cường hai tay ôm đầu – Hang gì mà trổ lắm cửa thế?

- Có thể kết luận đây không phải là cái hang tự nhiên, mà do con người tạo ra! – Quý ròm nhận xét.

- Hang này do con người đào? – Anh Lương hỏi lại với vẻ ngờ vực.

- Chắc chắn đây là hang nhân tạo! – Anh Phong gật đầu – Chỉ không biết ai đào, đào vào lúc nào và để làm gì thôi!

Mạnh hùng hồn:

- Thì bọn buôn lậu đào để làm sào huyệt chứ còn ai vô đây nữa!

Quý ròm rất muốn phản bác ý kiến của thằng Mạnh nhưng chẳng nghĩ được cách giải thích nào hợp lý, đành ngoảnh cổ hỏi anh Phong:

- Bây giờ mình làm gì hở anh?

Anh Phong buông một câu khiến thằng Mạnh dựng tóc gáy:

- Chia nhau vào hang.

- Vào hang … để … để làm gì? Mạnh lắp bắp – Anh chẳng bảo tên buôn lậu đã cao chạy xa bay rồi sao?

- Đó là anh suy đoán thế thôi! Có thể hắn vẫn còn ở trong đó!

Anh Phong không trả lời còn đỡ; anh nói xong, thằng Mạnh muốn ngã lăn ra đất quá.

Quý ròm vội đỡ lưng thằng oắt:

- Đừng xỉu, mày!

Mạnh níu tay Quý ròm, lúc này nó chẳng còn muốn ra oai tí ti nào:

- Em không vào hang đâu. Em sợ lắm!

- Dễ thôi! – Quý ròm cười hì hì – Sợ thì mày đứng đây canh cửa, để mọi người vào!

- Í! – Mạnh nhảy dựng – như vậy càng dễ sợ hơn! Em không ở ngoài này một mình đâu!

Thái độ chết nhát của Mạnh khiến mọi người không thể nhịn được cười.

Quý ròm càng trêu già:

- Được rồi, tao sẽ đi với mày. Có gì, tao sẽ chiến đấu đến cùng để bảo vệ mày.

Mạnh nhìn bộ xương cách trí của ông anh, giọng muốn khóc:

- Anh mà bảo vệ em ấy ư?

Không muốn làm thằng oắt hoang mang hơn nữa, Tiểu Long đặt tay lên vai Mạnh, tủm tỉm:

- Nếu mày không muốn đi với ông anh ròm của mày thì đi với tao vậy!

Chỉ đến lúc đó, mặt mày thằng Mạnh mới tươi lên được chút xíu.

Chương 5

THẰNG MẠNH CHỈ TƯƠI ĐƯỢC chút xíu thôi. Đến lúc bắt đầu vào hang thì trống ngực nó đánh thình thình trở lại.

Theo sự phân công, nó cùng Tiểu Long, anh Phong, anh Nhựt xâm nhập vào một trong những cửa hang ở phía tây ngọn đồi.

Cửa hang hẹp nên chỉ có thể chui từng người một. Anh Phong chui vào trước, kế đến là Tiểu Long. Tiếp theo là Mạnh. Sau cùng mới đến anh Nhựt. Theo cái trật tự đó, Mạnh ở vào vị trí có thể nói là an toàn nhất. Thế nhưng không hiểu sao Mạnh run quá. Có lẽ do khung cảnh chật chội, tối tăm trong hang.

Anh Phong lom khom đi trước, tay quét đèn pin nhoang nhoáng. Ba người còn lại lặng lẽ theo sau.

Trần hang thấp nên ai nấy phải cúi đầu, kể cả người thấp nhất là thằng Mạnh.

Nhưng càng tiến về phía trước, Mạnh có cảm giác đường đi càng rộng ra và trần hang cao lên từng chút một. Nó nhận thấy mình thẳng lưng lên dần. Tới một lúc, nó đưa tay lên khỏi đầu, khua khoắng trong không khí cả buổi mà chẳng chạm vào vật gì.

Trong bóng tối, Mạnh đoán mọi người cũng đã đứng thẳng người lên như mình.

- Có phát hiện gì lạ không anh?

Thằng Tiểu Long thì thầm vang lên ngay trước mặt Mạnh.

- Hình như đây là một cái hang bỏ hoang!

Anh Phong đáp, và phụ họa cho anh là mùi mốc cũ kỹ xộc vào mũi mọi người.

Đối với anh Phong, anh Nhựt và Tiểu Long, cái mùi ẩm mốc này tất nhiên là rất khó ngửi. Chỉ riêng Mạnh là cảm thấy dễ chịu. Đơn giản vì cái mùi này xác nhận hang Dơi không phải là sào huyệt của bọn buôn lậu. Như vậy có nghĩa là không có mối đe dọa nào đang rình rập, chờ đợi toán người ở phía trước.

Nhưng thằng Mạnh chết khiếp đi. Tỉnh tỉnh được một chút, nó lại bắt đầu ngứa miệng:

- Sao chẳng thấy con dơi nào bay ra hở anh?

- Vì trong này không có dơi.

- Không có dơi à? – Mạnh ngạc nhiên – Thế sao gọi là hang Dơi?

Tiếng anh Nhựt cười nhỏ sau lưng:

- À, cái tên đó là do anh tự đặt. Đặt cho vui vậy thôi!

Mạnh định tiếp tục chất vấn nhưng ngay lúc đó trán nó bỗng đụng đánh "cốp" vào gáy Tiểu Long.

- Ui da! – Mạnh đưa tay xoa trán – Sao tự nhiên anh đứng lại thế?

- Im nào! – Tiểu Long nạt khẽ.

Lúc này Mạnh kịp nhận ra ở phía trước anh Phong cũng đang dừng bước.

Ánh đèn pin chạy ngang chạy dọc trên vách hang và dưới luồng ánh sáng loang loáng đó, Mạnh lờ mờ thấy cả toán đang đứng trước một ngã ba.

- Nên rẽ phía nào nhỉ?

Anh Phong lẩm bẩm, chả rõ anh hỏi mọi người hay tự hỏi mình.

Ở phía sau, anh Nhựt lấy đèn pin ra khỏi túi quần. Ánh đèn trên tay anh nhá lên, kèm theo câu nói:

- Hay chúng ta chia làm hai toán? Tôi và Mạnh rẽ trái, còn anh Phong và Tiểu Long rẽ phải.

Thằng Mạnh nghe nói phải tách khỏi Tiểu Long thì rét lắm. Nó không quên anh Nhựt yếu như sên, "Song phi cước" Tiểu Long chỉ cần ra một đòn đã chẹn được cổ. Nó vội vàng lên tiếng:

- Theo em thì …

Thấy thằng oắt ngập ngừng, anh Phong động viên:

- Em có sáng kiến gì cứ nói ra đi Mạnh!

Mạnh liếm môi:

- Sáng kiến của em là … là chúng ta không nên tách làm hai toán.

Anh Phong gật gù:

- Nghĩa là bốn người chúng ta vẫn đi chung với nhau?

- Dạ.

- Thế chúng ta sẽ rẽ trái hay rẽ phải?

- Dạ, không rẽ bên nào hết ạ.

- Nghĩa là sao?

Anh Phong chưng hửng hỏi lại. Trước câu trả lời của Mạnh, không chỉ anh sửng sốt mà cả anh Nhựt lẫn Tiểu Long cũng ngơ ngác dỏng tai chờ xem thằng oắt có đề nghị hay ho gì.

- Nghĩa là … – Mạnh nuốt nước bọt – nghĩa là … chúng ta quay trở ra ngoài.

"Sáng kiến" của Mạnh khiến ba ông anh nó muốn khóc quá chừng chừng.

Tiểu Long đưa hai tay lên trời:

- Trời ơi là trời! Mày có điên không hở Mạnh?

- Em không điên! – Mạnh làu bàu – Hang này không có người ở, mình chui vào làm chi?

Tiểu Long hừ mũi:

- Nhưng hôm qua một tên buôn lậu đã lẻn vào trong này.

Mạnh gân cổ:

- Anh Phong đã bảo nó chui ra từ đời nảo đời nào rồi mà.

- Đó là anh đoán thế thôi! – Anh Phong nói như thể đính chính – Vì hang này có nhiều cửa quá!

- Dứt khoát là hắn đã ra khỏi hang rồi! – Mạnh nói bằng giọng quả quyết như thể nếu nó nói sai thì cứ treo cổ nó quách cho rồi.

- Thế mà tao lại nghĩ khác mày cơ đấy! – Tiểu Long nhếch mép trong bóng tối – Tao thì tao cho rằng hắn vẫn còn trong hang.

- Có thể lắm! – Tiếng anh Nhựt vang lên – Hắn bị thương nặng như thế, khó mà chạy trốn được.

Thấy ba ông anh đều hè nhau phản đối mình, Mạnh tức muốn xịt khói lỗ tai. Nhưng nó vừa hắng giọng, chưa kịp thốt tiếng nào, bất thần một tiếng động từ đằng trước vọng tới chắn ngang câu nói của nó.

Mọi cái miệng lập tức im bặt và mọi vành tai lập tức dỏng lên, hồi hộp nghe ngóng. Ánh đèn pin trên tay anh Phong tắt phụt, kèm theo tiếng thì thào:

- Có người!

Anh Nhựt len tới trước, phấp phỏm hỏi:

- Từ phía nào thế?

- Không rõ.

Toán người lại đứng im, thấp thỏm chờ đợi.

Lại một tiếng động nữa vang lên nghe giống như tiếng chân đạp trên sỏi. Lần này mọi người xác định được tiếng động vọng tới từ bên tay phải.

Anh Phong vẫn không nhúc nhích. Chỉ có tiếng anh nhẹ như gió thoảng:

- Ai thế nhỉ?

Tiểu Long lào thào đáp:

- Tên buôn lậu chứ ai.

Anh Nhựt nghĩ khác:

- Hay là cánh anh Cường?

Mạnh tất nhiên chả có "sáng kiến" gì. Mà nếu có, nó cũng chẳng nói được. Vì đâu có ai run giùm nó. Bụng nó đang co giật từng chặp, cứ như có ai chơi ác bóp lấy bóp để.

Nó nghe tiếng Tiểu Long đề nghị:

- Mình liên lạc thử coi!

Trước khi chia làm hai toán, mọi người đã thống nhất với nhau tín hiệu liên lạc: hai tiếng – ba tiếng – hai tiếng, tức một chuỗi bảy tiếng cách quãng hai lần.

Không đợi Tiểu Long nhắc đến lần thứ hai, anh Phong gõ đèn pin vào vách hang.

"Cộc cộc – cộc cộc cộc – cộc cộc", một chuỗi âm thanh vang lên, chạy dài trong hang. Sau khi tín hiệu phát đi, ai nấy phập phồng chờ đợi. Nhưng hai phút, rồi năm phút trôi qua, vẫn chẳng có tín hiệu đáp trả. Ngự trị chung quanh vẫn là một sự yên lặng lạnh lùng. Ngay cả tiếng động khả nghi khi nãy lúc này cũng im bặt.

Anh Nhựt tặc lưỡi:

- Hay bọn họ không nghe thấy?

Anh Phong liền rút con dao nhỏ giắt trong lưng quần ra, gõ vào cây đèn pin: "cách cách – cách cách cách – cách cách". Cây đèn pin đặc ruột, phát ra những tiếng trầm đục. Nhưng trong hang sâu tĩnh mịch, những âm thanh đó chắc chắn vang đi rất xa.

Nhưng mọi người lắng tai một hồi vẫn chẳng nghe động tĩnh gì. Đáp lại tín hiệu của toán người vẫn là một sự im lặng khó hiểu.

Anh Phong nhíu mày:

- Không phải người của mình!

Anh Phong không nói đó là ai, nhưng nếu không phải những người trong nhóm anh Cường thì rõ ràng kẻ gây ra tiếng động vừa rồi chính là tên buôn lậu bị thương. Mọi người đều hiểu như thế, kể cả đứa không muốn hiểu như thế chút nào là thằng Mạnh.

Vì không muốn hiểu nhưng bắt buộc phải hiểu, răng thằng Mạnh lập tức va vào nhau và chỉ có ai ngủ mê mới không nghe thấy tiếng "cồm cộp" phát ra từ hai hàm răng của nó.

Tiểu Long quờ tay ra sau, nắm chặt bàn tay run rẩy của thằng Mạnh như để truyền hơi ấm. Rồi thấy hơi ấm của bàn tay mình dường như chẳng ăn thua gì, Tiểu Long thì thào:

- Mày đừng lo! Tên buôn lậu kia đang bị thương nặng, chẳng làm gì được mình đâu!

Câu nói của Tiểu Long giúp Mạnh bình tĩnh được một chút. Nhưng đến khi anh Phong dẫn toán người quẹo phải, lần về phía phát ra tiếng động, Mạnh lại nghe ơn ớn sống lưng.

Nói cho đúng ra thì Mạnh cũng chưa đến nỗi hoảng sợ lắm. Vì toán người đi một quãng xa vẫn chẳng gặp chuyện gì bất trắc.

- Lạ thật! – Anh Phong lẩm bẩm – Hắn ta trốn đâu nhỉ?

Tiểu Long biết anh Phong nhắc đến tên buôn lậu.

- Hay còn ngả rẽ nào khác nữa? – Tiểu Long dè dặt nói. Chính nó, nó cũng chẳng rõ đối phương nấp ở đâu.

Toán người tiếp tục đi tới. Ánh đèn pin trên tay anh Phong liên tục chớp nháy, chạy ngoằn nghèo dọc vách hang. Bỗng anh bật kêu khẽ:

- Đây rồi!

Không đợi mọi người hỏi, anh nói luôn:

- Có một ngã tư ở trước mặt.

- Lạ thật! – Anh Nhựt cất giọng ngạc nhiên – Tại sao người ta lại đào một cái hang chằng chịt thế nhỉ?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Bây giờ đi hướng nào hở anh?

Anh Phong không trả lời Tiểu Long. Anh đứng trầm ngâm một hồi rồi rẽ vào ngách hang bên phải.

- Anh nghĩ tên buôn lậu chạy theo ngả này à? – Tiểu Long không kềm được thắc mắc.

- Anh không biết! – Anh Phong lắc đầu – Nhưng nếu liên tục rẽ phải, chúng ta sẽ không bị lạc trong mê cung này. Khi trở ra, chỉ cần liên tục rẽ trái là đến cửa hang.

Lòng hang mỗi lúc một rộng dần. Toán người dần dần đi tản ra, không cần phải nối đuôi theo hàng một như trước.

Thình lình Mạnh đá chân vào một vật cưng cứng dưới đất. Vật đó bắn vào vách hang phát ra những tiếng "coong coong" buốt óc.

- Mìn!

Mạnh thét lên một tiếng khủng khiếp và nhoài mình xuống đất. Anh Phong, anh Nhựt và Tiểu Long liền hốt hoảng lăn người theo.

Nhào xuống đất là phản xạ tự nhiên nhằm giảm đến mức tối đa khả năng sát thương của mìn, nhưng khi dán mình xuống nền hang và nằm chờ cho mìn nổ, ai nấy đều lạnh mình khi nhớ ra trong lòng hang bít bùng như thế này, nếu thực sự có một quả mìn phát nổ thì chỉ nổi sức phản chấn của nó cũng đủ khiến con người ta tức ngực mà chết chứ chưa nói đến những nguy cơ khác.

Quả mìn dường như cũng biết thế nên mặc dù bị thằng Mạnh đá lăn lông lốc cả buổi vẫn không chịu nổ.

Sau cơn kinh hoàng, mọi người bắt đầu nghển cổ nghe ngóng.

- Quả mìn này chắc bị thối rồi! – Thằng Mạnh rụt rè giải thích.

- Mìn cái đầu mày! – Tiểu Long gầm gừ, mặc dù chính nó cũng không dám bò dậy.

Anh Phong bấm đèn pin, quét về phía trước, thu vào trong quầng sáng một cái vật hơi tròn tròn. Đó là vật vô cùng quen thuộc với những người đi rừng. Cho nên bốn cái miệng đồng loạt bật reo:

- Cái bi-đông.

Cùng với tiếng reo là những thân hình bật dậy.

Anh Phong nhặt cái bi-đông lên, săm soi dưới ánh đèn:

- Bi-đông của ai vậy kìa?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Của tên buôn lậu đó chứ của ai!

Như để chứng minh cho nhận xét của Mạnh, một tiếng động thình lình phát ra từ phía trước.

Lần này, trong khi anh Phong còn ngần ngừ, Tiểu Long đã băng mình vọt lên.

- Tiểu Long, đứng lại! – Anh Phong thất sắc gọi.

Tiểu Long vẫn tiếp tục bắn người tới trước, tiếng trả lời rớt lại phía sau:

- Em phải bắt giữ hắn, kẻo hắn lại trốn mất!

Lòng hang chỗ này khá rộng nên Tiểu Long không buồn giảm tốc độ. Nó lao lên, mắt mở căng, cố phát hiện một dấu vết khả nghi trong cái quầng sáng tù mù hắt tới cây đèn pin của anh Phong ở phía sau.

Đang dáo dác, chợt Tiểu Long dừng phắt lại. Nó thoáng nghe một tiếng lịch kịch ở bên trái, âm thanh khá mơ hồ nhưng nó biết là mình không nghe nhầm.

Lập tức, nó lạng về phía vừa phát ra tiếng động, thận trọng sờ tay vào vách hang. Tay nó quờ vào không khí. Tiểu Long nhích tới: vẫn trống không. Rõ rồi, đây là ngách hang! Tiểu Long nhủ bụng và nín thở tiến tới.

Chợt nó giật lùi lại, tóc gáy dựng đứng lên. Rõ ràng nó vừa chạm vào một ai đó.

Sau thoáng trấn tĩnh, Tiểu Long rút con dao trong túi ra, khua về phía trước.

Nó mới khua khoắng hai ba cái, tay nó bị một người nào đó túm chặt và con dao bị giật mất.

Tên buôn lậu đầy rồi! Không nghĩ ngợi gì nữa, Tiểu Long hăm hở vọt người tới.

Tên buôn lậu không ngờ đối phương liều lĩnh đến thế, bất thần bị Tiểu Long va vào, té chổng kềnh trên đất.

Nhưng tên buôn lậu không phải tay mơ, vừa ngã ra, hắn đã kịp ngoặc lấy cổ Tiểu Long, kéo chàng võ sĩ của chúng ta nhào theo.

Cả hai người ôm nhau lăn lộn trên nền hang, đấm nhau bình bịch.

Lúc này, anh Phong, anh Nhựt và thằng Mạnh đã đuổi tới nơi.

Nghe tiếng vật nhau, ánh đèn pin trên tay anh Phong và anh Nhựt đồng loạt lia vào ngách hang.

- Giữ chặt lấy hắn! – Tiếng anh Phong dõng dạc – Có tụi anh đây rồi!

Thằng Mạnh nhảy như con choi choi:

- Siết cổ nó, anh Tiểu Long! Giống như hồi sáng anh siết cổ anh …

Chữ "Nhựt" chưa kịp thốt ra, thằng Mạnh sực nhớ anh Nhựt đang đứng cạnh nó, liền im bặt.

Nhưng đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, anh Nhựt còn đầu óc đâu mà để ý đến lời phát biểu linh tinh của thằng oắt. Anh vung tay, cố tìm cách trấn áp tinh thần tên buôn lậu:

- Đầu hàng đi! Chú mày không thể thoát nổi đâu!

Mặc mọi người hò hét, tên buôn lậu vẫn chống cự kịch liệt. Hắn biết với ngách hang chập chội này, đồng bọn của Tiểu Long chỉ có thể đứng ngoài đánh võ mồm chứ chẳng thể chui vào tiếp sức được.

Chỉ có điều quan trọng nhất thì hắn không biết: "Song phi cước thiết đầu công" Tiểu Long xưa này lâm chiến không cần ai giúp sức. Nếu địa thế không chật chội, Tiểu Long đã "giải quyết" đối thủ từ lâu rồi, đâu có dùng dằng đến vậy.

Nhưng dù kéo dài đến đâu thì cuối cùng cuộc chiến cũng phải kết thúc.

Và tất nhiên là kết thúc trong cái hình ảnh ai cũng có thể lường trước: Tiểu Long chẹn cườm tay ngang cổ tên buôn lậu, lôi xềnh xệch đối thủ ra ngoài.

- Hay quá! Hay quá! – Thằng Mạnh vừa vỗ tay vừa nhảy tưng tưng.

- Thật không ngờ! – Tiểu Long nói qua hơi thở hổn hển – Hắn bị thương nặng như vậy mà còn khỏe quá!

Khi Tiểu Long lôi tên buôn lậu ra khỏi ngách hang, ánh đèn pin trên tay anhh Phong và anh Nhựt liền chụm vào mặt hắn.

Bốn cái đầu lập tức cúi xuống dòm.

Và bốn cái miệng lập tức kêu lên kinh ngạc:

- A!

Chương 6

NẾU CÁC BẠN CÓ MẶT TẠI CÁI hang tối tăm đó, trong thời điểm đó, các bạn cũng sẽ bật kêu sửng sốt như toán người của Tiểu Long thôi.

Vì làm sao có thể ngờ được, cái người nấp trong hang và vật nhau với Tiểu Long cả buổi kia lại không phải là tên buôn lậu bị thương, mà lại là một người không ai lường trước: nhà địa chất tên Tài.

Khi toán người của Tiểu Long dìu ra tận cửa hang bên ngoài sườn đồi, ông Tài đưa tay dụi mắt và nhìn bọn trẻ với vẻ mặt ngơ ngác:

- Ủa, các cháu đấy à!

Anh Phong nhún vai:

- Tụi cháu nghĩ chú đã nhận ra tụi cháu từ lúc ở trong hang rồi kia chứ!

- À, không, không! – Ông Tài chỉ tay vào Tiểu Long – Khi bị cậu này chẹn lấy cổ thì chú đã ngạt thở ngất đi rồi.

Rồi ông tròn xoe mắt:

- Từ hôm qua đến nay, các cháu vẫn ở đây à?

- Vâng ạ! – Anh Phong gật đầu – Thế còn chú? Sao chú không nằm dưỡng bệnh ở thành phố mà quay trở lên đây?

- Ối dào, dưỡng bệnh sao được mà dưỡng bệnh! – Ông Tài giãy nảy – Ba người trong toán khảo sát của chú chưa biết sống chết thế nào, làm sao chú nằm yên một chỗ được. Lòng chú nóng như lửa đốt ấy chứ!

Ông nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt dò xét:

- Các cháu chui vào hang này làm gì thế?

- Ồ, chuyện hấp dẫn lắm! – Thằng Mạnh láu táu – Tụi cháu …

Nhưng Mạnh chưa kịp khoe chuyện truy bắt tên buôn lậu, anh Phong đã lật đật cắt ngang:

- À, tụi cháu muốn khám phá xem hang này có gì để cải tạo thành điểm tham quan ấy mà.

Ông Tài gật gù hùa theo:

- Ờ, không ngờ cái hang này ngóc ngách chằng chịt ghê!

- Thế còn chú? – Anh Phong ngờ vực hỏi lại – Sao chú cũng vào hang này?

- Chậc! – Ông Tài tặc lưỡi – Mấy hôm trước toán người của chú ngủ qua đêm trong hang này, nên chú nghĩ vào đây sục sạo biết đâu chẳng gặp được ai đó.

Đang nói, như sực nhớ ra, ông "à" lên một tiếng:

- Ủa, thế từ hôm qua đến giờ, các cháu có trông thấy ai trong khu vực này không?

- Dạ, không ạ.

- Cả bọn buôn lậu cũng không thấy à?

- Vâng.

Mặt ông Tài lộ vẻ căng thẳng. Ông nhìn chăm chăm chàng trai đối diện:

- Một tên cũng không?

Anh Phong có vẻ ngạc nhiên về sự bồn chồn của nhà địa chất, nhưng anh không hỏi, chỉ gật đầu:

- Dạ, tụi cháu chẳng thấy ai cả!

- Hay quá! – Ông Tài thở phào một cái và nhanh chóng lấy lại vẻ tươi tỉnh – Chắc là bọn chúng đã rút hết rồi.

Thằng Mạnh dĩ nhiên chẳng thắc mắc gì về phản ứng của nhà địa chất. Nó coi việc ông lo lắng và sau đó nhẹ nhõm trước những tin tức về bọn buôn lậu là chuyện tự nhiên. Mạnh chỉ ngạc nhiên về thái độ của anh Phong. Nó không hiểu tịa sao anh Phong cố tình giấu nhẹm câu chuyện về tên buôn lậu bị thương trước mặt ông Tài. Ông Tài cũng là nạn nhân của bọn buôn lậu, từng bị bọn chúng rượt bắt suýt chết. Lẽ ra anh Phong nên nói thật về chuyện tên buôn lậu đang ẩn nấp trong hang để hai bên hợp lực tìm kiếm mới phải.

Nhưng Mạnh chỉ băn khoăn trong bụng một chút xíu thôi. Thấy anh Nhựt và Tiểu Long không ai nói gì, nó lờ mờ đoán ra sở dĩ anh Phong phớt lờ câu chuyện về tên buôn lậu hẳn có một lý do quan trọng nào đó.

Toán người lại men theo chân đồi để vòng trở lại cửa hang phía thác nước.

Mặt trời bây giờ đã nằm ngay đỉnh đầu, không khí trong rừng dần dần trở nên nóng bức.

Ông Tài lẽo đẽo sau lưng anh Phong, dè dặt hỏi:

- Bây giờ các cháu định đi đâu?

- Tụi cháu đi gặp các bạn. Còn một toán nữa vào hang từ sườn đồi phía đông.

Ông Tài không nói gì, nhưng nom ông không được thoải mái, tay ông cứ đưa lên xoa xoa nơi cổ, vẻ như cú chẹn khi nãy của Tiểu Long vẫn còn làm ông đau lắm.

Khi bọn Tiểu Long vừa ló ra sau khúc quanh đã thấy anh Cường và nhỏ Hạnh đang ngồi trước cửa hang.

Nhác thấy toán người của Tiểu Long, cả hai liền đứng bật dậy. Rồi thấy người đàn ông lạ đi lẫn trong toán người, hai cái miệng lập tức há hốc:

- Ôi! Ai thế này?

- Đây là chú Tài ở dưới thành phố mới lên!

Từ xa, anh Phong đã nhanh nhẩu đáp trả. Anh rảo bước tiến lại:

- Sao các bạn trở ra sớm thế? Lương và Quý ròm đâu?

- Còn ở trong hang.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ.

Nhỏ Hạnh đáp gọn. Rồi quay sang ông Tài, nó chớp mắt hi:

- Chú khỏe rồi hả chú?

- Chú chưa khỏe lắm! – Ông Tài mỉm cười – Nhưng vẫn phải quay trở lên đây để tìm mấy người trong toán của chú.

- Ra vậy! – nhỏ Hạnh gật gù, rồi nó ngước lên, tò mò hỏi tiếp – Thế chú gặp các bạn cháu ở đâu?

- Ở trong hang! – Anh Phong buột miệng.

Ông Tài lật đật giải thích:

- Chú nghĩ sau khi bị bọn buôn lậu rượt bắn, các bạn của chú đã trốn vào trong đó.

Ông vò đầu, ca cẩm:

- Cái nghề địa chất này thật nguy hiểm!

- Chú không phải là nhà địa chất!

Nhỏ Hạnh đột ngột tuyên bố khiến ông Tài sững người. Mắt ông trố lên:

- Sao cháu lại nói vậy?

Lần này, người trả lời ông Tài không phải là nhỏ Hạnh.

Anh Phong rút tấm bản đồ da dê trong túi áo, giơ ra:

- Tụi cháu nhặt được cái này trong bệnh viện.

Ông Tài nhìn tấm da dê, mặt tái đi:

- A, đúng rồi! Đúng là tấm bản đồ chú đánh rơi!

Ông cầm lấy tấm da dê:

- Đây là tấm bản đồ của toán khảo sát!

- Không phải! – nhỏ Hạnh thản nhiên – Trên tấm bản đồ này không hề có các ký hiệu về cấu tạo địa chất. Hơn nữa, bản đồ địa chất không bao giờ được vẽ trên da dê.

Lý lẽ của nhỏ Hạnh vững vàng như một tòa nhà năm tầng. Tòa nhà chắc chắn đó lúc này đang chắn ngay miệng ông Tài. Cho nên ông há miệng ra, không phải để phản đối mà để hớp lấy không khí.

- Theo như tụi cháu đoán – Anh Phong tiếp lời nhỏ Hạnh – Chú đang đi tìm một kho báu theo chỉ dẫn của tấm bản đồ này.

- Ờ … ờ …

Ông Tài ấp úng, không còn hơi sức đâu nghĩ đến chuyện chối quanh.

- Tóm lại – Anh Phong nhìn sâu vào mắt người đối diện – Trên thực tế, chẳng có toán khảo sát nào cả!

- Các cháu nói đúng! – Ông Tài thở hắt ra – Chú không phải là nhà địa chất. Chú một mình tìm tới vùng này …

- Chú không đi một mình! – nhỏ Hạnh cười cười cắt ngang.

Ông Tài giật bắn:

- Cháu nói sao?

- Chú đi với một người nữa.

- Sao cháu biết? – Lần này thì ông Tài kêu lên, mặt biến sắc.

- Những dấu vết để lại cho tụi cháu biết. Vả lại, chú không phải là người vùng này. Chắc chắn chú cần có người dẫn đường.

Thằng Mạnh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lúc đầu, nó đứng sau lưng Tiểu Long, dần dần nó nhích lên phía trước lúc nào không

hay. Mạnh nghệt mặt nghe ông Tài đối đáp với anh Phong và nhỏ Hạnh, chân cẳng liên tục ngọ nguậy, không phải vì mỏi giò mà vì cảm thấy bứt rứt trong người quá. Bây giờ thì nó hiểu tại sao anh Phong đã không nhắc đến tên buôn lậu bị thương trước mặt ông Tài. Rõ ràng anh đã nghi ngờ con người bí ẩn này. Thế mà nó, một "chuyên gia về hình sự" lại không gợn một chút ngờ vực nào, thật kém cỏi quá!

Mạnh vừa tự trách vừa tiếp tục nín thở theo dõi. Nó thấy ông Tài thở dài, không biết đây là lần thở dài thứ mấy, và lần này kèm theo tiếng thở dài bất lực là lời thú nhận xuôi xị:

- Thật không gì có thể qua mắt các cháu nổi! Đúng là chú đã thuê thằng Chom dẫn đường.

Giọng ông càng lúc càng như một tiếng than:

- Nhưng cuối cùng hắn đã phản bội chú. Món lợi đã làm hắn lóa mắt!

Trước vẻ mặt chờ đợi của mọi người, ông buồn rầu kể lại …

Chương 7

ÔNG TÀI SINH SỐNG Ở THÀNH phố Hồ Chí Minh. Ông có một quầy buôn bán đồ cũ ở khu Dân Sinh.

Cách đây một tháng, ông gặp một người đàn ông tóc quăn có nước da nâu bóng, xưng tên là Thạch Miên, người Chăm, trước năm 1975 sống ở Campuchia.

Thoạt đầu Thạch Miên lui tới chỗ ông chỉ để mua bán, trao đổi các thứ lặt vặt.

Khi đã trở thành khách quen, trong một lần chè chén, Thạch Miên khoe với ông Tài rằng hắn có một tấm bản đồ da dê do ba hắn để lại.

Thạch Miên nói:

- Đây là tấm bản đồ dẫn đến chỗ chôn cất kho báu của vương quốc Chămpa cổ.

- Kho báu? – Ông Tài nghe tim mình đập thình thịch – Có thật không?

- Tôi không biết rõ! – Thạch Miên đáp – Tôi chưa tới đó bao giờ, chỉ nghe ba tôi nói lại.

- Thế ba của chú đã đến đó chưa?

- Đến rồi. Đó là một vùng núi thuộc miền Trung, nghe nói là kinh đô cũ của vương quốc Chămpa. Kho báu nằm ở đáy hồ, dưới chân một ngọn thác. Ba tôi bảo thế. Ông đã lặn xuống dưới, đã nhìn thấy những tượng thần Siva bằng đồng đen, tượng bò thần bằng vàng …

- Thế sao ba chú không lấy đi?

Thạch Miên nhún vai:

- Trục vớt các pho tượng lên là việc rất phức tạp, đòi hỏi nhiều công sức. Phải thuê nhiều người, phải tốn nhiều tiền của. Khai thác sao cho hiệu quả mà vẫn ở trong vòng bí mật lại là điều vô cùng khó.

- Thế ba chú bỏ cuộc à?

- Không! Ông định rủ một số bạn bè hợp tác. Nhưng việc chưa tới đâu thì ông qua đời …

Ông Tài thăm dò:

- Sao chú không thử tìm cách khai thác kho báu đó?

Thạch Miên lắc đầu:

- So với ba tôi, tôi còn thiếu điều kiện hơn. Tôi không biết thực địa. Tôi cũng không đủ tiền để khao sát, để thuê nhân công. Hơn nữa, tôi lại sợ chết.

Ông Tài ngạc nhiên:

- Sao lại có chuyện chết chóc ở đây?

Thạch Miên rụt cổ:

- Nếu tối khai thác không khéo, để chuyện này lọt ra ngoài thì tôi chưa kịp mó tay vào kho báu đã bị người khác khử rồi.

- Chú yên tâm! – Ông Tài hăng hái – Tôi sẽ hợp tác với chú. Tôi sẽ lo việc …

- Không! – Thạch Miên lắc đầu – Tôi đã quyết định rồi. Tôi không muốn dính dáng gì đến chuyện kho báu.

Lời từ chối của Thạch Miên làm ông Tài ngẩn tò te:

- Thế …

Thạch Miên đáp lại ánh mắt sửng sốt của ông bằng cách rút một gói vải dầu trong túi áo. Hắn tháo dây chằng ngoài, mở gói vải dầu, để lộ ra một lớp giấy báo.

Sau lớp giấy báo là một miếng da dê. Thạch Miên nắm chặt miếng da dê trong lòng bàn tay, mắt nhìn xoáy vào mặt ông Tài:

- Tôi đang cần tiền để chữa bệnh cho con tôi. Tôi không có thời gian để chờ đến ngày ôm kho báu trong tay.

- Tóm lại là …

Thạch Miên mím môi:

- Tôi muốn bán tấm bản đồ này.

Ông Tài nghe máu chảy rần rật trong người. Mạch máu hai bên thái dương ông đập bưng bưng. Ông chìa tay ra, liếm cặp môi khô rang:

- Chú đưa tôi xem.

Ông Tài cầm lấy miếng da dê, lật tới lật lui bằng bàn tay run run, hồi hộp quan sát những ký hiệu, rồi ngước nhìn người đối diện:

- Chú biết khu vực này thuộc tỉnh nào của miền Trung chứ?

- Biết.

Sau khi nghe Thạch Miên nói tên tỉnh, ông Tài lại cúi xuống săm soi tấm bản đồ. Trước đây ông có nghe nói đến chuyện người ta khai thác kho báu ở Quảng Trị và Bình Thuận, mặc dù thực hư thế nào, kết quả ra sao ông không biết rõ. Nhưng dù sao qông vẫn rất tin tưởng ở Thạch Miên. Cái nguồn gốc xuất thân của hắn, cộng với mái tóc quăn, nhất là nước da đặc trưng của người Chăm, thêm vết xăm hình con rắn trên cánh tay hắn càng khiến ông quyết tâm mua tấm bản đồ. Con rắn đó, theo lời Thạch Miên là hình ảnh của xà thần Naga do ba mẹ hắn khắc lên tay hắn từ khi hắn còn rất nhỏ.

Mân mê miếng da dê thêm một lúc nữa, ông Tài nuốt nước bọt, hỏi:

- Chú định bán tấm bản đồ này bao nhiêu?

- Mười cây vàng.

- Đắt quá! – Ông Tài kêu lên.

Thạch Miên hừ mũi:

- Mười cây vàng chỉ là một phần rất nhỏ của kho báu.

Ông Tài biết Thạch Miên không nói ngoa. Ông suy nghĩ một hồi, rồi đề nghị:

- Tôi trả trước cho chú hai cây để cho chú lo liệu thuốc thang cho con chú. Phần còn lại, khi nào tôi xác định là có kho báu như chú nói, tôi sẽ trả nốt.

- Không được! – Thạch Miên phản đối – Ông tìm thấy kho báu nhưng khăng khăng rằng chưa, làm sao tôi biết được!

- Tôi không gạt chú đâu! – Ông Tài từ tốn – Hay là như thế này. Chú tìm cho tôi một người quen thuộc địa hình miền Trung làm người dẫn đường. Như vậy luôn luôn có người của chú ở bên cạnh tôi.

- Thế thì được!

Thạch Miên đồng ý và khoảng một tuần lễ sau, tên Chom đến gặp ông Tài:

- Thạch Miên giới thiệu tôi đến gặp ông.

Tên Chom là người quen của Thạch Miên, người dân tộc Hrê, sống ở vùng Quảng Ngãi, Bình Định, rất thông thạo địa hình rừng núi miền Trung.

Thế là sau gần mười ngày chuẩn bị, ông Tài và tên Chom lên đường.

Ông Tài kể tới đây, nhỏ Hạnh thình lình hỏi xen ngang:

- Thế từ đó đến nay chú có gặp lại Thạch Miên lần nào nữa không?

- Không! – Ông Tài lắc đầu – Từ khi cho tên Chom theo sát chú, hắn không ra mặt nữa. Hơn nữa, trước khi chạm tay được vào kho báu, chú cũng thấy không nhất thiết phải gặp lại hắn.

- Thế làm sao chú biết Chom là người Hrê?

- Chính tên Chom tự giới thiệu. Nghe hắn nói, chú tin ngay. Hắn kể vanh vách về huyện Minh Long, về sinh hoạt của làng Hrê ở ven sông Rvá, về những chuyến băng rừng săn bắn …

Ông Tài nhịp tay lên trán:

- Chậc, nếu các cháu mà trông thấy Chom đi rừng! Hắn xác định phương hướng rất tài. Chỉ cần không tới một tuần là hắn đã tìm đến ngay địa điểm trong tấm bản đồ.

Anh Phong đưa mắt nhìn về phía hồ nước, chép chép miệng:

- Thế là chú lặn xuống hồ …

- Không! Chú không biết lặn. Chính tên Chom đã lặn xuống dưới đó.

Anh Phong tò mò:

- Thế hắn có tìm được kho báu không?

Ông Tài lộ vẻ ngập ngừng. Có lẽ trong thâm tâm ông không muốn xác nhận điều này nhưng ông hiểu bọn trẻ trước mặt sớm muộn gì cũng sẽ lặn xuống đáy hồ để kiểm tra hư thực. Tốt nhất là tạm thời tỏ ra thành thật rồi tính cách khác! Ông nghĩ bụng và gật đầu:

- Ờ, ờ … có.

- Có à?

Ba bốn cái miệng cùng bật hỏi và mọi người không ngăn được mình chồm tới trước.

- Ờ! – Ông Tài nuốt nước bọt – Tên Chom bảo hắn trông thấy một bức tượng Siva bằng đồng đen ngồi trên tòa sen, có rắn thần Naga quấn quanh người. Còn có ba hay bốn tượng vũ nữ quỳ múa …

- Thế không có tượng bò thần à? – Anh Cường hỏi.

- Tượng bò thần thì hắn chưa tìm thấy! – Ông Tài lắc đầu – Chú bảo hắn lặn xuống lần nữa để tìm cho kỹ thì hắn nấn ná không chịu vâng lời.

Nói đến đây, giọng ông Tài trở nên khản đặc:

- Lúc đó, chú để ý thấy thái độ của tên Chom bắt đầu đổi khác. Hắn đâm bướng bỉnh, hay cãi lời chú và nhất là ánh mắt hắn bỗng trở nên hung dữ và ác độc …

Anh Nhựt tặc lưỡi:

- Chắc là tên Chom đã động lòng tham!

Thằng Mạnh ra vẻ hiểu biết:

- Và hắn đã bắt đầu có ý định hãm hại chú để độc chiếm kho báu?

- Các cháu nói đúng! – Ông Tài buông một tiếng thở dài – Món lợi quá lớn đã làm tên Chom tối mắt.

Ông Tài huơ tay:

- Dĩ nhiên chú bắt đầu khù khờ gì. Thái độ bất thường của hắn đã tố cáo ý định đen tối trong đầu hắn. Từ lúc đó, chú bắt đầu đề phòng. Chú không bao giờ đặt mình ở vị trí xây lưng lại phía hắn. Tối, chú luôn luôn nằm cách xa hắn, và chỉ ngủ bằng một con mắt …

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Nhưng rốt cuộc chú vẫn không thoát khỏi tay tên Chom?

- Chỉ vì chú không ngờ hắn lận súng theo người! – Ông Tài nghiến răng ken két, hậm hực nói – Nếu hôm đó không gặp các cháu, chú đã bị tên Chom đuổi theo bắn gục rồi.

Anh Phong hỏi vặn:

- Thế sao chú không tố cáo tên Chom về tội mưu sát? Sao chú lại bịa ra cuộc đụng độ với bọn buôn lậu?

- Chú không thể tố cáo tên Chom! – Ông Tài giã đầu, ấp úng – Nếu tên Chom bị bắt, bí mật của chú sẽ bị tiết lộ!

Ông Tài có vẻ không muốn nói nhiều về đề tài này. Ông thở hắt ra một hơi như để tống cơn phiền não ra khỏi đầu óc rồi nhìn bọn trẻ trước mặt bằng ánh mắt trìu mến, giọng ông vui vẻ trở lại:

- Thật ra, chú đã trông thấy một số người trong bọn cháu từ trước đó mấy hôm.

Ông chỉ tay vào các anh Phong, Cường, Lương, mỉm cười:

- Khi các cháu này quanh quẩn ở chỗ thác nước, chú và tên Chom đang nấp trong hang nhìn ra chứ đâu. Thoạt đầu, chú tưởng các cháu cũng đi tìm kho báu dưới hồ nhưng theo dõi các cháu một thời gian, chú biết là không phải.

Anh Phong đột ngột nói:

- Vậy việc chú trốn viện để lật đật quay trở lên đây chính là vì sợ tụi cháu tình cờ khám phá ra kho báu?

- Chú không lo lắng gì về tụi cháu! – Ông Tài đỏ mặt đáp – Thực ra chú chỉ sợ tên Chom phỗng tay trên thôi!

Nhỏ Hạnh quay đầu nhìn quanh:

- Tên Chom hình như không còn lảng vảng ở vùng này.

- Chú không tin hắn đã bỏ đi! – Ông Tài đưa tay bóp trán – Có thể vì thấy các cháu đông người, hắn không dám lộ diện. Chắc chắn hắn đang quanh quẩn gần đâu đây thôi!

- Chú nói đúng! Hắn đang ở đây nè!

Tiếng Quý ròm thình lình vang lên khiến ai nấy đều giật mình quay đầu về phía cửa hang.

Chương 8

VỪA NHÁC THẤY QUÝ RÒM VÀ anh Lương, mọi cái miệng lập tức há hốc.

Quý ròm đi trước, anh Lương đi sau, cả hai đang lò dò bước ra khỏi cửa hang. Nhưng nếu chỉ có vậy thì đã không khiến mọi người kinh ngạc đến thế.

Điều bất thường là lúc này anh Lương đi đứng không như mọi bữa. Lúc này, anh đang đi lòm khòm.

Anh đi lòm khòm bởi vì trên vai anh đang có một người nằm vắt vẻo. Căn cứ vào hình thù bất động với cái đầu ngoẻo sang một bên kia thì khó mà nói anh Lương đang cõng một người sống hay một xác chết.

- Ô! – Thằng Mạnh kêu lên – Tên buôn lậu bị thương!

- Đúng rồi! – Anh Phong nói – Nhưng hắn không phải là dân buôn lậu. Hắn chính là tên Chom.

Nhỏ Hạnh nhìn lom lom vào mặt ông Tài:

- Hắn là tên Chom phải không chú?

Mặt ông Tài lúc này tái nhợt như không còn chút máu. Ông gật đầu mà có cảm tưởng cái đầu ông sắp rớt khỏi cổ:

- Ờ … ờ … đúng … là hắn.

Ông dán chặt mắt vào tên Chom mấp máy môi như người mộng du:

- Sao hắn … còn đây kìa?

Anh Nhựt chép miệng:

- Thì ra Lương và Quý ròm giờ này mới ra khỏi hang là do bận bịu với tên Chom.

Quý ròm lắc đầu:

- Em và anh Lương mới tìm thấy người này vài phút trước đây thôi. Khi nãy tụi em nán lại là vì phát hiện ra dấu máu trên nền hang.

Anh Nhựt liếc tên Chom lúc này đã được nằm trên cỏ:

- Hắn vẫn còn sống chứ hả?

Anh Lương lau mồ hôi trán:

- Còn sống, nhưng đã ngất xỉu. Có lẽ do hắn mất máu quá nhiều.

Anh Phong cúi xuống tên Chom. Hắn nằm bất động, thiêm thiếp, mặt mày trắng nhợt, chiếc áo tay dài bị thủng một lỗ ở bên ngực trái, hơi chếch xuống phía dưới, vải áo chung quanh cháy xém, rõ ràng là bị đạn xoi thủng.

Anh Phong vạch áo hắn, thấy vết thương đã được mảnh băng trắng quấn ngang. Quý ròm vung vẩy chiếc túi cứu thương trên tay, giải thích:

- Lúc nãy anh Lương đã xức thuốc cầm máu và băng bó cho hắn.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi, bình luận:

- Có người cố tình giết hắn nhưng rất may là đạn đi không trúng tim.

Không hiểu vô tình hay cố ý, nói xong nhỏ Hạnh liếc về phía ông Tài. Bắt gặp ánh mắt của nó, ông có vẻ không được tự nhiên lắm. Ông gượng gạo hùa theo, như để khỏa lấp sự bối rối:

- Ừ, may thật! Chả hiểu ai lại muốn hãm hại hắn như thế!

Tiểu Long ngó anh Phong:

- Giờ làm sao hở anh?

- Có lẽ phải đưa gấp tên Chom về thành phố chạy chữa.

- Khó lắm! – Quý ròm cắn môi – Hắn bị thương nặng, trong khi đường về thì xa, lại gập ghềnh, sợ hắn không chống trọi nổi.

- Chú nghĩ chắc không hề gì đâu! – Ông Tài lên tiếng – Nếu để hắn ở đây còn nguy kịch hơn nữa.

Nhỏ Hạnh hừ mũi một cái, nhưng không nói gì.

Nhưng thái độ của nó qua tiếng "hừ" ai cũng rõ: nhỏ Hạnh có vẻ nghi ngờ ông Tài muốn đưa tên Chom vào chỗ chết! Thằng Mạnh còn cười thầm: Ông Tài này sao mà yếu bóng vía quá! Chẳng lẽ ông sợ tên Chom tỉnh dậy sẽ tiếp tục đuổi giết ông?

- Cứ đưa hắn về! – Anh Phong khoát tay – Chúng ta đi bằng bè, hy vọng sẽ êm ái hơn.

Đột nhiên, như sực nghĩ ra điều gì, anh Cường vùng chạy lại chỗ để vật dụng. Anh lục lọi ba lô một hồi rồi quay lại với lọ thuốc màu trắng và cây kim chích loại dùng một lần:

- Để tôi chích cho tên Chom một mũi thuốc khỏe.

Sau khi tên Chom được chích thuốc, ai nấy đều hồi hộp chong mắt vào hắn. Ông Tài vừa quan sát nạn nhân vừa cắn chặt môi, sự căng thẳng khiến người ông như cứng lại.

Thời gian chậm chạp trôi. Tiếng gà rừng gáy xao xác xa xa càng làm nổi bật sự im lặng nặng nề ngự trị giữa đoàn người.

Đột nhiên anh Cường bật reo:

- Hắn sắp tỉnh rồi.

Lập tức, gần một chục cặp môi mím lại, gần một chục cặp mắt cắm vào mắt tên Chom.

- Í, xem cái miệng kìa!

Thằng Mạnh hí hửng kêu. Nó là người thứ hai sau anh Cường nhìn thấy cơ miệng của tên Chom chuyển động.

Sau miệng, tới lông mày. Cặp lông mày của tên Chom khẽ nhúc nhích, có lúc nhướn lên nhưng đôi mắt muốn mở ra được vẫn còn khó khăn lắm.

Anh Lương mở bi-đông, dốc nước vào khăn tay rồi ngồi xuống lau mặt cho nạn nhân.

Có hơi nước mát, mi mắt của tên Chom khẽ động đậy rồi từ từ hé ra.

Nhưng ánh nắng chói chang làm tên Chom nhắm vội mắt lại. Phải hấp háy vài lần như vậy, hắn mới mở mắt ra được.

Khổ nỗi, vừa nhận ra bọn trẻ quen thuộc, tên Chom liền lộ vẻ sợ hãi, lại nhắm tịt mắt. Hắn mấp máy môi:

- Đừng giết tôi … đừng giết tôi …

- Giết ông? – Anh Cường bật cười – Tụi tôi giết ông làm gì?

- Mấy người biết rõ mà! – Tên Chom thều thào – Hôm qua mấy người đã … rượt đuổi tôi …

Giọng tên Chom đứt quãng, mệt nhọc.

Anh Cường ngoắt Mạnh:

- Em chạy lại ba lô của anh, lấy lại đây một lon nước trái cây.

Khi Mạnh đem lon nước dứa lại, anh Cường khui nắp rồi thận trọng đỡ tên Chom ngồi dậy, kê lon nước vào miệng hắn:

- Ở đây không có cháo, ông uống đỡ một chút nước này đi!

Mắt tên Chom sáng lên, hắn kê miệng uống ừng ực.

Có cảm giác thứ nước hắn đang uống là nước thần chứ không phải nước trái cây. Vì uống xong, khuôn mặt xanh mét của hắn dần dần hồng hào trở lại, đôi môi bớt xám và đôi mắt nom đã có thần hơn.

- Cảm ơn! – Hắn lí nhí nói à chậm chạp lướt mắt qua những gương mặt đang chăm chú nhìn hắn – Bây giờ mấy người muốn giết tôi thì cứ giết.

Anh Lương nhíu mày:

- Tại sao ông nghĩ tụi tôi sẽ giết ông?

Tên Chom thở dài:

- Vì ông Tài muốn tôi đem bí mật của kho báu xuống mồ.

- Ông lầm rồi! – Anh Phong nhếch môi – Tụi tôi chẳng liên quan gì đến ông Tài.

- Cái gì? – Tên Chom thốt lên sửng sốt, nếu không bị thương có lẽ hắn đã bắn người lên rồi – Mấy người không phải là cùng phe với ông Tài sao?

- Không! – Anh Phong nhún vai.

- May quá! – Tên Chom hớn hở reo lên – Thế thì tôi được sống rồi!

- Tôi nghĩ chính ông không muốn để ông Tài sống thì có! – Anh Cường cất giọng lành lùng – Ngay cả tụi tôi nữa, ông cũng không muốn tụi tôi có mặt trên cõi đời này.

- Không! Không phải như vậy! – Đang mừng rỡ, tên Chom vội biến sắc, hoảng hốt kêu lên.

Anh Cường hừ mũi:

- Rõ ràng hôm qua ông đã cố tình bắn tụi tôi …

- Không! Không! – Tên Chom lắc đầu quầy quậy – Đấy chỉ là do hiểu lầm! Tôi tưởng ông Tài sai mấy người đuổi theo tôi.

- Ông đừng dối gạt tụi tôi! Chính ông đã đuổi bắn ông Tài.

- Tôi đuổi bắn ông Tài? – Tên Chom ngạc nhiên – Làm gì có chuyện đó!

- Chính ông Tài đã kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Ông ta bảo …

- Ông Tài nói láo! – Tên Chom phẫn nộ cắt ngang, dù giọng vẫn còn rất yếu ớt – Chính ông ta bắn tôi, may mà tôi không chết! Ông ta muốn độc chiếm kho báu.

Anh Phong mỉm cười đề nghị:

- Muốn biết ai cố tình hại ai chỉ cần ông đối chất với ông Tài là rõ ngay chứ khó gì!

- Ông Tài đang ở đây à? – Tên Chom kinh ngạc hỏi, từ nãy đến giờ ông Tài đứng nấp sau lưng bọn trẻ nên tên Chom chưa phát hiện ra.

Anh Phong trả lời tên Chom bằng cách từ từ quay người ra sau. Nhưng ánh mắt anh bỗng trở nên thảng thốt: ông Tài đã biến mất từ hồi nào.

Không chỉ anh Phong, tất cả những người còn lại đều bàng hoàng trước sự bỏ trốn âm thầm của ông Tài. Mọi người mải tập trung vào tên Chom nên khi ông Tài lén lút bỏ đi, chẳng một ai hay biết.

Trong khi mọi người dáo dác nhìn quanh thì Tiểu Long bỗng hét toáng:

- Ê! Ông ta kìa!

Theo tay chỉ của Tiểu Long, ai nấy đều trông thấy một bóng người đang thấp thoáng, nhấp nhô sau những bụi cây xanh tít đằng xa!

- Đuổi theo!

Tiểu Long miệng nói người đã vọt tới trước. Lập tức, anh Cường và anh Lương nhanh nhẹn rượt theo. Cuối cùng là thằng Mạnh.

Lẽ ra Mạnh là người đuổi theo đầu tiên, vì những chuyện ly kỳ như thế này rất hợp với nó. Nhưng sự nguy hiểm mấy ngày qua đã làm nó nhụt chí. Hơn nữa, qua lời tố giác khi nãy của tên Chom, Mạnh đâm ngán ông Tài. Nó sợ ông móc súng ra "tỉa" lung tung, chẳng biết đường nào mà né.

Chỉ đến khi thấy Tiểu Long và hai ông anh lớn băng mình chạy trước, Mạnh mới yên tâm co giò chạy theo sau.

Chính vì cái sự chậm chạp lề mề đó mà rốt cuộc Mạnh chẳng đóng góp được gì vào việc bắt giữ ông Tài, thậm chí không được chứng kiến cảnh "võ sư vô địch đại lực sĩ" Tiểu Long trổ tuyệt kỹ bay người kẹp cổ đối phương.

Mạnh tiếc hùi hụi khi mới chạy nửa chừng đã thấy anh Cường, anh Lương và Tiểu Long hăm hở áp giải ông Tài quay trở lại.

Ông Tài đi trước, ba ông anh đi sau. Không ai nắm giữ ông, để ông đi đứng tự do.

Nhưng vẻ như ông Tài không sung sướng gì với cái tự do đó. Ông cúi gằm mặt và làm ra vẻ chậm chạp, cố tình bước những bước ngắn, như thể

mong cho đoạn đường trước mặt dài thêm ra.

- Ông ta đây!

Khi ông Tài được dẫn đến chỗ mọi người, anh Phong đẩy ông tới trước mặt tên Chom, hất đầu nói.

Vừa nhác thấy ông Tài, môi tên Chom bỗng giật giật như không nén được cảm xúc. Hắn đưa tay lên, run run chỉ vào ông Tài:

- Ông … ông … ông âm mưu giết tôi …

- Chú đừng vu oan cho tôi! – Ông Tài long mắt lên – Chú cố tình hãm hại tôi thì có.

Ông vung tay:

- Chính vì sợ chú tiếp tục hại tôi mà vừa thấy chú tỉnh dậy, tôi phải tìm cách bỏ trốn. Chẳng lẽ các bạn trẻ ở đây không tin tôi mà tin chú sao!

Ông Tài vừa nói vừa nhìn quanh như thể muốn bọn trẻ hiểu cho hành động bất đắc dĩ của ông vừa rồi.

Còn tên Chom thì nhìn mặt đã biết tức muốn nghẹn cổ. Hắn chồm lên, nhưng rồi lại dụi ngay xuống, hai tay ôm lấy ngực, lào phào:

- Ông đừng … đặt điều! Chính … chính ông đã bắn tôi!

- Chú thật giỏi tài nói ngược! – Ông Tài nhếch mép – Rõ ràng chú muốn giết tôi để đoạt lấy kho báu. Chú rượt bắn tôi khiến tôi chạy trối chết. Chính các bạn trẻ đây đã tận mắt chứng kiến.

Ông thân mật đặt tay lên vai Tiểu Long:

- Nếu các bạn này không xuất hiện kịp thời, chắc tôi đã chết dưới tay chú rồi.

Những điều ông Tài nói hoàn toàn là sự thật. Nên mọi ánh măt đều đổ dồn vào tên Chom.

Nhác thấy thái độ của mọi người, tên Chom hiểu ngay tình thế bất lợi của mình. Nhưng hắn vừa tức giận vừa không còn hơi sức nên không thể đấu khẩu lại với ông Tài. Hắn chỉ biết trố mắt lên, lắp bắp:

- Ông … ông …

Thấy vậy, anh Phong liền lên tiếng:

- Thôi, chúng ta ăn trưa đi. Nhân tiện, nấu cho ông Chom một miếng cháo. Khi nào khỏe lại, ông sẽ trình bày cho chúng ta nghe …

Ý kiến của anh Phong làm ông Tài phật ý quá. Nói như vậy, anh Phong vẫn có vẻ chưa chịu tin lời ông. Nhưng ông cố ghìm sự bất mãn xuống. Ông cố vẽ ra trên môi một nụ cười gượng gạo.

Chương 9

TÊN CHOM KỂ:

- Tôi là người Hrê, giỏi tài cắt rừng xuyên sơn, xưa nay sống bằng nghề dẫn đường cho các đoàn du lịch, săn bắn, địa chất, khảo cổ dọc vùng rừng núi Tây Nguyên.

Ông Thạch Miên không biết tôi nhưng ông quen với bạn tôi. Thông qua bạn tôi, ông gặp tôi và đề nghị tôi giúp đỡ ông Tài:

- Đúng nghề của mình, lại nghe ông Tài hứa trả thù lao rất hậu nên tôi nhận lời không do dự.

Thỏa thuận xong, tôi lập tức đi cùng ông Tài từ thành phố Hồ Chí Minh ra đây. Theo dấu hiệu trên tấm bản đồ da dê, không đầy một tuần lễ chúng tôi đã đến được vùng này.

Thạch Miên khi đề nghị tôi cộng tác với ông Tài đã không nói gì về kho báu của vương quốc Chămpa, chỉ bảo phải tìm ra địa điểm có dấu mũi tên trên tấm bản đồ thôi. Ngay cả ông Tài suốt đường đi cũng không hề hé môi về chuyện này. Chỉ đến khi đến được đây rồi, ông mới kêu tôi lặn xuống hồ xem có gì lạ không.

Lần đầu tiên lặn xuống hồ, tôi phát hiện một pho tượng đồng đen ngồi trên tòa sen, với một con rắn quấn quanh người. Khi tôi trồi lên, báo với ông Tài biết, ông hét lên "Đây rồi! Kho báu của kinh đô Chămpa quả chôn giấu ở đây rồi! Hà hà, Thạch Miên không lừa ta!".

Rồi ông cười sằng sặc như người điên. Cho tới lúc đó tôi mới biết ông thuê tôi dẫn đường để làm gì.

Tìm thấy kho báu, ông hào hứng quá nên quên mất chuyện giữ bí mật, mà lúc này có muốn giữ cũng không được nữa vì ông đã buột miệng ra mất rồi.

Sau một hồi nghỉ ngơi, tôi lặn xuống đáy hồ lần thứ hai. Lần này tôi tìm thấy một số tượng vũ nữ, không rõ bằng đồng hay bằng vàng, vì tôi không đủ thời gian ở lâu dưới nước để kiểm tra.

Tôi lại vội trồi lên báo lại với ông Tài. Nhưng phản ứng của ông lần này trái ngược hẳn với lần trước. Ông không tỏ vẻ gì mừng rỡ. Ông cũng không

nói gì, mặt mày đăm chiêu, thỉnh thoảng lại nhìn tôi với vẻ dò xét, phân vân.

Thái độ khác lạ bất thường của ông Tài khiến tôi thấy chờn chợn. Tôi như cảm thấy một mối nguy hiểm vô hình đang đe dọa mình.

Bữa ăn trưa hôm đó thật nặng nề. Ông Tài cắm cúi ăn, trầm ngâm không nói tiếng nào Tôi thì phập phồng trong bụng, vừa ăn vừa lo lắng cảnh giác nên cũng làm thinh nhai cơm.

Từ hồi tôi và ông Tài lên đường đến giờ, thực tình mà nói đây là lần đầu tiên xảy ra tình trạng này. Một bầu không khí nghi kỵ lặng lẽ bao trùm suốt bữa ăn và kéo dài suốt những ngày sau.

Trong thời gian đó, sự xuất hiện của các bạn trẻ ở khu vực thác nước khiến cuộc thăm dò đáy hồ tạm thời ngưng lại.

Tôi và ông Tài buộc phải rút vào hang để tránh mặt. Phải nói thẳng là thời gian ở trong hang đối với tôi thật kinh khủng. Bây giờ tôi đã lờ mờ hiểu ra tại sao ông Tài thay đổi thái độ đột ngột như vậy.

Ấy là chẳng qua ông không muốn tin tức về kho báu lọt ra ngoài …

Quý ròm thình lình chen ngang:

- Cũng có thể ông ta không muốn trả nốt tám cây vàng cho Thạch Miên.

Tên Chom lắc đầu:

- Tôi không biết gì về giao kèo giữa Thạch Miên và ông Tài nên không nghĩ đến lý do đó …

Theo những gì tên Chom kể tiếp thì lúc đó hắn ta chỉ nghĩ ông Tài muốn hãm hại hắn do sợ bí mật về chuyện khai thác kho báu bị lộ ra ngoài hoặc cũng có thể sợ hắn sẽ bất thần hạ thủ mình để chiếm kho báu.

Tên Chom đã sống chung với ông Tài trong hang Dơi một cách thấp thỏm. Hắn không dám ngủ, không dám di chuyển nhiều, không dám đến gần ông Tài. Bất cứ một tiếng động nhỏ nào cũng khiến hắn giật bắn. Hắn trải qua một thời gian dài như vậy cho đến khi toán người của anh Phong bỏ đi.

Lúc cả hai trở lại bên hồ, ông Tài bảo tên Chom lặn xuống lần nữa để tìm cho ra tượng bò vàng. Nhưng lần này Chom từ chối. Hắn bảo đã xem xét kỹ nhưng không hề có tượng bò vàng nào dưới đáy hồ. Vả lại hắn cảm thấy người như nhuốm bệnh. Dĩ nhiên đó chỉ là cái cớ để thoái thác. Tên Chom

sợ lặn xuống nước sẽ rơi vào bẫy của ông Tài. Người ở dưới nước là người không có điều kiện tự vệ. Chỉ cần một khúc cây, ông Tài có thể đập bể sọ hắn khi hắn vừa trồi lên mặt nước, ít ra ông ta cũng thừa sức đẩy hắn ra xa bờ cho đến lúc hắn đuối sức chìm xuống đáy hồ.

Nghĩ vậy nên Chom dứt khoát không chịu xuống hồ. Sự phản kháng đó càng làm ông Tài thêm điên tiết. Ông chửi rủa hắn tơi bời nhưng hắn vẫn một mực giả điếc.

Suốt cả mấy ngày trời, ông Tài cứ đi lòng vòng quanh hồ, hết oang oang mắng nhiếc đến hạ giọng lẩm bẩm, mắt lúc nào cũng ngầu đỏ.

Thấy tính khí ông Tài càng ngày càng trở nên thất thường, tên Chom thêm hoảng. Và hắn tìm cách chuồn về thành phố Hồ Chí Minh.

Cuối cùng, nhân một lần ông Tài đi vệ sinh sau một bụi rậm, Chom bỏ trốn. Nhưng xui cho hắn, ông Tài phát giác được. Thế là ông tức tốc rượt theo.

Lúc bắt kịp tên Chom, ông tóm vai hắn, xoay hắn lại, mắng "Đồ xảo trá!". Chuyện ông Tài chửi hắn, tên Chom không thấy lạ. Lúc đó, điều bất ngờ nhất đối với hắn là khẩu súng ngắn trên tay ông Tài.

Cùng đi cùng ăn cùng ngủ với ông Tài suốt cả chục ngày trời, hắn không hề phát giác ông có mang súng theo người. Thế mà giờ đây, đang chĩa ngay ngực hắn là một mũi súng lạnh ngắt.

Mắt tên Chom như đứng tròng khi nhìn thấy khẩu súng. Hắn chồm người tới định bóp cổ ông Tài nhưng không kịp. Hắn chỉ nghe một tiếng "đoàng" và thấy nhói bên ngực trái. Rồi đổ sụp xuống, mê đi.

- Chú mày bịa chuyện hay lắm! – Ông Tài cười khảy, từ nãy đến giờ ông vẫn cùng mọi người im lặng nghe tên Chom kết tội mình! – Hay! Rất hay! Thoạt nghe qua thì giống y như thật!

Mặt ông thoắt nghiêm nghị:

- Nhưng rất tiếc vì đây là câu chuyện bịa nên ai cũng thấy rõ có quá nhiều chi tiết phi lý trong lời kể của chú mày.

- Tôi không bịa chuyện! – Tên Chom đáp lời ông Tài nhưng mắt lướt qua bọn trẻ như để thanh minh – Những điều tôi kể hoàn toàn là sự thật.

- Không có chút sự thật nào ở đây cả! – Ông Tài khẽ lắc đầu – Nếu tôi cố tình giết chú thì với khoảng cách gần như thế, không thể nào tôi bắn trật

được. Phát đạn phải đi ngay tim chú ấy chứ. Thứ hai, theo như lời chú nói thì tôi chỉ bắn có một phát, chú đã ngã lăn ra, trong khi trên thực tế các bạn trẻ đây nghe thấy tất cả là bốn tiếng nổ. Tại sao như vậy, chú có biết không?

Ông Tài đột ngột cao giọng:

- Tại vì tôi không hề bắn chú, chỉ có chú muốn giết tôi. Chú rượt tôi, bắn theo tôi tất cả bốn phát nhưng may mà không trúng. Sau đó, theo như các bạn trẻ đây cho biết, chú còn muốn giết cả bọn họ để bịt miệng. Tóm lại, thực tế cho thấy khẩu súng nằm trong tay chú, nó là của chú, còn tôi, tôi không hề có khẩu súng nào cả …

Lập luận của ông Tài vững chắc đến mức tên chom chỉ biết ú ớ:

- Ông … ông …

Và khi thấy bọn trẻ đưa mắt nhìn mình, tên Chom xám hẳn đi. Hắn đưa tay ra trước mặt khua qua khua lại như cố vén một tấm màn vô hình đang ngăn cách hắn và bọn trẻ trước đây dăm phút còn tỏ ra tin tưởng hắn. Hắn nói, giọng nghe như rên rỉ:

- Không, đừng tin ông ta! Ông ta nói láo …

- Tôi không nói láo! – Giọng ông Tài vang lên dõng dạc – Thực ra đây mới là điều quan trọng nhất: Tôi không dại gì giết chú. Vì chú là người được Thạch Miên cử đi theo tôi. Tôi mà thủ tiêu chú, Thạch Miên sẽ biết ngay. Và chắc chắn tôi sẽ bị tòa xử tội chết, bét ra cũng ngồi tù đến mãn đời, còn nói gì đến kho báu với kho biếc.

Ông Tài quay sang bọn trẻ:

- Các cháu thử nghĩ xem, chú nói có đúng không?

Cú đòn cuối cùng của ông Tài quả là đòn hiểm. Tên Chom dường như bị sức nặng của cái lý lẽ kia đè bẹp nên chẳng thấy hắn phản ứng gì, chỉ thở hổn hển. Trông hắn lúc này thảm thương như con gà bị trói trước khi làm thịt.

- Chú nói không đúng!

Anh Phong thình lình lên tiếng. Câu nói của anh không chỉ khiến ông Tài giật thót mà còn khiến những người đứng quanh tròn mắt ngơ ngác. Chỉ có nhỏ Hạnh và Quý ròm là nhìn anh mỉm cười.

Nhưng không một ai hé môi. Ai cũng chờ đợi anh nói tiếp.

Trước những ánh mắt dò hỏi của mọi người, anh Phong vẫn ung dung. Anh nhìn thẳng vào mặt ông Tài, bình tĩnh hắng giọng:

- Ông Chom không bắn chú. Chính chú đã bắn ông Chom.

- Chú bắn? – Ông Tài vò đầu – Cháu không nói lộn đó chứ? Nếu chú cố tình giết hắn, làm sao hắn còn sống đến bây giờ.

Anh Phong vẫn bình thản:

- Chính phản xạ của ông Chom lúc đối diện với mũi súng đã giúp ông thoát chết. Cái động tác chồm người lên định bóp cổ chú đã vô tình khiến mũi súng đang chĩa ngay tim bị lệch xuống phía dưới. Vì thế đạn đã không xuyên qua tim.

- Cháu thật giỏi tưởng tượng! – Ông Tài nhún vai – Nhưng cứ cho là như thế thì tại sao sau đó các cháu còn nghe thấy ba phát súng nữa? Ai đã bắn ba phát súng đó? Trong khi vết thương trên ngực tên Chom chỉ do một viên đạn gây ra?

- Ừ, thế thì ai bắn ba phát súng đó? – Thằng Mạnh không nén được tò mò, buột miệng hùa theo.

- Chính ông Tài bắn!

Anh Phong nhìn Mạnh, cười đáp. Rồi quay sang ông Tài, anh nheo mắt nói:

- Chú chưa hề lại gần quan sát vết thương trên ngực ông chom mà đã khẳng định vết thương đó chỉ do một viên đạn gây ra, riêng chi tiết này đã tố cáo chú rồi.

Ông Tài ấp úng:

- Đó là … đó là …

- Chú không cần biện hộ! – nhỏ Hạnh đột nhiên lên tiếng – Thực ra, việc làm của chú rất dễ suy đoán. Này nhé, hôm qua trong rừng vang lên tổng cộng là bốn tiếng nổ. Nhưng nếu để ý một chút sẽ thấy ba tiếng sau vang lên liên tiếp và cách quãng đều đặn. Riêng khoảng cách giữa tiếng nổ đầu tiên và tiếng nổ thứ hai lâu hơn nhiều. Tại sao như vậy? Tại vì sau khi bắn ông Chom, chú hoảng hốt khi đột ngột phát hiện ra tụi cháu, càng hoảng hốt hơn khi thấy tụi cháu sắp tiến vào rừng. Chú sợ xác chết của ông Chom sẽ tố cáo tội ác của chú. Do đó, sau một thoáng suy nghĩ, chú bắn thêm ba phát

rồi chạy ra vờ như bị bọn buôn lậu rượt bắn đồng thời tìm cách ngăn cản không cho tụi cháu tiến vào rừng.

Ông Tài dang hai tay:

- Nhưng chú đâu có khẩu súng nào.

- Sau khi bắn tiếp ba phát, chú đã nhét súng vào tay ông Chom, phòng có cớ chối tội nếu chẳng may thi thể của ổng bị tụi cháu phát giác.

- Hà hà, – Tiểu Long cười nói – rốt cuộc ông Chom không chết, mà còn có súng bắn tụi mình.

- Lúc đó ông Chom thấy bóng người là đã hồn vía lên mây. Ổng tưởng tụi mình là người ông Tài sai đến.

Quý ròm vừa nói vừa nhìn tên Chom. Trông hắn bây giờ đã tươi tỉnh hơn nhiều. Được những bộ óc sáng suốt như anh Phong và nhỏ Hạnh bào chữa, thật không còn gì vững dạ bằng. Những lời buộc tội của ông Tài khi nãy như một tấm lưới bền chắc càng lúc càng thít chặt lấy hắn, tưởng không còn cách nào thoát ra, không ngờ lại bị lập luận sắc bén của bọn trẻ làm đứt tung một cách dễ dàng.

Nhỏ Hạnh vẫn không rời mắt khỏi ông Tài, giọng vẫn đều đều:

- Khi bị đưa về thành phố, chú rất nóng ruột. Vì khi vờ bất tỉnh, chú đã biết tụi cháu vẫn quyết tâm tiến vào rừng. Cho nên, khuya hôm qua chú đã lén rời khỏi bệnh viện và quay trở lại đây, trốn vào hang để theo dõi tụi cháu. Thật ra chú chỉ sợ kho báu bị lộ. Còn về ông Chom, chú đã yên tâm. Không thấy thi thể ông, chú nghĩ chắc chú là thú rừng đã ăn thịt hoặc tha đi rồi.

Nhỏ Hạnh nói đến mọi việc rành mạch, lớp lang y như thể từ hôm qua đến nay nó nấp đâu trên cây và tận mắt chứng kiến không sót một hành động nào của ông Tài.

Mặt ông Tài xị xuống theo từng lời của nhỏ Hạnh.

- Tuyệt! Tuyệt! – Cuối cùng, như không nhịn nổi nữa, ông đưa tay lau mồ hôi trán, kêu lên bằng giọng châm biếm – Với óc tưởng tượng phong phú của mình, các cháu có thể trở thành những nhà văn nổi tiếng đấy. Nhưng cũng giống như tên Chom, các cháu đã bỏ qua một điều quan trọng …

Nhỏ Hạnh chưa kịp thắc mắc, anh Phong đã nheo mắt hỏi:

- Điều gì ạ?

Ông Tài nhếch mép:

- Chú không dại gì giết tên Chom. Vì Thạch Miên đã biết rõ về chuyến đi này.

Lần thứ hai, ông Tài đưa ra lý lẽ này để chối tội. Và phải nói thẳng, đó là một lý lẽ có sức nặng đáng kể, gần như khó có thể bác bỏ được. Quả thực, đã gọi là âm mưu giết người thì phải hoàn toàn bí mật, phải quỷ không hay thần không biết. Kẻ giàu thủ đoạn như ông Tài càng phải tính đến chuyện đó. Ông không thể giết người bừa bãi để sau đó phải ra trước vành móng ngựa, nhất là trong thời điểm ông sắp sửa sở hữu một kho báu khổng lồ.

Không chỉ ông Tài, nhiều người có mặt cũng nghĩ như vậy. Cho nên có không ít ánh mắt xoáy vào anh Phong và nhỏ Hạnh, hồi hộp chờ xem hai bạn mình đối đáp ra sao.

Nhưng ai nấy đều hoài công. Nhỏ Hạnh chẳng giải thích gì cả. Còn anh Phong thì khẽ liếc lại chỗ tên Chom một cái rồi quay nhìn ông Tài, thản nhiên nói:

- Đối với chú, chuyện ông Thạch Miên biết rõ về chuyến đi của chú và ông Chom có phải là điều quan trọng hay không thì còn phải xem lại. Cháu tin rằng chỉ trong một thời gian ngắn tụi cháu sẽ chứng minh những điều tụi cháu nói là hoàn toàn đúng.

Sau khi tuyên bố một câu đầy bí hiểm, anh Phong quay sang mọi người:

- Bây giờ tôi nghĩ chúng ta nên thám hiểm đáy hồ …

Trong khi ông Tài xanh mặt trước đề nghị của anh Phong thì thằng Mạnh hớn hở reo:

- Đúng rồi đó. Để em lặn xuống cho. Em muốn xem kho báu của kinh đô Chămpa nó ra làm sao.

- Chẳng có kho báu nào dưới đó đâu em! – nhỏ Hạnh lắc đầu.

Lời khẳng định của nhỏ Hạnh khiến ông Tài ngơ ngác:

- Cháu nói sao?

Nhỏ Hạnh bình tĩnh lặp lại:

- Cháu nghĩ chẳng có kho báu nào dưới đáy hồ này cả.

- Cháu đừng có nói vu vơ! – Ông Tài nhíu mày – Chính Thạch Miên đã kể về kho báu này rất tường tận. Và chính tên Chom cũng đã mắt thấy tay sờ …

- Có lẽ đã có sự nhầm lẫn gì đây! – nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi – Bởi một lẽ đơn giản, địa phương này chưa bao giờ là kinh đo của vương quốc Chămpa.

- Ai bảo cháu vậy? – Ông Tài giật bắn, rồi ông bỗng ngẩn tò te – Ừ, mà nếu cháu định nghiên cứu kỹ lưỡng, cháu có thể xác định được …

Như để xác nhận lời nói của ông Tài, nhỏ Hạnh từ tốn giải thích:

- Kinh đô cũ của Vương quốc Chămpa đóng ở Trà Kiều, Quảng Nam trong tổng thể với khu Thánh địa Mỹ Sơn. Đến thế kỷ thứ 8, kinh đô Chămpa chuyển xuống Nha Trang. Giữa thế kỷ thứ 9 lại chuyển trở ra Đồng Dương, cách Trà Kiều khoảng 15 cây số. Qua thế kỷ thứ 10, dưới sức ép của Vương triều nhà Lý và các nước Chân Lạp, một lần nữa kinh đô Chămpa lại dời đến thành Đồ Bàn, Bình Định. Như vậy, trong lịch sử di dời của mình, kinh đô của Vương quốc Chămpa chưa bao giờ tọa lạc trên vùng đất chúng ta đang đứng …

Nghe nhỏ Hạnh thao thao một hồi, ông Tài mới toát mồ hôi trán. Ông đưa tay lau mặt:

- Nhưng rõ ràng tên Chom đã nhìn thấy …

- Nếu đúng như vậy thì đó là một cái tháp lẻ bị chìm xuống hồ. Nhưng nó không thuộc quần thể di tích của kinh đô Chămpa cổ và chẳng có kho báu gì ở cái tháp này …

- Lạ thật! – Ông Tài bóp trán – Chính tên Chom đã chỉ cho chú thấy dấu vết khu tập trung dân cư của người Chămpa trong cái hang kia. Chú đã tận mắt nhìn thấy những cái bếp hoang, những mẩu gậy, những cán dao …

- Chú nhầm rồi! – Quý ròm đột nhiên phì cười – Những dấu vết đó cho biết cái hang này là nơi trú quân của một đơn vị bộ đội thời chiến tranh chứ không phải là khu quần cư của người Chămpa cổ.

Vừa nói Quý ròm vừa rút từ trong túi quần ra một cái khăn rằn, giơ cao lên:

- Cháu đã nhặt được cái vật này trong hang.

Trước đôi mắt trố ra của ông Tài, Quý ròm nhún vai nói thêm:

- Cháu còn tìm thấy một đôi dép cao su và một chiếc mũ tai bèo trong đó nữa.

Quý ròm làm thằng Mạnh cảm thấy ngứa ngáy quá. Để chứng tỏ đây cũng là "nhà khám phá" vĩ đại không thua gì ông anh ròm của mình, nó ngoác miệng gần như gào lên:

- Em nữa! Khi nãy em cũng phát hiện được một bi-đông đựng nước của bộ đội.

Chứng cớ của bọn trẻ khiến ông Tài đi hết ngỡ ngàng này đến hụt hẫng khác. Trong một thoáng, ông nghe lòng mình nặng trĩu như có ai vừa đổ đầy chì. Việc khai thác kho báu của ông mặc dù đã không còn là chuyện bí mật, nhưng dù sao nếu quả thực có cái kho báu đó, ông tin rằng ông vẫn có thể thương lượng với bọn trẻ. Nhưng nếu cái kho báu kia không có thật trên cõi đời này thì giấc mộng làm giàu của ông coi như bỗng chốc tan tành.

Ông Tài nuốt nước bọt, cố bám víu vào mẩu hy vọng cuối cùng:

- Nhưng còn tấm bản đồ da dê với mũi tên chỉ dẫn chú mua được của Thạch Miên? Nếu khu vực này không chôn giấu kho báu, ai lại bỏ công sức vẽ nên tấm bản đồ chính xác và tỉ mỉ như thế để làm gì …

Nhỏ Hạnh chậm rãi:

- Theo quy cách và ký hiệu ghi trên tấm da dê này thì đây là loại bản đồ chụp từ trên máy bay hoặc thậm chí chụp từ vệ tinh. Bản đồ này chỉ dẫn nơi chôn cất kho báu của người thời xưa chắc chắn không giống như loại bản đồ này …

Ông Tài há hốc miệng:

- Theo ý cháu thì …

Quý ròm tằng hắng, xen lời:

- Có khả năng đây là một góc bản đồ không ảnh được Thạch Miên hoặc người nào đó chép lại trên da dê nhằm mục đích lừa gạt.

- Chính xác là như vậy! – Anh Phong gật đầu – Đây là tấm bản đồ ngụy tạo!

Ông Tài run rẩy, cố vớt vát:

- Thế chẳng lẽ cái mũi tên trên tấm bản đồ cũng do Thạch Miên vẽ thêm vào? Nó đã chỉ đúng vị trí của cái hồ này kia mà?

- Mũi tên thì không giả! – Anh Phong nhún vai – Căn cứ vào chuyện cái tháp bị văng xuống hồ, căn cứ vào sự kiện ngọn đồi này bị sạt lở một mảng lớn, có thể suy ra đây là bản đồ của không quân chế độ Sài Gòn trước 1975, và dấu vết của sự sụp đổ kia rõ ràng là hậu quả của một trận ném bom ác liệt.

Anh Phong huơ tay phác ra một cử chỉ:

- Mũi tên trong bản đồ thực ra không phải chỉ cái hồ mà chỉ ngọn đồi nơi bộ đội trú quân. Đó là mục tiêu oanh kích của không quân Mỹ trước đây. Và người ta đã lợi dụng nó để gạt gẫm những người tham lam và cả tin.

Anh Phong nói một cách bình thường, tự nhiên nhưng ông Tài có cảm giác chàng tai đang xỏ xiên mình. Vừa đau khổ vì mất của vừa xấu hổ vì bị lừa, bị chê bai, mặt ông thoạt xanh thoạt đỏ, như da tắc kè.

May làm sao, mọi người không ai chú ý đến ông. Vì ngay lúc đó, anh Nhựt đã quay sang anh Phong:

- Mình cho người lặn xuống hồ đi anh!

Chương 10

ĐÚNG NHƯ NHỎ HẠNH SUY đoán, dưới hồ chẳng có kho báu nào.

Theo lời anh Cường, Tiểu Long và thằng Mạnh, những người xung phong thám hiểm đáy hồ, cho biết thì đúng là có một cái tháp gạch chìm dưới đó. Và cũng đúng là có tượng thần Siva ngồi trên tòa sen, với rắn thần Naga quấn quanh người, có các tượng vũ nữ quỳ múa, nhưng tất cả đều tạc bằng đá, chạm nổi vào vách tháp như những bức phù điêu chứ chẳng phải tượng vàng hay đồng đen gì cả.

Đến lúc này thì ông Tài đã hoàn toàn tiêu tan hy vọng. Ông nhìn tên Chom lúc này đang nằm lả người vì mệt, thu nắm đấm dứ dứ trước mặt hắn và nghiến răng ken két:

- Chú … chú … đã cố tình lừa tôi …

Tên Chom mệt mỏi phân trần:

- Ở dưới nước tôi không phân biệt được … Tôi cứ nghĩ những pho tượng đó bằng vàng hay bằng đồng …

Mắt ông Tài lóe lên nom vô cùng dữ dội:

- Chú đừng vờ vịt! Chú cố tình lừa tôi ngay từ đầu! Tôi sẽ đưa chú ra tòa.

Nghe ông Tài nói vậy, tên Chom lộ vẻ hoảng hốt. Nhưng rồi hắn trấn tĩnh lại được và nhếch mép đáp trả:

- Được rồi, ông cứ đi cùng tôi ra tòa đi. Xem ông trả lời thế nào về tội mưa sát tôi …

- Thôi, thôi, đừng cãi nhau nữa! – Anh Phong vội vã can thiệp – Bây giờ chúng ta chuẩn bị về thành phố cho kịp trước lúc trời tối. Về dưới đó, muốn cãi bao nhiêu lâu tùy thích!

Toán người lập tức thu dọn đồ đạc và kéo nhau đi ngược trở lại mé sông, nơi hai chiếc bè vẫn còn bập bềnh chờ đợi.

Chiếc bè thứ ba, hôm qua anh Nhựt và anh Thành chèo về xuôi còn bỏ dưới bến đò, do đó bọn trẻ phải chặt tre đóng thêm một chiếc bè lớn. Toán người của Quý ròm có tất cả tám người, thêm ông Tài và tên Chom nữa là mười nên phải cần ít nhất là ba chiếc bè.

Xong xuôi đâu đó, mọi người bỏ các vật dụng vào túi nilông, cột chặt vào bè rồi dìu nhau leo lên, hăm hở chèo đi.

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau, bè tới khúc sông quen thuộc, nơi bắt đầu khu dân cư. Mọi người bỏ bè, lục tục lên bờ thuê xe thồ ra tới đường lớn, từ đó đón xe đò xuôi về thành phố.

Vừa xuống xe, mọi người lập tức đưa tên Chom vào bệnh viện.

Ông Tài lăng xăng bên cạnh một hồi rồi cười cầu tài:

- Thôi, các cháu cố gắng giúp đỡ tên Chom nhé. Chú bận việc nên chia tay các cháu tại đây!

- Không được! – Anh Phong nghiêm mặt – Chuyện giữa chú và ông Chom chưa ngã ngũ, chú không được bỏ đi ngang như vậy!

Thái độ cương quyết của anh Phong khiến ông Tài tái mặt. Nhưng nhìn quanh thấy mình yếu thế, ông không dám giở trò, chỉ rủa lầm bầm trong miệng.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nếu quả thực chú bị ông Chom rượt bắn, việc gì chú phải bỏ đi sớm như vậy!

Ông Tài hừ giọng, mặt sà sầm như bầu trời kéo mây đen:

- Chú không hiểu các cháu giữ chú lại làm gì! Thật phi lý hết sức!

- Không phi lý đâu! – nhỏ Hạnh mỉm cười bí hiểm – Tụi cháu giữ chú lại là để cho chú xem cái này!

Ông Tài cười khảy:

- Những chuyện vừa qua xảy ra với chú đã quá đủ rồi! Chú chả muốn xem gì sất!

Khi nói như vậy, có lẽ ông Tài không biết nhỏ Hạnh định cho ông xem thứ gì. Chứ nếu biết, chắc ông không dám tuyên bố hùng hồn như vậy.

Tối đó, tên Chom được các bác sĩ gây mê để gắp viên đạn kẹt trong lồng ngực ra. Bọn trẻ thay phiên nhau túc trực ở phòng hồi sức suốt đêm để chăm sóc tên Chom đang còn mê man sau khi mổ.

Riêng ông Tài cùng với anh Phong, anh Lương và Tiểu Long ngồi ngủ gà ngủ gật trên băng ghế ở phòng chờ bên ngoài. Tất nhiên ông Tài thừa biết không phải tự nhiên mà bọn trẻ cắt cử ba người ngồi gà gật suốt đêm ở đó. Ông biết chúng đang canh giữ ông. Ông biết ông khó lòng bỏ trốn như lần trước.

Đã mấy lần ông thử đứng lên khỏi ghế đi đi lại lại để thăm dò phản ứng của những kẻ canh gác. Và lần nào ông cũng bắt gặp những ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào ông. Lạ thật, ông ngạc nhiên nhủ bụng, trước khi đứng dậy rõ ràng ông đã quan sát kỹ lưỡng từng đứa trẻ, đã tận mắt nhìn thấy chúng ngủ mê mệt, vậy mà chẳng hiểu sao ông vừa động đậy, cả sáu con mắt đang khép kín kia lại đồng loạt mở ra như chưa từng nhắm bao giờ.

Nhìn những bộ mặt tỉnh như sáo của bọn trẻ, ông chỉ biết thở dài và chán nản quay lại chỗ cũ, buông phịch người xuống ghế. Ông bỏ cả ý định vờ đi vệ sinh, vì ông biết chắc trong trường hợp đó, ông cũng không thể lọt ra khỏi tầm kiểm soát của những đứa trẻ tinh quái đang giám sát ông kia.

Rốt cuộc, ông Tài quyết định mặc kệ tất cả. Suốt hai ngày căng óc đối phó với hàng loạt biến cố, ông cảm thấy sự mệt mỏi đang đè nặng lên từng khớp xương của ông. Rã rời, thất vọng, buông xuôi mọi ý định vùng vẫy, ông nhanh chóng ngủ thiếp đi, từng bước chìm sâu vào những giấc mơ hỗn độn của riêng mình.

Ông Tài ngủ, ngủ thật. Vì vậy ông ngủ rất sâu. Và rất lâu.

Cho đến khi những tiếng lao xao chung quanh đánh thức ông dậy, kim đồng hồ trên tường đá chỉ con số chín.

Ông dụi mắt nhìn quanh, thấy ba đứa trẻ bên cạnh ông vẫn còn ngồi đó, trên tay mỗi đứa lúc này đang cầm một ổ bánh mì.

Anh Phong cầm lên ổ bánh thứ tư đang đặt trên băng ghế đưa cho ông, cười nói:

- Phần của chú nè. Chú ngủ ngon quá.

Ông Tài cầm lấy ổ bánh, ngơ ngác nhìn quanh:

- Các cháu kia đâu?

Anh Phong hất đầu về phía cửa phòng đóng kín:

- Vẫn còn ở trong kia?

Ông Tài quay đầu nhìn, chưa kịp hỏi thêm đã thấy cửa phòng xịch mở.

Từ bên trong, nhỏ Hạnh bước ra với nụ cười trên môi:

- Chào chú.

- Sao lâu thế hả cháu? – Ông Tài khấp khởi hỏi, mắt ông lóe lên những tia sáng kỳ dị – Hay tên Chom gặp phải chuyện gì rồi?

- Ông Chom vẫn bình yên! – nhỏ Hạnh đáp, nhận thấy vẻ lo lắng thoáng qua trên mặt người đối diện.

- Thế hắn ta đâu?

- Chú khoan gặp ông Chom vội! – nhỏ Hạnh nheo mắt – Bây giờ cháu muốn giớ thiệu chú với người này!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, anh Cường và Quý ròm đã hiện ra đằng sau lưng nó. Hai người đang đẩy một chiếc xe lăn.

Thoạt đầu, ông Tài tưởng đó là tên Chom. Nhưng khi nhìn kỹ người đang ngồi trên xe, ông biến sắc kêu lên:

- Thạch Miên! Trời đất, chú mày ở đâu ra thế này?

Người ngồi trên xe giật mình:

- Ông nói gì? Tôi … tôi đâu có phải là Thạch Miên!

Ông Tài đưa mắt nhìn bọn trẻ bằng cặp mắt hoang mang:

- Đây là … là …

Quý ròm hắng giọng:

- Ông ta chính là … Thạch Miên.

- Không, không phải! Mấy người lầm rồi! – Người đàn ông ngồi trên xe giật nảy, bỗng ông nhăn nhó đưa tay ôm ngực.

Anh Cường nói:

- Ông vừa mổ xong, không nên cử động mạnh.

Người đàn ông bối rối:

- Nhưng …

- Ông hãy cầm lấy cái này đi đã! – nhỏ Hạnh chìa tới trước mặt người đàn ông một chiếc gương nhỏ thủ sẵn trên tay.

Người đàn ông chộp vội lấy chiếc gương và lập tức soi mặt vào đó.

- Ối! – Ông bật la hoảng khi nhìn thấy trong gương một khuôn mặt nâu bóng với mớ tóc loăn xoăn trên đầu.

"Xoảng" một tiếng, chiếc gương trên tay người đàn ông rơi xuống nền nhà.

- Các ngươi làm thế nào mà …

Người đàn ông ngước nhìn nhỏ Hạnh và hỏi bằng giọng rên rỉ.

- Ông đừng ngạc nhiên! – nhỏ Hạnh điềm nhiên nói – Việc ông hóa thân thành ông Chom phải công nhận đã được ông chuẩn bị rất chu đáo, nhưng dù sao cũng không khỏi lộ ít nhiều sơ hở. Nói cho đúng, thoạt đầu tụi tôi không hề thắc mắc gì về ông. Chỉ đến khi nghe ông kể đã phát hiện được các pho tượng bằng vàng và đồng đen dưới đáy hồ, tụi tôi mới bắt đầu nghi ngờ. Tụi tôi tự hỏi ông bịa ra chuyện đó để làm gì. Rồi tụi tôi nhớ lại ông đã không mất nhiều thì giờ để xác định địa điểm ghi trong tấm bản đồ da dê. Trên thực tế, tìm ra một cái hồ nước nhỏ xíu ở một địa hình không quen thuộc là việc đòi hỏi phải tốn hao rất nhiều công sức. Thế mà ông đã xác định vị trí nhanh chóng một cách khác thường, cứ như thể ông đã biết trước nơi đó. Một điểm khả nghi đặc biệt nữa là giọng ông không có âm sắc của người sống ở vùng Quảng Ngãi, Bình Định như ông tự khai nhận. Từ đó tụi tôi suy ra rất có thể chính là Thạch Miên giả trang, hay nói đúng hơn, ông bỏ lốt Thạch Miên để trở lại gương mặt thật của mình. Chỉ như vậy mới cắt nghĩa được tại sao ông khăng khăng khẳng định đã nhìn thấy kho báu dưới đáy hồ. Mục đích của ông là gạt ông Tài lấy nốt tám cây vàng còn lại.

Thạch Miên gần như không nói được câu nào ngoài những tiếng lắp bắp:

- Tôi … tôi …

Nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục bằng giọng rõ ràng:

- Nhưng tất cả những điều nói trên chỉ là suy đoán. Quan trọng là phải tìm được bằng chứng. Và ngay khi còn ở trên rừng, tụi tôi chẳng khó khăn gì để phát hiện ra vết xăm hình con rắn trên cánh tay ông, mặc dù ông cố tình mặc áo tay dài để người bạn đồng hành của ông là ông Tài không nhìn thấy. Và vết xăm đó hoàn toàn mới, không phải được xăm từ thời ông còn bé.

Nói tới đây, nhỏ Hạnh ngừng lại như để lấy hơi.

- Cuối cùng, – Quý ròm gật gù tiếp lời bạn – để khẳng định dứt khoát suy luận của mình, tối hôm qua trong lúc ông ngủ mê, tụi này dùng các lọn uốn tóc và kem chocolat thử hóa trang ông theo những gì ông Tài mô tả về Thạch Miên rồi bất ngờ đẩy ông ra ngoài. Và quả như tụi này dự liệu, vừa trông thấy ông trong bộ dạng này, ông Tài đã sửng sốt kêu ngay tên ông …

Các cơ trên mặt Thạch Miên giật từng cơn theo lời kể của bọn trẻ, hệt như phạm nhân đang run rẩy trước sự luận tội của các quan tòa. Đến khi

Quý ròm dứt lời thì hắn đã rúm người lại trên chiếc xe, mặt mày đờ đẫn đến tội.

- Thì ra chú mày là quân lừa đảo! – Ông Tài đứng bật dậy khỏi ghế, gầm lên – Chú đã âm mưu móc túi tôi không thương tiếc. Đã thế chú còn định xuống tay hạ sát tôi. Tôi sẽ giao chú cho công an …

- Chú nói sai rồi! – Anh Phong nheo nheo mắt, ngắt lời – Nếu ông Chom định lừa chú để lấy vàng thì sẽ không bao giờ sát hại chú. Tụi cháu xin nhắc lại: chỉ có chú định hạ sát ông Chom. Bởi thực tế đã cho thấy nếu chú giết chết ông Chom, Thạch Miên sẽ không bao giờ biết.

Trước vẻ mặt méo xệch của ông Tài, anh Phong thản nhiên tiếp:

- Còn chú muốn giao ông Chom cho công an thì dễ thôi. Họ đã có mặt ở đây rồi.

Liền theo câu nói của anh Phong, hai người công an không biết xuất hiện tự bao giờ đang từ ngoài cửa xăm xăm bước vô.

Mười lăm phút sau, bọn trẻ đã ở ngoài phố và đang trên đường đến công ty du lịch.

Thằng Mạnh níu tay nhỏ Hạnh:

- Anh Thành biết chuyện này chưa hở chị?

- Biết rồi! – Anh Cường đáp thay nhỏ Hạnh – Tối hôm qua, anh đã gặp mặt anh Thành.

- Cái cách chị lật tẩy ông Tài hay thật đấy! – Thằng Mạnh lại hí hửng cất tiếng – Hồi nãy trông thấy ông Thạch Miên ngồi lù lù trên xe lăn đi ra, ông Tài muốn són ra quần! Chắc nằm mơ ổng cũng không ngờ ông Chom chính là ông Thạch Miên.

- Ông Tài biết ông Chom là Thạch Miên từ lâu rồi!

Câu trả lời tỉnh khô của nhỏ Hạnh khiến thằng Mạnh ngẩn tò te:

- Chị nói sao? Ông Tài biết chuyện đó từ trước rồi à?

- Sao mày ngốc thế hở Mạnh? – Quý ròm hừ mũi – Nếu không khám phá được điều bí mật đó, làm sao ông Tài dám bắn ông Chom.

- Ờ há!

Như vỡ lẽ, Mạnh gật gù lẩm bẩm. Nhưng rồi nó lại đâm thắc mắc:

- Nếu biết trước sao ông Tài lại cho ông Chom đi theo mình?

- Lúc bắt đầu lên đường thì ông Tài chưa biết! – Anh Phong từ tốn giải thích – Có lẽ ông chỉ biết được bí mật đó sau khi ông Chom lặn xuống hồ lần thứ hai. Có thể lúc ngoi lên mặt nước, tay áo ông Chom tụt xuống và ông Tài đã tình cờ trông thấy vết xăm trên tay đối phương. Đó là nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi thái độ của ông Tài, chứ không đơn giản chỉ vì muốn độc chiếm kho báu. Lúc đó, có lẽ ông nghĩ Thạch Miên âm mưu mượn tay mình để khai thác kho báu và khi kho báu vào tay, Thạch Miên sẽ tìm cách trừ khử mình.

Mạnh xuýt xoa:

- Ông Tài này thâm ghê! Biết đối phương là ai rồi, vậy mà ổng vẫn kín như bưng để âm thầm đối phó. Chỉ buồn cười cho ông Chom, mãi đến sáng nay mới biết tại sao mình bị bắn suýt chết.

- Từ hôm qua, ông Chom đã biết rồi! – Quý ròm cười cười ngó Mạnh – Lúc ông Tài long mắt quát lên "Chú đừng vờ vịt! Chú cố tình lừa tôi ngay từ đầu!" thì ông Chom đã biết ông Tài hiểu ra mọi chuyện rồi. Mày không thấy vẻ mặt ông Chom lúc đó hiện lên vẻ hoảng hốt, sợ hãi sao hả nhóc?

- Quý ròm nói rất đúng! – Tiểu Long thình lình lên tiếng – Tôi chỉ không hiểu, nếu ông Tài và ông Chom đều đã hiểu rõ bụng dạ của nhau, thế tại sao lúc chúng ta hóa trang ông Chom thành Thạch Miên, cả hai đều biến sắc?

- Họ biến sắc chỉ vì họ không ngờ chúng ta khám phá ra bí mật tai hại đó! – Anh Phong đặt tay lên vai Tiểu Long, tươi cười hắng giọng – Bởi nếu ông Chom không phải là Thạch Miên thì ông ta chẳng có tội lỗi gì trong toàn bộ câu chuyện này. Còn với ông Tài, nếu chúng ta không chứng minh được ông Chom và Thạch Miên là một, thì cũng khó có đủ lý lẽ thuyết phục để kết tội ông mưu sát bạn đồng hành.

Anh Nhựt vui vẻ phụ họa:

- Có vẻ như cả hai định xử vụ này theo lối giang hồ chứ không muốn lôi nhau ra tòa. Nhưng chúng ta đã phá vỡ ý định đó của họ khiến họ phải khép mình vào khuôn khổ của pháp luật.

Anh Lương từ nãy đến giờ không nói gì, chợt mỉm cười lên tiếng:

- Nhưng các bạn có biết thắng lợi lớn nhất của chúng ta trong chuyện này là gì không?

- Biết! Biết! Em biết! – Người đầu tiên hét toáng lên là thằng Mạnh, thậm chí nó còn giơ tay lên khỏi đầu như thể đang ngồi trong lớp học.

- Bỏ tay xuống đi, nhóc! – Quý ròm nạt – Ai giành mất phần của mày đâu mà mày múa may lung tung vậy. Biết gì thì nói lẹ cho tao biết với, kẻo tao thấy sao mơ hồ quá!

Phớt lờ sự châm chọc của ông anh, Mạnh giật giật tay anh Lương, láu táu làm một tràng:

- Thắng lợi lớn nhất của chúng ta là đã hiểu được những tiếng súng hôm nọ xuất phát từ đâu và như vậy chúng ta vẫn tiếp tục kế hoạch xây dựng khu vực thác nước thành khu du lịch, phải không anh?

Thành phố Hồ Chí Minh 2001

HẾT.

Tập 42: Gia sư

Đánh máy: Shin Chi
Chính tả: hainguyenspk37

Tóm tắt nội dung

"Thần đồng toán" của trường Tự Do, Quý ròm, đã chính thức đi làm gia sư. Không ai chối cái Quý ròm với thành tích học tập đáng nể của nó, nhưng cũng không ai chối cãi việc Quý ròm dạy học chỉ đáng là ông thầy hạng tép. Vì vậy, việc nó đi làm gia sư, nó giấu tiệt không cho ai biết, chỉ có mình Quỳnh Như là bạn học cùng lớp ở tổ 2 biết. Vì sao? Đơn giản bởi vì nó đi dạy kèm cho Quỳnh Dao, em gái của Quỳnh Như. Hàng loạt tình huống giở khóc giở cười diễn ra tiếp sau đó. Các bạn hãy cùng đón đọc nhé!

Chương 1

Quý ròm đi làm gia sư. Thật là một chuyện không mơ thấy nổi.

Không ai chối cãi Quý ròm là "thần đồng toán" của trường Tự Do, tổ sư môn vật lý, sếp sòng môn hoá học, là niềm tự hào của toàn thể thầy cô và bạn bè trong các kỳ thi toán lý hoá cấp thành phố.

Nhưng cũng không ai chối cãi thần đồng Quý ròm học cho mình thì giỏi nhưng giảng dạy cho người khác thì chả ra cái củ khoai tây gì, chỉ đáng là ông thầy hạng tép.

Năm ngoái, Quý ròm từng kèm cho thằng bạn chí thân của nó Tiểu Long học. Hồi đó, Tiểu Long rất dốt toán. Dốt quá, đâm ra sợ. Sợ cả môn toán lẫn ông thầy dạy toán. Đang đi lơn tơn ngoài phố, nhác thấy bóng dáng thầy Hiếu từ xa là nó chui ngay vào bụi rậm hay gốc cây bên đường để lánh mặt.

Quý ròm ngứa mắt không chịu nổi, bắt Tiểu Long mỗi tuần ba buổi ôm tập đến nhà nó ngồi cho nó dạy.

Dạy tức là giảng cho người ta hiểu, giúp cho người ta khá lên. Điều đơn giản đó ai cũng biết. Chỉ Quý ròm không biết. Nó càng dạy, thằng Tiểu Long càng dốt. Thọ giáo Quý ròm một thời gian, Tiểu Long mặt mày khờ câm. Trước khi được bạn kèm cặp, Tiểu Long chỉ sợ mỗi thầy Hiếu. Bây giờ nó sợ thêm thằng Quý ròm. Nỗi khổ trong lòng nó tự nhiên mà nhân đôi.

Ấy là tại Quý ròm quát tháo ghê quá. Mắng mỏ nữa. Mà ở đời cái sự nạt nộ chỉ làm cho người ta mất vía chứ chẳng khiến người ta sáng dạ ra. May mà cuối cùng nhỏ Hạnh biết chuyện, ra tay can thiệp. Nếu không, thằng Tiểu Long học hành chẳng khá lên thì chớ mà tình bạn giữa nó và Quý ròm còn có nguy cơ đổ bể tan tành.

Tiểu Long không phải là nạn nhân duy nhất của Quý ròm. Chính nhỏ Diệp, em gái Quý ròm, mới thật thảm thương.

Tiểu Long dù sao cũng là bạn, thích thì ôm tập tới học, không thích thì phủi áo bỏ đi. Còn nhỏ Diệp là phận em út, sống chung một nhà với Quý ròm, buộc cam chịu cái cảnh con tốt nhép sống bên cạnh ông pháo ông mã, bữa học nào cũng bị giật tóc ký đầu, nước mắt nước mũi tha hồ sì sụt.

Tiểu Long nhận xét:

- Quý ròm tốt bụng nhưng nóng tính.

Nhỏ Hạnh cụ thể hơn:

- Quý không dạy ai được đâu!

Quý ròm không giận, chỉ nhún vai:

- Tính tôi thế!

Tính thế tức là tính nóng vội, tức là muốn ai cũng thông minh như mình, cũng nghe một hiểu mười như mình. Quý ròm thừa nhận điều đó tức là nó hiểu nhược điểm của nó. Nó hiểu nó không nên làm thầy thiên hạ.

Vậy mà đùng một cái, nó lại đi dạy. Cái chuyện đi dạy của nó tất nhiên nó giấu biến. Nhỏ Hạnh không biết. Cả lớp nó cũng không ai biết.

À quên, có một đứa biết. Đó là Quỳnh Như. Tại Quý ròm dạy kèm cho nhỏ Quỳnh Dao, em gái của Quỳnh Như chứ ai!

Ở trong lớp, về địa lý, Quỳnh Như thuộc tổ 2, Quý ròm thuộc tổ 4. Quỳnh Như ngồi dãy bàn bên trái, Quý ròm ngồi dãy bàn bên phải. Về tính tình, Quýnh Như là một trong những đứa ít nói nhất lớp trong khi Quý ròm mồm mép lúc nào cũng bép xép như tép nhảy. Hai đứa vừa xa nhau vừa khác nhau, quanh năm hầu như không qua lại, mặt trời và mặt trăng cũng cách nhau đến thế là cùng.

Cứ kể như Quý ròm là mặt trời Quỳnh Như là mặt trăng thì câu chuyện này bắt đầu vào hôm mặt trời bắt gặp mặt trăng lững thững một mình trên đường về, mặt buồn xo đến tội.

Quỳnh Như xưa nay vẫn là đứa đằm tính, ít khi bộc lộ tình cảm ra ngoài. Nhìn nó như nhìn vào vách đá, chả biết được nó đang vui hay đang buồn.

Vậy mà hôm nay Quý ròm thấy nó ủ dột khác hẳn ngày thường. Lại gần, lại thấy mắt nó ngấn ngấn nước.

- Quỳnh Như! – Quý ròm gọi khẽ.

Quỳnh Như ngẩng lên rồi cúi xuống ngay.

- Bạn sao thế? – Giọng Quý ròm dè dặt.

Quỳnh Như vẫn không đáp nhưng chân đã chậm lại.

- Ai bắt nạt bạn hở?

Quý ròm lại hỏi và Quỳnh Như lại làm thinh.

Quý ròm đưa tay gãi gãi chót mũi, băn khoăn quá. Nó chả hiểu nhỏ bạn nó đang gặp phải chuyện gì mà thẫn thờ đến mà không buồn mở miệng.

Quý ròm loay hoay phỏng đoán, muốn hỏi tiếp vài câu nữa nhưng cảm thấy ngài ngại.

Nó nhìn quanh, tiếc là nhỏ Hạnh vừa chia tay chỗ Ngã ba Cây Điệp. Dò hỏi những chuyện như thế này, con gái với nhau dù sao cũng tiện hơn.

- Em mình …

Như để gỡ rối cho Quý ròm, Quỳnh Như chợt buột miệng.

Quý ròm mừng rỡ ngoảnh sang:

- Em bạn sao?

- Nó nghịch lắm, lại chẳng chịu học.

Quý ròm cứ đinh ninh nhỏ Quỳnh Như đau đầu như thế thì em nó nếu không bị sốt xuất huyết thì cũng bị chó dại cắn. Cho nên nghe bạn trả lời, nó thở đánh thượt, giọng xụi lơ:

- Tưởng gì! Em ai mà chẳng vậy!

Quý ròm thất vọng não nề, và qua cái vẻ xuôi xị của nó, Quỳnh Như nhận ngay ra điều đó.

Thế là Quỳnh Như lại ngậm tăm. Chả ai lại đi tâm sự với người ngay từ đầu đã không hứng thú với câu chuyện của mình.

Quý ròm dường như cũng thấy mình nóng nảy quá. Nó nhìn dáng đi lầm lũi của bạn, ngần ngừ:

- Thế …

Quý ròm chờ Quỳnh Như quay sang để hỏi tiếp nhưng nhỏ bạn nó chẳng tỏ ý định gì muốn tiếp tục câu chuyện. Bên cạnh nó, Quỳnh Như vẫn hờ hững bước, mắt cắm xuống vỉa hè.

- Em bạn học lớp mấy rồi?

Quý ròm liếm cặp môi khô rang, tìm cách nêu một câu hỏi rõ ràng.

- Lớp bốn.

Lần này thì Quỳnh Như không thể làm ra vẻ không có ai đi bên cạnh mình. Nó đáp, đầu vẫn không ngẩng lên.

- Thế em bạn học yếu lắm à?

- Ừ.

- Thì bạn kèm cho nó.

Quý ròm cố đưa ra lời khuyên, dù trong thâm tâm nó nghĩ lời khuyên của nó chả có giá trị gì. Không có lời khuyên dở ẹc đó, chắc Quỳnh Như cũng đã kèm cho em mình từ khuya rồi.

Quỳnh Như lắc đầu:

- Khó lắm!

- Khó lắm là sao? – Quý ròm không hiểu – Chương trình lớp bốn …

- Chương trình học không khó! – Quỳnh Như cắt ngang – Nhưng với một đứa bướng bỉnh như em mình thì không ai có thể dạy được.

Lúc này cuộc đối thoại bắt Quỳnh Như phải ngoảnh mặt về phía Quý ròm, nhờ vậy Quý ròm thấy đôi mắt của bạn mình vẫn còn hoe hoe đỏ. Nó không nén được tò mò:

- Em bạn bướng bỉnh như thế nào? Bạn ra bài và nó nhất quyết không làm à?

- Như vậy còn đỡ! Nó thường xuyên đánh mất tập, bẻ gãy bút thước, compa. Còn đổ cả nước trà lên sách.

Quý ròm thoắt rùn mình. Bản liệt kê tội trạng có lẽ là rất sơ xài của Quỳnh Như khiến nó cảm giác như có một luồng gió lạnh thổi qua người. Bây giờ thì nó tin rằng làm chị một tên quỷ con như thế mà không khóc mới là chuyện lạ.

- Biết làm sao được! – Mãi một lúc, Quý ròm mới tìm ra lời an ủi – Con trai tuổi đó là chúa nghịch. May mà em mình là con gái …

- Không! – Quỳnh Như thỏ dài – Em mình cũng là con gái.

- Bạn nói sao?

Quý ròm thiếu điều nhảy dựng.

- Em mình là con gái! – Quỳnh Như bình tĩnh đáp lại – Tên nó là Quỳnh Dao.

Lần này thì Quý ròm biết chắc mình không nghe lầm. Cặp mắt nó lập tức trố lên. Và nó ngô nghê hỏi lại:

- Con gái à?

Quý ròm hỏi cho có hỏi. Nó không chờ Quỳnh Như đáp, lại tiếp tục thốt ra những ý nghĩ trong đầu:

- Lạ thật! Con gái gì mà …

Đang nói nửa chừng, Quý ròm bỗng im bặt. Nó cảm thấy tốt nhất là không nên nói ra nhận xét của mình.

Nhưng Quỳnh Như thừa hiểu Quý ròm định nói gì. Nó đã từng nghe đầy tai những lời ca thán về con nhỏ Quỳnh Dao chúa quậy phá này.

- Chính vì vậy mẹ mình mới không chịu nổi! – Quỳnh Như chớp chớp mắt, giọng chớm sụt sịt trở lại – Mẹ mình dọa nếu mình không trị được Quỳnh Dao, mẹ mình sẽ gửi nó sang ở hẳn với cậu mình, nhờ cậu kèm cặp, dạy dỗ.

Tới đây thì Quý ròm vỡ lẽ. Hoá ra nhỏ bạn nó thút tha thút thít nãy giờ chẳng phải vì quá ngán ngẩm em giá mình, mà vì sợ em mình sẽ bị tống khứ ra khỏi nhà.

Như thế là lớn chuyện rồi! Quý ròm nơm nớp nghĩ. Trong một lúc, nó bần thần hình dung ra cảnh nó và nhỏ Diệp sống mỗi người một ngả, thấy sự chia ly quả là đau khổ biết chừng nào. Chỉ tưởng tượng thôi mà ruột nó đã muốn thắt lại.

Có đến một lúc lâu, Quý ròm lặng lẽ đi bên cạnh nhỏ bạn đang buồn bã của mình. Nhiều lần nó muốn buột miệng một câu gì đó để phá tan bầu không khí nặng nề nhưng rốt cuộc nó không biết phải nói gì. Điều bạn nó cần trong lúc này không phải là những lời khuyên giải hay an ủi qua loa.

Quý ròm biết rõ điều đó. Cho nên nó lẽo đẽo đếm từng bước chân, ngực nặng như chèn đá.

- Mình về nhé!

Tiếng Quỳnh Như đột ngột vang lên cắt ngang những ý nghĩ lan man trong đầu Quý ròm. Nó giật mình ngước lên, thấy góc phố đã hiện ra trước mắt:

- Bạn về à?

- Ừ, tới ngã rẽ rồi. Mình quẹo đây!

- Khoan đã!

Quý ròm cuống quýt vọt miệng, đến mức ngay sau đó nó đỏ bừng mặt về sự hoảng hốt của mình.

- Gì thế hở Quý? – Quỳnh Như ngạc nhiên.

Quý ròm nói nhanh:

- Chuyện Quỳnh Dao ấy mà!

- Quỳnh Dao sao?

- Nếu bạn và mẹ bạn đồng ý …

Quý ròm chớp chớp mắt, tự dưng cảm thấy khó khăn. Nó ngó lơ chỗ khác, tặc tặc lưỡi:

- À, nói tóm lại là nếu không ai phản đối, mình sẽ … nhận kèm cho Quỳnh Dao!

- Quý kèm?

Đề nghị bất ngờ của Quý ròm khiến Quỳnh Như há hốc miệng.

- Ừ! – Quý ròm quay lại – Bạn thấy sao?

Còn thấy sao nữa! Được một "siêu học sinh" như Quý ròm kèm cặp là mơ ước của bất cứ đứa học trò lẹt đẹt nào (mặc dù cái mơ ước đẹp đó có đến chín mươi chín phần trăm nguy cơ tan vỡ ngay sau buổi thọ giáo đầu tiên!). Nhưng có tài như thánh Quỳnh Như mới biết được sự thật oái oăm đó. Trong mắt nó lúc này, dưới sự hướng dẫn của "thần đồng" Quý ròm, đến lừa cũng có thể đi thi toán quốc tế nữa là con nhỏ Quỳnh Dao không đến nỗi dốt đặc cán mai kia!

Đó là chưa kể, Quý ròm là con trai, lại thông minh lanh lợi, Quỳnh Như tin rằng bạn mình có thừa khả năng để "trấn áp" con quỷ con ở nhà, bắt con nhỏ vào khuôn khép, cái nhiệm vụ mà trước nay nó không tài nào cáng đáng nổi.

Vì vậy, khi Quý ròm hỏi "Bạn thấy sao?", Quỳnh Như không cho biết nó thấy sao cả, mà bặm môi hỏi lại:

- Quý không nói đùa đấy chứ?

- Không.

- Kèm khơi khơi vậy hở?

- Ừ.

- Không có một điều kiện gì?

Quý ròm mỉm cười, dễ dãi:

- Không!

Tiếng “không” vừa hiên ngang thố ra Quý ròm sực nhớ tới một chuyện, liền biến hẳn sắc mặt:

- À quên, có. Có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Bạn không được để lộ chuyện này cho bất cứ ai trong lớp biết, đặc biệt là Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Chương 2

Trưa đó, Quý ròm không sao chợp mắt được. Nó nằm lăn qua lăn lại trên giường, đầu óc nghĩ ngợi lung tung.

Khi xung phong nhận dạy kèm Quỳnh Như, thực bụng nó không tin lắm vào khả năng của mình. Đơn giản vì không ai hiểu rõ nó bằng chính nó. Thằng Tiểu Long hiền lành là thế, nhỏ Diệp ngoan ngoãn là thế, nó dạy còn không xong, huống gì dạy một đứa siêu quậy như con nhỏ Quỳnh Dao, một đứa mà chỉ nghe thành tích thôi nó đã muốn nổi da gà.

Trong hoàn cảnh khác, dĩ nhiên Quý ròm không cho phép mình liều lĩnh như thế. Nhưng những giọt nước mắt của Quỳnh Như đã làm nó mềm lòng.

Đang suy nghĩ miên man, nghe chuông đồng hồ điểm ba tiếng, Quý ròm giật mình lồm cồm bò dậy. Nó phóng vèo xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy ra sau nhà rửa mặt nhoáng nhoáng rồi hấp tấp dắt xe đi.

Nhỏ Diệp ngạc nhiên nhìn ông anh:

- Anh đi đâu mà luýnh quýnh thế?

- Mày con nít hỏi làm chi!

- Anh chưa lau mặt kìa.

- Kệ tao.

Quý ròm hối hả nhấn bàn đạp. Nó hẹn với Quỳnh Như đúng ba giờ chiều sẽ có mặt ở nhà bạn nhưng bây giờ nó mới ra khỏi nhà, thật đoảng quá!

Nhà Quỳnh Như nằm sâu trong một con hẻm đất ngoằn ngoèo, hơi khó tìm, nhưng với Quý ròm thì chẳng ăn nhằm gì. Sau mười lăm phút đạp xe, nó đã đứng ngay trước căn nhà có cổng rào bằng gạch mà Quỳnh Như mô tả.

Nó dáo dác nhìn vào bên trong sân. Ngay sau cổng rào là cây hải đường lập lòe hoa đỏ tít trên cao. Bên trái nhà, một cây khế lưa thưa trái, chả rõ là khế ngọt hay khế chua. Xa hơn nữa, một cây cau đứng đơn độc bên một cái giếng đá lấm tấm rêu. Ở đây sao giống thôn quê quá! Quý ròm ngẩn ngơ nhủ bụng và lại đảo mắt nhìn quanh, bồn chồn khi không thấy Quỳnh Như đâu.

Đang ngóc cổ nghiêng ngó, Quý ròm bỗng giật bắn người khi nghe một tiếng gọi thình lình vang lên sát bên cạnh:

- Ê!

Quý ròm bước lui một bước, quay đầu dòm tứ phía.

Nhưng nó chẳng thấy có ai ở quanh đó.

Trong khi Quý ròm đang phân vân không biết mình có nghe lầm hay không thì tiếng gọi khi nãy lại bất thần vang lên:

- Ê!

Quý ròm ngạc nhiên quá. Nó mở to mắt và co chân xoay một vòng thật nhanh. Vẫn thế. Nghĩa là vẫn chẳng có người nào khác, ngoài một mình nó đứng lơ ngơ đó.

- Thầy là thầy Quý phải không? Hì hì, thầy đừng quay nữa, chóng mặt lắm! Con ở trên cây ổi này nè!

Lần này thay cho tiếng gọi cụt ngủn là một tràng líu lo, liến thoắng. Nhờ vậy, Quý ròm xác định được tiếng nói phát ra từ bên trái.

Nó thò đầu qua chiếc cổng rào thấp, ngoẹo cổ nhìn.

Hóa ra bên cạnh cây hải đường còn có một cây ổi. Hai cây mọc sát nhau nên khi nãy Quý ròm không nhìn thấy cây ổi thấp tè này.

Nhưng đó là nói khi nãy. Bây giờ thì nó không những phát hiện ra cây ổi mà còn phát hiện trên cây ổi có một con bé đang ngồi vắt vẻo, miệng nhai chóp chép.

Con bé trạc tám, chín tuổi, mặt mày sáng sủa, tóc cột túm phía sau bằng sợi thun. Có thể nói con bé rất xinh, chỉ hơi gầy một chút.

Thấy Quý ròm tò mò nhìn mình, nó giương đôi mắt đen láy nhìn lại, không chút bỡ ngỡ.

Quý ròm ngờ ngợ:

- Em là Quỳnh Dao phải không?

Con bé toát miệng cười:

- Thầy đoán giỏi ghê! Con là Quỳnh Dao.

Nói xong, nó nhanh nhẹn nhảy xuống đất, rảo bước về phía Quý ròm và thò tay kéo cánh cổng khép hờ, miệng nhanh nhẩu:

- Chị Quỳnh Như đi có chút việc, kêu con đứng đây đợi thầy.

Quý ròm méo xệch miệng:

- Em đừng kêu anh bằng thầy. Cũng đừng xưng con. Anh chỉ hơn em có mấy tuổi hà.

- Mấy tuổi thì mấy tuổi chứ! – Quỳnh Dao chu miệng – Chị Quỳnh Như bảo kể từ hôm nay thầy sẽ dạy con. Mà dạy tức là phải tôn làm thầy rồi.

- Trời đất, cái này chỉ là dạy kèm thôi. Như chị Quỳnh Như vẫn kèm cho em học vậy mà.

- Con không biết! – Quỳnh Dao bướng bỉnh – Hễ ai dạy con, con đều kêu vậy hết!

- Thế khi chị Quỳnh Như dạy em, em cũng xưng hô như thế à?

- Lẽ ra là vậy!

Quỳnh Dao gật gù y như người lớn. Đang làm bộ làm tịch trịnh trọng, nó bỗng nhe răng cười khì khì:

- Nhưng từ nhỏ con kêu chỉ bằng chị quen rồi, không sửa được!

Rồi không để Quý ròm vặn vẹo tiếp, nó mở rộng cánh cổng, giục:

- Thầy vô nhà ngồi nghỉ, đứng đây chi cho mỏi chân!

Quý ròm lẽo đẽo đi theo Quỳnh Dao, bụng kêu khổ thầm. Trước khi đến nhà Quỳnh Như, nó không nghĩ sẽ gặp một nhân vật khó đối phó như vậy. Trong sự hình dung của nó, Quỳnh Dao chỉ là một con nhóc ưa quậy phá. Một con nhóc ưa quậy phá thì dễ gây bực mình nhưng cũng dễ trị. Trên đường đến đây, Quý ròm đã kịp nghĩ ra những cách ứng xử thích hợp đối phó với cô học trò sắp tới của mình.

Nhưng bây giờ thì Quý ròm bật ngửa. Hóa ra Quỳnh Dao là một con nhóc không đơn giản chút nào. Con quỷ con không chỉ giỏi quậy phá, còn giỏi lý sự lại vô cùng ương bướng. Suy nghĩ của nó mặc dù chỉ là suy nghĩ ngây thơ của một đứa trẻ, nhưng lối ăn nói sắc sảo của nó không dễ bắt bẻ. Chỉ mỗi chuyện xưng hô thôi, nó đã làm Quý ròm muốn khóc thét rồi.

Quỳnh Dao không biết thầy nó bụng đang thon thót. Nó dẫn Quý ròm vô nhà chỉ chiếc ghế gỗ có tay vịn, hớn hở nói:

- Thầy ngồi chơi, để con đi rót nước!

Quý ròm ngồi xuống, âm thầm thở một hơi dài, không hiểu tài miệng lưỡi của mình biến đi đâu mất. Lúc này nó chỉ mong Quỳnh Như chóng về đến nhà. Lúc này, họa may chỉ có Quỳnh Như mới gỡ bí được cho nó thôi.

Lát sau, Quỳnh Dao bưng nước ra.

- Chị Quỳnh Như đi đâu thế em? – Quý ròm ngó ra sân, sốt ruột hỏi.

- Chỉ đi mua sách cho con.

Quỳnh Dao đáp, rồi nó nhìn chăm chăm vô mặt Quý ròm, thắc mắc:

- Ủa, sao thầy không kêu con bằng "con"?

Câu hỏi của Quỳnh Dao khiến Quý ròm dở cười dở mếu. Nó mấp máy môi "ờ, ờ" mấy tiếng rồi im bặt.

Tốt nhất là nên án binh bất động, chờ Quỳnh Như về giải vây! Quý ròm nhủ bụng, và sau vài tiếng ậm ừ vô nghĩa, nó lại làm thinh quây đầu nhìn ra sân.

Nó nhìn ra sân nhưng đầu óc mãi nghĩ ngợi tận đâu đâu nên khi Quỳnh Như về, phải nghe tiếng reo của Quỳnh Dao nó mới biết:

- Chị Quỳnh Như kìa!

Quý ròm chớp chớp mắt, đứng vụt dậy, mặt tươi hơn hớn. Vẻ mừng rỡ quá đáng của nó khiến người kém tưởng tượng đến mấy cũng buộc phải liên tưởng đến cảnh con nít thấy mẹ đi chợ về.

Quỳnh Như bước vào nhà:

- Xin lỗi Quý nhé! Mình phải đi mua mấy cuốn sách toán cho Quỳnh Dao.

- Ủa, Quỳnh Dao không có sách sao?

Quỳnh Như chưa kịp đáp, Quỳnh Dao đã láu táu:

- Con làm mất rồi, thầy!

Lần này tới phiên Quỳnh Như ngạc nhiên về cách xưng hô của em mình. Nó ngoảnh phắt lại:

- Sao em lại xưng "con" với anh Quý?

- Ở lớp em vẫn xưng như vậy mà.

- Nhưng anh Quý là bạn của chị, em phải xưng "em"!

Lý lẽ của Quỳnh Như đơn giản đến mức Quý ròm phải đưa tay véo đùi mình một cái để tự trừng phạt: Có thế sao khi nãy mình hồ đồ không nghĩ ra nhỉ!

Có Quỳnh Như trợ lực, Quý ròm lập tức biến thành con người khác. Nó nhanh chóng trở lại là thằng Quý liến láu mọi bữa.

Thằng Quý liến láu đó khoái trá bổ sung:

- Cũng không được kêu "thầy". Phải sửa lại là "anh"!

- Cái này thì em dứt khoát không sửa! – Quỳnh Dao nghinh mặt – Thầy thì phải kêu là "thầy", còn không em không học!

Trước phản ứng quyết liệt của cô học trò bướng bỉnh, ông thầy Quý ròm chỉ còn cách đưa mắt nhìn Quỳnh Như cầu cứu.

Nhưng phụ huynh Quỳnh Như cũng chẳng giúp gì cho thầy giáo Quý ròm. Nó biết trong vòng năm phút, không ai có thể bắt con quỷ con nhượng bộ đến hai lần. Vì vậy nó nhún vai, giọng xuôi xị:

- Muốn gọi gì tuỳ em!

Quỳnh Như đã xuôi xị, Quý ròm không thể không xuôi xị theo:

- Thôi, vậy cũng được!

Chương 3

Thế là Quý ròm làm thầy, Quỳnh Dao làm trò. Thầy giáo Quý ròm kèm học trò Quỳnh Dao mỗi tuần ba buổi chiều, từ ba giờ đến năm giờ.

Ba Quỳnh Như lái tàu, quanh năm ở ngoài khơi. Mẹ Quỳnh Như là công nhân dệt, suốt ngày ở xưởng.

Những khi Quý ròm tới, nhà chỉ có hai chị em. Có hai chị em mà như có một người.

Trước khi chính thức thọ giáo Quý ròm, Quỳnh Dao ngoắt bà chị, giao hẹn:

- Lúc em ngồi học, chị không được ngồi gần đấy nhé!

- Sao kỳ vậy?

Quỳnh Dao tuyên bố thẳng thừng:

- Có mặt chị, em không học được!

Hôm dạy học đầu tiên, Quý ròm ngạc nhiên khi không thấy Quỳnh Như đâu:

- Chị em đi vắng hở?

- Chỉ ở nhà sau.

- Sao chỉ không lên trên này?

- Em không cho lên đó thầy! – Quỳnh Dao chúm chím.

Quý ròm lắc đầu, nhìn đống bút thước Quỳnh Dao vừa bày ra bàn, ngạc nhiên lần thứ hai:

- Những thứ này sao mới tinh vậy?

Quỳnh Dao khoe:

- Dạ, chị em mới mua cho em.

Nó láu lỉnh nói thêm:

- Hôm nay khai giảng mà thầy.

- Bút thước nào mà chẳng học được! Bày vẻ cho cho tốn kém!

Quý ròm tặc tặc lưỡi, bắt chước câu nói cửa miệng của bà nó. Vừa nói nó vừa gật gà gật gù ra dáng một bậc sư phụ đạo cao đức trọng, bụng tiếc hùi hụi không có râu để vuốt.

Nhưng học trò Quỳnh Dao làm sư phụ Quý ròm cụt hứng quá xá. Sư phụ đang thuyết giảng về lối sống giản dị, tiết kiệm nghe cao xa, sâu sắc là thế, nào ngờ học trò trả lời nghe trớt quớt:

- Không mua lấy chi mà học, thầy?

Quỳnh Dao làm Quý ròm ngẩn tò te:

- Chứ bút thước của em đâu?

- Hôm trước em làm mất hết rồi.

Quỳnh Dao giải thích nghe nhẹ như không. Cứ theo cái giọng của nó thì nếu không thường xuyên đánh mất những thứ trong cặp của mình thì dứt khoát chẳng phải là học trò.

Thái độ thản nhiên đó càng khiến Quý ròm thêm bực mình. Nó nhịp tay xuống bàn, hừ giọng:

- Hôm trước em làm mất sách, bây giờ lại tới bút thước, như thế là không được!

Có lẽ từ trước đến giờ Quỳnh Dao đã nghe những lời quở trách như thế quá nhiều lần nên nó chẳng tỏ vẻ gì lưu ý lắm. Mặc cho thầy giáo lớn tiếng phê bình, nó cứ ngồi chăm chú cắn móng tay, ra cái điều những chuyện nhảm nhí đó ta đây đã biết từ khuya rồi, ngươi đừng lải nhải nữa điếc tai ta lắm.

Quý ròm liếc vẻ lơ đãng của cô học trò, bụng tức sôi:

- Người học trò muốn giỏi thì phải giữ gìn, yêu quý dụng cụ học tập của mình, em biết không Quỳnh Dao?

- Biết chứ thầy!

Lần này thì Quỳnh Dao vừa đáp vừa ngọ ngoạy người và thò tay ra sau lưng gãi sồn sột.

Cho nên nó nói biết mà Quý ròm cảm tưởng là nó chẳng biết gì cả. Thế là Quý ròm lại tiếp tục gân cổ:

- Thế em có biết bút thước tập vở đối với học trò cũng quan trọng như vũ khí đối với người lính không hả?

- Dạ, cái này em cũng biết.

Quý ròm mím môi:

- Thế theo em người lính sẽ làm được gì nếu ra trận mà không đem theo vũ khí?

Quỳnh Dao tỉnh rụi:

- Dạ, làm chỉ huy ạ.

Quỳnh Dao buông một câu khiến Quý ròm chết điếng. Bài giáo huấn nhập môn đầy hình ảnh bóng bẩy của nó bỗng chốc bị con oắt làm cho sụp đổ tan tành.

Quý ròm như không tin vào tai mình. Có đến một lúc lâu, nó nhìn sững cô học trò đang ngồi trước mắt, không dời mắt đi đâu được.

- Làm gì thầy nhìn em chằm chàm vậy? – Quỳnh Dao giương cặp mắt đen láy – Bộ em nói không đúng hở thầy?

- Đúng cái mốc xì! – Quý ròm tức muốn xịt khói ra đằng mũi – Ai bày em trả lời như vậy?

- Đâu có ai bày, thầy! – Quỳnh Dao hồn nhiên – Em xem tiết mục "Thư giãn" trên tivi, thấy người ta nói vậy đó thầy!

Trong một thoáng, Quý ròm bỗng muốn khóc quá. "Thư giãn" là tiết mục hài hước, con quỷ con lại đem ra "vận dụng", bảo Quý ròm không dở khóc dở cười sao được.

- Người ta nói đùa đó em! – Quý ròm thở đánh thượt, rồi chẳng tha thiết gì đến bài thuyết giảng dang dở kia nữa, nó vội vã chuyển đề tài – Thôi, em giở tập ra học đi!

Quý ròm đã kịp kết luận rồi: tốt nhất là đừng dại dột lý sự với con nhỏ ưa lý sự này. Nó khờ thật hay giả bộ khờ để trêu chọc sư phụ nó, có trời mới biết.

Quỳnh Dao dường như chẳng để ý đến tâm trạng rối bời của thầy nó. Nó vừa lật tập soàn soạt vừa bô bô:

- Thầy dạy làm sao cho em được điểm cao nha thầy. Ở lớp em toàn được điểm 4, điểm 5 không hà.

Quý ròm nheo mắt nhìn cô học trò:

- Em kém nhất môn gì?

- Dạ, môn gì em cũng kém.

Quý ròm nhíu mày:

- Môn đạo đức, môn sức khỏe, môn khoa học cũng kém?

Quỳnh Dao chép miệng:

- Những môn đó em càng tệ.

Quý ròm ngạc nhiên:

- Đây là những môn chỉ cần học thuộc lòng thôi mà.

- Dạ.

- Có nghĩa là tối về em không học bài?

- Đừng nói oan nha thầy! – Quỳnh Dao nghinh mặt – Thầy hỏi chị Quỳnh Như coi, tối nào em cũng học bài đến khuya lơ khuya lắc. Học đến đỏ ké con mắt luôn.

- Vậy sao khi trả bài em lại bị điểm kém?

- Em cũng không biết nữa. Khi thầy cô hỏi, tự nhiên em quên sạch sành sanh.

Quỳnh Dao đáp. Và nó vui vẻ nhận xét:

- Lạ quá hén thầy?

Quý ròm không nói gì, nhưng rõ ràng nó cũng cảm thấy rất lạ. Tuy nó chỉ gặp cô học trò nhỏ của mình mới có hai lần nhưng nó vẫn tin Quỳnh Dao là cô bé thông minh. Đôi mắt tinh anh, láu lỉnh trên gương mặt lúc nào cũng rạng ngời của nó không cho phép bất cứ ai hoài nghi điều đó.

Nhưng niềm tin đó bây giờ bắt đầu bị lung lay. Một học trò thông minh thì không thể học bài vất vả đến thế. Hay con quỷ con này chỉ liến láu mồm miệng còn đầu óc thực ra lại mít đặc?

Để kiểm tra sự phỏng đoán của mình Quý ròm quên phắt mình đến đây để dạy toán. Nó lật cuốn sách khoa học, dở đại một trang, hỏi:

- Em học tới bài "Ong mật" chưa?

- Dạ, chưa, thầy.

- Vậy để anh đọc em nghe một đoạn nhé.

- Nghe chi vậy, thầy?

- Em chú ý lắng nghe. Một lát anh hỏi, em ráng trả lời cho được.

Rồi không để Quỳnh Dao hỏi tới hỏi lui, Quý ròm nâng cuốn sách lên ngang tầm mắt, đọc thao thao một đoạn dài: "Con ong có 6 chân, 4 cánh,

sống trong tổ rất có trật tự. Tổ ong có đến hàng vạn con nhưng chỉ có một ong chúa chuyên đẻ trứng …”

Đọc một hơi, Quý ròm đặt cuốn sách xuống, ngó cô học trò:

- Em nghe kịp không?

- Dạ kịp, thầy.

- Vậy bây giờ anh hỏi em nhé!

- Dạ, thầy cần gì cứ hỏi. Cứ tự nhiên đi, thầy!

Quỳnh Dao đáp bằng cái giọng như thể Quý ròm là học trò còn nó mới là cô giáo.

Quý ròm vờ như không để ý đến giọng điệu của con quỷ con cúi nhìn vào sách hắng giọng:

- Em hãy cho biết ong đực và ong thợ làm những công việc gì?

- Dạ, ong đực và ong thợ chuyên việc hút nhụy hoa làm mật, xây tổ bằng sáp, canh gác và nuôi ong non ạ.

- Giỏi lắm! – Quý ròm gật đầu – Thế em có nhớ quá trình biến hình của ong không?

- Dạ, nhớ chứ ạ, khi nãy thầy có đọc qua rồi mà! – Quỳnh Dao lại thao thao. Ong đẻ trứng, trứng nở ra sâu ong, sâu hóa nhộng và nhộng lột xác thành ong.

Quỳnh Dao làm Quý ròm ngạc nhiên quá. Nó mới đọc qua có một lần, không ngờ Quỳnh Dao lại nhớ vanh vách, không sai một mảy. như vậy là con nhỏ này đầu óc thông minh sáng láng thật chứ đâu chỉ giỏi mồm mép.

Quý ròm liếm môi, hỏi tiếp:

- Thế người ta nuôi ong làm gì?

Quỳnh dao lại đáp ro ro:

- Dạ, người ta nuôi ong để lấy mật và sáp. Mật ong rất bổ, dùng làm thuốc, sáp ong dùng làm đèn thắp …

- Thôi, đủ rồi em.!

Quý ròm thình lình cắt ngang. Rồi nó nhìn thẳng vào mặt cô học trò, ngờ ngợ hỏi:

- Em chưa học qua bài này thật à?

Quỳnh Dao thô lố mắt:

- Ủa, khi nãy em nói với thầy rồi mà. Bộ thầy không tin em hả?

Quý ròm chìa tay ra:

- Em đưa tập cho anh xem nào!

Quỳnh Dao đẩy cuốn tập khoa học đến trước mặt Quý ròm:

- Thầy xem đi! Ai nói dóc với thầy làm chi!

Quý ròm cầm lấy cuốn tập, cẩn thận lật từng trang. Quả nhiên, lớp Quỳnh Dao chưa học tới bài "Ong mật". Bài mới nhất trong tập là bài "Tằm".

Phát hiện đó khiến Quý ròm ngẩn ngơ. Bây giờ thì nó tin rằng trí nhớ của Quỳnh Dao không thua gì nhỏ Hạnh, bạn nó. Nhỏ Hạnh có trí nhớ siêu phàm, từ năm lớp sáu đã được bạn bè dặt cho những biệt danh mỹ miều như "Nhà thông thái", "Cuốn từ điển biết đi" …

Nhưng "nhà thông thái" Hạnh mỗi lần lên bảng đều kiếm điểm chín, điểm mười ngon ơ, chứ có đâu lẹt đẹt như "nhà thông thái" Quỳnh Dao này.

Quý ròm băn khoăn nhìn cô học trò trước mắt:

- Em sáng dạ như thế mà trả bài không thuộc thì khó hiểu thật!

Quỳnh Dao toét miệng cười:

- Thầy cô trên lớp cũng nói giống y như thầy.

- Thế khi thầy cô dò bài thì em quên sạch thật à? – Quý ròm nhíu mày.

- Nói đúng ra thì em vẫn còn nhớ lõm bõm được mấy câu.

- Lạ thật đấy! – Quý ròm nhún vai – Mới học đêm hôm trước, sáng hôm sau chỉ còn nhớ có vài câu!

- Không phải đâu thầy! – Quỳnh Dao cãi – Đêm hôm trước em đâu có học bài đó!

- Em nói sao? – Quý ròm hỏi lại, cảm thấy đầu óc càng lúc càng mơ hồ.

- Em nói là đêm hôm trước em học bài khác.

- Bài khác là bài nào?

- Là những bài thầy cô dạy ban sáng đó thầy.

Quỳnh Dao càng giải thích, Quý ròm càng thấy rối rắm. Phải mất thêm một hồi dò hỏi cặn kẽ, Quý ròm mới hiểu ra. Và khi đã hiểu ra, suýt chút

nữa nó té xỉu ngay giữa nhà.

Thì ra từ trước đến nay, Quỳnh Dao không học bài theo thời khoá biểu. Buổi sáng thầy cô dạy bài nào, tối về nó cặm cụi học thuộc ngay bài đó. Nó không bao giờ học bài cho ngày hôm sau. Cho nên dù có trí nhớ tột đỉnh, nó không thể nào nhớ được những gì đã học một tuần trước đó.

Quỳnh Dao đã chứng minh cho Quý ròm thấy những kẻ thông minh đôi khi vẫn tỏ ra khờ khạo một cách khác thường. Hồi học lớp hai, chỉ một lần nghe được lời dặn dò bình thường của cô giáo "Các em về nhà nhớ xem kỹ và học thuộc bài cô dạy hôm nay nhé", Quỳnh Dao đã nhớ như in, đã về nhà học ngay bài học hôm đó và đã áp dụng một cách sai lệch câu nói đó cho đến tận ngày hôm nay.

Cũng may Quỳnh Dao là một đứa có trí nhớ đặc biệt, nếu không, với kiểu học bài lạ đời kia, nó đã ở lại lớp hết năm này qua năm khác rồi.

- Em nhìn vào đây nè! – Quý ròm chỉ tay vô thời khoá biểu – Ngày mai thứ tư phải không? Thứ tư có những môn gì, tối nay em phải học môn đó, hiểu chưa?

Quỳnh Dao ngước nhìn Quý ròm với vẻ ngỡ ngàng:

- Ủa, phải học theo kiểu vậy hả thầy?

- Phải học vậy chứ! Ai lại học như em!

Quỳnh Dao gãi cổ:

- Em đâu có biết! Trước nay có ai nói với em chuyện này đâu!

Buổi dạy đầu tiên, Quý ròm chẳng dạy cho Quỳnh Dao được chữ nào. Nhưng việc nó khám phá và điều chỉnh cách học hành ngược đời của cô học trò có một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Vì vậy, Quý ròm chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi hai ngày sau, nó vừa lò dò dắt xe qua cái cổng rào bằng gạch, đã thấy Quỳnh Dao chạy ùa ra, mặt mày hí hửng:

- Thầy chỉ em cách học bài hay ghê! Hôm qua em được một con mười. Hôm nay được con mười nữa là hai.

Chương 4

Quỳnh Như khen Quý ròm:

- Quý dạy giỏi ghê!

Quý ròm cười cười, biết mình "ngồi mát ăn bát vàng".

Những điểm mười Quỳnh Dao gặt hái được mấy hôm nay xét cho cùng chẳng có công sức gì của nó. Từ lúc nắm được cách học bài theo thời khó biểu, Quỳnh Dao tự mình đi săn lùng điểm mười. Và con nhóc làm việc đó một cách vô cùng hăng hái và hiệu quả.

Không chỉ ở các môn học bài, ở các môn toán và ngữ pháp cũng thế. Sẵn trí thông minh, Quý ròm giảng tới đâu, nó hiểu tới đó. Chỉ bài tập nào, nó giải ngay bài tập đó. Điểm chín, điểm mười trong tập nó ngày một nhiều.

Chị nó sửng sốt. Mẹ nó sửng sốt. Thầy cô trên lớp cũng sửng sốt. Ai cũng xuýt xoa: "Quỳnh Dao lớn rồi, đã biết chăm học rồi!". Chỉ Quý ròm biết: Thực ra đâu phải thế!

Rốt cuộc, Quý ròm đi dạy mà khoẻ re. Vì con nhỏ Quỳnh Dao xem ra đâu có cần kèm cặp gì nhiều. Trước nay sỡ dĩ nó học trầy trật là vì nó không biết cách học đó thôi. Biết cách rồi, tự nó thừa sức hoàn tất những phần việc còn lại.

Và cũng vì thế, những lúc gặp nhau gần đây hai thầy trò xem ra chơi nhiều hơn học.

Chẳng hạn như chiều nay, vừa ngồi vào bàn chừng mười lăm phút, Quỳnh Dao bỗng vươn vai:

- Nghỉ giải lao đi thầy!

- Mới học có chút xíu mà.

- Thầy cứ cho nghỉ đi! Rồi em chỉ thầy xem cái này hay lắm!

- Cái gì vậy?

Quỳnh Dao chỉ tay qua nhà hàng xóm:

- Thầy nhìn kỹ đi, xem có thấy cái gì không?

Quý ròm nhìn kỹ:

- Thấy cái nhà.

- Cái nhà có cái gì?

Quý ròm ngập ngừng:

- Cái nhà có … cái mái nhà.

- Em đâu có kêu thầy tả cái nhà! – Quỳnh Dao nhăn mặt – Em muốn hỏi thầy là chung quanh cái nhà có cái gì kìa!

- À, cái vườn.

- Đúng rồi, thầy thông minh lắm!

Quỳnh Dao reo lên. Nhìn nó gật gù khen ngợi, Quý ròm cừ tưởng trước mặt mình là cô giáo chủ nhiệm.

Trong khi Quý ròm đang phân vân không biết nên cười hay nên khóc thì Quỳnh Dao đã hỏi tiếp:

- Thế thầy có thấy mấy cái cây trong vườn không?

Quý ròm lại nhìn qua bên kia hàng rào:

- Thấy. Cây chuối, cây đu đủ, cây xoài …

- Cây mọc gần nhà mình nhất là cây gì?

- Cây mận.

Quý ròm đinh ninh Quỳnh Dao chỉ hỏi đố cho vui, nào ngờ lần này nó vừa trả lời xong, con quỷ con liền "ra lệnh":

- Thầy leo lên hái mấy trái mận kia xuống cho em đi!

Quý ròm ngơ ngác:

- Mận của người ta mà.

- Dạ, mận của người ta.

- Như vậy là hái trộm?

Quỳnh Dao thản nhiên:

- Dạ, hái trộm.

- Í, như vậy đâu có được! – Quý ròm rụt cổ.

- Sao thầy nhát gan quá vậy? – Quỳnh Dao liếc Quý ròm bằng cặp mắt nheo nheo – Xưa nay em vẫn hái hoài mà đâu có sao!

Thấy con nhóc nhìn mình bằng ánh mắt khi dễ, Quý ròm tự ái quá xá. Nó hừ mũi:

- Anh không nhát gan. Anh chỉ không muốn hái trộm thôi.

Quỳnh Dao cười hí hí:

- Những người nhát gan đều nói y như thầy.

Quý ròm là tay tổ khích tướng. Nhưng lúc này nó rơi vào bẫy của học trò nó một cách dễ dàng. Chắc tại giọng cười của con quỷ con như chọc vào gan nó.

Nó đứng phắt dậy, đầu nóng phừng phừng:

- Anh không thích hái trộm, nhưng lần này anh sẽ hái cho em coi.

Nói vừa dứt câu, Quý ròm đã ở cạnh hàng rào.

Thấy ông thầy khom người dòm quanh quất, Quỳnh Dao chỉ tay vào lỗ hổng ở góc rào:

- Chui qua đây nè thầy.

Quý ròm vẹt mớ dây leo lòa xòa, rón rén trườn người qua lỗ hổng Quỳnh Dao chỉ.

Vừa đặt chân vào bên trong khu vườn, Quý ròm ngẩng đầu lên thận trọng quan sát.

Nó cảm thấy hơi run khi nhận ra khoảng cách từ chổ nó đứng đến bức vách của căn nhà hàng xóm sao mà gần quá. Khu vườn cũng không rộng như nó tưởng, dăm cây ăn trái mọc thưa thớt chẳng che chắn được gì. Cũng may lúc này trong nhà không có ai. Chắc là mọi người đã đi làm cả rồi! Quý ròm tự trấn an và dọ dẫm lần tới chỗ gốc mận.

- Thầy cứ leo lên đi, em đứng đây canh chừng cho! – Tiếng Quỳnh Dao xì xào bên kia hàng rào.

Quý ròm ngoảnh đầu ra phía sau, chưa xác định được con nhóc đứng ở đâu, đã nghe tiếng nó dặn dò tiếp:

- Khi nào nghe em hát bài Hổng dám đâu là thầy biết có người đi ra nghe thầy. Lúc đó thầy không được nhúc nhích à. Còn khi em hát bài Em là hoa hồng nhỏ tức là an toàn rồi.

Tuy không thấy rõ con nhóc, Quý ròm vẫn gật đầu lia lịa, ý nói ta đây đã nghe rõ cả rồi, nhà ngươi nhớ canh chừng cho kỹ kỹ chút.

Năm phút sau, Quý ròm đã ở trên cây mận. Nó ngồi vắt vẻo chỗ chạc ba, hai chân kẹp cứng cành cây, khoái chí hái từng chùm trái thảy xuống bên kia hàng rào cho Quỳnh Dao chụp bỏ vô giỏ.

Vẫn không một bóng người thấp thoáng trong suốt thời gian Quý ròm hăm hở hành nghề "đạo chích". Cho nên nó bình tĩnh lắm. Vênh vênh nữa.

Nó vừa hái mận vừa nghĩ: Con nhỏ Quỳnh Dao này thật lắm trò! Việc quái gì phải canh chừng, lại còn "ám hiệu" này nọ nữa!

Đang hiu hiu tự đắc, suýt chút nữa Quý ròm đã tuột tay rơi xuống đất. Tại vì ngay lúc đó, ở bên kia hàng rao tiếng hát của Quỳnh Dao bất thần cất lên:

- Trên cành cao chim hót mời em đi giữa mùa xuân …

Đó là câu đầu bài Hổng dám đâu. Có nghĩa là Quỳnh Dao đang báo động. Có nghĩa là mình sắp bị bại lộ tới nơi. Tim đập binh binh, Quý ròm ôm chặt cành cây trên đầu, căng mắt ngó xuống.

Và nó chợt run cả người khi nhìn thấy một người đàn ông đang từ trong nhà đi ra. Lại đi xăm xăm về phía cây mận.

Nguy rồi! Té ra từ nãy đến giờ ông ta đã rình rập, đã trông thấy tất. Thế mà mình ngu ngốc tưởng trong nhà không có ai. Tự nhiên Quý ròm muốn đưa tay lên cốc đầu mình quá.

Còn vài bước nữa là người đàn ông tới được chỗ gốc mận. Quý ròm liền nhắm tịt mắt lại. Nó không muốn chứng kiến cảnh nó bị bắt. Nó không muốn nhìn thấy … cái chết đáng thương của mình.

Nhưng Quý ròm chờ hoài, chờ hoài vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Nó lấy làm lạ quá, liền he hé mắt dòm xuống.

Quý ròm không mở mắt còn đỡ. Mở mắt ra, nó muốn khóc quá chừng.

Thì ra người đàn ông không phát hiện ra nó. Ông ra vườn chỉ để đi tè. Khổ nỗi, tè đâu không tè, ông lại tè ngay vào gốc mận.

Mắt nhắm mắt mở, người đàn ông vừa tè vừa nói lảm nhảm. Nhìn bộ dạng xốc xếch kia, nghe cái lối nói năng lịu nhịu, lè nhè kia, Quý ròm biết người đàn ông đang say lắm.

Người say lắm cũng là người uống nhiều lắm. Cho nên ông đứng lâu thật lâu.

Quý ròm muốn đưa tay lên bịt mũi quá. Nhưng sợ gây ra tiếng động, nó đành ngồi im. Khi nãy Quỳnh Dao đã dặn nó rồi: Lúc đó thầy không được nhúc nhích à!

Quý ròm không nhúc nhích. Nhưng nó cố nính thở càng lâu càng tốt. Nó nín thở và mếu máo nghĩ: Lát nữa lúc tụt xuống, thế nào mình cũng dính "chất độc" ông ta vừa bôi vào gốc cây cho mà xem.

Rồi thời gian đằng đẵng cũng trôi qua. Cuối cùng, người đàn ông không còn lý do gì để nấn ná chỗ gốc mận nữa.

Ông lững thững quay vào nhà, nhìn bước chân biết là nhẹ nhõm hơn lúc đi ra nhiều. Con nhóc Quỳnh Dao đứng bên kia hàng rào chắc chả nhìn thấy sự kiện kinh hãi vừa xảy đến cho Quý ròm, hí hửng cất tiếng hát:

- Em sẽ là mùa xuân của mẹ. Em sẽ là màu nắng của cha …

Lần này, phấn khởi thấy thầy giáo thoát hiểm, con nhóc hát to quá. Giọng nó vút lên lanh lảnh, đến mức không chỉ Quý ròm mà cả Quỳnh Như ở nhà sau cũng nghe thấy.

Quỳnh Như ngạc nhiên bươc ra sân

- Em làm gì ồn ào thế, Quỳnh Dao?

Quỳnh Dao chu miệng:

- Em hát mà chị kêu ồn ào.

- Sao đang ngồi học lại chạy ra đây đứng hát?

- Thầy Quý cho em nghỉ giải lao.

Quỳnh Như đảo mắt nhìn quanh:

- Anh Quý đâu?

Thừa dịp bà chị ngó đi chỗ khác, Quỳnh Dao nhanh nhẹn lấy chân đẩy giỏ mận vào dưới đám lá um tùm chỗ chân rào:

- Thầy Quý hở? Thầy đang ngồi trong nhà chứ đâu!

Quỳnh Như nhìn vào trong nhà, kêu to:

- Quý ơi, Quý!

Quỳnh Dao đưa tay lên miệng suỵt khẽ:

- Chắc thầy đang ngủ. Chị đừng la lớn.

- Em đừng xạo! – Quỳnh Như cau mày – Ai lại ngủ vào giờ này!

Vừa nói Quỳnh Như vừa quay mình đi thẳng vào chỗ bàn học.

- Ê, ê! – Quỳnh Dao hoảng hốt gọi giật – Hôm trước chị hứa gì với em, bộ chị quên rồi sao?

- Hứa gì?

- Hứa khi em ngồi học, chị không lên nhà trên!

- Nhưng lúc này em có đang ngồi học đâu!

Quỳnh Như nhún vai đáp và tiếp tục rảo bước.

Quỳnh Dao thấy mình đuối lý, chẳng biết làm gì hơn là lẽo đẽo chạy theo.

Thầy giáo Quý ròm ngồi nhấp nhổm trên cây, nhìn thấy hết mọi chuyện nhưng không biết làm sao cứu học trò mình, lòng nóng như lửa đốt.

Nó không dám tụt xuống, cũng không dám lên tiếng. Trong hoàn cảnh của nó bây giờ, bị nhà bên này hay nhà bên kia phát giác đều là tai họa.

Con quỷ con Quỳnh Dao nghịch ngợm, quậy phá không ai chịu nổi, đến mức mẹ nó định tống sang nhà ông cậu, cho nên Quý ròm mới xung phong nhận kèm. Bây giờ nếu phụ huynh Quỳnh Như biết được ông thầy không những không uốn nắn được học trò mà còn hào hứng nghe lời xúi bậy của học trò chui rào qua nhà hàng xóm hái trộm mận, chắc nó xỉu quá.

Nghĩ vậy nên Quý ròm đành nín thinh. Đành đu mình trên cây, nhướn cổ nhìn vào trong nhà dò la động tĩnh hệt như Tôn Ngộ Không đang nấp ngoài cửa động sốt ruột nghe ngóng xem Tam Tạng sau khi bị bắt vào hang sẽ đối phó với yêu quái ra làm sao.

Sở dĩ Quý ròm nơm nớp như vậy bởi nó đánh giá tài ứng phó của học trò mình quá thấp. Nó quên rằng giữa hai chị em, con oắt Quỳnh Dao xem ra hợp với vai yêu quái hơn.

Vào đến nhà, Quỳnh Như hỏi ngay:

- Anh Quý ngủ đâu mà ngủ! Ảnh đi đâu rồi?

Yêu quái Quỳnh Dao vờ ngơ ngác:

- Lạ thật! Thầy Quý mới ở đây mà.

Rồi nó cụp mắt xuống:

- Vậy chắc thầy có chuyện phải về nhà rồi.

Quỳnh Như không nghĩ Quý ròm lại ra về sớm thế nhưng nó không tìm ra cách giải thích nào hợp lý hơn.

Đang gật gật đầu định đồng ý với lời phóng đoán của nhỏ em, ánh mắt Quỳnh Như chợt bắt gặp chiếc xe đạp Quý ròm dựng ngoài cửa:

- Không phải đâu! Xe của anh Quý còn dựng kia kìa!

Phát hiện bất ngờ của bà chị khiến Quỳnh Dao thót bụng lại.

Cặp mắt nó lập tức đảo lia. Nhìn vào hai tròng mắt đang chuyển động một cách khác thường đó, nếu tinh ý như tác giả, Quỳnh Như sẽ biết ngay là con oắt đang tìm cách đánh lừa mình.

Nhưng Quỳnh Như không phải là tác giả, nên nó chả biết cóc gì cả. Khi con quỷ con làm bộ "à" lên:

- Em đoán ra rồi! Như vậy là thầy Quý ra ngoài đầu đường mua thứ gì đó.

Nó liền ngẩn ngơ hỏi lại:

- Thứ gì đó là thứ gì?

Quỳnh Dao hiền khô:

- Làm sao em biết được!

Rồi con oắt ranh mãnh xúi:

- Hay chị chạy ra kêu ảnh vô đi!

Sau khi dùng kế "điệu hổ ly sơn" đẩy bà chị ra khỏi nhà, Quỳnh Dao tí tởn quay đầu sang phía nhà hàng xóm, định kêu thầy mình tụt xuống.

Nhưng tiếng kêu chưa kịp thốt lên, Quỳnh Dao bỗng ngậm chặt miệng. À quên, nói ngậm chặt miệng là không đúng. Nó vẫn mở miệng, nhưng là để chuyển qua hát bài ca báo động:

- Trên cành cao chim hót mời em đi giữa mùa xuân …

Ấy là vì ngay lúc đó, nó nhác thấy thằng nhóc con nhà hàng xóm đang thấp thoáng ngoài vườn.

Chương 5

Chả rõ thằng nhóc ra vườn tự khi nào. Lúc Quỳnh Dao cất tiếng, nó đang lui cui tìm kiếm vật gì đó dưới đất. Như vậy là nó chưa phát hiện ra Quý ròm. Ngược lại, Quý ròm chắc chắn đã nhìn thấy đối phương. Ở trên cao ngó xuống mà.

Nếu Quỳnh Dao kịp nghĩ ra điều đó thì đã chẳng cần lên tiếng. Khổ nỗi, nó nhanh miệng quá. Cái khổ thứ hai là trong kho tàng âm nhạc khổng lồ của nhân loại, nó không chịu chọn bài nào khác, lại chọn ngay chóc bài Hổng dám đâu để làm tín hiệu báo nguy. Vì thế mới xảy ra rắc rối.

Thằng nhóc nghe tiếng hát, liền đứng thẳng người lên, ngoảnh mặt nhìn sang bên kia hàng rào:

- Gì đó mày?

- Hát chơi vậy thôi.

- Trưa nắng chang chang tự nhiên ra đứng giữa trời hát chơi? – Thằng nhóc khụt khịt mũi – Mày xiên xỏ gì tao hả?

Quỳnh Dao bĩu môi:

- Ai mà xiên xỏ!

Thằng nhóc lộ vẻ nghi hoặc. Nó dõi mắt qua các kẽ lá, quan sát xem đối phương định làm gì.

Biết thằng nhóc đang âm thầm dò xét, Quỳnh Dao vẫn tỉnh bơ. Rồi làm ra vẻ ta đây thích hát hò chứ chả có âm mưu gì khác, nó lại tiếp tục ngân nga:

- Trên cành cao chim hót …

Lần này, nghe Quỳnh Dao hát, thằng nhóc nhíu mày nghĩ ngợi. Tại nó vẫn không tin nhỏ bạn hàng xóm tinh quái kia tẹo nào.

Thằng nhóc lẩm bẩm: Con nhỏ này hát "trên cành cao chim hót" chắc là có ý gì! Thế là nó ngẩng đầu nhìn lên, lướt mắt qua các ngọn cây.

Và nó bỗng giật bắn mình khi thấy Quý ròm đang ngồi vắt vẻo trên cây mận.

- Trộm! Trộm, ba ơi!

Thằng nhóc hét toáng.

Ngay lập tức, ba nó từ trong nhà hối hả phóng ra. Trước sự cố nghiêm trọng, ông như tỉnh hẳn rượu. Ông phóng nhanh như một con mèo:

- Đâu? Đâu? Trộm đâu?

Thằng nhóc chỉ tay lên cây mận:

- Nó kìa!

Trong thoáng mắt, hai cha con bao quanh gốc mận.

Người đàn ông nheo mắt nhìn "tên trộm", mặt lộ vẻ thất vọng:

- Trộm bé tí thế này à? Nào, leo xuống đi!

Quý ròm tái mặt:

- Chú ơi, cháu không phải là trộm!

Thằng nhóc cúi xuống nhặt ba, bốn hòn đá. Nó giơ tay nhứ nhứ:

- Có xuống không? Hay muốn vỡ đầu?

- Xuống! Xuống! Để tôi xuống!

Quý ròm rối rít đáp và quýnh quíu tụt xuống. Nó tụt nhanh đến xước cả tay nhưng lại chẳng nghe đau.

Quỳnh Dao lúc này mặt cũng không còn hột máu. Nó áp người vào hàng rào, giọng muốn khóc:

- Chú ơi, chú thả thầy cháu ra đi! Thầy cháu không phải là trộm đâu!

- Xạo đi mày! – Người đàn ông chưa kịp lên tiếng, thằng nhóc đã cười khảy – Thầy gì nhỏ xíu vậy?

- Thầy em thật mà.

- Chà, lần đầu tiên tao mới nghe mày xưng "em" với tao đấy! – Thằng nhóc nheo mắt nhận xét. Rồi nó nhún vai – Nhưng mày có xưng "em", tao cũng không tin mày đâu! Đây là trộm! Chỉ có trộm mới lẻn vào vườn nhà người khác.

Quỳnh Dao thút thít:

- Thầy em chỉ vào hái mận cho em thôi.

Thằng nhóc hừ mũi:

- Vậy là trộm rồi chứ còn gì!

Quỳnh Dao hai tay xách giỏ mận đưa qua hàng rào:

- Em trả lại hết đây nè.

Thằng nhóc kéo giỏ mận về phía mình, cười hề hề:

- Trả thì lấy, nhưng tao không thả thằng trộm này ra đâu!

Rồi quay sang ba nó, thằng nhóc hỏi:

- Thế nào hở ba?

Ba nó tặc tặc lưỡi, vẻ tỉnh táo vừa rồi biến mất, lúc này mắt ông lim dim như người vừa bị đánh thức đang muốn ngã lăn ra ngủ tiếp:

- Thả nó ra đi!

- Không được! – Thằng nhóc dậm chân bình bịch – Không thể thả dễ dàng thế được?

- Thôi, con muốn làm gì thì làm!

Ba nó buông một câu hờ hững rồi quay thẳng vào nhà.

Thằng nhóc toét miệng cười gian ác:

- Hà hà, con sẽ đem nó vào nhà tra khảo.

Quý ròm từ lúc đặt chân xuống đất tới giờ vẫn không nói một tiếng nào. Tại nó xấu hổ quá. Trong đời nó, đây là lần đầu tiên nó bị bắt về tội … ăn trộm. Lại bị bắt ngay trước mặt học trò nó.

Cho nên nó cứ đứng trơ ra đó, ngượng nghịu dí dí những ngón chân xuống đất, mặc cho Quỳnh dao mếu máo xin tha tội dùm nó.

Kể cả lúc thằng nhóc đòi đem nó vào nhà tra khảo, nó cũng chẳn phản đối hay năn nỉ.

Thế là người cha đi trước, thằng con đi sau, còn nó đi ở giữa, cả ba lầm lũi vào nhà.

Quý ròm không sợ bị bắt, không sợ bị tra khảo. Nó nghĩ nó chả phạm tội gì lớn. Chỉ có tiếng nức nở của học trò nó đuổi theo sau lưng làm nó muốn đứt ruột. Và nó nói thầm, khi chân đã bước qua ngưỡng cửa "phòng giam": Đồ đệ ơi, đừng khóc nữa!

Quý ròm nói thầm nên học trò nó đâu có nghe thấy. Nên học trò nó cứ sụt sùi mãi.

Cũng không ai ngờ con nhóc Quỳnh Dao mít ướt thế. Cứ tưởng nó chỉ trêu ghẹo, chọc phá là giỏi. Hóa ra nó khóc lóc cũng ghê, nhất là trước cảnh thầy trò "sinh ly tử biệt" thế này.

Quỳnh Như đẩy cổng vào, thấy con quỷ con ngồi khóc rấm ra rấm rứt, liền há hốc miệng:

- Gì thế hở em?

Quỳnh Dao ngước lên:

- Thầy Quý bị bắt rồi.

- Cái gì? – Quỳnh Như sửng sốt – Ai bắt? Sao lại bắt?

Quỳnh Dao quẹt nước mắt:

- Chú Tư bắt.

- Chú Tư nào? – Quỳnh Như vẫn chưa hiểu.

- Chú Tư hàng xóm chứ chú Tư nào.

Cặp mắt Quỳnh Như càng lúc càng thô lố:

- Tại sao chú Tư lại bắt anh Quý?

Quỳnh Dao liếm môi:

- Em kêu thầy Quý leo lên hái mận cho em.

- Ra vậy! – Quỳnh Như thở đánh thượt. Nó nhìn nhỏ em, lắc đầu – Em học không lo học, chỉ giỏi xúi bậy không hà.

Gặp lúc bình thường, con nhóc Quỳnh Dao đã ngoác miệng ra cãi rồi. Nhưng lúc này thầy nó không biết sống chết ra sao, nó chẳng còn bụng dạ nào nói qua nói lại. Nó cầm tay chị, lắc lắc:

- Chị nghĩ cách xin cho thầy Quý về đi.

Quỳnh Như ngồi xuống ghế:

- Chắc chú Tư chỉ dọa thế thôi. Lát nữa thế nào anh Quý cũng được thả về.

- Không đâu – Quỳnh Dao mếu xệch miệng – Thằng Kẹo thù thầy Quý ghê lắm. Nó bảo nó sẽ đem thầy vào nhà tra khảo. Chắc giờ này nó đang nhúng thầy Quý vào thùng nước sôi.

- Em chỉ giỏi tưởng tượng!

Quỳnh Như phì cười. Rồi thấy mặt mày con nhóc vẫn còn lo lắng, nó đặt tay lên vai em, hắng giọng:

- Em cứ tin chị đi. Chừng năm phút nữa thôi, anh Quý sẽ về.

Nghe chị trấn an, Quỳnh Dao hơi yên lòng một chút. Nó ngọ ngoạy người trên ghế, nhưng không giục giã nữa.

Hai chị em cứ ngồi lâu thật lâu vẫn chẳng thấy Quý ròm xuất hiện.

- Năm phút chưa hở chị? – Quỳnh Dao sốt ruột hỏi.

Quỳnh Như liếc đồng hồ trên tường, thấy đã mười phút trôi qua, miệng nói:

- Mới có bốn phút hà. Mình chờ thêm chút nữa đi.

Hai chị em chờ thêm chút nữa, Quý ròm vẫn bặt tăm.

Quỳnh Dao bắt đầu nhấp nhổm:

- Mấy phút rồi hở chị?

- Bảy phút.

Quỳnh Dao đã thôi khóc từ nãy, bây giờ thấy mũi cay cay trở lại:

- Em biết chị nói dối. Nãy giờ đã nửa tiếng rồi.

Tới phiên Quỳnh Như cảm thấy chột dạ. Nó có cảm tưởng sự thể nghiêm trọng hơn nó nghĩ. Nó leo lên ghế, nhướn cổ nhìn qua khu vườn bên kia hàng rào, cố hình dung xem chuyện gì đang xảy ra bên trong căn nhà im lìm kia.

- Hay mình đi tìm mẹ về, nhờ mẹ qua xin cho thầy Quý ra? – Quỳnh Dao sụt sịt hiến kế.

- Không được! – Quỳnh Như phản đối – Mẹ mà biết anh Quý như thế này, sẽ không cho anh Quý đến đây dạy em nữa đâu. Mẹ sẽ gởi em sang bên cậu ngay.

Lời nhắc nhở của bà chị khiến Quỳnh Dao im thít. Chẳng nghĩ ra cách nào khác, nó đành bước ra sân, đến cạnh hàng rào vạch lá dòm qua.

Quỳnh Như cũng tiến sát sau lưng nhỏ em, nghiêng tai nghe ngóng. Đứng một lát, nó chép miệng nói:

- Chẳng nghe thấy gì cả!

Quỳnh Dao đồng tình:

- Ừ, im ru hà.

- Lạ thật! – Quỳnh Như nhíu mày – Nếu bị thằng Kẹo tra tấn, hành hạ, anh Quý phải kêu la ghê lắm chứ.

- Hay thầy Quý chết rồi?

Quỳnh Dao run run nói, mặt bất giác trắng bệt.

- Bậy! – Quỳnh Như nạt em – Chết sao được mà chết! Giết người là đi tù ấy chứ! Hơn nữa, chẳng ai giết người vì mấy trái mận cả!

Cặp mắt Quỳnh Dao bỗng chốc ầng ậng nước:

- Thế sao chẳng nghe thầy kêu lên tiếng nào?

Quỳnh Như không biết làm sao trả lời câu hỏi quá xá khó này, đành nói đại:

- Tại vì anh Quý giỏi chịu đau.

Khi tuyên bố như vậy, rõ ràng Quỳnh Như chẳng hiểu Quý ròm tí ti nào. Trời sinh ra Quý ròm không phải để làm anh hùng. Nó là chúa nhát, chúa sợ đau. Nếu thằng Kẹo thực sự đụng vào nó, dù chỉ với một ngón tay thôi, thì nãy giờ nó đã thét be be và làm náo động cả làng trên xóm dưới rồi.

Sỡ dĩ Quý ròm chẳng kêu la vì từ khi bắt nó vào nhà đến giờ, thằng Kẹo chẳng hề chạm vào người nó.

Thằng Kẹo chỉ hất đầu về phía chiếc bàn kê giữa nhà, nói trổng:

- Mày ngồi đó đi!

Rồi ung dung bỏ đi vô nhà trong.

Quý ròm ngồi xuống ghế, thấp thỏm nhìn theo đối phương. Nó chẳng hiểu thằng nhóc định đi lấy thứ gì: dao, kềm hay búa? Nó cũng chẳng hiểu tại sao thằng này thiếu cảnh giác với "tù binh" đến thế. Bây giờ nếu vùng chạy, Quý ròm thừa sức thoát về nhà.

Nhưng Quý ròm không có ý định chạy trốn trong lúc này. Nó tò mò chờ xem thằng nhóc định đối phó với nó như thế nào.

Thằng Kẹo đối phó với nó bằng cách từ nhà trong đi ra, tay cầm một ca nước. Thằng Kẹo đặt ca nước xuống trước mặt nó:

- Mày khát nước không? Uống đi!

Quý ròm láo liên mắt, ngạc nhiên thấy ngoài ca nước ra, thằng Kẹo không cầm theo "dụng cụ tra tấn" gì khác.

Chẳng lẽ đây là nước xà phòng? Quý ròm chợt giật mình nhớ lại các cuốn phim hình sự từng xem.

Nó bưng ca nước lên, chăm chú quan sát rồi thận trọng đưa lên mũi ngửi. Thấy thơm thơm, nó khẽ kê miệng uống một tợp. Hóa ra là nước xá xị. Quý ròm nghe mát ngọt tận cổ, liền nốc luôn một hơi.

- Mày tra khảo bằng nước xá xị như thế này, tao cho mày tra khảo đến tối! – Quý ròm đặt ca nước xuống, nhìn thằng Kẹo, cười nói.

Thằng Kẹo cũng cười:

- Tao đùa thôi, tra khảo quái gì! Tao cũng từng lẻn vào vườn người ta hái trộm xoài mấy lần.

Được lời như cởi tấc lòng, Quý ròm thở ra một hơi nhẹ nhõm và nhỏm người khỉ ghế:

- Thế ra là mày đùa! Vậy tao về nhé!

Quý ròm chắc mẫm đối phương sẽ đồng ý. Nào ngờ thằng Kẹo đưa tay cản lại:

- Mày chưa về ngay được! Ngồi thêm một lát đã!

Thằng Kẹo làm Quý ròm chưng hửng:

- Tao ngồi lại để làm gì?

- Chẳng để làm gì cả!

- Ngồi chơi vậy thôi?

- Ngồi chơi vậy thôi.

Quý ròm bứt tai:

- Tao chả hiểu gì cả.

Thằng Kẹo nhe răng cười:

- Tao muốn con nhỏ Quỳnh Dao lo sốt vó chơi. Tao ghét con nhỏ đó.

Quý ròm buột miệng "à" lên một tiếng. Hóa ra thằng này chẳng căm ghét gì mình, nó chỉ muốn đối phó với nhỏ Quỳnh Dao. Chắc hàng ngày con quỷ con trêu ghẹo, chọc phá gì nó nên nó mới thù dai như vậy.

- Mày là thầy nó thật à? – Thằng Kẹo chợt lên tiếng hỏi.

Quý ròm liếm môi:

- Thầy gì! Tao chỉ kèm cho nó học thôi.

- Mày học cùng lớp với chị nó hở?

- Ừ.

- Thế sao chị nó không kèm nó mà nhờ mày?

Quý ròm chép miệng:

- Thì mày cũng biết rồi đó!

Câu trả lời của Quý ròm không thể nào mơ hồ hơn. Nhưng thằng Kẹo hiểu ngay. Nên nó gật gù khoái chí:

- Ừ, con nhóc đó cứng đầu lắm.

Rồi để cho khoái chí hơn nữa, nó khuyên Quý ròm:

- Mày phải mạnh tay vào với nó!

Quý ròm thu nắm đấm đưa lên miệng thổi phù phù:

- Thằng Kẹo mắt lé, nếu không cũng sắp sửa lé. Cho nên nó không thấy nắm đấm của Quý ròm chẳng dọa được ai. Với nắm đấm yếu ớt đó, đấm vào ai, người đấm chắc chắc sẽ đau tay đến ba ngày là ít. Và nếu thực sự xảy ra đụng độ giữa hai thầy trò, chắc chắn người khóc hoài sẽ là Quý ròm chứ không thể là ngược lại.

Thằng Kẹo không thầy được sự thật phũ phàng đó. Nó nhìn vẻ hung hăng của Quý ròm, toét miệng cười dễ dãi:

- Thôi, mày về được rồi!

Chương 6

Sau biến cố "kinh hoàng" đó, Quỳnh Dao hết ham xúi bậy thầy mình.

Nhất là sau khi "thoát chết" trở về, Quý ròm đã ai oán thuật lại cho nó nghe mình bị thằng Kẹo tra tấn dã man như thế nào.

- Nó lấy kềm kẹp các ngón tay anh! – Quý ròm xoè hai bàn tay ra trước mặt.

- Thế thầy có đau không? – Quỳnh Dao thót bụng.

Quý ròm nhắm mắt:

- Đau thấu xương.

Quỳnh Dao nhìn lom lom hai bàn tay Quý ròm:

- Thế sao chẳng thấy chảy máu?

Quý ròm nhếch mép:

- Dân tra tấn chuyên nghiệp chẳng đời nào để cho nạn nhân bị chảy máu!

Quỳnh Dao nuốt nước bọt:

- Thế thằng Kẹo còn làm gì thầy nữa!

- Ôi, nó làm nhiều trò gian ác lắm! – Quý ròm rụt cổ.

- Nó có nhúng thầy vào nước sôi không?

- Tất nhiên là có …

Đang hào hứng bốc phét, Quý ròm bỗng im bặt. Nhưng Quỳnh Dao đã kịp phát giác ra sự phi lý:

- Thế sao thầy không chết? Cũng chẳng bị phỏng chút xíu nào?

- Tại … tại … – Quý ròm ngắc ngứ – tại nó nấu vội quá, nước chưa kịp sôi, chỉ hơi âm ấm …

Trong khi Quỳnh Như ngồi bên cạnh tủm tỉm cười thì Quỳnh Dao áp tay lên ngực, thở phào:

- May ghê thầy há!

Tuy nghịch ngợm, bướng bỉnh và ưa lý sự nhưng Quỳnh Dao vẫn chỉ là một con nhóc ngây thơ. Lại vừa trải qua tâm trạng hoang mang lo lắng nên nó bị ông thầy tinh ranh cho vào xiếc dễ dàng.

Nhìn con nhóc đang nín thở ngồi nghe, Quý ròm mừng rơn trong bụng. Nó tin rằng khi nghe xong câu chuyện tra tấn rùng rợn kia, con quỷ con sẽ hết dám xúi sư phụ mình làm những chuyện bá láp như bữa nay.

Quý ròm đoán đúng.

Quỳnh Dao hết dám xúi thầy mình làm những chuyện bá láp. Lần này, những chuyện bá láp do chính nó gây ra.

Một bữa, nó kêu lên:

- Thầy ơi, cây viết của em viết không ra mực.

- Sao lại không ra mực?

- Em không biết nữa. Chắc là tại bữa trước em làm rớt xuống đất.

Quý ròm chìa tay ra:

- Đưa đây anh sửa cho!

- Em liệng vô thùng rác mất rồi.

- Sao lại liệng?

- Sao lại không liệng? – Quỳnh Dao hỏi lại bằng giọng ngạc nhiên gấp mấy lần thầy nó, còn bình luận thêm – Viết không ra mực giữ lại làm chi, thầy!

Quý ròm thở dài. Nó rút cây viết trong túi đưa cho cô học trò:

- Vậy em lấy cây này mà viết.

Quỳnh Dao nhe răng cười:

- Thầy cho em luôn hả thầy?

Quý ròm thở dài lần thứ hai:

- Cho luôn!

Nhưng nếu chỉ làm cho thầy mình thở dài có hai lần thì con nhóc Quỳnh Dao đâu còn là chính nó.

Mấy hôm sau, nó lại thản nhiên thông báo:

- Thầy ơi, cây viết hôm trước thầy cho em làm mất rồi.

- Để đâu mà mất? – Quý ròm hỏi, mặt nhăn như bị.

- Dạ, em kẹp trong cuốn sách tập làm văn.

- Vậy sao mất được?

- Sao không được thầy? – Quỳnh Dao vui vẻ giải thích cho thầy nó hiểu – Em làm mất cuốn sách tập làm văn thì mất luôn cây viết chứ khó gì đâu thầy!

- Trời ơi là trời!

Quý ròm chỉ kêu lên được có bốn tiếng. Rồi ngã người ra lưng ghế, nó nhắm tịt mắt lại như thể chết rồi.

Quỳnh Dao ngoẹo cổ dòm thầy nó một hồi rồi cất giọng an ủi:

- Thầy đừng có buồn. Làm mất thì em kêu chị Quỳnh Như mua lại, dễ ợt chứ khó gì đâu!

Đối với Quỳnh dao, trên đời này hình như chẳng có việc gì khó. Mua một món đồ quá dễ. Và làm mất món đồ đó xem ra càng dễ hơn.

- Điều quan trọng không phải là mua đi mua lại mà là đừng có làm mất thường xuyên như thế! – Quý ròm chán nản nói, vừa thều thào nó vừa từ từ mở mắt ra.

Quỳnh dao nhanh nhẩu đồng tình:

- Thầy nói đúng quá!

Khen xong, nó chứng minh liền:

- Mẹ em và chị Quỳnh Như cũng nói giống y như thầy!

- Thế sao em cứ làm mất hoài vậy? – Quý ròm chép miệng – Sách tập bút thước, mới có nửa tháng mà em đã đánh mất tới hai, ba lần rồi.

- Biết làm sao được, thầy! – Quỳnh Dao gãi gáy – Em giữ gìn đồ đạc cẩn thận ghê lắm. Nhưng mất vẫn mất, không hiểu tại sao. Chắc tụi bạn em nó đánh cắp đó thầy.

Cách giải thích của Quỳnh Dao khiến ông thầy khẽ nhăn mặt. Không muốn câu chuyện dẫn học trò mình đến chỗ nghi ngờ bạn bè, Quý ròm lật đật ngồi thẳng người dậy:

- Thôi, học tiếp đi!

- Viết đâu mà học thầy?

Quỳnh Dao hỏi, mắt nhìn lom lom vô vây viết giắt trên túi áo của thầy nó.

Quý ròm nhìn theo ánh mắt của con quỷ con, đau khổ rút cây viết ra:

- Nè!

Như đọc được nỗi đau khổ trong ánh mắt Quý ròm, Quỳnh Dao cầm cây viết, nói giọng rộng lượng:

- Thầy đừng lo. Lần này em chỉ mượn thôi. Lát học xong, em trả lại cho thầy.

Hôm đó, Quỳnh Dao trả cây viết lại cho thầy nó thật.

Rồi dường như không đủ can đảm nhìn thấy thầy nó lần thứ hai nằm thiêm thiếp như người sắp sửa chầu trời, suốt một tuần lễ sau đó, Quỳnh Dao không làm mất thêm cây viết nào nữa.

Thấy vậy, Quý ròm mừng lắm, hoàn toàn không biết mình mừng như vậy là hơi sớm.

Vì qua ngày thứ tám, Quỳnh Dao vội vã trở lại là chính mình sau một thời gian bấm bụng làm người ngăn nắp, vốn là một mẫu người có vẻ như hoàn toàn xa lạ với nó.

Lần này, Quý ròm vừa bước vào nhà đã thấy con quỷ con thu hai tay dưới gầm bàn, sung sướng khoe:

- Cây thước của em gãy rồi thầy ơi.

- Gãy là sao?

- Gãy mà thầy cũng không biết hả?

- Quỳnh Dao giương cặp mắt đen láy – Gãy tức là một cây thước dài tự nhiên biến thành hai cây thước ngắn đó thầy!

Vửa nói, nó vừa rút tay ra khỏi gầm bàn giơ lên, mỗi bên tay vung vẩy một mẩu thước ngắn ngủn.

Quý ròm định hỏi tại sao gãy nhưng rồi nó bỏ ngay ý định đó. Có hàng trăm cách để làm gãy một cây thước, có tìm hiểu cũng chẳng thể làm cho cây thước liền lại được.

Nó ngồi xuống, hờ hững nói:

- Gãy rồi thì thôi!

Quỳnh Dao toét miệng cười:

- Em cũng nghĩ y như thầy!

Rồi con nhóc hớn hở đứng lên:

- Thầy đợi một chút để em chạy ra đầu hẻm mua cây thước mới nha thầy!

- Không cần làng phí thế! – Quý ròm nghiêm nghị – Anh nghĩ mẫu thước kia vẫn còn dùng được.

Thấy ông thầy có vẻ bực bội, Quỳnh Dao không dám nằn nì. Nó tiu nghỉu ngồi xuống, nhìn mặt biết là cụt hứng lắm.

Suốt buổi học hôm đó, nó ngoan ngoãn vẽ các hình tam giác bằng mẫu thước gãy.

Thái độ phục tùng của cô học trò bướng bỉnh khiến Quý ròm vô cùng đắc ý. Nhìn con nhóc xoay ngang xoay dọc cây thước cụt, Quý ròm khoan khoái nhủ bụng: Ít ra trên cõi đời rộng lớn này nhà ngươi cũng phải biết vâng lời một người chứ.

Ngay lúc đó, Quý ròm không biết mình chỉ khoan khoái được có bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

Buổi dạy kèm tiếp theo, Quý ròm chưng hửng khi thấy Quỳnh Dao rút từ trong ngăn bàn ra cây thước mới tinh.

- Thước ở đâu vậy em?

- Em kêu chị Quỳnh Như mua cho em đó thầy.

- Thước cũ đâu?

Quỳnh Dao cười tươi như hoa:

- Em liệng rồi.

Quý ròm hừ giọng:

- Anh bảo vẫn còn dùng được mà.

- Dạ, thầy dùng được nhưng em dùng không quen, thấy nó lóng ngóng thế nào!

Đến lúc này thì Quý ròm vỡ lẽ là con oắt này chẳng coi lời khuyên hôm nọ của mình ra cái củ cà rốt gì.

Bảo nó, vui vui thì nó ngoắc miệng cãi chơi, buồn buồn thì nó làm thinh ra chiều nhất trí nhưng sau đó nó lại lặng lẽ làm ngược lại.

Quý ròm chán quá, hất đầu:

- Bài tập hôm trước em làm xong chưa?

- Xong rồi thầy.

Quỳnh Dao đáp và nhanh nhẹn chìa cuốn tập ra.

Quý ròm cắm mắt vào tập, bụng mong cho học trò mình làm sai đến chết được. Có vậy nó mới có cớ để nổi cơn thịnh nộ cố nén nãy giờ.

Nhưng một lần nữa, Quỳnh Dao làm thầy mình thất vọng não nề.

Thấy nó giải câu nào câu nấy trúng phóc, Quý ròm xụi lơ:

- Giỏi lắm!

Thầy khen trò mà giọng sao nghe hiu hắt quá. Mặt thầy chỉ tươi lên khi trò cười hích hích:

- Nhờ thầy đó, thầy. Hồi chưa gặp thầy em học dốt ơi là dốt.

Câu nói hồn nhiên của Quỳnh Dao như dòng suối mát chảy qua hồn thầy nó.

Trong nháy mát, Quý ròm quên hết mọi bực bội. Quý ròm thấy người lâng lâng và trong trạng thái lơ lửng sảng khoái đó, nó chợt nhớ ra hồi còn nhỏ mình cũng hay làm mất bút thước, làm rách tập vở. Ừ, học trò nào mà chẳng thế! Vậy mà bây giờ mình nỡ trách con nhỏ đáng yêu này, bậy quá!

Quý ròm nhìn gương mặt xinh xắn, sáng sủa của cô học trò ngồi trước mặt, mỉm cười buột miệng:

- Chẳng qua là nhờ em thông minh thôi.

- Thầy mới thông minh.

- Nhưng em thông minh hơn.

Cái cảnh hai thầy trò khen qua khen lại không biết sẽ kéo dài đến bao lâu nếu lúc đó Quỳnh Như không ló đầu chỗ cửa thông, réo inh ỏi:

- Quý, Quỳnh Dao, lẹ lên! Chả giò chiên xong rồi nè!

Chương 7

Được Quỳnh Dao ca ngợi công trạng, khen thông minh, bữa đó Quý ròm sướng mê.

Sướng quá, nó ăn một hơi sáu cuốn chả giò. Nó thấy chả giò giòn rụm, thơm phức. Nó thấy trên đời này không gì ngon bằng chả giò. Nó thấy trên trái đất bao la này không có ai dễ thương hơn hai chị em Quỳnh Như, Quỳnh Dao.

Nhỏ chị chiên chả giò ngon nhất trần gian.

Nhỏ em "kính thầy yêu bạn" nhất thế giới.

Quý ròm vừa sung sướng vừa cảm động. Nó thấy nó nhận lời dạy kèm nhỏ Quỳnh Dao quả không uổng công. Xưa nay, Quý ròm chưa dạy ai thành công bao giờ. Nó kèm thằng Tiểu Long, kèm nhỏ Diệp. Một đứa là bạn nó, một đứa là em nó. Học mới ba buổi, bạn nó đùng đùng ôm tập bỏ về. Còn em nó nước mắt nước mũi sì sụt, dọa méc ba méc mẹ. Chẳng đứa nào biết ơn nó, còn trách móc, chì chiết, lên án nó tơi tả. Thật là một lũ chẳng có chút xíu tinh thần tôn sư trọng đạo nào.

Quỳnh Dao khác hẳn. Quỳnh Dao bảo "Hồi chưa gặp thầy, em học dốt ơi là dốt". Chà, nghe mới du dương, thấm đẫm tình thầy trò làm sao!

Cho đến lúc dắt xe ra khỏi chiếc cổng rào bằng gạch, Quý ròm vẫn còn thấy lâng lâng. Đôi chân như mọc cánh, nó đạp xe về tận nhà, chẳng thấy mệt mỏi tí ti nào.

Quý ròm đụng đầu nhỏ Diệp ngay phòng khách.

- Anh đi đâu về vậy?

Câu hỏi bất ngờ của con nhóc khiến Quý ròm chột dạ.

Quý ròm không thể không chột dạ. Trước nay, nó đi đi về về, chẳng bao giờ nhỏ Diệp thắc mắc. Hôm nay tự nhiên con nhóc ngoác mồm ra hỏi, hẳn có chuyện gì khác thường.

- Tao đi chơi.

Quý ròm đáp, giọng cố tỏ ra hờ hững.

Nhỏ Diệp nhìn ông anh bằng cặp mắt kỳ lạ:

- Anh chơi đằng nhà anh Tiểu Long phải không?

À, nó cố tình giăng bẫy mình đây. Quý ròm cười thầm trong bụng, và nhếch mép:

- Không. Tao chơi chỗ khác.

- Chỗ khác là chỗ nào?

Thấy con nhóc bắt đầu lấn tới, Quý ròm sa sầm mặt:

- Mày hỏi làm gì? Mày điều tra tao hả?

- Em chỉ tò mò thôi! – Nhỏ Diệp chớp mắt.

- Tò mò là một tính xấu, mày có biết không hả?

Vừa ra oai, Quý ròm vừa hếch mặt lên trời.

Nhưng nhỏ Diệp không để cho Quý ròm cao hứng lâu. Nó hỏi "độp" một phát:

- Anh đi đánh nhau phải không?

- Ai bảo mày vậy? – Quý ròm ngạc nhiên. Nó chìa hai cánh tay ra, cười khảy – Ốm nhom như tao mà đánh với đấm cái nỗi gì.

Quý ròm đừng cựa quậy còn đỡ. Nó vừa chìa tay ra, nhỏ Diệp đã chỉ ngay vết xước trên bắp tay nó, reo lên với vẻ đắc thắng:

- Vậy chứ vết gì đây?

Chắc con nhóc đã nhìn thấy những vết trầy trụa trên tay mình từ hôm trước! Quý ròm giật mình nghĩ. Nhưng là đứa bản lĩnh, nó chẳng thèm lúng túng mảy may.

Thậm chí nó còn gí sát cánh tay vào mắt nhỏ em:

- Mày nhìn kỹ đi! Vết trầy này đâu phải do đánh nhau.

- Chứ là vết gì?

- Đó là do tao trèo cây bị xước.

Nhỏ Diệp căng mắt săm soi một hồi, rồi gật gù:

- Ờ há.

- Thấy chưa! – Quý ròm mặt nhơn nhơn – Mày chỉ nghi ngờ bậy bạ là giỏi.

Quý ròm "phán" một câu nặng nề, mong con nhóc mắc cỡ mà "tắt đài" đi cho rồi. Nào ngờ nhỏ Diệp chẳng thèm mắc cỡ, cũng chẳng thèm "tắt đài".

Nó tiếp tục "nghi ngờ bậy bạ", như để chứng minh lời nhận xét của ông anh là hoàn toàn xác đáng:

- Thế anh trèo cây làm gì?

- Nhỏ này hỏi lạ! Trèo cây dĩ nhiên là để hái trái cây rồi.

- Anh trèo cây gì?

- Cây mận.

- Cây mận mọc trong vườn nhà ai?

Tới đây thì Quý ròm chịu hết nổi. Nó ôm tập đi thẳng vô trong, sau khi gầm gừ buông một câu:

- Mày con nít hỏi gì hỏi lắm thế.

- Con nít thì con nít chứ! – Nhỏ Diệp bướng bỉnh nói với theo – Chiều nào anh cũng ra khỏi nhà mà bảo em không hỏi hở?

Chiều nào đâu mà chiều nào! – Quý ròm quay lại, đỏ mặt tía tai – Mỗi tuần tao chỉ đi có mấy buổi thôi …

Đang nói, sực nhận ra mình bị hớ, Quý ròm lập tức ngậm miệng, hấp tấp quay mình đi tuốt vô phòng.

Như vậy là con nhóc này bắt đầu để ý mình rồi! Quý ròm buông phịch người xuống nghế, lo lắng nghĩ. May mà mình không đánh nhau. Nếu không thế nào nó cũng méc với ba mẹ và mọi bí mật của mình chắc chắn sẽ vỡ lở ngay tút xuỵt.

Quý ròm không biết nó nghĩ như vậy là quá vội vàng.

Quý ròm vội vàng cũng phải. Vì ngay lúc đó, làm sao nó biết được hai ngày sau, khi nó đang ngồi chỉ bài cho Quỳnh Dao, con quỷ con lại đẩy nó vào một tình huống trớ trêu không thể tả.

Hôm đó, ngay từ đầu Quý ròm đã cảm thấy có điều khác lạ. Quỳnh Dao ngồi học cứ nhấp nha nhấp nhổm, mặt mày láo liên như tên trộm gà.

Thấy con nhóc có vẻ không yên, Quý ròm không kềm được thắc mắc:

- Bữa nay em làm sao thế?

- Dạ có chi đâu, thầy!

Quỳnh Dao nói không có chi, Quý ròm càng tin chắc là có chuyện chi đó. Nhưng đó là chuyện gì thì nó không đoán ra.

Suốt một tiếng đồng hồ, con nhóc làm bài sai be sai bét. Tại nó có tập trung chút xíu nào đâu. Bằng chứng là cứ chốc chốc nó lại đánh mắt ra cửa. Đến nỗi Quý ròm phải ngoảnh cổ dòm theo:

- Gì ngoài đó vậy em?

Quỳnh Dao lại chúm chím:

- Dạ, có chi đâu thầy.

Con nhóc làm Quý ròm nổi điên:

- Không có chi thì đừng nhìn ra ngoài nữa.

Quỳnh Dao tươi tỉnh:

- Vậy nếu có chi thì được quyền nhìn ra phải không thầy?

Quý ròm không ngờ con nhóc hỏi ngược ngạo như vậy, đành nhe răng cười gượng:

- Ừ.

Quý ròm đáp là đáp cho qua. Nào ngờ nó vừa nói xong, con quỷ con liền hấp háy mắt, chỉ tay ra cửa:

- Vậy bây giờ có chi rồi đó, thầy.

Quý ròm giật mình quay lại.

Đập vào mắt Quý ròm là một thằng nhóc trạc tuổi Quỳnh Dao đang đứng vịn tay nơi cổng rào dáo dác nhìn vào trong sân. Một thằng nhãi lớn hơn đang đứng ngay sau lưng nó. Thằng này cũng đang sốt ruột ngoẹo cổ nghiêng ngó.

- Ai vậy em?

Quý ròm ngạc nhiên hỏi.

Quỳnh Dao không trả lời thẳng câu hỏi của Quý ròm, chỉ nói:

- Tụi nó đi tìm em với thầy đó.

Ngay lúc đó, thằng nhóc đứng trước ngoác miệng oang oang:

- Quỳnh Dao ới ời! Mày hẹn tao đến đây sao mày trốn biệt đâu thế?

Không đợi thằng nhóc gọi lần thứ hai, Quỳnh Dao vọt miệng:

- Tao ở đây nè.

Quỳnh Dao đứng dậy, kéo tay Quý ròm:

- Đi thầy!

- Đi đâu?

- Ra gặp tụi nó.

Quỳnh Dao vừa đáp vừa kéo thầy nó băng băng ra cửa.

Quý ròm chân bước, bụng bảo dạ: Chắc con quỷ con quảng cáo về tài nghệ của mình ghê quá nên mấy đứa bạn nó tới xin học chung cũng nên!

Quý ròm nghĩ chưa dứt, chân đã ra tới cổng. Nó vội sửa tướng, ưỡng bộ ngực lép xẹp ra phía trước cho ra dáng một bậc sư phụ oai phong, khả kính.

Thấy Quý ròm tới gần, thằng nhóc buông tay khỏi cổng rào, cảnh giác bước lui một bước. Nó nhìn chòng chọc Quý ròm một lúc rồi quay sang Quỳnh Dao, nhếch mép:

- Anh mày đó hả?

- Ừ, anh tao đấy! – Quỳnh Dao hãnh diện đáp – Đâu phải chỉ mày mới có anh!

Thằng nhóc đảo mắt nhìn Quý ròm một lần nữa rồi cười khảy:

- Anh mày còm nhom như con khô mực thế kia thì chỉ gãi ngứa anh tao thôi!

Như vậy thằng lớn đứng phía sau đích thị là anh của thằng nhỏ đứng phía trước. Thằng anh nghe thằng em nói vậy liền tằng hắng một tiếng thật to. Tằng hắng to như vậy dĩ nhiên là để xác nhận thằng em mình nói đúng. Rằng cỡ Quý ròm chỉ đáng gãi ngứa cho nó thôi.

Bây giờ thì Quý ròm đã đoán ra nhân vật trước mặt kia là ai, kéo đến đây làm gì. Rõ ràng con quỷ con đã gây sự gì đó với thằng nhóc. Và thằng nhóc đã kéo anh nó đến đây để "tầm thù", chứ chả phải để "tầm sư học đạo" gì sất.

Quý ròm đã tưởng bở. Quý ròm đinh ninh tài nghệ sư phạm của mình đã vang lừng bốn bể. Đến mức thiên hạ nô nức rủ nhau đến xin thọ giáo.

Đến khi hay ra hai thằng nhãi kia chỉ lăm lăm xin "thọ giáo võ công" thì Quý ròm xanh mét mặt, biết mình hết đường tháo chạy.

Xưa nay, Quý ròm đứng hạng bét về môn đánh nhau. Trời sinh ra nó không phải để thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Mỗi khi cần đánh nhau, nó bắt buộc phải cầu viện đến thằng bạn mập Tiểu Long của nó.

Chưa ai cầu viện Quý ròm đi đánh nhau bao giờ. Chỉ có con nhóc Quỳnh Dao.

Quỳnh Dao đã hẹn "kẻ thù" tới rồi lừa nó ra "võ đài".

Hôm trước Quỳnh Dao đã khăng khăng tôn nó làm "thầy", nay lại tự động phong cho nó chức "anh". Chắc để mong cho nó … chết sớm.

Quý ròm càng nghĩ càng run. Nó thấp thỏm liếc đối phương. Thằng em tuy trạc tuổi Quỳnh Dao nhưng tay chân chắc nịch. Ngay thằng này, Quý ròm nhắm sức mình đã không đương nổi, nói gì đến thằng anh to đùng đứng hờm sẵn sau lưng.

Quý ròm tính lợi tính hại một hồi, định lên tiếng giảng hòa, ai về nhà nấy cho rồi. Nhưng nó chưa kịp bày tỏ thiện chí hoà bình, nhỏ Quỳnh Dao đã láu táu cầm lấy cánh tay nó giơ lên, miệng thao thao hệt như quảng cáo viên trên tivi:

- Đừng coi thường nha! Anh tao gầy sắt chứ không gầy nhôm đâu à nghen.

Thằng anh thắc mắc:

- Gầy sắt là sao, gầy nhôm là sao?

Quỳnh Dao nheo mắt:

- Sắt với nhôm khác nhau như thế nào mà cũng không biết hả? Nhôm đụng vô là móp. Còn sắt đụng vô là gãy tay liền.

Thằng em cười hê hê:

- Gãy tay anh mày hở?

- Gãy tay anh mày ấy!

Quỳnh Dao không vừa, "đốp" lại ngay. Rồi không buồn để ý đến bộ dạng càng lúc càng khó coi của Quý ròm, nó vênh mặt thách thức:

- Không tin thì mày kêu anh mày đụng vào đi!

Tất nhiên là thằng em không tin. Nó huých khuỷu tay ra sau, đụng "bộp" vào bụng anh nó:

- Sợ gì! Chơi liền đi anh!

Bị thằng em giục, thằng anh bước lên một bước. Nhưng rồi nó bỗng trù trừ. Nó nhìn lom lom đối thủ, bụng bất giác dậy lên ngờ vực. Có khi thằng

ròm này luyện cánh tay cứng như sắt thật cũng nên, nếu không thế, tại sao nó dám vác bộ xương còm ra đây khiêu chiến!

Thấy đối phương e dè dừng bước, Quý ròm hơi mừng mừng. Nó lập tức chộp lấy cơ hội:

- Nếu mày không muốn thử sức thì thôi, tao không ép. Bữa nay tao cũng không có hứng đánh nhau.

Quý ròm vừa nói vừa dòm chừng đối phương. Và nó nở từng khúc ruột khi thấy thằng nhãi to con kia gật gà gật gù như sắp sửa nhận lời bãi chiến tới nơi.

Khổ nỗi, đúng vào lúc thằng nhãi chuẩn bị mở miệng tuyên bố rút lui, con nhóc Quỳnh Dao thình lình cười hi hi, và câu nói xóc hông của nó chẳng khác gì dầu đổ ào ào vô lửa:

- Sợ rồi! Sợ rồi! Thôi, hai anh em mày mở miệng nhận thua đi rồi anh tao tha cho về.

Trong thoáng mắt, anh em thằng nhóc và Quý ròm, ba gương mặt tái đi vì giận. Anh em thằng nhóc giận vì bị hạ thấp quá đáng. Quý ròm ngược lại, giận vì được đề cao quá đà.

Thằng em lườm Quý ròm, bĩu môi "xì" một tiếng:

- Thua cái mốc xì!

Nó kéo anh nó, giục:

- Nhào vô đi anh!

Thằng anh không hiếu chiến bằng thằng em. Nhưng trước sự khích bác của đối thủ, nó không muốn tỏ ra nhu nhược. Thằng em đứng bên cạnh lại hối thúc chằm chặp khiến tay chân nó bất giác đâm ra ngứa ngáy.

Nó xăn tay áo:

- Được rồi! Tao cũng đang muốn thử xem gầy sắt là như thế nào.

Quýnh Dao huých vô lưng Quý ròm, hăm hở:

- Nó muốn xem thì cho nó xem đi anh!

Quý ròm ngoảnh nhìn gương mặt rạng rỡ của cô học trò, không rõ con quỷ con tin tưởng vào tài nghệ của mình thật hay đang âm mưu đưa mình vào chỗ chết.

- Thầy sợ hả thầy? – Thấy Quý ròm nhìn mình chăm chăm, Quỳnh Dao hạ giọng hỏi.

- Sợ gì!

Quý ròm đáp bằng giọng đau khổ. Rồi không muốn con nhóc nhận ra vẻ lo lắng của mình, nó quay về phía đối thủ, hùng hổ:

- Bộ mày muốn chơi nhau thật hả?

- Thật.

Quý ròm thu nắm đấm đưa lên miệng hít hà:

- Bộ mày không sợ quả đấm sắt này hả?

- Không sợ.

- Bộ mày không sợ gãy tay hả?

Lần này thằng anh tỏ ra ngần ngừ. Gãy tay ai mà chả sợ. Nó đưa mắt liếc thằng em rồi mím môi:

- Không sợ.

Biết không thể lùi được nữa, Quý ròm thở dài:

- Vậy mày ngon mày nhào vô đi!

Chương 8

Thằng anh nhào vô ngay. Nhanh đến mức Quý ròm vừa chớp mắt, chưa kịp nhìn rõ sự chuyển động của đối phương, đã lãnh một cú đấm trúng ngay con mắt trái.

Quý ròm đau đớn ôm mặt lùi lại, thấy rõ ba mươi sáu ông sao xẹt.

Bây giờ Quý ròm mới hối hận là đã không đề phòng. Thấy thằng anh chần chờ cả buổi, nó tưởng thằng này phải đấu mồm chán chê mới ra tay. Nào ngờ nó vừa kêu nhào vô, đối phương đã nhào vô ngay tắp lự.

Nhưng Quý ròm không có thì giờ để nghĩ ngợi lâu. Thằng anh sau khi ngơ ngác trước cú đấm trúng đích dễ dàng đã lại hăng hái xông tới.

Lần này, vừa thấy bóng người thấp thoáng, Quý ròm đã nhanh chân vọt tuốt ra xa.

- Rượt theo đi anh!

Tiếng thằng em cất lên đầy hào hứng.

Thằng anh không nói không rằng. Nó lầm lì nhảy bổ lại phía Quý ròm, tung một cú đá sấm sét.

Quý ròm luống cuống né qua một bên, nhờ vậy tránh được cú đá khủng khiếp của đối phương. Nó nghe tiếng gió vù qua tai, biết mình vừa thoát chết, hoảng vía co giò phóng tuốt vô nhà.

- Hà hà! – Thằng em cất giọng nhạo báng – Quả đấm sắt cất đâu rồi, sao không đem ra cho anh tao thưởng thức một tí?

Quỳnh Dao không ngờ Quý ròm đánh nhau ẹ đến thế, đỏ mặt kêu to:

- Anh Quý ơi, chạy đi đâu thế? Quay lại phản công đi chứ!

Thằng em toét miệng cười:

- Anh mày són ra quần rồi, kêu gì mà kêu!

Quỳnh Dao nhìn vô nhà, tức tối:

- Anh Quý ơi anh Quý!

Quỳnh Dao kêu năm lần bảy lượt, Quý ròm vẫn im ru.

Thằng em nheo nheo mắt:

- Thôi, đừng kêu nữa mỏi miệng. Anh mày chui xuống gầm giường trốn rồi!

Nó giơ tay chào:

- Về nhé! Nhớ đấy, lần sau đừng có dại dột trêu vào anh em tao!

Quỳnh Dao nghiến răng trèo trẹo:

- Đợi đã! Anh tao vào băng bó vết thương rồi quay ra ngay bây giờ đấy!

Vừa dợm chân, nghe vậy, hai anh em thằng nhóc liền đứng lại, căng mắt nhìn vô nhà.

Nhưng lâu thật lâu, vẫn chẳng có động tĩnh gì bên trong. Quý ròm như chui đâu xuống đất.

Thằng em lại cười hì hì!

- Thôi, vào nhà săn sóc cho ông anh gầy sắt của mày đi!

Không buồn đợi Quỳnh Dao lên tiếng, lần này nói xong nó quay mình đi luôn. Thằng anh liếc vào trong nhà một cái, rồi lật đật chạy theo thằng em, bỏ mặc Quỳnh Dao đứng sững như trời trồng giữa sân.

Quỳnh Dao đứng chôn chân có đến một lúc lâu. Nó đang vừa tức lại vừa ngượng. Bữa nay sư phụ nó làm nó thất vọng quá. Sư phụ nó đánh đấm đã chẳng ra gì, lại không có chút khí phách nam nhi nào. Chưa ra được lấy một đòn đã cong đuôi chạy. Rõ là làm trò cười cho đối phương.

- Quỳnh Dao!

Có tiếng Quý ròm gọi khẽ từ bên trong.

Quỳnh Dao ngước lên, thấy thầy mình đang lấp ló chỗ cửa, một tay ôm mặt, một tay ngoắt ngoắt.

Nó bước lại:

- Nãy giờ thầy nấp ở đâu thế?

- Nấp đâu mà nấp! Anh ngồi trong nhà.

- Sao em kêu cả buổi mà thầy không chạy ra?

Quý ròm méo xệch miệng:

- Ra làm chi! Thằng đó nó đánh đau quá!

Lúc này Quỳnh Dao mới để ý đến bàn tay đang bụm mặt của Quý ròm:

- Thầy bỏ tay ra coi!

Quý ròm vừa bỏ tay ra, Quỳnh Dao đã thét lên bài hãi:

- Trời đất, sao mắt thầy bầm tím, sưng vù vậy nè!

Quý ròm đưa tay lên miệng suỵt khẽ:

- Nhỏ nhỏ thôi! Coi chừng chị Quỳnh Như nghe thấy!

Quỳnh Dao hạ giọng, mắt vẫn nhìn lom lom vào con mắt sưng húp của thầy nó:

- Thằng đó đánh nhẹ hều mà thầy.

- Ở đó mà nhẹ! – Quý ròm hừ mũi, giọng hờn giận – Tay nó còn cứng hơn búa tạ!

Quỳnh Dao tự nhiên thấy bứt rứt quá xá. Nó có cảm giác nó đã vô tình làm hại thầy nó. Nó nhìn Quý ròm, giọng ái náy:

- Tại em tưởng thầy gầy sắt chứ đâu có biết thầy gầy nhôm!

Quý ròm nhăn nhó:

- Giờ này mà còn sắt với nhôm! Chạy đi pha cho anh một ca nước muối đi!

- Thầy đợi em một chút!

Quỳnh Dao chạy xuống nhà sau. Một lát, nó bưng ca nước lên.

Quý ròm thò tay vào nước, thấy âm ấm:

- Em mới đun nước hở?

- Không. Em rót trong bình thuỷ.

- Chị Quỳnh Như có thấy không?

- Có. Chỉ hỏi em lấy nước sôi làm gì.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Thế em bảo lấy nước sôi làm gì?

- Em bảo em pha sữa. Thế là chỉ tin ngay.

Quỳnh Dao vừa đáp vừa cười hì hì khiến Quý ròm phải ngượng gạo cười theo.

Nhưng mới cười có chút xíu, Quý ròm đã nhăn nhó cúi xuống vốc nước trong ca đập đập lên chỗ sưng.

Quỳnh Dao xích lại gần:

- Đau lắm hở thầy?

- Ừ.

- Thầy để em làm cho.

- Em không đụng vào được đâu! – Quý ròm rối rít xua tay – phải nhẹ tay lắm mới được!

- Thế thầy kiếm mảnh vải nhúng vào ca nước rồi dắp lên.

- Ừ, hay đấy!

Vừa nói Quý ròm vừa đứng lên khỏi ghế.

- Thầy ngồi xuống đi! Để em đi kiếm cho!

Quý ròm bước ra cửa:

- Thôi, để anh về nhà anh tự làm. Ngồi ở đây chị Quỳnh Như trong thấy thì kẹt lắm!

Khi nói như vậy, Quý ròm quên phắt ở nhà nó có một nhân vật còn đáng sợ gấp mấy lần Quỳnh Như.

Đó là nhỏ Diệp, em gái nó.

Quý ròm quên. Nên dọc đường về, nó không ghé mua một chiếc nón nào để chụp lên đầu và, kéo sụp xuống trán. Nên khi dắt xe vào trong sân, nó không đưa tay lên bụm mắt để che vết bầm.

Chỉ đến khi đụng đầu nhỏ Diệp ngay ngưỡng cửa, nó mới sực nhớ ra. Thì đã muộn.

- Ối, mắt anh sao thế?

Nhỏ Diệp kêu lên hoảng hốt.

- Có làm sao đâu!

Quý ròm cố giữ vẻ thản nhiên. Nó đưa tay lên xoa xoa chỗ sưng và nói tiếp với cái giọng như thể mắt con người ta thỉnh thoảng bầm tím và sưng vù lên như quả ổi là điều quá đỗi bình thường:

- Chuyện vặt ấy mà.

- Vặt sao mà vặt! – Nhỏ Diệp lo lắng – Anh đi đánh nhau với ai phải không?

- Mày làm như tao thích đánh nhau lắm ấy! – Quý ròm hừ mũi – Đấy là do tao ngã xe thôi.

Nhỏ Diệp bán tín bán nghi:

- Ngã gì mà ghê thế!

- Ừ, ghê lắm.

Quý ròm mau mắn xác nhận. Vừa nói nó vừa lách qua nhỏ em để vào nhà.

Nhưng nhỏ Diệp đã kép tay nó:

- Gượm đã!

- Mày làm gì thế? – Quý ròm hất tay nhỏ em ra, gầm gừ – Bộ mày không tin tao hả?

Nhỏ Diệp không đáp. Nó dán mắt vào mặt ông anh, chăm chú quan sát. Rồi bất thần kết luận:

- Anh không ngã xe.

- Tao ngã xe.

- Không ngã.

- Ngã.

Thấy Quý ròm khăng khăng, nhỏ Diệp đành nhượng bộ:

- Anh nói thật đấy hở?

- Tao chưa bao giờ biết nói dối.

Tất nhiên nhỏ Diệp thừa biết Quý ròm là chúa nói dối. Và câu khẳng định vừa rồi là câu nói dối trắng trợn nhất. Nó biết, nhưng nó làm lơ:

- Anh ngã đập mặt xuống đường phải không?

- Ừ! – Mắt Quý ròm sáng trưng, nó hỏi lại bằng giọng khấp khởi – Sao mày biết?

- Em đoán thế! – Nhỏ Diệp liếm môi, thong thả tiếp – Em đoán anh đập mặt xuống đường và đập rất mạnh. Nếu không chẳng sưng to đến thế.

- Hoàn toàn chính xác! – Quý ròm nhanh nhẩu gật đầu, suýt chút nữa nó đã reo lên – Mày nhận xét tinh tường không thua gì thám tử Sherlock Holmes. Tao đập mặt xuống đường mạnh lắm.

Quý ròm áp tay lên ngực:

- May mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Khi nói câu đó, Quý ròm lim dim mắt một cách khoái trá.

Nhưng Quý ròm chỉ tận hưởng được niềm vui đánh lừa em gái trong lúc nhắm mắt thôi. Khi mở mắt ra, sự phấn khởi trong lòng nó đột nhiên xẹp lép.

Tại khi mở mắt ra, nó thấy trên môi em gái nó xuất hiện một nụ cười tinh quái mà ít phút trước đó nó không hề nhìn thấy.

- Mày cười gì vậy? – Quý ròm bối rối hỏi.

- Em cười anh.

- Tao sao?

Nhỏ Diệp vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

- Anh tưởng lừa được em.

Quý ròm vờ ngơ ngác:

- Tao lừa mày hồi nào?

- Nếu anh ngã xe, – nhỏ Diệp nói bằng giọng đắc ý – nếu mặt anh đập mạnh xuống đường, hẳn phải trầy trùa ghê lắm. Đằng này chỉ có mỗi con mắt bị bầm, những chỗ khác không xây xát tẹo nào, chứng tỏ là …

Quý ròm xua tay:

- Thôi, mày đừng nói nữa.

- Sao lại không nói nữa?

Quý ròm xụi lơ:

- Mày đã nói đúng rồi còn nói nữa làm chi!

Chương 9

Bữa đó rốt cuộc Quý ròm đành phải thừa nhận là mình không ngã xe. Nhưng nó cũng không nhận vết bầm kia là do đánh nhau.

- Thế tại sao anh lại ra nông nỗi này?

- Có gì đâu! – Quý ròm phẩy tay – Tao đang đi thì va phải cột nhà …

- Nhà mình đâu có cột?

- Tao đâu có nói nhà mình. Nhà đây là nhà người khác cơ.

- Nhà ai vậy?

- Nhà ai mày hỏi làm chi! – Quý ròm hừ giọng – Chỉ biết đó là một cái nhà trong nhà có một cây cột và tao đập mặt vô cây cột đó.

Nhỏ Diệp cười khì:

- Anh lại phịa rồi! Chẳng lẽ anh không nhìn thấy cây cột? Cây cột chứ đâu phải cây kim!

- Mày ngốc quá! – Quý ròm nhún vai – Cây cột to thì to thật, nhưng lúc đó tao mải ngó chỗ khác, nó nhìn thấy tao nhưng tao không nhìn thấy nó, thế là "cốp" một cái …

So với chuyện đập mặt xuống đường thì va phải cột nhà là lý do khó bắt bẻ hơn nhiều. Cho nên nhỏ Diệp tuy nghi ngờ không để đâu cho hết vẫn phải kết thúc cuộc gạn hỏi trong ấm ức.

Xưa nay, ấm ức là thứ nếu để hoài trong bụng thì ăn không ngon mà ngủ cũng không yên. Do đó, ngày hôm sau nhỏ Diệp có bí mật tìm gặp Tiểu Long và nhỏ Hạnh thì cũng không có gì ngạc nhiên cho lắm.

- Chị Hạnh ơi! – Tóm được bà chị, nhỏ Diệp hăm hở méc ngay – Anh Quý dạo này sao sao ấy!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Sao sao ấy là sao?

- Ảnh lạ lắm …

- Lạ lắm là sao? – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính lần thứ hai, vì "lạ lắm" cũng chẳng rõ ràng hơn "sao sao ấy" là bao!

- Cứ chiều chiều là ảnh ra khỏi nhà.

Tiểu Long đứng cạnh buột miệng "à" một tiếng:

- Hèn gì dạo này ít gặp nó ghê.

Nhưng một đứa con trai chiều chiều tót ra khỏi nhà cũng không phải là sự kiện gì đáng để gọi là "lạ lắm" hay "sao sao ấy".

Nhỏ Hạnh thở đánh thượt:

- Thế thôi hả?

Nhỏ Diệp hạ giọng:

- Em nghi ảnh ra đường đánh nhau với người ta.

- Đánh nhau?

Cả nhỏ Hạnh lẫn Tiểu Long cùng kinh ngạc kêu lên. Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới nay, chưa bao giờ tụi nó nghe điều gì lạ lùng hơn điều tụi nó vừa nghe. Nếu có ai bảo một con cá vừa đẻ trứng trên ngọn cây, chắc tụi nó cũng không sửng sốt bằng.

Thấy đôi môi ông anh và bà chị cứ há ra không chịu ngậm lại, nhỏ Diệp bối rối phân bua:

- Em chỉ nghi thôi mà.

Tiểu Long lắc đầu quầy quậy:

- Có nghi cũng không nghi như thế được!

Nhỏ Hạnh cẩn thận hỏi lại, mắt nhìn đăm đăm vô mặt nhỏ Diệp:

- Sao em lại nghi anh Quý đi đánh nhau?

Chỉ đợi có vậy, nhỏ Diệp hăng hái kể tuốt tuột những gì nó nhìn thấy mấy hôm nay. Rồi sốt sắng kết luận:

- Vậy là đánh nhau chứ gì nữa?

Tiểu Long ngần ngừ:

- Vết bầm trên mắt thì anh có nhìn thấy. Nhưng biết đâu Quý ròm chẳng va phải cột nhà thật!

- Không có chuyên đó đâu! – Nhỏ Hạnh phản đối – Nếu va phải cột nhà thì Quý việc gì phải nói trớ đi là té xe.

- Chị Hạnh nói đúng! – Nhỏ Diệp nói gần như reo – Cả hai chuyện đều phịa tất. Dứt khoát anh Quý đánh nhau với ai rồi!

Nhỏ Hạnh lộ vẻ trầm ngâm:

- Cũng không hẳn. Quý là chúa nhát, không thể chiều nào cũng lỉnh ra khỏi nhà đi đánh nhau được.

Nó nhìn nhỏ Diệp:

- Em bảo anh Quý chiều nào cũng ra khỏi nhà hở?

- Dạ, gần như vậy.

- Ảnh thường đi lúc mấy giờ?

- Khoảng hai giờ rưỡi.

- Được rồi! – Nhỏ Hạnh gật gù – Em yên tâm đi, chị và anh Long sớm muộn gì cũng sẽ biết được anh Quý em làm gì vào những lúc đó.

Chiều hôm sau, mới hai giờ, Tiểu Long đã chở nhỏ Hạnh lảng vảng ở khúc đường gần nhà Quý ròm.

Hai giờ mười lăm, nhỏ Hạnh đập tay lên lưng bạn:

- Kiếm chỗ nấp đi!

Tiểu Long dựng đầu xe vô quán chè đậu đỏ bánh lọt bên đường.

Hai đứa kêu chè, vừa ăn vừa căng mắt nhìn ra đường.

Nhỏ Hạnh ăn một ly đã ngán, trong khi Tiểu Long chén liền tù tì hết ly này đến ly khác.

Nó ăn tới ly thứ ba thì Quý ròm phóng xe qua.

Tiểu Long lập tức dằn ly chè ăn dở xuống bàn, hấp tấp quay vô trong:

- Tính tiền giùm đi, chị ơi!

Một phút sau, nó đã gò lưng trên xe, cấm cúi đạp. Nhỏ Hạnh ngồi phía sau, nhắc chằm chặp:

- Chậm thôi, Long ơi! Coi chừng Quý thấy!

- Thằng ròm không quay đầu lại đâu! – Tiểu Long khụt khịt mũi – Xem ra nó có vẻ hấp tấp lắm.

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán, lẩm bẩm:

- Quý đi đâu vậy kìa?

Tiểu Long vẫn bậm môi đạp. Nó nghe câu hỏi của nhỏ Hạnh nhưng không đáp. Tại nó cũng không biết thằng ròm định đi đâu giữa trưa nắng chang chang như thế này.

Quý ròm ngoặt qua hết góc phố này đến góc phố khác quanh quẹo lâu thật lâu.

Đến lúc Tiểu Long hết kiên nhẫn nổi, định lên tiếng càu nhàu thì Quý ròm tuôn vào một con đường đất đỏ lởm chởm đá sỏi.

Tiểu Long nhẹ nhõm:

- Chắc sắp tới rồi.

Nhỏ Hạnh níu áo bạn:

- Long đừng chạy gần quá. Trong hẻm vắng người, tụi mình dễ bị phát hiện lắm.

Thực tế chứng minh nhỏ Hạnh đã quá lo xa. Từ lúc ra khỏi nhà đến lúc dừng xe trước cánh cổng rào bằng gạch, suốt quãng đường dài ngoằng đó Quý ròm tịnh không ngoái cổ lại lấy một lần. Chắc nó không ngờ sau lưng nó nãy giờ vẫn có hai cái đuôi đang lẵng nhẵng, ráo riết bám theo.

Tiểu Long nép xe vào bụi keo tây cách cổng rào một quãng xa, láo liến mắt:

- Nó đến nhà ai thế nhỉ?

Nhỏ Hạnh nhướn cổ dòm qua vai bạn, tặc tặc lưỡi:

- Lạ thật!

Lúc này, Quý ròm đã dắt xe vào bên trong cổng. Nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn cảnh giác, không dám tới gần.

Hai đứa hết nhìn về phía căn nhà lạ lại đưa mắt ngó nhau, trong đầu dậy lên bao thắc mắc:

- Giờ tính sao? – Tiểu Long gãi tai hỏi.

Nhỏ Hạnh chẳng biết tính sao, đành nói đại:

- Cứ đứng đây đợi!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Đợi gì?

- Hạnh cũng chẳng biết đợi gì! – Nhỏ Hạnh thở ra.

Nhưng vừa thở ra, nó lại hít vào ngay. Vì ngay lúc đó, lời giải đáp thình lình xuất hiện.

Lời giải đáp xuất hiện trong hình thù một đứa con gái. Đứa con gái tay cầm gà mên, đang hé cổng rào, lơn tơn bước ra.

Nhỏ Hạnh rú khẽ:

- Quỳnh Như!

Tiểu Long rú lớn hơn một chút:

- Chết rồi, nó đi về phía mình!

Tiếng rú vừa thốt khỏi cửa miệng, hai đứa lập tức ép sát cả người lẫn xe vào bụi keo tây. Nói chính xác thì người và xe lúc này đang lún vào giữa đám cành lá rậm rạp.

Tiểu Long thì thào và nghe tim mình đập binh binh:

- Vẫn không kín hết.

Nhỏ Hạnh trấn an bằng giọng hồi hộp:

- Nó không thấy tụi mình đâu.

- Nếu nhìn vào thì nó sẽ thấy.

- Nó không nhìn vào đâu.

Nhỏ Hạnh nói bừa, không ngờ trúng phóc. Quỳnh Như đi ngang qua, tay vung vẩy chiếc gà mên, mắt nhìn chăm chăm tới trước.

Đợi con nhỏ đi một quãng xa, Tiểu Long mới dám cựa quậy:

- Chuồn thôi!

- Không được. Phải đợi Quỳnh Như quay vào, mình mới đi được. Bây giờ chạy xe ra là đụng đầu nó liền.

Cũng như lúc đi ra, khi đi vô, Quỳnh Như vẫn chẳng buồn trông ngang liếc dọc. Nó cắm cúi bước, chiếc gà mên bây giờ trĩu trên tay.

Chờ đến khi Quỳnh Như vào hẳn bên trong sân, Tiểu Long mới thở phào lôi chiếc xe ra khỏi mớ lá cành vướng víu.

Trên đường về, những thắc mắc được dịp tuôn ra như thác lũ:

- Quý ròm đến nhà Quỳnh Như làm gì?

- Sao nó giấu tụi mình?

- Lại giấu cả em gái nó?

- Sao tự dưng bây giờ Quý ròm lại chơi thân với con nhỏ Quỳnh Như?

- Sao nhỏ Diệp bảo gần đây anh nó trở về mình đầy thương tích?

Suốt mười lăm phút, Tiểu Long và nhỏ Hạnh tha hồ hỏi qua hỏi lại. Hai đứa thi nhau hỏi. Và tất nhiên, chẳng đứa nào trả lời.

Tới phút thứ mười sáu, nhỏ Hạnh mới bắt đầu tìm cách vén màn bí mật:

- Hạnh đoán là …

- Hạnh đoán sao?

- Có điều gì đó trong chuyện này.

Câu giải đáp của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long muốn khóc quá:

- Tưởng sao! Đoán thế thì khù khờ như tôi cũng đoán được!

Phớt lờ lời châm chọc của bạn, nhỏ Hạnh tiếp tục trình bày sự phỏng đoán của mình bằng giọng chậm rãi:

- Trước đây Quý không bao giờ qua lại với Quỳnh Như, đúng không?

- Đúng.

- Bây giờ đột nhiên qua lại với nhau, hẳn cả hai phải có mối quan tâm chung nào đó, đúng không?

- Quá xá đúng.

- Mối quan tâm đó là …

Tiểu Long láu táu:

- Đứa này quan tâm đứa kia!

Tiểu Long ngứa miệng bông phèng cho vui. Nào ngờ nói xong, nó nghe tiếng nhỏ Hạnh vang lên rõ ràng sau lưng:

- Hạnh nghĩ là vậy.

Xác nhận của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long suýt chút nữa lủi xe vô lề. Nó hỏi lại, cố ghìm chặt tay lái:

- Hạnh nói thật đấy hở?

- Thật.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nghĩa là thằng ròm từ lâu đã coi Quỳnh Như là "bạn đặc biệt"?

- Ừ, rất "đặc biệt".

- Nghĩa là nó đã bắt đầu biết "rung động đầu đời"?

- Ừ, "rung động đầu đời"! – Nhỏ Hạnh cười khúc khích.

Tiểu Long buông một tiếng thở dài đầy cảm khái:

- Thì ra thằng ròm nay đã lớn!

- Chỉ có một điều Hạnh không hiểu! – Tiếng nhỏ Hạnh lại cất lên.

- Điều gì?

- Nếu đúng như tụi mình phỏng đoán thì những vết bầm trên mặt Quý ở đâu ra?

- Quỳnh Như cắn nó.

- Hạnh nói thật mà Long lại đùa.

Thấy nhỏ Hạnh lộ vẻ không hài lòng, Tiểu Long nhíu mày, cố tỏ ra nghiêm chỉnh:

- Theo như tôi đoán, trong xóm này còn một thằng nhóc khác "để ý" đến Quỳnh Như.

Nhỏ Hạnh mở to mắt:

- Ý của Long là …

- Tên du côn đó đã "cảnh cáo" thằng ròm nhà mình và để lại những dấu vết.

- Ôi, có chuyện đó thật sao? – Nhỏ Hạnh rùng mình kêu lên.

- Có chứ sao không! – Tiểu Long nói bằng giọng chắc như đinh đóng cột, hình ảnh cuộc chiến long trời lở đất nhằm tranh giành ảnh hưởng giữa hai "lãnh chúa" Dế Lửa và Tắc Kè Bông ngoài quê nó đang hiện lên sống động trong óc – Tại Hạnh không phải là con trai nên Hạnh không biết. Thế giới của con trai phức tạp và … máu lửa lắm! Bọn con trai không thích kẻ lạ xâm nhập vào "lãnh địa" của mình.

Nhỏ Hạnh là đứa siêu thông minh. Nhưng kẹt nỗi, nó không rành lắm về "thế giới con trai" nên Tiểu Long ba hoa tới đâu nó gật gù tới đó.

Nó tin như sấm. Nên nó bần thần chép miệng:

- Hèn gì Quý không dám nói cho Hạnh và Long biết. Tội Quý ghê!

Tiểu Long tự dưng thấy thương Quý ròm quá. Nó lái xe bằng một tay, còn tay kia thu nắm đấm:

- Tôi sẽ trả thù cho nó. Tụi mình sẽ mai phục quanh nhà Quỳnh Như để điều tra xem thủ phạm là ai.

Nhỏ Diệp mừng rỡ khi thấy Tiểu Long và nhỏ Hạnh thấp thoáng trước cửa:

- Anh Tiểu Long và chị Hạnh đã điều tra ra rồi hở?

- Ra rồi.

- Thế có phải anh Quý đi đánh nhau với người ta không?

Tiểu Long quệt mồ hôi trán:

- Không.

- Không thật hở?

- Thật! – Tiểu Long gật đầu – Quý ròm ra khỏi nhà không phải để đi đánh nhau mà vì một nguyên nhân khác. Và nguyên nhân đó đã dẫn đến đánh nhau.

Nhỏ Hạnh nhìn vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ Diệp, mỉm cười:

- Anh Quý em đi "thăm" chị Quỳnh Như.

Nhỏ Hạnh không tiết lộ còn đỡ. Nó nói xong, nhỏ Diệp trông càng ngơ ngác hơn. Mặt nó thộn ra nom đến tội.

Nhỏ Hạnh dịu dàng đặt tay lên vai con nhóc:

- Chiều mốt, chị và anh Long sẽ dẫn em đến đó!

Chương 10

Quý ròm vẫn không hay biết đường đi nước bước của mình đang bị theo dõi chặt chẽ.

Nhỏ Diệp được Tiểu Long và nhỏ Hạnh căn dặn, không để lộ một câu nói hớ hênh nào. Ở trên lớp, Tiểu Long và nhỏ Hạnh làm bộ tỉnh rụi càng khiến Quý ròm đinh ninh việc nó thường xuyên ghé nhà Quỳnh Như vẫn còn trong vòng bí mật.

Đúng vào buổi chiều Tiểu Long, nhỏ Hạnh hẹn với nhỏ Diệp, Quý ròm thức dậy vào lúc hai giờ rưỡi như thường lệ và đủng đỉnh đạp xe đi.

Bữa nay nhỏ Quỳnh Dao đón nó bằng vẻ mặt là lạ.

Quý ròm nhận ngay ra điều đó khi hai thầy trò ngồi vào bàn cả buổi rồi mà Quỳnh Dao vẫn chưa chịu lật tập ra. Đã thế, con quỷ con cứ nhấp nhổm nhóng cổ ra trước cổng như mong ngóng ai.

Quý ròm hồi hộp liếc cô học trò:

- Gì ngoài đó thế em?

- Dạ, không có gì ạ!

Quỳnh Dao trả lời thầy nó bằng mẫu câu quen thuộc đến mức Quý ròm biết thừa "không có gì" tức là có chuyện gì kinh thiên động địa lắm sắp xảy ra.

Tim Quý ròm đập thình thịch. Nó hỏi mà bụng thót lại:

- Bộ hai thằng hôm nọ định đến đây gây sự nữa hả?

- Không phải đâu thầy! – Bắt gặp vẻ căng thẳng trên mặt Quý ròm, Quỳnh Dao lật đật trấn an – Bữa nay là mấy đứa khác.

Khổ nỗi, chẳng thà Quỳnh Dao đừng hó hé; nó trấn an kiểu đó, sư phụ nó còn run hơn nữa. Mặt Quý ròm méo xệch:

- Trời đất, hai đứa đã muốn chết, thêm mấy đứa nữa chắc …

Ba, bốn tiếng kêu vọng vào từ ngoài cổng cắt ngang lời than thở của Quý ròm:

- Quỳnh Dao ới ời!

- Mày nấp ở đâu rồi, Quỳnh Dao?

- Mày hẹn tụi tao sao mày không ra tiếp hở?

Bỏ mặc thầy nó đang ngồi run như cầy sấy, Quỳnh Dao nhỏm phắt dậy, tông cửa chạy ào ra:

- Tao ở đây chứ đâu!

Quý ròm mím chặt môi, cắm mặt vô sách, không thèm ngước lên. Nó đã định bụng rồi. Lần này nó nhất quyết không nhận đóng vai "anh" của con quỷ con ưa gây sự này nữa.

Nhưng Quý ròm không ngước lên cũng không được. Đám nhóc này xem ra còn hiếu chiến hơn hai thằng nhãi bữa trước. Chúng không thèm đứng đợi đối thủ ngoài cổng, cứ hung hăng xông thẳng vô nhà.

Nghe tiếng lịch kịch ồn ào, Quý ròm giật mình ngẩng lên đã thấy Quỳnh Dao đi trước, sau lưng nó là bốn đứa nhóc lôi thôi lếch thếch.

Phản xạ tự nhiên của Quý ròm là nhỏm dậy. Nhưng Quỳnh Dao đã đưa tay ra:

- Thầy cứ ngồi đi thầy!

Rồi quay sang đám bạn, nó vui vẻ giới thiệu:

- Thầy tao đó.

Nghe Quỳnh Dao giới thiệu mình là "thầy" chứ không phải là "anh", Quý ròm hơi yên tâm. Bây giờ nó mới bình tĩnh nhìn kỹ bọn nhóc. Đứng lấp ló sau lưng Quỳnh Dao là ba đứa con trai và một đứa con gái, tay đứa nào cũng ôm kè kè tập vở bút thước, như thể vừa ở trường về. Rụt rè như thế chắc không phải đi gây sự rồi! Quý ròm phán đoán và nhẹ thở ra.

- Thầy tao dạy hay lắm.

Quỳnh Dao lại hí hửng quảng cáo khiến Quý ròm tự nhiên cảm thấy cần phải sửa lại thế ngồi cho xứng đáng với sự đề cao đó, mặc dù nó vẫn chưa rõ con quỷ con định làm trò gì mà rủ bạn bè về đầy nhà trong giờ học như thế.

Như đọc được thắc mắc của thầy nó, Quỳnh Dao "giải đáp" ngay:

- Thầy cho mấy đứa bạn em ngồi học chung với em nha thầy?

- Cái gì? – Quý ròm giật nảy.

- Tụi em sắp thi học kỳ rồi!

- Thì sao?

- Mấy bạn này học yếu lắm, lại nhà nghèo, không có tiền đi học thêm thầy ơi.

Chậc, con nhỏ này biết lo lắng cho người khác tự bao giờ thế nhỉ? Quý ròm ngạc nhiên quá. Rồi từ ngạc nhiên nó chuyển sang lo lắng. Quý ròm tự biết mình không có khiếu sư phạm. Nó biết nó không dạy dỗ được ai. Sỡ dĩ "đồ đệ" Quỳnh Dao của nó học tập ngày càng tiến tới, chẳng qua là do con nhóc có sẵn trí nhớ tuyệt vời, lại thông minh học một hiểu mười chứ thực ra phần đóng góp của nó chẳng có bao nhiêu. Tóm lại, Quỳnh Dao là một học sinh giỏi. Và Quý ròm hiểu rõ mình chỉ có thể thành công khi kèm một học sinh giỏi, nghĩa là chẳng phải kèm gì cả. Còn với những học sinh yếu cần được kèm cặp thực sự như Tiểu Long hay nhỏ Diệp thì Quý ròm càng kèm càng quát tháo và kết quả là giúp cho các nạn nhân đã yếu càng yếu thêm.

Cho nên bây giờ nghe Quỳnh Dao giới thiệu lũ nhóc đang đứng khép nép trước mặt mình "mấy bạn này học yếu lắm", Quý ròm tự dưng muốn tháo mồ hôi hột.

Quỳnh Dao không hiểu được nỗi lòng của thầy nó. Thấy Quý ròm lưỡng lự, nó tưởng thầy nó chê đám học trò nghèo, liền năn nỉ:

- Thầy nhận lời nghe thầy! Nếu thầy không chịu kèm, chắc mấy bạn này ở lại lớp quá à.

- Thôi được! Mấy em ngồi xuống đi!

Cuối cùng Quý ròm đành gật đầu, vì không thể không gật đầu, và khi bấm bụng đồng ý với đề nghị tha thiết của con quỷ con, thực bụng Quý ròm cũng không rõ nó sẽ giúp đám đệ tử mới này học hành khá lên hay là giúp chúng ở lại lớp mau hơn.

Trong khi Quý ròm đưa cặp mắt phiền não nhìn bốn đứa nhóc lục tục ngồi vào bàn, càng phiền não hơn khi nhận thấy đứa nào đứa nấy mặt mày hớn hở như được ngồi vào một bữa đại tiệc thịnh soạn, thì ở bên ngoài, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và nhỏ Diệp đã lần tới sát cánh cổng rào.

- Chẳng thấy ai cả! – Tiểu Long thì thào trong lúc kiễng chân cố nhìn vào bên trong sân.

Nhỏ Diệp chớp mắy, hồi hộp hỏi:

- Nhà chị Quỳnh Như đây hở?

- Ừ! – Tiểu Long gật đầu, mắt vẫn láo liên quan sát động tĩnh.

- Thế anh Quý đến đây làm gì?

Thấy con nhóc hỏi một câu hóc búa quá xá, Tiểu Long ra vẻ ta đây điếc đặc, chẳng nghe thấy gì cả. Nó chỉ tay vào phía trong, hăng hái đề nghị:

- Hay mình vào trong sân đi!

Nhỏ Hạnh ngó quanh:

- Xe để đâu?

- Để ngoài này cho nhỏ Diệp giữ.

- Em không chịu đâu! Nhỏ Diệp giãy nảy – Em muốn đi theo anh chị cơ!

- Thôi, cứ dắt cả hai chiếc vào luôn! – Nhỏ Hạnh tặc lưỡi – Chắc không ai nhìn thấy tụi mình đâu!

Mặt mày lấm la lấm lét, Tiểu Long sè sẹ mở cổng. Rồi nó một chiếc nhỏ Hạnh một chiếc, cả hai rón rén dẫn xe vào bên trong. Nhỏ Diệp nhớn nhác bám theo phía sau, mừng rỡ khi không thấy con chó nào xồ ra.

Nhưng Tiểu Long không để nhỏ Diệp mừng quá mười giây. Đang thận trọng dắt xe, nó bỗng hụp người xuống, lôi theo cả chiếc xe, giọng hốt hoảng:

- Ngồi cả xuống! Có người!

Nhỏ Hạnh và nhỏ Diệp ngay lập tức gần như nằm bò xuống đất.

- Người đâu? – Nhỏ Hạnh dáo dác, thì thào hỏi.

- Ở trong nhà! – Tiểu Long thì thào trả lời – May mà tụi nó không nhìn ra cửa sổ.

- Giờ làm sao?

- Bò về phía vách bên trái.

Tiểu Long và nhỏ Hạnh vừa bò lom khom vừa vất vả kéo theo hai chiếc xe đạp phía sau, cày trên mặt sân những đường ngoằn ngoèo. Trên con đường ngoằn ngoèo đó, nhỏ Diệp thấp thỏm bò theo.

Tất nhiên, nếu như lúc bọn Tiểu Long dắt xe vào trong sân, Quý ròm hoặc Quỳnh Dao hoặc bất cứ đứa nào trong bốn tên đệ tử mới nhập môn kia tình cờ ngước mắt nhìn ra, chắc chắn sẽ phát hiện ngay những kẻ đột nhập.

Nhưng may cho bọn Tiểu Long, đúng vào lúc tụi nó lơ đễnh phơi mình ra trước cửa sổ thì trong nhà bất ngờ xảy ra một sự cố khiến cho không một cái đầu nào trong sáu cái đầu kia nghĩ đến chuyện quay nhìn ra cửa.

Cái sự cố đó bắt đầu từ một cây viết.

Khi bọn trẻ bày tập vở bút thước ra bàn, Quý ròm thình lình kêu lên đầy kinh ngạc:

- A!

Năm đôi môi của đám đệ tử lập tức vẽ thành hình chữ O. Mười con mắt trố lên nhìn chòng chọc vào mặt sư phụ, ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì Quý ròm đã chồm người tới trước, thò tay cầm lên cây viết trước mặt thằng nhóc tóc xù.

- Cây viết này là cây viết của anh mà!

Quý ròm nói như reo, giọng xúc động như thể tình cờ gặp lại người bạn cũ đã thất lạc từ lâu. Nó tiếp tục săm soi cây viết, theo cái kiểu săm soi một con người để tìm một nốt ruồi quen thuộc ở cằm hay một vết tàn nhang trên chót mũi, rồi phấn khởi khẳng định một lần nữa, lần này thì không sợ nhầm:

- Đúng là cây viết của anh! Có vết khắc đây nè!

Quý ròm nói có sách mách có … dấu, nhỏ Quỳnh Dao đành thở dài:

- Cây viết của thầy đó thầy.

Quý ròm tít mắt cười khoái trá:

- Như vậy là nó đâu có mất!

Quý ròm sung sướng quá, đến mức quên cả thắc mắc tại sao cây viết này hôm trước con quỷ con kêu mất bây giờ lại bất ngờ xuất hiện ở đây, lại trong tay một thằng nhóc lạ hoắc.

Thằng nhóc lạ hoắc đó là một thằng nhóc ngu ơi là ngu (hèn gì nó học kém). Thấy Quý ròm nhận ra vật cũ, nó sợ Quý ròm đòi lại, bèn bối rối thọc mười ngón tay vào mái tóc tổ quạ, lo lắng nói:

- Cây viết này bữa trước bạn Quỳnh Dao cho em rồi, thầy không được đòi lại nha thầy.

Trong khi Quỳnh Dao trừng mắt nhìn thằng nhóc (ánh mắt tức giận đó cho biết nếu thực sự đang đói bụng nó sẽ không ngại ngần gì mà không ăn tươi nuốt sống cái đứa mồm mép không đúng chỗ này), thì Quý ròm như bị đánh thức. Nó chớp chớp mắt:

- Ủa, cây viết này Quỳnh Dao cho em hả?

Quý ròm nhíu mày:

- Lạ thật! Anh nhớ Quỳnh Dao đã làm mất cây viết này mà! – Quý ròm gõ gõ ngón tay lên trán – Đúng rồi, hôm trước Quỳnh Dao bảo cây viết này kẹp trong cuốn sách tập làm văn. Quỳnh Dao làm mất cuốn sách, do đó cây viết cũng mất luôn …

Đang nói, Quý ròm bỗng im bặt. Im bặt không phải vì đột nhiên không còn gì để nói mà vì có một điều gì đó bất thần thu hút sự chú ý của nó.

Quỳnh Dao tái mặt khi thấy ánh mắt thầy nó đang đưa qua đưa lại bỗng đứng yên và dính chặt vào cuốn sách tập làm văn đang đặt ngay trước mặt con nhóc mới nhập môn.

Con nhóc ngồi kế thằng nhãi tóc xù nên sách vở bút thước của nó cũng để ngay cạnh sách vở bút thước của thằng này.

Quý ròm đưa tay dụi mắt và nó bỏ tay xuống, "tang vật" vẫn còn nằm sờ sờ trước mặt.

Nó liền cầm cuốn sách tập làm văn lên, tò mò giở ngay trang đầu tiên và đúng như phỏng đoán của nó, tên của con quỷ con nằm chình ình ra đó.

Quý ròm giơ cuốn sách lên khỏi đầu, huơ qua huơ lại với vẻ hí hửng của một chiến binh khoe khoang chiến lợi phẩm, giọng đắc ý:

- Hà hà, cuốn sách này cũng không mất! Thì ra …

Lần thứ hai trong vòng năm phút, đang thao thao Quý ròm bỗng khựng lại. Lần này cái quấy nhiễu nó nằm ngay trong đầu. Trong óc nó, một ý nghĩ vụt loé lên, sáng lòe như một tia chớp, khiến nó có cảm giác một luồng điện vừa chạy qua người.

Ngay lập tức, Quý ròm quét mắt sang tên học trò thứ ba và không phải tìm kiếm lâu la gì, nó nhìn thấy ngay cây viết mà Quỳnh Dao đã khai báo "rớt xuống đất, viết không ra mực nên em đã liệng vô thùng rác mất rồi". Và như để chứng minh những nghi ngờ trong đầu Quý ròm là không sai chạy vô đâu được, bên cạnh cây viết này, nửa khúc thước gãy hôm nọ cũng phô trương không thèm giấu giếm.

Tới nước này thì Quý ròm không thể ngăn mình buông một tiếng thở dài thườn thượt. Nó không buồn nhìn tới tên học trò thứ tư, vẫn biết thằng oắt này là chủ nhân của nửa khúc thước gãy còn lại chứ không ai.

Nó quay sang con quỷ con, lắc đầu:

- Ra vậy!

Trước cái nhìn của thầy nó, Quỳnh Dao làm một chuyện mà một đứa liến láu như nó ít khi nào làm là mím chặt môi lại, không thốt một tiếng nào, như thể cái lưỡi thụt đi đâu mất.

Bốn đứa bạn nó giương những cặp mắt hau háu nhìn nó, rồi nhìn qua Quý ròm rồi quay lại nhìn nó, không rõ tại sao con nhỏ này tốt bụng với bạn bè như vậy mà thầy nó làm mặt hình sự thấy ghê.

Thực ra Quý ròm mặt mày trông đăm đăm bởi vì lúc này nó đang lục lọi trong trí nhớ cái ngày nó bắt gặp Quỳnh Như buồn bã trên đường về và nghe cô bạn gái rầu rĩ liệt kê tội trạng của nhỏ em bướng bỉnh và ưa quậy phá của mình, những tội trạng mà lúc đó một đứa yếu bóng vía như nó nghe xong không khỏi thấy lùng bùng hai lỗ tai.

- Bây giờ thì anh hiểu rồi! – Quý ròm nheo mắt ngó Quỳnh Dao, tặc tặc lưỡi – Trước đây, chị Quỳnh Như than thở với anh là em thường đánh mất tập, bẻ gãy bút thước, compa, thậm chí còn đổ cả nước trà lên sách, nói tóm lại là những trò nghịch ngợm không ai chịu đựng nổi. Hóa ra đó không phải là hành động vô ý thức. Em cố ý làm như thế …

- Thầy ơi! – Quỳnh Dao nhăn nhó kêu lên – tại các bạn trong lớp em nhà nghèo lắm …

Rồi sợ thầy nó không tin, Quỳnh Dao lần lượt chỉ tay vào từng đứa bạn:

- Ba bạn này đạp xe ba gác nè thầy, mẹ bạn này bán hột vịt lộn ngoài chợ, còn mẹ bạn này …

Quý ròm giơ tay cản lại:

- Anh tin em mà! Và anh có trách em về tất cả những chuyện đó đâu.

- Thầy không trách em? – Quỳnh Dao tươi mặt lên, và nó hỏi dồn, sự liến thoắng lúc nãy đi ăn giỗ tận đẩu tận đâu đột nhiên quay trở về với nó – Thầy nói thật hả thầy? Thầy không giỡn chơi chứ hả thầy?

- Nói thật.

- Kể cả chuyện em gạt thầy, em bảo mất thứ này thứ nọ …

Quý ròm mỉm cười, dễ dãi:

- Ừ, kể cả chuyện đó.

Nét mặt vui vẻ của Quý ròm khiến Quỳnh Dao mừng lắm. Từ nãy đến giờ nó vô cùng hối hận về sự sơ suất của mình, khi mải xin cho lũ bạn vào học mà quên khuấy mất việc phi tang những chứng cớ đang nằm rành rành

trước mặt mỗi đứa kia. Nó đinh ninh khi phát hiện ra những trò dối gạt của nó trước nay, thầy nó sẽ quát tháo ghê lắm, bét ra mặt mũi cũng hầm hầm và không thèm mở miệng chuyện trò với nó ít nhất là một tuần lễ.

Nào ngờ Quý ròm vẫn tỉnh khô, còn cười với nó. Còn bảo không trách móc gì. Thầy nó tốt nghê!

Quỳnh Dao đâu có biết lúc này thầy nó đang cảm động không để đâu cho hết. Nói cho đúng ra, từ hồi nhận lời kèm cặp Quỳnh Dao đến giờ, Quý ròm đã nhiều phen bị con quỷ con làm cho dở cười dở khóc.

Con nhóc đã xui nó chui rào hái trộm mận, bị chủ nhà bắt được tại trận, quê ơi là quê. Lại còn lừa nó ra "võ đài" thụi nhau với người ta, nói chính xác là đưa mặt cho người ta thụi, đau muốn nổ đom đóm mắt.

Rồi như để góp phần làm cho sự hỗn độn càng hỗn độn hơn nữa, con nhóc thỉnh thoảng liệng viết, bẻ thước và cứ dăm ba bữa lại quẳng sách đi đâu mất.

Với tất cả những tội trạng khủng khiếp đó, những tội trạng mà chị Quỳnh Như của nó chịu thua và mẹ nó dù thương con rất mực vẫn khăng khăng tống cổ nó sang nhà ông cậu, con nhóc xứng đáng bị Quý ròm bẹo tai, bứt tóc hoặc cốc cho bươu đầu sứt trán. Nhưng không hiểu sao Quý ròm lại không làm như vậy, Đôi lúc, chính Quý ròm cũng ngạc nhiên về sự dễ dãi quá mức của mình.

Nhưng bây giờ thì Quý ròm hiểu. Nó biết rằng sở dĩ xưa nay nó chiều chuộng con nhóc nghịch ngợm này, chẳng qua vì nó thích thú trước trí thông minh đặc biệt của con nhóc, nhưng phần khác do nó vẫn tin Quỳnh Dao là một con bé ngoan, ít ra là ngoan hơn những gì người khác hình dung về nó. Dưới mắt Quý ròm, những trò quậy phá của Quỳnh Dao hoàn toàn không có ác ý, đó chỉ là sự tinh nghịch ngây thơ của một đứa trẻ hiếu động mà thôi.

Và đến ngày hôm nay, ông thầy Quý ròm càng thêm hài lòng về tình cảm trìu mến mà mình đã ưu ái dành cho cô học trò tinh quái, khi bất ngờ phát hiện ra động cơ thực sự của con nhóc đằng sau những hành vi đáng bị lên án tơi tả kia.

Nói tóm lại, Quý ròm đã hiểu tất cả. À quên, chỉ tưởng là hiểu tất cả thôi. Bởi vì trong khi nó đinh ninh mọi trò tinh quái của học trò nó kể từ giờ phút này coi như đã được khép lại như người ta vẫn hân hoan khép lại một trang

sử đầy rẫy những biến động, và với tâm trạng sung sướng đó, nó vui vẻ nhìn lướt qua những đôi mắt trong veo đang nhìn chằm chằm vào mặt nó, phấn khởi hắng giọng "Các em mở tập ra đi!" thì bất thần con quỷ con bỗng giơ tay lên:

- Đợi tụi em chút đã, thầy!

Quý ròm đang ngơ ngác chưa biết Quỳnh Dao định giở trò gì thì con nhóc đã cầm lên hòn đá chặn giấy và nhìn bốn đứa bạn nó, hất đầu một cái.

Như quá quen với những mệnh lệnh kiểu này của Quỳnh Dao, bốn đứa kia lập tức thò tay quơ vội bút, thước trên bàn, thằng nhóc tóc bù xù còn rút trong túi ra thêm một cây compa, rồi cầm lăm lăm "vũ khí" trên tay, cả bọn hấp tấp rời khỏi chỗ ngồi, nhanh nhẹn bám theo Quỳnh Dao lần tới chỗ cửa sổ.

Quý ròm mắt trợn tròn:

- Ê, các em làm gì thế?

Để trả lời thầy chúng, cả năm đứa học trò không hẹn mà cùng chồm người ra cửa sổ, năm cánh tay đồng loạt vung lên, ném xối xả các thứ đang có vào bọn người đang nấp ngoài hè, miệng hét vang:

- Trộm! Trộm, bà con ơi!

Ngay cả khi bọn nhóc la toáng, Quý ròm vẫn không tin có trộm ở bên ngoài. Nó buồn bã nghĩ rằng lại thêm một trò nghịch ngợm mới của lũ tiểu yêu.

Nhưng rồi nó bỗng giật bắn khi nghe ngoài sân có tiếng kêu thất thanh:

- Ối!

- Ui da!

- Ái chà!

Rồi sau đó, thấy bọn nhóc hè nhau tông cửa chạy ra ngoài, Quý ròm liền đứng bật dậy, co giò đuổi theo.

Nhưng nó vẫn chậm hơn Quỳnh Như một bước. Ở nhà sau, nghe tiếng la, Quỳnh Như ba chân bốn cẳng thoăn thoắt chạy lên, mặt mày hớt hơ hớt hải.

Vèo một cái, Quỳnh Như đã qua mặt Quý ròm, tới ngay sân trước.

- A!

Quý ròm chưa ra tới cửa đã nghe Quỳnh Như thốt lên một tiếng kêu đầy kinh ngạc, tiếp theo là một tràng rối rít:

- Ngừng tay lại! Ngừng tay lại! Không phải trộm đâu!

Quý ròm không biết chuyện gì, càng hối hả dấn bước. Và đến khi ra tới bên ngoài, nó sửng sốt đến mức không tin vô mắt mình.

Trước mặt nó lúc này là một cảnh tượng có nằm mơ cũng không thấy nổi: một bên là Quỳnh Dao và lũ bạn, ai nấy đều đằng đằng sát khí, bên kia là Tiểu Long, nhỏ Hạnh và nhỏ Diệp đang mặt nhăn mày méo. Dưới chân bọn Tiểu Long, bút thước vương vãi, kế đó là hai chiếc xe đạp đang nằm quay lơ.

Quỳnh Như chỉ tay vào các vị khách bất ngờ, vồn vã giới thiệu:

- Đây là anh Tiểu Long và chị Hạnh, bạn cùng lớp với chị và anh Quý. Còn đây là …

Tiểu Long xoa xoa cánh tay đau, tiếp lời:

- Em gái của Quý ròm.

Quay sang Quỳnh Dao, Quỳnh Như mỉm cười:

- Còn đây là Quỳnh Dao, em gái mình đó.

Thấy chị mình nhìn lũ bạn đứng cạnh với vẻ bối rối, Quỳnh Dao vọt miệng:

- Còn đây là bạn cùng lớp với em, bữa nay tụi nó tới xin học với thầy Quý! – Rồi nó nhìn bọn Tiểu Long, áy náy nói tiếp – Khi nãy em nghe tiếng sột soạt …

Nhỏ Hạnh khoát tay:

- Không có gì! Hiểu lầm thôi!

Tiểu Long không giỏi trấn tĩnh như nhỏ Hạnh. Nó trố mắt, kêu lên thảng thốt:

- Trời đất, Quý ròm tới đây là để dạy học hở? Thầy Quý mà dạy …

Đang oang oang, bị nhỏ Hạnh huých một cái vào hông, Tiểu Long vội hạ giọng ngọt như mía lùi:

- … là nhất rồi!

Lời tán dương của Tiểu Long khiến nhỏ Diệp phải che mặt quay đi chỗ khác, vất vả lắm nó mới giữ cho đôi vai đừng rung lên.

Từ khi bước ra sân đến giờ, Quý ròm không nói gì. Nó đang vừa ngượng lại vừa tức. Bởi chỉ nhìn thoáng qua, nó biết ngay hành tung của nó đích thị là đã bị lũ bạn tinh quái âm thầm theo dõi mấy bữa nay rồi.

Cho nên nghe thằng mập nói năng vung vít, nó liền sa sầm mặt. Buông một câu gọn lỏn, nó hậm hực quay lưng đi thẳng vô nhà, mặc chủ nhân Quỳnh Như niềm nở mời khách phía sau.

Thực ra Quý ròm chỉ làm bộ thế thôi. Vì bước chân nó không được quả quyết lắm. Vì hai tai nó đang còn phải dỏng lên xem tụi bạn có trêu chọc gì mình nữa không.

Và Quý ròm mừng rơn khi chẳng nghe đứa nào xiên xỏ gì mình. Nó chỉ ngạc nhiên thôi. Tại hai đứa bạn nó đối đáp với nhau những câu gì nghe lạ quá.

Tiểu Long nói:

- Hồi nãy nếu tôi không né kịp, chắc lãnh nguyên hòn đá của con quỷ con kia vô mặt rồi!

Nhỏ Hạnh cười hì hì:

- Tại Long chứ bộ! Ai bảo Long nhận xét sai be sai bét. Đâu chỉ bọn con trai, ngay cả tụi con gái chúng cũng đâu có thích kẻ lạ xâm nhập vào "lãnh địa" của mình!

Thành phố Hồ Chí Minh, 2001

HẾT.

Tập 43: Khách sạn hoa hồng

Đánh máy: “Kỵ sĩ giấu mặt”
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Triều, em trai thằng Bá bị bắt cóc. Bọn chúng chỉ để lại 1 mảnh giấy dặn không được tiết lộ thông tin cho người ngoài. Thằng Bá vì lý do này mà lo lắng không yên, đêm trở mình liên tục, cặp mắt đỏ kè, đầu cũng gật gà gật gù như con nghiện lên cơn. Giữ mãi trong lòng bứt rứt không yên, rốt cục rồi nó cũng nói chuyện ấy cho nhóm Quý ròm biết. Mọi người đều bất ngờ và bắt đầu ngồi phân tích…

Chương 1

Lúc đó khoảng bốn rưỡi chiều. Dì Năm ngồi tiếp khách mà bụng không yên. Dì hết nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường lại thấp thỏm quay đầu ngó ra màn mưa lất phất ngoài trời, sốt ruột thấy mưa mỗi lúc một nặng hạt. Mưa thoạt đầu không tiếng, thoắt đã vang lên lộp bộp rồi chuyển qua rào rào nghe như tiếng hàng ngàn con ngựa đang phi.

Giờ này lẽ ra dì đã có mặt trước cổng trường Minh Tâm để đón thằng Triều, con dì. Triều năm nay tám tuổi, vừa vô lớp ba bán trú, ngày nào đúng bốn rưỡi cũng theo đám bạn ra trước cổng đợi dì.

Dám thằng bé lúc này đang ướt mem. Mưa xối xả thế này chẳng biết nó đứng ở đâu. Dì lo lắng nghĩ. Dì nhớ là mái che trước cổng trường nhỏ xíu, không đủ chỗ cho bọn nhóc chen chúc. Mà giờ tan học thì cả trường ùa ra chứ ít ỏi gì. Nhưng chắc là không đến nỗi nào. Thế nào cô bảo mẫu cũng sắp xếp cho bọn học trò trú ở đâu đó, đời nào cô để cho bọn nhỏ dầm mưa. Dì Năm tự trấn an và bồn chồn quay sang khách.

Khách là mối lái quen, tới bàn bạc chuyện bỏ mối hàng ngoài chợ. Khổ nỗi, chuyện hàng họ đã xong lâu rồi nhưng khách không chịu nhớm đít, cứ ngồi cà kê dê ngỗng suốt.

Đã thế, khách hăng chuyện đến quên cả ý tứ. Cái việc dì Năm chốc chốc lại ngước nhìn đồng hồ ngoài mục đích coi giờ còn có ý nghĩa nhắc cho người đối thoại biết mình đang có chuyện phải đi, khách biết điều thì nên lập tức cáo từ cho.

Nhưng vì khách không ý tứ, nên dĩ nhiên cũng không biết điều. Thấy dì Năm quay tới quay lui, khách tưởng dì mỏi cổ, bèn sốt sắng khoe hiểu biết:

- Chắc chị bị khớp. Tuổi này mười người hết chín người bị khớp. Bệnh này để lâu nguy hiểm, không khéo chuyển qua tim. Để tôi giới thiệu chị ông bác sĩ Cương. Ông này chuyên về …

Khách thao thao, bất chấp dì Năm có muốn nghe những chỉ dẫn y học của mình hay không. Bài diễn thuyết của khách làm khuôn mặt dì Năm méo đi như quả dưa chuột phơi khô. Dì biết khách lại bắt đầu một câu chuyện lằng nhằng mới và cũng như cơn mưa ngoài kia, loại chuyện liên hoàn dây cà ra dây muống này khó mà biết được chừng nào nó mới chấm dứt.

Khách nhác thấy vẻ đau khổ của dì, lại hăm hở:

- Chị đừng quá lo. Thứ bệnh này tuy khó chữa nhưng cũng chưa đến nỗi gọi là nan y.

Dì Năm đáp lại sự quan tâm quá đáng của khách bằng cách đánh mắt lên đồng hồ một lần nữa. Lần này, dì cảm thấy cây kim phút đang mỗi lúc một rời xa con số 6 kia như đang chích mạnh vào tim dì. Thế là dì đứng bật dậy, cho phép mình tạm quên đi những đức tính như kiên nhẫn hay lịch sự:

- Chết, tới giờ tôi đi đón thằng nhỏ rồi! Xin lỗi chị nghe!

Khách sửng sốt:

- Trời đất, vậy hả?

Rồi khách phủi quần đứng lên, trách móc một cách chân thành:

- Thế mà nãy giờ chị không lo đi đón cháu, cứ ngồi cà kê hoài! Chuyện trò thì lúc nào chuyện trò chẳng được.

Nói xong, khách te te ra cửa, ngoắt xích lô, nháy mắt đã biến mất.

Dì Năm quơ vội chiếc áo mưa, tròng qua loa vào người, chỉ kịp gài hai trong mười bốn chiếc nút, rồi quýnh quíu đạp Honđa, hấp tấp chạy đi.

Thằng con dì mới có tám tuổi, nếu đứng bơ vơ một mình trước cổng trường, lại giữa cảnh mưa gió sấm chớp thế này, chắc nó sợ hãi lắm! Dì càng nghĩ càng lo, lòng nóng như lửa đốt. Cho nên mưa quất rát mặt mà dì lóng ngóng hoài, không sao kéo nổi chiếc nón phía sau lên trùm đầu. Cuối cùng, sốt ruột quá, dì chẳng thèm đánh vật với chiếc nón nhùng nhằng đó nữa, cứ để đầu trần chạy băng băng dưới mưa.

Chỉ đến khi trường Minh Tâm hiện ra với lố nhố học sinh và phụ huynh đang đứng chờ con trước cổng, dì mới thở phào:

- May quá! Vẫn còn đông người thế kia!

Dừng xe sát lề đường, dì lướt mắt dọc đám học sinh lúc nhúc, môi nở sẵn một nụ cười, chờ tiếng kêu hân hoan quen thuộc:

- Mẹ ơi, con ở đây nè!

Nhưng dì Năm chờ hoài, chờ hoài, vẫn chẳng nghe thằng con dì lên tiếng gọi. Đảo mắt một lượt nửa, vẫn chẳng thấy thằng Triều đâu, dì lấy làm lạ quá. Nó đang ở đâu kìa? Hay nó đụt mưa trong hành lang chưa kịp ra?

Dì nhướn mày, ánh mắt xoáy vào bên trong sân, phập phồng sục sạo. Lúc này nụ cười trên môi dì đã tắt, thay vào đó là vẻ lo âu càng lúc càng rõ nét.

Dì không biết là dì đã rời khỏi yên xe và đang đứng nhấp nhổm bên lề đường trên đôi chân liên tục ngọ nguậy.

Đang cồn cào lo lắng, dì bỗng nhìn thấy cô bảo mẫu lớp thằng Triều. Cô đang đứng kế cổng trường, bên cạnh dăm đứa học trò lớp cô. Dì Năm nhận ra ngay những đứa nhỏ cùng lớp với con mình.

- Cô giáo!

Dì vội vã bước lại, cất tiếng chào.

Nhận ra dì Năm, cô giáo vui vẻ:

- Chào chị.

Đang nói, chợp bắt gặp vẻ khác lạ trên mặt người đối diện, cô bỗng sững lại:

- Chị … chị chưa về sao?

- Về? – Dì Năm nghe một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng – Tôi mới đến mà cô giáo.

Rồi ngay tức khắc, linh cảm có sự chẳng lành, dì hoảng hốt, lưỡi ríu lại:

- Thằng Triều đâu, cô giáo?

Tới lượt cô bảo mẫu chết điếng. Cô há hốc miệng, quai hàm cứng lại nên cô nói một cách khó khăn:

- Không phải … không phải lúc nãy chị đã … đón cháu về rồi sao?

Dì Năm nghe như có ai nện búa vào đầu mình:

- Không!

Dì bàng hoàng thốt lên, chân loạng choạng như muốn té.

Cô bảo mẫu bước nhanhh tới, đưa tay đỡ người phụ nữ trước mặt. Cô đã hoảng lắm, nhưng thấy dì Năm hoàn toàn mất tinh thần, cô cố tỏ ra bình tĩnh:

- Chị đừng lo lắng quá! Nếu không phải chị, có thể người nhà chị đã đón cháu về rồi!

- Không thể nào đâu, cô giáo! – Dì Năm phản đối bằng giọng hoang mang, lúc này dì đã gượng đứng lại được – Nhà tôi trước nay chỉ có tôi đi đón cháu.

- Chứ còn ba cháu?

- Ông nhà tôi không bao giờ làm chuyện đó. Cô giáo biết mà.

Dì Năm biết rõ chồng mình hơn ai hết. Dượng Năm vốn là con sâu rượu. Dượng suốt ngày say bét nhè, và với đầu óc lúc nào cũng khật khừ như vậy, e rằng dượng không biết thằng Triều học ở trường nào, nói gì đưa với đón.

- Thế cháu Triều có anh chị gì không? – Cô bảo mẫu lại hỏi, cố tìm một chút ánh sáng.

- Nó có một đứa anh. Nhưng anh nó giờ này đang đi học thêm, cô giáo à.

Dì Năm đáp và nghe trái tim mình càng lúc càng bị nén chặt dưới nỗi lo âu. Dì dán mắt vào mặt cô bảo mẫu, run run hỏi:

- Thế khi nãy cô có thấy rõ ai đón cháu không?

- Dạ … dạ … không! – Cô bảo mẫu đáp, miệng khô khốc, cố giữ cho giọng đừng đứt quãng – Vừa ra tới cổng, cháu bỗng vụt chạy băng băng.

Cô cúp mắt xuống, giọng ân hận:

- Lúc đó tôi nghĩ cháu đã nhìn thấy chị.

Lòng dạ cô bảo mẫu lúc này bứt rứt không để đâu cho hết. Cô thầm giận sự khinh suất của mình quá. Xưa nay, cô rất cẩn thận, bao giờ cô cũng chỉ yên tâm khi đã giao tận tay từng đứa học trò cho người nhà. Thế mà chiều nay không hiểu sao cô lại chủ quan đến mức không buồn gọi thằng Triều lại, thậm chí cũng không nghĩ đến chuyện xem người đón nó là ai. Chắc tại lúc đó đông đúc quá, phần học trò tuôn ra như bầy ong vỡ tổ, phần phụ huynh đứng dày trước cổng, tiếng gọi nhau í ới chen lẫn tiếng mưa lộp độp càng lúc càng lớn khiến đầu óc cô rối bời.

Cuối cùng, không thể im lặng mãi được, mà im lặng cũng chẳng giải quyết được gì, cô bảo mẫu khẽ liếc đám đông tò mò bu quanh đang xôn xao bàn tán rồi ngước lên nhìn dì Năm, mấp máy môi:

- Xin chị bình tĩnh! Tôi sẽ báo chuyện này cho bên công an. Tôi nghĩ họ sẽ tìm ra cháu trong thời gian ngắn nhất.

- Chắc phải vậy thôi, cô giáo à! – Dì Năm cắn môi, nhìn mặt dì có cảm giác dì cố nén một tiếng nấc – Tôi sẽ chở cô đi!

Dì Năm quày quả quay xe ra. Nhưng khi đã ngồi lên xe, cầm tay lái rồi, dì bỗng thay đổi ý định.

- Khoan đã, cô giáo! – Dì quay lại nhìn cô bảo mẫu – Để tôi chạy về nhà trước đã! Biết đâu có người nào đó đón cháu về.

Mặt cô bảo mẫu rạng lên:

- Ừ, biết đâu!

- Nếu không coó, lúc đó tôi sẽ gọi điện cho cô giáo.

Dì Năm vội vàng nói rồi vội vàng đạp máy, chính xác là vừa nói vừa đạp máy cùng một lúc. Rồi dì hối hả vọt xe đi.

Mưa đã tạnh nhưng dì không nghĩ đến chuyện cởi áo mưa. Cũng có thể dì không nhớ mình đang mặc áo mưa trên người.

Chương 2

Chưa bao giờ dì Năm phóng Honđa với tốc độ chóng mặt đến thế. Và cũng chưa bao giờ dì thấy chiếc xe chạy chậm đến thế. Dì bất lực khi muốn làm cho chiếc xe bay lên, làm cho chiếc xe đáp xuống trước nhà ngay lập tức theo ý muốn.

Đang nôn nóng, bất ngờ dì thắng "rét" một cái. Đường trơn trượt, dì lại thắng gấp nên bánh xe trượt đi, chiếc xe loạng choạng, đảo vòng, suýt ngã.

Ấy là vì dì nhác thấy tấm bảng "điện thoại công cộng" bên cạnh đường. Tấm bảng nhắc dì nhớ ra dì có thể biết ngay tình hình ở nhà mà không cần chiếc xe phải mọc cánh.

Dì lật đật tấp xe vào lề.

Nhưng đầu dây bên kia không có ai nhấc máy. Tiếng "u" dài vang lên bất tận khiến dì sốt ruột kinh khủng. Như vậy là không có người ở nhà. Thằng Bá, anh thằng Triều, giờ này chắc chắn đang ở lớp học thêm. Dượng Năm dù nhắm mắt dì cũng biết đang khật khà bên chiếu rượu. Vậy là thằng Triều không biết đi đâu. Ý nghĩ đó làm dì muốn khóc quá.

Nhưng đến khi leo lại lên xe, dì lại cố bắt mình nghĩ theo hướng khác. Có thể bữa nay dượng Năm không say xỉn. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, đâu phải ngày nào người ta cũng nhúng môi vào rượu. Một bợm nhậu cũng thế. Cũng có một ngày không ngửi đến hơi men, ít ra là vì ngày đó hắn ta không có xu nào trong túi. Và khi một người say chợt tỉnh, việc đầu tiên là hắn ta nhớ đến vợ con. Tệ lắm, hắn cũng nhớ đến con, nghĩa là trong trường hợp không mảy may nhớ đến vợ.

Dì Năm hy vọng ngày hôm nay dượng Năm ở trong trường hợp đó. Dì hình dung giờ này dượng đang dắt tay thằng Triều và hai cha con đang trên đường về nhà. Vì đã lâu lắm dượng Năm mới đến trường đón con, đã lâu lắm hai cha con mới có dịp đi bát phố cùng nhau nên cả hai không tránh khỏi đủng đỉnh hơn thường lệ.

Dì Năm khấp khởi với ý nghĩ trong đầu. Dì giảm ga, cho xe chạy chầm chậm, vừa đi vừa quét mắt hai bên lề, hy vọng sẽ bắt gặp hai hình bóng thân yêu quen thuộc.

Cho đến khi cửa nhà hiện ra trước mắt mà vẫn chẳng thấy hai cha con đâu, dì lại thấp thỏm cho rằng họ đã vào nhà.

Ngay cả khi đã vào nhà, thấy nhà cửa vắng tanh, dì vẫn cố nghĩ hai cha con đang nấp ở đâu đó để chờ dịp bất ngờ nhảy xổ ra làm cho dì ngạc nhiên chơi.

Dì nhìn quanh, tủm tỉm cười:

- Thôi, ra đi! Tôi đã biết hai cha con nấp ở đâu rồi.

Nhưng chẳng có ai nhảy ra cả. Ngay cả một tiếng động cũng không.

Dì kiên nhẫn lặp lại câu nói trên môi, đến lần thứ ba thì giọng đã nhòe nước mắt:

- Ra … đi … mà …

Cuối cùng thì dì Năm buộc phải đưa tay chùi nước mắt và đứng lên.

Dì thẫn thờ tiến về phía chiếc bàn con đặt điện thoại. Dì đã quyết định rồi. Dì phải gọi ngay cho cô bảo mẫu lớp thằng Triều. Dì phải đến ngay nhà cô để cùng cô đến đồn công an. Không thể chần chừ thêm một giây nào nữa.

Nhưng đúng vào lúc dì cầm chiếc ống nghe lên, chưa kịp quay số, tay dì đột ngột cứng đờ.

Dì giữ tay ở tư thế lơ lửng đó có đến một phút, mắt bị hút chặt vào lá thư nhét ở kẹt cửa.

Trước nay, thỉnh thoảng dì Năm vẫn nhận được thư của bà con. Khi đến mà không có người ở nhà, nhân viên bưu điện vẫn nhét thư vào khe cửa. Nghĩa là chuyện một lá thư nằm ở vị trí đó không phải là điều quá lạ lùng đối với dì.

Nhưng lần này sự phát hiện đó khiến tim dì tự nhiên thắt lại. Bằng linh cảm của một người mẹ, ngay lập tức dì biết chắc lá thư đó liên quan mật thiết đến sự mất tích của con dì.

Dì Năm buông ống nghe xuống, thấy bụng nhộn nhạo khác thường.

Dì tiến về phía cửa bằng những bước rón rén, cứ như thể có một cặp mắt nấp trong lá thư đang rình rập dì.

Đến lúc đã cầm lá thư trên tay, dì vẫn nữa muốn nửa không muốn mở ra xem, lòng đau đớn nghĩ đến sự chẳng lành.

Dì đắn đo lật tới lật lui lá thư trên tay, mặt mày căng thẳng tột độ. Phong bì để trắng, không một dòng chữ. Cũng không tem, không bưu ấn. Như vậy

thư không đến bằng đường bưu điện mà do một kẻ nào đó bí mật nhét vào.

Dì Năm cứ đứng trơ như vậy, nhìn lá thư run rẩy theo tay mình không biết đến bao lâu.

Rồi thì những ngón tay dì cũng phải nhúc nhích. Vì dì không thể không biết đến tung tích và số phận của con dì, dù số phận đó có hẩm hiu đến mấy chăng nữa.

Bì thư không dán như lật bật mãi dì mới rút được lá thư bên trong ra. Gọi là thư nhưng thật ra đó chỉ là mẩu giấy nhỏ gấp tư.

Giấy xé ra từ tập học trò, xé làm đôi thêm một lần nữa và trên cái diện tích toen hoẻn đó nguệch ngoạc mấy dòng chữ: "Con của ông bà đang ở chỗ chúng tôi. Rất bình yên. Bình tĩnh chờ chúng tôi liên lạc. Nếu ông bà tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai, tính mệnh thằng bé sẽ không bảo đảm."

Thư không ký tên, lời lẽ cố tỏ ra lịch sự nhưng không giấu được sự đe dọa. Dì Năm đọc xong, mắt hoa lên, nghe bụng quặn đau như có ai đang xoắn lấy.

Dì cắn chặt môi, lưng tựa vào tường cho khỏi ngã. Thậm chí dì nhắm mắt lại để cố trấn tĩnh nhưng óc dì mỗi lúc một quay cuồng. Hàng chục câu hỏi hiện ra trong đầu dì gần như cùng lúc: Ai đã bắt cóc thằng Triều? Họ bắt cóc thằng bé làm gì? Tống tiền? Dọa dẫm? Gây áp lực? Dì Năm cố lục lọi trong trí nhớ, xem trong chuyện làm ăn buôn bán, dì có đụng độ với ai không, có ai thù oán với dì đến mức rắp tâm bắt cóc thằng con dì để rửa hận không, nhưng quả tình dì không tài nào nhớ ra. Và vào lúc thần trí hỗn độn như thế này mà bắt dì phải phăng ra ngay manh mối thì thật khổ thân cho dì quá.

Cuối cùng, mệt mỏi vì lo âu và bất lực, dì Năm uể oải ngồi phệt xuống nền nhà và cố tự an ủi là dù sao dì cũng đã biết được thằng Triều vẫn còn sống, dù tất nhiên là không rõ nó sống ở đâu và sống trong tay ai. Dì cũng mừng là đã kịp trông thấy lá thư của bọn bắt cóc trước khi gọi điện thoại cho cô bảo mẫu. Nếu dì không phát giác ra lá thư, cùng cô bảo mẫu xộc đến đồn công an thì chẳng biết chuyện khủng khiếp gì sẽ giáng xuống đầu thằng con bé bỏng của dì. Chỉ mới nghĩ đến thôi, dì đã nghe lưng nổi đầy gai ốc và tay chân run bần bật như người mắc chứng động kinh.

Dượng Năm bước vào nhà vào lúc dì Năm vẫn còn đang ngồi dán lưng vào tường.

- Úy, sao bà lại ngồi đây?

Dượng trợn cặp mắt đỏ kè lên, hơi rượu phun ra theo câu hỏi. Nói chính xác thì câu hỏi phu ra theo hơi rượu, vì dì Năm ngửi thấy hơi men nồng nặc trước khi ý thức được dượng Năm muốn nói gì.

- Thằng Triều bị người ta đem đi mất rồi!

Dì Năm không buồn đứng lên, cũng có thể không đủ hơi sức để đứng lên. Dì cứ ngồi phệt dưới đất, ngước nhìn chồng, mếu máo đáp.

Rồi như không nén được nữa, dì òa ra khóc.

- Khóc, khóc cái gì! – Dượng Năm quát lên – Bình tĩnh nói nghe thử nào! Ai đem thằng Triều đi? Mà đem đi đâu?

Dì Năm đáp lại hàng loạt câu hỏi của chồng bằng ba chữ gọn lỏn:

- Bọn bắt cóc.

- Bọn bắt cóc? – Dượng Năm lặp lại, dường như ngay tức khắc dượng chưa kịp hiểu ra ý nghĩa của ba chữ đó.

Dì Năm trả lời chồng bằng cách khóc to hơn. Tiếng khóc của dì tuôn ra xối xả, nếu không tràn ngập được căn nhà thì rõ ràng cũng đã ít nhiều làm ướt được dượng Năm.

Dượng Năm như tỉnh hẳn rượu. Và khi tỉnh rượu thì dượng ý thức ngay hoàn cảnh mà vợ chồng dượng đang lâm vào.

Dượng bước lại ghế, ngồi xuống, quay mặt về phía vợ, và hỏi bằng giọng cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Bà có chắc không đó?

Bây giờ thì dì Năm lóp ngóp đứng lên, dĩ nhiên phải vịn tay vào tường. Lẽ ra, dưới sức nặng của nỗi hoảng sợ không ngừng gia tăng, dì không đứng dậy được ngay như thế. Nhưng nếu như không đứng dậy thì dì không đưa được lá thư tận tay chồng.

Dượng Năm đón lấy mẩu giấy, xoay ngang xoay dọc, có lẽ đầu óc đang rối tinh rối mù nên mãi một lúc dượng mới xoay tờ giấy đúng chiều.

Đọc xong lá thư, dượng thần người ra, không nói một tiếng nào, mẩu giấy rồi khỏi tay lúc nào dượng cũng chẳng hay.

Tiếng khóc của dì Năm lúc này đã chuyển qua thành rền rĩ, rì rầm nho nhỏ.

Lâu thật lâu, dượng Năm mới ngước mắt lên:

- Thằng Triều bị bắt cóc lúc nào?

- Lúc tan học! – Dì Năm sụt sịt đáp.

- Ngay trước mũi bà à?

- Lúc đó tôi chưa tới.

Giọng dì Năm đượm hối hận. Rồi dì ấp úng thuật cho chồng nghe những gì đã xảy ra trong cái buổi chiều mưa gió đáng nguyền rủa đó.

- Tại bà cả thôi! – Dượng Năm rít lên khi vợ nói xong – Đón con không lo đón, cứ ngồi cà kê với mấy con mụ dở hơi!

Dì Năm cúi mặt xuống, và khi cúi gằm như vậy ánh mắt dì chạm phải lá thư của bọn bắt cóc đang nằm tênh hênh trên nền nhà, lúc đó thật tình dì thấy rằng sự lên án của chồng không xa sự thật là bao.

Trong khi dì Năm cúi mặt xuống đất thì dượng Năm hếch mặt lên trời. Vì dượng đang khoái quá. Trong khoảnh khắc đó, dượng tạm thời cho phép mình quên đi nỗi lo lắng về đứa con mất tích để tận hưởng niềm vui trách cứ người bạn đời, vốn là điều xưa nay vẫn thường xảy ra trong nhà dượng như với vai trò hoàn toàn đảo ngược.

Nhưng nếu dượng Năm bằng lòng dừng lại ở đó thì có thể dượng được thưởng thức cái hương vị khoái trá đó lâu thêm một chút.

Đằng này, dượng để cho sự phấn khích dắt đi hơi xa. Quát lần thứ nhất, thấy vợ nhũn như con chi chi, dượng ra oai quát lần thứ hai:

- Phận làm cha làm mẹ mà chẳng thèm để mắt để mũi đến con cái, thật tôi chẳng thấy ai tệ như bà!

Lần này dượng quát lớn hơn, lời lẽ cũng khoa trương hơn.

Nhưng lần này thì lời quở trách khá tùy tiện của dượng không còn đủ sức nặng để buộc dì Năm phải cúi gằm đầu xuống nữa. Ngược lại, dì ngẩng phắt lên như bị ong chích:

- Ông nói thế mà không xấu hổ à! Sao ông không nhìn lại mình xem, suốt ngày chè với chén, có biết gì đến nhà cửa, vợ con. Thật tôi có chồng cũng như không.

Nhưng động mối thương tâm, nói xong, đã nín, dì lại khóc tồ tồ. Vừa khóc dì vừa nức nở oán trách:

- Nếu ông không bê tha nhậu nhẹt thì bữa nay thằng Triều đâu có bị bắt cóc dễ dàng như thế! Con người ta, mẹ không đi đón được thì có ba đi đón, đâu có bơ vơ như con nhà mình.

Những tiếng nói của dì tìm cách chen chúc và len lỏi qua tiếng khóc để tuôn ra nên nghe đứt nối và chảy nhão như những miếng bơ bị hơ nóng, thật tình là rất khó nghe.

Nhưng dượng Năm nghe được hết. Dượng đã quá quen với những lời chì chiết của dì. Quen đến mức dượng không những nghe rõ mồn một những lời dì Năm đang nói mà còn biết chính xác những điều dì đang nghĩ trong đầu và sắp sửa nói ra.

Cho nên dượng vội quay lại cái đề tài nóng bỏng đang nung nấu trái tim dì:

- Vụ thằng Triều bây giờ tính sao?

Quả nhiên, nỗi lo lắng về đứa con lập tức xóa mất sự bực bội về người chồng, dì Năm khẽ rùng mình, tiếng khóc ngưng bặt và đôi mắt dì rõ ràng là đang hết sức hoang mang:

- Tôi … tôi …

- Theo tôi, mình nên báo ngay cho công an!

Dượng Năm bày tỏ ý kiến bằng giọng quả quyết. Rồi không đợi dì Năm có đồng ý hay không, dượng đứng phắt lên khỏi ghế và đi xăm xăm ra cửa.

Dì Năm chắc chắn là bị bất ngờ trước hành động quyết liệt của dượng Năm. Cho nên dì khựng lại mất mấy giây trước khi kịp tái mặt kêu lên:

- Khoan đã, ông ơi! Khoan đã!

Vừa kêu dì vừa đuổi theo dượng Năm, níu chặt tay dượng đề phòng dượng khăng khăng làm theo ý mình.

- Bà làm sao thế. – Dượng gạt tay vợ ra – Bộ bà không muốn giải thoát cho thằng Triều à?

- Ông nói gì lạ vậy? – Dì Năm phản ứng bằng cách ho lên một tiếng – Chẳng lẽ ông quên bọn bắt cóc đã viết gì trong thư sao. "Nếu ông bà tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai, tính mệnh thằng bé sẽ không bảo đảm".

- Bọn bắt cóc nào mà chả viết những câu nhăng nhít như vậy! – Dượng Năm hừ mũi, vẻ khinh miệt – Toàn là dọa dẫm!

Dượng thu nắm đấm:

- Tôi không tin công an không tóm cổ được bọn chúng. Xưa nay cả khối vụ ghê gớm hơn, người ta vẫn phăng ra nữa là.

- Nhưng tóm cổ bọn chúng để làm gì nếu lúc đó con mình … con mình …

Dì Năm không đủ can đảm nói hết câu nhưng nhìn khuôn mặt méo đi vì lo lắng của dì, dượng Năm biết thừa những ý tưởng rùng rợn nào đang nhảy múa trong đầu dì. Dượng gạt đi:

- Bà chỉ toàn nghĩ quẩn! "Nếu" sao được mà "nếu"!

Để khẳng định chỉ có dì Năm quẩn chứ dượng không quẩn, một lần nữa dượng lại đâm bổ ra cửa:

- Tôi đi đây!

Dì Năm vội vã chạy theo, lần này không níu tay mà tóm cứng lấy vạt áo dượng:

- Không được đâu, ông ơi!

Dượng Năm quay ngoắt lại:

- Làm gì bà cứ cản tôi hoài vậy? Thế bà đã nghĩ ra cách nào hay ho chưa?

Dì Năm thận trọng kéo dượng Năm vô nhà:

- Vào nhà đã, rồi từ từ mình tính!

Dượng Năm khua chân một cách miễn cưỡng:

- Đúng là đàn bà!

Dì Năm vờ như không nghe câu nói của dượng Năm. Dì ngồi xuống ghế, kéo dượng ngồi xuống theo.

Dượng ngồi, có sửa soạn một tí để ra vẻ oai vệ. Vì đã lâu lắm rồi, chưa bao giờ dì Năm "lệ thuộc" dượng ra mặt như vậy. Thực sự thì bữa nay dì Năm có trách móc dượng một tí, có phản đối dượng một tẹo, nhưng trước thái độ cứng rắn, quyết đoán của một người chồng sực nhớ mình là chồng như dượng, ắt cái phần nể trọng nó phải chiếm một phần lớn lắm trong lòng dì.

Dượng nghĩ thế, và cất tiếng dõng dạc:

- Thế bà tính sao, nói nghe coi!

Dì Năm rụt rè nói, sợ dượng gạt ngang nên giọng nghe như van lơn, năn nỉ:

- Họ đã dặn mình bình tĩnh chờ họ liên lạc, vậy mình cứ thử chờ coi sao, ông à!

Chương 3

Thằng Bá đi học về, vừa đút đầu vô cửa đã nhận ra không khí khang khác trong nhà.

Khi mẹ nó hỏi nó, nó nhận ra sự khang khác đầu tiên:

- Đi học về đó hả con?

Câu hỏi tất nhiên không khác, vẫn là câu hỏi quen thuộc, nhưng những lần trước, khi hỏi cái câu đó mẹ nó bao giờ cũng vui vẻ nhìn thẳng vào mặt nó bằng đôi mắt rõ ràng là chứa rất nhiều âm yếu chứ không vừa hỏi vừa ngoảnh mặt đi như bữa nay.

Cái khang khác thứ hai mang hình thù ba nó. Giờ này ba nó có mặt ở nhà là lạ lắm. Bá biết rõ, giờ này là ba nó có thể có mặt ở bất cứ đâu, trừ ở nhà. Thế mà ba nó lại đang ngồi đằng bàn, lại không có vẻ gì khật khừ nữa mới quái dị.

Cái khang khác thứ ba là sau khi phát hiện hai cái khang khác kia, Bá cảm thấy chờn chợn, bèn xốc tập rón rén đi vào phòng thì ba nó bỗng gọi giật:

- Bá, lại đây con!

Bá dè dặt bước lại, mặt mày không giấu vẻ hoang mang. Nó không nói gì nhưng ánh mắt nó hiện lên bao dấu hỏi.

Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của con, dượng Năm "e hèm" một tiếng như để che giấu sự bối rối. Nhưng ông không ngoảnh mặt đi như dì Năm.

Hai cha con im lặng nhìn vào mắt nhau như thế có đến một lúc.

- Bá nè! – Cuối cùng dượng Năm cũng khó nhọc cất tiếng – Thằng Triều em con ấy mà …

- Ông …

Tiếng dì Năm thình lình vang lên khiến hai cha con dượng Năm ngoảnh mặt nhìn sang.

Bắt gặp vẻ mặt lo lắng của mẹ, Bá nghe tim mình đập thình thịch. Nó linh cảm có một chuyện gì đó vừa xảy ra trong nhà mình. Và chắc chắn đó không phải là chuyện tốt lành.

Mặt ngây ra, Bá hết nhìn sang ba lại quay sang mẹ, thấp thỏm chờ đợi.

Dượng Năm trầm ngâm một lúc rồi gật gù:

- Phải cho thằng Bá biết chuyện này, bà à!

Biết dì Năm vẫn chưa hết e ngại, dượng thủng thỉnh nói tiếp:

- Bà đừng lo! Bọn chúng chỉ không cho chúng ta tiết lộ với người ngoài thôi!

Thấy dì Năm không phản ứng gì, dượng chỉ chiếc ghế trước mặt, bảo Bá:

- Con ngồi xuống đây!

Bá líu ríu ngồi xuống, không rõ mình vừa ngồi lên ghế hay vừa đặt mông lên một cái quạt lò. Nó sờ tay vào trong cổ áo, thấy mồ hôi đang chảy thành dòng.

- Chiều nay em con đã mất tích …

Tất nhiên là dượng Năm chỉ mới mở đầu câu chuyện. Nhưng vừa nghe đến đó, Bá đã kêu "Ối" một tiếng và bật ngửa người ra ghế, hệt như bị đá rớt trúng đầu.

Lúc này dì Năm đã đi vòng ra phía sau con trai. Dì đứng sau lưng ghế, đặt tay lên đầu con:

- Bình tĩnh đi con! Cũng chưa có gì tồi tệ lắm đâu!

Bàn tay của dì Năm như truyền hơi ấm sang Bá. Nó ngọ nguậy người, cố ngồi thẳng người lên. Lần này nó không ngả ra sau mà chồm tới trước:

- Đầu đuôi như thế nào hả ba?

Bất chấp vẻ nôn nóng của con trai, dượng Năm kể lại câu chuyện bằng giọng cố tình làm ra chậm rãi. Rồi trước ánh mắt đau đáu của Bá, dượng kết thúc lời tường thuật bằng cách moi một tờ giấy trong túi ra đưa cho nó:

- Đây, con đọc đi!

Đó là lá thư của bọn bắt cóc.

Bá đọc, thoạt đầu rất khiếp hãi nhưng đến khi nhớ ra em mình dù sao cũng còn sống và được bình yên, nó dần dần trấn tĩnh.

- Bây giờ mình phải làm gì hở ba?

Bá ngước nhìn ba nó, bồn chồn hỏi.

- Ba định đi báo công an, nhưng mẹ con không cho! – Dượng Năm thở dài – Đành phải chờ tin tức của bọn chúng thôi con à.

Dì Năm căn dặn:

- Con chớ có nói chuyện này cho người nào biết đấy nhé! Nếu ai hỏi, con bảo ba mẹ đã gửi em con xuống nhà cô Tám.

Cô Tám là em ruột của dượng năm, lập nghiệp ở Mỏ Cày, Bến Tre, sinh sống bằng nghề làm vườn. Bao giờ xuống chơi nhà cô, Bá cũng mê tít các vườn mận trĩu trái và lang thang suốt ngày trong đó để khoái trá tưởng tượng mình là Tôn Ngộ Không lạc giữa vườn đào.

Bây giờ, nếu bảo thằng Triều xuống ở chơi với cô Tám, thật không có gì hợp lý hơn, và quan trọng là chẳng ai có thể xác minh được điều đó có thật hay không.

- Dạ, con nhớ.

Bá buồn bã gật đầu. Lúc đó, thật tình nó thấy sao nó bất lực quá. Nó mong phải chi nó có được phép thần thông, nó sẻ lần ra nơi trú ngụ của bọn bắt cóc, sẽ vạch mặt chúng, sẽ giao nộp chúng cho công an và nhất là sẽ giải cứu được đứa em đáng thương của nó.

Nghĩ đến thằng Triều, mắt Bá bất giác rưng rưng. Triều nhỏ hơn Bá sáu tuổi, đối với Bá đó chỉ là thằng oắt hỉ mũi chưa sạch, thường ngày Bá chẳng bao giờ chịu chơi chung. Bây giờ, khi Triều đã mất tích rồi, Bá mới nhận ra là nó thương em nó biết ngần nào. Nó tự hỏi không biết bây giờ em nó đang sống ra sao. Cho dù bọn bắt cóc không hành hạ Triều, chỉ riêng nỗi sợ hãi khi rơi vào tay kẻ lạ đủ khiến thằng oắt khóc hết nước mắt. Nhớ đến những gì mình đối xử không phải với thằng Triều trước đây, Bá thấy cổ họng bỗng dưng nghèn nghẹn.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến Bá như bừng tỉnh. Chắc bọn chúng gọi tới! Bá hồi hộp nhủ bụng và nín thở dõi mắt theo từng cử động của mẹ nó.

- A lô! À, cô giáo hả? Dạ, à … dạ, cháu đã về nhà rồi cô giáo. Vâng, chính ba cháu đón cháu! – Tới đây, dì Năm hơi ấp úng, rõ ràng dỉ phải vừa nói vừa loay hoay sắp xếp những ý nghĩ trong đầu – Dạ … thưa cô … sắp tới tôi xin phép cô cho cháu nghỉ một thời gian. Cháu đi Bến Tre … Dạ, cháu dự đám giỗ của ông cháu … Dạ, cảm ơn cô. Chào cô.

Vừa buông ống nghe, dì Năm đã hai tay ôm lấy ngực, như thể vừa thoát khỏi một cuộc tra tấn.

Vẫn giữ tay như thế, dì quay nhìn dượng:

- Tôi quên mất cô bảo mẫu lớp thằng Triều. Suýt một chút nữa đã lộ chuyện. May quá!

Bá không quan tâm đến cô bảo mẫu cho lắm. Khi biết người gọi điện tới không phải là bọn bắt cóc, nó thở ra một hơi đầy thất vọng và uể oải đứng dậy, vớ lấy chiếc cặp rồi lệt bệt bước vào phòng trong.

Đêm đó, Bá trằn trọc mãi, cứ chợp mắt là thấy thằng Triều hiện ra, hai tay bị trói chặt và nước mắt nước mũi tèm lem. Cả chục lần như vậy. Sáng ra, cặp mắt Bá đỏ kè.

Khi người ta mất ngủ, không những con mắt đỏ kè mà cái đầu cũng phụ họa bằng cách gật gà gật gù như con nghiện lên cơn. Thằng Bá rơi ngay chóc vào trường hợp đó. Nó ngồi trong lớp, bộ dạng lừ đừ, cái đầu trên cổ nó bữa nay dường như quá nặng so với cái cổ, lúc nào cũng như sắp sửa đổ gục xuống bàn.

Khổ nỗi, Bá ngồi ngay chiếc bàn trên cùng, lại ngay đầu bàn cạnh lối đi, tức là ngay tầm mắt của cô Vĩnh Bình dạy văn hai tiết đầu. Ngồi ở vị trí đó mà gật gà chẳng khác nào muốn nói "Cô ơi, kiếm giùm em cái gối đi cô!".

Thằng Bá làm nhỏ Xuyến Chi ngồi ngay sau lưng nó sợ xanh mặt. Xuyến Chi vừa là lớp trưởng, vừa là tổ trưởng của Bá, trách nhiệm trên vai nó nặng nề lắm, đặc biệt là vào những lúc gay cấn như lúc này.

- Bá! – Xuyến Chi chồm người tới trước, thì thào – Bạn làm sao thế? Ngồi thẳng dậy đi!

Bá ngồi thẳng dậy, tự nó, nó cũng thấy một học sinh gương mẫu thì không nên cúi đầu sát mặt bàn như thế.

Nhưng Bá chỉ khôi phục lại tư thế ngay ngắn được có một lúc. Nhỏ Xuyến Chi mới vừa thở ra nửa chừng đã lại phải hít hơi vào. Vì cái đầu thằng Bá một lần nữa lại nghiêng qua một bên. Mặc dù Bá đã khôn khéo chống tay lên cằm theo cái cách người ta vẫn chống một cái giá đỡ vào bức tường sắp đổ nhưng lúc này rõ ràng cái giá đỡ đó có vẻ quá mỏng manh so với sức nặng của cái đầu cứ mỗi lúc mỗi chúi xuống kia.

Nhỏ Xuyến Chi nơm nớp nhìn tên tổ viên vô kỷ luật của mình, biết rằng không có gì vô nghĩa cho bằng sử dụng lời lẽ trong lúc này.

Sau một thoáng ngần ngừ, nó đưa tay đập đập lên lưng Bá, mắt không ngừng canh chừng nhất cử nhất động của cô Vĩnh Bình đang viết bài học trên bảng:

- Bá! Bạn muốn điểm thi đua của tổ mình tháng này tụt xuống hạng bét hở?

Rồi thấy đem một cái chuyện cao cả là nghĩa vụ đối với tập thể rót vào tai của một đứa nửa thức nửa ngủ là chuyện vừa lãng phí vừa vô ích, Xuyến Chi đổi chiến thuật:

- Tỉnh dậy đi! Cô Vĩnh Bình nhìn xuống kìa!

Câu hù dọa của nhỏ Xuyến Chi hiệu nghiệm như thần. Bá giật nảy người như bị ong chích. Nó ngẩng phắt đầu và mở choàng mắt ra. Ngay lập tức, nó biết là mình bị lừa. Cô Vĩnh Bình vẫn đang cặm cụi đè viên phấn trên mặt bảng, những tiếng kin kít không ngừng vang lên dưới bàn tay cô.

Nhưng Bá không tức. Vì nó biết là nó sai đứt đuôi rồi.

Thằng Đặng Đạo ngồi cạnh quay sang:

- Bộ tối hôm qua mày thức học bài khuya lắm hở?

- Ừ.

Bá gật đầu, tự nhiên thấy buồn chi lạ.

Đặng Đạo không hiểu tâm sự bạn, lại nheo mắt:

- Chắc suốt buổi chiều mày chạy lông nhông ngoài phố nên khuya phải è cổ ngồi tụng bài chứ gì!

Bá muốn hét vào mặt Đặng Đạo đến chết được: “Chạy lông nhông cái đầu mày! Nếu em tao không bị bọn bắt cóc đem đi mất, khiến tao phải thao thức suốt đêm, còn lâu tao mới gà gật như thế này!”. Nhưng vừa mấp máy môi, Bá đã kịp dừng lại. Nhớ đến lời hăm dọa của bọn bắt cóc, Bá cố nuốt nỗi ấm ức chực trào lên ngang cổ họng, cảm thấy khó khăn như nuốt phải một cục xương quá lớn.

Cơn giận giúp Bá tỉnh ra được một chút. Nhưng khi Đặng Đạo quay sang bên phải trò chuyện với nhỏ Vành Khuyên thì sự hậm hực nhanh chóng rời bỏ Bá. Lòng nó bỗng dưng nguội ngắt và tất cả những gì nó cảm thấy trong lúc này là mí mắt nó đang từ từ díp lại.

Cô Vĩnh Bình đã viết xong dàn ý của bài Lục Vân Tiên gặp nạn và quay mặt xuống lớp, lật cuốn sách trên tay và bắt đầu bài giảng. Trong tình huống

này thì bất cứ một đầu óc kém tưởng tượng nào cũng có thể hình dung lời giảng êm như ru của cô Vĩnh Bình sẽ giúp Bá đi vào giấc ngủ nhanh chóng như thế nào, dẫu thực tình không ai rõ như vậy là sướng thân hay khổ thân nó.

Ngay cả Bá, khi cô Vĩnh Bình vừa cất lời, nó cũng đã biết một cách chắc chắn rằng lời giảng êm ái của cô sẽ dễ dàng đánh quỵ nó. Cho nên trước khi đầu hàng, nó cẩn thận mở cuốn tập đặt ngay ngắn trước mặt, tay phải cầm viết lăm lăm như sẵn sàng lượm lặt những ý hay rơi ra từ bài giảng, còn tay trái thì chống lên trán, theo cái kiểu những học trò chăm chỉ thường làm khi đang mê mải suy tư.

Xong xuôi đâu đó, nó yên tâm khép mắt như người ta yên tâm khép cửa trước khi đi ngủ.

Nhỏ Xuyến Chi tất nhiên không bị thằng Bá lừa. Năm ngoái thằng Đặng Đạo trong tổ nó chuyên ngủ gục trong giờ học. Đặng Đạo ngủ giờ này qua giờ khác, ngày này qua ngày khác, đến nỗi các thầy cô than trời như bộng và Hội đồng Kỷ luật nhà trường buộc phải mời mẹ nó lên.

Cho nên, Xuyến Chi chẳng lạ gì mánh khóe của những "chuyên gia ngủ gục". Với kinh nghiệm đầy mình, nhìn thoáng qua cái thế ngồi đăm chiêu bất thường của thằng Bá, nó biết ngay thằng này đang thả hồn vào cõi một ít ra cũng mười lăm, hai chục phút rồi.

Xuyến Chi lo ngay ngáy, không biết phải xoay xở như thế nào. Cô Vĩnh Bình đang nhìn đăm đăm xuống lớp, có cho vàng nó cũng không dám đụng vào người thằng Bá. Thằng này đang say sưa giấc điệp, bất thần đụng vào nó, nhỡ nó giật mình hét toáng lên hay sẩy tay đập mặt đánh cốp" xuống bàn thì tình cảnh càng tồi tệ hơn.

Rốt cuộc, nhỏ Xuyến Chi đành thấp thỏm đưa mắt ngó, vừa lầm bầm nguyền rủa vừa tự an ủi rằng dù sao tên tổ viên láu cá của mình cũng đã thành công rực rỡ trong việc đánh lừa cô giáo.

Quả thực, cô Vĩnh Bình hoàn toàn bị thằng Bá qua mặt. Cô cứ đinh ninh nó đang nghiền ngẫm từng lời vàng ngọc của cô. Thỉnh thoảng lướt mắt qua dãy bàn của tổ 3, bắt gặp dáng vẻ trầm tư của Bá, cô cảm động quá chừng.

Lòng cô lâng lâng, mắt cô ngời sáng, giọng nói của cô đầy phấn khích và cô có cảm giác rõ rệt là bữa nay cô giảng bài hay hơn mọi bữa rất nhiều.

Cuối cùng, không ngăn được những xúc cảm đang trào dâng, cô kết thúc bài giảng bằng cách nhìn xuống chỗ Bá ngồi, cất giọng trìu mến:

- Bá! Em hãy cho cô biết, tuy Trịnh Hâm đối xử với Lục Vân Tiên độc ác như vậy, nhà thơ Nguyễn Đình Chiểu có mất lòng tin ở con người không?

Tất nhiên là còn khuya Bá mới nghe được lời cô giáo hỏi. Trước mấy chục con mắt đổ dồn vào chỗ nó, Bá vẫn tiếp tục "trầm tư", không mảy may động đậy, cứ như thể nó sợ ngước lên sẽ vô tình làm hỏng cái tư thế mà nó đã tốn công sắp xếp.

Ở tổ 3, thằng Đặng Đạo mặt xám ngoét, còn tổ trưởng Xuyến Chi lúc này đang cố làm sao để đừng nấc lên. Những đứa còn lại trong tổ cũng nhanh chóng nhận ra trời sắp sập xuống đầu tụi nó.

- Bá! Em có nghe cô hỏi không?

Cô Vĩnh Bình lại cất tiếng và bọn học trò có thể thấy rõ mày cô đang nhíu lại.

Lần này thì Bá không hoàn toàn làm thinh như khi nãy. Khi nãy cả lớp nhốn nháo nên ai cũng tưởng Bá ù lì. Bây giờ, lớp học lặng phắt như tờ nên mọi đôi tai đều có thể nghe rõ Bá đang dõng dạc đáp lại câu hỏi của cô giáo bằng những tiếng "khò khò" đều đặn.

Những tiếng cười rúc rích lập tức vang lên từ các dãy bàn. Trừ các thành viên của tổ 3, gần như cả lớp không đứa nào nhịn được cười. Thằng Lâm không bỏ lỡ cơ hội ứng khẩu:

- Tưởng chàng nghe giảng say mê

Hóa ra chàng đã đi về cõi âm!

Cô Vĩnh Bình trừng mắt nhìn Lâm rồi không nói một tiếng nào, cô chậm rãi đi xuống chỗ thằng Bá ngồi.

Nhỏ Xuyến Chi không dám nhìn những bước chân đầy đe dọa của cô. Nó quay mặt đi chỗ khác, nghe bụng thót lại. Nó không biết cô Vĩnh Bình còn đau khổ hơn nó nhiều. Nhà thơ Nguyễn Đình Chiểu chắn chắn là không đánh mất lòng tin vào con người nhưng lúc này thực tình cô mất lòng tin vào thằng Bá quá xá.

Chương 4

Sau đó, thằng Bá dĩ nhiên bị phạt. Cô Vĩnh Bình bắt nó đứng suốt đến giờ ra chơi. Người ta không thể ngủ khi đang đứng. Cô bảo thế.

Khi cô bảo, cả lớp đều nghe. Chỉ có một người không nghe. Đó là thầy Vĩnh Long dạy hai tiết toán tiếp theo. Cho nên, thằng Bá được ngồi trong tiết toán. Và như để đền đáp lại sự rộng rãi của thầy, Bá không tìm cách đánh lừa thầy. Nó không chống tay lên trán, cũng không chống tay lên cằm. Nó nghiến răng cố chống lại cơn buồn ngủ. Nó căng tai nghe lời thầy giảng, căng mắt nhìn những dãy số thầy viết chi chít trên bảng và căng óc cố hiểu những lời giảng đó và những con số đó thực ra thì có bà con gì với nhau.

Tụi tổ 3 thấy thằng Bá chịu phấn đấu sửa đổi thì mừng lắm. Nhưng thằng Bá dường như cho rằng một mình nó phải chống chọi khổ sở với cơn buồn ngủ để làm cho những đứa khác vui lòng thì bất công quá, cho nên khoảng mười lăm phút sau khi tiết toán bắt đầu, nó bất thần động đầu xuống bàn đánh rầm một cái như trời giáng khiến cả lớp nhất tề ngoảnh phắt về phía nó, còn ở trên bảng thầy Vĩnh Long giật nảy người đến nỗi viên phấn rơi tuột khỏi tay.

Một phút sau, cả lớp đều nhìn thấy thằng Bá đứng trên bảng. Thầy Vĩnh Long lấy phấn chia tấm bảng ra làm hai phần không đều nhau. Phần lớn dành cho thầy tiếp tục bài giảng. Ở phần còn lại, thầy ra một chùm ba bài toán nhỏ để Bá đứng giải tại chỗ.

Học trò ở dưới lớp nhìn lên, thấy thầy Vĩnh Long một bên thằng Bá một bên, người quay lên kẻ quay xuống, không cái miệng nào là không tủm tỉm.

Nhỏ Hạnh vừa tủm tỉm vừa quay sang Quý ròm:

- Lạ quá hở Quý? Làm như suốt đêm qua Bá không ngủ hay sao ấy!

Tiểu Long ngồi cạnh Quý ròm vọt miệng:

- Đứa nào thức khuya học bài mà chả vậy!

- Không đúng! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Hạnh cá với Long là bữa nay Bá ngủ gục trong lớp không phải do thức khuya học bài.

Nghe nhỏ Hạnh nói chắc như đinh đóng cột, Tiểu Long bất giác đâm ngần ngừ. Nhưng nó chưa kịp tuyên bố rút lui, Quý ròm đã nheo mắt, khích:

- Sao, sợ rồi phải không?

Thế là nó nóng mũi lên:

- Cá thì cá, sợ gì! Ai thua phải bao một chầu kem!

- Mỗi đứa được quyền ăn ba ly đấy nhé! – Quý ròm gian ác bổ sung.

- Mười ly cũng được! – Tiểu Long gầm gừ.

Thằng Bá không nghe được cuộc đánh cược nảy lửa này cho nên khi trống tan học vang lên, vừa ôm cặp bước ra tới cổng, nó vô cùng ngạc nhiên khi thấy bọn Quý ròm lẽo đẽo bám theo mình.

- Tụi mày đi đâu đây? – Bá nhìn lướt qua ba khuôn mặt khả nghi, hỏi giọng cảnh giác.

Quý ròm cười hề hề:

- Thằng này hỏi lạ! Tan học thì đi về nhà chứ đi đâu!

Trước miệng lưỡi của Quý ròm, Bá lúng túng đưa tay gãi đầu, không biết phải đối đáp như thế nào.

- Quý đùa đấy! – Nhỏ Hạnh cất giọng nhỏ nhẹ – Thực ra thì tụi này muốn biết tại sao sáng nay bạn lại như vậy. Xưa nay, bạn đâu có ngủ gục trong lớp.

- Ừ.

Tiếng "ừ" của thằng Bá rõ ràng không phải là câu trả lời. Cho nên Tiểu Long lại hỏi:

- Bộ hồi hôm mày thức khuya lắm hả?

- Ừ, khuya lắm.

Quý ròm chợt cười hề hề:

- Xạo đi mày! Đứa nào trong lớp lại chẳng thức khuya học bài, đâu chỉ mình mày! Nhưng có đứa nào vô lớp nằm ngáy khò khò như mày đâu!

Bị Quý ròm kêu xạo, lại còn nhắc đến chuyện hồi sáng với giọng chế giễu, mặt Bá đỏ lên:

- Mày chẳng biết cóc gì mà cũng nói! Hồi hôm tao thức đến ba bốn giờ sáng chứ có phải ít đâu!

- Thức đến ba bốn giờ sáng? Tao có nghe nhầm không vậy? – Quý ròm kêu lên, lần này thì nó không cười mà trợn ngược hai mắt ra cái điều như vừa thấy ma – Mày định học để tháng sau đi thi tiến sĩ hở Bá?

Bị Quý ròm trêu già, Bá gầm lên. Nó nghe hai lỗ mũi nóng ran, y như thể có hai luồng khói vừa xịt ra theo câu nói:

- Ai bảo mày là tao thức đến ba bốn giờ sáng để học bài?

Quý ròm nheo mắt:

- Chứ mày thức làm gì?

- Làm gì hở? – Đang hùng hổ, đột nhiên Bá xụi lơ – Để … để … à, tóm lại là chẳng để làm gì cả!

Thái độ của Bá khiến bọn Quý ròm ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Long quên phắt nó vừa thua nhỏ Hạnh chầu kem, thò lỏ mắt nhìn Bá:

- Làm gì mà mày ấp a ấp úng thế? Thức khuya như thế dĩ nhiên phải có lý do chứ?

- Lý do hở? – Bá khịt khịt mũi để che lấp sự bối rối – Tất nhiên là có! Lý do là … tao không ngủ được.

Quý ròm gật gù:

- Tuyệt vời! Phải rất thông thái mới biết được con người ta thức khuya là do không ngủ được. Mày sắp trở thành nhà bác học rồi đó Bá!

Phớt lờ sự châm chọc của Quý ròm, nhỏ Hạnh dịu dàng hỏi:

- Nhưng bạn có thể cho tụi này biết tại sao bạn không ngủ được không?

Giọng điệu ân cần của nhỏ Hạnh tương phản hoàn toàn với lối ăn nói xóc hông của Quý ròm. Nó khiến sự cáu kỉnh của Bá vừa trỗi lên đã xẹp ngay tắp lự.

Tại sao ấy à? – Bá chuồi năm ngón tay vào mái tóc khiến tóc nó xù lên như tổ quạ – Tại vì … tại vì …

Thằng Bá ấp úng cả buổi khiến nhỏ Hạnh sốt ruột quá:

- Tại vì sao hở Bá?

- Tại vì … tại vì … tôi lo …

- Bá lo sáng nay không trả bài được hở?

- Không phải chuyện đó.

- Vậy chứ chuyện gì? – Nhỏ Hạnh liếm môi.

Trong một thoáng, Bá đâm ra ngần ngừ. Nó không biết có nên tiết lộ bí mật của gia đình nó cho ba đứa này biết không. Bọn bắt cóc đã đe rồi, nếu

chuyện này lộ ra ngoài, tính mệnh em nó sẽ không bảo đảm. Nhớ lại những lời lẽ trong bức thư, Bá bất giác thót bụng lại, và nó không thể ngăn mình quay đầu nhớn nhác nhìn quanh.

- Mày lo chuyện gì hở mày?

Quý ròm xích lại gần Bá, thấp giọng hỏi. Thái độ lạ lùng của thằng này khiến Quý ròm thấy khó hiểu quá.

- Bá cứ nói ra đi! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Nếu bạn gặp khó khăn, tụi này sẵn sàng giúp đỡ bạn mà!

- Đúng vậy! – Tiểu Long cất giọng khẳng khái – Chuyện của mày cũng là chuyện của tụi tao!

Nhiệt tình của bọn Quý ròm làm Bá cảm động quá. Ừ, biết đâu bọn Quý ròm chẳng giúp được mình điều tra ra tung tích của thằng Triều. Quý ròm và nhỏ Hạnh là những đứa siêu thông minh, trong khi đó Tiểu Long võ nghệ có một không hai. Những đứa này mà chịu ra tay, biết đâu em mình chẳng được giải thoát! – Bá đắn đo nghĩ – Bọn bắt cóc dọa nạt như thế chỉ nhằm ngăn gia đình mình báo công an thôi, chứ tiết lộ cho bọn Quý ròm chắc cũng chẳng sao. Hơn nữa, bọn bắt cóc làm sao biết mình kể chuyện này cho bạn bè trong lớp, chúng đâu có thể theo mình tò tò mọi lúc mọi nơi!

Bá nghĩ và nghĩ, trán nó nhăn lại, rồi dãn ra, rồi nhăn lại. Bọn Quý ròm nhìn chăm chăm vào gương mặt không ngừng thay đổi của Bá, hồi hộp không thua gì các nhà thiên văn đang nghiên cứu những chuyển động trên bề mặt sao Hỏa.

Mãi một lúc, bề mặt sao Hỏa mới ngừng nhúc nhích.

- Chuyện này ghê lắm! – Bá mấp máy môi.

Bọn Quý ròm đồng loạt nín thở:

- Chuyện gì vậy?

Một lần nữa, Bá lại nơm nớp đảo mắt nhìn quanh. Rồi hạ giọng vo ve như muỗi kêu:

- Em mình bị bắt cóc.

Giọng thằng Bá khi nói ra cái bí mật ghê gớm đó thực tình là hầu như không nghe thấy nổi nhưng gì chứ hai tiếng "bắt cóc" rùng rợn kia thì dứt khoát là đã chui vào tai bọn Quý ròm.

Cho nên ba cái miệng lập tức há hốc:

- Thật hở?

- Thật.

Bá sè sẹ gật đầu, và không để các bạn gặng hỏi, nó lần lượt thuật lại những chuyện vừa xảy ra trong nhà nó.

Nghe xong, bọn Quý ròm lập tức nghệt ra. Không đứa nào nghĩ câu chuyện mà tụi nó chờ đợi lại nghiêm trọng đến thế.

- Hèn gì sáng nay mày gục lên gục xuống! – Tiểu Long buột miệng cảm khái.

Quý ròm chau mày:

- Thế ba mẹ mày không báo công an à?

- Không! – Bá thở hắt ra – Ba tao định đi báo nhưng mẹ tao cản.

Nhỏ Hạnh gật gù tỏ vẻ thông cảm:

- Tâm lý bà mẹ nào chẳng vậy.

Quý ròm nhìn Bá:

- Từ hôm qua đến nay bọn bắt cóc đã liên lạc lại chưa?

- Chưa.

- Thế nhà mày không nghi ngờ gì ai à?

Bá nhăn nhó:

- Cả nhà tao nghĩ mãi mà chẳng phăng được đầu mối nào. Đã thế, lại chẳng dám bàn bạc với ai.

Bá rụt rè nói thêm:

- Bữa nay tao tâm sự với tụi mày cũng là liều lĩnh lắm!

- Không hề gì đâu …

Quý ròm vừa trấn an Bá vừa dòm dáo dác. Bất chợt, nó đưa ngón tay trỏ lên miệng "suỵt" khẽ:

- Cứ nói chuyện bình thường nhé! Đừng đứa nào ngoảnh cổ lại!

Bá thì thào:

- Gì thế?

- Có người theo dõi tụi mình! – Giọng Quý ròm căng thẳng.

Lúc này, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Bá muốn mọc thêm con mắt thứ ba ở sau gáy đến chết được, để xem thằng ròm thấy gì mà bộ tịch thấp thỏm thế.

- Cứ bước đều! Mắt nhìn thẳng phía trước!

Quý ròm lại nhắc và như để làm mẫu, nó cố bước những bước thật ngắn, giữ cái đầu trên cổ còn ngay ngắn hơn.

- Ai đằng sau thế? – Tiểu Long khẽ hỏi.

- Một người đàn ông đeo kiếng đen.

Nhỏ Hạnh bật "à" một tiếng và đưa tay vỗ trán:

- Người dong dỏng?

- Ừ.

- Mặc áo xanh.

- Ừ! – Quý ròm ngạc nhiên – Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh không trả lời câu hỏi của Quý ròm, thản nhiên tiếp:

- Trên ngực áo có thêu một bông hồng trắng?

Quý ròm có vẻ phật ý:

- Bộ Hạnh vừa quay ra sau hở?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Hạnh trông thấy người đàn ông này cả tuần nay rồi.

Bá không nén được hồi hộp:

- Hạnh thấy ông ta ở đâu?

- Lảng vảng trước trường mình.

- Thôi rồi! – Bá đập hai tay vào nhau, giọng khích động – Như vậy đích thị hắn ta là một tên trong bọn bắt cóc rồi!

Tiểu Long đề nghị:

- Tụi mình tấp vào quán nước trước mặt đi!

- Hay đấy! – Bá reo khẽ – Như vậy hắn ta buộc phải đi ngang qua mặt mình.

Quý ròm nghiêm nghị dặn:

- Nhớ tuyệt đối cẩn thận! Đừng làm bất cứ một cử chỉ nào khiến đối phương nghi ngờ.

Cả bọn kéo nhau vào quán nước bên đường, dáng điệu tự nhiên như thể ngày nào tụi nó cũng ghé vào đó cả chục lần.

Quý ròm cố ý chọn vị trí ngồi quay mặt về phía cổng trường. Nhưng khi ngước lên, cặp mắt nó bỗng tròn xoe.

Người đàn ông đeo kiếng đen vừa lẽo đẽo sau lưng tụi nó bỗng biến đâu mất tăm. Quý ròm quay đầu sang trái, rồi sang phải, phóng tầm mắt ra tít ngoài xa, nhưng người đàn ông khả nghi kia như đã bốc hơn từ đời tám hoánh nào.

- Có chuyện gì thế hở ròm? – Tiểu Long liếm môi hỏi, vẻ ngơ ngác của Quý ròm khiến nó thắc mắc quá.

Quý ròm thở hắt ra:

- Hắn ta biến rồi!

Câu trả lời của Quý ròm khiến cả bọn giật mình ngoảnh cổ ra sau.

Có vài người đàn ông trên đường, trong đó có vài người mặc áo xanh, nhưng rõ ràng chẳng có ai mang kiếng đen và nhất là chẳng có ai thêu bông hồng trắng trên ngực áo như nhỏ Hạnh mô tả.

- Lạ thật! – Quý ròm vò đầu – Tụi mình đâu có làm gì để hắn phải ngờ vực!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, nhún vai nói:

- Nếu hắn ta đã theo dõi bạn Bá cả tuần nay thì chỉ nội việc Bá đi chung với tụi mình cũng đủ khiến hắn nhận ra sự khác thường rồi.

Bá khụt khịt mũi, vẻ lo lắng:

- Thế bây giờ phải làm sao hở Hạnh?

- Nếu người đàn ông này là một tên trong bọn kia, tao không nghĩ hắn định bắt cóc mày đâu! – Quý ròm vọt miệng.

Bá vẫn phập phồng:

- Thế hắn theo dõi tao để làm gì?

- Trước đây, có lẽ hắn muốn nắm quy luật đi lại của từng thành viên trong gia đình mày để lập kế hoạch bắt cóc em mày. Còn bây giờ hắn chỉ muốn thăm dò phản ứng thôi!

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Chính xác là hắn muốn biết bạn có đến đồn công an hay không.

Nhỏ Hạnh nói thêm:

- Nhưng bạn đừng lo! Hắn theo dõi bạn thì tụi này sẽ bí mật theo dõi ngược lại hắn. Kể từ ngày mai, tụi mình không nên đi chung với nhau ngoài phố nữa, chỉ gặp nhau trong lớp thôi.

Nhìn vẻ mặt thẫn thờ của Bá, Tiểu Long biết đã đến lúc chấm dứt đề tài không vui này. Nó quay vào trong, kêu lớn:

- Cho bốn chai Fanta!

Chương 5

Sáng hôm sau, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đến trường thật sớm. Sớm đến mức cổng trường vẫn còn đóng im ỉm, bên trong sân, bác bảo vệ còn đang xách ấm đi lấy nước về đun để pha cữ trà sáng.

Thế mà trước cổng trường, thằng Bá đã đứng đợi sẵn rồi. Nó tựa lưng vào bờ tường cạnh cổng, mắt nhìn hút về phía cuối con phố dẫn đến trường.

Vừa nhác thấy bọn Quý ròm từ xa, nó đã chạy bay lại.

- Có tin gì mới hở mày? – Quý ròm hỏi ngay.

- Không!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Thế sao mày đi học sớm thế?

Bá chà tay lên mũi, lỏn lẻn:

- Tao cũng chả biết nữa. Không hiểu sao tao cứ nôn nao muốn gặp tụi mày.

Rồi nó ngập ngừng hỏi lại:

- Thế còn tụi mày? Sao giờ này tụi mày cũng đã có mặt ở đây rồi?

Quý ròm toét miệng cười:

- Tụi tao cũng giống như mày thôi! Không hiểu sao đứa nào cũng nôn nao muốn nhìn thấy mặt mày dễ sợ!

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Hôm qua bọn bắt cóc không có liên lạc gì hở Bá?

- Không thấy gì cả! – Mẹ tôi bỏ một buổi hàng, suốt ngày ngồi nhà ôm cái máy điện thoại, nhưng chẳng có ai gọi lại.

Bá chớp chớp mắt:

- Tôi thấy lo quá hà!

- Lo làm quái gì cho mệt! – Tiểu Long vỗ vai Bá – Hôm qua không gọi thì hôm nay chúng sẽ gọi. Chúng giữ rịt em mày đâu có ích lợi gì!

Tiểu Long nói bừa mà trúng phóc.

Chiều hôm đó, dì Năm ra chợ về, vừa bước vào nhà đã thấy một lá thư nhét trong khe cửa, đúng ở vị trí dì phát hiện lá thư lần trước.

Như bị điện giật, mắt dì chớp lia chớp lịa. Dì những muốn chạy ngay lại chỗ lá thư nhưng chân cẳng cứ quíu lại.

Ngay cả khi cầm lá thư lên, những ngón tay dì cũng cử động rất khó khăn, thực tình dì không hiểu mình đang lo hay đang mừng.

Cũng như lá thư trước, lá thư này vẫn không có một dòng nào ngoài bì. Bên trong vẫn là một tờ giấy học trò xé tư, chạy loằng ngoằng mấy dòng chữ: "Đúng bảy giờ tối mai, đem mười triệu đồng đến Công viên Tao Đàng, vào cổng Cách Mạng Tháng Tám. Ở chiếc ghế đá thứ sáu tính từ ngoài vào có một cái lu bể. Bỏ tiền vào đó rồi rút ngay, sẽ có người đến nhận. Làm y lời, con của ông bà sẽ trở về an toàn. Nếu để lộ chuyện, đừng trách!".

Dì Năm nắm chặt lá thư, có cảm giác những con chữ đang phập phồng trong lòng bàn tay. Lần này thì dì biết rõ lòng dì đang khấp khởi vui mừng. Mười triệu đồng đối với một người buôn bán như dì không phải là món tiền quá sức. Dì nhất định sẽ làm y theo lời dặn của bọn bắt cóc. Thế là thằng Triều sắp trở về. Ý nghĩ đó đốt nóng trái tim dì và trong khoảnh khắc đó dì cảm thấy rất rõ má dì đang ươn ướt.

Những lúc như thế này dì rất cần có người bên cạnh để chia sẻ nhưng trong nhà lại chẳng có ai. Thằng Bá đi học thêm còn dượng Năm thì bỏ đi đâu mất. Chắc dượng lại đang ngồi tì tì bên chiếu rượu. Dì Năm bực bội nghĩ. Hôm qua, dì phải ở nhà từ sáng đến tối để chờ tin tức của bọn bắt cóc một cách vô ích. Hôm nay, trước khi ra chợ, dì cẩn thận dặn dượng Năm đừng đi đâu. Dượng phải ở nhà, phòng bọn kia gọi tới. Dượng Năm hùng hổ gật đầu, nhưng theo như những gì đang nhìn thấy trước mắt thì dì biết chắc là sau khi dì ra khỏi nhà, dượng Năm cũng tức tốc chuồn đi. May mà bọn bắt cóc có vẻ thích chơi trò nhét thư vào khe cửa. Nếu không dì sẽ chẳng biết được bọn chúng muốn gì.

Quả như dì Năm nghĩ, khi dượng Năm trở về nhà thì người đặt chân qua ngưỡng cửa kia là một hình nhân chếch choáng, xiêu vẹo chứ không phải là ông chồng tỉnh táo mà dì trông thấy ban sáng.

Dì Năm giận đến mức mắt dì lạnh tanh. Dì giúi lá thư vào tay dượng:

- Đọc đi nè! Con bị bắt đem đi, ông chẳng lo, chỉ lo nhậu nhẹt! Thật tệ quá!

Dượng Năm dí sát lá thư vào cặp mắt kèm nhèm. Rồi dượng cất giọng lè nhè, và đưa ra cái lý luận lạ đời đến nỗi dì Năm phải đưa tay bị tai lại:

- Hề hề, bà phải biểu dương tôi mới đúng! Tôi mà không ra khỏi cửa, còn khuya bọn chúng mới dám nhét thư vô khe cửa.

Bá bước vào nhà giữa lúc ba mẹ nó đang cự nhau.

Nghe thoáng qua câu chuyện, nó đã nhanh chóng nắm bắt được sự việc. Thế là bọn bắt cóc đã đưa tin đến. Hóa ra mục đích của bọn chúng là tống tiền.

Bá thở một hơi dài, đi luôn vào phòng trong. Nó không biết chính xác mình đang nghĩ gì, có hàng chục cảm giác khác nhau đang nhộn nhạo trong lòng nó. Lúc này, Bá chỉ rõ một điều: Nó muốn gặp lại bọn Quý ròm càng sớm càng tốt. Có những chuyện người ta không thể giữ một mình. Cũng như có những tâm sự người ta không thể ấp ủ một cách đơn độc.

Trong bữa cơm tối, Bá rụt rè hỏi mẹ:

- Bọn chúng bắt chúng ta nộp tiền chuộc vào tối mai hở mẹ?

- Ừ.

- Thế nhà ta có nộp không?

- Dĩ nhiên là phải nộp con à! – Dì Năm hắng giọng đáp, rồi dì ngước lên, nhìn thẳng vào mắt con trai và nói nhanh như để ngăn ngừa một sự phản đối – Tiền bạc dẫu sao cũng không thể quý bằng tính mạng của em con được.

Bá cúi đầu, rũ tóc lên chén cơm, lí nhí:

- Con cũng nghĩ vậy.

Quanh bàn ăn có tất cả ba người. Nhưng trước sau chỉ có hai người đối đáp. Dượng Năm lặng lẽ nhai cơm, không thốt một tiếng nào. Không phải dượng không muốn tham gia câu chuyện, nhưng khổ nỗi, đề tài này quá gai góc đối với dượng, vì nó liên quan đến tiền bạc. Với một người chồng thất nghiệp, sống nhờ vào đồng ra đồng vào của vợ, thì tiền bạc là đề tài không nên dây vào, càng không nên có ý kiến về việc sử dụng đồng tiền ra sao. Dượng nghĩ vậy, nên chỉ ngồi nghe, không đến nỗi bàng quan nhưng cũng là xa cách lắm. Tất nhiên, thỉnh thoảng dượng có ngước mắt lên nhưng thật khó mà nói lúc đó cặp mặt của dượng đang nhìn đi đâu.

Nói cho đúng ra, trước đây dượng Năm cũng có công ăn việc làm. Dượng giữ chân thủ kho ở một công ty vật tư. Nhưng dượng chỉ làm ở đó một thời gian, cho đến ngày người ta bắt gặp dượng nằm ngáy khò khò bên đống vỏ chai lăn lóc, với cánh cửa kho mở toang hoác. Rồi dượng lại xin

được việc ở một chỗ khác. Rồi vẫn với sự trợ giúp tích cực của hơi men, dượng lại tiếp tục để ông sếp mới bắt gặp dượng trong một tình trạng mà ông ta không thể nhận ra dượng, còn dượng thì đương nhiên không nhận ra ông ta. Khi hai người làm cùng cơ quan không nhận ra nhau thì rõ ràng cách tốt nhất là tổ chức linh đình một bữa tiệc chia tay, và một khi ông sếp cơ quan không thể ra đi vì trách nhiệm trên vai quá lớn thì người lủi thủi bước ra khỏi cổng phải là dượng.

Sau đó, dượng Năm còn kiếm được vài chỗ làm nữa nhưng cũng như những lần trước, dượng nhanh chóng rơi ra khỏi chỗ làm với vẻ mặt hầm hầm. "Không có công việc nào trên đời này hợp với tôi", cuối cùng, từ những thất bại dắt díu nhau đến với dượng, dượng tìm ra ngay lý do và tuyên bố điều đó với vẻ quả quyết và không kém phần hả hê của một kẻ tìm ra chân lý, trong khi dì Năm cho rằng dượng không hợp với bất cứ công việc nào là một lập luận dễ tin hơn.

Vì những lẽ đó mà lúc này dượng mặc dì Năm và thằng Bá bàn tính chuyện chuộc thằng Triều. Dượng dán mình trên ghế, yên lặng và trệu trạo nhai cơm.

Có vẻ như dượng sẽ im như thóc suốt bữa ăn. Nhưng khi nghe thằng Bá hỏi:

- Thế tối mai ai sẽ đem tiền đến công viên Tao Đàn hở mẹ?

Và dì Năm đáp:

- Mẹ chứ ai.

Thì dượng bất chợt gầm lên:

- Không được! Bà không đi được!

Trong khi Bá tròn mắt ngạc nhiên thì dì Năm quay sang chồng:

- Sao thế hở ông?

- Đây là chuyện nguy hiểm! Phụ nữ và trẻ con như bà và thằng Bá không thể làm chuyện này được.

Dì Năm chau mày:

- Thế ông sẽ tự tay đem tiền đi à?

- Chính tôi sẽ đi đến đó! – Dượng Năm đập tay lên ngực, đã lâu lắm rồi dượng mới có được cử chỉ kiêu hãnh đó, có lẽ dượng cho rằng trong hoàn cảnh nguy nan này, so với người góp của thì kẻ góp công xứng mặt anh

hùng hơn nhiều – Tôi sẽ trực tiếp đương đầu với bọn bắt cóc, nếu như bọn chúng định giở trò.

Bá nuốt nước bọt:

- Con nghĩ bọn chúng sẽ không làm gì mình đâu!

- Con biết gì mà nói! – Dượng Năm quắc mắt – Chúng ta làm sao lường được bụng dạ bọn xấu đó!

Câu nói của dượng Năm làm thằng Bá đâm lo. Ừ há, biết đâu bọn bắt cóc chẳng còn âm mưu gì khác. Trong trường hợp này, không thể lấy bụng ta suy ra bụng người được. Bụng dạ bọn chúng chắc là thâm hiểm lắm!

Đêm đó, Bá thao thức mãi mới dỗ giấc được. Sáng sớm hôm sau, nó leo xuống giường thật lẹ, vọt ra sau nhà rửa mặt qua loa rồi lật đật chạy lên quơ vội quơ vàng tập vở nhét vào cặp. Bá sốt ruột đến mức không thể bình tĩnh ngồi ăn sáng như thường lệ. Nó chỉ kịp cầm lấy ổ bánh mình trên bàn tuồn vội vào túi quần rồi ba chân bốn cẳng phóng ra đường.

Bọn Quý ròm đang ngồi trước cổng trường, thấy Bá hớt hơ hớt hải chạy đến, liền đứng bật cả dậy.

Không đợi các bạn kịp hỏi, từ đằng xa Bá đã hổn hển nói:

- Có tin rồi!

Quý ròm nín thở:

- Bọn bắt cóc gọi điện tới hả?

- Không! – Bá lắc đầu – Bọn chúng nhét thư vào khe cửa như lần trước.

Vừa phập phồng thở Bá vừa bồn chồn thuật lại những gì xảy ra ở nhà nó vào tối hôm qua.

- Tốt! – Nghe xong, mắt Quý ròm sáng lên – Như vậy bọn chúng đã có động tĩnh rồi!

Nhỏ Hạnh gật gù phụ họa:

- Bây giờ bọn chúng ở ngoài sáng còn tụi mình ở trong tối.

Bá liếm cặp môi khô rang:

- Mấy bạn định làm gì?

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Theo dõi và tìm ra sào huyệt của bọn chúng chứ làm gì!

Tiểu Long hào hứng bổ sung thêm:

- Tối nay, tụi này sẽ mai phục ở công viên Tao Đàn.

Bá giật thót:

- Í, không được đâu!

- Sao không được? – Quý ròm hỏi lại.

Bá không giấu vẻ lo lắng:

- Nếu bọn chúng biết được tụi mày theo dõi, tính mạng em tao sẽ không an toàn.

Nhỏ Hạnh lên tiếng trấn an:

- Làm sao biết được! Công viên là chỗ dạo chơi, tụi này chỉ vờ đi thơ thẩn loanh quanh chỗ đó thôi, chẳng làm gì để chúng nghi ngờ cả.

Quý ròm đặt tay lên vai Bá:

- Mày yên tâm đi. Bọn chúng chỉ đề phòng công an thôi. Lóc chóc như tụi tao, bọn chúng chẳng để ý đâu.

Nghe tụi bạn "thuyết" một hồi, Bá cảm thấy bùi tai:

- Cũng được!

Rồi nó cẩn thận dặn:

- Nhưng tụi mày phải tuyệt đối không được lộ tông tích đấy nhé!

Quý ròm hừ mũi:

- Sao mày lo xa quá vậy! Nếu tụi tao dại dột để lộ tông tích, thì chính tụi tao gặp nguy hiểm trước tiên chứ chưa đến lượt em mày đâu.

Lý lẽ của Quý ròm giúp Bá nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Ừ nhỉ, rình rập bọn bắt cóc là một việc vô cùng nguy hiểm, có thể bị trừ khử như chơi, bọn Quý ròm tất nhiên phải đề cao cảnh giác.

Nhưng Bá chỉ yên tâm được có hai tiếng đồng hồ. Tới giờ ra chơi, đang đá cầu với bọn Quý ròm, tình cờ ngó ra đường, nó bỗng rùng mình như thể thấy ma. Sát bên ngoài hàng rào, một người đàn ông mang kiếng đen với bông hồng trắng thêu trước ngực áo đang chăm chú nhìn vào chỗ tụi nó đang chơi.

Bá chưa trông thấy người đàn ông này lần nào, nhưng qua những gì nhỏ Hạnh mô tả hôm trước, nó biết ngay đó là một tên trong bọn bắt cóc vẫn thường lén lút theo dõi mình.

Thấy Bá để rơi quả cầu không buồn nhặt lên, mắt lại nhìn đi đâu ngoài phố, mặt đờ ra, Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:

- Nhìn gì thế hở mày?

- Hắn … hắn …

Bá mấp máy môi, lưỡi quíu lại.

Bọn Quý ròm lập tức ngoảnh cổ theo hướng nhìn của Bá:

- Ai thế?

- Người đàn ông … mang … kiếng đen! – Bá lắp bắp như người mộng du.

Bọn Quý ròm căng mắt quan sát một lần nữa, vẫn chẳng thấy người đàn ông Bá nói đâu cả.

Quý ròm nhún vai:

- Có ai đâu! Chắc mày mơ ngủ quá hà!

- Tao thấy thật mà! Ông ta đứng ngoài hàng rào nhìn vô chỗ tụi mình.

Bá vừa nói vừa chớp chớp mắt, kinh ngạc nhận ra người đàn ông không còn ở chỗ cũ.

Nó buột miệng "ủa" một tiếng, vội vàng đưa tay lên dụi mắt. Nhưng tên bắt cóc đã biến mất như khói.

- Rõ ràng hắn vừa ở đây!

Bá hậm hực kêu lên và co giò phóng ra cổng.

- Bá! – Vừa chạy được mấu bước, nó đã nghe tiếng nhỏ Hạnh gọi giật – Quay lại đi!

Bá ngoảnh đầu lại, nhưng chân vẫn chôn tại chỗ. Mắt nó trố lên ra ý hỏi.

Nhỏ Hạnh đành phải bước về phía Bá:

- Nếu hắn cố tình tránh né, bạn không thể tìm thấy hắn đâu!

Cặp mắt thằng Bá càng mở to hơn nữa, lần này nó ngạc nhiên một cách sung sướng:

- Như vậy Hạnh tin tôi không mơ ngủ?

- Tất nhiên rồi! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Quý và Long không tin, nhưng Hạnh tin.

Bá không chờ đợi câu nói nào tốt đẹp hơn thế. Trong một thoáng, Bá quên phắt nỗi lo lắng trong lòng. Nó vênh mặt nhìn Quý ròm và Tiểu Long, đập hai tay vào nhau và reo lên bằng giọng đắc thắng:

- Thấy chưa!

Chương 6

Từ nhà Bá đi bộ đến công viên Tao Đàn mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Bọn bắt cóc hẹn bảy giờ. Có nghĩa là đúng sáu giờ rưỡi dượng Năm phải ra khỏi nhà.

Trước đó, dì Năm đã gói sẵn mười triệu đồng vào một tờ giấy báo, ràng dây thun bên ngoài rồi bỏ vào một túi nilông đưa cho dượng.

Dượng Năm cầm tiền với vẻ nhăn nhó. So với vẻ hùng hổ tối hôm qua, chiều nay làm như dượng không được tự tin lắm. Nhưng đừng nghĩ là dượng sợ hung hiểm. Dượng đâu có ngán gì bọ bắt cóc. Tối hôm qua, khi giành lấy nhiệm vụ đi giao tiền, dượng đã đập tay lên ngực mình và cái đập đó không phải là nhẹ. Khi người ta đập tay lên ngực đánh "bộp" như thế nghĩa là người ta đã quả quyết lắm.

Nhưng rõ ràng là bữa nay dượng hơi chùn. Nói chính xác thì dượng nhụt chí ngay từ bữa ăn trưa, lúc thằng Bá hí hửng thông báo là bọn Quý ròm sẽ lảng vảng quanh khu vực đó để truy lùng sào huyệt của bọn bắt cóc.

Vừa nghe Bá tiết lộ, dượng bàng hoàng đưa tay ôm lấy thái dương, cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra:

- Trời ơi là trời! Con có điên không hở Bá?

Còn dì Năm thì suýt ngã lăn ra khỏi ghế. Và khi gượng lại được thì dì rên lên thảm thiết:

- Con muốn giết em con hở Bá?

Phản ứng của ba mẹ khiến mặt thằng Bá tái mét. Nó ấp úng:

- Con nghĩ … bọn chúng … không biết đâu!

Dượng Năm nghiến răng ken két. Dượng nhìn Bá như muốn ăn tươi nuốt sống thằng con ngốc nghếch:

- Hừ, con nghĩ! Cái đầu óc bé tí của con mà nghĩ được gì! Bọn chúng xuất quỷ nhập thần, vào ra nhà mình như chỗ không người, việc làm dại dột của con làm sao qua mắt được bọn chúng! Hừ, thật dại dột! Đúng là quá dại dột!

Mắt long lên, dượng càng nói càng hăng, có lúc tưởng như dượng sắp nhảy xổ vào Bá khiến thằng nhóc sợ đến rúm người lại.

Dì Năm không gầm gừ như dượng Năm, nhưng lời than vãn ai oán của dì lại làm thằng Bá khổ sở hơn:

- Quyết định một chuyện quan trọng như vậy đáng lẽ con phải hỏi ý kiến của ba mẹ chứ! Ai đời lại đem tính mạng của em mình ra đùa giỡn như thế này hở trời!

Bá kêu lên bứt rứt, tự nhiên nó thấy nó tội lỗi ngập đầu:

- Mẹ ơi, con không đùa giỡn! Con chỉ muốn bọn xấu phải bị tóm cổ thôi!

Dì Năm hỏi lại:

- Thế nhỡ chúng biết tụi bạn con theo dõi chúng thì sao?

- Con nghĩ …

- Chả cần nghĩ ngợi gì nữa sất! – Dượng Năm hừ giọng – Bây giờ con phải tìm cách liên lạc với tụi bạn con, bảo tụi nó tối nay ở nhà, không được léng phéng tới công viên Tao Đàn, rõ chưa?

Ngay lập tức, Bá chồm lại máy điện thoại, quay số của Quý ròm. Quý ròm không có nhà. Nó quay số của nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh cũng đi vắng. Chỉ còn Tiểu Long, nhưng nhà thằng mập lại không mắc điện thoại. Thế là Bá đứng dậy xách xe đạp, chạy đi.

Nó đi cả buổi, rồi quay về, lắc đầu buồn bã:

- Con không gặp đứa nào hết.

Dượng Năm chán nản:

- Vậy là mệt rồi!

Lúc cầm bọc tiền đi ra, dượng thở đánh thượt:

- Đành phải phó thác cho số phận thôi!

Không biết có phải vì rốt cuộc đã không ngăn cản được bọn Quý ròm hay không mà dượng Năm đi đứng không được hào hứng lắm.

Dượng cứ tà tà bước, nửa tiếng đồ hồ sau đã đến công viên Tao Đàn, mé đường Cách Mạng Tháng Tám.

Dượng lọt qua cổng, ngoảnh đầu nhìn tứ phía, không rõ dượng định tìm xem bọn bắt cóc nấp ở đâu hay là tìm bọn Quý ròm.

Nhưng dĩ nhiên là dượng chẳng nhìn thấy bất cứ ai. Trong khi bọn Quý ròm trông thấy dượng rõ mồn một. Ngay từ khi dượng vừa bước vào cổng, bọn nhóc đã phát hiện ra rồi.

Chúng thấy dượng bước vào, quay đầu nhìn quanh rồi lững thững đi men theo con đường rải sỏi có kê một dãy ghế đá dọc hàng rào cây xanh.

Ở chiếc ghế đá thứ sáu tính từ ngoài vào, quả nhiên có một cái lu bể nằm sát chân ghế.

Dượng Năm bỏ bọc tiền vào lu, rồi sau khi đảo mắt nhìn quanh một lần nữa, dượng nhún vai, ra về theo con đường cũ.

Quý ròm huých khuỷu tay vào hông Tiểu Long:

- Bây giờ mới tới hồi quan trọng đây!

Ba đứa lúc này đang ngồi uống nước trong một căn nhà tròn kế đó, mắt chăm chăm nhìn ra chỗ cái lu.

Tiểu Long mím môi:

- Yên chí đi! Hễ chúng xuất hiện là bọn mình bám theo liền.

Nhỏ Hạnh khua muỗng vào thành ly làm phát ra những tiếng lanh canh:

- Bọn mình không được chủ quan. Chúng mà phát hiện ra bọn mình là chúng không để yên đâu!

Bọn trẻ vừa trò chuyện vừa dán mắt vào người qua kẻ lại trên con đường rải sỏi, ngạc nhiên thấy đã chục phút trôi qua kể từ khi dượng Năm bỏ tiền vào lu mà vẫn chưa có ai đến lấy. Từ nãy đến giờ có tới năm, sáu người đi ngang qua chỗ cái lu nhưng chẳng có ai dừng lại.

- Sao thế nhỉ? – Tiểu Long sốt ruột thì thầm – Hay là bọn chúng đã đánh hơi được điều gì?

- Không có đâu! – Nhỏ Hạnh trấn an – Có lẽ bọn chúng đợi ba bạn Bá đi xa thật xa mới dám ló mặt ra!

Bọn Quý ròm lại nhấp nhổm ngồi đợi thêm một lúc và cho tới khi cả bọn biết chắc ba thằng Bá đã đi xa lắc xa lơ rồi, vẫn chẳng thấy tên bắt cóc nào mò đến chỗ cái lu bể.

- Lạ thật!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, lẩm bẩm. Rồi dường như để cho cái sự lạ đó lạ hơn nữa, tiếng thằng Bá đột ngột vang lên:

- Quý ròm ơi, Tiểu Long ơi, Hạnh ơi! Mấy bạn ở đâu thế?

Tiếng kêu oang oang của Bá khiến bọn Quý ròm giật bắn.

Ba đứa ngoảnh ra, thấy Bá từ ngoài cổng lò dò đi vào, đang quay đầu dòm dáo dác.

- Trời đất! – Tiểu Long nhăn nhó – Thằng này mò đến đây chi vậy kìa?

Quý ròm bứt tai:

- Nó bô bô như thế thì còn gì là bí mật nữa hở trời!

Thằng Bá làm như chẳng biết tụi bạn đang chửi nó tơi tả, cứ đi hai ba bước lại ngoác mồm kêu rống lên.

Bá kêu chừng vài lần chân đã đến chỗ cái lu bể. Thế là nó thò tay vô lu, khoắng một cái và lôi bọc tiền ra.

Tới nước này thì bọn Quý ròm không thể án binh bất động được nữa.

Ba đứa nhảy phóc mấy cái đã đến cạnh thằng Bá.

Quý ròm hừ mũi:

- Mày làm trò gì vậy?

Bá ngoảnh lại, thấy ba đứa bạn xuất hiện đông đủ, liền cười hì hì:

- Thế mà tao tưởng tụi mày về rồi chứ.

Tiểu Long nhíu mày:

- Mày moi gói tiền ra chi vậy? Tụi tao đang chờ bọn kia đến lấy mà.

Bá lắc đầu:

- Bọn chúng không đến đâu.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Bá biết?

- Khi ba tôi cầm tiền đi được khoảng hai mươi phút, mẹ tôi bỗng nhặt được một lá thư nằm ngay trước cửa …

- Thư của bọn bắt cóc? – Nhỏ Hạnh kêu lên.

- Ừ.

- Bọn chúng viết gì thế?

Mặt Bá méo xệch:

- Bọn chúng bảo địa điểm và thời gian giao tiền đã bị lộ và có người theo dõi nên bọn chúng hủy bỏ và sẽ có thông báo mới.

Tiết lộ của Bá khiến bọn Quý ròm tự dưng không rét mà run.

Lâu thật lâu, Quý ròm mới quay sang nhỏ Hạnh, mặt mày căng thẳng:

- Làm sao bọn chúng biết được hở Hạnh?

- Hạnh cũng không rõ! – Nhỏ Hạnh lắc đầu, giọng không giấu vẻ hoang mang.

- Đúng rồi! – Tiểu Long thình lình kêu lên, nó đấm hai tay vào nhau – Người đàn ông mang kiếng đen!

Nhắc nhở của Tiểu Long khiến ba đứa bạn tròn mắt nhìn nhau.

- Tiểu Long nói đúng! – Quý ròm thở hắt ra – Chính hắn ta đã nắm được mối quan hệ giữa thằng Bá với tụi mình.

Bá cắn môi:

- Nhưng dù nhìn thấy chúng ta đi chung với nhau, hắn cũng không thể biết được các bạn sẽ mai phục ở công viên …

- Hắn không biết chắc nhưng hắn có thể suy đoán! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tặc lưỡi đáp.

Quý ròm nhanh nhẩu tiếp lời:

- Và để cho an toàn, hắn đã hủy bỏ cuộc hẹn tối nay.

Nhỏ Hạnh đập tay lên trán:

- Không sao! Chúng ta sẽ theo dõi chúng bằng cách khác …

- Thôi, thôi, các bạn đừng nhúng tay vào chuyện này nữa! – Bá giãy nảy – Bọn bắt cóc đã đe rồi, lần đầu chúng chỉ cảnh cáo, nhưng lần thứ hai chúng sẽ không để yên.

- Nhưng bọn mình chỉ …

- Tôi nói không là không! – Bá kêu lên bằng giọng kiên quyết, có lẽ những lời hăm dọa mới nhất của bọn bắt cóc đã làm nó sợ hãi.

Nhỏ Hạnh nháy mắt với Quý ròm và Tiểu Long, rồi quay sang bá, mỉm cười:

- Ừ, nếu Bá không muốn thì thôi!

Chương 7

Sáng hôm sau, khi tiết học cuối còng mười lăm phút, Tiểu Long xin phép ra ngoài.

Còn mười phút, tới phiên Quý ròm xin ra.

Và hai đứa nó ra là ra biệt. Cho tới khi tiếng trống tan học vang lên, chẳng thấy tụi nó quay trở vô.

Thấy nhỏ Hạnh khệ nệ xách một lúc ba chiếc cặp lê ra cửa, Bá lại gần hỏi:

- Quý ròm và Tiểu Long đâu?

- Hai bạn đó về nhà trước rồi.

- Có chuyện gì thế?

- Bị đau bụng.

Cặp mắt Bá ánh lên vẻ nghi ngờ. Nhưng nó không hỏi lại, chỉ chìa tay:

- Đưa cặp đây tôi xách giùm cho.

Mỗi đứa hai chiếc cặp, Bá và nhỏ Hạnh vừa đi vừa trò chuyện.

- Hôm qua đến nay có tin gì mới không? – Nhỏ Hạnh hỏi.

- Không! – Bá nhún vai – Chỉ có tối hôm qua, tôi bị ba mẹ mắng cho một trận nên thân.

- Về chuyện để tụi này mò đến công viên Tao Đàn ấy hở?

- Ừ! – Bá gật đầu – Mẹ tôi bảo nếu mấy bạn đừng xía vô, bữa nay thằng Triều đã được thả rồi!

Nhỏ Hạnh thấy xốn xang trong người quá. Nó có cảm giác tại tụi nó mà em thằng Bá vẫn chưa về được nhà. Nó lí nhí:

- Ừ, lẽ ra tụi này không nên xía vô chuyện của bạn!

Không nói còn đỡ, buột miệng xong, nhỏ Hạnh càng áy náy hơn. Vì nó biết sự thực không phải thế. Sự thực là Tiểu Long, Quý ròm và nó vẫn tiếp tục theo dõi bọn bắt cóc. Chỉ có điều không nói cho thằng Bá biết đó thôi.

Như lúc này đây, nhỏ Hạnh biết chắc tên bắt cóc đeo kiếng đen đang âm thầm đi theo nó và Bá từ nãy đến giờ.

Và cũng từ nãy đến giờ, tên bắt cóc không hề biết Tiểu Long và Quý ròm đang bí mật bám theo mình.

Về kế hoạch này, tối hôm qua, sau khi từ công viên Tao Đàn trở về, bọn Quý ròm đã bàn tính với nhau kỹ lưỡng. Cả bọn xác định tên bắt cóc đeo kiếng đen thường lảng vảng trước cổng trường vào giờ ra chơi hoặc giờ ra về.

Do đó, khi nãy Tiểu Long và Quý ròm mới kiếm cớ ra khỏi lớp để nấp sẵn vào một chỗ kín đáo.

Và đúng như tụi nó dự liệu, trước khi tiếng trống tan học vang lên khoảng năm phút, tên bắt cóc đã xuất hiện ở đầu đường.

Với dáng đi vội vã, hắn rảo bước về phía cổng trường và đứng thập thò sau gốc bàng cạnh hàng rào.

Hắn đứng đó, lỏ mắt nhìn vào bên trong sân, thấp thỏm chờ đợi.

Quý ròm thì thầm vào tai Tiểu Long:

- Hắn nhìn ngay vào chỗ lớp mình.

Tiểu Long quan sát tên bắt cóc:

- Hôm nay hắn vẫn mang kiếng đen và mặc chiếc áo thêu bông hồng.

Quý ròm hừ mũi:

- Có lẽ đây là dấu hiệu của một băng đảng nào đó.

Tiểu Long và Quý ròm giấu mình sau chiếc xe nước mía, hồi hộp dán mắt vào tên bắt cóc.

Đối phương dường như không biết có người theo dõi, vẫn nhìn chăm chăm vào trong sân và khi hồi trống dài vang lên báo hiệu giờ về thì trông hắn phập phồng tợn.

Tay khoảng cách giữa hai bên khá xa, Quý ròm vẫn có cảm giác đôi mắt tên bắt cóc lóe lên khi thằng Bá xuất hiện ở hành lang. Kể từ lúc đó, hắn không rời mắt khỏi "con mồi" nữa.

Nhỏ Hạnh và Bá không trông thấy kẻ rình rập. Cả hai thản nhiên tuôn ra cổng, ung dung thả bước dọc lề đường.

Tên bắt cóc không đuổi theo ngay. Hắn vẫn chôn chân sau gốc cây, rướn cổ nhìn theo Bá và nhỏ Hạnh.

Phải đến năm phút sau, đợi cho cả hai đi một quãng khá xa, hắn mới rời khỏi chỗ nấp, rón rén đi theo.

Tiểu Long huých vào hông bạn:

- Đuổi theo chứ?

- Từ từ! Phen này hắn không thoát khỏi bọn mình đâu!

Quý ròm nhún vai, giọng tự tin. Căn cứ theo cách nói của nó thì tên bắt cóc kia lúc này đang ở vào thân phận của một con cua trong giỏ, nghĩa là nó muốn tóm lúc nào cũng được.

Tiểu Long dường như rất tin vào vẻ quả quyết của bạn. Cho nên, mãi khi tên bắt cóc đã khuất sau góc phố, Quý ròm mới chịu nhỏm người dậy, trả tiền nước mía và tà tà đuổi theo, Tiểu Long cũng chẳng buồn lên tiếng giục.

Tên bắt cóc mang kiếng đen vẫn không hay biết mình lọt vào bẫy, tiếp tục bám theo Bá và nhỏ Hạnh, không một lần ngoảnh cổ ra phía sau.

Quý ròm đắc ý:

- Phen này thế nào tụi mình cũng lần ra được sào huyệt của hắn.

Tiểu Long hào hứng phụ họa:

- Hắn không phòng bị gì.

- Thực ra hắn có đề phòng, – Quý ròm khịt mũi – nhưng chỉ đề phòng phía trước thôi.

Đúng như Quý ròm nhận xét, tên bắt cóc chỉ chăm chăm quan sát hai đứa trẻ đang dung dăng dung dẻ trước mặt. Hắn cố tình bước len lỏi sau những gốc cây, cột điện, luồn lách giữa những xe sâm lạnh, những quầy bán thuốc lá và vé số dọc vỉa hè để che giấu hành động vụng trộm của mình.

Chỉ khi Bá và nhỏ Hạnh tấp vào quán nước hôm nọ, tên bắt cóc mới buộc phải dừng lại. Cũng như hôm trước, hắn không muốn bị những đứa trẻ ngồi trong quán nước phát hiện.

Tên bắt cóc không bỏ đi ngay. Hắn đứng tần ngần một lúc lâu, như đang toan tính một điều gì.

Tiểu Long và Quý ròm nép sát vào một gờ tường, hồi hộp chờ đợi.

Cuối cùng, tên bắt cóc quyết định dời gót. Nhún vai đầy tiếc rẻ, hắn cho tay vào túi quần và ngoặt sang phố khác.

Quý ròm vừa dợm đuổi theo, Tiểu Long đã vội vàng níu lại:

- Coi chừng! Hắn có súng!

- Sao mày biết?

- Nhìn kìa! – Tiểu Long hất đầu về phía trước – Hắn đang thủ tay trong túi.

Cặp lông mày Quý ròm cau lại, nó không tin tên bắt cóc lận súng theo người nhưng nghe cái giọng hốt hoảng của Tiểu Long, nó cũng hơi ơn ớn.

Hai đứa nán thêm một lúc, cho đến khi tin chắc tên bắt cóc không ngờ vực gì, mới thận trọng lò dò bám theo.

Tên bắt cóc không tỏ vẻ gì vội vàng. Hắn lững thững bước, ra cái điều ta đây là người nhàn tản đang dạo phố. Cứ theo thái độ ung dung của hắn thì rõ ràng hắn tin rằng không ai nhận ra lai lịch bất hảo của mình.

Vẻ tự tin của đối phương khiến Quý ròm cười thầm trong bụng. Nó dè dặt bước, cẩn thận giấu mình đằng sau những chướng ngại vật trên lề đường trong khi di chuyển, mắt dán chặt vào mục tiêu không chút lơ là, nói chung là theo đúng cái cách tên bắt có đã áp dụng khi theo dõi thằng Bá.

Tiểu Long lặng lẽ đi sát Quý ròm, mặt mày càng lúc càng hoang mang. Vì nó thấy tên bắt cóc cứ rẽ hết phố này sang phố khác.

Đến khi đối phương rẽ ngoặt tới lần thứ sáu thì Tiểu Long không tài nào bắt mình ngậm miệng được nữa:

- Hắn dụ tụi mình đó, Quý ròm ơi!

- Không có đâu!

- Thế hắn đi đâu mà đi hoài thế?

- Làm sao tao biết được!

Quý ròm không biết thật. Nhưng nó chỉ không biết có năm phút thôi. Tới phút thứ sáu thì câu trả lời đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt nó.

Câu trả lời mang hình thù một tòa nhà cao tần, có treo một tấm biển đằng trước: “Khách sạn Hoa Hồng”. Tên bắt cóc mang kiếng đen bước vào đó.

Tiểu Long chán nản tựa lưng vào tường, thở đánh thượt:

- Bắt cóc đâu mà bắt cóc! Hắn chỉ là nhân viên khách sạn.

Quý ròm nhìn bạn qua khóe mắt:

- Sao mày biết?

- Bộ mày không nhìn thấy tấm biển đằng kia sao? Bông hồng trên ngực áo của hắn chính là huy hiệu của khách sạn.

Giọng Quý ròm châm biếm:

- Vậy theo mày, nhiệm vụ của nhân viên khách sạn là theo dõi người ta ngày này qua ngày khác à?

Bị Quý ròm hỏi ngược, mặt Tiểu Long đỏ bừng. Nó quẹt mũi lia lịa để che giấu sự bối rối:

- Thế … thế …

- Khách sạn này là sào huyệt của bọn bắt cóc, hiểu chưa? – Quý ròm hừ mũi, và nói bằng cái giọng như thể nếu nó nói sai thì trời sập quách xuống đầu nó cho rồi – Kinh doanh khách sạn chỉ là vẻ bề ngoài, là hoạt động trá hình nhằm che mắt thế gian thôi!

Nghe Quý ròm phân tích một tràng, Tiểu Long điếng hồn, thấy sự việc tự dưng đâm ra nghiêm trọng quá xá.

Nó lấm lét nhìn về phía khách sạn Hoa Hồng, mặt mày căng thẳng:

- Bây giờ mình phải làm gì đây?

Quý ròm khoát tay:

- Lại gần quan sát!

Quý ròm đi trước Tiểu Long đi sau, hai đứa dọ dẫm từng bước một nhích dần về phía khách sạn.

Đây là một khách sạn thuộc loại nhỏ, không có bậc cấp, xe cộ có thể chạy thẳng từ ngoài đường vào tận trong sân. Sân cũng nhỏ, giống như ga-ra đậu xe, các tầng lầu gần như nằm sát đường, được bao bọc chung quanh bởi một hàng rào thấp phủ kín dây huỳnh anh hoa vàng chen lẫn hoa giấy đỏ.

Ngồi cạnh cổng vào là một nhân viên bảo vệ.

Tiểu Long liếc người bảo vệ, thì thầm:

- Tên này ăn mặc giống hệt tên kia, cũng áo xanh thêu bông hồng trước ngực.

- Nhưng cấp bậc tên này thấp hơn.

Nhận xét của Quý ròm khiến Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Nhìn bông hồng trước ngực áo hắn ta kìa? Tên kia thêu bông hồng trắng, còn tên này bông hồng đỏ.

Tiểu Long nhướn mắt nhìn vào khách sạn một lần nữa:

- Ừ há!

Rồi nó bật kêu khẽ, phải vất vả lắm mới ghìm được một tiếng reo:

- Ê, ở trong kia có một tên nữa. Tên này thêu bông hồng trắng trước ngực áo, hệt như tên mang kiếng đen.

- Tao thấy rồi! – Quý ròm khụt khịt mũi, giọng khích động – Băng tội phạm này phân biệt cấp bậc bằng màu sắc của bông hồng trước ngực áo. Để đánh lừa mọi người, bọn chúng vờ dựng lên cái khách sạn này.

Tiểu Long "à" lên một tiếng, chứng tỏ thỉnh thoảng mình vẫn thông minh đột xuất:

- Như vậy mọi người sẽ tưởng đó là huy hiệu của khách sạn chứ không ngờ đó thực ra là dấu hiệu của một băng xã hội đen?

Quý ròm gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác!

Rồi nó nhíu mày, gõ gõ ngón tay lên trán:

- Bây giờ phải nghĩ cách đột nhập vào hang ổ này một cách êm thắm! Có lẽ tụi mình phải …

Quý ròm nói chưa dứt câu, tiếng con nít thình lình khóc ré khiến nó giật thót:

- Tiếng khóc ở đâu thế? – Nó ngơ ngác nhìn quanh.

Tiểu Long chỉ tay lên tầng lầu khách sạn, run giọng:

- Hình như tiếng khóc vọng xuống từ trên kia …

Chương 8

Khách sạn có ba tầng lầu, bốn bên gắn toàn cửa kính. Hai tầng lầu trên cùng, tất cả các cửa đều đóng chặt, phía trong rèm kéo kín mít. Riêng ở lầu một, cửa sổ mở toang, nếu đúng như Tiểu Long nói thì tiếng khóc vừa rồi phát ra từ ô cửa này.

Quý ròm ngẩng mặt nghiêng ngó. Nhưng tiếng khóc vụt ré lên đã im bặt nên nó không rõ những điều thằng mập nói chính xác được bao nhiêu phần trăm.

- Có đúng là tiếng khóc khi nãy vọng xuống từ trên đó không hở mày? – Quý ròm nhìn bạn, nheo mắt hỏi lại.

Thái độ ngờ vực của thằng ròm làm Tiểu Long đâm chột dạ. Theo như lỗ tai nó cho biết thì tiếng khóc vừa rồi đích thị phát ra từ ô cửa trên kia, không sai chạy vô đâu được. Nhưng nghe bạn hỏi, tự nhiên nó đâm ra thiếu tự tin.

- Ờ … ờ … – Tiểu Long liếm môi – Theo như tao … theo như tao …

May làm sao, Tiểu Long đang ấp a ấp úng thì tiếng khóc khi nãy lại cất lên như để trả lời thay nó.

Quý ròm lập tức tóm lấy tay Tiểu Long, kéo sát vào hàng rào. Hai đứa nép mình dưới đám dây leo lòa xòa, ngước mắt ngó chằm chằm lên chỗ cửa sổ, dỏng tai nghe ngóng.

Lần này thì không nghi ngờ gì nữa. Tiếng khóc thét lên từng chặp và rõ ràng là phát ra từ căn phòng ở lầu một.

Quý ròm ngó sửng Tiểu Long:

- Tiếng trẻ con?

Tiểu Long gật đầu. Nó nói, nghe cổ họng khô đắng:

- Và là tiếng con trai …

Hai đứa băn khoăn nhìn nhau, và tuy không nói rõ ý nghĩ trong đầu, đứa naày đều biết đứa kia đang nghĩ gì.

Thình lình, giữa những tiếng khóc, vang lên tiếng bàn ghế ngã đổ và tiếng con nít hét lên:

- Không, không! Con không muốn ở đây! Con muốn về với mẹ!

Tiểu Long và Quý ròm giật đánh thót một cái, lật đật ngước cổ và ngó lên.

Và khi nhìn thấy những gì đang diễn ra chỗ cửa sổ lầu một, hai đứa liền giật đánh thót thêm một cái nữa. Vừa nín thở, cả hai vừa quýnh quáng ép sát người vào thanh chắn của hàng rào, lúc này quả thực tụi nó muốn trở thành người vô hình đến chết đuọc.

Vì không biết tự bao giờ, một người đàn ông đang đứng ngay chỗ cửa sổ, dáo dác nhìn ra. Đáng sợ hơn, đó chính là người đàn ông mang kiếng đen mà tụi nó bí mật bám theo tới tận đây. Lúc này hắn ta đã bỏ kiếng nhưng khuôn mặt xương xương với mớ tóc rũ xuống trán kia thì dứt khoát không lầm vào đâu được.

Hắn ta đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi vội vàng đưa tay đóng cửa sổ lại. Có lẽ thấy thằng nhóc trong phòng la hét giãy giụa ghê quá, hắn ta sợ những người đi đường chú ý.

Sự xuất hiện đột ngột của tên bắt cóc khiến Quý ròm và Tiểu Long sợ đến mất vía. Ngay cả khi hai cánh cửa trên lầu đã đóng kín, Quý ròm phát hiện ra hình như mình vẫn còn đang nín thở. Tiểu Long cũng không khá hơn: nó áp tay lên ngực, nghe trái tim đập binh binh và không thấy dấu hiệu gì cho biết là sắp đập bình thường trở lại.

Phải thêm một lúc nữa, tức là đợi đến khi bức rèm đã được kéo lại, che kín hai cánh cửa kính vừa đóng chặt kia, Quý ròm mới dám cho phép mình nhè nhẹ thở ra:

- May quá! Nếu hắn nhìn xuống, rất có thể hắn đã trông thấy tụi mình.

Tiểu Long chớp chớp mắt, giọng chưa hết xúc động:

- Ừ, may thật!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Như vậy là rõ rồi! Thằng Triều đang bị nhốt trên kia.

Nó nhìn Tiểu Long:

- Tụi mình qua bên kia đường đi!

Nói xong, không đợi Tiểu Long kịp có ý kiến, Quý ròm lao vụt đi.

Tiểu Long co cẳng chạy theo bạn, miệng hỏi:

- Mày có chắc là thằng Triều trên đó không?

- Chắc. Tiếng khóc khi nãy chính là của nó.

Quý ròm vừa đáp vừa nhảy lên lề đường, tấp đại vào một quán cóc bình dân bày lỉnh kỉnh khô mực, hột vịt lộn, mấy hũ tôm khô cạnh mấy chai bia trên một sạp gỗ nhỏ. Nó kéo chiếc ghế con tuốt vô sát bờ tường, ngồi lom khom, lấp ló sau mấy chai bia.

Yên vị xong, nó quay sang Tiểu Long lúc này cũng vừa ngồi xuống bên cạnh, hất đầu nói:

- Mày cũng nghĩ đó là thằng Triều mà!

Tiểu Long tặc lưỡi thừa nhận:

- Ừ. Tao cũng linh cảm như vậy.

- Sự thật sờ sờ trước mắt, còn linh cảm cái quái gì nữa! – Quý ròm nhếch mép – Tao không biết giọng thằng Triều, nhưng ý nghĩa trong câu la lối của nó đã quá rõ ràng. Hơn nữa, sự có mặt của tên mang kiếng đen bên cạnh nó đã tố cáo tất cả.

Lần thứ hai Tiểu Long không thể không đồng tình với bạn. Nó thở dài:

- Ừ, nó đòi tên mang kiếng đen phải thả nó về.

Quý ròm nhanh chóng phác họa kế hoạch:

- Bây giờ tao ngồi đây canh chừng động tĩnh của bọn kia, còn mày tới trạm điện thoại công cộng, gọi về báo cho gia đình thằng Bá biết.

Tiểu Long nhăn nhó:

- Tao có biết số điện thoại nhà nó đâu!

- Chậc! – Quý ròm tặc tặc lưỡi, cảm thấy chính mình cũng ngu ngốc hết sức khi không ghi số điện thoại của Bá – Thôi mày chịu khó chạy tới nhà nó vậy!

Tiểu Long không dám chậm trễ, tức tốc quay mình chạy đi.

Ngồi lại một mình, Quý ròm vừa chong mắt về phía khách sạn Hoa Hồng quan sát người ra kẻ vào vừa vung muỗng đập hột vịt chan chát.

Quý ròm ăn một lèo bốn cái hột vịt lộn, thấy bụng đầy ứ mà Tiểu Long vẫn chưa trở lại, lấy làm sốt ruột quá bèn kêu thêm một con khô mực.

Mùi khô mựa nướng thơm phức, quệt tương ớt càng ngon tuyệt, nhưng quả thực Quý ròm ăn chẳng thấy thú vị lắm. Nó ngồi cựa quậy trên ghế, miệng nhai trệu trạo, bụng cứ sợ bọn bắt cóc chuyển thằng Triều đi nơi

khác. Nếu chẳng may sự việc diễn ra như nỗi lo lắng trong lòng nó thì ba mẹ thằng Bá có tới nơi cũng chẳng giải quyết được gì. Có khi nó và Tiểu Long còn bị mắng cho một trận nữa không chừng.

Đúng lúc Quý ròm đang thấp tha thấp thỏm, một chiếc taxi trờ tới, tấp ngay chóc chỗ nó ngồi.

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó đã thấy Tiểu Long xô cửa bước ra. Theo sau là mẹ con thằng Bá.

Dì Năm mặt mày hớt hơ hớt hải, vừa đặt chân xuống đất đã rối rít hỏi ngay:

- Đâu? Khách sạn nào đâu? Thằng Triều bị nhốt ở chỗ nào hở mấy cháu?

Quý ròm đứng bật dậy, chỉ tay sang bên kia đường:

- Ở khách sạn bên kia đó, cô!

Dì Năm quay phắt ra sau, và không nói thêm một tiếng nào, quày quả bước đi.

- Khoan đã cô! – Quý ròm tái mặt gọi.

Dì Năm ngoảnh lại:

- Gì hở cháu?

Quý ròm bước đến trước mặt dì Năm:

- Cô không thể vô đó được! Nguy hiểm lắm!

Dì Năm liếc Bá:

- Cô đi với thằng Bá mà!

- Hay cô đợi một chút, để tụi cháu đi báo công an! – Quý ròm liếm môi, ngập ngừng – Họ sẽ đi với cô.

- Cô không thể đợi thêm một phút nào nữa! – Dì Năm lắc đầu quầy quậy, giọng nôn nóng – Thằng Triều đã bị bắt giữ quá lâu rồi!

Trán Quý ròm nhăn tít. Rồi có lẽ biết không ngăn cản được người mẹ đang sốt ruột vì con, nó thở một hơi dài:

- Thôi được, cô với bạn Bá cứ vào đi!

Quý ròm chỉ tay lên khung cửa sổ đóng kín trên lầu một:

- Em Triều bị giam giữ trên kia.

Dì Năm nhìn theo hướng chỉ của Quý ròm, rồi cầm tay Bá, phăng phăng bước qua bên kia đường.

Quý ròm nói với theo:

- Tụi cháu chờ cô và bạn Bá ở ngoài này. Sau mười lăm phút, nếu không thấy ai trở ra, tụi cháu sẽ báo công an.

Dì Năm "ừ", không ngoảnh cổ lại, chân vẫn khua gấp gáp. Hai mẹ con xồng xộc tiến vào trông sân khách sạn, thoáng mắt đã biến mất sau cánh cửa phòng tiếp tân.

Tiểu Long thấp thỏm đề nghị:

- Hay để tao đi theo?

- Không được, mày phải ở đây! – Quý ròm lắc đầu – Lát nữa rủi có chuyện, một đứa ngồi canh chừng, đứa kia đi kêu công an.

Mười lăm phút là khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng lúc này Quý ròm và Tiểu Long thấy sao mà dài lê thê.

Quý ròm dòm đồng hồ chừng chừng, có cảm tưởng cây kim giây vừa quay vừa ngủ gục. Còn cây kim phút cứ như thể sút ra khỏi trục tự đời tám hoánh nào.

Nó và Tiểu Long cứ nhấp nha nhấp nhổm, hết coi giờ lại lia mắt lại chỗ cổng khách sạn, rồi lại quét mắt lên khung cửa sổ lầu một, phấp phỏng chờ đợi một tiếng nổ, một tiếng thét kinh hoàng, hay ít ra cũng là một tiếng kêu cứu hốt hoảng.

Nhưng tụi nó đợi lâu thật lâu vẫn chẳng nghe một tiếng động khả nghi nào, tóm lại là chẳng biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Quý ròm lại liếc đồng hồ nơi cổ tay, ngạc nhiên thấy mười phút đã trôi qua tự hồi nào. Bây giờ nó lại lo lắng thấy thời gian đi nhanh quá.

- Còn năm phút nữa! – Quý ròm nhìn Tiểu Long, thì thào.

Ngay lúc đó, Quý ròm không nhận ra sự thì thào không cần thiết của mình, nếu không nó đã phá lên cười rồi.

Tiểu Long càng không nhận ra điều đó. Thấy Quý ròm mặt mày nghiêm trọng, bất giác nó thì thào theo:

- Sao tao lo quá hà.

- Ừ, tao cũung thấy lo lo! – Quý ròm run giọng – Chẳng biết sao im ru thế?

Tiểu Long đánh mắt lên cửa sổ lầu một:

- Chẳng lẽ mẹ con thằng Bá không ai kịp kêu một tiếng nào?

Thắc mắc rùng rợn của Tiểu Long khiến Quý ròm nghe cổ họng mình khô rang. Nó giơ cổ tay lên sát mắt và nuốt nước bọt một cách khó khăn:

- Còn ba phút nữa.

Lúc này Quý ròm có cảm giác mấy cây kim trong chiếc đồng hồ trên tay nó đang quay vù vù như chong chóng máy bay.

Lát sau, nó nghiến răng, mặt xanh lè:

- Còn một phút nữa! Mày chạy đi báo công an là vừa!

Nhưng Tiểu Long vừa dợm chân, Quý ròm bỗng gọi giật:

- Đợi đã!

- Gì thế?

Mắt Quý ròm dán chặt vào cổng khách sạn, giọng khích động:

- Mẹ thằng Bá ra kìa!

Tiểu Long ngoảnh đầu nhìn sang, thấy dì Năm đang một mình bước ra khỏi cổng.

Dì có vẻ như không bị tra tấn, đánh đập gì, chỉ có điều lạ là dì vừa đi vừa đưa tay lên mặt như để chặn nước mắt, còn thằng Bá thì chẳng thấy đâu.

Tiểu Long nhíu mày:

- Thằng Bá biến đâu rồi?

- Ừ, lạ thật! – Quý ròm gãi đầu – Để lát nữa hỏi mẹ nó xem!

Nhưng dì Năm dường như quên mất bọn Quý ròm. Dì đứng ngay ở lề đường bên kia, vẫy tay gọi taxi, thậm chí không nhìn sang lề đường bên này lấy một cái.

Tiểu Long và Quý ròm chạy tới chỗ mẹ thằng Bá gần như cùng lúc với chiếc taxi.

- Cô ơi cô, phải em của bạn Bá trong đó không cô? – Quý ròm hỏi trong hơi thở gấp.

Dì Năm bây giờ mới sực nhớ ra Tiểu Long và Quý ròm. Dì nhìn hai đứa trẻ bằng cặp mắt đỏ hoe:

- Đúng rồi. Cô cảm ơn hai cháu nhiều nghen.

Tiểu Long tròn mắt ngó quanh:

- Còn bạn Bá đâu rồi hở cô?

- Bá ở lại chơi với em.

Dì Năm vừa đáp vừa lật đật chui vô taxi.

Thái độ của dì Năm khiến Tiểu Long và Quý ròm chẳng hiểu ra làm sao, mặt cứ thuỗn ra.

Khi dì Năm cầm tay nắm chuẩn bị đóng sập cửa xe, Quý ròm sực nhớ ra một chuyện quan trọng, liền hấp tấp hỏi:

- Thế tụi cháu có phải báo công an không hở cô?

- Không, không cần đâu! – Dì Năm khoát tay – Các cháu về nhà đi!

Tiểu Long và Quý ròm ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe đang từ từ lăn bánh.

Đến khi chiếc xe khuất hẳn ở góc đường, hai đứa lại ngẩn ngơ nhìn nhau và trong khoảnh khắc đó, đứa nào cũng có cảm tưởng mình đang nhìn vào gương, vì đứa nào cũng biết vẻ ngơ ngác tội nghiệp trên mặt đứa kia chính là cái đang hiện ra trên bộ mặt thảm não của mình, không sai chạy vô đâu được.

Chương 9

Lúc này kim đồng hồ trên tay Quý ròm đã chỉ sang con số một. Mặt trời thôi đứng ngay giữa đỉnh đầu, đổ chiếc bóng ngắn ngủn của hai đứa trẻ xuống vỉa hè.

Tiểu Long và Quý ròm lững thững đi dọc lề đường. Tiểu Long là đứa mau đói, gặp ngày khác chắc nó đã kêu trời như bộng rồi. Nhưng bữa nay không có chút gì giống như vậy. Bữa nay nó quên bẵng đã quá giờ ăn trưa mà nó vẫn chưa có gì vào bụng. Chẳng qua do đầu óc nó rối rắm quá.

Tiểu Long ơ hờ đạp chân lên chiếc bóng của mình, miệng cảm khái:

- Thật tao chẳng hiểu ra làm sao!

Quý ròm rầu rầu xác nhận:

- Tao cũng thế.

Như được khuyến khích, Tiểu Long ca cẩm tiếp:

- Thế là tụi mình công toi. Bọn bắt cóc mặc sức hoành hành.

Lần này thì Quý ròm phản đối:

- Không thể nói vậy được! Dù sao tụi mình cũng giúp thằng Bá tìm lại được em nó.

- Tao chẳng hiểu ra làm sao cả! – Tiểu Long lặp lại câu nói khi nãy, lần này vừa than nó vừa bứt tai – Tại sao mẹ thằng Bá lại dễ dãi với bọn bắt cóc như thế? Phải để công an vào tóm cổ hết bọn chúng chứ!

Quý ròm cũng đang ở trong tâm trạng giống như bạn. Cho nên Tiểu Long bứt tai thì nó vò đầu:

- Ừ, khoan hồng như vậy không đúng chỗ chút nào.

Tiểu Long nhìn mái tóc rối bù của bạn, giọng băn khoăn:

- Chả rõ mẹ thằng Bá có nộp cho bọn chúng mười triệu không há!

- Tao nghĩ là có! – Quý ròm tặc lưỡi đáp – Tao nghĩ hai bên đã thỏa thuận với nhau để cho mọi chuyện êm xuôi!

Tiểu Long đấm hai tay vào nhau:

- Tức thật! Việc gì phải nhân nhượng kia chứ. Bọn mình đã lần ra hang ổ của bọn chúng rồi mà!

Quý ròm cũng tức tối không thua gì Tiểu Long. Nó cũng muốn đấm hai tay vào nhau như thế lắm. Nhưng sợ đau tay nên rốt cuộc nó cố tìm một lý lẽ để giúp cho sự tức tối trong lòng dịu xuống:

- Người mẹ nào cũng thế thôi. Cũng chẳng muốn làm om sòm rắc rối. Chỉ cốt sao cứu được con mình.

Thấy Quý ròm đem tình mẫu tử ra làm bằng chứng, Tiểu Long hết ham nói tới nói lui. Nó nghiến răng ken két:

- Đợi cho thằng Triều về nhà an toàn rồi, tụi mình sẽ đến đồn công an trình rõ sự việc.

- Chẳng ăn thua gì đâu! – Quý ròm nhếch môi – Ngay trưa nay, bọn chúng đã cao chạy xa bay rồi.

Hai đứa vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến ngã ba Cây Điệp.

Tiểu Long vẫy tay:

- Tạm biệt nhé!

Nhưng Quý ròm chẳng có vẻ gì muốn tạm biệt. Nó vẫn đứng trơ giữa đường, cặp lông mày nhíu lại:

- Gượm đã!

- Gì thế?

Quý ròm khoát tay:

- Tao và mày khoan về nhà vội.

Tiểu Long nhướn mắt:

- Quay lại khách sạn Hoa Hồng hả?

Quý ròm lắc đầu:

- Không! Bây giờ tụi mình đến nhà nhỏ Hạnh lấy cặp. Rồi hỏi ý kiến nó về vụ này xem sao!

Tiểu Long nhăn nhó sờ tay lên bụng, bây giờ nó chợt nhận ra bao tử nó đang lép kẹp:

- Tao chưa ăn gì cả!

Quý ròm kéo tay bạn:

- Mày cứ đi với tao! Nhà nhỏ Hạnh chắc là vẫn còn thứ gì đó cho mày bỏ vào bụng.

Nhỏ Hạnh đón tiếp hai bạn bằng ánh mắt thăm dò kèo theo câu hỏi cụt ngủn:

- Ra sao rồi?

Câu trả lời của Tiểu Long còn tệ hơn sự cụt ngủn. Nó đau khổ chỉ tay vào bụng, không nói một tiếng nào.

Nhỏ Hạnh nhìn theo tay chỉ của thằng mập, giọng thấp thỏm:

- Long bị tên bắt cóc thoi vào be sườn hả?

- Nó chưa ăn trưa!

Thấy nhỏ Hạnh lộ vẻ lo lắng, Quý ròm đã vội lên tiếng giải thích.

Năm phút sau, ba đứa đã ngồi quanh mâm cơm bày trên căn gác gỗ. Dưới nhà có phòng ăn rộng rãi, nhưng muốn trò chuyện kín đáo nên bọn trẻ quyết định bê mâm cơm lên phòng học của nhỏ Hạnh.

Nói ba đứa ngồi quanh mâm cơm là nói về vị trí địa lý, nói cho xôm. Chứ ăn thì chỉ một mình Tiểu Long ăn. Còn Quý ròm và nhỏ Hạnh chẳng hề rớ tới chén đũa. Một là chúng đã ăn rồi, hai là lúc này một đứa đang lo nói, một đứa đang lo nghe.

Đứa say sưa nói là Quý ròm, đứa say sưa nghe là nhỏ Hạnh. Còn Tiểu Long vừa nhai nhồm nhoàm vừa thỉnh thoảng thêm mắm dặm muối vào câu chuyện ly kỳ Quý ròm đang thuật lại.

Nhỏ Hạnh ngồi im nghe, không nói một tiếng nào, chỉ có đôi mắt sau tròng kính chớp lia chớp lịa.

Quý ròm kể xong, ngước nhìn cô bạn gái, hồi hộp chờ một lời giải thích thông minh.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng giải thích gì cả. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi và nói có một câu, lại là cái câu mà Quý ròm và Tiểu Long đã nói đến thuộc lòng:

- Hạnh chẳng hiểu ra làm sao cả!

Quý ròm méo xệch miệng:

- Hạnh không phát hiện ra điều gì đáng ngờ trong câu chuyện này sao?

- Đáng ngờ thì có! – Nhỏ Hạnh thủng thỉnh đáp – Chẳng hạn khi giải thoát được thằng nhóc Triều, theo lẽ thông thường mẹ bạn Bá phải cuống quít dẫn con về ngay. Đằng này, cô ấy vẫn để con mình ở lại chỗ bọn bắt

cóc, cả Bá cũng ở lại đó. Cách xử sự như thế, theo Hạnh là không bình thường.

- Đúng rồi! – Tiểu Long reo lên – Tôi vẫn cảm giác có điều gì đó không ổn trong chuyện này nhưng không rõ đó là chuyện gì. Bây giờ Hạnh nói, tôi mới biết.

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Hèn gì cứ thấy là lạ thế nào!

Quý ròm gãi cằm:

- Thế bây giờ tụi mình phải làm sao?

- Phải gặp bạn Bá! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Trước tiên, tụi mình cần phải biết chính xác chuyện gì đã xảy ra trong khách sạn!

Nhỏ Hạnh là đứa ăn mắm ăn muối. Nên nó nói đâu có đó. Nó vừa nhắc tới thằng Bá thì tiếng thằng Bá đã oang oang trước cửa:

- Hạnh ơi, Hạnh có nhà không?

Ba đứa trẻ vội vã xô nhau xuống cầu thang, không đợi thằng Bá kêu đến lần thứ hai.

Quý ròm phóc đến chỗ cửa lưới trước tiên, giọng hấp tấp:

- Gì thế hở mày?

- Mở cửa tao vô đi!

Vừa đặt chân vô nhà, Bá lôi từ trong túi một tờ giấy, chìa ra:

- Tụi mày đọc đi!

Quý ròm giật lấy tờ giấy, chúi mũi đọc. Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng chụm đầu dán mắt vào tờ giấy trên tay bạn.

Đập vào mắt bọn trẻ là những dòng chữ quen quen: “Tám giờ tối mai, đem mười triệu đến quán cà phê Bụi ở cạnh hồ Con Rùa, đặt trên chiếc bàn trong cùng bên phải, rồi lập tức ra về. Làm y lời, con của ông bà sẽ có mặt ở nhà ngay sau đó. Lần này, nếu để lộ chuyện, hãy nói lời vĩnh biệt với con mình là vừa!”.

Kiểu chữ quen thuộc viết trên mẩu giấy học trò quen thuộc, với cái giọng tống tiền na ná lá thư lần trước cho thấy đây là sản phẩm của bọn bắt cóc. Điều đó khiến bọn Quý ròm giương mắt nhìn nhau đầy kinh dị.

- Ở đâu ra lá thư này thế? – Tiểu Long ngơ ngác hỏi.

- Ở nhà tao. Vẫn trong kẹt cửa như mọi lần! – Bá khụt khịt mũi – Khi nãy, vừa về đến nhà, lượm được lá thư này, tao chạy ngay đến nhà Quý ròm. Rồi đến nhà mày. Chẳng thấy đứa nào về, tao đoán tụi mày ghé đây.

- Nhưng mày đem lá thư này đến đây làm gì? – Quý ròm nhìn Bá bằng ánh mắt lạ lùng, trong một thoáng nó nghi đầu óc thằng này chắc đang gặp chuyện gì trục trặc. Ừ, dám lắm, Quý ròm lo lắng nhủ bụng, gặp chuyện căng thẳng, rắc rối suốt mấy ngày liên tiếp như thế, đâu phải thần kinh ai cũng chịu đựng nổi.

Bá có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi vặn của bạn:

- Sao mày lại nói thế?

- Không nói thế thì tao nói gì bây giờ! – Giọng Quý ròm nhốm bực bội – Thằng Triều đã về nhà rồi thì lá thư này đâu còn giá trị gì nữa! Tại sao mày không vứt quách nó vào thùng rác, lại đem đến đây?

Tới phiên thằng Bá giương mắt ếch:

- Ai bảo mày thằng Triều đã về nhà?

Quý ròm nhún vai:

- Nó về nhà hay nó còn ở đằng khách sạn thì cũng thế thôi!

- Đằng khách sạn nào?

- Bá ơi là Bá! – Quý ròm bứt tóc, ngay trong lúc đó nó chợt nhận ra chính cái đầu của nó chứ không phải của thằng bạn ngớ ngẩn đang đứng trước mặt nó sắp sửa nổ tung – Sao mày lẩm cẩm thế hở Bá? Chẳng phải hồi trưa chính thằng Tiểu Long chạy về nhà mày kêu mẹ con mày đến khách sạn Hoa Hồng để gặp thằng Triều đó sao?

- À, – Bá đưa tay gãi đầu, lỏn lẻn – tao quên nói với tụi mày. Thằng nhỏ tao gặp trong khách sạn Hoa Hồng không phải là thằng Triều.

Tiết lộ của Bá khiến bọn Quý ròm chưng hửng. Lúc này, nếu có một chiếc đĩa bay đáp ngay chốc xuống trước mặt chắc tụi nó cũng không thể sửng sốt hơn.

Tiểu Long há hốc miệng:

- Không phải thằng Triều hở?

Bá lắc đầu:

- Không.

Quý ròm có tất cả là hai cái tai, nhưng lúc này quả tình là nó không tin được cái tai nào. Cho nên cặp lông mày nó nhíu sát vào nhau:

- Thế sao mẹ mày bảo đó là em mày?

- Ừ, nó là em tao.

Xưa nay, bọn Quý ròm đều biết Bá không phải là đứa ưa đùa cợt. Nhưng lúc này tụi nó lại không thể quả quyết được điều đó.

- Tụi tao hỏi thật mà mày lại giỡn! – Quý ròm gầm gừ, vẻ bất bình.

- Tao đâu có giỡn! – Bá nhăn nhó – Thằng đó là em tao thật mà.

Quý ròm nghiến răng ken két:

- Ngoài thằng Triều ra, mày làm gì còn đứa em nào nữa!

Bá chớp mắt, ngập ngừng:

- Tao với thằng nhỏ đó là anh em … cùng cha khác mẹ.

Tiểu Long kinh ngạc:

- Vậy là ba mày có tới hai vợ?

- Ừ.

- Thôi chết rồi! – Quý ròm bỗng ôm đầu, lo lắng – Thế là tụi tao vô tình dẫn đường cho mẹ mày tới đụng độ với …

Bá cắt ngang sự áy náy của thằng ròm:

- Ba mẹ tao chia tay lâu rồi.

- Mày nói gì thế? – Tiểu Long giật thót – Tao thấy ba mày vẫn ở chung nhà với mẹ con mày kia mà.

Bá cụp mắt xuống và câu trả lời của nó nghe như một tiếng thở dài:

- Người đó không phải là ba ruột của tao. Ba của tao chính là … là …

Nhỏ Hạnh từ nãy đến giờ đứng cạnh không nói gì, nay thấy Bá có vẻ bối rối, liền nhỏ nhẹ đỡ lời:

- Hạnh biết rồi. Ba ruột của bạn chính là người đàn ông mang kiếng đen vẫn theo dõi bạn phải không?

Chương 10

Khi thằng Bá vừa tròn một tuổi thì ba nó bỏ mẹ con nó để đi theo một người đàn bà khác. Cả bên nội lẫn bên ngoại đều phản đối quyết liệt, nhưng ba nó vẫn một mực làm theo ý mình. Trong một đêm mưa gió, ông lặng lẽ bỏ nhà ra đi.

Mẹ nó giận ba, giận luôn bên nội, cương quyết cắt đứt mọi quan hệ, không cho gia đình chồng nhìn cháu.

Bá lên hai tuổi, mẹ nó ẵm nó rời làng lên thành phố lập nghiệp. Rồi mẹ nó gặp dượng Năm, tức là ba thằng Triều sau này.

Dượng Năm thương yêu Bá như con đẻ. Và cả hai vợ chồng quyết định không cho Bá biết gì về thân phận của nó. Lớn lên, Bá coi dượng Năm như ba ruột, chẳng thắc mắc mảy may.

Và cuộc đời Bá sẽ mãi mãi trôi qua như thế nếu những ngày gần đây ba nó không đi tìm nó.

Chả là năm ngoái, bà nội Bá qua đời. Nguyện vọng trước khi nhắm mắt của bà là tìm lại cho được Bá, đứa cháu mà mỗi khi nghĩ đến, bà luôn luôn ray rứt. Ba nó lúc này cũng cảm thấy hối hận, nhưng ông không biết tông tích gì của hai mẹ con Bá. Phải mất gần một năm trời, ông mới tìm ra chỗ ở của hai mẹ con.

Thằng Bá thuật lại câu chuyện với giọng ngùi ngùi. Quý ròm, nhỏ Hạnh, Tiểu Long nghệt mặt nghe, thấy lòng bâng khuâng quá đỗi.

Mãi một lúc, Tiểu Long mới mở miệng:

- Thế ba mày làm gì trong khách sạn Hoa Hồng vậy?

- Khách sạn đó là của ba tao! – Bá gãi đầu – Ba tao là giám đốc.

Bá tiết lộ:

- Ba tao xây khách sạn đó lâu rồi. Hồi trước nó có tên là Phương Đông. Khi bà tao mất, ba tao mới đổi tên thành Hoa Hồng.

- Ngộ quá há! – Tiểu Long chớp mắt – Tự nhiên lại đổi tên.

- Không phải tự nhiên đâu! – Bá giải thích – Lễ Vu Lan năm ngoái, ba tao đi chùa cầu siêu cho bà tao. Biết ba tao vừa mất mẹ, một anh nọ gắn cho ba tao một bông hồng trắng trên ngực áo …

- Hạnh hiểu rồi! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Vu Lan là mùa báo hiếu. Các thanh niên phật tử thường gắn bông hồng đỏ cho những người còn mẹ và bông hồng trắng cho những người mất mẹ.

Quý ròm vỗ đùi đen đét:

- Hèn gì nhân viên trong khách sạn của ba mày người thì thêu bông đỏ người thì thêu bông trắng trước ngực! Hóa ra đó là sáng kiến của ba mày! Thế mà tao và Tiểu Long cứ tưởng …

Đang hào hứng, suýt một chút nữa Quý ròm đã khai huỵch toẹt những nghi ngờ trong đầu, may mà đến phút chót nó tốp lại kịp.

Nhưng Bá không phải là đứa khù khờ. Nó nheo mắt nhìn thằng ròm:

- Mày tưởng đó là dấu hiệu chỉ cấp bậc trong một băng tội phạm chứ gì?

- Ờ … ờ … – Quý ròm bối rối – Nhưng cũng tại ba mày nữa. Ngày nào cũng theo dõi mày, lại còn đeo kiếng đen.

- Đó là tại vì ba tao sợ gặp phải mẹ tao và bị mẹ tao nhận ra! – Bá thở ra, giọng nó trở nên buồn buồn – Ngay cả tao, ba tao cũng chưa dám lại gần bắt chuyện …

Cứ mỗi lần thằng Bá thở dài là ba đứa bạn nó lại cảm thấy lòng mình xao xuyến sao sao ấy!

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Chắc tại ba bạn cảm thấy mình có lỗi …

- Ừ! – Bá vung tay như để xua một làn khối vô hình trước mặt – Nhưng dù sao thì mẹ tôi cũng đã bỏ qua cho ba tôi rồi. Trưa nay, hai người đã nói chuyện với nhau …

Tiểu Long sực nhớ tới một chuyện:

- Nếu thằng nhóc đó là con ba mày, sao hồi trưa nó lại khóc đòi về?

- Nó đòi về với dì tao? – Bá mỉm cười – Gia đình sau của ba tao ở ngã tư Hàng Xanh. Chỉ có ba tao ở lại khách sạn để trông coi thôi.

Nếu cái đầu óc chậm chạp của Tiểu Long đã nghĩ ra được một câu chất vấn thì không có lý do gì cái đầu óc lanh lợi của Quý ròm lại không nảy ra được một thắc mắc nào:

- Ơ, thế còn thằng Triều?

Câu hỏi bất ngờ của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh và Tiểu Long giật thót. Nãy giờ, mải nghe câu chuyện ly kỳ của Bá, tụi nó quên bẵng mất chuyện thằng Triều. Ngay cả thằng Bá dường như cũng quên mất mục đích đến đây của mình.

- Ờ há! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Phải nghĩ cách cứu thằng Triều ra chứ!

Quý ròm cúi xuống tờ giấy vẫn cầm trên tay, lẩm bẩm:

- Quán cà phê Bụi …

Nó bỗng ngước nhìn Bá:

- Thế ba mẹ mày tính sao? – Đang nói, giọng nó đột nhiên ngập ngừng – Ba mày tức là, ý tao muốn nói là … ba sau của mày ấy …

- Vẫn nộp tiền cho bọn chúng thôi! – Không buồn để ý đến vẻ lúng túng của bạn, Bá nhún vai đáp.

- Thế ba mày vẫn giành đem tiền đi hở?

- Ừ. Lần này, sốt ruột quá, mẹ tao đòi đi theo nhưng ba tao dứt khoát không cho.

Nhỏ Hạnh thình lình lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Bá:

- Hôm qua, bạn còn ngăn không cho tụi này tham gia vào chuyện thằng Triều, sao bữa nay bạn lại đưa lá thư của bọn bắt cóc cho tụi này đọc?

- Ừ, nhất là lời lẽ hăm dọa trong lá thư này còn cứng rắn hơn lá thư hôm trước rất nhiều! – Tiểu Long phụ họa.

Bá chớp chớp mắt:

- Tôi cũng không biết tại sao. Có lẽ từ khi phát hiện ra người đàn ông mang kiếng đen là … ba tôi, tự dưng tôi bớt sợ …

- Í! – Quý ròm bất thần kêu lên – Nếu người đàn ông mang kiếng đen là ba mày thì rõ ràng đâu phải là thành viên của băng bắt cóc.

- Mày làm sao thế hở ròm? – Tiểu Long hừ giọng – Chẳng lẽ đó là phát hiện mới nhất của "thần đồng" Quý ròm sao?

Phớt lờ giọng châm chọc của bạn, Quý ròm tiếp tục trình bày ý nghĩ trong đầu:

- Nếu ba mày không phải là người của bọn bắt cóc thì làm sao bọn chúng biết được chuyện tụi tao mai phục ở công viên Tao Đàn.

Nhắc nhở của Quý ròm khiến ba đứa bạn nó bất giác rùng mình.

Tiểu Long nghe như có một làn gió lạnh thổi qua người, mặt lập tức méo đi:

- Ờ há.

Còn thằng Bá thì ngẩn ra:

- Tao cũng không hiểu ra sao nữa!

Hôm trước, bọn bắt cóc gửi thư kêu ba mẹ thằng Bá đem tiền tới bỏ vào chiếc lu bể trong công viên Tao Đàn để chuộc thằng Triều về. Bọn Quý ròm biết chuyện, bí mật mai phục quanh "hiện trường". Không ngờ bọn bắt cóc đánh hơi được, chẳng những không xuất hiện mà còn tống một lá thư cảnh cáo vào khe cửa nhà thằng Bá.

Lần đó, bọn trẻ cho rằng câu chuyện đổ bể là do người đàn ông mang kiếng đen. Ông theo dõi Bá hằng ngày, thấy nó thường cặp kè với Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nên đã suy ra hành tung của bọn Quý ròm.

Nhưng bây giờ, tất cả đều biết người đàn ông đó không liên quan gì đến bọn bắt cóc. Ông là ba ruột của Bá, theo dõi Bá với mục đích hoàn toàn khác. Vậy thì bằng cách nào bọn bắt cóc biết được kế hoạch theo dõi của bọn Quý ròm vào ngày hôm đó?

Quý ròm gõ ngón tay lên trán, lẩm bẩm:

- Lạ thật đấy!

- Bọn này đúng là đáng sợ! – Tiểu Long vừa nói vừa rùn vai.

Nhỏ Hạnh nhìn Bá, vẻ trầm ngâm:

- Ngoài bạn ra, còn ai biết chuyện tụi này mai phục ở công viên Tao Đàn không?

- Không! – Bá lắc đầu.

- Ba mẹ bạn cũng không biết à?

- À, ba mẹ tôi thì biết! – Bá liếm môi – Hôm đó tôi có về nói với ba mẹ tôi. Hai người la tôi quá trời. Ba tôi còn bắt tôi ngăn không cho các bạn mò đến công viên Tao Đàn. Nhưng hôm đó tôi đến nhà từng người mà chẳng gặp ai.

Trán nhỏ Hạnh nhăn tít theo từng lời thằng Bá kể. Nó đang cố xâu chuỗi lại những sự kiện đã xảy ra từ ngày thằng Triều mất tích.

- Trưa nay, sao chỉ có hai mẹ con bạn đến khách sạn Hoa Hồng? – Mãi một lúc, nó mới lên tiếng hỏi – Lẽ ra ba bạn phải đi cùng chứ!

- Lúc Tiểu Long đến báo thì ba tôi đi vắng.

- Thế khi mẹ con bạn trở về thì ba bạn đã về nhà chưa?

- Về rồi.

Nhỏ Hạnh nhìn xuống lá thư trên tay Quý ròm:

- Vậy ai là người đã phát hiện ra lá thư này?

- Mẹ tôi.

Quý ròm đột ngột thắc mắc:

- Hình như trước nay thư của bọn bắt cóc chỉ có mẹ mày phát hiện, còn ba mày thì không?

Tiểu Long nhanh nhẩu hùa theo:

- Ờ, lạ lùng ghê há!

Bá chép miệng:

- Tại ba tao thường xuyên vắng nhà.

Rồi nó hất đầu về phía hai đứa bạn đang băn khoăn giương mắt nhìn nó:

- Bộ hai đứa mày nghi ngờ gì mẹ tao à?

- Ờ … không … không! – Quý ròm bối rối – Tao chỉ hỏi thế thôi.

Tuy Quý ròm lật đật phủ nhận, Bá vẫn tỏ vẻ không hài lòng về thái độ ngờ vực của bạn. Nó khẽ nhún vai, mặt cau lại:

- Tụi mày đừng có vớ vẩn! Mẹ tao đang lo phát ốm mấy ngày nay!

- Hạnh cũng nghĩ như Bá! – Nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan sự căng thẳng – Không người mẹ nào lại bắt cóc chính con của mình!

Thấy nhỏ Hạnh đứng về phe mình, mặt Bá từ từ giãn ra. Nhưng mặt nó mới giãn một chút xíu đã dừng lại. Vì nhỏ Hạnh đã tiếp tục lên tiếng:

- Nhưng dù sao trong chuyện này cũng có nhiều điểm rất đáng ngờ!

Nó nhìn thẳng vào ánh mắt dò hỏi của Bá:

- Hạnh vẫn chẳng giải thích được bằng cách nào bọn bắt cóc có thể biết được kế hoạch mai phục của tụi này.

Nghe nhắc đến chuyện đó, Bá lập tức xụi lơ:

- Ừ, khó hiểu thật!

Nhỏ Hạnh đưa tay rờ rẫm gọng kính trên sống mũi và chậm chạp hít vào một hơi dài. Trông điệu bộ của nó, cứ như thể nó sắp sửa quyết định một điều gì hệ trọng lắm.

Hai đứa bạn thân của nó là Quý ròm và Tiểu Long tất nhiên nhận ra ngay điều đó. Ngay cả thằng bá cũng cảm thấy điều khác lạ. Nên nó dè dặt hỏi:

- Bộ Hạnh phát hiện ra manh mối gì hở?

Nhỏ Hạnh trả lời Bá bằng cách nghiêm trang hỏi lại:

- Hôm trước có phải mẹ bạn dặn nếu có ai hỏi tới thằng Triều thì bảo là nó đang ở nhà cô Tám của bạn không?

- Ừ.

Bá gật đầu, chẳng hiểu tại sao nhỏ bạn mình lại nhắc tới chuyện đó.

Như để làm cho đầu óc thằng Bá rối bời hơn nữa, nhỏ Hạnh lại hỏi:

- Thế ngoài cô Tám ra, nhà bạn còn bà con nào ở gần đây không?

Bá nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu:

- Không.

- Hôm trước bạn bảo nhà cô Tám bạn ở Bến Tre phải không?

- Ừ, cô tôi ở Mỏ Cày.

Nhỏ Hạnh thình lình nói:

- Vậy sáng mai tụi mình đi Mỏ Cày!

Lời tuyên bố bất ngờ của nhỏ Hạnh làm ba đứa bạn nó chới với.

Tiểu Long há hốc miệng:

- Sáng mai?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh thản nhiên – Ngày mai là chủ nhật, tụi mình có thể đi và về trong ngày!

- Nhưng tại sao lại kéo nhau xuống đó? – Bá kêu lên – Chuyện gửi thằng Triều về nhà cô Tám là do mẹ tôi bịa ra để hàng xóm khỏi tò mò thóc mách chứ có phải thật đâu!

- Cứ nghe theo lời Hạnh đi! – Quý ròm đập tay lên vai Bá – Chuyện đời lắm bất ngờ, làm sao tụi mình lường hết được.

Bá không đáp lời Quý ròm mà quay sang nhỏ Hạnh, giọng bất bình:

- Ngay cả Hạnh cũng nghi ngờ mẹ tôi sao?

- Hạnh đã nói rồi. Hạnh không nghi ngờ mẹ bạn.

- Thế sao …

Nhỏ Hạnh cắt ngang thắc mắc của Bá:

- Thì ngày mai tụi mình cứ xuống nhà cô của bạn đi đã. Nếu tụi mình tìm thấy thằng Triều, nó sẽ cho tụi mình biết tại sao nó lại ở đó. Nếu không tìm thấy, coi như tụi mình đi chơi cuối tuần, có sao đâu!

Bá nhăn nhó:

- Thế còn vụ quán cà phê Bụi tối mai?

Quý ròm nheo mắt:

- Đem tiền đi nộp là chuyện của ba mày chứ đâu phải của mày. Hơn nữa, lúc đó tụi mình đã về tới thành phố rồi.

Trước khi Bá ra về, nhỏ Hạnh nghiêm nghị dặn:

- Chuyện tụi mình đi Mỏ Cày, Bá phải tuyệt đối giữ kín, không để cho ai biết đấy nhé!

Bá gật đầu, và sáng hôm sau khi gặp nhau ở bến xe Miền Tây, không đợi ai hỏi, nó đã cười hì hì, khoe:

- Mẹ tôi hỏi đi đâu mà trưa không về, tôi bảo đi ôn tập ở nhà mấy bạn. Mẹ tôi không vặn vẹo gì, còn giúi vào tay tôi năm chục ngàn nữa.

Lúc này, bọn Quý ròm đã hoàn toàn yên tâm. Cả bọn lục tục leo lên xe đò.

Chạy hơn một tiếng đồng hồ, xe đến Mỹ Tho. Sau khi chen chúc qua phà Rạch Miễu, bọn trẻ đặt chân lên đất Bến Tre, huyện Châu Thành. Lại đón xe đi thêm một chặng.

Khi cả bọn qua khỏi phà Hàm Luông, Bá hào hứng:

- Bây giờ đi thẳng một lèo là tới.

Bá vừa nói vừa cười, và ngạc nhiên thấy tụi bạn không đứa nào cười theo nó.

Bá thụi vào hông Quý ròm:

- Tụi mày làm sao thế?

Quý ròm liếm môi:

- Tao hồi hộp quá!

Quý ròm làm Bá hơi lo lo, nhưng nó cố nhe răng cười:

- Có gì đâu mà hồi hộp.

Nó huơ tay:

- Tao dám cá với tụi mày là thằng Triều không có ở nhà cô tao. Chắc chắn em tao lúc này đang ở thành phố, chỗ bọn bắt cóc! – Bá nói tiếp với giọng như để trấn an mình – Và tối nay nó sẽ có mặt ở nhà sau khi ba tao đem tiền đến quán cà phê Bụi.

Mặc cho Bá thao thao, bọn Quý ròm chẳng hó hé một tiếng nào.

Sự im lặng của tụi bạn làm Bá đâm bực. Có cảm giác tụi này chẳng thèm đếm xỉa gì đến những điều mình nói, Bá hất đầu về phía Quý ròm:

- Sao, mày dám cá với tao không?

Quý ròm lắc đầu:

- Không.

Bá xoáy mắt vào mặt Tiểu Long:

- Còn mày?

- Tao cũng thế! – Tiểu Long rùn vai.

- Thế Hạnh thì sao?

Nhỏ Hạnh trả lời Bá bằng một câu chẳng ăn nhập gì đến sự thách thức của nó:

- Xe tới rồi kìa.

Thái độ của tụi bạn làm thằng Bá buồn bực quá. Có vẻ như chẳng đứa nào tin nó, nhưng khi nó rủ đánh cá thì chẳng đứa nào nhận lời. Được rồi, hãy đợi đấy! Bá hậm hực nhủ bụng và từ lúc đó nó ngồi thu lu trên xe, cương quyết không thèm hé môi.

Bá chỉ mở miệng khi con đường đất dẫn vô nhà cô nó hiện ra trong tầm mắt:

- Cho xuống đi, bác tài ơi!

Đối với những đứa trẻ ít có dịp về miền Tây như bọn Quý ròm thì con đường dẫn vô nhà cô thằng Bá là con đường tuyệt đẹp. Nhìn chung quuanh chỉ thấy rợp một màu xanh dịu mắt. Hai bên đường là những vườn dừa xanh ngát, nối nhau như không bao giờ dứt. Xen kẽ và nằm sâu phía trong là những vườn mận chi chít trái. Dọc hai bên lối đi, những lạch nước phẳng

lặng nổi bập bềnh những chiếc xuồng ba lá khiến khung cảnh trông thật nên thơ, thanh bình.

Lòng dạt dào cảm xúc, Quý ròm định lên tiếng khen ngợi nhưng nó chưa kịp mở miệng thì cái khung cảnh yên tĩnh đó đột ngột bị phá tan bởi một tiếng reo tở mở:

- A, anh Bá! Anh xuống đưa em về hả?

Cả bọn giật mình ngoảnh về phía tiếng reo. Đập vào mắt tụi nó là một chiếc xuồng nhỏ đang bơi dọc theo lạch nước, trên xuống có ba thằng nhóc, đứa ngồi đằng trước và đứa ngồi đang sau đang vung mái dầm khoát nước. Còn đứa ngồi ở giữa lúc này đang nhấp nhổm đứng lên làm chiếc xuồng chao qua chao lại khiến nó phải lật đật ngồi xuống.

Không cần nói, bọn Quý ròm biết gnay cái thằng nhóc không ngừng cựa quậy đó là thằng Triều chứ không ai khác.

- Ủa, Triều! Em ở đây thật hả? – Bá dán mắt vào mặt em nó, giọng mừng rỡ pha lẫn sửng sốt.

- Sao anh hỏi kỳ vậy? – Tới lượt thằng Triều ngẩn tò te – Ba kêu cô Tám dẫn em xuống đây mà.

- Ba kêu? – Mắt thằng Bá trợn ngược.

- Dạ, ba bảo lúc này thành phố nhiều bụi bặm quá, em lại mắc chứng viêm mũi nên ba bảo em xuống ở chơi nhà cô Tám vài hôm cho đỡ khụt khịt.

Bá bất giác ngoảnh nhìn bọn Quý ròm. Ánh mắt nó cho biết nó đang hoang mang tột độ. Nhìn bộ tịch của Bá, nhỏ Hạnh sợ thằng này sẽ thốt lên những điều bất lợi, liền vội vã quay sang thằng Triều, nó cười:

- Em đừng nghe anh Bá nói đùa! Ba mẹ em kêu ảnh xuống đón em về đi học đó.

Lúc này chiếc xuống con đã đủng đỉnh cập sát đường đi. Thằng Triều nhanh nhẹn nhảy lên bờ cỏ, một tay cầm lủng lẳng xâu cá lóc, một tay đập lên vai anh nó:

- Anh định đóng kịch lừa em hở?

- Ờ … đùa tí cho vui mờ.

Nó nhìn theo hai thằng nhóc đang bơi xuống đi tuốt đằng xa:

- Mấy đứa nào vậy?

- Bạn em đó. Tụi nó ở trong xóm! – Thằng Triều đáp, rồi giơ xâu cá lên khoe – Sáng nay tụi nó dẫn em vô trong đìa tát cá. Vui ghê!

Triều đưa cặp mắt vui vẻ nhìn bọn Quý ròm:

- Bạn anh hở?

- Ừ, bạn học tao đó! – Bá nhoẻn miệng cười – Mày đi chơi có mấy ngày mà ba mẹ phải cửa cả đoàn xuống đón mày, sướng không?

Bá pha trò nhưng nụ cười trên môi nó không giấu vẻ gượng gạo. Gặp lại em nó, Bá mừng lắm. Nhưng khi sự mừng rỡ qua đi, nó lại thấy lòng nó sao sao ấy. Bây giờ thì nó biết là nhỏ Hạnh đã đoán đúng, mặc dù nhỏ bạn nó không nêu đích danh thủ phạm là ai.

Bá không ngờ người "bắt cóc" em nó lại chính là ba nó. Bây giờ nhớ lại, nó mới hiểu tại sao "kẻ bắt cóc" lại chọn lối liên lạc nguy hiểm là nhét thư vào khe cửa. Bọn bắt cóc thực sự không bao giờ đưa tin theo cách thức liều lĩnh như vậy. Nó cũng hiểu ra tại sao hôm nào mẹ nó hoặc nó ở nhà thì những lá thư kia không xuất hiện, tại sao ba nó cương quyết không cho mẹ con nó bén mảng đến địa điểm giao tiền, và nhất là tại sao cuộc mai phục bí mật của tụi bạn nó ở công viên Tao Đàn bị "bọn bắt cóc" phát hiện dễ dàng đến thế. Vậy mà những ngày qua, nó và mẹ nó chẳng nghi ngờ gì. Cũng tại ba nó đóng kịch khéo quá. Khi nghe tin thằng Triều mất tích, ông cứ nằng nặc đòi đi báo công an, bảo mẹ con nó không bị lừa sao được. Bây giờ thì Bá mới vỡ lẽ ba nó chỉ vờ hùng hổ thế thôi, vì ba nó biết tỏng thế nào mẹ nó cũng quyết liệt ngăn cản.

Đầu nghĩ lung, trên con đường về nhà cô Tám, mặc cho thằng Triều huyên thuyên cùng bọn Quý ròm, Bá chỉ lặng lẽ bước, thỉnh thoảng nói vài câu nhát gừng, chẳng đâu ra đâu.

Nhỏ Hạnh liếc Bá, thấy bạn không vui nhưng chẳng biết cách nào khuyên giải.

Chỉ đến khi nhà cô Tám hiện ra trong tầm mắt và thằng Triều ba chân bốn cẳng chạy về trước báo tin, nhỏ Hạnh mới lại gần Bá, nhỏ nhẹ:

- Tìm được thằng Triều rồi, vui lên Bá ơi!

Bá cười méo xẹo:

- Mình chỉ vui có phân nửa hà.

Quý ròm hắng giọng:

- Ba mày làm vậy chỉ do ham rượu thôi, chứ đâu có ác ý gì.

Tiểu Long gật gù:

- Ừ, có khi do bạn nhậu xúi giục cũng nên.

- Chứ tống tiền thực sự, chẳng ai lại đòi có mười triệu cả! – Nhỏ Hạnh phụ họa – Mình đọc báo, thấy bọn bắt cóc đòi tiền chuộc tới mấy trăm triệu lận!

Quý ròm vỗ vai Bá:

- Dù sao ba mày vẫn có cái hay là không để cho cô Tám mày và thằng Triều hay biết tí gì về vụ này. Ba mày chỉ muốn vòi tiền của mẹ mày thôi.

Mỗi đứa nói một câu, Bá từ từ tươi tỉnh dần. Và nó thấy ba nó không đến nỗi tệ như nó nghĩ.

Thế là nó hấp háy mắt, đùa:

- Một cái hay nữa là nhờ chuyện này mà tao được gặp lại ba ruột của tao. Nhưng theo tao, điều hay nhất trong vụ này là …

Nói tới đây, thằng Bá bỗng dưng ngưng nửa chừng khiến bọn Quý ròm sốt ruột đồng thanh:

- Là gì?

- Là tao phát hiện tao có những người bạn vô cùng tốt!

Khi nói câu đó, Bá toét miệng cười và nhìn các bạn nó bằng ánh mắt phải nói là long lanh y hệt hai giọt nước.

Không khí vui vẻ giữa bọn trẻ còn kéo dài suốt buổi trưa hôm đó, khi cô Tám kêu dượng Tám ra cái ao sau hè bắt lên cả chục con cá tai tượng làm món chiên xù đãi tụi nó.

Tiểu Long vừa ăn vừa hít hà:

- Ngon quá!

Nhỏ Hạnh xuýt xoa:

- Cá này ở thành phố đắt tiền lắm đó. Ba Hạnh vào nhà hàng, sang lắm chỉ dám gọi một con thôi!

Thằng Triều hãnh diện khoe:

- Mấy hôm nay em ăn món cá này phát ngán luôn!

Ăn trưa xong, bọn Quý ròm còn được giải khát bằng món nước dừa đặc sản.

Sau đó, bọn trẻ đi nghỉ trưa.

Nhỏ Hạnh giao hẹn với cả bọn: Chỉ nghỉ trưa chừng hai mươi phút thôi. Để đúng hai giờ chiều là bắt đầu về lại thành phố.

Mặc dù đứa nào đứa nấy tuân theo răm rắp, rốt cuộc giờ khởi hành vẫn trễ mất gần nửa tiếng đồng hồ.

Đầu đuôi là do một biến cố ngoài mong đợi: lúc bọn trẻ đang loay hoay cột các túi trái cây chuẩn bị mang ra đường lộ thì một bóng người thình lình xuất hiện ngay cửa: dượng Năm.

Dượng Năm vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã sững lại như trời trồng.

Dượng hoàn toàn không ngờ lại đụng độ với thằng Bá và các bạn nó ở đây.

Mấy hôm nay, sự lo lắng đến tiêu tụy của dì Năm làm dượng xót ruột quá. Thoạt đầu, lúc nảy ra mẹo này, dượng đâu có nghĩ sự thể lại kéo dài đến vậy. Dượng định gửi thằng Triều xuống nhà cô Tám một hai hôm thôi, chờ khi lấy được tiền để trang trải nợ nần cho các quán rượu quen, dượng sẽ dẫn thằng Triều về giao tận tay dì, và lợi dụng lúc vợ đang mừng mừng tủi tủi trước sự trở về của đứa con, dượng sẽ tỉ tê thú nhận "tội lỗi" của mình. Nhưng sự can thiệp bất ngờ của bọn Quý ròm khiến diễn biến của sự việc càng lúc càng tuột khỏi tầm kiểm soát của dượng. Hôm nghe tin bọn Quý ròm mai phục ở công viên Tao Đàn, dượng đã muốn ở nhà quách, dượng đã muốn nói huỵch toẹt mọi chuyện cho dì Năm biết, nhưng ngặt nỗi nếu chỉ nghe dượng nói suông, nếu không tận mắt thấy thằng Triều trở về, dì Năm dễ gì bỏ qua cho dượng, dì sẽ làm ầm lên là cái chắc.

Sáng nay, lúc nhận được gói tiền từ tay dì Năm, dượng quyết định đi một vòng trả các món nợ, sau đó lập tức đón xe xuống Bến Tre. Dượng tính rồi, dượng sẽ dẫn thằng Triều về, không thể trì hoãn lâu hơn nữa. Rồi dượng sẽ xin dì tha thứ. Rồi hai vợ chồng sẽ bàn bạc với nhau. Thằng Triều sẽ không biết gì. Y như chuyện dượng gửi nó xuống nhà cô Tám là chuyện dì dượng đã thống nhất từ trước. Thằng Bá cũng thế, nghĩa là cũng sẽ không biết gì. Dượng sẽ bảo nó đó là trò đùa do dượng bày ra, với sự phụ họa của dì.

Dọc đường đi, ngồi trên xe đò, dượng tỉ mỉ sắp xếp mọi thứ trong đầu. Và dượng sung sướng khi thấy không có một kẽ hở nào trong kế hoạch

hoàn hảo của dượng. Dượng phục tài mình quá.

Thế mà vừa đến nơi, chỉ mới đặt chân qua ngưỡng cửa, mọi sắp xếp của dượng bỗng chốc sụp đổ tan tành.

Dượng há hốc miệng, những muốn thụt lui lại nhưng chân dượng đã cứng đơ. Và cũng bởi ngay lúc đó bọn trẻ đã nhìn thấy dượng.

Thằng Triều chạy ào ra, choàng tay ôm lấy ba nó:

- Ba!

Cô Tám mỉm cười:

- Anh cẩn thận gớm! Đã sai bọn trẻ xuống đón thằng Triều về, mà vẫn chưa yên tâm sao?

Trong khi Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh nháy nhau quay mặt đi chỗ khác thì thằng Bá tủm tỉm:

- Tính ba con xưa nay vẫn cẩn thận vậy đó cô!

Thằng quỷ con làm dượng Năm nhột nhạt quá.

Nhưng dượng không biết làm gì hơn là cười gượng gạo:

- Ờ … ờ … tôi cũng muốn sẵn dịp này ghé thăm cô dượng …

Cô Tám lại cười nói:

- Thằng nhỏ đi mấy ngày, chắc anh chị nhớ nó lắm?

- Ờ … nhớ chứ! – Dượng Năm trả lời mà mặt đỏ rần.

Thằng Bá ác nhơn lại cười khì, chêm vô:

- Ba con nhớ sơ sơ thôi, mẹ con mới nhớ dữ!

Từ lúc đó cho tới lúc dắt thằng Triều quay trở ra đường đón xe, dượng Năm như ngồi trên đống lửa. Dượng vừa mắc cỡ vừa lo lắng trăm bề, bụng dạ cứ thấp tha thấp thỏm.

Đã vậy, thằng con trời đánh của dượng cứ luôn miệng cười hì hì, không có chuyện gì đáng cười cũng nhe răng khỉ ra cười khiến dượng càng thon thót.

Dượng nhíu mày suy tính: Đợi lúc lên xe, mình giành chỗ ngồi cạnh nó, rồi kiếm cách nói chuyện phải trái với nó mới được.

Sở dĩ dượng Năm phải cực lòng "sắp xếp" cái "kế hoạch" cỏn con đó, bởi dượng không biết một khi đã toét miệng ra cười như vậy, thằng Bá đã

thông cảm cho dượng và quyết định quên đi câu chuyện đáng quên đó từ lúc nãy rồi.

Thành phố Hồ Chí Minh 2001.

HẾT.

Tập 44: Quà tặng ba lần

Chụp ảnh: tuonglinh86
Đánh máy: nglinh1993, terexatranthuykieu, annsuri, hpthanhhapham
Chính tả: tuonglinh86, Annsuri.

Tóm tắt nội dung

Sắp tới Noel, thằng Tùng em nhỏ Hạnh vì muốn treo giày ở cửa sổ để được ông già Noel tặng quà mà nó vừa ăn cơm tối xong đã lôi giày ra đánh bóng. Chuyện ấy làm mọi người trong nhà hơi bất ngờ nhưng ngạc nhiên nhất là thằng Hưng sún, bạn hàng xóm của nó. Hưng sún chưa bao giờ được nhận quà từ Ông già Noel nên nghe thằng Tùng giải thích, nó cũng không kém phần phấn khích. Hai thằng bỗng chốc từ những người bạn hàng xóm trở nên quen thân hơn bao giờ hết.

Chương 1

Lúc bảy giờ, nói chính xác là lúc sáu giờ bốn mươi lăm, tức là khi cả nhà vừa ăn cơm tối xong, thì thằng Tùng bắt đầu làm chuyện lạ.

Nó lôi chiếc giày thể thao ra ngoài phòng khách, bật đèn sáng trưng, cầm bàn chải ngồi cặm cụi đánh tới đánh lui.

Thằng Tùng tự dưng lôi giày ra đánh đã là chuyện lạ. Lại đánh một chiếc giày mà mẹ nó mới đánh hôm qua là chuyện lạ thứ hai.

Làm một việc mà có tới hai chuyện lạ bắt buộc người chung quanh phải chú ý.

Nhỏ Hạnh hỏi:

- Em làm gì thế hở Tùng?

Thằng Tùng có vẻ không thích người khác để ý đến công việc của mình. Nó làu bàu:

- Thấy rồi mà chị còn hỏi!

Tùng tưởng đáp thế là hay lắm. Nó không hiểu trong trường hợp này, chính là vì thấy rồi nên chị nó mới hỏi. Vì nhỏ Hạnh thực tình không biết em mình đánh giày để làm gì. Cũng có thể ngày mai lớp Tùng có giờ thể thao, nhưng nếu như vậy nó phải đánh cả hai chiếc. Đằng này nó chỉ đánh có mỗi một chiếc.

Nhỏ Hạnh thắc mắc quá. Nó ngồi xuống cạnh em, thò lỏ mắt ngắm nghía. Ngồi nhìn một lát, nó buộc miệng bâng quơ:

- Sạch lắm rồi!

Tùng làm như chẳng nghe chị mình nói gì. Nó bặm môi đưa mạnh bàn chải, đầu càng lúc càng cúi thấp.

Ở dưới bếp đi lên, dì Khuê lập tức đưa tay bưng mặt:

- Trời đất, dì có nhìn lộn không vậy hở Tùng?

Tùng ngước bộ mặt cau có:

- Dì …

- Đừng có làm mặt như thế với dì! – Dì Khuê mỉm cười, trêu già – Bất cứ ai nhìn thấy cảnh này cũng sẽ sửng sốt như dì thôi …

Tùng không để dì nói hết câu. Nó đứng bật dậy, cầm chiếc giày đi một mạch ra cửa. Trông nó có vẻ bực bội lắm, nhưng nếu nhìn kỹ hai vành tai đang ửng đỏ của nó, có thể tin rằng cái phần bực bội chỉ chiếm có một phần trăm trong long nó. Chín mươi chin phần trăm còn lại là sự ngượng ngùng.

Cũng tại thằng Tùng cả thôi, một đứa biếng nhác như nó tự nhiên làm một cái chuyện không mơ thấy nổi là lôi giày ra đánh làm sao không bị mọi người trêu chọc.

À quên, nói mọi người là không hoàn toàn chính xác. Ba không trêu chọc Tùng. Ở ngoài hành lang đi vào, thấy Tùng đang đứng dựa lan can với chiếc giày và bàn chải trên tay, bà vuốt tóc nó, tủm tỉm:

- Siêng quá há, con trai!

Ba nói vậy, dĩ nhiên ba biết Tùng đánh giày để làm gì.

Cho nên khi ba vào nhà, nhỏ Hạnh hỏi:

- Thằng Tùng làm gì vậy hở ba?

Ba liền nheo nheo mắt:

- Ồ, con không nhớ bây giờ là tháng mấy sao?

- Tháng mười hai.

- Phải rồi, – ba gật đầu và tiếp tục giọng bí hiểm – con không nhớ bây giờ là ngày mấy sao?

Nhỏ Hạnh đáp, vẫn không hiểu gì cả:

- Ngày mười bảy.

Ba cười:

- Cho nên thằng Tùng nhà mình mới o bế chiếc giày.

Nhỏ Hạnh chẳng thấy mối liên quan nào giữa việc làm của thằng Tùng và ngày tháng vừa nêu cả. Nó không hiểu tại sao ba nó lại dùng từ “cho nên”. Nó bóp trán, lẩm bẩm:

- Mười bảy tháng mười hai …

Dì Khuê thình lình reo lên:

- A, dì nhớ rồi! Còn một tuần lễ nữa là đến Noel.

Ba hấp háy mắt nhìn nhỏ Hạnh:

- Vậy đó, con gái.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh đã nhớ ra rồi. Và nó mỉm cười: Thì ra thằng oắt Tùng đang chuẩn bị vòi quà của Ông già Noel.

Năm nào cũng vậy, cứ gần đến lễ Giáng sinh là thằng Tùng nắn nót viết thư cho Ông già Noel. Trong thư, Tùng kể đủ thứ chuyện, nào là năm vừa rồi nó chăm học ra sao, nó ngoan ngoãn vâng lời ba mẹ, vâng lời dì Khuê và chị Hạnh như thế nào. Tùng "kê khai thành tích" tỉ mỉ lắm, tại nó sợ Ông già Noel quanh năm bận đi thăm thú khắp nơi, sẽ lơ đãng không nhớ hết những chuyện tốt của nó.

Tất nhiên, Tùng cũng giấu biến một vài chuyện. Chẳng hạn cái tật lười biếng, thực tình là Tùng cố khắc phục nhưng kết quả chẳng khá lên được bao lăm.

Viết thư xong, Tùng gấp lại ngay ngắn, phẳng phiu và cho vào phong bì cẩn thận. Chỗ người gửi, dĩ nhiên Tùng ghi tên mình, có địa chỉ nhà ở đàng hoàng. Chỗ người nhận, bắt buộc phải là thế này:

Kính gửi

Ông già Noel

Ở trên trời

Đó là ba "tham mưu" cho Tùng. Ba bảo:

- Ông già Noel đương nhiên là ở trên trời rồi.

- Ghi cụt ngủn như vậy, ông ấy có nhận được không hở ba? – Tùng lo lắng hỏi lại.

- Được chứ con! – Ba trấn an – Ông ấy đã nhận bao nhiêu thư như thế này rồi.

Sau đó, ba nhét lá thư của Tùng vào túi áo, bảo là sẽ bỏ ngay vào thùng thư bưu điện.

Nghe vậy, Tùng lại băn khoăn:

- Bưu điện đâu có chuyển thư lên trời được hở ba?

- Bưu điện dĩ nhiên không thể chuyển thư lên trời được. Nhưng cứ sắp đến lễ Giáng sinh, đêm nào Ông già Noel cũng rảo khắp các thùng thư bưu điện để lấy đi những lá thư trẻ em gửi cho mình.

Dĩ nhiên Tùng chẳng nghi ngờ gì những điều ba nói. Vì sáng hôm sau đêm Giáng sinh, bao giờ Tùng cũng nhận được quà Ông già Noel gửi cho

mình.

Tùng đã đọc nhiều mẩu chuyện về Ông già Noel. Rằng suốt năm ông lang thang khắp trái đất để theo dõi trẻ em, xem đứa nào ngoan, đứa nào hư. Để đến cuối năm, vào dịp Giáng sinh, đúng nửa đêm ông vác một túi quà to ơi là to, lẻn vào nhà những trẻ em nghèo và những trẻ em ngoan để tặng những gói kẹo, những món đồ chơi xinh xắn.

Trong sách người ta bảo ông thường chui vào nhà theo đường ống khói. Nhưng nhà Tùng lại không có ống khói. Ba nói:

- Không sao! Ông ấy sẽ leo qua cửa sổ.

Trong sách người ta cũng bảo ông có thói quen đặt quà vào giày. Thế là Tùng vòi ba mẹ mua giày. Rồi nó cẩn thận treo giày lơ lửng nơi cửa sổ. Năm đó Tùng mới học lớp hai.

Lần đầu tiên đợi quà, Tùng hồi hộp ghê lắm. Nó cứ sợ Ông già Noel không nhận được lá thư của nó. Ba nó từng gửi thư cho chú nó, nhưng khi gặp nhau, chú nó bảo là không nhận được. Có nghĩa là chuyện thất lạc thư từ thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Chậc, chắc là không đến nỗi nào, Tùng cắn chặt góc mền trong miệng và tự nhủ, ba đã bảo rồi, rằng Ông già Noel không giống như chúng ta, ông không ngồi đợi thư chuyển đến tận tay mình (dĩ nhiên rồi, vì các chú phát thư có biết ông ở đâu mà chuyển!), ông tự mình đi lục lọi các thùng thư, như vậy thì không thể có chuyện thất lạc được.

Nhưng khi nỗi sợ đó lắng xuống, lòng Tùng lại mọc ra nỗi sợ khác. Tùng không rõ Ông già Noel có biết chuyện nó là chúa biếng nhác hay không. Tùng cố tình không nhắc đến điều đó trong thư nhưng nó tin thế nào ông cũng biết việc nó chuyên đùn đẩy mọi chuyện trong nhà cho chị Hạnh. Khi nghe ba bảo Ông già Noel không thích những trẻ lười, Tùng lo ngay ngáy. Nó nhất định sang năm nó sẽ cố, nó sẽ khá hơn. Nhưng dẫu sao đó cũng là chuyện sang năm, còn năm nay thì nó đã trot lười mất rồi. Vì vậy mà đêm Giáng sinh năm đó, Tùng leo lên giường nằm một hồi lâu, vẫn không sao dỗ giấc được. Phải lâu, lâu lắm, mắt nó mới chịu ríu lại.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt Tùng đã tót ngay lại chỗ cửa sổ. Và nó reo lên hớn hở khi trông thấy một gói quà bọc giấy kính màu đang cột lủng lẳng nơi chiếc giày.

Khi nỗi mừng rỡ dịu xuống, Tùng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng Tùng chỉ ngạc nhiên một chút xíu thôi. Rồi nó hiểu ngay tại sao Ông già Noel không

làm giống như những gì nó đọc được trong sách. Chẳng qua là món quà to quá, ông không đặt vào trong giày được nên phải cột vào sợi dây giày của nó.

Tiếng reo của Tùng đánh thức cả nhà dậy. Mẹ dụi mắt hỏi:

- Gì ồn ào thế con?

Tùng huơ gói quà trước mắt mọi người, mắt long lanh:

- Ông già Noel tặng quà cho con nè.

Mẹ tươi cười:

- Thế à. Như vậy có lẽ ông ấy đã biết năm vừa rồi con đã thăng mười bậc trên bảng xếp hạng.

Ba gật gù:

- Và nói chung là có dấu hiệu ngoan hơn.

Chỉ nhỏ Hạnh là không khen Tùng. Nó nhún vai:

- Đây là có sự xí xóa. Chứ nếu xét về mặt lao động, em sẽ chẳng nhận được món quà nào đâu.

Tùng không buồn cãi nhau với chị. Lòng nó đang tràn ngập hân hoan. Lúc này, thậm chí nhỏ Hạnh có cốc đầu nó, nó cũng sẽ nhe răng cười khì khì.

Dì Khuê vuốt tóc Tùng:

- Dù sao thì cháu cũng không đến nỗi nào. Nhưng nếu sang năm, cháu siêng năng hơn thì chắc gói quà sẽ to hơn.

Năm sau, rồi năm sau nữa, Tùng vẫn được Ông già Noel tặng quà. Đúng như dì Khuê nói, những lần sau, ông tặng cho Tùng nhiều kẹo bánh hơn, nhiều đồ chơi hơn. Vì Tùng đã dần dần bỏ được tật lười biếng. Bỏ dần dần thôi, chứ không thể bỏ ngay. Vì trong những tật xấu của con người, lười biếng là cái tật quyến rũ nhất, vì vậy buộc phải chia tay với nó, Tùng cứ dùng dằng, cảm thấy không nỡ.

Những năm về sau này, Tùng cố thức thật khuya vào đêm Giáng sinh. Tùng ước ao được tận mắt nhìn thấy Ông già Noel trèo qua cửa sổ với túi quà khệ nệ trên vai, và quan trọng hơn Tùng muốn được cảm ơn ông và hứa với ông những điều tốt đẹp mà nó tin rằng ông sẽ hài lòng.

Nhưng chả lần nào Tùng gặp được ông. Lần nào nó cũng nằm quay mặt về hướng cửa sổ, và lần nào nó cũng thiếp đi trước khi nhìn thấy ông hiện ra.

Ba an ủi:

- Con không cần phải nói lời cảm ơn với Ông già Noel. Con chăm học, lễ phép, siêng năng, tốt với mọi người là ông ấy vui rồi.

Tất nhiên, không đợi ba nói ra Tùng mới biết điều đó. Trong thực tế, Tùng đã cố trở thành một đứa trẻ chăm học, lễ phép và đặc biệt là siêng năng. Tùng cũng biết Ông già Noel không cần đến lời cảm ơn của nó. Nhưng nó vẫn muốn được gặp ông biết bao. Năm nay, đã lên lớp năm, Tùng vẫn háo hức chờ đến đêm Giáng sinh, háo hức đánh bong chiếc giày của mình và nôn nao chờ đến lúc treo nó lên cửa sổ. Y như thể lần đầu.

Chương 2

Tùng đánh đi đánh lại mãi chiếc giày. Chốc chốc, nó đưa chiếc giày lên sát mắt, gần đến mức mũi nó ngửi thấy cả mùi da thuộc. Nó ngoẹo cổ săm soi một hồi rồi thấy không hài lòng, nó lại hạ xuống, đánh tiếp.

Tùng vừa chà bàn chải vừa nghĩ lung. Nó biết điểm yếu của nó. Nó biết nó chưa thật đã siêng lắm. Tất nhiên so với mấy năm trước, nó đã đỡ đi nhiều. Nó ít đùn đẩy việc nhà cho chị Hạnh hơn. Chả rõ Ông già Noel có biết chút xíu nào về sự tiến bộ của mình không nhỉ! Tùng băn khoăn nhủ bụng và lại cần mẫn đưa bàn chải. Cái việc nó băn khoăn và việc nó bặm môi đánh giày tưởng là hai chuyện chẳng bà con gì với nhau thực ra lại liên quan vô cùng mật thiết. Là vì Tùng đang nghĩ: Nhìn thấy chiếc giày sạch bong như thế này, chắc chắn Ông già Noel biết là mình đã phải cặm cụi như thế nào. Chắc chắn ông sẽ rất hài lòng về mình. Chắc vậy, vì theo dõi và quan sát trẻ em trên toàn thé giới là nhiệm vụ xưa nay của ông mà! Tùng vẩn vơ nghĩ và trong khi mải mê với những viễn ảnh xán lạn trong đầu, nó không hề biết ngay lúc đó có một cặp mắt đang tò mò theo dõi và quan sát nó thật.

Người đang nhìn chằm chặp thằng Tùng mặt mày non choẹt, đương nhiên không có râu, vì vậy cũng đương nhiên không phải là Ông già Noel rồi.

Nó là hàng xóm của Tùng. Nó ở ngay tầng trệt bên dưới. Nó là con cô Bốn Loan. Cho nên, nó là thằng Hưng sún đứt đuôi đi rồi.

Hưng sún được mẹ phái lên nhà Tùng hỏi mượn cái kềm về sửa vòi nước máy. Nhưng mới lên khỏi cầu thang, thấy thằng Tùng đứng hí hoáy đánh giày ngay giữa hành lang, nó liền khựng lại.

Hưng sún khựng lại, há hốc miệng nhưng không thốt được tiếng nào. Vì cũng như dì Khuê và nhỏ Hạnh lúc nãy, nó thấy cảnh tượng trước mắt nó sao mà lạ quá.

Thằng Tùng tự mình đánh giày, chuyện nó chưa nghe ai nói tới chứ đừng nói là nhìn thấy. Hưng sún lẳng lặng đứng nhìn một lúc, rồi cuối cùng không nén được, nó mon men lại gần.

Nghe tiếng động, Tùng ngẩn lên. Khi nhận ra Hưng sún đang đứng bên cạnh thô lố mắt nhìn, Tùng lập tức cúi xuống làm việc tiếp, ra vẻ ta đây

đang bận rộn ghê lắm, nhà ngươi biết điều thì đi chỗ khác chơi, đừng có quấy rầy ta.

Hưng sún làm gì mà không hiểu ý Tùng. Nhưng thái độ của Tùng kích thích óc tò mò của nó ghê gớm. Nó chẳng những không "đi chỗ khác chơi" mà còn nhích gần hơn nữa.

Rồi nó dè dặt hỏi:

- Mày đang đánh giày hở?

Tùng hừ mũi:

- Chứ chẳng lẽ theo mày, cái tao đang cầm trên tay là chiếc nón?

Mới hỏi câu đầu tiên đã bị kê ngay tủ đứng vào miệng. Hưng sún tức anh ách. Nhưng nó chẳng dại gì gây gổ với thằng Tùng trong lúc này. Nó đang còn cả khối câu muốn hỏi.

- Tao chỉ hỏi thế thôi mà! – Hưng sún nói, giọng nhún nhường.

Cúi đầu ngắm nghía chiếc giày một lúc, Hưng sún lại ngập ngừng lên tiếng:

- Thế mày đánh giày làm gì mà chỉ đánh có một chiếc thế?

- Sắp tới Noel rồi.

Câu trả lời của thằng Tùng khiến Hưng sún ngớ ra. Nó chẳng thấy có gì ăn nhập giữa hai chuyện này cả.

- Mày nói sao? – Hưng sún ngơ ngác hỏi lại.

- Tao bảo là sắp tới Noel rồi.

Hưng sún vẫn ù ù cạc cạc. Nó ngẫm nghĩ một hồi rồi chớp mắt:

- Thế mày đánh giày để đi chơi Noel à?

- Mày cố tình trêu tao hở? – Tùng nói giọng bất bình – Chẳng ai lại đi chơi với một chiếc giày cả. Tao đánh giày là để treo lên cửa sổ.

Hưng sún lại thộn mặt. Nó có cảm tưởng chính nó mới là người bị trêu:

- Mày đừng đùa! Ai lại đánh giày để treo lên cửa sổ!

Tùng nheo mắt nhìn Hưng sún:

- Thế không treo giày thì mày treo gì lên cửa sổ vào đêm Giáng sinh? Mày treo nguyên một cái túi xách chắc?

Cho tới lúc này, Hưng sún vẫn chưa hiểu thằng bạn mình muốn nói tới chuyện gì. Nó đưa tay gãi đầu sồn sột:

- Tao chưa bao giờ treo túi xách lên cửa sổ. Tóm lại là tao chẳng treo gì cả.

Lần này thì chính Tùng là người ngạc nhiên. Nó mở to mắt:

- Nếu thế thì Ông già Noel sẽ bỏ quà vào đâu?

- Ông già Noel ư?

- Chứ còn ai! Giáng sinh năm nào mà ông ấy chẳng đi từng nhà tặng quà cho trẻ em.

- Ôi, thật thế hở? – Tiết lộ của Tùng làm Hưng sún ngỡ ngàng quá đỗi – Trước nay tao cứ tưởng đó là chuyện bịa.

- Hà hà, thế thì mày nhầm to rồi! – Tùng đập tay lên ngực, vẻ hãnh hiện – Tao đây này, năm nào tao cũng được Ông già Noel tặng quà.

Hưng sún nhìn chiếc giày trên tay bạn, liếm môi hỏi:

- Ông già Noel bỏ quà vào trong chiếc giày này à?

- Không! – Tùng đong đưa chiếc giày – Ông ấy không bỏ vào giày mà cột vào dây giày. Vì quà của ông ấy vừa nhiều lại vừa to, mà giày của tao thì nhỏ.

- Năm nào cũng thế hở?

- Ừ, năm nào cũng thế.

Hưng sún long lanh mắt:

- Hay quá! Thế thì Giáng sinh năm nay tao cũng sẽ kiếm một chiếc giày treo lên cửa sổ. Hì hì, rồi tao cũng sẽ được tặng quà.

Nói xong, Hưng sún vui vẻ dợm bước. Nhưng Tùng đã kịp gọi giật:

- Ê, còn một chuyện nữa!

Hưng sún quay người lại, giọng lo lắng:

- Chuyện gì?

- Chuyện này quan trọng lắm! – Tùng nghiêm nghị – Thực ra không phải đứa trẻ nào cũng được Ông già Noel tặng quà đâu.

Dừng lại một lát để Hưng sún hoang mang chơi, Tùng mới thong thả giải thích:

- Ông ấy chỉ tặng cho những trẻ nghèo và những trẻ ngoan thôi.

Tùng hất đầu về phía bạn:

- Thế mày có phải là trẻ em nghèo không?

Hưng sún chà tay lên trán, ngập ngừng:

- Tao cũng không rõ lắm. Để tao về tao hỏi lại mẹ tao.

- Tao đùa đấy! – Tùng toét miệng cười – Dĩ nhiên mày không phải là trẻ em nghèo rồi. Nhà mày đâu có nghèo!

Hưng sún chớp mắt:

- Nhà tao không có xe Dream.

- Như thế chưa thể gọi là nghèo.

- Cũng không có đầu máy video.

Tùng nhún vai:

- Vẫn chưa nghèo.

Hưng sún nuốt nước bọt:

- Máy giặt cũng không.

Tùng lắc đầu:

- Cũng không phải là nghèo.

Hưng sún lộ vẻ đăm chiêu. Nó nhíu mày cố nhớ xem nhà nó còn thiếu những thứ gì. Thiếu thứ gì mới được liệt vào hạng nghèo há?

Thấy Hưng sún nghĩ ngợi lâu lắc, Tùng sốt ruột quá, giải đáp luôn:

- Nhà nghèo là hằng ngày cơm không đủ ăn cơ!

Nó đặt tay lên vai Hưng sún:

- Buổi trưa mày có ăn cơm không?

- Có.

- Buổi tối mày có ăn cơm không?

- Có.

- Buổi sáng mày có ăn cơm không?

- Không.

- Xạo đi mày.

- Thật mà! – Hưng sún gãi chót mũi – Buổi sáng tao ăn bánh mì.

Tùng cười hì hì:

- Bánh mì ngon gấp mấy lần cơm. Vậy là nhà mày giàu sụ.

Hưng sún đỏ mặt:

- Làm gì có!

Tùng đập tay lên lưng bạn:

- Nhưng không sao! Không nhất thiết phải là trẻ em nghèo. Nếu mày là đứa trẻ ngoan thì vẫn được Ông già Noel tặng quà.

Tùng nheo mắt:

- Nhưng về khoản này thì tao nghi lắm.

Hưng sún hít vào một hơi:

- Lúc nào tao cũng vâng lời mẹ tao.

- Thật không?

- Thật.

- Thế ở trên lớp mày có vâng lời thầy cô không?

- Có.

Tùng ngẫm nghĩ một lúc rồi chép miệng:

- Như thế vẫn chưa thể gọi là ngoan.

Lời phán xanh dờn của Tùng khiến Hưng sún bất giác thót bụng lại:

- Thế sao mới gọi là ngoan?

Tùng nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Còn phải biết giúp đỡ bạn bè.

- Tao có giúp đỡ bạn bè.

- Tao không tin.

- Thật mà! – Hưng sún khụt khịt mũi – Ở trên lớp tao có cho tụi nó mượn gôm, mượn thước …

- À, nhưng đó là bạn trên lớp. Còn bạn ở nhà?

- Bạn ở nhà?

- Ừ. Như tao chẳng hạn. Tao có thấy mày giúp đỡ gì tao đâu! – Giọng thằng Tùng tinh quái.

- Mày ấy hở? – Hưng sún bối rối – Tại mày không nhờ vả. Nếu mày …

- Thế tao nhờ chuyện gì mày cũng làm phải không? – Tùng nhanh nhẩu cướp lời.

Hưng sún gật đầu, quả quyết:

- Dĩ nhiên rồi.

Xác nhận của Hưng sún khiến mặt Tùng nở ra. Nó gõ gõ ngón tay lên trán:

- Được rồi. Để từ từ tao nghĩ ra. Thế nào rồi cũng có khối chuyện nhờ mày.

- Mày cứ nghĩ đi! Còn bây giờ tao nhờ mày trước.

Tùng trố mắt:

- Gì thế?

Hưng sún toét miệng cười:

- Vào nhà lấy cho tao mượn cái kềm.

Chương 3

Bữa đó, khi đưa cái kềm cho Hưng sún, Tùng không quên dặn:

- Mày còn phải viết thư cho Ông già Noel nữa. Phải kể ra cho ông ấy biết mày ngoan như thế nào. Viết xong, đưa cho tao.

Lời dặn của Tùng làm Hưng sún lo ngay ngáy.

Tối hôm đó, Hưng sún xé tập, ngồi cặm cụi viết được nửa trang. Nó có bao nhiêu chuyện tốt để kể. Nhưng vẫn thấy lo lo. Vì nó vẫn thấy còn thiếu cái khoản giúp đỡ bạn bè hàng xóm, cụ thể là thằng Tùng.

Sáng sớm hôm sau, mới bảnh mắt Hưng sún đã đứng trước cửa nhà bạn, kêu tướng:

- Tùng ơi Tùng!

Tùng chạy ra, toe toét:

- Tao đang định đi kiếm mày, mày đã lên đây!

- Sao? – Hưng sún hồi hộp – Mày đã nghĩ ra chuyện gì nhờ tao rồi hở?

- Ừ.

- Chuyện gì thế?

- Mày ra sau hè lựa vài trái ổi chín hái lên cho tao ăn với.

Tưởng gì! Hưng sún thở phào. Cây ổi này là của nhà Tùng, lúc trước trồng trên mái tôn dọc hành lang dẫn ra sau bếp. Vì mẹ Hưng sún sợ sập mái tôn nên dì Khuê mới đưa cây ổi xuống sân nhà Hưng sún. Từ ngày được bứng ra khỏi chậu, trồng thẳng xuống sân, cây ổi lớn nhanh như thổi, trái ra chi chit. Ổi của nó hái lên cho nó là chuyện đương nhiên rồi! Hưng sún nghĩ bụng và ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Một lát, nó cầm lên ba trái ổi vui vẻ đưa cho bạn.

Tùng bấm móng tay lên vỏ ổi:

- Chín chưa hở mày?

- Chín rồi.

Tùng đưa trái ổi lên miệng, cắn một miếng. Nó vừa nhai rau ráu vừa xuýt xoa:

- Ngon quá!

Tùng "thanh toán" trái ổi trong nháy mắt. Nó "hô biến" trái ổi thứ hai cũng nhanh không kém.

Khi đưa trái ổi thứ ba lên miệng, bất chợt bắt gặp ánh mắt thèm thuồng của Hưng sún, nó liền chìa trái ổi cho bạn, cười lỏn lẻn:

- À quên, phần của mày nè!

- Mày ăn đi! – Hưng sún lắc đầu.

Tùng ngạc nhiên:

- Sao mày không ăn? Ổi ngon lắm!

Hưng sún liếm môi:

- Tao mới ăn bánh mì xong, bụng còn no kễnh!

Như để chứng minh, Hưng sún kéo áo lên, vỗ tay bồm bộp lên bụng.

Tùng nhìn cái bụng chang bang của bạn, gật gù:

- Ừ, bụng mày căng như mặt trống ấy!

Trong khi thằng Tùng đưa trái ổi lên miệng cạp ngon lành thì Hưng sún quay đầu đi chỗ khác, nuốt nước bọt đánh "ực" một cái. Tại vì nó thèm quá. Tại vì từ khi thức dậy đến giờ nó đã kịp ăn gì đâu. Vừa leo xuống khỏi giường, nó đã vội vàng chạy ra vòi nước rửa mặt rồi lật đật phóng lên đây, ổ bánh mì mẹ nó đặt ngay giữa bàn nó cũng không kịp liếc mắt.

Lúc nãy, khi vén áo lên, Hưng sún phải cố hít hơi thật đẫy để thằng Tùng tưởng nó no thật, trong khi thực ra nó đang đói meo.

Nhưng Hưng sún thà nhịn cơn thèm chứ nhất quyết không ăn trái ổi Tùng đưa. Nó đã tính rồi: Hái lên cho bạn ba trái mà mình ăn mất một trái thì chưa phải là tốt bụng lắm. Như vậy thì thành tích giúp bạn của nó sẽ bị mẻ một miếng lớn.

Tùng ăn gần hết trái ổi thứ ba thì sực nhớ ra:

- Ủa, sáng sớm mày chạy lên tìm tao chi vậy?

- À à, – Hưng sún lúng túng – tao lên chơi vậy thôi. Với lại để xem mày đã nghĩ ra chuyện gì … nhờ tao chưa …

- Ra vậy! – Tùng cười tít mắt – Tao vừa nghĩ ra chuyện ăn ổi thôi, chưa nghĩ thêm được gì mới.

Nó vỗ vai Hưng sún:

- Mày về đi. Khi nào nghĩ được chuyện gì, tao sẽ gọi mày.

- Nhớ đấy nhé!

Sau khi giơ một ngón tay lên ra ý dặn dò, Hưng sún hối hả phóng xuống cầu thang. Nó gấp gáp đến suýt té. Bởi vì dạ dày nó rõ ràng đã nghe thấy ổ bánh mì ở nhà lên tiếng giục giã nãy giờ.

Hưng sún cầm lên ổ bánh mì, nuốt vội nuốt vàng. Đến mức nó chẳng kịp nhận ra mẹ nó nhét thứ gì trong ruột bánh.

Đưa tay áo lên lau miệng xong, nó tếch thẳng ra sau hè. Giúp bạn xong rồi, bây giờ đến lượt nó tự giúp mình.

Đang nghển cổ nghiêng ngó, chưa kịp tìm thêm được trái ổi chin nào, nó đã nghe tiếng thằng Tùng từ tầng trên gọi vọng xuống:

- Hưng sún ới ời! Lên đây lẹ lên, tao vừa nghĩ ra chuyện rồi nè!

Thế là thằng Hưng sún tội nghiệp của chúng ta đành quay vội vào nhà, chạy ra cửa.

Thoáng mắt, nó đã lại đứng trước nhà thằng Tùng. Lần này, nó chưa kịp cất tiếng kêu, đã thấy thằng Tùng đứng lù lù đằng sau tấm cửa lưới.

Tùng đẩy cửa, tay ve vẩy tờ bạc mười ngàn, miệng toe toét:

- Mày chạy ra phố mua giùm tao mấy cuốn tập.

Trước nay, gặp trường hợp như thế này, thế nào Hưng sún cũng sửng cồ "Đừng hòng!", bét ra cũng cau mày vặc lại: "Sao mày không đi?", nhưng hôm nay mọi sự chẳng có chút xíu gì giống như thế.

Hưng sún cầm tờ giấy bạc, ngoan ngoãn hỏi:

- Tập dày hay tập mỏng?

- Loại một trăm trang ấy.

- Tao biết rồi!

Buông thõng một câu, Hưng sún quay mình chạy đi.

Nếu ai không theo dõi câu chuyện này từ đầu thì chắc không thể tin được cái thằng nhóc nhiệt tình quá sức với bạn kia là thằng Hưng sún mọi bữa. Vì mọi bữa, nó đâu được nhanh nhẩu như thế. Muốn nhờ nó chuyện gì, mẹ nó phải nhắc chằm chặp, có khi phải khản cổ mới mong nó động tay động chân. Gì chứ lười nhác, Hưng sún quyết chẳng chịu kém con nhà Tùng một phân.

Nhưng hôm nay thì Hưng sún siêng lắm rồi. Nó chạy đi một lát, ôm về một chồng tập đưa tận tay Tùng, hổn hển:

- Nè.

Tùng săm soi mấy cuốn tập, gật gù:

- Đúng rồi.

Nó ngước nhìn bạn:

- Cảm ơn nhé.

Hưng sún đưa tay lau mồ hôi trán:

- Mày còn nhờ tao chuyện gì nữa không?

Tùng ấp úng, không ngờ Hưng sún hăng hái quá mức như thế:

- Ờ, ờ … giờ thì chưa …

Hưng sún chớp mắt:

- Thế tao về nhé.

Tùng gật đầu, rộng lượng:

- Ừ, mày về đi. Có gì tao sẽ gọi.

Câu nói "có gì tao sẽ gọi" tạo cho người nghe cái cảm giác lần gọi kế tiếp chắc là lâu lắm. Nhưng đó là với một người nói khác và một người nghe khác. Còn khi Hưng sún nghe thằng Tùng nói câu đó, nó biết ngay nó chớ dại mà đi đâu xa.

Quả nhiên, nó vừa chạy về tới nhà, chưa kịp ngồi nghỉ mệt đã nghe tiếng thằng Tùng ong óng vọng xuống rồi:

- Hưng sún ơi, mày về tới nhà chưa vậy? Tao vừa nghĩ ra được một chuyện nữa đây nè!

Chương 4

Tùng khoái lắm. Trong đời nó, chưa bao giờ nó cảm thấy sung sướng như vậy. Nó quên mất nỗi háo hức chờ đến đêm Giáng sinh. Nó quên mất chiếc giày của nó cất trong ngăn tủ.

Đầu óc Tùng lúc này chỉ tập trung vào mỗi chuyện sai vặt Hưng sún. Nó thích thú với việc loay hoay nghĩ ra hết chuyện nhờ vả này đến chuyện sai phái khác.

Thực tình thì thoạt đầu con nhà Tùng cũng thấy áy náy. Lợi dụng lúc Hưng sún cần "thành tích" để "báo cáo" với Ông già Noel mà hành bạn thì ác nhơn quá. Nhưng sự áy náy chỉ gợn lên trong lòng Tùng có một chút xíu thôi. Rồi sau đó Tùng nghĩ lại ngay: Nếu không vậy, Hưng sún biết lấy gì để kể lể trong thư. Đây là mình giúp Hưng sún chứ đâu phải mình hiếp đáp nó.

Tìm ra được lý do chính đáng đó rồi, Tùng không còn thấy lương tâm cắn rứt nữa. Thế là nó tha hồ sai bảo thằng này. Một ngày nó gọi Hưng sún không biết bao nhiêu là lần. Đến mức dì Khuê phải trố mắt:

- Cháu làm gì mà gọi bạn suốt ngày thế?

Tùng nói trớ:

- Cháu chỉ gọi nó lên chơi thôi mà.

Nhỏ Hạnh nhìn Tùng bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Xưa nay em và Hưng sún đâu có chơi than.

- Đó là lúc trước! – Tùng khụt khịt mũi – Bây giờ em và nó thân nhau ghê lắm.

- Lạ thật đấy! – Nhỏ Hạnh lẩm bẩm – Trước giờ không thân, bây giờ tự nhiên lại thân.

Khi lẩm bẩm, con người ta thường có thói quen cúi đầu nhìn xuống. Nhỏ Hạnh không là ngoại lệ. Có khác chăng là khi nó lẩm bẩm xong, ngẩng lên, thằng Tùng đã biến mất tiêu.

- Chắc là có chuyện gì đây! – Nhỏ Hạnh vừa nói vừa ngó quanh.

Trong khi nhỏ Hạnh thừ người thắc mắc thì thằng Tùng đã ở ngoài hành lang. Nó biết nó không giỏi tài đối phó, nhất là đối phó với bộ óc tinh nhạy

của chị nó. Đứng lại, bị bà chị vặn vẹo một hồi, thế nào nó cũng lòi đuôi. Tốt nhất là biến ra cửa.

Tùng thả bước tà tà dọc hành lang. Cuối hành lang là cầu thang dẫn xuống tầng trệt.

Nó đặt chân lên bậc cấp, không chủ định. Một lát sau, nó ngạc nhiên thấy nó đang ở trong nhà Hưng sún.

- Mày vừa nghĩ ra chuyện để nhờ rồi hở? – Hưng sún từ sau nhà chạy ra, đon đả, tay vẫn còn cầm cây chổi chà là.

- Lúc này thì chưa.

Cái lắc đầu của Tùng làm Hưng sún ngẩn tò te:

- Thế mày đi đâu đây?

- Tao ghé mày chơi thôi.

Tùng nhìn Hưng sún qua khóe mắt:

- Mày đang làm gì thế?

Hưng sún huơ cây chổi:

- Tao đang quét sân.

Cái chuyện thằng Hưng sún quét sân cũng khó tin như chuyện thằng Tùng đánh giày. Xưa nay, Tùng biết Hưng sún cũng chẳng hơn gì mình, nghĩa là chẳng bao giờ rớ tới cây chổi. Thế mà bây giờ con nhà Hưng sún lại đang quét sân!

- Mày siêng lên tự bao giờ thế hở Hưng sún? – Tùng trợn mắt hỏi.

Hưng sún gãi đầu, lỏn lẻn:

- Ờ … ờ … mới đây thôi.

- À, tao hiểu rồi!

Tùng bất chợt reo lên. Nó định trêu Hưng sún thêm vài câu nhưng đến phút chót nó ngậm miệng lại kịp. Tại nó sực nhớ ra nó cũng giống như Hưng sún thôi. Đứa nào cũng sợ Ông già Noel biết được tất lười nhác của mình. Nên sắp đến lễ Giáng sinh, đứa nào cũng è lưng làm việc nhà mệt xỉu.

- Thôi, mày quét sân tiếp đi! Tao về đây!

Tùng lật đật bước ra cửa, bụng phân vân không biết lát nữa mình nên giành chị Hạnh lau nhà hay nên năn nỉ dì Khuê nhường cho mình rửa chén.

Thấy thằng Hưng sún hăng quá nên Tùng nghĩ thế thôi. Chứ về đến nhà là nó quên béng. Nhất là lúc này đang ngồi đợi nó ở nhà là tụi thằng Nghị, thằng Đạt và nhỏ Cúc Phương.

- Ê Tùng, đi xem phim không?

Vừa thấy Tùng thò đầu vào, Nghị rủ ngay.

- Phim gì?

Đạt hí hửng quảng cáo:

- Phim Xác ướp Ai Cập, hay lắm!

Tên phim làm Tùng nôn nao:

- Rạp nào thế?

- Phim đang chiếu ở rạp Thăng Long, tụi nó kéo nhau đi xem đông lắm.

Tùng liếm môi:

- Tụi mày mua vé chưa?

- Chưa. Tới đó mua.

Tùng nheo mắt nhìn Đạt:

- Mày "chiêu đãi" hở?

- Làm gì có! – Đạt rụt cổ – Tụi mình hùn tiền vô!

Không hiểu sao tự nhiên Tùng nhớ đến Hưng sún:

- Để tao rủ thêm thằng Hưng sún.

Đạt nhăn nhó:

- Đừng rủ nó! Tao ghét thằng đó!

Thấy Tùng ngơ ngác, Đạt nhún vai giải thích:

- Thằng đó tham ăn thí mồ! Từ hồi cây ổi nhà mày dời xuống sân nhà nó, chẳng bao giờ nó hái lên cho tụi mình lấy một trái.

- Có Đạt tham ăn thì có!

Nhỏ Cúc Phương tủm tỉm chen ngang khiến mặt Đạt đỏ rần. Nó quay sang nhỏ bạn, gầm gừ:

- Tôi không giỡn với bạn à nghen!

- Đó là mày tưởng vậy thôi! – Tùng bênh Hưng sún – Chứ thằng Hưng sún dễ thương lắm, bảo nó đem lên là nó tức tốc đem lên liền.

Đạt “xì” một tiếng:

- Mày đừng có nằm mơ!

Tùng kéo tay Đạt:

- Mày đi theo tao!

Tùng dắt Đạt ra hành lang phía sau nhà, lẽo đẽo sau lưng là Nghị và Cúc Phương.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của tụi bạn, Tùng thò đầu dòm xuống khoảng sân ở tầng trệt. Hưng sún vẫn đang lom khom đùa những chiếc lá vàng vào một góc. Tiếng chổi loạt soạt vang lên đầy nhẫn nại. Tùng ngoác miệng:

- Hưng sún!

Nghe tiếng gọi giật, Hưng sún dừng chổi ngó lên.

Thấy một lô một lốc đang đứng phía trên, Hưng sún hơi bất ngờ. Nó chớp chớp mắt, ngập ngừng hỏi:

- Gì hở mày?

Tùng hất đầu:

- Mày xem trên cây còn ổi chín không, hái lên cho bọn tao vài trái!

Nghe cái kiểu ra lệnh hách dịch của Tùng, Đạt chắc mẩm còn khuya con nhà Hưng sún mới nghe theo. Nào ngờ, Tùng vừa nói xong, Hưng sún ngoan ngoãn gật đầu:

- Tụi mày chờ một chút!

Lật đật dựng chổi vào vách, Hưng sún bám cây lui cui trèo lên.

Tùng liếc Đạt, giọng đắc ý:

- Thấy chưa! Tao đã bảo mà!

- Ờ, – Đạt gục gặc đầu – hóa ra thằng này cũng không đến nỗi tham ăn lắm.

Cả bọn kéo vào nhà ngồi chừng năm phút đã thấy Hưng sún cầm mấy trái ổi hộc tốc chạy lên.

Đạt nhón lấy một trái trên tay Hưng sún, cười hề hề:

- Cám ơn nghen!

Nó nháy mắt:

- Mày cũng tốt bụng quá chứ hả?

Hưng sún lúng túng gãi tai:

- Có gì đâu!

Tùng gỡ rối cho bạn:

- Mày đi xem phim Xác ướp Ai Cập với tụi tao không?

Hưng sún sáng mắt:

- Đi ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ.

- Để tao chạy về nhà đóng cửa đã!

Lần đầu tiên được thằng Tùng rủ đi xem phim, Hưng sún mừng lắm. Nó hớn hở chạy vù về nhà. Ngay trong lúc đó Hưng sún không ngờ cho đến khi đã vào tận trong rạp xi-nê, nó vẫn không thoát khỏi cảnh bị thằng Tùng "nhờ vả". Thậm chí còn tệ hơn, vì thằng Đạt ngồi kế thằng Tùng cũng là một đứa thích sai vặt khủng khiếp.

Giờ giải lao, đèn vừa bật sáng, Hưng sún chưa kịp dụi mắt đã tối tăm mặt mũi trước một đống mệnh lệnh trút xuống đầu.

- Mày chạy lại quầy giải khát mua nước uống đi Hưng sún! – Tùng nói.

Đạt bổ sung:

- Mua nước cam ấy.

Hưng sún cầm tiền, dợm quay gót thì bị Tùng núi lại:

- À, khoan đã! Mày mua bốn bịch nước cam thôi. Phần tao, mày mua một bịch xá xị.

Hưng sún chạy đi một lát, xách năm bịch nước chạy về. Nó vừa phân phát cho mỗi đứa một bịch, chưa kịp ngồi vào ghế, đã nghe Đạt hắng giọng:

- A, quên nữa! Mày chạy đi mua thêm mấy bịch cóc ổi!

Không nói không rằng, Hưng sún đưa bịch nước của mình cho thằng Tùng giữ giùm rồi lon ton chạy đi.

Đạt nhìn theo Hưng sún, khoái chí nhận xét:

- Thằng này dễ sai ghê!

Nhỏ Cúc Phương liếc Đạt:

- Đạt làm không làm, toàn sai người ta không hà!

Đạt chống chế:

- Tại thằng Hưng sún nó thích được sai chứ bộ!

Quay sang Tùng, Đạt toét miệng cười:

- Phải không Tùng?

- Ừ! – Tùng gật đầu, tủm tỉm – Nó thích giúp đỡ người khác lắm!

Tùng nói cho qua. Nó không muốn thằng Đạt và Cúc Phương cãi vã nhau. Nào ngờ Đạt là đứa ác nhơn. Vin vào câu nói của Tùng, đợi Hưng sún ôm bịch cóc ổi chạy về, nó đập tay lên thằng này, nheo mắt:

- Ê, Hưng sún! Nghe nói mày thích giúp đỡ người khác lắm hả?

- Ờ … ờ …

Bất ngờ bị hỏi độp một phát, Hưng sún ngượng ngập đưa tay gãi đầu. Nó đứng đực tại chỗ, miệng "ờ, ờ" cả buổi.

Nghị níu vai Hưng sún:

- Nó nói nhăng nói cuội gì kệ nó, mày ngồi xuống đi đã!

Cũng như Cúc Phương, xưa nay Nghị hay cà khịa Đạt. Tại tính thằng Đạt kỳ cục quá mà.

Đạt kỳ cục thật. Mặc thằng Nghị châm chọc, nó liếc Hưng sún, cười hề hề:

- Tao có nhiều chuyện cần "giúp đỡ" lắm, mai mốt tao ghé thăm mày nhé.

Hưng sún không biết làm gì hơn là gật đầu, bụng đinh ninh thằng này chỉ nói chơi cho vui.

Nào ngờ chiều hôm sau, đang ngồi học bài, nó giật bắn người khi nghe tiếng thằng Đạt từ trên nhà Tùng vọng xuống:

- Hưng sún ơi Hưng sún! Tao tới thăm mày nè! Lên đây đi!

Đạt gọi xong, không đợi Hưng sún trả lời, đã vọt ra trước cửa lưới đứng đợi.

Vừa thấy Hưng sún từ đầu cầu thang te te chạy tới, Đạt khoái trá chìa ra tờ giấy bạc:

- Mày ra phố mua giùm tao trái cầu!

Hưng sún phân vân nhìn tờ giấy bạc trên tay Đạt.

- Sao? -Đạt nhướn mày – Mày không muốn "giúp đỡ" người khác nữa sao?

Thực ra Hưng sún đâu phải là thằng khờ. Ai chứ thằng Đạt thì Hưng sún biết thừa. Trong đám bạn của Tùng, nó chỉ có cảm tình với Nghị và Cúc Phương. Nghị và Cúc Phương ăn nói tử tế, nhỏ nhẹ, tính tình lại dễ mến. Còn thằng Đạt là chúa gây sự, lúc nào cũng thích châm chọc người khác, lại chuyên xúi bậy.

Khi nghe thằng Đạt kêu réo ỏm tỏi, Hưng sún đã nghi ngờ rồi. Nó đoán thế nào thằng này cũng kiếm cách sai phái mình. Y như rằng.

- Mày không muốn đi thì thôi! Thế mà tao cứ tưởng! – Thấy Hưng sún ngần ngừ, Đạt giận dỗi nói, nó đút tờ bạc vào lại trong túi áo.

Hưng sún tự nhiên áy náy, thấy mình nhỏ nhen quá. Nó cảm thấy nó chưa thực là người bạn tốt. Nó thấy nó chưa xứng đáng nhận quà của Ông già Noel.

Hưng sún vội vã chìa tay ra:

- Đưa đây tao đi mua cho!

Nhưng Hưng sún chưa kịp cầm lấy tờ bạc trên tay Đạt thì tờ giấy đã bị giật mất.

Kẻ ra tay không thể là Đạt, cũng không thể là Hưng sún.

Vậy là thằng Tùng.

Chẳng đứa nào biết thằng Tùng xuất hiện từ lúc nào. Khi phát giác ra, đã thấy nó nhét tờ bạc vào túi quần, hấp háy mắt:

- Để tao đi cho!

Tùng phán ngắn gọn, chỉ có bốn tiếng. Rồi ung dung bỏ đi.

Tùng làm ra vẻ ung dung thế thôi. Chứ thực ra nó vẫn nghe nhồn nhột. Vì đang dán vào lưng nó lúc này là bốn con mắt tròn quay như bốn hòn bi ve.

Tròn mắt tức là ngạc nhiên ghê lắm.

Hưng sún và thằng Đạt ngạc nhiên là phải. Vì xưa nay thằng Tùng không có thói quen làm những nghĩa cử như vậy.

Hai đứa nhìn theo Tùng rồi quay sang nhìn nhau. Rồi lại cùng quay đầu nhìn theo Tùng.

Tụi nó ngơ ngác nhìn theo hiện tượng lạ.

Chương 5

TRƯỚC KHI GIẬT LẤY TỜ GIẤY BẠC, dĩ nhiên Tùng đã nghe không sót một lời đối đáp giữa Đạt và Hưng sún. Và tự nhiên nó cảm thấy bất nhẫn.

Chính nó đã bày mưu cho Hưng sún vòi quà của Ông già Noel. Nó xúi Hưng sún "giúp đỡ bạn" để "lập thành tích". Vin vào đó, nó đã hành con nhà Hưng sún mệt xỉu.

Thoạt đầu nó thấy khoai khoái. Nhưng sau khi sai vặt thằng Hưng sún đã đời, nó lại thấy bứt rứt. Để đỡ dằn vặt, nó cố tin nó đang giúp bạn. Nó cố nhủ nó đang làm điều tốt cho Hưng sún.

Thế nhưng khi thằng Đạt cũng lợi dụng điều đó để bắt Hưng sún chạy ra phố mua thứ này thứ nọ thì Tùng không chịu đựng nổi.

Thế là nó giật phắt lấy tờ bạc và rảo cẳng bước đi. Nó không thể chấp nhận chuyện thằng Đạt hùa theo nó để hiếp đáp Hưng sún.

Dĩ nhiên còn lâu Đạt và Hưng sún mới biết được những gì xảy ra trong lòng Tùng. Khi Tùng cầm quả cầu bước vào nhà, Đạt giương mắt hỏi ngay:

- Mày sao thế?

- Ờ.

- Ờ là sao? – Đạt nhăn mặt – Sao mày không để thằng Hưng sún đi mua? Tao có nhờ mày đâu!

Tùng gãi đầu:

- Tại tao định ra ngoài mua mấy cây viết.

Đạt nhìn lom lom vào túi áo Tùng:

- Viết đâu?

Tùng bối rối xòe tay:

- Tao chưa mua được. Ngoài tiệm người ta bảo hết loại viết đó rồi.

Đến đây thì Đạt không buồn chất vấn nữa. Nhưng nó bực lắm. Nó đá tung quả cầu lên trần nhà đánh "bộp", làu bàu:

- Tự dưng lại đi mua viết!

Hưng sún cũng thắc mắc ghê lắm. Nhưng đó là nói lúc nãy kia. Lúc nãy nó cũng giương mắt ếch lên như thằng Đạt. Bây giờ thì mắt nó cụp xuống

rồi. Tại con nhà Tùng giải thích rõ ràng quá, không còn gì để băn khoăn nữa.

Nếu Hưng sún phải băn khoăn thì điều đó chỉ xảy ả vào ngày hôm sau.

Lúc đó là buổi chiều. Hưng sún đang múc nước tưới cây, bỗng nghe tiếng thằng Tùng gọi. Cũng như mọi lần, tiếng gọi vọng xuống từ tầng trên:

- Hưng sún ới ời! Mày đang làm gì đó?

Hưng sún ngừng tay, ngước lên:

- Tao đang tưới cây!

Nó quẹt mồ hôi trán:

- Mày lại nghĩ ra chuyện gì mới nhờ tao rồi hở?

- Không! – Tùng chồm người ra khỏi lan can, dòm xuống – Mày tưới cây thật không đấy?

Hưng sún khua chiếc thùng tưới:

- Mày xem đây này.

Tùng nheo mắt nhìn chiếc thùng tưới. Rồi gật đầu:

- Mày đợi tao chút! Tao vừa nghĩ ra chuyện này hay lắm!

Nói xong, Tùng biến mất. Lát sau, nó kêu ầm trước cửa nhà Hưng sún.

- Mày định nhờ tao chuyện gì thế? – Hưng sún mở cửa, tò mò hỏi:

Tùng lấp lửng:

- Ra sau nhà đi đã.

Vừa nói nó vừa xông vào nhà, đi tuốt ra phía sau. Hưng sún lấy làm lạ quá, nhưng vẫn tò tò đi theo bạn.

Ra tới khoảnh sân sau, Tùng đảo mắt một vòng, rồi nhanh nhẹn cầm lên chiếc thùng tưới.

Hưng sún thô lố mắt:

- Mày định làm gì thế?

Tùng cười khì khì:

- Tao tưới cây với mày.

Hưng sún liếm môi:

- Thế mày định nhờ tao chuyện gì?

Tùng nhại động tác của bạn lúc nãy. Nó khua thùng tưới:

- Chuyện này chứ chuyện gì! Tao định nhờ mày … nhường cho tao tưới một lúc!

Giải thích của Tùng làm Hưng sún ngẩn ngơ quá đỗi. Khi nãy, nghe Tùng khoe vừa nghĩ ra một chuyện "hay lắm", nó đinh ninh thằng này định sai phái mình chuyện gì đây. Nào ngờ Tùng chỉ đòi tưới cây phụ với nó, lạ ghê!

Những ngày sau Hưng sún còn thấy lạ hơn nữa. Nó không hiểu sao thằng Tùng chẳng còn hào hứng "nhờ vả" nó. Ngược lại, Tùng hay chạy xuống nhà chơi với nó.

Không những chơi, Tùng còn phụ nó hết chuyện này đến chuyện khác. Nó quét sân, Tùng cũng nhào ra quét sân. Nó rửa ly, Tùng cũng xúm lại rửa ly. Nó vô bếp, Tùng cũng lăng xăng vô bếp.

Nhìn cái cảnh hay tay tổ lười biếng thi nhau làm việc, thật chẳng ai có thể tin vào mắt mình được nữa.

Hưng sún thì khỏi nói rồi. Nó cảm động lắm. Cảm động nhưng vẫn thấy ngờ ngợ:

- Mày lập "thành tích giúp bạn" để "báo cáo" với Ông già Noel hở?

- Bậy! – Tùng đỏ mặt – Tao đã gửi thư cho Ông già Noel mấy ngày nay rồi. Có giúp mày cũng chẳng thể kể thêm vào đó được nữa.

Hưng sún chớp chớp mắt:

- Thế sao tự dưng mày tốt với tao thế?

- Tao cũng không biết nữa! – Tùng ngó lơ chỗ khác. Rồi nó nói thêm, khụt khịt mũi để khỏa lấp sự ngượng ngập – Chắc tại tao khoái mày!

Một sự im lặng kéo dài sau lời thú nhận của Tùng. Con nhà Tùng câm miệng hến đã đành, ngay cả Hưng sún cũng không biết nói gì. Tại lòng nó đang bâng khuâng lạ. Nó cảm thấy một làn gió mát đang phả vào hồn nó. Từ hồi chơi với bạn, chưa bao giờ nó trải qua một càm giác lâng lâng như vậy.

Lâu thật lâu, Tùng mới nghĩ ra cách xua tan sự im lặng:

- Mày viết thư cho Ông già Noel đi. Còn hai ngày nữa là đến lễ Giáng Sinh rồi.

Hưng sún long lanh mắt:

- Viết xong đưa cho mày hở?

- Ừ, đưa tao. Rồi tao nhờ ba tao gửi đi cho.

Hưng sún hoàn thành bức thư ngay ngày hôm đó.

Cũng ngay ngày hôm đó, thằng Tùng hí hửng đưa lá thư của Hưng sún cho ba nó:

- Ba ơi, ba gửi giùm lá thư cho bạn con.

- Thư của ai thế con?

- Của bạn Hưng sún con cô Bốn Loan ba ạ.

Ba nó tò mò:

- Bạn Hưng sún gửi thư cho ai thế?

- Gửi thư cho Ông già Noel. Cũng giống như con vậy mà.

Thằng Tùng không biết ba nó đang kêu khổ thầm.

Nó chỉ nghe ba nó tặc lưỡi:

- À, thì ra con bày cho bạn đấy?

- Dạ! – Tùng hoan hỉ xác nhận, còn khoe – Bạn Hưng sún chưa hề nhận được quà của Ông già Noel lần nào ba ạ. Bạn ấy không biết cần phải viết thư, cũng không biết treo giày nơi cửa sổ.

Ba nó vân vê cằm:

- Còn phải ngoan nữa, con ạ. Đó mới là điều quan trọng nhất.

Tùng thừa dịp "quảng cáo" cho bạn:

- Bạn Hưng sún dạo này rất ngoan.

Rồi thấy "quảng cáo" như vậy đơn giản quá, nó lật đật thêm:

- Còn ngoan hơn con nữa.

Tùng ra sức đưa Hưng sún lên mây. Hăng hái quá, nó quên phắt ba nó không phải là Ông già Noel. Ba nó chỉ là người đưa thư thôi.

Nói xong, thấy ba nó lộ vẻ trầm ngâm, Tùng hồi hộp hỏi:

- Ba sẽ gửi thư giùm bạn Hưng sún chứ?

- Tất nhiên rồi, con trai. Ba sẽ gửi.

Tùng nuốt nước bọt, dán mắt vào mặt ba nó:

- Thế bạn Hưng sún có sẽ nhận được quà của Ông già Noel không hở ba?

- À, điều đó thì phải đợi đến đêm Giáng Sinh mới biết! – Ba nó chép miệng – Ngay lúc này thì không ai có thể biết được.

Ba đã nói vậy, Tùng hiểu có hỏi nữa cũng chẳng biết thêm được gì. Nó liền ba chân bốn cẳng chạy đi tìm Hưng sún, thuật lại những lời ba nó nói. Rồi kết luận:

- Như vậy chắc mày sẽ có quà.

Hưng sún không được lạc quan như bạn. Nó chớp mắt, giọng lo lắng:

- Không chắc đâu!

Tùng hừ mũi:

- Sao lại không chắc? Chắc như cua gạch ấy chứ!

- Tao cũng không biết nữa! – Hưng sún thở dài – Đây là lần đầu tiên tao gửi thư cho Ông già Noel.

- Chẳng sao cả! – Tùng khoát tay – Tao cũng thế thôi. Ngay ở lần đầu tiên, tao đã nhận được một gói quà to ơi là to.

Tùng nhìn vẻ mặt thấp thỏm của bạn, tìm cách trấn an:

- Hơn nữa, hồi đó tao lười ơi là lười, đâu có ngoan bằng mày bây giờ.

Nghe vậy, Hưng sún hơi mừng mừng:

- Thật thế hở?

- Chứ còn gì nữa! – Tùng gật đầu – Hồi đó, tao chả bao giờ biết rửa một cái ly. Chỉ toàn làm bể không hà.

Thực ra, người thường xuyên làm bể ly là nhỏ Hạnh. Nhưng Tùng cứ vơ bừa vào mình.

Có tài thánh Hưng sún mới biết được điều đó. Mắt nó ánh lên vẻ tò mò:

- Thế mày có bị ăn đòn không?

- Tơi tả! – Tùng thò tay ra sau xoa xoa cặp mông, nhăn nhó – Mẹ tao mà đánh thì chỉ có bầm mình.

Hưng sún không ngờ con nhà Tùng phịa chuyện, lại hỏi:

- Thế mà mày vẫn không hết lười?

- Không hết! – Tùng nói bằng giọng quả quyết, chưa bao giờ nó hăng hái kể tội mình đến vậy – Sáng ngủ dậy, chả bao giờ tao xếp mùng mền. Lúc

nào cũng ngổn ngang một đống trên giường. Mẹ tao la hoài mà tao không làm sao nhớ nổi.

Hưng sún gật gù, sung sướng:

- Ờ, thế thì đúng là mày lười hơn tao. Sáng nào tao cũng xếp mùng mền cẩn thận.

Mặt nó dãn ra:

- Mày lười đến thế mà Ông già Noel vẫn tặng quà cho mày à?

- Ừ, vẫn tặng.

Hưng sún lẩm bẩm:

- Ngộ quá há?

Chỉ đợi có vậy, Tùng vỗ vai Hưng sún đánh "bộp":

- Chính vì vậy mà tao tin chắc mày cũng sẽ được tặng. Tao mà còn được quà thì mày ít ra cũng được gấp đôi.

Giọng Tùng tự tin đến mức trong phút chốc Hưng sún quên mất bạn nó cũng chỉ là đứa trẻ ngốc cổ chờ quà như nó. Nó tưởng thằng Tùng là thầy hiệu trưởng trường nó. Cứ như thể thầy chuẩn bị phát quà thưởng cho nó tới nơi.

Hưng sún hân hoan nói:

- Tao chỉ cần lãnh phần quà giống như mày thôi.

Đang đà hăng máu, Tùng gạt phắt:

- Giống như sao được mà giống như! Nếu không nhiều gấp đôi thì cũng phải nhiều hơn chút đỉnh chứ!

Hưng sún không để ý đến giọng bất bình của bạn. Nó mơ màng:

- Đêm Giáng Sinh, trước khi đi ngủ tao sẽ treo giày lên cửa sổ.

- Đương nhiên rồi.

- Và Ông già Noel sẽ cột quà vào dây giày của tao.

- Nhất định là thế! – Tùng hào hứng.

- Sáng ra, tao sẽ có đồ chơi, có bánh kẹo …

Tùng đấm hai tay vào nhau:

- Còn phải nói!

Thằng Tùng làm Hưng sún cảm động quá. Con nhà Hưng sún có cảm tưởng một hạt bụi đang bay vào mắt nó. Nên mắt nó chớp lia chớp lịa. Nó nhìn Tùng, giọng ấm áp:

- Quà của hai đứa mình đều nhiều và đều đẹp …

Cứ như thế, Hưng sún tiếp tục làm chú bé mơ mộng.

Chương 6

THẰNG TÙNG TRƯỚC NAY ĐÂU CÓ CHƠI THÂN VỚI HƯNG SÚN. Thế mà đùng một cái, hai đứa cứ chạy lên chạy xuống, thì thà thì thào một ngày những mấy lần, bảo làm sao nhỏ Hạnh không thắc mắc cho được!

Hôm trước, nhỏ Hạnh có hỏi em nhưng thằng Tùng chỉ trả lời qua quít rồi lẳng lặng chuồn mất.

Thái độ của thằng nhóc khiến nhỏ Hạnh sinh nghi. Từ bữa đó, nó cố tâm dò xét.

Càng dò xét, nhỏ Hạnh càng nghe đầu mình ong ong u u. Vì nó thấy thằng Tùng dạo này cặp kè với Hưng sún nhiều quá. Thằng Tùng cứ đứng chỗ hành lang sau nhà, nhoài người xuống nhà Hưng sún réo inh ỏi suốt ngày.

Có chuyện gì vậy nhỉ? Nhỏ Hạnh nghĩ cả buổi không ra, liền gõ ngón tay lên trán:

- Tùng!

Đang chạy ngang, bị gọi thình lình, Tùng giật bắn người. Nó đứng phắt lại:

- Dạ.

- Em đi đâu thế?

- Em có đi đâu đâu!

Nhỏ Hạnh lừ mắt:

- Lại xuống nhà Hưng sún nữa phải không?

Xuống chơi với Hưng sún chẳng có gì sai, nhưng không hiểu sao thằng Tùng lại không muốn thừa nhận. Chắc tại giọng điệu của nhỏ Hạnh có vẻ đe dọa quá.

- Đâu có! – Nó chà tay lên mũi, ấp úng.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng xem lời phủ nhận của ông em có chút xíu giá trị gì. Nó nhíu mày:

- Tụi em đang bày trò nghịch ngợm gì đấy?

- Tụi em có bày trò gì đâu! – Tùng nhăn nhó đáp, cảm thấy oan ức quá đỗi.

- Thế sao em và Hưng sún ngày nào cũng túm tụm với nhau thế?

Tùng chép miệng:

- Em và nó chỉ trao đổi chuyện bài vở thôi.

Nhỏ Hạnh hừ giọng:

- Bộ em tưởng chị là con nít hở?

Cặp mắt của nhỏ Hạnh xoáy vào mặt Tùng khiến thằng nhóc thấy nhột nhạt không thể tả. Thực ra, Tùng cũng định thú thật hết mọi chuyện cho rồi. Nó thấy việc nó xui thằng Hưng sún gửi thư xin quà Ông già Noel chẳng có gì sai quấy. Kẹt nỗi, mấy ngày vừa qua nó sai khiến con nhà Hưng sún ghê quá. Tuy nói là để giúp bạn, nhưng thực tình nó cũng cảm thấy mình "nhờ vả" có phần quá đáng, mặc dù vào giờ chót nó đã cố tỏ ra là người tử tế. Vì vậy mà bây giờ nó đành phải nói trớ chứ có gì đâu!

Tất nhiên bộ mặt ngây thơ thằng Tùng cố ý nặn ra không đánh lừa được chị nó. Thằng nhóc nói thì nhỏ Hạnh buộc phải vểnh tai nghe nhưng nó chẳng tin mảy may nào.

- Khai thật đi! Tụi em làm gì mấy ngày nay?

Vừa gặng hỏi, nhỏ Hạnh vừa đứng lên khỏi ghế và bước về phía thằng Tùng với bộ tịch rõ ràng là không báo điều gì tốt lành.

Tùng đáp lời chị trong khi chân nhích dần ra cửa:

- Em phải đi đằng này chút!

- Đứng lại! – Nhỏ Hạnh bước ngang một bước, người đã chặn ngay cửa – Chưa trả lời thì không đi đâu cả!

Cặp mắt thằng Tùng đảo lia. Đảo một vòng, mắt nó đột ngột lóe lên:

- Không đi thì không đi!

Trong khi nhỏ Hạnh ngơ ngác không hiểu thằng nhóc nói vậy là thực lòng muốn đầu hàng hay là có âm mưu gì thì "vù" một cái, thằng Tùng đã phóng lại chỗ hành lang dẫn xuống bếp.

- Em đi đâu đó? Có chịu trả lời …

Tùng ôm bụng, gập người xuống, cắt ngang lời bà chị:

- Em đau bụng quá!

- Em đừng có mà …

Nhưng ngay cả lần này nhỏ Hạnh cũng không có dịp nói hết câu. "Vù" thêm một cái nữa, thằng Tùng đã biến mất đằng sau cánh cửa thông.

Nhỏ Hạnh chạy tới đầu hành lang thì không thấy thằng nhóc đâu nữa. Còn cửa phòng vệ sinh thì đang đóng chặt.

Nhỏ Hạnh vừa tức vừa buồn cười. Nó đứng tha thẩn chỗ hành lang một lúc, rồi biết có đợi đến chiều tối cũng đừng hòng thấy thằng em ló mặt ra, nó chán quá, bỏ lên gác lôi bài ra ngồi học.

Nhỏ Hạnh không biết khi nó vừa khuất bóng, cửa phòng vệ sinh liền từ từ hé mở và từ bên trong thằng Tùng tươi tỉnh thò đầu ra. Tại nãy giờ nó leo lên bàn cầu nhón gót theo dõi chị nó qua ô cửa tò vò chứ đâu!

Số thằng Tùng đúng là số hên. Nếu dì Khuê không ra chợ thì cái trò thậm thà thậm thụt của nó chắc chắn đã bị dì phát giác và thế nào nó cũng bị dì bẹo tai đến khóc thét chứ không phải chơi.

Nhưng Tùng cũng chỉ giấu giếm được mỗi hôm đó thôi. Hôm sau, nhỏ Hạnh không thèm tra hỏi nó nữa.

Nhỏ Hạnh nghĩ kế khác.

Ăn trưa xong, nhỏ Hạnh ra đứng hành lang trước nhà đứng canh. Nó đứng chừng mười phút thì Hưng sún lò dò đi lên.

- Tùng có nhà không chị?

Hưng sún không nghĩ nhỏ Hạnh đứng đợi mình, tỉnh queo hỏi.

- Có.

Hưng sún chưa kịp quẹo vào cửa đã bị nhỏ Hạnh níu áo:

- Này, em tìm Tùng chi vậy?

- Dạ, tìm chơi thôi.

- Xưa nay em và Tùng đâu có chơi với nhau.

- Dạ.

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Nhưng bây giờ thì chơi thân?

- Dạ.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Chị không hiểu gì cả!

Hưng sún thật thà giải thích:

- Tùng bày cho em cách viết thư cho Ông già Noel.

Lời giải thích của Hưng sún phải nó là quá vắn tắt. Nhưng bộ óc thông minh của nhỏ Hạnh chỉ cần có thế.

- Bày như thế nào? – Nhỏ Hạnh thấp thỏm.

Như thế này này …

Hưng sún tuôn một lèo, không giấu một chi tiết cỏn con nào. Tại nó thấy đâu có gì phải giấu.

Nhỏ Hạnh nghe tới đâu, mồ hôi tươm ra tới đó. Vì hơn ai hết, nhỏ Hạnh đã từng sống trong thế giới mơ mộng của Tùng và Hưng sún. Nó từng trải qua những đêm Giáng Sinh thao thức, cố chong mắt để được nhìn thấy Ông già Noel trèo qua bệ cửa sổ, nhưng rồi vẫn bị tiếng chuông lễ vang lên ru vào cơn thiếp ngủ để sáng mai ra hân hoan nhận thấy quà đã cột vào sợi dây giày của mình tự lúc nào rồi.

Nhỏ Hạnh đã từng ở vào lứa tuổi của hai thằng nhóc. Nó nhớ lại nó đã bao lần hồi hộp chờ đợi, đã từng bao lần hét lên sung sướng như thế nào. Bằng tuổi Tùng và Hưng sún bây giờ, nó đã luôn tin trên thế giới này có những bà tiên dịu hiền chỉ chờ dịp là hiện ra bên cạnh những kẻ khốn khó, hoạn nạn, những ông Bụt không bao giờ bỏ rơi cô Tấm, cũng như đã là trẻ em ngoan dĩ nhiên sẽ nhận được quà của Ông già Noel, không thể nào khác được.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh hiểu rằng đó là thế giới lung linh của tuổi thơ, cái thế giới gìn giữ và nuôi nấng nơi trẻ em trí tưởng tượng bay bổng, thông qua những câu chuyện cổ tích luôn luôn kết thúc có hậu, cái thế giới trong đó nó đã từng mơ sẽ có ngày nhặt được quyển sách ước dọc đường đi học và bây giờ đến lượt thằng Tùng tin chắc sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy đôi hia bảy dặm ai đó đãng trí đánh rơi ở công viên nằm kế bên nhà.

Nhỏ Hạnh cũng không nhớ chính xác từ lúc nào nó đã bước ra khỏi bờ cõi của thế giới hồn nhiên đó, đã hiểu ra những ông Bụt tốt bụng, những bà tiên nhân hậu kia chỉ là những biểu tượng nhằm thể hiện nỗi khao khát muôn đời của nhân loại hướng tới cái Thiện, là những trụ đỡ tinh thần quan trọng giúp con người vượt qua bao thác cao vực sâu trên hành trình kiếm tìm hạnh phúc. Chỉ nhớ rằng đến một ngày nó không còn hồi hộp trước tiết trời se se lạnh báo mùa Giáng Sinh sắp về nữa, không còn háo hức treo

chiếc giày ở đầu giường, không còn nắn nót viết thư cho Ông già Noel như những năm còn bé.

Nhỏ Hạnh lẳng lặng giã từ niềm tin thơ ngây. Cả nhà không ai nhắc nhở, cũng không thắc mắc gì về sự thay đổi đột ngột đó. Ba mẹ và dì Khuê lẳng lặng đồng tình với nó. Trong thâm tâm, mọi người đều hiểu rằng đứa bé năm nào đã lớn. Rằng đối với nhỏ Hạnh bây giờ, giàn thiên lý tuổi thơ thực sự đã lùi xa. Hình như điều đó xảy ra vào năm lớp sáu.

Bây giờ nhỏ Hạnh vẫn ngoan, vẫn chăm nhưng tất nhiên không phải để vòi quà của Ông già Noel như Tùng hay Hưng sún.

So với một học sinh lớp chín như nó, tuổi thơ của những đứa trẻ như Tùng và Hưng sún vẫn chưa chấm dứt và nó hoàn toàn có thể nhìn thấy điều đó trong ánh mắt long lanh và cả trong cách vung tay múa chân của Hưng sún khi thằng nhóc hào hứng thuật lại câu chuyện những ngày qua.

Nhỏ Hạnh lắng tai nghe, mắt chớp chớp, vừa cảm động vừa buồn cười. Cả lo lắng nữa.

Tất nhiên nhỏ Hạnh không bận tâm lắm đến món quà Noel của Tùng. Nhưng với Hưng sún thì nó không thể không lo.

Nó nhìn Hưng sún bằng cặp mắt băn khoăn:

- Thế em đã đưa thư cho Tùng chưa?

- Dạ rồi.

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Mẹ em có biết chuyện em viết thư cho Ông già Noel không?

- Dạ không. Em chưa nói.

- Em nên nói cho mẹ biết.

- Sao vậy hở chị? – Hưng sún ngạc nhiên.

Dĩ nhiên nhỏ Hạnh không thể nói tại sao. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi, cố nghĩ ra một lý do:

- Nếu không, mẹ em sẽ không hiểu tại sao em lại treo giày lên cửa sổ và đêm Giáng Sinh.

- Ờ há! – Hưng sún nhe răng cười – Nếu em không nói, chắc mẹ em tưởng em điên.

Hưng sún lật đật quay mình chạy về nhà. Nó quên phắt nó lên đây để kiếm thằng Tùng.

- Mẹ ơi! – Vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, Hưng sún đã hớn hở gọi.

- Gì thế con? – Tiếng cô Bốn Loan vọng lên từ nhà sau.

Hưng sún chạy ào xuống bếp. Mẹ nó đang rửa chén, ngẩng lên:

- Ăn trưa xong, con không nghỉ ngơi mà chạy đi đâu thế?

Hưng sún huơ tay khoe, không để ý đến câu trách mắng của mẹ:

- Tối mai, con sẽ treo chiếc giày bata của con lên cửa sổ.

Mẹ nó góp ý, vừa cúi xuống đống chén bát, tiếp tục cọ rửa:

- Mẹ nghĩ con nên phơi giày vào buổi trưa. Hơn nữa treo giày lên cây ổi sẽ mau khô hơn.

Thấy mẹ hiểu lầm ý mình, Hưng sún toét miệng cười:

- Đây không phải là phơi giày. Con treo giày là để Ông già Noel bỏ quà vào ấy mà.

- Con nói gì thế? – Cô Bốn Loan ngơ ngác – Ông già Noel nào?

- Ông già Noel chứ Ông già Noel nào! Hưng sún chớp mắt – Mẹ không biết Ông già Noel sao?

- Tất nhiên là mẹ biết! – Cô Bốn Loan lại ngẩng lên, lần này cô ngừng tay hẳn, chăm chú nhìn Hưng sún – Nhưng ai bảo con là Ông già Noel sẽ đặt quà vào chiếc giày của con?

- Bạn Tùng bảo. Chính bạn Tùng đã làm như thế và năm nào cũng nhận được quà.

Cô Bốn Loan phì cười:

- Bạn Tùng phịa đấy!

- Bạn Tùng không phịa! – Hưng sún đỏ mặt tía tai – Chính chị Hạnh cũng nói như thế.

Cô Bốn Loan lắc đầu:

- Chị Hạnh trêu con đó thôi.

- Chị Hạnh không trêu! – Hưng sún lại gân cổ.

Thấy thằng con bướng bỉnh quá, cô Bốn Loan hết ham cãi. Cô thở dài đánh thượt:

- Thôi được. Tối mai con cứ treo chiếc giày của con lên cửa sổ đi. Rồi con sẽ biết là con khờ như thế nào.

Nói xong, cô quyết định chấm dứt cuộc tranh luận với con trai bằng cách tiếp tục chui vào đống chén.

Hưng sún đứng ngẩn ngơ một lúc rồi ba chân bốn cẳng tót ra khỏi nhà.

- Này này, lại đi đâu nữa thế ông tướng con?

Hưng sún nghe rõ tiếng mẹ gọi với theo. Nhưng điều đó càng khiến nó phóng nhanh hơn.

Chương 7

NHỎ HẠNH ĐANG NGỒI GIẢNG BÀI cho thằng Tùng ở phòng khách, ngạc nhiên thấy Hưng sún thò đầu vào. Nó không hiểu tại sao thằng nhóc mới chạy về nhà đã lại trở lên ngay.

Nhỏ Hạnh chưa kịp hỏi, Tùng đã láu táu:

- Ê, giờ này tao không có xuống chơi với mày được đâu!

Hưng sún liếm môi:

- Tao đầu có rủ mày đi chơi.

Tùng lắc đầu:

- Mày ở đây chơi cũng không được. Tao đang phải làm bài.

- Tao cũng không định ở chơi.

- Ủa, vậy mày đi đâu vậy? – Tùng tròn xoe mắt.

Hưng sún nhích lại gần bạn, ngập nhừng:

- Tao định hỏi mày …

Nhưng nó chỉ nói có bốn tiếng rồi im bặt. Tự nhiên nó thấy ngần ngại thế nào. Nó thấy nếu nó hỏi thẳng ra chẳng khác nào nghi ngờ bạ.

Thái độ rụt rè của Hưng sún làm thằng Tùng nhăn mặt:

- Bữa nay mày làm sao thế hả? Mày định hỏi gì sao không nói toẹt ra đi!

Hưng sún đưa tay quẹt mũi:

- Tao định hỏi …

Nhưng cũng như khi nãy, Hưng sún không tài nào nói nổi hết câu. Còn tệ hơn khi lần này, chính xác là nó chỉ thốt được có ba tiếng.

Tùng giương ếch nhìn bạn. Rồi như nghĩ ra điều gì, nó bỗng vỗ đùi đánh đét:

À, tao đoán ra rồi. Mày định hỏi xem tao đã đưa lá thư của mày cho ba tao chưa chứ gì!

Không đợi bạn xác nhận, Tùng vui vẻ nói luôn:

- Mày yêu tâm đi. Lá thư của mày ba tao đã gửi đi rồi.

Tùng híp amwts:

- Ngày mai nhớ treo giày lên nhé. Thể nào mày cũng có quà.

Sauk hi tuôn một tràng, thấy con nhà Hưng sún vẫn đực mặt nhìn mình, Tùng đâm chột dạ:

- Ủa, sao mày im ru thế?

Hưng sún gãi tai:

- Điều tao muốn hỏi không phải là chuyện đó.

- Trời đất! – Tùng kêu lên – Chứ mày định hỏi chuyện gì?

- Tao định hỏi là … là … – Hưng sún rặn từng tiếng một cách khổ sở – có thật Ông già Noel sẽ tặng quà cho trẻ con bọn mình không?

- Ối giờ ơi! – Tùng ngã ngửa ra lưng ghế cười ngặt nghẽo – Bộ mày hết chuyện hỏi rồi hở Hưng sún? Bữa nay mày có ấm đầu không vậy?

Sự chế giễu của thằng Tùng làm Hưng sún them lóng ngóng. Nó ấp úng:

- Tại mẹ tao … mẹ tao …

- Mẹ mày sao?

Hưng sún nuốt nước bọt:

- Mẹ tao bảo làm gì có chuyện Ông già Noel trèo qua cửa sổ tặng quà.

Thấy Hưng sún đem mẹ ra làm bằng chứng, Tùng ngưng ngay tràng cười. Cặp long mày nó nhíu lại:

- Mẹ mày bảo vậy thật hở?

- Ừ. Mẹ tao bảo mày chỉ phịa chuyện trêu tao thôi.

- Tao không phịa chuyện đâu! – Tùng nhún vai, giọng nó thoắt trầm ngâm – Có thể là khi mẹ mày còn bé, không ai chỉ cho mẹ mày cách viết thư cho Ông già Noel và sau đó treo giày lên cửa sổ nên mẹ mày tưởng thế thôi.

Giải thích của bạn khiến Hưng sún cảm thấy khấp khởi trở lại. Ừ, có thể lắm. Có thể hồi bé, mẹ mình không có một đứa bạn như thằng Tùng. Không có ai bày cho mẹ mình làm thế nào để nhận được quà của Ông già Noel nên mẹ mình không biết cách cũng nên.

Nó nhìn Tùng bằng ánh mắt long lanh, sung sướng hỏi:

- Thế ra những điều này mày nói hoàn toàn thật hở?

- Ừ.

- Giáng sinh năm ngoái mày có nhận được quà của Ông già Noel không hở?

- Ừ.

- Năm kia cũng thế hở?

- Ừ.

Tùng vung tay:

- Không những tao mà cả chị Hạnh tao cũng thế. Trẻ em nào chăm ngoan hễ viết thư cho Ông già Noel là đều nhận được quà tất.

Hưng sún tròn mắt quay sang nhỏ Hạnh:

- Bạn Tùng nói đúng không hở chị?

- Đúng thế em à! – Nhỏ Hạnh dịu dàng nhìn thằng nhóc.

Hưng sún chớp mắt:

- Thế tối mai chị cũng treo giày lên cửa sổ à?

- À, tối mai thì không! – Trước vẻ ngạc nhiên của Hưng sung, nhỏ Hạnh mỉm cười giải thích – Từ khi lên lớp sáu, chị không vòi quà của Ông già Noel nữa. Để ông ấy dành tặng cho các em nhỏ hơn.

Nghe thằng Tùng khẳng định, Hưng sún đã thôi ngờ vực. Đến khi nghe nhỏ Hạnh xác nhận một lần nữa thì nó đã tin lắm.

Vì vậy mà tự nhiên nó toét miệng ra cười, chẳng lý do gì rõ rệt, thấy long vừa hân hoan lại vừa bẽn lẽn.

Khi cười toe toét như vậy, Hưng sún không biết nhỏ Hạnh đang muốn khóc quá chừng chừng.

Dĩ nhiên bây giờ thì nhỏ Hạnh đã hiểu những món quà vào đêm Giáng sinh mà nó nhận được trước đây chính là của ba mẹ mua cho. Ông già Noel chính là ba. Và "bà già Noel" chính là mẹ chứ không ai. Với những món quà bí mật đó, ba mẹ muốn khen thưởng những cố gắng của nó trong năm bằng cách đem lại cho nó niềm vui bất ngờ nhất, hồn nhiên nhất và đương nhiên cũng rạng rỡ nhất, và quan trọng hơn muốn nuôi dưỡng ngon nến tuổi thơ mãi lung linh trong tâm hồn thơ ngây của nó cho đến chừng nào nó đủ trưởng thành để hiểu ra món quà đêm Giáng sinh chính là câu chuyện cổ tích tuyệt vời nhất mà người lớn có thể dành cho trẻ em.

Lúc nãy, nhỏ Hạnh xúi Hưng sún về nói cho cô Bốn Loan biết là để cô hiểu nỗi long cũng thằng con mà "lo liệu" trước đi cho.

Nào ngờ cô Bốn Loan không hiểu thâm ý của nhỏ Hạnh. Cô đã khiến thằng con cô hoang mang đến mức phải quay trở lên đây gặng hỏi cho ra đầu ra đũa.

Cho đến khi Hưng sún đã ra về, nhỏ Hạnh vẫn còn ngồi bần thần. Nó thậm chí không nhớ ra thằng Tùng đang ngồi bên cạnh chờ nó giảng bài tiếp.

Nhỏ Hạnh chỉ choàng tỉnh khi thằng Tùng kéo áo nó:

- Chị giảng tiếp đi chứ.

- Ờ … ờ …

Tùng nìn xoáy vào mặt chị:

- Chị làm sao thế?

- Chị có làm sao đâu.

- Có. Em biết.

Vẻ quả quyết của thằng oắt khiến nhỏ Hạnh thót bụng lại:

- Em biết gì?

- Em biết chị đang ghen tị với tụi em. Chị lớn rồi nên không được Ông già Noel tặng quà.

Tùng vừa nói vừa cười thích chí khiến nhỏ Hạnh phải chành miệng cười theo.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười có một tẹo thôi. Rồi thì nó nghiêm mặt trở lại. Tại vì nó vẫn còn lo lắng lắm.

Sự lo lắng của nhỏ Hạnh lồ lộ đến mức chiều đó, nó vừa dựng xe trước sân nhà Quý ròm, chưa kịp đặt chân lên bực thềm, tiếng thằng ròm đã oang oang vọng ra:

- Có chuyện gì mà mặt mày lơ láo thế hở Hạnh?

Quý ròm vừa hỏi vừa bước ra sân:

- Hạnh vừa làm bể một mớ chén đĩa ly tách nữa phải không?

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Sao Quý chuyên nghĩ xấu về người khác thế?

Quý ròm cười khì:

- Cố ý đập bể đồ cũ để có cớ sắm đồ mói đầu phải là xấu.

- Thôi đi! – Nhỏ Hạnh nguýt bạn – Hạnh đang lo sốt vó mà Quý thì lại giỡn.

Một phút sau, cả hai đã ngồi ở phòng khác.

- Thế nào? – Vừa buông người xuống ghế, Quý ròm nôn nóng mở lời trước – "Nhà thong thái" mà có chuyện phải lo à?

- Không phải chuyện của Hạnh.

- Thế thì đích thị là chuyện của thằng Tùng rồi! – Quý ròm gục gặc đầu, vẻ như muốn chứng tỏ mình mới là nhà thông thái.

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Bạn của thằng tùng thì đúng hơn!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Là ai?

- Thằng Hưng sún.

- Hưng sún? – Quý ròm gõ trán – À, phải thằng nhóc ở tầng trệt không?

- Ừ.

Quý ròm nhíu mày:

- Hai đứa đánh nhau à?

- Không.

- Thế tại sao?

- Dạo này hai đứa rất thân nhau.

Cái lối trả lời của nhỏ Hạnh làm Quý ròm phát cáu:

- Hạnh không thể nào nói rõ hơn sao?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Thế này này …

Nhỏ Hạnh bắt đầu kể. Quý ròm vểnh tai nghe một hồi, rồi gật ù:

- Hiểu rồi. Hiểu rồi.

- Quý hiểu sao?

- Còn sao nữa! – Quý ròm nheo mắt – Bây giờ Hạnh đang lo làm sao cho thằng nhóc Hưng sún nhận được quà của Ông già Noel vào đêm mai chứ gì?

- Ừ.

- Quá dễ.

Nhỏ Hạnh giương mắt ếch:

- Dễ?

- Ừ, không có gì dễ hơn!

Sauk hi buông một câu chắc như đinh đóng cột, Quý ròm đứng bật dậy:

- Bây giờ tôi chở Hạnh đi.

- Đi đâu?

- Tới nhà Ông già Noel.

Nhỏ Hạnh lặng lẽ nhường tay lái cho bạn. Thái độ của Quý ròm làm nó thắc mắc quá. Nhưng nó quyết bắt mình mím chặt môi. Nó biết một khi thằng ròm đã cố tình làm ra vẻ bí hiểm thì tốt nhất là không nên gặng hỏi.

Quý ròm chạy vòng vèo một hồi rồi bất hần đun đầu xe vô hẻm nhà Tiểu Long.

- Tưởng sao! – Nhỏ Hạnh thở đánh thượt – Nhà Ông già Noel đây hở?

Quý ròm thản nhiên:

- Không sai.

Nhỏ Oanh nhảy tưng tưng khi thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh:

- Anh Quý, chị Hạnh, tối mai Ông già Noel ghé nhà em nè.

Quý ròm bất giác quay sang nhỏ Hạnh. Thằng ròm không nói gì, chỉ nhìn thôi, nhưng nhỏ Hạnh đọc được ý nghĩ trong mắtbạn: Ối trời, lại Ông già Noel!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên không kém gì Quý ròm. Nhưng nó ngạc nhiên theo kiểu khác. Con nhóc này đã lên cấp hai rồi mà vẫn còn chờ quà của Ông già Noel, lạ thật!

- Ai bảo em vậy? – Nhỏ Hạnh thận trọng hỏi lại.

Nhỏ Oanh hớn hở:

- Anh Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh nuốt nước bọt:

- Anh Long à? Thế anh Long có bảo em treo giày lên cửa sổ không?

- Không! – Nhỏ Oanh lắc đầu, đôi mắt nó tròn xoe – Sao phải treo giày lên cửa sổ hả chị?

- Để Ông già Noel bỏ quà vào ấy mà.

- Ông già Noel không bỏ quà vào giày! –Nhỏ Oanh vui vẻ giải thích – Năm ngoái ông ấy trao quà tận tay em.

- Ồ! – Nhỏ Hạnh sửng sốt- Em đã gặp Ông già Noel rồi sao?

- Dạ. Năm ngoái ông ấy đã đến đây. Cùng đi có hai ba người nwuax. Có cả một cô thiên thần rất đẹp. Đôi cánh của cô ấy trong suốt là. Mọi người còn ngồi ăn cơm chung với nhà em nữa.

Nhỏ Oanh sung sướng khoe, có vẻ hãnh diện về việc Ông gìa Noel đã đến chơi và ăn cơm tại nhà nó.

Quý ròm hắng giọng:

- Anh biết rồi. Đó là một ông Tây phải không?

- Ông ấy là người Việt Nam. Ông già Noel năm nay mới là một người Tây. Anh Tiểu Long bảo tối mai có thiên thần sẽ làm phiên dịch giúp ông ấy nói chuyện với em.

Càng kể, đôi mắt của nhỏ Oanh càng long lanh như hai giọt nước:

- Năm ngoái vui ghê là. Trẻ em trong xóm bu đen nghịt trước cửa nhà em. Vui nhất là rốt cuộc bạn nào cũng được quà. Ông già Noel đã tặng quà cho tất cả.

Nó hào hứng khoa tay:

- Tức cười lắm. Ông già Noel một tay vén râu một tay đút thức ăn vào miệng. Bà em bảo ông ấy cởi mặt nạ ra nhưng ông ấy không chịu.

Nhỏ Hạnh đã thôi sửng sốt. Bây giờ thì nó đã biết Ông già Noel mà nhỏ Oanh thao thao mô tả nãy giờ không phải là Ông già Noel trong trí tưởng tượng của thằng Tùng va Hưng sún.

Đêm Giáng sinh nào, nhỏ Hạnh cũng gặp hàng chục Ông già Noel như thế đi khắp các ngả đường. Đó là những thành viên của các tổ chức từ thiện, các đội công tác xã hội đi tặng quà cho trẻ em nghèo và trẻ em đường phố.

Trong khi Hưng sún lại đang chờ quà của Ông già Noel thật chứ không phải là Ông già Noel giả trang.

Nghĩ tới Hưng sún, nhỏ Hạnh cảm thấy long chùng lại. Nó nhìn nhỏ Oanh:

- Anh Long có nhà không hở em?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh kéo con nhóc về với thực tại.

- Ờ … ờ … có! Anh Quý và chị Hạnh đợi em một chút!

Nhỏ Oanh bẽn lẽn đáp rồi lật đật chạy ra đằng sau nhà.

- Này! – Nhỏ Hạnh liếc Quý ròm, giọng thất vọng – Bộ Quý định mời Ông già Noel của nhỏ Oanh đến tặng quà cho Hưng sún hở?

- Không! – Quý ròm lắc đầu – Một Ông già Noel khác. Tôi sẽ mời một Ông già Noel thật sự.

Đang nói, mắt Quý ròm bỗng sáng lên:

- Ổng kia kìa!

Nhỏ Hạnh nhìn theo ánh mắt bạ, ngơ ngác thấy người mà Quý ròm đang reo mừng không phải ai xa lạ.

Đó chính là Tiểu Long đang từ nhà sau đủng đỉnh đi ra.

Chương 8

THẰNG TÙNG VÔ CÙNG SỬNG SỐT KHI nghe Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh kêu nó dẫn xuống nhà Hưng sún chơi. Tại xưa nay nó chưa từng nghe một điều kì quái như vậy.

- Xuốn nhà Hưng sún? – Tùng trố mắt hỏi lại.

- Ừ! – Tiểu Long nheo mắt, nhìn bộ tịch thằng nhóc, phải cố lắm nó mới khỏi phì cười – Bộ mày nghe không rõ hả?

- Em nghe rõ! – Tùng đáp và đưa tay gãi tai. Gãi tai xong, như vẫn còn cảm thấy ngứa ngáy, nó lại đưa tay gãi cằm – Nhưng dưới đó có gì mà chơi?

- Xuống hái ổi ăn! – Quý ròm phán một câu gọn lỏn.

Đối với thằng Tùng, chuyện hái ổi ăn càng kinh dị. Lần đầu nó nghe Quý ròm và Tiểu Long đòi ăn ổi.

Thằng Tùng lúc lắc đầu cho hai lỗ tai bớt lùng bùng. Rồi dè dặt đề nghị:

- Cần gì phải xuống dưới. Để em kêu thằng Hưng hái đem lên.

- Mày ngốc quá! – Quý ròm đặt tay lên vai Tùng – Phải tự mình leo lên cây hái ăn mới thích.

Lần này thì Tùng làm thinh. Tại lý do Quý ròm vừa nêu ra nghe xuôi tai quá. Chính nó cũng biết rõ như vậy.

À, nói thằng Tùng làm thinh thì không đúng hẳn. Nó có nói một câu ngắn ngắn là như thế này:

- Vậy thì đi!

Thế là Tùng quay mình đi trước, các ông anh bà chị lũ lượt theo sau.

Không nói thì ai cũng biết là Hưng sún sửng sốt không kém gì thằng Tùng.

Chưa bao giờ Tiểu Long đến nhà nó. Quý ròm cũng thế. Ngay cả nhỏ Hạnh là láng giềng cũng chưa từng đặt chân qua cửa nhà nó. Tại nhà nó có ai đâu mà chơi. Nó còn nhỏ quá, họa may chỉ đánh bạn được với thằng Tùng.

Thế mà bây giờ ba nhân vật chưa từng đến nhà nó kia bỗng hè nhau đùng đùng kéo tới, bảo nó không giương mắt ếch lên sao được.

- Ơ …

Hưng sún chỉ "ơ" được một tiếng rồi đứng ngẩn tò te, không biết nói gì nữa.

Tùng nháy mắt với bạn:

- Mấy ông anh bà chị tao muốn ghé thăm mày.

Miệng Hưng sún há hốc:

- Thăm tao?

Tùng cười hì hì:

- Đúng ra là thăm cây ổi đằng sau nhà mày.

- Ra là vậy.

Hưng sún gật gù, đã thôi sửng sốt. Nó chỉ nghe đau đau nơi vai thôi. Vì ngay lúc đó Tiểu Long vỗ "bộp" lên vai nó:

- Ra đằng sau chơi đi.

Sân sau nhà Hưng sún không chỉ có cây ổi. Ngoài cây ổi, năm ngoái dì Khuê đưa xuống nhà Hưng sún cả cây tre, cây chanh và cây ngọc lan. Cô Bốn Loan sau đó khuân them về cây lựu và mấy chậu phát tài.

Cô Bốn Loan có sạp hàng ngoài chợ Hòa Bình, chuyên bỏ sỉ các loại bao bì. Dân buôn bán không những thích trồng câu phát tài mà còn thích trồng lựu. Lựu ra hoa, là điềm báo ăn nên làm ra. Lựu kết trái càng tốt lành hơn nữa.

Quý ròm ngắm nghía cây lựu mọc ké bức vách, luôn miệng xuýt xoa:

- Cây lựu nhà mày nhiều trái quá hả Hưng sún?

- Dạ.

Hưng sún ậm ừ, ngạc nhiên không hiểu tại sao cây lựu nhà nó chỉ vỏn vẹn có ba trái mà Quý ròm lại khen rối rít.

Không chỉ Quý ròm ngắm nghía cây lựu. Cả Tiểu Long cũng nheo mắt nghiêng ngó:

- Ừ, cậy lựu này lắm trái thật.

Tiểu Long còn đi xa hơn Quý ròm. Khen trái xong, Tiểu Long khen tới lá:

- Lá xanh ghê!

Lần này không chỉ Hưng sún mà cả thằng Tùng cũng ngơ ngác: Lá cây nào mà chẳng xanh!

Tiểu Long không màng tới vẻ mặt ngẩn ngơ của hai ông nhóc. Nó thản nhiên lại gần cây lựu, chắp tay sau lưng nhẩn nha nhìn từ trái qua phải, từ trên xuống dưới hệt như một ông cụ già ngắm cây kiểng, rồi tặc tặc lưỡi.

- Nhưng cành lựu này mảnh mai quá, nếu thêm vài trái nữa cành này sẽ không chịu nổi.

Và nó cứ đúng trơ ra đó, ngoẹo đầu dòm dó.

Tiểu Long làm thằng Tùng sốt ruột quá. Cuối cùng nó phải bật kêu lên:

- Anh Tiểu Long ơi! Cây ổi ở đằng này nè!

- Ờ … ờ …

Tiểu Long hờ hững đáp, mắt vẫn không ngừng láo liên quan sát cây lựu.

Thực ra Tiểu Long chỉ vờ quan sát cây lựu thôi, chứ thực ra nãy giờ nó và Quý ròm đang âm thầm nghiên cứu … cái cửa sổ ở tầng gác. Chỉ tại cây lựu mọc cạnh cửa sổ nên nó và Quý ròm phải làm bộ làm tịch để che mặt hai thằng nhóc thôi.

Vẻ thờ ơ của Tiểu Long khiến thằng Tùng giậm chân bình bịch. Giậm một hồi, thấy không ai phản ứng gì, nó kéo tay Quý ròm:

- Bộ mấy anh hết thích ăn ổi rồi hở?

- ừ! – Quý ròm nhếch môi – Bây giờ tụi tao tự nhiên lại chuyển qua thích ăn lựu.

- Í, không được đâu! – Hưng sún nhảy dựng như đạp phải ổ kiến – Mẹ em quý mấy trái lựu này lắm đó. Mẹ em không cho em sờ tay vào nữa là.

Tiểu Long thình lình lên tiếng:

- Nếu thế thì tụi tao lại chuyển trở qua thích ăn ổi vậy.

Vừa nói Tiểu Long vừa tươi cười trở gót tiến về phía cây ổi ở giữa sân.

Hưng sún mừng rơn:

- Ừ, ăn ổi ngon hơn. Lựu toàn hột là hột, lại chua lè.

Thằng nhóc này khờ ơi là khờ! – Tiểu Long bám gốc ổi trèo lên, bụng cười thâm – Bộ mày tưởng bọn tao cũng ham ăn như mày và thằng Tùng chắc!

Hưng sún không biết mấy ông anh bà chị đang chế nhạo mình. Nó và thằng Tùng bu quanh gốc ổi, ngước mặt chỉ trỏ:

- Trái kia kìa, anh Tiểu Long!

- Có một trái ở trên đầu anh đó.

- Anh quay sang bên phải đi. Có một trái to lắm.

Theo lời mach của các ông nhóc, Tiểu Long hết ngước cổ lên lại gập cổ xuống, hết quay mặt sang trái lại quay mặt sang phải.

Trong thoáng mắt, nó đã hái được bốn trái.

Khi nó tụt xuống, chìa mấy trái ổi trong tay ra, thằng Tùng tròn mắt:

- Sao anh chỉ hái có bốn trái? Ở đây có tất cả là năm người mà.

Tiểu Long giúi mớ ổi vào tay Tùng, cười hề hề:

- Cho mày và Hưng sún đó.

Tùng ngạc nhiên:

- Anh không ăn hở?

- Không.

- Thế còn anh Quý?

- Tao cũng không! – Quý ròm nhún vai.

Cặp mắt thằng Tùng mỗi lúc một trố lên:

- Sao khi nãy anh bảo …

Quý ròm cắt ngang:

- Tao bảo phải leo lên cây hái ăn mới thích, chứ có bảo đứng dưới đất chờ Tiểu Long hái đem xuống đâu!

Hưng sún thắc mắc vọt miệng:

- Thế sao anh không leo lên?

Quý ròm ngẩng đầu nhìn lên cây ổi:

- Còn trái nào chín nữa đâu!

Hưng sún không biết làm gì hơn là quay nhìn Tùng, bắt gặp thằng này cũng đang tròn mắt nhìn lại nó. Hai đứa nhìn nhau như nhìn vào gương, vì đứa nào cũng thấy đứa kia đang đưa tay lên bứt tai y hệt mình.

Từng lúc lắc đầu và chìa sang cho Hưng sún hai trái ổi:

- Thôi, cất đi. Tao hai trái, mày hai trái.

Tiểu Long nheo mắt:

- Tụi mày ăn ổi đi, tụi tao về.

Nói xong, Tiểu Long quay mình bước xuyên qua nhà để ra cửa trước. Quý ròm bước theo bạn, ngoảnh đầu ra sau, cười cười.

- Tụi tao đùa thôi. Để xem hai đứa mày bụng dạ có rộng rãi không ấy mà.

Nhỏ Hạnh từ đầu đến cuối chỉ tủm tỉm, cho đến khi rời khỏi nhà Hưng sún vẫn không hé môi một tiếng nào.

Hưng sún nghẹt mặt nhìn theo các vị khách bất thường rồi quay lại hỏi Tùng:

- Chị Hạnh mấy hôm nay làm sao thế hở?

Tùng thở dài:

- Tao cũng không biết nữa.

- Các anh kia cũng thế.

- Ừ. Tự dưng đòi ăn ổi! – Tùng nhăn nhó, mái tóc của nó bị chính hai bàn tay nó vò rối tung – Đến khi hái xuống lại không ăn.

Hứng sún cắn môi:

- Chắc họ vờ đòi ăn ổi để xuống thám thính nhà tao. Các ông anh bà chị nghi tao và mày đang bày trò nghịch ngợm.

- Sao mày nghĩ thế?

- Hôm trước chị Hạnh chẳng dò hỏi bọn mình là gì!

- Hôm trước khác! – Tùng lắc đầu – Hôm trước chị Hạnh chưa biết tại sao tao và mày bỗng nhiên chơi thân với nhau. Nhưng hôm qua mày chẳng đã kể cho chị Hạnh nghe hết rồi còn gì!

- Ờ há! – Hưng sún chớp mắt – Thế bữa nay họ xuống nhà tao làm gì vậy kìa?

Bữa đó, Hưng sún và thằng Tùng suy nghĩ đến nát óc vẫn không hiểu được lý do của cuộc thăm viếng bất ngờ kia.

Dĩ nhiên nếu thằng Tùng tinh ranh một chút, láu lỉnh một chút, nghĩa là nếu nó bí mật bám theo các ông anh bà chị để tìm cách nghe trộm cuộc trò chuyện giữa ba người thì nó đã cắt nghĩa được hiện tượng kỳ quái kia rồi.

Nhưng Tùng đã không nghĩ tới chuyện đó, dù Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lúc này đang tập trung trên gác nhà nó chứ đâu.

- Thế nào hở Long? – Nhỏ Hạnh nhìn Tiểu Long bằng ánh mắt dò hỏi.

- Hơi khó! – Tiểu Long tặc lưỡi đáp, mày nó nhíu lại ra chiều nghĩ ngợi.

Quý ròm chồm tới trước:

- Tao nghĩ mày có thể từ nhà Hạnh leo xuống.

- Không được! – Tiểu Long lắc đầu – Đặt chân lên mái tôn chắc chắn gây ra tiếng động. Hơn nữa khoảng cách từ mái tôn đến mặt đất khá xa. Nhảy xuống là què giò liền.

Quý ròm không chịu thua:

- Thì đi trên đầu tường.

Lần này tới lượt Hạnh phản đối:

- Đầu tường lởm chởm miếng chai không hà!

Quý ròm gãi đầu:

- Thế tụi mình bó tay à?

Tiểu Long trầm tĩnh:

- Khi nãy tao đã quan sát kỹ rồi. Chỉ có một cách thôi.

- Cách gì? – Quý ròm hồi hộp.

Tiểu Long trả lời thằng ròm bằng cách quay sang nhỏ Hạnh:

- Kế nhà Hạnh là nhà ai thế?

- Nhà bác Đực.

Tiểu Long phán một câu chắc nịch:

- Tôi sẽ leo xuống từ nhà bác Đực.

- Từ nhà bác Đực? – Quý ròm thô lố mắt.

- Đúng vậy! – Tiểu Long gục gặc gật đầu – Đầu tường giáp phía nhà bác Đực, ngay dưới mái tôn, bị thủng một mảng lớn. Tối mai tao sẽ leo qua nhà cô Bốn Loan từ chỗ đó.

Đang nói, Tiểu Long bỗng ngập ngừng:

- Tao chỉ sợ một điều …

- Long đừng lo! – Như đọc được ý nghĩ trong đầu thằng mập, nhỏ Hạnh mỉm cười cắt ngang. Tụi mình sẽ nói thật mọi chuyện với bác Đực. Và tụi

mình sẽ xin phép bác …

Chương 9

ĂN CƠM TỐI XONG MỚI SÁU GIỜ chiều. Từ sáu giờ chiều đến mười hai giờ khuya, kim đồng hồ còn phải quay mệt nghỉ. Nói tóm lại, là còn lâu lắm. Nhưng đó là với người khác. Với ai kia. Chứ với thằng Hưng sún thì nó cảm thấy cái khoảnh khắc mà nó chờ đợi đã cận kề quá rồi.

Cho nên, vừa rời khỏi bàn ăn là nó tót lại đằng tủ, lôi chiếc giày bata ra.

- Uống nước đã con! – Cô Bốn Loan nhắc.

- Lát nữa con uống.

Hưng sún vừa đáp vừa xách chiếc giày leo lên gác, lúi húi cột vào cái khoen sắt trên bục cửa sổ.

Xong xuôi đâu đó, nó bước lại giường ngủ, loay hoay sắp xếp mền gối.

Thường, Hưng sún ngủ quay đầu ra cửa sổ. Nhưng hôm nay nó quyết định đổi chiều. Nó đẩy chiếc gối tuốt về đầu giường bên kia. Nằm như vậy, mắt nó sẽ hướng ra phía cửa sổ. Ý là nó muốn được nhìn thấy Ông già Noel leo vào nhà đó mà.

Ngồi nhấp nha nhấp nhổm trên mép giường, chốc chốc Hưng sún lại liếc đồng hồ, bực bội thấy mấy cây kiim sao tự dưng bò chậm quá.

Chẳng biết làm gì, Hưng sún đành ngồi vào bàn lôi tập ra coi. Nhưng đầu óc nó lúc này như một cái hộp bị bịt kín, chẳng thể nhét vô lấy một chữ. Nó học trước quên sau, học sau quên trước. Chữ nghĩa cứ tuột đi đằng nào.

Chán quá, Hưng sung gấp tập lại và leo xuống khỏi gác. Nhưng rồi nó cũng chẳng nghĩ ra việc gì để làm, cứ loanh quanh đi tới đi lui trong nhà.

Thấy thằng nhóc chắp tay sau lưng đi long vòng như một cụ già mất ngủ, cô Bốn Loan tức cười quá nhưng cố nén. Cô biết tại sao thằng con cô bồn chồn làm vậy nhưng cô không muốn trêu nó. Cô sợ nó xấu hổi.

Có một lúc có thấy Hưng sún kéo chiếc ghế xếp ở góc nhà ra, leo lên nằm. Nó nằm nhưng mắt vẫn mở thao láo.

Cô đinh ninh nó sẽ nằm như vậy rất lâu nên yên tâm bỏ xuống bếp.

Nhưng đến khi cô rửa xong thau chén quay lên thì thằng nhóc đã biến mất.

Cô nhìn quanh, chép miệng:

- Lại chạy đi đâu rồi không biết!

Nói vậy thôi chứ cô biết thừa thằng nhóc đi đâu. Ai mà chả biết lúc này Hưng sún đang ở trên nhà thằng Tùng. Sốt ruột quá, nó không thể nằm yên một chỗ nên tót lên nhà bạn.

- Sao? Mày đã treo chiếc giày lên cửa sổ chưa? – Vừa nhác thấy thằng TÙng sún ló đầu vào, Tùng hỏi ngay.

- Rồi! Thế còn mày?

Tùng cười hì hì:

- Tao treo từ sáng sớm lận.

Tùng dẫn Hưng sún lên gác. Nó chỉ chiếc giày đang toòng teng nơi cửa sổ:

- Kìa!

Hưng sún bước lại gần, miết ngón tay lên chiếc giày:

- Bóng quá há?

- Còn phải nói! – Tùng toét miệng, kiêu hãnh. – Cả tuần nay tao đánh mỏi cả tay.

Hưng sún tò mò ngó quanh:

- Tối mày ngủ đâu?

Tủng chỉ bức vách ngăn sau lưng:

- Trong kia.

Cặp long mày Hưng sún nhíu lại:

- Mày không ngủ ngoài này à?

- Không! – Tùng ngạc nhiên – Sao phải ngủ ngoài này?

- Phải ngủ ngoài này mới trông thấy Ông già Noel trèo qua cửa sổ chứ!

- Ối dào! – Tùng nhún vai – Tụi mình chả bao giờ thấy ông ta đâu.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của bạn, Tùng tặc lưỡi giải thích:

- Những năm trước, đêm Giáng sinh nào tao cũng kê giường sát cửa sổ. Nhưng chả lần nào tao trông thấy Ông già Noel cả. Bao giờ tao cũng thiếp ngủ trước khi ông ấy leo vào.

Hưng sún chớp mắt:

- Lạ quá há?

- Ừ! – Tùng cắn môi – Tao chán Ông già Noel. Ông già Noel không muốn trẻ con nhìn thấy mình. Bao giờ ông cũng đợi tụi mình đi ngủ mới bắt đầu tặng quà.

- Chắc thế? – Hưng sún gục gặc đầu. – Có lẽ ông ấy sợ bọn trẻ quấy rầy. Trẻ con là chúa lộn xộn. Nếu tóm được ông ấy, thế nào cũng có đứa vòi thêm quà.

Tùng đồng tình:

- Lại còn đòi đổi thứ này thứ nọ nữa!

Thấy bạn nhanh nhẩu phụ họa, Hưng sún hào hứng huơ tay:

- Đó là chưa kể những đứa khóc lóc mè nheo …

Cứ thế, hai ông nhóc thi nhau lên án trẻ con, quên mất chính mình cũng ở trong cái đám trẻ con nhí nhố đó.

Tung qua hứng lại một hồi, ánh mắt Hưng sún chợt dừng lại nơi chiếc đồng hồi báo thức đặt trên bàn học cạnh cửa sổ.

- Chết! Chín giờ rồi! Tao phải về nhà đi ngủ đây!

Hưng sún hốt hoảng kêu lên. Rồi không đợi bạn kịp nói tiếng nào, nó phóng vội xuống cầu thang và ba chân bốn cẳng chạy vù ra cửa.

Nhưng dù sao chín giờ vẫn còn quá sớm để Hưng sún nhìn thấy ông già Noel, nếu quả thực ông cố tình để nó bắt gặp. Cho nên khi về đến nhà, trèo lên gác và chui vào giường nằm kéo chăn tận cằm rồi, Hưng sún chợt có cảm giác nó không thể thức đến mười hai giờ khuya nổi. Mọi hôm, cứ đến chín giờ rưỡi tối là Hưng sún đã ngủ khò. Bây giờ phải thao láo mắt đến tận khuya, thực tình là chuyện quá sức nó.

Hưng sún cũng biết vậy. Nên cứ chốc chốc nó lại nhỏm dậy, leo xuống khỏi gác, chạy ra nhà sau vốc nước áp lên mặt, ý chừng là để cho tỉnh ngủ.

Hưng sún tỉnh ngủ thật. Nó chạy lên chạy xuống chừng tám lần, kim đồng hồ đã nhích gần tới con số mười một. Nhưng vòi nước máy sau nhà bếp cũng chỉ giúp Hưng sún được có thế. Sau lần thứ chín, Hưng sún đánh một giấc thẳng cẳng.

Hưng sún ngủ, và không biết là mình đã ngủ. Và trong giấc mơ, nó thấy Ông già Noel với chiếc áo choàng đỏ và chòm râu trắng quen thuộc leo qua cửa sổ và đến bên giường ngồi xuống cạnh nó. Rồi ông thò tay vào túi quà

căng phồng, lục lọi một hồi và lấy ra một gói quà to ơi là to, đẹp ơi là đẹp …

Ngay trong lúc con nhà Hưng sún đang sung sướng nhận quà trong giấc mơ thì Tiểu Long ôm gói quà trong tay thò đầu ra cửa sổ nhà bác Đực, ngần ngừ nhìn xuống dưới.

Thập thò ngay sau lưng nó là Quý ròm và nhỏ Hạnh.

- Thế nào hở Long? Leo xuống được không? – Nhỏ Hạnh nói giọng thấp thỏm.

- Hạnh yên tâm. Chỗ này rất dễ trèo.

- Tao cũng xuống nữa! – Quý ròm thình lình cất giọng.

- Không được! – Tiểu Long ngoảnh phắt lại – Chỉ để mình tao xuống thôi. Mày xuống là té liền.

Bác Đực đến sau lưng bọn trẻ, nhướn mắt:

- Cẩn thận các cháu!

- Không sao đâu, bác!

Tiểu Long đáp. Và đưa gói quà cho Quý ròm giữ, nó bám bục cửa sổ từ từ leo xuống.

Cả ba người đứng bên trên hồi hộp theo dõi từng động tác của Tiểu Long.

Nó nhoài người đặt chân lên trụ sắt sát tường, nơi bác Đực chăng lưới mắc cáo để dây cát đằng có chỗ bò lên.

Xoay xoay bàn chân để lấy thế, Tiểu Long bắt đầu thò chân kia qua khoảng tường vỡ ngăn đôi nhà cô Bốn Loan và nhà hàng xóm.

Loay hoay một hồi, cuối cùng Tiểu Long cũng chui qua được bên kia.

Nhưng như vậy chưa phải là xong. Lúc này, khó nhất là làm sao đặt chân xuống đất một cách êm thắm, vì chỗ lỗ hổng và mặt đất vẫn còn khá xa. Tất nhiên, Tiểu Long có thể buông tay để người rơi xuống. Nhưng làm như thế, chắc chắn sẽ gây nên tiếng động. Làm như thế cô Bốn Loan sẽ thức dậy. Sẽ chạy ra. Rồi cô sẽ hô hoán lên.

Nhưng điều đó vẫn chưa đáng sợ. Điều kinh khủng nhất là mọi thứ hỗn độn ồn ào đó sẽ lôi thằng Hưng sún ra khỏi giấc ngủ, dựng nó dậy. Lúc đó, kế hoạch của bọn nó coi như hỏng bét. Không, nhất định tụi nó sẽ cột bằng

được gói quà vào chiếc giầy của Hưng sún một cách bí mật. Tụi nó không thể làm hỏng niềm vui mà thằng oắt con đang chờ đợi.

Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa đu đưa chân tìm chỗ tựa.

Thấy thằng mập cứ nhấp nhô chỗ lỗ hổng cả buổi, không chịu leo xuống, Quý ròm ngạc nhiên:

- Mắc chứng gì thế hở mập? Sao chưa chịu nhảy xuống?

Tiểu Long không đáp lời Quý ròm, vẫn tiếp tục đưa chân quều quào tứ phía. Và nó mừng rơn khi chạm phải một vật gì cứng cứng.

Tiểu Long liếc nhìn xuống. Nhưng trời tối đen nên nó chẳng trông rõ đó là vật gì.

Tiểu Long đành bặm môi buông tay đứng lên vật đó. Sau một lúc lấy chân rà qua rà lại, nó mới biết đó là chiếc lu. Chiếc lu đổ đầy đất nhưng chẳng có chiếc cây nào, chắc là cô Bốn Loan chưa kịp mua về trồng.

Khi đã đứng vững trên chiếc lu rồi, Tiểu Long nhón chân thò tay qua lỗ hổng ngoắt ngoắt

- Ê, ròm! Đưa đây!

Tiểu Long vừa ngoắt vừa thì thào. Dĩ nhiên ai chẳng biết nó giục Quý ròm đưa gói quà qua lỗ hổng cho nó. Một đứa thông minh như Quý ròm càng không thể không biết.

Nhưng thay vì đưa gói quà cho thằng mập, Quý ròm xoay qua đưa cho nhỏ Hạnh. Rồi hai tay bám gờ cửa sổ, nó sè sẹ đặt một chân lên đầu trụ sắt, chân kia thò qua chỗ bức tường vỡ.

- Mày làm gì thế? – Tiểu Long sửng sốt bật kêu, phải cố lắm nó mới không hét tướng lên.

- Tao qua với mày!

Quý ròm thản nhiên đáp, lúc này nó đã luồn được thân người qua lỗ hổng.

Tiểu Long đưa tay ra đỡ bạn nhưng răng thì nghiến ken két:

- Mày ngồi bên đó uống miếng nước, ăn miếng bánh đi, qua đây làm chi!

Theo thỏa thuận ban đầu giữa ba đứa, công việc khó khăn này chỉ giao cho một mình Tiểu Long đảm trách. Tiểu Long là con nhà võ, giỏi leo trèo, lại nhanh tay lẹ mắt. Phải tài nghệ cỡ nó mới có thể cột gói quà vào chiếc

giầy của Hưng sún mà không bị ai phát giác. Hơn nữa, những hành động bí mật kiểu này bao giờ cũng càng ít người càng tốt.

Đã thống nhất với nhau như thế rồi, tới phút chót thằng ròm lại nổi hứng chui theo, bảo làm sao Tiểu Long không nổi quạu cho được!

Biết bạn bực mình, Quý ròm tìm cách pha trò:

- Bên bác Đực có nước nhưng không có bánh …

Quý ròm chọc cười nhưng Tiểu Long chẳng thấy buồn cười chút nào. Nó lo quá, mép chẳng nhếch một tí ti.

Trong bóng tối, Quý ròm không nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Tiểu Long nhưng không nghe bạn ứ hừ gì, nó biết thằng mập vẫn chưa hết bực, bèn lựa lời trấn an:

- Mày đừng lo! Tao nhẹ hơn mày mà.

Nhẹ hơn không có nghĩa là ít hậu đậu hơn. Tiểu Long biết vậy nên trong lòng chẳng thấy phấn khởi tẹo nào. Nhưng đã đến nước này, nó đành phải đứng xê qua một bên:

- Mày đặt chân xuống cạnh tao nè.

Chân Quý ròm vừa đặt lên chiếc lu thì chân nhỏ Hạnh cũng vừa kịp đặt lên chỗ tường vỡ.

- Cho Hạnh qua với!

Tiểu Long nhác thấy bàn chân của nhỏ bạn như nhìn thấy rắn độc. Nó giật bắn người lên:

- Trời ơi!

Nhưng Tiểu Long không đủ sức thốt hết câu cảm thán. Vì ngay lúc đó nó muốn xỉu quá chừng.

- Hạnh đâu có định đi theo, nhưng Quý đã chui qua rồi chẳng lẽ Hạnh ở lại một mình!

Trong khi nhỏ Hạnh thấy áy náy phân trần thì Quý ròm ôm ngang lưng Tiểu Long:

- Bình tĩnh, mập!

Cho đến khi bác Đực tuồn gói quà qua lỗ hổng cho nhỏ Hạnh và cả ba đứa đều đã đứng xúm xít trên chiếc lu, Tiểu Long vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Thế này là thế nào hở trời?

- Mày không biết thật đấy hả? – Quý ròm chép miệng, giọng tỉnh rụi – Thế này là cả ba đứa cùng đứng trên một chiếc lu chứ còn thế nào!

Lần thứ hai, Tiểu Long nghiến răng:

- Tao không giỡn!

Nhỏ Hạnh đập tay lên vai Tiểu Long.

- Không sao đâu, Long ơi! Tụi này sẽ cẩn thận mà.

Khi nói câu đó, có thể tin chắc là nhỏ Hạnh hoàn toàn thành thật. Nhưng khổ nỗi, vì thành thật quá nên nó quên khuấy mất nó là đứa tay chân rất đỗi vụng về.

Vì thế, nếu nó đứng yên may ra còn đỡ, đằng này nó vừa xoay người đập tay lên vai Tiểu Long, gói quà bên tay kia tuột ra rơi đánh "bộp" xuống đất.

- Cái gì thế?

Nghe tiếng động, Tiểu Long lẫn Quý ròm đều bật kêu. Và gần như cùng lúc, cả hai hốt hoảng chồm qua phía nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh chưa kịp lên tiếng, cái lu không chịu nổi trọng lượng của cả ba đứa đang dồn về một phía, ngã đánh uỵch.

Tất nhiên một khi cái lu đã ngã, không có lý gì bọn Tiểu Long không lần lượt ngã theo.

Khổ nỗi, những tiếng té lụi đụi lác đác vang lên lúc ban ngày thì không sao, có khi chẳng ai để ý, nhưng giữa đêm hôm khuya khoắt những tiếng động đó phát ra nghe rõ mồn một chẳng khác nào tiếng vỗ ngực xưng tên: "Chúng tôi là trộm đây, bà con ơi!".

Cho nên cô Bốn Loan có tức tốc xông cửa chạy ra cũng là điều quá chừng dễ hiểu.

Đang bò lóp ngóp, nghe "rầm" một tiếng, bọn Quý ròm ngước mắt trông lên đã thấy cô Bốn Loan đứng ngay trước mắt. Sau lưng cô, cửa mở toác, đèn trong nhà không biết bật lên từ lúc nào chiếu ra sáng trưng.

Và nhờ ánh đèn hắt ra mà bọn Quý ròm điếng hồn nhận thấy cô Bốn Loan không xuất hiện tay không.

Trên tay cô là cái chày đâm tiêu. Cái chày khủng khiếp đó lúc này giơ cao trên đầu bọn trẻ kèm theo tiếng hét đầy đe dọa:

- Ai?

Thấy cái chày có vẻ như sắp sửa giáng xuống, Quý ròm xanh mặt lắp bắp:

- Dạ, dạ … cháu … đây …

Tiểu Long cung vội vàng lên tiếng:

- Dạ, tụi cháu không phải là trộm …

Cô Bốn Loan nhận ngay ra giọng trẻ con, vì thế mà cái chày vẫn lơ lửng trên không.

Cô cứ giữ tay như thế, đôi mắt quét từ Quý ròm Qua Tiểu Long, rồi quét ngược từ Tiểu Long qua Quý ròm, thấy hai đứa trẻ này quen quen, hình như cô có nhìn thấy ở đâu rồi nhưng không nhớ ra là con cái nhà ai.

- Cô ơi cô …

Tiếng nhỏ Hạnh thình lình cất lên từ sau lưng Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh nãy giờ bò lòm cồm dưới đất nên cô Bốn Loan không để ý.

- Ơ, cháu Hạnh đây mà! – Nhìn thấy nó, cô Bốn Loan kêu lên đầy ngạc nhiên, cánh tay cầm "vũ khí" thõng xuống. Cô chồm tới trước như để nhìn cho rõ, mũi cô cơ hồ dài ra thêm một tấc – Cháu … cháu … làm gì ở đây thế?

Nhỏ Hạnh "giải đáp thắc mắc" cho người hàng xóm bằng cách chìa ra trước mắt gói quà nó vừa nhặt từ dưới đất lên:

- Tụi cháu … đem quà Noel cho em Hưng.

Cặp lông mày cô Bốn Loan nhíu lại:

- Tặng quà cho em, sao các cháu không đến từ chiều? Sao không vào cửa trước? Sao các cháu …

Đang hỏi dồn, cô Bốn Loan chợt khựng lại. Cô chớp mắt, "à" lên một tiếng:

- Thôi, cô hiểu rồi.

Rồi cô ngoắt bọn trẻ:

- Các cháu vào nhà đã.

Nói xong, chủ nhà quay mình đi trước, "bọn trộm" nhìn nhau thở đánh thượt và riu ríu theo sau.

Chương 10

Tiểu Long vừa đi vừa khụt khịt mũi. Xưa nay nó vẫn mắc cái tật khịt mũi. Nhất là khi gặp phải chuyện gì bối rối.

Nhưng chỉ lúc nào chán lắm nó mới khụt khịt liên tục như thế này. Chả là ý nó muốn nói: Ông chán mở miệng lắm rồi! Ông chẳng còn gì để nói! Bây giờ ông chỉ khụt khịt mũi thôi!

Quả thực, Tiểu Long đang rầu rĩ quá. Nó đang buồn ơi là buồn. Giận nữa. Công việc đang suôn sẻ, đang thuận buồn xuôi gió, tự nhiên hai đứa bạn nó cao hứng nhảy vào làm hỏng bét bè be. Thật chẳng ra làm sao! Nếu để tự nó hành động theo kế hoạch ban đầu, giờ này có lẽ nó đã cột được gói quà vào chiếc giầy nơi cửa sổ của con nhà Hưng sún rồi.

Tiểu Long càng nghĩ càng ức. Không những xôi hỏng bỏng không, mà rốt cuộc nó còn bị chủ nhà bắt tại trận như một tên trộm gà hạng bét. Trên bước đường "hành hiệp" của mình, chưa bao giờ "võ sư vô địch đại lực sĩ" gặp phải một thất bại ê chề như hôm nay.

Nhỏ Hạnh liếc bộ mặt dàu dàu của thằng mập, tự dưng thấy áy náy quá, liền rụt rè cất giọng:

- Long ơi, cho Hạnh xin lỗi …

Tiểu Long đáp lại bằng một cái lắc đầu kèm theo tiếng thở phì.

- Thở gì mà thở! – Quý ròm hừ mũi – Đó là chuyện xui xẻo chứ ai muốn đâu!

- Xui xẻo cái đầu mày! – Tiểu Long nghiến răng (bữa nay hai hàm răng nó nghiến vào nhau không biết bao nhiêu lần, nếu không có cô Bốn Loan đằng trước chắc nó đã quát tướng lên rồi) – Nếu mày và Hạnh không bất ngờ chui qua thì làm gì có chuyện xui với không xui!

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Nói thế mà cũng nói!

Nó hấp háy mắt:

- Mày biết tại sao khi nãy tụi mình đổ chổng kềnh như thế không?

Tiểu Long nhếch mép:

- Ai chả biết tại cái lu ngã qua một bên.

- Mày biết tại sao cái lu ngã qua một bên không?

Tiểu Long đáp bằng giọng quàu quạu:

- Cái lu ngã qua một bên là tại ba đứa dồn qua một bên chứ còn làm sao nữa. Nếu chỉ có một mình tao …

- Mày lầm rồi! – Quý ròm cắt ngang lời ca thán của bạn – Tất nhiên do ba đứa dồn qua một bên, nhưng ba đứa đó gồm toàn những người mảnh mai xinh đẹp như tao và Hạnh thì cái lu đã không ngã. Ác một cái, trong ba đứa đó lại có một đứa to đùng như chiếc xe hủ lô.

Quý ròm cười hề hề:

- Mày tưởng tượng đi, xe hủ lô mà cán lên một cái lu nhỏ cỏn con thì dù không có thêm ai trợ lực, cái lu tội nghiệp kia sớm muộn gì cũng ngã, đúng không?

Trong khi nhỏ Hạnh bụm miệng cố nín cười thì Tiểu Long sầm mặt xuống. Biết thằng ròm tìm cách trêu mình nhưng vốn chậm chạp, nó không nghĩ ra được câu nào để trả đũa, đành gừ gừ trong cổ họng.

May mà lúc đó tụi nó đã vào tới trong nhà.

- Ngồi đi các cháu!

Cô Bốn Loan chỉ chiếc bàn, niềm nở mời bọn trẻ.

Nhỏ Hạnh đặt mình xuống ghế, rụt rè mở lời:

- Tụi cháu xin lỗi đã phá giấc ngủ của cô …

Cô Bốn Loan khoát tay:

- Tụi cháu chẳng có lỗi gì cả.

Trước những cặp mắt ngơ ngác của bọn Quý ròm, cô Bốn Loan tươi cười giải thích:

- Vì thực ra cô đã ngủ đâu!

Ba cái miệng đồng loạt thở phào. Đúng rồi, – và ba cái đầu cùng nghĩ – nếu đã ngủ rồi, cô Bốn Loan không thể xông ra nhanh như thế!

Nhưng bọn Quý ròm vừa thở ra đã vội hít hơi vào. Vì cô Bốn Loan đã bất thần nói tiếp:

- Nếu có gì đáng nói, ấy là ở chỗ các cháu đã đột nhập vào nhà cô tài tình quá.

Lời nói hàm ý trách cứ của cô Bốn Loan quét lên mặt bọn trẻ một màu xanh dờn. Tiểu Long lúng túng liếc Quý ròm, thấy thằng bạn nhanh mồm lẹ miệng của mình lúc này im thin thít, mặt chảy nhão như thỏi kem đánh răng vừa nặn ra khỏi ống.

Thực ra, Quý ròm có hoảng đến mấy cũng không đến nỗi á khẩu. Nhưng nó nghĩ trong tình thế này, nhỏ Hạnh chính là đưa thích hợp nhất để thay mặt cả bọn phân trần với chủ nhà. Vì so với nó và Tiểu Long, nhỏ Hạnh dù sao vẫn là hàng xóm gần gũi của cô Bốn Loan.

Nhỏ Hạnh dường như cũng hiểu vậy. Nên nó lí nhí phân bua:

- Cô ơi … cô … tại tụi cháu muốn đem quà cho em Hưng …

Lần thứ hai, cô Bốn Loan giơ tay lên:

- Cô biết, cô biết! Cô chỉ không hiểu các cháu leo vô bằng cách nào thôi.

Mặt nhỏ Hạnh càng lúc càng giống quả cà chua chín:

- Tụi cháu từ … nhà bác Đực leo qua …

- À, chỗ đó có một khoảng tường vỡ!

Cô Bốn Loan kêu lên, trong khi bọn trẻ thấp thỏm dán mắt vào cô. Và tụi nó có cảm giác như vừa được ai lôi ra khỏi hố băng khi thấy cô bỗng dưng cười xòa:

- Hóa ra bác Đực vui tính cũng là đồng phạm với các Ông già Noel đấy.

Đang nói, mày cô Bốn Loan bỗng nheo lại:

- Nhưng tại sao các cháu phải vất vả thế?

- Tại … tại …

Nhỏ Hạnh ấp a ấp úng một hồi vẫn không tào nào nói hết câu. Chẳng lẽ lại bảo huỵch toẹt là tại cô Bốn Loan không màng gì đến nỗi háo hức của Hưng sún. Đã thế, cô còn thẳng thừng xổ toẹt ước mơ của thằng nhóc. Cho nên tụi nó thấy tôih Hưng sún quá. Cho nên tụi nó mới nửa đêm khuya leo lên tường vào đây. Chứ thật ra tụi nó vẫn biết làm như thế là không nên.

Những lời bộc bạch phân trần gợn lên trong đầu nhỏ Hạnh lăn tăn như những làn sóng. Nhưng những làn sóng đó lại không lan ra tới cửa miệng nó được. Vì nói như thế, chẳng khác nào trách cứ chủ nhà.

Nhỏ Hạnh cứ ậm ừ mãi, tưởng như nó đang ngậm một cục xôi to tướng trong miệng, Quý ròm biết bạn đang rời vào tình thế khó xử nhưng nó xem

ra cũng chẳng khá hơn, mồm miệng liến láu của nó lúc này chẳng khác nào khẩu liên thanh bị kẹt đạn.

ở bên cạnh, Tiểu Long ngồi nhìn hai bạn bằng cặp mắt lo lắng, bụng nặng như đổ đầy chì.

Như đọc được sự bối rối của bọn trẻ, cô Bốn Loan dời mắt từ nhỏ Hạnh sang gói quà lúc này đã được đặt ngay ngắn trên bàn và thốt nhiên cô mỉm cười:

- Cô chỉ hỏi cho vui vậy thôi, chứ thật ra cô biết các cháu phải khổ công như vậy chẳng qua là do ý tốt …

Cô gật gù:

- Cô biết các cháu muốn đem lại cho em Hưng một niềm vui bất ngờ.

Trán bọn trẻ dãn ra thấy rõ. Từng lời của cô Bốn Loan như dòng nước mát chảy qua lòng tụi nó.

Quý ròm sung sướng nghĩ: Như vậy là cô hiểu được động cơ nào thúc đẩy tụi nó đêm hôm phải leo tường vào nhà cô. Như vậy là cô đã không quở trách gì.

Nhưng chỉ một phút sau, thằng ròm chợt nhận ra mình mừng hơi sớm. Cô Bốn Loan không trách tụi nó chuyện đột nhập vào nhà nhưng giọng cô lại ra chiều phật ý:

- Dù sao thì các cháu cũng không cần phải khổ sở như vậy. Cô là mẹ, cô phải biết lo cho con của cô chứ!

Nói xong, trước những bộ mặt nghệt ra của bọn trẻ, cô Bốn Loan đứng lên và thong thả quay vào phòng ngủ.

Lát sau, cô trở ra với một gói quà bọc giấy hoa trên tay. So với gói quà của bọn Quý ròm, gói quà của cô xem ra còn lớn hơn.

Ba cái miệng lập tức “ồ” lên.

Cô Bốn Loan đặt gói quà xuống bàn và lướt mắt qua những gương mặt ngơ ngác, tủm tỉm:

- Thực ra thì cô đã chuẩn bị cả rồi. Một lát nữa, cô sẽ cột gói quà này vào giày của em Hưng.

Trong một thoáng, nhỏ Hạnh cảm thấy gò má mình nóng bừng, màu đỏ lan ra tới tận chân tóc. Bây giờ thì nó biết là nó đã hiểu sai cô Bốn Loan quá

xá. Hôm trước cô chỉ giả vờ nói với Hưng sún thế thôi. Đó là cô nói trêu. Nhưng nhỏ Hạnh lại tưởng thật. Mình đúng là nhanh nhẩu đoảng! Nhỏ Hạnh nghĩ bụng, ngay lúc đó nó không rõ là nê cười hay nên khóc.

Tiểu Long nhìn gói quà của cô Bốn Loan bằng ánh mắt như thể có một con công đang xòe đuôi trước mặt nó:

- Cô … cô …

Nó ấp úng được hai tiếng rồi khụt khịt mũi quay nhìn nhỏ Hạnh.

Cái nhìn của Tiểu Long rõ ràng là hàm ý trách móc. Nhưng cái ẩn ý đó chẳng hiệu quả tí ti ông cụ nào. Vì vừa thấy thằng mập cựa quậy, nhỏ Hạnh đã hấp tấp quay mặt đi chỗ khác.

- Tuyệt quá! – Như để giải vây cho nhỏ bạn, Quý ròm đột ngột reo lên – Như vậy là Ông già Noel sẽ tặng nhóc Hưng tới hai gói quà.

- Ờ, như vậy càng hay chứ sao!

Nhỏ Hạnh nhanh nhẩu phụ họa, nó vẫn không quay đầu lại và Tiểu Long tất nhiên đã nghe tiếng nói của cô bạn phát ra từ đằng sau mái tóc.

Cô Bốn Loan mỉm cười:

- Thằng Hưng của cô dạo này siêng năng lắm, nếu được Ông già Noel tặng tới hai món quà thì cũng không có gì là quá đáng!

- Không! Con không thích hai gói quà đó đâu! Con chỉ muốn quà của Ông già Noel thật cơ!

Cô Bốn Loan và bọn trẻ lập tức ngoảnh đầu lại và trong một thoáng ai nấy đều có cảm giác trời đang sập xuống đầu mình khi phát hiện Hưng sún đang đứng lù lù chỗ đầu cầu thang.

Chả rõ thằng nhóc đứng đó tự bao giờ, nhưng chắc chắn ánh đèn sáng và tiếng trò chuyện rì rầm của mọi người dưới nhà đã đánh thức nó dậy.

Có khi nó đã nghe hết mọi chuyện rồi cũng nên! Tiểu Long lo lắng nhủ bụng và bất giác cúi gằm mặt xuống. Ở bên cạnh, nhỏ Hạnh và Quý ròm cũng vội vã quay mặt về hai phía. Rõ ràng bọn trẻ không dám nhìn nhau để khỏi thú nhận qua ánh mắt của mình rằng cái kế hoạch mà bọn nó đã dày công sắp xếp cho đến phút này có thể nói là đổ bể thảm thương.

Không chỉ bọn Quý ròm, trước sự việc bất ngờ này, cả cô Bốn Loan cũng gần như á khẩu. Cô cứ ngẩn ra nhìn Hưng sún, không biết phải nói gì. Một bầu không khí ngượng ngập và bất an chạy khắp căn phòng.

Hưng sún là thằng lỏi ác nhơn. Thốt ra một câu, nó nín luôn. Thấy mọi người trố mắt ra nhìn nó, nó cũng lặng thinh nhìn lại mọi người.

- Thật ra thì … thật ra thì … – Mãi một lúc, cô Bốn Loan mới ấp úng lên tiếng – con biết không, đây chính là quà của … Ông già Noel thật …

Quý ròm liếm môi:

- Đúng là của … của ông già Noel! Ông đã nhờ tụi anh … chuyển cho em …

Quý ròm vốn ăn nói trơn tru, lưu loát nhưng bữa nay giọng nó bỗng dưng đứt khúc như người nấc cụt, lại yếu xìu không có chút hơi nào. Tại nó thấy trong lòng hàng ngàn câu nói dóc mà nó từng nói trước nay, chưa có câu nói dóc nào khó tin như câu nói lúc này.

Hưng sún lắc đầu:

- Em chưa nghe nói Ông già Noel nhờ người khác chuyển quà bao giờ. Theo bạn Tùng nói thì ông ấy luôn luôn tự mình cột quà vào dây giày.

- Nhóc Tùng mà biết gì! – Quý ròm hừ mũi – Ông ấy chỉ cột quà vào giày khi nào không gặp ai kia. Còn nếu đã gặp ai đó thì ông ấy nhờ chuyển giúp để còn nhanh chóng đi qua nhà khác chứ!

Nhưng nó chưa kịp thở ra đã phải thót bụng lại. Vì tiếng thằng Hưng sún đã vang lên rành rọt:

- Chứ không phải các anh chị ôm quà chui qua từ chỗ bức tường vỡ cạnh nhà bác Đực hả?

Câu nói của thằng nhóc khiến mọi người suýt nữa nhảy dựng. Hóa ra thằng nhóc đã thức dậy từ lâu và đã nghe hết mọi chuyện.

Tiểu Long nhăn nhó liếc sang Quý ròm, thấy mặt thằng bạn còn nhăn nhó hơn cả mình, cứ như thể một tờ giấy vừa bị ai vò nát, có vuốt đến mấy cũng không làm sao phẳng phiu lại được.

Nhà thông thái Hạnh cũng bất thần đánh mất sự thông thái. Nó rùn vai lại, người đột nhiên sụp xuống như thể chiếc ghế nó ngồi đang đặt trên cát ướt.

- Dù sao thì con cũng không nên có thái độ như thế! – Thốt nhiên cô Bốn Loan đam quạu, cô quắc mắt nhìn con – Đây là quà Noel các anh chị tặng con.

Bị mẹ la, mắt Hưng sún chớp lia chớp lịa. Có lẽ không cần phải thông thái mới biết thằng nhóc đang ngỡ ngàng vì không ngờ mình chuyển thắng thành bại quá xá nhanh như vậy.

Quay sang Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, nó liếm cặp môi khô rang:

- Em … xin lôi …

Hưng sún lần bước xuống cầu thang, đến trước chiếc bàn.

Nhỏ Hạnh cầm lên gói quà chìa ra:

- Anh chị tặng em nè.

Hưng sún chưa kịp đón lấy gói quà nhỏ Hạnh đưa, mẹ nó đã cầm lên gói quà của mình:

- Còn cái này là của mẹ tặng con.

Hai tay ôm hai gói quà mà mặt mày thằng nhóc chẳng thấy phấn khởi chút xíu nào. Nó cúi đầu, lí nhí:

- Cảm ơn mẹ. Cảm ơn các anh chị.

Hưng sún liếc hai gói quà trên tay bằng ánh mắt phải nói là quá sức hững hờ rồi lủi thủi quay mình đi trở lại phía cầu thang.

Ở phía sau, mọi người lặng lẽ nhìn theo nó. À quên, riêng nhỏ Hạnh không nhìn. Nó khép vội mắt lại, theo cái kiểu người ta vội khép cửa để khỏi chứng kiến những cảnh đau lòng đang diễn ra ngoài đường phố.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng nhắm mắt được lâu. Một tiếng thét bất thần vang lên từ trên căn gác khiến nó giật mình mở choàng mắt. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì, cô Bốn Loan đã tái mét mặt, kêu lên:

- Có chuyện gì rồi!

Cùng với câu nói, người cô Bốn Loan đã vụt lại chân cầu thang. Phóng sát sau lưng cô Bốn Loan là Tiểu Long. Sau Tiểu Long là Quý ròm. Mặt người nào người nấy lộ vẻ căng thẳng.

Nhỏ Hạnh chạy sau cùng. Khi nó lên tới lưng chừng cầu thang đã nghe tiếng cô Bốn Loan hỏi giật:

- Hưng! Có chuyện gì thế con?

Nhỏ Hạnh nhô đầu lên, thấy con nhà Hưng sún đứng như trời trồng, hai gói quà trên tay rớt xuống sàn không biết tự bao giờ.

Lạ một điều, Hưng sún dường như không nghe thấy tiếng chân rầm rập của mọi người, cũng không nghe câu hỏi của cô Bốn Loan. Nó vẫn đứng quay mặt ra cửa sổ, mắt mở to.

Gần như cùng lúc, cô Bốn Loan, Tiểu Long, Quý ròm, Hạnh, cả thảy tám con mắt đề nhìn theo hướng Hưng sún đang nhìn.

Và cũng như Hưng sún, tám con mắt lập tức trợn tròn. Vì ngay tại cửa sổ, nơi chiếc giày Hưng sún đang treo toòng teng, dưới luồng ánh sáng mờ mờ hắt lên từ phòng ăn, ai nấy đều trông thấy một gói quà sặc sỡ đã được cột lủng lẳng vào sợi dây giày không biết tự lúc nào.

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính lên sống mũi, hoang toàn là theo thói quen, bởi thực tình thì nó đâu có tin vào mắt mình.

Lâu thật lâu, chẳng ai thốt lên được tiếng nào.

Cuối cùng, Hưng sún là người mở miệng trước. Nó bước tới một bước, đã có thể đưa tay sờ vào gói quà bất ngờ kia.

Nhưng Hưng sún vẫn không giơ tay lên. Có vẻ như nó chưa muốn động đến gói quà trước mặt, sợ rằng một cử động đột ngột sẽ làm mọi thứ tan biến đi như trong giấc mơ.

Nó đứng đó, đã gần cửa sổ hơn, nhưng chỉ lẩm bẩm:

- Như vậy là Ông già Noel đã đến. Như vậy là ông ấy đã đọc thư mình, đã biết những cố gắng của mình …

Lẩm bẩm tức là nói khẽ, rất khẽ, nhưng vì bầu không khí lúc này im phăng phắc nên những người đứng sau lưng Hưng sún vẫn nghe rõ mồn một.

Mọi người cùng nghe, cùng hoang mang, nhưng mỗi người suy đoán một kiểu khác nhau.

Cô Bốn Loan nghĩ: Bọn trẻ này tinh quái thật, chúng cột quà lúc nào mà mình không hề hay biết! Lại còn vờ để mình bắt quả tang nữa chứ, đúng là một lũ quỷ con!

Tiểu Long và Quý ròm lại nghĩ: cô Bốn Long lại là một "đối thủ" đáng gờm. Cô cứ vờ vờ vịt vịt mà thực ra đã chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi. Ghê thật!

Riêng nhỏ Hạnh, đôi môi nó lúc này đang tủm tỉm. Vì nó biết gói quà bất ngờ kia không phải là tác phẩm của tụi nó, cũng không phải của cô Bốn

Loan. Chỉ sau một thoáng nghĩ ngợi, nó đã đoán ra đó là hành động của ai rồi. Hưng sún chẳng đã tiết lộ cho nó biết ai là người đã chuyển lá thư của thằng nhóc cho Ông già Noel đó sao!

Ba tài thật! Nhỏ Hạnh vui vẻ nhủ bụng và nếu đèn trên căn gác bật sáng, hẳn mọi người sẽ nhận thấy đôi mắt nó lúc này đang long lanh cảm động …

Thành phố Hồ Chí Minh 2002.

HẾT.

Tập 45: Kính vạn hoa

Đánh máy: Trở về tuổi 18
Chính tả: changtraimangden_tinhyeu

Tóm tắt nội dung

"Cuối cùng, đến cái hôm rời khỏi nhà Thơ Hoa, tôi đứng dưới đường ngoái cổ nhìn lên tầng ba, thấy Thơ Hoa tựa người vào thành cửa sổ, tay vẫy vẫy chiếc kính trên tay thay cho lời chào tạm biệt thì tôi biết rằng đã đến ngày tôi phải nói lời chia tay bạn đọc.

Ngày đó tức là ngày hôm nay, mười bốn tháng bảy năm hai ngàn lẻ hai."

Sau một khoảng thời gian dài gắn bó với Kính vạn hoa, nhà văn Nguyễn Nhật Ánh đã quyết định dừng bút. Không có lý do gì đặc biệt, chỉ là cơ duyên đến với Kính vạn hoa là tình cờ, và "đồng xu sáng tạo của" của ông ngừng quay! Tập 45 "Kính vạn hoa" được tác giả viết đan xen giữa đời thực với các nhân vật trong tác phẩm. Những dòng suy ngẫm được viết qua 56 chương sẽ thay lời chào tạp biệt của ông đến với những độc giả trung thành của tập truyện dài kỳ Kính vạn hoa. Mời các bạn đón đọc ...

Chương 1

Bây giờ, khi cầm trên tay tập sách này, hẳn bạn đọc đã biết đây là tập cuối cùng của bộ truyện Kính vạn hoa.

Tại sao nó là tập cuối cùng? Tại sao tập cuối cùng không phải là tập 48 hay tập 54? Có lẽ trước khi chia tay với bạn đọc, tác giả cũng cần có đôi điều giải thích. Giống như trong một buổi tiệc, trước khi khách khứa buông đũa và rời khỏi bàn ăn, người chủ nhà lịch sự không thể không nói đôi lời.

Tuy gọi là giải thích đôi điều, nhưng rõ ràng là tác giả buộc phải viết cả một tập sách mới mong nói hết, vì những điều muốn nói thực sự là rất dông dài, đôi chỗ phải ngừng lại để nhớ, đôi lúc còn phải ngừng lại để thở.

Chương 2

Khi tập đầu tiên của bộ Kính vạn hoa có tên là Nhà ảo thuật ra đời vào cuối năm 1995, nhiều người không tin bộ truyện sẽ kéo tới con số 10. Ông Nguyễn Thắng Vu, Giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng động viên tôi "Mình thấy cậu có thể viết được mười tập đấy". Ông giám đốc thực bụng tin như thế hay đơn giản chỉ để truyền dũng khí cho tôi thì tôi không biết.

Riêng tôi, tôi chỉ biết cặm cụi viết. Tôi viết như một con ong. Như một con tằm. Con ong làm mật, con tằm nhả tơ. Còn nhà văn thì cho ra đời những tác phẩm. Đó là công việc, cũng là thiên chức của người cầm bút.

Tôi tâm niệm thế và tôi miệt mài viết, thực tình thì cũng không biết mình sẽ viết được bao nhiêu tập. Tôi cố không nghĩ ngợi đến những con số vì không muốn mình bị những áp lực không đâu.

Khi Kính vạn hoa ra tới tập thứ 10, ông Nguyễn Thắng Vu không giấu được niềm vui. Hình như hơn cả niềm vui nữa, cái mà ông bộc lộ là sự phấn khích.

Chẳng biết ông mua được ở đâu, hay đặt người ta làm một chiếc hộp nhựa trong suốt, đựng vừa vặn mười tập Kính vạn hoa và đem bày trong tủ kính ở Nhà xuất bản, khách nào tới cũng đem ra khoe.

Cái hào hứng hồn nhiên trẻ thơ nơi ông già đó đã động viên tôi nhiều hơn bất cứ một lời có cánh nào của ông.

Dù rằng tôi tự biết: trong sự hợp tác giữa tôi và nhà xuất bản trong việc khai sinh ra bộ Kính vạn hoa, có một điều chúng tôi thầm hiểu nhưng không ai nói ra. Ngoài mục đích đem đến nhiều tác phẩm hơn cho trẻ em, ở đây có một sự thách thức ngầm, một tự ái nghề nghiệp. Sự chiếm lĩnh của các bộ truyện nước ngoài trong thị trường sách thiếu nhi, khởi đầu là Tứ quái TTKG và về sau là Harry Potter, Animorphs, Stine đã là cú hích để cho bộ Kính vạn hoa bắt đầu và cố gắng đi trọn con đường mà nó đã chọn.

Khi bộ Kính vạn hoa ra tới tập thứ 12 thì tôi bắt đầu vững tin. Nhưng xem ra ông Giám đốc Nhà xuất bản còn vững tin hơn tôi. Ông dang rộng hai tay, không phải để ôm tôi mà để kết luận một câu xanh rờn "Mình tin rốt cuộc bộ sách có thể là thế này này". Thoạt đầu tôi trố mắt ra, không hiểu ông muốn nói gì. Ông cười hóm hỉnh "Bộ Kính vạn hoa sẽ gồm 70 tập, dài bằng sải tay của mình".

Nhà báo Phạm Chu Sa, cùng với Thúy Nga, Ngọc Cúc, Việt Hà và Lê Minh Quốc là những bạn bè đã theo dõi, động viên bộ truyện ngay từ đầu, thì phán chắc nịch "Tớ quả quyết bộ Kính vạn hoa sẽ dài 63 tập". Tôi không hiểu Phạm Chu Sa lấy con số 63 kia ở đâu ra. Sau đó, khi giới thiệu bộ Kính vạn hoa trên báo Thanh Niên, anh vẫn lặp lại con số đó một cách khẳng khái, cứ như thể chính anh là tác giả. Tôi tò mò "Con số 63 ở đâu ra thế?" Phạm Chu Sa thản nhiên "Tớ tính theo … âm dương ngũ hành". Tôi nhăn nhó "Đừng có mà phao tin bậy bạ. Tôi không thể viết nổi chừng đó tập đâu!". Anh vỗ vai tôi, cười hề hề "Tớ phóng đại ra như vậy để cậu cố gắng phấn đấu đó mà".

Chương 3

Con số 63 từ trên trời rơi xuống kia cho đến hôm nay đã bị thực tế chứng minh là trật lất. Con số 70 đầy mơ mộng của ông giám đốc Nhà xuất bản cũng không bao giờ trở thành hiện thực.

Không phải tôi không thể viết được đến các con số đó. Cố thì có thể được, mặc dù trong lãnh vực văn chương không phải lúc nào cũng nên cố. Tôi viết bộ truyện này ròng rã bảy năm trời không ngơi nghỉ. Nghề dạy nghề, kinh nghiệm sáng tác ngày càng dồi dào. Viết truyện liên hoàn, cũng giống như ta búng một đồng xu. Khó ở cái búng đầu tiên, còn nếu đồng xu đã có cái thế vững vàng rồi, nó sẽ tự lăn.

Nhưng dù đồng xu sáng tạo của tôi có lăn ngon trớn tới đâu thì rồi đến một ngày đẹp trời nó cũng phải dừng lại.

Hôm nay chính là cái ngày đẹp trời đó.

Chương 4

Ngày đẹp trời, éo le thay, không phải do trời quyết định. Nó xảy ra từ một sự kiện hoàn toàn ngẫu nhiên.

Ngay từ đầu, tôi đã đặt tên cho bộ truyện của mình là Kính vạn hoa. Nhiều em nhỏ đã hỏi tôi "Tại sao chú lại đặt tên là Kính vạn hoa?"

Câu trả lời rất đơn giản: vì kính vạn hoa là một đồ chơi của trẻ em. Thuở bé, tôi mê cái kính vạn hoa, và bây giờ, đã lớn, tôi vẫn mê thứ đồ chơi này. Nếu được bỏ phiếu, tôi sẽ không ngần ngại bình chọn ống kính vạn hoa là đồ chơi kỳ thú nhất của tuổi thơ, là quà tặng tuyệt diệu nhất mà người lớn đã nghĩ ra cho trẻ em. Hằng hà bông hoa lần lượt xuất hiện dưới tay mình, chỉ sau mỗi cái lắc nhẹ. Những cánh hoa không ngừng thay dáng, những sắc hoa không ngừng đổi màu, có tới hàng vạn, hàng triệu những bông hoa như thế, và tuyệt vời thay, không bông hoa nào giống bông hoa nào trong hàng vạn hàng triệu cái kia.

Tôi ao ước những tập Kính vạn hoa của mình cũng sẽ đem lại cho các độc giả nhỏ tuổi điều gì na ná như thế: Cứ lắc một cái, một câu chuyện mới lại hiện ra. Trong bài giới thiệu bộ truyện Kính vạn hoa trên báo Khăn Quàng Đỏ, nhà thơ Đỗ Trung Quân đã đặt nhan đề cho bài viết là "Những cú lắc". Cái tên anh đặt mới hợp ý tôi làm sao!

Theo lẽ thông thường, tên của bộ sách đã là Kính vạn hoa thì các tập thuộc bộ sách sẽ không có tập nào được mang cái tên đó nữa. Cũng như ông bố đã trót mang tên này thì tên của những đứa con sẽ phải khác đi.

Nhưng tập 45 này tôi lại đặt tên là Kính vạn hoa. Dĩ nhiên tôi cũng có thể chọn một cái tên khác. Nếu muốn đánh dấu sự kết thúc của bộ truyện, tôi có thể đặt tên cho cuốn sách mà các bạn đang cầm trên tay là Cuốn sách cuối cùng. Thơ mộng hơn, có thể là Hoa lưu ly, hàm ý là "đừng quên tôi" …

Tuy nhiên, tôi đã không làm thế. Tôi vẫn chọn cái tên Kính vạn hoa. Có gì đâu, chẳng qua câu chuyện mà tôi sắp kể ra đây liên quan đến … cái kính vạn hoa.

Bảy năm trước, khi chọn cái tên này cho cả bộ sách, chưa bao giờ tôi nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi viết về cái kính vạn hoa. Hôm nay tôi có viết về nó, chỉ là một sự tình cờ.

Sự tình cờ lạ lùng đó đối với tôi như một phán quyết: Bộ truyện Kính vạn hoa như vậy là đã đi tới chặng cuối cùng. Và như các bạn đã biết: ở tập 45.

Chương 5

Mọi chuyện bắt đầu vào cái hôm tôi bước vào tòa soạn báo Sài Gòn Giải Phóng, được cô văn thư trao lại một lá thư.

Lá thư gấp tư, xé từ tập học trò ra, không có phong bì.

Tôi kẹp chiếc cặp bằng tay trái, tay phải mở thư, tò mò đọc:

"*Kính gửi chú Nguyễn Nhật Ánh,*

Ba đứa tụi cháu đến tìm chú có chuyện nhưng tiếc là không gặp. Chiều mai, đúng 5 giờ, tụi cháu sẽ trở lại. Rất mong được gặp chú".

Nội dung lá thư, nếu có thể gọi đó là lá thư, không có gì đặc biệt. Đây chỉ là lời nhắn lại. Hơn nữa, từ trước đến nay, các độc giả nhỏ tuổi đến tòa soạn tìm tôi không phải chỉ một lần.

Tôi đọc những lời nhắn kia một cách bình thản, nhưng đến khi lướt mắt qua các chữ ký bên dưới, miệng tôi bỗng há hốc.

Ở dưới lá thư là ba chữ ký ngoằn ngoèo, có kèm theo tên hẳn hoi, lần lượt là: Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh.

Vẻ mặt đột ngột đờ ra của tôi khiến cô văn thư phải chớp mắt:

- Có chuyện gì thế anh?

- Ờ, ờ … không có gì! – Tôi đáp và liếm đôi môi khô rang – Ai gửi thư này cho tôi thế?

- Khi nãy có ba em học sinh đến đây …

Tôi cắt ngang:

- Hai trai một gái phải không?

- Vâng. Cô gái xinh lắm, tóc dài, đeo kính cận …

- Còn hai cậu con trai thì một mập một ốm?

Tôi thở hắt ra khi nhìn thấy cái gật đầu của cô đồng nghiệp. Vậy là rõ: Ba em học sinh đến tìm tôi có vóc dáng giống y như Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Chương 6

Nói "giống y như", có nghĩa ba em học sinh đó không thể là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Tôi biết rõ tuồng chữ của Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh như biết rõ tuồng chữ của mình.

Chữ của nhỏ Hạnh tròn trịa và mềm mại, ngay hàng thẳng lối, dù viết trên giấy không kẻ dòng. Nét chữ đẹp đẽ và mực thước đó là nét chữ của một cô giáo tương lai. Dù chưa trông thấy chữ viết của nhỏ Hạnh, có lẽ các độc giả của Kính vạn hoa cũng có cảm giác như tôi. Em Huỳnh Thị Kim Ngân ở số nhà 260A đường Ấp Bắc, thành phố Mỹ Tho, viết thư cho nhỏ Hạnh, khuyên nhủ chân tình: "Chị Hạnh ơi, xem truyện xong em biết chị rất thích ăn bò viên. Lúc nào chị xuống quê em chơi, em dẫn chị đi ăn nhé. Nhưng chị đừng mở tiệm bán bò viên. Chị là "bộ từ điển biết đi", mở tiệm bán bò viên thì uổng phí tài năng của chị lắm". Em Phạm Phương Thanh ở số 61 ngõ 651, dốc Minh Khai, phường Thanh Lương, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội viết thư cho nhỏ Hạnh cũng không ngoài mục đích can ngăn: "Chị Hạnh ơi! Sao chị mê món bò viên thế? Em chưa được nếm bao giờ. Chắc ngon lắm nhỉ? Em thấy anh Quý nói đúng đấy. Chị đừng làm chủ hiệu bò viên vì em thấy chị thích hợp với nghề cô giáo hay bác sĩ hơn – một nhà sử học hay khoa học cũng được".

Nhỏ Hạnh xem qua những lá thư này, chỉ tủm tỉm cười, không nói năng gì. Tôi ngồi bên cạnh, tò mò nhìn nó, thú thực là không biết nên có ý kiến về những chuyện riêng tư như thế này hay không. Cuối cùng tôi quyết định không nói gì, dù sao trong nhóm Quý ròm, nhỏ Hạnh vẫn là đứa tôi tin tưởng nhất. Tôi biết nó thừa bản lĩnh để quyết định chính xác mình sẽ là ai sau này và tôi hoàn toàn tôn trọng quyết định của nó.

So với nhỏ Hạnh, chữ viết của Quý ròm là cả một sự đối nghịch. Nói cho công bằng, chữ Quý ròm đẹp mắt, bay bướm. Nhưng đó là cái đẹp của một bức tranh. Cái đẹp để ngắm chứ không phải để đọc. Thoạt nhìn vào tập của Quý ròm, ai cũng công nhận là chữ đẹp. Nhưng đến khi đọc thì ai nấy đều bật ngửa: những con chữ của Quý ròm cứ móc vào nhau líu ríu, hệt như các toa xe lửa, chính xác là như búi cỏ rối, muốn hiểu nghĩa phải vừa đánh vần vừa phỏng đoán đến toát mồ hôi. Trong tập của Quý ròm, chỉ có những chữ

số là rõ ràng. Chẳng biết có phải vì vậy mà nó chỉ học xuất sắc các môn liên quan đến các con số như toán lý hóa hay không.

Tiểu Long người sao chữ vậy. Chữ của nó cục mịch nhưng nom vững chắc, rất nhiều nét đậm. Những con chữ to mập bò lổm ngổm trên trang giấy như đàn heo con. Nếu giàu tưởng tượng, người đọc có thể hình dung ra cảnh lũ heo con vừa đi vừa chen huých nhau, thậm chí có thể nghe thấy cả những tiếng ủn ỉn khi chúng hục hặc giành nhau xuống hàng.

Những tuồng chữ vừa kể ra trên đây quá là quen thuộc với tôi. Chúng không giống chút gì với tuồng chữ trên lá thư cô văn thư tòa soạn vừa đưa ra.

Chương 7

Vả lại, thật khó tin là nhóm Quý ròm đi tìm tôi trong lúc này. Tôi nghĩ phải lâu lắm, tụi nó mới đủ can đảm gặp lại tôi. Tuần trước, khi cuộn băng cassette Nhà ảo thuật của hãng Saigon Audio phát hành, tụi nó đã rủ nhau trốn biệt. Tôi hoàn toàn thông cảm với sự mất tích đột ngột của tụi nó, và đoán chắc tình trạng bốc hơi này phải kéo dài ít nhất là một tuần lễ nữa.

Chuyện xảy ra cách đây ba tháng. Lúc đó, hãng Saigon Audio có ý định chuyển thể bộ Kính vạn hoa, trước tiên là tập 1 Nhà ảo thuật, thành băng cassette để đáp ứng nhu cầu của những em thích nghe chuyện nhưng chưa đủ sức đọc trực tiếp các trang sách. Đấy là những em bé ở độ tuổi từ sáu đến tám, đang học khoảng từ lớp một đến lớp ba.

Khi cô Hồng Dung bên hãng ngỏ ý nhờ tôi tìm giúp vài em có thể lồng tiếng cho các nhân vật trong truyện, tôi nghĩ ngay đến các bạn trẻ của tôi:

- Nhờ chính Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lồng tiếng là hay nhất. Đây là chuyện của các em. Không có gì thích hợp hơn khi các em tự lồng tiếng cho chính mình.

- Ồ, tốt quá! – Cô Hồng Dung reo lên hớn hở – Vậy anh dẫn các em tới ngay chỗ tụi tôi đi.

Văn phòng hãng Saigon Audio nằm trên đường Bến Hàm Tử, gần như ngay sau lưng nhà nhỏ Hạnh.

Chiều, mới hai giờ, bốn chú cháu đã xăng xái kéo nhau đi. Bọn trẻ vui thích ra mặt. Tiểu Long cảm động đến mức khụt khịt mũi suốt đường đi. Nhỏ Hạnh liên tục đẩy gọng kính trên sống mũi, mặc dù tôi thề là cái kính không hề trễ xuống một centimet nào. Quý ròm thì khỏi nói, nó luôn luôn đi vượt lên trước mọi người, rồi như nhận thấy mình nôn nao quá, nó cố tình đi tụt lại, nhưng chốc sau lại thấy nó đã ở phía trước.

Ngay cả tôi cũng không nén được hào hứng. Có lúc tôi muốn co cẳng chạy theo Quý ròm, nhưng rồi tôi kềm lại được. Dù sao tôi cũng là người lớn, không thể nhắng lên như bọn trẻ nếu không muốn người ta cười cho.

Chương 8

Lúc ra đi khí thế là vậy, lúc trở về bốn chú cháu lếch thếch như bốn con gà rù.

Lý do: cuộc thử việc thất bại não nề. Thất bại oái oăm này quả ra ngoài dự liệu của tôi. Tôi cứ đinh ninh lồng tiếng cho nhóm Quý ròm không ai xứng đáng hơn chính nhóm Quý ròm. Tôi tin thế, và bọn trẻ cũng tin thế.

Nhưng ngày hôm đó chúng tôi đau khổ nhận ra rằng không phải bao giờ sự thật cũng ăn khớp với niềm tin.

Giọng nhỏ Hạnh thì còn tàm tạm. Nhưng giọng của Tiểu Long và Quý ròm thì hỏng bét bè be. Hai tướng tới tuổi dậy thì, vỡ giọng lúc nào tôi không để ý, đến khi thu tiếng xong, mở ra kiểm tra thử, nghe ồm ồm như giọng ngỗng đực.

Trong khi Tiểu Long và Quý ròm mặt mày đỏ nhừ thì cô Hồng Dung, nhỏ Hạnh và tôi không nhịn được, ôm bụng cười bò. Tôi cười đến chảy nước mắt, khiến Quý ròm đâm quạu. Mặt nó sầm xuống một đống:

- Cháu và Tiểu Long đến đây đâu phải để tấu hài!

Tiểu Long không nói gì nhưng mặt nó cau lại, cứng như gỗ, còn mũi thì khịt khịt liên tục, cứ như thể có ai chơi ác nhét viên bi trong đó.

Cô Hồng Dung tìm cách an ủi bọn trẻ:

- Các cháu đừng buồn! Thế nào chúng ta cũng sẽ có dịp cộng tác với nhau.

Cô Hồng Dung bảo đừng buồn, bọn trẻ nom càng buồn hơn. Khù khờ như Tiểu Long họa may còn tin tưởng một ngày đẹp trời nào đó cơ may sẽ rớt trúng đầu nó nhưng thông minh như Quý ròm thì thừa biết rằng còn lâu tụi nó mới đủ can đảm quay trở lại chốn đau khổ này lần thứ hai.

Tiểu Long và Quý ròm bị loại, tất nhiên nhỏ Hạnh không bao giờ tham gia lồng tiếng một mình.

Bốn chú cháu thất thểu ra về giữa trưa nắng, tám cẳng chân như đeo đá, và như đôi khi vẫn xảy ra, con đường ngắn ngủn từ hãng Saigon Audio về nhà nhỏ Hạnh bỗng dưng đi hoài không hết.

Chương 9

Nỗi buồn mới qua được hơn hai tháng, ai nấy đang chờ cho nó nguôi ngoai thì đùng một cái, cuộn băng Nhà ảo thuật được phát hành.

Chui vào hiệu sách nào cũng nghe cuộn băng này phát ra rả, bọn Quý ròm biến luôn. Vì ngượng khi nhớ đến chuyện cũ cũng có, mà vì tự ái cũng có.

Bọn nhóc không bén mảng đến các hiệu sách quen thuộc đã đành, còn trốn luôn cả tôi. Tinh quái như nhỏ Hạnh và Quý ròm đương nhiên tụi nó biết thừa tôi đã thủ sẵn ba cuộn băng để dành tặng tụi nó. Tôi là người lớn, đâu thèm để bụng những chuyện vặt vãnh. Có buồn cũng chỉ buồn một lúc rồi thôi. Hơn nữa, hai tướng Quý ròm và Tiểu Long vỡ giọng chứ tôi đâu có vỡ giọng.

Bọn Quý ròm không liên lạc với tôi đã một tuần và theo tính khí của tụi nó, tôi biết tình trạng này sẽ còn kéo dài thêm ít nhất là một tuần nữa, lúc đó bốn chú cháu mới có thể nói đến chuyện "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh", theo như kiểu nói của Tiểu Long.

Cho nên, không có lý gì bọn trẻ đi tìm tôi trong lúc này. Các tác giả của bức thư mà tôi vừa nhận được dĩ nhiên là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh giả danh, không còn nghi ngờ gì nữa.

Đêm đó, tôi suy nghĩ rất lung. Năm giờ chiều mai chắc chắn tôi sẽ gặp nhóm Quý ròm giả. Cuộc gặp gỡ này không có gì đáng lo, tôi cũng tò mò muốn xem các cô cậu nghịch ngợm kia muốn gì ở tôi.

Chuyện khiến tôi băn khoăn là chuyện khác. Đó là tôi phân vân không biết có nên cho bọn Quý ròm hay tin về cuộc gặp gỡ kỳ lạ chiều mai không. Gặp một bọn trẻ giả danh tụi nó mà không thông báo cho tụi nó biết cũng dở. Nhưng liên lạc với tụi nó trong "thời điểm tế nhị" này không biết tụi nó có vui vẻ không.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, tôi vùng dậy đi lại chỗ đặt máy điện thoại. Nhà Tiểu Long chưa gắn điện thoại, tôi chỉ có thể gọi cho nhỏ Hạnh hoặc Quý ròm. Nhỏ Hạnh học bài trên gác trong khi máy điện thoại đặt dưới nhà, bắt nó chạy lên chạy xuống tôi không nỡ.

Tôi quay số máy nhà Quý ròm, nghe tiếng nhỏ Diệp lảnh lót ở bên kia đầu dây:

- A lô, cháu là Diệp. Xin lỗi, chú cần gặp ai ạ?

Tôi cười:

- Chú biết cháu là Diệp rồi, khỏi cần "quảng cáo"! Chú là …

- A, chú cũng khỏi cần phải "quảng cáo"! – Nhỏ Diệp reo lên – Cháu nhận ra rồi! Chú là chú Ánh!

Nhỏ Diệp cười hích hích trong máy, giọng cười lém lỉnh không thua gì Quý ròm. Đúng là anh nào em nấy! Nhưng thoắt một cái, giọng nó đã chuyển qua phụng phịu:

- Chú xấu lắm nghen! Những tập Kính vạn hoa gần đây, chú toàn viết về các anh chị lớn, chẳng nhắc gì đến cháu. Bộ chú quên cháu rồi sao?

- Đừng trách oan chú như thế chứ! – Tôi giật mình, cố vắt óc để kể công trạng – Ờ, ờ, hình như trong tập Gia sư vừa rồi chú có viết về cháu mờ!

- Trong tập đó cháu xuất hiện có chút xíu hà! – Giọng nhỏ Diệp giận dỗi – Chú lại tả cháu lấm lét như tên trộm gà, còn bị bọn nhóc Quỳnh Dao ném suýt u đầu nữa chứ! Cháu không chịu đâu!

Chỉ nghe giọng nói, tôi hình dung được nhỏ Diệp đang vùng vằng ở bên kia.

- Thôi, được rồi! – Tôi cười giả lả, giọng cố làm ra vẻ hào phóng – Những tập sắp tới, chú sẽ viết về cháu nhiều hơn, thậm chí có tập cháu sẽ được làm công chúa nữa cơ đấy. Bây giờ thì cháu cho chú gặp anh Quý một chút!

Chương 10

Tôi tưởng Quý ròm sẽ từ chối nói chuyện với tôi.

Nhưng tôi đã lầm. Quý ròm không những không ngán gặp tôi, mà vừa nhấc ống nói lên nó đã tuôn một tràng:

- Chào chú! Chú khỏe không? Mấy hôm nay chú đi chơi đâu mà tụi cháu gọi hoài không gặp? Chú nhờ chị nào trông nhà giùm thế?

Thằng nhóc hỏi dồn dập khiến tôi không biết đường nào trả lời. Lại hỏi toàn những chuyện gì nghe lạ hoắc lạ hươ.

Tôi ngạc nhiên đáp:

- Mấy hôm nay chú vẫn ở nhà mà.

- Ở nhà đâu mà ở nhà! – Quý ròm dường như không tin tưởng tôi tẹo nào, giọng nó kéo dài ra – Cháu và Hạnh thay phiên nhau gọi, chẳng thấy chú đâu, chỉ có chị nào đó nhấc máy.

Tôi nhíu mày:

- Làm gì có chị nào! Chắc tụi cháu gọi nhầm số hay sao ấy chứ!

- Nhầm sao được! Cháu nghe máy cassette nhà chú đang mở cuộn băng Nhà ảo thuật rõ mồn một mà.

Trong nhà tôi quả có mấy cuộn băng Nhà ảo thuật thật, và thỉnh thoảng tôi vẫn mở ra nghe. Tôi đã định không nhắc đến chuyện cuộn băng, nhưng Quý ròm đã đề cập trước, tôi chẳng phải úy kị nữa:

- Đúng là chú thường nghe cuộn băng này. Nhưng điều đó không có nghĩa là trong nhà chú có thêm một ai.

Tôi nghe tiếng tặc lưỡi trong ống nghe, đoán Quý ròm đang bứt sắp đứt cả tai, vội hỏi:

- Thế chị đó nói gì với tụi cháu?

- Chị đó cũng nói giống y như chú. Chỉ bảo tụi cháu gọi nhầm số.

- Thấy chưa! – Tôi kêu lên đắc thắng.

Nhưng Quý ròm đã nhanh chóng làm tôi cụt hứng. Nó thản nhiên:

- Cháu chưa thấy gì cả! Biết đâu chú chẳng dặn chị ấy nói như thế!

- Trời ơi là trời! – Tôi vò tung mái tóc – Sao cháu có thể nghĩ ra được câu chuyện lạ lùng như thế hả trời!

- Có gì đâu mà lạ lùng hở chú? – Mặc tôi la trời, Quý ròm vẫn tỉnh rụi – Nếu chú đã quyết không muốn gặp tụi cháu thì chuyện gì lại không thể xảy ra.

Quý ròm làm tôi chưng hửng:

- Ai bảo thế? Tại sao chú không muốn gặp tụi cháu?

- Chậc, thì tại vì chú sợ bọn cháu ngượng về chuyện cuộn băng chứ còn tại sao!

Hóa ra tụi nó đã đi guốc vào bụng tôi, cái bọn nhóc ranh mãnh này! Tôi đinh ninh tụi nó sẽ trốn tôi bét nhất là nửa tháng, những ngày qua tôi cố giúp đỡ tụi nó bằng cách không ngó ngàng gì tới số máy nói của nhỏ Hạnh và Quý ròm. Không ngờ tụi nó lại chủ động gọi cho tôi.

Tôi thở một hơi dài:

- Thực tình chú có ý nghĩ đó thật. Nhưng chắc chắn chú không tránh mặt nếu tụi cháu gọi tới.

Tôi chép miệng, và nói bằng giọng não nuột đến đá cũng phải mềm lòng:

- Chú nói vậy, cháu tin không?

- Cháu tin! – Quý ròm đáp, rồi nó ngập ngừng nói thêm – Nhưng nếu thế thì … lạ thật!

Một tia chớp bỗng xẹt ngang đầu tôi:

- Số điện thoại của chú hiện nay là số máy mới, có khi tụi cháu gọi nhầm số thật cũng nên. Tụi cháu gọi số mấy?

Sau khi nghe Quý ròm đọc số, tôi giơ hai tay lên trời và hét lớn đến mức nhà bác học Archimède nếu sống lại chắc cũng phải xám mặt vì ghen tị:

- Lạy chúa! Đúng là nhầm số thật rồi, ông tướng con ơi! Số cuối cùng là số 4 chứ không phải số 1!

Chương 11

Tôi cười trêu, khi cả hai đã bình tĩnh:

- Chú cứ nghĩ sẽ không gặp tụi cháu ít nhất là một tuần lễ nữa!

- Lẽ ra là vậy, nếu tụi cháu không trót nhận lời trông coi Câu lạc bộ Kính Vạn Hoa giùm chú! – Quý ròm làu bàu – Tụi cháu còn phải nhận thư và trả lời bạn đọc nữa chi!

- Vậy là tốt! – Tôi hoan hỉ nói – Để tưởng thưởng cho tinh thần trách nhiệm của tụi cháu, chú sẵn sàng tiết lộ một tin tức cực kỳ hấp dẫn. Chiều mai …

Chương 12

Chiều hôm sau, trời tù mù, đùng đục như quét một lớp chì. Báo đài đưa tin có áp thấp nhiệt đới. Mây xám xịt, trĩu xuống như muốn chạm các nóc nhà cao tầng nhưng không khí thì mát mẻ, dễ chịu.

Ngược lại với thời tiết bên ngoài, cái ghế tôi ngồi hôm nay sao giống cái lò than kinh khủng. Tôi ngồi làm việc cứ nhấp nha nhấp nhổm. Càng gần đến giờ hẹn tôi càng thấy nôn nao.

Tôi liếc đồng hồ đến lần thứ tám thì cô văn thư gọi lên phòng:

- Anh xuống đi! Ba em học sinh hôm qua đến rồi.

Tôi xếp giấy tờ vào cặp và lật đật bước ra khỏi phòng, rảo bước xuống cầu thang.

Đang ngồi chờ tôi trên chiếc ghế nệm dài ở phòng khách là ba em học sinh mặt mày nom sáng sủa, pha chút láu lỉnh.

Tôi vừa xuất hiện, chưa nói tiếng nào, như đã đoán ra, cả ba đồng loạt đứng dậy:

- Chào chú ạ.

Khi các em ngồi, tôi không có ấn tượng gì đặc biệt. Nhưng khi đứng lên, các em khiến tôi trố mắt sững sờ. Các em trông giống các nhân vật Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mà tôi mô tả lạ lùng. Còn giống hơn cả Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh bằng xương bằng thịt.

Tôi chỉ tay vào cô bé:

- Cháu là …

Cô bé mỉm cười, ánh mắt tinh nghịch lóe lên sau tròng kính:

- Dạ, cháu tên Khánh Ly.

Hai ông nhóc cũng vội vã tự giới thiệu:

- Còn tụi cháu là Đức Long và Quý Hồ ạ.

Đức Long có thân hình rắn chắc và làn da rám nắng của dân chơi thể thao, tóc cắt ngắn, mỗi khi cười bày ra hàm răng to khỏe và trắng bóng. Còn Quý Hồ hoàn toàn ngược lại, còm nhỏm còm nhom, mặt mày lém lỉnh, đôi môi liên tục mấp máy, vẻ như luôn sẵn sàng tuôn ra những lời bông đùa nghịch ngợm.

Chương 13

Căng-tin cơ quan nằm tuốt trên lầu ba nên tôi rủ các em ra quán nước cạnh tòa soạn.

- Thế nào? – Khi chủ quán đem nước ra đặt trước mặt mỗi người, tôi nheo mắt nhìn các vị khách đặc biệt, hắng giọng – Gặp chú có chuyện gì đây? Sao lại ký tên trong thư là Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh?

- Tụi cháu gặp chú cũng vì chuyện này đó chú! – Quý ròm, à quên, Quý Hồ nhanh nhẩu đáp.

- Vì chuyện này? – Tôi ngạc nhiên.

- Vâng ạ! – Khánh Ly nhỏ nhẹ tiếp lời, vừa nói nó vừa đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi y như … nhỏ Hạnh – Chả là cách đây một tuần tụi cháu đăng ký tham gia sinh hoạt ở Câu lạc bộ sáng tác báo Khăn Quàng Đỏ …

Tôi lặng im nghe, vẫn chưa đoán ra các bạn trẻ này định dẫn tôi tới đâu:

- … Vừa thấy tụi cháu đi chung, các bạn trong câu lạc bộ đã xúm xít thì thào với nhau. Đến khi biết tên của Quý Hồ và Đức Long, các bạn liền hỏi ngay tụi cháu có quen biết gì với chú không …

Tôi như hiểu ra, liền gật gù cắt ngang:

- Chắc chắn các cháu bảo là có quen?

- Vâng ạ! – Khánh Ly ngượng ngập – Không những khoe là quen biết chú mà bạn Quý Hồ còn nhận mình chính là Quý ròm trong truyện chú viết.

Tôi nhìn Quý Hồ, thấy nó tủm tỉm cười, chẳng lộ vẻ gì áy náy. Tôi đưa mắt sang Đức Long:

- Thế còn cháu?

Mặt Đức Long lúc này giống như quả cà chua chín. Nó ấp úng:

- Cháu cũng thế ạ. Cháu bảo cháu chính là … Tiểu Long.

Tôi liếc Khánh Ly, chưa kịp hỏi, nó đã thật thà khai báo:

- Cháu không muốn mạo nhận nhỏ Hạnh chút nào nhưng hai bạn Quý Hồ và Đức Long đã lỡ nói dóc rồi, cháu không còn cách nào khác là đành phải … nói dóc theo ạ.

- Tức là cháu cũng tự nhận mình chính là nhỏ Hạnh?

Khánh Ly nhìn đi chỗ khác:

- Thì thế chứ sao ạ.

Quý Hồ bất thần vọt miệng tố cáo:

- Chú ơi, bạn Khánh Ly còn tặng chữ ký nữa đó!

- Cái gì? – Tôi giật thót – Tặng chữ ký? Tặng cho ai?

- Tặng cho những bạn hâm mộ "nhà thông thái" Hạnh ở trong truyện Kính vạn hoa chứ còn tặng cho ai hả chú!

Khánh Ly quay phắt sang cậu bạn ròm:

- Bạn cũng thế thôi! Bạn cũng nhận xằng là Quý ròm rồi tặng chữ ký lung tung mà bây giờ lại đi méc!

Đức Long khụt khịt mũi (y như Tiểu Long):

- Thôi đừng gây gổ nữa! Hôm đó ngay cả mình cũng tặng mấy chục chữ ký chứ ít gì! Vấn đề bây giờ là … là …

Tôi dán mắt vào Đức Long, không rõ nó kém khoa ăn nói thật hay cố tình bắt chước "ngốc tử" Tiểu Long mà nó cứ "là, là" cả buổi vẫn không thể nào diễn đạt được ý nghĩ trong đầu.

Khánh Ly đỡ lời cho bạn:

- Sở dĩ tụi cháu liều mạng đến tìm chú chính là mong chú thương tình giải vây giùm cho tụi cháu …

Chương 14

Đúng lúc đó, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lò dò từ bãi gửi xe đi lại.

Đã được tôi thông báo trước về cuộc gặp gỡ này nhưng khi lại gần, phát hiện ra hình dáng của những kẻ giả mạo, ánh mắt tụi nó dường như không giấu được vẻ kinh dị.

Quý ròm khẽ chào tôi, lễ phép:

- Nếu chú bận tiếp khách, tụi cháu sẽ ngồi đợi.

Nói xong, nó cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Bọn Quý Hồ cũng kinh ngạc không kém trước sự xuất hiện của nhóm Quý ròm.

Đức Long liếc sang chỗ bọn trẻ mới đến rồi quay lại nhíu mày hỏi tôi:

- Ai thế chú?

Tôi chưa kịp trả lời, Quý Hồ đã thúc cùi tay vào hông bạn, ra vẻ hiểu biết:

- Cũng là một bọn nhóc giả mạo đến cầu cứu chú Ánh giải vây giùm chứ ai!

Tôi lướt mắt qua các gương mặt thấp thỏm của Khánh Ly, Quý Hồ và Đức Long, mỉm cười:

- Trông thấy ngoại hình của các cháu, lại nghe hai cái tên Đức Long và Quý Hồ, bất cứ ai cũng có thể nhầm là nhóm Quý ròm. Chuyện đó rất bình thường, có gì mà phải cầu cứu chú?

Đức Long liếm môi:

- Nhưng tụi cháu đã lỡ … tặng chữ ký.

- Suýt tặng ảnh nữa ạ! – Quý Hồ láu táu bổ sung – Các bạn đó xin cả ảnh, may mà tụi cháu không có sẵn, nếu có dám tụi cháu cũng đem ra phân phát luôn rồi.

Bọn Quý ròm ngồi bàn bên cạnh tò mò lắng nghe, tới lúc này, như không nhịn được. Quý ròm nhìn lên trời, nói bâng quơ:

- Đúng là thỏ đội lốt hùm!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, phụ họa:

- Nhưng đến phút chót lại thò đuôi thỏ!

Phản ứng của bọn Quý ròm thực tình là ra ngoài tiên liệu của tôi. Tôi trừng mắt quay sang tụi nó, thấy nhỏ Hạnh ngồi che miệng tủm tỉm, liền thở phào. Chắc là tụi nó muốn trêu bọn nhóc giả mạo này thôi chứ không phải tức giận thực sự.

Quả nhiên, nghe bọn Quý ròm xiên xỏ, Quý Hồ nóng mặt trả đũa ngay:

- Có tới sáu con thỏ đội lốt hùm chứ đâu phải ba con. Hì hì, nhưng dù sao thì ba con này trông vẫn giống hơn ba con kia nhiều!

Đức Long nhếch mép:

- Nếu tưởng đưa tay lên quẹt mũi mà giống Tiểu Long thì bọn này bắt chước xem còn giống hơn.

Ý nó muốn châm chọc cái động tác quẹt mũi của Tiểu Long vừa rồi. Nói xong, nó đưa tay lên quẹt mũi lia lịa, vừa quẹt vừa khịt khịt như muốn chọc quê đối phương.

Tôi ngồi chứng kiến cái hoạt cảnh đó, bụng không biết nên cười hay nên khóc. Đang chờ nghe xem bọn Quý Hồ nhờ tôi chuyện gì, tự nhiên Quý ròm và Tiểu Long nhảy vào phá bĩnh khiến mọi thứ chẳng đâu vào đâu.

- Thôi, thôi, – Tôi rối rít xua tay – các cháu đừng gây gổ nữa. Nào, Khánh Ly nói cho chú nghe tiếp đi nào!

Chương 15

-Nếu chuyện chỉ có vậy thì tụi cháu đâu cần phải tức tốc đi tìm chú. Đằng này, các bạn đó bảo là thỉnh thoảng chú vẫn ghé chơi đằng Câu lạc bộ, và hình như sắp tới chú sẽ đến nói chuyện thì phải! – Khánh Ly càng nói mặt mày càng giống quả táo phơi khô – Nếu quả thật như vậy thì tụi cháu sẽ … sẽ … bị ê mặt mất.

- Gieo gió thì gặt bão, còn trách ai!

Tôi giả vờ không nghe câu bình phẩm cố làm ra vẻ lẩm bẩm của Quý ròm, nhìn thẳng vào mắt Khánh Ly, tặc lưỡi hỏi:

- Thế các cháu muốn chú giúp bằng cách nào?

Quý Hồ gãi đầu, rụt rè:

- Một là chú đừng bao giờ đến Câu lạc bộ sáng tác của báo Khăn Quàng Đỏ nữa …

Tôi chưa kịp có ý kiến, ở bên cạnh Quý ròm đã cười hi hi:

- Nếu là Quý ròm thật thì chẳng bao giờ lại đưa ra một đề nghị ngô nghê như thế. Chú Ánh không đến Câu lạc bộ chẳng lẽ các bạn đó không biết đi tìm chú Ánh để hỏi cho ra lẽ chắc?

Giọng Quý ròm đúng là thứ giọng xóc hông. Nhưng kẹt nỗi, lý lẽ của nó lại quá xá vững chắc nên Quý Hồ dù giận tím mặt cũng cố dằn lòng, gật gù:

- Cũng có lý!

Đối phương thừa nhận "cũng có lý" là đã nhân nhượng lắm rồi, nhưng Quý ròm vẫn chưa chịu thôi. Hết cười hi hi, nó lại cười hê hê:

- Có lý đứt đuôi đi rồi chứ "cũng" cái củ khoai lang gì nữa! Bọn này làm biếng không thèm suy nghĩ chứ nếu chịu động não thì chẳng thua gì Quý ròm hay nhỏ Hạnh đâu đấy!

Quý ròm đúng là … Quý ròm! Cái miệng huênh hoang của nó khiến đám nhóc kia tức muốn xịt khói lỗ tai. Đức Long quay sang nhìn Quý ròm trừng trừng, có cảm giác lúc này nó chẳng có ao ước nào hơn là làm sao cho cái thằng ròm bép xép kia trúng gió méo miệng quách đi cho rồi.

Tôi buộc phải cứu vãn tình thế bằng cách nhìn bọn Quý ròm, nhăn nhó:

- Các cháu ngồi yên đợi chú không được hay sao?

Câu nói của tôi nếu nghe kỹ không giống câu mệnh lệnh lắm. Nó có hơi hướm của một câu năn nỉ hơn.

Chương 16

Điều thứ hai bọn Quý Hồ yêu cầu tôi, nếu tôi không thể thực hiện được điều thứ nhất, là hễ có bất kỳ ai hỏi tôi rằng tụi nó có phải là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh trong bộ truyện Kính vạn hoa của tôi không thì tôi phải … ráng xác nhận là "chính phải".

Tất nhiên tôi hiểu khó khăn của bọn nhóc trước mặt. Chúng đã trót ba hoa quá trớn. Chúng đã lỡ leo lên lưng cọp. Đã vậy, chúng không thể biến đi đâu, đằng nào hằng tháng cũng phải mò đến Câu lạc bộ để sinh hoạt. Nếu tôi không ra tay "cứu vớt" chúng, chúng sẽ chìm lỉm dưới "vũng lầy dư luận".

Nhưng tôi lại không thể làm theo yêu cầu của bọn Quý Hồ. Tôi không thể tuyên bố chúng là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh trong khi bọn Quý ròm còn sống sờ sờ ra đó; không những sống sờ sờ mà lúc này còn đang ngồi sát rạt bên tôi và chong mắt theo dõi cuộc thương lượng với vẻ xét nét không giấu giếm.

- Cả điều này nữa, chú cũng không làm được! – Cuối cùng, tôi trầm ngâm đáp.

Câu trả lời của tôi quét lên mặt bọn Quý Hồ một màu xanh dờn.

Tôi thấy đôi vai vạm vỡ của Đức Long run lên:

- Thế thì chết tụi cháu rồi!

Tôi buông một tiếng thở dài, không biết phải nói gì. Nếu có người nào có thể mở miệng trong lúc này thì người đó chính là Quý ròm. Nó tặc tặc lưỡi:

- Biết chết đúng lúc cũng có thể kể là một cái chết đẹp!

Giọng nói của Quý ròm ra chiều an ủi nhưng mặt nó lại tươi hơn hớn.

Khánh Ly nhìn tôi, mặt se lại như đau thương:

- Tụi cháu không còn cách nào hở chú?

Tôi nghĩ là không còn cách nào nhưng không nỡ thốt ra miệng.

- Còn một cách! – Quý ròm đột ngột nói.

Ba cái đầu đồng loạt quay về phía Quý ròm, nếu không tính thêm cái đầu của tôi.

- Hãng TFS chuẩn bị chuyển bộ truyện Kính vạn hoa thành phim nhiều tập! – Quý ròm nói, cố làm ra vẻ khoan thai – Sáng chủ nhật này, tại Nhà Thiếu nhi thành phố, họ sẽ tổ chức tuyển diễn viên cho bộ phim.

Tôi có biết tin này, nhưng thấy nó chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện trước mắt, không hiểu tại sao Quý ròm lại nêu ra.

- Thế thì sao? – Quý Hồ thô lố mắt, chắc nó thắc mắc không kém gì tôi.

- Các bạn nên đến đó tham gia thi tuyển!

Quý ròm vừa dứt câu, Tiểu Long đã gật gù phụ họa:

- Với ngoại hình như các bạn, khả năng trúng tuyển chắc chắn đến 99%.

Tới đây thì tôi bắt đầu mang máng hiểu ra ý đồ của bọn Quý ròm. Trong khi đó, Đức Long, Khánh Ly và Quý Hồ vẫn thộn mặt ngơ ngác. Nom chúng bối rối như những kẻ lạc đường.

- Như thế này này! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, ôn tồn giải thích – Một khi các bạn đã được đạo diễn chọn đóng vai Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh trong bộ phim Kính vạn hoa …

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng ngưng ngang. Chắc nó cố ý làm thế để bọn nhóc trước mặt hồi hộp chơi! Tôi nghĩ bụng và kín đáo liếc bọn Quý Hồ, thấy đứa nào đứa nấy môi mím chặt, mắt đóng đinh vào mặt nhỏ Hạnh, tư thế im lìm, bất động như không phải đang chờ nghe mà đang rình rập để tóm bắt từng lời của đối phương.

- Lúc đó … – nhỏ Hạnh mỉm cười tiếp – việc các bạn tự xưng mình là Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh sẽ không bị ai nghi ngờ, hoặc ít nhất cũng không bị ai bắt bẻ nữa.

Một tiếng "bốp" thình lình vang lên. Đó là tiếng Quý Hồ vỗ đùi. Người nó bắn vọt lên khỏi ghế như pháo thăng thiên:

- Tuyệt … t … u … y … ệ … t! Ui da!

Chữ "tuyệt" được thốt ra trên không, còn chữ "ui da" thốt ra khi người Quý Hồ rơi trở lại xuống ghế đánh "huych" một cái như trời giáng.

Quý ròm nheo mắt ngó Tiểu Long:

- Ai là người đầu tiên nghĩ ra ý tưởng tuyệt vời này hở mập?

Tiểu Long hấp háy mắt:

- Mày chứ còn ai!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Một người nếu chịu suy nghĩ thì chuyện to như con voi cũng trở thành nhỏ như con kiến, mày thấy có đúng không?

- Rất đúng! – Tiểu Long vuốt theo – Cho nên mày rất phục mày?

Quý ròm thở dài, mặt buồn rười rượi:

- Không phục cũng không được, đành phải phục chứ biết sao!

Bọn Quý Hồ biết đối phương kẻ tung người hứng cốt châm chọc mình, nhưng lúc này không hiểu sao tụi nó không cảm thấy tức tối như khi nãy. Thậm chí, tụi nó lại đâm ra có thiện cảm với ba đứa nhóc tinh quái này.

Quý Hồ đứng dậy, nhe răng cười khì khì:

- Cả tụi này nữa! Tụi này cũng rất khâm phục và cảm ơn sáng kiến của bạn. Chủ nhật tới, tụi này nhất định sẽ có mặt ở Nhà Thiếu nhi thành phố!

Tôi vỗ vai bọn nhóc trước khi chia tay:

- Chú hoàn toàn tin tưởng vào sự thành công của các cháu!

Chương 17

Còn lại bốn chú cháu, tôi quay sang Quý ròm:

- Thư độc giả gửi về cho tụi cháu đã có thể chất thành núi rồi đấy.

Quý ròm gãi đầu:

- Cho nên tụi cháu không thể biến lâu hơn được. Chú cất thư ở đâu?

- Ở nhà. Bây giờ các cháu cùng về với chú.

Nhưng tôi vừa dợm đứng lên, Quý ròm đã gọi giật:

- Gượm đã chú! Còn chuyện này nữa!

Tôi ngạc nhiên nhìn Quý ròm, ánh mắt ra ý hỏi.

Nhưng nó chẳng buồn nói tiếp mà lại nhìn lại tôi.

Tôi buộc phải lên tiếng:

- Chuyện gì sao cháu không nói?

- Chuyện … chuyện …

Từ khi quen biết Quý ròm, tôi không nhớ đã có lần nào nhìn thấy nó ấp úng. Không nhìn thấy đã đành, thậm chí tôi không thể hình dung nổi điều đó. Quý ròm mà ấp úng cũng kỳ quặc như Tiểu Long thao thao bất tuyệt vậy. Nhưng bây giờ thì nó khiến tôi sửng sốt quá mức. So với thằng Quý ròm mồm mép như tép nhảy cách đây năm phút, dường như trước mặt tôi là một thằng Quý ròm khác.

- Chuyện gì sao cháu không nói? – Tôi tròn mắt, lặp lại câu hỏi.

- Chuyện chị Thơ Hoa! – Tiểu Long vọt miệng đáp thay bạn.

- Chị Thơ Hoa là ai?

- Là cô gái ở trong nhà chú đó.

- Cô gái nào? – Tiểu Long làm tôi chưng hửng, nhưng rồi tôi sực nhớ ra – À, là cô gái mà các cháu gọi nhầm số ấy hở?

Quý ròm cụp mắt xuống:

- Chính là chị ấy.

- Thì sao? – Tôi tiếp tục giương mắt ếch, cảm thấy bọn nhóc hôm nay là lạ sao ấy.

Quý ròm gãi cổ (nếu tôi nhớ không lầm khi nãy nó vừa gãi đầu xong):

- Sáng nay cháu đã gọi lại cho chị Thơ Hoa.

Tôi nheo mắt:

- Lần này thì không phải gọi nhầm chứ?

- Lần này thì cố tình.

- Để xin lỗi?

- Vâng, để xin lỗi.

Tôi đặt tay lên vai Quý ròm:

- Nếu là chú, chú cũng sẽ làm thế.

- Nhưng …

- Nhưng sao?

Sau khi gãi đầu và gãi cổ, Quý ròm không biết gãi vào đâu nữa. Nó xoa hai tay vào nhau:

- Sáng nay máy cassette nhà chị Thơ Hoa lại mở cuộn băng Nhà ảo thuật.

Thật tôi chưa từng thấy câu trả lời nào vu vơ hơn cái câu tôi vừa nghe. Vì vậy tôi không nói gì. Tôi biết tiếp theo câu vu vơ đó sẽ có những câu ít vu vơ hơn.

Tôi đoán đúng, nhưng lần này người lên tiếng là nhỏ Hạnh. Nó tủm tỉm:

- Thế là Quý không nhịn được, liền khoe mình chính là nhân vật Quý ròm trong truyện.

Tôi liếc Quý ròm, thấy mặt nó chuyển đủ bảy sắc cầu vồng.

Tay tôi vẫn còn ở trên vai nó. Tôi nhịp những ngón tay, mỉm cười:

- Nếu là chú, chú cũng sẽ làm như thế.

Tôi tặc tặc lưỡi:

- Nhưng chắc là chị Thơ Hoa nào đó không tin lời cháu?

Chương 18

Lần này thì tôi đoán sai. Mặt Quý ròm rạng lên, sự liến thoắng nhanh chóng trở về trên môi nó:

- Tin chứ ạ. Chị ấy tin ngay tắp lự. Cháu bảo cô bé hôm trước gọi nhầm số chính là nhỏ Hạnh trong truyện, chị ấy cũng không hề nghi ngờ mảy may. Chị ấy chỉ nói "Vui quá".

- Thế là hai bên làm quen với nhau?

- Vâng.

Tôi vẫn chưa thấy câu chuyện có gì trầm trọng đến mức Quý ròm phải giữ chân tôi lại:

- Thế sau đó thì sao?

- Sau đó cháu bảo là hôm nào cháu sẽ kêu Tiểu Long gọi điện thoại cho chị Thơ Hoa. Chị Thơ Hoa đã nghe được giọng nói của cháu và nhỏ Hạnh, còn Tiểu Long thì chưa.

Tôi không hỏi nữa nhưng vẻ mặt tôi cho biết là tôi đang chờ nghe tiếp phần tối hậu. Quý ròm khẽ liếc tôi một cái rồi khụt khịt mũi và nói bằng giọng thật chậm, cứ như thể nó đang nhai từng tiếng:

- Cháu còn hứa … cháu sẽ … tặng cho chỉ vài cuốn sách có chữ ký và lời đề tặng của chú …

Chương 19

Ngày chủ nhật tới quá nhanh làm tôi tạm gác chuyện cô gái Thơ Hoa.

Sáng hôm đó là một buổi sáng tuyệt đẹp. Trên nền trời xanh biêng biếc, từng cụm mây trắng lững lờ trôi nom chẳng khác những cánh buồm đang bềnh bồng trên mặt biển.

Dọc con đường lá me rắc vàng trên tóc, chim kêu ríu rít bên tai, tôi và Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh chẳng lòng nào phóng xe vội vã. Nên khi bốn chú cháu tới nơi, hội trường Nhà Thiếu nhi thành phố đã đông nghẹt người.

Nếu không có nhân viên của ban tổ chức dẫn đường, chắc chúng tôi không tài nào chen chân vô lọt.

Chương trình hôm nay gồm có ba phần: Phần thứ nhất là các cuộc thi viết, vẽ và trả lời các câu đố chung quanh bộ truyện Kính vạn hoa dành cho tất cả bạn trẻ có mặt. Phần thứ hai, các diễn viên nhí của đội kịch Tuổi Ngọc sẽ diễn trích đoạn hai vở kịch Những con gấu bông và Hoa tỉ muội do đạo diễn Lê Cường chuyển thể và dàn dựng từ bộ truyện này. Cuối cùng là phần chính yếu: các thí sinh ứng tuyển vào các vai Quý ròm, Tiểu Long, Hạnh sẽ lần lượt bước lên sân khấu thực hiện các yêu cầu của Hãng phim truyền hình TFS.

Đây là chương trình tổng hợp nên thành phần ban tổ chức ngoài Hãng phim TFS, còn có sự tham gia của Nhà văn hóa Thanh niên và Nhà Thiếu nhi thành phố.

Phong, thủ lĩnh nhóm du khảo Mèo Rừng thuộc Nhà văn hóa Thanh niên cũng có mặt trong ban tổ chức.

Lúc nhìn thấy chúng tôi, Phong gật đầu:

- Chào chú!

Rồi quay sang bọn Quý ròm, Phong cười cười:

- Chúc mừng trước nghen! Các em đi thi thì giải nhất coi như ở trong túi rồi còn gì!

Phong có vẻ bận rộn với nhiệm vụ nên trêu xong một câu, không đợi bọn Quý ròm trả lời, cậu ta đã vọt mất.

Quý ròm ngó theo thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng, làu bàu:

- Toàn nói mò! Bọn này đi chơi chứ đâu phải đi thi!

Bọn Quý ròm không có ý định tham gia cuộc thi tuyển diễn viên thật. Thất bại ê ẩm với hãng Saigon Audio trong vụ lồng tiếng lần trước đã khiến tụi nó cụt hứng.

Nhưng đến khi đụng đầu nhóm Quý Hồ, Đức Long và Khánh Ly thì tụi nó lại không giữ được quyết tâm của mình.

Chương 20

Nhóm Quý Hồ ngồi ở dãy ghế ngay phía sau dãy ghế của chúng tôi, lúc chen nhau vào chỗ vì quá đông người nên chúng tôi không nhìn thấy. Nhóm Quý Hồ cũng không phát hiện ra chúng tôi ngay.

Chỉ đến khi Phong cất tiếng hỏi thăm chúng tôi thì tụi nó mới "ồ" lên.

Khánh Ly ngả đầu tới trước, mừng rỡ:

- Chào chú! Chào các bạn!

Đức Long toét miệng cười:

- Hóa ra chú và các bạn cũng đến đây.

Hai câu nói của Khánh Ly và Đức Long không có tác động gì xấu đến thái độ của bọn Quý ròm. Chính câu nói tiếp theo của Quý Hồ mới ảnh hưởng tệ hại.

Nó chồm tới bá vai Quý ròm, giọng đầy khiêu khích:

- Các bạn mà đoạt giải nhất á? Còn lâu!

Chắc chắn Quý Hồ đã nghe câu nói trêu của thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng. Và nó đã không kềm được phản ứng. Xét về tính nóng nảy, nó không thua gì Quý ròm của bọn tôi.

Như lúc này đây, vừa bị chạm nọc, Quý ròm mất bình tĩnh ngay. Nó sầm mặt:

- Mày nói tiếng nước nào thế hả?

- Tiếng nước nào cũng vậy thôi! – Quý Hồ thản nhiên – Đằng nào thì các bạn cũng không nên tham gia cuộc thi này. Nếu muốn trúng tuyển thì hôm trước lẽ ra các bạn không nên chỉ chỗ cho bọn mình mò tới.

Không chỉ Quý ròm, ngay cả đứa điềm tĩnh như Tiểu Long cũng cảm thấy khó mà tiêu hóa nổi giọng điệu khi dễ của đối phương. Nó khụt khịt mũi:

- Đừng nói trước! Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!

- Đúng vậy! – Quý ròm gầm gừ phụ họa – Cứ đợi đó, lát nữa sẽ có câu trả lời!

Có lẽ nhỏ Hạnh là đứa duy nhất nhận ra nguy cơ của cuộc đấu khẩu ngoài dự kiến này. Nó một tay kéo áo Tiểu Long, một tay kéo áo Quý ròm:

- Này, các bạn đang nói lung tung gì thế hở? Tụi mình đến đây đâu phải để …

Nhưng lúc này sự tức tối đã dắt Quý ròm đi xa lắm rồi. Tức nhất là mới cách đây mấy ngày chính nó đã nghĩ cách cứu bọn Quý Hồ, thế mà bây giờ bọn này không những không ăn nói tử tế với "ân nhân" thì chớ, lại còn giở giọng khích bác, bảo nó không xịt khói ra đằng tai làm sao được.

Cho nên nhỏ Hạnh mới nói nửa câu, nó đã quạu quọ gạt phắt:

- Đó là dự định ban đầu. Bây giờ mọi thứ đã đảo lộn tùng phèo rồi! Bộ Hạnh không nghe người ta nói gì sao?

Từ đầu đến cuối, tôi không tham gia vào cuộc đấu võ mồm của bọn nhóc, nhưng nhìn dáng điệu nhấp nhổm của Quý ròm, nghe câu nói cay đắng của nó, tôi đoán chắc nó nóng bức còn hơn ngồi trên một cái lò than.

Không khí giữa hai bọn nhóc lúc này nói chính xác là đang sôi sùng sục như một nồi súp-de. Nhưng mọi thứ chưa dừng lại ở đó. Vin vào câu ca thán của Quý ròm, thằng nhóc Quý Hồ ác nhơn kia lại hùng hổ dội tiếp vào đống củi lửa một thùng xăng hai chục lít to đùng:

- Bọn này chẳng nói gì quá đáng, chỉ nói lên sự thật mà thôi!

Câu nói bồi của Quý Hồ có sức tàn phá không thua gì cú đấm của huyền thoại quyền Anh Mohamed Ali.

Nhỏ Hạnh thở dài biết mình không cứu vãn gì được nữa. Quyết tâm không dự thi của bọn Quý ròm đã bị cú đấm kia hạ gục hoàn toàn.

Chương 21

Thực tình là tôi không biết nói như thế nào về cái ngày đen đủi đó.

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh diễn xuất không đến nỗi tệ. Nhưng một khi đã cố tình diễn xuất, tụi nó đã không còn là chính mình.

"Diễn xuất", tự nó đã có nghĩa là làm khác đi bản thân mình, tức là đã đánh mất sự tự nhiên cố hữu. Cho nên càng diễn, càng cố làm cho giống mình, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh trông càng ngượng ngập, và hậu quả không thể tránh khỏi là trông tụi nó lạ hoắc lạ huơ.

Tôi ngồi bên dưới giương mắt xem bọn trẻ của mình thi tài, lúc đầu còn cố ngóc cổ để nhìn cho rõ, nhưng về sau thì tôi ngồi xệp xuống ghế như một đống giẻ cũ, vai thõng xuống như đang cõng một trái núi vô hình.

Phong ngồi trên bàn ban tổ chức, chốc chốc lại đảo mắt xuống chỗ tôi ngồi với tia nhìn không giấu vẻ sửng sốt. Tôi muốn tránh ánh mắt của cậu ta đến chết được nhưng bất lực, đành phải đáp trả bằng nụ cười méo xẹo.

Kết quả, trong cuộc thi xem ai giống Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhất, nhóm Quý ròm thứ thiệt đứng hạng chót trong ba nhóm.

Đứng nhất là nhóm Quý Hồ, đứng nhì là nhóm trẻ trước đây lồng tiếng cho cuộn băng Nhà ảo thuật của hãng Saigon Audio.

Điều an ủi là Hãng phim TFS đồng ý thu nhận cả ba nhóm vào đoàn làm phim Kính vạn hoa. Dĩ nhiên Quý Hồ, Đức Long và Khánh Ly sẽ thủ vai các nhân vật chính trong phim, nhóm trẻ thứ hai sẽ đảm nhận việc lồng tiếng. Còn nhóm Quý ròm được bố trí đi theo để … hỗ trợ khi cần thiết.

- "Hỗ trợ khi cần thiết" là cái quái gì? – Trên đường về, Quý ròm cằn nhằn.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ừ, tao cũng chẳng hiểu. Nghe sao mơ hồ quá!

Tiểu Long quay sang tôi:

- Chú có biết "hỗ trợ khi cần thiết" là làm những chuyện gì không hở chú?

Thấy tôi lắc đầu, nhỏ Hạnh vỗ vỗ tay lên trán:

- Biết đâu bọn mình sẽ được nhận vào làm trợ lý đạo diễn!

- Đừng có mơ! – Giọng Quý ròm chưa hết cáu kỉnh – Có đi theo khiêng đồ, xách nước cho bọn nhóc kia thì có!

- Hoàn toàn chính xác!

Một giọng nói giễu cợt thình lình vang lên sát bên tai.

Chúng tôi ngoảnh lại, biến sắc khi nhận ra bọn Quý Hồ đã chạy kè kè bên cạnh không biết tự lúc nào. Và cái đứa vừa thốt lên câu châm chọc vừa rồi chính là Quý Hồ, lúc này nó đang nhe răng cười hì hì và nhìn bọn Quý ròm bằng ánh mắt không rõ là vui mừng hay ác ý.

Chương 22

Lúc tôi cùng bọn Quý ròm rời khỏi Nhà Thiếu nhi, các tiết mục vẫn chưa kết thúc. Sau khi Hãng phim TFS công bố kết quả tuyển chọn diễn viên, chương trình vẫn còn tiếp nối với màn giúp vui của đội múa Sơn Ca.

Nhưng bọn Quý ròm không chịu ở lại đến phút chót. Chúng kéo tay tôi, nằng nặc đòi về ngay. Tôi đoán tụi nó sợ nấn ná sẽ gặp lại Phong, người trước đó đã tỏ ra tin tưởng tuyệt đối vào chiến thắng của tụi nó.

Thực ra đụng đầu thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng đối với Quý ròm và Tiểu Long có lẽ cũng không đáng sợ bằng "tái ngộ" bọn Quý Hồ. Trước khi cuộc thi tuyển diễn ra, hai đứa nó không chịu nổi sự khiêu khích của đối phương nên đã lỡ huênh hoang quá trớn. Bây giờ muốn tránh một sự giáp mặt bẽ bàng, không có cách nào tốt hơn là bỏ về ngang.

Rốt cuộc, vẫn chẳng ăn thua gì. Có vẻ như tụi Quý Hồ muốn theo ám đám trẻ của tôi đến cùng.

Tôi không để Quý ròm kịp phản ứng, tươi cười quay sang bọn Quý Hồ:

- Chúc mừng các cháu nhé.

- Thành thật chúc mừng các bạn! – Nhỏ Hạnh tiếp theo ngay.

- Chúc mừng! – Tới phiên Tiểu Long tỏ tinh thần cao thượng của một hiệp sĩ.

Lâu thật lâu không nghe Quý ròm nói gì, tôi đoán nó vẫn chưa nguôi bực bội. Quý ròm là đứa mồm mép lanh lẹ và phản ứng nhanh nhất bọn, nếu đột nhiên nó trở thành đứa chậm nhất có nghĩa là nó đang tìm một câu trả đũa đích đáng nào đó. Cái nín lặng của nó hẳn là cái nín lặng của hỏa diệm sơn trước giờ phun lửa.

Nhưng lần này thì sự thực đã ra ngoài lo lắng của tôi. Mãi một lúc Quý ròm mới lên tiếng, giọng chẳng có gì quạu quọ và câu nói mới đáng kinh ngạc làm sao:

- Thực ra ngay từ lần đầu gặp các bạn và xúi các bạn tham gia cuộc thi này, tôi đã biết trước các bạn sẽ trúng tuyển rồi.

- Thật không đó? – Đức Long nhướn mắt với vẻ nửa tin nửa ngờ.

Quý ròm thản nhiên:

- Nếu không tin chắc như vậy, tôi đã chẳng bảo các bạn đến đó. Vì nếu các bạn rớt, chuyện rắc rối ở Câu lạc bộ sáng tác báo Khăn Quàng Đỏ đâu có giải quyết được gì!

Khánh Ly mỉm cười, không rõ nó nói thật hay ngụ ý xiên xỏ:

- Thật không ngờ bạn tử tế đến vậy! Bây giờ tôi mới biết!

- Đó là thiệt thòi cho bạn! – Quý ròm tỉnh khô – Còn tôi thì tôi biết điều đó từ lâu rồi!

Quý Hồ hỏi vặn:

- Nếu thực như thế, tại sao các bạn còn tham gia cuộc thi sáng nay?

Mặt Quý ròm đột ngột rúm lại như bị ong chích:

- Ai mà chả có lúc "nóng đầu", nhất là khi bị người khác khích bác!

Tiểu Long nhún vai:

- Cái đó kêu là "bốc đồng một phút ân hận ngàn đời"!

Một cái đứa vụng nói như Tiểu Long tự nhiên văn hoa đột xuất khiến Quý ròm, nhỏ Hạnh và cả tôi giật mình quay sang nhìn nó.

Bắt gặp ánh mắt sửng sốt của mọi người, Tiểu Long bẽn lẽn nhìn tôi và tiếng nói của nó lí nhí như dế kêu:

- Hồi hôm cháu mới xem … cải lương!

Chương 23

Trong khi bọn trẻ của tôi cãi nhau ỏm tỏi về việc sắp tới có nên tham gia đoàn làm phim Nhà ảo thuật hay không thì tôi âm thầm lôi sách ra ký tặng cho Thơ Hoa.

Cầm mấy cuốn sách của tôi trên tay, Tiểu Long ngơ ngác nhìn Quý ròm và nhỏ Hạnh:

- Chết rồi! Tụi mình đâu có biết địa chỉ của chị Thơ Hoa!

- Chuyện nhỏ! – Quý ròm phẩy tay – Hỏi tổng đài 116 là ra tuốt!

Nói xong, Quý ròm nhanh nhẹn bước lại chỗ máy điện thoại.

Máy điện thoại tôi đặt ở góc phòng nên khi Quý ròm nói chuyện, tôi chẳng nghe được gì.

Chỉ thấy, vừa buông ống nghe xuống, nó lật đật ngoắt Tiểu Long và nhỏ Hạnh:

- Tụi mình đi!

- Đi đâu? – Hai cái miệng cùng hỏi.

- Đến nhà chị Thơ Hoa!

Quý ròm nói dứt câu, người đã ở ngoài hành lang, thậm chí nó không kịp chào tôi.

Tôi bước ra cửa, dõi mắt theo bọn nhóc, chẳng hiểu tại sao tụi nó hào hứng với một người vừa quen đến thế. Thậm chí tụi nó vẫn chưa biết mặt cô gái Thơ Hoa này, chỉ mới nghe giọng nói. Hay vì cái giọng nói đó ngay lần trò chuyện đầu tiên đã hoàn toàn tin chắc tụi nó chính là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ở trong truyện mà không cần bất kỳ một chứng cớ nào?

Chỉ bằng trực giác thôi, Thơ Hoa đã biết rõ cái điều mà bọn Quý Hồ dù nhiều lần trò chuyện vẫn không phát hiện được. Có lẽ chính sự tin tưởng hồn nhiên vô điều kiện đó đã khiến bọn Quý ròm cảm động. Có lẽ thế!

Chương 24

Bọn trẻ của tôi đi chẳng bao lâu đã lếch thếch quay về.

Tôi trố mắt nhìn chồng sách trên tay Tiểu Long:

- Các cháu tìm không ra nhà à?

Quý ròm buông phịch người xuống ghế, thở một hơi dài thượt:

- Căn nhà đó cực kỳ dễ tìm.

Tiểu Long bổ sung:

- Nhà ở trên tầng ba của một chung cư.

Nó liếm môi nói thêm:

- Tụi cháu còn trông thấy chị Thơ Hoa nữa.

Tôi chưng hửng:

- Vậy sao các cháu không tặng sách cho chỉ mà lại cầm về?

- Chỉ ở trên lầu, còn tụi cháu đứng dưới đất ngó lên! – Tiểu Long khịt mũi đáp.

Thằng nhóc không giải thích còn đỡ, nó càng nói tôi càng không hiểu mô tê gì.

Tôi quay sang Quý ròm, hy vọng tìm thấy một lời giải thích rõ ràng hơn:

- Vậy là sao hở Quý?

- Tụi cháu nhìn thấy chị Thơ Hoa ngồi bên cửa sổ! – Quý ròm chép miệng – Chỉ cứ ngồi hoài một chỗ. Như vậy lâu thật lâu.

Tụi nhóc này bữa nay chúng làm sao thế nhỉ? Hết Tiểu Long tới Quý ròm, chúng toàn giở rặt một giọng bí hiểm cứ như muốn đánh đố tôi hay sao ấy! Tôi ngạc nhiên nghĩ, thấy đầu mình kêu u u như có ai vừa đánh rớt một cái chong chóng trong đó.

Nhỏ Hạnh phát hiện ra ngay tình trạng tệ hại của tôi. Nó cất giọng dịu dàng:

- Chú biết tại sao không?

Tôi không đủ sức thốt tiếng "không", chỉ làm thinh ngả lưng vào ghế chờ nhỏ Hạnh nói tiếp.

- Tụi cháu nghi … – nhỏ Hạnh ngập ngừng – … chị Thơ Hoa không đi lại được như người bình thường.

Tôi buột miệng "à" lên một tiếng. Chậc, thì ra bọn trẻ thấy cô gái kia ngồi lì bên cửa sổ không nhúc nhích nên cho rằng cô ta mắc một tật chứng gì đó ở chân.

- Chú hiểu rồi! – Tôi chậm rãi nói – Vì nghĩ vậy cho nên các cháu sợ sự xuất hiện của mình quá đường đột …

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Nếu sự thật đúng như tụi cháu nghĩ thì dù gặp để tặng sách, có lẽ tụi cháu cũng phải xin phép chị Thơ Hoa trước.

Quý ròm vọt miệng:

- Những người có hoàn cảnh như vậy không phải bao giờ cũng muốn gặp người lạ.

Sự tinh tế của bọn trẻ khiến tôi vô cùng cảm động. Phải có một tấm lòng lo nghĩ cho người khác ghê lắm mới có được thái độ thận trọng như thế. Đem quà đi tặng mà cũng cân nhắc, đắn đo từng li từng tí, thật khổ!

Tôi nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt âu yếm:

- Nhưng làm sao các cháu xác định được người con gái đó là chị Thơ Hoa? Biết đâu là một cô gái khác ở cùng nhà?

Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Tụi cháu cũng không biết tại sao!

Quý ròm nói với vẻ quả quyết:

- Dứt khoát người con gái đó là chị Thơ Hoa!

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả, chú ơi! – Nhỏ Hạnh kêu lên – Đó chỉ là do trực giác mách bảo thôi!

Tôi mỉm cười đứng lên:

- Được rồi! Bây giờ chú sẽ giúp tụi cháu kiểm tra lại trực giác!

Chương 25

Bọn trẻ đưa tôi đi trên những con phố ngắn và hẹp.

Nhà của cô gái Thơ Hoa nằm trên con phố hẹp nhất. Hẹp đến mức cây mọc ở lề đường bên này tha hồ vung cành quệt vào ô cửa sổ ở tầng lầu bên kia.

Chúng tôi dựng xe dưới bóng mát của tán cây trứng cá tròn như một tai nấm ven đường.

Bốn chú cháu ngồi bệt trên vỉa hè, ngẩng đầu nhìn lên ô cửa tầng ba ở chung cư đối diện.

Tiểu Long chỉ tay, nói:

- Nhà ấy đấy!

Quý ròm cũng chỉ tay, nói:

- Chị ấy đấy!

Không đợi bọn trẻ chỉ, tôi cũng đã nhận ra rồi. Ở ô cửa sổ trên tầng ba, đúng là có một cô gái đang ngồi. Tuy không nhìn rõ mặt vì quá xa, nhưng tôi vẫn nhận ra làn da trắng và mái tóc đen nhánh đang xõa trên bờ vai cô, và tôi nghĩ có lẽ cô rất xinh xắn. Trên bục cửa sổ có đặt một chậu hồng vàng, và khó mà nói các cánh hoa kia và gương mặt của cô, cái nào trông tươi tắn hơn cái nào. Nếu quả thật đôi chân cô bị tật nguyền thì thật tội nghiệp cho cô vô cùng! Tôi buồn rầu nghĩ và quay sang nhỏ Hạnh:

- Chị ấy vẫn ngồi như thế từ lâu rồi hở cháu?

- Vâng ạ! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Lúc nãy tới đây, tụi cháu đã thấy chị ấy ngồi như thế rồi!

Tôi rút chiếc điện thoại di động ở trong túi ra:

- Các cháu đọc cho chú số điện thoại của chị ấy đi!

Tôi bấm số theo lời nhắc của Quý ròm. Rồi giúi chiếc điện thoại vào tay nó, tôi nói:

- Cháu nói chuyện đi!

Quý ròm vội vàng áp điện thoại vào tai, mắt vẫn đóng đinh lên ô cửa sổ.

Tính luôn cả nhỏ Hạnh, Tiểu Long và tôi, lúc này có tất cả tám con mắt dán chặt vào cô gái bên cửa sổ, hồi hộp quan sát.

Đúng như bọn trẻ linh cảm, cô gái đó chính là Thơ Hoa. Vì tôi thấy cô đưa tay nhấc chiếc ống nghe đặt kế chỗ cô ngồi.

Tôi nghe tiếng Quý ròm vang lên bên cạnh:

- Chị Thơ Hoa hở? Em là Quý ròm đây! Chị khỏe không?

Chỗ chúng tôi ngồi có tàng cây trứng cá che khuất nên không sợ Thơ Hoa nhìn thấy. Nhưng tôi vẫn chưa yên tâm, bèn khoát tay ra hiệu cho bọn trẻ lùi sát vào chỗ mấy chiếc xe.

Quý ròm leo lên ngồi trên yên xe, miệng vẫn không ngừng bô bô:

- Tụi em đang ở nhà nhỏ Hạnh. Có cả Tiểu Long nữa. Chị nói chuyện với Tiểu Long nhé!

Quý ròm đưa chiếc điện thoại cho Tiểu Long, nháy mắt:

- Tới phiên mày nè.

Chương 26

Hôm đó, trừ tôi ra, ba đứa trẻ đều lần lượt nói chuyện với Thơ Hoa. Nói đủ thứ. Trừ một thứ quan trọng nhất: Hỏi xem có thể đến nhà Thơ Hoa để đưa mấy quyển sách có chữ ký và lời đề tặng của tôi hay không!

Chẳng ai nhớ ra chuyện đó. Cả tôi cũng chỉ khi về đến nhà mới sực nhớ ra.

Phát hiện của tôi khiến bọn trẻ nghệt mặt ngó nhau.

Tiểu Long đập tay lên chồng sách, răng nghiến ken két:

- Đoảng thật! Sách cầm trên tay mà lại quên khuấy mất!

Quý ròm xụi lơ:

- Ừ, tao cũng chẳng nhớ. Chị Thơ Hoa vừa nói chuyện vừa nhìn xuống đường, tao mải lo tụi mình bị phát giác.

Nhỏ Hạnh cất giọng an ủi:

- Không sao! Không tặng được hôm nay thì tặng hôm khác. Lúc nãy dù sao tụi mình cũng đã khẳng định được cô gái ngồi bên cửa sổ chính là chị Thơ Hoa.

Quý ròm gật gù:

- Và cũng biết chắc là chị ấy bị tật ở chân.

Tiểu Long chứng tỏ mình thỉnh thoảng cũng "thông minh đột xuất":

- Nếu đi lại được như chúng ta, chị Thơ Hoa đã chẳng ngồi mãi một chỗ như thế. Hơn nữa, việc chị ấy đặt chiếc máy điện thoại ngay chỗ ngồi của mình là một chứng cớ quá rõ ràng.

Tôi ngồi nghe bọn trẻ bàn bạc, không góp một tiếng nào. Bởi vì suy cho cùng, tôi cũng chẳng có ý kiến gì khác. Xét về khả năng suy luận, chưa chắc tôi đã hơn nổi bộ óc của Quý ròm hay nhỏ Hạnh. Ngay cả đứa khù khờ như Tiểu Long, nhận xét vừa rồi của nó cũng xác đáng làm sao!

Chương 27

Ngày hôm sau, Quý ròm gọi điện thoại khoe với tôi là tụi nó đã đem sách đến cho Thơ Hoa. Nó hớn hở:

- Chị Thơ Hoa cảm động lắm!

- Thế nào? – Như không nén được, tôi hỏi ngay vào điều tôi đang băn khoăn nhất – Có đúng là chị ấy không đi lại được không hở cháu?

- Ờ … ờ … điều đó thì … hình như vậy ạ …

Quý ròm làm tôi kinh ngạc thực sự, nếu nó đang ở đây và trả lời tôi bằng cái giọng ấm ớ đó, chắc tôi sẽ nhìn nó bằng ánh mắt như thể đang trông thấy một con khủng long trước mặt:

- Sao lại có chữ "hình như" ở đây? Thế cháu không nhìn thấy gì sao?

- Dạ … không ạ …

Tôi chả hiểu đầu cua tai nheo gì cả:

- Thế không phải cháu trực tiếp đến gặp chị Thơ Hoa à?

- Dạ, không ạ.

- Thế mà cũng khoe nhặng lên! – Tôi phì cười – Nhưng dù là Hạnh hay Tiểu Long đem sách tới, ít ra hai đứa nó cũng nhìn thấy được điều gì chứ!

- Chú ơi, cũng không phải là Hạnh hay Tiểu Long đến gặp chị Thơ Hoa đâu ạ.

- Chú chả hiểu gì cả! – Tôi nhăn nhó đưa tay vò đầu, tôi vò mạnh đến nỗi hình như đứt mất vài cọng tóc – Chẳng lẽ các cháu định nói là các cháu đã gửi sách theo đường bưu điện?

Ở bên kia đầu dây, Quý ròm như cảm thấy hơi nóng xịt ra từ lỗ mũi tôi. Nó lật đật giải thích:

- Tụi cháu nhờ nhỏ Xảo đem sách đến.

Xảo là em thằng nhóc Nở, một con bé mồ côi cực kỳ dễ thương sống bên bờ kinh Tàu Hủ. Tôi rất quý hai anh em nó, dù đã lâu không gặp.

- Ra vậy! – Tôi thở hắt ra, giọng không giấu vẻ ngạc nhiên – Thế sao các cháu không tự mình đem sách đến mà phải nhờ nhỏ Xảo?

- Chú ơi, cháu cũng không hiểu tại sao nữa! – Quý ròm có vẻ bối rối trước sự gạn hỏi của tôi, giọng nó nghe như rên rỉ – Tụi cháu, cả cháu lẫn

Tiểu Long và Hạnh, đứa nào cũng cảm thấy ngài ngại làm sao ấy!

Thực tình thì tôi không hiểu bọn trẻ ngại chuyện gì. Từ trước đến nay, tôi chẳng thấy tụi nó ngại chuyện gì cả, kể cả những chuyện rất đáng ngại như nửa đêm mò lên đồi Cắt Cỏ hoặc bám theo bọn truy tìm kho báu vương quốc cổ Chămpa tận vùng núi rừng heo hút miền Trung. Thế mà bây giờ, chỉ đem sách đến tặng cho một người bạn mới quen, chúng lại ngại, lạ thật!

- Thế tụi cháu chưa báo trước và xin phép chị Thơ Hoa à? – Tôi nhíu mày hỏi.

- Tụi cháu có gọi điện thoại trước chứ ạ.

- Thôi được! – Cuối cùng, tôi hạ giọng, quyết định không làm khó Quý ròm về đề tài rối rắm này nữa – Thế nhỏ Xảo về nói gì?

- Nói gì là nói gì ạ?

Tôi hừ mũi:

- Nhỏ Xảo đem sách lên tận lầu ba chứ?

- Vâng, lên tận lầu ba.

- Và gặp chị Thơ Hoa?

- Vâng, gặp chị Thơ Hoa.

- Thế nó không phát hiện được gì sao? Về chị Thơ Hoa ấy!

- Dạ không! – Tôi nghe tiếng Quý ròm tặc lưỡi trong ống nghe – Nhỏ Xảo kể lại là khi nó gõ cửa, nó nghe có tiếng nói "Cứ đẩy cửa vào đi em". Nhỏ Xảo đẩy cửa, nhìn thấy chị Thơ Hoa ngồi cạnh cửa sổ, lúc này đang xoay mặt về phía nó. Nhỏ Xảo nói "Chị Hạnh nhờ em đem sách lên cho chị". Chị Thơ Hoa mỉm cười dịu dàng "Cảm ơn em nhé. Em cứ để đó cho chị". Cạnh cửa ra vào có một chiếc ghế thấp, nhỏ Xảo lóng ngóng đặt chồng sách lên đó rồi rón rén quay ra. Chính nó thú nhận không hiểu sao nó cũng thấy ngài ngại. Nó bảo nó muốn nán lại xem chị Thơ Hoa có sẽ đứng lên khỏi ghế không nhưng nó không dám. Nhưng chú ơi, như vậy là rõ rồi phải không chú? Chị Thơ Hoa không bước lại lấy sách mà bảo nhỏ Xảo đặt lên ghế là điều không bình thường chút nào, chú ạ!

Chương 28

Bây giờ thì tôi hiểu. Tôi hiểu Thơ Hoa là một cô gái tật nguyền. Tất cả những gì tôi tận mắt trông thấy lúc ngồi dưới tán cây trứng cá hôm qua, lẫn những gì bọn trẻ kể lại với tôi đều nói lên điều đó.

Và tôi cũng hiểu tại sao tụi Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều ngần ngại giáp mặt Thơ Hoa. Cả nhỏ Xảo nữa, dù rất tò mò trước sự bí ẩn của cô gái lạ, nó vẫn không đủ can đảm nấn ná thêm một phút giây nào. Chẳng qua là tụi nó không nỡ, mặc dù tụi nó không tự biết.

Không nỡ nhìn thấy một sự thật phũ phàng. Không nỡ làm cô gái Thơ Hoa bối rối. Không nỡ chạm đến nỗi đau thầm kín của người bạn mới. Mặc dù, trong thâm tâm, đứa nào cũng muốn tận mắt xác định có đúng là Thơ Hoa bị tật đến mức phải ngồi lì một chỗ hay không.

Chương 29

Như vậy, cuối cùng tôi đã hiểu được nguyên nhân vô hình nào khiến bọn trẻ nhanh nhẹn, dũng cảm của tôi trở nên rụt rè trước một cô gái lạ.

Nhưng tôi lại bắt đầu không hiểu nổi một chuyện kỳ cục khác. Đó là thái độ thù nghịch dai dẳng của nhóm Quý Hồ đối với bọn trẻ của tôi.

Tôi những tưởng sau tất cả những gì Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tiểu Long làm cho nhóm Quý Hồ, tụi nó phải tỏ ra biết ơn bọn trẻ của tôi mới phải.

Thực tế hoàn toàn ngược lại. Hôm đầu tiên bọn Quý ròm theo tôi đến trường quay của Hãng phim TFS, vừa nhác thấy, Đức Long đã mở miệng châm chọc:

- Sao, các bạn đi xem bọn mình đóng phim đấy à?

Tiểu Long cự lại ngay:

- Ê, đừng quên là tụi này cũng được nhận vào đoàn làm phim đấy nhé!

Đức Long nheo mắt:

- Thế các bạn đóng vai gì?

Thấy Tiểu Long ngập ngừng, Đức Long đưa tay quẹt mũi, mặt vênh lên:

- Hay các bạn đóng vai phản diện đưa lưng cho "Song phi cước" Tiểu Long này đấm đá?

Cái kiểu đưa tay quẹt quẹt nơi mũi của Đức Long khiến chúng tôi buồn cười quá sức. Nó lại đem ngón đòn "song phi cước" ra hù dọa Tiểu Long thì đúng là không có chuyện nào tréo ngoe hơn.

Tiểu Long miệng méo xệch:

- Được thôi! Nếu đạo diễn yêu cầu!

Quý Hồ còn tinh tướng hơn. Nó rút viết cầm lăm lăm nơi tay:

- Bạn nào muốn xin chữ ký của Quý ròm nào!

Chỉ có nhỏ Khánh Ly là không gây sự. Việc được chọn đóng vai nhỏ Hạnh có lẽ là niềm vui quá lớn đối với nó. Lớn đến mức nó nhìn nhỏ Hạnh của bọn tôi bằng ánh mắt bao dung của kẻ thắng cuộc:

- Bạn không buồn chứ?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Buồn chuyện gì?
- Chuyện bạn không được chọn đóng vai Hạnh trong bộ phim này đó.
- Ồ, không! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Bạn đóng vai Hạnh hợp lắm!

Chương 30

Đúng như Quý ròm phỏng đoán, công việc "hỗ trợ khi cần thiết" mà đoàn làm phim phân cho bọn Quý ròm là đi theo phụ khiêng vác đạo cụ cho đoàn.

Sau khi nghe đạo diễn phân công, Quý Hồ nheo mắt nhìn bọn trẻ của tôi, cười cười:

- Vậy là quá tốt rồi!

Đạo diễn an ủi bọn Quý ròm:

- Nếu yêu thích điện ảnh, các cháu nên đi theo đoàn để làm quen với công việc. Khi có dịp, chú sẽ giao cho tụi cháu một vài vai phụ.

Đạo diễn quay sang tôi:

- Nếu anh rảnh, đi theo anh em cho vui. Có gì thì góp ý cho tụi tôi.

- Vâng.

Tôi đáp, mắt không ngừng quan sát bọn Quý ròm. Tôi chờ nhìn thấy những cái mặt xụ xuống, và ngạc nhiên chẳng thấy điều gì giống như tôi chờ đợi cả. Bất chấp công việc làng nhàng vừa được giao phó, bất chấp sự khích bác của bọn Quý Hồ, bọn trẻ của tôi vẫn tỉnh bơ.

Mặt tươi như hoa, Quý ròm nhe răng cười:

- Được đi theo đoàn làm phim là hạnh phúc quá rồi!

Tiểu Long nhanh nhẩu phụ họa:

- Không còn gì hạnh phúc hơn nữa!

Quý ròm nheo mắt:

- Nhưng hạnh phúc nhất là gì, mày biết không?

- Tất nhiên là không.

- Hạnh phúc nhất là … – Quý ròm cố ý ngừng một chút trước khi nói tiếp – là nếu các diễn viên chính đóng quá ẹ, bọn mình sẽ nhảy vào đóng thế!

Tiểu Long sướng quá:

- Chắc chắn là vậy!

Nhìn nó vừa hét ầm vừa huơ tay, đạo diễn mỉm cười độ lượng. Chỉ có bọn nhóc đối thủ là không chịu nổi.

Quý Hồ nhìn Đức Long:

- Những con gì kêu thế?

- Những con ếch.

Quý Hồ vờ ngơ ngác:

- Tại sao là những con ếch?

- Vì chuyện ngụ ngôn có kể về trường hợp con ếch muốn to bằng con bò.

Quý Hồ lắc đầu:

- Tao chưa nghe chuyện đó!

Nó nhún vai:

- Lạ thật! Thế con ếch làm sao để to bằng con bò?

Đức Long chúm chím:

- Nó cố hít hơi vào cho bụng phình to ra.

- Cách hay đấy! – Quý Hồ gật gù – Thế rốt cuộc nó có to bằng con bò không?

- Không! – Đức Long thở dài – Nó nổ đánh "đoàng", ngủm củ tỏi!

- Tội nghiệp con ếch đó ghê! – Quý Hồ cố lấy giọng thương cảm – Nó không biết thân biết phận. Nó cứ muốn làm những chuyện vượt quá sức mình. Vì thế mới có câu thành ngữ …

Bắt chước Quý ròm, nó ngừng lại, quay sang bạn:

- Câu gì mày biết không?

Đức Long chưa kịp trả lời, Quý ròm đã vọt miệng:

- Biết! Đó là câu "Ngu như bò"!

Tôi tái mặt, hối hả kéo Quý ròm ra cửa trước khi bọn Quý Hồ kịp phản ứng. Ở phía sau, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lật đật chạy theo.

- Quý nóng quá! – Trên đường về, nhỏ Hạnh cằn nhằn.

- Đúng là nóng thật! – Quý ròm gãi gáy – Nhưng cũng tại tụi nó chứ bộ! Hạnh không để ý sao, cứ mỗi lần gặp bọn mình là tụi nó giở giọng châm chọc, khích bác!

Tôi dàn hòa:

- Nói chung là tại cả hai bên! Chú thấy có đứa nào kém mồm mép hơn đứa nào đâu!

Chương 31

Cách đây hai ngày, chính cô bé Thơ Hoa thú nhận mình là người có số phận không may, Quý ròm kể với tôi như vậy.

Dạo này, bọn Quý ròm thường trò chuyện với Thơ Hoa qua điện thoại.

Nó bảo tôi:

- Chính miệng chị ấy nói ra điều đó.

Tôi thắc mắc:

- Tự nhiên nói ra?

- Không phải là tự nhiên. Trước đó, Tiểu Long rủ chị ấy đi chơi …

Tôi cau mày:

- Đã biết chị ấy bị liệt hai chân, sao tụi cháu còn rủ đi chơi?

- Thực ra, lúc đầu tụi cháu cũng hơi ngại! – Quý ròm tặc tặc lưỡi – Nhưng nhỏ Hạnh bảo tụi cháu nên tìm cách giúp chị ấy khuây khỏa. Tụi cháu đã tính rồi, nếu chị ấy ngồi xe lăn thì tụi cháu sẽ đẩy đi …

- Thế chị ấy trả lời sao?

- Chị ấy bảo chị ấy đi đứng không tiện lắm.

Mắt Quý ròm chợt sáng lên:

- À, chị ấy nhờ gửi lời cảm ơn chú về những cuốn sách. Chị ấy bảo nhìn thấy những cuốn sách có chữ ký và lời đề tặng của chú, các bạn của chị ấy cứ trầm trồ mãi.

Tôi không nói gì, chỉ trầm ngâm nhìn ra sân nắng. Không hiểu sao tôi thấy lòng mình buồn buồn. Hình ảnh cô bé Thơ Hoa ngồi dán mình bên cửa sổ trên tầng ba chung cư hiện lên rõ mồn một trong óc tôi. Tôi nhớ đến làn da trắng, suối tóc dài và đôi mắt chắc là tròn xoe và đen lay láy của cô.

Cô bé chỉ lớn hơn bọn trẻ của tôi chừng bốn, năm tuổi thôi, nghĩa là cô còn rất trẻ, thế mà phải sớm nhốt đời mình vào một chỗ, thật tội biết bao!

Tự nhiên tôi thầm cảm ơn Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, những đứa trẻ hiếu động của tôi. Tôi thầm cảm ơn tụi nó đã kết bạn với Thơ Hoa, và dù hai bên chưa gặp mặt nhau, tôi vẫn tin tình bạn mà tụi nó dành cho cô bé đáng thương này sẽ giúp lòng cô thêm ấm áp.

Chương 32

Trong thời gian đó, tôi phải ra Hà Nội làm việc với Nhà xuất bản Kim Đồng. Trước khi đi, tôi dặn dò Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ở nhà phải lo phần Câu lạc bộ Kính vạn hoa trên bộ sách cho chu đáo, nhớ đừng bỏ sót thư bạn đọc và đặc biệt cố gắng trả lời đầy đủ tất cả các thư. Cuối cùng tôi cẩn thận dặn tụi nó phải hết sức nhường nhịn bọn Quý Hồ.

Cuốn Nhà ảo thuật viết về sinh hoạt của nhóm Quý ròm ở thành phố nên đoàn làm phim không phải đi xa, do đó hầu như ngày nào bọn trẻ cũng tới trường quay.

Tôi sợ vắng mặt tôi, bọn trẻ sẽ không kềm chế nổi trước những màn khiêu khích của bọn Quý Hồ. Thực tình mà nói, cho đến lúc này tôi vẫn không hiểu tại sao Quý Hồ và Đức Long thù nghịch bọn trẻ của tôi ra mặt như vậy. Bọn Quý Hồ đã được chọn đóng phim, và chính nhờ sự gợi ý của Quý ròm, tụi nó mới có được ngày hôm nay. Lẽ ra, khi đã ngồi trên đỉnh vinh quang chót vót đó, tụi nó phải cảm kích bọn trẻ của tôi mới hợp lẽ.

Nhưng trên thực tế, ngày nào tụi nó cũng tìm cách này hay cách khác để tấn công bọn Quý ròm. Đã nhiều lần, nếu không có tôi kịp thời giảng hòa, hai bên đã xích mích với nhau to.

Thấy tôi lo lắng, nhỏ Hạnh trấn an:

- Chú cứ yên tâm! Tụi cháu sẽ nhường nhịn mà!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Tụi nó muốn nói gì kệ tụi nó, tụi cháu nhất mực giả điếc là xong!

- Giả điếc cũng không xong đâu! – Quý ròm hừ giọng – Điếc thật thì may ra!

Thái độ của Quý ròm khiến tôi chột dạ. Trầm ngâm một hồi, tôi dè dặt nói:

- Nếu không chịu nổi, sao các cháu không ở nhà quách? Đi theo đoàn làm phim làm gì cho sinh chuyện!

- Không được đâu chú ơi! – Nhỏ Hạnh kêu lên – Tụi cháu phải đi theo để nhỡ có chỗ nào các bạn diễn không đúng, tụi cháu góp ý chứ!

- Phim đóng về tụi cháu mà! – Quý ròm làu bàu phụ họa.

Ra vậy! Tôi gật gù, bây giờ tôi mới vỡ lẽ tại sao bọn trẻ của tôi hăng hái với việc đi theo khuân vác phụ đoàn làm phim đến thế. Hóa ra tụi nó sâu sắc hơn tôi tưởng. Hôm trước, nhà đạo diễn có ngỏ ý mời tôi đi theo đoàn, nhưng công việc của tôi khá bận rộn, chỉ lúc nào rảnh tôi mới tạt qua chỗ đoàn làm phim một lát, rồi lại vội vã đi ngay. Có lẽ biết vậy nên bọn Quý ròm quyết định nhận công việc nhỏ mọn "hỗ trợ khi cần thiết" một cách vui vẻ. Tụi nó muốn "hỗ trợ" tôi. Tụi nó muốn hình ảnh của các nhân vật Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh trong phim không khác quá xa so với hình ảnh trong sách.

Tôi tươi cười nhìn bọn trẻ:

- Nhưng để đạt được mục đích đó, các cháu cần phải …

- Chú ơi, cháu biết rồi! – Quý ròm ngắt lời tôi, nó nói mà mặt nhăn như quả mướp héo – Phải kềm chế nè, nhẫn nại nè, nhường nhịn nè, chịu đựng nè, rụt đầu rụt cổ nè, co rúm người lại nè …

Quý ròm làm một tràng khiến tôi phì cười:

- Không đến mức phải rụt đầu rụt cổ hay co rúm người lại đâu! Chỉ phớt lờ đi là được rồi!

Chương 33

Ngồi bên bờ hồ Tây, trong khi chờ món bánh tôm bưng ra, ông giám đốc Nhà xuất bản Nguyễn Thắng Vu và biên tập viên Lê Phương Liên đề nghị tôi tiếp tục viết bộ Kính vạn hoa ít nhất là tới tập 50.

Ông giám đốc nói:

- Con số 50 là con số đẹp!

Biên tập viên Lê Phương Liên mỉm cười bổ sung:

- Vì đó là con số chẵn.

Tôi nhìn ông Nguyễn Thắng Vu, tự hỏi không biết ông có nhớ cách đây bảy năm ông đã dang rộng hai tay và hóm hỉnh tuyên bố "Bộ Kính vạn hoa sẽ gồm 70 tập, dài bằng sải tay của mình" không. Hồi đó, ông mong muốn bộ Kính vạn hoa sẽ kéo dài đến con số 70, bây giờ ông chỉ ao ước nó lết tới con số 50. Sở dĩ có sự "điều chỉnh chỉ tiêu" này, có lẽ do trong bảy năm qua, ông đã nhiều lần nghe tôi than vãn, đã nhiều lần chứng kiến sự mệt mỏi và căng thẳng của tôi và nhất là đã nhiều lần sửng sốt thấy tôi dợm kết thúc bộ truyện.

Chẳng hạn hồi tôi viết tập 25 Hiệp sĩ ngủ ngày. Tôi ở trong Nam, bộ phận biên tập và in ấn lại nằm ở ngoài Bắc, nên mỗi lần viết xong một tập tôi phải gửi bản thảo ra Hà Nội cho chị Lê Phương Liên. Đọc xong, chị trao đổi với tôi qua điện thoại. Sau đó, tôi gửi bản nhũ, tranh bìa của Đỗ Hoàng Tường, một họa sĩ tâm huyết, gắn bó với bộ Kính vạn hoa ngay từ những ngày đầu và bị bộ sách "hành" không kém gì tôi, kèm đoạn văn ngắn giới thiệu tập tiếp theo để in ở bìa 4.

Các tập trước đều tuân theo qui trình này. Nhưng khi viết xong tập Hiệp sĩ ngủ ngày, tôi cảm thấy uể oải, người ran ran như muốn đổ bệnh. Và trong cơn suy sụp, tôi đột ngột quyết định kết thúc cuộc hành trình đang ngon trớn của bộ Kính vạn hoa.

Sáng hôm sau là đến kỳ hạn chót gửi bản nhũ và bìa sách ra Hà Nội, tối đó tôi ngồi cặm cụi viết lời chia tay độc giả. Tôi đã quyết định rồi: ở bìa 4 của tập Kính vạn hoa 25, thay vì in lời giới thiệu nội dung tóm tắt của tập 26, tôi sẽ cho in "lời nói cuối cùng" của tác giả.

Khi mọi thứ đã soạn thảo xong, tôi bỏ đi nằm, đầu óc trống rỗng như quả bầu khô. Tôi nhớ rõ hôm đó là một ngày tháng tư năm 1998, tháng nóng nhất trong năm, trời bên ngoài hầm hập, còn trong lòng tôi muôn nỗi rối ren.

Tôi trằn trọc trên giường, không biết quyết định của mình là đúng hay sai. Tôi gác tay lên trán, tưởng tượng đến vẻ mặt bàng hoàng của ông Nguyễn Thắng Vu khi hay tin này. Cho đến giờ phút này, tôi chưa nói gì với ông về quyết định kết thúc bộ truyện của tôi. Chị Lê Phương Liên cũng chưa hay. Cả Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng không biết chút gì. Và nhất là các độc giả nhỏ tuổi của tôi, các em chắc đang náo nức chờ những tập tiếp theo và khi tập 25 phát hành, đọc những lời chia tay của tôi, hẳn các em thất vọng ghê lắm. Chia tay như thế, người ta gọi là cuộc chia tay không báo trước. Nó như một nhát cắt lạnh lùng, có chút gì đó tàn nhẫn. Tự nhiên tôi cảm thấy mình có lỗi với mọi người.

Chương 34

Thực tình thì tôi cũng thấy bộ truyện chấm dứt bất ngờ như thế có điều gì đó không ổn. Tôi có cảm giác bộ Kính vạn hoa vẫn chưa đi hết chặng đường mà lẽ ra nó phải đi. Nhưng tôi đã mệt mỏi đến mức muốn buông xuôi tất cả.

Cho đến thời điểm này, bộ Kính vạn hoa đã "hành" tôi đúng ba năm trời. Trước đó, tôi đã viết hàng loạt sách cho tuổi mới lớn: Cô gái đến từ hôm qua, Hoa hồng xứ khác, Bong bóng lên trời … nhưng chưa có tác phẩm nào khiến tôi vất vả bằng bộ Kính vạn hoa. Mỗi tập của Kính vạn hoa tôi phải viết đúng mười chương, số chữ khi in ra phải tròn 192 trang sách, kinh khủng nhất là các tập của bộ truyện phải được in định kỳ. Những ràng buộc đó đã thử thách thần kinh của tôi ghê gớm.

Cuối năm 1995, Kính vạn hoa ra mỗi tuần một tập. Qua năm 1996, mỗi tháng một tập. Năm 1997, hai tháng một tập. Tới năm 1998, tức lúc tôi đang viết cuốn Hiệp sĩ ngủ ngày, nhịp độ sáng tác của tôi có vẻ như muốn đòi hỏi tới con số ba tháng. Khoảng cách giữa các tập ngày một xa, độc giả của tôi la trời, một số em vì nản vì giận, cả vì lẫy, không thèm chờ mua sách của tôi nữa. Nhưng dẫu có viết ba tháng một tập, cơ thể tôi có vẻ như vẫn phản đối đến cùng.

Gần một năm trước đó, chính xác là vào ngày Quốc tế Thiếu nhi 1-6-1997, tôi được Ban biên tập báo Sài Gòn Giải Phóng giao phụ trách trang Thiếu Nhi vừa ra mắt. Công việc vinh quang nhưng nặng nhọc này đã lấy nốt chút sức lực dự trữ của một người đàn ông 42 tuổi. Cơ thể tôi không muốn ngã quỵ vì phải vừa viết Kính vạn hoa mỗi ngày vừa phải giữ mục trả lời hằng tuần trên báo Thanh Niên vừa chăm sóc trang Thiếu Nhi trên báo Sài Gòn Giải Phóng mỗi chủ nhật. Cơ thể tôi bảo tôi: Hãy kết thúc bộ truyện loằng ngoằng đó đi!

Chương 35

Có vẻ như số phận bộ Kính vạn hoa đã được định đoạt vào cái đêm tháng tư oi bức đó.

Tôi nằm thao thức trên giường, nghe hàng mớ những cảm giác khác nhau xoắn lấy hồn tôi: nhẹ nhõm, buồn rầu, tiếc nuối, hụt hẫng. Tôi không ngủ được, đầu nghĩ ngợi miên man, nhưng cương quyết không ngồi dậy, dù chỉ để uống một ly nước.

Tôi biết nếu tôi rời khỏi giường lúc đó, thế nào tôi cũng sẽ mon men lại chỗ bàn viết, sẽ cầm lên bài "diễn văn chia tay" của tôi, sẽ bùi ngùi căng mắt đọc và rất có thể trong một cơn xúc động bất chợt, tôi sẽ vò nát nó đi và ném vào sọt rác.

Không! Tôi sẽ không để cho mình yếu lòng đến mức đó. Tôi sẽ nằm lì trên chỗ nằm, tôi sẽ làm mọi cách dán mình vào giấc ngủ. Để sáng sớm ngày mai, tôi sẽ ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra bưu điện gần nhà mà không cần phải ăn điểm tâm hay uống cà phê như thường lệ. Đến khi trao được chiếc phong bì dày cộm kia cho cô bưu tá viên quen mặt, chờ cô ta nhấc nó lên cân và tính tiền, thế là xong. Lúc đó, tôi chẳng phải nhức đầu nghĩ ngợi làm gì nữa. Mũi tên đã rời khỏi dây cung, tôi chỉ còn cách đồng ý với quyết định của mình.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ, tôi bỗng giật nảy người vì tiếng reo bất thần của chuông điện thoại. Tôi nhìn lên đồng hồ, thấy cây kim giờ đang chỉ con số 12. Ai gọi mình giờ này kìa? Tôi làu bàu trong bụng và lẹp xẹp bước lại chỗ đặt máy.

- A lô!

Đáp lại tôi là một giọng trầm trầm quen thuộc:

- Ánh hả? Vu đây!

- Ủa, anh Vu! – Tôi ngạc nhiên – Anh ở Hà Nội gọi vào hả?

- Không, mình vào thành phố được ba hôm rồi. Cậu ngủ chưa?

Tôi dụi mắt:

- Chưa.

- Mình cũng chưa ngủ.

- Anh gọi giờ này chắc có chuyện gì? – Tôi hỏi.

- Tự nhiên không ngủ được, mình gọi cậu nói chuyện chơi thôi. Thế nào, cậu gửi tập 25 đi chưa?

- Sáng mai tôi gửi! – Tôi nói, và trong tích tắc tôi buột miệng tiết lộ luôn, nhanh đến mức tôi có cảm giác những lời nói đang nấp sẵn đâu đó nơi cửa miệng, chỉ chờ tôi hé môi là tuôn ra ngoài – Tập này cũng là tập cuối đấy, ông anh ạ!

Ông giám đốc nhà xuất bản có lẽ chưa hiểu tôi muốn nói gì:

- Cậu nói gì thế? Tập cuối là sao?

Tôi cố nói thật chậm rãi, như thể đang đếm từng tiếng:

- Tập cuối tức là tập chót. Tức là sau tập này không còn tập nào nữa.

- Cậu không nói đùa đấy chứ?

Ông giám đốc kêu lên, lớn đến mức tai tôi nghe u u.

- Tôi nói thật đấy! – Tôi thở dài, nhích cái ống nghe ra xa – Tôi mệt quá rồi, bộ Kính vạn hoa phải kết thúc thôi.

- Nếu vì mệt mà kết thúc bộ truyện thì cậu đã kết thúc nhiều lần rồi! – Ông giám đốc phản đối, không rõ nhằm động viên hay để giễu cợt tôi – Nhưng rồi lần nào cậu cũng vượt qua được kia mà!

Mặt tôi nóng lên như bản lề cửa sắt. Tôi nói nhanh như sợ chần chờ những lời nói sẽ biến mất:

- Nhưng lần này tôi quyết tâm lắm rồi. Tôi đã viết sẵn lời chia tay bạn đọc ở bìa 4, nội trong chiều mai Hà Nội sẽ nhận được.

Chương 36

Lần này bên kia đầu dây im lặng khá lâu. Có lẽ ông giám đốc không ngờ tôi cương quyết đến thế. Chắc ông ngỡ ngàng lắm, tôi đoán thế khi đợi mãi không thấy ông nói gì.

- Theo mình, cậu nên suy nghĩ kỹ! – Mãi một lúc, ông mới cất tiếng, giọng du dương như tiếng sáo – Chuyện này không thể quyết định vội vàng được!

- Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi! – Tôi đáp với vẻ chắc nịch, thậm chí hơi hùng hổ, cố không để cái giọng ngân nga của ông làm lay động.

Tiếng ông giám đốc tặc lưỡi trong ống nghe:

- Mình có cảm tưởng bộ truyện chưa thể kết thúc, ít ra là vì nội dung của nó.

Chỗ này thì ông nói đúng, mặc dù tôi không rõ ông có đọc hết những cuốn sách tôi viết hay không.

- Nhưng về sức khỏe …

- Mình biết, mình biết! – Ông giám đốc cắt ngang, rồi ông làm một tràng như sợ tôi bất thần buông ống nghe – Mình nhớ có lần cậu trả lời phỏng vấn trên báo về bộ truyện này. Mình không nhớ đó là tờ báo nào, nhưng những điều cậu nói thì mình không quên. Cậu bảo sự tồn tại của bộ Kính vạn hoa tùy thuộc vào ba yếu tố: cảm hứng, sức khỏe và sự đón nhận của bạn đọc, đúng không nào?

Tôi ấp úng, ngạc nhiên về trí nhớ của ông:

- Ờ … ờ …

Không để tôi kịp định thần, ông giám đốc nói nhanh:

- Về cảm hứng thì cậu không có vấn đề gì phải không?

Tôi lại "ờ, ờ".

- Về sự đón nhận của bạn đọc thì cũng thế. Tôi làm xuất bản, tôi biết điều đó rõ hơn cậu. Số lượng bản in vẫn ở mức cao. Các em nhỏ vẫn kiên trì chờ đợi cậu viết tiếp! – Giọng ông càng nói càng hùng hồn, cứ như thể ông đang thuyết trình trước đám đông chứ không phải nói với tôi vào lúc đêm hôm khuya khoắt – Đó là vinh dự cũng là nghĩa vụ của một nhà văn viết cho thiếu nhi. Trong tình hình sách ngoại đang chiếm lĩnh thị trường hiện nay,

cậu là người lính đang chiến đấu trên mặt trận văn hóa, cậu không được buông súng nửa chừng!

Chết rồi, ông ta lại nói những lời có cánh! Tôi hốt hoảng nhủ bụng và cố máy môi để yên chí là mình vẫn đang tập trung. Vẻ mặt tôi lúc đó chắc chẳng khác mấy người chiến sĩ đang đứng nghiêm nhận mệnh lệnh trước viên sĩ quan chỉ huy.

- Cậu có bao giờ nghe nói một chiến sĩ đầu hàng chỉ vì mệt không?

Ông giám đốc tinh quái dụ tôi như tôi vẫn chứng kiến cảnh Quý ròm dụ Tiểu Long. Và tôi, lúc đó đúng là "đồ ngốc tử".

- Làm gì có chuyện đó! – Tôi ngô nghê đáp, đầy sơ hở.

- Thế là xong rồi nhé! – Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười khà khà sảng khoái – Cậu không thể ngưng bộ truyện chỉ vì mệt. Mệt thì cậu có thể nghỉ ngơi một thời gian. Cậu có thể nghỉ vài ba tháng, nửa năm cũng không sao, nhưng sau đó đừng quên … các độc giả nhỏ tuổi là được!

Khi tôi biết mình vừa đút đầu vào tổ ong thì đã muộn. Trước khi kết thúc cuộc nói chuyện, ông giám đốc nhà xuất bản rủ tôi hôm sau đến Chi nhánh Kim Đồng nằm trên đường Nguyễn Đình Chiểu để "anh em tâm sự thêm" nhưng tôi đã không đến.

Đến làm gì nữa, khi vừa buông ống nghe xuống, tôi đã ngồi vào bàn, rút "lời chia tay bạn đọc" ra khỏi bao thư, và bóp trán để nghĩ cách viết lời giới thiệu cho tập Kính vạn hoa 26.

Chương 37

Mỗi lần nhớ lại chuyện này, tôi thấy không chỉ con người mà một bộ sách dường như cũng có số phận của nó.

Nếu không có hồi chuông điện thoại định mệnh vào lúc mười hai giờ khuya đó, bộ Kính vạn hoa có thể sẽ vĩnh viễn dừng lại ở con số 25.

Ông giám đốc nhà xuất bản đã ngẫu nhiên gọi đúng vào khoảnh khắc tôi vừa quyết tâm vừa vô cùng do dự, vừa nhẹ nhõm thở phào lại vừa day dứt băn khoăn. Ông đã gọi đúng vào lúc tập 25 sắp bước qua giờ thứ 25, nghĩa là trễ một chút thì quá muộn mà sớm một chút có khi tôi cự tuyệt đến cùng.

Sau đó dĩ nhiên tôi không nghỉ ngơi theo lời đề nghị của ông giám đốc, tôi ngồi viết tập 26: Tiết mục bất ngờ. Lại một ngẫu nhiên nữa, vì tôi không cố ý dùng cái tên này để ám chỉ cú điện thoại bất ngờ kia.

Nhưng để đánh dấu cái mốc này, tôi viết một bài báo đăng trên Tuần san Sài Gòn Giải Phóng thứ bảy, có tựa đề Kính vạn hoa vẫn trên đường đến nhà in …

Bài báo có những đoạn nghe rất "thảm thiết":

"*Đến nay bộ Kính vạn hoa đã ra đến tập 25, một điều mà bản thân tôi cũng không dám nghĩ đến. Hơn hai năm qua, tôi đã nhiều lần đột ngột mất cảm hứng, nhiều lần đột ngột sa sút sức khỏe, nghĩa là nhiều lần đã định ngồi bệt xuống giữa đường, nhưng sự nồng nhiệt của các bạn đọc nhỏ tuổi đối với bộ sách đã giúp tôi cố gắng đứng dậy đi tiếp. Bên cạnh đó, sự động viên của anh chị em ở Nhà xuất bản Kim Đồng, của các phụ huynh và thầy cô giáo, của những bạn viết trong nghề cũng giúp tôi rất nhiều trong việc vượt qua những khó khăn tưởng chừng không thể nào vượt qua nổi.*

Thực ra, việc quyết định kết thúc một bộ truyện như Kính vạn hoa không hề là chuyện đơn giản. Trong trường hợp này, nó đã vượt ra ngoài những phạm trù chuyên môn. Bạn hãy tưởng tượng suốt hai năm rưỡi bạn đã sống chung với các nhân vật tháng này qua tháng khác, bạn đã thuộc làu cá tính của các nhân vật, thậm chí có thể hình dung ra diện mạo của từng người, và có lúc dường như bạn có thể nghe được bên tai giọng cười, tiếng thở dài hay sự cãi cọ vốn rất triền miên của bọn trẻ, hẳn bạn sẽ thấy rằng nếu vì lý do nào đó bạn quyết định ngưng viết, thì điều đó không có nghĩa là bạn quyết định kết thúc một tác phẩm mà sự thực là quyết định chia tay những

người bạn thân thiết. Quyết định này cũng khó khăn và để lại nhiều tổn thương không kém gì những cuộc chia tay trong tình yêu. Viết hay không viết nữa một tác phẩm, lúc này không còn là chuyện văn chương mà đã là chuyện tình cảm mất rồi. Bạn hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của tôi đi, khi nhà văn quyết định chia tay nhân vật nhưng nhân vật quyết không chịu chia tay với nhà văn thì bạn sẽ làm thế nào?”

Chương 38

Ở tập 21 trước đó và tập 32 sau đó, tôi cũng định kết thúc bộ truyện Kính vạn hoa, tất nhiên với những lý do hoàn toàn khác, nhưng cái lần tôi vừa kể là đáng nhớ nhất.

Bây giờ, ngồi trò chuyện giữa làn gió man mác bên bờ Hồ Tây, có lẽ ông giám đốc nhà xuất bản chưa quên những lần đó, nên ông không còn nhắc đến con số 70 đầy mơ mộng lúc khởi đầu nữa.

Về phía tôi, đến giờ phút này, sau bảy năm cặm cụi viết hết tập này đến tập khác, tôi thấy con số 50 không có gì là đáng sợ nữa. Như tôi đã nói ở trên kia, viết truyện liên hoàn cũng giống như ta búng một đồng xu. Khó ở cái búng đầu tiên, còn nếu đồng xu đã có cái thế vững vàng rồi, nó sẽ tự lăn.

- Tôi thấy không có vấn đề gì! – Tôi mỉm cười nhìn ông Nguyễn Thắng Vu và chị Lê Phương Liên – Dĩ nhiên để viết đến tập 50, tôi sẽ cho đám nhóc của tôi lên lớp. Tôi cần có khung cảnh mới, thầy cô mới, bạn bè mới để cốt truyện có thể phát triển.

Biên tập viên Lê Phương Liên nói, tôi có cảm giác gương mặt chị dãn ra:

- Mình tin Ánh sẽ làm được!

Chị Lê Phương Liên là thế, hiền lành, điềm đạm, và bao giờ cũng tin tôi. Chị xuất thân từ nhà giáo, sau trở thành nhà văn viết cho thiếu nhi, con đường đi của chị và tôi giống hệt nhau. Có lẽ vì thế mà chị đồng cảm và tin tưởng tôi chăng?

- Cũng như Liên, mình biết là cậu sẽ làm được! – Ông giám đốc nhà xuất bản cười khà khà – Thậm chí cậu có thể làm hơn thế nữa. Nhưng thôi, để cho cậu nghỉ ngơi. Vả lại, con số 50 cũng đã đẹp lắm rồi!

Hôm đó, trước khi ra về, ông bắt tay tôi chặt hơn thường lệ, không phải để từ giã mà chính là để cam kết:

- Thế nhé! Mình sẽ chờ đợi để ăn mừng tập Kính vạn hoa 50!

Lúc đó, nhìn vẻ mặt tươi roi rói của ông, tôi có cảm tưởng cuốn Kính vạn hoa 50 vừa mới phát hành và ông đã thủ sẵn một cuốn ở trong túi áo.

Chương 39

Tôi từ Hà Nội trở về thành phố Hồ Chí Minh với ý nghĩ sẽ không làm các vị ở nhà xuất bản Kim Đồng thất vọng.

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ra đón tôi ở sân bay khiến tôi vừa cảm động vừa bực mình.

- Sao kéo cả lũ ra đây thế? – Tôi nghiêm mặt – Chú đã dặn rồi, đừng có đi đón chú! Tụi cháu chẳng chịu nghe lời chú gì cả!

Như thường lệ, Quý ròm chẳng coi sự giận dữ của tôi ra cái củ cà rốt gì. Nó toét miệng cười hì hì:

- Tụi cháu đi đón không phải vì chú mà vì tụi cháu!

- Vì tụi cháu? – Tôi ngờ vực hỏi.

- Đúng thế ạ! – Tiểu Long xác nhận giùm bạn – Tụi cháu có quá nhiều chuyện thú vị muốn kể với chú nên không thể ngồi đợi ở nhà được!

Tôi hừ mũi, giọng châm biếm:

- Lại thế nữa cơ đấy! Quá thú vị đến không thể đợi được?

- Thật đó chú! – Nhỏ Hạnh chen lời – Gần đây bạn Quý và bạn Long có nhiều chuyện vui lắm!

Tôi nhếch môi:

- Bao giờ mà hai tướng này chẳng có chuyện vui!

Quý ròm nheo nheo mắt và tuyên bố bằng giọng đắc ý:

- Nhưng chuyện này liên quan đến đoàn làm phim Nhà ảo thuật!

Câu nói của Quý ròm khiến tôi giật thót.

- Thế nào? – Giọng tôi lộ vẻ hốt hoảng – Lại xảy ra chuyện với nhóm Quý Hồ nữa à? Chú đã dặn rồi …

- Không có đâu chú ơi! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, nhẹ nhàng trấn an tôi – Quý và Long chẳng gây sự gì với các bạn ấy đâu!

Quý ròm hừ giọng:

- Chỉ có tụi nó tìm cách gây với bọn cháu thì có!

Ánh mắt lo lắng của tôi di chuyển từ Tiểu Long qua Quý ròm và ngược lại:

- Và các cháu đã kềm chế …

- Vâng, đã kiềm chế, đã nhường nhịn, đã chịu đựng, đã rụt đầu rụt cổ, đã co rúm người lại, nói tóm lại là đã làm tất cả những gì một con người nhút nhát có thể làm!

Quý ròm lém lỉnh tuôn một lèo, với đúng ngữ điệu và hình ảnh nó đã nói cách đây mấy hôm, lúc tôi sắp sửa bay ra Hà Nội.

Tôi nhìn nó, định hỏi thêm thì một chiếc taxi trờ tới.

Chương 40

Câu chuyện này do Quý ròm kể, và Tiểu Long bổ sung, ngay trên xe.

Thực sự thì tôi hơi mệt, tối hôm qua lại thức khuya. Lúc này, ngả người ra nệm ghế một cách biếng nhác, tôi rất muốn bảo Quý ròm hãy tóm tắt câu chuyện trong vòng hai mươi từ, nhưng tôi biết nếu tôi có đề nghị, ông tướng con cũng chẳng nghe. Tụi nó đã lần ra tận sân bay để có thể thuật với tôi một cách sốt dẻo những câu chuyện chắc là rất thú vị của tụi nó, có nghĩa là tụi nó đã nung nấu cái ý định này ghê lắm rồi, đừng có hòng chặn lại được.

Theo lời hai ông mãnh kể lại thì hôm đoàn làm phim quay cảnh Quý ròm biểu diễn ảo thuật, bọn Quý Hồ đã nhầm lẫn lung tung tên gọi các hóa chất đến nỗi đạo diễn phát cáu gắt om cả lên.

Khi nghe "nhà ảo thuật" Quý ròm huênh hoang sẽ cắt ngón tay để trình diễn màn "lấy máu vẽ tranh", Tiểu Long lo lắng hỏi:

- Ghê quá! Thế có nguy hiểm không hở mày?

Theo kịch bản, Quý ròm phải tủm tỉm trả lời:

- Chả nguy hiểm tẹo nào! Tao chỉ vờ cắt ngón tay thôi. Còn máu là do sắt clorua bôi trên ngón tay phản ứng với dung dịch kali thioxynat bôi sẵn trên lưỡi dao mà thành!

Đối với thần đồng Quý ròm thứ thiệt, cái kiến thức xoàng xĩnh đó chỉ là trò trẻ con. Nhưng Quý Hồ không phải Quý ròm. Nó đóng vai Quý ròm, cứ ấp a ấp úng:

- Máu là do … do … sắt clorua gặp phải chất … chất … ête mà có …

- Cắt! – Đạo diễn giơ tay ra lệnh cho máy quay, rồi quay sang Quý Hồ, ông nhăn nhó – Không phải chất ête! Nhớ lại đi ông tướng! Chất gì?

Quý Hồ đực mặt, chẳng nhớ nổi.

- Chất gì? – Đạo diễn hất đầu về phía Khánh Ly và Đức Long.

Nhưng cả hai đứa này cũng nhíu mày cau trán lấy lệ rồi ngây ra.

Thấy vậy, Quý ròm ngứa ngáy quá, bật cười hê hê:

- Đó là dung dịch kali thioxynat! Còn chất ête êtylic chỉ có trong trò "biến nước thành lửa" ở cảnh sau thôi!

Quý ròm vọt miệng nhanh đến mức nhỏ Hạnh muốn cản cũng không kịp.

Trí nhớ của Quý ròm khiến nhà đạo diễn bất ngờ một cách thích thú. Lập tức ông quay sang bọn Quý Hồ, nheo nheo mắt:

- Thấy chưa! Các bạn trẻ này chỉ đi theo phụ việc thôi đấy, thế mà thuộc lời thoại vanh vách. Trong khi các cháu đóng chính, lại được giao hẳn mỗi người kịch bản về nhà, thế mà cứ lẫn lộn lung tung!

Quý Hồ đưa cặp mắt ác cảm nhìn sang chỗ bọn Quý ròm. Chắc nó nghĩ tại bọn nhóc này mồm miệng nhanh nhẩu nên nó mới bị đạo diễn xài xể.

Không biết có phải vì "no mất ngon, giận mất khôn" như ông bà từng khuyến cáo hay không mà khi đạo diễn cho bấm máy quay lại cảnh đó, Quý Hồ vẫn tiếp tục nói trật:

- Máu là do chất sắt kali phản ứng với chất … clorua thioxynat mà thành.

Nhà đạo diễn nghiến răng ken két. Ông hét ầm, tưởng như khói đang phun có vòi qua lỗ mũi:

- Cái gì? Máu là do chất gì, nói lại coi, nhóc!

Thấy ông đạo diễn sửng cồ như con gà chọi, Quý Hồ hồn vía lên mây. Nó lắp bắp như người mê sảng:

- Dạ, dạ, máu là do … hồng cầu, bạch cầu và huyết tương …

Mặt nhà đạo diễn tím lại. Ông đưa hai tay lên trời:

- Trời ơi là trời! Đây đâu phải là giờ sinh học! – Ông đập "bốp" một phát lên đầu mình – Chắc tôi phát điên mất!

Như chưa hả, kêu trời xong, ông ngoảnh đầu lại kêu Quý ròm:

- Này cậu bé, hãy dạy cho các diễn viên của chú một bài học xem nào! Máu là do chất gì phản ứng với chất gì?

- Thưa, chất sắt clorua phản ứng với chất kali thioxynat ạ!

Quý ròm trịnh trọng đáp, bàn tay nó áp lên ngực và đầu khẽ cúi xuống như thể đang lịch sự đáp lại những tràng pháo tay của một rừng khán giả vô hình.

Cử chỉ của Quý ròm hoạt kê đến nỗi dù đang cáu, ông đạo diễn cũng phải phì cười.

Phản ứng của hai đám trẻ lúc này là cả một sự trái ngược. Trong khi mặt mày Tiểu Long và nhỏ Hạnh xanh lè xanh lét thì sắc diện của bọn Quý Hồ lập tức chuyển sang màu cà chua chín.

Chương 41

Sự rắc rối không dừng lại ở đó. Trong một cảnh quay vào hai ngày sau, đạo diễn bắt Đức Long thực hiện một cú đá liên hoàn.

Trong cuốn Nhà ảo thuật, nhân vật Tiểu Long chưa hề tung một cú đá nào. Khi Quý ròm ghé "luyện võ đường" đằng sau nhà bạn, Tiểu Long còn đang ngồi ủ rũ trên ghế. Nhưng có lẽ muốn tăng sức hấp dẫn trong phần giới thiệu nhân vật, đạo diễn phim cứ muốn Tiểu Long phải biểu diễn một vài cú đá.

Để thực hiện cảnh quay này (và cả cho những cảnh sôi động ở các tập sau), đạo diễn phim đã mời một võ sư Taekwondo làm cố vấn võ thuật cho phim. Nhưng mặc dù được ông võ sư hướng dẫn và uốn nắn từng động tác một cách tỉ mỉ, Đức Long vẫn chẳng thể nào nhập vai "Song phi cước" Tiểu Long nổi.

Những cú đá như mèo quào của nó khiến Quý ròm và Tiểu Long đứng xem cứ cười bò. Nhỏ Hạnh giỏi trấn tĩnh hơn, nhưng dù không bật cười thành tiếng, mỗi khi thấy Đức Long lóng ngóng "song phi" nó cũng phải quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn.

Một mình Đức Long tung liên hoàn cước nhưng có tới ba người nhễ nhại mồ hôi. Ông đạo diễn ngán ngẩm ngó ông võ sư, ông võ sư rầu rĩ ngó ông đạo diễn: cả hai như đang nhìn vào gương, vì ai cũng đang nhăn nhó đưa tay lau trán, lau cổ.

- Làm sao giờ? – Mãi một lúc ông đạo diễn mới thốt được một câu cụt lủn.

Ông võ sư thở ra:

- Phải luyện tập thêm một tuần nữa thì may ra!

- Không được! – Ông đạo diễn lắc đầu quầy quậy, giọng dứt khoát – Một tuần nữa thì lâu quá, sẽ phá hỏng kế hoạch mất! Hơn nữa, trong những ngày tới các diễn viên phải tập trung quay những cảnh khác, lấy thì giờ đâu ra mà luyện với chả tập!

Trong khi bọn Quý Hồ áy náy đứng túm tụm vào nhau thì ông đạo diễn đưa mắt nhìn bâng quơ sang chỗ bọn Quý ròm. Ông nheo mắt nhìn Tiểu Long, tặc tặc lưỡi:

- Phải chi cậu mập mập này có thể đá được thì hay biết mấy!

- Đừng hy vọng hão! – Ông võ sư nhún vai – Cậu bé kia tập đã mười ngày mà còn đá chẳng đâu ra đâu!

Ông đạo diễn dường như không nghe thấy gì. Ông vẫn mơ màng lẩm bẩm theo những ý nghĩ trong đầu:

- Ngoại hình khá giống, không xê xích nhau mấy. Cậu bé này hoàn toàn có thể đóng thế vai cho cậu bé kia trong những cảnh gay go …

Trường quay lúc này đang lặng phắt nên những lời lầm rầm của ông đạo diễn, mọi cái tai đều nghe rõ.

Quý ròm huých cùi tay vào hông Tiểu Long, thì thào:

- Có vẻ như mày sắp sửa đi theo con đường của anh Tuấn mày rồi đấy!

- Con đường của anh Tuấn tao? – Tiểu Long ngơ ngác – Tao chả hiểu mày muốn nói gì!

- Tại mày chóng quên đó thôi! – Quý ròm cười khì – Năm ngoái anh Tuấn mày chẳng phải đã đóng thế vai cho diễn viên chính trong phim Cạm bẫy giữa ban ngày đó sao! Ông đạo diễn đang muốn nâng mày từ một tên khuân vác tép riu trong đoàn lên thành một cascadeur vĩ đại đấy.

- Chúc mừng Long nhé!

Nhỏ Hạnh đứng bên cạnh tủm tỉm xen lời khiến Tiểu Long bất giác nghe mặt mình nóng ran.

Chương 42

Tiểu Long vẫn không quên câu chuyện năm ngoái. Vì muốn kiếm tiền mua cho mẹ một chiếc máy giặt, anh Tuấn nó đã nhận lời đóng một số cảnh nguy hiểm trong phim Cạm bẫy giữa ban ngày. Anh lao mình từ trên cầu Sài Gòn xuống mặt sông xa hút trông đã hãi, đằng này anh còn liều lĩnh nhảy từ tầng lầu năm ở chung cư Trần Hưng Đạo xuống mặt sân xi măng nom mới khiếp làm sao! Phía dưới, người ta chỉ lót sơ sài vài tấm nệm đặt trên những thùng các-tông rỗng. Lần đó, nó và Quý ròm đã mò tới tận nơi trước khi anh Tuấn thực hiện cú nhảy kinh hoàng kia khoảng vài phút. Bây giờ, tuy đã một năm trôi qua, mỗi khi nhớ lại khung cảnh lúc đó, nó còn nghe rờn rợn sống lưng. Chỉ cần anh Tuấn nó nhảy chệch ra khỏi tấm nệm một tấc thôi, chắc chắn hai anh em sẽ chẳng còn dịp nào gặp nhau nữa.

Dù sao thì sau pha mạo hiểm đó, anh Tuấn nó cũng đã từ giã phim trường. Chiếc máy giặt cho mẹ đã mua xong, anh nó không muốn làm nó lo lắng nữa. Cascadeur, cái nghề mà mỗi khi nghĩ tới, Tiểu Long vừa phấn khích lại vừa sợ hãi. Thế mà bây giờ, oái oăm thay, có vẻ như nó sắp sửa đi vào cái nghề mà trước đây nó khăng khăng buộc anh nó phải chia tay.

Nhưng công việc của cascadeur Nguyễn Minh Long khác xa với công việc của cascadeur Nguyễn Minh Tuấn. Biểu diễn những cú đá so với việc nhảy từ lầu cao xuống đất chỉ là trò trẻ con. Đó là chưa kể, công việc này lại tình cờ phù hợp với ước mơ mà nó hằng nung nấu lâu nay: trở thành một diễn viên võ thuật thượng thặng. Cascadeur tất nhiên không được liệt vào hàng diễn viên chính hiệu, nhưng đối với Tiểu Long, thế cũng tuyệt lắm rồi. Nó sẽ có cơ hội tập dượt để chờ ngày công khai ló mặt ra với đời.

Tiểu Long càng nghĩ càng háo hức. Trong một thoáng, nó nghe máu nóng dồn lên mặt, tay chân đột nhiên ngứa ngáy râm ran.

Quý ròm dĩ nhiên đi guốc vào bụng Tiểu Long. Liếc bộ tịch bồn chồn của bạn, nó biết nếu nó không lên tiếng, ruột gan thằng mập sẽ cháy ra tro mất.

- Chú ơi! – Quý ròm ngước nhìn ông đạo diễn, hắng giọng – Chú cứ cho bạn cháu đóng thử xem! Biết đâu …

Quý ròm bỏ lửng câu nói, hồi hộp theo dõi phản ứng của ông đạo diễn.

Nhưng ông đạo diễn chưa kịp lên tiếng, ông võ sư đã lắc đầu lia lịa:

- Không được đâu, cháu à! Võ thuật là thứ dựa trên công phu tập luyện chứ không phải dựa trên sự ngẫu hứng …

Ông đạo diễn lập tức dựng đứng bàn tay lên như một lưỡi dao. Lưỡi dao đó cắt ngang câu nói của nhà cố vấn võ thuật.

- Tôi quyết định rồi! – Ông trầm giọng – Cứ để cậu bé này đóng thử!

Chương 43

Dĩ nhiên nếu không nói thì ai cũng biết Tiểu Long đã khiến cả trường quay (trừ hai đứa bạn thân của nó là Quý ròm và nhỏ Hạnh) kinh ngạc như thế nào.

Khi ông võ sư hướng dẫn các động tác, Tiểu Long phớt lờ những tiếng cười chế giễu vọng lại từ phía bọn Quý Hồ. Mặt mày nghiêm nghị, nó mở to mắt ngoan ngoãn lắng nghe.

Khi ông võ sư thao diễn những cú đá mà cảnh phim yêu cầu, Tiểu Long vẫn không lộ vẻ gì khác lạ. Nó chăm chú theo dõi từng động tác, hệt như đứa học trò mới nhập môn đang say sưa tiếp thu bài học mới mẻ đầu đời.

Trong khi Tiểu Long quan sát ông võ sư thì ông đạo diễn lặng lẽ quan sát nó.

Đến khi ông võ sư ngừng lại, ông đạo diễn hồi hộp lên tiếng:

- Thế nào hở cậu bé? Nhắm có làm nổi không?

Tiểu Long lễ phép:

- Dạ, cháu sẽ cố!

- Cố sao đừng "chụp ếch" đấy! – Tiếng Quý Hồ nhăn nhở – Gần đây không có bệnh viện nào đâu!

Ông võ sư chỉ tay vào bao cát treo lơ lửng trước mặt:

- Bây giờ cháu đá vào đây! Chân duỗi thật thẳng! Đá như chú đá ấy!

Trước những đôi mắt mở căng của mọi người, Tiểu Long tung chân đá đánh "bịch" một tiếng. Nó gần như không lấy đà, nhưng cú đá gọn và mạnh đến mức bao cát phải lắc lư.

Ông đạo diễn nhảy cẫng lên như trẻ con.

- Tuyệt quá! – Ông hớn hở reo ầm – Quả là ta đã không nhìn lầm người!

Trong khi ông đạo diễn bay lên không trung thì ông võ sư dính chặt chân xuống nền nhà. Thậm chí đôi môi ông dường như cũng dính chặt vào nhau:

- Cháu … cháu …

- Vâng ạ! – Tiểu Long mỉm cười, đoán ra ông võ sư muốn hỏi gì – Cháu đang theo học Taekwondo!

Ông võ sư tung một cú đá gió:

- Khỉ thật! Thế sao ông tướng con không nói phứt từ đầu cho rồi!

Ông nhìn ông đạo diễn, thở phào:

- Vậy là ổn!

Mặt ông đạo diễn rạng lên, ông đáp trả như để tự khen mình:

- Tôi đã nói mà!

Nhỏ Hạnh không dám nhìn về phía bọn Quý Hồ, nhưng nó đoán bọn nhóc kia chắc đang thộn mặt trước màn biểu diễn của thằng mập.

Tiểu Long còn làm bọn Quý Hồ ngỡ ngàng thêm nhiều lần nữa khi nó trổ tuyệt kỹ bay người trên không tung "liên hoàn cước" vào hai bao cát trong tiếng trầm trồ không ngớt của ông đạo diễn.

Quý ròm không trầm trồ. Nhưng câu bình phẩm của nó lọt vào tai bọn Quý Hồ nghe còn nhức nhối hơn ong chích:

- Đá thế mới gọi là đá chứ! Còn đá nghều ngào như khi nãy là "thế võ Oshin" chứ đâu phải Taekwondo!

Chương 44

Nghe hai ông tướng kể tới đây, tôi vừa bực vừa tức cười:

- Thế ra lần này chính cháu khiêu khích trước …

- Cháu đâu có khiêu khích! – Quý ròm chống chế – Cháu chỉ nhận xét khách quan thôi!

Tôi lắc đầu:

- Khách quan như thế thì chẳng ai nuốt trôi đâu!

Tiểu Long xen lời:

- Việc bọn cháu "nhắc tuồng" và đóng thế, bọn Quý Hồ chỉ ấm ức trong bụng chứ không có lý do gì để to tiếng với tụi cháu. Cho nên tụi nó xoay qua gây sự chuyện xưng hô.

- Chuyện xưng hô? – Tôi tròn mắt – Là sao?

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Nghe tụi cháu kêu nhau là Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long, tụi nó bực mình lắm. Thằng Quý Hồ còn nói "Đã bị loại mà bày đặt xưng hô như thế rõ là không biết ngượng!".

Lời tố cáo của Tiểu Long khiến tôi méo xệch miệng. Đúng là oan cho bọn nhóc của tôi quá.

- Chúng còn bắt tụi cháu không được gọi nhau như thế nữa! – Mặt Quý ròm hầm hầm – Chúng bảo tụi cháu cứ xưng hô nhặng xị như thế làm tụi nó không tập trung được. Chúng bảo ở phim trường chỉ có một nhỏ Hạnh, một Quý ròm và một Tiểu Long thôi!

Tôi gãi cằm:

- Gay thật! Rốt cuộc lại thì sao? Tụi cháu có bảo tụi cháu chính là Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long không?

- Chú ơi, ai lại khoe ra như thế! – Quý ròm kêu lên – Mà có nói ra, chưa chắc tụi nó đã tin!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Cho nên rốt cuộc tụi cháu đành bỏ tên thật, chỉ gọi nhau bằng biệt danh.

- Biệt danh?

- Đúng thế ạ! – Tiểu Long tặc tặc lưỡi – Quý ròm bây giờ là Tăm Tre, Hạnh là Kiếng Cận, còn cháu là … là …

Tới đây Tiểu Long tự nhiên ấp úng.

- Là gì mà khó nói thế hở cháu?

Mặt Tiểu Long đỏ bừng:

- Dạ, là … là … Trư Bát Giới ạ!

- Chậc, – tôi nheo mắt nhìn Quý ròm, cố nín cười – cái biệt danh khủng khiếp này chắc là Quý đặt cho bạn phải không?

Quý ròm toét miệng cười:

- Nhưng Tiểu Long có vẻ thích cái biệt danh đó lắm chú à.

- Thôi, thế cũng được! – Cuối cùng, tôi đành phải phì cười – Gọi nhau bằng biệt danh cũng hay!

- Chú ơi, không được cũng phải được! – Tiểu Long vọt miệng, giọng chưa hết tấm tức – Vì chính ông đạo diễn cũng tán thành đề nghị vớ vẩn này của bọn Quý Hồ!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, chúm chím:

- Theo mình thì đề nghị đó cũng không hoàn toàn vớ vẩn và vô lý đâu! Chỉ tại họ không biết tụi mình là ai thôi!

Chương 45

Chuyện bọn trẻ của tôi không chịu nói rõ mình chính là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, lại chọn cách gọi nhau bằng các biệt danh ấm ớ, đã kéo theo những rắc rối khác.

Trong thời gian đó, rất nhiều độc giả của Kính vạn hoa gửi thư về tha thiết xin ảnh của nhóm Quý ròm nhưng đã trót "giấu mình", bọn trẻ của tôi không thể đáp ứng yêu cầu của bạn đọc được.

Một cô bé không đề tên, ở số nhà 1007/2A đường 30-4, Vũng Tàu, khẩn khoản: "Chị Hạnh ơi, chị có thể cho em xin một tấm ảnh của nhóm chị được không?" Tất nhiên "nhà thông thái" của chúng tôi buộc phải tìm cớ thoái thác: "Ảnh của bọn chị thì để từ từ, chờ hôm nào rảnh rỗi, bọn chị mượn máy ảnh của nhỏ Diệp kéo nhau đi chụp đã".

Thấy xin nhỏ Hạnh không ăn thua, độc giả xoay qua "níu áo" Quý ròm. Em Vũ Minh Phương ở đội 1 Khánh Hải, Yên Khánh, Ninh Bình, năn nỉ "thần đồng toán học": "Anh Quý ơi, em muốn xin các anh chị một tấm ảnh chụp chung (để em có cái khoe với lũ bạn), nếu có thêm Quỳnh Dao càng tốt vì em rất giống tính Quỳnh Dao, anh đồng ý nhé". Cũng như nhỏ Hạnh, Quý ròm đành chơi trò dóc tổ: "Muốn xin hình bọn tớ để làm kỷ niệm thì dễ thôi, có điều hiện nay bọn tớ còn bận quá, chưa rủ nhau đi chụp chung được". Lẽ ra chỉ cần trả lời như vậy là đủ, đằng này Quý ròm lại nổi hứng ba hoa theo thói quen: "Nếu cậu ái mộ mỗi mình tớ, xin hình và chữ ký mỗi mình tớ thì có ngay!".

Chỉ vì trót huênh hoang trong một phút bốc đồng mà sau đó Quý ròm suýt bị chết bẹp dưới một núi thư xin hình của mình. Nhỏ Hạnh, Tiểu Long, Văn Châu và cả bọn thằng Mạnh, thằng Lượm, Tắc Kè Bông, Dế Lửa … cũng bị vạ lây. Thư xin hình cá nhân bay về Chi nhánh Nhà xuất bản Kim Đồng như bươm bướm.

Nhìn đống thư cao ngất trên bàn, tôi sốt ruột bảo bọn trẻ:

- Hay là các cháu cứ tặng ảnh quách …

- Không được đâu, chú ơi! – Tiểu Long lắc đầu – Bọn Quý Hồ mà biết được, chúng xỏ xiên nhức đầu lắm, tụi cháu không chịu nổi đâu.

- Nhưng đây là sự thật! – Tôi liếm môi – Tụi cháu đâu có mạo danh …

- Sự thật thì sự thật ngay từ đầu! – Quý ròm nhăn nhó ngắt lời tôi – Bọn Quý Hồ đã nhập vai Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh, đã đinh ninh bọn nó là "độc nhất vô nhị", bây giờ tự nhiên phát giác ra tụi cháu mới đúng là … thứ thiệt, chắc chắn tụi nó sẽ hụt hẫng …

- Bạn Quý nói đúng đó chú!

Tiếng nhỏ Hạnh nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi như một lời ru khiến tôi không thể không nhắm mắt lại. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình êm đềm đến thế. Bây giờ thì tôi thực sự hiểu ra tại sao bọn trẻ của tôi dứt khoát không chịu tiết lộ thân phận của mình, tại sao tụi nó bấm bụng gọi nhau bằng những biệt danh bông đùa mà đáng lẽ tụi nó có quyền từ chối. Chẳng qua tụi nó không muốn phá hỏng niềm vui và sự cao hứng của bọn Quý Hồ. Trên đời này, có ai đối xử với địch thủ của mình tốt như thế chăng?

Chương 46

Còn lắm chuyện xảy ra với bọn Quý ròm trong những ngày tôi đi xa.

Lần này thì chính nhỏ Hạnh kể. Đó là câu chuyện về cô bé Thơ Hoa.

Kể từ khi nghe Thơ Hoa thú nhận là mình đi đứng không tiện, nhỏ Hạnh rất hay gọi điện thoại trò chuyện với cô bé.

Hai chị em có vẻ càng ngày càng thân nhau. Thân đến mức một hôm Thơ Hoa cười khúc khích trong ống nghe:

- Có thật là sau này em sẽ mở tiệm bán bò viên không hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh bẽn lẽn:

- Đó chỉ là mơ ước của em khi còn bé. Hồi còn bé, em rất ham ăn. Bây giờ thì khác rồi.

- Thế bây giờ thì em mơ ước những gì?

- Em cũng không rõ nữa. Nhưng chắc là không phải mở tiệm bò viên rồi! – Nhỏ Hạnh cười, rồi hỏi – Thế còn chị? Những mơ ước của chị là gì?

- Chị ấy à? Mơ ước của chị đơn giản lắm …

Thơ Hoa ngừng lại và giữa khoảng lặng, nhỏ Hạnh mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài, hoặc ít ra nó có cảm giác như thế.

- Chị ao ước được đi đây đi đó để thưởng thức những cảnh đẹp khắp nơi, chị cũng thích ra sân xem bóng đá, vào rạp xem phim … – Thơ Hoa nói tiếp bằng giọng gần như thì thầm, càng lúc càng nhỏ như đang thủ thỉ trong một giấc mơ.

Nhỏ Hạnh thốt nhiên nghe lòng mình chùng xuống. Những ao ước kia quá đỗi bình thường, nhưng với chị Thơ Hoa thì thật là xa vời quá đỗi. Chị bị liệt hai chân, suốt ngày ngồi dán mình bên cửa sổ, chỉ nội việc đi xuống đường mua một que kem cũng đã khó, nói gì đến chuyện vào rạp xem phim, ra sân xem bóng đá, lại còn đi đó đi đây!

Nhỏ Hạnh bất giác nhớ lại cuộc sống sôi nổi của mình. Nó muốn đi đâu thì đi. Nó cùng Tiểu Long và Quý ròm đi Vũng Tàu tắm biển, lên Đà Lạt hóng gió cao nguyên, xuống Bến Tre "truy tìm" thằng nhóc Triều, thậm chí theo nhóm Mèo Rừng ra tận miền Trung, lên tuốt trên núi cao lặn lội thăm dò "kho báu". Những chuyến đi chơi thú vị đó đối với chị Thơ Hoa chẳng

khác nào một giấc mơ. Ừ, mà chị cũng đang nói về những mơ ước đơn sơ của mình như thể nói về những giấc mơ đấy thôi!

Hôm đó, nhỏ Hạnh kết thúc cuộc trò chuyện bằng lời hứa hẹn:

- Ít hôm nữa tụi em sẽ tặng chị một món quà.

- Quà ư? Các em định tặng chị quà gì thế?

- Kính vạn hoa.

- Kính vạn hoa? Lại tặng sách nữa ư?

- Không, không phải sách! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Lần này là một cái kính vạn hoa chứ không phải truyện Kính vạn hoa của chú Ánh!

Giọng Thơ Hoa lộ vẻ ngạc nhiên:

- Có một cái kính như thế sao?

Tới phiên nhỏ Hạnh sửng sốt:

- Chị chưa từng thấy cái kính vạn hoa bao giờ à?

- Chưa. Thậm chí chị cũng chưa từng nghe nói tới. Thế cái kính đó nó như thế nào?

- Cái kính đó tuyệt lắm! – Nhỏ Hạnh lim dim mắt, giọng mơ màng – Nhìn vào ống kính, chúng ta sẽ thấy một bông hoa rất đẹp, rực rỡ muôn màu. Khẽ lắc cổ tay một cái, bông hoa đó mất đi và trong ống kính hiện ra một bông hoa khác. Cứ như thế, nếu chúng ta lắc một triệu cái thì sẽ nhìn thấy một triệu bông hoa. Tuyệt nhất là không bông hoa nào giống bông hoa nào. Không bao giờ có hai bông hoa giống nhau.

- Đúng là tuyệt vời! – Thơ Hoa reo lên – Chị không thể nào hình dung có một thứ đồ chơi lý thú như thế trên đời.

- Tụi em sẽ tặng cho chị! – Nhỏ Hạnh vui vẻ nói – Rồi chị sẽ thích mê.

- Chắc chắn rồi! – Giọng Thơ Hoa hào hứng – Ngày nào chị cũng sẽ lấy ra xem. Chị sẽ tưởng tượng mình đang đứng trước một rừng hoa.

- Hẳn là thế rồi! – Nhỏ Hạnh hân hoan tiếp lời.

Cứ thế, hai chị em mê say nói về cái kính vạn hoa kỳ diệu, với muôn ngàn vẽ vời, muôn ngàn mơ mộng trong trí tưởng.

Chương 47

Tôi ngắt lời nhỏ Hạnh:

- Thế cháu đã tặng cho chị Thơ Hoa cái kính đó chưa.

- Rồi ạ. Cháu nhờ nhỏ Xảo đem tới.

- Nhỏ Xảo vẫn đặt ống kính ở chiếc ghế chỗ cửa phòng chứ?

- Vẫn thế. Đặt lên ghế rồi sè sẹ lui ra.

Nhỏ Hạnh đáp, rồi nó hớn hở khoe:

- Chị Thơ Hoa thích lắm. Ngày nào cũng xem.

Tôi nhìn vào đôi mắt long lanh của nó:

- Sao cháu biết?

- Chính chị Thơ Hoa nói. Chị bảo những bông hoa thật là đẹp.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Hơn nữa, lần nào đi ngang qua con đường đó, ngước mắt trông lên, tụi cháu cũng đều nhìn thấy chị Thơ Hoa …

Tôi gật đầu:

- Vẫn ngồi bên cửa sổ?

- Vâng ạ. Ngồi bên cửa sổ, với ống kính vạn hoa trên tay.

Tôi cắn chặt môi, lòng thầm cảm ơn bọn trẻ của tôi quá chừng. Tôi viết bộ truyện lấy tên là Kính vạn hoa nhưng không nghĩ ra chuyện tặng thứ đồ chơi tuyệt vời đó cho cô bé Thơ Hoa tội nghiệp. Với một người ngồi bất động một chỗ, cái kính vạn hoa thật là món quà quí giá biết bao!

Chiều đó, không nói gì với bọn Quý ròm, tôi một mình lẳng lặng quay trở lại con phố ngắn và hẹp chạy ngang trước chung cư Thơ Hoa ở. Tôi lại dựng xe dưới tàng cây trứng cá bên này đường, ngồi bệt xuống vỉa hè, ngẩng đầu nhìn lên ô cửa sổ ở tầng lầu bên kia.

Thơ Hoa ngồi đó, mái tóc đen nhánh xõa trên vai làm nổi bật khuôn mặt trắng trẻo. Bên cạnh cô, vẫn chậu hồng vàng mà tôi đã nhìn thấy hôm trước. Và đúng như nhỏ Hạnh nói, trên tay cô bé lúc này có thêm chiếc kính vạn hoa.

Tôi thấy Thơ Hoa cứ chốc chốc lại đưa chiếc kính lên, thận trọng kê mắt vào ống kính, say sưa ngắm nghía, thỉnh thoảng lại lắc khẽ cổ tay. Tôi ngồi

xa quá nên không trông rõ những biểu hiện trên mặt cô bé nhưng tôi đoán hẳn cô rất thích thú khi được nhìn ngắm hằng trăm bông hoa thay nhau xuất hiện sau mỗi rung động dưới tay mình.

Tôi ngồi bên vệ đường lâu thật lâu, lòng miên man bao nhiêu là ý nghĩ. Cho đến khi một người phụ nữ đứng tuổi, có lẽ là mẹ cô bé, xuất hiện bên cạnh Thơ Hoa thì tôi mới đứng dậy thong thả dắt xe đi.

Chương 48

Cái ý định đó chập chờn trong đầu tôi suốt dọc đường về. Rằng sẽ có một ngày tôi cùng Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh kéo nhau đến thăm Thơ Hoa. Sẽ đến thăm cô, ở bên cạnh cô như những người bạn gần gũi bằng xương bằng thịt chứ không chỉ là những tiếng nói vọng ra từ ống nghe.

Bọn trẻ của tôi sợ rằng Thơ Hoa không muốn tiếp xúc với người lạ. Tụi nó sợ cô bé sẽ ngượng nghịu, sẽ mặc cảm khi phơi bày sự tật nguyền của mình. Tôi không nghĩ thế. Chính sự xa lánh, dù với động cơ tốt đẹp thế nào đi chăng nữa, mới dễ khiến cô bé thu mình vào vỏ ốc cô đơn. Đến gặp Thơ Hoa, cư xử với cô như với một người bình thường, xem chuyện không may của cô là điều vẫn đôi khi xảy đến cho người này người nọ, điều đó giúp cô tự tin và cởi mở hơn trong cuộc sống.

Tôi suy nghĩ trong đầu như thế, nhưng vin vào cớ gì để bốn chú cháu có thể đàng hoàng, hiên ngang đến thăm cô bé thì thực tình tôi chưa nghĩ ra.

Chính bọn Quý Hồ đã gián tiếp gợi ý cho tôi.

Phải thừa nhận rằng Quý Hồ và Đức Long không ưa bọn trẻ của tôi ra mặt, nhưng sự quý mến tụi nó dành cho tôi vẫn không hề thay đổi.

Cho nên tôi không chút ngạc nhiên khi một hôm tụi nó đến tòa soạn báo Sài Gòn Giải Phóng tìm tôi. Lúc bấy giờ cảnh quay cuối cùng của phim Nhà ảo thuật đã kết thúc hơn hai tháng và có lẽ đã sắp xong phần hậu kỳ.

Chúng tôi vẫn ngồi ở quán nước quen thuộc kế tòa soạn.

- Lâu lắm tụi cháu mới đến thăm chú! – Khánh Ly nói giọng vẻ như biết lỗi.

Tôi cười:

- Không lâu lắm đâu. Hơn nữa, tụi cháu còn phải đi học nữa mà.

Rồi để bọn trẻ khỏi áy náy, tôi hỏi lảng qua chuyện khác:

- Phim các cháu đóng đã lồng tiếng xong chưa?

- Xong hết rồi chú! – Quý Hồ hớn hở – Hôm nay tụi cháu đến gặp chú cũng vì chuyện ấy đấy.

Tôi nhìn bọn trẻ, im lặng chờ nghe tiếp.

- Đúng mười hôm nữa, phim sẽ chiếu trên đài truyền hình thành phố.

Tôi tròn mắt:

- Nhanh đến thế cơ à?

- Vâng ạ! Tụi cháu muốn báo cho chú biết để chú bật tivi lên xem. Chú đừng rầy nếu tụi cháu làm chú thất vọng nghe chú!

- Chú tin là các cháu không làm chú thất vọng đâu. Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã kể với chú tất cả rồi. Tụi nó khen các cháu đóng hay lắm.

Lần đầu tiên tôi lơ đãng khi nhắc đến tên bọn Quý ròm. Chỉ một thoáng hớ hênh đó thôi đủ làm Quý Hồ nhăn mặt bất bình:

- Chú vẫn gọi các bạn ấy là Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh hở chú?

- Thật chẳng công bằng tí nào! – Đức Long lắc đầu – Cháu nghĩ chính tụi cháu mới xứng đáng với những tên gọi đó hơn!

Khánh Ly tỉm tỉm:

- Các bạn ấy bây giờ đã là Kiếng Cận, Tăm Tre và Trư Bát Giới rồi kia mà.

Tôi chưa kịp phân bua, Quý Hồ đã hậm hực "xổ" tiếp một tràng:

- Nếu tự trọng, các bạn ấy đã không nhận vơ vào như thế. Ai lại vào tận trường quay rồi mà vẫn cứ tự tiện xưng hô lung tung, chẳng "biết người biết ta" chút xíu nào!

Đức Long giận lẫy phụ họa:

- Cháu chẳng hiểu tại sao chú có thể thân thiết với các bạn ấy được!

Thôi rồi, tôi giật mình nhủ bụng, hóa ra xưa nay hai ông mãnh này sở dĩ ác cảm với bọn Quý ròm hẳn là vì thấy tôi hay cặp kè với bọn trẻ, chắc thế!

Như để chứng minh sự phỏng đoán của tôi, Đức Long nói tiếp bằng giọng cay đắng:

- Chính tụi cháu mới là những người thể hiện các nhân vật Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh của chú lên phim. Còn các bạn kia chẳng qua chỉ biết trổ vài tài lẻ!

Quý Hồ hạ một câu độc địa:

- Lại khéo nịnh nọt và giỏi tài bám lẵng nhẵng theo chú thôi!

Chương 49

Sự ghen tị đã khiến bọn nhóc trước mặt tôi tối tăm mặt mũi. Nhận xét cay độc của Quý Hồ làm tôi bất ngờ đến sửng sốt.

Thấy tôi ngồi im nhìn đăm đăm vào mặt nó, Quý Hồ có vẻ ngượng; nó bối rối ngó lơ chỗ khác, và căn cứ vào cái cách nó vừa quay đi vừa ngúc ngoắc đầu, tôi chắc nó cũng chợt nhận ra vừa rồi nó đã để sự tức tối dắt đi quá xa.

Vẻ mặt của tôi lúc đó chắc nom kỳ dị ghê lắm. Cho nên không chỉ Quý Hồ, mà cả Đức Long và Khánh Ly đều lấm la lấm lét. Nhìn cái kiểu tụi nó liếc trộm tôi như các cô cậu học trò phạm lỗi thập thò liếc trộm thầy cô, tôi đoán tụi nó đang lo lắng chờ tôi thốt ra một lời quở trách nặng nề.

Nhưng tôi đã không quở trách. Cũng chẳng nói một lời nặng nhẹ. Tôi chỉ trầm ngâm buông một tiếng thở dài:

- Thực ra không phải các bạn ấy bám theo chú mà chính chú đã bám theo các bạn ấy!

- Chú nói sao? – Đức Long vọt miệng, nó nói nhanh đến mức có cảm tưởng câu hỏi tự động bật ra trước khi nó kịp ý thức nó đang hỏi gì.

- Chú không đùa đấy chứ? – Câu hỏi của Quý Hồ thốt ra gần như đồng thời. Cũng như Đức Long, rõ ràng nó không tin một cái tai nào trong hai cái tai của mình.

Khánh Ly không hỏi, không phải vì không muốn hỏi, mà vì các bạn nó đã nhanh miệng quá. Lúc này nó đang giương cặp mắt tròn xoe, chờ câu xác nhận của tôi.

- Chú không đùa! – Tôi thở dài lần thứ hai – Không đùa một chút nào!

Lần này thì Khánh Ly kịp mở miệng trước hai bạn:

- Tại sao chú lại phải bám theo các bạn ấy hở chú? Tụi cháu không hiểu gì cả!

- Bởi vì … – Tôi ngập ngừng một thoáng, và phải nhắm mắt lại để cố nói hết câu – bởi vì các bạn ấy chính là … Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

- Là sao ạ? – Cả ba cái đầu trước mặt tôi cùng chồm tới trước, ba cái miệng cùng ré lên.

- Còn sao nữa! – Tôi cố nặn một nụ cười và mở mắt ra – Ba bạn ấy là ba nhân vật chính trong truyện Kính vạn hoa của chú chứ là sao!

Gương mặt của bọn Quý Hồ khi nghe tôi tiết lộ điều bí mật trọng đại đó tạo cho tôi cảm tưởng tụi nó vừa nhìn vào chiếc đầu của con yêu Méduse. Trong thần thoại Hy Lạp, bất cứ ai, kể cả thần Atlas, nếu dại dột nhìn vào chiếc đầu của Méduse đều tức khắc biến thành đá, không sai chạy vào đâu được!

Chương 50

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh không hay biết tí gì về câu chuyện vừa xảy ra giữa tôi và nhóm Quý Hồ nên đúng mười ngày sau cuộc gặp gỡ lịch sử đó, vừa lò dò đến nhà tôi theo lời hẹn, tụi nó vô cùng kinh ngạc khi thấy Quý Hồ, Đức Long và Khánh Ly đã ngồi sẵn ở phòng khách.

- Chà! – Quý ròm gãi gáy – Lại cả gan lần mò đến tận đây nữa cơ đấy!

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

- Chắc lại định kiện cáo gì với chú Ánh đây!

Đang nói, như sực nhớ ra, Tiểu Long vội bỏ tay xuống:

- Xin lỗi nhé! Trư Bát Giới này quệt mũi là do thói quen, chứ không phải cố tình giả làm Tiểu Long đâu đấy!

Mọi lần, nghe Quý ròm và Tiểu Long xỏ xiên như vậy, Quý Hồ và Đức Long đã nóng mặt phản ứng ngay lập tức.

Nhưng hôm nay, chẳng có chút gì giống mọi lần. Mặc Quý ròm và Tiểu Long thay nhau giễu cợt, hai thằng nhóc ngồi tỉnh khô. Còn toét miệng ra cười. Cứ như thể Quý ròm và Tiểu Long vừa khen tụi nó chứ không phải là châm chọc.

Quý ròm tròn mắt nhìn tôi:

- Chú ơi, bữa nay có "chuyện lạ bốn phương" hở chú?

Tôi tủm tỉm chưa kịp đáp thì Quý Hồ đã đứng bật dậy và tiến tới trước mặt Quý ròm, chìa tay ra:

- Rất hân hạnh được làm quen!

- Ối chà! – Quý ròm bật kêu – Chuyện gì nữa đây? Thách đấu kiểu hiệp sĩ châu Âu chăng?

Nó thò tay nắm tay Quý Hồ, gật gù:

- Được thôi! Hiệp sĩ Tăm Tre sẵn sàng phục vụ ngài, thưa hiệp sĩ Quý ròm!

Quý Hồ cúi đầu, lịch sự:

- Kẻ hèn này đã biết ngài là ai rồi, ngài đừng giả bộ nữa! Ngài mới chính là hiệp sĩ Quý ròm!

Quý Hồ nói năng ôn tồn, nhỏ nhẹ nhưng Quý ròm có cảm giác đối phương vừa phóng ra một nhát kiếm vô hình. Nó bất giác thót bụng lại, mặt ngẩn ra:

- Gì thế này? Chẳng lẽ …

Quý ròm ném sang tôi một cái nhìn dò hỏi:

- Chú …

- Đúng thế! – Tôi chưa kịp mở miệng, Đức Long đã mau mắn – Chú Ánh đã cho bọn này biết tất cả rồi!

Quay sang Tiểu Long, Đức Long cười hề hề:

- Bây giờ thì tôi đã biết cái động tác quẹt mũi của bạn là "bản chính" chứ không phải "bản sao"! Và những cú đá đẹp mắt ở trường quay là "sản phẩm" của "võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công" chính hiệu!

Khánh Ly nhìn nhỏ Hạnh, tươi cười phụ họa:

- Và bạn mới đúng là Hạnh, "bộ từ điển biết đi", còn mình chỉ là Khánh Ly thôi!

Chương 51

Trong thoáng mắt, một bầu không khí vui vẻ, thân thiện tràn ngập khắp phòng.

Quý Hồ cười hà hà:

- Thế mà trước nay tụi này cứ tưởng các bạn cũng là một bọn lôm côm như tụi này, vì nhận vơ là các nhân vật trong truyện Kính vạn hoa nên gặp rắc rối phải "cầu cứu" chú Ánh.

Đức Long đấm hai tay vào nhau, vờ giận dữ:

- Thế mà chú Ánh lại có vẻ biệt đãi các bạn hơn tụi này mới tức chứ!

Tiểu Long tủm tỉm "đế" một câu:

- Nhất là mấy bạn trông giống Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh hơn bọn mình nhiều!

- Chà, bạn nhắc mới nhớ! – Quý Hồ hấp háy mắt vẻ tinh nghịch – Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh đứng hạng chót trong cuộc thi xem ai giống mình nhất kể cũng ly kỳ thật đấy!

Đức Long thở ra:

- Cũng vì chuyện oái oăm đó mà tụi này mới không nghĩ các bạn chính là … các bạn!

- Thôi, bỏ qua đi! Ông bà đã nói rồi: "trước lạ sau quen"! – Quý ròm khoát tay, láu lỉnh – Miễn là từ nay về sau bạn Quý Hồ đừng dùng giọng lưỡi của … Quý ròm để châm chọc bọn mình là được rồi!

Tiểu Long ngồi xuống ghế:

- Đúng vậy, anh em một nhà cả! Bây giờ tất cả "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" đi, rồi có gì … từ từ thương lượng.

- Thương lượng? – Đức Long tròn mắt – Thương lượng chuyện gì?

- Ủa, chả phải hôm nay chú Ánh hẹn tất cả chúng ta đến đây để bàn chuyện trọng đại gì sao?

Quý Hồ sực nhớ ra:

- A, mình quên thông báo cho các bạn! Chiều nay lúc 6 giờ, đài truyền hình thành phố sẽ chiếu phim Nhà ảo thuật.

- Hay quá! – Tiểu Long vỗ tay bôm bốp – Vậy chắc chú Ánh hẹn bọn mình đến xem ti-vi rồi!

Quay sang tôi, nó hí hửng:

- Đúng không chú?

- Chỉ đúng một nửa thôi! – Tôi mỉm cười – Sáu giờ chiều nay, chúng ta sẽ cùng nhau xem phim Nhà ảo thuật, nhưng không phải xem tại nhà chú.

- Chứ xem ở nhà ai ạ?

- Xem ở nhà chị Thơ Hoa! – Nhỏ Hạnh thình lình lên tiếng.

- Xem ở nhà chị Thơ Hoa? – Tiểu Long ngơ ngác – Ai bảo Hạnh vậy?

- Chẳng ai bảo cả! Hạnh đoán thế!

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Nhưng Hạnh dựa vào đâu mới được chứ?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, và đáp bằng giọng thản nhiên cứ như thể nó nói sai thì trời sập quách xuống đầu nó cho rồi:

- Hôm trước chú Ánh bảo nếu có dịp, chúng ta sẽ kéo đến chơi với chị Thơ Hoa. Hạnh nghĩ chắc không có dịp nào tốt hơn dịp này!

- Đúng rồi đó! – Tiểu Long reo lên – Chị Thơ Hoa thường nghe đi nghe lại cuộn băng cát-xét Nhà ảo thuật, nếu được xem phim này, chắc chị còn thích hơn nữa!

Tiểu Long vừa dứt câu, Quý ròm liền hướng mắt về phía tôi, không phải để chờ tôi xác nhận lời suy đoán của các bạn nó, mà để nôn nóng giục:

- Xuất hành được rồi chú ơi!

Chương 52

Trên đường đi, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh thi nhau kể cho bọn Quý Hồ nghe về Thơ Hoa.

Câu chuyện về hoàn cảnh đáng thương của cô bé khiến bọn Quý Hồ mặt mày cứ thuỗn ra vì xúc động. Đứa nào đứa nấy khụt khịt mũi không ngừng và nhìn những chiếc xe của tụi nó liên tục nảy tưng tưng khi băng qua các ổ gà lồi lõm, tôi biết tụi nó đang nôn nao lắm.

Đằng trước mặt, những con phố ngắn dần và hẹp dần, cành lá hai bên đường bắt đầu giao nhau.

Cuối cùng, chúng tôi dừng lại dưới tàng cây trứng cá quen thuộc.

- Tới rồi hở chú? – Khánh Ly hỏi.

- Ừ, tới rồi!

Tôi đáp, và chỉ tay lên tầng ba ở chung cư bên kia đường, khẽ giọng:

- Thơ Hoa đó!

Thơ Hoa đang ngồi bên cửa sổ. Bao giờ Thơ Hoa cũng ngồi bên cửa sổ, như thể cô đã ngồi ở đó cả ngàn năm nay rồi, và chưa hề một phút rời đi. Vẫn mái tóc đen dài viền quanh gương mặt trắng trẻo, vẫn chậu hồng vàng trên bục cửa sổ với những cánh hoa như rực lên trong nắng chiều, hình ảnh đó đập vào mắt tôi như một bức tranh tĩnh vật khiến tự dưng tôi nghe nhói trong lòng.

Cũng may mà bọn trẻ của tôi đã tặng cho cô bé chiếc kính vạn hoa. Chốc chốc, cô lại giơ ống kính lên, ghé mắt vào ngắm nghía. Cô cử động nhẹ nhàng, khoan thai nhưng cũng đủ giúp bức tranh im lìm kia vơi bớt phần tịch mịch.

Nhỏ Hạnh kéo áo tôi:

- Mình lên đi chú!

Chúng tôi đem xe vào bãi gửi của chung cư, rồi nối đuôi nhau lần bước lên các bậc thang.

Tới tầng ba, chúng tôi đứng tần ngần mất một lúc, sau đó mới dọ dẫm ngoặt theo hành lang bên trái dưới sự dẫn dắt của Quý ròm.

- Đúng hướng không đó mày? – Tiểu Long thấp thỏm hỏi.

- Sao lại không? – Quý ròm hừ giọng – Chắc chắn là hành lang này!

- Nhưng làm sao biết là nhà nào? – Tiểu Long vẫn chưa hết lo lắng – Phải chi tụi mình rủ nhỏ Xảo theo …

- Yên chí đi! – Quý ròm nhún vai – Khi nãy tao đã đếm rồi. Chị Thơ Hoa ngồi ở cửa sổ thứ mười hai tính từ ngoài vào, tức là phòng thứ sáu. Đây rồi!

Quý ròm giơ tay lên, nhưng nửa chừng không hiểu nghĩ sao lại bỏ xuống:

- Hạnh gõ cửa đi Hạnh!

- Sao Quý không gõ?

Quý ròm cắn môi:

- Không hiểu sao tôi thấy ngài ngại.

- Để tao!

Tiểu Long vọt miệng và nhanh tay gõ vào cánh cửa gỗ.

- Ai đó? – Tiếng Thơ Hoa từ trong phòng vọng ra – Cứ đẩy cửa vào đi!

Tiểu Long đẩy cửa. Bên trong không khóa nên Tiểu Long khẽ nhích tay, cánh cửa gỗ đã từ từ hé mở.

Tiểu Long thò đầu vào:

- Chào chị! Em là Tiểu Long.

Giọng Thơ Hoa lộ vẻ vui mừng, lúc này cô bé đã ngồi quay mặt về phía cửa chính:

- A, em tới thăm chị hở? Vào nhà đi em!

- Em đi cùng Quý ròm và nhỏ Hạnh! – Tiểu Long nuốt nước bọt – Có cả ba bạn đóng trong phim Nhà ảo thuật nữa. Cả chú Ánh cũng đến thăm chị đấy!

- Ôi, vui quá! Cả chú Ánh cũng đến nữa hở? – Thơ Hoa vừa nói vừa đứng lên khỏi ghế – Em mời chú Ánh và tất cả các bạn vào nhà đi!

Lúc này, chúng tôi chưa ai đặt chân hẳn vào trong phòng nhưng nhờ cửa mở toang nên tất cả đều nhìn rõ cô bé chủ nhà.

Cho nên, cả mười bốn con mắt đều trợn tròn và bảy cái miệng cùng há hốc khi Thơ Hoa đột ngột đứng lên.

Chương 53

Như vậy là đôi chân của Thơ Hoa vẫn bình thường. Tôi càng tin chắc điều đó khi Thơ Hoa chậm rãi tiến về phía chúng tôi. Cô chỉ bước đi có ba bước thôi, rồi đứng lại. Nhưng chừng đó đã quá đủ để khẳng định phỏng đoán trước đây của chúng tôi sai bét bè be.

Thơ Hoa không hề bị tật ở chân. Nhưng tại sao thế nhỉ? Tại sao cô lại thú nhận mình là người có số phận không may? Tại sao khi nhỏ Xảo đem sách của tôi đến, cô không bước ra lấy mà bảo nhỏ Xảo đặt ở cửa phòng? Tại sao khi bọn Quý ròm rủ đi chơi, cô bảo cô đi đứng không tiện? Tại sao cô cứ kiên nhẫn dán mình hằng giờ bên cửa sổ, không hề rời đi đâu? Hàng trăm câu hỏi quay cuồng trong óc tôi như một bầy ong ruồi ai vừa ném vào trong đó.

Bên cạnh tôi, bọn trẻ cũng đang đứng ngẩn tò te. Tiểu Long khù khờ ngơ ngác đã đành. Cả "nhà thông thái" Hạnh lẫn "thần đồng trường Tự Do" Quý ròm lúc này cũng trơ ra như hai pho tượng.

Còn bọn Quý Hồ thì liên tục ngọ nguậy đầu, hết nhìn Thơ Hoa lại ngoảnh sang dòm chúng tôi, ánh mắt hoang mang chạy qua chạy lại giữa những mặt người.

- Sao chú Ánh và các bạn không vào nhà đi? – Thơ Hoa có vẻ ngạc nhiên trước sự bất động của chúng tôi, lên tiếng giục.

- Vâng, vâng! Chú vào đây!

Tôi bối rối đáp, lập bập, ngô nghê, và dè dặt đặt chân qua ngưỡng cửa. Những đứa trẻ cũng bắt đầu nhổ chân lên khỏi mặt đất, rón rén bước vào.

Thơ Hoa chỉ tay về phía chiếc đi-văng kê sát tường, niềm nở mời:

- Chú và các bạn ngồi đây chơi. Cháu không có đủ ghế ngồi. Tại chú và các bạn tới thăm bất ngờ quá!

Bọn Quý ròm đã trò chuyện với Thơ Hoa qua điện thoại nhiều lần, trước khi đến đây, tụi nó cũng định nói với cô bé biết bao nhiêu là chuyện, nhưng lúc này cả đám đột nhiên á khẩu, nhường phần đối đáp lại cho tôi.

- Không sao đâu, cháu! – Tôi ngồi xuống đi-văng, vui vẻ nói – Gặp cháu là vui rồi, ngồi đâu chẳng được!

- Cháu thích truyện Kính vạn hoa của chú lắm. Cháu cảm ơn chú về những cuốn sách chú đã tặng cháu.

Đang nói, Thơ Hoa bỗng kêu lên:

- Ủa, hôm nay không có cô bé hôm nọ cùng đi hở chú?

- Cháu nói cô bé nào?

- Cô bé đem sách đến cho cháu ấy mà.

- À, đó là bé Xảo. Hôm nay, Xảo phải ở nhà.

Cho tới lúc đó, Thơ Hoa vẫn đứng im tại chỗ. Cô không di chuyển, khi chuyện trò cô chỉ xoay mặt về hướng chúng tôi.

Cử chỉ lạ lùng đó khiến tôi bỗng ngờ ngợ. Hay là cô bé bị tật ở chân thật, xưa nay cô vẫn ngồi một chỗ, bây giờ mới bắt đầu tập đi theo hướng dẫn của bác sĩ?

Sau khoảnh khắc ngỡ ngàng, Quý ròm dần lấy lại bình tĩnh. Tiếng nó thình lình vang lên cắt đứt suy nghĩ trong đầu tôi:

- Chị ơi, sao chị không mở đèn cho sáng hở chị?

- Em là Quý phải không? – Thơ Hoa mỉm cười chỉ tay về góc phòng – Em bước lại chỗ công-tắc mở đèn giùm chị đi. Chị quên mất hôm nay nhà có khách.

Trong sáu đứa trẻ có mặt trong căn phòng lúc này, nếu có đứa thứ hai ngứa miệng sau Quý ròm, đứa đó phải là Quý Hồ. Và đã là Quý Hồ thì lúc nào cũng ra vẻ ta đây:

- Có khách hay không có khách gì thì chị cũng nên mở đèn cho sáng chứ chị. Đã chiều rồi còn gì!

Thơ Hoa khẽ lắc mái tóc dài:

- Một mình chị thì không cần em à.

"Ngốc tử" Tiểu Long lập tức chứng minh là không có ai ăn nói vụng về hơn mình. Thấy hai bạn đã mở miệng, nó lật đật mở miệng theo:

- Chắc là chị tiết kiệm điện?

- Không phải vậy đâu, Tiểu Long!

Nghe Thơ Hoa gọi tên mình một cách thân mật, Tiểu Long khoái lắm. Nhưng niềm vui trong lòng nó không kéo dài được quá một phút. Câu nói tiếp theo của Thơ Hoa khiến lòng nó bất giác chùng xuống:

- Chị không mở đèn tại vì chị không nhìn thấy gì đó thôi!

Chương 54

Không chỉ Tiểu Long, mà tất cả chúng tôi đều sửng sốt và cảm thấy lòng trĩu nặng sau lời thổ lộ bất ngờ của Thơ Hoa.

Bây giờ thì tôi đã hiểu ra tại sao khi nhỏ Xảo đem sách đến, cô bé không tự mình bước ra nhận lấy, tại sao cô từ chối đi chơi với bọn Quý ròm, cũng như tại sao cô cứ ngồi hoài bên cửa sổ ngày này qua tháng nọ. Không phải là cô không đi lại được mà vì mắt cô không nhìn thấy gì. Vậy mà từ trước tới nay, ngồi bên kia đường nhìn lên, bao giờ tôi cũng mường tượng đôi mắt cô rất đẹp, rất sáng …

- Chú xin lỗi cháu! – Cuối cùng, tôi bước lại nắm tay cô bé, cố nói giọng thật nhẹ nhàng – Tại chú và các bạn đây không biết đôi mắt cháu như vậy. Để chú dìu cháu lại đằng bàn.

- Không cần đâu chú! – Thơ Hoa nhoẻn miệng cười – Cháu tự đi được mà. Đi đâu xa thì không được chứ đi loanh quanh trong phòng này, cháu quen rồi.

Thơ Hoa tự mình bước đi, chậm rãi nhưng vững vàng. Và khi ngồi xuống ghế, thái độ của cô bé cũng thật tự tin.

Cô ngồi xoay mặt về phía đi-văng, và như đoán được tâm trạng của chúng tôi, cô cất giọng bông đùa như để cắt đứt luồng không khí ngột ngạt đang chạy quanh phòng:

- Sao nãy giờ Hạnh không nói gì với chị cả thế? Mới giờ này mà em đã nhớ món bò viên rồi sao?

- Chị Thơ Hoa ơi, – nhỏ Hạnh gượng gạo lên tiếng, rõ ràng không phải để trả lời câu hỏi trêu của Thơ Hoa mà để bộc bạch tâm sự đang chất chứa trong lòng – Hôm trước nghe chị bảo ao ước cháy bỏng của chị là được đi đây đi đó để thưởng thức những cảnh đẹp khắp nơi, thích ra sân xem bóng đá, thích vào rạp xem phim, em cứ ngỡ là chị không đi lại được, chứ em không ngờ là …

- Có sao đâu em! – Thơ Hoa âu yếm ngắt lời nhỏ Hạnh – Điều quan trọng là các em đã đối xử với chị rất tốt …

Nhỏ Hạnh ray rứt:

- Lẽ ra tụi em không nên tặng chị … chiếc kính vạn hoa.

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến tôi giật bắn mình, sống lưng lạnh toát. Từ khi bước vào phòng đến giờ, bao nhiêu sự kiện dồn dập xảy ra khiến tôi quên bẵng mất chuyện đó. Bây giờ nghe nhỏ Hạnh nhắc tới, tôi chết điếng cả người. Tặng một người mù chiếc kính vạn hoa là một sự xúc phạm nặng nề, khó bề tha thứ được. Nhưng khi chúng tôi nhận ra mình phạm phải điều cấm kỵ thì đã quá muộn.

Trong phòng có tám người thì có đến bảy người như đang bị dìm vào hố băng. Mọi đôi môi, mọi ánh mắt và cả hơi thở nữa dường như đông cứng lại sau phát hiện khủng khiếp của nhỏ Hạnh.

Chỉ một người tươi cười. Đó là Thơ Hoa.

Cô bé quay ra sau, quờ tay cầm lên chiếc kính vạn hoa.

Rồi quay lại phía chúng tôi, cô vui vẻ nói:

- Tại Hạnh, Quý và Tiểu Long không biết đó thôi, đây là món quà thật tuyệt vời đối với chị.

- Chị chỉ an ủi tụi em! – Giọng nhỏ Hạnh rầu rầu.

- Không đâu! – Thơ Hoa khẽ vung vẩy chiếc kính trên tay, nói giọng xúc động – Mỗi khi nhìn vào ống kính, chị vẫn trông thấy những bông hoa trong trí tưởng tượng của mình. Và đúng như Hạnh đã mô tả, mỗi khi chị lắc nhẹ một cái, một bông hoa biến đi, nhường chỗ cho một bông hoa mới. Từ hôm có chiếc kính đến nay, chị đã trông thấy hằng nghìn bông hoa rực rỡ và đúng là không bông hoa nào giống bông hoa nào …

Thơ Hoa càng nói càng mơ màng, đôi lúc giọng cô ngân nga như tiếng sáo, có vẻ như cô bé đang nói với những cánh hoa sặc sỡ đang hiện ra lung linh trong trí tưởng của cô hơn là nói với chúng tôi.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh tin là Thơ Hoa không phải nói để an ủi nó. Vì tất cả chúng tôi đều nhận thấy Thơ Hoa nói về những bông hoa tưởng tượng kia một cách say sưa, chân thành và trong khi cô nói, chúng tôi nhìn thấy nụ cười dịu dàng phảng phất trên môi cô, và rõ ràng trên gương mặt trắng trẻo của cô lúc này đang bừng lên một thứ ánh sáng vui tươi nom vô cùng rạng rỡ.

Tôi nhè nhẹ thở ra và bồi hồi liếc sang bên cạnh. Trên gương mặt của bọn trẻ, nét căng thẳng đã không còn, thay vào đó là vẻ gì như bâng khuâng xao xuyến.

Và khi Thơ Hoa mỉm cười, sáu đứa trẻ của tôi bất giác mỉm miệng cười theo, mặc dù trên sáu đôi mắt long lanh kia tôi thấy rõ là đang ngân ngấn nước.

Chương 55

Hôm đó, còn xảy ra một thêm một chuyện lạ.

Nhân lúc Thơ Hoa và bọn Quý ròm râm ran trò chuyện, Khánh Ly khẽ kéo áo tôi, thì thầm:

- Mình về thôi, chú ạ.

- Sao về sớm thế cháu?

- Sắp đến giờ chiếu phim rồi.

Tôi chợt nhớ ra. Hôm nay chúng tôi kéo đến đây là để rủ Thơ Hoa xem phim Nhà ảo thuật. Chúng tôi không gọi điện thoại báo trước cốt đem lại cho cô bé một bất ngờ thú vị. Không ngờ như vậy lại hoá hay, nếu không chúng tôi lại phạm phải một điều ngu ngốc nữa.

Tôi nháy mắt với bọn trẻ rồi bước lại chỗ Thơ Hoa. Tôi cầm lấy bàn tay mảnh mai của cô bé:

- Hôm khác, chú và các bạn sẽ đến chơi với cháu. Hôm nay tụi chú phải về.

Không ngờ Thơ Hoa lắc đầu:

- Chú và các bạn không được về bây giờ!

Sự phản đối của Thơ Hoa quả là ngoài dự liệu của chúng tôi. Bảy bộ mặt chưng hửng, ngơ ngác nhìn.

Thơ Hoa vỗ nhẹ lên cánh tay tôi:

- Sắp tới giờ chiếu phim Nhà ảo thuật rồi. Chú và các bạn ở lại xem với cháu!

Cô láu lỉnh nói thêm:

- Khi đến đây, chẳng phải chú và các bạn đã có ý định đó sao?

Lúc đó nếu nhìn thấy một con voi ma-mút chui vào nhà, chắc chúng tôi cũng không thể sửng sốt hơn.

Tôi há hốc miệng:

- Sao … sao cháu biết?

Thơ Hoa mỉm cười:

- Mỗi tối cháu vẫn "xem" ti-vi. Dĩ nhiên là cháu chỉ "xem" bằng tai. Chương trình hôm nay có gì, đài truyền hình đã thông báo trước cả tuần rồi mà chú.

Tôi nhìn quanh:

- Cháu để ti-vi ở đâu sao chú không thấy?

Thơ Hoa chỉ tay vào cánh cửa thông màu xanh bên vách trái:

- Ở bên kia. Bên kia cũng là nhà cháu. Ba mẹ và em cháu ở bên đó. Từ khi cháu rời khỏi trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu, ba mẹ cháu dành cho cháu căn phòng này để cháu nghỉ ngơi và học tập.

- Học tập? – Tôi ngớ người – Cháu đang học gì thế?

- Cháu học tiếng Anh qua băng cát-xét.

Thơ Hoa chỉ tay vào chiếc máy cát-xét đặt trên kệ sách nhỏ cạnh cửa sổ, nơi cuộn băng Nhà ảo thuật nằm kế các cuộc băng tiếng Anh, rôi quay lại khoe tôi:

- Cháu vừa thi đậu bằng B tiếng Anh đó chú!

Trong một thoáng, tôi nhìn sững Thơ Hoa. Nếu Thơ Hoa trông thấy cái nhìn trân trối của tôi, hẳn cô bé sẽ đọc được sự cảm phục trong ánh mắt tôi. Quả thật tôi chừa từng gặp một người tật nguyền nào như cô. Cô sống ung dung, tự tin, không một chút mặc cảm. Cô biết chấp nhận số phận không may của mình, biết cách thích nghi và bình tĩnh vượt qua nó. Chúng tôi đến với cô bằng sự thương cảm nhưng đối diện với sự vững vàng của cô, chúng tôi không có chút xíu cơ hội nào để bày tỏ điều đó. Thậm chí những lúc tôi và bọn trẻ rơi vào tình thế khó xử, chính Thơ Hoa đã khéo léo và nhẹ nhàng dìu chúng tôi ra khỏi cơn bối rối. Cô bé vừa có sự nhạy cảm tinh tế của nhỏ Hạnh, lòng dũng cảm của Tiểu Long và sự thông minh lanh lẹ của Quý ròm. Mà mắt cô lại không nhìn thấy gì. Cô cũng chỉ mới mười tám, mười chín tuổi chứ bao nhiêu!

Chương 56

Câu chuyện này đến đây có thể xem như kết thúc.

Hôm ở nhà Thơ Hoa trở về, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tiểu Long rất vui. Chúng bảo hôm nào chúng sẽ rủ thằng Nở, nhỏ Xảo, rủ Văn Châu, Bò Lục, Dũng cò đến chơi với cô bé. Nếu thằng Mạnh ở Vũng Tàu lên, thằng K'Brết ở Bảo Lộc xuống, tụi Dế Lửa, Tắc Kè Bông và thằng Lượm ở ngoài quê vô, chúng cũng sẽ kéo đến chỗ Thơ Hoa tất.

Hôm ấy, bọn Quý Hồ cũng vui, nhưng không vui bằng tụi Quý ròm. Vì rốt cuộc "nhân vật chính" bữa đó là Thơ Hoa đâu có xem được tài nghệ diễn xuất của tụi nó. Nhưng đó là nói lúc đang xem phim. Khi ra về, bọn Quý Hồ nhận được một lời khen không mơ thấy nổi.

Thơ Hoa vuốt tóc Khánh Ly, thủ thỉ:

- Chị không trông thấy các em trên phim nhưng các em vẫn là Quý, Hạnh, và Tiểu Long của chị. Chị nghĩ các em thông minh và tốt bụng không kém các bạn kia đâu!

Rốt cuộc, trong những vị khách hôm đó chỉ có tôi là không vui. Đúng hơn trong niềm vui của tôi đã chớm phảng phất nỗi buồn. Vì trong giây phút đó, không hiểu sao tôi bỗng nhớ đến ông giám đốc nhà xuất bản Nguyễn Thắng Vu và chị Lê Phương Liên, nhớ đến buổi chiều bên bờ hồ Tây lộng gió và những kỳ vọng họ gửi gắm vào tôi.

Tôi thở dài khi hồi tưởng lại cái bắt tay thật chặt của ông giám đốc và gương mặt tươi roi rói của ông khi thốt ra câu nói đầy tin tưởng "Mình sẽ chờ đợi để ăn mừng tập Kính vạn hoa 50!". Vì ngay lúc này, tôi biết chắc Kính vạn hoa tập 50 sẽ không bao giờ được viết ra nữa rồi!

Tôi buồn còn vì nghĩ đến các độc giả nhỏ tuổi đáng yêu của tôi. Khi nghe phong thanh tôi sẽ kết thúc bộ truyện, biết bao em nhỏ đã gửi thư đến cho tôi. Có em động viên, có em phản đối, có em năn nỉ và có rất nhiều em hờn giận. Em Phan Hà Hồng Nhung ở 40 ấp Đông phường Bình Trưng Đông, quận 2, TPHCM viết: "Chú Ánh ơi, cháu cầu xin chú hãy viết tiếp truyện đi ạ, nếu chỉ có 45 tập thôi thì ít xịt hà, chú ơi". Em Nguyễn Thị An Bích Mỹ Xuân ở 501 Tân Bình, Bình Minh, Thống Nhất, Đồng Nai còn yêu cầu cao hơn: "Chú Ánh ơi, chú đừng có dừng lại ở tập 45 mà hãy viết tiếp Kinh vạn hoa đến một ngàn tập luôn chú nhé, chú hãy viết đến lúc nào chú thành một

ông cụ thì thôi". Em Lê Thượng Tôn ở 861/B, ấp Thượng, Tân Quới, Thanh Bình, Đồng Tháp ra thời hạn càng "rùng rợn" hơn nữa: "Chú hãy viết tiếp truyện Kính vạn hoa cho tới chừng nào cháu đã già nghe chú". Em Đỗ Vân Quỳnh ở 36/8T tổ 11 khu phố I, phương Tam Hoà, Biên Hoà, Đồng Nai thì "doạ dẫm": "Chú đừng kết thúc bộ truyện Kính vạn hoa ở tập 45 nhé. Nếu chú mà làm vậy thì cháu sẽ không đọc truyện của chú nữa đâu!"

Trong một lần trả lời phỏng vấn trên báo, tôi có nói rằng điều tôi sợ nhất trong đời viết văn của mình là làm các độc giả thất vọng. Nhưng lần này có lẽ là lần đầu tiên tôi đành phải làm điều tôi không hề mong muốn đó.

Tôi biết chia tay Kính vạn hoa, các em buồn lắm. Các anh chị ở nhà xuất bản Kim Đồng cũng buồn. Và tôi, chắc chắn tôi sẽ rất buồn. Nhưng tôi chẳng biết làm cách nào khác hơn. Như tôi đã nói ở đầu cuốn sách, đồng xu sáng tạo của tôi ngừng lăn hoàn toàn là do ngẫu nhiên. Và tôi xem đó như một phán quyết không thể thay đổi của định mệnh.

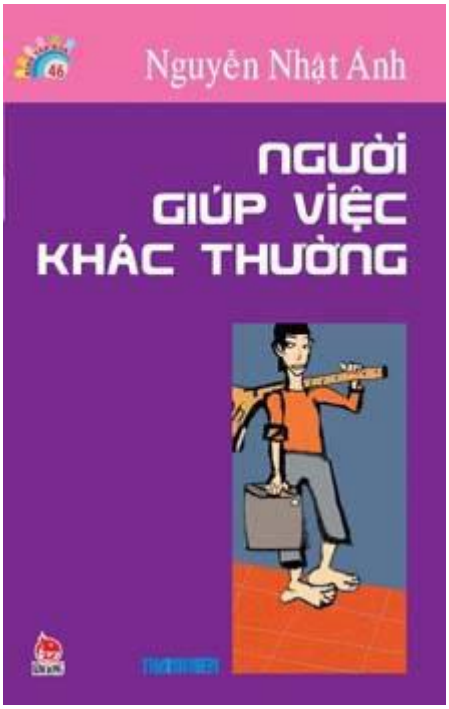
Việc bọn Quý Hồ tìm đến toà soạn báo Sài Gòn Giải Phóng gặp tôi, dẫn đến việc lôi tuột Quý ròm, Tiểu Long, và nhỏ Hạnh từ trong tác phẩm ra ngoài đời thường đã là một dấu hiệu cho thấy vai trò của các nhân vật của tôi sắp chấm dứt. Cho đến cái ngày bọn trẻ của tôi nghĩ ra việc mua tặng cho cô bé Thơ Hoa chiếc kính vạn hoa thì tôi linh cảm thời điểm kết thúc của bộ truyện đã gần lắm rồi.

Cuối cùng, đến cái hôm rời khỏi nhà Thơ Hoa, tôi đứng dưới đường ngoái cổ nhìn lên tầng ba, thấy Thơ Hoa tựa người vào thành cửa sổ, tay vẫy vẫy chiếc kính trên tay thay cho lời chào tạm biệt thì tôi biết rằng đã đến ngày tôi phải nói lời chia tay bạn đọc.

Ngày đó tức là ngày hôm nay, mười bốn tháng bảy năm hai ngàn lẻ hai.

HẾT.

Tập 46: Người giúp việc khác thường

Đánh máy: Otaku-f1 (truongton.net)
Chính tả: khoilamchieu_10102000

Tóm tắt nội dung

Sau 5 năm dừng bút với dự án Kính vạn hoa và bắt đầu những sáng tác mới khác, tác giả Nguyễn Nhật Ánh và bộ truyện Kính vạn hoa đã quay trở lại. Hãy đến với tập 46 "Người giúp việc khác thường."

Quý Ròm về quê Tiểu Long nghỉ hè. Nhưng cứ sáng ra, Tểu Long thức dậy đã thấy Quý ròm biến mất. Tiểu Long hỏi thì Quý ròm bảo phải đi "trừ tà ma" ở ngôi làng bên cạnh. Tiểu Long không tin, sai thằng Lượm bí mật thăm do. Thằng Lượm bám theo Quý ròm tới ngày thứ ba, hổn hển chạy về báo: Anh Quý đi ở đợ cho người ta ...

Chương 1

Tiểu Long đi vào rồi lại đi ra.

Chốc chốc nó lại đấm hai tay vào nhau.

Tiểu Long đang tức lắm.

Nó đi loanh quanh trong chiếc sân gạch trước nhà một lát, nghĩ sao lại quanh ra sau hè.

Tiểu Long bắt gặp Tắc Kè Bông đang lom khom cuốc cuốc đào đào trên vạt đất trống kế ao rau muống.

- Bây giờ mày mới dậy à? – Tắc Kè Bông nhìn Tiểu Long lúc này đã đặt mông ngồi trên thành giếng đá cạnh gốc khế, mỉm cười hỏi.

Tiểu Long làm như không nghe thấy câu hỏi của Tắc Kè Bông. Nó hất hàm, mặt lạnh như tiền:

- Thằng Lượm đâu?

- Nó dắt bò đi ăn từ sớm rồi. Giờ này chắc nó đã ở dưới đồi Cắt Cỏ.

- Thế còn Quý ròm? Mày có biết nó đi đâu không?

- Không.

- Nó không đi theo thằng Lượm à?

- Không. Quý ròm đi xe đạp của mẹ tao mà.

- Nó có nói với mày nó đi tới nhà ai không?

- Nó chẳng nói gì cả.

- Sao mày không hỏi nó?

- Tao có hỏi. Nhưng nó chỉ nhe răng cười.

Tiểu Long không buồn chất vấn Tắc Kè Bông nữa. Nó nhớ ra nếu Quý ròm đã không nói gì với nó thì không khi nào lại đi thổ lộ với Tắc Kè Bông.

Tiểu Long dán mình trên thành giếng, mặt thần ra. Thằng ròm đi đâu mấy ngày nay thế nhỉ? Hôm nào cũng vậy, cứ sáng ra là Tiểu Long chẳng thấy Quý ròm đâu. Trưa, Quý ròm cũng chẳng buồn mò về nhà ăn cơm.

Tối mịt, bạn nó mới ló mặt về. Lần nào cũng vậy, liệng chiếc xe đạp vào vách là Quý ròm tót ra chỗ giếng đá sau hè kéo nước xối ào ào, tụi bạn hỏi gì cũng chẳng nói.

- Mày đi "trừ tà ma" ở đâu vậy hả Quý ròm? – Tắc Kè Bông gặng hỏi.

Quý ròm vẫn lầm lũi xối nước.

Tiểu Long chớp mắt:

- Hay mày đi thăm con nhỏ Muội Muội?

Thằng Lượm vọt miệng:

- Thằng Dế Lửa bảo hè này hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội không về.

Tiểu Long ngửa mặt nhìn trời, thống thiết:

- Thế mày đi đâu vậy hả ròm? Mày đợi tụi tao tức đến xịt khói lỗ tai mày mới chịu nói hay sao?

Quý ròm vuốt tóc, đáp gọn ơ:

- Có gì mà nói.

Tiểu Long sôi máu:

- Ngày nào mày cũng đi từ sáng sớm đến tối mịt mà bảo là không có gì à?

- Thực ra đây là chuyện rất khó nói …

- Chà chà, mày định trêu tức tao hả ròm? – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, tức tối – Mày bắt đầu có "chuyện rất khó nói" từ bao giờ thế?

Quý ròm trả lời bằng cách lẳng lặng máng chiếc gàu vào cây cọc gỗ cạnh gốc khế rồi quay mình bỏ vào nhà.

- Quý ròm! – Tiểu Long hét ầm.

Nhưng rõ ràng Quý ròm tưởng Tiểu Long đang gọi tên ai. Nó đi thẳng một mạch, không quay đầu lại.

Bây giờ nhớ lại thái độ lạ lùng của bạn, Tiểu Long thắc mắc hết sức. Nó đã chơi với Quý ròm bao nhiêu năm nay, chưa lần nào thấy thằng ròm kỳ cục như lần này. Tiểu Long tiếc là không có nhỏ Hạnh ở đây. Thông minh như nhỏ Hạnh, chắc chắn nó sẽ biết tỏng Quý ròm ăn trúng thứ gì mà đột nhiên giở chứng như vậy.

Tiểu Long biết mình không thông minh, nó nhớ thỉnh thoảng Quý ròm vẫn gọi nó là "đồ ngốc tử". Người không thông minh thì không nên suy nghĩ nhiều để khỏi làm khổ đầu óc. Người không thông minh tốt nhất là nên dò hỏi người khác. Tiểu Long liếc về phía thằng Tắc Kè Bông:

- Thế mày có thấy Quý ròm đạp xe về hướng nào không?

- Thấy.

Mắt Tiểu Long sáng trưng:

- Hướng nào?

- Tao thấy nó chạy xe ra ngõ.

- Chạy ra ngõ thì nói làm gì! – Người không thông minh thở một hơi dài thườn thượt khi phát hiện mình đang nói chuyện với một người không thông minh khác – Tao muốn biết là Quý ròm quẹo ngả nào. Nó chạy xuống xóm Dưới hay chạy lên xóm Đầu Cầu?

- À, cái đó thì tao không biết – Tắc Kè Bông chống cuốc xuống đất và đứng thẳng lưng lên – Nhưng sao mày cứ thắc mắc về chuyện này mãi thế? Quý ròm chẳng đã nói với ba mẹ tao là nó đang bận trừ tà ma ở làng bên cạnh rồi là gì.

Tiểu Long nhăn mặt:

- Nó nói thế mà mày tin được à?

- Được chứ – Tắc Kè Bông gọn lỏn.

- Làm gì có ma quỷ trên đời này – Tiểu Long đập tay lên thành giếng, hừ mũi – Vụ quỷ một giò ném đá lên nhà ông Sáu Cảnh năm ngoái là do người ta giả dạng …

- Vụ đó thì tao biết. Nhưng còn chuyện bọn quỷ đốt đèn bày tiệc trong ngôi nhà ma trên đồi Cắt Cỏ …

Tiểu Long cắt ngang:

- Vụ đó cũng do con người bày ra tuốt. Chẳng có ma quỷ gì ở đây cả.

Lời khẳng định của Tiểu Long khiến Tắc Kè Bông dựng mắt lên, suýt chút nữa chiếc cuốc đã văng khỏi tay nó:

- Mày nói thật đấy hở?

- Tao xạo mày làm gì?

- Thế người nào đã làm chuyện đó? Làm vậy để làm gì? Sao thằng Quý ròm nói với mẹ tao bọn quỷ trên đồi Cắt Cỏ dạo nọ là quỷ thật?

Tắc Kè Bông hỏi dồn. Lần này nó ném luôn cây cuốc xuống đất và rảo bước về phía Tiểu Long.

Thấy thằng này có vẻ quyết theo đuổi câu chuyện đến cùng, Tiểu Long xua tay rối rít:

- Mày xới đất tiếp đi. Đây là chuyện rất khó nói, tao không thể kể cho mày nghe được.

Hình ảnh chị Cam hẹn hò với anh Sơn trên đồi Cắt Cỏ dạo nào hiện ra trong đầu Tiểu Long. Chị Cam là chị thằng Dế Lửa. Dế Lửa là bạn thân với nó và Quý ròm. Tụi nó không thể để người làng đàm tiếu về chị của bạn thân mình được, nhất là khi chuyện hẹn hò này đã lui vào quá khứ.

Đang bối rối, Tiểu Long không biết mình vừa lặp lại giọng điệu của Quý ròm.

- Thế ra tụi mày đứa nào cũng có "chuyện rất khó nói" hết à? – Tắc Kè Bông liếc Tiểu Long qua khóe mắt, giọng châm biếm.

Tiểu Long không nhìn được mặt mình, nhưng nghe hơi nóng bốc lên tận gáy, nó lập tức hình dung ra một quả cà chua chín.

Nó lúng túng đưa tay rờ chóp mũi, theo cái cách người ta rờ cuống cà chua, ấp úng:

- Nói cho đúng ra … nói cho đúng ra …

- Thế trước nay mày chưa bao giờ nói đúng hết sao? – Tắc Kè Bông "xì" một tiếng.

Thằng Tắc Kè Bông này học ai mà năm nay nó mồm mép thế nhỉ? Tiểu Long rủa thầm trong bụng và loay hoay tìm cách thay đổi mẫu câu:

- Sự thực thì … chuyện ma trên đồi Cắt Cỏ liên quan đến rất nhiều người. Nếu tụi tao để lộ chuyện này ra, chắc chắn sẽ có người bỏ làng ra đi …

- Mày nói thật đấy hở? – Lần thứ hai trong vòng năm phút, Tắc Kè Bông trợn mắt lên.

Quá sửng sốt, nó không biết nó vừa hỏi đúng cái câu nó đã hỏi. Và cũng không biết Tiểu Long vừa trả lời đúng cái câu Tiểu Long đã trả lời:

- Tao xạo mày làm gì!

Tiểu Long không xạo, tất nhiên là Quý ròm xạo.

Tiểu Long bảo với Tắc Kè Bông và thằng Lượm là Quý ròm chẳng bận trừ tà ma ở làng bên cạnh gì hết trọi.

Tắc Kè Bông và Lượm nửa tin nửa ngờ. Nói chính xác, tin chỉ có ba phần mà ngờ tới bảy phần. Ờ há, Lượm bồi hồi nhớ lại, những lần đi "trừ tà

ma" ở đồi Cắt Cỏ và đi "đàm phán" với bọn "quỷ một giò" nơi nhà ông Sáu Cảnh, bao giờ Quý ròm cũng cho tụi nó đi theo. Nhưng lần này, hành tung của Quý ròm hết sức bí mật. Ngay cả Tiểu Long mà Quý ròm cũng không cho đi cùng thì đúng là chuyện chưa từng có.

- Như vậy không phải anh Quý đi "trừ tà ma" rồi! – Lượm thốt thành tiếng ý nghĩ trong đầu, lúc này nó đã nhốt bò vô chuồng và chạy lại chen vào ngồi giữa Tiểu Long và Tắc Kè Bông.

- Vậy nó đi đâu mấy ngày nay vậy ta? – Tắc Kè Bông ngước nhìn cành lá trên đầu, nói trổng.

- Tối nay thế nào tụi mình cũng phải hỏi cho ra lẽ!

Tiểu Long đấm tay vào không khí, hậm hực nói. Trong ba đứa, nó là đứa giận Quý ròm nhất. Dĩ nhiên rồi, vì nó và Quý ròm, nhỏ Hạnh xưa nay là một "bộ ba" thân thiết, không giấu giếm nhau bất cứ chuyện gì. Thế mà bây giờ thằng ròm cho nó ra rìa. Thằng ròm không còn coi nó là bạn thân nữa.

Tiểu Long giận quá, suốt ngày hết đi ra đi vô lại ra sau hè ngồi tâm sự với Tắc Kè Bông. Đến khi mặt trời đã xuống quá ngọn tre, thằng Lượm đã lùa bò vô chuồng rồi mà Tiểu Long vẫn còn ngồi ngoài hè với Tắc Kè Bông đủ biết nó giận Quý ròm đến mức nào. Phải nói là giận ơi là giận!

Chương 2

Quý ròm bị Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm đứa nắm tay đứa kẹp cổ lôi tuột ra đống rơm kế chuồng bò và quây tròn lại.

Nhưng Quý ròm chẳng tỏ vẻ gì hốt hoảng.

Nó còn xoa bụng, khôi hài:

- Ối, môn thể dục gì thế này? Tao mới ăn cơm xong, không có vận động nhiều được đâu đấy!

Quý ròm giễu. Nhưng ba đứa bạn nó không cười.

Tiểu Long nắm vai Quý ròm ấn xuống chân đống rơm, lạnh lúng:

- Ngồi xuống!

Quý ròm ngồi bệt xuống, ngả lưng vào đống rơm và duỗi thẳng chân ra phía trước:

- Ồ, cảm ơn nhé! Lâu lắm tao mới được khoan khoái như thế này!

Tiểu Long vẫn xuất sắc trong vai người có bộ mặt không biết cười. Nó gầm gừ:

- Mày nói đi! Mày có còn xem tao là bạn không?

- Mày cũng nói đi! Mày có còn xem bạn là tao không mà mày hỏi kỳ cục vậy?

- Chính mày kỳ cục thì có! – Tiểu Long nghiến răng ken két – Nếu mày còn xem tao là bạn sao mày không nói cho tao biết hằng ngày mày đi đâu?

- Trời ơi là trời! Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Mày có bị va đầu phải gốc cây nào không vậy? – Quý ròm giơ hai tay lên đầu, tru tréo bằng giọng oan ức – Tao chẳng đã nói với cả nhà rồi là gì! Tao đi trừ tà ma ở làng bên cạnh.

- Tà ma cái đầu mày! – Tiểu Long giậm chân xuống đất – Mày từng nói với tao là trên đời này không hề có ma kia mà …

- Đúng rồi đó! – Thằng Lượm phụ hoạ – Vụ ma trên đồi Cắt Cỏ lẫn vụ quỷ một giò trên nhà ông Sáu Cảnh dạo trước toàn là ma giả, ma hai chân …

- Mày định gạt tụi tao hả Quý ròm? – Tắc Kè Bông dán mắt vào mặt Quỳ ròm, giọng trách móc – Ý mày là chỉ có một mình mày khôn, còn tụi tao đứa nào cũng ngu như heo …

- Đó là ý mày chứ không phải ý tao! – Quý ròm khụt khịt mũi.

Thằng Lượm ngồi xuống cạnh Quý ròm, hạ giọng giảng hoà:

- Chứ ý anh sao?

- Ý tao hả? – Quý ròm gãi đầu – Ý tao là … trước đây tao vẫn nghĩ trên đời này không làm gì có ma. Chuyện ma quỷ là chuyện người ta bịa ra. Nhưng đến hôm nay …

Quý ròm cố ý ngừng ngang làm thằng Lượm nín thở:

- Hôm nay sao?

Quý ròm nghiêm trang:

- Đến hôm nay thì tao mới biết ma quỷ là chuyện có thật.

- Xạo đi! – Tiểu Long nhún vai "xì" một tiếng.

Như không nghe thấy Tiểu Long, Quý ròm vẫn tiếp tục thì thào:

- Con ma ở làng bên cạnh là một con ma rất dữ, uất khí rất nặng. Thú thật tao gặp ma treo cổ lần này là lần đầu.

Ba tiếng "ma treo cổ" khiến Tắc Kè Bông muốn sụm chân xuống. Còn thằng Lượm thì xích sát vào Quý ròm, một tay nắm chặt tay ông anh, tay kia len lén sờ xuống đũng quần để thăm dò trời mưa hay nắng.

- Khi mua căn nhà đó, người chủ mới không biết trong nhà từng có người chết vì treo cổ. Ông ta chỉ thấy giá bán quá rẻ mà không hiểu rằng sở dĩ căn nhà tụt giá là do không ai dám mua.

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Thế ông ta không biết chuyện đó à? Tao nghĩ một chuyện động trời như vậy cả làng đều phải biết hết chứ!

- Ông ta ở nơi khác tới. – Quý ròm chép miệng – Từ khi xóm Đầu Cầu được chọn làm thị xã, người các nơi khác ùn ùn kéo tới để làm ăn, mày cũng biết rồi mà.

Lượm vừa sợ vừa sốt ruột. Nó giật tay Quý ròm:

- Thế con ma treo cổ làm gì rồi hở anh?

- Chẳng ai biết nó làm những gì. – Quý ròm nuốt nước bọt – Nhưng từ khi người chủ mới vào ở trong căn nhà đó, mới có một năm mà trong nhà đã có hai người chết.

Tắc Kè Bông tái mặt:

- Cũng treo cổ à?

- Không. Thằng con trai trèo cây hái xoài,sẩy chân ngã lộn mèo. Sau đó hai tháng, ông bố leo lên mái nhà, cũng trượt chân rớt xuống đất.

Tắc Kè Bông hóp bụng:

- Chẳng ai sống sót?

- Ừ, ngã xuống là nằm quay đơ.

- Ghê quá! – Lượm rùng mình và rụt cổ lại, trông nó có vẻ tiếc là không thể rụt sâu hơn.

- Thế ông bố leo lên mái nhà làm gì? – Tắc Kè Bông thắc mắc, lúc này nó đã ngồi xuống cạnh thằng Lượm, hy vọng ngồi túm tụm như thế sẽ đỡ sợ hơn.

- Ông ta nuôi một con chim hoàng yến. Sáng đó, lúc ông cho nó ăn, chả hiểu ông loay hoay thế nào mà con chim sổ lồng bay ra ngoài. Ông đuổi theo nó. Nó bay đậu trên mái nhà. Ông lật đật bắc thang trèo lên. Nhưng chưa tóm được nó thì ông đã rơi đánh "bịch", nằm ngay cán cuốc.

Lượm nhè nhẹ thở ra:

- Ghê thật đấy. Nhưng dù sao thì những cái chết này cũng không liên quan gì đến con ma treo cổ.

Mặt Tắc Kè Bông cũng giãn ra:

- Ừ, chỉ là do rủi ro thôi.

Rủi ro à? – Quý ròm hừ mũi – Tụi mày bắt cái đầu của tụi mày suy nghĩ đi.

- Suy nghĩ gì cơ? – Lượm tròn xoe mắt.

Quý ròm nhếch môi:

- Ma treo cổ bao giờ cũng lơ lửng trên cao. Mà những cái chết này đều té ngã từ trên cao.

- Eo ôi! – Lượm rên lên, lại xích sát vào ông anh, nhưng vì không còn chỗ nào để xích nữa, trông nó giống như cố chui tọt vào lòng Quý ròm.

Tắc Kè Bông run run hỏi, nghe mồ hôi trán vã ra:

- Thế tất cả những chuyện này đều do … do … ma làm ư?

- Thì tụi mày cũng biết rồi đấy!

Quý ròm không trả lời thẳng nhưng câu nói khơi khơi của nó còn rùng rợn hơn cả một lời xác nhận.

Thằng Lượm tính mở miệng hỏi tiếp nhưng nó phát hiện ra quai hàm nó đột nhiên cứng như gỗ. Cho nên nó mừng rơn khi nghe Tắc Kè Bông lắp bắp hỏi đúng cái điều nó đang nghĩ trong đầu:

- Thế … thế … con ma treo cổ xô … xô những người kia té … té xuống đất hay sao?

- Chuyện đó thì không ai biết. – Quý ròm tặc lưỡi – Ma chứ có phải người ta đâu mà nhìn thấy. Có thể nó xô, cũng có thể nó kéo tay hoặc gạt chân. Tụi mày cũng biết rồi đó, ma là chúa lắm trò. Nhưng đằng nào thì mình cũng chết.

Ba đứa bạn nó chẳng đứa nào biết ma là gì, nhưng đang trơn miệng Quý ròm tỉnh queo phang luôn câu "Tụi mày cũng biết rồi đó", cứ như thể ma là thứ ngày nào tụi thằng Lượm cũng gặp ngoài chợ. Lượm và Tắc Kè Bông đang say chuyện, bụng lại đang thon thót, chẳng đứa nào để ý.

Chỉ có Tiểu Long bĩu môi:

- Ma lắm trò hay không thì tao không biết, nhưng tao biết chắc là mày đang giở trò.

Thấy thằng bạn thân giở giọng nghi ngờ, Quý ròm đã tính gầm lên. Nhưng vừa hít hơi vào, không hiểu sao nó lại thở ra, người xẹp xuống:

- Tao không ép mày tin, Tiểu Long. Nhưng đó là sự thực. Chính bà chủ nhà đã kể cho tao nghe những chuyện đáng sợ đó.

Giọng Quý ròm chuyển sang tâm sự:

- Tao thừa nhận là xưa nay tao không tin những chuyện như thế này. Nhưng bà ta quá lo lắng và sợ hãi. Bà vừa năn nỉ tao vừa rơm rớm nước mắt. Bà bảo trong nhà bà bây giờ còn lại cả thảy ba người. Là bà và hai đứa con, một trai một gái. Bà có ba đứa con tất cả, nhưng thằng lớn thì chết rồi. Bà bảo nếu tao không ra tay giúp đỡ, con ma treo cổ chắc chắn sẽ lần lượt gieo tai hoạ cho những người còn lại trong nhà.

- Ờ, tội nghiệp ghê! – Lượm thốt lên cảm khái, giọng điệu bùi ngùi của Quý ròm khiến trái tim nó mềm đi hồi nào không hay – Con ma hung dữ đó thế nào cũng tìm cách kéo tay hay gạt chân …

- Lượm! – Tiểu Long nạt ngang – Nếu thực sự có một con ma như thế trong nhà, chủ nhà đương nhiên phải dọn đi ở chỗ khác.

Tắc Kè Bông gật gù:

- Ờ, tao nghĩ đó là cách "trừ tà ma" đơn giản nhất!

- Tụi mày chả biết gì mà cũng nói! – Lần đầu tiên Quý ròm không giữ được bình tĩnh. Nó gầm lên, tiếc hùi hụi là không có lửa để phun qua lỗ mũi – Ai mà chẳng biết dời nhà đi là thượng sách. Nhưng quan trọng là tiền? Lấy tiền ở đâu ra mà dời?

Có cảm giác Quý ròm vừa lia một tràng tiểu liên. Tụi Tiểu Long im thít, như trúng đạn. Mặt Tắc Kè Bông nghệt ra đến tội. Nếu trên đống rơm có thằn lằn, có thể tin chắc nó vừa bị thằn lằn ị trúng mặt.

Ánh mắt láu lỉnh của Quý ròm đi qua đi lại trên mặt tụi bạn, miệng không ngừng thao thao, càng nói càng hăng:

- Muốn dời đi phải có tiền mua nhà mới, tao nói có đúng không hả Lượm?

- Dạ đúng. – Lượm lí nhí.

- Muốn có tiền mua nhà mới thì phải bán được căn nhà hiện nay, tao nói có đúng không hả Tắc Kè Bông?

Miệng Tắc Kè Bông méo xẹo:

- Ờ … ờ … đúng.

Quý ròm tiếp tục hùng hồn:

- Muốn bán được căn nhà hiện nay thì trong căn nhà đó phải không có một con ma nào, tao nói có đúng không hả Tiểu Long?

- Mày nói trật lất!

Tiểu Long phang một câu khiến Quý ròm chết sững. Đang hăng tiết vịt, Quý ròm quên phắt Tiểu Long đang giận mình. Như chiếc xe đang ngon trớn bỗng vấp phải ổ gà, Quý ròm ngúc ngoắc mất một lúc mới mở miệng được. Nó ú ớ:

- Trật lất chỗ nào?

- Chỗ nào à? – Tiểu Long quẹt mũi – Ở chỗ trong căn nhà đó không có một con ma nào hết.

- Ơ … cái thằng này …

- "Ơ, ơ" cái gì! Chẳng ai trừ tà ma vào ban ngày hết. Xưa nay các oan hồn chỉ xuất hiện vào ban đêm. Trong khi mày đi biệt cả ngày, tối về nằm ngủ khò, vậy mà dám khoe là đi trừ tà ma hả?

- Ờ, đúng rồi đó! – Tắc Kè Bông cười hê hê – Bộ mày coi tụi tao là con nít hả Quý ròm?

- Nói thiệt tao không muốn coi tụi mày là con nít cũng không được. – Quý ròm sầm mặt – Tui mày kiến thức quá kém. Ai chẳng biết xưa nay ma thường xuất hiện vào ban đêm. Chẳng qua là tụi nó sợ ánh mặt trời, sợ khí dương. Nhưng đó là loại ma xoàng xĩnh, ma bình dân, loại ma "đẳng cấp thấp". Còn những loại ma "đẳng cấp cao" thì chúng chẳng kiêng kị gì hết.

Lượm giật thót:

- Vậy là con ma treo cổ này xuất hiện vào ban ngày hở anh?

- Ờ, con ma này chẳng thèm xuất hiện vào ban đêm. Nó hoạt động theo … giờ hành chánh!

Tiểu Long nheo mắt:

- Nhưng làm sao mà bà chủ nhà biết mày? Bà ta ở làng bên cạnh kia mà!

Quý ròm mừng rơn khi thấy Tiểu Long hỏi quá dễ. Nó sốt sắng giải đáp ngay:

- Ông Sáu Cảnh giới thiệu. Hôm mày và thằng Tắc Kè Bông hì hục sửa lại chuồng bò, tao đạp xe lên chợ Ngã Ba chơi, nhân tiện ghé qua căn nhà gạch của ông Sáu Cảnh, tình cờ gặp ổng ở đó.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Ổng chưa bán được nhà à?

- Chưa. Bây giờ ổng cho người ta thuê để đặt máy xay xát. Bà chủ căn nhà ma hôm đó cũng gánh thóc đến xay ở đó. Thế là ổng giới thiệu hai bên với nhau. Thực tình tao cũng chẳng muốn nhận lời. Tao về đây là để nghỉ hè với tụi mày chứ đâu phải để mất thì giờ vào những chuyện linh tinh này. Nhưng hôm đó bà ta khóc lóc ghê quá. Đã vậy ông Sáu Cảnh đứng bên cạnh cứ liên tục "đế" vào: "Chỉ cao tay ấn như thầy mới trị được con ma hung dữ này. Thầy tốt nghiệp trên núi Tà Lơn, bọn quỷ một giò trong nhà tôi hôm trước thầy còn ra lệnh trục xuất được nữa là", "Thầy làm ơn làm phúc, coi chuyện cứu người làm trọng. Ông bà mình có nói: Dù xây chín bậc phù đồ, không bằng làm phúc cứu cho một người" …

Quý ròm nói một lèo, không vấp một chữ khiến Tắc Kè Bông ngớ ra:

- Ủa, thế ra mày không bịa chuyện hả?

- Tao bịa chuyện làm gì! Bộ mày tưởng tao rảnh lắm hả Tắc Kè Bông?

- Thế sao lần này mày không rủ tụi tao đi theo như những lần trước? – Tiểu Long nhìn xoáy vào mặt bạn, vẻ nghi hoặc vẫn còn ngời ngời trong ánh mắt.

- Tiểu Long này, nói thiệt với mày nha. – Quý ròm đưa tay xoa cằm, cố lấy giọng thật từ tốn – "Trước đây tao vẫn hay gọi mày là "đồ ngốc tử". Đó là tao ngứa miệng tao gọi vậy thôi. Chứ gọi xong, tao hối hận lắm. Có khi cả đêm tao không ngủ được vì hối hận. Bởi vì tao nghĩ mình không nên gọi thằng bạn thân của mình như vậy. Nhưng đến hôm nay thì tao lại thấy nếu không gọi mày là "đồ ngốc tử" thì thú thật tao cũng chẳng biết phải gọi mày bằng từ gì cho thích hợp!

- Ơ … cái thằng này … – Tới phiên Tiểu Long ú ớ, vô tình lặp lại câu buột miệng của Quý ròm khi nãy.

- "Ơ, ơ" cái gì! – Quý ròm cũng tinh quái lặp lại câu châm chọc của Tiểu Long trước đó – Tao nói vậy không đúng sao! Nếu mày không phải là "đồ ngốc tử" đương nhiên mày sẽ không thắc mắc cái câu vừa rồi. Tại sao những lần trước tao dẫn tụi mày đi theo ư? Đơn giản vì tao biết trên đồi Cắt Cỏ và trong nhà ông Sáu Cảnh không hề có ma quỷ. Chỉ là do người ta cố tình bày ra thôi.

- Thế lần này là ma thật hả anh? – Thằng Lượm ngứa miệng hỏi, giọng nó thích thú xen lẫn hồi hộp.

- Thêm mày nữa! – Quý ròm trừng mắt nhìn Lượm, giọng phật ý – Nếu không phải ma thật, tao đã rủ tụi mày đi theo ngay từ đầu rồi. Con ma treo cổ này dữ tợn đến mức tao không dám rủ bất cứ ai đi theo, thậm chí không dám kể cho bất cứ ai nghe chuyện này. Bữa nay, tụi mày dò hỏi quá, tao mới dám hé răng chút chút thôi đấy.

- Anh là pháp sư, con ma dữ với anh là đúng rồi. – Lượm chớp mắt – Tụi em chỉ ngồi ở nhà hóng chuyện, có làm gì nó đâu?

Quý ròm ngó lên trời:

- Ngồi ở nhà hóng chuyện cũng không được. Mày nói vậy tức là mày chưa bao giờ … tiếp xúc với ma rồi. Con ma này ghê gớm lắm. Mấy ngày

nay tao với nó quần nhau bất phân thắng bại. Nhiều bữa nó còn rượt theo uýnh nhau với tao dọc đường. Hung hăng như thế, thế nào chẳng có ngày nó mò tới tận nhà. Có khi bây giờ nó đang ngồi quanh đây cũng nên. Nó mà biết tụi mày dò hỏi về nó, nó sẽ không để yên đâu …

Câu nói của Quý ròm như một làn gió lạnh thổi qua người tụi bạn. Tóc gáy dựng đứng, Lượm nhớn nhác nhìn quanh:

- Ối … anh nói gì nghe ghê quá!

Tắc Kè Bông xích sát vào Lượm, cố thu người nhỏ lại:

- Nó rượt theo uýnh nhau với mày dọc đường thật à?

- Sao lại không thật! – Quý ròm vung tay vào không khí – Tao đạp xe đạp, nó chạy bộ, à quên, nó bay lơ lửng trên không. Kẻ trên người dưới cứ thế đấm nhau bình bịch. Khách đi đường trố cả mắt, thấy tay tao vung loạn, chả hiểu tao đang làm trò gì.

- Hê hê! – Tiểu Long ôm bụng – Bịa thế mà cũng bịa được! Ai đời ma lại đấm nhau với người bình bịch như võ sĩ quyền Anh thế kia!

Quý ròm đứng phắt dậy. Nó trật áo ra khỏi vai:

- Tao thèm bịa! Tụi mày xem cái gì đây! Tao nói có sách mách có chứng đàng hoàng!

Tiểu Long tò mò cúi xuống vai bạn. Tắc Kè Bông và thằng Lượm cũng lồm cồm bò dậy. Cả ba đứa căng mắt nghiêng ngó.

- Thấy gì chưa? – Quý ròm sốt ruột.

- Thấy. – Lượm gật đầu, mau mắn.

- Thấy cái gì?

- Cái vai.

Quý ròm nhăn hí:

- Cái vai thì nói làm gì! Trên cái vai có cái gì?

- Chẳng có cái gì hết.

- Hừm, tụi mày không thấy vết bầm à?

- Thấy sao được. Tối thui à.

- Vậy thì vào đây!

Quý ròm hối hả đi trước. Ba đứa bạn háo hức chạy theo. Khi vào tới trong bếp, dưới bóng đèn sáng trưng, Quý ròm lại chìa vai cho tụi bạn săm soi.

Lần này, vừa ghé mắt, Tắc Kè Bông bật kêu sửng sốt:

- Ối, ghê quá! Vai mày bầm tím à.

Chương 3

Sáng nay Tiểu Long mở mắt ra, vẫn chẳng thấy Quý ròm đâu.

Nó cố dậy thật sớm, sớm ơi là sớm, nhưng bao giờ thằng ròm cũng dậy trước nó. Và xách xe đạp chạy mất.

Tiểu Long giận điên người. Không buồn đánh răng rửa mặt, nó xông thẳng ra sau hè.

Cái cảnh thằng Tắc Kè Bông lui cui đào đào cuốc cuốc không hiểu sao bữa nay làm nó ngứa mắt quá sức.

- Mày hết chuyện làm rồi hả, Tắc Kè Bông? – Tiểu Long hỏi giọng gây sự.

Tắc Kè Bông ngước nhìn bạn, ngơ ngác:

- Là sao?

- "Sao, sao" cái khỉ khô! Làm gì mà ngày nào mày cũng loay hoay chỗ đó thế?

- Tao xới đất cho mẹ tao trồng cải mà.

Câu trả lời của Tắc Kè Bông làm Tiểu Long xuôi xị. Nó về đây, chưa phụ thím Năm Sang xới đất được bữa nào, tự nhiên lại quạu quọ với thằng Tắc Kè Bông thì đúng là bậy quá.

Tiểu Long lảng sang chuyện khác:

- Thằng Quý ròm đi trừ tà ma rồi hả?

- Ừ.

Tắc Kè Bông đáp và cúi xuống cuốc đất tiếp. Nhưng rồi nó lại ngẩng phắt lên:

- Ủa, thế ra mày tin chuyện Quý ròm đi trừ tà ma rồi sao?

- Hừ! – Tiểu Long nhún vai – Tao có phải là trẻ con đâu!

- Tức là mày không tin?

- Tin sao được mà tin!

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Thế vết bầm trên vai nó ở đâu ra?

- Ở đâu ra mà chẳng được. – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Gì chứ để có một vết bầm trên vai thì quá dễ!

Tắc Kè Bông không nói gì. Nó lại cúi xuống lặng lẽ cuốc đất, trông bộ tịch thì dường như lý lẽ của Tiểu Long không xuyên thủng được vỏ não của nó.

- Thế mày thì tin à? – Tiểu Long mon men lại gần bạn, hạ giọng hỏi.

Tắc Kè Bông quệt mồ hôi trên má, ngần ngừ:

- Tao chẳng biết nữa.

Cái lối trả lời không giống trả lời của Tắc Kè Bông làm Tiểu Long nổi cáu. Nó vung chân đá một hòn đất bắn vô hàng rào, gầm ghè:

- Hoặc là tin hoặc là không! "Chẳng biết nữa" là cái con khỉ gì!

Tắc Kè Bông cắn môi:

- Nhưng Quý ròm bịa chuyện để làm gì? Mà làm sao nó có thể bịa chuyện tài đến thế. Nghe cứ như chuyện thật trăm phần trăm!

- Thế thì mày chẳng biết gì về Quý ròm rồi. – Tiểu Long vỗ vai bạn, cười khì khì – Nó là chúa dóc tổ. Không chuyện gì mà nó không bịa được. Miệng nó trơn như mỡ ngọt như mật, nghe nó bịa đến kiến trong hang cũng rủ nhau bò ra nữa là.

Tắc Kè Bông liếc bạn:

- Mày so sánh tao với kiến à?

- Tao chả so sánh gì cả! – Tiểu Long cau mặt giật cây cuốc trên tay Tắc Kè Bông – Đưa đây tao cuốc phụ cho. Mày đi kiếm cây cuốc khác đi!

Tiểu Long quá chán Tắc Kè Bông.

Tắc Kè Bông không về hùa với nó.

Hôm qua, Tắc Kè Bông còn tỏ ý nghi ngờ Quý ròm. Nhưng từ khi nhìn thấy vết bầm trên vai thằng ròm, Tắc Kè Bông bắt đầu xiêu xiêu.

Nó còn nói:

- Cái vết đó đúng là do ma làm. Mày không sống ở quê mày không biết, tao thì tao thấy những vết bầm như thế nhiều rồi.

Tiểu Long chẳng buồn tranh cãi. Tới lượt nó lầm lì cuốc đất.

Buổi chiều thằng Lượm vừa dắt bò vô cổng, Tiểu Long đã quăng cuốc chạy lại.

- Gì thế anh? – Lượm nhìn ông anh.

- Mày nhốt bò vô chuồng đi. Rồi ra đây tao bàn chuyện với mày. Chuyện này quan trọng lắm.

Một lát, thằng Lượm đã ngồi cảnh Tiểu Long ở bậc thềm trước hiên, chân tay dơ hầy vì nó vội nghe "chuyện quan trọng" nên không buồn rửa ráy như mọi lần.

Tiểu Long nhìn lom lom vô mặt thằng nhóc, giọng trịnh trọng:

- Tao hỏi thiệt, mày cũng nói thiệt nha Lượm!

Lượm chột dạ:

- Gì ghê vậy?

- Thì mày cứ "ừ" đi!

Lượm nuốt nước bọt:

- Ừ.

- Mày có tin anh Quý mày mấy hôm nay đi trừ tà ma ở làng bên cạnh không?

– Tiểu Long cất giọng rành rọt, ánh mắt vẫn bám cứng gương mặt Lượm như chờ một cái lắc đầu.

- Em chẳng biết nữa.

Lượm trả lời y hệt Tắc Kè Bông hồi sáng. Và điều duy nhất Tiểu Long có thể làm trong lúc này là đưa tay ôm đầu, thở hắt ra:

- Mày và thằng Tắc Kè Bông là anh em khác cha khác mẹ mà sao trả lời có một câu y khuôn vậy hả Lượm?

Lượm rất ghét ai so sánh nó với Tắc Kè Bông.

- Em mà giống thằng Tắc Kè Bông? – Lượm bất bình.

Tiểu Long vỗ vai thằng nhóc, tặc lưỡi:

- Hồi sáng tao hỏi thằng Tắc Kè Bông, nó cũng trả lời y như mày.

Tới đây thì Lượm hết ham phản đối. Nếu thằng Tắc Kè Bông cũng nói như vậy thì Tiểu Long không hề đổ oan cho nó.

Lượm đưa tay dứt một sợi tóc, đắn đo:

- Thực ra …

- Thực ra sao?

- Chuyện trừ tà ma ấy mà.

- Chuyện trừ tà ma sao?

Lượm hít vô một hơi:

- Muốn biết anh Quý nói thật hay không thì mình phải bí mật theo dõi …

- Đúng rồi đó, Lượm! – Tiểu Long reo lên, rõ ràng nó rình câu nói này từ nãy giờ – Tao không ngờ mày thông minh ngoài sức tưởng tượng của tao. Khù khờ như thằng Tắc Kè Bông còn khuya mới nghĩ ra cách này.

Lời khen tặng hào phóng của ông anh làm Lượm nở lỗ mũi. Nó vờ khiêm tốn, cố làm cho mũi mình xẹp xuống:

- Thông minh gì đâu!

- Thông minh quá đi chứ! – Tiểu Long hào hứng, rồi nó nheo mắt nhìn thằng nhóc – Nhưng điều quan trọng là ai sẽ theo dõi anh Quý mày?

Câu nói của Tiểu Long khiến Lượm hóp bụng lại, cảm thấy có một chiếc bẫy đang giăng ra trước mặt mình. Nó liếc nhìn Tiểu Long bằng ánh mắt cảnh giác, bắt đầu nói vòng vo:

- Em không to con.

Tiểu Long nhếch mép:

- Tao biết.

- Em cũng không có võ.

- Tao cũng biết.

- Sáng nào em cũng phải dắt bò đi ăn.

Tiểu Long cười khảy:

- Chứ không phải mày sợ ma à?

Lượm đỏ mắt trước sự huỵch toẹt của ông anh:

- Trước đây thì em sợ. Nhưng bây giờ em … em … hết sợ rồi.

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long cười toe:

- Nếu vậy mày sẽ là người theo dõi Quý ròm.

- Em á? – Lượm giật bắn, như thể một cành cây vừa rớt trúng đầu nó – Sao không phải là anh hay thằng Tắc Kè Bông?

- Thằng Tắc Kè Bông lúc nào cũng tin lấy tin để câu chuyện của Quý ròm, chắc chắn nó không dám chọc giận con ma treo cổ rồi. Tao lại càng không được. Muốn bí mật bám theo Quý ròm, tao phải ra khỏi nhà trước nó. Nhưng nếu thức dậy không thấy tao, Quý ròm sẽ nghi ngờ.

Tiểu Long phát khẽ vô bụng thằng nhóc, cười khì:

- Tóm lại chỉ có mày là thích hợp nhất.

Trái với vẻ mặt tươi rói của Tiểu Long, mặt Lượm méo xệch như người vừa bị toà kết án:

- Nhưng em còn phải dắt bò xuống đồi Cắt Cỏ.

Lượm ném ra chiếc phao cuối cùng. Nhưng Tiểu Long đã thô bạo giật mất:

- Thằng Tắc Kè Bông sẽ thay mày dắt bò đi ăn.

Người Lượm xẹp xuống như miếng giẻ ướt. Nó cảm thấy hối hận khi trót khoác lác là mình đã hết sợ ma. Nó biết Tiểu Long cố tình gài bẫy mình, nhưng khi Tiểu Long khích nó, nó đã không kềm được tự ái. Nó đã huênh hoang. Và bây giờ nó phải trả giá cho sự huênh hoang đó.

Cuối cùng, Lượm nhận ra muốn sống lâu thì không nên huênh hoang nữa. Nó tóm chặt cánh tay Tiểu Long, rên rỉ:

- Em không sợ ma chỉ vì anh bảo trên đời không làm gì có ma. Nhưng nhỡ con ma treo cổ kia có thật thì sao?

Lượm đã lòi đuôi thỏ đế. Nhưng Tiểu Long không nỡ trêu em. Nó nghiêm mặt, cố đừng để phì cười:

- Sao mày mau quên thế hả Lượm! Tao nhớ hôm trước tụi tao đã dạy mày câu thần chú "án ma nhi bát mê hồng" để đối phó với tà ma rồi kia mà.

Tắc Kè Bông hết sức sung sướng khi được giao nhiệm vụ dắt bò đi ăn thay cho thằng Lượm. So với chuyện bám theo Quý ròm để xem nó đánh nhau với con ma treo cổ thì dắt bò xuống đồi Cắt Cỏ là nhiệm vụ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong nhà, Tắc Kè Bông là đứa dậy sớm nhất. Vì vậy trước khi tháo bò ra khỏi chuồng, nó còn được Tiểu Long giao thêm một nhiệm vụ nữa là phải đánh thức thằng Lượm.

Ngày đầu tiên, Lượm nằm phục ngay trước nhà, bên kia con lộ đất. Nó ngồi nhấp nhỏm sau mấy bụi dứa dại, chong mắt dòm vô con ngõ, hồi hộp chờ Quý ròm chạy xe ra.

- Ê, hết chỗ ị rồi sao mà sáng sớm mày ngồi ị ngay đây hả Lượm? Tao méc với ba mày à.

Bà Sáu Thơm đi chợ sớm, thấy thằng Lượm thu lu ngồi một đống trong bụi dứa, ngoác miệng la toáng.

- Dì ơi, dì nói nhỏ nhỏ chút đi, dì! – Lượm xanh mặt, không phải sợ bà Sáu Thơm méc ba nó mà sợ Quý ròm thình lình chạy xe ra – Cháu đang rình con rắn mối.

Rồi sợ bà Sáu Thơm không tin, nó đứng bật dậy một cái rồi hấp tấp ngồi xuống, chỉ để cho bà kịp thấy tư thế của nó tuy trông rất khả nghi nhưng nó vẫn … mặc quần đàng hoàng, có nghĩa là nó không hề ị bậy.

May cho Lượm, nó vừa ngồi thụp xuống thì Quý ròm cũng vừa từ trong ngõ chạy ra.

Tới con lộ, Quý ròm rà chân xuống đất, cảnh giác đánh mắt một vòng rồi mới yên tâm nhấn pê-đan chạy tiếp.

- Anh Quý chạy về hướng chợ Ngã Ba. – Năm phút sau, thằng Lượm đã đứng trước mặt Tiểu Long, hí hửng "báo cáo".

- Mày giỏi lắm Lượm. – Tiểu Long động viên thằng nhóc – Tao thấy mày tài ba không thua gì thám tử Sherlock Holmes đâu đấy.

Lượm không biết Sherlock Holmes là ai nhưng nó nghĩ một thám tử tài ba chắc không bao giờ bị người khác nghĩ là ị bậy. Nhưng Lượm chỉ nghĩ trong đầu, ngoài mặt nó giấu biến, chỉ hỏi:

- Thế bây giờ mình làm gì nữa hả anh?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Sáng mai mày cũng dậy sớm như bữa nay, rồi chạy lên nấp trên chợ Ngã Ba, rình xem anh Quý mày đi đâu.

Chương 4

Ngày thứ hai, Lượm chạy về báo cáo:

- Anh Quý đi về hướng nhà ông Sáu Cảnh.

Ngày thứ ba:

- Anh Quý vô nhà ông Sáu Cảnh.

Ngày thứ tư:

- Anh Quý vô nhà ông Sáu Cảnh nhưng không có trong nhà ông Sáu Cảnh. Chỉ có chiếc xe đạp dựng trước sân.

Tiểu Long hấp háy mắt:

- Tao thấy tài mày đã vượt qua Sherlock Holmes rồi đó, Lượm.

Sherlock Holmes là ông thám tử anh nói hôm nọ đấy hả?

- Ờ, ổng là thám tử nước Anh. Ổng giỏi đến mức hễ gặp vụ án gì khó khăn, cảnh sát Anh đều phải cầu cứu ổng. Chỉ cần ổng gật đầu một cái, mọi chuyện đều xong tuốt.

Lượm xịu mặt:

- Vậy mà anh so sánh em với ổng!

- Mày hơn xa ổng ấy chứ! – Tiểu Long ưỡn ngực, rồi thình lình nó hạ giọng – Ờ, nhưng nói đúng ra thì mày vẫn chưa hơn ông Sherlock Holmes được. Trình độ hai bên hiện nay chỉ mới ngang ngửa nhau thôi.

Nó liếc thằng nhóc qua khoé mắt, tặc lưỡi:

- Muốn vượt qua ổng, ngày mai mày phải làm thêm một chuyện nữa. Chà, chuyện này hơi khó khăn đấy, chẳng biết mày có làm nổi không!

Mũi tên khích tướng của Tiểu Long trúng ngay tim Lượm. Thằng nhóc xoa má, tự ái:

- Chuyện gì mà khó thế?

Tiểu Long vỗ vai Lượm, cười hề hề:

- Lần này mày không "đón đầu" Quý ròm nữa. Mà phải bí mật bám theo nó.

- Bám theo anh Quý? – Lượm hỏi, nghe miệng mình khô rang.

- Ờ, tao chắc chắn Quý ròm vô nhà ông Sáu Cảnh là để đánh lạc hướng. Sau khi vứt xe ở đó, nó còn đi tiếp nữa.

Lượm run run hỏi:

- Ảnh tới nhà con ma treo cổ hả?

- Cái thằng này! – Tiểu Long gắt – Tao đã bảo là Quý ròm bịa chuyện mà! Ma, ma hoài!

- Em … em …

- Tao hỏi mày nè! – Tiểu Long cắt ngang – Mày muốn vượt qua ông Sherlock Holmes hay mày muốn suốt đời đi theo xách dép cho ổng?

- Em chẳng muốn gì hết – Lượm đỏ mặt. Nó cắn môi – Nhưng được rồi, ngày mai em sẽ bám theo anh Quý!

- Vậy thám tử Sherlock Holmes mới sợ mày chứ! – Tiểu Long toét miệng cười – Chẳng lẽ mày bỏ ra mấy ngày lần theo anh Quý mày tới đây, bây giờ lại bỏ cuộc!

Lượm không biết ông Sherlock Holmes gì gì đó có sợ nó hay không. Nhưng nó thì nó biết mình đang sợ. Nó sợ con ma treo cổ. Tiểu Long mạnh miệng thế thôi chứ chắc gì Quý ròm đã bịa chuyện. Nếu thực sự có một con ma dữ dằn như thế trên đời, chắc chắn nó sẽ không buông tha cho người nào tọc mạch về nó. Lượm càng nghĩ càng run, ngực bất giác nằng nặng như chèn đá. Nhưng đến nước này nó biết mình không thể rút lui được nữa.

Thực tâm thì Lượm cũng không muốn bỏ cuộc. Nó tiếc công mình vất vả mấy ngày nay. Hơn nữa, hành tung bí ẩn của Quý ròm làm nó tò mò quá. Lượm chưa tận mắt nhìn thấy pháp sư trừ tà ma bao giờ nhưng nó không nghĩ hoạt động của pháp sư lại lén lén lút lút giống như bọn đánh cướp nhà băng thế.

Ngay cả lúc nấp sau hè nhà ông Sáu Cảnh vào sáng sớm hôm sau, Lượm vẫn bắt gặp mình đang đối diện với cảm giác nghi ngờ.

Và khi Quý ròm chạy xe vô sân, lật đật quẳng chiếc xe vào vách rồi ba chân bốn cẳng phóng ra con ngõ nhỏ dọc hàng rào, Lượm càng ngờ vực tợn.

Nó rời khỏi chỗ nấp, thận trọng bám theo ông anh.

Lượm đi xa xa, cẩn thận giấu mình sau các bụi rậm, chỉ dám quan sát Quý ròm qua kẽ lá.

Đằng trước, Quý ròm đi nhanh như gió. Chưa bao giờ Lượm thấy ông anh ròm của mình đi nhanh đến vậy. Chốc chốc, Quý ròm ngoái đầu lại phía sau khiến Lượm phải hốt hoảng thụp người xuống, tim đập binh binh.

- Anh Quý đi đâu thế nhỉ?

Lượm tự hỏi khi thấy Quý ròm càng đi càng xa đường quốc lộ.

Đột nhiên, Quý ròm rẽ phải, đi về phía các vườn điều.

- À, chắc là ảnh vô chơi với mấy đứa hái điều thuê!

Lượm lại nhủ bụng, nhưng khi tới con lộ đất cắt ngang lối đi, nó biết là mình nhầm khi thấy ông anh nó không rẽ trái mà đi xuôi về phía đường quốc lộ.

Lượm thấy đầu mình ong ong như có ai vừa đánh rơi một cái chong chóng trong đó: Trời đất! Việc gì anh Quý phải đi lòng vòng thế nhỉ? Đánh một vòng xa lắc, rồi cũng quay lại chỗ chợ Ngã ba! Chẳng lẽ phải đi loanh quanh như vậy để con ma treo cổ hoa mắt hết đường theo dõi?

Quý ròm không biết thằng Lượm đang bám lẵng nhẵng sau lưng, vừa quan sát nó vừa luôn miệng làu bàu. Tới đường quốc lộ, nó đi về phía cầu Sắt. Qua khỏi cầu Sắt một quãng, Quý ròm lại men theo đường đất đi về phía xóm nhà ngói nằm mé trên đường quốc lộ, chân đã bắt đầu bước chậm lại.

Lượm đưa tay quẹt mồ hôi trán, thở phào:

- Chắc là sắp tới rồi!

Căn nhà mà Quý ròm bước vào giống như mọi căn nhà khác ở quê Tiểu Long. Nhà ngói ba gian, liền phía sau là gian nhà bếp lợp tranh. Sau nữa là chuồng nuôi heo. Sau hè là giếng nước, vườn cây và ao cá. Nhà này không nuôi bò nên không có chuồng bò và rơm khô.

Trước nhà là sân gạch, chiều chiều trải chiếu dọn cơm ngồi ăn cho mát, tới vụ mùa thì biến thành sân phơi thóc. Tất cả được vây quanh bởi một hàng rào dậu hoặc rào tre.

Lúc này thằng Lượm đang bò lom khom chỗ hàng rào dậu được cắt xén gọn gàng, ti tỉ dây tơ hồng bò quấn quít bên trên.

Thằng Lượm bữa nay gặp tới mấy cái hên. Cái hên thứ nhất là ở xóm này không có người đàn bà nào tên là bà Sáu Thơm. Nếu không, thế nào nó

cũng giật bắn mình vì nghe tiếng la bài hãi thình lình dộng vô tai "Ối, bộ hết chuyện làm rồi hay sao mà mày rình bắt gà nhà người ta hả Lượm?" Quả thật bộ tịch thằng Lượm rất giống một tên trộm gà. Sở dĩ nó có thể giống tên trộm gà đến thế là nhờ cái hên thứ hai: nhà này không nuôi chó.

Nếu nhà này nuôi chó hoặc nếu xóm này có bà Sáu Thơm, công thằng Lượm sẽ hóa thành công cốc là cái chắc.

Cái hên của nó cũng chính là cái xui của Quý ròm.

Quý ròm không biết thằng Lượm rình ngoài bờ rào nên cứ tỉnh bơ … trừ tà ma. Tất nhiên là trừ tà ma theo cách của nó.

Cách thứ nhất là Quý ròm … lấy chổi ra quét nhà.

Thằng Lượm trố mắt nhìn ông anh ròm của mình lom khom làm cái chuyện mà cả đời nó cũng không bao giờ tưởng tượng ra nổi. Chưa bao giờ Lượm thấy ông anh nó mó tay vào cây chổi chứ đừng nói là đem cây chổi đó ra quét. Nói Quý ròm quét nhà cũng như nói thằng Lượm biết bay. Tức là nói xạo, nói chuyện không ai tin.

Vậy mà bây giờ cái chuyện khó tin đó đang diễn ra trước mắt Lượm. Càng khó tin hơn nữa khi Quý ròm lui cui quét nhà người nào lạ hoắc lạ huơ chứ hổng phải quét nhà phụ thằng Lượm hay thằng Tắc Kè Bông.

Lượm chớp mắt lia lịa, vẫn thấy Quý ròm cầm cây chổi quét soàn soạt, liền đưa tay lên mắt dụi lấy dụi để. Dụi mắt đến đỏ kè, cũng vẫn thấy thế, Lượm lại đưa tay xuống véo đùi mình.

Nghe đau, bấy giờ Lượm mới tin là nó không bị hoa mắt, không bị … ma làm.

Nghĩ đến chữ "ma", Lượm giật thót một cái, đảo mắt nhìn quanh. Con ma treo cổ có thật không nhỉ? Nếu có thì nó đang nấp ở đâu? Nó có nhìn thấy mình không? Lượm lo lắng lia mắt qua bên phải rồi bên trái, cố tìm cây xoài Quý ròm nói nhưng chẳng thấy đâu. Như vậy là anh Quý bịa chuyện rồi! Lượm tự trấn an mình, nhưng rồi nó lại thắc thỏm: Có khi cây xoài mọc ở đằng sau vườn cũng nên!

Lượm rón rén bò dọc theo hàng rào dậu, quanh ra phía sau.

Bao nhiêu thứ đập vào mắt nó: giếng đá, chuồng heo, ao cá, các thứ cây nữa: cây mít, cây ổi, cây chanh … Nói chung cây gì cũng có, trừ cây xoài.

Không có cây xoài thì sẽ không có thằng bé trèo lên cây xoài để hái xoài. Không có thằng bé trèo lên cây xoài để hái xoài thì không có chuyện thằng bé bị con ma treo cổ xô từ trên cây té xuống nằm quay đơ. Yên tâm với suy nghĩ đó, Lượm lại thận trọng bò ra phía trước.

Quý ròm đã quét nhà xong. Bây giờ nó tiếp tục … quét sân. Trên tay nó, cây chổi cau đã thay thế cho cây chổi đót.

Lượm lại giật nảy một cái. (Hôm nay nó giật mình không biết bao nhiêu là lần!). Tâm trạng của nó lúc này còn tệ hơn là thấy ma. Anh Quý bị làm sao thế nhỉ? Nó tự hỏi và nó cố bắt cái đầu khốn khổ của nó trả lời.

Lượm suy nghĩ vất vả đến mức gân trán nổi vằn: Hay là trong nhà này có ma thật? Quét nhà quét sân là cách để tiêu trừ tà khí?

Trong khi Lượm cố vắt óc để nhớ lại những gì nó từng nghe kể về chuyện thầy pháp trừ tà thì trong nhà đột ngột bay ra tiếng hét giật:

- Thằng ròm kia! Có cái sân nhỏ xíu mà mày quét nãy giờ vẫn chưa xong hả?

Liền theo tiếng quát là một thằng trạc tuổi Quý ròm và to con như Tiểu Long xuất hiện ngay khung cửa. Nó hai tay chống nạnh, mặt nghênh nghênh thấy ghét.

Lượm không biết thằng này là ai. Nhưng trông bộ tịch phách lối của nó, Lượm chắc mẩm Quý ròm sẽ hậm hực ném cây chổi xuống đất, cùng lắm cũng ngoác miệng cự nự vài câu.

Nào ngờ ông anh của nó nhũn như con chi chi.

- Tao xong ngay đây!

Quý ròm ngoan ngoãn đáp và cúi xuống quét lia quét lịa.

Lượm há hốc miệng, tưởng như trời sập trúng đầu.

Đã vậy, thằng kia còn gầm gừ:

- Thôi, cái sân để đó, lát quét tiếp! Bây giờ mày đi nấu cám heo đi!

Tự nhiên Lượm cảm thấy người nó yếu nhớt, không còn chút hơi sức. Chỗ đáng lẽ là đôi chân, bây giờ là hai khúc cây đang nằm ở đó. Quý ròm quay lưng bỏ vô nhà cả buổi rồi mà Lượm vẫn chưa nhúc nhích được. Nó buồn quá! Buồn ơi là buồn!

Tiểu Long nhíu mày:

- Mày chắc là Quý ròm không đi trừ tà ma đấy chứ?

- Chắc.

- Thế anh Quý mày đi đâu mấy ngày nay?

- Ảnh đi ở đợ.

Tiểu Long nghe như có một phát đạn vừa sượt qua tai.

- Cái gì? – Nó tóm chặt vai Lượm – Ở đợ là sao?

- Còn là sao nữa! – Lượm tấm tức – Là quét nhà, là quét sân, là nấu cám heo, và làm bao nhiêu việc khác nữa.

- Tao hiểu rồi – Tiểu Long thở phì – Mà mày đừng gọi là ở đợ. Gọi là đi giúp việc nhà nghe nó nhẹ nhàng, lịch sự hơn.

Đang nói, Tiểu Long bỗng la lên:

- Úy, mà Quý ròm đi giúp việc nhà cho người ta thiệt hả? Làm gì có chuyện kỳ quái như vậy được!

Ánh mắt nó xoáy vào mặt thằng nhóc:

- Chắc mày bị đứt dây thần kinh nào rồi hả Lượm?

Tiểu Long hỏi sốc, nhưng Lượm chẳng giận tí ti ông cụ nào. Nó buồn xo:

- Câu đó anh dùng để hỏi anh Quý thì hơn.

Không đợi Tiểu Long gặng hỏi, Lượm rầu rầu thuật lại những gì nó tận mắt chứng kiến sáng nay.

Hai đứa lúc này đang ngồi trên thành giếng sau hè. Nắng rớt đầy mặt, nhưng Tiểu Long chẳng hay. Nó gương mắt ếch chăm chú nuốt từng lời Lượm kể, mặt dài ra như quả dưa leo.

- Mày nói thật đấy hả Lượm? – Tiểu Long thở phì phì khi thằng nhóc dứt lời.

- Không tin sáng mai anh đi với em.

- Tao tin mày mà. – Tiểu Long xộc tay vào mái tóc ngắn ngủn – Tao chỉ hỏi vậy thôi. Tại tao bất ngờ quá.

Lượm đấm tay lên thành giếng. Đang tức giận, nó quên bằng nó không phải con nhà võ như Tiểu Long. Lượm lỡ đấm mạnh quá, nên nó ôm tay nhăn nhó:

- Em tức nhất là thằng nhãi chủ nhà. Nó quát anh Quý cứ như cha quát con. Em nấp ngoài rào nhìn vô, cứ sôi cả ruột.

- Thì đi làm cho người ta phải chịu vậy thôi.

- Nếu em là anh Quý, em đã ném cây chổi vô mặt thằng đó rồi. – Lượm nghiến răng trèo trẹo – Kệ bà nó. Ra sao thì ra. Cùng lắm là xách đít về. Nghỉ luôn!

- Mày bắt đầu ăn nói lung tung rồi đó, Lượm.

Tiểu Long trách em, rồi nó nhìn lên tàng cây khế, thở dài:

- Anh Quý mày nhịn nhục như vậy chắc có lý do.

Lượm trề môi:

- Em chẳng thấy có lý do gì cả. Về đây nghỉ hè, tự nhiên lại đi làm việc nhà cho người ta, còn giơ đầu ra cho người ta mắng mỏ.

Lượm không phải là đưa mồm mép. Nhưng nó nói đúng quá. Tiểu Long biết Quý ròm là đứa rất tự trọng, thà chết chứ không bao giờ chịu nhục. Nhưng theo như thằng Lượm kể thì rõ ràng sáng nay Quý ròm thà chịu nhục chứ không để bị đuổi việc. Thằng ròm đang gặp chuyện gì thế nhỉ? Tiểu Long đưa tay bóp muốn móp cả trán, vẫn chẳng nặn ra được ý nghĩ nào sáng sủa.

Thấy Tiểu Long ngồi ngẩn tò te, Lượm lấn tới:

- Anh thấy em nói có đúng không?

Tiểu Long mỉm cười yếu ớt:

- Tao nghĩ anh Quý mày chắc đang cần tiền.

- Cần tiền?

- Ừ, học sinh sinh viên vẫn đi làm thêm vào dịp hè để kiếm tiền là chuyện bình thường.

- Nhưng giỏi giang như anh Quý thiếu gì việc để làm. Hơn nữa, nếu giúp việc nhà sao không giúp việc ở thành phố. Giúp việc ở thôn quê đâu có bao nhiêu tiền.

Một lần nữa Lượm lại nói đúng quá. Nên một lần nữa Tiểu Long lại câm miệng hến. Nó nhìn lên nhành khế, rồi lại nhìn ra bờ rào. Bên kia bờ rào là cánh đồng. Đi hết ba cách đồng là tới rẫy mía, rồi tới con suối chảy qua làng. Tiểu Long mường tượng đến mùa hè năm ngoái, nó và Quý ròm hay

ra ngồi câu cá hằng buổi bên bờ suối, dưới bóng tre râm mát. Câu cá chán, tụi nó lên chơi với hai chị em nhà Tỉ Tỉ Muội Muội hoặc theo thằng Lượm xuống đồi Cắt Cỏ chơi với thằng Dế Lửa. Những ngày hè thú vị đó bây giờ tự nhiên biến mất. Chỉ vì Quý ròm bỏ đi suốt. Chỉ vì Quý ròm cần tiền, Quý ròm "thà chịu nhục chứ không để bị đuổi việc". Tiểu Long không biết nên trách bạn hay thương bạn. Lòng nó đột nhiên bâng khuâng lạ.

- Thôi được rồi. – Cuối cùng Tiểu Long chép miệng nói – Sáng mai tao sẽ đi với mày. Tao phải tận mắt xem anh Quý mày làm gì mới kết luận được. Mà này!

- Gì hở anh?

- Mày đừng hở chuyện này ra cho Quý ròm biết đấy nhé. Cứ vờ như tụi mình chưa biết gì.

- Em biết rồi.

Tiểu Long lại dặn:

- Ngay cả với thằng Tắc Kè Bông nữa, cũng đừng hó hé gì với nó.

- Nhưng mấy hôm nay, ngày nào nó cũng theo dò hỏi. – Giọng Lượm băn khoăn.

- Kệ nó.

- Nó dọa nó mà biết em giấu nó chuyện gì, nó sẽ không chăn bò giùm em nữa.

- Không sao. – Tiểu Long nheo nheo mắt – Mày cứ nói là mày chưa lần ra được tung tích của Quý ròm. Mày bảo anh Quý mày đi đứng cứ như điệp viên 007 ấy, mất cả tháng họa may mới tìm ra dấu vết.

- Điệp viên 007 là ai hở anh? Ông này có giỏi bằng ông Sherlock Holmes không?

- Ông này hở? – Tiểu Long gãi tai, nó cũng chỉ mới xem phim điệp viên 007 có một lần – Ờ, ờ … hai ông giỏi bằng nhau. Mà thôi, mày không cần biết ông 007 này làm gì. Chỉ nhớ không được hé môi chuyện anh Quý mày với bất cứ ai là được rồi.

Lượm vẫn chưa chịu thôi. Tự nhiên nó khoái làm đứa hay hỏi.

- Nhưng tại sao phải giấu Tắc Kè Bông? – Lượm lắc tay ông anh. – Em nghĩ chỉ nên giấu ba mẹ em thôi chứ.

- Lượm này. – Tiểu Long chớp mắt – Có phải mày rất buồn khi thấy anh Quý mày tự nhiên đi quét nhà, đi nấu cám heo cho nhà người ta, lại còn bị người ta hiếp đáp, nạt nộ, cưỡi đầu cưỡi cổ không?

- Dĩ nhiên rồi. – Lượm sụp mắt xuống.

- Nếu mày là Quý ròm, mày có muốn mọi người biết chuyện đó không?

- Ờ, ờ … không.

- Tại sao?

Lượm cắn môi:

- Tại em … em xấu hổ.

Tiểu Long vung tay, hùng hồn:

- Anh Quý mày cũng vậy thôi. Sở dĩ Quý ròm đi đứng vòng vèo như vậy là nó không muốn ai bắt gặp nó đang đi giúp việc nhà cho người ta.

Đang lớn tiếng, Tiểu Long thấp giọng bùi ngùi:

- Quý ròm có nỗi khổ tâm như vậy mà mày nỡ đi nói tuốt tuột với thằng Tắc Kè Bông hay sao? Mày muốn bêu xấu anh Quý mày à?

- Em sẽ không nói. – Lượm lí nhí đáp, bài diễn văn đầy thương tâm của Tiểu Long làm nó nghe cay cay nơi sống mũi.

Tiểu Long vỗ lưng thằng nhóc, giọng hài lòng:

- Tóm lại chỉ có tao với mày biết thôi. Nhớ đấy!

Chương 5

Lượm nhớ.

Cho nên bữa cơm tối đó, nó ngồi ngậm tăm suốt buổi, mặc cho Quý ròm vung vít.

- Chuyện trừ tà ma tới đâu rồi hả cháu? – Thím Năm Sang xới cơm ra chén, tò mò hỏi.

- Vẫn vậy, thím à. – Quý ròm lấp lửng.

- Vẫn vậy là sao hả mày? – Tắc Kè Bông chen lời.

Quý ròm làu bàu:

- Vẫn vậy tức là chẳng ra cái củ khoai lang gì hết.

Chú Năm Chiểu nghe loáng thoáng, chồm người về phía Quý ròm:

- Gì vậy cháu? Cháu muốn ăn khoai lang à? Để ngày mai chú nói với thím mày nấu cho một nồi …

- Dạ … dạ … không ạ … – Quý ròm ngọ ngoậy đầu – Ý cháu muốn nói là cái vụ trừ tà ma vẫn chưa đi đến đâu hết …

- Gì chứ ma treo cổ thì chắc nó dữ dằn phải biết! – Thím Năm Sang cảm thán.

- Thím nói đúng đó, thím. – Quý ròm nhanh nhẩu – Con ma này ghê lắm. Cháu dán cả chục lá bùa lên cửa, nó đều thổi bay xuống mương hết.

Trong khi Tiểu Long và Lượm cố nín cười thì Tắc Kè Bông vẫn thật thà:

- Thế dạo này nó có rượt theo đánh nhau với mày trên đường về nữa không?

- Có chứ. Ngày nào mà chẳng đánh nhau. Đánh mỏi cả tay luôn. – Vừa đáp Quý ròm vừa rảy rảy cánh tay, miệng liên tục hít hà.

- Thím Năm Sang đặt chén cơm đang xới dở xuống bàn, ngước nhìn Quý ròm, lo lắng:

- Cháu phải cẩn thận nghe cháu. Giúp người ta thì vẫn giúp, nhưng cháu cũng phải lo cho tính mạng của mình.

- Thím yên tâm đi. – Quý ròm thu cánh tay lại, mỉm cười. – Hiện nay cháu không làm gì được nó nhưng nó cũng không làm gì được cháu. Nói chung là tụi cháu, à quên, cháu và nó đang ở thế giằng co.

Câu chuyện tối hôm đó tiếp tục xoay quanh cuộc đối đầu ác liệt giữa Quý ròm và con ma treo cổ. Nó cho đúng ra, quanh bàn ăn chỉ có hai diễn viên chính: Tắc Kè Bông đặt hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, còn Quý ròm thả sức ba hoa chích chòe.

Chỗ nào gay cấn, tức là những chỗ Quý ròm bất cẩn bị con ma tóm chân nhấc bổng lên (nhưng dĩ nhiên là đến phút chót bao giờ thằng ròm cũng vùng ra được) thì thím Năm Sang lại chêm vào một câu dặn dò. Chú Năm Chiểu chỉ lặng lẽ ăn, không nói gì. Chỉ khi nào thấy vợ lo lắng quá chú mới nạt một câu "Nó tài giỏi như thế, lo gì mà lo!".

Riêng Tiểu Long và Lượm cắm cúi và cơm, từ đầu đến cuối không nói một tiếng nào. Trông mặt thì không thấy đứa nào ít khả nghi hơn đứa nào, nhưng Quý ròm mải bốc phét nên không để ý. Hơn nữa, Quý ròm đinh ninh Tiểu Long đang giận mình. Thằng mập không thèm ừ hử tiếng nào suốt bữa ăn cũng là điều dễ hiểu.

Quý ròm không biết Tiểu Long đã biết tỏng bí mật của nó.

Cho nên sáng hôm sau, lúc đang cặm cụi "trừ tà ma" bằng cách quét tước nhà cửa, vườn tược trong căn nhà lạ, nó không hay có hai cái đầu lấp ló sau bờ rào âm thầm quan sát nó. Trong hai cái đầu đó, cái đầu to hơn đang muốn lăn đùng ra xỉu, còn cái đầu nhỏ hơn thì cụng vào cái đầu to hơn, miệng rối rít: "Bình tĩnh đi. Bình tĩnh đi, anh!".

Dĩ nhiên không nói thì ai cũng biết cái đầu nhỏ là cái đầu thằng Lượm, cái đầu to hơn là cái đầu Tiểu Long. Tiểu Long mặc dù đã nghe thằng Lượm kể chuyện Quý ròm đi giúp việc nhà cho người ta rồi, nghĩa là đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với "sự thật phũ phàng" rồi, vậy mà khi tận mắt nhìn thấy thằng bạn thân của mình còng lưng quét dọn, nó vẫn không sao bắt mình bình tĩnh được.

Thằng Lượm không hề phịa! Tiểu Long tức tối nhủ bụng khi thằng nhãi to con đột ngột xuất hiện trước hiên, ngoác miệng ra oai với thằng bạn nó:

- Thằng ròm kia! Lề mề thế! Ra đằng sau xắt chuối! Mau!

Tiểu Long giận dữ chồm lên nhưng Lượm đã níu chặt tay nó:

- Đừng, anh!

- "Đừng, đừng" cái gì! – Tiểu Long rít qua kẽ răng – Tao tức đến nổ đom đóm mắt đây này.

- Nhưng …

- Không "nhưng" gì hết! – Tiểu Long thu nắm đấm – Thằng đó bự con thì bự con thật, nhưng tao chỉ ra một đòn là nó lăn quay!

- Em biết, em biết. Thậm chí anh không cần động tay động chân. Anh chỉ thổi một cái là thằng khốn nạn đó lăn lông lốc. – Lượm xoa dịu ông anh, đang bối rối nó không biết nó đang nói bằng cái miệng ba hoa của Quý ròm.

- Thật tức chết đi được! – Tiểu Long đấm ngực, hổn hển – Tao không hiểu tại sao Quý ròm lại sợ thằng đó đến thế. Nó chỉ cần nói một tiếng là tao sẽ …

- Bò ra phía sau đi anh! – Thấy "sát khí" trong lòng ông anh vẫn đang bốc ngùn ngụt, Lượm cắt ngang.

- Chi vậy?

- Coi anh Quý đang làm gì?

- Nó đang xắt chuối chứ làm gì. – Tiểu Long quạu quọ – Mày không nghe thằng kia nói hả!

Hai đứa lúp xúp bò dọc hàng rào dậu.

Quả nhiên, Quý ròm đang ngồi kế chuồng heo. Nó đang xắt chuối. Cây chuối dài sọc như cây cột nhà, ngóc đầu trên chiếc đòn kê ngay trước mặt Quý ròm.

Lượm chưa từng thấy đàn ông ngồi xắt chuối bao giờ. Xưa nay nó chỉ thấy mẹ nó xắt chuối, chị thằng Dế Lửa xắt chuối, bà Sáu Thơm xắt chuối, Đàn ông xắt chuối đã là chuyện lạ. Đàn ông Quý ròm xắt chuối lại càng lạ hơn.

Sự kinh ngạc như chiếc bao bố chụp lấy Tiểu Long và Lượm.

Lượm cảm thấy khó thở, như không khí đột ngột tụt ô-xy. Bên cạnh nó, Tiểu Long có cảm giác đang ngồi trên một miếng sắt nóng. Nó nhấp nhổm nhìn Lượm:

- Về quách đi mày!

- Ờ.

- Tao ngứa mắt quá!

- Em cũng ngứa mắt.

- Cần tiền thì ai cũng cần.

- Ờ.

- Nhưng kiếm tiền kiểu anh Quý mày thì tao không ham.

- Em cũng không ham.

- Ngồi đây thêm một lát, chắc tao nhảy vô đập thằng nhãi chủ nhà quá!

Lượm đang hào hứng đưa đẩy, tới đây bỗng giật mình:

- Còn em mà nhảy vô, chắc nó đập em như cái mềm rách quá!

Tiểu Long và Lượm không về nhà ngay.

Hai đứa tấp vô bưu điện thị xã kế chợ Ngã Ba.

Hồi trước muốn gọi điện thoại về thành phố cho nhỏ Hạnh, Tiểu Long phải đón xe lên huyện lị cách đó khá xa. Từ ngày tách huyện, xóm Đầu Cầu dọc đường quốc lộ đã được chọn làm thị xã của huyện mới, đã có một nhà bưu điện mọc lên ngay chợ Ngã Ba.

Tiểu Long một tay cầm điện thoại nói chuyện với nhỏ Hạnh, tay kia đẩy thằng Lượm cứ chồm chồm xáp vào nghe ké.

- Tóm lại, Hạnh nghĩ sao? – Sau khi ngán ngẩm thuật lại những gì mắt thấy tai nghe, Tiểu Long hồi hộp hỏi nhỏ bạn thông thái.

- Thế Long nghĩ sao? – Nhỏ Hạnh hỏi lại bên kia đầu dây.

Tiểu Long cay đắng:

- Tôi không hiểu nổi thằng ròm! Kỳ cục quá!

- Đó không phải là câu trả lời.

- Sao?

- Câu vừa rồi là câu "phát biểu cảm tưởng". – Nhỏ Hạnh cười khúc khích trong máy – Hạnh muốn hỏi, theo Long tại sao Quý làm thế?

- Dĩ nhiên là thằng ròm cần tiền.

- Cần tiền để làm gì?

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Làm sao tôi biết được!

Lần này, Tiểu Long chờ cả buổi vẫn không nghe nhỏ Hạnh lên tiếng. Nó hoang mang nhích cái ống nghe ra xa, nghiêng ngó một lúc rồi lại áp vào tai, hét lớn:

- A lô! Hạnh còn đó không?

- Hạnh đây nè. Làm gì mà Long hét đến thủng lỗ tai thế!

- Ai biểu Hạnh im ru chi!

- Hạnh đang suy nghĩ.

- Thế Hạnh nghĩ xong chưa?

- Xong rồi.

Tiểu Long nín thở:

- Sao?

Nhỏ Hạnh gọn lỏn:

- Quý không cần tiền.

- Cái gì? – Tiểu Long thảng thốt kêu lên, hoàn toàn không tin vào tai mình.

- Ừ. – Nhỏ Hạnh thản nhiên – Hạnh nghĩ Quý làm như vậy có lẽ không phải vì tiền.

- Chứ vì cái gì?

- Theo Hạnh thì … thì … – Nhỏ Hạnh bỗng ngập ngừng.

Nhỏ Hạnh ấp a ấp úng cả buổi làm Tiểu Long phát bực:

- Hạnh ơi là Hạnh! Hạnh có biết mỗi tiếng "thì" của Hạnh bưu điện tính bao nhiêu tiền không hả?

Phớt lờ giọng điệu châm chọc của thằng mập, nhỏ Hạnh chép miệng hỏi:

- Ngoài thằng nhãi mà Long nói, trong căn nhà đó còn có ai nữa không? Chẳng lẽ nó sống một mình?

Câu hỏi bất ngờ của nhỏ bạn khiến Tiểu Long ngẩn tò te, nó chợt nhận ra nó chưa bao giờ suy nghĩ về chi tiết quan trọng này:

- Ờ, ờ … cái đó thì tôi không rõ. Tôi và thằng Lượm chỉ nấp ngoài bờ rào nhìn vô.

Nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Vậy Long phải tiếp tục theo dõi …

- Để xem trong nhà còn có người nào nữa không hở?

- Ừ. – Giọng nhỏ Hạnh nghe như cười – Hạnh đoán trong căn nhà đó có lẽ có một cô bé xinh đẹp …

- Cái gì? – Tiểu Long giật nảy như bị rắn mổ, suýt chút nữa cái ống nghe rớt xuống đất – Ý Hạnh muốn nói là thằng ròm … mê gái?

- Lòng dùng từ gì thấy ghê! – Nhỏ Hạnh hừ mũi, nếu là điện thoại truyền hình chắc chắn Tiểu Long sẽ thấy nhỏ bạn mình đang nhăn mặt – Cái này kêu là … là …

- A, kêu là "rung động đầu đời"! – Tiểu Long bất thần reo lên, mặt mày hí hửng như nhà bác học Archimède vừa khám phá ra sức đẩy của nước.

- Rung động đầu đời là sao hở anh? – Thằng Lượm đứng nghe lỏm nãy giờ, bỗng vọt miệng thắc mắc.

Tiểu Long bịt ống nghe để nhỏ Hạnh không nghe thấy, cúi xuống nói nhỏ vào tai thằng nhóc:

- Rung động đầu đời tức là mê gái đó.

Vừa áp ống nghe vào tai, Tiểu Long giật bắn khi nghe tiếng nhỏ Hạnh hỏi:

- Ai đang đứng bên cạnh Long vậy?

- Ờ, ờ, thằng Lượm.

- Long vừa nói gì với nó vậy?

Tiểu Long gãi gáy sồn sột:

- Tôi có nói gì đâu.

Giọng nhỏ Hạnh lạnh tanh:

- Chứ không phải Long vừa giải thích với nó "rung động đầu đời" và "mê gái" là một hả?

- Sao Hạnh biết? – Tiểu Long há hốc miệng như thể vừa nhìn thấy một con cóc nhảy ra từ ống nghe.

- Hạnh nghe nó hỏi. – Nhỏ Hạnh đáp tỉnh khô – Và biết Long đã giải thích như thế, vì đó là cách giải thích khỏi cần suy nghĩ làm gì cho mệt óc.

Tiểu Long cố "xì" ra một cơn giận:

- Hạnh đừng có nghi ngờ bậy bạ!

- Long đừng có vờ giãy lên như thế. – Nhỏ Hạnh bĩu môi bên kia đầu dây – Nếu Long không giải thích như thế thì chẳng việc gì Long phải bịt ống nghe lại.

Câu nói cuối cùng của nhỏ bạn có trọng lượng không thua gì một cú đấm của huyền thoại quyền Anh Muhammad Ali. Tiểu Long bị hạ gục hoàn toàn. Nó biết với một đứa siêu thông minh như nhỏ Hạnh thì tốt nhất không nên giở trò dối trá.

Không phải ngày nào Tiểu Long cũng bẽn lẽn. Nhưng lúc này thì nó đành cười bẽn lẽn:

- Hạnh tài thật đấy. Cứ như thể nó có con mắt thần.

Nhỏ Hạnh chợt bâng quơ:

- Long nhớ chuyện hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội không?

- Nhớ chứ. – Mắt Tiểu Long sáng lên – Thằng ròm đã mê tít con nhỏ Muội Muội.

- Mê tít đâu mà mê tít! – Nhỏ Hạnh nạt ngang – Nhưng rõ ràng khi gặp cô bé này, Quý đã cảm thấy một cái gì đó …

- Một cái gì đó là một cái gì?

- Một cái gì đó khiến Quý … bâng khuâng …

- Tức là nó mê … mê … – Tiểu Long đưa tay cốc đầu mình một cái và uốn lưỡi thật nhanh – tức là nó rung động đầu đời …

Nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục, không buồn để ý đến sự lúng túng của thằng mập:

- Và theo Hạnh đoán, bây giờ có lẽ Quý cũng đàng cảm thấy một cái gì đó …

- Long hiểu ý Hạnh rồi. – Tiểu Long quẹt mũi – Cúp máy nhé?

- Ừ. Long nhớ dò xét thật kỹ nha.

Trước khi Tiểu Long kịp cúp máy, nó đã nghe những tiếng “tu … tu …” vẳng ra từ ống nghe. Nhỏ Hạnh đã cúp máy trước nó.

Tiểu Long quay sang Lượm:

- Đi!

- Về nhà hả anh?

- Không. Bây giờ tao với may quay lại căn nhà khi nãy.

- Chi vậy?

Tiểu Long vung tay:

- Thì mày cứ đi theo tao đi đã. Còn quay lại đó làm gì thì lát nữa tao nói.

Vừa nói Tiểu Long vừa rảo bước ra cửa.

Lượm lon ton phía sau, miệng bô bô:

- Đi kiếm "một cái gì đó" hả anh?

Cứ như thể thằng Lượm vừa quẳng ra một sợi dây ngay chân Tiểu Long. Nó khựng lại, mở to mắt nhìn thằng nhóc:

- "Một cái gì đó" là một cái gì hả mày?

Lượm thụt lui một bước, cổ rụt lại:

- Em đâu có biết. Khi nãy em nghe lõm bõm vậy mà.

- Xì! Vậy mà cũng nói!

Tiểu Long lại cất bước. Lần này Tiểu Long đi băng băng khiến thằng Lượm chạy theo muốn hụt hơi. Nhưng khi đuổi kịp Tiểu Long thì nó lại láu ta láu táu:

- Có đúng là mình đi tìm "một cái gì đó" không anh?

- Ừ.

- Anh nói em nghe đi! "Một cái gì đó" là một cái gì?

- Tới nơi rồi tao nói.

Lượm "hứ" một tiếng:

- Anh không nói thì em cũng biết.

- Mày biết gì?

- "Một cái gì đó" là một đứa con gái, đúng không?

- Mày biết rồi mà còn hỏi! – Tiểu Long gầm gừ trong cổ họng – Tao đập mày nha Lượm!

Lượm thè lưỡi, nhưng rõ ràng nó chẳng coi lời dọa dẫm của ông anh vào đâu. Nó im một lúc, rồi lại không nén được tò mò:

- Anh Quý mê đứa con gái đó hả anh?

- Cái thằng này! Làm sao tao biết được!

Tiểu Long sầm mặt, vừa nạt nó vừa giơ nắm đấm nhưng thằng Lượm đã láu lỉnh vọt tuốt ra xa.

Mặt trời lúc này đã lên quá ngọn tre, những người đi chợ sớm đã lục tục ra về. Con đường dẫn lên xóm nhà ngói nhộn nhịp người qua lại khiến Tiểu Long cảm thấy chột dạ:

- Cẩn thận nha Lượm. Coi chừng, anh Quý mày bắt gặp.

- Anh yên tâm đi. Anh Quý giờ này đang nấu cám heo hay chẻ củi hay đang làm gì gì đó rồi.

- Biết đâu được. Rủi anh Quý mày nổi hứng chạy về nhà là đụng đầu tụi mình đó.

Tiểu Long đã quá lo xa.

Quý ròm không đi đâu hết.

Khi hai đứa lom khom chỗ bờ rào dậu vạch lá dòm vô, đã thấy thằng nhãi chủ nhà đứng ngay trước cửa, lưng quay ra ngoài, hai tay chống nạnh, giọng oang oang:

- Mày đừng có nói dóc nghe, Quý?

- Tao chưa bao giờ nói dóc. Mày không biết đó thôi, nói dóc là thứ mà tao ghét nhất trên đời.

Tiếng Quý ròm đáp trả từ chỗ nào đó trong nhà, Tiểu Long và Lượm xẹt mắt khắp nơi vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu. Nhưng nghe cái giọng thật như đếm của Quý ròm vọng ra, Tiểu Long đã muốn ngã lăn ra vì chết cười. Quý ròm là chúa dóc tổ, và trong hàng ti tỉ câu nói dóc của thằng ròm từ trước đến nay thì câu vừa rồi là câu dóc kinh khủng nhất, trắng trợn nhất và khó tin nhất.

Thế mà thằng nhãi chủ nhà lại tin:

- Ờ, tao thấy mày cũng có vẻ thật thà, siêng năng.

- Em thì lúc nào cũng tin anh Quý.

Một tiếng nói khác vang lên, cũng từ một chỗ nào đó trong nhà. Nhưng khác với lúc nghe tiếng Quý ròm, khi tiếng nói ngọt ngào này đập vào tai, Tiểu Long và Lượm bất giác quay sang nhìn nhau, mặt đầy sửng sốt.

Lượm lắp bắp:

- "Một … một … cái gì đó" …

Tiểu Long cà lăm không kém:

- Đúng là "nó" … Là "nó" rồi … Nhỏ Hạnh … nhỏ Hạnh đã nói đúng …

Tiểu Long lật đật cúi xuống, đưa tay đè lên chóp mũi. Nó sợ nó sẽ hắt xì hơi vì xúc động.

Lượm đá vào chân ông anh:

- Ê, thằng đó ra kìa!

Quả thật, thằng anh lúc này đang bước ra sân và chậm rãi đi về phía Tiểu Long và Lượm đang nấp.

- Ối, nó nhìn thấy tụi mình rồi. – Lượm rúm người lại, xanh mặt thì thào.

- Không đâu! – Tiểu Long trấn an em – Chắc nó đi tè. Trông bộ tịch tao biết ngay thằng này là chúa tè bậy.

Lượm chưa kịp hoàn hồn, mặt đã tái nhợt trở lại. Nó vừa rên rỉ vừa đưa tay ôm đầu:

- Làm sao đây anh? Không khéo nó tè trúng đầu mình!

Nhưng thằng nhãi chủ nhà chỉ đánh một vòng quanh sân, mặt lộ vẻ đăm chiêu. Rồi nó lại quay vào nhà, lại đứng trước cửa, lại hai tay chống nạnh. Nó hất hàm về phía mà Tiểu Long và Lượm đoán là Quý ròm đang ngồi đó:

- Thế mày học giỏi lắm à?

- Tàm tạm. – Giọng Quý ròm hững hờ.

Thằng nhãi đá chân vào không khí, xẵng giọng:

- Tàm tạm thì đừng phách lối!

- Anh Hai! – Nhỏ em kêu lên.

- Mày ngồi im đó đi, Gái! – Thằng anh gằn giọng – Để tao vạch mặt thằng láu cá này!

- Tao không láu cá nha Thời! – Quý ròm phản ứng – Mày đừng có nói vậy à.

Thằng anh, bây giờ là thằng Thời, ngẫm nghĩ một lát rồi nhún vai:

- Thôi được rồi. Chuyện kèm toán cho em gái tao từ từ tính sau. Bây giờ mày đi xách nước đổ cho đầy lu đi!

Ở bên ngoài bờ rào, Tiểu Long khều Lượm:

- Về!

- Không chờ xem mặt "một cái gì đó" à?

- "Một cái gì đó" hoài! – Tiểu Long nhăn nhó, rồi nó nói thêm – Chẳng cần xem cũng biết nhỏ Gái này rất xinh. Xấu như ma lem thì Quý ròm ngu gì mò đến đây cho thằng Thời sai vặt.

Xuống đến đường quốc lộ, Tiểu Long kéo Lượm chạy như bay. Qua khỏi cầu Sắt, nó vẫn không giảm tốc độ. Mãi tới con lộ đất dẫn về nhà, nó mới buông tay thằng nhóc ra để thi nhau xem đứa nào tắt thở trước đứa nào.

Lượm không phải là đứa tắt thở trước, mặc dù giọng nó đầy oán trách:

- Làm gì chạy như bị ma đuổi vậy! Em muốn tắt thở rồi đây nè.

Tiểu Long cũng mệt muốn đứt hơi. Nó hổn hển:

- Mày khờ quá! Rủi Quý ròm về nhà thình lình, có bắt gặp mình ở đây thì nó cũng chẳng ngờ vực gì.

- Có anh khờ thì có! Anh Quý còn phải xách nước mà về nhà cái con khỉ gì! Còm nhom như ảnh xách nước đến trưa cũng chưa chắc đầy lu nữa là.

Lượm vặc lại. Và Tiểu Long im re. Một phần nó quá mệt. Phần khác nó thấy thằng Lượm này sao mà nói đúng quá. Nó thấy nó đúng là "đồ ngốc tử".

Chương 6

Tiểu Long hỏi Lượm:

- Mày có hay đọc truyện không hả Lượm?

- Em đọc ít lắm. – Lượm chớp mắt – Ở thôn quê sách đâu mà đọc.

- Thế mày không biết truyện "Cây tre trăm đốt" à?

- A, truyện này thì em biết. – Lượm reo lên, nhưng rồi nó bỗng xịu mặt xuống – Nhưng đọc lâu rồi, bây giờ em chỉ nhớ mang máng.

Tiểu Long nhìn lên ngọn tre, tặc lưỡi:

- Truyện này kể về một lão nhà giàu. Lão có một cô con gái vô cùng xinh đẹp. Nhưng lão rất gian ác và xảo trá. Muốn bóc lột anh làm công khù khờ, lão vờ nói: "mày chịu khó ở với tao làm lụng cho thật giỏi, thức khuya dậy sớm siêng năng, rồi tao gả cô Út cho mày" …

Lượm ngước nhìn Tiểu Long:

- Lão nhà giàu đó là thằng Thời hả anh?

- Mày thông minh lắm, Lượm. – Tiểu Long xoa đầu em, cảm khái – Lão nhà giàu là thằng Thời. Cô Út là nhỏ Gái, còn anh làm công chính là anh Quý mày.

Lượm bặm môi nghĩ ngợi. Và mặt nó thoắt ngẩn ngơ:

- Thế thằng Thời định gả em gái cho anh Quý à?

Tiểu Long chưa trả lời, nó đã bụm mặt, rú lên:

- Ối, anh Quý còn nhỏ xíu mà lấy vợ gì!

- Ai bảo mày là Quý ròm muốn lấy vợ! – Tiểu Long phì cười – Đó là tao so sánh cho dễ hiểu thôi.

Trán Lượm nhăn tít:

- Nếu anh Quý không muốn lấy em gái thằng Thời làm vợ thì còn đi giúp việc nhà cho thằng Thời làm gì?

Tiểu Long có cảm giác thằng Lượm sắp sửa đẩy nó vào đề tài mà nó mù tịt. Nó "e hèm" một tiếng, tìm cách gạt đi:

- Chuyện đó lớn lên mày sẽ biết. Bây giờ tao có nói khô cả cổ mày cũng không hiểu gì đâu.

Lượm là đứa ác nhơn. Nó nhe răng cười khịch khịch:

- Chứ không phải ngay cả anh cũng không hiểu hả?

- Sao lại không hiểu!

Tiểu Long đỏ mặt. Nó hít vô một hơi, hùng hồn giải thích, cố nhớ lại những gì Quý ròm từng cắt nghĩa cho thằng Dế Lửa biết thế nào là "bạn đặc biệt":

- Anh Quý mày còn nhỏ, dĩ nhiên là chưa nghĩ đến chuyện vợ con. Nhưng khi nó thích một đứa con gái nào rồi, nó không muốn đứa con gái đó chơi với bất cứ đứa con trai nào ngoài nó, hiểu chưa hả ngốc?

"Hiểu chưa hả ngốc?" là mẫu câu Quý ròm thường dùng khi phải vất vả giải thích chuyện gì đó cho Tiểu Long. Bữa nay, Tiểu Long đem bốn chữ thân thiết đó ra "trấn áp tinh thần" thằng Lượm, chẳng qua để thằng nhóc đừng hỏi tới hỏi lui về đề tài hóc búa này nữa. Nó liếc khuôn mặt đang đực ra của thằng nhóc, khoái chí tiếp:

- Em gái thằng Thời này cũng vậy thôi. Quý ròm muốn nhỏ Gái chỉ chơi với mình nó nên ngày nào cũng chạy lên đưa đầu cho anh em nhà thằng Thời sai vặt …

Lượm tức tối:

- Sắp tới ảnh còn đòi kèm toán cho con nhỏ đó nữa.

Tiểu Long đập tay lên vai Lượm, động tác cho biết, câu chuyện này đến đây kết thúc là vừa:

- Chuyện con trai con gái phức tạp lắm. Mày chẳng nên nghĩ ngợi làm gì cho nhức đầu.

Lượm khịt mũi:

- Thế ngày mai anh và em có chạy lên nấp ngoài bờ rào nhà thằng Thời nữa không?

- Khỏi!

- Khỏi xem mặt "một cái gì đó" luôn à?

- Khỏi luôn.

- Vẫn tiếp tục không nói chuyện này với ai à?

- Ừ, không nói với ai.

- Vậy sáng mai em làm gì?

- Đi chăn bò.

Quý ròm vẫn không hay biết tí gì.

Nó vẫn chắc mẩm Tiểu Long "ngốc tử" mãi mãi là Tiểu Long "ngốc tử" và thằng Lượm nhà quê mãi mãi là thằng Lượm nhà quê.

Nó không biết tài năng của Lượm bây giờ đã hơn xa thám tử Sherlock Holmes, còn Tiểu Long đã trở thành sư phụ của Sherlock Holmes từ đời tám hoánh nào rồi.

Cho nên tối về nhà, nghe thím Năm Sang lo lắng hỏi thăm, Quý ròm vẫn tí tởn bô bô:

- Thím yên tâm đi thím! Con ma treo cổ này dữ dằn thì dữ dằn thật, nhưng trước khi về lại thành phố, thế nào cháu cũng cho nó biết tay.

- Thế cháu đã có cách trị nó rồi hả cháu?

- Dạ, tối hôm qua cháu đã nghĩ ra mười tám cách. – Quý ròm tiếp tục huênh hoang – Chỉ phân vân chưa biết xài cách nào cho … đỡ tốn ca-lô-ri thôi.

Trong khi Lượm đá chân Tiểu Long dưới gầm bàn, Tắc Kè Bông nhìn Quý ròm ngưỡng mộ:

- Mày nghĩ ra tới mười tám cách lận hả mày?

- Ờ. – Quý ròm tỉnh queo – Đúng ra, hồi hôm tao nghĩ ra tới hai mươi lăm cách lận, nhưng tính đi tính lại tao bỏ bớt bảy cách. Bảy cách này phức tạp quá, lại tốn tiền mua đồ tế lễ của gia chủ, mà tao thì muốn vụ này hoàn toàn free …

- Phờ – ri là gì hở mày? – Tắc Kè Bông nhíu mày.

Quý ròm ba hoa quá trớn, trơn miệng xổ luôn tiếng Anh mà không hay.

- Ờ, ờ … – Nó gãi tai, ấp úng – Phờ – ri là tiếng … âm phủ, nghĩa là miễn phí, là không tốn tiền …

Sợ Tắc Kè Bông ngứa miệng hỏi thăm tiếp về tiếng âm phủ, Quý ròm đột ngột làm một chuyện mà nó không nghĩ có lúc mình sẽ làm là gắp một miếng thịt to tổ chảng bỏ vào chén Tắc Kè Bông, niềm nở:

- Ăn đi, mày!

Nhưng Tắc Kè Bông chỉ bưng chén cơm và một cái rồi lại đặt xuống khiến Quý ròm nhăn hí.

Tắc Kè Bông vừa nhai vừa lúng búng hỏi:

- Thế trong mười tám cách đó, có cách nào tao có thể học được không hả mày? Cách nào dễ dễ ấy!

- Là sao?

- Ý là tao muốn học một vài cách trừ tà đơn giản. Rủi mai mốt ở làng này xảy ra chuyện mà mày thì bận học không về được …

Quý ròm xua tay lia lịa, không để Tắc Kè Bông kịp trình bày hết nguyện vọng:

- Mày không học được đâu! Chẳng có cách nào đơn giản hết á. Trừ tà chứ có phải …

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà thằng Lượm thình lình vọt miệng, nhanh đến mức tiểu Long có muốn chặn lại cũng không kịp:

- Em nghĩ cách quét nhà quét sân là đơn giản nhất!.

Có cảm giác thằng Lượm vừa kê một cái tủ to đùng vào miệng Quý ròm. Đang thao thao, Quý ròm bỗng chết điếng, miệng há ra cả buổi không ngậm lại được. May mà lúc đó không có con ruồi nào bay ngang.

Tiểu Long véo thằng Lượm một cái thật lực nơi hông, khiến thằng oắt nhảy nhổm. Gặp lúc khác, nó đã ngoác mồm bù lu bù loa, nhưng biết mình vừa phạm một tội tày đình, nó đành nhăn nhó cố nhịn đau, mắt lấm lét liếc về phía Quý ròm.

Quý ròm ngồi trơ thổ địa một lúc, rồi từ từ quay đầu về phía Lượm, mắt xoáy vào mặt thằng nhóc:

- Mày vừa nói gì thế, Lượm?

- Em có nói gì đâu! – Lượm chớp đôi mắt đã có vẻ bắt đầu tối lại, rụt rè đáp, giọng héo hắt như ngọn đèn sắp hết dầu.

Quý ròm hừ giọng:

- Ai bảo mày quét nhà quét sân là cách trừ tà đơn giản nhất?

Quý ròm gặng hỏi tới câu thứ hai thì thằng Lượm đã muốn khóc lắm rồi. Cứ như thể nó vừa bị ông anh ròm của nó quất cho hai roi.

Nhưng rõ ràng hôm nay nó chưa tới số khóc.

Người tình cờ cứu nó là thím Năm Sang. Thím mỉm cười nói:

- Chuyện đó thì ai chẳng biết hả cháu. Trước khi làm phép, mấy ông thầy cúng lúc nào mà chẳng bắt gia chủ quét dọn nhà cửa sạch sẽ. Cái đó giống như người ta "đốt phong long" vậy mà.

Tắc Kè Bông ngơ ngác:

- "Đốt phong long" là sao hả mẹ?

- Là thế này này. – Thím Năm Sang chưa kịp mở miệng, Tiểu Long đã sốt sắng chen lời, nó đang muốn dẫn câu chuyện đi càng xa nỗi ngờ vực trong lòng Quý ròm càng tốt – Tức là mấy người bán hàng lấy vàng mã cuộn lại thành một cuộn rồi châm lửa đốt, sau đó huơ huơ cục lửa vô chỗ nào bán ế hay chỗ nào có người nặng vía vừa mới đứng …

- Ra vậy! – Tắc Kè Bông "à" lên một tiếng, mặt hơn hớn – Nếu trừ tà ma chỉ phải quét nhà quét sân thì tao thừa sức làm, khỏi cần học thằng ròm!

Câu nói của Tắc Kè Bông kết thúc luôn câu chuyện trừ tà của Quý ròm. Từ lúc đó cho đến cuối bữa ăn, Tiểu Long và thằng Lượm nhẹ cả người khi thấy Quý ròm đã tươi tỉnh trở lại và không nhắc gì đến chuyện "quét nhà quét sân" nữa.

Tiểu Long bẹo tai thằng Lượm một cái khi hai đứa lẩn ra sau đống rơm:

- Bép xép này!

- Em lỡ miệng thôi mà. – Lượm ôm tai, xuýt xoa – Tại nghe anh Quý bịa vung tán tàn, em ngứa miệng quá!

Tiểu Long quắc mắt:

- Thám tử Sherlock Holmes không bao giờ ngứa miệng.

Lượm rụt cổ:

- Em biết tội rồi.

Tiểu Long thở ra:

- May mà mẹ em lên tiếng kịp thời, thằng ròm mới không nghi ngờ.

- Ờ, may thật!

Tiểu Long nghiêm nghị:

- Nhưng nếu em lỡ miệng lần nữa, mọi chuyện sẽ hỏng bét bè be.

Lượm giơ tay lên trời:

- Em mà lỡ miệng lần nữa, em đi tắm suối Hà Bá sẽ …

- Đừng thề dại! Nếu mày lỡ miệng nhắc đến chuyện tao xắt chuối hay nấu cám heo thì Hà Bá sẽ rút chân mày đó, Lượm.

Tiếng Quý ròm bất ngờ vang lên và từ sau đống rơm một bóng người ốm nhách lững thững bước ra.

Dám chắc nếu con ma treo cổ xuất hiện trong lúc này, Tiểu Long và Lượm cũng chỉ hoảng vía đến thế là cùng.

- Mày … mày … – Tiểu Long chỉ thốt được hai tiếng, rồi trơ mắt ra nhìn thằng ròm.

Thằng Lượm còn tệ hơn. Nó không nói được tiếng nào đã đành, cánh tay giơ lên trời cũng không hạ xuống được, cứ lơ lửng mãi trên không, như đột ngột hóa thành một cành cây khô.

- Bỏ tay xuống đi, Lượm! – Quý ròm cù vô nách thằng nhóc – tao chứ có phải thủ tướng đâu mà mày chào mãi thế!

Lượm thả tay xuống, chính xác hơn là cánh tay nó tự rớt xuống, vì chính nó cũng không điều khiển được.

- Anh … anh …

- Làm gì mà tụi mày hết "mày, mày" tới "anh, anh" y như bị trúng gió hết cả đám vậy!

- Ra là mày … – Tiểu Long nhúc nhích quai hàm một cách khó khăn, nhưng nó cũng chỉ nói nhiều hơn lúc nãy có một tiếng, giọng khan cứng như đang viêm họng.

- Tụi mày giỏi lắm.

Quý ròm khen. Nhưng Tiểu Long và Lượm chẳng thấy phấn khởi tẹo nào. Hai đứa đang hóp bụng chờ những lời rủa xả nặng nề trút lên đầu tụi nó.

Nhưng lần này Quý ròm có vẻ khen thật. Nó đập tay vỗ lưng Tiểu Long:

- Khá lắm, mập! Tao không ngờ "ngốc tử" như mày mà có thể "lật tẩy" tao nhanh thế.

Trong một thoáng, Tiểu Long cảm thấy sự bình tĩnh đang quay lại với mình. Nó quẹt mũi, dè dặt liếc thằng ròm:

- Thế ra mày đã phát hiện tụi tao bám theo mày …

Quý ròm nhún vai:

- Một khi tao đã khen tui mày "giỏi lắm" có nghĩa là tao chẳng hay biết gì hết trọi. Chỉ đến khi thằng oắt Lượm nói hớ trong bữa ăn thì tao mới giật mình hiểu ra.

Nó gục gặc đầu:

- Tao đoán tụi mày không chỉ bám theo tao có một ngày, đúng không?

- Ờ, ờ …

Quý ròm đập lên lưng Tiểu Long một cái nữa, lại khen:

- Lần đầu tiên mày hạ tao 1 – 0. Giỏi thiệt tình đó, mập!

Rồi nó, chép miệng, cảm thán:

- Nhỏ Hạnh mà biết chuyện tao bị mày cho vào xiếc, chắc nó cười tao ba ngày ba đêm chưa hết.

- Hạnh sẽ không biết đâu. – Tiểu Long áy náy đáp.

- Sao lại không biết! – Thằng Lượm lại ngứa miệng không đúng lúc, không ai biết nó tìm lại được tiếng nói từ khi nào – Hồi trưa anh chẳng gọi điện thoại cho chị Hạnh là gì!

Tiết lộ của thằng Lượm khiến Quý ròm cảm thấy ruột gan chợt cồn lên. Nó quay phắt sang Tiểu Long:

- Mày gọi cho nhỏ Hạnh?

- Ờ, ờ … – Tiểu Long lúng túng, bữa nay nó khoái mẫu câu "ờ, ờ" này quá sức.

- Mày nói gì với nó vậy?

- Nói gì hả? – Tiểu Long đưa tay xoa xoa gò má như vừa bị muỗi chích – Tao chỉ kể chuyện mày đi giúp việc nhà thôi. Tao nói là mày đi làm thêm để kiếm tiền.

- Thế nhỏ Hạnh bảo sao?

Bàn tay Tiểu Long từ má bò lên gáy, hoàn toàn không tự chủ. Nó gãi gáy:

- Nó bảo mày không cần tiền. Nó bảo sở dĩ mày đi giúp việc nhà cho người ta là vì một lý do khác.

Quý ròm nín thở:

- Vì lý do gì?

Lượm láu táu vọt miệng:

- Vì "một cái gì đó"!

Tiểu Long quắc mắt:

- Tao đập mày nha Lượm.

Nhưng Quý ròm đã nghe thấy thằng nhóc. Ánh mắt nó đi qua đi lại giữa hai khuôn mặt đầy vẻ khả nghi.

- "Một cái gì đó" là một cái con khỉ gì?

Một lần nữa, Lượm không sao ép mình làm thinh được. Vừa nói nó vừa hấp tấp nhích xa tầm tay của Tiểu Long.

- Không phải là con khỉ, mà là con gái! Một đứa con gái!

Trong khi Tiểu Long dở cười dở khóc thì Quý ròm trừng trừng nhìn thằng Lượm, như thể nó muốn dùng ánh mắt ghim chặt thằng này vô đống rơm. Nó nhìn như vậy lâu thật lâu, tưởng sấm sét sắp nổ ra tới nơi, nhưng rồi nó thình lình cụp mắt xuống, nhè nhẹ thở ra:

- Nhỏ Hạnh đoán đúng. Trong nhà đó có một cô bé. Nó tên Gái, là em thằng Thời.

Thằng Lượm nhảy tưng tưng:

- Em biết ngay mà. Thằng Thời là lão nhà giàu. Nhỏ Gái là cô Út. Còn anh chính là anh chàng làm công khù khờ, đúng không?

Quý ròm trợn mắt ngó Tiểu Long:

- Thằng Lượm bị sao vậy, mày? Bộ hồi trưa nó ăn trúng thứ chi hả?

- Im đi, Lượm! – Tiểu Long nạt em – Mày đừng để tao phải nói chuyện với mày bằng chân tay đó nha.

- À, – Quý ròm bỗng cười như mếu – nó nói tao là thằng nhãi khờ khạo trong truyện Cây tre trăm đốt đó mà.

- Bộ em nói vậy không đúng sao! – Lượm nghênh mặt – Nếu anh không mê tít thò lò em gái thằng Thời thì anh đâu có đi nấu cám cho mấy con heo nhà nó làm chi.

- Mày chẳng biết gì mà cũng nói! – Quý ròm đỏ mặt.

- Anh Tiểu Long cũng nói vậy chứ bộ. – Lượm chu miệng cãi – Anh Tiểu Long còn nói em gái thằng Thời chắc là rất xinh đẹp. Nếu con nhỏ đó xấu

như ma lem thì anh đã không è cổ ra làm việc nhà cho cái thằng hống hách đó rồi.

Quý ròm bĩu môi "xì" một tiếng:

- Cả anh Tiểu Long mày cũng đoán sai bét.

- Thế ra con nhỏ đó xấu hoắc …

- Tao không nói chuyện nhỏ Gái xấu hay đẹp. Tảo chỉ muốn nói là tao không hề mê tít nó.

Lượm nuốt nước bọt:

- Thế anh đi quét nhà, quét sân, xắt chuối, xách nước, nấu cám heo cho nhà thằng Thời là vì cần tiền thật à?

- Tao cũng chẳng cần tiền. – Quý ròm so vai – Thằng Thời có trả tao đồng nào đâu.

Lượm thò tay bứt mạnh một sợi tóc, nhăn nhó:

- Thế thì tại sao?

Tiểu Long nhanh nhẩy hùa theo:

- Ờ, thế thì tại sao?

- Đầu đuôi là thế này này. – Quý ròm ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vô đống rơm, khẽ hắng giọng – Hôm Tiểu Long và thằng Tắc Kè Bông hì hục sửa lại chuồng bò, tao đạp xe lên chợ Ngã Ba chơi, nhân tiện ghé qua căn nhà gạch của ông Sáu Cảnh và tình cờ gặp ổng ở đó. Căn nhà đó bây giờ ổng cho người ta thuê để đặt máy xay xát …

- Câu chuyện bịa này hôm trước mày đã kể một lần rồi. – Tiếng thằng Tắc Kè Bông từ đâu đó đột ngột cắt ngang – Bà chủ căn nhà ma hôm đó cũng gánh thóc đến xay ở nhà ông Sáu Cảnh, đúng không? Thế là ông Sáu Cảnh giới thiệu hai bên với nhau. Thực tình thì mày cũng chẳng muốn nhận lời, đúng không? Nhưng bà ta khóc lóc ghê quá. Đã vậy ông Sáu Cảnh đứng bên cạnh cứ liên tục "đế" vào …

Tiểu Long và Lượm giật mình trước sự xuất hiện của Tắc Kè Bông. Nếu Quý ròm có thể nấp đằng sau đống rơm nghe lén tụi nó rồi bất thần thò đầu ra thì Tắc Kè Bông cũng có thể làm như vậy. Hơn nữa, ăn tối xong, cả ba đứa nó tự nhiên biến mất, thế nào Tắc Kè Bông chẳng lật đật đi tìm.

Quý ròm cũng chẳng ngạc nhiên. Nó biết sớm muộn gì Tắc Kè Bông cũng mò ra đống rơm. Quý ròm không ngạc nhiên. Nhưng Quý ròm cáu. Thằng Tắc Kè Bông cứ nói một câu lại chêm vào hai tiếng "đúng không?", cứ như một tay cao bồi cứ hỏi một câu lại huơ súng lên hăm dọa.

- Không đúng! – Quý ròm xẵng giọng – Tao có định kể câu chuyện ấy đâu. Mày chỉ được cái bép xép!

- Ơ … – Mặt Tắc Kè Bông ngẩn ra – Rõ ràng là mày …

- Chẳng có gì là rõ ràng hết. – Quý ròm hừ mũi – Bây giờ mày nghe tao hỏi này: Cái đầu mày đang nằm ở chỗ nào?

- Ơ … ơ …

- "Ơ, ơ" cái gì! Mày trả lời đi!

Tắc Kè Bông hoang mang sờ tay lên trán:

- Thì ở đây chứ ở đâu.

Quý ròm nheo mắt, tiếp:

- Trừ mắt và mũi, trên đầu mày có cái gì?

Bàn tay Tắc Kè Bông hạ xuống rờ rẫm đôi môi:

- Cái miệng.

- Ngoài cái miệng ra, còn có cái gì nữa?

Thấy Tắc Kè Bông đực mặt nghĩ ngợi, Quý ròm sốt ruột nói luôn:

- Cái gì mà mỗi bên có một cái ấy.

- À, cái tai.

Tắc Kè Bông reo lên, nhưng rồi nó đột ngột nhìn sững Quý ròm, mày nhíu lại:

- Mà mày hỏi chuyện này chi vậy?

Quý ròm cười khì khì:

- À, ý tao muốn mày khép cái miệng lại và vểnh cái tai lên nghe tao kể nốt câu chuyện khi nãy chứ chi. Mày cứ nhảy vô họng tao mày ngồi chồm hổm hoài làm sao tao kể được.

Tiểu Long và Lượm không nhịn được, ôm bụng cười theo Quý ròm.

Chỉ có Tắc Kè Bông không cười.

À không, nói đúng ra, nó cũng cười. Nhưng cười méo xẹo.

Chương 7

Hôm đó, Quý ròm quả có ghé vô nhà ông Sáu Cảnh thật.

Nó ghé vô chẳng có mục đích gì. Quý ròm chỉ đi chơi loăng quăng thế thôi. Năm ngoái, nó giúp ông trừ tà ma ngay tại căn nhà này. Và nó khám phá ra kẻ ném đá lên nhà ông hằng đêm là hai thằng nhóc ở quán nước bên cạnh. Chẳng có ma quỷ nào cả.

Ông Sáu Cảnh tất nhiên không biết sự thật này. Quý ròm đã không nói, vì lúc đó có hai con nhỏ hái điều thuê đêm đêm vẫn tá túc trong căn nhà trống của ông. Ngoài vườn điều vẫn có các căn lều cho bọn trẻ làm thuê ngủ lại. Nhưng ngoài đó gió lồng lộng. Con em lại đang ốm nên con chị phải đưa nó vào ngủ trong nhà ông Sau Cảnh để tránh gió. Quý ròm sợ nói huỵch toẹt mọi chuyện, ông Sáu Cảnh sẽ điên lên đuổi hai chị em con nhỏ kia ra khỏi nhà.

Lần đó, sau khi Quý ròm dẹp yên bọn "quỷ một giò", ông Sáu Cảnh đã xách cặp gà và quảy nguyên buồng chuối chín đến tận nhà chú Năm Chiểu để tạ ơn Quý ròm – "thầy pháp cao tay ấn nhất nước, từng tốt nghiệp hạng ưu trên núi Tà Lơn". Ông nói mà mắt rưng rưng: "Nếu ngài không trừ được "bọn họ", không biết chừng nào tôi mới bán được căn nhà này".

Chuyện đó xảy ra vào mùa hè năm ngoái, Quý ròm đinh ninh căn nhà đã đổi chủ. Cho nên lúc đun đầu xe vô sân nhà ông Sáu Cảnh, Quý ròm không nghĩ nó sẽ đụng đầu "thân chủ" của nó trong đó.

Ông Sáu Cảnh nhận ra ngay "ngài pháp sư". Ông liền chạy ra hiên, rối rít:

- Ô, "ngài" mới về chơi! Mời "ngài" quá bộ vô trong này!

Nghe tiếng máy nổ ầm ầm, trong nhà lại lố nhố người. Quý ròm phát hoảng. Nó kéo tay "thân chủ" tới góc sân, bỏ nhỏ:

- Bác Sáu! Bác đừng kêu cháu là "ngài" này, "ngài" nọ nữa. Cách xưng hô như thế chỉ dành cho lúc … lúc … "hữu sự" thôi. Gọi lung tung nó … mất thiêng. Lúc bình thường, cứ "bác bác, cháu cháu" là được rồi.

Quý ròm nói như năn nỉ. Nhưng với ông Sáu Cảnh, đó là "mệnh lệnh" của "ngài". Ông hoảng hốt đổi giọng ngay:

- Ủa, vậy hả cháu! Hóa ra nghề này cũng phép tắc ghê mà bác không biết.

Bữa đó, nghe ông Sáu Cảnh nói, Quý ròm mới biết căn nhà này ông không rao bán nữa mà cho người ta thuê đặt máy xay xát.

- Cháu đi đâu đây? – Ông Sáu Cảnh hỏi.

- Dạ, cháu đi chơi. Còn bác?

- Bữa nay bác đi thu tiền nhà.

Quý ròm hỏi cho có hỏi. Rồi nó quên ngay ông Sáu Cảnh. Nó thô lố mắt chăm chú nhìn chiếc máy Honda đặt chính giữa nhà. Chung quanh là các bà các cô quang gánh giăng đầy, chờ tới lượt. Quan sát một hồi, Quý ròm thấy điều khiển chiếc mày này chẳng có gì khó. Giật cho máy nổ. Rồi đổ thóc vào chiếc phễu bự chẳng phía trên. Gao ra một đầu, trấu ra một đầu. Muốn gạo thành tấm hay trấu thành cám, đã có dãy nút điều chỉnh tự động.

Tự nhiên Quý ròm thấy tay chân ngứa ngáy quá sức. Từ bé nó đã mê máy móc. Nó mê trò loay hoay tháo ra, lắp vào. Nó đã chế tạo nhiều thứ máy móc con con. Nhưng chưa bao giờ nó vận hành chiếc máy to đùng như chiếc máy xay xát này.

- Bác Sáu này.

- Gì hả cháu?

- Người đang điều khiển máy là ai vậy?

- Ông chủ máy đó, cháu.

Quý ròm liếm môi, hồi hộp quá nên giọng đột nhiên khào khào:

- Bác nói ổng cho cháu … đứng máy một lát được không?

- Để bác nói ổng. – Ông Sáu Cảnh sốt sắng – Dễ thôi mà.

Có lẽ ông chủ máy đã được ông chủ nhà cho biết Quý ròm là "nhân vật" nào nên nhiệt tình không để đâu cho hết. Ông lập tức tắt máy rồi bắt đầu diễn lại từng thao tác, vừa thực hành vừa giảng giải tỉ mỉ.

Quý ròm đứng nghe, gật đầu lia lịa.

Và năm phút sau nó đã trở thành người đứng máy trẻ tuổi.

Ông chủ máy đứng coi quý ròm điều khiển máy xay xát một hồi, nức nở khen:

- Cháu làm thuần thục lắm. Chỉ có lực tay hơi yếu nên khi khởi động cháu phải cẩn thận, kẻo dây Cu-roa bật ngược trở lại trúng mặt thì đau lắm.

Ông chủ máy khen, Quý ròm sướng một. Nhưng khi ông nói tiếp, Quý ròm sướng mười:

- Nếu cháu thích, mỗi ngày cháu ghé đây đứng máy giùm chú. Làm có tiền công đàng hoàng.

Quý ròm nở từng khúc ruột. Người lâng lâng, nó không kịp nghĩ xem ông chủ máy đề nghị như vậy là muốn làm vui lòng ông chủ nhà hay vì tay nghề của nó thuần thục thật. Xưa nay, Quý ròm chưa làm gì ra tiền, trừ lần nó tổ chức ảo thuật có bán vé để kiếm tiền giúp Tiểu Long mua gấu bông cho em. Nhà Quý ròm không khá giả gì, nhưng cũng không đến nỗi khó khăn, cần gì nó có thể xin tiền ba mẹ. Ba mẹ Quý ròm cũng chẳng muốn nó đi làm kiếm tiền. Ba mẹ nó chỉ muốn nó tập trung vào chuyện học hành. "Con vẫn thấy những học sinh đi làm thêm vào dịp hè", Quý ròm so bì. "Con ơi, đó là những đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn, chứ chẳng có bậc làm cha làm mẹ nào muốn con cái đi làm trong cái tuổi còn đi học cả", mẹ nó nói "Nhiệm vụ của người lớn là kiếm tiền, nhiệm vụ của trẻ con là học tập. Con muốn đi làm kiếm tiền thì đợi chừng nào con lớn lên đã".

Bây giờ Quý ròm vẫn nhớ những lời mẹ nó nói. Nhưng nó vẫn khoái làm gì đó ra tiền. Quý ròm muốn làm ra tiền không phải vì nó thực sự cần tiền, mà vì nó tin rằng đó là dấu hiệu của tính tự lập. Nó muốn trưởng thành. Nó không muốn nó là trẻ con hoài hoài. Vì vậy mà nghe ông chủ máy đề nghị, nó phải kềm chế lắm mới không nhảy cẫng lên.

Quý ròm nôn nao quá. Nó định xay một vài thúng thóc nữa thôi, rồi chạy vù về nhà. Nó phải khoe ngay chuyện này với Tiểu Long. Nó mỉm cười khi hình dung ra bộ dạng hào hứng của thằng mập. Thế nào Tiểu Long cũng reo ầm: "Tuyệt quá mày! Mày cho tao đi theo với nhé!". Dĩ nhiên rồi. Nó đã định bụng sáng mai nó sẽ kéo thằng mập đi làm. Thằng mập sẽ phụ trách khởi động máy và giúp khách hàng bưng thóc đổ vô phễu. Còn nó là "nhà kỹ thuật", nó sẽ phụ trách phần việc quan trọng là điều khiển các nút tự động.

Quý ròm sướng quá. Nó trở thành chú bé mơ mộng hồi nào không hay. Nó thấy mồn một cảnh nhỏ Hạnh tròn mắt thán phục khi nó và Tiểu Long

xòe cả xấp tiền ra trước mắt nhỏ bạn, vênh váo khoe: “Tụi này đi làm thêm trong dịp hè đấy!”.

- Ê, gạo văng ra ngoài kìa, chú bé!

Một tiếng kêu lớn cắt ngang giấc mơ tuyệt đẹp của Quý ròm.

Nó ngoảnh lại, thấy gạo đang bắn ra từ một chỗ nào đó dọc lườn máy.

Quý ròm nhìn quanh, tính cầu cứu ông chủ máy, nhưng ông đã bỏ đi đâu mất. Cả ông Sáu Cảnh cũng không còn đứng ở chỗ cũ.

Quý ròm lo lắng nhướn cổ dòm, thấy chỗ lườn máy có một chiếc nắp cao su tròn, nhỏ bằng lỗ đáo. Chiếc nắp hiện nay đang bung ra một nửa, gạo từ chỗ đó văng ra tung tóe.

Quý ròm tính chạy lại, nhưng nó lại đang bận hứng gạo tuôn ra từ ống xả.

- Ê, nhóc kia! – Thấy một con nhỏ đang quanh quẩn gần đó, Quý ròm quát giật – Sao mày trơ mắt ra dòm mà không giúp tao một tay hả?

Con bé trạc mười ba, mười bốn tuổi, mặt mày nâu bóng, tóc cháy nắng, đuôi tóc vàng khè và xác xơ như mớ rơm khô. Nghe Quý ròm hò hét ghê quá, nó giật mình ngước lên, bối rối:

- Em có biết làm sao đâu!

Quý ròm nóng tiết:

- Sao mày ngốc thế! Bịt chiếc nắp cao su lại!

- Làm sao bịt?

- Trời ơi là trời! Lấy ngón tay bịt lại chứ làm sao! Bộ mày không có ngón tay hả?

Con nhỏ “à” lên một tiếng mà hấp tấp làm theo lời Quý ròm. Nó lấy ngón tay trỏ đè lên chiếc nắp cao su, nhưng hơi gió bên trong thốc ra quá mạnh, chiếc nắp rung bần bật nhưng vẫn không sao đóng kín lại được.

Thấy gạo vẫn tiếp tục bắn ra, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai:

- Sao mày không lấy ngón tay cái bịt lại. Ngón trỏ yếu xìu mà bịt cái cóc khô gì!

Con nhỏ tuân lời Quý ròm răm rắp. Quả nhiên, từ khi nó đè ngón tay cái lên, chiếc nắp cao su bị ép xuống và gạo không còn bắn ra nữa.

Quý ròm khoái chí:

- Thấy chưa! Tao nói có bao giờ sai đâu!

- Ờ, anh tài ghê.

Con nhỏ tấm tắc. Nhưng mải lo khen Quý ròm, ngón tay của nó không còn giữ chặt như cũ. Chiếc nắp cao su lại bật lên và gạo lại bắn ra vèo vèo.

- Thật tao chưa thấy đứa nào hậu đậu như mày! – Quý ròm lừ mắt, nạt.

Con nhỏ sợ quá, lại ấn mạnh ngón tay.

- Ấn mạnh nữa! – Quý ròm thét chằm chặp – Nữa! Nữa! Mạnh hết sức vào!

Con nhỏ ấn mạnh hết sức.

Nó nghiến răng nghiến lợi ấn lấy ấn để, mặt đỏ phừng phừng.

"Bục" một tiếng, chiếc nắp cao su bị ngón tay con nhỏ đẩy lọt vô bên trong. Cả ngón tay nó cũng lọt theo luôn.

Ngay lúc đó, con nhỏ chẳng có cảm giác gì khác lạ. Nó chỉ nghe một tiếng "sực", không đau đớn.

Nó rút tay ra, bối rối chùi lên vạt áo, và nhìn Quý ròm bẽn lẽn nói như xin lỗi:

- Em lỡ ấn mạnh quá …

Nhưng Quý ròm không trả lời. Nó giương mắt nhìn con nhỏ, quai hàm đờ ra, mặt xám ngoét. Cứ như thể nó vừa tròng vô mặt một chiếc mặt nạ màu đất.

Tưởng Quý ròm chưa hết giận, con nhỏ sợ run:

- Anh … anh …

Con nhỏ lắp bắp. Quý ròm cũng lắp bắp:

- Máu … máu …

Con nhỏ ngơ ngác:

- Gì hả anh?

Quý ròm rên lên, nó kinh hoảng đến mức không biết làm gì:

- Mày … mày … nhìn … nhìn … chiếc áo mày kìa!

Cùng lúc đó cả chục cái miệng bật la thất thanh:

- Ối, máu! Máu ở đâu nhiều thế!

- Ối chao! Coi ngón tay con bé kìa!

Và cả chục bóng người ùa chạy lại phía con nhỏ.

Bấy giờ con nhỏ mới nhìn thấy chiếc áo của nó đỏ lòm những máu. Nó vừa mới quẹt tay lên áo. Ngón tay cái của nó bị cánh quạt trong đường ống cắt đứt gần phần nửa, như muốn rời ra, từ chỗ đó máu không ngừng tuôn ra.

- Ối … ối …

Con nhỏ khiếp quá, ú ớ được hai tiếng rồi òa ra khóc. Đến bây giờ nó mới thấy đau.

- Đưa nó đi bệnh viện ngay!

Một người nào đó quát lên. Nghe giọng quen quen, Quý ròm ngoảnh lại thấy ông chủ máy vừa về tới. Nó mừng quýnh:

- Chú coi máy giùm cháu nha. Để cháu đưa cô bé đến bệnh viện.

Một người phụ nữ cùng Quý ròm đưa con nhỏ đến bệnh viện cạnh nhà bưu điện.

- Cháu ở đây nhé. Cô phải về nhà máy coi mấy thúng thóc. – Người phụ nữ nói, khi ông bác sĩ ra tới.

Khi người phụ nữ bỏ đi, Quý ròm ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh, lo lắng nhìn ông bác sĩ đang săm soi ngón tay con nhỏ. Lòng nó lúc này đang tràn ngập hối hận. Nếu nó không bắt con nhỏ bịt chiếc nắp cao su, không gục con nhỏ ấn mạnh ngón tay lên chiếc nắp, ngón tay con nhỏ đã không sắp đứt lìa.

- Đau không, cháu? – Ông bác sĩ hỏi.

- Dạ đau.

- Cháu ráng chịu đựng một chút nhé. – Ông bác sĩ cầm lên cây kẹp kim loại, dịu giọng trấn an – Chú sẽ gắp mấy mẩu xương vỡ ra. Chỉ đau một tẹo thôi.

Quý ròm muốn gai cả người khi nghe âm thanh lanh canh của những mẩu xương vụn rơi xuống chiếc khay nhôm đặt ngay đầu giường.

- Cháu tên gì? – Ông bác sĩ hỏi, cố tình làm cho con nhỏ lãng đi cảm giác nơi đầu ngón tay.

- Cháu tên Gái.

- Nhà cháu ở đâu?

- Dạ, ở phía ngoài cầu Sắt.

- Cháu học lớp mấy rồi?

- Dạ, cháu học lớp tám. Hết hè này cháu lên lớp chín.

Ông bác sĩ tiếp tục hỏi. Và nhỏ Gái tiếp tục trả lời. Trên nền những tiếng động lanh canh mỗi lúc một thưa thớt.

Bỗng nhiên, ông bác sĩ nói:

- Chú đã gắp hết xương vụn ra rồi. Nhưng nếu muốn mau lành, cháu phải cưa ngón tay này.

- Không, không! – Nhỏ Gái giãy đùng đùng, suýt chút nữa nó đã ngồi bật dậy – Cháu không chịu đâu.

- Thôi, không cưa cũng được. – Ông bác sĩ thở dài – Nhưng nếu để như thế vết thương sẽ lâu lành lắm.

- Chừng nào lành cũng được. – Nhỏ Gái rối rít – Cưa ngón tay đi thì xấu lắm! Cháu không muốn cưa ngón tay chút nào!

Hôm đó, Quý ròm đưa nhỏ Gái về nhà.

Hai đứa đi bộ lếch thếch dọc đường quốc lộ.

Thấy nhỏ Gái cứ chốc chốc lại đưa ngón tay quấn cục băng to sụ lên mắt nghiêng ngó, Quý ròm bứt rứt quá xá.

- Cho tao xin lỗi mày nha, Gái. – Nó lí nhí buột miệng.

- Anh có lỗi gì đâu!

- Lỗi tại tao mà. Tại tao kêu mày ấn mạnh ngón tay lên chiếc nắp.

- Lỗi tại em. Nếu em không bất cẩn …

Quý ròm giành:

- Tại tao.

- Tại em.

Thấy nhỏ Gái quyết không chịu thua, Quý ròm dàn hòa:

- Thôi, thì tại cả tao lẫn mày.

Lần này, nhỏ Gái không nói gì. Một lát, nó như chợt nhớ ra:

- Ủa, sao anh biết tên em?

- Mày còn nhỏ mà sao đãng trí quá vậy! – Quý ròm cười khì – Khi nãy mày chẳng khai tên với ông bác sĩ là gì!

- Ờ há. – Nhỏ Gái chớp mắt – Thế còn anh?

- Tao sao?

- Anh tên gì?

- Tao tên Quý.

- Anh ở xóm Dưới hả?

- Không, tao ở thành phố. Nghỉ hè, tao về đây chơi với thằng Lượm và thằng Tắc Kè Bông ở xóm Trên. Mày biết hai đứa đó không?

- Dạ không.

Nhỏ Gái khẽ đáp, giọng bất chợt nghẹn đi.

Quý ròm nhìn sững nhỏ Gái. Mặc dù con nhỏ cố tình cúi đầu xuống, Quý ròm vẫn nhìn thấy những giọt nước mặt đang lăn dài trên má nó.

- Mày sao thế? – Quý ròm lo lắng hỏi.

- Dạ không có gì.

- Không có gì sao mày khóc? – Quý ròm nhìn xuống ngón tay quấn băng của nhỏ Gái, giọng thắc thỏm – Mày đau lắm phải không?

- Dạ không.

- Mày đừng giấu tao! Không đau sao mày lại khóc?

Thấy nhỏ Gái sụt sịt thay cho câu trả lời, Quý ròm gãi gáy chóp mũi, đoán mò:

- Hay mày sợ lát về tới nhà, thấy ngón tay mày thế này, ba mẹ mày sẽ mắng mày?

- Ba em mất lâu rồi.

- Thì mẹ mày la mày?

- Mẹ em không bao giờ la em. Mẹ em bị liệt nửa người, mấy năm nay chỉ nằm một chỗ.

- Thế mày là con một à?

- Em có một anh trai.

- À. – Quý ròm cố kềm một tiếng reo – Thế ra mày sợ anh mày!

Nhỏ Gái rầu rĩ:

- Em chỉ lo em không làm được việc nhà. Ngón tay em thế này …

Nói tới đây nhỏ Gái lại thút thít. Quý ròm nhìn nước da rám nắng và mái tóc vàng heo của nhỏ bạn, lòng bất giác chùng xuống. Ờ, con gái thôn quê thường trăm công nghìn việc. Gia cảnh nhỏ Gái như vậy, chắc nó phải làm việc quần quật đầu tắt mặt tối. Tội nghiệp nó ghê!

- Em đừng lo! – Quý ròm khẳng khái nói, xúc động quá nó chuyển từ "mày tao" sang "anh em" lúc nào chẳng hay – Anh sẽ giúp em!

Đôi môi nhỏ Gái vẽ thành hình chữ O:

- Anh giúp em á?

- Ừ.

- Anh sẽ quét nhà, xách nước, sẽ xắt chuối, nấu cám heo giùm em á?

- Ừ, anh sẽ làm tất. Làm cho đến khi nào ngón tay em lành hẳn mới thôi.

Quý ròm làm nhỏ Gái cảm động quá.

Trên đường dẫn về xóm nhà ngói lúc này có hai đứa trẻ đang cảm động.

Nhỏ Gái cảm động nhưng vẫn tỉnh táo. Nó nhìn Quý ròm từ đầu đến chân:

- Anh có làm được không đó?

Quý ròm cố chịu đựng cái nhìn ngờ vực của nhỏ bạn. Nó biết nhỏ Gái chê nó gầy khẳng gầy kheo. Nó biết nhỏ Gái nghĩ bụng "Ốm nhách như thế thì làm được gì!".

Quý ròm nhột nhạt quá. Nó tưởng như ánh mắt nhỏ Gái đang cù khắp người nó. Nhưng Quý ròm vẫn làm mặt tỉnh, nó không muốn nhỏ Gái thất vọng:

- Em không biết đó thôi. Xưa nay anh toàn làm việc nhà.

Rồi sợ nhỏ Gái không tin, Quý ròm lim dim mắt nói thêm:

- Nhà anh đông người lắm. Nhưng bà anh, ba anh, mẹ anh, anh trai anh, em gái anh, chẳng ai phải làm gì cả. Anh giành làm hết, từ việc nhỏ đến việc lớn.

Nhỏ Gái nhìn Quý ròm bằng cặp mắt ngưỡng mộ. Nó chỉ không hiểu tại sao Quý ròm lại nhắm mắt khi khoe thành tích của mình. Nhỏ Gái không biết thằng ròm là chúa ba hoa. Quý ròm sợ mở mắt khi đang bịa chuyện. Tại lúc đó, mắt nó láo liên trông rất gian. Nhìn ánh mắt đó, người nghe sẽ biết

ngay Quý ròm chuyên đùn mọi việc, từ việc nhỏ đến việc lớn, cho bà nó, ba nó, mẹ nó, anh trai nó, và em gái nó, chứ không phải là ngược lại.

Chương 8

Đón Quý ròm và nhỏ Gái ngay trước sân là thằng Thời.

- Mày dẫn đứa nào về nhà vậy, Gái? – Thằng Thời nheo mắt nhìn Quý ròm, tò mò hỏi.

Nhỏ Gái chưa kịp trả lời, Thời đã nhìn thấy ngón tay đang băng trắng của nó:

- Í, tay mày bị sao vậy?

Nó vội vàng chạy lại, nhưng nhỏ Gái đã giấu cánh tay ra sau lưng.

- Mày đưa tao coi thử nào!

- Có gì đâu mà coi.

- Quấn băng kín mít thế kia mà bảo là không có gì! – Thằng Thời giằng tay em – Giấu, giấu cái gì! Đưa tao coi nào!

Nó kéo cánh tay nhỏ Gái đưa lên sát mắt, cúi đầu quan sát:

- Mày bị đứt tay à?

- Dạ. Có chút xíu à.

- Vậy mà chút xíu! – Thằng Thời lo lắng nhìn em – Mày có đau lắm không?

- Không đau tẹo nào hết.

- Xạo đi mày!

- Em nói thiệt mà. – Rồi sợ ông anh không tin, nó vội gật đầu – Ờ, đau sơ sơ. Nhưng chỉ như kiến cắn thôi.

Thằng Thời cau mày:

- Mà sao mày ra nông nỗi này?

Nhỏ Gái khẽ liếc Quý ròm:

- Tại em … em … không cẩn thận …

- Không cẩn thận là sao?

- Là sao hả? – Nhỏ Gái ngập ngừng – Không cẩn thận tức là … là … cẩu thả …

- Tao mệt mày quá, Gái! – Thời hừ giọng – Có chuyện gì thì mày nói đại ra xem, cứ vòng vo hoài!

- Tại tao đó!

Quý ròm bất thần lên tiếng. Nó biết nhỏ Gái không muốn nói ra sự thật. Nhỏ Gái sợ thằng Thời sẽ xót ruột cho em gái mà hành hung nó.

Thằng Thời hành hung nó thật. Quý ròm vừa buột miệng, Thời đã túm ngay cổ áo nó:

- A, thì ra mày là thủ phạm!

- Không phải đâu, anh Hai! – Nhỏ Gái quýnh quíu kêu lên.

Phớt lờ nhỏ em, Thời vẫn không buông tay. Nó ghim mắt vào mặt Quý ròm, giọng ráo hoảnh:

- Đầu đuôi ra sao, nói tao nghe coi!

Quý ròm run run nói "đầu đuôi".

Thời gầm lên, mặt đằng đằng sát khí:

- Vậy mày đúng là thủ phạm rồi!

Nó lập tức buông cổ áo Quý ròm. Không phải để tha bổng, mà để lấy đà tung một cú đấm như trời giáng vào vai "thủ phạm", kèm theo tiếng rít:

- Cho mày bỏ cái thói ăn hiếp em gái tao nè!

Quý ròm nếu không ròm cũng không thể nào chịu nổi một cú đòn dữ dằn như thế. Đằng này Quý ròm lại ròm. Nên nó ngã bật gọng, cẳng chổng lên trời.

Nghe tới đây, thằng Lượm không thể làm thinh được nữa. Nó đá chân vào đống rơm, mặt hầm hầm:

- Thằng du côn!

Tắc Kè Bông thở ra:

- Thì ra vết bầm trên vai mày là do chuyện này.

Tiểu Long hậm hực:

- Tao sẽ đập nó. Thế nào tao cũng sẽ đập nó.

- Đập, đập cái gì! Bỏ qua đi! – Quý ròm tặc lưỡi – Mọi chuyện là do tao gây ra hết.

- Nhưng mày đâu có cố ý. – Tắc Kè Bông bênh bạn.

Quý ròm cười buồn:

- Tao cố ý hay không thì ngón tay nhỏ Gái cũng đã bị đứt rồi.

Lượm nhấp nhổm:

- Sau đó thì sao hở anh?

Tiểu Long nói kháy, nó vẫn còn tức chuyện thằng ròm không cho nó "trả thù":

- Té xuống thì bò dậy, lóp ngóp giống như con mèo ướt vậy chứ sao!

- Mày nói đúng đó, mập. – Quý ròm tỉnh bơ – Nhưng tao không tự bò dậy.

Theo lời Quý ròm thì lúc đó nhỏ Gái ba chân bốn cẳng chạy lại đỡ nó dậy.

Vừa dựng Quý ròm lên, nhỏ Gái vừa cự nự thằng anh:

- Anh Hai kỳ quá! Tư dưng lại đánh người ta!

Thằng Thời không thèm nghe em nó nói gì. Nó chỉ tay ngay mặt Quý ròm, gằn giọng.

- Mày nghe đây! Em gái tao là lao động chính trong nhà. Mày làm em gái tao què tay, mày phải thay thế nó. Hằng ngày mày phải tới đây nghe tao sai bảo. Khi nào em tao lành hẳn ngón tay rồi, mày mới được tha. Rõ chưa?

Gặp lúc bình thường, nghe cái giọng hách dịch của thằng Thời, Quý ròm đã ngoác miệng cãi nhau chí chóe rồi. Nhưng trong "vụ án ngón tay" này, ngay từ đầu Quý ròm đã vô cùng bứt rứt. Nó cảm thấy nó là người có lỗi. Nó đã hứa với nhỏ Gái nó sẽ giúp nhỏ Gái làm tất tật mọi việc cho đến chừng nào ngón tay nhỏ bạn lành lặn. Thằng Thời ra điều kiện như vậy thật là hợp ý nó.

- Rõ. – Quý ròm đáp nhẹ tênh.

Thấy thằng ròm đồng ý ngay tút xuỵt, Thời hơi chột dạ. Nó lừ mắt nhìn Quý ròm từ đầu tới chân rồi từ chân lên đầu, hất hàm hỏi:

- Nhà mày ở đâu?

- Tao ở xóm Trên.

- Khôn hồn thì mày đừng có trốn luôn. – Thời nheo nheo mắt – Từ nhà tao đến xóm Trên gần xịt. Mày mà không dẫn xác đến đây, tao sẽ tới xóm Trên tóm cổ mày.

Rồi sợ Quý ròm không ngán, nó lại đe:

- Nếu mày làm tao điên lên, tao sẽ kiện vụ này ra tòa. Chắc chắn mày sẽ đi tù.

Quý ròm ngoan ngoãn:

- Tao sẽ không trốn đâu.

Quý ròm dễ bảo quá chừng khiến thằng Thời cứ nhìn nó hoài. Ánh mắt nghi ngại của thằng Thời đọng lại trên mặt Quý ròm lâu đến mức thằng này nghe đầu cổ nóng ran.

- Làm gì mày nhìn tao hoài vậy. – Quý ròm nhăn nhó – Xưa nay tao đã hứa là không bao giờ nuốt lời đâu.

- Tốt lắm. Tao tạm tin mày. – Thời gục gặc đầu – Bây giờ là việc đầu tiên đây: mày chạy ra chỗ nhà máy xay xát gánh gạo về đây cho tao. Gạo hồi sáng nhỏ em tao còn vứt ngoài đó.

Nhỏ Gái vùng kêu:

- Để em đi gánh về cho.

- Mày đang bị thương mà gánh con khỉ gì! – Thời nạt em – Để thằng ròm làm!

- Anh làm được mà. – Quý ròm nhìn nhỏ Gái, mỉm cười trấn an.

Nhỏ Gái cũng nhìn lại Quý ròm. Ánh mắt nó có bao điều muốn nói. Tâm lý con gái vốn phức tạp, có những điều Quý ròm không đọc được.

Nó chỉ đọc được mỗi một điều: "Còm nhom như anh mà gách ghiếc cái nỗi gì hở trời!".

Bữa đó rốt cuộc Quý ròm cũng đem gạo về được.

Nó không gánh. Vì nó không biết gánh.

Nó mượn ông chủ máy xay hai cáo bao tải. Một bao đựng gạo, một bao đựng trấu. Rồi mượn thêm mấy sợi cao su, bao cột chằng sau xe, chở về. Nó phải chở làm ba lần. Hai lần đầu mỗi lần chở một bao. Lần thứ ba tha về các thứ quang gánh thúng mủng.

Thằng Thời đi tới đi lui trong sân, mỗi lần thấy Quý ròm đun đầu xe vô cổng, lại khen:

- Khá lắm, ròm!

Quý ròm kể tới chỗ này, Tiểu Long thờ một hơi đánh thượt:

- Thế là từ bữa đó mày trở thành người giúp việc không công cho thằng Thời?

Tắc Kè Bông bĩu môi:

- Làm lính gác cho nó thì đúng hơn!

Thằng Lượm buồn xo:

- Như vậy không chỉ lão nhà giàu mà ngay cả cô Út cũng ra sức bóc lột anh làm công …

- Mày không biết thì đừng có đoán mò! – Quý ròm liếc xéo thằng nhóc – Có tao phụ một tay, thực sự thì nhỏ Gái cũng đỡ lo. Nhưng nó đâu có muốn anh nó hành hạ tao. Cách đây mấy hôm, nó tháo băng trên ngón tay, hí hửng khoe với anh nó "Vết thương lành rồi nè, anh Hai. Em tự làm mọi chuyện được rồi". Thằng Thời săm soi ngón tay nhỏ em nó một hồi rồi giận dữ quát ầm "Băng lại ngay! Lành đâu mà lành! Bộ mày muốn tiêu luôn ngón tay hả Gái?" …

Thằng Lượm nuốt nước bọt:

- Vậy ngón tay nhỏ Gái chưa lành hả anh?

- Ờ. – Quý ròm chép miệng – Bị thương nặng như thế, mới có vài hôm làm sao lành được. Nó làm vậy chẳng qua nó muốn "phóng thích" tao thôi.

- Con nhỏ đó tốt ghê anh há? – Lượm vuốt tóc, xuýt xoa.

- Còn phải nói! – Quý ròm gật đầu, sung sướng khi thấy thằng nhóc khen nhỏ Gái – Vì tốt với tao mà nó bị anh nó mắng hoài. Những chuyện lặt vặt trong nhà, nó cứ lui cui làm suốt. Nó muốn chia sẻ bớt với tao. Vì vậy mà hôm qua nó bị sốt. Ngón tay nó động đậy hoài mà.

- Thế còn thằng Thời? – Tiểu Long vụt thắc mắc – Sao nó chẳng làm gì hết vậy?

Quý ròm rầu rầu:

- Nhỏ Gái nói với tao là anh nó hư lắm. Mà tao cũng thấy thằng này hư hỏng thiệt. Suốt ngày nó cứ đi nhong nhong ngoài đừng, chẳng bao giờ động tay động chân vào việc gì …

- Ủa, sao nó giống mày quá vậy?

Tiểu Long bất thần chêm ngang một câu khiến Quý ròm như người bị nấc cụt:

- Giống … giống … sao được mà giống! Ít ra tao cũng còn ham học. Còn thằng Thời chẳng biết học hành cách sao mà năm nay nó tụt xuống học chung lớp với em gái nó.

- Thằng Thời đâu có ham chơi. – Lượm vọt miệng – Em lên lần nào cũng thấy nó ở nhà mà.

- Từ ngày "tóm" được tao, nó mới khoái ở nhà. – Quý ròm cười như mếu – Nó muốn ra oai với tao. Nó tưởng tao sợ nó thật.

Câu chuyện đến đây tự nhiên chùng xuống. Quý ròm không nói thêm tiếng nào. Mấy đứa bạn nó cũng không buồn thắc mắc nữa. Chuyện "trừ tà ma" của Quý ròm đến lúc này đã không còn là bí mật. Con ma treo cổ như vậy là không hề có. Trên cõi đời này, chỉ có thằng Thời hách dịch. Quý ròm không hề đánh nhau với ma. Chỉ có thằng Thời đánh nó.

Quý ròm xưa nay không quen nhịn ai. Thế mà vì nỗi hối hận với nhỏ Gái, nó đã bấm bụng nhịn nhục thằng Thời. Tội nó ghê!

Một bầu không khí khắc khoải chạy quanh đống rơm. Tiểu Long, Tắc Kè Bông, và Lượm thần mặt ra một lúc lâu. Lúc bọn trẻ trò chuyện rôm rả thì chẳng đứa nào để ý, còn lúc tất cả lặng thinh tụi nó nghe mồm một tiếng dế gáy phát ra từ đâu đó dưới đống rơm.

Tiếng đàn réo rắt của chú dế nghệ sĩ càng khiến Tiểu Long buồn nẫu ruột. Nó ngước nhìn những vì sao lấp lánh bên trên những tàng cây, khẽ mấp máy môi:

- Quý ròm nè.

- Gì hở mày?

- Ngày mai ấy mà.

- Ngày mai sao?

Tiểu Long nói một cách khó khăn:

- Ngày mai … ngày mai … tụi tao sẽ lên nhà thằng Thời với mày.

Quý ròm sầm mặt:

- Tao đã nói là mày không được đụng vô thằng Thời kia mà.

- Ý tao không phải vậy. – Tiểu Long quẹt mũi – Tụi tao muốn phụ với mày quét nhà …

- … phụ quét sân, xắt chuối, nấu cám heo, xách nước đổ vô lu nữa! – Như khẩu liên thanh nãy giờ bị kẹt đạn, thằng Lượm hào hứng xả một tràng, cứ như thể câu nói của Tiểu Long đột ngột nhảy qua miệng nó.

- Thế tao kèm toán cho nhỏ Gái, tụi mày có kèm phụ tao được không?

Chỉ với một câu hỏi đơn giản, Quý ròm đã lập tức dán miệng tụi bạn nó lại. Mặt ngớ ra, Tiểu Long ú ớ như một con chuột vừa sa bẫy:

- Ơ … ơ …

Bên cạnh, Tắc Kè Bông và Lượm đứng ngẩn tò te. Tiểu Long là học sinh thành phố, nghe chữ "toán" mặt đã không còn một chút máu, huống gì tụi nó là học trò thôn quê, lại kém anh em nhỏ Gái những một, hai lớp. Hết hè này, Tắc Kè Bông lên lớp tám, còn thằng Lượm mới lên lớp bảy.

Quý ròm phủi quần đứng dậy, nghiêm nghị lướt mắt qua từng đứa, lạnh lẽo:

- Nếu tụi mày không phụ tao dạy toán cho nhỏ Gái được thì không đứa nào được bén mảng lên nhà thằng Thời đấy nhé.

Quý ròm làm mặt lạnh thế thôi. Chứ lòng nó đang rưng rưng cảm động. Nó biết tụi bạn nó muốn đỡ đần công việc cho nó. Tụi bạn nó không nỡ giương mắt ra nhìn nó làm lụng vất vả. Cảm động nhất là không đứa nào trách móc gì nó về chuyện con ma treo cổ. Quý ròm là chúa bịa chuyện. Nhưng đây là lần đầu tiên tật bịa chuyện của nó được cảm thông một cách dễ dàng.

Hôm sau, Quý ròm ló mặt vô cổng nhà thằng Thời với cảm giác lâng lâng. Lần này nó không cần phải lén lút gửi xe đạp nơi nhà ông Sáu Cảnh nữa. Nó đạp xe thẳng tới "chỗ làm".

- Mày kiếm đâu ra chiếc xe cà tàng này vậy? – Thằng Thời liếc chiếc xe của Quý ròm, nhếch mép hỏi.

- Tao mượn. Chiếc xe hôm trước tao chở gạo đó.

- Hay lắm! – Thời gật gù – Có chiếc xe này, tao có thể sai mày khối việc.

Trong khi Quý ròm hóp bụng lại thì Thời cúi đầu ngẫm nghĩ.

- A, có chuyện cho mày đây rồi! – Thời ngẩng phắt lên, mặt nở ra – Mày khoan quét sân đã.

Bây giờ mày đạp xe ra chợ Ngã Ba mua cho tao quả bóng nhựa. Sau đó, mày chạy lên …

- Anh Hai! – Tiếng nhỏ Gái vọng ra, không biết từ lúc nào nó đứng ngay trước cửa nhìn ra – Anh tự đạp xe đi mua đi. Đừng sai anh Quý nữa.

Thằng Thời ngoái nhìn nhỏ em qua vai, vẻ phật ý:

- Mày làm sao thế, Gái? Ngón tay mày đã lành đâu, thằng ròm này có nhiệm vụ phải …

- Để ảnh ở nhà bày em làm toán. – Một lần nữa, nhỏ Gái phụng phịu cắt lời ông anh.

- Thằng Thời là đứa hung hăng, nhưng nó lại rất thương em gái. Có lẽ vì vậy mà Quý ròm tuy bị thằng này sai phái tối mày tối mặt vẫn không cảm thấy ghét nó lắm. Thằng Thời làm Quý ròm nhớ tới em gái mình. Xưa nay Quý ròm rất thương nhỏ Diệp. Thương ơi là thương. Cũng như Tiểu Long rất thương nhỏ Oanh. Bây giờ Quý ròm phát hiện thêm một đứa anh thương em không thua gì nó và Tiểu Long. Là thằng Thời.

Thằng Thời đó, lúc này đang đứng gãi đầu sồn sột ở giữa sân, ấp a ấp úng:

- Mày phải làm toán à? Ờ … ờ … nếu vậy thì tao để thằng ròm ở nhà …

Nó khẽ liếc Quý ròm:

- Nhưng hổng biết thằng ròm này có giỏi giang thiệt không nữa.

Bữa đó, lần đầu tiên Quý ròm "đi làm" mà không thấy mỏi chân, mỏi tay, mỏi vai, mỏi lưng, mỏi cổ.

Suốt buổi sáng, nó ngồi đằng bàn, khoái chí giảng giải cho nhỏ Gái từng li từng tí. Kèm toán là "nghề" của Quý ròm, mặc dù các đệ tử ruột của nó như Tiểu Long và nhỏ Diệp đều tuyên bố học toán với một ông thầy ưa quát tháo và mắng mỏ như Quý ròm thì thà ở nhà đi lượm bao ni-lông còn hơn.

Nhưng đó là với Tiểu Long và nhỏ Diệp.

Với nhỏ Gái, Quý ròm ngạc nhiên thấy mình kiên nhẫn và dịu dàng như thể có một người nào đang giả mạo chính nó. Chứ hằng này, làm gì mà nó nói được một câu ngọt ngào như ướp cả hũ mật thế:

- Chỗ này khó hiểu quá phải không? Em đừng lo, để anh giảng lại lần nữa cho em hiểu nhé.

Mà thật ra cái chỗ "khó hiểu" đó là chỗ dễ hiểu nhất trên đời. Là cái chỗ mà nếu nó giảng cho hoài Tiểu Long vẫn không hiểu thế nào nó cũng ngoác

miệng tru tréo: “Trời ơi là trời! Trên cổ mày là cái cục gì vậy hả, Tiểu Long?”

Trước mắt nhỏ Gái, có cho vàng Quý ròm cũng không dám ăn nói văng mạng như thế. Suốt buổi nó rủ rỉ rù rì, kiên trì giảng đi giảng lại cả chục lần những chỗ lẽ ra chỉ cần giảng một hai lần là đủ.

Nó dạy học nhiệt tình đến mức mẹ nhỏ Gái nằm trong buồng phải sốt ruột nói vọng ra:

- Sao con chậm hiểu thế hả Gái? Bạn con nói đi nói lại đến khan cả cổ rồi kìa.

Mẹ nhỏ Gái vẫn đinh ninh Quý ròm là bạn học của thằng Thời và nhỏ Gái. Hôm đầu tiên nghe tiếng người lạ, bà hỏi, thằng Thời đáp bừa “Bạn học của tụi con đó, mẹ”.

Cái đứa “bạn học” đó thực ra đâu có sợ khan cổ. Nó chỉ sợ quét nhà, quét sân, xắt chuối hay xách nước. Nó chỉ sợ thằng Thời bắt nó đạp xe chạy cả chục cây số giữa trưa nắng.

- Không sao đâu, dì.

Quý ròm trấn an mẹ nhỏ Gái rồi tiếp tục vui vẻ giảng bài … lần thứ mười một.

Quý ròm vui vẻ đến thế thực ra cũng có lý do riêng. Nếu nhỏ Gái thông minh quá, nếu nhỏ Gái học một hiểu mười thì nó chẳng nghỉ xả hơi được mấy chốc. Thằng Thời sẽ lại bắt nó làm việc quần quật. Không cần phải thông thái Quý ròm mới nhận ra ngồi trên bàn học chắc chắn là sung sướng hơn ngồi trên chiếc đòn kê kế chuồng heo phía sau nhà bếp để xắt nguyên cả cay chuối dài thoòng.

Vì vậy, cổ thì khan cứng mà mặt nó vẫn tươi roi rói.

Chương 9

Quý ròm là thần đồng toán của trường Tự Do. Là niềm tự hào của thầy cô và học sinh toàn trường năm ngoái, năm kia, năm kỉa lẫn năm kìa.

Trong đám bạn có đứa từng nói đùa: "Được một siêu học sinh như Quý ròm kèm học, đến lừa cũng có thể đi thi toán quốc tế nữa là người!". Dĩ nhiên nói vậy là nói quá lên. Nhưng kiểu nói phóng như vậy cho thấy nếu Quý ròm kèm học cho đứa nào, đứa đó dứt khoát phải tiến bộ.

Mà đó là nói khi Quý ròm vừa kèm vừa quát inh ỏi như còi xe lửa. Nếu thần đồng toán kèm mà không quát tháo thì "học trò" của nó chắc còn tiến nhanh hơn tên lửa.

Dĩ nhiên, kèm mà không quát tháo thì không phải là Quý ròm. Nhưng cũng giống như nhật thực, hiện tượng hiếm hoi đó thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Như lúc này chẳng hạn.

Liên tiếp trong ba ngày, nhỏ Gái chẳng làm việc gì khác ngoài việc suốt ngày ca ngợi Quý ròm:

- Anh Quý giỏi lắm đó, anh Hai!

- Ảnh giảng bài còn hay hơn thầy em nữa!

Nhỏ Gái đi vô khen một câu, đi ra khen một câu. Đến mức thằng Thời phát bực:

- Điếc tai quá, mày!

- Em nói thật mà.

- Thật con khỉ!

Nhỏ Gái lờ tịt thái độ bực bội của ông anh. Nó chớp mắt gạ:

- Để em nói anh Quý kèm cho anh nha.

Thời tự ái:

- Mày muốn tao tôn nó làm thầy hả, Gái?

- Thầy bà gì! – Quý ròm bước ra cửa, tươi cười xen lời – Hết hè này tao lên lớp mười. Chương trình lớp chín tao học qua rồi nên chỉ lại cho tụi mày thôi.

Thằng Thời tính độp lại "Lớp chính tao cũng học qua rồi" nhưng may sao nó tốp lại kịp. Năm ngoái nó học lớp chín, năm nay nó lại tiếp tục học

lớp chín, hê lên chỉ tổ xấu mặt. Nó không biết nhỏ Gái đã nói toẹt chuyện nó ở lại lớp cho Quý ròm biết từ lâu.

Thời bặm môi nghĩ ngợi. Từ đầu hè đến nay, nó lo chơi, nhỏ Gái lo làm, chẳng đứa nào có thời gian đi học hè như lũ bạn trong xóm. Nó lại là đứa mê chơi hơn mê học. Nó không muốn xấu hổ với tụi bạn. Nhất là nó không muốn mẹ nó buồn.

Thời nghĩ ngợi lâu lắc. Nó đổi chân hai ba lượt vẫn chưa biết quyết định thế nào. Có một "ông thầy" tới tận nhà vừa quét dọn vừa kèm học thì đúng là sướng như tiên. Nhưng tôn cái đứa hằng ngày mình vẫn sai vặt lên làm "sư phụ" thì Thời lại không muốn.

- Sao anh? – Nhỏ Gái sốt ruột giục, mắt nhìn chằm chằm vào anh nó, chờ đợi.

Thời xoa cằm, lưỡng lự:

- Ờ … ờ … để tao suy nghĩ đã …

Thấy ông anh có vẻ xiêu xiêu, nhỏ Gái nói luôn:

- Hôm nào anh thích thì học, không thích học thì thôi. Có ai bắt anh ngồi học mỗi ngày đâu!

- Ai mà bắt được tao! – Thời gắt em. Chợt nghĩ ra được một ý, mắt nó vụt sáng lên – Học thì học! Hừm, tao học là để kiểm tra xem thằng ròm có giỏi giang thật không thôi!

Quý ròm đi guốc trong bụng thằng Thời. Nhưng nó không nói gì, chỉ tủm tỉm:

- Vậy ngày mai mày bắt đầu "kiểm tra" tao được chưa?

Thời "kiểm tra" Quý ròm mới ngày đầu tiên đã phục "sư phụ" sát đất.

Lựa lúc Quý ròm ra sau hè, nó khều nhỏ Gái, nói nhỏ:

- Thằng Quý nó dạy hay thật mày ạ.

Thời không gọi Quý ròm là "thằng ròm" nữa. Nhỏ Gái nhận ra ngay sự thay đổi đó. Nó sung sướng nói:

- Em nói rồi mà anh không tin!

Thời phục thiện:

- Bây giờ tao tin rồi.

Nó gật gù khoe:

- Bài toán lúc nãy, năm ngoái tao nghe giảng đến thủng cả tai mà vẫn ù ù cạc cạc. Thế mà thằng Quý nói sơ qua là tao hiểu liền.

Nhỏ Gái rủ:

- Mai mốt anh học chung với em đi!

- Không được. – Thời lắc đầu quầy quậy – Con trai con gái không học chung được!

Nhỏ Gái cười khúc khích:

- Trai gái gì mà học chung chẳng được. Mình là anh em nữa.

Thời thở dài, thú thật:

- Tao là … học trò dốt. Tao chậm hiểu lắm, chẳng lẽ mày ngồi mày đợi tao?

- Sao khi nãy anh bảo anh Quý nói sơ qua là anh hiểu liền.

Thời cười lỏn lẻn:

- Ờ … thực ra thì thằng Quý nói sơ qua khoảng … mười mấy lần tao mới hiểu.

Từ lúc gọi "thằng Quý" thay cho "thằng ròm", cách đối xử của Thời với Quý ròm cũng thay đổi theo.

Quý ròm không biết điều đó nên sáng hôm sau suýt chút nữa nó lăn ra xỉu khi nó vừa cầm lên cây chổi, thằng Thời đã chạy lại giành:

- Mày để tao quét nhà cho.

- Ơ …

- Mày lại đằng bàn kèm toán cho em gái tao đi.

Năm phút sau, Quý ròm suýt xỉu lần thứ hai khi thấy thằng Thời bưng ly nước lại đặt trước mặt nó, ấp úng:

- Mày nói nhiều, uống miếng nước cho khỏi khô cổ.

Nói theo kiểu thằng Lượm, Quý ròm bây giờ là lão nhà giàu, còn thằng Thời tình nguyện đóng vai người làm công. "Lão nhà giàu" trố mắt nhìn "cô Út":

- Anh Thời em bị sao vậy?

Nhỏ Gái cười cười:

- Em cũng chẳng biết.

Quý ròm bất ngờ quá. Nó ngồi giảng bài cho nhỏ Gái nhưng đầu óc không sao tập trung được. Tiếng chổi soàn soạt ngoài sân vọng vào tai làm nó thấy nhồn nhột. Nó cứ giảng một câu lại liếc mắt ra sân.

Cũng như Quý ròm, thằng Thời có đời nào mó tay vô cây chổi. Nên nó quét cả buổi vẫn chưa xong cái sân. Nhỏ Gái học xong, thấy ông anh vẫn lom khom huơ chổi ngoài kia, liền chạy ra:

- Anh vào học đi. Đưa chổi đây em quét tiếp cho.

Vừa nói nhỏ Gái vừa chụp lấy cây chổi. Nhưng thằng Thời quyết không cho. Nó giữ chặt cán chổi:

- Để tao!

- Để em!

- Con nhỏ này! Ngón tay mày như thế, giành cái gì!

Hai đứa giằng qua giằng lại một hồi, cuộn băng trên ngón tay nhỏ Gái bất thần tuột ra, rơi bộp xuống đất.

Thời "úi chà" một tiếng, hấp tấp cúi nhặt cuộn băng, miệng không ngớt xuýt xoa:

- Xin lỗi mày nha. Đưa tay đây, tao buộc lại cho.

Nhỏ Gái chưa kịp giấu cánh tay ra sau lưng, Thời đã chộp lấy. Nó kéo bàn tay nhỏ em vào sát mắt, tặc lưỡi:

- Để tao coi thử ngón tay mày sắp lành chưa!

Trong khi nhỏ Gái bối rối quay mặt đi, Thời căng mắt quan sát ngón tay bị thương của em nó. Và nó ngạc nhiên quá sức khi thấy ngón tay của nhỏ Gái đã lành lặn từ hồi nào. Có một vết sẹo mảnh kéo dài từ rìa móng tay đến giữa ngón tay nhưng đã kéo da non. So với ngón tay bình thường, ngón tay cái của em nó hơi méo đi một tí, xấu đi một tí, có lẽ do bị mất mẩu xương trên cùng nhưng rõ ràng vết đứt này đã lành ít nhất cũng hai, ba ngày nay rồi.

Thế mà nhỏ Gái vẫn không nói cho ai biết chuyện này. Nó vẫn băng chặt ngón tay như thể vẫn còn đau lắm. Thời nhớ hôm trước, lúc vết thương chưa khép miệng, nhỏ Gái đã lật đật tháo băng, nói dối rằng đã lành. Thời biết thừa nhỏ Gái làm vậy là để mong nó tha cho Quý ròm. Lúc đó Thời không ngạc nhiên, chỉ quạu quọ. Nhưng bữa nay thì nó không hiểu đầu cua

tai nheo ra làm sao. Hôm trước chưa lành thì nói dối là đã lành, hôm nay đã lành thì vờ làm rả vẻ chưa lành, bọn con gái là chúa rắc rối! Thời lầm bầm nhủ bụng. Chợt Thời bâng khuâng nghĩ: Hay là nhỏ Gái thích Quý ròm? Những ngày đầu chưa thích nhưng bây giờ thì thích? Nhỏ Gái vờ băng ngón tay để Quý ròm tiếp tục lên đây hằng ngày dạy nó học và trò chuyện với nó?

Thời liếc nhỏ Gái, thấy em nó vẫn ngó đi đâu đó bên kia hàng rào dậu. Chắc bị bắt quả tang, em nó không dám nhìn thẳng mặt nó. Em nó đang xấu hổ. Tự nhiên Thời thấy tội tội. Tự nhiên nó thấy nó thương em nó quá.

- Ngón tay mày trông như lành mà thực ra chưa lành hẳn đâu. Chắc vẫn còn đau lắm. Mày đừng nhúc nhích, để tao quấn băng lại cho mày. – Thời vờ chép miệng và nó tháo cuộn băng ra, thận trọng quấn từng vòng quanh ngón tay em nó.

Như chỉ đợi có vậy, nhỏ Gái quay mặt lại, giả bộ nhăn nhó:

- Nhẹ tay chút đi, anh Hai!

Khi nhỏ Gái quay mặt lại thì tới lượt thằng Thời quay mặt đi. Tới lượt nó không dám nhìn thẳng mặt em gái nó. Nó sợ em gái nó phát hiện ra nó vừa nói dối. Tại đầu cổ nó vẫn còn nóng ran đây mà.

Như vậy là sự đời đã thay đổi. Thay đổi đến chóng mặt. Kể từ hôm đó, hễ dựng xe vào vách nhà thằng Thời là Quý ròm tót vô bàn ngồi chễm chệ. Y như một ông vua con.

Lúc đầu, Quý ròm cũng thấy kỳ kỳ. Nó không muốn lợi dụng chuyện kèm học để phủi sạch lời hứa với nhỏ Gái hôm nào. Nhưng nếu nó vớ lấy cây chổi, chiếc gàu hay con dao xắt chuối là thế nào thằng Thời cũng giành. À, bây giờ thì không chỉ thằng Thời giành. Mà nhỏ Gái cũng giành.

Quý ròm nhìn ngón tay quấn băng của nhỏ Gái, mày nhíu lại:

- Em làm sao được mà làm!

- Không sao đâu. Tay em sắp lành rồi.

Nhỏ Gái đáp, và nó gạt tay Quý ròm:

- Anh vào nhà bày cho anh Hai em làm toán đi.

Thằng Thời nói giống ý nhỏ Gái:

- Mày vào nhà bày cho em gái tao làm toán đi.

Đó là lúc Thời đẩy lưng Quý ròm, không cho nó lăng xăng bên cạnh giếng nước hay kế nồi cám heo.

Nhỏ Gái và thằng Thời cứ gạt tay và đẩy lưng Quý ròm hoài, riết rồi Quý ròm không còn giống người giúp việc như hôm nào nữa. Bây giờ nó giống một gia sư hơn.

Kèm cho thằng Thời hay nhỏ Gái xong, nó chỉ quẩn quanh trong nhà. Tự nhiên nó trở thành người thất nghiệp.

Nhưng Quý ròm lại không muốn thế. Thằng Thời quét sân, nhỏ Gái nấu cám thì Quý ròm cũng chạy ra sau hè hì hục xách nước tưới rau hoặc đổ vô lu.

Hai anh em thằng Thời lúc đầu còn la chí chóe, nhưng rồi thấy Quý ròm cứ lì ra, tụi nó đành để mặc. Thằng Thời bâng quơ nghĩ: Ờ, thằng Quý muốn làm gì thì làm, miễn sao nó cứ ngày ngày lên đây chơi với nhỏ Gái là vui rồi!

Chương 10

Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm dĩ nhiên không biết gì về cuộc cách mạng đang diễn ra trên xóm nhà ngói.

Tối tối, thấy Quý ròm nổ vung vít với thím Năm Sang, ba đứa chỉ nhìn nhau cười tủm tỉm.

Thím Năm Sang vui vẻ khi nghe Quý ròm khoe thành tích:

- Thế cháu sắp trừ được con ma hung dữ đó rồi hả cháu?

- Dạ, chắc chỉ vài ngày nữa thôi, thím à.

- Vài ngày nữa là mấy ngày?

Tiểu Long cười cười vọt miệng đáp thay bạn:

- Dạ, chừng nào ngón tay con ma lành lặn.

- Cháu nói vậy là sao? – Thím Năm Sang nhíu mày – Ngón tay của con ma …

Quý ròm ném cho Tiểu Long một cái nhìn giận dữ rồi quay sang thím Năm Sang, gượng gạo:

- Dạ, vừa rồi … đấu phép với cháu, con ma chịu không nổi, bị gãy mất ngón tay cái.

- Ma mà cũng gãy tay như người vậy hả cháu?

- Dạ, gãy chứ. – Quý ròm nhăn mặt phịa tiếp, bụng rủa thầm Tiểu Long tơi tả – Ngón tay nó gãy rôm rốp nghe lạnh tóc gáy luôn đó, thím.

- Thế bây giờ …

- Dạ, bây giờ thì nó xin thua rồi. Nhưng nó bảo cho nó thêm thời gian. Khi nào ngón tay lành hẳn thì nó sẽ ra đi.

Tối đi ngủ, lúc leo lên bộ ván, Quý ròm cự nự thằng mập:

- Chơi kiểu gì đứng tim vậy mày?

- Tao nói vậy không đúng sao! – Tiểu Long kịt mũi – Rõ ràng khi nào ngón tay nhỏ Gái lành lặn thì nhiệm vụ "trừ tà ma" của mày mời kết thúc mà.

- Ờ. – Quý ròm xuôi xị.

Tiểu Long day người nằm nghiêng để có thể đối mặt với Quý ròm:

- Thế ngón tay nhỏ Gái sắp lành chưa hả mày?

- Tao cũng chẳng biết nữa. – Quý ròm thở dài – Tao thấy ngón tay nó bữa nay vẫn còn quần băng kín mít.

- Thế suốt tháng hè này, mày cứ loanh quanh trên nhà thằng Thời à?

- Thì đành vậy chứ sao.

Tiểu Long kê đầu lên cánh tay, tặc lưỡi thông báo:

- Hồi trưa thằng Dế Lửa lên đây kiếm mày.

Quý ròm chột dạ:

- Nó tìm tao có chuyện gì không?

- Nó bảo nghe nói mày và tao về đây nghỉ hè, nhưng riêng mày thì nó chẳng thấy đâu nên lên đây tìm.

Quý ròm nhỏm đầu lên:

- Thế mày bảo sao?

- Thì tao bảo mày đi trừ tà ma ở làng bên cạnh. – Tiểu Long nhe răng cười – Tao nói con ma này dữ lắm nên mày phải đi suốt.

- Ờ, đứa nào hỏi mày cũng nói vậy nghe, mập. Khi nào xong việc, tao sẽ xuống đồi Cắt Cỏ thăm tụi nó sau.

Tiểu Long chớp mắt:

- Hồi trưa thằng Dế Lửa cứ theo dò hỏi hoài. Nó hỏi làng bên cạnh là làng nào, ở đâu. Nó đòi chạy lên nhà thằng Thời kiếm mày. Nhưng tao cản. Tao nói y như mày. Tao nói con ma này là con ma treo cổ, dữ tợn lắm. Tao bảo: Đến tao, thằng Tắc Kè Bông và thằng Lượm mà Quý ròm cũng không cho đi theo nữa là. Tới lúc đó, nó mới chịu thôi.

Quý ròm huých khuỷu tay vô hông bạn, khen:

- Mày giỏi lắm, mập.

Chừng như thấy khen vậy chưa đủ, nó cao hứng nói thêm:

- Thật tao chưa thấy đứa bạn nào hợp ý tao như mày!

Lẽ ra Quý ròm chỉ nên khen Tiểu Long một câu là đủ. Nó khen tới câu thứ hai thì đã không còn đúng nữa.

Vì thực ra Tiểu Long đâu phải lúc nào cũng "hợp ý" Quý ròm.

Quý ròm không muốn bất cứ ai mò lên nhà thằng Thời. Hôm trước Quý ròm đã đe "Nếu tụi mày không phụ tao dạy toán cho nhỏ Gái được thì không đứa nào được bén mảng lên nhà thằng Thời đấy nhé". Bữa đó, Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm, ba cái đầu đều gật gà gật gù.

Nhưng từ bữa đó đến nay đã hơn một tuần lễ trôi qua rồi. Ba cái đầu ngoan ngoãn đó đã không còn gật gà gật gù nữa. Mà chiều nào, trước khi Quý ròm về tới nhà, ba cái đầu đó cũng quay sang ngó nhau, ba cái trán nhăn tít và ba đôi môi mím chặt.

- Làm sao bây giờ ta? – Tiểu Long nói trổng, giọng than thở.

- Ờ, làm sao bây giờ ta? – Lượm hùa theo. Rồi dường như thấy chỉ nói như thế thì giống tiếng vọng từ vách đá quá, nó liền ca cẩm – Hổng lẽ cứ để anh Quý một mình đưa đầu cho thằng Thời sai vặt hết ngày này sang ngày khác?

Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Tiểu Long đòi kéo cả bọn lên giúp nó một tay, nó không chịu thì thôi chứ biết làm sao.

Lượm vung tay:

- Tụi mình cứ kéo lên đại.

- Không được đâu, Lượm. – Tiểu Long nhún vai – Tính khí anh Quý mày, tao biết quá mà.

- Thế mình đành bó tay à? – Lượm nổi cáu.

Tụi Tiểu Long bó tay thật. Bó tay suốt mấy ngày liền.

Nhưng tới hôm Quý ròm khen Tiểu long "hợp ý tao" thì hôm sau cái đầu óc chậm chạp của Tiểu Long chợt nảy ra được một kế.

- A, ngày mai tụi mình kéo lên nhà thằng Thời.

Lượm giương mắt ếch:

- Anh không sợ anh Quý cự nự à?

Tiểu Long vỗ vai em:

- Tụi mình lên lấy xe đạp. Anh sẽ bảo là ba em cần xe đi xuống thăm ông em đang nằm trị bệnh dưới nhà ông Giáo Hóa.

Lượm vỗ tay bôm bốp:

- Hay quá!

Tắc Kè Bông mỉm cười:

- Lý do này tuyệt lắm, Tiểu Long.

Tiểu Long phồng mũi vì được khen. Nó khoái chí tiếp:

- Dĩ nhiên tụi mình sẽ không lấy xe về ngay. Tụi mình vờ đi thăm thú khắp nhà thằng Thời, liếc mắt xem thử nó bắt Quý ròm làm những gì. Rồi như nhân tiện, mình thuận tay phụ với thằng ròm.

- Ờ, – Tắc Kè Bông gục gặc đầu – lúc đó Quý ròm không có cớ gì để trách mình được. Gặp chuyện, bạn bè giúp đỡ lẫn nhau là bình thường.

Lượm khoái quá:

- Mà đã giúp một lần rồi thì những lần sau mình tha hồ chạy lên giúp tiếp.

Nó cười tít mắt, tay vung loạn:

- Ngày mai em sẽ thử xắt chuối xem sao …

- Ngày mai chỉ có tao và Tắc Kè Bông đi thôi.

Tiểu Long cắt ngang làm Lượm cụt hứng. Nó ú ớ như người bị hụt chân:

- Ơ … ơ …

- "Ơ, ơ" cái gì. Nếu mày cũng đi theo thì ai dắt bò xuống đồi Cắt Cỏ?

Thực ra Tiểu Long có thể giao chuyện dắt bò xuống bãi thả cho Tắc Kè Bông.

Nhưng sau khi suy đi tính lại, nó tin rằng nó và Tắc Kè Bông lên nhà thằng Thời thì hay hơn.

Thời là thằng nhãi tính khí hung hăng, tướng tá dữ dằn, nhìn bộ tịch Tiểu Long biết ngay thằng này là chúa đập lộn. Trong khi đó, thằng Lượm nhỏ con quá. Phải hai đứa to lừng lững như nó và Tắc Kè Bông thì thằng Thời mới ngán. Ngán thì mới không xảy ra đánh nhau. Ngán thì thằng Thời mới không bắt nạt Quý ròm. Chứ thực bụng Tiểu Long hoàn toàn không muốn nện nhau với thằng Thời. Tiểu Long biết: Nếu xảy ra chuyện đánh nhau giữa hai bên, chắc Quý ròm không thèm nhìn mặt nó luôn.

Định bụng như vậy, sáng hôm sau vừa đi Tiểu Long vừa dặn Tắc Kè Bông:

- Lát nữa tới nhà thằng Thời, mày nhớ không được ra tay đánh nhau.

- Tao nhớ.

- Thằng Thời có khiêu khích cỡ nào mày cũng phải nhịn.

- Tao nhịn.

- Nhưng mày có thể biểu diễn trò gì độc đáo cho nó lé mắt chơi.

Tắc Kè Bông hít đầy một hơi cho bụng phồng căng:

- Tao sẽ dùng bụng húc đổ lu nước nhà nó.

- Dẹp đi mày! – Tiểu Long gạt phắt – Rủi bể lu lấy tiền đâu mà đền!

- Ờ há. – Tắc Kè Bông xoa đầu – Thôi, để tới đó rồi tính. Tao sẽ tìm xem có đống gạch nào không. Còn mày?

- Tao chưa biết. Nhưng nếu có dịp tao sẽ trổ tài dùng đầu đập bể gạch.

- Trò này thì quá hay rồi. – Tắc Kè Bông hào hứng – Tao sẽ dùng bụng ủi cả đống gạch lại cho mày đập.

Hai đứa vừa đi vừa hăng hái bàn bạc, chẳng mấy chốc đã tới bờ rào nhà thằng Thời.

- Tới rồi hả mày? – Tắc Kè Bông hỏi khi thấy Tiểu Long bước chậm lại.

- Ờ. Nhà thằng Thời là nhà có hàng rào dậu phủ đầy dây tơ hồng đó.

Tiểu Long vừa đáp vừa khom mình xuống. Ờ phía sau, Tắc Kè Bông lom khom bò theo.

Hai đứa nằm phục ngoài hàng rào, thò lố mắt nhìn vào trong sân.

- Quý ròm đang quét sân đó. – Tiểu Long thì thầm vào tai Tắc Kè Bông khi nghe tiếng chổi loạt soạt trên nền gạch.

- Hình như không phải thằng ròm.

Tắc Kè Bông đáp khẽ, tay vén túm lá lòa xòa trước mắt.

- Sao, không phải nó à? – Tiểu Long ngạc nhiên hỏi lại, lúc này nó đã thấy rõ người đang lúi húi quét sân trong kia – À, thằng Thời.

Tắc Kè Bông giật mình:

- Thằng Thời là thằng này đây hả?

- Ờ.

Tắc Kè Bông liếm môi:

- Tướng nó ngầu quá, mày.

Tểu Long lại "ờ", mắt vẫn lia khắp sân tìm xem Quý ròm đang ở đâu.

Đang dòm dòm ngó ngó, nó chợt nghe tiếng Quý ròm từ đâu đó trong nhà vẳng ra:

- Mày quét sân xong chưa, Thời?

- Chưa. – Thời dừng chổi, ngẩng đầu nhìn vào trong nhà, ngoan ngoãn đáp.

Lại tiếng Quý ròm:

- Cái sân có chút xíu sao mày quét lâu quá vậy?

- Tao xong ngay đây!

Đáp xong, thằng Thời lại cúi xuống quét tiếp. Lần này, nó lia chổi vùn vụt.

Tiểu Long không tin cả mắt và tai mình. Những mẩu đối thoại này quá quen thuộc, nó đã nghe thằng Lượm thuật lại hôm đầu tiên thằng nhóc bám theo Quý ròm. Nhưng theo lời thằng Lượm thì vai trò của Quý ròm và thằng Thời hoàn toàn đảo ngược.

Nhưng bữa nay, cái đứa ngồi trong mát hoạnh họe là Quý ròm, còn cái đứa phơi mình quét sân ngoài nắng là thằng Thời.

Tắc Kè Bông cũng kinh ngạc không kém, vừa kinh ngạc nó vừa nghi hoặc. Nó nhìn Tiểu Long như thể nhìn một tên lừa đảo:

- Sao Quý ròm, thằng Lượm và mày đều bảo là thằng Thời này hống hách lắm, nó toàn sai bảo Quý ròm?

- Thì … vậy … – Tự nhiên Tiểu Long bắt gặp mình cà lăm.

- Thì vậy cái con khỉ! – Tắc Kè Bông rít qua kẽ răng, nếu không đang nấp ngoài bờ rào nó đã hét ầm lên rồi – Tụi mày xạo tao hả?

- Đâu … có … – Tiểu Long lại bối rối đáp, đau khổ nhận ra quai hàm mình vẫn cử động một cách khó khăn.

Tắc Kè Bông chưa kịp chất vấn tiếp, tiếng nhỏ Gái đã vọng ra:

- Anh Hai ơi, anh chạy đi rót cho anh Quý miếng nước đi. Anh Quý khan cổ rồi nè.

Không đợi nhỏ em nhắc lần thứ hai, Thời quăng chổi lật đật chạy vô bếp, miệng tía lia:

- Có ngay! Có ngay đây!

Bên ngoài bờ rào, Tắc Kè Bông huých cùi chỏ vô hông Tiểu Long, gầm gừ:

- Rõ ràng tụi mày hùa nhau gạt tao!

- Hổng có đâu! – Tiểu Long tiếp tục nhăn nhó, gương mặt nó lúc này giống như tờ giấy vừa bị ai vò.

- Vậy mà hổng có hả! – Tắc Kè Bông nghiến răng ken két, mặt bắt đầu nổi từng đốm đỏ – Tao đâu có đui.

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Tụi tao gạt mày làm gì?

- Để tao đi chăn bò giùm thằng Lượm chứ làm gì!

Tiểu Long biết mình bị oan. Nhưng nó không biết làm sao giải thích cho bạn hiểu. Tâm trạng nó lúc này thực ra còn tệ hơn thằng Tắc Kè Bông nhiều. Tắc Kè Bông chỉ nghi ngờ. Còn nó, nó đang bị nỗi hoang mang sửng sốt lấp đầy. Hôm trước, chính nó và thằng Lượm nấp ngoài bờ rào này nhìn vô chứ đâu. Nó đã tận mắt nhìn thấy thằng Thời sai Quý ròm xách nước, xắt chuối cho heo. Thời quát một tiếng, Quý ròm đã chạy te te …

Tắc Kè Bông không biết Tiểu Long đang nghĩ ngợi. Thấy thằng mập nín thinh cả buổi, nó cười khảy:

- Tao nói đúng quá, mày cứng họng rồi phải không?

Tiểu Long cứng họng thật. Tất nhiên không phải vì Tắc Kè Bông nói đúng. Mà vì nó vẫn không cắt nghĩa được những gì đang xảy ra trước mắt.

Còn lâu Tắc Kè Bông mới hiểu nổi tâm sự rối bời của Tiểu Long. Thấy thằng này vẫn ngồi thừ ra không ừ không hử, Tắc Kè Bông càng điên tiết, càng tin rằng mình bị cả đám xúm vô gạt gẫm.

Tắc Kè Bông tức đến mức vừa nhác thấy thằng Thời chạy ra, cúi xuống lượm lên cây chổi, nó thình lình đứng phắt dậy:

- Ê, Thời!

Hành động bột phát của Tắc Kè Bông hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của Tiểu Long. Nó quýnh quáng đập lên chân thằng này, thì thào:

- Mày điên hả? Ngồi xuống!

Tiểu Long quýnh quá mà la lên như thế chứ Tắc Kè Bông ngồi xuống làm gì nữa. Thằng Thời đâu có điếc.

Thời giật mình một cái, quét mắt trông ra, ngạc nhiên thấy một thằng nhãi đang đứng bên ngoài bờ rào hằm hằm nhìn nó.

- Mày là thằng nào vậy? – Thời trấn tĩnh, hất hàm hỏi.

Tắc Kè Bông vùng ra khỏi bàn tay Tiểu Long đang giữ chặt cổ chân nó, lững thững đi dọc hàng rào, tiến vào trong sân:

- Thằng nào hả? Tao là bạn của "lão nhà giàu" …

- Lão nhà giàu? – Thời trố mắt.

- À quên, tao là bạn của thằng Quý. – Tắc Kè Bông vội chữa.

Gương mặt thằng Thời giãn ra:

- À, thì ra mày là bạn nó.

Thời tò mò quan sát Tắc Kè Bông:

- Thằng Quý có nói với tao là nó có mấy đứa bạn ở xóm Trên …

- Đúng rồi! – Tắc Kè Bông ngắt lời – Tao là Tắc Kè Bông.

- À, còn thằng Tiểu Long và thằng Lượm đâu?

- Thằng Lượm đi chăn bò rồi. – Tắc Kè Bông nhún vai, đang ấm ức nó quên phắt những gì Tiểu Long dặn dò – Hôm nay chỉ có tao và thằng Tiểu Long lên đây "hỏi thăm sức khỏe" mày.

Thời đảo mắt nhìn quanh:

- Thằng Tiểu Long đâu?

Tắc Kè Bông chỉ tay ngay chỗ thằng mập đang ngồi:

- Nó đang nấp đằng kia kìa.

Bị khai báo huỵch toẹt, Tiểu Long đành ngượng nghịu nhô đầu lên khỏi hàng rào dậu, bụng nguyền rủa thằng Tắc Kè Bông phản bạn không để đâu cho hết.

- A, thì ra mày là Tiểu Long. – Thời gật gù – Sao lên đây tụi mày không vào nhà mà nấp ngoài đó?

- Ờ … ờ … – Tiểu Long đỏ mặt – Tụi tao sợ … chó cắn.

Thời cười hề hề:

- Tụi mày yên tâm đi. Nhà tao không nuôi chó.

Sực nhớ đến câu nói khi nãy của Tắc Kè Bông, Thời nhíu mày, thật thà hỏi, không ngờ đối phương đang muốn gây hấn:

- Bộ thằng Quý nói với tụi mày là tao bị ốm à?

- Đâu có. – Tiểu Long ngơ ngác.

- Ủa, thế sao thằng Tắc Kè Bông bảo hôm nay tụi mày lên đây hỏi thăm sức khỏe tao?

Tắc Kè Bông thu nắm đấm:

- "Hỏi thăm sức khỏe" tức là "hỏi thăm" bằng cái này nè.

- Mày nói gì? – Thằng Thời bước lui một bước, mắt tròn xoe, tay nắm chặt cán chổi.

Tắc Kè Bông nhìn quanh nhưng không thấy thứ gì có thể giúp nó trổ tai khoe bụng được. Chẳng có một đống gạch nào trong sân. Chỉ có một viên gạch nằm chỗ bờ rào.

Nó bước lại nhặt viên gạch lên rồi quay lại chỗ Tiểu Long, hất đầu:

- Biểu diễn "thiết đầu công" cho nó coi, mày!

Nói xong, Tắc Kè Bông lập tức giơ cao viên gạch nhắm ngay đầu Tiểu Long giáng xuống.

"Cạch" một tiếng, viên gạch bể làm đôi trước vẻ mặt kinh hoảng của thằng Thời.

Tắc Kè Bông nhìn Thời, cười ngạo nghễ.

- Thấy tài "sư phụ" chưa?

- "Sư phụ" cái đầu mày! – Thời chưa kịp mở miệng, Tiểu Long đã xoa đầu, cự nụ – Suýt bể đầu tao rồi đây nè.

Tắc Kè Bông oang oang, cố ý ra oai với thằng Thời:

- Mày là "võ sư vô định đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công", làm gì có chuyện bể đầu!

Tiểu Long nhăn hí:

- Nói xong là mày làm liền, tao chưa kịp chuẩn bị gì hết.

Tiểu Long tiếp tục xoa trán:

- May mà phút chót tao kịp lấy hơi. Ui da, đau quá!

Thấy Tiểu Long làm mất uy quá, Tắc Kè Bông liếc thằng Thời, cao giọng nói át đi:

- Tụi tao nghe nói mày sai phái hoạch họe thằng Quý ghê lắm nên định lên đây hỏi tội mày, hóa ra là chuyện bịa.

Từ khi Tắc Kè Bông bất ngờ xuất hiện, tui ngoài mặt vui vẻ nhưng trong bụng Thời đã chớm nghi ngờ. Đến khi Tiểu Long ló mặt ra, nó càng cảnh giác. Hành vi lén lén lút lút của hai đứa này rõ ràng chẳng có chút gì thân thiện. Nhưng Thời chưa quyết được nên làm gì. Hai đứa này là bạn Quý ròm, Quý ròm lại có công dạy hai anh em nó học toán, mặc dù miệng không nó ra nhưng trong bụng nó đã tôn Quý ròm làm thầy rồi. Hổng lẽ bây giờ "đệ tử" lại ra tay đánh nhau với bằng hữu của "thầy". Mà "thầy" nó có hai ông bạn gì ớn quá. Đứa nào đứa nấy to như ông hộ pháp, nhất là thằng Tiểu long, đầu cứng như sắt, gạch đập vô còn bể đôi, nắm đấm của mình thì ăn thua gì!

Đang ngẫm nghĩ, thằng Thời chợt "à" lên một tiếng, mắt sáng rỡ:

- Tao nhớ rồi. Mày chính là đứa dùng "thiết đầu công" chọi nhau với thằng Dế Lửa thủ lĩnh xóm Dưới cách đây hai năm phải không, Tiểu Long?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Ủa, mày cũng biết chuyện này sao?

- Biết chứ. Hồi đó tụi nhóc xóm Trên xóm Dưới đi đâu cũng kể chuyện này.

Chợt nhớ ra bữa nay thằng Tiểu Long đem môn "thiết đầu công" này lên đây để đối phó với mình, Thời chợt im bặt. Nó nuốt nước bọt, chưa kịp phân trần đã thấy Tắc Kè Bông vung chân đá cục gạch vỡ bắn vô hàng rào, hậm hực:

- Như vậy là thằng Quý đã bịa ra chuyện em gái mày bị đứt tay, chuyện mày bắt nó è lưng làm hết việc này đến việc khác để "bồi thường". Trong khi thực ra nó lên đây để làm thầy thiên hạ. Thằng ròm đó cố tình gạt tao để tao phải đội nắng đội mưa đi chăn bò thay cho thằng Lượm. Hừ, bây giờ tao mới biết nó là một thằng bạn xấu. Xấu nhất trên đời!

Trời mấy bữa nay không mưa một ngày nào, nhưng Tắc Kè Bông vẫn kể vào cho mối hận thêm phần sâu nặng.

Thoạt đầu nghe Tắc Kè Bông bảo Quý ròm xạo ke, chuyện Quý ròm bị mình bắt làm việc đầu tắt mặt tối là chuyện bịa, Thời thấy nhẹ cả người.

Thời tính lờ tịt luôn cho êm chuyện. Nhưng đến khi Tắc Kè Bông lên án Quý ròm tơi tả, Thời lại không nhịn được. Từ ngày Quý ròm nhận lời kèm học cho hai anh em nó, Thời đã có cảm tình với thằng này. Bây giờ, biết thêm Quý ròm sẵn sàng nai lưng làm việc quần quật trong những ngày qua là để chuộc lỗi với em gái nó chứ không phải vì sợ nắm đấm của nó, Thời càng cảm động hơn: Ờ, bạn nó là thằng Tiểu Long võ nghệ kinh người, nó sợ cóc gì mình!

- Thằng Quý không phải là bạn xấu. – Thời gân cổ – Nó không hề bịa chuyện. Tất cả những gì nó kể với tụi mày hoàn toàn là chuyện thật.

- Lại thêm mày lừa tao hả Thời? – Tắc Kè Bông sầm mặt – Nó ngồi một chỗ sai mày quét sân, rót nước, tao thấy rõ ràng …

Thời gại gại cán chổi vô đùi, lúng túng:

- À, chuyện này mới có mấy ngày nay thôi.

- Mới mấy ngày nay? Là sao?

Tắc Kè Bông xoa bụng, mặt chưng hửng. Ở bên cạnh Tiểu Long cũng vểnh tai nôn nao chờ đợi.

- Đúng là hôm trước tao có bắt thằng Quý làm việc nhà thay cho nhỏ Gái thật. Nhưng từ hôm nó dạy anh em tao …

Thằng Thời nói tới đó bỗng đâm ra ngắc ngứ. Nó không biết phải diễn tả như thế nào sự thay đổi trong lòng nó. Nhưng ngay cả khi có thể nói ra được thì nó cũng thấy ngường ngượng thế nào. Thời ngạc nhiên nhận ra nói nó ghét thằng Quý dễ hơn nói nó mến thằng Quý nhiều. Chỉ nghĩ đến thôi nó đã thấy mắc cỡ đến đỏ bừng mặt lên rồi.

Tắc Kè Bông nhìn lom lom vô mặt Thời, môi dài ra:

- Mặt mày tự nhiên đỏ lên thế kia, chứng tỏ là mày đang bịa chuyện. Hừm, thì ra tụi mày đứa nào cũng …

- "Cũng, cũng" cái gì! – Tiếng Quý ròm bất thần vang lên – Tắc Kè Bông, mày nghe tao hỏi này: Cái đầu mày đang nằm ở chỗ nào?

Cả bọn quay lại, thấy Quý ròm và nhỏ Gái đang đứng chỗ bậu cửa ngó ra. Trong khi Tiểu Long chăm chú ngắm nghía "một cái gì đó" bên cạnh Quý ròm thì Tắc Kè Bông hừ giọng:

- Ý mày muốn hỏi trừ mắt và mũi ra, trên đầu có cái gì chứ gì!

- Đúng là tao đang muốn hỏi vậy đó! – Quý ròm cáu sườn – Mày chẳng biết cóc khô gì mà cứ nói oang oang. Những gì tao kể với tụi mày chẳng có gì là bịa hết.

Nó đột ngột cầm lấy cánh tay nhỏ Gái giơ lên:

- Mày mở to mắt ra nhìn kỹ xem cái gì đây?

Tắc Kè Bông mở to mắt, nhìn ngón tay quấn băng của nhỏ Gái rồi gục gặc đầu:

- À, ra là chuyện thật!

- Tao nói với tụi mày rồi. – Quý ròm thở ra – Tao trót làm cho ngón tay nhỏ Gái ra nông nỗi này, tao phải có bổn phận đỡ đần công việc cho nó. Nếu là tao, mày có làm như vậy không hả Tắc Kè Bông?

Tắc Kè Bông chớp mắt:

- Ờ, tao cũng sẽ làm thế.

- Còn thằng Thời nó có quyền ghét tao. Vì tao có lỗi. Và vì nó thương em gái nó. Nhưng khi tao kèm nó và em gái nó học, nó có quyền không ghét tao nữa. Nếu ai giúp mày học hành tiến bộ, mày có ghét người đó không hả Tắc Kè Bông?

Một lần nữa, Tắc Kè Bông xuôi xị:

- Ờ, tao sẽ không ghét.

Thằng Thời đứng một bên nghe Quý ròm thuyết giảng, nó sướng tai quá. Có những chuyện nó cảm thấy vô cùng khó nói mà sao Quý ròm nói nghe dễ ợt. Sướng hơn nữa là thằng Tắc Kè Bông hung hăng bỗng chốc xụi lơ, hổng còn trách "thấy" nó là bạn xấu nữa.

Đầu óc lâng lâng, thằng Thời đột nhiên cao hứng:

- Không những không ghét thằng Quý mà tao rất mến nó. Em gái tao cũng vậy. Em gái tao mến thằng Quý đến mức ngón tay nó đã lành mấy ngày nay rồi mà nó vẫn vờ quần băng để thằng Quý lên chơi với nó …

Thằng Thời đúng là phổi bò. Tự nhiên nó tương một câu khiến Quý ròm sượng ngắt. Mặt đỏ như tôm luộc, Quý ròm đứng như trời trồng có đến mấy phút. Đến khi nó rụt rè quay sang bên cạnh thì nhỏ Gái đã chạy đi đâu mất.

Quý ròm nhìn ra sân, thấy thằng Thời dường như chợt nhận ra câu nói hớ của mình, cứ lỏn lẻn đưa tay lên cổ gãi khan.

Đứng đối diện với Thời, Tiểu Long và Tắc Kè Bông đang bụm miệng cười hí hí.

- Cười cười cái gì! – Quý ròm thẹn quá hóa giận – Ai cho phép tụi mày mò lên đây? Hả?

Tiểu Long vẫn không buông tay khỏi miệng. Nó bịt miệng mà như bịt họng súng, sợ thả tay đạn sẽ xối xả bắn ra. Câu nói của nó phát qua kẽ ngón tay:

- Tụi tao lên đem xe về cho chú Năm Chiểu đi thăm ông mà.

Quý ròm là chúa bịa. Nó biết Tiểu Long cũng đang bịa. Nhưng thấy Tiểu Long đem chú Năm Chiểu ra làm bằng chứng, "chúa bịa" cũng chịu thua.

Nghĩ đi nghĩ lại, Quý ròm thấy trong tình cảnh này, thật thà là thượng sách. Thật thà thì chẳng ai nỡ trêu. Thật thà chỉ khiến người nghe cảm động. Nó tằng hắng bốn, năm tiếng rồi nhắm tịt mắt, dõng dạc cất tiếng:

- Thú thật là tao cũng rất mến anh em thằng Thời. Nhỏ Gái có tháo hẳn cuộn băng ra, hằng ngày tao vẫn lên đây chơi với anh em nó.

Quý ròm nhắm mắt nhưng miệng thì mở rất rộng. Nó cố ý nói lớn cho nhỏ Gái nấp trong nhà nghe thấy đó mà.

Rồi thấy nói vậy chưa tình cảm lắm, Quý ròm vội vã nói thêm, lần này thì nó hy vọng không ai biết là nó bịa:

- Thực ra thì tao đã biết ngón tay của nhỏ Gái lành hẳn từ lâu rồi.

Quý ròm vừa dứt câu, bỗng nghe đâu đó vang lên một tiếng "éc". Gặp lúc bình thường, nó đã chột dạ quét mặt một vòng xem đứa nào vừa chọc quê nó. Nhưng bây giờ Quý ròm không giống như trước đây. Sau một thời gian đóng vai người giúp việc, nó đã biết tiếng "éc" đó phát ra từ đâu rồi.

Nó ngoái đầu ra phía sau, kêu lớn:

- Đã tới giờ nấu cám cho heo rồi đó, Gái ơi!

Thành phố Hồ Chí Minh 2007.

HẾT.

Tập 47: Ngủ quên trên đồi

Đánh máy: Otaku-f1 (truongton.net)
Chính tả: khoilamchieu_10102000

Tóm tắt nội dung

Câu chuyện vẫn tiếp tục với kì nghỉ hè của Quý ròm và Tiểu Long. Với tài ăn nói hùng hồn của Lượm, "cái tin Quý ròm vừa đánh nhau với ma vừa dạy học bay nhanh như mọc cánh". Thằng Hiện, trợ thủ đắc lực ở khu xóm Dưới Dế Lửa, nghe tin vậy bèn nhờ Quý ròm tới kèm cặp nhỏ Hường em nó. Quý ròm lại làm thầy giáo lần nữa. Vậy là mỗi ngày, sáng nó lên nhà thằng Thời, chiều nó lật đật qua nhà thằng Hiện. Dạo này, cứ tối khi Quý ròm trở về từ nhà Hiện, nó lại bị ná thun bắn phải, chân chảy máu, đầu đau biếng. Thấy sự tình kì lạ, Tiểu Long bèn giấu Quý ròm đi theo dõi coi chuyện gì xảy ra.

Lời tác giả

"Thuở bé, tôi mê cái kính vạn hoa, và bây giờ, đã lớn, tôi vẫn mê thứ đồ chơi này. Nếu được bỏ phiếu, tôi sẽ không ngần ngại bình chọn kính vạn hoa là đồ chơi kỳ thú nhất của tuổi thơ, là quà tặng tuyệt diệu nhất mà người lớn đã nghĩ ra cho trẻ em. Hằng hà bông hoa lần lượt xuất hiện dưới tay mình, chỉ sau mỗi cái lắc nhẹ. Những cánh hoa không ngừng thay dáng, những sắc hoa không ngừng đổi màu, có tới hàng vạn, hàng triệu những bông hoa như thế, và tuyệt vời thay, không bông hoa nào giống bông hoa nào trong hàng vạn hàng triệu cái kia. Tôi ao ước những tập Kính vạn hoa của mình cũng sẽ đem lại cho các độc giả nhỏ tuổi điều gì na ná như thế: Cứ lắc một cái, một câu chuyện mới lại hiện ra …"

Chương 1

Lúc này là buổi sáng.

Buổi sáng ở thôn quê thật là êm đềm, yên tĩnh.

Hôm nay Quý ròm mới thực sự thảnh thơi để thả tâm trí của mình vào khung cảnh chung quanh. Nó ngồi trên lưng bò với thằng Lượm, lắng tai nghe tiếng chim hót ríu rít trên ngọn cây, tiếng người gọi nhau í ới trên cánh đồng, tiếng bánh xe bò kẽo kẹt nghiến trên con lộ đất và tiếng trò chuyện râm ran của những phụ nữ xách giỏ, cắp thúng kéo nhau lên chợ Ngã Ba. Nhìn ai không cắp thúng mà đội thúng trên đầu hoặc gánh kĩu kịt trên vai, Quý ròm nghĩ ngay là họ đang đến xay thóc nhà ông Sáu Cảnh. Quý ròm thốt rùng mình khi nhớ lại ngày đứng máy xui xẻo của mình. Nhưng nó chợt mỉm cười khi hình ảnh thằng Thời và nhỏ Gái hiện ra trong đầu. Ờ, hai đứa nhỏ đó dễ thương ghê!

Tiểu Long và Tắc Kè Bông lếch thếch đi bộ sau đuôi bò. Bữa nay, Quý ròm quyết định đi theo thằng Lượm xuống đồi Cắt Cỏ thăm thằng Dế Lửa và đám trẻ con xóm Dưới. Từ hôm về quê đến nay, Tiểu Long đã xuống chơi với tụi thằng Dế Lửa vài lần nhưng Quý ròm thì chưa bao giờ. Nó bận đi làm cho anh em thằng Thời.

Thấy nguyên một đám rẽ xuống cánh đồng cỏ dưới chân đồi, đám trẻ chăn bò ba chân bốn cẳng mừng rỡ chạy ùa lại.

Dế Lửa dẫn đầu, miệng cười toe toét tới mang tai:

- Bữa nay mày trừ tà xong rồi hả Quý ròm?

- Ờ, mới xong tối hôm qua! – Quý ròm nhảy xuống khỏi lưng bò – Mệt muốn chết!

- Thế con ma treo cổ đó dữ lắm à? Tao nghe thằng Tiểu Long nói thế.

Nghe tới chuyện ma quỷ, bọn trẻ xúm đen xúm đỏ đứa nào đứa nấy mắt tròn mắt dẹt, miệng há hốc.

- Ôi, dữ khỏi chê luôn! – Thằng Lượm khoái chí vọt miệng – Ma treo cổ mà lại!

Thằng Chút, em thằng Dế Lửa, người nhỏ xíu nhưng cũng cố chen huých chui vô trong cho bằng được, chỉ để hỏi hộp hỏi một câu:

- Thế con ma đó có ghê gớm bằng bọn ma đốt đèn bày tiệc trên đồi Cắt Cỏ dạo nọ không hả anh Quý?

- Ghê hơn nhiều! – Quý ròm rùn vai – Con ma này chỉ cần thò tay ra bóp một cái là bọn ma trên đồi Cắt Cỏ vãi hết ra quần ngay.

- Ma mà cũng vãi ra quần hả anh? – Thằng Chút ngẩn mặt.

- Khi sợ thì ma quỷ gì cũng vãi tuốt! – Quý ròm hóp bụng đáp đại rồi vội vàng lảng sang chuyện khác – Lúc này mày thế nào rồi Dế Lửa?

- Thế nào là thế nào?

- Mày vẫn vui vẻ chứ hả?

- Chả vui tí ti ông cụ nào! – Dế Lửa sầm mặt, giận dỗi – Mày về đây cả tháng trời mà không thèm xuống thăm tao lần nào. Chỉ có mỗi thằng Tiểu Long.

Quý ròm cười giả lả:

- Thì tao đang xuống thăm mày đây nè.

- Nhưng mày sắp về lại thành phố rồi – Dế Lửa nói giọng buồn buồn.

Thằng lượm láu táu:

- Chưa đâu, anh Quý còn đang dạy học.

- Dạy học? – Dế Lửa ngơ ngác – Anh Quý mày dạy ai thế?

- Anh Quý đang dạy học cho anh em thằng Thời ở làng bên cạnh.

Lượm ưỡn ngực:

- Anh Quý tao dạy hay lắm nhé. Hay đến mức lúc đầu anh Quý tao toàn bị thằng Thời sai vặt …

Tiểu Long đằng hắng một tiếng to như sấm để cắt đứt cơn bốc đồng không đúng lúc của thằng nhóc. May mà Dế Lửa không để ý gì đến câu nói của Lượm. Những đứa trẻ khác cũng tản đi khi thấy Quý ròm không mặn mà gì đến câu chuyện con ma treo cổ.

Dế Lửa nhìn Quý ròm, thắc mắc:

- Hôm qua mày mới trừ tà ma xong, thế mày dạy học vào lúc nào?

- À, anh Quý tao vừa trừ tà vừa dạy học – Lượm lại cướp lời ông anh – Dạy ngay trong căn nhà ma luôn.

- Dạy ngay trong căn nhà ma? – Dế Lửa nhíu mày – Tao chẳng hiểu.

- Thế này này – Quý ròm gãi cằm, "e hèm" một tiếng – Đại khái trong căn nhà đó có hai anh em. Hằng ngày tao tới đó cốt là để trừ tà ma. Con ma này dữ dằn lắm, nhưng được cái nết tốt là nó … đánh không lại tao. Khi đánh thua, nó co giò bỏ chạy thì tao kèm cho hai anh em kia học. Khi con ma quay lại gây sự thì tao đứng dậy đánh. Nó chạy thì tao lại ngồi xuống dạy. Mỗi ngày tao phải đứng lên ngồi xuống mấy chục lần vậy đó.

Quý ròm ba hoa một lèo rồi quay sang Lượm, trừng mắt:

- Đủ rồi nghe, Lượm!

Tắc Kè Bông đá vô chân thằng nhóc, gầm gừ:

- Tao cũng mệt cho mày quá rồi đó, Lượm!

Dế Lửa không biết Quý ròm và Tắc Kè Bông rầy thằng Lượm chuyện gì, miệng cứ tấm tắc:

- Mày hay thật đấy. Thế mà vẫn dạy học được.

Thằng Lượm lại ngứa miệng:

- Không những dạy được mà dạy giỏi cực kỳ luôn. Ảnh dạy giỏi đến mức nhỏ em bây giờ học bằng thằng anh luôn đó!

Rõ ràng thằng Thời học ẹ đến mức ở lại lớp, tức là thằng anh tụt xuống bằng con em, nhưng thằng Lượm cố tình nói ngược lại để khoe tài Quý ròm.

Lần này thì Quý ròm lẫn Tắc Kè Bông đành lắc đầu trước tật bép xép của thằng nhóc. Lượm vừa vọt miệng vừa lùi tuốt ra xa. Nó chỉ làm bộ làm tịch thế thôi chứ trông mặt thì biết nó chẳng sợ Quý ròm với Tắc Kè Bông tẹo nào.

Xui cho Lượm, lùi đâu không lùi, nó lại lùi về phía Tiểu Long. Cho nên đang tí tởn, Lượm bỗng nghe một tiếng "cốp". Hình như tiếng "cốp" phát ra ngay trên đầu nó, vì nó nghe đỉnh đầu đột nhiên đau điếng.

Lượm kêu "oái" một tiếng, hấp tấp đưa tay xoa đầu và nhăn nhó ngoái lại. Ánh mắt nó chạm ngay bộ mặt đắc ý của Tiểu Long ở phía sau:

- Sao anh cốc đầu em?

- "Sao, sao" cái gì! – Tiểu Long gầm gừ – Cái miệng mày cứ xoen xoét thế kia, tao phải gõ cho nó đóng lại chứ!

Cái tin Quý ròm vừa đánh nhau với ma vừa dạy học bay nhanh như mọc cánh.

Bọn trẻ ở bãi chăn thả mỗi lần gặp Lượm đều trầm trồ:

- Anh Quý mày trừ tà ma hay ghê!

Lượm cười tít mắt:

- Anh tao là pháp sư tài giỏi nhất nước!

- Anh mày dạy học cũng siêu thiệt!

Lượm lại phổng mũi:

- Anh tao là thầy giáo dạy giỏi nhất nước!

- Anh mày còn đang đi học kia mà?

- Ờ, tao nói là thầy … thầy dạy kèm ấy.

Tên tuổi Quý ròm lừng lẫy đến mức một hôm thằng Hiện đến gần nó, quàng vai thủ thỉ:

- Quý này.

Vẻ thân thiện của thằng này khiến Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Thằng Hiện là cánh tay mặt của thủ lĩnh xóm Dưới Dế Lửa. Hồi bọn trẻ xóm dưới và xóm trên còn thù nghịch, Hiện luôn sát cánh bên cạnh Dế Lửa trong những trận quyết đấu với Tắc Kè Bông, thủ lĩnh xóm Trên. Chính trong một cuộc đụng độ như vậy, nó đã bị Tiểu Long tung "phi cước" đá văng nón mà không hay.

Trước đây, những lần xuống chơi đồi Cắt Cỏ, Quý ròm cũng thỉnh thoảng trò chuyện với Hiện, nhưng không thân đến mức quàng vai bá cổ. Nhưng lúc này thì cổ Quý ròm đang bị thằng Hiện kẹp cứng.

- Gì hở mày? – Quý ròm lúng búng hỏi.

- Bây giờ mày rảnh không vậy?

- Có chuyện gì không?

- Ghé nhà tao chơi.

Sợ rủ như vậy đường đột quá, Hiện nói thêm:

- Ổi nhà tao mới chín, tao đãi mày ăn ổi.

- Ổi hở? – Quý ròm nuốt nước bọt – Ổi gì vậy?

- Ổi xá lị đàng hoàng – Hiện quảng cáo – Ổi này ngon lắm, chỉ có khách quý tao mới đãi thôi đấy.

- Tao là khách quý à?

- Ờ.

- Thế còn mấy đứa kia thì sao?

- Mấy đứa nào?

- Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm.

- Tắc Kè Bông và thằng Lượm ở làng này, ngày nào tao chả gặp. Tao chỉ đãi mày và thằng Tiểu Long thôi.

Đường đến nhà thằng Hiện quanh quanh co co, Quý ròm và Tiểu Long đi rã cả chân. So với nhà Dế Lửa, nhà thằng Hiện nằm gần xóm Trên hơn nhưng phải luồn qua một con ngõ sâu ơi là sâu, băng qua một ruộng khoai, một bãi đất cày đi bỏng cả chân. Mãi mới thấy một căn nhà gạch cũ nằm buồn tênh sau dãy rào nở đầy hoa huỳnh anh.

- Nhà tao đấy.

Hàng rào nhà thằng Hiện khiến Quý ròm và Tiểu Long bất giác nhớ đến căn nhà của Tỉ Tỉ Muội Muội ở xóm trên. Hàng rào nhà Tỉ Tỉ Muội Muội cũng nở vàng hoa huỳnh anh. Chính loài hoa này đã giúp tụi nó làm quen với hai con nhỏ nghịch như quỷ sứ đó vào mùa hè năm ngoái.

- Tụi mày vào nhà chơi đi.

Thằng Hiện đẩy mạnh cánh cổng gỗ đã mở toang, niềm nở mời.

- Ba tao đi làm cho lò đường, một tuần mới về nhà một lần. Ở nhà chỉ có mẹ tao và em gái tao.

Nhà thằng Hiện cũ kỹ nhưng sạch sẽ, ngăn nắp. Vườn nó trồng đủ thứ cây, có cả bơ, chôm chôm và điều. Nó dẫn Tiểu Long và Quý ròm ra sau vườn, chỉ tay vào những cây ổi thấp lè tè trồng thành một hàng, trên cành lủng lẳng những trái chín đã được bọc lại bằng bao ni-lông, hãnh diện khoe:

- Ổi này chính tay tao trồng đó, ở làng này không nhà nào có thứ ổi này đâu.

Trông cái cách thằng Hiện bọc những trái ổi chín, Quý ròm biết chủ nhân rất quý những trái ổi này. Vậy mà Hiện đã mời nó và Tiểu Long về tận nhà để hái xuống chiêu đãi, cử chỉ đó làm thằng ròm xúc động quá.

- Tụi mày ngồi chơi đi, để tao hái ổi vô ăn – Hiện dẫn hai đứa bạn vào nhà, vui vẻ nói.

- Mẹ mày đâu? – Quý ròm nhấp nhổm – Để tụi tao chào mẹ mày.

- Mẹ tao đang làm cỏ sau vườn. Lát mẹ tao vô tụi mày chào cũng được

- Thế còn em mày?

- Em gái tao đi lượm củi. Gần trưa nó mới về.

Ổi xá lị ngon ơi là ngon. Lại to nữa. Thằng Hiện hái vào ba trái bự chảng, xắt thành miếng để trong chiếc mâm cũng bự chảng, thế mà Quý ròm và Tiểu Long làm loáng một cái đã hết.

Thằng Hiện không ăn, nghe hai bạn giục quá, nó chỉ nhón một miếng nhai nhóp nhép, nói:

- Tụi mày ăn đi. Ổi nhà tao, tao ăn hoài phát ngán rồi!

Quý ròm và Tiểu Long ních ba trái ổi đã căng bụng, uống thêm một ca nước chè nữa, đứa nào đứa nấy thở không ra hơi.

Tiểu Long vỗ bụng đứng lên:

- Cám ơn mày, tụi tao về nhé.

- Tụi mày ngồi chơi chút đi. Đợi mẹ tao vô hẵng về.

Mẹ thằng Hiện là một phụ nữ đẹp và phúc hậu, chẳng giống chút gì với thằng con. Nói như vậy không phải là thằng Hiện không phúc hậu, nhưng nó là một thằng nhóc xấu trai. Mẹ nó đẹp như tiên, mắt bà to và buồn, khuôn mặt rám nắng nhưng trông rất thanh tú và cân đối trong khí thằng Hiện cằm lẹm, mũi lại hếch.

Nhưng khi Quý ròm và Tiểu Long chào mẹ nó rồi, thằng Hiện vẫn không cho hai đứa cáo từ. Nó nói như năn nỉ:

- Tụi mày ngồi chơi chút đi. Đợi em tao về rồi tụi mày hẵng về.

Chương 2

Hoá ra mẹ thằng Hiện là mẹ ghẻ. Khác với thằng Lượm, Hiện không kêu vợ sau của ba nó bằng dì. Nó vẫn kêu bằng mẹ. Mẹ ruột của nó thì đã qua đời từ lúc nó còn bé tí. Dì ghẻ nó trước đây đã có chồng con, sống ở miệt ngoài. Chồng của dì theo người ta đi đào vàng trên núi bị sụp hầm mà chết. Suốt nhiều năm hai mẹ con đùm bọc lẫn nhau, cày cuốc sống qua ngày. Cho tới trận bão năm ngoái, mùa màng thất bát, hai mẹ con nó đành bỏ xứ dắt díu ra đi. Trôi dạt thế nào mà gặp ba thằng Hiện.

Lúc mẹ nó trở ra sau vườn, Hiện kể cho hai đứa bạn nó biết như vậy. Quý ròm định hỏi: "Thế ra mày mới có mẹ từ năm ngoái?" nhưng chợt thấy hỏi thế bất lịch sự quá, nó nín thinh, tính đổi sang câu khác. Nhưng ngay cả câu tiếp theo "Hèn gì mày và mẹ mày trông chẳng giống nhau chút nào!" đã trồi ra tới cửa miệng rồi, Quý ròm cũng lật đật nuốt trở vô. Nó sợ nói như vậy, thằng Hiện sẽ nghĩ là nó chê thằng này xấu xí. Mà nó thì không muốn làm thằng Hiện buồn.

Quý ròm và Tiểu Long ngồi thêm một lát thì em gái thằng Hiện về tới. Con nhỏ quảy bao củi khô trên lưng, mặt mày đỏ lơ đỏ lưỡng, tóc dính bết vào hai bên thái dương. Thấy có người lạ trong nhà, nó vội vội vàng vàng lẩn tuốt ra phía sau.

- Em gái tao đó. Nó tên Hường. Nó tội nghiệp lắm.

Tuy chỉ nhác thấy nhỏ Hường đi thoáng qua trước sân, Quý ròm đã biết ngay nó là con riêng của mẹ kế thằng Hiện. Vì tuy lam lũ nhưng trông nó rất xinh. Mũi nó không hếch, và cằm nó không lẹm. Quý ròm chỉ không biết thằng Hiện bảo nó "tội lắm" là có nghĩa gì.

Như để giải đáp thắc mắc trong đầu Quý ròm, Hiện rầu rầu nói:

- Hết hè này, em gái tao tình xin vô học lớp bảy.

Tiểu Long tròn mắt:

- Em gái mày lớn tồng ngồng rồi mà học lớp bảy?

- Ờ, nó bằng tuổi với tụi mày đấy. Nhưng đang học lớp bảy, nó nghỉ ngang. Nó nghỉ học mấy năm nay rồi.

Tiểu Long không hỏi nữa. Cũng như Quý ròm, nó bùi ngùi hình dung ra hoàn cảnh khó khăn của hai mẹ con nhỏ Hường. Ờ, gia đình nó như thế, nó

đâu có điều kiện đi học như những đứa trẻ bình thường khác. Hiếm có đứa con gái thôn quê nào mặt mày sáng sủa, xinh xắn như nó, vậy mà nhỏ Hường không được ôm cặp tới trường như chúng bạn. Suốt ngày nhỏ Hường phải lang thang trên đồi nhặt củi khô. Tội nó ghê!

Bên tai tụi nó, giọng thằng Hiện vẫn buồn thiu:

- Em gái tao thèm đi học lại lắm. Học bạ cũ vẫn còn nhưng chắc nó phải học bổ túc.

Quý ròm ngước nhìn thằng Hiện, thấy mặt bạn dàu dàu. Lại thêm một đứa anh thương em nữa! Quý ròm xốn xang nhủ bụng, tự nhiên nhớ tới thằng Thời và nhỏ Gái. Nhưng nhỏ Hường đâu phải là em ruột thằng Hiện. Và cũng chỉ mới trở thành em thằng Hiện một năm nay thôi. Thế mà Hiện vẫn thương. Y như mình thương nhỏ Diệp.

Quý ròm nghĩ lan man một hồi, bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Nó ngó lơ chỗ khác để thằng Hiện không nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của nó, chép miệng hỏi:

- Thế mày định nhờ tao giúp gì à?

Thực ra, ngay từ khi được thằng Hiện rủ về nhà, rồi hái ổi đãi đằng như thượng khách, Quý ròm đã nghi nghi. Lúc thằng Hiện tìm đủ mọi cách giữ chân nó và Tiểu Long, Quý ròm từ nghi nghi chuyển qua ngờ ngợ. Đến khi thằng Hiện tỉ tê tâm sự về mơ ước của em gái nó thì Quý ròm đã hiểu ra thằng Hiện muốn gì.

Hiện đỏ mặt trước câu hỏi huỵch toẹt của Quý ròm. Nó bối rối xoay xoay chiếc mâm trước mặt, ngượng ngập:

- Đúng ra thì tao chẳng định gì hết. Tụi mày xuống đây chơi là tao vui rồi. Nhưng nhỏ Hường bỏ học lâu quá, nó quên béng hết bài vở.

- Thế sao mày không chỉ cho em mày học? – Tiểu Long khụt khịt mũi – Nghe nói năm ngoái mày học lớp tám cơ mà.

- Tao học lớp tám nhưng tao học dốt nhất lớp – Rồi sợ tụi Quý ròm không tin, Hiện liếm môi, hùng hổ – Tao không nói dóc đâu. Tụi mày hỏi thằng Dế Lửa thì biết. Ở xóm này không ai học dốt bằng tao.

Thấy thằng Hiện như có vẻ muốn giơ tay lên chuẩn bị thề, Quý ròm lật đật:

- Được rồi. Tụi tao tin mày mà.

Thấy Quý ròm tin mình học dốt, mặt thằng Hiện rạng rỡ cứ như thể Quý ròm tin nó là học sinh xuất sắc nhất trường. Nó sung sướng nói:

- Vì vậy mà tao chẳng bày vẽ gì cho em tao được.

- Tao hiểu rồi – Quý ròm cảm động nói – Do đó mày muốn nhờ tao giúp cho em mày ôn lại chương trình lớp bảy …

- Đúng rồi – Hiện hớn hở, mắt nó bừng lên như cùng lúc phản chiếu hàng trăm tia nắng mặt trời – Mày thông minh ghê!

Quý ròm nhìn sững thằng Hiện. Nhưng chỉ nhìn một chốc thôi. Quý ròm bắt gặp lòng mình đang rưng rưng nên ánh mắt nó vội vã chuyển ra ngoài sân trước, nơi những cành huỳnh mai đang vàng rực trong nắng trưa. Trong mắt Quý ròm lúc này, thằng Hiện không còn xấu xí nữa. Cằm nó vẫn lẹm, mũi nó vẫn hếch, nhưng tâm hồn nó thật đẹp đẽ. Nó sẵn sàng khen người khác thông minh. Cũng như nó sẵn sàng nhận mình dốt nát. Chỉ để Quý ròm xiêu lòng mà nhận lời kèm học cho em gái nó. Nó tốt ghê!

Từ hôm đó, Quý ròm chỉ lên nhà thằng Thời vào buổi sáng. Trưa, nó về nhà ăn cơm qua loa rồi lật đật đi xuống nhà thằng Hiện.

Nhà thằng Hiện xa ơi là xa, nhưng đi vài lần, Quý ròm bớt ngán. Con ngõ tre râm mát và sâu hun hút bây giờ đã trở nên quen thuộc với nó lắm rồi. Cả ruộng khoai nở bông tim tím, ngậm vào thấy ngọt ngọt, say say, cả bãi đất cày đi giữa trưa phỏng rộp cả chân, đối với Quý ròm đã vô cùng thân thiết.

Thằng Hiện đi chăn bò dưới bãi thả xa lắc, thường khi tối mịt mới đánh bò về. Nhưng từ ngày Quý ròm đến nhà kèm học cho nhỏ Hường, một ngày nó chạy về nhà bốn năm lần. Nó chạy về, miệng thở hồng hộc chỉ để hỏi:

- Mày đói bụng chưa Quý? Tao hái ổi cho mày ăn nha?

- Khỏi.

- Vậy tao luộc khoai nha?

- Khỏi.

- Mày ăn đu đủ chín không?

- Không.

- Thế mày muốn gì?

Quý ròm tỉnh bơ:

- Tao muốn mày để yên cho tao dạy em mày học.

Quý ròm nói như liệng đá, nhưng Hiện vẫn nhe răng cười hì hì:

- Thôi, để tao nấu nước sôi pha chè mới cho mày uống vậy.

Quý ròm không khoái uống chè. Ở thành phố, nó chỉ uống trà đá. Chè thôn quê đậm đặc, uống vào một hồi người như say thuốc. Nhưng Quý ròm không phản đối, sợ Hiện buồn. Bao giờ cũng vậy, thằng Hiện vừa đi khỏi là nó kêu nhỏ Hường lấy nước sôi chế vô ly chè.

- Chi vậy hở anh? – Hôm đầu tiên nhỏ Hường thắc mắc.

- Uống vậy mới ngon! – Quý ròm không dám nói mình không thích uống chè đặc vì sợ say.

Nhỏ Hường tò mò:

- Cho em uống thử miếng đi!

Con nhỏ đón ly nước từ tay Quý ròm, uống một ngụm, rồi hai ngụm, rồi chép miệng xuýt xoa:

- Ờ, ngon ghê!

Quý ròm nheo mắt nhìn cô học trò vừa đẹp vừa ngoan, bụng khoái tỉ. Nhỏ Hường ngoan nhất là Quý ròm nói gì làm gì nó cũng khen hay khen phải. Dễ hiểu thôi, nhỏ Hường thèm đi học. Nó mơ ước được trở lại như ngày xưa, lúc ba nó còn sống và ngày ngày nó được cắp sách đến trường như những đứa trẻ cùng lứa. Mơ ước của nhỏ Hường vô cùng giản dị. Nhưng mơ ước giản dị đó một thời gian dài vẫn nằm ngoài tầm tay nó.

Số phận đã run rủi cho mẹ nó gặp được ba thằng Hiện. Tự nhiên mà nó có một mái nhà. Tự nhiên mà nó có một người cha tốt bụng. Tự nhiên nó có một người anh yêu thương nó như em ruột. Và bây giờ tự nhiên nó có một "ông thầy". Trong ý nghĩ đơn giản của nhỏ Hường, đã là thầy thì dĩ nhiên nói gì làm gì cũng là đúng. Cho nên thứ nước chè nhạt thếch mà thầy nó thích uống dứt khoát phải "ngon ghê", cũng như những gì thầy nó nói nhất định phải "hay ghê", "đúng ghê"!

Quý ròm từng có lắm "học trò": Tiểu Long, nhỏ Diệp, Quỳnh Dao, Tỉ Tỉ, Muội Muội, thằng Thời, nhỏ Gái. À quên, hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội không thể liệt kê là "học trò" của Quý ròm được! Hai con nhỏ tinh quái này học bằng lớp với Quý ròm nhưng năm ngoái vờ khai đang học lớp năm để tìm cách trêu chọc nó, thằng ròm chưa xếp tụi nó vào diện "kẻ thù" là may!

Trong những đứa học trò còn lại, con nhỏ Quỳnh Dao thì quá nghịch ngợm, học trò gì mà suốt ngày cứ xúi thầy đánh nhau bươu đầu sứt trán và chui rào nhà hàng xóm hái trộm. Nhưng như vậy vẫn còn đỡ hơn Tiểu Long và nhỏ Diệp. Bị thầy mắng, nhỏ Diệp ngoác miệng khóc bù lu bù loa và dọa méc ba thầy, mẹ thầy để ba mẹ thầy đánh thầy bét đít chơi. Còn Tiểu Long thì học mười buổi đã có đến chín buổi đùng đùng quơ sách quơ tập nhét túi quần rồi hầm hầm xách đít bỏ về.

Trong cuộc đời dạy kèm khốn khổ của mình, thằng Quý ròm chỉ thấy mỗi anh em thằng Thời là ngoan ngoãn. Nhưng anh em thằng Thời vẫn thua xa nhỏ Hường.

Nhỏ Hường không những ngoan ngoãn mà còn rất thích học, lại ham nghe chuyện.

Quý ròm ôn cho nó định lý Pythagore, nó cứ theo hỏi hoài:

- Pythagore là ai vậy hả anh?

- Ổng là một nhà toán học.

- Anh có biết ổng không?

- Anh lạ gì ông này!

Thế là nhỏ Hường tròn mắt say sưa nghe Quý ròm kể về ông Pythagore. Quý ròm bảo ông này giỏi ơi là giỏi. Ổng không những giỏi toán, mà còn giỏi cả âm nhạc, thiên văn, địa lý, y học, triết học.

- Em muốn trở thành học sinh xuất sắc thì phải học giỏi đều các môn như ông Pythagore này nghe, Hường? – Quý ròm ngưng lại một chút để "giáo huấn".

- Dạ.

Nhỏ Hường lễ phép đáp. Nó tò mò:

- Thế ông Pythagore này về sau thế nào hả anh?

- Về sau hả? Về sau thì ổng bị … chết cháy.

Thấy nhỏ Hường rụt cổ, Quý ròm vội vàng nói thêm:

- Nhưng cái chuyện chết cháy và chuyện học giỏi đều các môn hổng có liên quan gì với nhau hết á.

Nhỏ Hường đã học qua định lý Pythagore cách đây mấy năm nhưng bao nhiêu kiến thức nó đều đem trả lại thầy cô hết sạch rồi. Bây giờ nghe Quý

ròm giảng, đầu nó ù ù như xay thóc.

- Em chỉ nhớ công thức thôi.

- Dạ.

- Ông Pythagore có nhiều công trình nổi tiếng. Về toán học, hai phát hiện quan trọng nhất của ông đều liên quan đến hình tam giác. Một, ông chứng minh được tổng các góc trong một hình tam giác bao giờ cũng bằng 180o. Hai, ông đã tìm ra hệ thức giữa các cạnh trong một tam giác vuông.

- Đó là công thức a2 + b2 = c2 em đang học đây hở anh?

- Đúng rồi. Người ta gọi nó là định lý Pythagore.

Nhỏ Hường gãi đầu:

- Công thức này mấy năm trước em học rồi nhưng không làm sao nhớ nổi? Em cũng chẳng biết nhớ nó để làm gì?

Quý ròm mỉm cười độ lượng:

- Tại em còn nhỏ, em chưa thấy hết công dụng của nó. Chẳng hạn khi dựng kèo dựng cột hay khi đổ móng lúc xây nhà, muốn kiểm tra các trụ chống trụ đỡ hay các phần móng có vuông góc với nhau hay không, các bác thợ đều phải vận dụng định lý Pythagore.

Nhỏ Hường ngẩn mặt:

- Các bác thợ mộc thợ hồ cũng biết định lý Pythagore hả anh?

- Có thể họ không biết Pythagore là ai. Nhưng cách đo đạc của họ chắc chắn là đúng theo công thức mà Pythagore đã tính toán.

Thấy nhỏ Hường cứ nghệt mặt ra nhìn mình, Quý ròm tót ra khỏi bàn, chạy ra sân:

- Em chờ anh chút.

Lát sau Quý ròm đem vào một nhánh cây nhỏ. Nó đặt nhánh cây xuống trước mặt nhỏ Hường:

- Đây nhé. Bây giờ em bẻ nhánh cây này làm ba đoạn. Bẻ như thế nào mà khi ráp ba đoạn cây lại em sẽ có được một tam giác vuông.

Nhỏ Hường chỉ áng chừng bằng mắt. Nó bẻ, nó ghép, và những hình tam giác của nó cứ xộc xệch. Nó bẻ đến khi nhánh cây trên bàn chỉ còn một mẩu cụt ngủn, vẫn chưa ghép được một tam giác vuông nào.

Quý ròm lại chạy ra vườn. Nó đặt nhánh cây mới bẻ xuống bàn và đẩy cây thước đến trước mặt cô học trò:

- Bây giờ em áp dụng định lý Pythagore vào việc tạo ra một tam giác vuông đi.

- Áp dụng thế nào hở anh?

- Bây giờ em bẻ một đoạn 3 cm làm cạnh ngắn.

- Rồi.

- Bẻ thêm một đoạn 4 cm nữa làm cạnh dài.

- Dạ rồi.

- Dựng thành một góc vuông.

- Rồi.

- Đã có độ dài của hai cạnh góc vuông rồi, em tính ra độ dài của cạnh huyền được không?

- Dùng công thức a2 + b2 = c2 hả anh?

Nhỏ Hường không phải là con bé kém thông minh. Nó chỉ không biết cách thôi. Được Quý ròm chỉ vẽ, nó tìm ra con số 5 cm trong nháy mắt. Nó ráp ba đoạn cây lại, hí hửng reo lên:

- Được rồi nè anh!

- Thì được chứ sao không được. – Quý ròm cười khì – Pythagore mà lại.

Nhỏ Hường ngước nhìn Quý ròm:

- Anh dạy hay ghê!

- Hay gì đâu!

- Hay thiệt mà – Nhỏ Hường long lanh mắt – Bây giờ trở đi cứ mỗi lần nhìn thấy ba khúc cây là em lập tức nhớ ngay đến định lý này.

Được học trò khen, ông thầy lâng lâng như đang ngồi trên mây.

Ông thầy ngồi trên mây, nhưng ông thầy quay mặt đi chỗ khác.

Ông thầy không dám nhìn vào mắt học trò.

Không hiểu sao mỗi khi đôi mắt học trò long lanh là ông thầy lại đâm ra bối rối.

Chương 3

Thực ra những gì Quý ròm dạy cho nhỏ Hường đều có sẵn trong sách giáo khoa. Nhưng chỉ qua cách giảng giải sinh động của Quý ròm thì nhỏ Hường mới thấy những điều khó nhớ kia trở thành dễ nhớ.

Trước đây Tiểu Long và nhỏ Diệp ôm cặp theo học ông thầy Quý ròm tất nhiên không có được thuận lợi như nhỏ Hường. Vì Quý ròm quát tháo ghê quá. Quý ròm mà quát Tiểu Long hay nhỏ Diệp thì mọi gốc cây trong thành phố đều nghe thấy và bao nhiêu kiến thức vừa đi vào trong đầu học trò liền hấp tấp đội nón đi ra không một lời từ biệt.

Khi dạy anh em thằng Thời, Quý ròm không quát một tiếng nào. Nó như biến thành một con người khác. Dạy nhỏ Hường, Quý ròm càng kiên nhẫn và dịu dàng hơn nữa. Vì vậy nhỏ Hường càng ngày càng quý mến thầy nó. Nhỏ Hường mến thầy, sợ thầy buồn, sợ thầy chê mình học dốt nên nó càng cố học. Nó càng cố học thì nó càng học giỏi.

Bây giờ thì thằng Hiện không phải chạy về nhà một ngày bốn, năm lần nữa. Hái ổi, luộc khoai, nấu chè, gọt đu đủ để "bồi dưỡng" cho thầy giáo ròm đã có mẹ nó lo.

Thằng Hiện lo đối phó chuyện khác.

Dế Lửa hỏi thằng Lượm:

- Anh Quý mày đi đâu hổm rày mà hổng thấy xuống đây chơi hả Lượm?

- Ảnh đi dạy học.

- Anh mày vẫn dạy cho mấy đứa nhỏ trong căn nhà ma đó hả?

- Bây giờ anh Quý tao bận lắm. Không chỉ dạy cho mấy đứa đó, ảnh còn dạy thêm cho em gái thằng Hiện nữa.

- Em gái thằng Hiện? – Dế Lửa ngơ ngác – Là nhỏ Hường đó hả?

Nó quay sang thằng Hiện, nhíu mày:

- Sao tao không nghe mày nói chuyện này, Hiện?

Hiện ấp úng:

- Ờ, tao tính nói mà không hiểu sao rốt cuộc tao quên béng mất.

- Xạo đi mày – Dế Lửa co giò đá vô mông Hiện – Mày định giấu tao phải không?

Hiện cắn môi:

- Thực ra tao không định giấu mày. Tao chỉ muốn giấu mấy đứa khác.

Dế Lửa "xì" một tiếng:

- Chuyện này có gì đâu mà giấu!

Hiện chép miệng:

- Tao sợ tụi nó biết chuyện liền xúm tới coi Quý ròm dạy học.

- Ờ – Dế Lửa gật gù – Thế nào tụi nó cũng tò mò kéo nhau đi coi.

Dế Lửa toét miệng cười:

- Một ông thầy mới đây vừa dạy học vừa đánh nhau với ma thì đúng là rất đáng coi.

Thấy Dế Lửa đồng tình, mặt thằng Hiện lập tức tươi lên:

- Chính vì vậy mà tao không hé môi chuyện này với ai. Tụi nó mà kéo tới làm om sòm thì thằng Quý khỏi dạy luôn.

Không chỉ thằng Hiện mà ngay cả Quý ròm cũng không muốn đứa bạn nào của nó ló mặt tới chỗ dạy kèm.

Tắc Kè Bông vừa mở miệng năn nỉ:

- Mày cho tao đi theo với nhé?

Quý ròm đã gạt phắt:

- Mày đi theo làm gì? Ở nhà phụ xới đất, dẫy cỏ với mẹ mày đi!

- Tao đi theo một bữa thôi.

- Một bữa cũng không được! – Quý ròm dứt khoát.

- Tao hứa tao sẽ ngồi một chỗ trên ghế coi mày dạy học. Tao sẽ không nói một tiếng nào.

Quý ròm nhún vai:

- Nếu vậy, tao lượm một cục gạch đặt lên ghế là được rồi. Khỏi cần mày.

Đến Tiểu Long mà Quý ròm cũng xua tay lia lịa:

- Mày ở nhà đi. Tò tò theo tao làm chi.

Mặt Tiểu Long xịu xuống:

- Ở nhà buồn lắm.

- Vậy thì xuống đồi Cắt Cỏ chơi với tụi thằng Dế Lửa.

- Chơi với tụi nó cũng vẫn buồn. Chỉ có chơi với mày thì tao mới thấy vui – Tiểu Long hấp háy mắt, nghe như nó cố nén một tiếng cười.

- Thôi đi! – Quý ròm gầm gừ – Tao không giỡn với mày nghe, mập. Tao đi dạy học chứ có phải đi chơi đâu mà đòi theo.

Tiểu Long hừ mũi:

- Thế sao buổi sáng tụi tao theo mày lên nhà thằng Thời thì mày không nói gì? Mày cũng lên đó dạy học vậy!

Quý ròm không ngờ thằng bạn đầu óc chậm chạp của mình thỉnh thoảng cũng hỏi được một câu quá xá khó. Khó đến mức chính Quý ròm cũng không tự trả lời được. Ừ, tại sao thế nhỉ? Quý ròm bâng khuâng nhủ bụng. Tại sao gần đây, mình để cho tụi thằng Tiểu Long lên nhà thằng Thời chơi thoải mái nhưng lại không muốn tụi nó bén mảng đến nhà thằng Hiện?

- Bí rồi phải không? – Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt bạn.

- Bí cái đầu mày! – Quý ròm đỏ mặt – Tao không thích tụi mày xuống nhà thằng Hiện là do tao không thích, thế thôi. Chẳng có lý do gì cả.

Tiểu Long nheo mắt:

- Chứ không phải em gái thằng Hiện đẹp hơn em gái thằng Thời hả?

Quý ròm mím môi:

- Đẹp hay xấu thì có liên quan gì đến tao. Tao dạy học chỉ để ý xem học trò giỏi hay dở thôi.

- Công nhận nhỏ Hường đẹp thiệt. – Như không nghe thấy Quý ròm, Tiểu Long vẫn tiếp tục những ý nghĩ dang dở – Tắc Kè Bông và thằng Lượm đều bảo nhỏ Hường đẹp nhất huyện.

- Chuyện đó tao không quan tâm.

- Vậy mày dẫn tao theo đi.

- Không! Chuyện này tao cũng không quan tâm luôn.

Buông thõng một câu, Quý ròm đùng đùng bỏ đi một mạch.

Tại sao nhỏ Hường xinh đẹp thì mình không muốn cho tụi bạn đi theo chơi? Dọc đường đi xuống xóm Dưới, Quý ròm cứ nghe câu chế giễu của Tiểu Long lởn vởn trong đầu. Nó nghĩ, nghĩ hoài vẫn không tìm ra câu trả lời. Một đứa con trai gặp một đứa con gái xinh đẹp thì sao nhỉ? Quý ròm tự

hỏi, xoa cằm, thở dài, đá chân vô bụi cỏ bên đường một cái, rồi xoa cằm, rồi thở ra. Chắc là đứa con trai sẽ thích đứa con gái! Quý ròm bứt một chiếc lá trên nhánh cây chìa ra dọc lối đi, ngậm trên môi tự hỏi tiếp: Thích thì sao nhỉ? Câu này khó trả lời hơn một chút nhưng loay hoay một hồi Quý ròm vẫn không "giải đáp" được: Thích thì chắc là mắc cỡ, chắc là sợ người khác biết được! Nghĩ tới đây, mặt Quý ròm tự nhiên ửng lên.

Quý ròm đi một mình, nghĩ ngợi một mình và tự nói một mình: Nhưng mình đâu phải đứa con trai đó. Mình đâu có thích nhỏ Hường. Mình chỉ mến nó. Phải rồi, mình mến nó vì nó ngoan, nó chăm học và nhất là vì nó hay khen mình. Nhưng nếu mình không thích nhỏ Hường thì tại sao mình không muốn Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm đi theo? Quý ròm hỏi và hỏi, trả lời và trả lời, một mình nó làm cả cuộc vấn đáp dài ngoằn ngoèo và dài dằng dặc suốt đường đi. Để rồi cuối cùng nó chợt nhận ra nó chẳng hiểu gì hết. Cuối cùng nó lại thở ra lần thứ một trăm: Thế "thích" và "mến" khác nhau chỗ nào nhỉ?

Chính vì những băn khoăn đó mà hôm đó Quý ròm giảng bài cứ như người nấc cụt.

- Cái ông Euclide đó, em biết không. Ổng giỏi lắm nhé. Cũng giống như ông Pythagore, ổng là một nhà toán học vĩ đại.

- Thế ông nào giỏi hơn hả anh?

- Ờ, ờ, mỗi ông giỏi mỗi kiểu.

Quý ròm ấp úng đáp, bụng nghĩ: Hổng biết hồi còn đi học, ông Pythagore và ông Euclide có thích con nhỏ nào không vậy ta.

- Tức là giỏi bằng nhau?

- Ờ, giỏi bằng nhau – Quý ròm vỗ tay lên trán, như thể làm thế thì những ý nghĩ vớ vẩn sẽ rơi ra khỏi tâm trí. Nó cố quay lại với đề tài toán học – Ông Euclide này ấy mà, ổng viết một cuốn sách trong đó có tới 372 định lý và 93 bài toán. Định đề quan trọng nhất của Euclide là định đề mà em vừa học đó.

- Em biết rồi – nhỏ Hường sáng mắt lên, miệng thao thao – Trên một mặt phẳng, qua một điểm nằm ngoài đường thẳng ta chỉ có thể vẽ được một đường thẳng song song với đường thẳng đó …

- Đúng rồi – Quý ròm gật đầu, lại nghĩ: nếu có một cô học trò xinh, à quên, một cô học trò ngoan như nhỏ Hường thì ông Euclide sẽ "thích" hay "mến" nó nhỉ?

Cho đến mấy ngày sau, Quý ròm vẫn không biết được điều gì đang xảy ra trong lòng nó. Rằng nó "thích" hay nó "mến" nhỏ Hường. Nó chỉ biết nó không muốn tụi Tiểu Long bén mảng đến nhà thằng Hiện. Nó chỉ biết nó không đủ can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô học trò. Ờ, mà cô học trò của nó đâu có nhỏ. Nhỏ Hường bằng tuổi nó đấy thôi.

Đây là lần thứ hai Quý ròm không dám soi bóng mình trong một đôi mắt. Năm ngoái, người thường xuyên khiến nó bối rối ngó lơ chỗ khác là Muội Muội. Bây giờ là nhỏ Hường. Đôi mắt nhỏ Hường không đen lay láy như đôi mắt Muội Muội. Đôi mắt nhỏ Hường không giống hai hạt nhãn.

Đôi mắt nhỏ Hường giống như một dòng sông hơn.

Hai hạt nhãn của Muội Muội lúc nào cũng trong veo. Còn dòng sông của nhỏ Hường không hiểu sao cứ buồn buồn.

Trước khi mẹ nhỏ Hường gặp ba thằng Hiện, nhỏ Hường không có nhà. Nhỏ Hường cũng không được ôm cặp tới trường. Nhỏ Hường cũng không được tung tăng cùng chúng bạn, thế nào nhỏ Hường cũng buồn phát ốm. Nó ốm thì đôi mắt của nó cũng ốm theo. Chắc vì vậy mà đôi mắt nó lúc nào cũng buồn buồn! Quý ròm lan man nghĩ ngợi và trở thành thi sĩ lúc nào không hay.

Chương 4

Quý ròm không biết được mình "thích" hay "mến" nhỏ Hường bởi vì nó mải nghĩ. Nghĩ ngợi về một vấn đề mà mình không am tường cũng giống như người đi vào một khu rừng bí hiểm. Quý ròm càng nghĩ, càng như người đi lạc trong rừng và rốt cuộc nó đau khổ nhận ra nó bị mắc kẹt ở đâu đó.

Thằng Lượm chẳng cần nghĩ ngợi làm gì cho mất công.

Hôm đầu tiên, đánh bò về ngang đầu ngõ dẫn vô nhà dẫn vô nhà thằng Hiện, Lượm đứng đợi Quý ròm về chung. Quý ròm dặn nó vậy.

Nhưng Quý ròm chỉ đúng hẹn được hai bữa đầu.

Bữa thứ ba, Lượm đứng đợi đến rục cẳng mới thấy Quý ròm lò dò trong con ngõ đi ra.

Lượm đét roi vô mông bò, làu bàu:

- Lâu vậy?

- Ờ.

- Ờ là sao?

Quý ròm gãi gáy:

- Là bữa nay gặp bài toán khó, tao phải giảng đi giảng lại đến mỏi miệng chứ sao.

- Bộ em gái thằng Hiện học dốt lắm hả?

Thằng Lượm bảo nhỏ Hường dốt mà Quý ròm lại nổi giận phừng phừng, cứ như thể thằng nhóc vừa chửi nó.

- Mày nói gì thế? – Quý ròm tóm vai thằng Lượm, mắt long lên.

Phản ứng bất ngờ của ông anh làm Lượm sợ run. Nó ú ớ:

- Ơ … ơ …

- Mày nghe đây nè. Nhỏ Hường là đứa học trò thông minh nhất, ngoan ngoãn nhất, lễ phép nhất, chăm chỉ nhất … mà tao từng biết. – Quý ròm buông cổ áo thằng Lượm, ngoác miệng làm một tràng, tay vung vẩy, theo đúng kiểu một luật sư đang hăng hái bào chữa cho bị cáo trước tòa.

Thằng Lượm xoa xoa nơi cổ, bất bình:

- Còn thiếu một cái nhất nữa.

- Cái gì?

- Đẹp nhất nữa. – Thằng Lượm vừa đáp vừa đáp vừa nhanh chân chạy tuốt ra xa.

- Tao đập mày nghe Lượm!

Nhưng Lượm chỉ cự nự Quý ròm có một hôm đó thôi.

Chiều hôm sau nó đợi lâu ơi là lâu mà chẳng thấy ông anh ròm của nó xuất hiện, đành đánh bò về trước.

Nó tắm rửa xong xuôi mới thấy Quý ròm lơn tơn đun đầu qua cổng. Lượm liếc Quý ròm, nghĩ bụng "Hổng lẽ bữa nay nhỏ Hường còn học dốt hơn hôm qua?" Lượm nghĩ một đàng nhưng nói một nẻo:

- Khi nãy em đợi cả buổi không thấy anh, tưởng anh về rồi nên em cũng đánh bò về luôn.

- Mày làm vậy là đúng đó, Lượm. – Quý ròm tặc lưỡi – Từ ngày mai trở đi, mày đừng đợi tao nữa.

- Bộ anh tính ngủ luôn dưới nhà thằng Hiện hả?

- Mày nói lăng nhăng gì thế? – Quý ròm đỏ mặt.

- Chứ sao …

- Ý tao muốn nói là chương trình lớp bảy càng về sau càng khó nên chắc tao không về sớm được. Chừng nào dạy xong, tao tự về. Mày khỏi đợi.

Lượm đem chuyện đó nói với Tiểu Long. Tiểu Long bĩu môi:

- Xạo ơi là xạo! Trình độ anh Quý mày dạy luyện thi tú tài còn được, lớp bảy thì ăn nhằm gì!

Lượm nhấp nhổm:

- Vậy sao càng ngày ảnh càng về trễ hoắc vậy?

- Mày học tài xạo của Quý ròm từ lúc nào vậy, Lượm? – Tiểu Long dứ dứ tay lên trán thằng nhóc – Ba cái vụ này mày còn rành hơn tao mà giả bộ hỏi.

Bị ông anh kêu "xạo" mà thằng Lượm lại cười toe toét. Miệng nó cười mà bụng nó cũng cười và nói: Vậy là mình đoán đúng rồi!

Quý ròm có thích nhỏ Hường hay không thì có lẽ chính Quý ròm cũng không biết. (Nó còn đang đi tìm câu trả lời mà!). Ngay cả khi tác giả truyện

này ngó vậy mà cũng hổng biết luôn. Nhưng căn cứ vào những gì đang diễn ra trong mấy ngày qua thì Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm khẳng định như đinh đóng cột là thằng ròm đang mê tít nhỏ Hường.

Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm ở xa lắc mà còn tin như vậy, nói gì mấy đứa ở cạnh nhà thằng Hiện.

Cho nên một buổi chiều nọ, gọi là chiều nhưng thực ra trời đã bắt đầu chạng vạng, Quý ròm vừa ra khỏi nhà thằng Hiện, đang xăm xăm băng qua ruộng khoai thì bỗng nghe "bộp" một tiếng. Một vật gì đó bắn thẳng vào lưng Quý ròm đau nhói khiến nó la oai oái và hấp tấp ngoảnh đầu lại.

Quý ròm dáo dác nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai. Nó đứng đực tại chỗ một hồi lâu, đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn những ánh lửa thấp thoáng sau những lũy tre kế ruộng khoai. Quý ròm nhìn ngang nhìn ngửa một lúc rồi quét mắt xuống đất. Trời nhá nhem quá, nó phải ngồi thụp xuống đưa tay mò mẫm. Nó chẳng nhặt được gì, ngoài một hòn sỏi nhỏ.

Quý ròm thảy thảy hòn sỏi trong tay, tự trấn an: Chắc đứa nào bắn chim, vô tình bắn trúng mình! Nhưng ngay lập tức Quý ròm biết ngay là mình đoán sai: Chẳng ai lại bắn chim vào lúc chẳng thể nhìn thấy chim cả. Ủa, nếu không bắn chim thì hổng lẽ nó bắn mình? Câu hỏi vừa lóe lên trong đầu, Quý ròm lo lắng quét mắt vào các bụi tre một lần nữa rồi thình lình vọt chạy.

Chạy chắc chắn là nhanh hơn đi. Nhưng không nhanh hơn tốc độ hòn sỏi bắn ra từ một chiếc ná thun được. Quý ròm vừa quay mình chạy vài ba bước, liền nghe "bộp" một tiếng nữa, lưng nhói lên.

Lần này có cho vàng Quý ròm cũng không dám dừng lại. Nó cũng không dám đưa tay ra sau lưng xoa chỗ đau, cứ nhắm mắt nhắm mũi phóng thục mạng.

Quý ròm chạy như bị ma đuổi, ruột gan rơi đâu mất khi nghe bên tai vẳng lên những tiếng "vù, vù" của các hòn sỏi bắn hụt.

Mãi khi ra đến con lộ đất dẫn lên xóm Trên, Quý ròm mới dừng lại thở. Nó hổn ha hổn hển, hai tay vuốt ngực lia lịa. Vuốt ngực xong, nó đưa tay lên sờ đầu, yên tâm khi thấy cái đầu vẫn còn nguyên trên cổ:

- May quá! Sém chút bể "gáo dừa" rồi!

Quý ròm vừa đi vừa nhớn nhác ngoái nhìn sau lưng, lẩm bẩm:

- Đứa nào thế nhỉ?

Tối đó, Quý ròm giấu biến chuyện vừa xảy ra. Nó không muốn bị tụi Tiểu Long trêu chọc.

Trưa hôm sau, lúc đang ăn cơm, nó nói với chú Năm Chiểu:

- Chú có chiếc nón nào lát nữa cháu mượn một chiếc.

Thím Năm Sang gục gặc đầu:

- Đúng rồi đó. Cháu phải kiếm chiếc nón đội vô. Trưa nào cũng phơi đầu trần ngoài nắng, có ngày cháu sẽ bị ốm đó.

Chú Năm Chiểu lục lọi khắp nhà, lôi ra một chiếc nón vải cũ mèm:

- Cái này được không cháu?

Quý ròm cầm lấy chiếc nón vò vò trong tay, bụng ngán ngẩm: Đội chiếc nón mềm oặt thế này thà không đội còn hơn! Thằng khốn đó mà bắn trúng một phát thì tiêu cả đầu lẫn nón!

- Chú có chiếc nón nào cứng thiệt cứng không hả chú?

- Cứng thiệt cứng là sao?

- Kiểu như nón bảo hiểm vậy mà.

- A, để chú tìm coi. Hình như trong nhà có một chiếc nón bảo hộ lao động.

Chiếc nón bảo hộ lao động màu vàng, Quý ròm tròng lên đầu, trông nó giống hệt công nhân ngành điện hoặc công nhân sở vệ sinh.

Tiểu Long đứng từ xa nghiêng ngó. Nó nhìn thằng bạn nó bằng ánh mắt tò mò của người đang ngắm nghía một con thú lạ:

- Mày đội chiếc nón này đi xuống xóm Dưới thật à?

- Ờ.

- Ngó kỳ cục lắm!

- Kệ tao.

Tiểu Long thắc mắc:

- Sao mày không đội nón vải như người ta?

Quý ròm không thể không nhận thấy thằng mập đang muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Nón này mát hơn.

Quý ròm đáp gọn lỏn và vội rảo bước ra cửa. Nó muốn chạy xa thằng Tiểu Long. Nó muốn chạy xa vẻ mặt dò hỏi của thằng bạn nó.

Nhưng vừa ra tới con lộ đất, Quý ròm lật đật cởi nón ra cầm tay. Không quen đội nón bảo hộ, nó thấy đầu nó nặng trịch như đeo đá. Nó lại đi đầu trần và sung sướng phơi đầu trần ngoài nắng, không hay thằng Tiểu Long đang dụi mắt lia lịa ở phía sau, mặt đầy sửng sốt.

Nhỏ Hường trố mắt nhìn chiếc nón trên tay Quý ròm khi thằng vừa ló mặt qua cửa:

- Cái gì vậy anh?

- Cái nón.

- A – Nhỏ Hường reo lên – Em biết rồi. Đây là nón bảo hộ lao động.

- Em giỏi lắm. Chính là nó đấy.

Nhỏ Hường vẫn không rời mắt khỏi chiếc nón:

- Anh đem theo chiếc nón này chi vậy?

Quý ròm nhìn lên trần nhà:

- Ờ, đây là … đồ dùng dạy học.

Quý ròm mừng húm khi không nhỏ Hường hỏi tiếp. Nó hí hửng hạ mắt xuống, giật thót một cái khi bắt gặp học trò nó đang há hốc miệng: nhỏ Hường không hỏi không phải là không còn gì để hỏi mà vì nó kinh ngạc đến mức không thốt nên lời được. Có vẻ như cái lưỡi nhỏ Hường đã thụt đi đâu mất.

- Thế này này. – Quý ròm đặt chiếc nón xuống bàn, cố lấy giọng bình thản – Hôm nay anh sẽ ôn lại cho em môn văn. Văn biểu cảm.

Đôi môi nhỏ Hường từ từ khép lại theo lời giải thích trơn tru của thầy nó:

- Văn biểu cảm là loại văn mà người viết chọn cho mình một hình ảnh tượng trưng, một đồ vật, một loại cây hay một hiện tượng nào đó, để gửi gắm tình cảm hay suy nghĩ của mình …

Quý ròm cong tay gõ lốc cốc lên chiếc nón:

- Hôm nay anh muốn em viết một bài văn về chiếc nón bảo hộ lao động.

Nhỏ Hường "à" lên một tiếng, mặt dãn ra:

- Ra vậy.

Mặt học trò dãn ra làm mặt thầy giáo dãn ra theo. Quý ròm lim dim mắt:

- Bây giờ em nghe anh hỏi này. Chiếc nón này gợi em nghĩ đến điều gì?

Nhỏ Hường nhanh nhẩu:

- Nghĩ đến bác công nhân.

- Gì nữa?

- Các bác công nhân lao động ngày đêm …

- Lao động nhẹ nhàng hay vất vả?

- Vất vả.

Cứ thế, thầy hỏi một câu, trò đáp một câu. Tất nhiên là nhỏ Hường không hay biết trong đầu thầy nó lúc này đang lởn vởn một câu hỏi chẳng liên quan gì đến những câu thầy nó đang hỏi nó. Nếu đọc được ý nghĩ trong đầu người khác hẳn nhỏ Hường sẽ khóc thét khi biết nãy giờ thầy nó chỉ băn khoăn mỗi một điều: Nếu bác công nhân bị ai đó dùng ná thun bắn trúng chiếc nón bảo hộ thì liệu bác ta có bị vỡ đầu không nhỉ?

Hôm nay, Quý ròm ra về sớm hơn mọi bữa.

Nó tin rằng rời khỏi nhà nhỏ Hường khi trời chưa sập tối thì nguy cơ bị "phục kích" sẽ thấp hơn.

Một lúc lâu, Quý ròm băng qua bãi đất cày, băng qua ruộng khoai mà không gặp bất trắc gì. "Đồ dùng dạy học" nó vẫn cầm lủng lẳng trên tay, chưa vội chụp lên đầu. Ngày mai mình chẳng cần cầm theo chiếc nón này nữa! Chỉ tổ mỏi tay! Quý ròm luồn qua con ngõ nhỏ, hớn hở nghĩ. Cứ ra về sớm thì chẳng có chuyện gì xảy ra. Cái đứa bắn mình hôm qua giờ này chắc còn ở bãi thả …

Quý ròm mới nghĩ tới đó, bỗng nghe một tiếng "bộp", lại một hòn sỏi đập vào lưng khiến nó nảy mình lên vì đau đớn. Tình cảnh y hệt hôm qua. Thậm chí hôm nay nó cảm thấy đau hơn, vì khoảng cách hai bên gần hơn. Hôm qua, nó bị "phục kích" giữa ruộng khoai. Còn bữa nay, khi vào tới con ngõ rồi nó mới bị tấn công. Chạy sát rạt hai bên con ngõ là các hàng rào dậu và các rặng tre cành nhánh chằng chịt, nấp trong đó bắn ra chẳng khác gì cầm dùi đâm vào thịt.

Lần này Quý ròm chẳng có thời gian để nghĩ ngợi, cũng chẳng kịp chụp chiếc nón bảo hộ lên đầu. Đau quá, nó co giò phóng như khỏi, bụng vừa sợ vừa tức. Tức nhất là nó chẳng biết thủ phạm là ai và tại sao lại tấn công nó.

Lại một hòn sỏi nữa bay tới. Hòn sỏi vụt thẳng vào bắp chân khiến Quý ròm đau đến toát mồ hôi, chỉ chực khuỵu xuống. Nhưng Quý ròm không dám dừng lại. Nó cố chống lại cơn đau, cà nhắc chạy tiếp. Bây giờ thì nó không sợ kẻ giấu mặt bắn vào đầu. Nếu muốn bắn vào đầu nó, thủ phạm đã bắn từ lâu rồi. Chắc thủ phạm sợ Quý ròm vỡ đầu, lăn đùng ra chết bất tử. Quý ròm chỉ lo hắn tiếp tục bắn vào chân. Bắn vào chân thì đâu lắm, đau ơi là đau, đau thấu trời xanh.

Vừa thấy Quý ròm lếch thếch bước vào sân, Tiểu Long đã hỏi "độp" ngay:

- Có chuyện gì thế hả mày?

- Có chuyện gì đâu! – Quý ròm chối phắt.

- Không có chuyện gì thì mày đứng yên coi!

- Chi vậy? – Quý ròm nhăn nhó.

- Để tao khám.

- Khám con khỉ gì!

- Khám mày chứ không phải khám con khỉ! – Tiểu Long nói mà không cười, giọng nó nghiêm nghị đến mức có thể tin rằng nó phải khám bằng được Quý ròm cho dù trời có sập xuống đầu.

Tất nhiên Quý ròm chẳng muốn đứng yên chút nào. Nhưng nó sợ nó từ chối, thằng mập lại càng nghi. Thằng mập sẽ không để yên cho nó. Thế là Quý ròm đành trân mình chịu trận, bụng tự trấn an: trời nhập nhoạng thế này còn lâu thằng mập mới thấy vết bầm trên người mình.

Tiểu Long không thấy vết bầm trên người Quý ròm thật. Nhưng nó thấy vết máu. Ngay cả Quý ròm cũng không hay bắp chân nó rướm máu, ngay chỗ bị bắn trúng. Nên nó suýt vọt người lên pháo thăng thiên khi nghe Tiểu Long la bài hãi:

- Chân mày bị làm sao mà chảy máu thế này?

Quý ròm tái mặt ngoẹo cổ nhìn. Quả là chân nó đang rỉ máu thật.

- Gì thế hở mày? – Tiểu Long ngọ nguậy đầu một cách nóng nảy.

- Có gì đâu! – Quý ròm chớp chớp mắt, cố kéo dài giọng để có thời gian nghĩ kế – Ờ chắc là gai cào ấy mà!

Tiểu Long săm soi vết thương trên chân bạn một lúc rồi lắc đầu:

- Gai cào thì phải trầy một vệt dài ấy.

- Vậy à? – Quý ròm tỏ ra hờ hững – Thế thì chắc không phải gai rồi.

Tiểu Long sốt ruột:

- Không phải gai thì là cái gì?

- Cái gì ấy à? – Quý ròm tặc lưỡi – Chậc, tao cũng không biết.

- Mày lạ thật! Chân bị chảy máu mà không biết tại sao chảy máu!

Quý ròm ngửa mặt nhìn trời, giọng tỉnh khô:

- Lúc đó tao vội về nhà. Tại trời tối quá mà. Chạy ngang qua một bụi cây thì nghe đau đau. Đau thì đau vậy thôi, đang vội nên tao cũng chẳng để ý.

Quý ròm giọng thật như đếm. Nhưng Tiểu Long không tin. Bởi câu chuyện của Quý ròm khó tin quá. Chẳng ai nghe đau đau mà không cúi xem nó là cái gì. Nhỡ rắn cắn thì toi chứ đâu phải đùa. Hơn nữa, hồi trưa tận mắt Tiểu Long nhìn thấy Quý ròm vừa ra khỏi ngõ đã vội vàng cởi nón ra khỏi đầu, trong khi trước đó thằng ròm cứ nằng nặc đòi chú Năm Chiểu tìm bằng được chiếc nón bảo hộ lao động cho nó. Trời nắng chang chang như thế mà thằng ròm không thèm đội nón, vậy nó đội vào lúc nào? Nếu không đội thì nó đem theo nón để làm gì?

Bao nhiêu là câu hỏi bay lượn trong đầu Tiểu Long khiến nó thần mặt ra một lúc. Quý ròm liếc xuống, thấy thằng mập ngồi lù lù một đống, chẳng có chút cảm giác gì là đã nghe thấy câu trả lời của mình, liền đá vô chân bạn:

- Tao đi tắm được chưa?

- Mày đi tắm đi.

Tiểu Long thở ra. Nó rất muốn hỏi thẳng Quý ròm hồi trưa bạn nó xách chiếc nón đi đâu, làm gì, nhưng cuối cùng nó ngậm tăm. Nó biết Quý ròm là chúa bịa. Nó biết nếu nó hỏi, thằng ròm sẽ không lúng túng mảy may. Thế nào thằng ròm cũng nghĩ ra được một cách giải thích nào đó. Và cách giải thích nghe rất xuôi tai đó so với những gì xảy ra trong thực tế bao giờ cũng khác xa một trời một vực như táo khác xa lắc với nho, chôm chôm khác xa lơ với đu đủ.

Tiểu Long không hỏi không có nghĩa là nó bỏ qua.

Nó tính kế khác.

Chương 5

Ngày hôm sau, Tiểu Long bí mật bám theo Quý ròm.

Lần này thì Quý ròm vứt chiếc nón bảo hộ ở nhà. Cầm theo chẳng được tích sự gì, chỉ thêm lướng vướng. Chưa kể, nếu nhỏ Hường trông thấy chiếc nón, lại hỏi, nó chẳng biết phải đối đáp như thế nào. Nó không thể tiếp tục bảo đó là "đồ dùng dạy học"được. "Chiêu" này chỉ dùng được một lần.

Trên đường tới nhà thằng Hiện, bữa nay Quý ròm không ngừng quan sát kỹ lưỡng hai bên. Đi gần hết con ngõ, nó nhận ra ngay chỗ nó bị "phục kích" hôm qua. Nhưng Quý ròm lại không xác định được kẻ giấu mặt nấp bên phải hay bên trái. Quý ròm ăn đạn từ phái sau, chân cẳng quáng quàng, chạy bay tóc trán, thì giờ và tâm trí đâu để ý luồng đạn đến từ phía nào.

Quý ròm tiến đến sát lũy tre, nhón gót dòm, thất vọng khi thấy phía sau là con mương cạn mọc đầy dương xỉ và dứa dại. Con mương chạy thông từ vườn nhà này sang vườn nhà nọ, điều đó cho biết nếu xác định được thủ phạm đứng từ chỗ này bắn ra thì cũng không có nghĩa hắn là người ở trong căn nhà này.

Quý ròm đá chân vào một bụi cỏ dại, thở hắt một tiếng rồi chán nản đặt chân lên con đường mòn chạy dọc ruộng khoai, tiếp tục rảo bước.

Chỉ đến khi bước vào nhà, nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của cô học trò, Quý ròm mới trút bỏ được sự bực bội đeo bám nó nãy giờ.

Nhỏ Hường xinh xắn, khi nó cười tươi Quý ròm tưởng như nhìn thấy một bông hoa đang nở ngay trên bàn học.

Nhỏ Hường đẩy cuốn tập đến trước mặt Quý ròm, mặt hơn hớn:

- Mấy bài toán hôm trước anh ra cho em, em làm xong hết rồi nè.

- Em siêng học ghê.

Quỷ ròm vui vẻ khen và kéo cuốn tập lại gần, chăm chú dò từng dòng. Quý ròm ra cho nhỏ Hường năm bài toán về hàm số, con nhỏ làm đúng được bốn bài. Bài thứ năm chỉ sai một chút xíu.

Nhỏ Hường hồi hộp quan sát từng chuyển động trên mặt thầy nó, thở phào khi thấy thầy nó gật gù và hào phóng, khen tiếp:

- Em giỏi quá.

- Đúng hết hả anh?

- Gần hết. Chỉ trật có tí tẹo. Như vậy là xuất sắc lắm rồi.

Hết khen "siêng", khen "giỏi" đến khen "xuất sắc", Quý ròm khiến mặt nhỏ Hường ửng hồng như hắt nắng. Nó nhìn thầy nó, long lanh mắt:

- Nhờ anh đó.

Bao giờ cũng vậy, hễ đôi mắt nhỏ Hường thoáng long lanh là Quý ròm hấp tấp ngó lơ chỗ khác. Quý ròm nhìn chiếc nong phơi củ cải trước sân, ngẫn ngơ nhủ bụng: Sao mình không thể nhìn thẳng vào mắt nhỏ Hường nhỉ? Nó chợt nhớ nó đọc được ở một cuốn sách náo đó, người ta bảo rằng những người đàng hoàng khi trò chuyện bao giờ cũng nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Còn những người khi trò chuyện mà ngó lỡ chỗ khác là những người không thành thật, những kẻ gian manh. Quý ròm khẽ nhăn mặt khi nghĩ tới đó. Cũng lạ, Quý ròm là chúa bốc phét, chúa bịa chuyện và những lúc ba hoa thiên địa nó thường nhắm tịt mắt hoặc nhìn lên trời để người đối diện không nhìn thấy tròng mắt đảo lia đảo lịa của nó. Nhưng nó lại không hề băn khoăn gì. Những lúc đó nó chẳng quan tâm đến chuyện "đàng hoàng" hay "gian manh". Thế mà lúc này, buộc phải tránh ánh mắt của một đứa con gái, nó lại nghĩ ngợi quá thể.

Quý ròm nghĩ và nghĩ, nhìn chiếc nong mà không biết đang nhìn chiếc nong, tia nhìn chăm chăm đến mức có cảm giác không phải nó nhìn, mà ánh mắt nó bị mắc kẹt chỗ chiếc nong, đọng lại ở đó, không dời đi đâu được. Đến mức nhỏ Hường phải quay đầu nhìn theo ánh mắt của thầy nó, hiếu kỳ hỏi:

- Anh nhìn cái gì ngoài sân thế anh?

- Nhìn gì đâu! – Quý ròm giật mình đáp.

Nhỏ Hường cười khúc khích:

- Chứ không phải anh thèm ăn củ cải hả?

- Đâu có. – Quý ròm cười méo xẹo – Đang dạy học ai lại thèm ăn.

Quý ròm quay lại cầm lên cuốn sách toán, "e hèm" một tiếng, cố lái câu chuyện ra xa đề tài khó nói này:

- Bây giờ anh dạy em học tiếp nè.

Nhỏ Hường vội vàng chỉnh lại thế ngồi:

- Dạ.

- Hôm nay anh dạy em hai bài một lúc, em phải cố lên nhé.

- Học gì nhiều thế anh?

- Như vậy cũng chưa gọi là nhiều đâu. Ngày mai, ngày mốt, có khi anh phải dạy ba bài một lúc mới kịp.

Nhỏ Hường ngơ ngác:

- Kịp gì hở anh?

Quý ròm lại ngó ra chỗ chiếc nong, giọng đột nhiên chùng đi:

- Anh không còn ở đây lâu nữa. Anh sắp về lại thành phố rồi.

Nhỏ Hường nín khe sau câu nói của Quý ròm, mặt xịu xuống. Cái cảm giác mà nó đang cảm thấy lúc này là cảm giác của người đang đi đột ngột va phải tường. Trong hàng trăm câu nói mà thầy nó có thể nói, đây là câu nói nó ít chờ đợi nhất. Cũng có thể là nó không hề chờ đợi. Mải chìm đắm trong niềm vui được học với một ông thầy giỏi giang, vui vẻ, mải hào hứng với viễn ảnh sắp được cắp sách tới trường, nhỏ Hường quên mất thầy nó không phải là người làng này. Thầy nó chỉ về đây nghỉ hè. Hết hè, thầy nó phải chia tay nó.

Nhỏ Hường buồn thỉu buồn thiu. Nó ngồi làm thinh như vậy lâu thật lâu. Quý ròm không quay lại, nói đúng ra là muốn quay lại nhưng không dám. Không nghe nhỏ Hường ừ hử gì, nó biết học trò nó đang buồn. Nó cũng thế thôi, nó cũng đang buồn.

Quý ròm biết nó và Tiểu Long chỉ còn ở lại làng này chừng một tuần lễ nữa thôi. Vì vậy mà nó không tiếc công sức và thời gian để chỉ vẽ, kèm cặp cho anh em thằng Thời và nhỏ Hường. Mải lo lắng cho các "học trò", Quý ròm không có thời gian để nghĩ đến cảnh chia tay. Bây giờ, đột nhiên nhắc tới chuyện đó, nó mới thẫn thờ nhớ ra nó chỉ gặp mặt nhỏ Hường một thời gian ngắn nữa thôi. Trong một lúc, nó bùi ngùi hình dung ra một ngày nào đó nó sẽ không còn thấy nhỏ Hường nhìn nó bằng ánh mắt long lanh cảm kích, không còn nghe nhỏ Hường luôn miệng khen nó "hay ghê", "đúng ghê" nữa.

Có cảm tưởng thằng Hiện vừa khuân về hai tượng đá đặt trong nhà. Thầy một đống, trò một đống, cả hai như đang cố thi nhau xem ai bất động lâu hơn ai, giống hệt cảnh Tam Tạng thi ngồi yên với Hổ Lực đại tiên, quốc sư nước Xa Trì trong truyện Tây Du.

Mãi một lúc, người lên tiếng phá tan sự im lặng khắc khoải là nhỏ Hường:

- Chừng nào anh về lại thành phố?

- Chừng một tuần nữa.

Quý ròm khẽ đáp, nó liếc nhanh cô học trò một cái rồi lại nhìn ra sân, như thể chiếc nong phơi bữa nay đột ngột trở nên đầy thu hút.

Nhỏ Hường lại nói, giọng như đang nghẹt mũi:

- Còn một tháng nữa mới khai giảng mà anh.

Quý ròm hiểu câu nói của cô học trò có nghĩa là "Sao anh về sớm vậy?", liền khào khào đáp:

- Tụi anh phải về sớm để ôn tập.

Lý do của Quý ròm chính đáng đến mức nhỏ Hường không tiện thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ nhìn thầy nó bằng đôi mắt ngân ngấn nước. Và khi nó nói tiếp, giọng nói của nó như cũng chứa đầy hơi nước, dù nó cố tỏ ra cứng cỏi:

- Anh dạy em bài mới đi.

Quý ròm tằng hắng một tiếng thật lớn để nhấn chìm cơn xúc động.

- Ờ há.

Nó lật sách loạt soạt:

- Bây giờ anh ôn cho em bài Mặt phẳng tọa độ trước nhé.

Quý ròm cố lấy giọng bình tĩnh để giảng cho nhỏ Hường cách làm thế nào để xác định được vị trí của một điểm trên mặt phẳng. Nó vẽ nguệch ngoặc một tấm bản đồ ra giấy rồi trỏ cây thước trên tay vào một điểm.

- Ví dụ như đây là thành phố Hồ Chí Minh. Tọa độ địa lý của thành phố Hồ Chí Minh là 10 22'33" – 11 22'17" độ vĩ Bắc và 106 01'25" – 107 01'10" độ kinh Đông …

Quý ròm thao thao, không biết học trò nó chẳng nghe thấy gì. Nhỏ Hường dường như vẫn chưa ra được ngoài rìa của nỗi buồn. Cho nên Quý ròm giảng khô nước miếng, hỏi lại:

- Em biết thế nào là các trục tọa độ chưa?

Nhỏ Hường lại hỏi lại một câu trớt quớt:

- Ở thành phố, anh ở đường nào vậy?

Quý ròm nói tên đường, rồi hỏi:

- Em phân biệt được trục tung và trục hoành chưa?

- Nhà anh ở số mấy vậy?

Tới đây thì Quý ròm ngờ ngợ nhỏ Hường bị điếc đột xuất. Nó hỏi một đường, nhỏ Hường cứ nói một nẻo. Nó đành phải nói số nhà. Rồi ngẩn ngơ hỏi lại:

- Em hỏi số nhà anh chi vậy?

- Viết thư cho anh chứ chi.

- Viết thư cho anh?

- Ờ. Mai mốt đi học, gặp chỗ nào không hiểu, em sẽ viết thư hỏi anh.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ. Nếu em bí chỗ nào thì cứ viết thư cho anh.

Giọng nhỏ Hường đột nhiên giống như hờn dỗi:

- Nếu em không bí chỗ nào thì không được viết thư cho anh hả?

- Ơ … ờ … – Quý ròm bối rối – Anh đâu có nói vậy. Em cứ viết thư cho anh thoải mái.

- Anh nói thiệt đó hả?

- Anh nói láo Hà Bá rút cẳng anh liền! – Quý ròm giơ tay lên trời, hùng hồn – Anh trông thư em từng ngày từng giờ mà.

Nói xong, Quý ròm bỗng nghe nóng ran nơi gáy. Thấy nhỏ Hường buồn buồn, Quý ròm muốn làm cho học trò vui. Nhưng vừa mở miệng ba hoa, nó chợt thấy câu nói của nó có vẻ kì kì. Quý ròm cựa quậy vai và hông, hai bàn tay lúng túng duỗi ra nắm lại dưới gầm bàn, miệng ho liên tục, như thể làm thế thì cô học trò sẽ không nghe mình vừa nói gì.

Nhưng làm sao nhỏ Hường không nghe được. Mặt nó ửng lên sau câu nói của Quý ròm.

Nhưng nó không thấy kì kì. Nó chỉ thấy cảm động.

Nó nói:

- Cái ông Pythagore ấy.

- Ông Pythagore sao hở em?

- Ổng có một câu nói hay ghê.

- Ổng nói gì vậy?

- Câu này nè. – Nhỏ Hường chỉ tay vô trang sách đang mở trước mặt.

Quý ròm nhẩm đọc "Hoa trái của đất chỉ nở một vài lần trong năm, còn hoa trái của tình bạn thì nở suốt bốn mùa", rồi tặc tặc lưỡi:

- Ờ, hay thật.

Nhỏ Hường lắc mái tóc:

- Nhưng anh và em là tình thầy trò chứ đây phải tình bạn.

- Thầy trò gì! – Quý ròm cười méo xẹo – Anh và em chỉ là bạn bè thôi.

- Bạn bè sao được mà bạn bè. Anh dạy em học mà.

- Cái này là kèm học thôi. Giống như anh Tiểu Long bạn anh đó, trước đây anh vẫn kèm toán cho ảnh. Đó là bạn bè giúp nhau.

Nhỏ Hường chớp mắt:

- Sao anh Tiểu Long không xuống nhà em chơi? Em chỉ gặp ảnh có mỗi một lần.

Nhỏ Hường tự nhiên hỏi đâm ngang khiến Quý ròm giật thót. Nó hóp bụng lại như tránh một lưỡi kiếm vô hình:

- Anh Tiểu Long hả? À, anh có rủ chứ. Ngày nào anh cũng rủ mỏi cả miệng nhưng ảnh đâu có chịu đi.

Nhỏ Hường không nhận thấy thầy nó đang nói năng ấp a ấp úng, lại hỏi:

- Sao ảnh không chịu đi?

- Tại sao hả? – Quý ròm quay đi chỗ khác để nhỏ Hường không thấy cái nhăn mặt của nó, đầu xoay tít – Tại vì ảnh bảo ngày nào cũng gặp anh chả có gì vui. Ảnh bảo bạn bè mà thấy mặt nhau hoài chán lắm. Chỉ chơi với tụi Dế Lửa thì ảnh mới thấy vui.

Nhỏ Hường không biết Quý ròm đảo ngược hoàn toàn câu nói của Tiểu Long. Nên nó cứ ngồi thừ ra ngẫm nghĩ. Nói muốn nói với Quý ròm là nó hổng có chút xíu gì giống như vậy. Nó gặp Quý ròm mỗi ngày mà nó đâu có chán. Ngày nào không gặp thầy nó, lúc đó lòng nó mới không vui.

Nhưng rốt cuộc nhỏ Hường đã không nói gì với thầy nó.

Chỗ này, nhỏ Hường khác Quý ròm. Nó nhận thấy ý nghĩ của mình kì kì nên nó ngại ngùng không nói ra. Quý ròm thì khác, bao giờ Quý ròm cũng

nói ra rồi mới giật mình thấy kì kì. Có lẽ tại Quý ròm là con trai còn nhỏ Hường là con gái chăng?

Chương 6

Quý ròm phịa vung tán tàn về Tiểu Long, không ngờ nó sẽ đụng đầu Tiểu Long chỉ ít phút sau đó.

Quý ròm rời khỏi nhà nhỏ Hường với tâm trạng ngùi ngùi. Bữa nay không hiểu sao thầy trò nó lại nhắc đến ngày chia tay khiến buổi học tự nhiên như được vây bọc trong bầu không khí sũng hơi nước.

Quý ròm vừa đi vừa nghĩ đến cô học trò của mình. Đôi môi nó lúc này giống như trong phim hoạt hình, lúc chành ra, lúc trĩu xuống, lúc mím lại, tùy theo những hình ảnh thoắt ẩn thoắt hiện trong đầu nó. Có lúc nó thử nghĩ đến ngày nó không còn gặp nhỏ Hường, thử đoán xem tâm trạng của nó lúc đó ra sao nhưng chẳng có gì nảy ra trong đầu nó hết, đơn giản là nó chưa trải qua khoảnh khắc đó bao giờ.

"Hoa trái của tình bạn thì nở suốt bốn mùa", Quý ròm bâng khuâng nhớ đến câu nói của Pythagore, tự hỏi "Thế hoa trái tình bạn nở ở đâu nhỉ?" Và dù chỉ có một mình nó chỗ rẫy khoai, nó vẫn len lén nhìn quanh và sè sẹ đặt tay lên ngực, lẩm nhẩm: "Chắc là ở … chỗ này!".

Một tiếng "vút" thình lình vang lên, tiếp theo là một tiếng "Úi da" cắt ngang sự mơ mộng của Quý ròm. Nó chưa kịp định thần đã nhác thấy một bóng người lao vụt ra khỏi bụi cây bên tay trái, vọt chạy.

Quý ròm thấy bóng người quen quen, chưa kịp nhận ra là ai, đã nghe một tiếng "bộp", một hòn sỏi đã đập trúng ngay hông nó. Lần này nó đoán được phát đạn bắn ra từ bên phải, nhưng nó không có thì giờ quét mắt về chỗ bụi tre khả nghi. Be sườn nó nhói lên như bị mũi dùi đâm phải, đâu đến mức tất cả những gì nó có thể nghĩ đến trong lúc này không phải là xác định thủ phạm là ai mà là làm sao chạy thật lẹ để đừng trúng thêm một phát nữa.

Lần đầu tiên, Quý ròm phát hiện đôi chân nó chạy nhanh hơn ý nghĩ.

Nó lao vào con ngõ tre, phóng vèo vèo, muốn chóng cả mặt khi thấy cây cối hai bên chạy lùi loang loáng.

Trước mặt nó, nạn nhân kia cũng phóng vùn vụt. Chung quanh hai đứa nó, những tiếng "véo, véo" không ngừng vang lên, cho biết cả đống hòn đạn vừa sượt qua người tụi nó.

Cứ thế, kẻ trước người sau, Quý ròm và bóng người phía trước giống như đang chơi trò rượt bắt, mệt bở hơi tai, cả hai chỉ lảo đảo dừng lại khi những hòn sỏi đã không còn bắn theo và con lộ đất dẫn lên xóm Trên đã hiện ra xa xa trước mặt.

Quý ròm cố rấn lên mấy bước, đập khẽ lên vai thằng nhãi lúc này đang chống hai tay lên đầu gối khom mình thở dốc:

- Này, nói tao nghe coi, tại sao thằng đó bắn mày …

Quý ròm sung sướng khi biết mình không phải là nạn nhân duy nhất của kẻ giấu mặt. Nó hy vọng thằng nhãi đồng cảnh ngộ sẽ tiết lộ cho nó biết bí mật đằng sau những cuộc phục kích dai dẳng này. Nhưng thằng nhãi kia đã nhanh chóng làm Quý ròm cụt hứng:

- Tao mà biết tại sao là tao chết liền!

Vừa làu bàu nó vừa quay lại, và khi nhận ra nó là ai thì điều mà Quý ròm cảm thấy không chỉ là sự cụt hứng nữa. Quý ròm thét lên sửng sốt:

- Sao lại là mày hở mập?

Tiểu Long quẹt mũi:

- Sao lại không phải là tao hở ròm?

- Tao không giỡn với mày nghe mập? – Quý ròm nghiến răng trèo trẹo. Nó liếc thằng bạn nó từ đầu đến chân – Bữa nay mày mặc cái áo của ai mà dài thoòng thế?

Tiểu Long cười khì khì:

- Áo này tao "chôm" của chú tao.

- Mày cố tình "ngụy trang" để đánh lừa tao hả?

Quý ròm gầm gừ hỏi, nhưng Tiểu Long không trả lời. Đang toét miệng cười, nó bỗng nhăn mặt cúi xuống xoa xoa bắp chân:

- Ui da, đau quá!

- Đang đời! – Quý ròm cười khảy – Mày nấp trong bụi để theo dõi tao phải không?

- Biết rồi mà còn hỏi! – Tiểu Long nói trổng, nó đứng thẳng lên và cố tình quay lưng về phía thằng bạn nó.

Quý ròm lừ mắt, có vẻ chuẩn bị nổi cộc:

- Mày theo dõi tao chi vậy?

- Sao lại chi vậy? – Tiểu Long quay phắt lại, giọng phật ý – Nếu bữa nay tao không xuống đây làm sao tao biết chân mày chảy máu là do ná thun bắn phải và hôm qua mày xách chiếc nón bảo hộ theo là để "bảo hộ" cái "gáo dừa" của mày.

Cứ như thể Tiểu Long vừa nhét nguyên một cái mền vào miệng bạn nó. Quý ròm hả họng, trông như muốn cắn Tiểu Long một phát. Nhưng rồi nó cứ há hốc như thế. Nó không định cắn. Nó đang chới với đó thôi.

- Mày … mày biết hết rồi hả? – Mãi một lúc, Quý ròm mới lắp bắp hỏi.

- Sao lại không biết khi mà chân tao bữa nay bỗng nhiên lại giống hệt chân mày.

Vừa nói Tiểu Long vừa nhăn nhó giơ chân cho Quý ròm xem. Bắp chân Tiểu Long cũng đang rướm máu.

- Thằng nào ác ôn thế nhỉ?

Quý ròm quay đầu nhìn con ngõ mỗi lúc một tối dần sau lưng, lầm bầm, đầu hừng hực như bốc khói.

Không biết trút giận vào đâu, nó quay sang gây sự với Tiểu Long:

- Còn mày nữa! "Võ sư vô địch đại lực sĩ" cái con khỉ gì mà cũng chạy vãi ra quần.

- Nó bắn đau quắn đít, đứng lại để làm bia cho nó à.

- Chứ các tuyệt chiêu "song phi cước thiết đầu công" của mày đâu rồi?

- Mày chả biết cóc gì mà cứ bô bô! – Tiểu Long đổ quạu – Nó nấp trong bụi thì tao làm gì được.

Tiểu Long bực thằng ròm quá. Nó tung chân đá gió, nhấm nhẳng:

- "Thiết đầu công" thì "thiết đầu công" chứ. "Thiết đầu công" đâu phải dùng để chọi với ná thun. Hừ, nó mà bắn trúng một phát, đầu tao bể làm tám mảnh là ít!

Quý ròm chợt nhận ra cơn giận vô lý của mình. Nó bá vai Tiểu Long, cười xoa:

- Ờ, rơi vào tình cảnh này, Lý Tiểu Long cũng bó tay, huống hồ gì Tiểu Long.

Mặt nó thoáng đăm chiêu:

- Nhưng đứa đó là đứa nào vậy hở mày?

Tiểu Long ngọ nguậy cổ, nó vén vạt áo dài lòng thòng, loay hoay cột ngang bụng, chép miệng:

- Chắc là một đứa nào đó.

- Mày thông minh thiệt đó, mập. – Quý ròm nhếch mép – Câu trả lời của mày làm đầu óc tao sáng hẳn ra.

Được Quý ròm khen, Tiểu Long khoái quá. Nó lỏn lẻn:

- Thông minh gì đâu!

- Thông minh quá đi chứ! – Quý ròm tỉnh khô – Mày đừng có vờ khiêm tốn. Mày thử nhớ lại câu trả lời của mày vừa rồi xem!

Tiểu Long "thử nhớ lại". Và bộ mặt đang tươi hơn hớn của nó lập tức sụp xuống. Nó kịp nhận ra câu trả lời của nó chẳng thông minh tẹo nào. Nó trả lời chán phèo. Trả lời mà như không trả lời. Vậy mà thằng ròm lại nỡ khen nó. Thằng ròm cố tình chơi khăm nó thì có.

Tiểu Long tức lắm, quai hàm nó bạnh ra. Cũng giống như rắn hổ mang, khi quai hàm con người ta bạnh ra tức là người ta sắp sửa phun ra một câu nói độc địa nào đó.

Quý ròm nhìn Tiểu Long qua khóe mắt, nín cười chờ thằng mập "mổ" nó.

Tiểu Long ngoác miệng thật lớn, nhưng thay vì "mổ" Quý ròm nó lại thảng thốt kêu lên:

- Ê, coi cái gì kìa!

Quý ròm đánh mắt theo tay chỉ của Tiểu Long, và gần như cùng lúc cả hai chạy ùa về phía nhành cây dâm bụt chìa ra bên đường.

Nhánh cây cao hơn đầu tụi nó một chút, trên đó đang phất phơ một cái gì trăng trắng to như tàu lá chuối. Giữa bóng chiều chập choạng, cái vật trăng trắng đó đưa qua đưa lại trong gió trông như lá phướn gọi hồn khiến Quý ròm và Tiểu Long bất giác hãm đà phi lại.

- Ghê quá mày! – Quý ròm lết từng bước, run run nói, mắt vẫn dính chặt vào cái vật đong đưa trên cao.

- Chắc là con diều giấy của đứa nào. – Tiểu Long khụt khịt mũi nói, không rõ trấn an Quý ròm hay tự trấn an mình.

Hai đứa từ từ lại gần, mắt nhìn chòng chọc vào cái vật đó. Bây giờ thì cả hai đều nhận ra nếu đó là cao diều thì cũng không phải là con diều giấy. Chính xác thì đó là con diều vải.

Nhưng đó cũng không phải là con diều. Chỉ là một mảnh vải ai đó cố tình cột vào nhánh dâm bụt. Gì thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi, lại gần, gần hơn nữa. Và cặp mắt nó không cần lục lọi, chỉ nhìn thoáng qua nó đã thấy dòng chữ viết nguệch ngoạc bằng than trên mảnh vải phất phơ.

Mặt Quý ròm đỏ dần lên theo từng con chữ: "Đứa nào tán tỉnh con gái xóm tao lần sau bể đầu ráng chịu!". Khi Quý ròm đọc xong thì giống như có mặt trời đang hiện ra trên mặt nó.

Chẳng ai nói gì thì Quý ròm cũng đã ngượng chín người, đã muốn kiếm một kẽ nứt để chui xuống đất rồi. Đã thế Tiểu Long còn buột miệng, cảm khái:

- Ra vậy!

Giọng Tiểu Long y như giọng một điều tra viên vừa vén được bức màn bí ẩn của một vụ giết người.

- Ra vậy cái đầu mày! – Vừa thẹn vừa tức, Quý ròm mím môi đấm Tiểu long một cú thật lực – Ra vậy là sao? Là mày cũng nghĩ tao giống như thằng khỉ đó suy diễn hả?

Thấy thằng ròm phồng mang trợn mắt, Tiểu Long phát hoảng. Nó xoa xoa bả vai, mặc dù cú đấm của Quý ròm giống như gãi ngứa, miệng rối rít:

- Bớt giận, bớt giận! Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ …

- Không ăn uống gì hết á! – Quý ròm gầm lên, trông nó lúc này rất giống một con sư tử vừa bị chọc gậy vào lỗ mũi – Mày trả lời đi. Mày nói "ra vậy" là sao?

Tiểu Long bối rối gãi chóp mũi:

- Ý tao muốn nói là bây giờ tao đã hiểu tại sao thằng đó nó bắn mày …

Rồi thấy thanh minh như vậy chẳng khác gì châm ngòi cho thằng ròm bùng nổ, Tiểu Long cuống quít nói thêm:

- Ờ, tao muốn nói là thằng đó nó hiểu lầm mày.

Quý ròm nghiến răng:

- Nó toàn hiểu sai.

- Ừ, toàn hiểu sai.

Quý ròm đá chân vào hàng rào:

- Toàn nghĩ bậy.

- Đúng rồi! Toàn nghĩ bậy! – Tiểu Long sốt sắng phụ hoạ.

Quý ròm đấm hai tay vào nhau:

- Bây giờ sao?

Tiểu Long gãi gáy:

- Đừng xuống xóm Dưới nữa!

- Mày nói gì? – Quý ròm nhảy nhổm như bị ong chích – Mày xúi tao nghỉ dạy luôn hả?

Tiểu Long bước lui một bước:

- Chỉ có cách đó thì mày mới khỏi bị … bể đầu.

- Dẹp! – Quý ròm gầm lên lần thứ hai – Cho bể đầu luôn!

Nó vung tay:

- Nếu tao ru rú ở nhà, thằng đó sẽ cười vào mũi tao. Hơn nữa, tao không muốn nhỏ Hường bỏ dở việc học chỉ vì một đứa bá vơ.

Nghe Quý ròm nhắc tới chuyện học hành của nhỏ Hường, Tiểu Long chợt nhận sự việc không đơn giản như nó nghĩ. Quý ròm ở nhà cũng tốt. Quý ròm bị người khác cười vào mũi cũng không sao. Nhưng không thể để chuyện ôn tập của nhỏ Hường bị ảnh hưởng được. Thằng Hiện đã kỳ vọng rất nhiều vào Quý ròm. Tụi nó không thể để cho thằng Hiện thất vọng.

So với Tiểu Long, Quý ròm còn bứt rứt hơn. Nó bồi hồi nhớ đến nụ cười hiền hậu, ánh mắt biết ơn và những chăm sóc âm thầm của mẹ nhỏ Hường dành cho nó trong những ngày qua. Còn nhỏ Hường nữa, cô bé cũng quý mến nó biết bao. Hồi chiều, chỉ nghe một tuần lễ nữa nó sẽ về lại thành phố, đôi mắt nhỏ Hường đã ầng ậng nước. Mặt cô bé như nhúng trong nỗi buồn suốt cả buổi chiều đến mức Quý ròm ngồi dạy học cứ chốc chốc phải ngoảnh đầu nhìn ra sân nắng. Bây giờ, nếu vì sợ lời đe doạ của thằng nhãi giấu mặt, Quý ròm không xuống xóm Dưới nữa, chắc nhỏ Hường sẽ khóc hết nước mắt. Tội nó ghê!

Mặt dàu dàu, Quý ròm nhảy lên rứt mảnh vải "tối hậu thư" xuống. Nó gùi thành một cục, nhét túi quần:

- Thôi, về!

Tới lượt Tiểu Long băn khoăn:

- Bây giờ sao?

Quý ròm thở hắt ra, giọng cam chịu:

- Cho nó bắn! Ngày mai tao vẫn xuống đây!

Chương 7

Bữa đó, suốt đường về dằng dặc, Tiểu Long và Quý ròm đi cạnh nhau như hai chiếc bóng. Tiểu Long biết Quý ròm không muốn nhắc gì đến chuyện này nên nó tự động dán miệng mình lại, mặc dù nó thấy nó và thằng ròm lẽo đẽo bên nhau mà không đứa nào nói chuyện với đứa nào thì đúng là kỳ cục hết sức. Đã mấy lần, nó liếc sang phía Quý ròm, mấp máy môi tính gợi chuyện nhưng rồi cuối cùng nó kịp nuốt xuống bụng những gì nó định nói. Nó làm điều đó trông thật là vất vả.

Có lúc Tiểu Long đưa mắt nhìn bâng quơ để đầu óc lãng đi chuyện buồn trước mắt. Lúc này, ở phía chân trời ráng chiều đang rựng lên và trên đầu hai đứa nó, chim bay từng đàn như vãi thóc. Gió lăn tròn trên đồng, lúa nhấp nhô và bọn châu chấu từ đâu đó trong cỏ kéo ra nhảy lách tách như đang chơi trò lướt sóng.

Nhìn lũ chim đang dắt díu nhau về tổ, vừa bay vừa ríu rít gọi đàn, Tiểu Long thấy lòng mình xốn xang quá. Nó lại quay nhìn thằng ròm.

Nhưng thằng ròm vẫn thế, vẫn gầm mặt lầm lũi bước, nghĩa là không giống thằng ròm liến láu mọi hôm chút nào. Tự dưng Tiểu Long thấy thương bạn quá. Nó ngần ngừ:

- Hay tụi mình nói chuyện này với thằng Dế Lửa?

- Không.

- Nó là thủ lĩnh xóm Dưới, thế nào cũng phăng ra được thằng đó là ai.

- Không. – Quý ròm vẫn cộc lốc.

Thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long vừa ngạc nhiên vừa bực mình. Nó không thể nghĩ được tại sao thằng bạn nó cứ khăng khăng như thế. Nhưng Tiểu Long chỉ bực mình một chút thôi. Rồi nó hiểu ngay vì sao thằng ròm không muốn Dế Lửa can thiệp vô chuyện này. Thằng ròm mắc cỡ! Thằng ròm không muốn ai biết chuyện "lăng nhăng" của nó.

- Thế mày thích nhỏ Hường thật à?

- Bậy!

Tiểu Long nhìn bạn bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, muốn chất vấn tiếp nhưng nó lại không biết phải hỏi gì. Nó cố đào bới trí nhớ, xem thử nó đã từng thích một con nhỏ nào chưa nhưng vô hiệu. Tiểu Long chưa thích ai.

Cho nên dù rất muốn khai thác Quý ròm, nó không biết phải bắt đầu cuộc điều tra từ đâu. Nó giống như người định khoan giếng nhưng không biết mạch nước nằm ở chỗ nào.

Như đọc được ý nghĩ trong đầu thằng mập, Quý ròm đột nhiên hừ mũi:

- Mày đừng có nghĩ ngợi lung tung! Nếu có đứa thích nhỏ Hường thì đó là thằng tấn công tao chứ không phải là tao.

Tiểu Long "à" lên một tiếng. Nó gần như reo lên:

- Đúng rồi. Chính vì thích nhỏ Hường nên nó mới ghét mày.

- Thì vậy.

- Thấy mày ngày nào cũng xuống nhà nhỏ Hường, nó tưởng mày đang "cưa cẩm" em gái thằng Hiện.

- Chứ gì nữa! – Quý ròm nhún vai – Tao đã nói nó toàn nghĩ sai mà.

Tiểu Long chớp mắt:

- Nếu đã biết nó nghĩ sai tại sao mày không muốn nói cho thằng Dế Lửa biết.

- Tại sao ấy à? – Quý ròm nuốt nước bọt – Thế nhỡ thằng Dế Lửa cũng nghĩ sai luôn thì sao?

- Ờ há.

Tới đây thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nếu nó, thằng Tắc Kè Bông, thằng Lượm và cả thằng – bắn – ná – thun nghĩ rằng Quý ròm đang mê tít nhỏ Hường thì dĩ nhiên thằng Dế Lửa và bọn trẻ xóm Dưới cũng có thể nghĩ như thế lắm. Hèn gì mà thằng ròm thà chịu bể đầu chứ nhất định không thèm cầu cứu thủ lĩnh xóm Dưới.

Tối đó, Tiểu Long nằm thao thức cả đêm. Nó vừa thương bạn vừa lo cho bạn. Càng nghĩ ngợi nó càng thấy Quý ròm tốt ơi là tốt. Quý ròm là đứa hay nghĩ đến người khác. Từ ngày về đây nghỉ hè, thằng bạn của nó chẳng vui chơi được mấy tí. Quý ròm chẳng được câu cá, bắn chim, chẳng được tắm suối ngày nào. Một thời gian dài, nó đi giúp việc cho nhà thằng Thời để đỡ đần cho nhỏ Gái. Bây giờ nó hết chạy lên xóm nhà ngói trên cầu Sắt lại tất tả chạy xuống xóm Dưới, chỉ để dạy học không công cho anh em thằng Thời và nhỏ Hường. Nó tốt như thế mà bây giờ nó sắp bị thằng nhãi vớ vẩn kia bắn bể "gáo dừa".

Tiểu Long nằm day qua trở lại, đầu loay hoay nghĩ cách giúp bạn. Xưa nay, bàn mưu tính kế là chuyện của Quý ròm và nhỏ Hạnh. Đó là nhiệm vụ của những bộ óc thông minh. Nhưng suốt mùa hè này, Tiểu Long cứ phải nghĩ kế suốt. Nó phải ép bộ não chậm chạp của nó hoạt động liên tục, khá hơn người ta khởi động chiếc xe chết máy một chút, nhưng vẫn khiến nó thấy đầu nó kêu ong ong như có ai vừa chơi nghịch thả một con ruồi vô trong đó.

Quý ròm không biết Tiểu Long lại âm thầm đi theo mình, nhất là sau thái độ cương quyết của nó hôm qua.

Hơn nữa, bữa nay nhỏ Hường tặng nó một chiếc lá xương khô khiến nó vui vẻ đến mức quên bẵng vụ "tối hậu thư". Chiếc lá như dệt bằng những sợi gân trắng mảnh mai, trông đẹp lạ lùng. Quý ròm nghiêng đầu ngắm nghía chiếc lá đang in mình trên tờ giấy thấm, trầm trồ:

- Ôi, đẹp quá!

Quý ròm khẽ khàng cầm lên chiếc lá, kê vào sát mắt:

- Lá gì vậy em?

- Lá bồ đề.

Quý ròm tò mò:

- Em làm sao mà chiếc lá được như thế này?

- Em ngâm trong nước vo gạo. Em phải ngâm suốt một tháng lần đó.

Quý ròm nhìn cô học trò, cảm động:

- Em tặng anh hả?

- Dạ.

- Sao em không để chơi?

- Chiếc lá này em để dành tặng anh mà. – Nhỏ Hường nhìn thầy nó bằng ánh mắt long lanh – Em sẽ ngâm chiếc lá khác.

Quý ròm nhớ tụi bạn gái trong lớp nó cũng có đứa thích chơi trò ép lá. Nhưng tụi nó không ngâm lá trong nước vo gạo như những đứa trẻ thôn quê. Trẻ em thành phố ngâm lá trong những lọ phẩm màu.

Quý ròm nghe người ta bảo ép lá khô trong tập là nhằm lưu lại những kỷ niệm của tuổi học trò. Nhỏ Hường tặng cho nó chiếc lá xương khô, chắc

muốn nó đừng quên những ngày xuống xóm Dưới dạy học.

Lần đầu tiên Quý ròm không tránh ánh mắt long lanh của học trò nó. Đôi mắt nhỏ Hường lúc này không giống dòng sông nữa, mà giống như hai giọt nước đang nhí nhảnh lăn qua lăn lại. Quý ròm nhìn bóng mình đang phản chiếu trong hai giọt nước, mỉm cười:

- Ừ, anh sẽ giữ chiếc lá này làm kỷ niệm.

Chiếc lá xương khô mỏng manh, muốn giữ nó làm kỷ niệm, trước hết Quý ròm phải bảo vệ được nó trên đường về nhà.

Ông thầy mượn cô học trò một cuốn tập, kẹp chiếc lá và tờ giấy thấm vào trong đó, rồi cầm khư khư cuốn tập trên tay, thận trọng bước từng bước ra cửa. Quý ròm không dám nhét cuốn tập vô túi quần, cũng không dám cuộn tròn nó lại, sợ làm thế sẽ gãy những gân lá.

Quà tặng của học trò làm Quý ròm xao xuyến quá.

Quý ròm mải nâng niu cuốn tập.

Chỉ khi bước chân tới bãi đất cày, Quý ròm mới sực nhớ ra sự nguy hiểm đang chờ đợi mình. Nó run bắn khi nhớ tới lời dọa cho một phát vào đầu của kẻ giấu mặt.

Theo phản xạ tự nhiên, Quý ròm đưa cuốn tập lên che ót. Nhưng rồi nó lại bỏ tay xuống. Nó sợ thằng nhãi kia bắn trúng cuốn tập, như thế chiếc lá khô sẽ vỡ. Nhỏ Hường tặng chiếc lá cho nó làm kỷ niệm. Nó không muốn kỷ niệm bị vỡ tan khi nó vừa ra khỏi nhà nhỏ Hường chưa tới mười lăm phút.

Để chắc ăn hơn, Quý ròm cẩn thận ôm cuốn tập trước ngực. Bây giờ thì Quý ròm lại lo bảo vệ chiếc lá. Nó không tin thằng nhãi kia dám bắn vào đầu nó. Chắc hắn chỉ dọa thế thôi! Quý ròm tự trấn an, ôm chặt cuốn tập vào ngực, cố rảo bước thật nhanh.

Quý ròm vượt qua bãi đất cày rồi xuyên qua ruộng khoai một cách êm thắm.

Khi đi sâu vào con ngõ một quãng, vẫn không thấy hòn sỏi nào bắn tới, Quý ròm ngạc nhiên lẩm bẩm: Thằng bá vơ kia bữa nay lặn đi đâu rồi nhỉ? Bụng mừng khấp khởi, Quý ròm xoay người lại, tò mò quét mắt vào các bụi rậm hai bên. Chẳng thấy ma nào cả! Quý ròm khoái chí nghĩ. Chắc hắn ngán thằng Tiểu Long! Hôm qua hắn rình trong bụi, thấy mình và Tiểu

Long gỡ "tối hậu thư" chấp nhận sự khiêu chiến của hắn nên hắn co vòi cũng nên!

Quý ròm cầm cuốn tập quạt mất cái vào người, bĩu môi "xì" một tiếng: Hừ, nhát cáy mà cũng làm bộ làm tịch "đứa nào tán tỉnh con gái xóm tao …"

Một tiếng "vù" vang lên cắt đứt sự hào hứng trong đầu Quý ròm. Chưa kịp nhảy tránh, cũng chẳng biết tránh về phía nào, Quý ròm đã nghe một tiếng "bộp", cuốn tập trên tay rớt thẳng xuống đất.

Quý ròm cúi nhặt cuốn tập, co giò chạy như gió: May quá, nếu không có cuốn tập chắc mình đã ăn đạn rồi!

Đang phóng thục mạng, Quý ròm đột ngột dừng lại, mặt xám ngoét: Chết rồi! Chiếc lá! Nó quýnh quíu lật cuốn tập, lo lắng giở tờ giấy thấm ra xem. Gương mặt Quý ròm không còn tô màu xám nữa. Gương mặt nó lúc này trắng bệnh, cứ như thể nó vừa bước ra khỏi lò vôi: Trước ánh mắt thất thần của nó, chiếc lá kỷ niệm đã vỡ thành nhiều mảnh, những xương lá bị đứt khúc, rách nát một cách tội nghiệp. Trong một thoáng, Quý ròm như nhìn thấy ánh mắt long lanh của học trò nó: "Chiếc lá này em để dành tặng anh mà!".

Một sự phẫn nộ chưa từng thấy trước đó đột nhiên lấp đầy Quý ròm. Nó quay mình phóng ngược trở lại, nỗi sợ hãi bay biến đâu mất, lao điên cuồng về phía bụi tre mà nó tin thủ phạm đang nấp trong đó. Ngay trong khoảnh khắc đó, Quý ròm không nghĩ đến những hòn sỏi có thể bắn thẳng vào chân, vào bụng, vào ngực, thậm chí vào mặt nó. Quý ròm mặc kệ tất. Ao ước cháy bỏng nhất của nó trong lúc này là làm sao tóm được thủ phạm.

Không hiểu là hên hay xui cho Quý ròm, nó chưa kịp tóm thủ phạm thì đã có người tóm sẵn cho nó.

Quý ròm đang phóng như điên, thình lình nghe tiếng la hoảng bật ra sau bụi tre:

- Ui da! Thằng nào đó? Thả tao ra!

Quý ròm sửng sốt chậm bước lại, ngơ ngác nghe một tiếng khác đáp trả:

- Ông mày đây chứ thằng nào!

Lần này, Quý ròm nhận ra ngay tiếng thằng Hiện. Chết rồi, sao thằng Hiện lại có mặt ở đây kìa? Trái tim Quý ròm rớt xuống một đoạn, lơ lửng

chỗ nào đó giữa phổi và dạ dày.

- Ối, Hiện! – Như để xác nhận giùm Quý ròm, giọng nói đầu tiên thảng thốt kêu lên – Sao mày lại bắt tao?

- Sao tao lại bắt mày hả Mận? – Thằng Hiện cười khảy – Mày nhớ lại coi mày đang làm trò mèo gì đó!

Thằng Hiện vừa nói vừa đẩy thằng Mận ra khỏi bụi tre. Bây giờ thì Quý ròm đã nhìn thấy thằng nhãi phục kích mình mấy bữa nay. Nó cao ngang thằng Hiện, mặt tròn quay, da bóng như thoa mỡ nhưng trổ đầy mụn. Mặt thằng Mận lúc này đang nhăn như khỉ ăn ớt vì bị thằng Hiện bẻ quặt hai tay ra sau lưng, một bàn tay đang cầm lủng lẳng chiếc giàn ná.

Thằng Mận cũng vừa kịp chạm mặt Quý ròm. Nó hất đầu về phía nạn nhân của nó, gào lên oan ức:

- Thằng này ngày nào cũng xuống đây chọc ghẹo em gái mày, tao trừng trị nó giùm mày mà Hiện!

- Trừng trị cái đầu mày! – Hiện đá vô mong thằng Mận – Ai nhờ mày trừng trị hả?

- Cần gì ai nhờ. – Không vùng vẫy được, Mận ẹo người qua một bên cố tránh cú đá của Hiện, lớn giọng phân bua – Hễ thấy chướng tai gai mắt là tao tự động ra tay!

Hiện lại co chân đá vào mông thằng Mận:

- Chướng tai gai mắt nè! Tự động ra tay nè!

Cứ nói một câu, Hiện đá một cái. Còn thằng Mận thì hết ẹo qua trái lại ẹo qua phải nhưng vẫn không né được bàn chân thằng Hiện cứ vả bôm bốp vào mông nó.

Hiện gầm gừ:

- Mày hay chọc ghẹo em gái tao thì có. Còn thằng Quý xuống nhà tao là để giúp nhỏ Hường ôn tập, hiểu chưa?

- Ủa, vậy hả? – Bộ mặt tròn quay của thằng Mận như bị ai kéo lệch đi. Nó méo xệch miệng – Tao đâu có biết. Thấy nó ngày nào cũng …

- Thế bây giờ mày biết chưa? – Hiện gắt, không chờ Mận nói hết câu.

Mận xụi lơ:

- Biết rồi.

Hiện buông tay thằng Mận ra, hừ giọng:

- Biết rồi thì sao?

- Từ nay về sau tao không rình bắn thằng Quý nữa.

Hiện co chân lên dọa:

- Chỉ vậy thôi hả?

Thằng Mận hoảng hồn, quay sang Quý ròm, mau mắn:

- Tao xin lỗi mày nha Quý.

Nó gãi gãi đầu:

- Ngày mai tao sẽ đền cho mày lọ dầu nóng để mày xức lên mấy chỗ bị tao bắn trúng.

Quý ròm tự nhiên muốn khóc quá chừng. Nó đâu có cần thằng Mận đền cho nó lọ dầu nóng. Nó cũng không cần thằng Mận xin lỗi nó. Bây giờ nó chỉ muốn thằng Mận làm sao cho chiếc lá xương khô của nó lành lặn như cũ.

Nhưng dù ấm ức đến mấy, Quý ròm cũng không dám trưng chiếc lá vỡ ra để bắt đền thằng Mận. Nó sợ thằng Mận và thằng Hiện sẽ thắc mắc chiếc lá đó ở đâu ra. Nếu tụi nó gặng hỏi, chắc chắn Quý ròm sẽ bối rối. Chắc chắn Quý ròm sẽ đau khổ bắt gặp mình cà lăm, mặt nó sẽ ửng lên như mớ củ cải trong chiếc nong phơi trước sân nhà thằng Hiện. Và thằng Mận sẽ có dịp nhảy tưng tưng: "Thấy chưa! Tao nói đâu có sai!" …

Nghĩ vậy nên rốt cuộc Quý ròm đành lờ đi chuyện chiếc lá, mặc dù bụng nó cay cú thằng Mận không để đâu cho hết. Nó nhìn những nốt mụn lấm tấm trên bộ mặt trơn bóng của thẳng này, nhún vai:

- Thôi khỏi. Tao có dầu nóng rồi.

Đợi thằng Mận bỏ đi một đỗi xa, Hiện lại gần Quý ròm, lo lắng hỏi:

- Mầy hôm nay nó rình bắn mày đau lắm hả Quý?

Không đợi Quý ròm trả lời, Hiện liếc xuống bắp chân bạn, xuýt xoa:

- Chân mày bị trầy kìa.

Quý ròm tặc lưỡi:

- Có chút xíu à.

Hiện hít vô một hơi:

- Sao mày không nói với tao?

- Nói chuyện gì?

- Chuyện thằng Mận bắn mày đó. – Hiện thu nắm đấm – Biết sớm, toa đã đập nó te tua như cái mền rách rồi.

Hiện tung một cú đá vào bụi chuối nước bên đường, tưởng tượng đó là cái mông thằng Mận, hậm hực tiếp:

- Thằng này lúc trước ngày nào cũng trêu nhỏ Hường. Bị tao rượt đánh một trận, bây giờ nó hết dám hó hé rồi.

Quý ròm vẫn không nói tiếng nào. Nó lẳng lặng đi bên cạnh Hiện, nghe tất cả những gì thằng này nói nhưng gần như không để tâm một chuyện gì. Lúc này tâm trí nó đang bận bịu với chuyện khác, quan trọng hơn: Tại sao thằng Hiện lại có mặt ở đây, lúc này?

Hiện không đọc được ý nghĩ trong đầu Quý ròm. Thấy thằng này im như thóc, Hiện cứ thấy lo lo:

- Quý này.

- Gì hở mày?

- Cho tao xin lỗi mày nha.

- Xin lỗi chuyện gì?

Hiện gãi cổ, áy náy:

- Tao nhờ mày xuống nhà kèm học cho em gái tao nhưng tao lại không bảo vệ được mày.

Quý ròm nheo mắt:

- Mày đã bắt được thằng Mận rồi.

- Nhưng …

- Mày đừng băn khoăn. – Quý ròm đập tay lên vai bạn – Tao có trách gì mày đâu. Tao vẫn xuống nhà mày mỗi ngày mà.

Thấy bạn có vẻ chưa yên tâm, Quý ròm huơ tay vào không khí:

- Mai tao vẫn xuống. Mốt vẫn xuống. Cả bữa kia bữa kỉa bữa kìa nữa, tao cũng vẫn xuống. Tao sẽ ôn tập cho em gái mày đến tận ngày cuối cùng trước khi tao về lại thành phố.

Ngực thằng Hiện đã thôi chèn đá. Quý ròm làm nó cảm động quá. Nó quàng tay qua vai bạn, khịt khịt mũi:

- Mày tốt ghê!

- Mày mới tốt. – Quý ròm khéo léo thăm dò – Mày rình suốt cả buổi chiều để tóm cổ thằng Mận giùm tao.

- Đâu có. – Hiện lắc đầu – Khi nãy tao chạy về nhà định luộc khoai đãi mày, bỗng nhiên thấy một bóng người thậm thò thậm thụt trong bụi tre, thế là tao âm thầm theo dõi. Hóa ra là thằng Mận đang giở trò với mày.

Tới lượt Quý ròm thở phào:

- Vậy thôi hả?

Ngay lúc đó, Quý ròm không thể nghĩ được thằng Hiện cũng biết chơi trò dóc tổ. Nó nhìn bộ mặt thật như đếm của thằng này, cảm thấy trên đời không có đứa bạn nào đáng yêu bằng đứa có cằm lẹm mà lại thêm một cái mũi hếch.

Chỉ đến khi chia tay thằng Hiện chỗ ngã ba và tung tăng một quãng xa trên con lộ đất dẫn về nhà, vừa đi vừa mỉm cười nhớ lại cảnh thằng Hiện trừng phạt thủ phạm, Quý ròm mới giật mình nhận ra sự khó tin trong lời giải thích của thằng này. Chẳng ai lại chạy về nhà nấu khoai đãi một ông thầy khi ông thầy đó sắp sửa ra về cả. Thằng Hiện lại càng không. Những ngày đầu, nó còn làm siêng chạy về nhà bốn, năm lần nhưng toàn về giữa buổi, lúc bóng nó đổ xuống bãi đất cày vẫn còn ngắn ngủn. Sau này Hiện không về nhà nửa chừng nữa. Việc chăm sóc thầy giáo ròm đã có mẹ nó lo.

Vậy mà khi nãy thằng Hiện bảo nó chạy về nhà nấu khoai đãi mình mà mình cũng tin lấy tin để, thiệt ngu ơi là ngu! Quý ròm đưa tay lên định cốc đầu mình nhưng rồi nó vội bỏ tay xuống. Nó nghĩ ra rồi. Đứa đáng bị cốc đầu không phải là nó. Có một đứa đáng cốc đầu hơn: Tiểu Long!

Chương 8

Tiểu Long không thể không tìm cách cứu bạn.

Thằng nhóc giấu mặt đã đe rồi. Nếu Quý ròm còn mò xuống xóm Dưới, nó sẽ bắn vào đầu.

Tiểu Long lo quá, rất muốn nói cho Dế Lửa biết tình cảnh nguy ngập của bạn. Nhưng thằng ròm nhất định không chịu.

Tiểu Long không dám trái ý bạn. Nó không nói với thủ lĩnh xóm Dưới. Nó đi tìm thằng Hiện.

Đầu thằng Hiện lùng bùng khi nghe tin thầy giáo của em gái mình bị người ta hãm hại.

Đang thả bò dưới chân đồi Cắt Cỏ, vừa nghe Tiểu Long thông báo, Hiện đã cắm đầu chạy như bị ma đuổi.

- Gượm đã, Hiện! – Tiểu Long hốt hoảng gọi giật và co giò rượt theo.

Hiện phanh lại, thở phì phì, trông nó rất giống một ấm nước sôi bị hở nắp:

- Gì nữa?

- Nghe tao dặn đã!

Hiện sốt ruột đến mức nó phải bấm mười ngón chân xuống cỏ để giữ cho đôi chân khỏi rục rịch phóng đi. Hai bàn tay nó liên tục duỗi ra nắm vào, đã muốn đánh nhau lắm rồi.

Tiểu Long mỉm cười:

- Mày làm gì mà nôn nóng thế. Giờ này thằng nhãi đó chưa xuất hiện đâu.

Hiện nhốt hai bàn tay vào túi quần để chúng không cựa quậy lung tung, thấy đầu nguội đi một chút:

- Mày định nói gì với tao thế?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, mặt nghiêm nghị:

- Mày phải hứa với tao. Thứ nhất, chuyện này chỉ có tao và mày biết thôi. Mày đừng có nói với ai.

- Sao vậy? – Hiện ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ một chuyện bình thường như thế này lại có thể biến thành nghiêm trọng.

Tiểu Long quên mất thằng Hiện cũng có một cái miệng. Cái miệng đó lúc này đang làm nó lúng túng. Tiểu Long cố xoay chuyển ý nghĩ, trán nhăn tít. Nó không thể nói huỵch toẹt là Quý ròm mắc cỡ. Quý ròm sợ bọn trẻ xóm Dưới nghĩ lung tung về nó.

Tiểu Long cố tưởng tượng nó là Quý ròm. Nếu là thằng ròm thì nó sẽ phịa ra lý do gì nhỉ? Tiểu Long đập tay lên trán, hy vọng sẽ làm văng ra vài ý tưởng. À, có rồi!

- Tại sao ấy hả? – Tiểu Long khụt khịt mũi – Tại vì tụi tao không muốn thằng nhãi đó bị bạn bè tẩy chay. Nếu biết hành vi mờ ám của thằng này, tụi bạn chắc chắn sẽ không thèm chơi với nó …

Tiểu Long đóng vai Quý ròm, vừa ba hoa chích chòe vừa nhìn lom lom vào mặt thằng Hiện, thăm dò phản ứng. Thấy thằng này chớp mắt lia lịa, có vẻ hơi xiêu xiêu, Tiểu Long rấn tới:

- Nó sẽ bị chế nhạo, bị bỏ rơi. Rồi một ngày nào đó, nó sẽ buồn tình bỏ làng ra đi. Nó sẽ bỏ học để đi bán vé số sống qua ngày. Nó sẽ đi lượm bao ni-lông, đi ăn xin, đi …

Tiểu Long thao thao, ngạc nhiên hết sức về mình. Lần đầu tiên nó nhận ra làm Quý ròm cũng không khó lắm. Ăn thua là phịa cho được câu đầu, sau đó câu này tự động lôi câu khác, cứ thế mà tuôn ra như súng liên thanh khạc đạn.

Thằng Hiện đã bị tràng đạn cuối cùng của Tiểu Long bắn gục. Trái tim cứng rắn của nó thủng một lỗ to tướng và mềm đi từng phút một.

- Được rồi. – Hiện liếm môi, cả quyết – Tao sẽ không nói với ai.

Tiểu Long gật gù:

- Thứ hai là mày phải làm ra vẻ tình cờ bắt gặp Quý ròm bị tấn công. Mày không được để cho thằng ròm biết tao đã kể chuyện này với mày.

Lần này không để thằng Hiện kịp hỏi “sao vậy?”, Tiểu Long nói luôn:

- Thằng Quý muốn tự nó đối phó. Tính nó xưa nay vậy, nó không muốn chuyện riêng của nó làm liên lụy đến ai.

Trong khi Tiểu Long làm Quý ròm thì thằng Hiện làm Tiểu Long. Nó đưa tay quẹt mũi lia lịa, động tác không thể nhầm của thằng mập mỗi khi bối rối hay xúc động:

- Thằng Quý tốt ghê hén mày?

- Còn phải nói! – Tiểu Long khoái chí – Vì vậy mà lát nữa mày cố làm sao tóm cho được thủ phạm …

- Mày khỏi lo! Nó sẽ không thoát khỏi tay tao đâu!

Hiện hầm hầm cắt ngang lời bạn. Bụng nó đột ngột giận sôi.

Trái tim con nhà Hiện mau lành ghê. Tim nó hết thủng và đầu nó lại nóng phừng phừng. Nó quên phắt hình ảnh thảm thương của thằng nhãi bắn ná thun mà Tiểu Long vừa vẽ ra, lại co giò chạy:

- Tao đi nhé.

Tiểu Long đưa đôi mắt hài lòng nhìn theo thằng Hiện một lát rồi lững thững quay lại chân đồi Cắt Cỏ.

Tiểu Long chưa bao giờ là một con người khó hiểu. Nhưng bữa nay nó cười bí hiểm không biết bao nhiêu là lần, khi hết thằng Dế Lửa đến thằng Lượm, rồi đến những đứa khác ở bãi thả tò mò hỏi nó:

- Thằng Hiện chạy đi đâu mà quýnh quáng vậy mày?

Bữa đó, Tiểu Long rất muốn rình xem cảnh thằng Hiện rình bắt thủ phạm nhưng sợ Quý ròm phát hiện, nó đành bấm bụng ở chơi với tụi Dế Lửa đến chạng vạng mới cùng thằng Lượm đánh bò về.

Lúc đút đầu vô cổng, nó đã thấy Quý ròm ngồi trước hiên ngó ra:

- Về sớm vậy mày?

Tiểu Long vờ hỏi, nhưng hỏi xong nó lại ước giá nó đừng hỏi. Vì Quý ròm trả lời nó bằng bộ mặt lạnh ngắt như thể thằng ròm vừa đút đầu vô ngăn đá trước đó một phút.

Cho đến bữa cơm, Quý ròm cũng không buồn liếc thằng mập lấy một cái. Nó vẫn trò chuyện vui vẻ với vợ chồng chú Năm, với Tắc Kè Bông, với thằng Lượm. Nhưng với Tiểu Long thì nó không hề hé môi. Có vẻ như trong mắt Quý ròm lúc này, Tiểu Long không khác gì một tượng gỗ, tệ hơn nữa, giống một cái ghế thừa ra trong bàn ăn.

Tiểu Long buồn lắm. Cũng may là không ai nhận thấy sự khác thường đó, trừ nó. Tiểu long vừa buồn vừa lo. Cho đến lúc này nó vẫn chưa biết thằng Hiện có tóm được thủ phạm hay không nhưng nó mơ hồ đoán ra hành động bí mật của nó đã bị Quý ròm phát hiện. Chốc chốc Tiểu Long lại liếc Quý ròm, mắt tối lại khi nghĩ chắc thằng ròm đang giận nó ghê lắm.

Tới giờ đi ngủ, Tiểu long ngượng ngập leo lên ván, hai chân đập đập phủi phủi cả buổi vẫn chưa chịu ngả lưng xuống cạnh Quý ròm.

- Chân mày bị làm sao thế? – Quý ròm ngứa mắt quá, lên tiếng hỏi – Chỗ thằng Mận bắn mày vẫn còn đau à?

- Thằng Mận là thằng nào? – Thấy Quý ròm chịu bắt chuyện, Tiểu Long mừng rỡ quay lại.

Quý ròm nhếch mép:

- Là cái thằng bắn ná thun mà mày nhờ thằng Hiện rình bắt giùm tao ấy.

Một cái gì đó lạnh lẽo như một tảng nước đá trườn qua bao tử Tiểu Long ngay sau câu nói tỉnh rụi của Quý ròm.

- Mày … mày … – Tiểu Long ú ớ, vất vả lắm hai tiếng "mày, mày" mới trườn ra được khỏi đôi môi đang mím chặt của nó.

Quý ròm nheo mắt:

- Tao biết tỏng hết rồi. Trình độ cỡ như mày và thằng Hiện làm sao che mắt tao được.

Thấy Tiểu Long vẫn ngồi thừ ra như người chết rồi, Quý ròm cười khì khì:

- Nằm xuống ngủ đi! Tao không giận mày đâu.

Tiểu Long không ngờ Quý ròm bỏ qua cho nó dễ dàng như vậy. Nó thở hắt ra, sung sướng ngả đầu lên gối:

- Mày không giận tao thật hả?

- Thật, nếu như chuyện này chỉ có một mình thằng Hiện biết.

- Dĩ nhiên rồi. – Tiểu Long mau mắn đáp – Tao chỉ kể với một mình nó thôi. Còn cẩn thận dặn nó không được nói lại với ai.

- Mày cẩn thận như thế làm sao tao giận mày được.

Tiểu Long không rõ thằng ròm nói thật hay nói đùa, những vẫn hỏi:

- Thế sao từ chiều đến giờ mày không thèm nói chuyện với tao?

- À, thật ra thì tao vẫn giận mày. – Quý ròm tủm tỉm – Nhưng giận chút xíu thôi.

Tiểu Long bĩu môi:

- Giận chút xíu mà làm thấy ghê!

- Bây giờ muốn tao hết giận hẳn, mày giúp tao một chuyện. – Giọng Quý ròm đột nhiên tinh quái.

Tiểu Long xoay qua đối diện với bạn:

- Chuyện gì vậy?

- Sáng mai mày kiếm cho tao lọ keo rồi phụ với tao dán cái này.

- Cái này là cái gì?

- Cái gì thì sáng mai mày sẽ biết.

Sáng hôm sau trời mưa lất phất nhưng Tiểu Long vẫn đội nón đạp xe lên chợ Ngã Ba. Khi nó mua lọ keo chạy về, đã thấy Quý ròm ngồi đằng ban hí hoáy sắp xếp lại những gân lá trên một tờ giấy thấm. Ở bên cạnh, thằng Tắc Kè Bông đang tròn mắt nghiêng ngó.

Hóa ra "cái gì" mà thằng ròm nói là một chiếc lá xương khô! Tiểu Long đặt lo keo trước mặt bạn rồi kéo ghế ngồi xuống, tò mò nhìn chiếc lá:

- Ở đâu ra vậy?

- Thằng Thời cho tao.

- Xạo đi mày! – Tắc Kè Bông đứng cạnh ngứa miệng "xì" một tiếng – Con trai ai lại chơi trò này!

- Ai bảo mày con trai không chơi trò này? – Quý ròm quắc mắt nhìn Tắc Kè Bông, miệng nhọn ra, trông như muốn đớp cho thằng này một phát.

- Tao nè! – Tắc Kè Bông đập tay lên ngực – Cả thằng Lượm nữa! Hai đứa tao có bao giờ thèm chơi trò ép lá. Đây là trò con gái.

- Gái trai gì cũng chơi tuốt! – Tiểu Long bênh Quý ròm, đầu loay hoay cố nhớ trong lớp nó có đứa con trai nào chơi trò ép lá hay không nhưng nó chẳng nhớ ra một đứa nào như vậy.

- Mày nghe Tiểu Long nói gì chưa Tắc Kè Bông? – Quý ròm hả hê. Nó quay sang thằng mập, hứng chí hỏi – Mày là chúa chơi trò ép lá phải không Tiểu Long?

- Ờ … ờ …

- Trước nay mày từng ép hằng trăm chiếc lá như thế này rồi phải không?

Tiểu long bị Quý ròm thô bạo lôi kéo, đành tiếp tục "Ờ, ờ", bụng thắc mắc: làm sao để ép được một chiếc lá khô toàn những gân lá như vậy nhỉ?

Tắc Kè Bông không biết Quý ròm đang chơi trò dóc tổ. Nó ngẩn tò te mất một lúc, rồi sượng sùng lảng sang chuyện khác:

- Chiếc lá của mày bị gì vậy?

- À. – Quý ròm tỉ mỉ bôi keo vào các gân lá, giọng cố làm ra vẻ thờ ơ – Hôm qua lúc từ nhà thằng Thời ra về, tao trượt chân té chỗ cầu Sắt …

Tắc Kè Bông chợt nhớ ra:

- Sáng nay mày không lên nhà thằng Thời à?

Quý ròm nhìn ra màn mưa ngoài trời, tặc lưỡi:

- Khi nào tạnh mưa thì tao đi …

Nhưng hôm đó trời mưa rả rích đến trưa, nhốt chặt Quý ròm trong nhà. Cứ chốc chốc Quý ròm lại chạy ra trước hiên nhìn ngang nhìn ngửa, sốt ruột thấy những đám mây xám như chì không ngừng vần vũ và dường như mỗi lúc một sà thấp xuống, tưởng như sắp chạm vào ngọn tre trước ngõ. Một lát, Quý ròm không nhìn thấy mây nữa. Có vẻ như mây đã tan ra trong bầu trời như những thỏi mực tan trong nước. Rồi gió khuấy lên, đến gần trưa thì bầu trời đã biến thành một cái chậu thủy tinh úp ngược. Đáy chậu đùng đục, lờ mờ, trên đó nước trút xuống mù mịt, thỉnh thoảng ngưng lại một chút để rồi tiếp tục trút xuống mạnh hơn.

- Mưa đầu mùa hả thím? – Quý ròm hỏi thím Năm Sang.

- Thím cũng chẳng biết cháu à. – Thím lo lắng nhìn ra sân – Mọi năm mưa đầu mùa đâu có lớn đến mức này.

Quý ròm không hỏi nữa. Nó lại cùng Tiểu Long ngồi cặm cụi gắn các gân lá lên tờ giấy thấm. Tiểu Long trét keo, Quý ròm lọ mọ dán. Cứ từng chút từng chút như vậy.

Từ lúc mưa bắt đầu nặng hạt, hai đứa nó chẳng thấy Tắc Kè Bông đâu. Tiểu Long đoán là Tắc Kè Bông chạy ra đằng sau phụ chú Năm Chiểu ôm mấy bao khoai khô dựng chỗ vách hè đem vào trong nhà.

Trời mưa buồn quá, Tiểu Long vừa bôi keo lên gân lá vừa tìm cách gợi chuyện:

- Chiếc lá đẹp quá hén mày?

- Ừ.

- Vậy mà bị gãy, uổng ghê!

- Ừ.

- Nhưng nếu khéo dán, nó vẫn đẹp như cũ.

Quý ròm lại "ừ", mải lúi húi xoay xoay chiếc gân lá trên tờ giấy thấm. Tiểu Long bắt đầu bực mình. Cái kiểu trả lời nhát một của Quý ròm làm nó phát chán. Nó nheo mắt:

- Chiếc lá này là của thằng Thời cho mày thật à?

- Ừ.

- Thằng Thời là em thằng Hiện hả?

- Ừ.

Lần này "ừ" xong, Quý ròm cảm thấy ngờ ngợ, cảm thấy có điều gì đó không ổn trong câu hỏi của Tiểu Long … Nó khẽ nhíu mày, kịp nhận ra nó vừa rơi vào bẫy của bạn nó.

- Tao đập mày nghe, mập!

Quý ròm quắc mắt nhìn Tiểu Long. Mắt nó long lên, miệng nó kêu "đập" nhưng Tiểu Long lại thấy hình như thằng ròm đang cố giấu một nụ cười bẽn lẽn. Chắc nó đang nhớ đến học trò nó! Tiểu Long nghĩ bụng nhưng lần này nó không dám trêu thằng ròm nữa. Nó lại cúi đầu hí hoáy trét keo lên gân lá.

Chương 9

Đúng là Quý ròm đang nhớ nhỏ Hường.

Nó chẳng còn ở lại làng này mấy ngày. Trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, nó muốn ôn bài cho học trò nó thật nhiều. Nhưng xem ra hôm nay nó không thể xuống xóm Dưới được. Từ sáng đến giờ, nó ngồi dán lại chiếc lá mà người cứ nhấp nhổm như ngồi trên lò than.

Quý ròm chạy ra chạy vô mấy lần, thấy trời vẫn thế. Mưa lớn, lại gió nữa. Gió thổi vù vù, đến nỗi những ngọn tre trước cổng cứ vặn mình răng rắc và oằn đi theo mọi hướng.

Quý ròm biết sáng nay anh em thằng Thời cũng đang ngóng nó. Nhưng nó kèm học cho anh em thằng Thời đã lâu, chương trình học nó đã ôn cho hai đứa này gần hết. Chỉ có nhỏ Hường là chưa học được bao nhiêu, chỉ mới mấy ngày. Vậy mà bây giờ trời lại mưa lớn ơi là lớn.

Trời tầm tã thế này, chắc sáng nay nhỏ Hường không lên đồi lượm củi khô được. Quý ròm bần thần nghĩ. Nhưng nếu nó ra đi từ lúc tinh mơ rất có thể lúc này nó đang rét run ở đâu đó trên đồi cũng nên. Nó có biết tìm chỗ nấp không nhỉ? Quý ròm cảm thấy lo lắng, rồi nó tự trấn an bằng cách tự trả lời: Hồi sáng trời ẩm ướt như thế chắc nhỏ Hường không dám ra khỏi nhà. Nếu nó định đi thì thế nào mẹ nó và anh nó cũng ngăn cản …

Quý ròm nghĩ lan man, lòng nặng trĩu. Nó lại nhìn ra ngoài trời, rầu rĩ thấy trời mưa mỗi lúc một to. Chả biết ông trời buồn chuyện gì mà ông trời khóc to quá làm nó muốn khóc theo. Trong một lúc, Quý ròm không hay tâm trí nó đang từ từ rời bỏ nó để lén lút lang thang xuống xóm Dưới. Chỉ đến khi Tiểu Long hét giật:

- Mày dán cái kiểu gì thế?

Quý ròm mới giật mình ngó xuống, tẽn tò khi thấy nãy giờ nó dán lộn tùng phèo.

- Ờ … ờ …

- Mày làm sao vậy hả ròm?

Tiểu Long hỏi khơi khơi nhưng Quý ròm vẫn đủ thông minh để đọc thấy sự chế nhạo trên bộ mặt làm ra vẻ ngô nghê của thằng này.

- Tao có làm sao đâu.

Quý ròm ậm ừ đáp, cảm thấy đầu cổ nóng ran như vừa vớt ra từ một nồi nước sôi. Rồi như để cho qua phứt cái đề tài khó nói này, nó làu bàu lảng sang chuyện khác.

- Chừng nào trời mới ngớt mưa hả mày?

Tiểu Long không trả lời thẳng câu hỏi của bạn. Nó nói:

- Nhỏ Hường không ngóng mày đâu. Nó biết trời mưa như trút thế này, chẳng ai lại liều lĩnh mò ra khỏi nhà.

Quý ròm ngước nhìn bạn. Nhưng trái với sự chờ đợi của Tiểu Long, Quý ròm không nói "Tao đập mày nghe mập!". Nó chỉ băn khoăn:

- Thế tụi nhóc chăn bò dưới chân đồi Cắt Cỏ thì sao? Cả thằng Lượm nữa?

- Tụi nó sẽ đánh bò về bây giờ.

Tiểu Long nói chắc như đinh đóng cột. Nhác thấy vẻ nghi ngờ của Quý ròm, Tiểu Long tính nói thêm nhưng nó chưa kịp mở miệng, đã thấy thằng Lượm chìa ra bộ mặt tím tái chỗ cánh cửa bếp, rên rẩm bằng đôi môi xám ngoét:

- Ui da, lạnh quá!

Quý ròm nhìn thằng nhóc, thương hại nói:

- Mày nấu nước sôi tắm đi Lượm. Coi chừng mày bịnh đó.

- Em tắm rồi. Em về nãy giờ mà. – Lượm đáp và bước hẳn lên nhà trên, bây giờ tụi Quý ròm mới nhìn thấy thằng nhóc quấn thêm một chiếc mền quanh người.

Tiểu Long cau mày:

- Ở xóm Dưới mưa to lắm hả Lượm?

- To lắm. – Lượm ngồi xuống ghế – Bãi thả bị ngập hết rồi. Con lộ đất nối liền xóm Trên và xóm Dưới cũng ngập mất một đoạn gần chỗ nhà thằng Hiện.

Quý ròm giật thót:

- Thế dưới đó có nhà nào bị ngập không hở mày?

- Hiện giờ thì chưa. Nhưng nếu trời cứ tiếp tục mưa thế này thì hổng biết sao.

Lượm vừa đáp vừa kéo chiếc mền lên lau tóc khiến Tiểu Long nhăn hí:

- Làm gì xát tới xát lui nhìn thấy ghê quá vậy mày. Hổng lẽ mày không phân biệt được chiếc mền và chiếc khăn hả Lượm?

Trời vẫn tiếp tục mưa suốt đêm. Nằm trong nhà, tụi Quý ròm lắng tai nghe gió lồng lộng rượt quanh trên ngọn tre. Rất nhiều gió. Quý ròm nghe gió hú từ nhiều hướng, chúng hăng hái chơi trò đuổi bắt nhau trong mưa và khi va mạnh vào nhau, mái tranh sau bếp lập tức tốc lên dập xuống rầm rầm như có ai đang khởi động một chiếc máy đập lúa khổng lồ.

Cả nhà gần như không ai ngủ. Tiểu Long và Quý ròm nằm một chốc rồi sốt ruột bật dậy, chạy xuống nhà sau phụ chú Năm Chiểu buộc các dây thừng quanh gốc cột. Dây thừng nối với kèo nhà, chú Năm Chiểu bảo gió mạnh như thế, nếu không chằng lại, mái nhà sẽ bị gió thổi bay mất.

Tắc Kè Bông và thằng Lượm cũng lăng xăng chạy lên chạy xuống, xê bao khoai qua bên trái, nhích bao lúa qua bên phải để tránh những chỗ dột.

Ở thành phố, Quý ròm chưa bao giờ trải qua cảnh này. Nó thấp thỏm nhìn thím Năm Sang, bồn chồn hỏi:

- Lũ về hả thím?

- Chắc vậy. – Thím Năm Sang thở dài – Mọi năm vẫn có lũ lụt nhưng thường vào khoảng tháng mười. Năm nay lũ lụt đến sớm, lại thêm dông bão …

Quý ròm khoe hiểu biết:

- Chắc do ảnh hưởng của hiện tượng El Nino, El Nina gì đó. Cũng có thể do nạn phá rừng tràn lan.

Bên ngoài, gió thôi réo trên ngọn tre, mưa cũng tạm thời ngớt hạt nhưng nước vẫn tiếp tục dâng cao.

Đến nửa đêm thì nước bắt đầu róc rách tràn vào nhà bếp. Mọi người bì bõm khuân đồ đạc lên nhà trên, bao bị chiếu cói thúng mủng cả đòn kê không thiếu thứ gì, hì hà hì hục suốt đêm. Cả con bò ở chuồng sau cũng được thằng Lượm dắt vào nhà. Nó mọi ruột cây rơm, ôm vào mớ rơm khô để lót chỗ cho chú bò sưởi ấm. Bầy gà thường ngày lích chích kiếm mồi ở sau vườn, bây giờ cũng chen chúc đậu thành hàng co ro trên nóc tủ.

Quý ròm thì thầm với Lượm:

- Sống ở thôn quê khổ quá hén mày?

- Em quen rồi. – Lượm liếm môi – Hồi em còn nhỏ, vài năm mới có bão lụt một lần. Nhưng gần đây thì bão lụt liên miên. Năm nào cũng có. Có khi một năm lũ về hai, ba lần.

Sáng ra, trời vẫn tù mù. Mặt trời trốn biệt, cảnh vật mờ mờ như nhìn qua một tấm kính bẩn. Gió đã nhẹ đi nhưng những ngọn tre trước ngõ vẫn lúc lắc như các cô gái đứng rũ tóc sau mưa.

Bây giờ mọi người đều túm tụm ở nhà trên. Trong khi thím Năm Sang xoay xoay ba ông táo để đặt nồi cơm thì chú Năm Chiểu ngồi nhìn bâng quơ ra cổng. Con đường lộ đất dẫn vào nhà lẫn cái sân phơi lúc này cũng biến mất trong nước, biến căn nhà của chú Năm Chiểu thành một cái gì đó từa tựa như hòn đảo.

- Chắc tao phải xuống nhà thầy Giáo Hóa đón ông mày về. – Chú Năm nói với thằng Lượm – Xóm Dưới giờ này chắc nhà nào nhà nấy sắp ngập tới nóc rồi.

Lượm ngước nhìn ba nó:

- Dân xóm Dưới chắc lên đồi Cắt Cỏ hết rồi, ba.

Như để xác nhận suy đoán của Lượm, một chiếc xuồng lướt như bay vào con ngõ.

- Thầy Giáo Hóa đưa bác trai lên đồi rồi nghe, anh Năm.

Một người đàn ông nói vọng vào nhà. Ông đang ngồi trên xuồng, chung quanh chất ngổn ngang nồi niêu xoong chảo, các thứ bao gói đùm đề, tất cả trông chật chội đến mức Quý ròm có cảm tưởng khó khăn lắm ông mới nhét được người vào chiếc xuồng.

- Cảm ơn anh Bảy. – Chú Năm Chiểu đứng bật dậy, đóm lửa của điếu thuốc rê cháy lập bập trên môi – Tôi đang tính xuống dưới đón ba tôi đây.

- Anh Năm khỏi đón. Bác trai bảo bác trai ở trên đồi với gia đình thầy Giáo Hóa được rồi. Chờ vài hôm nước rút, bác trai về nhà.

Quý ròm bụng nơm nớp từ đêm hôm qua, bất chấp ngượng ngùng, ngoác miệng hỏi lớn:

- Chú ơi, chú thấy gia đình thằng Hiện lên đồi chưa chú?

- Thằng Hiện là con nhà ai hả cháu?

Quý ròm ấp úng:

- Dạ, thằng Hiện là … là anh nhỏ Hường. Nhà nó có hai anh em.

Người đàn ông có vẻ vội đi. Nhưng vẫn nán lại để cố nhớ ra thằng Hiện và nhỏ Hường là ai. Nhưng trông bộ mặt nhăn nhó đến khổ sở của ông, Quý ròm biết ông có đứng đó tới già cũng không thể nhớ ra được hai đứa đó.

May mà thằng Lượm nhanh miệng:

- Nhà chú Tư Lê đó, chú.

- À, nhà Tư Lê thì nói quách là nhà Tư Lê. Vợ Tư Lê và hai đứa con lên hết trên đồi rồi.

Nói xong, ông thở phì một cái, lật đật quay mũi xuồng.

Quý ròm sực nhớ tới anh em thằng Dế Lửa, tính hỏi tiếp nhưng chiếc xuồng đã biến mất chỗ khúc quanh.

Quý ròm khều vai thằng Lượm, hỏi nhỏ:

- Mày biết chèo xuồng không Lượm?

- Biết.

- Nhà mình có xuồng không?

- Không.

Nhìn bộ mặt xịu xuống của Quý ròm, Lượm kéo tay ông anh:

- Ra sau vườn đi!

- Chi vậy? Lạnh thí mồ!

- Ra đốn chuối làm bè.

- Ăn cơm đã.

Bữa đó, Quý ròm và Lượm, lát sau có thêm Tiểu Long và Tắc Kè Bông, đóng được chiếc bè chuối khá rộng. Tới trưa thì tụi nó đã có thể cột chiếc bè vô gốc khế.

Quý ròm lay lay chiếc bè:

- Chắc không đó Lượm?

- Tre cừ xuyên qua cả chục cây mà anh. – Lượm ưỡn ngực.

- Bè này chở bò được không?

- Em không biết. Nhưng chở heo chắc được.

Nhưng nhà thằng Lượm không nuôi heo, chỉ nuôi bò. Lượm không dám mạo hiểm dắt bò lên bè, sợ bò ngã què giò.

Buổi trưa, mưa lại trút dữ dội. Quý ròm có cảm giác ai đang đứng giữa lưng chừng trời, bê một thau nước to ơi là to, không ngừng tạt xuống một cách giận dữ.

Nước tràn vào nhà trên, dâng lên mấp mé mặt ván. Bây giờ thì cả nhà rút hết lên bộ ván, cả ông táo cũng lên theo. Chỉ có con bò đứng dầm bốn chân trong nước.

Quý ròm đang ngồi nói chuyện với thằng Lượm, bỗng hét lên một tiếng thất thanh và lính quýnh bò tuốt vô bên trong, sát vách nhà, mặt cắt không còn chút máu.

Tiếng hét của thằng ròm khiến cả nhà nhảy dựng.

Thím Năm Sang hốt hoảng chồm về phía nó:

- Gì vậy cháu?

- R … rắ … ắ … n. – Quý ròm ú ớ.

Thím nhìn quanh:

- Rắn đâu?

Quý ròm run run chỉ tay xuống nước, môi giần giật:

- Ở chỗ này nè, thím. Khi nãy cháu thấy nó ngóc đầu lên, sát chỗ cháu ngồi. Nhìn ghê lắm.

- Trời, tưởng gì! – Thằng Lượm bĩu môi "xì" một tiếng. Rắn nước mà cũng sợ.

- Rắn nước thì sao? – Quý ròm cãi, cảm thấy máu bắt đầu lưu thông trở lại trong người nó – Rắn nước cũng là rắn vậy.

- Rắn nước đâu có nọc độc. – Lượm nheo mắt – Nó cắn cũng hổng đau tí ti nào. Giống như kiến cắn vậy đó.

Tắc Kè Bông ngứa miệng, đế thêm:

- Lúc buồn buồn hổng biết làm gì, tao với thằng Lượm đi bắt rắn nước về chơi hoài.

Chú Năm Chiểu đỡ lời cho Quý ròm:

- Anh Quý mày từ nhỏ đến lớn sống ở thành phố, có nhìn thấy rắn nước bao giờ đâu mà biết. Đâu phải như tụi bay.

Rồi chừng như thấy thằng ròm vẫn còn ngượng ngập vì sự hoảng sợ quá trớn của mình, chú lảng sang chuyện khác:

- Ăn xong, bắt đầu chuyển đồ đạc lên đường quốc lộ nghe Bông!

- Chuyển bằng bè hả ba? – Tắc Kè Bông ngập ngừng hỏi lại.

- Ừ. – Giọng chú Năm thoáng lo âu – Sáng giờ tạo lội ra ngõ thấy ghe xuồng chạy tới chạy lui lăng xăng muốn chóng mặt, chắc hổng có chiếc ghe nào ở không.

Thằng Lượm khịt mũi:

- Xuồng chú Bảy Đởm …

- Xuồng Bảy Đởm cũng bận tối mặt. Chú Bảy mày cũng chở giùm đồ cho người ta thôi. Nhà mé dưới nguy ngập hơn nhà mình.

Nghe tới hai chữ "mé dưới", Quý ròm quên phắt chuyện rắn rết. Nó vọt miệng chen ngang, bụng ông thầy bây giờ chỉ mong sớm hội ngộ với học trò:

- Sao mình không chạy lên đồi Cắt Cỏ như người ta hả chú?

- Lên xóm Đầu Cầu gần hơn, cháu à.

Thím Năm Sang giải thích:

- Phía trên cầu Sắt cũng có một ngọn đồi. Những năm bão lụt, dân làng nhờ níu lấy hai ngọn đồi này mà thoát nạn đó, cháu.

Tắc Kè Bông nhíu mày:

- Còn con bò làm sao hả ba?

- Chắc phải chờ ghe máy của đội cứu hộ trên huyện xuống. Chỉ mong mấy ổng xuống sớm sớm, đừng trễ như mọi lần.

Chú nhìn bâng quơ ra ngoài trời, bập bập mấy hơi thuốc, lẩm bẩm:

- Cũng may lần này nước lên chậm.

Chuyến bè đầu tiên chỉ có Tắc Kè Bông và thằng Lượm. Quý ròm và Tiểu Long muốn đi theo chết được nhưng cuối cùng đành phải nhường chỗ cho mấy bao ngũ cốc, quần áo chiếu gối mùng mền và đàn gà.

Hai đưa lội nước ngang thắt lưng, đẩy bè ra đến tận con lộ đất mới chịu dừng lại thèm thuồng nhìn Tắc Kè Bông và thằng Lượm chống sào đưa bè thẳng về hướng chợ Ngã Ba.

Chuyến thứ hai, Tiểu Long và Quý ròm mới được lên bè. Bắt chước Tắc Kè Bông và Lượm, hai đứa chằng thèm mặc áo mưa, cứ để người ướt nhẹp

leo lên bè. Quý ròm láu táu giành lấy cây sào từ tay thằng Lượm, mới chống vài cái, bè đã quay ngang khiến tụi bạn nó la chí chóe và Lượm quýnh quíu giật cây sào lại.

Ghe xuồng và các loại bè tre, bè chuối liên tục ngược xuôi giữa xóm Trên và xóm Đầu Cầu. Quý ròm ngoái cổ nhìn quanh, thấy giống như đang bơi giữa biển. Nước mênh mông tứ bề, nhà cửa như lũ trẻ bị phạt đứng chôn chân trong nước. Phía xóm Dưới, cây cối chỉ còn nhìn thấy ngọn. Cũng may, trời mưa một lát chừng như hết nước, nhỏ hạt dần. Gió cũng bắt đầu nghỉ ngơi, dành sức cho buổi chiều.

Tắc Kè Bông gò lưng chống sào, lái bè tránh xa những chỗ nước xoáy, nói:

- Nước cuồn cuộn thế này chắc chắn phía trên là ống cống hoặc đất bị sạt lở.

Lượm bổ sung:

- Mùa lụt năm ngoái, ông Sáu Thơm lội ngang chỗ ống cống, bị nước cuốn mất tích luôn.

Tiếng máy nổ từ trên đường quốc lộ vọng xuống, chốc sau bọn trẻ nhìn thấy bốn, năm chiếc ca-nô và vỏ lải phóng tới vùn vụt, bắn nước thành những vệt dài. Tắc Kè Bông và Lượm cố kềm chiếc bè bị chòng chành khi đám ghe máy chạy ngang qua, mặt tươi rói:

- Đội cứu hộ đó.

Quả nhiên khi bọn Quý ròm chống bè gần tới chợ Ngã Ba, đã thấy chiếc vỏ lải và hai chiếc ca-nô lộn ngược trở lại.

Thằng Lượm reo lên khi thấy ba nó và con bò trong chiếc vỏ lải. Nó kêu om sòm, nếu không ở trên bè chắc nó đã nhảy tưng tưng:

- Ba! Ba!

Nhưng chú Năm Chiểu không nhìn thấy chiếc bè. Tiếng máy Honda nổ điếc tai, hơn nữa lúc thằng Lượm hết ầm, chú đang lúi húi chỗ đít bò.

- Chắc con bò nhà mày đánh bẹt mấy bãi trong chiếc vỏ lải rồi.

Quý ròm nói và đưa mắt nhìn những chiếc xe đẩy xe kéo đang tất bật trên đường quốc lộ. Nhiều người mặc áo mưa thùm thụp, nước ngập tới đầu gối, vẫn mím môi chuyển đồ đạc ra phía cầu Sắt.

Rất nhiều gia đình hai bên chợ Ngã Ba chưa vội chạy lụt. Họ ở vừng đất cao, mực nước năm nay không lên quá nhanh nên có lẽ họ nhường đội ghe máy cứu hộ cho cư dân ở khu vực thấp hơn. Chỉ những gia đình có xe tay mới hối hả thồ đồ đạc đi trước.

Đã trải qua một ngày đêm sống chung với lũ lụt, bây giờ Quý ròm không còn ngạc nhiên khi bắt gặp cảnh người ta, heo, chó, gà cùng đứng chen nhau trên một bộ ván trong các ngôi nhà ở đuôi chợ, thắc thỏm ngó ra.

Qua khỏi cầu Sắt, lúc chiếc bè rẽ trái để lên đồi, Quý ròm trông thấy một gia đình năm người đang bì bõm dưới nước lội bộ về phía xóm nhà ngói, thằng nhóc nhỏ nhất chỉ mới mấy tháng tuổi ngồi khóc ti tỉ trong chiếc thau nhôm đang được mẹ nó đẩy đi.

Quý ròm chìa tay ra, sốt sắng:

- Dì đưa em bé lên đây, tụi cháu chở giùm cho.

- Cảm ơn cháu. Cũng gần tới nơi rồi. – Người mẹ ngước lên, mỉm cười – Thằng cu này mà xa mẹ nó một phút là nó quậy tưng, tụi cháu chịu không nổi đâu.

Cả Quý ròm, Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm đều nhướn cổ tìm nhà thằng Thời khi chiếc bè đi ngang qua xóm nhà ngói.

Quý ròm dáo dác:

- Nhà thằng Thời là nhà nào hả tụi mày?

Tiểu Long chỉ tay:

- Chắc là nhà đó.

- Không phải đâu, anh. Thằng Lượm lắc đầu – Nhà thằng Thời ở mé kia kìa.

Tới phiên thằng Lượm chỉ tay. Và tới phiên Tắc Kè Bông phản đối:

- Bậy! Tao nghĩ nhà nó là nhà này.

Trong bọn, Quý ròm là đứa có đủ thẩm quyền nhất để xác nhận nhà nào trong ba căn nhà đó là nhà thằng Thời. Nhưng khi xóm nhà ngói chìm trong biển nước, Quý ròm bỗng thấy cảnh vật lạ lẫm đến mức nó có cảm giác nó chưa đặt chân đến đây bao giờ. Nghe tụi bạn cãi cọ, nó chỉ thở hắt ra, nói một câu huề trớt:

- Lát lên đồi thế nào cũng gặp tụi nó.

Đi khỏi xóm nhà ngói một quãng là đụng ngọn đồi. Một ngôi nhà thờ cũ kỹ với những bức tường loang lổ và ố vàng tọa lạc ngay trên đỉnh đồi. Những người tránh lũ đang ở trong đó, một phần lớn tràn ra ngoài sân, lều cắm giăng giăng như trại của người Mông Cổ. Nhân lúc tạnh mưa nhiều người tranh thủ thổi cơm chiều, khói um cả một góc đồi.

Bọn trẻ đang loay hoay cột bè vào gốc dương liễu chỗ sườn đồi, bỗng giật mình nghe một tiếng reo lảnh lót cất lên sau lưng:

- Ôi, anh Quý!

Cả bọn quay lại, tươi cười khi bắt gặp gương mặt mừng rỡ của nhỏ Gái.

Quý ròm toét miệng cười:

- Anh biết lên đây thế nào cũng gặp em mà. Anh Thời đâu?

Nhỏ Gái chỉ tay về phía nhà thờ:

- Anh Hai em đang ở trong đó với mẹ em.

Lúc bước chân vào bên trong nhà thờ, Quý ròm tưởng như bước vào một ngôi chợ chồm hổm. Người đông nghịt. Mỗi gia đình chiếm một khoảnh, lấy chiếc chiếu làm diện tích, người lớn con nít nằm ngồi la liệt.

Người lớn lo lắng thông báo tin tức cho nhau, con nít cỡ bảy, tám tuổi reo hò, cười đùa tíu tít vì được tha hồ nghịch nước, được ba mẹ dắt lên đồi "du ngoạn", những đứa trẻ chưa bỏ bú khóc ran mò vú mẹ, biến ngôi nhà thờ thường ngày thiêng liêng yên tĩnh thành một chốn nhân gian bát nháo chưa từng thấy. Quý ròm đảo mắt ngó quanh, thấy các dì phước thấp thoáng đâu đó, hiện ra rồi biến mất trong biển người.

- Lại đây, tụi con!

Tiếng chú Năm Chiểu cất lên từ góc nhà bên tay trái. Góc nhà này Tắc Kè Bông và thằng Lượm đã "xí chỗ"ngay từ chuyến tải đồ đầu tiên.

Chú Năm Chiểu ngồi xếp bằng trên manh chiếu cũ mèm, tay đang vấn thuốc rê.

- Con bò nhà mình đâu rồi ba? – Thằng Lượm hỏi.

- Cột đằng sau nhà thờ. Gà qué cũng nhốt hết ngoài đó.

- Dì đâu?

- Lát dì lên theo xuồng chú Bảy.

Tắc Kè Bông ngó xuống nền nhà:

- Sao ba không trải hai chiếc chiếu? Nhà mình sáu người, tối lấy chỗ đâu mà nằm?

Chú Năm Chiểu mò tay vô túi áo kiếm hộp quẹt, nạt:

- Thằng này! Nằm chật chật cho ấm.

Chú thở ra:

- Đất chật người đông, mỗi người co lại một chút. Phải biết nghĩ tới người khác chứ con.

Quý ròm nhón chân ngó về phái "nhà" nhỏ Gái nhưng bị cả đống đầu cổ che khuất tầm nhìn. Nó đang phân vân không biết có nên qua thăm anh em thằng Thời ngay bây giờ không, Tiểu Long đã ở đâu bên ngoài ào vô, la rân:

- Nước đang rút, chú Năm.

- Mô phật! – Chú Năm Chiểu chắp tay kêu lớn, quên mất đang ở trong nhà thờ.

Tiểu Long quẹt mũi:

- Nhưng rút chậm lắm.

- Vậy trời cũng còn thương mình. Lũ lụt tháng mười, nước dâng cả tuần lễ chưa rút đó, cháu.

Một phút sau, bọn trẻ đã đứng túm tụm chỗ sườn đồi, ngó ra biển nước. Đúng là nước đang rút! Quý ròm reo thầm, mắt ngó chăm chăm mực nước cũ còn ẩm ướt trên thân cây dương liễu.

- Nước rút rồi. Đi chơi đi! – Quý ròm đột ngột đề nghị.

Thằng Lượm nhìn sững ông anh:

- Giờ này mà đi chơi? Đi đâu?

- Đi xuống đồi Cắt Cỏ. – Quý ròm cố nặn một vẻ mặt nghiêm trang – Đi thăm ông mày, xem ông mày sống thế nào.

Lý lẽ của Quý ròm quá chính đáng. Nhưng thằng Tắc Kè Bông bỗng hừ mũi, đâm ngang:

- Chứ không phải đi xem em gái thằng Hiện sống thế nào hả?

Lần này, quý ròm biết khó mà chơi trò dóc tổ. Hồi trưa, lúc chú Bảy Đởm tấp xuồng vô trước ngõ, nó đã oang oang hỏi thăm tin tức anh em thằng Hiện, mọi cái lỗ tai đều nghe thấy.

- Ờ, thì thăm một lúc nhiều người. – Quý ròm gãi đầu, lỏn lẻn – Thăm cả anh em thằng Dế Lửa nữa.

Quý ròm vừa nghĩ tới chú Bảy Đởm thì chiếc xuồng của chú đã băng băng lướt tới. Trên ghe có cả thím Năm Sang đang ngồi giữa những bao bị chất đống xung quanh.

Thím nhác thấy bọn trẻ, chưa kịp mở miệng, thằng Lượm đã bô bô:

- Dì ơi, tụi con đi xuống đồi Cắt Cỏ thăm ông nha, dì.

Sợ thím Năm Sang không cho, nó nhanh nhẩu:

- Nước rút nãy giờ rồi.

Và nó mừng rơn khi nghe dì nó dặn:

- Cẩn thận nha, tụi con.

Dì nó nói vậy tức là dì nó đồng ý. Không những đồng ý, dì nó còn giao nhiệm vụ cho nó. Dì nó mở bao, lục lọi một hồi rồi giúi vào tây nó một mớ mì gói và thịt hộp:

- Con đem cho ông.

Thằng Lượm giãy nảy:

- Xưa nay ông đâu có ăn thịt hộp.

- Ông đói bụng thì ăn mì gói. Còn thịt hộp thấy ai đói thì chia cho người ta.

Tắc Kè Bông giành lấy mấy hộp thịt trên tay Lượm, cúi đầu săm soi:

- Ở đâu mẹ có mấy thứ này vậy?

- Đội cứu hộ.

Chương 10

Bọn trẻ chống bè đi một quãng đã thấy đội ghe máy cứu hộ từ xa phóng lại. Trên chiếc vỏ lải những chiếc thùng các-tông vuông vức xếp thành từng chồng cao nghễu thay cho người và gia súc. Bọn trẻ đoán đó là thùng đựng mì gói và thực phẩm đóng hộp. Trong toán ca nô cũng đã xuất hiện một chiếc cắm cờ chữ thập đỏ ngay trước mui.

Thằng Lượm khoe kiến thức:

- Y tế đó.

Quý ròm chợt hỏi:

- Đoàn ghe cứu hộ này sớm muộn gì cũng chở đồ tiếp tế đến hai ngọn đồi đúng không, Lượm?

- Dĩ nhiên rồi. – Lượm gật đầu – Đó là nhiệm vụ của họ mà.

- Thế thím Năm Sang còn gửi mì gói và thịt hộp cho ông làm gì?

Lượm chép miệng:

- Ờ, tính dì em xưa nay vậy. Lúc nào cũng cẩn thận.

Lượm vừa đáp vừa cong lưng cùng thằng Tắc Kè Bông chống sào tránh xa những chiếc ghe máy. Mỗi lần chiếc vỏ lải hay chiếc ca-nô lượn ngang qua là sóng duềnh lên, lan ra tới tận chỗ chiếc bè khiến cả bọn tưởng như sắp té nhào xuống nước tới nơi.

Mưa lúc này đã tạnh, nước rút dần nhưng đây đó vẫn còn những xoáy nước rất mạnh. Mặt trời vẫn còn bị nhốt sau tấm màn đùng đục nhưng cảnh vật tối dần cho biết chiều đã xuống. Ngồi xẹp trên bè, Quý ròm nhớn nhác ngó quanh, tưởng đang lạc tới một hành tinh chết. Những ngôi nhà tốc mái, những thân cây xô lệch, những mái tranh rách nát và vô số gỗ mục trôi lềnh bềnh trên mặt nước gieo vào đầu nó một cảm giác hoang vắng rờn rợn.

Bè vượt cầu Sắt, hướng về phía chợ Ngã Ba. Lố nhố người trong các ngôi nhà hai bên chợ tựa cửa nhìn ra. Đây là những người chưa kịp lên đồi, bây giờ thấy nước xuống, quyết định bám nhà, không đi nữa.

Dọc đường xuống xóm Dưới, bọn trẻ vẫn thấy le lói ánh đèn trong những ngôi nhà chỉ còn một nửa nhô trên mặt nước và ánh lửa tuy ở xa vẫn sưởi ấm được Quý ròm khi giúp nó tìm thấy những mầm sống trong một hành tinh mà nó ngờ rằng không còn thứ gì cháy lên được nữa.

Ngang qua con ngõ trước nhà, thằng Lượm hỏi:

- Ghé vô không?

- Vô làm gì. Có ai trong đó mà vô.

Tác Kè Bông gạt ngang và như để bày tỏ quyết tâm, nó mím môi chống sào thúc bè đi thẳng trước ánh mắt tán thưởng âm thầm của Quý ròm.

Sau mấy tiếng đồng hồ thiếp ngủ, gió bắt đầu thức giấc, réo u u. Chiếc bè lúc này đã trôi dần về phía xóm Dưới, lướt đi giữa những ngọn cây đứng buồn tênh trong nước.

- Sắp tới đồi Cắt Cỏ rồi. – Tiểu Long thấp thỏm nói, mắt dáo dác nhìn quanh.

- Hổng biết giờ này em gái thằng Hiện có đang nhớ ai không vậy ta?

Tắc Kè Bông láu lỉnh nói, có vẻ muốn kéo chiếc bè quay trở lại với sự ồn ào náo loạn.

- Mày muốn xuống nước mò tôm hả Tắc Kè Bông?

Quý ròm trợn mắt hăm he, tiếc hùi hụi là cả bọn đang ở trên bè nên nó không thể co giò đạp cho thằng Tắc Kè Bông một cái.

Thằng Lượm cười hí hí:

- Em gái thằng Hiện có đang nhớ ai không thì em hổng biết nhưng em biết có người đang nhớ em gái thằng Hiện đến đứt ruột.

Quý ròm quay phắt về phía Lượm làm thằng nhóc hoảng hồn nghiên người qua một bên, tay níu chặt cây sào.

Quý ròm hét lớn:

- Ê, trái mít.

Chưa đứa nào trong ba đứa còn lại nghe người ta mắng ai đó bằng cái từ kỳ cục vừa văng ra khỏi miệng Quý ròm.

Lượm chỉ tay vô ngực mình, ngơ ngác:

- Anh nói em là …

- Đằng kia kìa!

Quý ròm chỉ tay về phía xa xa sau lưng Lượm.

Tắc Kè Bông ngoái cổ nhìn:

- Mít đâu mà mít! Đó là cây gòn.

Nó thình lình la lên:

- Í, có cái gì trên cây kìa.

Bây giờ thì cả bọn đều thấy trên ngọn cây gòn ở tít đằng xa có vật gì đó đen đen.

Thằng Lượm che tay lên trán, nhướn mắt dòm:

- Chắc là con heo nhà ai trôi vướng vào đó.

Quý ròm giục:

- Lại đó đi!

Chiếc bè vừa lướt đi một quãng, bọn trẻ bỗng giật bắn người khi nghe thấy tiếng kêu cứu lúc đứt lúc nối vì bị gió đánh bạt đi từng chặp.

- Í, người ta!

Tắc Kè Bông và thằng Lượm la lên một tiếng rồi quýnh quáng è lưng chống, gần như đè hẳn thân người lên cây sào. Còn Quý ròm và Tiểu Long thì hấp tấp bắc tay lên miệng làm loa, gân cổ kêu lớn:

- Ráng chút đi!

- Tới rồi nè!

Bọn trẻ vô cùng sốt ruột khi chiếc bè không đi nhanh như ý muốn. Quý ròm và Tiểu Long nhấp nhổm trên chỗ ngồi, thúc Tắc Kè Bông và thằng Lượm chằm chặp:

- Lẹ lên! Lẹ lên!

Khoảng cách thu ngắn dần, lúc này cả bọn đã trông thấy rõ một dáng người đang ôm cứng ngọn cây.

Khi chiếc bè tấp sát vô, Quý ròm ngạc nhiên nhận ra gương mặt tròn hum húp và lấm tấm mụn của thằng Mận:

- Ủa, mày hả Mận?

Mặt thằng Mận lúc này chẳng khác gì một tờ giấy, trắng bệch và không chút thần sắc, cặp môi xám ngắt như gà cắt tiết, không ngừng giần giật. Chỉ có đôi mắt thằng Mận là có chút sinh khí. Đôi mắt đó ánh lên mừng rỡ khi chiếc bè từ từ tiến lại.

- Ờ … tao đây …

Mận đáp, chờ chiếc bè tới gần để nhảy xuống.

Tiểu Long thì thầm vào tai Quý ròm:

- Thằng hổm rày bắn mình đây hả?

Tắc Kè Bông và thằng Lượm dĩ nhiên không biết chuyện xảy ra giữa Quý ròm và thằng Mận.

- Anh Quý biết thằng này hả? – Lượm chưng hửng liếc ông anh.

Quý ròm chưa kịp đáp, Mận đã thả người rơi xuống bè đánh "bộp", nước văng tung tóe.

- May quá! – Thằng Mận ngồi bệt trên bè, ôm tay nhăn nhó – Tụi mày mà không tới kịp chắc tao buông tay rồi.

Tiểu Long quẹt mũi:

- Mày làm sao mà kẹt trên ngọn cây thế?

- Con heo nhà tao bị nước cuốn, tao lật đật cưỡi bè tre đuổi theo. – Mận xuýt xoa kể – Hổng ngờ gặp chỗ nước xoáy, heo chẳng bắt được mà chiếc bè cũng tiêu luôn. Chiếc bè trôi một đằng, tao trôi một nẻo. Cũng nhờ ông bà phù hộ tao mới chộp được ngọn cây gòn.

Mận nắn nắn cánh tay:

- Tao đu trên cây một tiếng đồng hồ rồi đó.

Quý ròm hỏi, cố không nghĩ tới chiếc ná thun của thằng này:

- Không ai nhìn thấy mày sao?

- Khi nãy đội ghe cứu hộ chạy ngang, tao gào rát cả họng nhưng chẳng ai nghe thấy. Chắc tại tiếng máy nổ lớn quá.

- Gió nữa. – Tắc Kè Bông nhún vai – Tụi tao ngồi trên bè mà có nghe thấy tiếng mày kêu đâu. May mà thằng Quý nhìn thấy vật gì đen đen trên ngọn cây.

Bọn trẻ mải chuyện, không hay chiếc bè đang từ từ nghiêng qua một bên.

Tiểu Long là đứa đầu tiên phát hiện ra hiện tượng đó.

- Ối, bè chìm!

Bọn trẻ ngoảnh nhìn xuống, hoảng hốt thấy bè nghiêng hẳn. Chăn cẳng quýnh quíu, đứa nào đứa nấy hấp tấp dạt qua mé bên kia.

Chiếc bè lập tức nghiêng theo chiều ngược lại. Bọn trẻ lại luống cuống nhảy về chỗ cũ.

Tắc Kè Bông và thằng Lượm lúc này chẳng còn lo chống bè nữa. Tụi nó cầm ngang cây sào, nhảy tới nhảy lui như đang chơi trò nhảy dây.

"Bõm" một tiếng, Quý ròm không bám được thành bè, lăn tòm xuống nước.

Tiểu Long lật đật lao xuống, vớt bạn lên.

Thằng Lượm thò tay kéo tay ông anh ròm:

- Ủa, anh Quý không biết bơi hả?

- Sao mày hỏi ngốc vậy Lượm? – Quý ròm hai mắt nhắm tịt, miệng phun nước phì phì – Nếu biết bơi thì tao về nhà tao uống nước chứ nhảy xuống đây uống làm chi.

Khi Quý ròm rớt xuống nước, chiếc bè nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Nhưng khi Tiểu Long lôi được Quý ròm lên, chiếc bè chòng chành một lát rồi lại nghiêng qua một bên như cũ.

Mận la lên:

- Chiếc bè này chỉ chở được bốn đứa thôi. Năm đứa là chìm.

Nói dứt câu, Mận lao vụt xuống nước.

Tiểu Long la hoảng:

- Mày làm gì thế, Mận?

Mận ngóc đầu lên, một tay bám vào thành bè:

- Tụi mày ngồi bè đi. Để tao bơi theo.

- Tao bơi cho. – Tiểu Long giành – Mày mới đu cây gòn cả tiếng, bơi gì nổi!

Mận chưa kịp cản, Tiểu Long đã nhảy tòm xuống nước.

Mận đành phải leo lên bè. Nó ngồi xếp bằng, tiếp tục xoa bóp hai cánh tay và nói với cái đầu Tiểu Long vừa ló lên dưới nước:

- Khi nào mày mỏi, tới phiên tao nha.

Tiểu Long làm Mận cảm động quá. Cảm động hơn nữa là nó sực nhớ thằng mập tốt bụng này từng bị nó lấy ná thun bắn cho quắn đít.

- Ờ … ờ … cho tao xin lỗi mày nha. – Mận ngượng ngập nói, có vẻ như nó phải vét hết can đảm mới thốt ra được lời xin lỗi thằng mập.

- Xin lỗi chuyện gì?

Tiểu Long ngẩn ngơ hỏi lại. Đang ngụp lặn dưới nước, câu nói của thằng Mận lại chẳng ăn nhập gì đến chung quanh nên Tiểu Long không hiểu.

- Chuyện này nè, mập.

Quý ròm tinh quái vọt miệng. Mận quay lại, mặt nóng ran khi thấy thằng ròm hai tay đang giơ ra theo kiểu bắn ná thun.

Mận cười méo xẹo, không biết phải làm gì hay nói gì, bèn cúi nhìn cái đầu Tiểu Long dưới nước, giục:

- Mày mệt chưa? Lên đi, tao bơi thế cho.

Bữa đó chỉ có một mình Quý ròm không bơi. Đơn giản vì nó không biết bơi.

Bốn đứa còn lại thay phiên nhau bơi theo bè. Khi Tắc Kè Bông hay thằng Lượm xuống nước thì thằng Mận chống sào. Cứ thế, bè trôi dần từng chút một.

Khi tụi nó tới nơi thì đồi Cắt Cỏ đã lên đèn.

Lúc này trời đã nhá nhem. Nước rút dần nhưng một phần ba ngọn đồi vẫn còn chìm trong nước. Ánh lửa chạy dài từ mép nước lên tới đỉnh đồi. Gió thổi mạnh hơn và bọn trẻ bắt đầu thấy hơi lạnh cắn vào da thịt.

Từ xa Quý ròm đã nghe tiếng lao xao, giống như thứ âm thanh nó nghe thấy trong ngôi nhà thờ phía trên cầu Sắt. Lại gần, hình như có cả tiếng người rưng rức khóc. Trong một thoáng, đứa nào đứa nấy có cảm giác ruột gan đang bị ai xoắn lấy.

Bè sắp cập bờ, đã thấy ba chiếc xuồng phóng ra. Vừa phóng ngang qua chiếc bè, những chiếc xuồng đột ngột quay lại.

- Mấy đứa nào đó? – Tiếng một người hô lớn – Có thằng Mận trên bè không?

- Cháu nè. – Mận dừng sào ngoác miệng đáp, lúc này nó đang thay thằng Tắc Kè Bông điều khiển bè – Chú Bảy hả?

- Trời đất. – Người đàn ông ré lên mừng rỡ, lúc này bọn Quý ròm nhận ra tiếng chú Bảy Đởm – Mày đi đâu giờ này mới về Mận? Mẹ mày tưởng mày bị nước cuốn, kêu tụi tao đi mò xác mày nè.

- Thằng ôn dịch! – Tiếng làu bàu từ một chiếc xuồng bên cạnh.

Lại một tiếng khác hét vọng vào bờ:

- Thằng Mận còn sống sờ sờ đây, thím Chín ơi. Thôi, đừng khóc nữa!

Thằng Mận đã thấy mẹ nó giữa đám người lố nhố đang đứng trên sườn đồi nhìn ra. Mẹ nó cũng đã trông thấy nó.

Bà đưa tay áo lên quẹt nước mắt lẫn nước mũi rồi giận dữ chỉ tay vô thằng con:

- Thằng kia! Mày vô đây, tao đập mày nát đít!

- Mẹ.

Mận kêu lên, và nó cũng thình lình òa ra khóc, sực nhớ vừa rồi nó chỉ cách cái chết có một gang tay.

Một phút sau, Mận đã thấy nó đứng trên đồi, hai tay ôm choàng lấy mẹ nó, bối rối thấy mẹ nó khóc ồ ồ, còn lớn hơn khi nãy. Nó đập đập lên lưng mẹ, băn khoăn không biết có nên kể cho mẹ nó nghe chuyện nó bị nước cuốn trôi, tình cờ bám được ngọn cây gòn và sau đó được tụi Quý ròm cứu về đây hay không.

Mận ngoái cổ nhìn quanh, đưa mắt tìm tụi bạn trong đám đông lúc này đang tản dần nhưng tụi Quý ròm đã không còn ở đó nữa.

Trước tiên là thăm ông.

Thằng Lượm dẫn đầu, vừa đi vừa hỏi thăm những người xung quanh chỗ tọa lạc của gia đình thầy Giáo Hóa.

- Ông đang ở trong … ngôi nhà ma. – Lượm quay lại nói rồi nhanh nhẹn luồn lách giữa đám cây cối, băng băng chạy lên đỉnh đồi.

Quý ròm và Tiểu Long bám theo Lượm, trong đầu hiện lên cảnh năm nào tụi nó thám hiểm ngọn đồi và phát hiện cuộc hẹn hò lén lút giữa anh Sơn và chị Cam trong ngôi nhà gạch cũ. Hồi đó anh Sơn ranh mãnh tạo ra những ngọn lửa màu từ các chất amôn nitrat, amôn clorua, natri pe-oxýt, bột nhôm và bột kẽm khiến dân xóm Dưới chết khiếp. Tiếng đồn bọn ma đốt đèn bày tiệc trên đồi vào mỗi tối thứ bảy nhanh chóng lan ra khắp làng.

Quý ròm vừa hồi tưởng chuyện vừa xẹt mắt khắp nơi để tìm kiếm anh em thằng Hiện nhưng chẳng thấy hai đứa này đâu hết.

- Ê, Tắc Kè Bông, Lượm!

Tiếng Dế Lửa kêu lên, từ xa nó và thằng Chút mừng rỡ chạy lại.

- Ủa, Quý ròm, Tiểu Long nữa! Tụi mày đi đâu đây?

- Tụi tao đi thăm ông. – Lượm đáp.

- Thăm tụi mày nữa. – Quý ròm lật đật bổ sung – Nhà mày có sao không Dế Lửa?

Mặt Dế Lửa sụp xuống:

- Con bò nhà tao bị nước cuốn mất tiêu rồi.

- Thôi, đừng buồn nữa. – Quý ròm vỗ vai bạn, an ủi – Mày không bị cuốn là tốt rồi.

Quý ròm nói đùa cho Dế Lửa vui, nhưng mặt thằng này vẫn buồn xo. Tự nhiên, Quý ròm thấy mình ăn nói vô duyên quá. Con bò đối với người dân quê chắc là cả một gia tài nên thằng Dế Lửa mặt mày mới ảm đạm đến thế. Thế mà mình bảo nó đừng buồn, nghe cứ nhẹ tênh!

Quý ròm chưa biết nói câu gì để thủ lĩnh xóm Dưới tươi lên, Dế Lửa đã reo ầm:

- A, nghe nói tụi mày cứu thằng Mận phải không?

Tiểu Long ngẩn mặt ra:

- Ủa, sao mày biết?

Mắt Dế Lửa sáng trưng:

- Thằng Mận kể um, cả ngọn đồi này ai chẳng biết.

Dế Lửa hào hứng:

- Anh em thằng Hiện sốt ruột được gặp tụi mày lắm đó. Tụi nó muốn nghe tụi mày kể chuyện này.

Dế Lửa thông báo một cách hồn nhiên. Nhưng Quý ròm lại thấy mặt nó đang bắt đầu chuyển sang màu cà chua chín. Đã vậy, Tắc Kè Bông còn bô bô:

- Trong bọn tao cũng có đứa sốt ruột muốn gặp anh em thằng Hiện lắm.

Quý ròm nhìn Tắc Kè Bông, thấy mặt mày thằng này bữa nay trông khó ưa kinh khủng. Nếu không có thằng Dế Lửa ở đó, Quý ròm tin rằng nó sẽ không tiếc gì mà không tặng Tắc Kè Bông một nắm đấm.

- Anh em thằng Hiện đang ở đâu vậy, mày?

Tiểu Long khịt mũi hỏi, cố lái câu chuyện ra xa chiếc mồi lửa thằng Tắc Kè Bông vừa châm.

Thằng Chút láu táu chỉ tay lên đỉnh đồi, giành trả lời thay anh:

- Nhà chú Tư Lê ở trên kia. Trong căn nhà gạch đó.

Nó nhiệt tình:

- Để em dẫn tụi anh đi.

Nói xong, không cần biết các ông anh đồng ý hay không, thằng nhóc phăm phăm đi trước, còn ra oai:

- Đi theo em nè.

Ông Tiểu Long đón bọn trẻ bằng lời trách yêu:

- Tụi cháu đi đâu mà tối mịt thế này?

Sau lần chìm bè, Lượm chỉ giữ được một hộp thịt và một gói mì ướt nhẹp. Nó ngượng nghịu chìa ra:

- Dì kêu đem cái này cho ông.

- Dì mày thật lắm chuyện. Những thứ này ghe máy mới chở tới, còn để ở góc nhà kia kìa.

Quý ròm cụng đầu vô đầu thằng Chút:

- Thằng Hiện đâu?

- Ở đằng này.

Hai đứa len lỏi qua những chiếc chiếu chật ních người, vòng ra phía sau căn nhà.

- Anh Quý!

- Nhỏ Hường đang ngồi sắp xếp chồng bát đĩa dưới một ái hiên nhô ra sau hè, đứng bật dậy reo lớn khi thấy thầy nó lò dò đi tới.

Có một cái gì đó như niềm vui xen lẫn xúc động nảy mầm trong lòng Quý ròm. Nó nhìn vào đôi mắt long lanh của cô học trò, giọng nghèn nghẹt như bị ai bóp mũi:

- Cả nhà bình yên hết hả em?

- Dạ. – Nhỏ Hường mừng rỡ nắm tay thầy nó – Ba em cũng kịp về tối hôm qua …

Chợt nhận ra cử chỉ đột ngột của mình, nhỏ Hường vội buông tay Quý ròm, lỏn lẻn hỏi:

- Mấy hôm nay anh ở đâu?

- Vẫn ở nhà. Hồi trưa mới dọn lên ngọn đồi trên cầu Sắt. – Quý ròm lúng túng đáp, tim đập thình thịch vì cái nắm tay vừa rồi.

Quý ròm nhìn căn lều che tạm dưới mái hiên, lấp liếm hỏi:

- Em lên đầy từ hồi nào?

- Chiều hôm qua.

- Ba mẹ em đâu? Anh Hiện nữa?

Nhỏ Hường chỉ tay xuống sườn đồi:

- Ở dưới kia. Mẹ em thổi cơm. Còn ba em và anh Hiện đang trông mấy con bò.

Quý ròm nhìn quanh, không thấy thằng Chút bên cạnh, liền chép miệng nói:

- Không giúp em ôn tập được nữa, anh áy náy lắm.

Quý ròm áy náy thật. Nó đã soạn sẵn kế hoạch, ngày nào dạy hai bài, ngày nào dạy ba bài, cốt làm sao cho học trò nó học được thật nhiều trước khi nó về lại thành phố. Thế nhưng cơn lụt bất ngờ đã làm kế hoạch của nó bị hỏng bét bè be.

Quý ròm không chỉ áy náy. Nó thấy buồn buồn. Chỉ mới hai hôm không gặp học trò mà nó đã thấy nhơ nhớ. Ông thầy nhớ học trò nhưng không dám nói với học trò là mình nhớ. Ông thầy chỉ khai là "áy náy".

Học trò khác ông thầy. Có lẽ do học trò hồn nhiên hơn. Học trò nhìn vào mắt ông thầy, nói tỉnh bơ:

- Mấy ngày nay em nhớ anh ghê!

Tai Quý ròm đột ngột ù đi. Trong một lúc nó không biết nó có nghe nhầm hay không. Nó nhìn lên nhánh cây trên đầu, vờ như chưa nghe thấy gì, hy vọng nhỏ Hường sẽ lặp lại câu đó lần nữa.

Nhỏ Hường lại nói, nhưng lần này câu nói của nó chẳng ăn nhập gì đến mong đợi của Quý ròm:

- Đợi anh Hiện về, anh kể lại chuyện cứu thằng Mận cho tụi em nghe hén?

- Có gì đâu mà kể. – Quý ròm thất vọng quá, nó đáp bằng giọng xuôi xị – Thằng Mận đu cây gòn, tụi anh tấp bè vô cho nó nhảy xuống. Vậy thôi.

Nhỏ Hường không nhận ra giọng điệu giận dỗi của thầy nó, vui vẻ hỏi:

- Anh là người phát hiện ra thằng Mận đu trên cây phải không?

- Ờ.

- Lúc đó anh chưa biết nó là thằng Mận phải không?

- Ờ. – Quý ròm lại gọn lỏn.

- Nếu biết nó là thằng Mận thì anh có cứu nó không?

- Cứu chứ sao không! – Quý ròm ngạc nhiên nhìn sững nhỏ Hường – Sao em lại hỏi vậy?

- Em hỏi đùa thôi. – Nhỏ Hường cười khúc khích – Tại thằng đó nó hay rình bắn anh mà.

Quý ròm có cảm giác một phát đạn vừa sượt qua tai, y như thằng Mận đang rình bắn nó, lần này bằng súng tiểu liên chính hiệu.

- Sao em biết chuyện này? – Nó hoang mang hỏi, gáy nóng ran.

- Anh Hiện kể em nghe.

Quỷ tha ma bắt cái thằng Hiện phổi bò này đi! Quý ròm rủa thầm. Nó bối rối đến mức cảm thấy hai bàn tay tự nhiên thừa ra. Nó gãi đầu, rồi gãi cổ, vẫn thấy ngượng ngập, liền đưa tay xuống vò vò vạt áo, càng thấy vô duyên, rốt cuộc nó quyết định giấu hai bàn tay vô túi quần.

Nhỏ Hường chớp mắt nói, không nhìn thấy vẻ lóng ngóng của thầy nó.

- Em cũng ghét thằng Mận. Nhưng nếu nó gặp nạn em cũng cứu nó.

- Dĩ nhiên rồi.

Quý ròm gật đầu, bụng thấp thỏm: không biết thằng Hiện có kể cho em gái nó nghe tại sao thằng Mận rình bắn mình không nhỉ?

Nhỏ Hường đột ngột nói bâng quơ:

- Chừng nào nước rút hẳn, anh nhớ xuống nhà em chơi nha.

- Ừ, anh sẽ cố dạy em thêm vài bài.

- Lúc đó mọi thứ còn ngổn ngang mà anh. Em chưa học được đâu. Anh xuống, đem cuốn tập trả cho em là được rồi.

Trời đất, tưởng sao! Con nhỏ này rủ mình xuống chơi là để đòi cuốn tập hôm trước mình mượn nó để kẹp chiếc lá xương khô. Vậy mà nó kêu nó nhớ mình. Quý ròm muốn sụm xuống, như thể chỗ nó đứng bất thần bị lún. Nó nhìn học trò, tiu nghỉu nói:

- Em yên tâm đi. Anh sẽ trả cuốn tập cho em mà.

- Anh trả cuốn tập để mai mốt em viết thư cho anh.

- Không được – Quý ròm giật mình – Cuốn tập đó bài vở nhiều lắm. Em không thể xé tập để viết thư được.

- Em đâu có xé tập. – Nhỏ Hường mỉm cười – Em cần cuốn tập vì hôm trước em ghi địa chỉ của anh trong đó mà.

Ra vậy! Quý ròm thở phào, mặt rạng ra từng phân vuông, trông nó như nhánh cây khô vừa nhúng vào trong nước. Như vậy nhỏ Hường không vô tình như nó tưởng. Nhỏ Hường vẫn là đứa học trò thông minh nhất, chăm chỉ nhất, ngoan ngoãn nhất và lễ phép nhất. Nhỏ Hường luôn nhớ đến thầy nó. Nhỏ Hường nôn nóng đòi lại cuốn tập chỉ vì …

Nhớ đến cuốn tập, mặt mày Quý ròm vừa giãn ra chợt rúm lại. Chết rồi, cuốn tập bây giờ ở đâu kìa? Quý ròm nghe rõ hai bàn tay nó đang run lên trong túi quần. Nó nhớ tối hôm qua, trước khi đi ngủ nó kẹp chiếc lá vừa dán keo vào lại trong cuốn tập rồi nhét tất cả dưới chiếc lư đồng trên đầu tủ. Nó sợ tụi Tắc Kè Bông nhìn thấy cuốn tập. Nhỏ Hường ghi tên mình trong đó, tụi bạn nó nhìn thấy thế nào cũng trêu nó tối mày tối mặt.

Nhưng rồi nửa đêm gió lên rồi nước tràn vào nhà, Quý ròm mải lo phụ chú Năm Chiểu kiêng dọn đò đạc, tiếp theo bao nhiêu chuyện xảy đến khiến nó quên bẵng cuốn tập trên đầu tủ.

Mặt Quý ròm càng lúc càng xanh như tàu lá. Nó luống cuống nói với nhỏ Hường:

- Anh đi đằng này chút nha, Hường.

- Anh đi đâu vậy?

- Anh đi thăm ông của Tiểu Long.

- Lát anh quay lại không?

- Quay lại chứ.

Quý ròm vớ được thằng Lượm chỗ thầy Giáo Hóa:

- Hôm qua ai dọn bộ lư đồng trên đầu tủ hả Lượm?

- Thằng Tắc Kè Bông.

- Nó đâu?

- Nó ở đằng trước kìa.

Quý ròm lao ra trước nhà:

- Tắc Kè Bông.

- Gì hả mày?

- Hôm qua mày dọn bộ lư trên đầu tủ phải không?

- Ờ.

- Thế mày có thấy cuốn tập của thằng Thời trên đó không?

- Không.

- Xạo đi mày.

- Tao xạo mày làm gì. – Thằng Tắc Kè Bông tinh ranh cố nén cười – Tao chỉ thấy cuốn tập của em gái thằng Hiện thôi.

Quý ròm như va phải gốc cây. Tự dưng nó thèm đưa tay lên cốc đầu mình quá sức. Đã biết cuốn tập ghi tên nhỏ Hường rành rành, vậy mà nó cứ quen miệng "thằng Thời, thằng Thời" hoài.

- Ờ, thì cuốn tập của nhỏ Hường. – Quý ròm thở ra – Mày có cất giùm tao không vậy?

- Mày muốn tìm cuốn tập đó hả?

- Ờ.

Giọng Tắc Kè Bông đột nhiên bí hiểm:

- Cuốn tập đó đang ở trên ngọn đồi này.

Quý ròm chưng hửng:

- Làm sao nó ở trên ngọn đồi này được.

- Thế mà nó vẫn ở được mới hay.

Tắc Kè Bông ngoắt Quý ròm:

- Mày đi theo tao.

Tắc Kè Bông dẫn Quý ròm xuôi xuống sườn đồi, luồn qua lách lại giữa vô số bóng người và cây cối, thẳng tới chỗ mé đồi hồi chiều tụi nó tấp bè vô.

- Mày dẫn tao đi đâu đây? – Quý ròm không kềm được tò mò.

- Đi kiếm chú Bảy Đởm.

- Chi vậy?

Tắc Kè Bông vẫn lấp lửng:

- Đúng ra là kiếm chiếc xuồng của chú Bảy.

- Tao đập mày nghe, Tắc Kè Bông! – Quý ròm nghiến răng ken két – Mày nói gì nói phứt ra cho rồi.

Tắc Kè Bông là thủ lĩnh xóm Trên. Trên đời này nó chỉ ngán có Dế Lửa và Tiểu Long. Ốm nhom cỡ Quý ròm mà đòi đập, nó đâu có ớn. Nên nó tiếp tục vòng vo:

- Trên xuồng có một chiếc thùng sắt đựng dụng cụ. Chiếc thùng sắt này không bao giờ vô nước. Hồi tụi mình đi bè lên xóm nhà ngói, chú Bảy tấp vô hỏi mượn ba tao chiếc kềm, ba tao đang vội dắt bò lên vỏ lải nên đưa luôn chiếc thùng sắt cho chú. Khi nãy tao hỏi thì nghe ba tao nói vậy.

Quý ròm sốt ruột nghe Tắc Kè Bông đủng đỉnh giải thích, hầm hầm nhủ bụng: bây giờ nếu có chiếc thùng sắt đó trên tay mình có nên xáng lên đầu thằng này một cái cho bõ tức không nhỉ?

Tắc Kè Bông liếc Quý ròm, biết thằng này đã muốn gây gổ lắm rồi, bèn cười xòa:

- Ba tao không biết tao gói tập vở của tao và thằng Lượm, cả cuốn tập của nhỏ Hường, vào túi ni-lông rồi nhét trong thùng sắt, chung với đống kềm búa cờ lê mỏ lết …

Vừa mừng vừa bực, Quý ròm thu hết sức đấm Tắc Kè Bông một cái:

- Cám ơn mày nghe, Tắc Kè Bông.

Tắc Kè Bông ôm vai, chưa kịp cự nự, mắt nó đã sáng lên:

- Ê, chiếc xuồng của chú Bảy kìa.

Quý ròm nhét tờ giấy thấm có chiếc lá xương khô vào cuốn tập của Tắc Kè Bông, rồi cầm cuốn tập của nhỏ Hường, hớn hở quay ngược lên đỉnh đồi.

- Mày cầm cuốn tập đi đâu vậy? – Tắc Kè Bông lót tót phía sau, tò mò hỏi.

- Trả cho nhỏ Hường.

- Trời, lúc nào trả chẳng được!

Quý ròm không đáp, cứ lẳng lặng rảo bước. Nó hình dung ra gương mặt sửng sốt của học trò nó khi thấy nó chìa cuốn tập ra. Chắc nhỏ Hường không nghĩ nó có thể đem theo cuốn tập xuống đồi Cắt Cỏ trong lúc mưa

bão thế này để trả cho học trò. Thằng Tắc Kè Bông ngờ nghệch chẳng hiểu gì. Trả cuốn tập trong lúc này mới có ý nghĩa. Đợi mai mốt trời tạnh ráo mới lò dò cầm cuốn tập xuống nhà nó thì ai làm chẳng được. Quý ròm thầm đoán nhỏ Hường chắc sẽ cảm động lắm. Nhỏ Hường sẽ quên mất bẽn lẽn. Nhỏ Hường sẽ cầm lấy tay nó. Hệt như lúc nãy. Có thể lần này nhỏ Hường sẽ cầm lâu hơn, vì cảm động hơn. Học trò nó không biết ông thầy suýt đánh mất cuốn tập nếu không nhờ thằng Tắc Kè Bông gói lại nhét vô thùng sắt. Học trò nó cũng không biết cuốn tập của nó tình cờ trôi dạt tới đồi Cắt Cỏ theo xuồng chú Bảy Đởm. Cho nên đôi mắt học trò nó chắc sẽ rất long lanh …

Quý ròm vừa đi vừa mơ mộng, đá chân vào gốc cây té chúi nhủi mấy lần khiến Tắc Kè Bông đi phía sau cứ chốc chốc lại la lên:

- Bộ mày bị cận thị hả Quý?

Quý ròm như không nghe thấy Tắc Kè Bông, hoặc nghe mà không hiểu gì. Nó té xuống, phủi đầu gối vài cái rồi đứng lên, tâm trí tiếp tục bị trói chặt vào vô số hình ảnh đẹp đẽ đang lần lượt hiện ra trong đầu. Khi mình đưa cuốn tập cho nhỏ Hường, nó có sẽ lại nói "Mấy ngày nay em nhớ anh ghê!" không nhỉ? Chắc là nó sẽ không nói. Câu đó nó đã nói rồi. Nhỏ Hường sẽ không nói câu khác "Sắp tới em sẽ nhớ anh lắm đó!". Ờ, chắc là nó sẽ nói vậy. Nó chẳng đòi chằm chặp cuốn tập có ghi địa chỉ của thầy nó là gì! Quý ròm phấn khởi nghĩ, và lại đá chân vào bụi cây, té đánh "uỵch".

Tới trước cửa ngôi nhà gạch, Quý ròm quay sang Tắc Kè Bông, gãi má:

- Mày vô chơi với ông và mấy đứa kia đi. Tao đi trả tập một mình được rồi.

Tắc Kè Bông tính trêu Quý ròm một câu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Nó chỉ nói, hiền khô:

- Mày đi đi.

Quý ròm hồi hộp vòng ra sau hè, mường tượng tới vẻ mặt cảm động của nhỏ Hường khi nhìn thấy cuốn tập.

Nhưng nó chỉ gặp cái cằm lẹm và chiếc mũi hếch của thằng Hiện chỗ mái hiên.

- Mày đi đâu nãy giờ hở Quý? – Hiện mừng rỡ – Tao đi kiếm mày quá trời.

Quý ròm vung vẩy cuốn tập trên tay:

- Tao đi lấy cuốn tập trả cho em gái mày.

Hiện ngoái nhìn sau lưng:

- Nó ngủ rồi.

- Ngủ gì sớm vậy? – Quý ròm kêu lên hụt hẫng, giọng nó thảng thốt đến mức có cảm tưởng đi ngủ sớm là một tội lỗi gì ghê gớm.

Thằng Hiện không nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt thằng ròm. Nó thản nhiên giải thích:

- Ờ, chắc nó mệt. Nó định thức đợi mày nhưng hôm nay nó phải phụ mẹ tao bao nhiêu là chuyện. Nó bỏ ăn tối luôn là biết nó mệt cỡ nào.

Hiện đã nói vậy, Quý ròm không nỡ kêu thằng anh đánh thức nhỏ em dậy. Nó nhón chân nhìn qua vai Hiện, thấy nhỏ Hường đang nằm co ro trên tám vải bạt trải trên vạt cỏ kế gốc mít.

Quý ròm bất giác thấy lòng nao nao:

- Sao mày để em mày ngủ ngoài trời?

- Nó nằm đó rồi ngủ quên. Chừng nào trời mưa, tao kêu nó vô.

Quý ròm đột nhiên lúng túng. Nó là thầy giáo dạy kèm, nó không thể tỏ ra quan tâm đến học trò nó nhiều hơn anh của học trò nó được. Nó không muốn thằng Hiện nghĩ: Thằng Mận rình bắn mày là đúng!

Quý ròm buồn bã nhét cuốn tập vô tay thằng Hiện:

- Lát nhỏ Hường dậy, mày đưa cho nó giùm tao. Tao về.

Mặt Hiện ngớ ra:

- Mày không kể tao nghe chuyện tụi mày cứu thằng Mận à.

- Mày hỏi thằng Mận ấy.

Quý ròm buông thõng một câu, nghe u uất như lốp xe bị xì, rồi quay lưng bỏ đi trước ánh mắt ngẩn ngơ của bạn.

À quên, nó không quay lưng ngay. Trước khi bỏ đi, Quý ròm còn liếc về chỗ nhỏ Hường lần nữa, bâng khuâng thấy học trò nó lúc này giống hệt nàng công chúa trong truyện Công chúa ngủ trong rừng. Mụ tiên Ác không được nhà vua và hoàng hậu mời dự tiệc ra đời của công chúa đã nguyền cho công chúa sẽ vô tình đâm ngón tay vào chiếc thoi quay tơ lúc mười sáu tuổi rồi lăn ra chết. Nhưng phép màu của bà tiên Lành giúp cho công chúa

không chết. Nàng chỉ chìm vào giấc ngủ dài, đợi ngày chàng hoàng tử đẹp trai đến đánh thức bằng một nụ hôn đằm thắm. Quý ròm không đủ can đảm nghĩ đến lúc hoàng tử phi ngựa đến. Nhưng nó thấy cảnh học trò nó nằm ngủ quên trên đồi còn xúc động hơn cả hình ảnh nàng công chúa ngủ trong rừng. Vì học trò nó không phải là công chúa. Học trò nó không có may mắn sinh ra chốn cao sang quyền quí. Học trò nó là con nhà nghèo, từng sống lang thang dọc đường gió bụi, phải bỏ học nửa chừng rồi theo mẹ bỏ làng ra đi, bây giờ lại lên đồi chạy lụt.

Chắc trong những ngày hai mẹ con vất vưởng trôi dạt, nhỏ Hường đã bao lần ngủ ngoài trời nên bây giờ nó nằm trên đồi lộng gió vẫn có thể ngủ say đến thế. Quý ròm tự nhiên thấy thương nhỏ Hường quá. Nó tự nhủ mai mốt nếu nhỏ Hường viết thư cho nó, nó sẽ sốt sắng hồi âm ngay. Nhỏ Hường cần sách vở gì, nó sẽ lập tức mua gửi ra. Rồi hè sang năm nó nhất định sẽ lại theo Tiểu Long về đây để giúp học trò nó ôn tập.

Lòng rưng rưng, nhưng Quý ròm đã hết buồn. Nó đã nghĩ ra cách giúp nhỏ Hường ngay cả khi nó không còn ở đây. Bây giờ nó không cần nhỏ Hường thức dậy để cảm kích khi thấy nó đem trả cuốn tập nữa. Bây giờ nó chỉ mong nhỏ Hường ngủ thật bình yên. Nàng công chúa ngủ quên trên đồi không cần chàng hoàng tử nào đánh thức. Lát trời mưa, thằng Hiện kêu nó dậy là được rồi.

Bữa đó suýt chút nữa Quý ròm đã trở thành thi sĩ, nếu khi vừa bước chân vào căn nhà gạch, nó không bị tiếng la oang oang của chú Năm Chiểu lôi nó trở về mặt đất. Chú Năm cũng thốt ra mấy tiếng "ngủ quên trên đồi" mà sao chẳng nghe thơ mộng chút nào hết:

- Trời đất, tụi bay ngủ quên trên đồi hết rồi hay sao mà giờ này còn chưa về hả Tắc Kè Bông? Tao mệt muốn chết mà mẹ mày còn bắt tao đi kiếm nè!

Thành phố Hồ Chí Minh, 2007.

HẾT.

Tập 48: Kẻ thần bí

Đánh máy: Sagashite
Chính tả: khoilamchieu_10102000

Tóm tắt nội dung

Năm nay tụi nó lên lớp 10A9 ở trường Đức Trí. Có điều đặc biệt là lớp phó kỉ luật Minh Vương thôi không giữ chức, nhỏ Minh Trung lên làm thay. Lâm dạo này hay ngủ gật trong lớp khiến cho Minh Trung quát tháo om xòm, nhỏ Hạnh đâm lo bèn nhờ Quý ròm theo dõi Lâm coi có chuyện gì. Lâm thì vừa dắt xe vào nhà thì mẹ nó lại kêu với Quý rằng nó chưa về. Cuối cùng, cơ sự cũng chỉ tại vì thằng Lâm mê chơi game.

Chương 1

Năm nay lên lớp 10, nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục là lớp phó học tập. Lớp trưởng vẫn là nhỏ Xuyến Chi. Chỉ có nhỏ Vành Khuyên là thôi giữ chức lớp phó văn thể mỹ, vì lớp mười trường tụi nó học không có chức danh này. Nhỏ Vành Khuyên chuyển qua làm thủ quỹ lớp.

Lớp 10A9 trường Đức Trí gồm đa số học sinh lớp 9A4 trường Tự Do chuyển lên, điều đó cắt nghĩa tại sao ban cán sự lớp vẫn gồm hầu hết những gương mặt cũ của lớp chín trường Tự Do năm ngoái. Hồi đầu năm, lúc bầu ban cán sự, nhóm học sinh lớp 9A4 là to mồm nhất. Và dĩ nhiên tụi nó chỉ đề cử "người của tụi nó".

Tụi học trò 9A2 của trường Thống Nhất lọt thỏm giữa vòng vây dày đặc của tụi lớp chín trường Tự Do và luôn bị những cái mồm có khả năng khuếch đại âm thanh của tụi thằng Lâm, thằng Tần, thằng Dưỡng và Hải quắn át giọng một cách thô bạo.

Rốt cuộc, chỉ có chức lớp phó kỷ luật, hồi lớp chín vẫn gọi là lớp phó trật tự, là rơi vào tay nhỏ Minh Trung, học sinh trường Thống Nhất. Sở dĩ có một đứa học trò trường khác lọt vào ban cán sự, chẳng qua là do Minh Vương, lớp phó trật tự của tụi Quý ròm năm ngoái, từ chối quyết liệt khi tụi bạn bầu nó vào chức lớp phó kỷ luật.

Minh Vương hét lớn, vừa lắc đầu nguậy như trống nhịp:

- Không! Không! Không!

Đỗ Lễ, tổ viên tổ 5 của Minh Vương năm ngoái, khích tướng:

- Sao thế, Minh Vương? Hổng lẽ mày tự nhận mày không đủ năng lực à?

- Ờ – Minh Vương nhanh nhẩu gật đầu, chẳng tự ái tí ti – Tao không đủ năng lực.

Đỗ Lễ cười hê hê:

- Không đủ năng lực sao năm lớp bảy, lớp tám, lớp chín mày làm giỏi thế?

Không biết phải đối đáp như thế nào, Minh Vương lại giở "chiêu" gân cổ:

- Không! Không! Không!

Nếu là đứa mau mồm, Minh Vương sẽ bảo chính vì đã từng làm lớp phó kỷ luật ba năm liên tiếp nên bây giờ nó có đủ "kinh nghiệm sống" để không dại dột giữ chức thêm một lần nữa. Nó có đủ từng trải để biết làm lớp phó kỷ luật là làm những chuyện ngốc nghếch gì: đó là đứng tại chỗ đến rục cẳng mỗi khi thầy cô vì lí do nào đó không (hoặc chưa) có mặt trong lớp, mắt xẹt ngang xẹt dọc khắp các dãy bàn để luôn miệng nhắc nhở, đe nẹt (nhưng với đứa hiền lành như Minh Vương thì phương pháp nó sử dụng nhiều nhất là "năn nỉ") những đứa nghịch tinh, quậy như giặc. Mà trên cõi đời khốn khổ này, những đứa quậy phá thường là những đứa khó bảo và những lũ giặc con đó luôn luôn có chung một đặc điểm chẳng coi lớp phó kỷ luật ra cái củ cà rốt gì hết. Kể cả khi Minh Vương rút cuốn sổ be bé trong túi ra vờ ghi chép thì tụi bạn nó cũng chẳng đứa nào thèm liếc mắt vì lớp phó kỷ luật Minh Vương là mẫu người vụng đến mức khi nó giả vờ thì cả thế giới đều biết nó đang giả vờ, và dĩ nhiên ai cũng biết là trong phần lớn các trường hợp khi nó hí hoáy ghi ghi chép chép thì cây viết của nó thường là … không nhểu ra một giọt mực nào.

Lớp phó kỷ luật Minh Vương hiền lành là thế, tốt bụng là thế nhưng bao giờ nó cũng bị bạn bè ghét nhất, chỉ vì mỗi tội nó là lớp phó kỉ luật, tức là kẻ chuyên làm hỏng cuộc vui của đám đông nhí nhố kia. Mà chức này Minh Vương có ham hố gì cho cam. Nó chỉ lỡ dại có một lần vào năm lớp bày thôi, rồi lập tức nhận ra sự bạc bẽo của "nghề" này.

Cuối năm lớp bảy, Minh Vương tự dặn lòng: lên lớp tám dứt khoát không nhận chức lớp phó kỉ luật nữa. Cuối năm lớp tám, Minh Vương lại hạ quyết tâm: Lên lớp chín: cương cương quyết không làm lớp phó kỉ luật nữa. Minh Vương hết "cương quyết", "dứt khoát" đến "quyết tâm", nghe hùng dũng lắm. Thế nhưng cả năm lớp tám lẫn lớp chín, nó đều ẵm gọn ơ cái chức lớp phó kỉ luật chán ngắt kia vào lòng. Nói nó "ẵm" cũng oan cho nó, chính xác thì nó bị bạn bè và cô giáo chủ nhiệm ấn cho nó.

Bạn bè ấn cái chức lớp phó không ai thèm làm kia cho con nhà Minh Vương lành như Bụt thì đúng rồi nhưng tại sao cô Trinh chủ nhiệm năm lớp tám và cô Vĩnh Bình chủ nhiệm năm lớp chín – hai cô giáo hiền hậu nhường kia – cũng hè nhau "làm khổ" Minh Vương? Bạn đọc có quyền thắc mắc như thế, nhưng lần thì oan cho các cô chủ nhiệm, bởi vì như đã nói, con nhà Minh Vương được sinh ra để gánh lấy tất cả sự vụng về trong thiên hạ, nói tóm lại là khi được tụi bạn ranh ma bầu vào chức lớp phó kỉ luật,

Minh Vương bao giờ cũng bày tỏ sự lúng túng bằng cách gãi đầu, gãi cổ rồi gãi đùi (nói chung là gãi tất cả những chỗ nào một người lịch sự được phép gãi), miệng ấp úng từ chối nhưng nó nói năng lắp ba lắp bắp đến nỗi cô Trinh lẫn cô Vĩnh Bình đều tưởng rằng đó là thái độ không thể nhầm lẫn của một đứa đang ngượng nghịu cảm ơn sự tín nhiệm của bạn bè, và vì xúc động quá nên thằng Minh Vương đâm ra cà lăm đột xuất thế thôi.

Năm nay Minh Vương rút kinh nghiệm. Nó không buồn dài dòng giải thích hay phân bua gì hết. Nó biết nếu nó càng nói dông nói dài thế nào thầy Phú chủ nhiệm cũng hiểu ngược lại. Tối hôm trước khi diễn ra cuộc bầu ban cán sự lớp, nó đã quyết định rồi. Đứa nào muốn nói gì thì nói, nó chỉ nói ba tiếng cụt ngủn thôi: "Không! Không! Không!". "Không! Không! Không!" thì không ai có thể hiểu ngược lại là: "Có! Có! Có!".

Tính toán của Minh Vương không ngơ lại hiệu nghiệm như thần. Hễ đối đáp không lại mồm mép của tụi bạn là nó "Không! Không! Không!". Giống như cao bồi trong phim Viễn Tây huơ súng "Pằng! Pằng! Pằng!". Đại khái là bây giờ ông không khoái đấu võ mồm nữa, ông chỉ khoái nói chuyện bằng súng cơ!

Đó là lý do chức lớp phó kỉ luật lớp 10A9 trường Đức Trí rơi vào tay con nhỏ Minh Trung, là đứa được "nhóm thiểu số" xuất thân từ trường Thống Nhất đề cử và nhiệt tình mà nói thì không đứa học sinh Thống Nhất nào tin rằng Minh Trung sẽ trúng cử sau khi các chức danh khác trong ban cán sự đều bị tụi học trò trường Tự Do thâu tóm một cách dễ dàng trước đó.

Nhưng sau khi kiên nhẫn chứng kiến "cao bồi" Minh Vương bắn hết loạt "Không! Không! Không!" này đến loạt "No! No! No!" khác (chỗ này Minh Vương điên tiết xài tiếng Anh, như thể nói tiếng Việt thì tụi bạn nó cương quyết không chịu hiểu), thầy Phú đã ngán ngẩm giơ tay lên, trông mệt mỏi như lực lượng giữ gìn hòa bình của Liên Hợp Quốc tuyệt vọng giương cờ ngừng bắn ở các vùng chiến sự ác liệt:

- Thôi, đủ rồi, các em!

Thằng Lâm láu táu:

- Chưa đủ, thầy ơi!

Bất chấp cái lườm mắt của Xuyến Chi và nhỏ Hạnh ở dãy bàn bên kia, Lâm vẫn tỉnh bơ:

- Nếu thầy cho tụi em thêm năm phút nữa, thế nào tụi em cũng thuyết phục được bạn Minh Vương. Tại năm ngoái thầy không dạy tụi em nên thầy không biết đó thôi. Bạn Minh Vương là một lớp phó mẫu mực, là bàn tay sắt có thể đưa bất cứ bạn nào bên ngoài khuôn phép vào trật tự hết ráo …

- Trừ bạn Lâm!

Thằng Lâm đang thao thao, bị thằng Tần ngứa miệng chêm ngang một câu, lập tức khựng lại như chiếc xe đang ngon trớn bỗng thình lình chết máy.

- Thằng ghẻ ngứa này! – Lâm quắc mắt nhìn thằng Tần, sừng sộ – Phá đám hả mày!

Thầy Phú lắc đầu, cảm thấy nếu mình không có ý kiến dứt khoát, cuộc bầu bán hôm nay sẽ có nguy cơ trượt ra khỏi tầm kiểm soát của thầy và rồi sau đó nó sẽ phát triển theo hướng nào thì thầy cũng hổng biết luôn. Bởi vì nói gì thì nói, tuy là giáo viên chủ nhiệm thầy cũng chưa hiểu hết học trò, thậm chí còn chưa thuộc tên từng đứa chỉ sau một, hai lần gặp mặt.

- Em Minh Vương đã nhất định từ chối thì chúng ta không nên ép buộc – Thầy hắng giọng và cố nặn ra một vẻ mặt nghiêm nghị – Theo thầy, em Minh Trung làm cũng tốt.

Thằng Lâm đứng phắt dậy:

- Thưa thầy, con trai làm lớp phó kỉ luật vẫn tốt hơn con gái …

- Em ngồi xuống đi – Thầy Phú vẫy tay, kiên quyết – Chúng ta còn nhiều thời gian để đánh giá năng lực của từng thành viên trong ban cán sự lớp. Đến lúc đó nếu cần các em bầu lại cũng không muộn.

Thấy thằng Lâm vừa ngồi xuống đã giơ tay nhấp nhổm định đứng lên, thầy Phú làm như không hay biết, quay người đi lên bảng:

- Các em lật tập ra, thầy đọc cho các em chép thời khóa biểu!

Chính vì sự lùm xùm khi bầu chức lớp phó kỉ luật, Lâm tin rằng con nhỏ Minh Trung đang thù mình. Thù ghê lắm. Nếu không tại sao mới vô học có mười ngày, nhỏ Minh Trung đã nhắc nhở nó tới ba lần. Lần thứ nhất vì tội đi trễ, lần thứ hai vì tội ngủ gục trong lớp, lần thứ ba do nó nghỉ học một buổi không xin phép. Tất nhiên là tổ trưởng Minh Vương cũng nhắc nhở nó (năm nay nó lại tiếp tục ở trong tổ 5 của Minh Vương), nhưng kỳ lạ là Minh

Vương có nặng lời đến mấy nó vẫn thấy nhẹ hều trong khi con nhỏ Minh Trung nói động tới nó một chút là nó giãy đùng đùng như thể con nhỏ lớp phó mới toanh kia nếu không sắp xúi thầy giám thị đét roi vô mông nó thì cũng sắp đề nghị ban giám hiệu đuổi học nó hoặc cũng có thể đét roi vô mông trước rồi đuổi học sau.

- Nè, vừa phải thôi nha! Làm gì mà "bà" đì tôi dữ vậy! – Nhỏ Minh Trung nhắc tới lần thứ ba thì Lâm ngoác miệng cự nự, thấy mình bị hiếp đáp quá.

- Vừa phải gì chứ? – Nhỏ Minh Trung cũng không vừa – Bạn vi phạm nội quy thì tôi nhắc bạn chứ ai mà thèm đì!

- Lâm! – Nhỏ Hạnh chỉnh – Sao bạn gọi bạn Minh Trung bằng "bà" hở?

Mặt lâm nhăn như bị:

- Thêm "bà" này nữa!

Nhác thấy lớp trưởng Xuyến Chi đang ôm cặp đi vô, Lâm giơ hai tay lên trời, giọng thống thiết như bị ai bóp cổ:

- Trời, sao ban cán sự lớp năm nay toàn "thị mẹt" không vậy nè! Lớp 10A9 lâm vào cảnh "âm thịnh dương suy" rồi, ba ơi!

- Ba đây, con!

Một giọng nói vang lên đáp lời Lâm. Nó hầm hầm ngoảnh lại, thấy Quý ròm đang nhăn nhở cười. Lại có cả đống đứa ôm bụng cười phụ họa khiến Lâm giận sôi:

- Tao đập mày nghe, Quý ròm!

- Ối, mày tính uýnh tao hả, thằng kia? – Quý ròm vờ rụt cổ – Bà con làng nước ơi, coi thằng con tôi bất hiếu chưa kìa!

Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai, chưa biết nên làm gì vì bên cạnh Quý ròm còn có thằng Tiểu Long "võ sư vô địch đại lực sĩ" đang đứng đó thì nhỏ Minh Trung đã bất thần lên tiếng:

- Bạn Quý không nên đùa như thế!

Được người khác bênh vực, nhất là người khác đó đang giữ một chức vụ cực kì oai phong là "lớp phó kỉ luật", lẽ ra thằng Lâm nên mừng mới phải. Nhưng không hiểu sao nó lại thấy bực mình. Bất cứ đứa nào trong lớp bênh nó, nó đều cảm ơn. Riêng con nhỏ Minh Trung thì không. Dứt khoát không. Không những không cảm ơn, Lâm còn trừng mắt vặc lại:

- Lắm mồm thế! Chuyện đàn ông con trai ai mượn "bà" xía vô!

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu năm, Lâm từng hùng hồn tuyên bố "con trai làm lớp phó kỉ luật vẫn tốt hơn con gái", lúc đó chắc nó quên béng con nhỏ Thúy Sơn, lớp phó kỉ luật lớp 9P1 trường Tự Do năm ngoái. Nhỏ Thúy Sơn có điểm hơn người là lúc nào nó cũng cầm trong tay cả chục viên phấn, đứa nào gây mất trật tự trong lớp nó chẳng thèm ngoác miệng nhắc nhở làm gì cho tốn hơi. Nó bẻ mẩu phấn kêu đánh

"cạch", ném bốp một cái vô đầu "đương sự" để cảnh cáo.

Nhỏ Minh Trung không hành xử quyền lực theo kiểu "xã hội đen" như nhỏ Thúy Sơn, nhưng nếu đã từng làm lớp phó kỉ luật năm lớp chín và năm nay tiếp tục được bạn bè trường Thống Nhất tín nhiệm đề cử vào chức vụ này, nhỏ Minh Trung chắc chắn không phải là đứa mà thằng Lâm có thể át giọng.

Nó lập tức thò tay vào ngăn bàn, lấy ra cuốn sổ tay, tay kia bật nắp viết.

- Tội thứ nhất: Kêu bạn gái bằng "bà". – Nhỏ Minh Trung vừa ghi vừa lẩm bẩm – Tội thứ hai: gọi sự nhắc nhở của ban cán sự lớp là "xía vô". Tội thứ ba: mắng lớp phó kỉ luật là "lắm mồm" …

Gọi là lẩm bẩm nhưng nhỏ Minh Trung cố ý cao giọng cho Lâm nghe thấy.

Lâm nghe, hơi ớn, nhưng bụng căm lắm. Trông mặt nó thì có vẻ nó sẵn sang cắn con nhỏ Minh Trung một phát nếu con nhỏ này dại dột đứng gần nó. Nhưng Minh Trung đứng xa quá, cách Lâm tới bốn dãy bàn, nên nó đành quay sang Quới Lương và Hải quắn, gầm gừ:

- Tụi mày thấy tao bị con gái ăn hiếp mà ngồi trơ thổ địa vậy hả?

Hồi cấp hai, băng "tứ quậy" có bốn đứa: Lâm, Hải quắn, Quới Lương và Quốc Ân. Lâm là thủ lĩnh. Năm nay, Quốc Ân học trường khác, băng "tứ quậy" chỉ còn ba. Ngồi vào chỗ thằng Quốc Ân là thằng Oánh trường Thống Nhất. Thằng này mặt như cục đất, ai nói gì cũng nhe hàm răng trắng bong ra cười, ngay lần gặp mặt đầu tiên Lâm thấy đối tượng này khó mà đào tạo thành một "siêu quậy" được nên chẳng để mắt tới.

Băng "tứ quậy" như chiếc xe bốn bánh, bây giờ sút mất một bánh nên chạy hơi ngúc ngoắc. Thực bụng thì Quới Lương và Hải quắn chẳng biết có nên duy trì cái băng tai tiếng này khi đã lên cấp ba hay không. Lâm cũng

thế, nghĩa là cũng lừng khừng. Nhưng lúc này thấy con nhỏ Minh Trung làm dữ quá, nó đành phải cầu viện Hải quắn và Quới Lương.

Quới Lương vọt miệng cứu bồ, trong hai đứa còn lại của băng "tứ quậy" nó chơi thân với thằng Lâm nhất:

- Bạn Minh Trung hiếp người quá đáng à nha. Chuyện có chút xíu vậy mà cũng ghi sổ là sao hả?

Nhỏ Minh Trung không thèm ngước mắt lên. Nó tiếp tục lẩm bẩm, cây viết trên tay ngoáy lia lịa:

- Quới Lương, tội thứ nhất: bênh bạn một cách vô lối. Tội thứ hai: coi chuyện lớp phó kỉ luật làm bổn phận là "hiếp người quá đáng" …

Quới Lương không phải là đứa lì lợm như Lâm. Những lời thốt ra từ miệng nhỏ Minh Trung khiến bụng nó quặn lai. Nó níu áo Lâm, cố tìm những từ ngữ giúp bạn nó hả dạ:

- Thôi, bỏ qua đi mày! Chấp bọn con gái làm gì!

Lâm hả dạ thật. Thái độ của nhỏ Minh Trung đã làm lòng tự ái của nó thủng một miếng lớn nhưng câu nói của Quới Lương đã kịp thời băng bó vết thương long giùm nó. Nó quay sang thằng này, cười khì khì:

- Ờ, mày nói đúng ghê! Chấp con nhỏ nhiều chuyện đó làm gì!

Chương 2

Tiểu Long cười cười, khi nó cùng Quý ròm và nhỏ Hạnh đạp xe trên đường về:

- Lớp mình năm nay có một lớp phó kỉ luật hách ra phết, ròm há?

Quý ròm đáp trả bằng một câu chẳng ăn nhập gì đến câu hỏi của bạn:

- Ghê phải biết nhé! Nửa đêm tụi này đang ngủ, nước thình lình dâng lên. Đang nằm tôi bỗng nghe lành lạnh nơi bụng, tưởng mưa dột. Sờ tay xuống mới hay có một con rắn đang bò ngang qua rốn …

Tâm trí Quý ròm vẫn chưa ra khỏi ấn tượng về trận lụt nó chứng kiến lần đầu tiên trong đời. Từ hôm về lại thành phố đến nay, nó hào hứng thuật lại cho nhỏ Hạnh không biết bao nhiêu là lần về chuyện tụi nó chạy lụt, nhưng vẫn có cảm giác chưa kể được bao lăm. Cứ mỗi lần gặp nhỏ Hạnh, nó lại nhớ ra một chi tiết mới. Tất nhiên những chi tiết có thật ngoài đời khi đi vào trong lời kể của Quý ròm không bao giờ còn nguyên vẹn như cũ, giống như một tảng thịt bò sau khi đã qua máy chế biến của hãng thịt Vissan vậy. Bao giờ thằng ròm cũng thêm chỗ này một chút, bớt chỗ kia một tẹo. Như rắn vào nhà ban ngày thì thành vào nhà ban đêm, rắn bơi trong nước thì thành bò ngang rốn. Thời gian thay đổi. Địa điểm thay đổi. Cả chủng loại cũng thay đổi nốt.

Nghe thằng ròm khai rắn bò ngang bụng, nhỏ Hạnh khẽ liếc Tiểu Long, hai đứa kín đáo kheo những nụ cười mỉm và dĩ nhiên là cố hết sức để nhốt tiếng cười đang sôi lên trong cổ họng.

- Thế con rắn đó là rắn gì? – Nhỏ Hạnh vờ hỏi, mắt nhìn chằm chằm Quý ròm, sẵn sang chờ đợi một câu phịa khủng khiếp.

Quả nhiên, Quý ròm lên giọng:

- Rắn hổ mang chứ rắn gì!

Nó hừ mũi:

- Hạnh từ bé đến lớn chỉ sống ở thành phố nên chả biết gì. Rắn hổ mang là chúa bò vào nhà.

Nếu ba hoa tới đó Quý ròm biết điều mà dừng lại thì không sao. Đằng này nó nổi hứng quay sang Tiểu Long:

- Tao nói đúng không hả mập?

- Đúng. – Tiểu Long trưng ra bộ ngây thơ – Nhưng con rắn hổ mang của mày dân quê tao không gọi là rắn hổ mang mà gọi là … rắn nước.

Tới đây thì Tiểu Long và nhỏ Hạnh không làm mặt tỉnh được nữa. Hai đứa phá ra cười ngặt nghẽo.

- Cười gì mà cười! – Quý ròm mặt hầm hầm – Tôi báo thầy chủ nhiệm à nha!

Nó lấy vẻ nghiêm trang:

- Tội thứ nhất: Cười nhạo bạn bè. Tội thứ hai: cười khi đang chạy xe ngoài đường. Tội thứ ba: Hai người cười trong khi người thứ ba không cười …

Câu đùa của Quý ròm kéo câu chuyện quay lại với đề tài ban đầu. Tiểu Long nhún vai:

- Con nhỏ Minh Trung này hay thật đó. Thằng Lâm liến láu thế mà cũng chịu một phép.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Lớp phó kỉ luật phải như thế chứ. Bạn Minh Vương tính tình hiền quá.

Tiểu Long tặc lưỡi, bang quơ:

- Thằng Lâm hình như không ưa nhỏ Minh Trung.

Nhỏ Hạnh thở ra:

- Tại Lâm nghĩ Minh Trung có ác cảm với mình.

- Tại sao? – Tiểu Long ngạc nhiên, nó chạy xe sát vào nhỏ Hạnh để nghe rõ hơn câu trả lời.

- Tại hồi đầu năm Lâm cứ nằng nặc đòi bầu Minh Vương vào chức lớp phó kỉ luật.

- Thằng Lâm này thật vớ vẩn. – Quý ròm "xì" một tiếng – Ai mà thèm để bụng chuyện đó chứ. Trên đời này còn bao nhiêu chuyện lớn lao hơn.

Nó đột ngột đổi giọng:

- Hôm đó nhé, tôi và Tiểu Long suýt chút chết ngắc giữa biển nước mênh mông. Đang đi, một chiếc ca nô lượn ngang, thế là song đánh ầm ầm, bè lật úp. Cả bọn phải gồng mình bơi gần hai cây số mới vào được bờ …

Quý ròm lại sa đà vào chuyện bão lụt, không nhận thấy hai đứa bạn nó lái xe chỉ một tay, tay kia đưa lên bụm mặt.

Tiểu Long bụm mặt một lúc, thấy Quý ròm khoác lác ghê quá, không chịu được liền bỏ tay xuống, xỏ ngọt:

- Lẽ ra mày phải nói cả bọn gồng mình bơi gần hai cây số mới lôi được mày vào bờ chứ?

- Chi tiết đó không quan trọng. – Quý ròm tỉnh rụi – Điều tao muốn nói là bên cạnh những chuyện lớn lao như thế mà thằng Lâm cứ đi thù vặt người ta vì nghĩ người ta thù vặt mình thì đúng là nhảm nhí. Thực ra, nhỏ Minh Trung nhắc nhở, cảnh cáo nó là đúng. Từ đầu năm học đến nay nó hết ngủ gục đến bỏ học …

- Nguy rồi! – Nhỏ Hạnh chợt kêu lên – Long và Quý nhớ chuyện năm ngoái lớp mình có bốn bạn thường xuyên ngủ gục trong lớp không?

- Sao không nhớ. – Quý ròm hừ giọng – Tôi là một trong bốn đứa đó chứ ai! Hồi đó tụi này phụ mẹ con thằng Đặng Đạo quét rác đêm.

Đang nói, Quý ròm bỗng nhíu mày nhìn nhỏ bạn:

- Hổng lẽ Hạnh cho rằng chuyện đó đang lặp lại?

- Không đúng. – Tiểu long lắc đầu – mẹ Đặng Đạo đã chuyển qua làm ca ngày từ lâu rồi.

Quý ròm thở hắt ra:

- Nghỉ hè thằng Lâm chơi nhiều quá, không chịu ôn tập, bây giờ nhập học, cơ thể không thích nghi được nên nó gà gật hoặc lười biếng trốn học vài ba hôm chứ có gì đâu. Chừng nào tình trạng này lặp đi lặp lại, "lớp phó học tập" hẵng lo. Còn bây giờ, Hạnh nghe tôi kể tiếp này. Cái thằng tên Mận đeo trên ngọn cây gòn khi bị nước cuốn ấy, lúc tụi này cứu được nó thì nó đã chết lâm sàng khoảng năm, bảy phút rồi. Người nó tím ngắt, cứng như gỗ. Tôi phải làm hô hấp nhân tạo cả buổi mới thấy nó ngáp ngáp …

Quý mới nói tới chỗ "ngáp ngáp" thì Tiểu Long quẹo bên trái, nhỏ Hạnh quẹo bên phải. Nó chưa kịp sừng sộ đã nhận ra cả bọn vừa tới chỗ rẽ, ai về nhà nấy. Nó chống chân xuống đất, nhìn theo hai bạn, "ngáp ngáp" mấy cái rồi quạu quọ nhấn pê-đan đạp thẳng về nhà.

Hóa ra chuyện ngủ gục trong lớp hoặc thỉnh thoảng bỏ học của thằng Lâm không phải là chuyện một ngày một bữa. Bây giờ không chỉ lớp phó kỉ

luật Minh Trung, tổ trưởng Minh Vương mà cả lớp trưởng Xuyến Chi lẫn lớp phó học tập Hạnh cũng đã thấy bực mình.

- Mày làm sao thế hả Lâm? – Minh Vương nhìn cặp mắt đỏ kè của đứa tổ viên, rên rỉ – Mày có biết lên cấp ba đã là người lớn rồi không?

- Tao không được biết. – Lâm mơ màng đáp, mắt bắt đầu lim dim.

Nhỏ Xuyến Chi cau mày, nó nhìn thằng Lâm bằng ánh mắt như thể thằng này là một quả trứng bị ung:

- Lâm chạy ra vòi nước rửa mặt cho tỉnh đi!

Lâm chẳng muốn bóc mình ra khỏi cơn buồn ngủ chút nào. Nhưng lớp trưởng đã nói thế, nó không thể lờ tịt. Nó chạy ra vòi nước rửa mặt qua loa theo kiểu mèo rồi chạy vô. Nhúng tí nước, thấy man mác, nó càng buồn ngủ tợn. Con nhỏ Xuyến Chi chỉ toàn xúi bậy! Lâm làu bàu rồi từ từ gục xuống, gác đầu lên cánh tay khoanh tròn trước mặt.

- Lâm! – Nhỏ Hạnh nổi khùng – Bạn làm gì thế? Bạn có biết cô Luông sắp xuống tới không mà nằm đó ngủ hả?

- Biết chứ sao không! – Tiếng Lâm vọng lên từ đâu đó chỗ mặt bàn, đầy thách thức.

- Biết thì ngồi thẳng lên! – Lớp trưởng Xuyến Chi nghiến răng trèo trẹo – Cô sẽ nghĩ sao về lớp mình nếu bạn cứ ườn ra đó?

Lâm cố ngồi thẳng lên, khó khăn lắm nó mới mở mắt được, nhếch môi:

- Cô sẽ nghĩ sao á? Dĩ nhiên là cô sẽ nghĩ không lớp nào say mê môn sinh học của cô bằng lớp 10A9. Trò Lâm vốn nổi tiếng lười biếng mà cũng thức khuya lơ khuya lắc để học cho thuộc bài sinh đến nỗi hễ bước chân vô lớp là chỉ muốn lăn ra ngủ.

Thằng Lâm là chúa pha trò. Nó buồn ngủ đến díp cả mắt mà vẫn giở giọng bông phèng. Nhỏ Hạnh tức nó muốn chết mà cũng phải phì cười.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười một chút xíu thôi. Rồi nó thu ngay nụ cười lại, quay sang Quý ròm:

- Chuyện nghiêm trọng rồi đó, Quý?

- Biết rồi! Chiều nay tôi sẽ đến thăm nhà thằng Lâm.

Quý ròm vỗ vỗ trán:

- Tại sao những chuyện rắc rối của lớp mình bao giờ cũng bắt đầu từ thằng Lâm nhỉ?

Quý ròm bảo chiều nó sẽ đến nhà Lâm, nhưng khi chuông tan học reo lên thì nó đổi ý. Nó đun đầu xe sau gốc cây kế cổng trường, chờ thằng này dắt xe ra. Khác với trường Tự Do, trường Đức Trí nằm khá xa trung tâm quận nên năm nay hầu hết tụi học trò 9A4 cũ đều đi học bằng xe đạp.

Bữa đó Quý ròm rượt theo thằng Lâm muốn xịt khói. Vừa dắt xe ra khỏi cổng là Lâm tót lên yên, chạy như gió, không thèm đếm xỉa đến hai thằng bạn thân thiết của nó là Quới Lương và Hải quắn gọi ơi ới sau lưng. Nó đi đâu mà chạy như ma đuổi thế nhỉ? Quý ròm kinh ngạc nhủ bụng và cong lưng chạy theo.

Lâm cắm đầu phóng, không hay Quý ròm bám riết sau lưng. Nhưng Quý ròm chỉ dám chạy xa xa, đề phòng thằng Lâm thình lình ngoái cổ lại. Quý ròm mắt không ngừng canh chừng Lâm, bụng đinh ninh thằng này đang phi tới một địa điểm khả nghi nào đó. Ờ, chắc vậy, nếu không tại sao nó hấp ta hấp tấp đến thế!

Nhưng càng chạy Quý ròm càng sửng sốt. Thằng Lâm chẳng đi đâu cả. Nó đang trên đường về nhà.

Nhà thằng Lâm thì Quý ròm còn lạ gì. Nhà nó là tiệm tạp hóa ở ngay cổng chợ. Năm ngoái nhà Lâm trông be bé, phía trên là căn gác bằng gỗ trông ra nhà lồng chợ – đó là phòng học của Lâm. Năm nay nhà nó xây lại ba tầng, mái tôn che trước hiên biến mất, thay vào đó là bao lơn chỗ ba thằng Lâm kê mấy chậu phát tài, loại cây mà những người buôn bán tin là sẽ mang lại may mắn cho mình.

Đợi thằng Lâm vào nhà khoảng năm phút, Quý ròm mới chậm rãi trờ xe tới trước cửa tiệm, dáo dác ngó vô.

- Mua gì đó, cháu?

Người phụ nữ ngồi đằng sau quầy đứng lên khi thấy Quý ròm. Chắc đây là mẹ thằng Lâm! Quý ròm nghĩ và leo xuống xe, lễ phép đáp:

- Thưa bác, cháu tìm bạn Lâm. Cháu là bạn cùng lớp với Lâm ạ.

Trong khi Quý ròm đinh ninh mẹ thằng Lâm sẽ vui vẻ mời nó vô nhà thì câu trả lời của bà khiến nó suýt nữa té lăn ra đất:

- Lâm không có nhà, cháu ạ.

Rõ ràng nó đuổi theo thằng Lâm từ trường về đây. Chính mắt nó nhìn thấy thằng này dắt xe vô nhà cách đây mấy phút. Vậy mà bây giờ mẹ thằng Lâm lại bảo con bà không có nhà, biểu nó không muốn xỉu sao được.

- Ơ … ơ …

Quý ròm ú ớ, nó định nói toẹt nãy giờ nó vẫn bám theo sau lưng thằng Lâm và biết chắc Lâm đang ở trong nhà nhưng cuối cùng nó không nói gì. Nó cảm thấy nói như vậy với mẹ bạn thì vô lễ quá.

Quý ròm đổi chân hai, ba lần, động tác cho thấy lòng nó đang rối bời. Cặp mắt láo liên của nó không ngừng lục lọi bên trong cửa tiệm, hy vọng sẽ tóm được thằng Lâm nếu thằng này lơ đễnh chường mặt ra.

Mẹ thằng Lâm hình như nhận ra sự bối rối của Quý ròm. Nên bà mau mắn gỡ rối cho nó, bằng câu nói dĩ nhiên thằng ròm không hề chờ đợi chút nào:

- Thôi, hôm khác cháu đến nhé.

Quý ròm cáu kỉnh thuật lại chuyện đó cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh nghe. Rồi ấm ức đấm tay lên mặt bàn:

- Con thì đến lớp gục lên gục xuống, cứ vài hôm lại bỏ học một hôm, mẹ thì không muốn cho bạn của con vào nhà. Chuyện kỳ quái gì thế hở Hạnh?

Tiểu Long láu táu:

- Nhà nó giấu vàng!

Quý ròm liếc thằng mập:

- Đầu mày hôm trước đã mềm mềm, hôm nay hơi cứng lại rồi đó.

Tiểu Long sờ tay lên đầu, miệng méo xệch:

- Mày muốn nói đầu tao sắp hóa thành cục đá chứ gì?

- À không – Quý ròm cười toe – Nếu mày hiểu được câu nói của tao vừa rồi thì đầu mày cũng chưa giống cục đá lắm.

Nhỏ Hạnh có vẻ như không nghe hai bạn mình nói gì. Mày nó nhíu lại sau cặp kính cận mặc dù khó mà nói chính xác nó đang nhìn đi đâu. Chỉ có thể đoán là tâm trí nó lúc này đang bị cột chặt vào câu chuyện Quý ròm vừa kể.

Nhỏ Hạnh nghĩ ngợi lâu ơi là lâu. Rồi phán một câu ngắn ngủn:

- Mai cũng vậy đi.

Câu nói cụt lủn của nó khiến thằng ròm ngẩn tò te:

- Hạnh nói tiếng nước nào thế hả?

Nhỏ Hạnh lườm bạn:

- Hạnh muốn nói là ngày mai Quý vẫn đến nhà Lâm.

Quý ròm nhăn như bị:

- Để bị mẹ nó đuổi về?

- Không. Lần này Quý đừng vào nhà. Nấp trong nhà lồng chợ quan sát là được rồi.

- Quan sát cái gì?

- Hạnh cũng chả biết nữa.

- Ờ, tôi hiểu rồi.

Quý ròm gật đầu nhẹ tênh khiến Tiểu Long phải hỏi lại, vì nó chẳng hiểu gì cả:

- Quan sát cái gì hở mày?

- Thú thật tao cũng hổng biết quan sát cái gì nhưng Hạnh bảo quan sát thì cứ quan sát.

Quý ròm nhìn cái miệng há hốc của Tiểu long, nhe răng cười:

- Để khi có chuyện lạ xảy ra thì mình nhìn thấy được.

Tiểu Long ngước mắt lên trời, mơ màng:

- Phải chi mình có thể biến thành con muỗi như Tôn Ngộ Không nhỉ? Mình sẽ bay vo ve trong nhà nó, sẽ nghe nó nói gì, thấy nó làm gì …

Khi mơ mộng trông ai cũng đáng yêu. Tiểu Long trông cũng đáng yêu, dù nó mập ơi là mập. Nhưng hôm nay rất giống như là ngày chấm chấm dứt những gì gọi là đáng yêu trên trái đất. Quý ròm bị đuổi khỏi nhà thằng Lâm. Bây giờ tới lượt nó thẳng tay đuổi Tiểu Long ra khỏi ngôi nhà mộng mơ mà hiếm hoi lắm thằng mập mới xây lên được:

- Chắc chắn mày sẽ chẳng kịp nghe thằng Lâm nói gì, thấy thằng Lâm làm gì. Hồi Tôn Ngộ Không đi thỉnh kinh chưa có đồ bắt muỗi hiện đại như bây giờ!

Chương 3

Nếu như Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh có được bảy mươi hai phép thần thông như Tôn Ngộ Không và sử dụng một trong bảy mươi hai phép đó để hóa thành ba con muỗi và nếu như ba thằng Lâm, mẹ thằng Lâm và cả thằng Lâm đều coi muỗi là con vật yêu thích nhất nên không sắm đồ bắt muỗi thì tụi Quý ròm sẽ thấy những gì nếu ba đứa nó đột nhập vào nhà thằng này qua khe cửa?

Tất nhiên là tụi nó sẽ thấy những gì mà tụi nó muốn thấy, với điều kiện tụi nó cần phải đột nhập hơi sơm sớm một chút, tức là phải chui vô nhà thằng Lâm trước ngày khai giảng chừng hai tháng mới thấy được diễn tiến của sự việc ngay từ đầu.

Đó là ngày ba thằng Lâm sắm cho nó một giàn máy vi tính, đầy đủ cả ổ chép đĩa, ổ xem phim DVD, cặp loa xịn ơi là xịn, và đặc biệt trước sự vòi vĩnh không mệt mỏi của nó ông gắn cả đường truyền internet tốc độ cao, mà người ta vẫn gọi là ADSL cho nó có phương tiện để "học cho bằng anh bằng em", theo nguyện vọng hết sức chính đáng của nó.

Ba mẹ thằng Lâm là người buôn bán. Có những người buôn bán muốn con cái giỏi kiếm tiền hơn là giỏi chuyện học hành. Nhưng cũng có những người buôn bán muốn con cái giỏi chuyện học hành hơn là giỏi chuyện kiếm tiền, hay nói thận trọng hơn là giỏi cả hai càng tốt. Ba mẹ thằng Lâm thuộc về trường hợp sau.

Thằng Lâm biết ba mẹ nó làm ra tiền, nên nó hay vòi. Mà thói đời, con cái vòi tiền ba mẹ, vòi mười lần đã có tới chín lần là không chính đáng. Lâm cũng thế, nên nó hay bị ba mẹ nó gạt phắt đi. Nhưng hễ lần nào nó nêu "lý do học tập" thì khoản tiền nó vòi dù lớn đến mấy ba mẹ nó cũng không bao giờ từ chối.

Hồi mua dàn máy vi tính này cũng vậy.

Mẹ nó hỏi:

- Mua cái máy này về làm gì vậy con?

- Cái computer này hay lắm mẹ ạ. – Lâm hí hửng quảng cáo – Nghe nhạc, xem phim, làm cái gì cũng được hết.

Mẹ nó phẩy tay như đuổi một con ruồi vô hình, giọng ngán ngẩm:

- Học không lo học, ở đó mà nghe nhạc với xem phim!

- Học nữa chứ ạ! – Lâm gân cổ – Lên lớp mười, tụi con phải học môn tin học mà.

- Hổng lẽ lên lớp mười đứa nào cũng phải sắm cái này à? – Mẹ nó nhìn nó bằng ánh mắt như thể biết trước nó nói dối bà.

Lâm đã tính gật đầu, nhưng sực nhớ mai mốt tụi thằng Quới Lương đến chơi có thể vô tình làm vỡ lở mọi chuyện, đành ấp úng thú thật:

- Thực ra thì nhà trường có phòng máy vi tính …

- Vậy còn mua làm gì?

- Mua để học chứ mua làm gì hả mẹ! – Lâm tru lên oan ức, cố tình cho mẹ nó thấy bà hỏi như thế là xúc phạm nó ghê gớm – Đứa có máy riêng bao giờ cũng học giỏi hơn đứa không có máy chứ! Con còn phải làm thêm bài tập ở nhà nữa chi!

Ngay lập tức, ý định từ chối của mẹ thằng Lâm bị "lý do học tập" của thằng con nhấn chìm. Con cái siêng học đến thế, chẳng bậc làm cha làm mẹ nào nỡ phản đối. Bà nhìn nó bằng ánh mắt cảm động:

- Ừ, ráng học cho giỏi bằng chúng bạn nghe con.

Lâm ưỡn ngực, ra oai:

- Phải giỏi hơn tụi nó chứ! Nếu chỉ giỏi bằng thì sắm máy móc làm gì cho tốn kém!

Lúc dụ ba nó đăng ký dịch vụ internet cũng vậy. Lâm "lòe" ba nó:

- Kết nối mạng internet, con có thể đi chu du khắp thế giới …

- Ở nhà học hành chứ đi đâu! – Ba nó nạt.

- Gọi là đi khắp thế giới nhưng con chỉ ngồi một chỗ thôi – Lâm vui vẻ giải thích cho ba nó hiểu – Cái này gọi là du lịch qua mạng mà. Trường nào ở Anh, ở Pháp, ở Mỹ tuyển sinh du học, con đều có thể đăng ký qua email. Nếu trúng tuyển, con sẽ được học bổng. Con sẽ đi du học mà ba mẹ sẽ không phải tốn đồng nào …

Viễn ảnh thằng Lâm vẽ ra đẹp đẽ đến mức ba nó phải đè tay lên mũi để khỏi sụt sịt, hối hả giục:

- Vậy đi đăng ký cái "net, net" gì đó liền đi con!

Tất cả những gì thằng Lâm ba hoa thực ra chỉ là lặp lại lời của thằng Quốc Ân.

Quốc Ân suốt ngày lê la ngoài tiệm net, nghe ngóng đủ thứ truyện, mặc dù nó ngồi lì ở đó không phải để tìm kiếm học bổng. Nó chơi game.

Hồi đầu hè, Lâm đi kiếm Quốc Ân, thấy thằng này ngồi trong tiệm, mắt dính cứng vô màn hình, rủ đi đâu cũng không đi. Đã vậy, nó còn kéo tay Lâm:

- Ngồi đây chơi đi! Chờ tao chút.

Lâm đành ngồi xuống, dán mắt xem bạn đang tả xung hữu đột trong game. Trước nay, thỉnh thoảng Lâm vẫn chơi các trò chơi điện tử đơn giản như tetris, Pinball. Phức tạp hơn một chút là trò Mario và Prince of Persia, tụi nó vẫn hay gọi là trò "Hái nấm" và "Cứu công chúa". Nó chưa chơi game trực tuyến bao giờ.

Lâm vừa xem bạn chơi, luôn miệng hỏi:

- Mày đâu?

- Đó. Mày nhìn dòng chữ trên đầu ấy. Tao là Gặp Là Giết.

- Tên gì thấy ghê!

Quốc Ân cười hì hì:

- Lấy tên vậy tụi nó mới sợ. Đặt tên hiền quá, bước chân ra giang hồ là bị bắt nạt ngay.

- Thế gặp bất cứ ai là mày nhào vô giết à?

- Đặt tên cho oai vậy thôi – Quốc Ân méo xệch miệng – Gặp tụi nó tao chưa kịp giết thì tụi nó giết tao trước rồi.

- Tụi nó là tụi nào?

- Kia kìa – Quốc Ân chỉ từng nhân vật trên màn hình – Thằng Hiệp Sĩ Mù với con nhỏ Đại Hồ Ly đang vây đánh tao đó. Còn thằng Đại Hoàng Đế là phe tao. Nó là thằng Quang thuần học chung với tao bên trường Thanh Niên.

Lâm nghe bạn giảng giải, mê mẩn lúc nào không hay. Nó không giục Quốc Ân đi chơi nữa, mà tò mò hỏi:

- Game này tên gì vậy?

- Giang Hồ Thánh Chiến.

Lâm liếm môi, thèm thuồng:

- Thế muốn chơi phải làm sao?

- Dễ lắm – Quốc Ân đáp, mở cờ trong bụng khi thấy bạn bắt đầu bị mê hoặc, không buồn giục mình đi chơi nữa – Mua thẻ nạp vô. Rồi lập một trương mục, sau đó tạo nhân vật. Thế là mày tha hồ ngao du giang hồ …

Lâm gia nhập giang hồ từ bữa đó.

Ngày nào nó và "sư huynh" Quốc Ân cũng hẹn nhau ngoài tiệm net.

Nhân vật của nó có cái tên hết sức khủng bố: Kẻ Thần Bí. Lâm phải suy nghĩ mất mấy ngày mới ra được cái tên rùng rợn đó.

Luyện công lên tới cấp 10, Kẻ Thần Bí gia nhập Hắc Long Môn, một môn phái tà đạo trên giang hồ. Cái này là do thằng Quốc Ân xúi nó:

- Mày đừng có ham cái danh chính phái. Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang, mà làm gì, cóc ai sợ bọn thầy chùa, đạo sĩ và ăn mày hết. Mày cứ lựa tà phái mà chơi. Như tao đây nè, tao là đệ tử của Thiên Độc Giáo.

Suốt một tháng trời sau đó thằng Lâm và Quốc Ân cặp kè nhau như hình với bóng. Trên giang hồ, Gặp Là Giết và Kẻ Thần Bí cũng không rời nhau nửa bước. Tụi nó lên rừng, xuống biển, chui vô các hang động đầy rắn rết hùm beo, đánh nhau với quái vật chán lại quay sang gây sự chém giết với các nhân vật giang hồ khác. Danh sách kẻ thù của Kẻ Thần Bí ngày càng dài: Hiệp Sĩ Mù, Đại Hồ Ly, Lữ Khách Vô Tình, Tiểu Sát Tinh, Nữ Thần Băng Giá, Bạch Diện Ma Nữ … Khổ nỗi, kẻ thù của thằng Lâm có cái tên lạnh lùng không thua gì nó, còn trình độ võ công hầu hết đều cao hơn nó.

Kẻ Thần Bí thắng đối phương thì ít mà bị đối phương hạ sát thì nhiều.

Quốc Ân chơi game trước thằng Lâm không bao lâu nên trình độ thằng này cũng chỉ nhỉnh hơn Lâm chút đỉnh. Gặp Là Giết cái tên nghe rất hãi nhưng ra giang hồ chẳng ma nào sợ, còn bị kẻ thù chế giễu:

- Đổi tên thành Gặp Là Trốn đi, cu ơi!

Cho nên Kẻ Thần Bí mà gặp nạn, Gặp Là giết chẳng giúp đỡ được mấy chút, thường là sốt sắng nhảy vô chết chùm để nếu không giữ được mạng sống thì ít ra còn giữ được tình bạn.

Kẻ Thần Bí ham gây lộn nên cừu nhân nhung nhúc khắp nơi. Bây giờ nó muốn yên thân luyện công cũng không được.

Lâm chán quá, than trời:

- Sao trình độ của tao tiến chậm như rùa vậy hả mày? Cứ bị tụi nó "đồ sát" hoài!

Quốc Ân vỗ vai bạn:

- Muốn tiến nhanh, mày phải chơi máy ở nhà. Một ngày mày luyện ít nhất mười mấy tiếng đồng hồ mới mau lên cấp được. Chơi ở tiệm thì ăn thua gì!

Ba mẹ thằng Lâm đâu có biết cái sự ngoắt ngoéo này.

Từ ngày rinh dàn máy về thấy thằng con suốt ngày suốt đêm ngồi "kiếm học bổng", ba nó mừng rơn.

Còn mẹ nó, những lúc cửa tiệm vắng khách, bà thừng rón rén leo từng bậc cầu thang, lặng lẽ ngắm nó ngồi "học tin học" trước màn hình. Trong đầu óc của một người phụ nữ suốt đời chỉ biết buôn bán, computer là thứ gì đó cao xa, sang trọng và bí hiểm. Nhìn thằng Lâm ngồi vùi đầu trước máy, tay gõ lóc cóc, chốc chốc lại cầm "con chuột" bấm lia lịa, bà rưng rưng thấy con mình "trí thức" quá.

Đôi khi thấy Lâm "ham học" đến quên ăn quên ngủ, bà muốn kêu nó nghỉ tay một lúc nhưng sợ cắt ngang sự tập trung của nó, bèn thôi, lại rón rén quay trở xuống.

Cho đến khi năm học mới khai giảng, Kẻ Thần Bí đã có chút tiếng tăm trên giang hồ. Còn thằng Lâm thì ốm nhách như con cá khô.

Thấy mặt nó xanh lè xanh lét, mẹ nó phát hoảng:

- Học vừa vừa thôi con.

Mẹ nó kêu nó "học vừa vừa", ý là bảo nó đừng ngồi máy nhiều quá. Thằng Lâm lại vận dụng ba chữ đó theo kiểu của nó. Nó đi học bữa đực bữa cái, lại thường xuyên ngủ gục trong lớp. Tại nó chơi game suốt đêm đó mà. Hôm nào Kẻ Thần Bí mải luyện công hay làm nhiệm vụ giang hồ, Lâm ở nhà luôn.

Sợ sự tình bị phát hiện, Lâm cẩn thận dặn ba mẹ nó:

- Trừ Quốc Ân, bất cứ đứa nào đến tìm con, ba mẹ nhớ nói con không có nhà nghe.

- Sao vậy con? – Mẹ nó ngạc nhiên.

Lâm nhún vai:

- Tụi nó gặp con toàn rủ đi chơi không hà. Trong bọn, chỉ có mỗi thằng Quốc Ân là ham học thôi.

Quý ròm xui xẻo mò đến nhà thằng Lâm đúng vào thời điểm đó.

Chương 4

Nhưng Quý ròm chỉ gặp xui có mỗi lần đó thôi.

Những lần sau, theo gợi ý của nhỏ Hạnh, Quý ròm không vào nhà thằng Lâm nữa. Nó nấp trong nhà lồng chợ, hồi hộp chờ đợi.

Quý ròm rình đến ngày thứ ba thì thấy Quốc Ân lò dò tới trước cửa tiệm nhà thằng Lâm. Quý ròm nhô đầu lên khỏi giỏ cần xé, chờ xem thằng này có bị mẹ thằng Lâm đuổi ra không và nó dựng mắt lên khi thấy Quốc Ân chui tọt vào nhà, không gặp một sự cản trở nào.

Suốt một lúc lâu, Quý ròm nhấp nha nhấp nhổm, không biết có nên nối gót Quốc Ân hay không. Nếu mẹ thằng Lâm lại cao hứng bảo Lâm không có nhà thì nó phải ứng phó ra sao? Chắc chắn mình sẽ lẳng lặng ra về và nếu nhỏ Hạnh biết chuyện thế nào nó cũng "quạt" cho mình một trận! Quý ròm buồn bực nghĩ.

Nó bứt tóc, gãi tai, nóng nảy đá chân vào giỏ cần xé, cảm thấy sự kiên nhẫn đang rời bỏ nó từng phút một. Nhưng hôm đó chưa phải là ngày xui tận mạng của Quý ròm. Nó đang loay hoay trong tấm lưới của sự bất lực thì thằng Lâm và Quốc Ân cặp kè đi ra.

Hai đứa đi bộ khỏi nhà một quãng, rồi tấp vô quán nước gần đó.

Một dãy quán ăn uống bình dân nằm dọc hai bên nhà lồng chợ, được ngăn bởi các tấm ván mỏng manh, cũ kỹ, chắc do Ban quản lý chợ dựng vội lên để cho thuê.

Quý ròm đánh một vòng thật xa để tránh ánh mắt của Lâm và Quốc Ân, rồi quanh lại từ phía sau, chui vô quán nước kế bên. Nó chọn chỗ ngồi giáp vách với quán hai đứa bạn nó đang ngồi, kêu một ly nước chanh rồi hấp tấp vểnh tai nghe ngóng.

Nó nghe thằng Lâm hỏi:

- Làm sao cho tiến nhanh hả mày?

- Vậy là nhanh rồi – Quốc Ân chép miệng – Mày sắm máy chỉ hơn hai tháng mà bây giờ thứ hạng của mày đã cao hơn tao.

- Tao thấy vẫn chưa ăn thua gì – Lâm chán nản – Đến nay tao vẫn thua nhiều hơn thắng.

- Từ từ.

- Tao không từ từ nổi. Bị tụi nó giết chết hoài, nhục lắm!

Không nghe Quốc Ân nói gì, Lâm lại sốt ruột hỏi:

- Có cách gì không hở mày? Tao chơi suốt ngày suốt đêm mà vẫn thấy như rùa bò.

Tụi này đang chơi trò gì thế nhỉ? Quý ròm lẩm bẩm, tay vung vẩy chiếc muỗng, nãy giờ nó quên cả khuấy đường. Hóa ra thằng Lâm học hành lẹt đẹt mấy bữa nay là do nó mê chơi!

Quý ròm lại nghiêng tai vào sát vách, lần này nó nghe thằng Quốc Ân tặc lưỡi:

- Thực ra muốn cho ngon, mày phải mua đồ "khủng" mặc vào. Quần áo giày dép mũ nón phải thiệt xịn. Rồi vũ khí nữa. Thứ hạng mày cao đến mấy mà trang bị toàn đồ "cùi bắp" cũng chẳng thắng nổi ai.

- Cây đao tao đang xài là xịn mà?

- Xịn cái khỉ mốc! – Quốc Ân "xì" một tiếng – Cây đao của mày chỉ để phát cỏ thôi, đem bán ve chai không ai mua. Hắc Long Môn thì phải xài cây Tố tâm tử kim đao. Có cây đao này mới nói chuyện tung hoành thiên hạ được.

- Làm sao để có cây đao đó? –Lâm hỏi, nghe cái giọng gấp gáp của nó, Quý ròm hình dung thằng này đang nuốt nước bọt cả chục cái là ít.

- Có nhiều cách. Nhưng cách dễ nhất là bỏ tiền ra mua.

- Được. – Lâm hăng hái – Tao sẽ xin tiền mẹ tao.

Quốc Ân cười khảy:

- Mày biết cây đao đó hiện nay tụi nó rao bán bao nhiêu không?

- Bao nhiêu?

- Mười triệu đồng!

- Mười triệu đồng tiền gì?

- Mười triệu đồng tiền mặt chứ tiền gì.

- Trời đất! – Lâm kêu lên bằng giọng của người vừa nhác thấy ma – Tức là bằng tiền mua hai cái máy vi tính hả?

- Chứ sao!

- Vậy thì bó tay rồi. Có mười triệu đồng thì thà mua hai cái máy vi tính còn hơn. Hơn nữa nếu biết tao xin một khoản tiền lớn như thế để mua cây

Tố tâm tử kim đao, chắc ba tao lấy con dao chặt thịt ở nhà chẻ tao làm đôi quá!

Giọng Lâm ỉu xìu như bún, Quốc Ân thấy tội tội, bèn trấn an:

- Còn một cách nữa.

- Cách gì?

- Cưới vợ.

Lâm gầm gừ:

- Tao không giỡn với mày nghe, Quốc Ân.

- Mày ngốc quá – Quốc Ân cười khì khì – Trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến cho phép nhân vật trong game cưới vợ, lấy chồng. Nếu mày được một con nhỏ thứ hạng cực cao, trang bị toàn đồ "khủng", đi đâu mày cũng dắt nó theo sẽ chẳng đứa nào dám đụng tới mày.

- Cách này hay đấy. –Lâm reo lên, nhưng rồi nó hạ giọng, ngần ngừ – Để tao nhớ xem tao có quen con nhỏ nào không. Con nhỏ Đại Hồ Ly cũng thuộc loại cao thủ nhưng xưa nay hễ gặp mặt là tao với nó đánh nhau chí chết. Bây giờ nếu tao hỏi nó làm vợ chắc nó vác guốc rượt tao chạy vòng vòng quá. Còn nếu nó đồng ý lấy tao thì chắc nó cũng vờ vịt để đợi dịp ra tay đầu độc tao thôi.

Tới đây thì Quý ròm không nghe thằng Lâm và Quốc Ân trao đổi gì nữa. Có lẽ chuyện "hôn nhân" của thằng Lâm trúc trắc quá nên hai đứa nó đang ngồi ngắm ruồi bay để ngẫm nghĩ sự đời.

Một lát, Quý ròm nghe thằng Lâm kêu tính tiền. Khi hai đứa xô ghế đứng lên, có tiếng thằng lâm hỏi:

- Từ hôm khai giảng đến giờ mày nghỉ học mấy buổi rồi?

- Hai buổi.

- Tao cũng hai buổi. Đã thế, hôm nào không nghỉ thì lại ngủ gục trong lớp.

- Tao cũng thế.

- Năm nay lớp tao "móc" ra một con nhỏ lớp phó kỷ luật hắc ám lắm.

- Thằng Minh Vương không làm nữa à?

- Không.

Hai đứa vừa nói chuyện vừa bước ra cửa.

Quý ròm không nghe được khúc sau nhưng không dám bước ra theo. Nó ngồi nán thêm một hồi, đến khi tin chắc hai đứa kia đã vào nhà rồi, mới sè sẹ ló đầu ra khỏi cửa quán, vù một mạch.

Tiểu Long và nhỏ Hạnh há hốc miệng nghe Quý ròm thuật lại những gì tai nghe mắt thấy. À quên, chỉ tai nghe thôi. Quý ròm ngồi cách Quốc Ân và thằng Lâm một bức vách nên không thấy được gì.

Tiểu Long gật gù:

- Tao có nghe mấy đứa ở tiệm net cạnh nhà nhắc đến game Giang hồ Thánh Chiến này. Tụi nó bảo con trai còn khoái game Thế giới Hoàn Mỹ, Võ Lâm Truyền Kỳ nữa. Bọn con gái thì hầu hết đều mê trò Audition …

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Đây là loại trò chơi nhập vai mới du nhập vào Việt Nam. Ba Hạnh bảo các loại game trực tuyến này, trẻ em mê lắm, nếu không biết kiềm chế, rất dễ sa đà. Có nhiều đứa mê chơi mà bỏ học luôn đó.

Ba nhỏ Hạnh là nhà báo. Nhà báo thì đi nhiều, biết nhiều. Những người đi nhiều, biết nhiều thường nói đúng. Vì vậy mà Quý ròm thấy lo lo:

- Bây giờ sao?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Sao là sao?

- Chuyện thằng Lâm ấy.

Tiểu Long quẹt mũi:

- Báo cho thầy Phú biết.

- Không nên. – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Thầy Phú biết thế nào thầy cũng lôi bạn Lâm ra "xử" trong giờ sinh hoạt chủ nhiệm.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Vậy thì tốt chứ sao.

- Nếu sau đó Lâm thay đổi được thì quá tốt. Nhưng nếu Lâm vẫn tiếp tục cúp tiết hoặc ngủ gục trong lớp thì sao?

- Thì sao? –Tiểu Long ngẩn ngơ.

- Chắc chắn tên bạn Lâm sẽ lên "bảng phong thần" trên phòng giám thị. Lên chừng vài lần mà không có chuyển biến, Lâm buộc phải ra hội đồng kỷ luật nhà trường, ba mẹ sẽ được mời lên. Thế là to chuyện!

Tiểu Long thấp thỏm:

- Nó sẽ bị đuổi học?

- Có thể lắm.

Tiểu Long nín thở:

- Thế làm sao cho "to chuyện" thành "nhỏ chuyện"?

Nhỏ hạnh lắc mái tóc:

- Đừng nói chuyện này cho ai biết hết!

Tiểu Long à lên, sung sướng cảm thấy đầu mình bớt giống cục đá một chút:

- Tụi mình chỉ gặp riêng thằng Lâm để khuyên nó.

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Ờ, cách này hay đấy. Tụi mình sẽ dùng tình cảm …

- Cách này chẳng hay tí ti ông cụ nào cả! – Quý ròm bĩu môi, cắt ngang – Tao không tin một đứa đang mê mẩn vì game lại sẵn sàng nghe lời khuyên của bạn bè.

- Quý nói đúng đó.

Lời xác nhận của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long có cảm giác ai đang nhét một trái cam to đùng vô miệng mình. Nó nhìn nhỏ bạn, ú ớ:

- Ơ … sao lúc nãy Hạnh bảo …

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh bảo đừng nói chuyện này cho ai biết hết, có nghĩa là kể cả bạn Lâm.

Tiểu Long gãi đầu sồn sột:

- Thế tụi mình giúp nó bằng cách nào?

- Hạnh cũng chưa biết.

- Chuyện đó từ từ tính. –Quý ròm hừ mũi, rồi nó lim dim mắt, hăm hở – Bây giờ để tôi kể cho Hạnh nghe nốt chuyện mẹ thằng Mận khi tụi này đưa nó về. Lúc đó, bà đang khóc bù lu bù loa, nước mắt nước mũi ròng ròng. Thằng Mận xáp vào, bà đẩy ra. Nó lại xáp vào, bà lại xô ra. Bà không chịu ôm nó. Bà bảo "Con xê ra. Để mẹ ôm ân nhân của nhà ta trước.". Thế là bà

cảm động ôm lấy tụi này, tất nhiên là ôm tôi chặt nhất. Hôm đó nếu tôi không kịp vùng ra thì đã ngạt thở rồi …

Tràng thao thao của Quý ròm kết thúc luôn câu chuyện ngày hôm đó. Vì khi mở mắt ra đã không thấy hai đứa bạn nó đâu hết.

Tụi Quý ròm tính giấu nhẹm chuyện thằng Lâm mê chơi game, định bụng sẽ từ từ nghĩ cách "cứu" nó. Nhỏ Hạnh nghe ba nó nói có nhiều phụ huynh than vãn con cái vì mê chơi game mà lơ là học tập. Có đứa còn đánh cắp tiền của ba mẹ. Có đứa nợ đầm đìa khắp nơi. Gần như mọi cấm đoán hay kiểm soát đều vô hiệu.

Ba ngày liên tiếp nhỏ Hạnh bóp trán tính tới tính lui, vẫn chưa nghĩ ra cách nào hiệu quả để giúp thằng Lâm. Nó biết khi bạn bè đã đam mê chuyện gì, mọi khuyên can chẳng có tác dụng, có khi còn sinh ra cãi vã, gấu ó, tệ hơn nữa là sau đó không thèm nhìn mặt nhau luôn. Trong những ngày đó, nhỏ Hạnh khổ sở thấy đầu óc nó bỗng nhiên giống một cái nhà kho trống rỗng, bao nhiêu sáng kiến bị ai dọn sạch sành sanh. Nhưng nó vẫn tin sớm muộn gì tụi nó cũng sẽ tìm ra cách.

Nhưng tụi Quý ròm tính vẫn không bằng … thằng Lâm tính. Tụi nó định giữ bí mật giùm thằng Lâm, không ngờ chính thằng này làm cho mọi chuyện tung tóe ra.

Hôm trả bài tập kiểm tra môn sử, thầy Huấn phát ra cho cả lớp, chỉ riêng bài làm của Lâm là thầy giữ lại.

Thường, chỉ những bài làm xuất sắc mới được thầy cô giữ lại để đọc lên cho cả lớp nghe. Vì vậy, khi cuối cùng thầy giơ bài làm của thằng Lâm lên, hắng giọng nói với cả lớp "Thầy sẽ đọc cho các em nghe bài làm của em Lâm. Có lẽ đây là bài làm độc đáo nhất lớp. À không, phải nói là độc đáo nhất trường ta mới đúng!" thì tất cả cặp mắt đều quay nhìn Lâm, ngưỡng mộ. Thực ra, cũng có đứa nghi hoặc, vì Lâm là một trong bốn học sinh yếu nhất lớp 9A4 năm ngoái, đầu năm đến giờ ngồi học lại cứ gật gà gật gù, không có lý gì tự nhiên nó bỗng "giỏi" đột xuất như thế.

Ngay tổ trưởng Minh Vương cũng không tin được thằng tổ viên lèng èng của mình có ngày được biểu dương trước lớp, trống ngực cứ đập binh binh, hân hoan và bỡ ngỡ.

Mấy chục cánh tay khoanh tròn trên bàn, mấy chục cặp mắt hau háu nhìn lên bảng, mấy chục bộ mặt đột nhiên nghiêm trang, cả lớp đang háo hức

chờ nghe bài làm mẫu mực của lâm.

Đây là bài kiểm tra một tiết, ôn lại "Chế độ phong kiến thời Tần, Hán", đứa nào thuộc bài đều làm được. Nhưng bài của thằng Lâm rõ ràng là "độc đáo" hơn hẳn.

Thằng Lâm mở đầu một cách bình thường: "Từ thời cổ đại, trên lưu vực Hoàng hà và sông trường Giang có nhiều quốc gia nhỏ của người Trung Quốc. Giữa các nước này thường xuyên xảy ra các cuộc xung đột thôn tính lẫn nhau."

Nhưng đến đoạn sau thì cả lớp không nhịn được cười: "Quân Tần trang bị vũ khí khủng hơn cả, ra trận là thẳng tay đồ sát đối phương. Binh lính các nước khác mặc toàn đồ cùi bắp nên rốt cuộc đã bị quân Tần cho về thành dưỡng sức không còn một em. Vua Tần lên ngôi, tự xưng là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang, bắt đầu xây dựng bộ máy chính quyền bằng cách phong cấp cho các trưởng lão, hộ pháp và đường chủ …"

Một số đứa ngẩn tò te không hiểu thằng Lâm muốn nói gì, một số đứa khác ôm bụng cười nghiêng cười ngửa. Có đứa còn đập bàn thùng thùng khiến lớp học biến thành một cái chợ, huyên háo không thể tả.

Thầy Huấn nhướn cổ ra phía trước, nhìn chằm thằng Lâm như thể thầy mới trông thấy nó lần đầu:

- Em làm bài hay em viết truyện võ hiệp vậy hả Lâm?

Thằng Lâm chết điếng tại chỗ, mặt đỏ tới mang tai. Thực ra có học hành gì đâu, bài sử hôm trước nó chỉ học thuộc mỗi câu đầu. Từ câu thứ hai trở đi, nó toàn chế ra.

- Em trả lời thầy đi chứ! – Thầy Huấn lại gục, ánh mắt vẫn bám cứng gương mặt ngượng ngập của đứa học trò.

Thầy gằn từng tiếng:

- "Khủng", "cùi bắp", "đồ sát" là gì thế? Lại còn về thành dưỡng sức nữa! Rồi cái gì là "thiên hạ đệ nhất bang".

- Đó là ngôn ngữ trong game Giang Hồ Thánh Chiến đó thầy! – Thằng Gia Nghĩa ở tổ 1 bô bô – "Đồ khủng" là đồ xịn, còn "đồ cùi bắp" là đồ dỏm …

Thằng Mười ở tổ 3 sợ mất phần, vọt miệng:

- Còn “đồ sát” là giết, “về thành dưỡng sức” là “die”, à quên. Là chết đó thầy. Bạn Lâm chơi game nhiều qua bị nhiễm luôn rồi thầy ơi.

Tần hôm trước bị thằng Lâm kêu là “thằng ghẻ ngứa”, mối thù đó vẫn canh cánh trong lòng, nhân dịp này khoái trá oang oang:

- Bạn Lâm học hành như thế, thầy cho bạn lâm “về thành dưỡng sức” luôn đi thầy!

Thầy Huấn nhìn Lâm, ngao ngán:

- Em có gì để nói không hở Lâm?

Nhưng thằng Lâm lúc này trông thảm hại như một con tàu bị đánh chìm. Cứ mỗi lần nó mấp máy môi là câu nói lại tuột khỏi miệng nó.

Lâm hoang mang đến mức không biết hướng suy nghĩ của mình vào đâu, mãi một lúc mới lắp bắp được vài ba tiếng, bụng chỉ mong buổi học sớm kết thúc hoặc có ai “đồ sát” mình quách đi cho rồi:

- Dạ … dạ … em … dạ …

Chương 5

Ngay sau tiết sử là giờ ra chơi.

Bữa nay, ban cán sự lớp 10A9 không ra ngoài như thường lệ. Một cuộc họp khẩn cấp diễn ra ở ngay góc phòng.

Vậy là rõ rồi nhé. – Lớp phó kỷ luật Minh Trung hăm hở lên tiếng. – Tụi mình phải báo cho thầy chủ nhiệm biết truyện này. Nếu không, bạn Lâm sẽ học hành ngày càng tụt dốc.

- Ờ. – Lớp trưởng xuyến Chi tặc lưỡi. – Nếu bạn Lâm cứ như thế này …

- Thứ hai tuần tới, đến giờ sinh hoạt chủ nhiệm …

Minh Trung đang hăng hái, nhỏ Hạnh đã nhẹ nhàng cắt ngang:

- Theo Hạnh, có lẽ chúng ta không nên cho thầy Phú biết vội.

- Tại sao lại không cho thầy biết? – Nhỏ Minh Trung cau mày – Trách nhiệm của ban cán sự lớp …

Một lần nữa nhỏ Hạnh không để Minh Trung nói hết câu:

- Hạnh hiểu ý Minh Trung rồi. Nhưng Hạnh nghĩ trách nhiệm lớn nhất của ban cán sự lớp là giúp cho bạn Lâm thay đổi chứ không phải việc gì cũng báo cho giáo viên chủ nhiệm.

Minh Trung có cảm giác nhỏ Hạnh đang chống lại mình. Lòng tự ái bị tổn thương, nó đứa tay giật giật cổ áo như để cho dễ thở, giọng cố tỏ ra bình tĩnh nhưng ý tứ trong câu nói lại tố cáo ngược lại:

- Chẳng lẽ Hạnh cũng cho rằng mình …

Lớp trưởng Xuyến Chi vội vã lên tiếng, không muốn để lớp phó kỷ luật thốt ra những lời lẽ chắc là rất khó nghe với lớp phó học tập:

- Chúng ta không nên tranh cãi nữa. Trước hết, Hạnh cần trình bày kế hoạch cho mình và Minh Trung biết. Nếu không báo cho thầy chủ nhiệm thì chúng ta sẽ làm cách gì để giúp cho bạn Lâm?

- Hạnh chưa nghĩ ra. – Nhỏ Hạnh ấp úng.

Nhỏ Minh Trung nhún vai:

- Nếu Hạnh chưa nghĩ ra thì báo cho thầy chủ nhiệm vẫn là cách tốt nhất.

- Nhưng Hạnh hứa Hạnh sẽ nghĩ ra cách.

- Thôi được – Lớp trưởng Xuyến Chi nhân nhượng – Hạnh là lớp phó học tập, dĩ nhiên có trách nhiệm theo dõi và giúp đỡ bạn Lâm trong chuyện này.

Minh Trung khụt khịt mũi:

- Nhưng Hạnh phải cho biết thời gian là bao lâu chứ?

- Các bạn cho Hạnh một tháng. Nếu sau một tháng, thái độ học tập của ban Lâm không có chuyển biến gì, chúng ta sẽ báo cho thầy Phú biết.

- Lâu quá. – Nhỏ Xuyến Chi lắc đầu.

- Nửa tháng thôi. – Minh Trung tiếp lời.

Lớp trưởng và lớp phó kỷ luật đã nói thế, lớp phó học tập chẳng còn cách nào khác là phải gật đầu:

- Được thôi. Nửa tháng.

Nhỏ hạnh thuật lại cuộc trao đổi trong ban cán sự lớp cho Quý ròm và Tiểu Long nghe, rồi nhún vai rầu rĩ:

- Chưa lần nào Hạnh lúng túng như lần này.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ờ, tôi cũng không biết tụi mình sẽ làm gì trong nửa tháng đó.

- Tôi biết. – Quý ròm đột ngột lên tiếng.

Cả hai đưa đều chồm về phía thằng ròm, háo hức:

- Biết gì?

Quý ròm ấp úng:

- Để giải quyết chuyện thằng Lâm, có lẽ tôi phải đi gặp một người.

- Ai?

- Văn Châu.

Văn Châu là bạn thân của tụi Quý ròm.

Văn Châu là con gái nhưng trông nó ai cũng tưởng là con trai. Nó cắt tóc ngắn, quần sooc áo pull quanh năm, đá bóng cực giỏi, lần đầu tiên gặp mặt, tụi Quý ròm cứ đoán già đoán non và cá với nhau xem nó là con trai hay con gái.

Văn Châu nhà giàu, biết xài computer từ rất sớm. Ngay từ năm lớp tám, tụi Quý ròm đã thấy nó xách tập đi học tin học ở các trung tâm dạy nghề.

Hai năm trước, chính mắt tụi Quý ròm nhìn thấy Văn Châu chơi game Fifa 98 trên máy vi tính của nó, còn bày cho Quý ròm và Tiểu Long chơi nữa.

Mấy hôm nay, cũng giống như nhỏ Hạnh, Quý ròm nghĩ đến móp cả trán về chuyện của thằng lâm. Quý ròm thuận lợi hơn nhỏ Hạnh là nó có thể hình dung rõ mồn một cuộc trò chuyện hôm trước giữa Lâm và Quốc Ân trong đầu. Và tới tối hôm qua, nó chợt nảy ra một ý. Muốn thực hiện ý đó, phải đi kiếm Văn Châu.

Quý ròm mừng rơn khi nó vừa hỏi, Văn Châu đã gật đầu ngay:

- Giang Hồ Thanh Chiến hả? Biết chứ.

Văn Châu cười toe:

- Tôi là đại cao thủ trong game Giang Hồ Thánh Chiến mà. Nhưng gần đây thi thoảng tôi mới vô chơi. Bây giờ tôi khoái nhảy audition hơn.

- Bạn chỉ cho tôi chơi được không?

- Audition hả?

- Không. Giang Hồ Thánh Chiến.

- Dễ ợt hà.

Ba mẹ Văn Châu rất khó nên nó không dám rủ Quý ròm vào nhà. Hai đứa kéo nhau ra tiệm net.

Văn Châu khởi động trò chơi và Quý ròm ngồi bên cạnh thô lố mắt quan sát, vừa nghe bạn giảng giải.

Với bộ óc siêu thông minh, Quý ròm chỉ cần mười phút là nắm bắt được luật chơi. Tới phút thứ mười một, Văn Châu để mặc Quý ròm tự mày mò và "qua lại giang hồ" một mình.

Nhân vật của Văn Châu có tên ngộ nghĩnh là Hết Tiền Đại Hiệp, một đại cao thủ võ nghệ phi thường. Quý ròm thử đánh nhau với các nhân vật giang hồ khác, Hết Tiền Đại Hiệp toàn thắng dễ dàng.

- Hết Tiền Đại Hiệp trang bị toàn đồ khủng không đó. – Văn Châu khoe – Đẳng cấp rất cao, hiện đứng trong tốp hai mươi cao thủ hàng đầu. Nếu tôi siêng chơi, bây giờ chắc nó đã nằm trong tốp mười rồi.

Nhớ đến cây Tố tâm tử kim đao thằng Quốc Ân nói bữa trước, Quý ròm buột miệng hỏi:

- Trang bị toàn đồ khủng chắc bạn tốn lắm tiền?

- Dĩ nhiên rồi. – Văn Châu nhún vai – Đi giết mấy con quái vật đầu sỏ vẫn lượm được đồ khủng nhưng vất vả và mất thì giờ lắm. Bỏ tiền ra mua quách cho khỏe.

- Thế bạn chơi game không bị ảnh hưởng gì đến chuyện học tập à? – Quý ròm tò mò.

- Có chứ, nhưng không đáng kể. Lúc đầu tôi tốn nhiều thì giờ. Nhưng về sau, tôi chơi bằng chương trình tự động.

Văn Châu vỗ vai Quý ròm, mỉm cười:

- Nhưng quan trọng là tôi bỏ tiền ra mua tất cả các loại thần dược và thực phẩm đặc biệt trong game. Ăn mấy thứ này vào, lên cấp nhanh lắm.

Quý ròm không cần hỏi tiếp, cũng biết Văn Châu đầu tư cho Hết Tiền Đại Hiệp cỡ vài chục triệu là ít (hèn gì nó than là "hết tiền"). Chỉ có "đại gia" cỡ Văn Châu mới chơi kiểu đó nổi. Con nhà Lâm mà nổi máu đua đòi, chỉ có khóc.

Thấy bạn có vẻ thích thú, Văn Châu hào phóng:

- Quý thích thì lấy con hết tiền đại hiệp mà chơi.

- Không. – Quý ròm liếm môi – Tôi thích đóng vai một nữ cao thủ hơn.

- Nữ cũng có. Tôi chơi tới ba nhân vật lận mà.

Văn Châu gật đầu dễ dãi. Nó cầm "con chuột" bấm tanh tách rồi cắm cúi gõ lóc cóc một hồi, trên màn hình lập tức xuất hiện một nữ cao thủ mặt mày xinh đẹp, mặc quần áo lụa trắng thêu diềm xanh, thóc thắt thành hai cái bìm thả lúc lắc trên vai, trông đáng yêu không thể tả, ngay cả cái tên cũng không có vẻ gì đằng đằng sát khí kiểu Nữ Thần Băng Giá hay Bạch Diện Ma Nữ,

Cái tên của nhân vật vừa hiện ra nghe rất mỹ miều: Mai Giáng Tuyết.

Mai Giáng Tuyết là cao thủ phái Cổ Mộ, hiện đang đứng thứ hai mươi sáu trong giang hồ. "Nàng" đang cài thắt lưng thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm, mỗi lần tuốt ra khỏi vỏ kiếm, kiếm khí tỏa màu xanh lạnh buốt. Quý ròm tuy lần đầu tiếp xúc với trò chơi này, nhưng đọc thông tin về thanh kiếm Lãnh nguyệt tu la: "Tốc độ xuất chiêu tăng gấp đôi", đã biết ngay đây là thanh báu kiếm mà bao khách giang hồ hằng mong ước.

Văn Châu nhìn chằm chằm Quý ròm:

- Sao? Mai Giáng Tuyết được không?

- Quá tốt! Quý ròm hân hoan đáp – Bạn cho tôi muợn con này nhé.

- Quý muốn chơi bao lâu tùy thích.

- A, – Quý ròm chợt nhớ một chuyện quan trọng – Mai Giáng Tuyết đã lập gia đình chưa?

- Chưa. – Văn Châu lắc đầu – Quý bấm vào lý lịch nhân vật sẽ biết. Nó vẫn còn độc thân.

Đang nói, Văn Châu bỗng nhìn sững Quý ròm. Nó hỏi như bị sock:

- Ủa, bộ Quý tính gả chồng cho nó hay sao?

Cái cách Văn Châu nhìn Quý ròm như thể thằng này sắp làm chuyện gì mờ ám khiến Quý ròm nhột nhạt kinh khủng.

- Không có đâu! – Quý ròm vội vàng trấn an bạn – Bạn yên tâm đi! Tôi chỉ hỏi cho biết vậy thôi.

Văn Châu không thắc mắc nữa nhưng nhìn đôi mắt nó, Quý ròm thấy rõ bao nghi ngờ đang gợn lên lăn tăn trong đó.

Nhưng Quý ròm mặc kệ. Nó thấy không cần phải giải thích. Nó đang vội đi.

Quý ròm cũng chẳng đi đến chỗ nào xa lạ. Nó đạp xe một quãng, rồi chui vào một tiệm net khác gần nhà.

Quý ròm ngồi lì trong tiệm net gần suốt cả buổi chiều, chỉ để luyện thuần thục trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến.

Cho đến khi rời khỏi cửa tiệm, nó đã biết muốn đánh nhau cho giỏi phải như thế nào, muốn trò chuyện hoặc trao đổi mua bán với các nhân vật trong game phải làm sao, và bao nhiêu là thứ khác nữa.

Và nó thở dài rút ra kết luận: Trò Giang Hồ Thánh Chiến hấp dẫn thế này, hèn gì thằng Lâm ham chơi đến nỗi quên cả bài vở!

Chương 6

Thằng Lâm bữa nay buồn bực quá. Vừa buồn bực vừa lo. Chuyện nó mê chơi game bất ngờ bị lộ ra trong tiết sử của thầy Huấn làm bụng nó nơm nớp từ mấy hôm nay. Chơi game thì không có gì … tội lỗi, thiếu gì đứa chơi game, nhưng mê chơi đến mức "tương" cả ngôn ngữ của game vào bài làm thì đúng là tai họa. Lâm đâu có muốn thế. Chẳng qua hôm đó nó không thuộc bài, đầu óc lại mơ mơ màng màng vì thiếu ngủ, thế là nó viết miến man cứ như người mộng du. Nói chính xác thì không phải thằng Lâm viết. Mắt nhắm mắt mở có lẽ nó đã để cho … Kẻ Thần Bí viết giùm nó. Cho nên văn phong của bài làm mới sặc mùi giang hồ đến vậy.

Lâm ngồi nhìn trừng trừng vô màn hình trước mặt nhưng đầu óc lại nghĩ ngợi tận đâu đâu. Nó đang giận mình quá. Chuyện vỡ lở ra thế này, thế nào con nhỏ "cừu nhân" Minh Trung kia cũng tố cáo với thầy Phú. Bây giờ thì chắc mấy đứa trong ban cán sự lớp đã biết tỏng lý do tại sao thỉnh thoảng mình cúp tiết hay thường xuyên ngủ gục trong lớp rồi! Lâm thắc thỏm nghĩ, cảm thấy đầu óc đang vón cục lại vì lo lắng. Cũng may là ba mẹ mình chưa hay biết gì. Nhớ lại chuyện xảy ra cách đây hai ngày, Lâm vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Tối hôm đó, nhà nó ăn cơm trễ. Chờ hoài không thấy nó lên mang, một ông bạn giang hồ từ Cà Mau gọi lên giục nó đi đấu võ đài.

Mẹ nó nhấc máy:

- A lô!

- Dạ, cho tôi gặp Kẻ Thần Bí.

Mẹ nó sửng sốt:

- Kẻ thần bí là ai? Nhà này đàng hoàng không có ai thần bí hết á.

- Có mà. Chính Kẻ Thần Bí đã cho tôi số điện thoại này!

Nghe vậy, mẹ nó hoang mang quá:

- Xin lỗi, anh là ai?

- Dạ, cứ nói có Bàn Tay Máu ở Cà Mau kiếm là Kẻ Thần Bí biết liền.

Lúc đó, nếu không kịp bám cạnh bàn chắc mẹ thằng Lâm đã khuỵu chân xuống. Lâm ngồi đàn bàn ăn, nghe mẹ nó nói tới câu thứ hai, đã biết có

“bằng hữu võ lâm” tìm mình. Nó quýnh quíu phóng lại chỗ giá đỡ điện thoại, kịp giữ lưng mẹ nó, rối rít:

- Bạn con tìm con đó.

Mẹ nó ôm ngực:

- Bạn con tên gì nghe rùng rợn vậy. Nghe cứ như xã hội đen. Còn con nữa, con thành kẻ thần bí hồi nào vậy?

Lâm đón lấy ống nghe từ tay mẹ nó, đầu quay như chong chóng để nghĩ cách nói dối:

- Ờ … à … đó là mật hiệu của tụi con. Thằng bạn vừa rồi và thằng Quốc Ân là hai đứa ham học nhất. Khi nào nghe có “Bàn Tay Máu ở Cà Mau” hoặc Bộ Xương Khô ở Sa Đéc tìm kẻ thần bí là hai biết hai đứa đó tìm con để … trao đổi bài vở.

Thấy mẹ nó, cả ba nó đang ngồi nhai cơm đằng bàn, nhìn nó bằng ánh mắt bán tín bán nghi, Lâm đành hét to vô ống nói:

- Alô, Bàn Tay Máu hả? Bài tập hình học đó giải như thế nào?

Tiếng Bàn Tay Máu kinh ngạc bên kia đường dây:

- Em nói lung tung gì vậy? Anh đây! Sao giờ này vẫn chưa thấy em trong game?

Lâm lại hét ầm:

- Giải gần xong rồi hả? Khi nào gần xong nói cho tao biết với nhé.

Liền sau đó, Lâm hạ giọng vo ve:

- Chờ em chút. Ăn cơm xong, em vô liền.

- Lẹ lên. Còn mười phút nữa thôi đó.

Lâm lại quát vô ống:

- Tao cũng giải xong rồi. Chỉ chờ coi cách giải của mày có giống cách giải của tao không thôi.

Trước khi cúp máy, Lâm kịp chuyển sang rù rì:

- Xin lỗi anh nhé. Tại mẹ em đang đứng kế bên.

Lâm đóng kịch siêu thế, vẫn bị mẹ nó rầy:

- Mật hiệu với chẳng mật hiệu, toàn những trò khỉ.

Lâm vờ giận dỗi:

- Nếu không làm thế, làm sao con biết đứa nào gọi con. Tụi nó toàn rủ đi chơi long nhong!

- Nhưng thiếu gì tên không đặt, sao cứ phải đặt mấy cái tên gớm ghiếc như Kẻ Thần Bí, Bàn Tay Máu với Bộ Xương Khô?

Tuy bị mẹ trách, mặt Lâm vẫn tươi hơn hớn. Nó biết như vậy là thoát nạn.

Nhưng rốt cuộc, Lâm chỉ thoát nạn ở nhà. Ở trường, tai họa vừa rơi trúng đầu nó cách đây ba ngày, lúc cả lớp cười bò khi biết nó tự tiện phong cho Tần Thủy Hoàng chức bang chủ thiên hạ đệ nhất bang. Kỳ này chắc tiêu rồi! Lâm làu bàu, tay rê con trỏ đến logo của trò Giang Hồ Thánh Chiến trên màn hình, uể oải bấm vô đó.

Lâm đang chán.

Chán cả ngoài đời lẫn trong game.

Gần đây Kẻ Thần Bí của nó đi đến đâu cũng bị kẻ thù vây quanh đánh tối mày tối mặt, ngày nào cũng về thành dưỡng sức mấy chục lần.

Lúc này, Lâm trong vai Kẻ Thần Bí đang rảo ngựa dọc thành Tô Châu, thả nước kiệu lóc cóc qua trước cửa hiệu tạp hóa duy nhất trong thành, rẽ trái, ngang qua tiệm vũ khí và sòng bạc rồi ghì cương trước hiệu thuốc để mua mấy bịch máu và các loại dược phẩm có tác dụng phục hồi công lực. Nó chuẩn bị lên núi Vũ Di làm nhiệm vụ môn phái.

Nhét các thứ đầy hành trang, Kẻ Thần Bí cưỡi ngựa ra cửa nam, phi nhanh về hướng Tây Hồ. Vượt khỏi Tây Hồ vài chục dặm là đến núi Vũ Di, nếu cho ngựa phi nước đại nó sẽ tới được chân núi trước khi chiều xuống.

Núi Vũ Di sơn lam chướng khí dày đặc, đứng dưới chân núi ngó lên chỉ thấy mây phủ mịt mù. Trên đỉnh núi Vũ Di là Loạn Thạch Động quái vật đầy rẫy. Theo mệnh lệnh của môn chủ Hắc Long Môn, hôm nay kẻ thần bí phải vào Loạn Thạch Động diệt tên quái vật đầu sỏ để lấy lại tấm ngọc bàn của bản môn bị thất lạc hai trăm năm nay.

Bọn quái vật này rất hung hãn nhưng Lâm không ngán. Nó chỉ ngán bọn khách giang hồ xuôi ngược dọc đường, trong đó có không ít kẻ thù của nó. Cừu nhân của nó cũng đi làm nhiệm vụ như nó, nhưng nếu nhác thấy Kẻ Thần Bí, bọn chúng chẳng thèm đếm xỉa gì đến nhiệm vụ đang làm, cứ băm

bổ nhảy xổ vào nó, kẻ có kiếm dùng kiếm kẻ có đao dùng đao, thi nhau chém xả lên đầu lên cổ nó như mưa.

Thực ra Lâm dạo này không đủ gan đi làm nhiệm vụ một mình. Bao giờ nó cũng đi rủ Gặp Là Giết hoặc Đại Hoàng Đế đi cùng. Nhưng hôm nay, kêu réo cả buổi vẫn chẳng thấy hai chiến hữu lên tiếng, nó đành phải một mình một ngựa nơm nớp chạy lên núi Vũ Di.

Lâm vừa phi ngựa khỏi tây hồ một quãng, đang mừng thầm vì nãy giờ chưa đụng đầu một kẻ thù nào, bỗng từ bên cánh rừng mé trái, một bóng ngựa bất thần vọt ra.

Lâm rụng rời khi nhận ra đó là Lữ Khách Vô Tình, một đại cao thủ của Thiên Vương Bang. Thằng này đang sở hữu cây "Đại lục phá thiên chùy", có sức công phá khủng khiếp. Kẻ Thần Bí bị chết dưới cây chùy này không biết bao nhiêu lần.

Lâm nghe trống ngực đập binh binh, chưa biết nên đứng lại đánh hay chuồn quách, đã nghe một làn gió lạnh ở phía sau chụp tới. Nó hoảng vía giật cương phi ngựa qua một bên, vừa kịp tránh làn kiếm khí của Tiểu Sát Tinh vừa lướt ngang qua cổ họng.

Hóa ra hai thằng này theo mình từ nãy giờ! Lâm giơ đao đánh trả vừa run thầm trong bụng. Một chọi một với Lữ Khách Vô Tình hay Tiểu Sát Tinh, Lâm tuy đánh không lại nhưng cũng cầm cự được một lúc lâu. Đằng này, một mình nó phải quần nhau với hai kẻ thù cùng lúc, Lâm mệt muốn xịt khói đằng tai, lo lắng biết mình sắp về thành dưỡng sức tới nơi.

Đang lúc đó, Lâm bỗng thấy màn hình góc trái nhấp nháy hàng chữ:

- Thần Bí huynh ơi, lên núi Trường Bạch đi đường nào vậy?

Người hỏi tên lạ hoắc: Mai Giáng Tuyết. Con nhỏ nào vậy ta? Lâm ngạc nhiên. Nhưng Lữ Khách Vô Tình và Tiểu Sát Tinh đánh rát quá, nó chẳng còn thì giờ nghĩ ngợi. Nó dạt ngựa qua một bên, tay gõ phím lia lại:

- Lát chỉ cho! Bây giờ lên núi Vũ Di cứu bồ đi. Huynh đang bị vây đánh sắp chết rồi nè.

Mai Giáng Tuyết nhiệt tình:

- Huynh đang ở đâu? Cho tọa độ đi! Muội tới liền.

- 126/304.

Lâm túng quá cầu cứu bừa, chứ bụng không tin con nhỏ lạ hoắc lạ huơ kia chịu cất ông chạy tuốt lên núi Vũ Di để giúp một kẻ lạ huơ lạ hoắc. Đó là chưa kể con nhỏ dẫn xác lên, biết đâu chưa kịp đánh chiêu nào đã lăn đùng ra chết.

Lâm gõ thì Lữ Khách Vô Tình cũng gõ:

- Kêu viện binh hả, cu? Chấp chú mày kêu cả nhà lên đó!

Tiểu Sát Tinh cười he he:

- He he! Bữa nay thằng Đại Hoàng Đế với thằng Gặp Là Giết trốn biệt rồi hả?

Ba cao thủ vừa nói vừa đánh loạn xà ngầu. Chừng một chặp, Lâm nhác thấy một bóng người một bóng người từ phía tây hồ phi tới như tên bắn: Đúng là Mai Giáng Tuyết.

Mai Giáng Tuyết tới nơi, chứa vào cuộc ngay, vẫn ngồi yên trên lưng ngựa quan sát.

Tiểu Sát Tinh cười nhạo:

- Tưởng chú mày gọi ai, hóa ra là một con nhóc hỉ mũi chưa sạch. Ha ha …

Tiểu Sát Tinh chưa dứt tràng cười, Lữ Khách Vô Tình đã la hoảng:

- Chết rồi! Lãnh nguyệt tu la kiếm! Chạy mau.

Vừa dứt lời, Lữ Khách Vô Tình đã quất ngựa phi như gió. Tiểu Sát Tinh chậm chân, Mai Giáng Tuyết vung kiếm lên, cả người lẫn ngựa của nó lăn quay ra đất.

Cao thủ hạng nhất của kiếm phái Cổ Mộ có tuyệt chiêu Truy Phong Vô Ảnh, khi đánh ra ít người thoát chết. Đã vậy, Mai Giang Tuyết lại cầm trong tay thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm, giúp cho chiêu thức này tăng độ sát thương lên tới mức khủng khiếp.

Lâm chưa hết bàng hoàng trước diễn biến đột ngột vừa rồi. Nó ngồi đực ra trước màn hình, ánh mắt đi qua đi lại giữa Mai Giáng Tuyết và thi thể của Tiểu Sát Tinh vẫn nằm phơi trên cỏ.

Mãi một lúc, nó chầm chậm giục ngựa tới trước mặt ân nhân:

- Cảm ơn muội, muội tốt ghê.

- Có gì đâu, bọn chúng cậy đông hiếp yếu làm muội ngứa mắt quá.

Mai Giáng Tuyết nói vậy, chẳng khác nào chê Kẻ Thần Bí trói gà không chặt. Nhưng Lâm không giận. Nó rê chuột nhấn vào bản lý lịch của Mai Giáng Tuyết, khiếp đảm khi thấy con nhỏ này xếp hạng hai mươi sáu, trong khi Kẻ Thần bí của nó "cày" mấy tháng trời chỉ mới mon men tới hạng 978. Mai Giáng Tuyết trang bị toàn đồ xịn, thanh Lãnh nguyệt tu la của nó có lẽ là thanh kiếm "khủng" nhất hiện nay trên giang hồ. Nhưng Lâm mừng nhất là phát hiện ra Mai Giáng Tuết vẫn … chưa có chồng.

Nhưng Lâm giấu nhẹm "ý đồ đen tối" của mình, chỉ trầm trồ:

- Hóa ra muội là đại cao thủ phái Cổ Mộ. Phải chi huynh có được một nửa võ công của muội.

Mai Giáng Tuyết khiêm tốn:

- Muội chơi game trước huynh thì võ công cao hơn huynh chứ có gì đâu!

- Huynh đi đâu đây?

- Huynh định lên Loạn Thạch Động làm nhiệm vụ. Còn muội?

- Muội đang rảnh rỗi. Để muội đi theo giúp huynh một tay.

Mai Giáng Tuyết làm thằng Lâm cảm động quá. Trước đây nó vẫn nghe người ta đồn "giang hồ hiểm ác" (mà nó cũng thấy đúng như vậy), không ngờ hôm nay nó gặp một bậc nữ nhi anh hùng có tấm lòng hào hiệp không để đâu cho hết.

Dĩ nhiên Lâm không thể ngờ Mai Giáng Tuyết chính là Quý ròm.

Hôm đó, sau khi ngồi chết dí ở tiệm net mấy tiếng đồng hồ để làm quen với trò Giang Hồ Thánh Chiến, Quý ròm mới sực nhớ ra nó chưa biết nhân vật của thằng Lâm tên gì. Biết tên thì nó mới làm quen được. Biết tên, nó có thể tới gặp nhân vật Bá Hiểu Sinh trong game, trả vài ngàn lượng để hỏi tung tích, hoặc nó có thể gửi một mẩu tin nhắn tới nhân vật mà nó muốn liên hệ.

Quý ròm đành phải gặp thằng Quới Lương để hỏi thằng Quốc Ân, với lý do hết sức ba xạo "năm ngoái nó thiếu tao mấy trăm ngàn chưa trả".

Lúc Quý ròm tới, Quốc Ân không có nhà. Em thằng Quốc Ân dẫn Quý ròm ra cửa, chỉ tay vào tiệm nét đằng góc phố. "Ảnh đang chơi game đằng kia kia!"

Quốc Ân ngồi quay lưng ra cửa nên không thấy Quý ròm lò dò đi vô. Quý ròm cũng chẳng buồn gọi, nó đứng phía sau lẳng lặng xem thằng này

đánh nhau trên màn hình. Quả nhiên, Quốc Ân đang chơi game Giang Hồ Thánh Chiến.

Lúc Quý ròm tới, Kẻ Thần Bí và Gặp Là Giết đang hợp sức đánh bọn quái vật trên núi Trường Bạch. Bọn quái có cái tên hết sức rùng rợn: Đoạt Mệnh Sơn Quái, cứ chết hết đám này lại hiện ra đám khác, Gặp Là Giết và Kẻ Thần Bí giết mỏi cả tay.

Chỉ lướt mắt qua, Quý ròm đã biết ngay Gặp Là Giết là nhân vật của thằng Quốc Ân. Như vậy, Kẻ Thần Bí chắc là thằng Lâm rồi! Quý ròm thầm đoán và đến khi hai thằng này tán gẫu với nhau trên màn hình thì điều đó đã không còn là suy đoán nữa.

Kẻ Thần Bí: "Bọn nó biết tao cúp tiết để chơi game rồi!"

Gặp Là Giết: "Tụi nào?"

Kẻ Thần Bí: "Tụi trong lớp."

Gặp Là Giết: "Sao tụi nó biết được?"

Kẻ Thần Bí: "Tao làm bài sử …"

Để mặc hai đứa trò chuyện, Quý ròm nhón gót quay ra cửa. Nó không muốn thằng Quốc Ân nhìn thấy nó. Kế hoạch của nó càng bí mật càng tốt.

Tất nhiên, thằng Lâm có "tài thánh" mới hòng biết được âm mưu của Quý ròm. Hơn nữa, bất ngờ vớ được "người trong mộng", Lâm sung sướng quá nên không buồn tự hỏi vì đâu Mai Giáng Tuyết biết tên mình. Nó cũng chẳng buồn tự hỏi tại sao Mai Giáng Tuyết, cao thủ xếp thứ hai mươi sáu trên giang hồ, lại không biết đường lên núi Trường Bạch. Trong đầu nó lúc này chỉ ngự trị duy nhất một ý nghĩ: "Nếu mình hỏi cưới con nhỏ này làm vợ hổng biết nó có đồng ý không há?"

Nhờ có Mai Giáng Tuyết, hôm đó Kẻ Thần Bí hoàn thành nhiệm vụ môn chủ Hắc Long Môn giao phó một cách dễ dàng.

Lúc hai đứa dẹp xong bọn quái vật, cùng nhau ruổi ngựa xuống núi, vừa đi vừa trò chuyện không ngớt thì tình cảm hai bên đã thân mật lắm rồi.

Lỏng tay cương sánh vai cùng người đẹp giữa khung cảnh hữu tình, hình ảnh ấy gieo vào đầu Lâm cái ý nghĩ rằng tụi nó sắp thành hôn với nhau đến nơi rồi. Ý nghĩ đó cứ lớn vởn trong tâm trí khiến nó thấp thỏm, rồi đột nhiên nó bắt gặp mình đang đối diện với cảm giác nghi ngờ: Mai Giáng Tuyết thực sự là con trai hay con gái nhỉ? Và hổng biết nó bao nhiêu tuổi?

Lâm tẽn tò nhớ lại lần nó cùng một cao thủ phái Thiếu Lâm có cái tên rất khiếp là Hận Kẻ Bạc Tình đi đấu võ đài.

Suốt nửa tháng trời, hai bên cứ "huynh huynh, đệ đệ", rất ra tác phong con nhà võ. Hận Kẻ Bạc Tình võ công và thứ hạng đều cao hơn Kẻ Thần Bí nên Lâm rất kính nể. Lâm đoán nhân vật này ở ngoài đời chắc tuổi tác cũng gần ba mươi như Bàn Tay Máu, chủ một tiệm vải ở Cà Mau, và anh ta chắc đang thất tình nên khi chơi game mới xuất giá làm môn hạ phái Thiếu Lâm và đặt cái tên nghe phát rét như vậy.

Hận Kẻ Bạc Tình võ nghệ hơn người nhưng có cái dở là hay thất hẹn. Đấu võ đài một tuần thì Hận Kẻ Bạc Tình vắng mặt hết ba ngày. Lâm mấy lần vô game đợi Hận Kẻ Bạc Tình đến dài cổ đã bắt đầu bực mình.

Có lần không nhịn được, nó giận dỗi gõ phím hỏi:

- Tối hôm qua sao huynh không vô game, làm đệ đợi mãi? Huynh kẹt công chuyện à?

- Đâu có.

- Hay huynh đi chơi với bạn gái?

- Huynh đừng nói đùa, tội nghiệp đệ. Đệ làm gì có bạn gái.

Lâm thắc mắc quá:

- Thế tối hôm qua, huynh làm gì mà không chơi game?

- Tại tối hôm qua thân mẫu của đệ không có nhà.

- À, đệ hiểu rồi. Tức là huynh phải trông nhà?

- Không phải. Thân mẫu đệ đi vắng thì đệ không có tiền để ra tiệm net. Mọi hôm đệ vẫn xin tiền thân mẫu đệ mà.

- Cái gì? – Lâm giật mình – Chơi game chỉ tốn ba ngàn đồng một giờ chứ mấy.

- Ba ngàn đồng đệ cũng không có. Có lần đệ mê chơi quá, ăn cắp tiền của thân mẫu, thân mẫu đệ biết được, đánh đệ tè ra quần luôn.

Tới đây thì Lâm bắt đầu ngờ ngợ:

- Xin thứ lỗi cho đệ tội bất kính. Huynh có thể cho đệ biết năm nay huynh niên kỷ được bao nhiêu rồi không?

- Niên kỷ là gì?

- Là tuổi đó.

- Đệ còn nhỏ lắm. Năm nay đệ mới có mười tuổi à.

Bữa đó, suýt chút nữa Lâm ngất xỉu. Hóa ra lâu nay nó cứ "một điều huynh, hai điều huynh", lúc nào cũng ra vâng vào dạ với một thằng nhóc mới biết mặc quần.

Lâm nổi khùng:

- Mày mới tí tuổi đầu sao đặt cái tên gì nghe điếc con ráy vậy, cu?

Hận Kẻ bạc tình hồn nhiên:

- Cái tên này đệ đâu có đặt. Ông chủ tiệm net đặt giùm cho đệ đó.

Bây giờ nhớ lại chuyện cũ, Lâm vẫn còn dở cười dở mếu. Nó liếc sang Mai Giáng Tuyết, rất muốn hỏi "Muội nói thật cho huynh biết đi, muội là con trai hay con gái vậy?", nhưng nó ngần ngừ một thoáng rồi quyết định làm thinh. Nó thấy hỏi như vậy thì bất lịch sự quá, nhất là đối với ân nhân của mình.

- Muội chơi game lâu chưa? – Cuối cùng thì Lâm cũng hỏi, nhưng hỏi lãng nhách.

- Gần ba năm rồi. Còn huynh?

- Huynh mới chơi chừng ba tháng nay.

- Chơi ba tháng mà đạt tới trình độ như huynh là giỏi rồi.

Lâm ngập ngừng thăm dò:

- Muội chắc còn đang đi học?

- Ừ. Năm nay muội mới vô lớp mười.

- Ủa. – Lâm reo lên – Huynh cũng mới vô lớp mười. Muội học trường nào?

Quý ròm cố nghĩ ra một cái trường xa thiệt xa để thằng Lâm hết đường mò tới thăm dò hư thực:

- Trường Nguyễn Hữu Huân.

Quả nhiên, Lâm ỉu xìu:

- Trường này ở Thủ Đức phải không?

- Ờ.

- Xa quá há. Nếu trường muội gần đây thì hôm nào rảnh rỗi huynh ghé qua chơi.

Mai Giáng Tuyết õm ờ:

- Có duyên thì thế nào cũng gặp mà.

Lâm không biết Quý ròm cố tình đưa đẩy. Nó khoái trá, suýt chút nữa mở miệng cầu hôn, may mà đến phút chót nó tốp lại kịp.

- Muội hay chơi game ngày nào?

- Thỉnh thoảng. Một tuần muội chơi ba, bốn ngày.

- Khi nào muội vô game, muội nhớ báo tin cho huynh nhé.

- Ờ. Muội sẽ nhắn.

- Huynh nhiều kẻ thù quá. – Lâm than thở – Đứa nào võ nghệ cũng cao hơn huynh.

Cái giọng của thằng Lâm rõ là cái giọng muốn nhờ vả. Mai Giáng Tuyết hào hiệp:

- Huynh đừng lo. Mai mốt muội sẽ luôn ở bên cạnh huynh. Sẽ không ai dám hiếp đáp huynh nữa đâu.

Mai Giáng Tuyết nói như thể nó là đàn ông vai năm tấc rộng còn Kẻ Thần Bí chỉ là phụ nữ chân yếu tay mềm. Nhưng chuyện ngược đời đó chẳng khiến Lâm mắc cỡ tí ti. Đối với nó, Mai Giáng Tuyết là một đại cao thủ, người đang sở hữu thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm độc nhất vô nhị trong giang hồ. Chưa kể, Mai Giáng Tuyết dù sao cũng là … vợ sắp cưới của nó. Lâm hân hoan nghĩ. Và rưng rưng:

- Muội tốt với huynh quá.

- Huynh đừng bận tâm. Muội giúp huynh bây giờ thì mai mốt huynh giúp lại muội chứ có gì đâu.

Lâm ai oán:

- Võ công muội như thế, cần gì tới huynh.

- Cần chứ. Ngày mốt muội phải …

Lâm sốt sắng:

- Cần gì muội cứ nói!

- Huynh biết cách tính vận tốc không?

- Biết chứ. Huynh nghiên cứu về chuyện này kỹ lắm. – Lâm hứng chí thao thao – Này nhé, muốn tính tốc sộ xuất chiêu, phải dựa trên cột mốc sau: 17% – 31% – 43% – 55% – 72% – 89% – 130%. Như vậy mốc tối

thiểu là 17%, nếu cao thủ võ lâm không có chiêu thức gia tăng tốc độ xuất chiêu thì cầm cây kiếm cộng thêm 10% tốc độ xuất chiêu cũng không thể phát huy tác dụng. Ví dụ muội sử dụng chiêu thức gia tăng tốc độ xuất chiêu 20% …

- Muội không hỏi chuyện đó.

Mai Giáng Tuyết cắt ngang làm Lâm cụt hứng:

- Ủa, chứ muội hỏi chuyện gì?

- Muội hỏi cách tính vận tốc trong môn vật lý lớp mười kìa. Ngày mốt muội phải làm bài kiểm tra rồi.

- Vậy hả? – Lâm ngẩn tò te, nghe mồ hôi hột lấm tấm trên trán.

- Ừ. Huynh giải giùm muội bài tập số 5, số 7 và số 8 ở trang 38 trong sách vật lý được không?

- Được chứ. – Lâm kêu "được" mà miệng nó mếu xệch.

Quý ròm chơi ác:

- Vậy huynh giải ngay bây giờ giùm muội đi.

Lâm xanh mặt:

- Ngay bây giờ thì không được. Huynh phải đi ăn giỗ rồi.

Quý ròm biết tỏng là thằng Lâm bịa. Nhưng Mai Giáng Tuyết của nó vẫn ra vẻ ngây thơ:

- Vậy chừng nào huynh mới giải giùm muội?

Lâm đáp, cực chẳng đã:

- Chiều mai.

- Cũng giờ này hả huynh?

- Ờ, cũng giờ này.

- Cảm ơn huynh trước nhé. Huynh tốt ghê.

Lâm tắt máy, ngả lưng trên ghế, tay chân xụi lơ như kẻ chết rồi. Được người đẹp khen "tốt ghê" mà mồ hôi trên trán nó cứ chảy ròng ròng.

Chương 7

Lâm không ngờ nó rơi vào tình huống éo le như vậy.

Tưởng kết thân được một đại cao thủ cỡ Mai Giáng Tuyết, đời nó từ nay sẽ lên hương, nhưng lên đâu chưa thấy, ba bài tập vật lý giống như ba tảng đá đang kéo chân nó xuống hố. Lúc này ánh mắt nó nhìn chiếc máy vi tính trông rất giống với cái cách người ta đang nhìn một cái bẫy nguy hiểm. Tất nhiên Lâm không tìm được lý do để thù ghét con nhỏ Mai Giáng Tuyết nhưng từ lúc đó cho đến khi nó dựng được nó lên khỏi ghế bằng một nỗ lực phi thường, thực sự thì nó đã không nghĩ đến việc hỏi cưới "con nhỏ ham học" này thêm một lần nào nữa.

Lâm lết ra khỏi nhà, rọi ánh mắt khắp bốn phía để cầu mong một phép màu nào đó xảy ra nhưng hôm nay có vẻ không phải là một ngày đặc biệt cho lắm nên mười phút sau Lâm vẫn bắt gặp mình lọc cọc đạp xe ngoài đường, đầu vẫn chưa nghĩ ra được cách nào thoát hiểm. Nếu Lâm học hành đàng hoàng, chưa chắc nó đã giải được bài toán Mai Giáng Tuyết nhờ nó, huống hồ từ đầu năm đến giờ nó cứ lẫn lộn lung tung giữa lớp học và phòng ngủ đến mức hôm trước thằng Tần còn làm bộ ngạc nhiên "Ủa, sao đi học mà mày không mang theo mền gối hở Lâm?"

Lâm cắm cúi đạp, không biết mình đi đâu. Nó đi, đi mãi, đầu óc trống rỗng. Chốc sau, nó ngạc nhiên thấy mình đang dừng xe trước chân cầu thang dẫn lên nhà nhỏ Hạnh.

Cách đây hai năm, hồi còn học lớp tám, có lần "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm thi phổ thơ với "thi sĩ Bình Minh" Quý ròm. Lần đó, Lâm buộc phải chạy tới cầu cứu "nhà thông thái" Hạnh. Có lẽ chính sự nhiệt tình và thái độ thân thiện của nhỏ Hạnh đã khiến đôi chân nó tự nhiên đạp tới đây, hoàn toàn không chủ định.

Nhỏ Hạnh dĩ nhiên đã được Quý ròm thông báo về cuộc gặp gỡ vừa xảy ra giữa Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết trên núi Vũ Di. Nhưng khi thấy Lâm bẫm chuông cửa, nó vẫn giả bộ kinh ngạc:

- Ủa, Lâm đi đâu đây?

Chợt thấy hỏi như vậy không được nhã nhặn lắm, Hạnh giả lả:

- Chuyện bài tập sử của Lâm, tụi này không báo lại cho thầy chủ nhiệm đâu.

Lâm mừng quá:

- Vậy hả? Cảm ơn các bạn nhé. Vậy mà mấy ngày nay tôi lo lắng đến không ngủ được.

- Lâm không nói thì Hạnh cũng biết là lâm không ngủ được mà. – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Cho nên sáng nào vô lớp …

Nhỏ Hạnh bỏ dở câu nói trêu khi thấy mặt Lâm ửng lên. Nó nhìn cuốn sách trên tay Lâm:

- Lâm cầm theo cuốn sách gì thế?

- Cuốn vật lý. – Lâm ngượng ngập – Ngày mốt có giờ kiểm tra của cô Mừng mà tôi … chưa học qua một chữ nào hết.

- Hạnh hiểu rồi. Lâm vào đây.

Để làm cho một đứa học trò tới lớp chỉ để ngủ hiểu được bài học và giải được các bài tập trong sách là một chuyện khó ngang với việc giúp cho một chiếc xe tải đi qua được ngã tư trong lúc kẹt xe. Nhưng rốt cuộc, nhỏ Hạnh đã chứng minh được nếu thực tâm muốn giúp một ai đó con người ta vẫn có khả năng biến những điều không thể thành có thể.

Bằng chứng là sau mấy tiếng đồng hồ đánh vật toát mồ hôi với môn vật lý, thằng Lâm đã rời khỏi nhà nhỏ Hạnh trên đôi chân sáo chứ không lết từng bước như lúc nó mới bước vô.

Tối hôm đó, ăn cơm xong, Lâm lập tức ngồi vào máy.

Lâm nhấn nút khởi động, nhìn chiếc máy bằng ánh mắt âu yếm. Khối sắt trước mặt nó lúc này không giống một cạm bẫy như nó nghĩ hồi chiều nữa. Bây giờ nó giống một nơi hò hẹn hơn.

Nhưng từ lúc đó cho đến khuya, Lâm chỉ gặp Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết. Mai Giáng Tuyết chẳng thấy đâu. Chắc nó bận học bài! Nó ham học đến thế cơ mà! Lâm bâng khuâng nghĩ, ngạc nhiên thấy lòng mình đang nảy mầm một cảm giác gì đó như là sự nhớ mong.

Tâm trí lãng đãng, Lâm chẳng còn bụng dạ nào đánh nhau. Trong một buổi tối mà Kẻ Thần Bí "về thành dưỡng sức" đến mấy chục lần, đến mức Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết phải la om:

- Bữa nay mày ăn trúng thứ gì vậy hả Lâm?

Trưa hôm sau đi học về, Lâm liệng đại chiếc cặp lên đi văng rồi ngồi vào bàn, lật đật mở computer. Vẫn chưa thấy Mai Giáng Tuyết lên.

Lâm tặc lưỡi, lục túi lấy mấy tờ giấy hôm qua nó cẩm thận ghi chép ở nhà nhỏ Hạnh đặt sẵn trước màn hình rồi vù xuống dưới nhà ăn cơm.

Chưa bao giờ Lâm và cơm nhanh như thế. Nó xới tới chén cơm thứ ba khi ba mẹ nó chưa ăn xong chén thứ nhất.

- Ăn chầm chậm thôi, con. – Mẹ nó nhắc – Coi chừng mắc nghẹn.

Ba nó chép miệng:

- Học bổng học biếc gì đó, kiếm không có thì thôi. Ngày nào mày cũng ngồi ôm cứng chiếc máy như thế, có ngày hóa điên đó nghe con!

Lâm "dạ" rõ to và nhấc mình lên khỏi ghế, ba chân bốn cẳng chạy về phòng không kịp uống cả nước.

Mai Giáng Tuyết vẫn biệt tăm biệt tích. Lâm nhìn đồng hồ, thấy vẫn chưa tới giờ hẹn. Nó thở một hơi dài, xách Kẻ Thần Bí chạy ra thành Đôn Hoàng đánh nhau với lũ chó sói để giải khuây. So với trình độ của Kẻ Thần Bí hiện nay, lũ chó sói không phải là địch thủ xứng tay.

Lâm tàn sát lũ sói một chặp, chỉ phóng ngựa chạy về thành Lạc Dương khi nhác thấy bóng thằng Hiệp Sĩ Mù với con nhỏ Đại Hồ Ly lò dò đi tới.

Lâm vào thành, tà tà thả ngựa dọc phố, đưa mắt nhìn đám khách giang hồ đang tấp nập mua bán, lạ lùng thấy lòng mình chưa bao giờ hờ hững đến thế.

Theo lời khuyên của thằng Quốc Ân, Lâm mơ ước cưới được một cô vợ võ nghệ cao cường để cùng nhau ngao du giang hồ cho thỏa chí. Nhưng bây giờ khi đã tình cờ gặp được bậc nữ lưu anh hùng như ý rồi (tuy Mai Giáng Tuyết chưa kết hôn với nó nhưng câu nói "Mai mốt muội sẽ luôn ở bên cạnh huynh" có khác gì lời thề non hẹn biển), Lâm lại ngạc nhiên thấy mình chẳng ham đánh đấm chút nào, điều không thể coi là tự nhiên với một đứa hiếu chiến như nó.

Lâm biết rõ đám cừu nhân của mình không có ai là đối thủ của Mai Giáng Tuyết. Nếu muốn trả thù, nó có thể mượn tay "vợ sắp cưới" của mình truy sát đám Tiểu Sát Tinh, Bạch Diện Ma Nữ … Nói cho chính xác thì ngay lần đầu kết bạn với Mai Giáng Tuyết, nhất là khi nhìn thấy thanh Lãnh nguyệt tu là kiếm trên tay con nhỏ này, Lâm đã háo hức nghĩ đến chuyện "mượn dao giết người" rồi. Nhưng ngay lúc này thì những ý nghĩ đó bay biến đâu mất, không còn chút dấu vết trong đầu nó. Lúc này Lâm chỉ mong

gặp Mai Giáng Tuyết để "dạy con nhỏ này một bài học" về … môn vật lý. Hừm, học với chẳng hành! Có ba bài toán dễ như ăn kẹo thế mà cũng không làm được!

Tất nhiên sau đó mười lăm phút, khi gặp lại Mai Giáng Tuyết thì Lâm không dám ra oai như thế. Nhưng nó cũng cố nghĩ cách làm cho con nhỏ này nể mình chơi:

- Hôm qua đi ăn giỗ về, huynh đã giải ngay ba bào toán này nhưng lên mạng chờ hoài không thấy muội đâu.

- Ôi, huynh giỏi quá! – Mai Giáng Tuyết ngưỡng mộ – Chắc năm nào huynh cũng là học sinh xuất sắc?

- Muội hỏi như thế làm huynh khó trả lời quá!

Lâm đáp, hài lòng về câu trả lời nước đôi của mình. Chắc chắn con nhỏ này sẽ nghĩ mình khiêm tốn, có tài thánh nó mới biết năm ngoái mình xếp hạng học sinh yếu nên không dám khai ra.

Lâm đâu có biết ở tiệm net cách đó hai cây số, Quý ròm đang cười bò trước màn hình.

Quý ròm cười đã, lại mượn miệng Mai Giáng Tuyết ghẹo thằng Lâm:

- Ước gì muội có người anh trai như huynh.

Lâm giật thót:

- Huynh chẳng muốn làm anh trai của muội tí nào.

Mai Giáng Tuyết giả vờ:

- Muội không xứng đáng làm em gái của huynh sao? Hu hu, muội biết rồi. Tại muội học dốt, năm nào cũng xếp hạng học sinh yếu nên huynh coi thường muội. Hu hu hu …

Lâm không biết thằng ròm đang trêu mình, lật đật gõ phím:

- Muội nín đi, ý huynh không phải vậy. Huynh làm gì cũng được nhưng không muốn làm anh trai muội.

Giọng thằng Lâm rõ là giọng tán tỉnh.

Quý ròm buồn cười quá, tính "tương" một câu: "Chẳng lẽ huynh muốn làm em trai?" cho thằng Lâm khóc thét chơi nhưng nó thấy nếu đùa quá lố thế nào thằng Lâm cũng nghi ngờ bàn lái qua chuyện học:

- Huynh cho muội biết cách giải ba bài toán kia đi.

Chưa bao giờ khách giang hồ dùng chức năng tán gẫu trong game để giải toán, vì số lượng chữ được phép thể hiện trên màn hình rất hạn chế. Nhưng Lâm vẫn cặm cụi gõ, từng chút từng chút một. Những chỗ liên quan đến các công thức rắc rối, không trình bày bằng các ký tự trên bàn phím được, nó phải loay hoay giải thích đến mướt mồ hôi.

Kỳ cà kỳ cạch cả buổi, Lâm cũng "dạy" cho Mai Giáng Tuyết nắm vững được cách giải ba bài tập vật lý.

Quý ròm ở bên kia buồn ngủ muốn chết, nhưng thỉnh thoảng cũng ừ à vài chữ cho thằng Lâm đừng cụt hứng.

Cuối buổi "học" nó ngáp ngáp mấy cái rồi ngồi thẳng lưng lên:

- Cám ơn huynh nhiều nhé.

- Có gì đâu. Chuyện của muội cũng là chuyện của của huynh mà.

- Huynh tốt với muội ghê. Vậy huynh giải bài tập tiếng Anh giùm muội được không?

- Bài tập tiếng Anh hả? – Lâm nuốt nước bọt, trong đầu hiện ra hình ảnh căn nhà của nhỏ Hạnh – Được chứ!

Thế là Quý ròm lập tức giao cho thằng Lâm một lô bài tập tiếng Anh, y như cô Bích Dậu vẫn ra cả đống bài tập cho tụi nó ở lớp.

Quý ròm tuy không nhìn thấy Lâm nhưng đoán là thằng bạn nó đang mếu xệch miệng ở bên kia, bèn nói:

- Để cảm ơn huynh đã giúp đỡ muội, muội tặng huynh cái này nè.

- Cái gì vậy?

- Huynh mở chức năng giao dịch đi.

Lâm mừng rơn khi thấy Mai Giáng tuyết tặng cho nó hai bình Tuyết liên ngọc lộ, một báu vật trong võ lâm. Uống hai bình này vào, thứ hạng của Kẻ Thần Bí sẽ tăng ít nhất là hai mươi bậc.

- Ở đâu muội có thứ này vậy?

- Muội nhặt được trên núi Trường Bạch sáng nay.

Quý ròm phịa thế thôi, chứ hai bình này có trong túi hành trang của Mai Giáng Tuyết từ đời nảo đời nào rồi. Không chỉ Tuyết liên ngọc lộ, Mai Giáng Tuyết còn sở hữu cả đống thứ quý hiếm. Túi hành trang của nó không khác gì kho báu của nhà vua. Con nhỏ Văn Châu này "đại gia" thiệt!

Khi mở túi hành trang cuả Mai Giáng Tuyết, Quý ròm phải ngỡ ngàng. Chắc thấy ai rao bán bất cứ thứ gì quý giá trong game, nó đều thu gom hết, dù chẳng thèm dùng tới.

Lâm cảm động qua, cầm hai bình thuốc trên tay mà không dám uống:

- Sao muội không để mà dùng?

- Muội nghĩ huynh cần nó hơn muội.

Lâm không hỏi nữa, nó hân hoan nốc cạn hai bình thần dược, khoái chí nghĩ: Khi mình giải bài tập tiếng Anh cho nó, hổng biết nó tặng mình thứ gì nữa há?

Chương 8

Khi nghĩ như vậy, Lâm không ngờ điều mà nó thu hoạch được sau những lần giúp con nhỏ Mai Giáng Tuyết giải bài tập quý giá hơn Tuyết liên ngọc lộ nhiều.

Từ ngày quen biết Mai Giáng Tuyết, tự nhiên Lâm chăm học hẳn. Động cơ học tập của Lâm tất nhiên rất kỳ cục: Nó không học cho mình. Nó học giùm "vợ sắp cưới của nó. Nói chính xác là nó không muốn con nhỏ Mai Giáng Tuyết chê nó học dốt.

Từ bữa đó, nó thường xuyên tới nhà nhỏ Hạnh.

Từ bữa đó, nó chú tâm đến bài vở nhiều hơn.

Từ bữa đó, Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế cũng chửi nó nhiều hơn. Vì bây giờ mỗi lần bật game lên là Kẻ Thần Bí chui vô thành Lạc Dương hoặc thành Tô Châu ngồi tán chuyện học tập với Mai Giáng Tuyết hàng tiếng đồng hồ, mặc kệ hai "chiến hữu" nhắn om sòm: "Kẻ Thần Bí ơi! Lên núi Phục Ngưu liền đi! Tụi Đại Hồ Ly đang vây đánh tao nè!", "Kẻ Thần Bí ơi, mày đâu rồi? Ra thành Đôn Hoàng phụ tao một tay lẹ lên!". Tất nhiên là Lâm ngồi lì. Cũng có lúc Lâm động lòng trắc ẩn, nhúc nhích người dợm đứng lên thì Mai Giáng Tuyết lại vờ thỏ thẻ "Huynh định đi đâu đó? Chỗ này muội chưa hiểu mà!", thế là nó ngồi thụp xuống, hăng hái: "Để huynh giảng lại lần nữa …"

Lâm không nhận ra nó học cho Mai Giáng Tuyết cũng chính là học cho mình. Vì hai cao thủ Hắc Long Môn và Cổ Mạn phái đều học lớp mười, chương trình giống hệt nhau.

Cho nên hôm cô Mừng ra bài tập kiểm tra môn vật lý, đề bài trúng phóc bài số 5 và bài số 8 trong ba bài nó đã "dạy" Mai Giáng Tuyết, Lâm ngồi viết ro ro. Đến lúc thấy nó ngồi cắm mặt vô tờ giấy tuôn hết dòng này đến dòng khác, thằng Quới Lương ngồi cạnh dụi mắt lia lại:

- Có biết làm không mà viết như gió vậy, mày?

Lâm không thèm đáp, chỉ nhếch mép:

- Mày không biết làm thì nhìn vô bài của tao mà chép.

Dĩ nhiên Quới Lương không dại gì cóp bài của Lâm, dù nó chơi thân với thằng này đến mấy chăng nữa. Và quyết định đó làm nó tiếc hùi hụi khi cô

Mừng phát bài ra, thằng Lâm là một trong những đứa có điểm cao nhất lớp.

Quới Lương vừa tiếc vừa ngẩn ngơ:

- Mày học giỏi lên từ hồi nào thế hả Lâm?

Không chỉ Quới Lương, đám bạn trong lớp cũng hết sức sửng sốt về "thành tích" của Lâm. Tổ trưởng Minh Vương giương mắt ếch:

- Khá lắm, Lâm!

Rồi nó gật gù, hớn hở:

- Ờ, dạo này tao thấy mày bớt ngủ gục trong lớp rồi đó. Thông minh như mày, chỉ cần chịu học là đứng nhất lớp hồi nào không hay!

Lâm biết thằng Minh Vương bốc mình lên mây, tức là nói chuyện không bao giờ có, nhưng nó vẫn thấy khoai khoái. Nhưng Lâm khoái nhất là bắt gặp con nhỏ Minh Trung len lén nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, ánh mắt mà thiệt tình là nó muốn nhìn thấy lại vài lần trong đời.

Cầu được ước thấy, vì hôm sau Lâm lại được điểm cao ở môn tiếng Anh.

Vài hôm sau nữa, nó lại làm cả lớp ngỡ ngàng khi đạt điểm 9 ở môn toán của thầy Khoa.

Cả hai lần này, khi xướng điểm để cô Bích Dậu và thầy Khoa ghi vô sổ, Lâm đều nhìn về phía "cừu nhân" Minh Trung và lần nào nó cũng sung sướng bắt gặp con nhỏ hắc ám này đang nhìn nó, cũng với vẻ mặt giống như hôm trước, và hơn thế nữa: lần này có điểm thêm một nụ cười.

Sau lời hứa của nhỏ Hạnh, lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung dĩ nhiên đã lường trước được sự chuyển biến của Lâm, nhưng nhỏ Hạnh đã làm cách nào để thằng Lâm thây đổi nhanh đến thế thì hi đứa nó vẫn không tài nào đoán ra.

- Bạn làm cách nào thế hở Hạnh? – Xuyến Chi nhìn bạn, tò mò.

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Bí mật! Bây giờ Hạnh chưa thể nói được.

Nhỏ Minh Trung không hỏi, nhưng nó rất hài lòng. Bây giờ thì nó hiểu ra cách làm của nhỏ Hạnh êm thắm và hiệu quả hơn cách làm của nó. Báo cho thầy Phú biết thì quá đơn giản, bất cứ ai cũng làm được. Đó là cách trút trách nhiệm lên vai giáo viên chủ nhiệm mà chưa chắc đã có kết quả tốt. Tự bạn bè tìm cách giúp đỡ nhau vẫn hơn, như cách nhỏ Hạnh đã làm.Còn nhỏ

Hạnh đã dùng biện pháp gì trong trường hợp của Lâm thì nếu nhỏ Hạnh không tiết lộ thì có lẽ mãi mãi nó không hình dung ra được.

Lâm sung sướng.

Tổ trưởng học tập Minh Vương sung sướng.

Ban cán sự lớp sung sướng.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long cũng sung sướng.

Quý ròm lẽ ra cũng sung sướng, nếu không xảy ra mấy chuyện sau đây.

Chuyện thứ nhất bát nguồn từ nhỏ Diệp em gái nó.

Một hôm nhỏ Diệp nói:

- Em biết anh làm gì mấy tuần nay rồi đấy nhé.

Quý ròm chột dạ:

- Làm gì?

- Anh bắt đầu mê chơi game.

- Tao mê chơi game hồi nào?

Nhỏ Diệp không thèm trả lời. Nó đóng vai bà cụ non:

- Mê chơi game là không tốt. Có báo nhiêu đứa bỏ học vì mê chơi game rồi. Ba mẹ đã cảnh báo mà anh không nghe.

Quý ròm cãi:

- Nhưng tao đâu có mê chơi game.

Nhỏ Diệp "xì" một tiếng:

- Anh còn chối nữa! Mấy đứa bạn em bảo ngày nào cũng thấy anh chui vô tiệm net ở đầu đường kìa.

- Tao lên mạng để tìm tài liệu học tập chứ bộ.

- Sao anh không xài máy ở nhà?

- Mày ngốc quá. – Quý ròm bĩu môi – Computer nhà mình đâu có gắn đường truyền internet.

Tới đây thì nhỏ Diệp không vặn vẹo nữa, mặc dù nhìn mặt thì thấy nó chẳng tin ông anh ròm của nó mảy may.

Nhỏ diệp không hỏi thì tới lượt Văn Châu hỏi:

- Quý hả? Chơi game vui không?

- Vui. – Quý ròm đáp, tay thận trong che ống nói, mắt dáo dác nhìn quanh xem nhỏ Diệp có lảng vảng gần đó không.

- Mai Giáng Tuyết lên tới hạng mấy rồi?

Văn Châu chỉ hỏi bâng quơ thế thôi nhưng Quý ròm nghe như có một làn gió lạnh thổi qua người. Mai Giáng Tuyết của nó mấy hôm nay qua lại giang hồ để trao đổi chuyện bài vở chứ có trao đổi chuyện võ công đâu mà lên hạng. Không những không lên hạng mà tụt luốt:

- À … ờ … hình như Mai Giáng Tuyết lên tới hạng … ba mươi bốn rồi thì phải.

- Vậy là xuống chứ lên gì! – Văn Chương ngạc nhiên – Hôm trước nó đứng hạng hai mươi sáu mà.

Quý ròm ấp úng, nghe đầu cổ nóng ran:

- À … ờ …

- Không sao! – Văn Châu thản nhiên – Trong túi hành trang của Mai Giáng Tuyết có Tuyết liên ngọc lộ và Bách hoa đại lực hoàn, Quý cho nó uống vào, thứ hạng của nó sẽ tăng vọt ngay.

- Tôi xài hết rồi.

- Thế mà Mai Giáng Tuyết vẫn không lên hạng nổi?

Văn Châu kêu lên bằng cái giọng như thể Quý ròm vừa phạm phải một sai lầm gì đó hết sức ngốc nghếch khiến thằng này đành phải lấp liếm bằng cách pha trò:

- Ơ, không hiểu sao. Chắc tại nó uống không đúng chỉ định của bác sĩ …

Nhưng dù sao, Quý ròm vẫn không ngại nhỏ Diệp và Văn Châu. Túng quá thì nó khai huỵch toẹt nó đang tìm cách giúp bạn. Để giúp bạn của bạn, một đứa hào hiệp như Văn Chau chắc cũng chẳng tiếc gì các thứ thần dược của Mai Giáng Tuyết.

Quý ròm chỉ ngán thằng Lâm.

Thằng Lâm trong cơn hào hứng thỉnh thoảng vẫn tỏ ý nghi ngờ Mai Giáng Tuyết. Nó không tin được trên đời có một đứa con gái tốt với bạn đến thế, có thứ gì quý hiếm đều đem tặng sạch sành sanh.

Nhiều lúc, giữa các bài học, Lâm hỏi bâng quơ:

- Muội có thích xem bóng đá không?

- Ờ … ờ … có. Nhưng muội thích xem bóng đá quốc tế hơn.

- Thế muội thích nhất cầu thủ nào?

Hiện nay Quý ròm thích nhất là Ronaldinho của Barcelona và tuyển Brazil. Nhưng con gái chắc không thích một anh chàng răng vẩu và trông xấu trai như Ronaldinho, dù anh ta đá bóng hay cỡ nào đi nữa. Nó mà khai cái tên Ronaldinho ra là hỏng bét.

Quý ròm nghĩ ngợi một hồi rồi dè dặt đáp:

- Trước đây thì muội thích anh Becks. Nhưng năm nay anh Becks già rồi.

- À, David Beckham! Còn bây giờ?

- Bây giờ thì muội thích Kaka.

Mai Giáng Tuyết thích toàn cầu thủ đẹp trai, thằng Lâm không có lý do gì để ngờ vực. Nó "phỏng vấn" thêm vài câu nữa, càng tin chắc Mai Giáng Tuyết ngoài đời là con gái chính hiệu: Chỉ con gái mới mê đội tuyển bóng đá Ý bảnh bao, mới thích ca sĩ Vanessa Hudgens, Justin Timberlake, Lương Bích Hữu, mới khoái phim High School Musical, thích diễn viên điện ảnh Ashley Tisdale, thích nhất món kem, thích điện thoại di động samsung và sở dĩ dạo này không chơi game Giang Hồ Thánh Chiến thường xuyên chỉ vì bận nhảy Audition …

Nói Quý ròm không sung sướng bằng nhỏ Hạnh và Tiểu Long là vì vậy. Nhỏ Diệp nghi ngờ nó. Văn Châu nghi ngờ nó. Cả thằng Lâm cũng nghi ngờ nó.

Nhưng Quý ròm đối đáp khéo quá, Lâm càng ngày càng bớt đặt câu hỏi về Mai Giáng Tuyết. Nó nghĩ Mai Giáng Tuyết không có lý do gì để lừa nó. Mai Giáng Tuyết võ công cao hơn nó, thứ hạng cao hơn nó, trang bị "khủng" hơn nó. Nếu giữa Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết, có một đứa là hacker thì đứa đó phải là Kẻ Thần Bí.

Vì lần nào gặp Mai Giáng Tuyết, nhìn thanh kiếm trên tay nó, nhìn giày dép mũ nón thắt lưng dây chuyền ngọc bội của nó, Lâm đều thèm dỏ dãi. Chưa kể các loại báu vật trong túi hành trang của nó, Lâm tuy không nhìn thấy nhưng cũng đoán được nhiều ơi là nhiều.

Chương 9

Không chỉ ở lớp, dạo này Lâm giống như một ông vua con trong nhà.

Ba mẹ nó nuông chiều nó hết mực.

Trước đây ba mẹ nó thiệt tình cũng hơi lo lắng cho thằng con. Từ hồi có chiếc computer trong nhà, thấy Lâm cứ ngồi dán mắt vô màn hình suốt, người càng ngày càng xanh mét, ba mẹ nó cứ hấp thỏm chẳng biết nó học hành có tiến bộ chút nào không nhưng trông bộ dạng thì có vẻ như sắp phải đưa nó đi cấp cứu tới nơi.

Nhưng gần đây, khi thằng Lâm đem về khoe các bài tập nó làm ở lớp, bài nào bài nấy điểm cao chót vót thì ba mẹ nó mừng rơn, cảm thấy chuyện mua computer cho thằng con là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Đứng trước xấp bài làm thằng con hớn hở bày ra trên bàn, ba mẹ nó hân hoan đến nỗi phải xích sát vào nhau như tìm một điểm tựa để chúng đỡ những cơn bão cảm xúc có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Ba nó nói, mặt rạng ra:

- Con không kiếm được học bổng cũng không sao. Con học như vậy là ba mẹ mừng rồi.

Mẹ nó vẫn tiếp tục tựa người vào ba nó, cái động tác cho thấy nếu bà không bị trúng gió thì dứt khoát là bà vẫn chưa ra khỏi sự xác động mà thằng con đem lại. Vẫn tựa như thế, bà nói, giọng run run:

- Con cố học như vậy là trả ơn cho ba mẹ rồi đó.

Bà cũng không quên nói thêm:

- Nhưng con cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nghe con?

Lâm "dạ", còn rưng rưng hơn ba mẹ nó. Lần này hứa giữ gìn sức khỏe, Lâm biết là mình nói thật chứ không phải hứa cho qua như những lần trước.

Bây giờ, mộng "tranh bá đồ vương" trong lòng Lâm ngày càng phai nhạt. Nó không còn dành toàn bộ thời gian và tâm trí cho trò Giang Hồ Thánh Chiến như trước. Chính Mai Giáng Tuyết đã làm nó thay đổi thái độ với game.

Có lần, nó tò mò hỏi:

- Tại sao muội không cố gắng vươn tới thứ hạng cao nhất? Huynh nghĩ với khả năng tài chính của muội, muội thừa sức trở thành đệ nhất cao thủ trong giang hồ.

- Chính vì vậy mà muội không muốn trở thành đệ nhất cao thủ.

Câu trả lời của Mai Giáng Tuyết mơ hồ đến mức Lâm phải hỏi lại:

- Muội nói vậy là sao?

Mai Giáng Tuyết từ tốn giải thích:

- Lúc đầu muội cũng háo hức như huynh. Muội cố lọt vào tốp 100, rồi tốp 50, tốp 30 … Muội muốn mình là người số một trong game. Muội đã sưu tầm đủ loại trang bị, vũ khí "xịn" nhất, đã không tiếc tiền mua các loại tiên phẩm, thần dược nạp vô cho nhân vật của muội. Và muội tiến rất nhanh, vượt qua hàng loạt cao thủ khác một cách dễ dàng …

Lâm trầm trồ:

- Chắc nhà muội giàu lắm?

- Ờ. – Quý ròm đáp qua loa, có vẻ như không muốn nói nhiều đến chuyện giàu nghèo, rồi tiếp tục lặp lại những gì Văn Châu từng tâm sự với nó – Và đó chính là lý do khiến muội không còn hăng hái nữa. Vì đến một lúc, muội chợt nhận ra rằng đệ nhất cao thủ trong game không phải là người có kỹ năng chiến đấu tốt nhất hay người luyện công cần cù nhất mà là người … có nhiều tiền nhất.

- Huynh hiểu rồi.

Lâm đáp, lòng nó bất chợt chùng xuống. Trong một thoáng, nó cảm thấy bao nhiêu cố gắng trước nay của nó thật vô nghĩa.

- Khi sự ganh đua trong game trở thành sự ganh đua về tài chính thì bản chất và ý nghĩa của trò chơi đã không còn như ban đầu nữa. – Quý ròm kết luận

Ngồi thừ trước màn hình, chán nản:

- Thế chơi game chẳng có gì vui.

- Vẫn vui. Nếu huynh chơi game không vì mục đích ăn thua, không vì tham vọng bá chủ võ lâm. Lúc đó huynh sẽ cảm thấy sung sướng khi học được một chiêu thức mới, hoàn thành một nhiệm vụ mới, kết giao được một người bạn mới …

Lý lẽ của Mai Giáng Tuyết ngấm vào Lâm từng phút một. Nó phát hiện ra một cách nhìn khác về game, mặc dù nó không khỏi băn khoăn: Nếu người chơi từ bỏ tính hiếu thắng thì game có còn hấp dẫn không nhỉ?

Lâm nghĩ ngợi, gõ tay lên trán, rồi tự trả lời: Vẫn hấp dẫn. Bằng chứng là nó và Mai Giáng Tuyết đang ngồi trò chuyện say sưa nãy giờ. Chính nhờ Mai Giáng Tuyết mà mấy hôm nay thầy cô, bạn bè và cha mẹ nó đã dành cho nó bao nhiêu là ưu ái.

Nó nhìn Mai Giáng Tuyết, lòng bất giác cảm thấy vô cùng ấm áp. Và nó bồi hồi rủ:

- Tụi mình đi chơi đi.

- Đi đâu?

- Lên Nhạn Môn Quan ngắm cảnh.

- Nhạn Môn Quan là một thắng cảnh nổi tiếng trong game Giang Hồ Thánh Chiến. Sau những giờ luyện công vất vả hoặc sau những trận đánh tóe lửa, khách võ lâm thường ruổi ngựa lên Nhạn Môn Quan đầy mây để "xả stress".

Một phút sau, Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết đã sánh ngựa kề vai chậm rãi bên nhau dưới chân núi. Càng lên cao, mây trắng càng sà thấp, quấn quít vào quần áo, vướng cả vào bờm ngựa.

Hoa đào nở rộ, nhuộm hồng cả lối mòn dẫn lên đỉnh núi. Nhím và sóc chạy tung tăng khắp nơi. Chim nhạn bay từng đàn, kêu ríu rít trên đầu.

- Thơ mộng quá. – Mai Giáng Tuyết cảm khái.

- Muội đã lên Nhạn Môn Quan lần nào chưa?

- Chưa.

Một lát, cả hai đã đứng trên cầu treo vắt chênh vênh qua hai đỉnh núi. Từng đám mây lững lờ trôi ngang dưới chân ngựa, tiếng nước chảy róc rách vọng lại từ một khe xa. Kẻ Thần Bí rút từ trong túi hành trang một đóa hoa hồng mua ở tiệm tạp hóa thành Tô Châu vài ngày trước, chìa ra:

- Tặng muội nè.

- Đẹp quá. Cảm ơn huynh.

Quý ròm nhận lấy bông hóa mà tim đập binh binh. Nó sợ thằng Lâm ngỏ lời cầu hôn bất tử.

Quả nhiên, thằng Lâm nói:

- Muội nè.

- Gì hở huynh?

- Huynh không muốn qua lại giang hồ một mình nữa.

Quý ròm nhăn hí. Tất nhiên các nhân vật giang hồ trong game kết hôn với nhau là chuyện bình thường. Bao nhiêu cặp kéo tới trước mặt Nguyệt Lão Nhi ở Hạnh Hoa Thôn để nhờ tác hợp nên chồng nên vợ. Mai Giáng Tuyết thành hôn với Kẻ Thần Bí cũng không sao, kẹt nỗi đây là nhân vật của Văn Châu chứ không phải của Quý ròm. Nó chỉ mượn Mai Giáng Tuyết một thời gian để giúp đỡ thằng Lâm. Xong rồi trả lại. Văn Châu đã hào phóng đưa Mai Giáng Tuyết cho Quý ròm mượn. Nó không thể để Mai Giáng Tuyết khi ra đi còn là thiếu nữ, lúc quay về đã trở thành một phụ nữ có chồng được. Chắn chắn Văn Châu sẽ chửi nó té tát.

Quý ròm chưa biết xoay sở ra sao, thằng Lâm đã trắng trợn đề nghị:

- Huynh muốn cùng với muội đi đến Hạnh Hoa Thôn.

Cực chẳng đã, Quý ròm đành nói thẳng:

- Muội không muốn lập gia đình, muội thích tự do ngao du hơn.

Lâm không nghĩ Mai Giáng Tuyết sẽ từ chối lời cầu hôn của Kẻ Thần Bí sau bao nhiêu lần gặp gỡ và chuyện trò thân mật.

Lâm bị sốc, nó ngồi trơ thổ địa trước màn hình, có cảm giác Mai Giáng Tuyết vừa phóng thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm xuyên qua ngực nó.

Quý ròm đợi lâu thật lâu, không thấy Lâm trả lời, đoán thằng này chắc sắp xỉu tới nơi, bèn lật đật gõ phím:

- Muội không muốn kết hôn nhưng muội sẽ luôn ở cạnh huynh kia mà.

Câu nói của Quý ròm nhanh chóng sưởi ấm trái tim lạnh ngắt của thằng Lâm. Nó như vừa được vớt ra khỏi thùng nước đá, gượng gạo đáp:

- Ừ, huynh biết rồi. Huynh cảm ơn muội nhiều lắm.

Lời cảm ơn của thằng Lâm nghe mới cay đắng làm sao! Quý ròm vội vã mở túi hành trang của Mai Giáng Tuyết, săm soi một lúc rồi lấy ra chiếc áo Vô tướng bảo y, một loại áo giáp có tác dụng phản đòn của đối phương, nói:

- Muội tặng huynh cái này nè.

- Gì vậy?

- Vô tướng bảo y.

Bốn chữ "vô tướng bảo y" đập vào tai Lâm như sét đánh. Đây là một loại áo giáp cực kỳ quý hiếm, khắp giang hồ hiện nay chỉ có ba chiếc.

Nếu như cách đây một phút, Mai Giáng Tuyết ngỏ ý tặng nó chiếc áo này, nó đã nhảy cẫng lên vì sung sướng. Nhưng lúc này, Lâm đang buồn. Nó chẳng thiết tha gì có báu vật võ lâm.

Lúc Mai Giáng Tuyết nhắc đến bốn chữ "Vô tướng bảo y", Lâm có trợn mắt lên thật. Nhưng rồi nó cụp mắt ngay xuống:

- Muội cất đi, huynh không nhận đâu.

Quý ròm định dùng báu vật để an ủi thằng Lâm, hổng ngờ thằng này giống như con gà rù, chẳng buồn mổ thóc.

Mai Giáng Tuyết đành thỏ thẻ:

- Huynh buồn muội phải không?

- Ừ.

- Bây giờ muội phải làm sao huynh mới hết buồn?

Cặp mắt thằng Lâm sáng trưng:

- Muội không muốn kết hôn với huynh trong game cũng được, nhưng muội phải hứa cho huynh gặp mặt muội ngoài đời.

Quý ròm giật bắn:

- Không được.

- Tại sao không được?

- Muội ở xa lắm. Tận Thủ Đức lận.

- Huynh sẽ đi Thủ Đức.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Ba mẹ muội khó lắm.

- Huynh sẽ đến trường gặp muội.

- Thầy cô muội còn khó hơn ba mẹ muội.

Lâm giận dữ:

- Huynh gặp muội giờ tan học mà.

Quý ròm đã lường trước sẽ có ngày thằng Lâm đòi gặp mình. Nhưng khi chuyện này đột ngột xảy ra nó không kịp nghĩ ra cách nào thoái thác.

Quý ròm đành tìm cách hoãn binh:

- Huynh gặp muội làm gì?

- Để cảm ơn muội đã giúp đỡ huynh.

- Tứ hải giai huynh đệ mà. Bằng hữu võ lâm gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là chuyện thường.

- Huynh không nói chuyện đó. Huynh cảm ơn muội đã giúp đỡ huynh … chuyện học tập trong những ngày qua.

Quý ròm ngạc nhiên trước thái độ của thằng Lâm:

- Huynh nói sao? Chuyện học tập chính huynh đã giúp muội. Huynh đã giải giùm muội vô số vài tập.

- Muội không hiểu. Những bài tập đó không phải do huynh làm …

Lâm bùi ngùi kể cho Mai Giáng Tuyết những chuyện gì đã xảy ra với nó trong thời gian qua, từ chuyện nó mê chơi game đến mức bỏ bê bài vở đến chuyện nó thường xuyên ngủ gục trong lớp, rồi cúp tiết ở nhà đi luyện công …

Lâm thật thà kể, không dấu giếm điều gì làm Quý ròm qua đỗi ngẩn ngơ.Tất nhiên Quý ròm biết tỏng câu chuyện của Lâm nhưng khi chính thằng này tự nói toẹt ra thì nó phát hoảng.

Khi Lâm vờ vịt ra vẻ ta đây là học sinh xuất sắc thì Quý ròm không lo. Nó biết những đứa ba hoa thường là những đứa tán tỉnh lăng nhăng. Con khi thằng Lâm đã đem "chuyện đời mình", lại là chuyện chẳng đẹp đẽ gì, kể tuốt tuột với một đứa con gái, tức là nó đã tin tưởng và quý mến đứa con gái đó lắm rồi.

Quý ròm phát hoảng là đúng. Từ trong game, Kẻ Thần Bí càng lúc càng khua chân ra ngoài đời thực:

- Huynh tên Lâm. Còn muội?

- Muội tên … Thủy Tiên.

Quý ròm nói địa một cái tên rồi hoảng hồn tắt máy, mặc thằng Lâm đứng ngơ ngác một mình trên Nhạn Môn Quan. Nó vọt lẹ ra khỏi tiệm net, xách xe dông thẳng, mặt mày tái mét như vừa thoát khỏi một trận ném bom.

Chương 10

Quý ròm chạy tới nhà Tiểu Long, hổn hển:

- Đi! Đi với tao!

Thằng này đang ngồi giặt đồ, ngước lên:

- Đi đâu?

Quý ròm kéo tay bạn:

- Lẹ lên! Qua nhà nhỏ Hạnh.

Tiểu Long vứt chiếc bàn chải vô thau đồ, đứng dậy. Nó lẽo đẽo theo Quý ròm ra trước nhà, nheo mắt hỏi:

- Mày mới bị chó rượt hả?

- Thằng Lâm rượt.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích khi nghe Quý ròm lo lắng thuật lại những gì vừa xảy ra giữa Mai Giáng Tuyết và Kẻ Thần Bí, nói chính xác là giữa nó và thằng Lâm.

- Tôi đang quýnh lên mà Hạnh lại cười! – Quý ròm nhăn nhó.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thì mày cứ hẹn gặp nó đi.

- Không được. – Quý ròm cười khổ – Như vậy nó sẽ biết Mai Giáng Tuyết là tao.

Tiểu Long nhún vai:

- Thì có sao đâu.

- Nó sẽ biết toàn bộ âm mưu của tụi mình.

- Nhưng tụi mình làm vậy để giúp nó mà.

Quý ròm vò đầu:

- Nó sẽ không thấy như vậy. Nó chỉ thấy nó bị tụi mình lừa. Nó sẽ xấu hổ. Và nó sẽ nổi giận.

- Vậy phải làm sao? – Tiểu Long vừa hỏi câu muôn thuở, vừa nói nó vừa đánh mắt sang nỏ Hạnh, như thể muốn nhờ nhỏ bạn trả lời giùm.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Gay thật. Bây giờ thì Quý chính là kẻ thần bí chứ không phải Lâm.

Quý ròm bắt trước nhỏ Hạnh đưa tay lên mũi nhưng sực nhớ ra là nó không có cặp kính nào, liền bỏ tay xuống, thở đánh thượt:

- Ờ, nếu tôi không cho nó gặp chắc chắn nó sẽ nghi.

- Nhưng tại sao phải gặp nhỉ? – Nhỏ Hạnh không nghĩ ra kế gì, bực bội kêu lên. – Nhân vật trong game không muốn gặp nhau ngoài đời là chuyện bình thường.

- Nhưng Mai Giáng Tuyết không chịu gặp Kẻ Thần Bí là chuyện bất thường.

Nhỏ Hạnh chép miệng, nhớ lại những gì Quý ròm kể cho nó nghe:

- Ờ há, thân thiết với nhau như thế …

Đang trầm ngâm, nhỏ Hạnh chợt nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Khi nãy Quý ròm xưng tên gì?

- Thủy Tiên.

- Thủy Tiên là tên một bạn ở tổ 3 của Xuyến Chi. – Nhỏ Hạnh la lên.

Tiểu Long nhanh nhẩu bổ sung:

- Nhỏ này năm ngoái học bên trường Thống Nhất.

Tiểu Long vỗ vai Quý ròm:

- Chắc mày suốt ngày mơ tưởng đến nhỏ Thủy Tiên nên mở miệng là tên nó nhảy ra.

Nhưng không nghe thấy câu nói trêu của thằng mập, Quý ròm ngó sững nhỏ Hạnh:

- Ý của Hạnh là …

- Đúng rồi. – nhỏ Hạnh mỉm cười – Cách hay nhất là nhờ Thủy Tiên đóng vai Mai Giáng Tuyết.

- Nhưng Thủy Tiên bảo với thằng Lâm là nó học ở trường Nguyễn Hữu Huân.

- Hổng lẽ Thủy Tiên không có quyền nói đùa?

Tiểu Long đưa tay nhổ râu cằm, dù cằm nó không có sợi râu nào, mày nhíu lại:

- Chắc gì Thủy Tiên đồng ý giúp tụi mình?

- Đây mới là điều khó khăn nhất. – Nhỏ Hạnh gật gù – Nhưng Hạnh sẽ cố gắng thuyết phục.

Trong khi tụi Quý ròm bàn tính sôi nổi ở nhà nhỏ Hạnh thì thằng Lâm đang ngồi một đống trước màn hình, vất vả vật lộn với bao nhiêu câu hỏi trong đầu: Tại sao con nhỏ Thủy Tiên tắt máy đột ngột thế nhỉ? Hổng lẽ nó không muốn nói chuyện với mình vì mình nằng nặc đòi gặp nó? Hay nó mắc cỡ? Hay chỗ nó thình lình bị cúp điện? Nhưng cũng có thể mẹ nó sai em nó chạy ra tiệm net kêu nó về đi công chuyện?

Lâm hỏi, trả lời và trả lời, mặt nó tươi lên rồi xẹp xuống, cả chục lần như vậy vẫn không đoán ra tại sao con nhỏ Thủy Tiên bỏ rơi nó trên Nhạn Môn Quan lạnh lẽo không một lời từ giã.

- Kẻ Thần Bí ơi! Mày đang ở đâu vậy! – Ở góc trái màn hình hiện ra lời nhắn của Gặp Là Giết.

Lâm uể oải:

- Tao đang ở trên Nhạn Môn Quan.

Gặp Là Giết ngạc nhiên:

- Mày lên chỗ khỉ ho cò gáy đó chi vậy? Bộ mày đi với con nhỏ nào hả?

Câu hỏi của thằng Quốc Ân vô tình xát cả đống muối vào vết thương lòng của Lâm. Nó quạu cọ nện tay trên bàn phím:

- Tao đi một mình! Tao mà thèm đi chung với mấy đứa con gái!

Gặp Là Giết không tin:

- Xưa nay chẳng ai lên Nhạn Môn Quan một mình cả.

- Thì bây giờ tao lên một mình.

- Tao không tin. Chứ không phải mày đi với con nhỏ Mai Giáng Tuyết hả?

Quốc Ân làm thằng Lâm chao người một cái trên ghế. Nó tưởng như mình đang ngồi ghe:

- Sao mày biết Mai Giáng Tuyết?

- He he. Hôm trước đánh nhau với tụi Lữ Khách Vô Tình trên núi Phục Ngưu, tao chạy về hiệu thuốc thành Lạc Dương mua mấy bịch máu, thấy mày và con nhỏ Mai Giáng Tuyết đang ngồi tâm sự cạnh ao sen, trông tình tứ lắm.

- Sao mày không kêu tao?

- Kêu mày ấy à? Tao kêu rát cổ họng mà mày có thèm nhúc nhích đâu.

Lâm nói dối:

- À, hôm đó tao đang mua bán vài thứ với nó.

Không biết Quốc Ân có biết thằng Lâm dóc tổ không nhưng nó chẳng buồn thắc mắc nữa. Nó gạ:

- Mày chạy đến Tử Vong Lâm giúp tao một tay đi. Tao đang làm nhiệm vụ môn phái.

- Tao chẳng muốn đi đâu hết. Bây giờ tao chỉ muốn đi Thủ Đức thôi.

Gặp Là Giết không nghĩ Kẻ Thần Bí nói chuyện ngoài đờ, ngơ ngác hỏi lại:

- Thủ Đức ở đâu? Trên Đại Hoang Mạc phải không?

- Không. Thủ Đức ở xa lộ Sài Gòn, trên đường đi Bình Dương.

Quốc Ân bắt đầu nổi khùng:

- Tao đập mày nghe, Lâm!

Buồn quá, Lâm đổ lì:

- Mày có đập tao thì tao cũng nói thế. Tao đang muốn đi Thủ đức.

- Thôi được rồi. – Quốc Ân nhượng bộ – Tao sẽ đi Thủ Đức với mày. Nhưng bây giờ mày chạy đến Tử Vong Lâm giúp tao đi.

Hôm nay Gặp Là Giết đang làm nhiệm vụ của Thiên Độc Giáo. Nó phải vào Thanh Xà Động tổng Tử Vong Lâm để giết cho được Kim Tuyến Xà Vương, chúa của các loài rắn. Kim Tuyến Xà Vương mình cứng như thép, đao kiếm không chạm vào được. Mỗi lần nó há miệng, độc khí bay ả xanh lè, bao phủ mọt vùng rộng lớn, không ai có thể đến gần.

Gặp Là Giết cũng là một cao thủ dùng độc, nhưng so với Kim Tuyến Xà Vương thì chẳng ăn nhằm gì. Gặp Là Giết phóng độc, Kim Tuyến xà Vương hả họng đớp, nuốt khí độc như nuốc … thuốc bổ. Ngược lại, con rắn chúa phà ra cái nào, Gặp Là Giết xỉu ngay cái đó.

Suốt một tiếng đồng hồ, Gặp Là Giết bị trúng độc "về thành dưỡng sức" không biết bao nhiêu là lần. Đại Hoàng Đế chạy lên giúp sức, chưa đánh được chiêu nào đã ngã lăn quay.

Khi Kẻ Thần Bí tới nơi, Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế đang đứng thập thò ngoài cửa hang.

Lâm hỏi:

- Sao tụi mày đứng đây?

Đại Hoàng Đế rên rỉ:

- Không vào được. Độc khí của con Kim Tuyến Xà Vương lợi hại lắm.

- Tụi mày không uống Độc phòng hoàn à?

Gặp Là Giết ngán ngẩm đáp:

- Tụi tao uống rồi, nhưng không ăn thua.

Đang nói, nó reo lên sửng sốt:

- Trời, mày lên tới hạng 650 hồi nào thế?

Đại Hoàng Đế thắc mắc:

- Mày suốt ngày ngồi lì một chỗ với bạn gái sao lên hạng nhanh thế hả trời!

Lâm không muốn Đại Hoàng Đế và Gặp Là Chết biết nó lên nhanh như thế nhờ suốt ngày tọng Tuyết ngọc lôi và Bách hoa đại lực hoàn của con nhỏ Mai Giáng Tuyết. Nó phớt lờ thắc mắc của hai đứa này, chỉ nói:

- Vô đi!

- Vô Thanh Xà Động á?

- Ờ. Tao đi trước, hai đứa mày đi sau. Khi Kim Tuyến Xà Vương xuất hiện, tụi mình lập tức dạt ra ba hướng. Tụi mày cố tập thu hút sự tập trung của nó, tao sẽ tập kích từ phía sau …

Lâm nói bằng giọng chỉ huy. Trong ba đứa, bây giờ nó là đứa thứ hạng cao nhất nên Đại Hoàng Đế và Gặp Là Chết riu ríu nghe theo.

Trước khi tiến vào hang, Lâm còn hỏi, rất oai:

- Giết Kim Tuyến Xà Vương xong, tao phải làm gì nữa?

- Khi Kim Tuyến Xà Vương chết, nó sẽ nhả ra một viên hồng ngọc. Mày lượm viên hồng ngọc đó đem về cho tao.

Lâm dặn dò:

- Nếu tụi mày chết trước thì không cần quay lại Tử Vong Lâm nữa. Cứ ở dưới thành Tô Châu đợi tao đem viên ngọc về.

Khi tuyên bố nhùng hồn như vậy, Lâm không ngờ nó là đứa chết trước tiên.

Cả bọn lò dò chui vô Thanh Xà Động, mặt mày đứa nào đứa đấy nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn. Đang láo liên xẹt mắt tứ tung, chưa đứa nào phát hiện Kim Tuyến Xà Vương nấp ở đâu, bất thần một cái đầu rắn thò ra sau mô đá, "khè" một tiếng.

Lâm chỉ nháng thấy một luồng khói xanh, chưa kịp nhấc tay nhấc chân, cả người lẫn ngựa đã nằm quay đơ ra đất.

Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết nhanh mắt hơn, vọt tuốt ra xa. Hai đứa tuốt kiếm cầm tay, hấp tấp quay người lại, nhưng chưa đánh được đòn nào, Kim Tuyến Xà Vương "khè" thêm cái nữa, niềm nở tiễn hai đứa đi theo Kẻ Thần Bí cho có bạn.

Bữa đó, Kim Tuyến Xà Vương làm Lâm mất mặt quá … Nó lỡ huênh hoang với Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết nên không chấp nhận thua cuộc. Suốt nửa tiếng đồng hồ, Lâm tức khí chui vô Thanh Xà Động có đến vài chục lần.

Gặp Là Giết đâm chán:

- Thôi, Lâm! Mày đừng chui vô chui ra cái động hắc ám đó nữa!

Đại Hoàng Đế hùa theo:

- Đúng rồi đó. Tụi mình phải tính cách khác.

- Tao có cách rồi. – Lâm nói – Chiều mai cũng vào giờ này, tụi mày đến trước Thanh Xà Động đợi tao.

Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết bán tín bán nghi. Nhưng chiều hôm sau tụi nó vẫn đến Tử Vong Lâm, hồi hộp chờ thằng Lâm.

Một lát. Lâm tới. Lần này Kẻ Thần Bí không đi một mình. Bên cạnh nó là Mai Giáng Tuyết.

- Trời! Lãnh Nguyệt tu la kiếm! – Gặp Là Giết la hoảng.

Đại Hoàng Đế cũng kịp nhận ra thứ hạng của nữ cao thủ đi bên cạnh Kẻ Thần Bí:

- Tốp 40! Kinh!

Lâm cười thầm trong bụng:

- Nếu tụi mày gặp Mai Giáng Tuyết cách đây nửa tháng, lúc đó nó còn xếp hạng hai mươi sáu, chác tụi mày ngất xỉu quá!

Mai Giáng Tuyết quét mắt một vòng, khiêm tốn hỏi:

- Xin cho muội hỏi, giết Kim Tuyến Xà Vương là nhiệm vụ của huynh đài nào?

Gặp Là Giết giục ngựa tới trước:

- Chính tại hạ.

- Vậy mời huynh đi theo muội. Các vị huynh đài kia không cần phải vô trong.

Nói xong, Mai Giáng Tuyết đi trước, Gặp Là Giết đi sau, cả hai thận trọng tiến vào Thanh Xà Động.

Mai Giáng Tuyết dặn:

- Huynh bám sát sau lưng muội thì sẽ không nguy đến tính mạng.

Gặp Là Giết ngoan ngoãn:

- Tại hạ sẽ bám theo tiểu thơ.

Mai Giáng Tuyết nói tiếp:

- Muội sẽ đánh cho Kim Tuyến Xà Vương ngất ngư, đến lúc đó huynh nhớ nhanh tay kết liễu nó. Đây là nhiệm vụ của huynh nên muội không thể tự tay giết nó được.

- Tại hạ nhớ rồi.

Gặp Là Giết nói xong, luồng độc khí xanh không biết từ đâu bay tới. Nó hốt hoảng phi ngựa chạy ra xa.

- Không được rời xa muội!

Mai Giáng Tuyết hấp tấp nhắc và vung kiếm lên.

Kiếm khí của thanh Lãnh nguyệt tu la xanh và lạnh như lửa lò rèn. Làn khói độc lập tức bị chặn lại quanh Mai Giáng Tuyết và Gặp Là Chết như va phải một bức tường kiên cố.

Biết gặp kình địch, Kim Tuyến Xà Vương từ trong hốc đá nổi giận quăng mình ra, nhưng nó vừa hả giọng chưa kịp phun tiếp khói độc, Mai Giáng Tuyết đã vung tay lên lần thứ hai. Chiêu Truy Phong Vô Ảnh được đánh ra bởi thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm thì không sắt thép nào chịu được. Kim Tuyến Xà Vương ngã vật qua một bên, giãy đành đạch.

- Huynh ra tay đi!

Không đợi Mai Giáng Tuyết giục lần thứ hai, Gặp Là Giết lia ngọn đao ngang qua cổ con rắn chúa. Trúng phải độc thủ, hình ảnh của Kim Tuyến Xà Vương mờ dần, mờ dần, thoáng mắt đã không thấy đâu nữa. Trên nền hang, chỗ Kim Tuyến Xà Vương nằm khi nãy, một viên hồng ngọc sáng lấp lánh.

Đại Hoàng Đế thấy Gặp Là Giết và Mai Giáng Tuyết vừa vô hang đã quay ra, ngạc nhiên hỏi:

- Chịu không nổi khí độc của nó à? Dù sao toàn mạng trở ra cũng là giỏi rồi!

Gặp Là Giết hân hoan:

- Tao đã lấy được viên hồng ngọc rồi!

Đại Hoàng Đế giật mình:

- Cái gì?

Gặp Là Giết nói giọng ngưỡng mộ:

- Mai Giáng Tuyết tiểu thơ chỉ đánh một kiếm là Kim Tuyến Xà Vương ngất liền tại chỗ.

Đại Hoàng Đế nhìn Mai Giáng Tuyết rồi nhìn sang Kẻ Thần Bí, ánh mắt nó đi qua đi lại giữa hai đứa một lúc, rồi xuýt xoa:

- Bái phục! Bái phục!

Lâm không biết thằng này bái phục ai, bái phục Mai Giáng Tuyết võ nghệ cao cường hay bái phục người võ nghệ yếu nhớt mà "chinh phục" được một người võ nghệ cao cường. Chắc bái phục cả hai! Lâm khoái chí nhủ bụng và nói, giọng rất hách:

- Tụi tao đi nhé! Cần gì thì tụi mày cứ gọi!

Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết lại ngồi canh ao sen ở phía bắc thành Lạc Dương.

Lâm hoan hỉ:

- Cảm ơn Thủy Tiên nhé. Không có Thủy Tiên trợ giúp không biết đến bao giờ Gặp Là Giết mới hoàn thành nhiệm vụ.

- Có gì đâu.

Quý ròm lơ đễnh đáp, đầu nghĩ ngợi miên man.

Sáng nay nhỏ Hạnh, Tiểu Long và nó đã nói chuyện với Thủy Tiên. Trái với sự thắc thỏm của tụi nó, Thủy Tiên nhận lời ngay. Hóa ra Thủy Tiên là đứa rất khoái cái trò nghịch ngợm này. Năm ngoái, nó là một "ngôi sao quậy" của lớp 9A2 trường Thống Nhất, tất nhiên là "quậy" dễ thương theo kiểu con gái: tinh nghịch, hay trêu bạn và thích chọc cười.

- Mình sẵn sàng. – Thủy Tiên gật gật cái trán bướng bỉnh – Nhưng nếu Lâm hỏi về game Giang Hồ Thánh Chiến mình biết đường đâu mà trả lời.

- Thủy Tiên đừng lo! – Quý ròm hăng hái. Tôi sẽ "phụ đạo" cho bạn game này chừng một tiếng đồng hồ là bạn có thể đối đáp trơn tru với thằng Lâm ngay. Bạn chỉ cần học lý thuyết thôi, đâu cần thực hành!

- Nhưng đến một ngày nào đó mình sẽ sơ hở …

- Thủy Tiên yên tâm. – Quý ròm lại trấn an – Sau khi gặp thằng Lâm một, hai lần, bạn tuyên bố là bạn không thích chơi game nữa. Bạn nói bạn bán Mai Giáng Tuyết cho người khác rồi. Thế là xong!

Quý ròm nói thêm:

- Tụi mình đâu có nói xạo. Đằng nào tôi cũng phải trả Mai Giáng Tuyết lại cho chủ của nó kia mà.

Thằng Lâm không biết tụi Quý ròm đang nghĩ cách đối phó với nó, bồn chồn gõ phím:

- Thủy Tiên nè.

- Gì hở Lâm?

- Hôm trước đang nói chuyên, Thủy Tiên biến đi đâu đột ngột vây?

- À, xin lỗi Lâm nhé. Hôm đó chỗ Thủy Tiên thình lình bị cúp điện.

Quả đúng như mình suy đoán! Lâm hân hoan nghĩ, cảm thấy sự hy vọng đang từ từ quay lại với nó.

Nó dè dặt hỏi:

- Còn đề nghị của Lâm hôm trước, Thủy Tiên đã suy nghĩ chưa?

Quý ròm giả nai:

- Đề nghị gì cơ?

Lâm thu hết can đảm, đáp:

- Đề nghị hôm nào tụi mình gặp nhau đó.

- Ờ.

- Ờ là sao?

- Ờ là gặp chứ sao.

Lâm chớp mắt lia lịa, tưởng như mình bị hoa mắt. Đến khi tin chắc nhỏ Thủy Tiên đồng ý gặp mình, nó nhảy ra khỏi ghế hoa chân múa tay như phát rồ, một động tác nó ít khi nào làm nếu không phấn khởi quá mức.

Nhảy nhót một chặp, nó lại nhào tới trước màn hình, gõ như máy:

- Muội nói cho huynh biết đi …

À quên, bây giờ mà còn xưng hô "huynh huynh, muội muội" thì kỳ cục quá! Lâm xóa ba dòng chữ vừa hiện ra, lóc cóc gõ lại:

- Thủy Tiên nói cho Lâm biết đi. Hôm nào Thuỷ Tiên rảnh …

Không đợi thằng Lâm hỏi hết câu, Quý ròm đáp ngay:

- Chiều nay.

- Ngay chiều nay?

Lâm hỏi lại, nó không tin con nhỏ Thủy tiên lại nóng lòng muốn gặp nó đến vậy.

- Ờ, khoảng sáu giờ chiều Lâm đến quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân nhé?

Một lần nữa, thằng Lâm nhảy tưng tưng, giống như vừa bị chó dại đớp cho mấy phát. Rồi sực nhớ mình chưa trả lời, nó lật đật chúi đầu vô bàn phím, quýnh quíu gõ:

- OK.

Lâm hào hứng quá, mới xưng hô theo kiểu Tàu, bây giờ đối đáp theo kiểu Tây. Vừa gõ "OK" xong, nó mới ngớ ra:

- Ủa, chiều nay muội … à, Thủy Tiên đi từ Thủ Đức vô đây hả?

- Ờ.

Nhưng vậy chắc con nhỏ này nó khoái mình từ lâu rồi. Lâm sung sướng nghĩ. Mình là con trai, nó là con gái. Lẽ ra mình phải chạy tuốt ra ngoài Thủ Đức để gặp nó. Như vậy mới đúng. Đằng này nó sốt ruột qua nên cất công chạy từ Thủ Đức vô đây gặp mình. Chậc, nếu biết trước nó để ý mình từ lâu rồi, mình chẳng thèm đề nghị gặp nó, đợi nó đề nghị gặp mình thì thích hơn.

Lâm thừ người trên ghế, khoái trá thả trí tưởng tượng bay xa. Cây ước mơ trong hồn nó tha hồ trổ hoa. Sau lời hẹn của con nhỏ Thủy Tiên, trong mắt Lâm thế giới chỉ có một màu hồng. Đang lim dim mắt, Lâm giật bắn mình khi chiếc đồng hồ trên tường gõ bốn tiếng. Chết! Sắp tới giờ hẹn rồi!

Nó nhìn lên màn hình, Mai Giáng Tuyết đã bỏ đi từ hồi nào. Chỉ có dòng chữ lưu lại nơi ô tán gẫu:

- Tạm biệt nhé. Lát gặp lại ở Mickey.

Lâm lật đật phóng xuống dưới nhà, chui vào phòng tắm.

Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa bao giờ nó tắm lâu thế, kỳ cọ kỹ lưỡng đến thế và tốn nhiều xà phòng cho một centimet vuông trên cơ thể đến thế.

Khi đứng trước tủ quần áo cũng vậy. Nó chôn chân hàng buổi trước đống móc treo, săm soi hết chiếc áo này đến chiếc áo khác. Lần đầu tiên đau khổ nhận ra nó chẳng có chiếc áo nào đẹp, xứng đáng với lần hẹn hò đầu tiên trong đời.

- Mẹ ơi! Áo của con đâu hết rồi?

- Trong đó chứ đâu.

Lâm nhăn nhó:

- Sao chẳng có chiếc áo nào ra hồn hết vậy?

- Tao đập mày nghe, Lâm!

Mẹ nó nạt, căn cứ vào cái cách bà dựng mắt lên nhìn thằng con thì chắc bà đang ngạc nhiên lắm. Thường ngày Lâm là thằng bé hời hợt. Vớ chiếc nào mặc chiếc áo đó, có khi vội đi đâu, nó quơ đại cả áo chưa ủi tròng vào người, mặc cho mẹ nó la chói lói. Thế mà bây giờ nó bày đặt chê ỏng chê eo!

- Mày làm sao thế hả con? – Mẹ nó nghi nghi – Mày đi dự sinh nhật con bé nào à?

- Dạ, đâu có!

Lâm thót bụng dạ, chộp vội một chiếc áo theo nó là khủng nhất trong tủ rồi phóng lẹ lên lầu để mẹ nó đừng tiếp tục vặn vẹo.

Không chỉ mẹ thằng Lâm ngạc nhiên về nó, mà chính Lâm cũng ngạc nhiên về mình. Năm ngoái nó cũng thích con nhỏ Hải Ngọc chung tổ học

tập với nó. Nhưng thích thì thích vậy thôi chứ không cảm thấy bối rối như lần này. Lần này chỉ nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ gặp con nhỏ Mai Giáng Tuyết, à quên, con nhỏ Thủy Tiên thôi, nó đã thấy nôn nao quá sức rồi, trong khi thực ra nó chưa hề biết mặt con nhỏ này.

Lâm đứng trước gương, ẹo tới ẹo lui cả buổi, hết sức khổ tâm khi thấy mình dường như không được đẹp trai cho lắm.

Nhưng như thế cũng chưa hết khổ. Khoảng năm giờ, chuông điện thoại réo.

Mẹ nó kêu lớn:

- Bàn Tay Máu ở Cà Mau muốn gặp con kìa.

Lâm làu bàu: cả tháng nay không gọi, đúng giờ này lại gọi! Thiệt tình!

- Em đây! Có chuyện gì vậy anh!

Giọng Bàn Tay Máu hào hứng:

- Sáu giờ chiều nay lôi đài mở đợt mới kìa em. Đi với anh đi. Lần này cặp nào thắng sẽ được thưởng hai viên Bách Hoa đại lực hoàn.

- Chiều nay em … theo ba mẹ đi dự đám cưới rồi. Anh rủ người khác đi nhé.

Mười lăm phút sau điện thoại lại reo. Không phải Bàn Tay Máu ở Cà Mau hay Bộ Xương Khô ở Sa Đéc nhưng Lâm vẫn phải cầm lấy ống nghe. Vì người gọi là nhỏ Hạnh.

- Gì thế Hạnh?

- Sáu giờ chiều nay Lâm rảnh không? Hạnh định …

Lâm cắt ngang:

- Chiều nay, mình … đi ăn đám giỗ rồi.

Lâm không biết nhỏ Hạnh đang trêu nó. Lúc gọi cho Lâm, nhỏ Hạnh cùng Tiểu Long, Quý ròm, Xuyến Chi và Minh Trung đang ngồi trong quán cà phê đối diện với quán kem Mickey chứ đâu.

Tới giờ này thì nhỏ Hạnh không giấu lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung những việc làm của tụi nó nữa. Quý ròm đã hoàn thành nhiệm vụ, bí mật không cần phải giữ kín. Hơn nữa, nhiệm vụ của Quý ròm bây giờ đã trút lên vai Thủy Tiên, tổ viên của tổ 3. Xuyến Chi vừa là lớp trưởng vừa là tổ trưởng tổ 3 nên nhỏ Hạnh càng không thể giấu Xuyến Chi.

Năm đứa vừa uống nước vừa căng mắt quan sát quán kem đối diện. Thủy Tiên chắc chắn đúng sáu giờ mới tới. Tụi nó chỉ sợ thằng Lâm láu táu tới sớm nên năm giờ cả bọn đã chui vô quán cà phê bên này đường vừa tán gẫu vừa chờ đợi.

Đúng như tụi nó phỏng đoán, mới năm giờ rưỡi cả bọn đã thấy thằng Lâm lượn xe đạp ngang qua quán kem Mickey, đầu cổ tươm tất, quần áo bảnh bao như đi dự tiệc.

Tiểu Long cười hì hì:

- Thằng Lâm bữa nay sao trông khác quá. Suýt chút nữa tôi không nhận ra nó.

Nhưng Lâm không vào quán kem ngay. Nó chạy ngang qua, rồi vòng trở lại, nhiều lần như vậy,mắt nhìn chăm chăm qua cửa kính, cố đoán xem con nhỏ nào là Thủy Tiên nhưng chẳng thấy ai giông giống như vậy. Bên trong tiệm Mickey, chẳng có con nhỏ nào ngồi một mình. Lâm liếc đồng hồ nơi cổ tay, thẫm nghĩ: chắc Thủy Tiên chưa tới!

Lâm chống chân xuống đất, đảo mắt nhìn quanh. Sau một hồi thoáng nghĩ ngợi, nó tấp xe vô quán cà phê đối diện. Lâm tin rằng ngồi trong quán cà phê ngó ra, lát nữa con nhỏ Thủy Tiên tới, thế nào nó cũng nhìn thấy. Lúc đó, nó sẽ chạy qua. Nếu Thủy Tiên không tới, coi như nó không bị mắc lừa. Bằng chứng là nó đã không hấp tấp chui vô quán Mickey ngồi chờ dài cổ như một thằng ngốc. Nó đã cảnh giác.

Hết sức hài lòng về sự cẩn thận của mình, Lâm đẩy mạnh cửa quán.

Lâm chưa bao giờ trông thấy ma. Nhưng nếu nó đã từng gặp ma thì chắc chắn lúc đó tóc gáy của nó cũng không dựng hết cả lên như lúc nó trông thấy tụi Quý ròm ngồi thù lù trong quán cà phê lỏ mắt ra nhìn nó.

Khi nhận ra ý định của thằng Lâm, tụi Quý ròm muốn tránh mặt nhưng không kịp, cũng không biết chạy đi đâu, đành ngồi chết trân tại chỗ.

Lúc nay, thằng Lâm và năm đứa bạn của nó, tất cả cùng chìa những gương mặt sửng sốt vào mắt nhau, sáu cái miệng cùng á khẩu một lúc.

Thằng Lâm lo lắng sợ bí mật của mình bị năm đứa kia phát hiện trong khi năm đứa kia lo lắng sợ thằng Lâm phát hiện bí mật của mình.

Quý ròm là đứa đầu tiên phá vỡ sự im lặng ngột ngạt:

- Mày đi đâu đây?

- Tao đi … uống nước. – Lâm đáp, giọng chưa lấy lại vẻ tự nhiên. – Còn tụi mày?

- Tụi tao cũng đi uống nước.

Lâm ngồi xuống ghế, quay lại nhìn nhỏ Hạnh:

- Khi nãy Hạnh gọi tôi có chuyện gì không?

- Hạnh định rủ Lâm đi uống nước nè. Không ngờ rốt cuộc cũng gặp Lâm ở đây. Hay thật!

Lâm gãi đầu, ngượng nghịu:

- Lát nữa tôi mới đi ăn giỗ.

Chưa bao giờ Lâm nói dối khổ sở như lần này, vì nó nói dối mà có cảm giác là cả thế giới đều biết nó nói dối. Nỗi khổ trong lòng Lâm càng tăng gấp đôi vì nó chẳng biết tụi bạn nó còn ngồi uống nước đến bao giờ, trong khi chỉ còn ba mươi phút nữa là nó phải "đi ăn giỗ" rồi.

Nhỏ Hạnh mấy lần định kêu cả bọn ra về nhưng Quý ròm chơi ác không chịu đi. Mãi đến lúc thấy Thủy Tiên dựng xe trước quán Mickey, Quý ròm mới vươn vai kêu tính tiền.

- Thôi, tụi này đi nhé. – Nó nhìn khuôn mặt méo mó của thằng Lâm cười nói.

- Ừ, tụi mày đi đi. – Lâm hí hửng, chưa bao giờ nó thấy nụ cười của Quý ròm dễ thương đến thế. – Tao ngồi đây thêm một lát rồi chạy về đi ăn giỗ.

Lâm ngồi quay lưng ra ngoài nên nó không nhìn thấy Thủy Tiên. Nó chưa biết Thủy Tiên trường Nguyễn Hữu Huân chính là Thủy Tiên trường Đức Trí.

"Nếu nó biết thủy Tiên mà nó gặp lát nữa đây là con nhỏ Thủy Tiên ở tổ 3 nó sẽ phản ứng ra sao nhỉ?" Đó là câu hỏi của Tiểu Long trên đường về, câu hỏi mà không đứa nào trong những đứa còn lại giải đáp được.

Lâm là Kẻ Thần Bí. Quý ròm cũng từng là kẻ thần bí. Bây giờ tới lượt Thủy Tiên đóng vai kẻ thần bí. Những chuyện xảy ra giữa những kẻ thần bí tất nhiên đều là những chuyện thần bí.

Đã là chuyện thần bí thì người bình thường như nhỏ Hạnh không biết được. Nghe Tiểu Long thắc mắc, nhỏ Hạnh chỉ nói "Chắc sẽ ổn thỏa thôi!" và cả bọn cũng hy vọng như thế.

Chỉ có một người thực sự biết được chuyện gì xảy ra giữa Lâm và Thuỷ Tiên trong quán kem Mickey chốc nữa đây. Đó là tác giả của chuyện này.

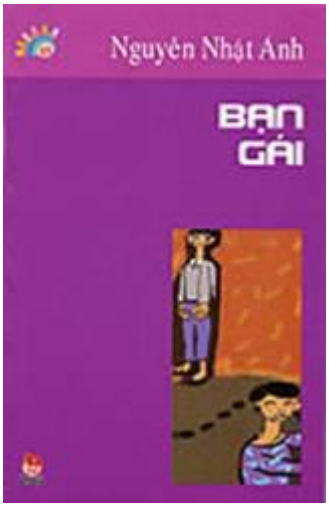
Kể những chuyện đó ra cũng không có gì khó lắm. Nhưng đến lúc này câu chuyện giữa Lâm và Thủy Tiên không còn liên quan gì nhiều đến trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến nữa.

Cho nên đó là nhiệm vụ của cuốn sách khác.

Thành phố Hồ Chí Minh 2007.

HẾT.

Tập 49: Bạn gái

Đánh máy: Kị sĩ giấu mặt
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Lần đầu gặp Thuỷ Tiên ở quán kem Mickey, Lâm ngạc nhiên thấy mình có vẻ thinh thích con nhỏ này. Thuỷ Tiên mập mập tròn tròn (chắc nó ăn luôn miệng!), nhưng trông vẫn xinh tệ. Hai đứa trò chuyện vui vẻ là thế, nhưng không hiểu sao khi chơi game. Thuỷ Tiên cứ xuống tay "đồ sát" Lâm lia lịa. Lâm ức lắm, từ đó coi Thuỷ Tiên như "cừu nhân" ...

Chương 1

Lâm giận quá. Giận hết sức là giận. Nhưng nếu hỏi nó đang giận ai thì chắc nó cũng không biết. Nó chỉ biết là nó đang giận. Xấu hổ nữa. Xấu hổ ghê lắm. Tại nó đang bị phạt mà.

Sáng nay, Lâm bị thầy Khuê dạy môn công nghệ phạt đứng tại chỗ cho đến khi có chuông đổi tiết mới được ngồi xuống. Chỉ vì cái tội nhẹ hều: giật tóc nhỏ Xuyến Chi.

Giật tóc bạn gái để bạn gái la oai oái là chuyện có gì ghê gớm đâu, đứa con trai nào mà chả có lúc nghịch như thế. Nhưng khổ nỗi nạn nhân của Lâm sáng nay lại là lớp trưởng Xuyến Chi. Giật tóc lớp trưởng khác với giật tóc một đứa không phải là lớp trưởng: tội nhẹ lập tức trở thành tội nặng, con kiến lập tức hoá thành con voi ngay.

Trước khi làm lớp trưởng thì thế nào không biết, nhưng từ khi làm lớp trưởng từ năm lớp sáu đến nay, Xuyến Chi chưa bị ai giật tóc bao giờ. Đứa nào dám giỡn mặt lớp trưởng kia chứ! Cho nên thằng Lâm làm Xuyến Chi bất ngờ quá. Đang thủ thỉ trò chuyện với nhỏ Thuỷ Tiên, Xuyến Chi bỗng nghe nhói trên đỉnh đầu, thế là nó thét lên be be như bị ai cắt cổ.

Xuyến Chi ôm đầu quay phắt lại:

- Lâm!

Lâm không đáp, lầm lì đi thẳng về chỗ ngồi.

- Bạn làm trò gì vậy? – Xuyến Chi hét ầm, thái độ của thằng Lâm khiến nó tức sôi.

Hết giờ chơi, tụi bạn đang lục tục kéo nhau vô lớp, thấy có trò vui liền bu lại coi.

Xuyến Chi hét đến lần thứ hai, thằng Lâm vẫn không đáp tiếng nào.

Lâm thả người rơi phịch xuống ghế như người ta thả một cục đá, rồi cũng như cục đá, nó im ru bà rù. Không phải là Lâm không muốn đáp lời Xuyến Chi, nhưng thực ra nó không biết đáp như thế nào. Vì người nó định kéo tóc là Thuỷ Tiên chứ không phải Xuyến Chi. Nó đã thò tay ra rồi, bàn tay nó sắp chạm đến đỉnh đầu Thuỷ Tiên rồi, nhưng đến phút chót không hiểu sao nó lại không dám. Thế là nó chuyển qua kéo tóc đứa ngồi bên cạnh, quên mất đứa ngồi bên cạnh là lớp trưởng của nó. Thế mới tai họa.

Xuyến Chi thấy thằng Lâm bị điếc đột xuất thì giận lắm. Nó bước ra khỏi chỗi ngồi, đùng đùng đi thẳng tới bàn thằng Lâm. Không biết nó có định bóp cổ thằng Lâm hay không nhưng vẻ mặt của nó rất giống vẻ mặt của kẻ sắp sửa giết người.

Nếu lúc đó Xuyến Chi bóp cổ thằng Lâm thiệt thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Rất may, Lâm còn một đứa bạn chí cốt sẵn sàng "cứu khốn phò nguy" là Quới Lương.

Quới Lương bước vô lớp đúng lúc thằng bạn nó không biết phải phản ứng thế nào trước cơn bùng nổ chưa từng thấy của nhỏ lớp trưởng.

- Ê, con gái không được ăn hiếp con trai à nha!

Tiếng thằng Quới Lương vang lên kịp lúc khiến Xuyến Chi chậm bước lại.

Xưa nay chỉ có con trai bắt nạt con gái, nhưng thằng Quới Lương bí quá đành buột miệng nói ngược để cứu bồ.

Hôm đó, Quới Lương lẽ ra đã cứu được thằng Lâm nếu thầy Khuê không thình lình bước vào.

Sau khi tìm hiểu đầu đuôi, thầy kêu Lâm đứng lên.

- Sao em lại giật tóc bạn Xuyến Chi?

Thầy hỏi và cả lớp ngạc nhiên thấy thằng Lâm đứng nín khe. Lâm là chúa mồm mép, xưa nay chẳng có chuyện gì mà nó không đối đáp được. Câu hỏi của thầy Khuê là dạng câu hỏi để mà hỏi, với câu hỏi đó bất cứ phạm nhân nào cũng chạy tội được "thưa thầy em lỡ tay" hoặc dễ dàng nặn ra vẻ mặt thành khẩn "thưa thầy em biết lỗi rồi" và thầy Khuê cũng chỉ cần thằng Lâm mở miệng nói qua loa thế thôi, nhân đó trách mắng vài câu rồi tha bổng cho nó.

Cả lớp đều biết vậy. Cho nên cả lớp đều không biết tại sao thằng Lâm không chịu chộp lấy chiếc phao to đùng thầy Khuê vừa liệng ra cho nó.

Ngay cả thầy Khuê cũng ngạc nhiên:

- Sao, em trả lời thầy đi chứ?

Thằng Lâm vẫn như người ngậm hột thị, trông bộ tịch của nó cứ như thầy Khuê đang hỏi nó bằng tiếng Ả Rập hay tiếng Ấn Độ.

- Thôi được rồi. – Thái độ ù lì của đứa học trò làm thầy Khuê phát cáu, từ ngạc nhiên thầy chuyển sang bực bội – Nếu không có gì để nói thì em

đứng đó cho đến hết tiết học.

Thầy quay nhìn đám học trò còn đùn cục ở giữa lớp, vẫy tay:

- Các em vào chỗ đi.

Lúc chen vô chỗ ngồi, Quới Lương đá khẽ chân Lâm:

- Bữa nay mày làm sao thế?

Lâm vẫn không mở miệng, chỉ gừ gừ trong cổ họng như một con sói con khiến Quới Lương nín thinh.

Hải quắn ngồi bàn trên, quay đầu định hỏi Lâm nhưng thấy thằng này mặt mày chầm dầm một đống, cũng đành thở dài quay lên.

Nói tóm lại là từ khi "gây án", Lâm không hề nói một tiếng nào. Nó không đáp lời Xuyến Chi, không đáp lời thầy Khuê, không đáp lời Quới Lương. Và nếu cả lớp xúm vào hỏi nó, thì chắc chắn nó cũng sẽ không đáp lời cả lớp. Thằng Lâm á khẩu rồi. Cái đứa liến thoắng mọi bữa biến đâu mất, chỉ còn lại cái gì giống như cái cột nhà đứng ngay chỗ đó.

Lâm giận quá. Giận hết sức là giận. Nhưng nếu hỏi nó đang giận ai thì chắc nó cũng không biết. Nó chỉ biết là nó đang giận. Mấy câu này tác giả mới viết cách đây vài trang, nhưng chỉ cần khoảng thời gian viết vài trang sách, tâm trạng thằng Lâm đã khác rồi. Không khác nhiều lắm, nhưng rõ ràng có thay đổi chút xíu. Giận thì Lâm vẫn giận, và trongn khi giận thì Lâm có nghĩ ngợi (đang nghĩ ngợi chưa ra đầu ra đũa nên nãy giờ nó không thiết trả lời và giải thích bất cứ điều gì với ai đó thôi), và sau một lúc nghĩ ngợi thì nó biết là nó đang giận ai rồi: Nó đang giận chính nó.

Nó giận nó trước tiên là vì nó chợt nhận ra nó hèn nhát quá. Nó đã định giật tóc con nhỏ Thủy Tiên nhưng cuối cùng nó đã không dám "xuống tay". Còn tại sao nó chùng tay vào phút chót thì nó cũng không cắt nghĩa được, vì xưa nay chưa bao giờ nó trải qua trường hợp tồi tệ như vậy. Xưa nay, Lâm đã thích là làm. Thích mà không làm hoặc không dám làm thì đâu xứng là thủ lĩnh băng "tứ quậy".

Thế mà hôm nay nó đã không làm được điều nó muốn làm, chuyện có nằm mơ nó cũng không bao giờ nghĩ tới. Cho nên nó mới giận nó. Chứ nhỏ Xuyến Chi gầm gừ với nó thì đúng rồi, thầy Khuê phạt nó lại càng đúng. Nếu nó là thầy Khuê thì nó cũng bắt nó đứng tại chỗ suốt tiết học thôi, có

khi còn bắt chép phạt một trăm lần câu "Em hứa sẽ không bao giờ giật tóc bạn gái nữa" không chừng.

Lâm khẽ liếc mắt lên chỗ Thủy Tiên ngồi, chợt nhận ra nó không chỉ giận nó. Nó giận cả Thủy Tiên, mà có lẽ Thủy Tiên mới là người đáng cho nó giận hơn ai hết. Chính Thủy Tiên mới là thủ phạm đưa đẩy nó đến tình cảnh này.

Lâm nhớ lại hôm nó gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân. Cho đến lúc đó nó vẫn đinh ninh con nhỏ Thủy Tiên, tức ân nhân Mai Giáng Tuyết của nó trong game Giang Hồ Thánh Chiến, là một con nhỏ xa lạ: Thủy Tiên nói với nó là cô bé đang học trường Nguyễn Hữu Huân ở tuốt ngoài Thủ Đức.

Cho nên lúc chia tay với bọn Quý ròm ở quán cà phê bên kia đường, Lâm lật đật đút đầu vô quán Mickey, vừa đảo mắt một vòng đã lập tức ngớ người ra. Ngay lúc đó, Lâm vẫn chưa nhận ra Thủy Tiên trường Nguyễn Hữu Huân chính là Thủy Tiên trường Đức Trí. Đơn giản vì điều đó hoàn toàn không nằm trong tâm trí của nó. Nó chỉ thấy ngờ ngợ, thấy con nhỏ đang ngồi một mình ở chiếc bàn sát vách sao trông quen quá.

Lâm cẩn thận đánh mắt một vòng nữa, cố tìm xem ngoài con nhỏ trông quen quen đó còn có nhân vật nào "khả nghi" nữa không, nhưng vô ích.

Khi Lâm nhìn về phía Thủy Tiên lần thứ hai thì bắt gặp Thủy Tiên đang nhìn mình.

- Ôi, Lâm! – Thủy Tiên kêu lên, đôi môi nó vẽ thành hình chữ O, đầy sửng sốt, làm như bây giờ nó mới nhìn thấy Lâm.

Lâm cũng kinh ngạc không kém:

- Là … là … bạn … à?

Thủy Tiên tiếp tục vờ vịt:

- Là mình đây! Còn bạn, sao bạn lại là bạn được hả?

- Ờ … ờ …

"Ờ, ờ" không phải là mẫu câu quen thuộc với một đứa mồm mép như Lâm. Nhưng lúc này nó không nghĩ ra một câu nào hay hơn. Nó "ờ, ờ" lóng ngóng bước về phía Thủy Tiên, lóng ngóng kéo ghế và lóng ngóng ngồi xuống.

- Lạ ghê! – Thủy Tiên nheo nheo mắt – Mình thật không ngờ Kẻ Thần Bí là Lâm.

Lâm cựa quậy người trên ghế:

- Tôi đã cho Thủy Tiên biết tên rồi mà.

- Nhưng trên đời thiếu gì người tên Lâm. – Thủy Tiên tặc lưỡi – Làm sao mình biết được bạn là Lâm 10A9 trường Đức Trí?

- Tôi cũng thế. – Lâm liếm môi – Tôi cứ nghĩ Thủy Tiên học ở ngoài Thủ Đức.

- Mình đùa thôi. – Thủy Tiên mỉm cười.

Tự nhiên Lâm cảm thấy ngượng nghịu. Nó không biết nói gì nữa. Bây giờ nó mới thấy con nhỏ Thủy Tiên trông xinh tệ. Môi hồng hồng, hai má cũng hồng hồng. Cặp mắt Thủy Tiên sáng ơi là sáng. Nó chỉ hơi mập chút thôi. Nhưng mập đâu phải là xấu. Như Thủy Tiên nè, vuông vuông, tròn tròn, trông cũng hay hay.

Đang ngượng nghịu, Lâm chuyển sang ngượng ngùng. Nó chợt bắt gặp mình đang làm luật sư không công cho Thủy Tiên. Lại bào chữa cho "nhan sắc" của "đương sự" nữa mới kỳ cục chớ! Và khi nhớ tới chuyện Kẻ Thần Bí nằng nặc đòi cưới Mai Giáng Tuyết làm vợ thì mặt Lâm đã giống một củ cải phơi khô lắm rồi.

Thủy Tiên nhìn Lâm, không hiểu thằng này đang nghĩ gì trong đầu mà mặt mày đỏ tía như thế. Nó ngạc nhiên thấy thằng bạn quần áo bảnh bao đang ngồi trước mặt nó đây không giống chút gì với thằng Lâm nghịch phá nổi tiếng trong lớp. Gánh nặng trách nhiệm trên vai nó bỗng nhiên nhẹ đi nhiều. Lúc nhỏ Hạnh nhờ nó đi gặp thằng Lâm, Thủy Tiên tuy sốt sắng nhận lời nhưng bụng vẫn lo lo. Nó biết Lâm là đứa lanh lợi, nếu Lâm hỏi mà nó đối đáp không khéo, chuyện nó đội lốt Mai Giáng Tuyết sẽ lộ ra tức thì.

Nhưng bây giờ thì có một thằng Lâm khác đang ngồi đối diện với nó. Thằng Lâm này trông nhút nhát, khờ khạo làm sao! Khỏe ơi là khỏe! Thủy Tiên sung sướng nhủ bụng và nói:

- Kêu kem ăn nhé, Lâm.

Lâm gật đầu:

- Ờ.

Cuộc đối thoại y như bê từ trong game Giang Hồ Thánh Chiến ra ngoài đời. Kẻ chủ động vẫn là nữ hiệp Mai Giáng Tuyết, còn đấng mày râu Kẻ Thần Bí chỉ biết ừ ào phụ họa.

- Lâm ăn kem gì? – Vẫn Thủy Tiên chủ động.

- Kem gì cũng được. – Còn Lâm vẫn trả lời chán ngắt.

Lâm cũng thấy chán mình. Nhưng nó không biết làm sao. Nó cảm thấy như có một miếng băng keo vô hình đang dán ngang miệng nó. Trước khi ra khỏi nhà, Lâm hình dung cuộc gặp gỡ sẽ khác kia. Người rụt rè, bẽn lẽn sẽ là Thủy Tiên. Vì Thủy Tiên là con gái. Vì Thủy Tiên thích nó đến mức cất công chạy tuốt từ Thủ đức vô đây để … hẹn hò. Trong game, Thủy Tiên che chở cho nó. Nhưng ra ngoài, chính nó sẽ che chở cho Thủy Tiên.

Nhưng rốt cuộc Lâm ngán ngẩm nhận ra chẳng có chút gì giống như vậy. Lâm tưởng tượng một đằng, thực tế diễn ra một nẻo. Chẳng qua vì con nhỏ Thủy Tiên đang ngồi cười toe toét trước mặt nó không phải là con nhỏ "mê tít" nó như nó vẫn tưởng.

Lâm gằm đầu xuống bàn, chiếc muỗng đi qua đi lại giữa ly kem và đôi môi nó một cách máy móc. Lâm cố bắt mình mở miệng nhưng đầu nó lại chẳng nảy ra được một ý tưởng nào.

Đột nhiên Lâm vỗ đùi đánh đét, reo lớn:

- A!

- Gì vậy hở Lâm? – Thủy Tiên tròn mắt ngó bạn, cái kiểu nhìn như nhìn một quái vật khiến Lâm đỏ bừng mặt:

- À, không! – Lâm lỏn lẻn nhét bàn tay vừa manh động vô túi quần, ấp úng – Tôi định hỏi Thủy Tiên mấy hôm nay có dẫn Mai Giáng Tuyết đi đấu lâu đài không ấy mà.

Thủy Tiên giật thót. Từ nãy đến giờ, nó mừng rơn khi không nghe Lâm đề cập gì đến trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến, không ngờ Lâm lại đột ngột nhớ ra. Nó nhìn Lâm, dè dặt đáp:

- Không. Còn Lâm?

- Tôi cũng không. – Lâm nói, cảm thấy miệng lưỡi đã trơn tru hơn và nó ngạc nhiên tại sao đến bây giờ nó mới nhớ ra đề tài hấp dẫn này – Nhưng hôm nào Thủy Tiên đi thì tôi sẽ đi với Thủy Tiên.

- Ờ, ờ. – Tới phiên Thủy Tiên "ờ, ờ" – Để mình sắp xếp thì giờ đã.

- Khi nào Thủy Tiên quyết định đi thì nhắn tin cho tôi.

- Ờ.

Lâm nhúng vào game như cá nhúng vào nước. Nó thao thao:

- Hôm nào tôi và Thủy Tiên lập một bang hội nhé. Tụi mình sẽ tham gia cuộc thi Thiên Hạ Đệ Nhất Bang.

- Ờ, để mình nghĩ coi.

Hết "để mình sắp xếp thì giờ" đến "để mình nghĩ coi", Thủy Tiên đã bối rối lắm. Nó trả lời mà bụng nơm nớp không biết thằng Lâm còn xúi nó những chuyện oái oăm gì nữa. Nó cứ sợ đối đáp hớ hênh, thằng Lâm sẽ phát giác nó chẳng biết ất giáp gì về trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến.

May mà lúc đó ánh mắt con nhà Lâm nhìn ra ngoài cửa kiếng.

Ánh mắt Lâm bắt gặp quán cà phê bên kia đường. Và nó hấp tấp quay lại, giọng lo lắng:

- Mai mốt mình gặp nhau ở chỗ khác hén, Thủy Tiên?

"Còn mai mốt nữa sao?", Thủy Tiên thót bụng lại, cố kềm một cái cau mày.

- Sao vậy Lâm? Kem ở đây không ngon à?

- Không phải?

- Thế tại sao?

Lâm cắn môi:

- Ngồi ở đây dễ gặp người quen lắm.

- Người quen à? – Thủy Tiên vờ dựng mắt lên – Người quen là ai?

Lâm ngần ngừ một lúc rồi ấp úng kể lại chuyện khi nãy nó gặp tụi Quý ròm ở quán cà phê đối diện.

- Gặp mấy bạn đó càng vui chứ sao! – Thủy Tiên reo lên vui vẻ.

- Nhưng …

Lâm nói được một tiếng rồi tắc tị, mặt ửng lên như mặt trời mới mọc, chiếc muỗng trên tay lóng ngóng chọc ngoáy ly kem rỗng như thể nếu không làm vậy người nó lập tức cứng như gỗ.

- Nhưng sao hả Lâm?

Thủy Tiên hỏi dồn dập khiến Lâm muốn ngạt thở. Chưa bao giờ Lâm bắt gặp mình tệ hại như vậy, vốn từ rơi đi đâu gần hết. Dĩ nhiên là lâm biết mình định nói gì, nhưng thái độ hồn nhiên của Thủy Tiên khiến nó cảm thấy nỗi lo lắng trong đầu nó vô duyên hết chỗ nói. Ờ nhỉ, tại sao nó không phản ứng giống như nhỏ bạn nó. Gặp tụi Quý ròm thì đã sao. Trong game, Kẻ Thần Bí lải nhải cầu hôn Mai Giáng Tuyết, nhưng ở ngoài đời nó và Thủy Tiên chỉ là bạn bè bình thường thôi, tại sao nó lại không muốn tụi bạn bắt gặp nó ngồi ăn kem với Thủy Tiên?

Lâm thấy mình "đen tối" quá. Càng nghĩ quai hàm nó càng giống như bị ai khóa chặt. Nó lại nhìn ra cửa kiếng để tránh ánh mắt dò hỏi của nhỏ bạn.

Thủy Tiên quan sát Lâm từ một bên, nhưng nếu gò má bên trái thằng Lâm có màu tôm luộc thì không cần nhìn nó cũng biết gò mà bên phải thằng này có màu cua luộc. Nó xoay xoay cái ly trong tay, đợi thêm một lát nữa, rồi biết có đợi đến tối cũng chẳng moi được lời giải thích nào từ miệng thằng Lâm, bèn thở hắt ra:

- Ờ, lần sau mình sẽ gặp nhau ở chỗ khác.

Lần này tới lượt Thủy Tiên cảm thấy ngượng ngập. Nó chỉ định giải thoát thằng Lâm khỏi sự lúng túng thôi, nào ngờ câu buột miệng của nó lại giống như là hí hửng nhận lời hò hẹn của thằng này. Ngố ơi là ngố!

Vì vậy mà con tôm luộc bên mà trái thằng Lâm lập tức nhảy qua má trái Thủy Tiên. Con cua luộc bên má phải thằng Lâm nhảy qua má phải Thủy Tiên, cũng nhanh như chớp. Tôm luộc và cua luộc, tức là đã ngủm củ tỏi rồi mà còn nhảy được, lạ ghê!

Chương 2

Sau bữa đó, thằng Lâm khám phá ra một điều quan trọng: trò chuyện với nhỏ Thủy Tiên trong game dễ dàng, thoải mái và thân mật hơn trò chuyện với nhỏ Thủy Tiên ở ngoài đời gấp một tỉ lần.

Lúc đạp xe về, Lâm cúi đầu ngắm nghía bộ đồ "khủng" của nó, giật bắn người thấy kem dây ra một mảng to tướng trước ngực áo. Kem chảy ra áo hồi nào vậy ta? Chắc lúc mình bối rối khua tới khua lui chiếc muỗng. Thật giống hệt một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch. Chả ra làm sao! Lâm mắng mình. Con nhỏ Thủy Tiên có lẽ nhìn thấy hết nhưng nó chẳng thèm nói, chỉ cười thầm trong bụng. Nhìn bộ dạng của mình lúc đó, hổng biết nó có liên tưởng tới thằng em út của nó ở trong nhà không há? Lâm thon thót nghĩ, đôi chân đạp xe rời rạc hẳn.

Lâm vừa đi vừa nghĩ (bữa nay nó nghĩ nhiều ghê!). Nó nhớ từ hồi nhập học đến nay, nó từng nhìn thấy con nhỏ Thủy Tiên này nhiều lần, nhưng chỉ loáng thoáng thôi. Nó chỉ nhớ Thủy Tiên ngồi bàn thứ hai gần cửa ra vào, giữa nhỏ Xuyến Chi và thằng Mười bên trường Thống Nhất mới chuyển qua, ngoài ra Lâm chẳng biết gì hơn.

Năm nay tụi học sinh lớp 9A2 trường Thống Nhất chuyển lên lớp 10A9 trường Đức Trí khoảng một chục đứa, chiếm một phần ba lớp nhưng Lâm chỉ thực sự để ý có hai đứa: nhỏ Minh Trung và thằng Oánh. Oánh thuộc tổ 2 của nhỏ Lan Kiều trong khi Lâm ở tổ 5 của Minh Vương nhưng Oánh lại ngồi ngay trước mặt Lâm, đúng vào vị trí của thằng Quốc Ân năm ngoái nên Lâm không thể săm soi thằng này. Có lúc Lâm định rủ Oánh gia nhập băng "tứ quậy", thế vào chỗ thằng Quốc Ân, nhưng thấy thằng này hiền như bột, có vẻ chẳng làm nên trò trống gì nên thôi. Còn nhỏ Minh Trung là lớp phó kỷ luật trong khi Lâm là "đối tượng chăm sóc" của các đời lớp phó kỷ luật từ năm này sang năm khác nên Lâm đương nhiên phải ghi tên Minh Trung vô bộ nhớ, nhất là hôm bầu ban cán sự lớp nó nhất quyết đề cử thằng Minh Vương chứ không chịu bầu nhỏ Minh Trung, sau đó Lâm bị Minh Trung phê bình liên tục về tội đi trễ, ngủ gục trong lớp, bỏ học không xin phép đến mức hầm hầm nhủ bụng "Con nhỏ này nó thù mình …"

Ngoài thằng Oánh và nhỏ Minh Trung ra, Lâm không có ấn tượng gì với tụi học sinh trường Thống Nhất năm ngoái. Lâm xưa nay chỉ quan tâm đến

hai loại người. Loại người thứ nhất là "chiến hữu" của nó, tức là những thành viên trong băng "tứ quậy" như Quới Lương, Quốc Ân và Hải quắn. Loại người thứ hai là "đối thủ" của nó như Quý ròm, Tần ghẻ … Nó không chơi thân với tụi con gái, không quan tâm đến "loại người thứ ba". Cho nên hết sức dễ hiểu khi Lâm không chú ý gì đến nhỏ Thủy Tiên, nhất là con nhỏ này học chung lớp với nó chẳng bao lâu.

Và điều dễ hiểu đó đột ngột trở thành khó hiểu khi chiều nay Lâm bất ngờ nhận ra có một con người khác đang nấp trong nó. Con người khác đó xưa nay chẳng hề xuất đầu lộ diện, hôm nay bỗng xuất hiện và biến nó thành một thằng người ăn nói ngọng nghịu cứ như bị ai nhét giẻ vào mồm.

Lâm nghĩ và nghĩ, chỉ mong chóng về tới nhà.

Vừa đun đầu qua cửa, Lâm liệng đại chiếc xe vô vách, ba chân bốn cẳng vù lên gác, mặc mẹ nó gọi í ới sau lưng.

Lâm hấp tấp bật computer rồi vội vã khởi động game Giang Hồ Thánh Chiến. Từ giờ cho đến tối nó quyết gặp bằng được Thủy Tiên. Kẻ Thần Bí hội ngộ Mai Giáng Tuyết trong game bao giờ cũng thân thiết, cởi mở, chẳng lớ ngớ như con nhà Lâm gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey chút nào.

Nhưng Lâm dán mình trước màn hình cả buổi vẫn chẳng thấy Mai Giáng Tuyết đâu. Sau khi xuống nhà ăn tối, Lâm lại nhào tới trước computer ngồi lì đến tận khuya, mắt buồn ngủ đến díp lại. Mai Giáng Tuyết vẫn bặt vô âm tín, chỉ có Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế kêu réo om sòm:

- Kẻ Thần Bí ơi! Lên Đoạn Hồn Nhai giúp tụi tao một tay đi!

- Tụi tao đang đánh nhau với bọn Đại Hồ Ly ở phía Bắc Yến Tử Ổ. Tới đây lẹ lên!

Lâm vẫn ngồi thừ trước máy, cả con chuột lẫn bàn phím chẳng thèm nhúc nhích. Nó không động đậy, cũng không buồn trả lời hai bạn. Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế kêu hoài không được, bắt đầu chửi um. Tụi nó không biết Kẻ Thần Bí đang sầu đời. Nếu như Lâm đang ngồi ủ rũ trên ghế thì Kẻ Thần Bí cũng đang ngồi lơ láo trước tiệp tạp hóa thành Lạc Dương, nghển cổ chờ nữ hiệp yêu kiều Mai Giáng Tuyết trong vô vọng.

Nhưng Mai Giáng Tuyết tối đó chắc quá thất vọng trước bộ dạng lờ khờ của Kẻ Thần Bí ngoài đời nên buồn tình đi ngủ sớm. Chắc vậy! Lâm thẫn thờ nghĩ và đến khi không ngồi thẳng lưng được nữa, Lâm tắt máy, lủi thủi lết lại chỗ nằm. Trông mặt nó buồn thỉu buồn thiu.

Sáng hôm sau, Lâm còn buồn hơn nữa.

Không gặp Mai Giáng Tuyết trong game thì gặp Thủy Tiên trên lớp cũng khuây khỏa phần nào, Lâm nhủ bụng và sáng đó nó tìm cách lân la lại gần Thủy Tiên để bắt chuyện.

Lâm trước nay có bao giờ thèm chơi với bọn con gái. Nên nó phải đấu tranh ghê lắm. Nó cảm thấy mắc cỡ khi phải hạ mình xán lại chỗ con nhỏ Thủy Tiên. Nó sợ bạn bè nhìn thấy sẽ chế nhạo nó. Nó sợ thằng Quới Lương và thằng Hải quắn bĩu môi về phía nó: "Mày khoái chơi với bọn õng ẹo đó từ bao giờ vậy?"

Nhưng khi vượt qua được nỗi sợ thì Lâm phát giác mọi cố gắng của nó đều công cốc. Giống như người có sức vượt qua một ngọn núi cao để rồi thất vọng nhận ra đằng sau đỉnh núi chẳng có gì giống như mình tưởng tượng. Không có cây trái chim muông, không cả hoa cỏ lẫn côn trùng. Chỉ là một thung lũng chết với những mảng xám xịt, không cằn, héo úa. Một thế giới buồn tênh, trống rỗng, không chút sinh khí.

Lâm rơi vào tâm trạng tương tự khi nó tiu nghỉu nhận ra Thủy Tiên không quan tâm gì đến nó, thậm chí có vẻ không nhớ ra nó là ai. Cứ mỗi lần Lâm mon men lại gần và mấp máy môi định mở lời, bao giờ con nhỏ này cũng có cái cớ gì đó để quay mặt đi chỗ khác. Khi thì nó quay xuống nhỏ Hạnh hỏi bài, khi thì nó chồm lên chỗ nhỏ Vành Khuyên để đóng tiền quỹ lớp. Khi nó mượn viết thằng Bá, lúc nó giành tập với thằng Mười. Lần cuối cùng Lâm cố gắng xáp lại, Thủy Tiên lật đật rời khỏi chỗ ngồi chạy ra cửa đứng tán chuyện tíu tít với nhỏ Xuyến Chi. Tóm lại, sáng hôm đó nhỏ Thủy Tiên trò chuyện với bao nhiêu là người, trừ Lâm.

Lâm tự ái quá, nó nghĩ Thủy Tiên có ý tránh mặt nó. Thủy Tiên không muốn tiếp xúc với một đứa con trai lớn tồng ngồng rồi mà ăn kem còn dây ra áo. Đích thị Thủy Tiên coi thường nó. Lâm tức quá, nó vừa thẹn vừa giận, da mặt chuyển đủ bảy sắc cầu vồng.

Nhưng một lát, Lâm thấy lòng mình dịu lại. Nó không khoái làm công tố viên nữa, nó chuyển qua làm luật sư. Có vẻ nó khoái bào chữa cho Thủy Tiên hơn là kết tội con nhỏ này.

"Luật sư" Lâm hùng hồn nói trong đầu: Làm sao "bị can" Thủy Tiên biết mình muốn nói chuyện với "bị can", trong khi trước nay mình toàn chọc phá bọn con gái chứ có bao giờ chuyện trò tử tế với tụi nó đâu? Làn sao "bị

can" Thủy Tiên biết mình muốn nói chuyện với "bị can" trong khi mình chưa hề mở miệng bắt chuyện với "bị can"? Và giả như "bị can" cố tình làm lơ mình, chẳng qua "bị can" sợ bạn bè chọc ghẹo đó thôi. Mình là con trai, là thủ lĩnh băng "tứ quậy" mà còn ngại ngùng khi trò chuyện với "bị can", huống gì "bị can" là con gái!

"Luật sư" Lâm tuôn một tràng, sung sướng khi thấy mình càng nói càng hay, càng lưu loát, càng chí lý. Sung sướng nhất là không có ai phản bác lại mình. Mặt từ từ dán ra, Lâm hân hoan kết luận: "Bị can" Thủy Tiên bị khép tội oan, "bị can" không coi thường ai hết, nay tòa tuyên bố "bị can" trắng án!

Khi tuyên bố Thủy Tiên "hoàn toàn trong sạch", Lâm không ngờ chỉ sau đó tám tiếng đồng hồ, nó đã phải hối hận về quyết định "tha bổng" của mình.

Lúc đó là buổi tối, Lâm trong vai Kẻ Thần Bí đang đi lơn tơn vô mục đích trên núi Trường Bạch. Lâm đi lang thang thế thôi, gặp bọn quái vật cản đường thì tiện tay vung đao đánh trả, chứ chẳng phải cố ý đả quái để luyện công gì cả. Trước đó, gần cả buổi chiều, nó vô game tìm Mai Giáng Tuyết nhưng chẳng thấy đâu. Nó mở ô tán gẫu, gửi cho Mai Giáng Tuyết cả chục tin nhắn, chỉ toàn nhận được câu "Mai Giáng Tuyết hiện không có trên mạng".

Ăn cơm tối xong, Lâm chả buồn học bài, lại ngồi lì trước game Giang Hồ Thánh Chiến để chờ "vợ sắp cưới" xuất hiện. Lại gửi tin nhắn. Lại nhận được câu trả lời chán ngắt: Mai Giáng Tuyết không có đây. Quanh quẩn trong thành Lạc Dương mãi cũng chán, thấy bọn khách giang hồ bày hàng choán cả lối đi càng ngứa mắt, Lâm chạy tuốt lên núi Trường Bạch đi loăng quăng để đỡ sốt ruột.

Đang phi ngựa dọc lối mòn giữa hai cánh rừng ngập tuyết trắng, mắt Lâm bỗng sáng lên. Ai như Mai Giáng Tuyết vừa chạy ngang trước mặt nó. Con nhỏ này lên hồi nào mà không trả lời cho mình nhỉ? Lâm ngạc nhiên nghĩ, cuống quít phóng ngựa đuổi theo.

Đúng là Mai Giáng Tuyết. Nữ hiệp họ Mai xưa nay vẫn cưỡi con thần mã Ô Truy ngày đi ngàn dặm, con Tuyết Ảnh của Lâm còn lâu mới đuổi kịp. Nhác thấy Kẻ Thần Bí rượt theo, Mai Giáng Tuyết ghìm ngựa lại như có ý đợi, nhờ vậy lâm mối thu ngắn được khoảng cách với "người trong mộng".

Nhưng khi Kẻ Thần Bí tới gần, không hiểu sao Mai Giáng Tuyết đột ngột ngoặt ngựa sang hướng khác và phóng đi. Sau thoáng bất ngờ, Lâm lại đuổi theo. Mai Giáng Tuyết lại dừng ngựa. Và cũng như khi nãy, Kẻ Thần Bí vừa hí hửng xán lại Mai Giáng Tuyết lại dạt ngựa ra xa. Đến mấy lần như vậy.

Lần cuối cùng, Lâm tức quá, gõ bàn phím lộp cộp:

- Này … này …

Lâm chưa kịp gõ hết câu, Mai Giáng Tuyết đã thình lình vung kiếm lên. Lâm chỉ kịp nhác thấy làn kiếm khí xanh lè, chiêu Truy Phong Vô Ảnh đã khiến Kẻ Thần Bí lăn quay ra đất, hồn về chín suối.

Nhìn Kẻ Thần Bí lóp ngóp tỉnh dậy ở thành Lạc Dương, Lâm thấy lòng thốt nhiên tê dại, không hiểu tại sao Thủy Tiên xuống tay giết mình. Nó ngơ ngác gõ phím "Mai Giáng Tuyết, bạn làm gì vậy?" Câu trả lời làm nó nghệt mặt ra "Mai Giáng Tuyết hiện không có trên mạng". Như vậy, "đồ sát" mình xong, nó rời khỏi mạng rồi. Rõ ràng nó cố tình giết mình. Rồi sợ mình chất vấn, nó lật đật thoát khỏi game. Nhưng tại sao Mai Giáng Tuyết lại quyết hạ sát Kẻ Thần Bí? Tại sao Thủy Tiên lại làm thế với mình? Tại sao? Tại sao chứ? Lâm vò đầu, hoàn toàn rối trí.

Chắc là Thủy Tiên không muốn mình bám lẵng nhẵng theo nó nữa, ngoài đời cũng thế mà trong game cũng thế. Trước đây chắc nó tưởng Kẻ Thần Bí là một đứa đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi. Đến khi gặp mình, nó vỡ lẽ ra Kẻ Thần Bí là một đứa dốt đặc cán mai, vô lớp toàn đầu têu ra những trò quậy phá, đã vậy múc một muỗng kem cũng không nên thân, đổ tùm lum lên người như một thằng nhóc chưa biết mặc quần. Ờ, Lâm buồn rầu nghĩ, Thủy Tiên chán mình là phải rồi. Nếu mình là nó, mình cũng sẽ chán mình thôi.

Lâm lại làm luật sư. Dạo này nó thích làm luật sư ghê. Nhưng Lâm chỉ làm luật sư một tẹo thôi. Rồi nhớ đến cảnh Kẻ Thần Bí cả người lẫn ngựa nằm lăn quay lơ ra đất khi nãy, nó bất chợt nổi khùng. Như có ai nhóm lửa trong lòng nó, Lâm nghe máu sôi lên, đầu cổ nóng ran. Nó nghiến răng trèo trẹo: Nhưng việc gì Thủy Tiên phải làm thế? Không thích mình nữa thì cứ nói với mình một tiếng. Việc gì nó phải "hạ độc thủ" với mình như xuống tay với một kẻ tử thù? Hổng lẽ nó ghét mình đến mức thấy mặt là muốn cho mình "về thành dưỡng sức" ngay tắp lự?

Đêm hôm đó, Lâm thao thức đến tận khuya. Khi chợp mắt được, lại toàn thấy ác mộng. Trong giấc mơ dữ của nó, Mai Giáng Tuyết mang khuôn mặt của Thủy Tiên, tay lăm lăm thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm, rượt nó chạy từ núi Trường Bạch qua núi Vũ Di, từ Hoàng Hà giang đầu tới Đại Hoang Mạc. Lâm chạy vắt giò lên cổ, xương cốt rã rời, miệng mồm bốc khói. Một lát, cảnh trí thay đổi: Lâm thấy Thủy Tiên rượt mình từ cổng trường Đức Trí đến quán kem Mickey, vọt ra đường Cách Mạng Tháng Tám, loanh quanh một hồi rồi xộc thẳng vô vườn Tao Đàn. Chạy một lát, nghe tiếng thở phì phò sát sau gáy, Lâm sợ hãi ngoái lại, điếng hồn thấy Thủy Tiên hóa thành con Kim Tuyến Xà Vương từ lúc nào, miệng há ra, tử khí tanh nồng. Lâm hét lên, thức dậy, mồ hôi đẫm trán, tim vẫn còn đập binh binh trong ngực.

Một đêm Lâm hét lên mấy lần như vậy.

Sáng ra, mắt nó đỏ kè. Lúc này thì nó cáu lắm rồi. Nó không buồn bào chữa cho nhỏ Thủy Tiên nữa. Nó thề phải gặp con nhỏ này để hỏi cho ra lẽ. Rồi sau đó ra sao thì ra, nghỉ chơi luôn cũng được. Lâm hoàn toàn không biết nữ hiệp Mai Giáng Tuyết hạ độc thủ với nó không phải là Thủy Tiên. Cũng không phải là Quý ròm. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ "giúp bạn", Quý ròm đã trả Mai Giáng Tuyết lại cho người chủ cũ, Quý ròm đã không nói cho Văn Châu biết nó mượn Mai Giáng Tuyết để làm gì, nó thấy không cần thiết. Văn Châu không hỏi, cho nên Quý ròm cũng không đề cập gì đến thằng Lâm và Kẻ Thần Bí.

Vì vậy mới xảy ra cớ sự. Văn Châu lâu nay qua lại giang hồ, gặp quá nhiều địch thủ kiểu này – kẻ ghen tị cũng có, kẻ muốn hack vũ trang bị cũng có, kẻ muốn thử sức cũng có. Ngoặt ngựa vài lần, thấy Kẻ Thần Bí cố tình bám theo, trước đó lại nhận được mấy tin nhắn vu vơ của nhân vật khả nghi này, Văn Châu bực mình ra tay liền.

Lâm không biết tất cả những ngoắt ngoéo đó nên hôm sau đến lớp nó khoác bộ mặt hầm hầm của kẻ thách đấu, quyết đối diện với "giang hồ hiểm ác" để lấy lại thanh danh.

Nhưng lần giáp mặt Thủy Tiên rồi thì Lâm lại hóa thành thằng Lâm hôm nào ngồi trơ thổ địa trong quán kem Mickey.

"Sát khí" trong lòng nó bay biến đâu mất. Nó lại lấm la lấm lét. Mỗi lần đến gần nhỏ Thủy Tiên, nó cứ chột dạ nhớn nhác nhìn quanh, hệt như hôm trước.

Và cũng hệt như hôm trước, Thủy Tiên làm như không quen biết nó, hễ thấy nó tiến lại, Thủy Tiên lại tìm cách lảng ra xa. Cứ như vậy cho đến hết cả buổi sáng.

Chương 3

Lâm chỉ gặp được Thủy Tiên vào buổi chiều. Hoàn toàn là tình cờ.

Nó đạp xe ra phố mua thuốc nhỏ mắt cho mẹ nó, chợt nhác thấy một đám học trò 10A9 chạy ngang trước mặt: Tiểu Long, Quý ròm, Hạnh, Xuyến Chi, Thủy Tiên.

Lâm đang phân vân không biết có nên gọi tụi bạn không thì Quý ròm đã nhìn thấy nó:

- Ê, Lâm! Đi chơi không?

- Đi đâu?

- Ghé nhà thằng Tần chơi!

Lâm vốn chẳng ưa gì Tần ghẻ. Trên lớp thằng này hễ có cơ hội là mở miệng chọc ngoáy nó. Nhưng Lâm lại đang muốn trò chuyện với Thủy Tiên. Nó muốn hỏi cho ra lẽ vụ "đồ sát" hôm nọ trên núi Trường Bạch.

- Đi.

Lâm đáp và tấp xe vô đám bạn, cố không nhìn về phía Thủy Tiên.

Từ từ, tới nhà thằng Tần rồi thế nào mình cũng có dịp hỏi nó chuyện hôm trước! Lâm nhủ thầm và chạy sát vào Quý ròm, tò mò:

- Tới nhà thằng Tần chi vậy?

- Chơi vậy thôi. Nó rủ về nhà nó ăn mận.

- Mận ở đâu mà ăn?

- Trong vườn nhà nó. Nhà thằng Tần có khu vườn lớn lắm.

Nhà thằng Tần nằm trên đường Nguyễn Duy Dương, khang trang, thoáng mát. Ba mẹ nó cho người ta thuê mặt trước để mở tiệm thuốc tây. Gia đình nó ở dãy nhà dài phía sau, có vườn cây rộng rãi bao quanh. Thằng Tần là tổ trưởng tổ 1. Năm ngoái cô Lan Anh dạy môn Giáo Dục Công Dân giao cho tổ 1 của nó và tổ 4 của nhỏ Hạnh thuyết trình về đề tài môi trường, nó lôi cả hai tổ về nhà nó để bàn bạc và soạn bài.

Lâm thuộc tổ 5 của Minh Vương, dĩ nhiên chưa tới nhà Tần bao giờ. Cho nên nó dắt xe theo bọn Quý ròm đi xuyên qua cổng rào nhà thằng Tần, mắt láo liên dòm dỏ, miệng không ngớt xuýt xoa:

- Chà, không ngờ nhà thằng ghẻ ngứa này giàu ghê!

Nhỏ Hạnh nguýt Lâm:

- Nè, bạn Tần mà nghe Lâm nói như vậy sẽ không cho Lâm ăn mận đó.

Tần hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của thằng Lâm. Mắt nó trố lên khi thấy thủ lĩnh băng "tứ quậy" đi chung với tụi Quý ròm. Nó độp ngay, chả thèm lịch sự tí ti ông cụ nào:

- Ê, tao nhớ tao đâu có mời mày, Lâm!

Lâm cũng không vừa:

- Thằng Quý mời tao. Nếu mày mời thì tao đã từ chối rồi, đồ ghẻ ngứa.

Thằng Tần thu nắm đấm, có vẻ như sắp sửa nhảy xổ vào đối thủ. Nhưng đến phút chót không hiểu nghĩ sao, nó thõng tay xuống, cười khảy:

- Chuyện xưa như trái đất rồi mày. Bộ mày không có chuyện gì mới ngoài chuyện ghẻ hả?

Quý ròm lật đật chen ngang:

- Đúng rồi đó, "khép lại quá khứ" đi! Tụi mày sao cứ hay lôi chuyện cũ ra nói hoài!

Không biết Lâm và Tần có chịu khép lại hận thù trong quá khứ hay không nhưng sau lời can gián của Quý ròm, cả hai không buồn đấu khẩu nữa.

Tần dẫn cả bọn vô nhà:

- Các bạn ngồi đây, tôi ra vườn hái mận nha.

Tiểu Long khoát tay:

- Cả bọn ra vườn chơi đi. Ăn mận phải ăn ngoài vườn mới ngon.

- Vậy thì đi!

Tần dễ dãi, thoăn thoắt dẫn đầu. Năm ngoái, Tần luôn ngăn cản các bạn ra vườn. Nó sợ các bạn trêu chọc tình bạn bí mật giữa nó và nhỏ Hoa – cô bé câm hàng xóm. Nhưng sau hôm sinh nhật lần thứ mười lăm thì Tần hiểu ra bí mật của nó đã bị bại lộ từ lâu rồi, không cần phải giấu giếm nữa.

Nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn qua bên kia hàng rào, chép miệng hỏi:

- Bạn Hoa có bên đó không hở Tần?

- Hoa về Bến Tre thăm nhà rồi. Tuần sau mới lên.

Quý ròm chạy tới gốc dừa, thò tay vào bộng cây, cười khì khì:

- Hèn gì "cái hang" này bữa nay trống không.

Hồi đó, để đem lại niềm vui cho cô bạn câm, Tần thường bỏ quà vào trong bộng cây chờ nhỏ Hoa chui rào qua lấy. Nay Quý ròm nhắc lại chuyện này để trêu nó. Nhưng Tần không giận, chỉ nhún vai:

- Xưa rồi, mày.

Thằng Lâm không biết "sự tích gốc dừa" nên chẳng quan tâm đến câu chuyện giữa Tần và Quý ròm. Nó lẳng lặng trèo lên cây mận xum xuê, hái trái nhai nhóp nhép.

- Ê, Lâm ăn một mình nha! Xấu quá! – Nhỏ Hạnh nhác thấy, kêu lên – Hái xuống cho tụi này với!

- Chờ chút!

Lâm nói, một tay bám cành tay kia khua khoắng hái mận nhét đầy túi áo túi quần rồi lật đật đu cây tuột xuống. Nó chìa ra cho Hạnh ba trái, Xuyến Chi ba trái. Còn ba trái cho Thủy Tiên, nó cầm hoài không dám đưa.

- Thủy Tiên nữa chi! – Hạnh nhắc.

Lâm liếc về phía Thủy Tiên, thấy nhỏ bạn đang mỉm cười nhìn mình.

Nụ cười của Thủy Tiên khiến Lâm vững dạ. Nó cầm ba trái mận trên tay, bước lại, lúng búng nói:

- Của Thủy Tiên nè.

Thủy Tiên cầm lấy ba trái mận:

- Cảm ơn nha.

- Thủy Tiên nè. – Lâm đột ngột nói, ngạc nhiên về sự bạo gan của mình, có lẽ thái độ thân thiện của Thủy Tiên giúp đó đâm ra dạn dĩ.

- Gì hở Lâm?

- Lát nữa ấy mà.

- Lát nữa sao?

- Lát nữa Lâm hỏi Thủy Tiên chuyện này chút.

- Chuyện gì vậy?

Lâm ngó quanh, thấp giọng:

- Chuyện này không nói chỗ đông người được.

Thủy Tiên nhướn mày, nhưng nó vẫn vui vẻ đáp:

- Vậy lát nói.

Lâm mừng rơn, không ngờ Thủy Tiên nhận lời dễ dàng đến thế. Từ lúc đó, đầu óc Lâm chỉ xoay quanh mỗi ý nghĩ: Lát gặp con nhỏ này ở đâu há?

Tụi bạn mải trèo cây, mải giành nhau từng trái mận, mải la chí chóe, chẳng đứa nào để ý đến vẻ bồn chồn của Lâm.

Khi cả bọn chơi chán, lục tục kéo nhau vào nhà, Lâm mới chợt nghĩ ra một kế. Nó vội vàng chạy lại gần Thủy Tiên, khẽ đụng vào vai nhỏ bạn.

Thủy Tiên quay sang, thấy thằng này đang nháy mắt với mình, bộ tịch trông rất gian. Thủy Tiên hơi ngớ người một chút rồi sực nhớ ra đề nghị của Lâm lúc nãy. Thế là nó chậm bước lại. Bên cạnh nó, thằng Lâm cũng đang ra vẻ ta đây tuổi con … rùa. Hai đứa đi chậm ơi là chậm, đến khi tụi bạn đằng trước sắp bước vào nhà rồi, Thủy Tiên mới khẽ hỏi:

- Lâm hỏi gì hỏi đi!

- Đứng đây hỏi hở?

- Ừ.

- Đứng đây không được.

- Chứ đứng đâu?

Lâm nuốt nước bọn:

- Lại chỗ gốc dừa đi. Đứng chỗ đó, tụi bạn có nhìn ra cũng hổng thấy mình được.

Thế là Thủy Tiên lẽo đẽo theo Lâm lại chỗ cây dừa kế hàng rào dậu, trong bụng thắc mắc không để đâu cho hết. Dĩ nhiên Thủy Tiên biết thằng Lâm có chuyện gì đó muốn nói với nó. Nhìn thái độ của Lâm ở trên lớp là Thủy Tiên biết rồi. Chính vì vậy mà nó cố tình tránh thằng này. Nó không biết Lâm định nói gì. Nó sợ thằng Lâm lại rủ nó đi ăn kem hay uống nước. Trong khi thực ra nó đâu phải là … Mai Giáng Tuyết. Nó đâu phải là con nhỏ Thủy Tiên "học trường Nguyễn Hữu Huân". Nó nhận lời nhỏ Hạnh đóng vai "Mai Giáng Tuyết" đi gặp "Kẻ Thần Bí" chẳng qua muốn "câu chuyện giúp bạn" của tụi Quý ròm khỏi đổ bể thôi.

Hai ngày vừa rồi, mỗi lần thằng Lâm lại gần là nó giả vờ quayy đi chỗ khác hỏi chuyện hết đứa này đến đứa nọ. Thực ra những lúc làm như vậy, Thủy Tiên áy náy lắm. Nó có kín đáo liếc thằng Lâm mấy lần nhưng con nhà Lâm đâu có biết. Nó liếc Lâm, thấy mặt thằng này xịu xuống một đống,

càng bứt rứt tợn. Vì vậy mà hôm nay nó đồng ý ngay khi thằng Lâm ngỏ ý muốn nói chuyện với nó. Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế nhỉ? Thủy Tiên vừa đi vừa tự hỏi.

Tới gốc dừa, Thủy Tiên dừng lại, quay nhìn Lâm, sửng sốt thấy mặt thằng Lâm nặng chình chịch. Thủy Tiên không biết thằng này đang uất ức nhớ lại cảnh nó bị Mai Giáng Tuyết thẳng tay "đồ sát" cách đây mấy ngày. Đã không nghĩ đến thì thôi, càng nhớ lại vụ "thảm sát" vô cớ đó, Lâm càng nghe máu nóng bốc lên đầu ngùn ngụt.

Lâm nhìn Thủy Tiên chằm chằm, định hỏi tại sao hôm đó con nhỏ này trở mặt với nó, nhưng Lâm chưa biết phải mở lời thế nào. Nó định nói năng nhẹ nhàng lịch sự nhưng bụng thì sôi sùng sục, chỉ muốn ngoác mồm đay nghiến cho hả tức.

Vẻ mặt đằng đằng sát khí của thằng Lâm khiến Thủy Tiên chột dạ … Nó bồi hồi ngó Lâm, thấy thằng này hỏi không hỏi mà mặt mày lầm lì như cô hồn, trống ngực nó tự dưng đánh binh binh.

Thủy Tiên không dám nhìn Lâm thêm nữa, liền ngoảnh mặt ngó lơ chỗ khác. Nó nhìn bên trái, nhìn bên phải rồi nhìn sau lưng, thấy bốn bề vắng hoe, không một bóng người. Một nỗi sợ không tên không biết ở đâu hiện ra đột ngột chụp lấy nó. Tóc gáy dựng đứng, Thủy Tiên ngoác miệng hét lên một tràng "a a a …" rồi ba chân bốn cẳng chạy tuốt vô nhà.

Tiếng hét chói tai của Thủy Tiên vang lên không khác gì tiếng còi báo động. Trong khi thằng Lâm đứng chết điếng tại chỗ thì từ trong nhà Tiểu Long, Tần, Quý ròm, Hạnh và Xuyến Chi xô nhau chạy ra.

- Gì thế Thủy Tiên?

- Có chuyện gì vậy?

Cả đống cái miệng bật hỏi khi Thủy Tiên hớt hải chạy tới.

- Không! Không có gì!

Thủy Tiên bá vai Xuyến Chi, lắc đầu đáp, mặt vẫn chưa hết hoảng hốt.

Tần ném về phía thằng Lâm một cái nhìn nghi hoặc:

- Thằng Lâm làm gì bạn hả?

- Không, không! – Thủy Tiên lại lắc đầu quầy quậy, miệng rối rít – Lâm có làm gì đâu!

- Chắc chắn là nó có làm gì đó! – Tần khăng khăng – Nếu không thì tại sao bạn hét lên thất thanh và bỏ chạy như bị ma đuổi thế!

Không đợi Thủy Tiên lên tiếng, Tần kêu lớn:

- Mày vừa làm trò bậy bạ gì vậy, Lâm?

Lâm biết mình bị oan, nhưng nó không biết thanh minh như thế nào.

- Tao có làm gì đâu! – Nó gân cổ phân trần, mặt đỏ lên.

Xưa nay Lâm chưa bao giờ biết nhượng bộ ai. Với thằng Tần "không đội trời chung" kia, nó càng không nhường một tấc. Thế mà lúc này nó nhũn như con chi chi. Thái độ khác thường đó càng khiến cho tụi bạn thêm nghi.

Tần hừ mũi:

- Hừm, tao chả tin!

Thủy Tiên nhăn nhó:

- Bạn Lâm không có làm gì thật mà!

Xuyến Chi cau mày nhìn lom lom vào mặt nhỏ bạn:

- Thế sao Thủy Tiên hét om sòm thế?

Tới lượt Thủy Tiên bối rối. Nó không biết phải giải thích ra sao về hành động đột ngột của mình. Ngay cả nó, nó cũng không hiểu tại sao nó lại làm thế. Thực ra Lâm có làm gì nó đâu, ngay cả cái điều Lâm định hỏi nó Lâm cũng chưa kịp mở miệng. Thế mà nó lại hét lên như bị ai bóp cổ và co giò chạy trối chết. Chẳng qua lúc đó nó bị một nỗi sợ vô cớ bất ngờ xâm chiếm. Chính nỗi sợ mơ hồ đó đã điều khiển hành vi của nó. Vì vậy mà Thủy Tiên chẳng biết phải nói như thế nào với tụi bạn. Hồng lẽ bảo nhìn mặt Lâm lúc đó thấy sờ sợ thế nào ấy! Nói thế thì ai mà tin!

- Sao hở Thủy Tiên? – Xuyến Chi chép miệng, vẻ nôn nóng, ánh mắt vẫn đóng đinh vào mặt nhỏ bạn.

- Có sao đâu! – Thủy Tiên ngượng ngập quay mặt đi chỗ khác, giọng vẫn lừng khừng.

Thằng Lâm, bấy giờ đã hoàn hồn, bắt đầu nhúc nhích đôi chân. Nhưng nó không vào nhà mà đi xăm xăm về phía cổng rào.

- Mày đi đâu thế hở Lâm? – Quý ròm kêu lớn.

Lâm tảng lờ, lầm lì đi thẳng lại chỗ để xe.

Quý ròm ba chân bốn cẳng chạy theo. Nó đuổi kịp Lâm chỗ cổng và thò tay níu áo thằng nảy, cười giả lả:

- Ở lại chơi lát về chung luôn!

Lâm quạu quọ, câu nói của nó chẳng ăn nhập gì với đề nghị của Quý ròm:

- Tao hổng có làm gì Thủy Tiên hết á.

Quý ròm gật đầu lia lịa:

- Tao tin mày mà.

Quý ròm tin Lâm không làm gì Thủy Tiên thật. Nó chỉ không biết thằng bạn mình hẹn Thủy Tiên ra chỗ gốc dừa nói chuyện gì thôi.

Lâm lừ mắt nhìn Quý ròm:

- Mày tin tao thật không?

- Thật chứ! – Quý ròm giơ tay lên trời, rồi nó ấp úng nói thêm – Tao chỉ thắc mắc hổng biết mày và Thủy Tiên có gây gổ gì không.

- Mày hỏi nó ấy! – Lâm nghiến răng trèo trẹo.

Quý ròm chớp mắt:

- Hỏi sao?

- Hỏi xem nó có … có vừa gây tội ác gì trên núi Trường Bạch không?

Lâm lúng túng đáp, nó không muốn cho Quý ròm biết sự ấm ức của nó liên quan đến trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến. Nó không muốn tụi bạn biết nó vẫn còn khoái chơi game. Nhưng nếu nó không nhắc đến "núi Trường Bạch" thì Thủy Tiên không biết nó cay cú con nhỏ về chuyện gì. Khi nãy nó đã định hỏi Thủy Tiên về chuyện này nhưng chưa kịp hé môi thì con nhỏ đã hét lên và bỏ chạy khiến nó không những chưa kịp hỏi mà còn bị tụi bạn ngờ vực đủ thứ. Bây giờ Lâm muốn mượn miệng Quý ròm để "nói" cho Thủy Tiên biết nó đang giận con nhỏ về chuyện gì.

Tất nhiên chỉ nghe thoáng qua, Quý ròm đã đoán ra Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết chắc vừa có xô xát gì đó trong game. Nó cũng biết Mai Giáng Tuyết khiến thằng Lâm tức anh ách không liên quan gì đến Thủy Tiên. Thủ phạm chính là Văn Châu.

- Núi Trường Bạch ở đâu vậy mày? – Quý ròm chìa ra bộ mặt ngây thơ cụ.

- Mày không cần biết điều đó làm chi! Mày cứ nói vậy là Thủy Tiên biết tại sao tao muốn "làm việc" với nó rồi.

Lâm gầm gừ, vừa nói nó vừa phóc lên yên. Quý ròm tính vờ vịt thêm vài câu nhưng thằng Lâm chạy lẹ quá, thoáng mắt đã ở tuốt ngoài đầu đường.

Chương 4

Trừ Tần, tất cả những đứa còn lại đều biết kế hoạch giúp đỡ thằng Lâm của bọn Quý ròm trong thời gian vừa qua.

Cho nên khi nghe Quý ròm thuật lại lời nhắn gửi của thằng Lâm cho Thủy Tiên, bốn, năm cái miệng cùng "à" lên.

Quý ròm cười hè hè:

- Không cần phải thông minh lắm cũng có thể đoán được chuyện gì vừa xảy ra với thằng Lâm. Chắc chắn Kẻ Thần Bí của nó vừa bị Mai Giáng Tuyết tiễn đi "tham quan âm phủ". Híc, Văn Châu đâu có biết Kẻ Thần Bí là ai.

Xuyến Chi lườm Quý ròm:

- Thế Quý không nói cho Văn Châu biết Kẻ Thần Bí là ai sao?

Quý ròm lỏn lẻn:

- Tôi quên mất.

Thủy Tiên méo xệch miệng:

- Oan cho mình quá! Mình nhận lời giúp các bạn, không ngờ lại chuốc vạ vào thân! Chắc Lâm đang thù mình ghê lắm!

Quý ròm nhún vai:

- Tại bạn cả thôi. Tôi đã dặn bạn rồi. Là phải nói với Lâm là bạn đã bán nhân vật Mai Giáng Tuyết cho người khác.

- Mình chưa kịp nói. Vừa gặp lần đầu nói ngay chuyện đó Lâm sẽ nghi ngờ. Mình định lần sau sẽ …

- Quý đừng có đổ thừa. – Nhỏ Hạnh bênh Thủy Tiên – Tất cả là tại Quý. Lẽ ra khi trả Mai Giáng Tuyết cho Văn Châu, Quý phải nói rõ cho Văn Châu biết những ngày qua Quý mượn Mai Giáng Tuyết để làm gì.

Tần lắng tai nghe tụi bạn tán chuyện, ngơ ngác hỏi nhỏ Hạnh:

- Chuyện gì thế Hạnh? Sao tôi không hiểu gì hết?

Nhỏ Hạnh mỉm cười tóm tắt câu chuyện liên quan đến Lâm và trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến.

Nghe xong, Tần "à" lên một tiếng, lật đật quay sang Thủy Tiên:

- Thế khi nãy Thủy Tiên hoảng sợ là do thằng Lâm đòi báo thù cho Kẻ Thần Bí hả?

- Không có. – Thủy Tiên rụt cổ – Lâm chưa nói câu gì hết á, nhưng mặt Lâm lúc đó hầm hầm trông sợ lắm …

- Trời đất! – Xuyến Chi thò tay véo Thủy Tiên một cái – Có vậy mà khi nãy bạn làm thấy ghê!

Tần xộc tay lên mái tóc, ân hận:

- Thế là tôi nghi oan cho thằng Lâm rồi!

Quý ròm ranh mãnh:

- Khi nãy mày nghi thằng Lâm làm gì Thủy Tiên vậy hả Tần?

Tần ấp úng:

- Ờ … ờ … thì tao đoán là nó … nó … nhào vô ôm đại Thủy Tiên …

- Á á á á á á … …

Thủy Tiên thét lên và nhảy tới đấm thùm thụm lên lưng thằng Tần:

- Bạn dám nghĩ bậy như thế hả? Đúng là đồ đầu óc đen tối!

- Đen tối gì! – Vừa nhảy tránh Tần vừa phân bua – Thằng Lâm rủ bạn ra tuốt đằng gốc dừa vắng vẻ, rồi tự nhiên bạn hét lên thất thanh và cắm cổ chạy thục mạng, ai mà chẳng "đen tối"!

Thằng Lâm không biết nó đã được bạn bè minh oan. Nó lóc cóc đạp xe trên đường về, lòng đầy giận dỗi. Trong mắt nó lúc này, thế giới bỗng đen ngòm. Và trong cái bóng tối đen kìn kịt đó, nó ấm ức nhận ra từ ngày nó quen Thủy Tiên, cuộc đời nó bỗng dưng gặp hết buồn bực này đến buồn bực khác. Trước đây đâu có vậy. Nó chọc phá, nó lười học, nó ngủ gục trong lớp thì cùng lắm chỉ bị ban cán sự lớp và tổ trưởng Minh Vương phê bình thôi. Mà gì chứ chọc phá, lười học và ngủ gục thì đâu chỉ có mỗi mình nó. Nó chưa bao giờ bị bạn bè ngờ vực chuyện gì. Thế mà hôm nay bao nhiêu đứa nhìn nó bằng ánh mắt như thể nó vừa làm cái quái gì đó động trời lắm. Thằng Tần ghẻ ngứa gòm hét oang oang "Mày vừa làm trò bậy bạ gì vậy, Lâm?" Thằng Tần quát nó như quát con nít ị bậy. Thế mà nó đành ngậm tăm. Rồi lủi thủi ra về.

Càng nghĩ Lâm càng buồn, càng tức. Nó kết luận được rồi: Thủ phạm trong toàn bộ chuyện này chính là Thủy Tiên. Nếu con nhỏ này không bất thần hét lên và bỏ chạy thì đâu đến nỗi. Ý nghĩ đó cứ bám riết lấy tâm trí

Lâm, đến mức nó hổng thèm làm luật sư không công cho Thủy Tiên nữa. Không những không thèm làm luật sư, Lâm còn bắt đầu óc nó moi móc, sục sạo để tìm ra những khuyết điểm của Thủy Tiên, đến lúc này nó mới thấy khuyết điểm của con nhỏ này tầng tầng lớp lớp: học trường Đức Trí mà nói xạo là trường Nguyễn Hữu Huân nè, lên núi Trường Bạch "đồ sát" Kẻ Thần Bí của Lâm nè, la hét om sòm làm bạn bè hiểu lầm Lâm nè. Ôi, nhiều quá! Nhiều ơi là nhiều!

Mình dính vào con nhỏ này như dính vào sao quả Tạ, toàn gặp chuyện bực mình! Lâm cay đắng kết luận, và tối hôm đó nó đi ngủ với quyết tâm không thèm nghĩ tới con nhỏ này nữa.

Thế nhưng Lâm không nghĩ tới không được. Nó muốn gạt hình bóng Thủy Tiên ra khỏi đầu óc biết bao nhưng nó chợt nhận ra con nhỏ này sao mà lì lợm quá. Nó cứ bắt Lâm nghĩ về nó suốt, dù là nghĩ trong phiền muộn và giận dỗi. Đến mức Lâm đâm cáu.

Cho nên sáng hôm sau lúc đi ngang Thủy Tiên, nó không kềm được ý định thò tay dứt tóc con nhỏ này một cái cho hả tức. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, đến phút chót nó lại ngần ngại, và lại làm cái chuyện hết sức ngu ngốc là dứt tóc nhỏ Xuyến Chi ngồi cạnh, quên phắt con nhỏ này là lớp trưởng. Thế là tai họa tự nhiên trút xuống đầu!

Lâm đứng lom khom chép bài một hồi, người ngợm mỏi nhừ. Chốc chốc nó lại liếc lên chỗ Thủy Tiên, bụng hằm hè: Tại nó mà bữa nay mình bị phạt ê cả mặt. Ê cả chân và cả lưng nữa chứ. Thế là thêm một tội nữa! Con nhỏ ác nhơn này sao mà nhiều tội quá chừng! Mai Giáng Tuyết ơi là Mai Giáng Tuyết!

Lâm chán quá. Đã thế, tổ trưởng Minh Vương thỉnh thoảng lại đưa mắt lườm nó. Minh Vương không nói gì nhưng mỗi lần nhìn sang lại chép miệng và thở đánh thượt một cái, ý như là "Tao hết nói nổi mày rồi!" khiến Lâm cảm thấy nhột nhạt như có ai cù.

Quới Lương không biết thằng Lâm đang điên tiết bao nhiêu là chuyện, thò tay cầm áo bạn giật giật:

- Mày ngồi xuống đi!

Lâm cau mặt:

- Ngồi sao được mà ngồi! Đã hết tiết đâu!

- Nhưng thầy Khuê đang chép bảng. – Quới Lương thì thào – Mày cứ ngồi đại, khi nào thầy sắp sửa quay xuống thì mày đứng lên!

Lâm cung tay:

- Mày xúi bậy tao hả, Quới Lương? Thầy Khuê không thấy, hổng lẽ mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng mù cả sao? Còn thằng Minh Vương đang ngồi kè kè bên cạnh nữa chi!

Xui làm sao, đúng lúc Lâm đang giơ tay dọa Quới Lương thì thầy Khuê lại bất ngờ quay mặt xuống.

- Lâm! – Thầy sầm mặt – Đã bị phạt mà còn đánh lộn nữa hả?

Lâm vội bỏ tay xuống, lí nhí:

- Dạ … dạ … em không có …

Thầy nhún vai, chán nản:

- Em đừng chối. Không đánh lộn thì em giơ tay lên làm gì.

Thầy tặc tặc lưỡi:

- Chắc thầy phải nghĩ thêm một hình phạt bổ sung cho em …

Hên cho Lâm, hôm đó chưa phải là ngày xui tận mạng của nó. Thầy Khuê đang nhíu mày nghĩ ngợi thì tiếng chuông đổi tiết thình lình reo lên.

- Thôi, được rồi. Em ngồi xuống đi! – Thầy Khuê thu dọn cặp sách trên bàn và bước ra cửa – Tiết học tới thầy sẽ nói chuyện với em sau.

Lâm ngồi xuống, phớt lờ lời cằn nhằn của Minh Vương vang lên bên tai, mắt nhìn chằm chằm lên chỗ ngồi của Thủy Tiên. Con nhỏ này vừa quay lại nhìn Lâm, thấy cặp mắt như con sói của nó, hoảng hồn quay mặt đi chỗ khác.

Cũng lạ, thủ phạm chuyện vừa rồi là Quới Lương, nhưng Lâm lại không tức Quới Lương. Bao nhiêu uất ức nó dồn hết vô con nhỏ Thủy Tiên. Lâm đấm tay xuống mặt bàn, hậm hực nghĩ: nếu con nhỏ này không gây cho nó hết rắc rối này đến rắc rối khác, nó đâu có dứt tóc … lớp trưởng Xuyến Chi làm chi. Nếu nó không dứt tóc nhỏ Xuyến Chi thì nó đâu có bị thầy Khuê phạt đứng trong giờ học. Nếu nó không bị phạt đứng trong giờ học, thằng Quới Lương đâu có xúi nó ngồi xuống. Nếu thằng Quới Lương không xúi nó ngồi xuống, nó đâu có cung tay lên để rồi thầy Khuê bắt gặp …

Lâm nghĩ lan man, chuyện nọ xọ chuyện kia, và tức tối nhận ra tai nạn nó gặp phải rõ ràng bắt nguồn từ con nhỏ Thủy Tiên xúi quẩy kia.

Lâm đã hết thích Thủy Tiên rồi. Lòng nó đã thôi nao nao rồi, chỉ ngập đầy hờn giận. Đầy đến mức sự hờn giận tràn cả ra ngoài mặt.

Nhìn mặt Lâm, nhìn ánh mắt như muốn nhai xương đối thủ của nó, Thủy Tiên bụng cứ thon thót.

Vì lẽ đó mà suốt mấy ngày liên tiếp, nó không đủ can đảm để nói cho thằng Lâm rõ Kẻ Thần Bí mà thằng này gặp trên núi Trường Bạch không phải nó.

Nhỏ Xuyến Chi hỏi:

- Thủy Tiên đã giải thích với Lâm chuyện đó chưa?

- Chưa.

- Sao vậy?

- Từ từ nói.

Ngày hôm sau, Tiểu Long hỏi:

- Thủy Tiên đã gặp thằng Lâm chưa?

- Chưa.

- Sao vậy?

- Thủng thỉnh gặp.

Ngày hôm sau nữa, tới phiên Quý ròm:

- Thủy Tiên chưa nói chuyện với thằng Lâm phải không?

- Mai nói.

Nhưng mai rồi mốt rồi bữa kia bữa kìa, Thủy Tiên vẫn ngậm tăm. Hồi trước thằng Lâm ngại ngùng khi xán lại gần nó thế nào thì hôm nay khi nghĩ tới chuyện đến gần thằng Lâm nó cũng ngại ngùng y như vậy.

Vì bộ mặt thằng Lâm trông vẫn còn "hắc ám" quá mà!

Chương 5

Thủy Tiên không chịu nói, làm bao nhiêu người lo lắng.

Người lo lắng đầu tiên là nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh than thở với Tiểu Long và Quý ròm:

- Hổm rày Lâm không tới nhà Hạnh hỏi bài nữa.

- Cái thằng này! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, gầm gừ – Mới kha khá lên được một chút rồi đâu lại vào đấy!

Quý ròm cười hì hì:

- Tại nó vẫn còn giận Thủy Tiên đó thôi. Khi nào hết giận, nó sẽ tu tỉnh lại chứ lo gì!

Người lo lắng thứ hai là cô Mừng dạy Vật Lý:

- Em học hành sao thế hở Lâm? Sao bài tập tuần này em chỉ có 3 điểm thế?

Sau cô Mừng dạy Vật Lý là cô Bích Dậu dạy tiếng Anh:

- Em bị ốm hở Lâm?

Sau cô Bích Dậu dạy tiếng Anh, tới thầy Khoa dạy toán. Thầy nhìn Lâm rồi nhìn xuống xấp bài làm trên tay rồi lại nhìn Lâm, trông bộ tịch cứ như thể thầy mới nhìn thấy nó lần đầu.

- Ố là là! – Thầy kêu lên, giọng khôi hài – Em nào cho thầy mượn cặp mắt kính! Thú thật là thầy không thể tin vào mắt mình nữa rồi!

Thầy huơ xấp bài làm trên tay, tụi ngồi bàn đầu có thể nhìn thấy bài của thằng Lâm ở trên cùng, vờ làm ra vẻ kinh ngạc:

- Một học sinh được 8 điểm tuần trước, tuần này không thể chỉ có 2 điểm được!

Thầy lắc đầu quầy quậy:

- Không thể được! Dứt khoát không thể được! Chắc là có chuyện gì đây!

Thầy nhìn về phía thằng Lâm:

- Lâm, em rà soát lại quanh chỗ ngồi cho kỹ đi, xem có đánh rơi 6 điểm kia ở chỗ nào không!

Thầy Khoa vốn hài hước. Môn Toán khô khan qua cách giảng hóm hỉnh của thầy trở nên sinh động khác thường, họ trò đứa nào cũng khoái. Lâm cũng khoái thầy, dù nó học toán thật ì ạch. Nhưng lúc này thì nó hết khoái thầy nổi. Xưa nay, không học trò nào khoái thầy cô dạy cái môn mà mình chỉ có 2 điểm.

Lâm không chỉ làm khổ thầy cô. Nó làm khổ cả cái đứa ngồi cạnh nó là tổ trưởng Minh Vương.

- Mày lại vùi đầu vào chơi game, hổng thèm để mắt tới bài vở hả Lâm?

Lâm sửng cồ:

- Mày đừng có vu oan cho tao à nha.

Minh Vương nhăn nhó:

- Chứ tại sao tuần này mày học hành như xe tuột dốc thế?

Lâm hừ mũi:

- Mày hỏi …

Nó định nói "Mày hỏi con nhỏ Thủy Tiên ấy" nhưng đến phút chót nó chợt nhận ra ăn nói như vậy thì vô duyên quá nên lật đật tốp lại.

Từ lúc đó, Lâm ngồi im thít. Minh Vương hỏi gì nó cũng chẳng thèm đáp. Kể cả thằng bạn thân nhất của nó là Quới Lương khều khều chọc chọc vào hông nó để gợi chuyện, nó cung chẳng buồn mở miệng.

À quên, Lâm có mở miệng. Chỉ để gầm lên:

- Tao đập mày nghe, Quới Lương!

Lâm trách thằng Minh Vương vu oan nó là Lâm nói thật.

Từ ngày Kẻ Thần Bí vô cớ bị "vợ sắp cưới" thẳng tay hạ sát, Lâm chẳng thiết chơi game nữa. Thỉnh thoảng buồn tay, nó cũng click con chuột vô game Giang Hồ Thánh Chiến, nhưng chẳng để làm gì. Nó đứng ngẩn ngơ bên ao sen thành Lạc Dương, buồn bã nhớ đến những ngày nó cùng Mai Giáng Tuyết vai kề vai chuyện trò tíu tít như thể … sắp làm đám cưới tới nơi. Ôi, niềm vui rời bỏ nó nhanh quá!

Có lúc Lâm ruổi ngựa lên núi Trường Bạch, lững thững mò đến chỗ gặp Mai Giáng Tuyết lần cuối cùng. Nó đau khổ nhớ lại những hình ảnh đã làm sẹo trong tâm trí nó: Mai Giáng Tuyết đã tuốt thanh Lãnh Nguyệt Tu La

kiếm nhắm ngay nó lia một phát xanh lè ra làm sao và nó đã lăn ra đất nằm dúm dó như đống giẻ ướt như thế nào.

Nhưng lúc như vậy, Lâm đứng dưới gốc bạch dương hàng giờ, người lẫn ngựa rũ ra như kẻ chết rồi. Trên nền tuyết trắng mênh mông, Kẻ Thần Bí trông chẳng khác nào một gốc cây, hòn đá. May mà không có con quái nào nhảy xổ ra.

Có lần, Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết tình cờ chạy ngang "gốc cây" đó (hay "hòn đá" đó), mừng rỡ reo um:

- Ê, Lâm! Sao hôm rày ít thấy mày lên mạng vậy?

- Mày làm gì đó? Đi đánh nhau phụ bọn tao đi!

Lâm hờ hững:

- Đánh nhau với ai?

- Đánh với tụi Đại Hồ Ly chứ với ai. Tụi nó hẹn hai đứa tao lên Thiên Tầm Tháp quyết đấu nè.

- Tụi nó hẹn tụi mày thật hả?

- Ờ. – Đại Hoàng Đế ranh mãnh "đế" thêm – Mấy bữa nay con nhỏ Đại Hồ Ly hỏi thăm mày quá trời. Nó hỏi tụi tao Kẻ Thần Bí luyện công xong chưa?

Lâm ngạc nhiên:

- Tao có luyện công gì đâu!

- Thì tao cũng nói vậy. Nhưng con nhỏ Đại Hồ Ly cứ khăng khăng là có. Nó bảo mày vừa lượm được một bí kíp võ công hiếp có lắm.

- Thế nó có nói đó là môn võ công gì không?

- Có. – Đại Hoàng Đế cười toe – Nó bảo môn võ đó có tên là "trốn chui trốn nhủi".

Lâm nóng mặt:

- Nó bảo vậy thật hả?

- Thật chứ sao. Chắc tại thấy mày ít lên mạng, nó tìm cách trêu mày.

- Hừm! – Lâm nghiến răng ken két – Tao sẽ giết con nhỏ nhiều chuyện đó.

Chỉ đợi có vậy, Đại Hoàng Đế hí hửng:

- Vậy đi với tụi tao đi!

- Đi lên Thiên Tầm Tháp hả?

Đại Hoàng Đế mau mắn:

- Ờ, đi không?

- Không.

Lâm phán một câu trớt quớt làm Đại Hoàng Đế chưng hửng. Nó nghiêng ngó Kẻ Thần BÍ một lúc, rồi thận trọng dò hỏi:

- Sao vậy? Mày vừa đòi giết con nhỏ Đại Hồ Ly mà!

Lâm thở ra:

- Ờ. Tao ghét con nhỏ đó. Nhưng tao chán đánh nhau rồi!

Gặp Là Giết nãy giờ làm thinh, bây giờ nôn nóng giục ngựa lại gần Kẻ Thần Bí, tò mò hỏi:

- Mày làm sao thế hở Lâm?

- Tao có làm sao đâu!

- Có. – Gặp Là Giết khăng khăng – Mấy hôm nay mày làm sao ấy. Mày chẳng giống mày mọi khi chút nào.

- Ờ … ờ … – Lâm ấp úng – Tại lúc này tao bận học. Bài vở nhiều quá.

- He he he. – Gặp Là Giết sặc cười – Mày tưởng tụi tao là con nít hả Lâm? Mày nói mày bận đi chơi tao còn tin. Mày mà bận học chắc trời sập quá!

Quốc Ân năm ngoái là một thành viên trong băng "tứ quậy". Ai chứ Quốc Ân là nó đi guốc trong bụng Lâm. Gặp Là Giết làm một tràng khiến mặt Lâm đỏ nhừ. May mà hai đứa bạn không trông thấy gương mặt của nó lúc này.

Đã thế, thằng Đại Hoàng Đế còn cười khì khì:

- Tao biết tại sao lúc này mày chán chơi game rồi.

Lâm giật thót:

- Tại sao?

- Tại vì con nhỏ Mai Giáng Tuyết đã nghỉ chơi với mày.

Lâm đỏ mặt:

- Sao mày biết?

Nói xong, Lâm mới thấy mình ngu. Lẽ ra nó phải chối phắt. Đằng này, hỏi như thế khác nào thừa nhận thằng Đại Hoàng Đế nói đúng.

- Tao đoán thế.

Lâm xì một tiếng, nhanh nhẩu sửa sai:

- Đoán sai bét mà cũng đoán!

- Chả sai tí ti ông cụ nào cả. – Đại Hoàng Đế thản nhiên – Tao biết con nhỏ Mai Giáng Tuyết không những nghỉ chơi với mày mà còn rất căm thù mày. Nếu không vậy, tại sao nó biết tao và thằng Gặp Là Giết là bạn mày nhưng gần đây nó cho hai đứa tao về chầu Diêm Vương lia lịa …

Lâm hiểu ra:

- Chắc tụi mày lẽo đẽo chạy theo nó nên bị nó giết chứ gì?

- Thì vậy! – Gặp Là Giết than thở – Hôm trước nó giúp tao giết con Kim Tuyến Xà Vương để lấy viên hồng ngọc, bây giờ gặp nó tao định chạy lại cảm ơn, thế mà tao và thằng Đại Hoàng Đế vừa xán lại, nó lập tức rút phắt thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm ra "phựt" cho một phát.

Đại Hoàng Đế giận dỗi bổ sung:

- Lần thứ hai gặp nó, tao cẩn thận nói trước "Bọn huynh là bằng hữu của Kẻ Thần Bí nè, muội không nhớ sao?"

Lâm hồi hộp:

- Rồi nó nói sao?

- Nó không nói gì cả, lại rút thanh báu kiếm ra, lại "phựt" một phát. Thế là tao và thằng Gặp Là Giết lăn quay ra đất.

Lâm nghe đầu nóng phừng phừng:

- Đồ phản bạn!

Đại Hoàng Đế chế thêm dầu vô lửa:

- Chứng tỏ nó chẳng coi Kẻ Thần Bí ra cái củ cà rốt gì!

Lâm đấm tay xuống bàn phím đánh "rầm":

- Tao sẽ giết nó.

Lâm bữa nay oai ghê. Mới vừa rồi dọa giết con nhỏ Đại Hồ Ly, bây giờ hăm giết Mai Giáng Tuyết. Nó giận quá nên nó mới làm oai như thế. Một lát, nó chợt nhớ ra cả ba đứa nó hợp sức lại cũng chưa phải là đối thủ của Mai Giang Tuyết, nên khi Đại Hoàng Đế hăng hái:

- Bây giờ sao? Giết con nhỏ nào trước? Giết Mai Giáng Tuyết trước hả?

Lâm lập tức xụi lơ:

- Thôi, giận thì nói thế thôi. Chấp làm gì bọn con gái. Tha cho nó quách.

Gặp Là Giết cười hí hí:

- Đúng rồi. Thằng Lâm nói rất đúng. Đánh không lại nó thì tha nó quách cho rồi!

Lâm đỏ mặt:

- Tao đập mày nghe, Quốc Ân.

Đại Hoàng Đế cảm thán:

- Bọn con gái là thế! Lừa dối, xảo quyệt.

Lâm buột miệng khen, trong đầu hiện ra hình ảnh nó đứng rục cẳng trong tiết Công Nghệ của thầy Khuê:

- Thằng Quốc Ân nói gì cũng trật, thằng Quang Thuần nói gì cũng đúng!

Được khen, Đại Hoàng Đế khoái chí, lại nói:

- Bọn nó thay đổi người tình như thay áo!

Lâm lại nức nở:

- Vô cùng chính xác!

- Thiếu tính thủy chung!

- Không sai chút nào!

- Nói và làm không bao giờ đi đôi với nhau. Hay gạt gẫm bằng những lời ngon ngọt. Chả bao giờ coi trọng tình cảm của người khác.

Đại Hoàng Đế cao hứng tuôn một tràng. Lâm cũng sung sướng khen một tràng:

- Đúng! Đúng! Đúng!

Người tung kẻ hứng, trong thoáng chốt Đại Hoàng Đế và Kẻ Thần Bí quên bẵng nhiệm vụ đi tìm Đại Hồ Ly và Mai Giáng Tuyết. Tụi nó không khoái đánh nhau với con gái nữa. Hai thằng thi nhau nói xấu con gái. Nói xấu con gái sướng miệng mà không sợ con gái vung kiếm lên giết mình nên hai đứa cứ nói hoài, nói hoài.

Đến mức Gặp Là Giết sốt ruột:

- Sao mày rành tụi con gái vậy Quang Thuần?

- Sao không rành! – Đại Hoàng Đế chạm tự ái – Gì chứ bạn gái thì tao có hàng mớ.

Gặp Là Giết hỏi:

- Hàng mớ là bao nhiêu?

- Khoảng … chục đứa.

- Dóc đi!

- Dóc chết liền! – Đại Hoàng Đế hùng hổ – Nếu không có chừng đó mối tình, làm sao tao có thể tổng kết về tụi nó chính xác đến mức thằng Lâm phải khen lấy khen để nãy giờ?

- He he, nói dóc mà cũng không biết cách! – Gặp Là Giết "lật tẩy" bạn – Thằng Lâm khen mày bởi vì nó chưa đọc trang web Con trai con gái. Tao vào trang đó rồi, nên tao biết thừa những gì mày nói đều nằm trong mục 28 tật xấu …

Lâm bênh Đại Hoàng Đế:

- Sao mày ngốc thế Quốc Ân! Những lời vàng ngọc đó, thằng Quang Thuần tự mình rút ra hay đọc từ đâu không quan trọng. Quan trọng là nó chính xác, cực kỳ chính xác!

- Chính xác cái con khỉ! Mấy câu đó nằm trong mục 28 tật xấu của con trai chứ có phải con gái đâu mà chính xác! Thằng Quang Thuần nhớ lộn tùng phèo mà mày cứ khen nó!

Tiết lộ phũ phàng của Gặp Là Giết kết thúc luôn buổi hội ngộ.

Đại Hoàng Đế sượng ngắt, giục ngựa đi về hướng Bắc.

Kẻ Thần Bí sượng trân, ruổi ngựa đi về hướng Nam.

Chỉ còn Gặp Là Giết bối rối một mình đứng trơ ra đó. Giữa tuyết trắng mênh mông, bây giờ đến lượt nó làm gốc cây, hòn đá.

Chương 6

Lâm tắt computer một hồi lâu, đầu vẫn chưa hết nóng.

Ngày qua ngày, mối thù nó dành cho con nhỏ Thủy Tiên không những không dịu đi mà càng sâu nặng thêm. Qua cuộc tán gẫu vừa rồi với thằng Quốc Ân và thằng Quang Thuần, nó mới biết con nhỏ Thủy Tiên "khẩu phật tâm xà" kia không chỉ tỉnh bơ lấy mạng Kẻ Thần Bí mà còn thẳng tay hạ sát bất cứ ai là bạn của Kẻ Thần Bí.

Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ? Lâm xộc tay vào tóc, gãi muốn toẹt da đầu, trong bụng như có ai đang cời than quạt lửa.

Lên lớp, nó tiếp tục nhìn Thủy Tiên gườm gườm.

Lần đầu gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey, Lâm ngạc nhiên thấy mình có vẻ thinh thích con nhỏ này. Thủy Tiên mập mập tròn tròn (chắc nó ăn luôn miệng!), nhưng trông vẫn xinh tệ. Suốt một thời gian, Lâm tự nguyện làm luật sư bào chữa miễn phí cho Thủy Tiên. Bây giờ nó lại ngạc nhiên khi thấy nó chuyển từ "thinh thích" sang "ghen ghét" nhanh quá. Đâu phải tại mình, chỉ tại nó cả thôi! Lâm nhủ bụng. Thằng Quang Thuần nói rồi, tụi con gái là chúa lừa dối, xảo quyệt. Nghĩ tới đó, Lâm bất thần đưa tay đập lên đầu một cái "bốp". Tại nó chợt nhớ ra những gì thằng Quốc Ân nói đó mà. Cái đó là tật xấu của con trai chứ đâu phải của con gái. Nhưng con gái chắc cũng vậy thôi. Tính tốt thì con trai con gái có thể khác nhau nhưng tật xấu chắc là giống nhau cả. Lâm nghĩ và nghĩ, biến thành "triết gia" lúc nào không hay.

Triết gia đó khi nhìn nhỏ bạn Thủy Tiên thì mắt vụt long lên.

Cho nên đã mấy cái "mai" rồi mấy cái "mốt" trôi qua mà Thủy Tiên vẫn chưa thanh minh được với thằng Lâm về "vụ án mạng" trên núi Trường Bạch hôm nào.

Lâm thì vẫn thế, nghĩa là vẫn chẳng thèm chơi game, cũng chẳng thèm ngó đến bài vở. Đầu óc nó lúc nào cũng lăn tăn: Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ?

Nó lật tập ra, nhìn vô bài tập Anh Văn của cô Bích Dậu, miệng lẩm bẩm: Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ? Rồi nó đóng tập lại, liệng xoạch trên đi-văng, với tay cầm cuốn sách lịch sử của thầy Huấn, mở ra lật soạt soạt, lại lẩm bẩm: Mình làm gì nó mà nó ghét mình thế nhỉ?

“Nó” ở đây tức là con nhỏ Thủy Tiên. Nhưng Lâm học hành như thế khiến không chỉ Thủy Tiên mà cả cô Bích Dậu lẫn thầy Huấn đều “ghét” nó.

Lần thứ hai phát bài tập Anh Văn, cô Bích Dậu không hỏi “Em bị ốm hở Lâm?” nữa. Cô hỏi: “Lâm bị ốm hở em?” Trước đứa học trò lười biếng, cô đổi mẩu câu cho đỡ chán, nhưng dù sao vẫn còn nương nhẹ cho nó.

Nhưng đến lần thứ ba thì cô không thèm hỏi han sức khỏe của nó nữa. Cô nghiêm giọng, trán cau lại:

- Nếu sắp tới em còn học hành như thế này nữa thì cô sẽ mời ba mẹ em lên để nói chuyện đó.

Thầy Huấn không khôi hài như thầy Khoa, cũng không căng thẳng như cô Bích Dậu. Thầy chỉ thở dài:

- Không lẽ em mê chơi game đến mức không còn tha thiết gì đến bài vở nữa hả Lâm?

Lần trớc làm bài tập Sử, Lâm lỡ “tương” ngôn ngữ của game vô bài làm nên bây giờ mặc dù Lâm không còn dành nhiều thì giờ cho game như trước nó cũng không biết phải đáp lời thầy Huấn như thế nào. Lâm biết, bây giờ nó có nói gì thầy cũng chẳng tin. Thầy chỉ tin vào điểm số thấp tè trong bài tập mới nhất của nó.

Thủy Tiên nhìn thấy Lâm ngồi gằm đầu xuống bàn thì áy náy lắm. Nó nhủ bụng, không nhớ nó đã tự hứa như vậy bao nhiêu lần rồi: Ngày mai mình sẽ gặp Lâm để nói chuyện.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung không chờ được như Thủy Tiên. Giờ ra chơi, nó đề nghị họp ban cán sự lớp, thêm thằng Minh Vương, tổ trưởng học tập của Lâm.

Cả bọn vừa bu lại, nó đã đùng đùng:

- Sao thế hở bạn Minh Vương?

- Sao cái gì?

Minh Trung lườm Minh Vương:

- Bạn Lâm mấy bữa nay học hành kiểu gì vậy?

Cựu lớp phó kỷ luật bị tân lớp phó kỷ luật vặn vẹo thì bực mình lắm. Nó đổ lì:

- Nó học theo kiểu của nó.

- Trời đất! – Minh Trung nhăn hí – Bạn là tổ trưởng học tập mà ăn nói ngang phè vậy hả? Bạn không sợ điểm thi đua của tổ bạn tháng này sẽ xếp bét lớp sao?

- Sợ chứ sao không!

- Vậy bạn phải nghĩ ra cách gì đi chứ!

Minh Vương nhún vai:

- Cách thì có rồi.

Minh Trung mở mắt:

- Cách gì?

- Đổi thằng Lâm sang tổ 1 của bạn, bạn chuyển Hiền Hòa hoặc thằng Gia Nghĩa qua đây!

Minh Vương không phải là đứa thích cà khịa. Nhưng bữa nay nhỏ Minh Trung làm nó phát khùng.

Nó khùng thì nhỏ Minh Trung cũng khùng theo. Minh Trung cao giọng, chẳng nể nang gì hết:

- Tổ trưởng như vậy hèn gì tổ viên lười chảy thây là phải!

- Đủ rồi nha! – Minh Vương đập tay lên mặt bàn – Không phải ỷ mình là lớp phó kỷ luật rồi muốn nói gì thì nói à nha.

Đang cáu, Minh Vương chợt ngớ ra:

- Ủa, ủa, bạn là lớp phó kỷ luật chứ đâu phải lớp phó học tập mà hạch sách chuyện này.

Cú phản đòn của Minh Vương khiến Minh Trung mặt mày lập tức méo xẹo. Thằng Lâm dạo trước vì mê chơi game nên học hành lẹt đẹt như con vịt què, sau nhờ tụi Quý ròm bí mật giúp đỡ mà khá lên thấy rõ, bây giờ bỗng nhiên thằng Lâm hăm hở tụt xuống vị trí cũ khiến Minh Trung sốt ruột quá. Cho nên nó quên béng nó không phải là nhỏ Hạnh.

Thấy Minh Trung bối rối, nhỏ Hạnh đỡ lời:

- Sao bạn Minh Vương lại nói thế. Bất cứ thành viên nào trong ban cán sự lớp cũng có quyền lo lắng về tình hình học tập của lớp, đâu có nhất thiết phải là lớp phó học tập.

Lớp trưởng Xuyến Chi mỉm cười trấn an cả Minh Trung và Minh Vương:

- Thực ra chuyện học tập sa sút của bạn Lâm cũng chưa phải là thảm họa. Xuyến Chi và Hạnh biết nguyên nhân rồi, mấy bạn đừng lo.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung và tổ trưởng Minh Vương lập tức quên béng cuộc cãi cọ vừa rồi. Cả hai chồm sát vào lớp trưởng Xuyến Chi:

- Nguyên nhân gì vậy, Xuyến Chi?

- Nó lại chúi mũi vào game chứ gì?

Xuyến Chi ngoái cổ lại phía sau quan sát xem có Thủy Tiên ở gần đó không rồi quay lại, chậm rãi trả lời:

- Không phải. Nguyên nhân chính là Thủy Tiên.

Minh Vương bụm miệng để nén một tiếng la hoảng:

- Trời đất, nó thất tình nhỏ Thủy Tiên hả?

- Bậy!

Minh Trung hừ mũi. Trong hai đứa, thằng Minh Vương ù ù cạc cạc, chỉ có nhỏ Minh Trung là biết đầu đuôi câu chuyện giúp bạn của tụi Quý ròm.

Nó ngước nhìn nhỏ Hạnh:

- Bộ Thủy Tiên làm lộ bí mật rồi hả Hạnh?

- Không, Lâm chưa biết Mai Giáng Tuyết là Quý. Nó vẫn đinh ninh là Thủy Tiên.

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kiếng trên sống mũi, lắc đầu đáp. Rồi cũng như Xuyến Chi, nó cẩn thận đảo mắt một vòng rồi hạ giọng:

- Nhưng Quý đã trả Mai Giáng Tuyết lại cho Văn Châu mà Lâm không biết. Bữa trước Lâm và Văn Châu đụng đầu nhau trong game, Kẻ Thần Bí bị Mai Giáng Tuyết hạ sát, Lâm lại nghĩ Thủy Tiên thù ghét gì mình.

- Ra vậy! – Minh Trung thở phào.

Ở bên cạnh, Minh Vương mặt ngu đi từng phút một. Nó vò đầu ca cẩm:

- Mấy bạn nói gì mình hổng hiểu gì hết.

Nhưng khi nhỏ Hạnh nói cho nó hiểu rồi thì nó lại rên rỉ theo kiểu khác:

- Trời đất. Hổng lẽ chuyện chỉ có vậy mà thằng Lâm đâm ra học hành lẹt đẹt?

- Bạn yên tâm đi. – Lớp trưởng Xuyến Chi an ủi tổ trưởng Minh Vương – Khi nào Lâm biết đây chỉ là chuyện hiểu lầm thì đầu óc Lâm sẽ tập trung

vô bài vở hơn. Hổm rày trong tâm trí Lâm chắc toàn chuyện "trả thù" không hà.

Sau bữa đó, Minh Trung không giãy nảy đòi họp khẩn cấp ban cán sự lớp nữa. Minh Vương cũng thôi trách móc Lâm. Mỗi lần thằng Lâm bị điểm kém, Minh Vương không thèm nguýt thằng tổ viên của mình nữa. Nó nhấp nha nhấp nhổm, đau đáu mắt nhìn lên chỗ Thủy Tiên ngồi, bụng nóng như dán Salonpas: Chừng nào con nhỏ này mới chịu mở miệng vậy ta?

Chương 7

Thủy Tiên chưa gặp thằng Lâm, bao nhiêu người khổ sở. Ba mẹ thằng Lâm cũng khổ sở.

Cách đây mươi ngày, Lâm đem về khoe mấy bài tập được điểm cao chót vót khiến ba mẹ nó sướng rơn.

Ba nó ít khi nào mở miệng khen nó (mà thực ra thành tích học tập của nó cũng chẳng có gì đáng khen), thế mà hôm đó ông không kềm được xúc động: "Con không kiếm được học bổng cũng không sao. Con học như vậy là ba mẹ mừng rồi". Trông các cơ mặt không ngừng giần giật của ông lúc đó cứ tưởng thằng Lâm sắp đỗ tiến sĩ tới nơi. Ba nó là đàn ông đã thế, mẹ nó không rơm rớm nước mắt mới là chuyện lạ. Mẹ nó tựa người vào ba nó như tựa vào một bức tường, và trong khi cố để đừng lăn ra xỉu vì xúc động, bà nói giọng rưng rưng "Con cố học như vậy là trả ơn cho ba mẹ rồi đó".

Mẹ nó rưng rưng khiến nó rưng rưng theo. Nhà thằng Lâm hôm đó giống như nhà máy sôcôla, ai ăn nói cũng ngọt ngào, quẹt tay vào không khí cũng thấy ngọt.

Nhưng chỉ được có một tuần. Tuần sau, ba mẹ nó chờ mỏi mắt, hổng thấy thằng con khoe khoang gì thêm nữa, đã bắt đầu nhấp nhổm.

Mẹ nó nhìn ba nó:

- Sao hổm rày hổng thấy thằng Lâm …

Mẹ nó không cần nói nốt nửa câu sau, ba nó vẫn hiểu. Tại ông chồng cũng đang sốt ruột y như bà vợ.

- Chắc tuần rồi thầy cô nó không ra bài tập. – Ba nó hắng giọng, đoán mò.

Mẹ nó nghe vậy thì gật gù, nhưng trong lòng thắc mắc lắm. Nhân dịp thằng Lâm tót đi chơi, bà trèo lên gác, lúi húi lục cặp nó. Một xấp bài tập rơi ra, bà muốn xỉu khi thấy bài nào bài nấy toàn điểm 2, điểm 3, điểm 4.

Mẹ nó ngồi thần ra một lúc, buồn bã, lo lắng, rồi nhét tất cả vào cập như cũ, bà rón rén leo xuống. Bà không dám nói sự thật với chồng, sợ ông mắng thằng con. Bà đi ra đi vô, nghĩ nhức cả đầu vẫn không hiểu tại sao thằng con bà đang học hành lẹt đẹt đột nhiên giỏi hẳn lên, nhưng rồi chưa được

một tuần đã đâu lại vào đấy, như thể không học kém thì không phải là thằng con của bà vậy.

Đang loay hoay nghĩ ngợi, bà sực nhớ ra dạo này thằng Lâm ít ngồi trước máy vi tính hơn so với dạo trớc. Hồi mới mua chiếc computer về, thằng Lâm suốt ngày ngồi ôm cứng chiếc máy, kêu xuống ăn cơm cũng nấn ná, giục đi ngủ cũng rề rà, sai làm chuyện gì cũng dục dặc dùng dằng, không chịu động tay động chân. Nhưng gần đây bà thấy thằng con bà lơ là hẳn. Thỉnh thoảng nó cũng ngồi vào máy, bấm bấm gõ gõ, nhưng ngồi một lát rồi nằm lăn ra đi-văng hay xách xe chạy đi chơi chứ không chí thú "kiếm học bổng" như trước. Càng nghĩ bà càng phát giác ra lắm sự lạ: Thằng Quốc Ân tới chơi ngày càng thưa thớt. Còn cái thằng "Bàn Tay Máu ở Cà Mau" dạo này cũng hổng thấy gọi điện thoại để "trao đổi bài vở" với thằng Lâm như trước đây nữa. Chắc tại vì vậy mà nó học kém cũng nên! Bà tặc lưỡi lẩm bẩm. Và đợi thằng Lâm đi chơi về, bà ngoắt nó lại:

- Lâm!

- Dạ.

- Con đi đâu về đó?

- Dạ, con ghé nhà mấy đứa bạn.

Mẹ nó nhìn chằm chằm vô mặt nó:

- Con có ghé nhà thằng Quốc Ân không?

- Dạ không! – Lâm giật thót – Có gì không hở mẹ?

Mẹ nó thở ra:

- Lâu ngày không thấy nó ghé chơi nên mẹ hỏi vậy thôi.

Lâm bán tín bán nghi. Chưa bao giờ mẹ nó hỏi nó một câu lạ lùng như thế. Chuyện bạn bè của nó, xưa nay bà chẳng bao giờ để ý. Thế mà bây giờ tự nhiên bà lại hỏi thăm thằng Quốc Ân. Hay là bà đã biết Quốc Ân chính là thằng Gặp Là Giết, đầu têu ra chuyện mua computer về nhà để chơi game?

Mẹ thằng Lâm không biết nó lo lắng, lại nói:

- Mai mốt con nhớ rủ nó lại chơi thường xuyên cho có bạn có bè.

Lâm "dạ" mà nghe cổ họng đắng nghét. Chuyện gì vậy ta? Nó len lén thò tay xuống đùi véo một cái để biết chắc là nó không nằm mơ.

Sự ngạc nhiên của Lâm chưa dừng lại ở đó. Nó thót bụng khi nghe mẹ nó bất thần hỏi tiếp:

- Thằng Bàn Tay Máu gì gì đó sao lâu nay không thấy nó gọi điện cho con?

- Dạ, ảnh … à quên, lúc này nó … nó … – Lâm ú ớ – Chắc nó … bận rộn chuyện gì đó.

- Nó bận chuyện gì?

Lâm liếm đôi môi khô rang:

- Dạ, con cũng không biết nữa.

- Nó bận không gọi cho con được thì con phải gọi cho nó chứ. Bạn bè phải năng hỏi thăm nhau chứ con.

Bà mẹ nói năng nhẹ nhàng mà thằng con muốn khóc thét quá chừng. Lâm tưởng như nó đang trúng phải độc khí của con Kim Tuyến Xà Vương trong Thanh Xà Động. Chẳng thà mẹ nó mắng nó về chuyện nó chơi với "Bàn Tay Máy ở Cà Mau", Lâm thấy còn nhẹ nhõm hơn. Bà hết hỏi han Quốc Ân đến hỏi han "Bàn Tay Máu ở Cà Mau", giọng điệu ân cần cứ như thể đó là hai đứa bạn siêng năng và thân thiết nhất của Lâm khiến Lâm nhột nhạt không để đâu cho hết.

Lâm không biết mẹ nó tưởng như thế thật. Bà đâu có biết đó là hai "bằng hữu võ lâm" trong game Giang Hồ Thánh Chiến của Lâm. Hôm trước nghe Lâm khoe nhặng về hai đứa này, bà đinh ninh nhờ chơi với bạn tốt nên thằng con bà tốt theo. Bà tưởng Lâm "gần đèn thì sáng". Bây giờ thấy Lâm học hành như xe tuột xích, dĩ nhiên bà cho rằng tại vì thằng con bà không chịu giao du với "hai đứa bạn tốt" này nữa.

Lâm không đọc được ý nghĩ trong đầu mẹ nó nên cứ nghĩ bà cạnh khóe. Lúc đó quýnh quá mà nó nghĩ như thế, chứ nếu nó nhớ lại mẹ nó xưa nay không có thói quen ăn nói vòng vèo nó sẽ cảm động xiết bao khi hiểu được nỗi lo của bà.

Lâm không hiểu nên nó càng run hơn khi vừa đặt chân lên cầu thang, nó đã nghe mẹ nó dặn với theo, giọng sốt sắng cách bất thường:

- Con ngồi vô máy "kiếm học bổng" đi con. Ngồi bao lâu cũng được. Như hồi trước ấy. Ba mẹ không có nói gì đâu!

Quý ròm thò tay đập lên đầu mình một cái "bốp" khiến Tiểu Long và nhỏ Hạnh trợn mắt lên nhìn nó.

Tiểu Long quẹt mũi:

- Muỗi chích mày hả ròm?

Quý ròm đập một cái nữa, lần này đập nhẹ hơn vì cái đập vừa rồi đau quá, miệng nói:

- Ngu ơi là ngu!

- Mày chửi tao hả ròm? – Tiểu Long nhăn mặt.

- Không! – Quý ròm xoa xoa đầu – Tao nói tao!

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Chuyện lạ à nha!

Phớt lờ câu châm chọc của nhỏ bạn, Quý ròm thở ra:

- Sao mình không sớm nghĩ ra kìa!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Không nghĩ ra chuyện gì hở Quý?

Quý ròm đấm hai tay vào nhau:

- Chuyện thằng Lâm đó. Nếu Thủy Tiên chưa dám gặp mặt thằng Lâm để nói rõ đầu đuôi, tại sao mình không nhờ Văn Châu?

- Đúng rồi! – Nhỏ Hạnh reo lên, nó đưa hai tay ôm lấy mái tóc – Chuyện đơn giản thế mà Hạnh cũng không nghĩ ra!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, khụt khịt nói:

- Ờ há! Tôi cũng không nghĩ ra luôn!

Một phút sau, Văn Châu đã nghe tiếng Quý ròm bên kia đầu dây:

- Văn Châu hả?

- Ờ, tôi đây! Có chuyện gì thế Quý?

- Có một chuyện quan trọng tôi quên nói cho bạn biết.

- Quý nói đi!

Quý ròm liếm môi:

- Kẻ Thần Bí trong game Giang Hồ Thánh Chiến là bạn tôi. Nó học cùng lớp.

- Trời đất! – Văn Châu thảng tốt kêu lên, nhớ ngay tới nhân vật giang hồ bám riết theo mình hôm nọ trên núi Trường Bạch – Sao Quý không cho tôi biết sớm?

- Tôi quên mất. – Quý ròm nhăn nhó – Hơn nữa tôi không nghĩ sẽ có ngày Kẻ Thần Bí bị chết dưới tay Mai Giáng Tuyết.

Văn Châu phân trần, kiểu nói như trách móc của thằng ròm làm nó nhột nhạt quá:

- Tôi đâu có biết ai là ai. Trong này bọn xấu đầy rẫy. Nhiều đứa quanh năm chỉ làm mỗi một chuyện là rình rập đánh trộm và hack đồ của người khác thôi. Hôm đó thấy Kẻ Thần Bí cứ lơn tơn bám theo, tôi tưởng nó cũng cùng một giuộc với bọn kia.

Văn Châu trấn an Quý ròm:

- Được rồi! Mai mốt nếu gặp lại Kẻ Thần Bí, tôi sẽ không đụng đến nó nữa.

- "Không động đến" thì tốt rồi, nhưng chưa đủ. Thằng bạn tôi hiện nay đang hiểu lầm tôi. Khi nào gặp Kẻ Thần Bí, bạn nhớ nói với nó bạn là chủ nhân mới của Mai Giáng Tuyết nha.

Văn Châu dễ dãi:

- Chỉ vậy thôi hả Quý?

- Còn nữa. – Quý ròm gãi cổ – Nếu nó hỏi bạn mua lại Mai Giáng Tuyết của ai, bạn nói là mua của nhỏ Thủy Tiên.

- Sao lại là Thủy Tiên? – Văn Châu ngớ ra – Thế mà lâu nay mình cứ tưởng chính Quý là người chơi …

Quý ròm cắt ngang:

- Chuyện này dài dòng lắm, hôm nào tôi sẽ kể cho bạn nghe. Bây giờ bạn cứ làm như tối nói là được rồi.

Quý ròm buông ống nghe, quay về phía Tiểu Long và nhỏ Hạnh, toét miệng cười:

- Xong!

Tiểu Long chớp mắt:

- Xong là sao?

- Là thằng Lâm sẽ không "căm thù" Thủy Tiên nữa.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Nó sẽ học giỏi lên hở?

Quý ròm lập tức thu ngay nụ cười:

- Cái đó thì tao không biết. Mày phải hỏi lớp phó học tập!

Tiểu Long đưa mắt nhìn sang nhỏ Hạnh.

Nhưng rồi nó thất vọng ngay. Nhỏ Hạnh nghiêm nghị đẩy gọng kính, buông thõng:

- Cái đó Hạnh cũng không biết. Bạn phải hỏi Thủy Tiên!

Chương 8

Lâm ngồi vô bàn, hờ hững bật computer, những ngón tay mấp máy như người mộng du.

Nghe lời mẹ, Lâm "kiếm học bổng" bằng cách nhấp chuột vô game Giang Hồ Thánh Chiến theo thói quen. Bây giờ thì nó mơ hồ hiểu ra mẹ nó không cốt ý nói gần nói xa để trách móc nó. Nếu trách móc, thái độ và giọng nói của bà sẽ không tha thiết đến vậy. Nhưng tại sao bữa nay bà hết quan tâm thằng Quốc Ân đến hỏi thăm Bàn Tay Máu, rồi lại giục nó ngồi máy? Trước đây, thấy nó ngày nào cũng dán mình trước computer, ba nó nạt "Học bổng học biết gì đó, kiếm không có thì thôi. Ngày nào mày cũng ngồi ôm cứng chiếc máy như thế, có ngày hóa điên đó nghe con". Mẹ nó thì ra than vào thở "Học vừa vừa thôi con". Thế mà bây giờ mẹ nó đột ngột quay ngoắt 1800, làm như thể mẹ nó biến thành một con người khác vậy.

Sao thế nhỉ? Lâm băn khoăn nghĩ ngợi, tay rê con chuột, thẫn thờ dắt Kẻ Thần Bí ra cổng Tây thành Lạc Dương.

Nó đứng trước cổng thành, dòm dáo dác một hồi, không biết đi đâu.

Khách giang hồ một đám ngồi bán vũ khí, dược phẩm và các loại bùa chú dưới chân thành, đám khác đang chia phe đánh nhau, kiếm khí và hỏa công chớp xanh chớp đỏ cả một vùng.

Tự nhiên Lâm thấy buồn. Nó thấy mình giống như cao thủ về già, chán ngán cảnh tranh danh đoạt lợi. Nó không thiết tha gì chốn giang hồ hiểm ác này nữa. Đến "vợ sắp cưới" mà còn hạ độc thủ với nó thì trên đời này đúng là không còn tin ai được.

Lâm miên man nghĩ, tay thờ ơ nhấp chuột, một lát bỗng thấy mình đang ở trên núi Trường Bạch. Rõ ràng nó lang thang trong game mà tâm trí để tận đâu đâu, không hay nỗi ám ảnh đã dẫn dắt nó về chốn cũ, nơi ngày nào nó bị Mai Giáng Tuyết lia cho một kiếm té nhào xuống đất.

Cũng như lần trước, Lâm đứng ngẩn ngơ bên gốc bạch dương, những bông tuyết trắng xóa bay trong không trung, chốc lá đã bám đầy tóc tai, vai áo, bờm ngựa.

Và cũng như lần trước, Lâm đứng một lát đã thấy Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết chạy ngang qua. Chỉ khác lần trước một chút là hai thằng bạn nó không chạy một mình. Sau lưng hai đứa nó là một lô một lốc "cừu nhân":

Hiệp Sĩ Mù, Đại Hồ Ly, Tiểu Sát Tinh, Bạch Diện Ma Nữ, Lữ Khách Vô Tình …

Lâm giật bắn mình: Chết thằng Quốc Ân và thằng Quang Thuần rồi! Tụi nó đi đâu mà bị đám này bắt gặp thế nhỉ?

Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết chạy trối chết. Tụi phía sau vừa rượt vừa tung đòn tới tấp, ánh chớp sáng của chưởng, kiếm, đao, thương, chùy, kích thi nhau bủa xuống đầu cổ hai kẻ tháo chạy.

Nhác thấy Kẻ Thần Bí, Gặp Là Giết mừng rỡ:

- Còn đứng trơ mắt ếch ra đó hả mày! Nhào vô phụ một tay đi!

Đại Hoàng Đế rối rít:

- Lẹ lên đi mày! Tụi tao sắp về chầu Diêm Vương rồi đây nè!

Lúc này Lâm chẳng muốn đánh nhau chút xíu nào nhưng không thể để mặc hai thằng bạn trong cơn nguy khốn.

Thấy Lâm giục ngựa xông vô, Đại Hồ Ly la rân:

- A, Kẻ Thần Bí đã luyện xong bí kíp "trốn chui trốn nhủi" rồi kìa!

Lâm nóng mặt, giơ đao lên chưa kịp đánh ra đã bị Lữ Khách Vô Tình vọt tới phang cho một chùy muốn nổ đom đóm mắt.

Hoảng vía, Lâm giục ngựa chạy lòng vòng, vừa quanh co tránh đòn vừa phóng chiêu lia lịa vô đám người ngựa lúc nhúc. Cuộc rượt đuổi lập tức biến thành một cuộc hỗn chiến thần sầu quỷ khốc.

Dĩ nhiên ba đứa phe thằng Lâm không thể nào chống lại năm người của phe đối phương.

Thằng Tiểu Sát Tinh vừa đánh vừa chọc quê:

- Ê, tụi nó vừa tung ra độc chiêu Lưu Thủy Càn Khôn kìa!

Lữ Khách Vô Tình cười he he:

- Hổng phải đâu! Tụi nó sợ quá tè ra quần đó!

- Hèn gì tao nghe khai rình nãy giờ! Hi hi!

Tiểu Sát Tinh và Lữ Khách Vô Tình người tung kẻ hứng, vừa đánh vừa trêu vừa cười he he hi hi khiến Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai. Tức nhất là bị đối phương chế giễu mà không có cách nào phản kích lại được. Đang bị năm cao thủ quần cho tối mày tối mặt, nó có muốn đáp trả vài câu cho hả tức cũng không lấy đâu ra thì giờ để gõ phím.

Lâm tức thì nghĩ thế thôi, nếu có thì giờ chưa chắc nó đã đáp lời tụi Tiểu Sát Tinh. Phe nó sắp "về thành dưỡng sức" hết cả lũ, tâm trí đâu mà đứng đó đấu võ mồm. Ờ, nếu không nhờ các bịch máu nhét chật ních hành tranh, có lẽ mình đã ngoẻo từ lâm rồi. Lâm lo lắng nghĩ, bụng thon thót khi thấy số máu dự trử đang cạn dần từng phút một.

Đúng lúc đó, một bóng người ngựa từ phía Nam bất thần vọt lên, phóng như tên bắn.

Người này có lẽ đang đi làm nhiệm vụ nên chẳng quan tâm đến đám đánh nhau. Nhưng vừa lướt ngang qua một quãng, không hiểu nghĩ sao người đó lại hấp tấp quay đầu ngựa phóng ngược trở lại.

Vừa nhận ra bóng người đó là Mai Giáng Tuyết, phe thằng Lâm đã than trời trong bụng. Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết mới bị Mai Giáng Tuyết cho nếm mùi đau khổ cách đây mấy ngày, bây giờ thấy con nhỏ này lao tới như Thần Chết đòi mạng, đã muốn són ra chiêu "Lưu Thủy Càn Khôn" thứ thiệt lắm rồi.

Tụi thằng Lâm dĩ nhiên không địch lại đám Đại Hồ Ly. Nhưng trong đám này không có đứa nào có khả năng chỉ ra một đòn là lấy mạng đối phương nên tụi thằng Lâm không ngán. Ghét thì đứng lại đánh cho bõ ghét. Đánh cho sướng tay, bên mình có chết thì bên tụi nó cũng trọng thương. Không muốn đánh nửa thì quất ngựa chạy cũng còn kịp chán. Nhưng Mai Giáng Tuyết thì khác. Con nhỏ này là cao thủ số một của Cổ Mộ phái, chiêu Truy Phong Vô Ảnh của nó thuộc loại bá đạo trong võ lâm. Còn thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm trên tay nó thì đúng là "giang hồ vô đối", mỗi khi nó huơ kiếm lên là lập tức có người ngã lăn ra. Tụi thằng Lâm chưa thấy con nhỏ nào lấy mạng địch thủ mà phải dùng đến nhát thứ hai bao giờ. Cho nên khi thấy Mai Giáng Tuyết đã lướt qua rồi lại bất thình lình quay lại, Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết run bắn "Nguy to! Chắc nó nhìn thấy mình!".

Thằng Lâm cũng run. Nhưng nó khác hai bạn nó. Nó run vì sợ thì ít mà vì giận thì nhiều. Nó biết nếu Mai Giáng Tuyết ra tay, Kẻ Thần Bí khó bề thoát chết. Chỉ có điều Kẻ Thần Bí sẽ chết tức tưởi, chết không nhắm mắt. Lâm kiểm điểm lại mọi việc, thấy từ hồi gặp con nhỏ Mai Giáng Tuyết trong game đến khi gặp con nhỏ Thủy Tiên ngoài đời, nó chẳng làm điều gì hay nói câu gì để con nhỏ này phải thù nó đến thế. Vậy mà con nhỏ Thủy Tiên ngoài đới làm nó điêu đứng hết lần này đến lần khác, còn con nhỏ Mai

Giáng Tuyết trong game hễ gặp nó và bạn bè nó là hạ thủ không thương tiếc. Biệt hiệu "Gặp Là Giết" có vẻ hợp với con nhỏ này hơn là thằng Quốc Ân. Lâm nghiến răng ken két, mắt nhìn chòng chọc vào màn hình, cay đắng chờ Mai Giáng Tuyết rút kiếm ra.

Mai Giáng Tuyết rút kiếm ra thật. Nói thì chậm nhưng từ lúc Mai Giáng Tuyết lướt qua, quay lại và tuốt kiếm ra, mọi việc diễn ra trong chớp mắt. Bọn Đại Hồ Ly vừa nhìn thấy một bóng ngựa phi tới, chưa kịp phân rõ bạn thù, Mai Giáng Tuyết đã phóng ra chiêu Truy Phong Vô Ảnh. Thực ra trong bọn này, Tiểu Sát Tinh và Lữ Khách Vô Tình từng gặp qua Mai Giáng Tuyết một lần. Lần đó, Lữ Khách Vô Tình vừa nhác thấy thanh Lãnh Nguyệt Tu La Kiếm vội vàng bỏ chạy trước, còn Tiểu Sát Tinh chậm chân bị Mai Giáng Tuyết lia một nhát, lăn quay ra đất.

Thấy Mai Giáng Tuyết vung tay lên, kiếm khí xanh lè bắn ra lạnh buốt, Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết biết có tránh cũng không thoát, đành chán nản đứng yên chịu trận. Thằng Lâm cũng nhắm tịt mắt, chẳng buồn nhìn vô màn hình, trong đầu đang nghĩ tới chuyện ngày mai lên lớp sẽ tìm cách cho con nhỏ Thủy Tiên độc ác này biết tay.

Nhưng khi Lâm mở mắt ra, ý nghĩ "trả thù" trong đầu nó bay biến đâu mất. Gì vậy ta? Lâm kinh ngạc kêu lên khi thấy kẻ vừa ngã lăn ra dưới thanh Lãnh Nguyệt Tu La kiếm không phải là Kẻ Thần Bí, Gặp Là Giết hay Đại Hoàng Đế.

Đứa đang nằm bẹp trên nền tuyết trắng kia là thằng Lữ Khách Vô Tình.

Bọn Đại Hồ Ly lúc này đã phát giác ra hiểm họa, nhưng chưa đứa nào kịp nhúc nhích, Mai Giáng Tuyết đã liên tiếp vung tay ra. Chiêu sát thủ liên hoàn của nó thật ghê hồn: Hiệp Sĩ Mù, Tiểu Sát Tinh và Bạch Diện Ma Nữ nối nhau rụng lộp độp như mít rụng. Chỉ có con Đại Hồ Ly là nhanh chân chạy thoát, người ngựa thoáng mắt chỉ còn là một chấm đen ở cuối rừng dương.

Tụi thằng Lâm đứa nào đứa nấy dụi mắt lia lịa. Không đứa nào nghĩ "cừu nhân" Mai Giáng Tuyết sở dĩ quành ngựa lại là để đánh đuổi bọn Đại Hồ Ly giùm mình.

Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết hết đưa mắt nhìn nhau lại quay sang Kẻ Thần Bí.

Chẳng đặng đừng, Lâm phải giục ngựa lên phía trước, ấp úng:

- Cảm ơn Thủy Tiên nha!

Mai Giáng Tuyết, bây giờ là Văn Châu, mỉm cười:

- Muội không phải là Thủy Tiên.

- Bạn nói sao? – Lâm sửng sốt – Bạn không phải là Thủy Tiên? Thế bạn là …

Văn Châu chậm rãi đáp:

- Muội là chủ nhân mới của Mai Giáng Tuyết!

Lâm ngơ ngác:

- Là … là sao?

- Muội mua lại Mai Giáng Tuyết từ Thủy Tiên tỷ tỷ chứ sao!

"Trời đất! Thủy Tiên nghỉ chơi Giang Hồ Thánh Chiến rồi sao?", Lâm thảng thốt la lên trước màn hình, rồi sực nhớ ra một chuyện quan trọng nó lật đật gõ phím hỏi tiếp:

- Thế bạn mua Mai Giáng Tuyết lâu chưa?

- Muội mua đã nửa tháng rồi.

Lâm giật nẩy người: Chết rồi! Vậy là mình trách oan con nhỏ Thủy Tiên rồi. Có lẽ Mai Giáng Tuyết hạ độc thủ với mình và tụi Đại Hoàng Đế không phải là nó.

Để xác nhận suy đoán trong đầu, Lâm ngập ngừng hỏi:

- Vậy người đã "đồ sát" tôi ở lần gặp mới đây trên núi Trường Bạch chính là bạn?

- Đúng rồi. – Văn Châu đáp với vẻ áy náy – Cho muội xin lỗi nhé. Lúc đó muội cứ tưởng huynh là kẻ gian.

- Xin lỗi tôi nữa chứ. – Đại Hoàng Đế đột ngột chen ngang – Bạn cũng cho tôi "về thành dưỡng sức" mấy lần rồi nè.

- Xin lỗi tôi nữa! – Tới phiên Gặp Là Giết giục ngựa tới trước, ra rả "kêu oan".

Văn Châu ngoan ngoãn:

- Ờ, xin lỗi. Cho muội xin lỗi hết. Tất cả chỉ là do hiểu lầm thôi.

Văn Châu nhún nhường hết sức, chẳng qua do nó cố làm tròn nhiệm vụ Quý ròm giao: giải tỏa sự hiểu lầm giữa Quý ròm và chủ nhân của Kẻ Thần

Bí. Văn Châu tốt bụng nhưng tính nết ngang bướng. Hồi chưa kết bạn với tụi Quý ròm, nó từng sút con búp bê của nhỏ Diệp văng vô tường, làm cho con búp bê rụng mất một chân. Nó không những không xin lỗi mà khi nhóc Diệp ngoác miệng cãi nhau với nó, nó còn nổi khùng cầm con búp bê đập xuống đất làm rớt nốt cả chân kia. Trong chốn giang hồ thì khỏi nói: Nếu cần thì phải giải quyết bằng đao kiếm chứ Mai Giáng Tuyết chưa từng mở miệng "xin lỗi" một cao thủ nào.

Thế mà bữa nay nó xin lỗi lia lịa, xin lỗi hết người này đến người khác, lại một điều "muội" hai điều "muội", ngoan ơi là ngoan. Chỉ vì Quý ròm là bạn thân của nó. Văn Châu từ nhỏ đã bị ba mẹ cấm ngặt chuyện bạn bè nên nó rất quý bạn. Quý bạn nên nó không muốn bạn của nó buồn đó thôi.

Bạn nó không buồn thì nó buồn. Nói đúng ra, Văn Châu không buồn mà nó cảm thấy kỳ kỳ, ngường ngượng. Tự nhiên lại hạ mình nhận lỗi trước cả đống người, toàn những người nó không hề quen biết, bảo nó không ngượng nghịu sao được!

Cho nên vừa xin lỗi xong, không để cho đám Kẻ Thần Bí kịp nói thêm câu nào, nó hấp tấp vọt ngựa đi luôn:

- Muội có chuyện phải đi gấp! Tạm biệt nha!

Còn lại ba đứa, Gặp Là Giết quay sang Kẻ Thần Bí:

- Thế ra Mai Giáng Tuyết đã đổi chủ rồi mà tụi mình không biết.

Lâm không nói gì, chỉ "ờ, ờ", tâm trí lang thang tận đẩu tận đâu. Thì ra Thủy Tiên không ghét mình! Thì ra nó là con nhỏ dễ thương thực sự. Hôm nọ mình quyết định không dứt tóc nó là đúng, cho dù vì thế mà mình bị Xuyến Chi làm om sòm rồi bị thầy Khuê phạt đứng suốt tiết. Mấy hôm nay mình "làm mặt ngầu" với nó thiệt là bậy quá sức! Trong thoáng mắt, Lâm trở lại nghề "luật sư" lúc nào không hay, chỉ để làm mỗi một việc ưa thích (hổng biết có ngu ngốc không?) của bọn con trai là è cổ ra bào chữa cho bọn con gái.

Lâm lơ lơ lửng lửng hàng phút trên mây, chỉ chịu rớt xuống mặt đất khi Gặp Là Giết cắc cớ nêu thắc mắc:

- Ủa, nhưng tại sao con nhỏ Mai Giáng Tuyết bỗng nhiên phát giác ra nó giết lầm tụi mình?

- Ờ há! – Lâm giật thót, mặt ngẩn ra – Tại sao vậy ta?

Gặp Là Giết thao thao:

- Mình không quen biết gì với nó mà cứ lẵng nhẵng bám theo nó, nó giết mình là đúng rồi, lầm với lẫn gì nữa!

Lý lẽ của thằng Quốc Ân sắc bén đến mức trong lòng Lâm bắt đầu dậy lên mối nghi ngờ:

- Đúng rồi! Việc gì nó phải xin lỗi mình!

Nếu câu chuyện tiếp tục đi theo hướng này thế nào thằng Lâm cũng tìm cách điều tra và sớm muộn gì âm mưu của tụi Quý ròm cũng sẽ bị Lâm vạch trần. May cho tụi Quý ròm, Kẻ Thần Bí có tới hai "bằng hữu võ lâm": ngoài Gặp Là Giết còn có Đại Hoàng Đế.

- Sao tụi mày ngu thế! – Thằng Quang Thuần ra vẻ kẻ cả – Con nhỏ kia chỉ cần nhấp chuột vô bản lý lịch nhân vật của Mai Giáng Tuyết là biết ngay chứ khó gì! Trong đó ghi sờ sờ tụi mình là "bằng hữu" chứ đâu phải "cừu nhân".

Lâm lại "Ờ há", bữa nay nó thích mẫu câu "Ờ há" này quá sức. Nhưng lần này nó "Ờ há" một cách sung sướng. Sung sướng đến mức "Ờ há" xong, nó tắt phụt computer, mặc cho thằng Quốc Ân và thằng Quang Thuần đứng trong game chửi bới ầm ĩ.

Tại vì ngay vào lúc Kẻ Thần Bí biến khỏi màn hình, Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế muốn lăn ra xỉu khi thấy tụi Hiệp Sĩ Mù vừa "về thành dưỡng sức" xong đã rùng rùng kéo nhau quay lại, đao kiếm sáng lòa …

Chương 9

Lâm nhảy một phát từ computer đến đầu cầu thang dẫn xuống nhà dưới. Nó nhảy vội quá, loạng choạng một lúc mới đứng vững, may mà không ngã ra sàn nhà.

Nó đang hào hứng quá mà.

Xuống tới dưới, nó nhào ngay tới chỗ giá đỡ điện thoại.

Mẹ nó trông thấy, mắt sáng trưng:

- Con gọi cho "Bàn Tay Máu ở Cà Máu" hả con?

- Dạ.

Lâm nói đại, tay hối hả bấm số máy của Quý ròm.

Nhưng vừa nghe tiếng Quý ròm "A lô" ở đầu dây bên kia, Lâm đã quýnh quíu dập máy xuống. Nó nghĩ lại rồi. Nó không thể hỏi thằng ròm số điện thoại của Thủy Tiên được. Quý ròm là con trai, chắc không thân với tụi con gái và không giữ số máy của tụi con gái làm gì. Cùng lắm Quý ròm chỉ có số điện thoại của nhỏ Hạnh thôi. Chưa kể, nếu nó hỏi số điện thoại của Thủy Tiên, biết đâu thằng ròm sẽ suy diễn lung tung rồi đi nói oang oang khắp lớp. Lần trước trong vườn nhà thằng Tần, con nhỏ Thủy Tiên đã vô tình làm nó mang tai tiếng một lần rồi.

Lâm ngần ngừ một lát rồi bấm số gọi cho nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh dù sao cũng là lớp phó học tập, từng là "cô giáo" chỉ bài cho Lâm, xưa nay vẫn ăn nói chừng mực, điềm đạm. Nhỏ Hạnh lại là con gái, hẳn nó ý tứ và kín đáo hơn con trai. Và điều quan trọng nhất là nếu Lâm không hỏi nhỏ Hạnh thì nó cũng chẳng biết hỏi ai trên cõi đời bao la này.

Nhỏ Hạnh đã được Quý ròm thông báo về những gì vừa xảy ra giữa Mai Giáng Tuyết và Kẻ Thần Bí trên núi Trường Bạch nên nó không hề ngạc nhiên khi nghe tiếng thằng Lâm hồi hộp bên kia đầu dây:

- Hạnh hả?

- Ờ, Hạnh đây! Có chuyện gì không, Lâm?

- À … ờ … tôi muốn hỏi Hạnh cái này …

- Cái này là cái gì?

- À … ờ … Hạnh có biết số điện thoại của … Thủy Tiên không? Tôi cần gặp Thủy Tiên một chút.

Nhỏ Hạnh vui vẻ:

- Có đây. Để Hạnh đọc cho Lâm ghi nha.

Lâm thở phào khi không nghe nhỏ Hạnh hỏi tới hỏi lui. Trái tim của nó thôi nhảy điệu hip-hop, nhẹ nhõm chuyển qua điệu slow. Con nhỏ này "văn minh lịch sự tế nhị" thiệt! Gặp đứa nhiều chuyện, chắc quai hàm mình hết nhúc nhích quá! Lâm nắc nỏm khen thầm, không hay nhỏ Hạnh đã biết tỏng những gì đang diễn ra trong đầu nó.

Lâm tiếp tục quay số Thủy Tiên. Máy bận. Lâm gọi lại lần thứ hai, máy vẫn bận. Lần thứ ba, vẫn vậy. Làm gì điện thoại nhà nó kẹt suốt thế nhỉ? Lâm nhăn nhó, không biết nhỏ Hạnh đang gọi cho Thủy Tiên. Cho nên Lâm ngạc nhiên một cách mừng rỡ khi nối máy được với Thủy Tiên sau đó vài phút, nó chẳng thấy Thủy Tiên lộ vẻ gì hờn giận khi nghe tiếng nó. Thậm chí giọng nhỏ bạn nghe như reo:

- Ồ, Lâm hả?

- Tôi đây.

Thái độ của Thủy Tiên giúp Lâm tự nhiên được một chút. Nhưng sau khi "Tôi đây", nó tự dưng ngậm tăm. Lâm muốn hẹn Thủy Tiên chiều nay đến chỗ nào đó, nếu không nghĩ ra chỗ mới thì hẹn tại quán kem Mickey hôm nọ cũng được, để "làm hòa" nhưng nó thấy sao khó mở miệng quá sức. Mấy hôm nay cứ mỗi lần chạm mặt Thủy Tiên trên lớp là Lâm ngầu mắt lên, trông như muốn nhai xương người ta, bây giờ bỗng dưng rủ người ta đi ăn kem, thiệt ngượng quá.

Như đọc được tâm trạng của Lâm, Thủy Tiên chủ động "mở đường" cho nó:

- Lâm gọi cho Thủy Tiên có chuyện gì không?

- Ờ … ờ … có.

Lần này Lâm có tiến bộ hơn: "Ờ ờ có" nhiều hơn "Tôi đây" một từ. Nhưng Lâm chỉ tiến bộ được chút xíu đó thôi. Rồi lại thộn mặt ra thò tay gãi cổ, khổ sở thấy cái lưỡi thụt đi đâu mất.

Thủy Tiên lại hỏi "mồi":

- Lâm định đủ mình đi đâu hả?

May cho Lâm, Thủy Tiên là cô bé tinh nghịch, khoái bông đùa và trêu chọc bạn bè. Chứ nếu đầu dây bên kia là một cô bạn nhút nhát, chắc Lâm tịt luôn.

Thủy Tiên ném ra câu hỏi "mồi" như quăng ra một cái phao. Dĩ nhiên thằng Lâm hí hửng chộp lấy ngay:

- Ờ, đúng rồi đó.

Nhưng nó chỉ nói trơn tru được câu đầu. Đến câu tiếp theo thì lại lòi ra cái "ngố":

- Sao Thủy Tiên biết?

Trong lớp Lâm biếng học và ưa quậy, nhưng nó là một đứa thông minh, lém lỉnh. Nhưng đó là nói lúc con nhỏ Thủy Tiên chưa xuất hiện trong cuộc đời nó. Từ ngày chơi với Thủy Tiên, nó khờ đi trông thấy. Thủy Tiên đã mớm lời cho nó, thế mà nó lại hỏi một câu phải nó là đại ngu.

- Ờ … ờ … thì mình đoán vậy. – Thủy Tiên đành tặc lưỡi đáp, dở cười dở mếu.

- Vậy là Thủy Tiên đoán đúng rồi!

Lâm reo to, giọng hào hứng cứ như thể nó đang ngồi ghế giám khảo cuộc thi "Ai là triệu phú" trên tivi, còn Thủy Tiên là thí sinh may mắn của nó.

Thủy Tiên rầu quá. Thằng Lâm cứ lòng vòng khiến nó sốt cả ruột, đã thế thằng cu Sinh, em nó, đứng bên cứ nhảy tưng tưng: "Lẹ lên chị Hai! Cho em gọi bạn em chút!".

Chẳng đặng đừng, Thủy Tiên bấm bụng làm một lèo:

- Để mình đoán tiếp nha! Lâm định rủ Thủy Tiên chiều nay đúng sáu giờ đến quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân, đúng không?

Thủy Tiên nói đại, không ngờ trúng phóc.

Lâm mừng rơn, gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Thủy Tiên hay thật đó. Thế … thế …

Lần này thấy Lâm hơi ngập ngừng, Thủy Tiên liền nhanh nhẩu nói luôn:

- Mình sẽ tới. Lát gặp lại. Tạm biệt nha.

Lâm chưa kịp nói "Bye", Thủy Tiên đã cúp máy, chìa ống nghe cho thằng em: "Nè! Gọi gì gọi đi nhóc".

Thằng cu Sinh cầm lấy ống nghe nhưng không vội bấm máy, chun mũi nói:

- Chiều chị đi ăn kem dẫn em đi với!

- Hổng được!

- Sao hổng được?

- Không trăng với sao gì hết á! Tao nói hổng được là hổng được!

- À, em biết rồi. Chị đi với bạn trai phải không?

- Tao đập mày nghe, nhóc! – Thủy Tiên quắc mắt – Bạn trai đâu mà bạn trai!

Thằng cu Sinh vẫn bướng bỉnh:

- Vậy sao chị không cho em đi theo?

- Chỗ người lớn nói chuyện, con nít đi theo làm chi!

Thấy thằng em xịu mặt, coi bộ chưa chịu buông tha mình, Thủy Tiên đành "xuống nước":

- Em ngoan, nghe lời chị đi. Rồi lát chiều chị mua kem về cho em!

Thằng Lâm cũng gặp rắc rối y hệt như Thủy Tiên. Nó vừa buông máy xuống, mẹ nó đã hỏi ngay:

- Cái thằng Bàn Tay Máu là cái thằng hay cái con vậy hả con?

- Là con trai ạ.

- Nó là cái thằng sao đặt tên là Thủy Tiên?

Lâm chết đứng, sực nhớ mẹ nó nãy giờ vẫn theo dõi nó

- Dạ … dạ … – Lâm bối rối đáp, đầu xoay nhưng chong chóng để nghĩ cách nói dối.

- Dạ dạ cái gì! Con trai ai lại tên Thủy Tiên bao giờ!

- Dạ … – Mắt Lâm chợt sáng lên – tại lúc nhỏ ba mẹ nó làm khai sinh cho nó, người ta ghi lộn ạ.

Mẹ nó nghi ngờ:

- Khai sinh mà ghi lộn?

- Dạ, tại vì thằng Thủy Tiên có một đứa em gái sinh đôi. Ba mẹ nó định đặt cho nó tên Hùng Dũng, em gái nó tên Thủy Tiên. Nhưng ở phòng hộ

tịch người ta lộn đứa này qua đứa kia. Cho nên rốt cuộc tên nó thành Thủy Tieên, còn em gái nó tên Hùng Dũng.

Giọng thằng Lâm thật như đếm. Đến mức mẹ nó phải ngớ ra:

- Thiệt vậy hả con?

- Dạ, thiệt chứ ạ. – Lâm tiếp tục dóc tổ – Hồi đầu năm bị bạn bè trêu chọc quá trời, thằng Thủy Tiên mắc cở bỏ học cả tuần. Bây giờ thì nó quen rồi. Chỉ tội con em nó. Nghe nói cái con bè Hùng Dũng đó bữa nào đi học về cũng khóc sướt mướt.

- Tội quá há. – Mẹ thằng Lâm chép miệng – Con nhớ đừng có hùa vô mấy đứa kia chọc ghẹo anh em nó nghe không.

- Dạ. – Lâm mỉm cười – Mẹ yên tâm đi. Tới mười tám tuổi, chừng nào đi làm giấy chứng minh nhân dân hai anh em nó được quyền đổi tên lại mà.

Trong khi mẹ nó ngồi gật gù, Lâm len lén bước lại phía cầu thang, vọt lẹ lên gác. Nó sợ nấn ná, mẹ nó cao hứng kêu nó hôm nào rủ "thằng Thủy Tiên" về nhà chơi, chắc nó khóc thét.

Y như lần hẹn hò trước, Lâm ngạc nhiên thấy mình bồn chồn quá thể, cứ chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Nhìn cả chục lần, thấy cây kim giờ vẫn chỉ con số 4, nó điên tiết không thèm nhìn nữa.

Lâm đi ra đi vô chán, lại ngồi phịch xuống ghế bật computer, nhảy vô game Giang Hồ Thánh Chiến để giết thì giờ.

Lúc đầu nó định đem Kẻ Thần Bí ra thành Đôn Hoàng giết chó sói cho đỡ buồn tay, nghĩ sao lại chạy lên Nhạn Môn Quan. Lâm lóc cóc leo lên núi, đi xuyên qua rừng đào đỏ ối như xác pháo, lòng bất giác nhớ đến lần nó cùng Mai Giáng Tuyết vai kề vai thơ thẩn trên ngọn núi hữu tình này. Lúc giục ngựa ra giữa cầu treo chênh vênh, Lâm nhớ rõ mồn một cảnh nó tặng hoa cho Mai Giáng Tuyết – đóa hoa hồng nó âm thầm mua sẵn ở tiệm tạp hóa thành Tô Châu mấy ngày trước đó. "Tặng muội nè" – "Đẹp quá! Cảm ơn huynh!", những lời đối đáp tuy cụt ngủn nhưng lãng mạn hết sức khiến mỗi khi nghĩ tới Lâm lại thấy bồi hồi. "Lát nữa mình có nên mua hoa hồng tặng cho Thủy Tie6n không há?", Lâm bất chợt nghĩ, rồi nó lắc đầu quầy quậy "Hổng được rồi! Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, tặng chơi trong game thì được, ra ngoài mà tặng hoa hồng chắc nó xách guốc rượt mình chạy tóe khói!".

Trong một lúc Lâm có cảm giác mình bị đè bẹp dưới ý nghĩ đó. Nó buồn thỉu buồn thiu. Buồn đến nỗi khi thấy chỗ ô tán gẫu hiện ra lời kêu réo om sòm của thằng Quốc Ân "Kẻ Thần Bí ơi, mày đang ở đâu vậy? Chạy lên núi Vũ Di phụ tao một tay đi!", Lâm nổi cáu "Phụ, phụ cái đầu mày! Tao không rảnh!" rồi tắt phụt computer.

Năm phút sau, Lâm đã ở trong phòng tắm, kỳ cọ muốn tróc da.

Nửa tiếng sau nữa, nó đứng trước tủ quần áo, sục mắt săm soi, mặt đầy bất mãn trước khi một lần nữa nhận ra nó chẳng có chiếc áo nào xứng đáng với những cuộc hẹn hò. Nhưng lần này, Lâm không dám buột miệng cằn nhằn, sợ mẹ nó nghi ngờ dò hỏi như lần trước.

Đến khi nó "làm đẹp" đâu đó xong và dắt xe ra khỏi nhà, đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua. Người ta vẫn nói bọn con gái là chúa tốn thời giờ cho chuyện trang điểm, nhưng so với sự chải chuốt của thằng Lâm mỗi lần đi gặp Thủy Tiên, chắc tụi nó phải kêu thằng này bằng "sư phụ".

Lâm đi sớm so với giờ hẹn nên nó cứ chạy vòng vòng ngoài phố, mãi đến năm giờ rưỡi mới chui vào quán kem Mickey. Ngồi chừng mười lăm phút, nó sực nhớ tới một chuyện, liền vội vã chạy ra ngoài, băng qua bên kia đường, đẩy cửa quán cà phê đối diện, thò đầu vào nhìn dáo dác.

Nó thở phào quay ra khi không thấy tụi Quý ròm đâu hết. Lần trước tụi nó tụ tập ở đây chắc là tình cờ thôi! Lâm hớn hở nghĩ và yên tâm lộn ngược trở lại quán Mickey.

Bụng nó lập tức thót lại khi phát hiện Thủy Tiên đã ngồi trong quán từ đời nào. Chắc nó đến lúc mình chạy ra ngoài, xui thiệt tình!

- Thủy Tiên mới tới hả? – Lâm bước lại, bối rối hỏi.

- Ờ. – Thủy Tiên đáp, đưa mắt nhìn Lâm thăm dò, nhẹ nhõm khi thấy mặt mày thằng này không còn "ngùn ngụt sát khí" như mấy bữa trước.

Lâm ngồi xuống ghế, ấp úng:

- Tôi tới khi nãy, nhưng vừa rồi tôi có việc phải … đi ra ngoài.

- Lâm chạy ra ngoài chi vậy?

Lâm nuốt nước bọt:

- Tôi chạy qua … quán cà phê bên kia đường.

- Lâm qua bển uống cà phê hả? – Thủy Tiên dán mắt vào mặt Lâm, tò mò hỏi, ngạc nhiên thấy mặt thằng này tự nhiên đỏ lựng, nhưng rồi nó hiểu

ngay – À, mình biết rồi. Lâm định qua bển xem có mấy bạn lớp mình ngồi trong đó không chứ gì!

Từ khi quen con nhỏ Thủy Tiên, Lâm tự dưng mắc tật ưa gãi cổ. Nó gãi cổ hoài hoài, chỉ có điều nó không nhận ra đó thôi.

Thấy thằng Lâm lúng túng quá, hết gãi cổ lại cào cào móng tay lên mặt bàn mặc dù cái bàn chắc chắn không biết ngứa như cái cổ, Thủy Tiên động lòng buột miệng:

- Lâm yên tâm đi! Bữa nay mấy bạn đó không tới đâu!

Thủy Tiên tội tội thằng Lâm mà trấn an thế, nhưng đến khi thằng Lâm thắc mắc "Ủa, sao Thủy Tiên biết?" thì nó đâm hoảng. Tới lượt nó cà lăm:

- À … ờ … thì Thủy Tiên đoán vậy thôi. Chứ làm gì có chuyện hễ tụi mình ngồi bên này thì … các bạn ngồi bên kia. Tình cờ thì chỉ tình cờ một lần thôi chứ. Lâm nghĩ xem có đúng không?

- Đúng! Đúng!

Lâm gật đầu lia lịa, sướng rơn vì hai chữ "tụi mình" Thủy Tiên vô tình thốt ra.

Nhờ hai chữ kỳ diệu đó, trong nháy mắt sự tự tin quay lại với Lâm. Cổ nó đã thôi ngứa. Nó cũng không buồn cào tay lên mặt bàn nữa. Nó khẽ nhúc nhích mười ngón tay, thấy cử động dễ dàng, không vướng víu như khi nãy. Quai hàm nó cũng vậy. Cho nên thật dễ hiểu khi nó hào hứng hỏi:

- Kêu kem ăn nhé, Thủy Tiên?

Và nó sung sướng nhìn Thủy Tiên gật đầu: "Ờ!".

Cuộc đối thoại y như lần đầu nó gặp Thủy Tiên, không sai một chữ. Chỉ khác là hôm nay kẻ chủ động mời kem là Kẻ Thần Bí, nữ hiệp Mai Giáng Tuyết chỉ biết riu ríu làm theo.

Lâm ngoáy muỗng vào ly kem, cố cẩn thận để không dây ra áo, chớp mắt nói:

- Thủy Tiên cho tôi xin lỗi nha.

- Xin lỗi chuyện gì hở Lâm.

Lâm khụt khịt:

- Thì chuyện tôi giận Thủy Tiên mấy hôm nay đó. Tôi cứ tưởng Mai Giáng Tuyết "đồ sát" tôi trong game là Thủy Tiên. Tôi đâu có biết bạn đã

bán Mai Giáng Tuyết cho người khác.

- Có gì đâu mà xin lỗi. Chỉ là hiểu lầm thôi. – Thủy Tiên mỉm cười – Tất cả cũng do mình. Đáng lẽ mình phải nói chuyện này cho Lâm biết sớm.

Lâm nhìn chăm chăm vào mắt bạn, ngần ngừ hỏi:

- Tại sao Thủy Tiên nghỉ chơi game vậy?

Thủy Tiên đã chuẩn bị sẵn câu trả lời ở nhà nên nó đáp hết sức trơn tru:

- Tại mình có thằng em họ lỡ dính vào xì ke. Nó cai được rồi, nhưng dì mình sợ nó bị bạn xấu rủ rê thế nào cũng có ngày dính trở lại.

Lâm gật gù, vẻ hiểu biết:

- Ừ, gì chứ thứ này đã vướng vô một lần là dễ vướng lần thứ hai, thứ ba lắm!

Thủy Tiên tiếp tục nói bằng giọng dàu dàu:

- Vì vậy mình mới đưa Mai Giáng Tuyết cho thằng em mình chơi. Thả nó ra ngoài thì rất nguy hiểm, nhưng nhốt nó hoài trong nhà cũng đâu có được. Chỉ có cách dụ cho nó mê chơi game …

Lâm cười hì hì:

- Thế là suốt ngày nó cứ ôm cứng lấy bàn phìm, ai rủ đi chơi cũng không đi?

Thủy Tiên cũng nhoẻn miệng cười:

- Ờ. Dì mình không khoái gì game ghiếc, nhưng dì tuyên bố thẳng với thằng em mình chẳng thà con chết vì chơi game còn hơn là để mẹ thấy con chết vì xì ke ma túy! Nhục lắm!

Lâm nhíu mày:

- Vậy là bạn cho không con Mai Giáng Tuyết chứ bán chác gì?

- Ờ. Dì mình có đưa tiền nhưng mình không lấy. Mình chỉ muốn giúp thằng em mình thôi.

Lâm tiếc hùi hụi khi nhớ tới những trang bị cực “khủng” và chắc là rất đắt tiền của Mai Giáng Tuyết, nhưng nó không dám xuýt xoa, sợ Thủy Tiên chửi là đồ “tham tiền bỏ nghĩa”.

- Ủa? – Lâm nheo nheo mắt – thế sao thằng em bạn gặp tôi lại xưng “muội” kỳ vậy ta? Nó là con trai mà.

Câu hỏi đột ngột của Lâm làm Thủy Tiên chết cứng trên ghế, muỗng kem mới đưa vô miệng bỗng đắng nghét. Nó giống như người mắc nghẹn, mắt chớp lia chớp lịa vẫn không biết mở miệng như thế nào. Nó đã chuẩn bị sẵn câu chuyện phịa về thằng em họ, nhưng nó quên mất chủ nhân của Mai Giáng Tuyết là con nhỏ Văn Châu. Nhỏ Văn Châu xưng "muội" là đúng rồi, nhưng "thằng em họ" của nó thì đường đường là một đấng nam nhi mà xưng "muội" thì vô lý quá. Thủy Tiên cứ thừ ra, cắn rát cả môi vẫn chưa nghĩ ra cách gì thoát hiểm.

Hên cho Thủy Tiên, thằng Lâm bữa nay tự nhiên tốt bụng quá xá. Buột miệng xong, nó cau mày nghĩ ngợi, không để ý đến vẻ lóng ngóng của nhỏ bạn đang ngồi nơm nớp trước mặt, rồi thình lình nó bỗng đưa tay cốc đầu mình một phát, miệng reo ầm:

- Công nhận hỏi ngu thiệt! Người chơi là con trai hay con gái đâu có quan trọng, ăn thua là nhân vật trong game là nam hay nữ thôi. Nữ hiệp Mai Giáng Tuyết không xưng "muội" chẳng lẽ xưng "huynh" hay "đệ"!

Thằng Lâm reo, không có lý gì Thủy Tiên không reo theo. Thằng Lâm không những gỡ bí cho nó mà còn tự nhiện mình ngu làm nó khoái quá. Nhưng Thủy Tiên chỉ dám reo thầm trong bụng chứ hổng dám tí tởn ngoài mặt. Nó sợ thằng Lâm nghi ngờ, chỉ cười mím chi, ra vẻ chuyện đó ta biết lâu rồi mà bây giờ nhà ngươi mới biết, gà mờ ơi là gà mờ!

Lâm nhìn sững nụ cười của Thủy Tiên, tim đập binh binh. Bỗng nhiên nó phát hiện mấy đứa con gái mập mập tròn tròn đứa nào cười trông cũng có duyên tệ. Nó nhìn chòng chọc đến nỗi Thủy Tiên phải phát ngượng quay mặt ngó lơ chỗ khác.

- Thủy Tiên nè. – Tự nhiên Lâm nói.

- Gì hở Lâm? – Thủy Tiên đáp, không quay đầu lại.

- Hôm ở nhà thằng Tần ấy mà.

- Hôm ở nhà bạn Tần sao?

- Lúc Thủy Tiên hét lên và bỏ chạy ấy.

- Ờ.

Lâm thở ra:

- Tụi bạn có nghĩ xấu gì tôi không?

- Không.

- Thiệt không?

- Thiệt mà … – Đang nói Thủy Tiên thốt nhiên ngập ngừng – … Thiệt ra thì chỉ có bạn Tần …

- Thằng Tần sao? – Lâm nóng nảy chồm tới trước, hai khuỷu tay tì hẳn lên mặt bàn.

Thủy Tiên cắn môi:

- Bạn Tần có nó linh tinh … nhưng rồi bạn ấy biết ngay là mình nghĩ sai …

Trán thằng Lâm nhăn tít:

- Nó nói linh tinh là nói gì?

Thủy Tiên lúc lắc mái tóc, vẫn không quay đầu lại:

- Thôi, Thủy Tiên không nói đâu!

- Thủy Tiên nó đi! – Lâm khụt khịt mũi, hăm he – Bạn không nói, tôi sẽ đi tìm thằng Tần tôi hỏi!

Thủy Tiên không nhìn thấy thằng Lâm trong lúc này (tại nó đang ngoảnh mặt nhìn ra phố mà) nhưng nghe thằng này hù dọa ghê quá, nó cũng hơi ơn ớn. Nó khẽ chép miệng, giọng đắn đo:

- Nếu Thủy Tiên nói ra thì Lâm sẽ không đi tìm bạn Tần phải không?

- Ờ. – Lâm nhanh nhẩu – Tôi hứa.

Thủy Tiên hít vào một hơi rồi từ từ thở ra:

- Bữa đó thấy Thủy Tiên hét lên và bỏ chạy, bạn Tần nói chắc là Lâm … Lâm …

Thấy Thủy Tiên "Lâm, Lâm" cả buổi, thằng Lâm sốt ruột:

- Lâm sao?

- Bạn Tần nói chắc là Lâm … nhào vô … nhào vô …

Nói thêm được hai tiếng, Thủy Tiên lại ngắc ngứ.

Lâm nghiến răng:

- Nó nghĩ là tôi nhào vô hành hung bạn chứ gì?

- Không! Bạn Tần nói là chắc Lâm nhào vô … nhào vô … ôm đại Thủy Tiên …

Thủy Tiên cố lắm mới nói được hết câu. Nói xong, mặt nó đỏ như gấc chín. Mặt thằng Lâm còn đỏ gấp đôi. Vì Thủy Tiên chỉ đỏ vì ngượng. Còn Lâm vì ngượng và cả vì giận nữa.

Nó vung tay, suýt chút nữa hất đổ ly kem trước mặt:

- Trời đất, cái thằng này! Chắc tôi phải đập nó một trận quá!

- Lâm đã hứa là sẽ không đi tìm bạn tần rồi mà! – Thủy Tiên lo lắng nhắc.

- Thật tức chết đi được! – Lâm gầm lên – Nó ăn trúng thứ chi mà đầu óc "đen tối" vậy không biết!

Thủy Tiên tính bào chữa cho Tần vài câu để Lâm dịu bớt, nhưng vừa mấp máy môi nó lại thấy xấu hổ, thế là ngậm tăm luôn.

Bên cạnh, Lâm vẫn ra rả kết tội Tần:

- Tôi là tôi biết tỏng thằng ghẻ ngứa này mà. Nó thù tôi từ lâu rồi, chỉ đợi có dịp là nói xấu tôi thôi …

Thủy Tiên ngơ ngác:

- Mình có thấy Tần … bị ghẻ hồi nào đâu mà Lâm nó vậy.

- Tại hồi cấp hai Thủy Tiên không học chung với tụi này nên Thủy Tiên không biết đó thôi. – Lâm hùng hổ – Năm lớp tám, thằng Tần ghẻ đầy đầu, đến mức phải cạo trọc và được thầy giám thị cho phép đội nón trong lớp để giấu ghẻ …

Thủy Tiên vẫn không hiểu:

- Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến chuyện Tần thù Lâm?

- À … à … có chứ …

Thủy Tiên quay người lại đối diện với Lâm, đề tài câu chuyện lúc này đã rời xa "khu vực đen tối" nên nó đã bình tỉnh trở lại. Nó nhìn đăm đăm vào vẻ mặt bối rối của thằng Lâm:

- Có là sao?

- Ờ … – Lâm lại đưa tay gãi cổ không biết lần thứ bao nhiêu, nó nói mà thấy miệng lưỡi khô rang – tại vì hồi đó tôi nổi hứng trêu nó …

Thủy Tiên tò mò:

- Lâm trêu cách sao mà bạn Tần thù Lâm đến tận bây giờ?

- Có gì đâu! Tại thằng Tần là đứa thù dai thôi! – Lâm thở hắt ra – Hồi đó, thằng Quốc Ân nghịch ngợm vẽ lên bảng một bức hình đầu trọc, còn tôi thì đề hai câu vè ở bên dưới "Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nồi lên trên" …

- Trời đất! – Thủy Tiên nhăn mặt – Vậy mà Lâm bảo là "có gì đâu"!

- Trêu nhau cho vui vậy mà.

Lâm lỏn lẻn đáp, tay khuấy khuấy ly kem, quên mất rằng đó là ly kem chứ không phải ly cà phê. Rồi như để giành lại thế chủ động, Lâm lập tức thay đổi đề tài:

- Bây giờ tới lượt tôi thắc mắc nè.

Thủy Tiên nheo mắt:

- Chắc Lâm thắc mắc tại sao hôm ở nhà bạn Tần mình hét lên bài hãi và …

- Không phải chuyện đó! – Lâm gạt ngang – Chuyện đó thì tôi biết. Tại hôm đó mặt tôi hầm hầm làm bạn sợ.

- Chứ Lâm thắc mắc chuyện gì?

Lâm nhìn thẳng vào mắt Thủy Tiên, chậm rãi:

- Theo như tôi để ý, Thủy Tiên học rất giỏi. Bài làm của bạn toàn được điểm cao.

- Hổng dám!

Làm như không nghe thấy, Lâm tiếp tục:

- Do đó tôi không hiểu tại sao hồi còn chơi game bạn cứ nhờ tôi giải những bài tập mà tôi biết chắc là bạn thừa sức làm.

Câu hỏi của thằng Lâm vừa thốt ra chắc chắc là câu hỏi Thủy Tiên không hề chờ đợi trong buổi gặp mặt hôm nay. Trong một lúc, Thủy Tiên nghe mồ hôi đẫm trán, còn trái tim nó hình như rơi xuống đâu đó chỗ dạ dày. Dĩ nhiên Thủy Tiên biết rõ kế hoạch giúp bạn của tụi Quý ròm nhưng nó vẫn không nghĩ thằng Lâm lại cắc cớ lôi chuyện đó ra chất vấn.

Trước khi đi đến quán kem Mickey, Thủy Tiên đã dự kiến Lâm sẽ hỏi nó những gì và nó đã chuẩn bị sẵn hàng mớ câu trả lời để đối phó.

Nhưng thắc mắc vừa rồi của Lâm là điều Thủy Tiên không hề nghĩ tới.

Cả "thần đồng" Quý ròm lẫn "nhà thông thái" Hạnh cũng không nghĩ tới luôn.

Cho nên lần thứ hai Thủy Tiên ngoảnh mặt nhìn ra đường:

- Ờ … ờ … thì tại vì mình thấy Lâm học tập có vẻ … lơ là …

Nó bối rối đáp, giọng cố tình nghèn nghẹt như đang thử một cái micro hỏng. Nhưng khổ nỗi, con nhà Lâm lại nghe rất rõ.

Chương 10

Lâm đạp từng vòng xe, chân nặng như đeo chì.

Bữa nay nó không đến nỗi ngồi trơ như hôm trước, cũng không để kem dây ra áo, lại được Thủy Tiên gọi gộp hai đứa bằng cái từ hết sức thân mật là "tụi mình", thế nhưng Lâm chẳng thấy vui.

Cuối cùng, Lâm nhận ra rằng lâu nay con nhỏ Thủy Tiên vẫn thầm chê nó học dốt. Cuộc trò chuyện vừa rồi trong quán kem khiến Lâm cứ bần thần: Hóa ra hồi còn chơi game, Thủy Tiên sẵn sàng giúp mình đánh đuổi tụi Đại Hồ Ly, tiêu diệt bọn quái trong Loạn Thạch Động, sẵn sàng tặng mình bao nhiêu là linh đơn thần dược, thậm chí còn vui vẻ nhận hoa hồng mình tặng nhưng trong thâm tâm chắc nó nghĩ mình học ngu như heo. Cho nên nó mới giả vờ nhờ mình giải hết bài tập này đến bài tập khác, mới bấm bụng bỏ ra hàng giờ ngồi chỗ ao sen thành Lạc Dương cùng mình "trao đổi bài vở" chứ hổng thèm "trao đổi võ công" như các cao thủ giang hồ khác. Rõ ràng nó coi mình là thứ học trò vừa lười vừa mít đặc, còn nó đóng vai cô giáo âm thầm dìu dắt mình mà mình hổng biết con khỉ gì hết, ngu ơi là ngu! Đã thế mình còn không biết thân biết phận, lúc nãy suýt chút nữa chạy ra chợ mua hoa hồng tặng nó! Cũng may mình tốp ý định vớ vẩn đó lại kịp, nếu không chắc nó cười vào mũi mình rồi! Lâm cay đắng nhủ thầm, bụng quặn lại, chân cẳng như không còn chút hơi sức.

Trong cơn sầu khổ, Lâm lại nghĩ đến nhỏ Hạnh.

Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế không biết chuyện gì đang xảy đến với Lâm khi thấy thằng này đột nhiên biệt tích trên giang hồ, lần nào gọi cũng thấy màn hình lạnh lùng thông báo: "Kẻ Thần Bí hiện không có trên mạng".

Sau nhiều lần không liên lạc được, Quốc Ân lò dò đạp xe đến nhà thằng Lâm.

- Quốc Ân hả cháu? – Mẹ thằng Lâm vồn vã – Sao lâu quá không thấy cháu ghé chơi?

Quốc Ân nói dối:

- Dạ, lúc này cháu phải học bài làm bài nhiều lắm, bác.

Mẹ thằng Lâm không biết Quốc Ân dóc tổ, nức nở khen:

- Cháu ngoan ghê. Hèn gì thằng Lâm lúc nào cũng bảo cháu siêng học nhất lớp.

Lời khen của mẹ thằng Lâm khiến Quốc Ân nhột nhạt kinh khủng. Nó đã định ngoác miệng "Lâm nói xạo đó bác! Cháu học dở nhất lớp thì có!", nhưng đến phút chót nó kềm lại được. Thằng Lâm "ca ngợi" nó như vậy chắc có ý đồ gì đây, nó mà láu táu đính chính không khéo lại bị thằng bạn nó chửi rủa te tua.

Cho nên nó chỉ cười cười, mắt láo liên nhìn vào trong nhà:

- Lâm có nhà không bác?

Mẹ thằng Lâm lắc đầu:

- Không có cháu à. Dạo này chiều nào nó cũng ôm tập đi học thêm.

Bà hoan hỉ nói thêm:

- Nó siêng học lên là nhờ chơi với cháu đó.

Trông thái độ thì có vẻ như mẹ thằng Lâm sắp sửa thưởng cho "thằng bạn siêng học" của con mình một bịch kẹo hay một gói bánh gì đó. Quốc Ân sượng ngắt, bước thụt lui một bước, cố hỏi thêm một câu:

- Lâm đi học thêm ở đâu vậy, bác?

- Bác nghe nói nó đến nhà cô bé Hạnh nào chung lớp đó.

Như vậy chắc thằng Lâm tới nhờ nhỏ Hạnh giảng bài thật rồi! Nếu thằng Lâm bảo với mẹ là nó đi học ở các trung tâm dạy thêm hay ở nhà thầy cô thì Quốc Ân còn nghi thằng bạn mình kiếm cớ vòi tiền học phí để tiêu xài. Nhưng nếu nó bảo nó tới nhà nhỏ Hạnh thì chắc là nó siêng học đột xuất thật! Quốc Ân nhớ hồi học lớp tám, lúc thi phổ thơ các bài học với "thi sĩ Bình Minh" Quý ròm, "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm đã từng đến thụ giáo nhỏ Hạnh không chỉ một lần.

Quốc Ân thở đánh thượt một cái, lầm lũi quay xe về.

Cũng giống như lúc Lâm chia tay Thủy Tiên, Quốc Ân uể oải đạp từng vòng xe, chân cẳng rã rời, chỉ có tâm trạng là trái ngược hẳn với thằng bạn của nó. Hôm đó Lâm rầu rĩ vì học kém, còn hôm nay Quốc Ân rầu rĩ vì thằng bạn mình nhất quyết không chịu học kém nữa.

Tất nhiên Quốc Ân không thể hiểu tại sao một đứa chẳng coi chuyện học hành ra cái củ khoai lang gì như thằng Lâm bữa nay tự nhiên lại nổi hứng ham học như thể sắp sửa đi thi tiến sĩ tới nơi. Nó định hôm nào nó sẽ hỏi

cho ra lẽ, còn lúc này thì nó đang buồn. Nó đang thẫn thờ mường tượng đến những ngày chỉ có nó và thằng Đại Hoàng Đế bơ vơ giữa chốn "giang hồ hiểm ác".

Quốc Ân buồn. Nhưng có khối người vui.

Bố mẹ thằng Lâm dạo này cưới nói luôn miệng vì sau một thời gian "im hơi lặng tiếng", thằng con lại tiếp tục bày ra trên bàn những bài tập điểm cao chót vót.

Một lần nữa ba nó và mẹ nó sung sướng tựa vào nhau để khỏi ngã lăn ra vì xúc động.

Một lần nữa ba nó hả hê nói, mặt nở ra:

- Con học như vậy là ba mẹ mừng rồi.

Một lần nữa mẹ nó rưng rưng nói:

- Con cố học như vậy là trả ơn cho ba mẹ rồi đó.

Nhưng khác với lần trước, lần này bà không dặn dò "Con nhớ giữ gìn sức khỏe nghe con!", mà nói một câu dịu dàng đến mức thằng Lâm xanh mặt ngó lơ chỗ khác "Con nhớ rủ Quốc Ân và thằng Thủy Tiên gì đó đến chơi thường xuyên nghe con!".

Ở lớp, bao nhiêu gương mặt rạng lên trước thành tích học tập được cải thiện từng ngày của Lâm.

Cứ mỗi lần thầy Phú, thầy Khuê hay cô Mừng, cô Bích Dậu mở miệng khen thằng Lâm là nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lại khẽ liếc nhau để khoe những nụ cười kín đáo.

Lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung lại có dịp cười toét miệng mỗi khi thầy Khoa vờ tìm cặp kính trên bàn, hớt hải la lên: "Ố là là! Em nào cho thầy mượn cặp mắt kính! Thú thật là thầy không thể tin vào mắt mình nữa rồi!". Nếu trước đây thầy không tin thằng Lâm tụt từ điểm 8 xuống điểm 2 một cách gọn ơ thì bây giờ thầy lại không tin nó vọt từ điểm 2 lên điểm 8 một cách ngoạn mục như thế.

Thầy đứng trước bảng, một tay cầm bài tập của thằng Lâm, tay kia vờ dụi mắt lia lịa khiến cả lớp cười ồ.

Cười to nhất là thằng Minh Vương, tại nó là tổ trưởng của thằng Lâm mà.

Thầy Khoa huơ huơ bài tập của thằng Lâm ra trước mặt:

- Các em cười xong chưa?

Quới Lương bô bô:

- Dạ sắp xong rồi ạ.

Thầy vui vẻ:

- Vậy các em cười thêm chút nữa đi. Khi nào xong rồi thì nói thầy.

Quới Lương lại nói:

- Dạ bây giờ thì xong rồi ạ.

Thầy chỉ Quới Lương:

- Xong rồi thì em đứng lên.

Cả lớp nơm nớp quay nhìn Quới Lương, bụng trách thầm cái tật ưa giỡn mặt thầy giáo của thằng này.

Nhưng thầy Khoa không trách phạt đứa học trò, chỉ hỏi:

- Em ngồi kế bạn Lâm, vậy em có biết tại sao gần đây bạn Lâm chăm học hẳn lên không?

Quới Lương liếc thằng Lâm, miệng ấp úng:

- Dạ … dạ … em không biết ạ.

Thầy lướt mắt khắp lớp:

- Có em nào biết không?

Không đứa nào trả lời. Đứa không biết không trả lời đã đành. Những đứa biết cũng im thin thít. Chuyện lắt léo như thế làm sao nói vung ra được.

- Thưa thầy, em biết ạ. – Đột nhiên thằng Tần giơ tay, nói lớn.

Hàng chục ánh mắt ngạc nhiên đổ dồn về phía thằng Tần. Chết rồi! Lâm nín thở. Không biết thằng ghẻ ngứa này định hãm hại mình chuyện gì nữa đây?

Thầy Khoa nhìn xoáy vào gương mặt tinh quái của Tần:

- Tại sao, em nói thầy nghe coi!

Tần dõng dạc:

- Thưa thầy, bạn Lâm tự nhiên chăm học như thế tại vì bạn ấy bắt đầu biết yêu ạ.

Trong khi thầy Khoa ngớ ra thì dưới các dãy bàn nổ ra một tràng cười làm rung rinh toàn bộ cửa chính lẫn các cửa sổ. Cứ như có một cơn bão âm

thanh đang tràn qua lớp học.

Lâm cúi gằm đầu, nghe mặt đỏ tới mang tai. Nỗi thắc thỏm của Lâm đã thành sự thật. Thằng Tần chuẩn bị tố cáo chuyện Lâm hò hẹn với Thủy Tiên trong vườn nhà nó. Nó sẽ dựng chuyện Lâm "nhào vô ôm đại" Thủy Tiên khiến con nhỏ này thét lên be be và co giò chạy trối chết. Tất nhiên Lâm sẽ phủ nhận, tất nhiên Thủy Tiên sẽ lên tiếng làm chứng cho sự trong sạch của Lâm nhưng cho dù như thế từ nay về sau Lâm sẽ khó bề sống yên với sự trêu chọc của lũ bạn tinh nghịch.

Đã mấy lần, Lâm tính nhìn lên chỗ Thủy Tiên ngồi nhưng nó không dám. Bất cứ cử chỉ nào của nó lúc này cũng đang bị cả lớp giám sát. Bây giờ mà nó nhìn về phía Thủy Tiên một cái chẳng khác nào nó thừa nhận thằng Tần nói đúng.

Lâm không biết lúc này Thủy Tiên còn bối rối hơn nó nhiều. Thủy Tiên không sợ bạn bè trêu chọc. Nó không sợ bạn bè hiểu lầm. Thủy Tiên chỉ lo bạn bè hiểu đúng: Hổng lẽ Lâm "yêu" nó? Eo ôi, "yêu" là gì thế nhỉ? Thủy Tiên nhớ lại thái độ của Lâm từ trước đến nay, lòng bất giác ngờ ngợ. Thốt nhiên nó lo lắng không đâu, bụng thầm trách đám nhỏ Hạnh, Quý ròm tơi bời.

- Em nói gì thế hở Tần? – Sau khi đã trấn tĩnh, thầy Khoa liếm môi hỏi, ánh mắt thầy nhìn Tần dò xét – Em có thể nói rõ hơn được không?

Lâm đã muốn chui xuống đất lắm rồi. Nhưng dễ gì mà chui được, nó đành hồi hộp vểnh tai nghe thằng Tần "tuyên án", chân tay nhũn cả ra như người chết rồi.

- Thưa thầy, được chứ ạ. – Tần láu lỉnh – Ý em muốn nói là bạn Lâm bắt đầu biết yêu … ba mẹ, yêu thầy cô, yêu bạn bè đó thầy! Chính vì bạn Lâm đã lớn, không muốn làm ba mẹ, thầy cô và bạn bè buồn lòng nên bạn Lâm cố gắng học tập …

Một tràng vỗ tay vang lên như mưa rào cắt ngang câu nói của thằng Tần, không rõ tán thưởng ý nghĩa của câu nói hay tán thưởng phần "kết thúc bất ngờ" đầy hài hước của nó.

Thằng Lâm như người sắp chết đuối được vớt lên, vỗ tay to nhất. Nó biết thừa thằng Tần quỷ quái cố ý "hù" nó cho nó đứng tim chơi, nhưng điều đó không ngăn nó vỗ rát cả tay. À quên, Thủy Tiên vỗ tay cũng to. Cả hai đứa đều đồng hạng nhất.

Có một đứa vỗ tay cũng to không kém, vì nó là bạn thân nhất của Lâm. Đó là Quới Lương.

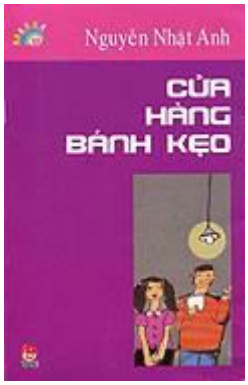
Và vì Quới Lương ngồi sát rạt bên Lâm nên Lâm nhăn hí khi thằng này vừa vỗ tay vừa nghiêng đầu thì thầm vào tai nó:

- Thằng Tần nói xạo quá hả mày?

Thành phố Hồ Chí Minh 2008.

HẾT.

Tập 50: Cửa Hàng Bánh Kẹo

Đánh máy: khuyết danh!
Chính tả: ntthnga85

Tóm tắt nội dung

Xưa nay không biết có đứa con trai nào mưu toan dùng toán học để "chinh phục" bạn gái hay không, nhưng thằng Gia Nghĩa đang làm như vậy. Tiểu Long thích em gái thằng Gia Nghĩa, cũng bắt chước làm theo. Người hỗ trợ đắc lực trong chuyện này là "thần đồng toán" Quý ròm. Kết quả ra sao, các bạn hãy tự khám phá qua câu chuyện vui nhộn này!

Chương 1

Lúc đó là năm giờ chiều.

Tiểu Long đang trên đường đến nhà Quý ròm. Bữa nay nó định nhờ thằng bạn thân của nó chỉ nó cách mày mò computer. Nhà Tiểu Long không có computer, học môn tin học nó toàn phải học trong phòng máy của nhà trường. Học trò nhiều, máy ít, phải chia nhau ra thực hành. Có hôm giành nhau với tụi bạn cả buổi, đến khi ngồi được vô máy đã nghe chuông reo hết tiết, Tiểu Long tức anh ách.

Sáng nay cũng vậy. Cô Bé Ba dạy tin học bảo hai trò một máy. Tiểu Long được phân chung một máy với thằng Gia Nghĩa, nhưng thằng Gia Nghĩa ngồi cắm đầu vọc máy từ đầu đến cuối, gần hết tiết mới giao máy lại cho Tiểu Long.

Tiểu Long bấm bấm gõ gõ chừng vài cái, chưa đâu ra đâu đã phải đứng dậy xách đít đi ra, nhường chỗ cho học sinh lớp khác.

Tiểu Long túm áo thằng Gia Nghĩa ở cửa phòng, mặt đỏ bừng:

- Mày chơi ăn gian hả mày?

Gia Nghĩa trưng bộ mặt ngây thơ:

- Ối, mày nói gì oan cho tao thế? Nãy giờ tao học chứ đâu có chơi!

- Mày ngồi ôm cứng cái máy không chịu nhả ra mà bảo là không ăn gian hả?

Gia Nghĩa gãi cổ, nhe răng cười hì hì:

- Ờ, tao mê học quá nên quên béng mày ngồi bên cạnh.

Nó phẩy tay, giọng biết lỗi:

- Thôi, lần sau tao nhường cho mày ngồi máy trước!

Gia Nghĩa nói vậy, Tiểu Long chỉ biết ngậm bồ hòn. Nó muốn vặc lại "Mày đừng có xạo ke! Lần sau chắc gì cô Bé Ba xếp tao với mày thành một cặp" nhưng cuối cùng lại thôi. Tại nó thật thà nghĩ "Rủi cô lại phân mình với nó vào chung một tổ thì sao há?"

Tiểu Long buông áo Gia Nghĩa, chạy lại túm áo Quý ròm:

- Nhà mày có máy, chiều nay tao qua chơi, mày chỉ cho tao bài bữa nay nhé?

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chứ nãy giờ mày làm gì? Bài bữa nay dễ ợt! "Giao tiếp với hệ điều hành Windows" giống như trò chơi dành cho con nít thôi mà.

Tiểu Long giận dỗi:

- Trò chơi dành cho con nít chứ đâu có dành cho tao. Đầu tao đã mít đặc, lại bị thằng Gia Nghĩa chiếm mất cái máy suốt tiết học.

Quý ròm sực nhớ hoàn cảnh khó khăn của bạn mình. Tiểu Long nhà nghèo, trong khi bao nhiêu đứa được ba mẹ sắm computer thì với gia đình Tiểu Long, đó là một sự xa xỉ. Gần đây nhà nó gắn máy điện thoại đã là một cố gắng lớn. Lần nào gặp Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long cũng hớn hở khoe "Anh Tú anh Tuấn tao bảo tháng tới sẽ mua cho tao và nhỏ Oanh cái computer". Nhưng hết tháng này đến tháng khác, lời hứa của hai ông anh song sinh vẫn chưa thấy thực hiện. Tiểu Long khoe chán, riết rồi không buồn nhắc gì đến chuyện đó nữa.

Lòng Quý ròm bất giác chùng xuống. Nó nhìn bạn, giọng bùi ngùi:

- Ờ, chiều mày chạy qua nhà tao đi. Mày "giao tiếp" với tao trước, rồi "giao tiếp với hệ điều hành Windows" sau.

Quý ròm thương bạn, nhưng không bỏ được tật bông phèng.

Tiểu Long toét miệng cười:

- Năm giờ nhé!

Khi nói như vậy, Tiểu Long không nghĩ chiều đó nó không tới nhà Quý ròm.

Đúng ra thì nó định tới. Nó đang đi trên đường mà.

Nhưng đang lóc cóc đạp xe, ánh mắt Tiểu Long chợt bắt gặp một đám nhãi trạc tuổi nó đang đánh nhau bên hè phố.

Cảnh bọn trẻ đánh lộn đánh lạo ngoài đường chẳng phải là chuyện gì lạ, Tiểu Long gặp hoài nên nó chỉ nhìn lướt qua một cái rồi thản nhiên đạp xe đi.

Nhưng rồi Tiểu Long bỗng cảm thấy ngờ ngợ. Nó nhớ hình như bọn đánh nhau có bốn đứa. Ba đứa xúm vào đập một đứa. Máu "hiệp sĩ" của con nhà võ chợt nổi dậy. Tiểu Long tặc lưỡi: "Không được rồi! Bọn này ỷ đông hiếp yếu!" và vội vàng quay xe lại.

Đúng là ba đứa đang hè nhau nện một đứa thật. Đứa bị bao vây mặc chiếc pull màu trắng lúc này đã vấy bẩn nhiều chỗ, nó vẫn cố gắng đánh trả nhưng mỗi lần thoi trúng đối phương được một cái là nó lập tức lãnh đủ cả ba cú đánh cú đá vào người, tiếng bình bịch vang lên như giã gạo.

Bị ba đứa kia dồn vào chân tường và tấn công dồn dập, thằng áo trắng càng lúc càng thất thế, Tiểu Long thấy rõ nó mấy lần định vùng chạy nhưng không thoát.

Tiểu Long bật chống xe đánh tách, hét lớn:

- Ê! Dừng tay!

Nghe tiếng quát giật, ba thằng kia ngơ ngác quay lại nhìn.

Nhận ra kẻ vừa lên tiếng là một thằng nhãi cỡ mình, thằng đứng giữa hừ mũi:

- Mày là ai mà láo thế?

Thằng bên trái cười hềnh hệch:

- Trời! Tao tưởng công an chứ! Hóa ra là một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch!

- Mày muốn gì? – Thằng bên phải hất hàm, rồi nó ngửa bàn tay, ngoắt ngoắt – Nếu muốn nát nhừ như tương thì nhào vô!

Tiểu Long sầm mặt, chưa kịp đáp trả, đã nghe thằng thứ tư kêu:

- Ê, Tiểu Long!

Thằng thứ tư là thằng nhãi bị đánh.

Tiểu Long giật mình nhìn sang, giật mình thêm cái nữa khi nhận ra nó là thằng Gia Nghĩa.

- Ủa, mày hả Gia Nghĩa! – Tiểu Long thảng thốt – Mày đi đâu mà để bọn mất dạy này vây đánh vậy?

Gia Nghĩa đang ấp úng, thằng đứng giữa đã nhào vô Tiểu Long, gầm lên:

- Mày nói ai là mất dạy hả, thằng kia!

- Coi chừng, Tiểu Long!

Thằng Gia Nghĩa quýnh quíu hét, nhưng rồi miệng nó há hốc ra.

Tiểu Long nhanh nhẹn dạt qua một bên, tay trái gạt cú đấm của đối thủ, chân phải vung lên. “Bộp” một cái, cú đá trúng ngay be sườn thằng đứng giữa khiến thằng này cúi gập người ôm bụng rên:

- Thằng này có nghề, tụi mày ơi!

Như hai mũi tên, hai thằng còn lại lập tức bay vô từ hai bên. Nhưng chưa kịp đụng đến chéo áo của đối thủ, tụi nó đã thấy mắt hoa lên. Tiểu Long vọt lên không, mỗi chân đá về một phía. Nó đá mạnh đến mức ống quần bọc gió kêu "rẹt, rẹt". Đám đánh nhau đâu có đứa nào biết "song phi cước" là tuyệt chiêu nhờ đó Tiểu Long thành danh. Vừa nghe hai tiếng "bộp, bộp", Gia Nghĩa dụi mắt một cái đã thấy hai thằng kia văng ra hai hướng, đứa nào đứa nấy đang ôm vai nhăn nhó.

Tiểu Long nhếch mép nhìn đối phương:

- Tụi bay ba đứa đánh một mà không thấy xấu hổ hả?

Ruột nở từng khúc, Gia Nghĩa khoái chí "đế" vô:

- Có ngon thì lấy một đánh ba như thằng bạn tao nè!

Ba thằng kia biết mình không phải là đối thủ của Tiểu Long, len lén cúi xuống lượm dép, lẳng lặng chuồn êm. À quên, tụi nó không chuồn êm. Chạy một đỗi xa, dường như chưa hết ấm ức, một thằng quay lại chửi đổng:

- Đồ … đồ …

Nó chưa kịp nghĩ ra phải nói "đồ" gì cho hả tức, thằng Gia Nghĩa đã toét miệng cười:

- Đồ "cậy ít hiếp đông" phải không, Xường?

Thằng Xường ở gần nhà Gia Nghĩa.

Nhà Gia Nghĩa là cửa hàng bán bánh kẹo.

Cách đây mấy hôm, nhỏ Bảo Ngọc, em gái thằng Xường, chạy qua mua kẹo, gặp thằng Gia Nghĩa liền trố mắt lên:

- Ủa, sao anh ở đây?

Tới lượt thằng Gia Nghĩa trố mắt:

- Mày hỏi lạ! Tao không ở nhà tao thì tao ở đâu!

- Ý em không phải vậy! – Nhỏ Bảo Ngọc nhăn mũi – Tại em nghe anh Xường nói chiều nay ảnh với anh đi đăng ký học thêm tin học ở trung tâm dạy nghề nào đó mà!

Gia Nghĩa cười hê hê:

- Làm gì có chuyện đó! Thằng Xường nó bịa ra để lấy tiền đi thụt bi-da đó. Nó chuyên môn đánh bi-da độ, tao còn lạ gì!

- Đánh bi-da độ là sao?

Gia Nghĩa nhún vai:

- Là đánh bi-da ăn tiền chứ là sao! Như đánh bạc vậy mà!

Gia Nghĩa lim dim mắt, ngâm nga:

- Cờ bạc là bác thằng Bần,

Cửa nhà bán hết, tra chân vào cùm!

Nhỏ Bảo Ngọc thót bụng lại, mồ hôi ứa ra lấm tấm trên trán. Lòng nó như thiêu như đốt. Tại thằng Gia Nghĩa cố tình đổ dầu vô lửa mà.

- Eo ôi, anh nói gì nghe ghê quá! – Bảo Ngọc rụt cổ – Anh không xạo em đó chứ? Anh Xường chơi bi-da ăn tiền thiệt hả?

- Mày không tin thì thôi! – Gia Nghĩa cười khảy, Bảo Ngọc làm nó tự ái quá – Chuyện đó cả khu phố này ai cũng biết hết, chỉ có ba mẹ mày không biết thôi.

Thực bụng, thằng Gia Nghĩa chẳng ghét gì thằng Xường. Cũng chẳng định tâm hãm hại thằng này. Tại thằng Xường trước. Thằng Xường tự nhiên lôi nó vô chuyện đi học thêm. Thằng Xường cố tình biến nó thành "đồng minh" trong chuyện đánh lừa ba mẹ. Cho nên nó tức mình khai huỵch toẹt những hành vi bất hảo của thằng này.

Gia Nghĩa không ngờ những lời tố cáo của mình khiến thằng Xường bị ba mẹ nó cho một trận nên thân. Sau đó ba mẹ nó lên trường hỏi thăm, phát hiện thằng Xường chuyên cúp tiết đi thụt bi-da. Lại thêm một trận bầm mình bầm mẩy nữa. Thằng Xường xoa mông, khóc hu hu "Thù này không trả không phải là người".

Từ bữa đó, Xường rủ thêm hai đứa bạn nữa, suốt ngày rình rập thằng Gia Nghĩa.

Con nhà Gia Nghĩa vô tâm, quên khuấy mất cuộc trò chuyện với Bảo Ngọc, cứ tỉnh bơ lơn tơn ngoài phố. Tới ngày thứ ba thì bị bọn thằng Xường chộp được.

Gia Nghĩa kể tới đó, đột ngột thò tay bá vai Tiểu Long:

- May mà mày tới kịp! Nếu không chắc bữa nay tao giống như cái mền rách.

Tiểu Long nhìn vết bầm trên mặt bạn, tặc lưỡi:

- Mày đã giống cái mền rách lắm rồi!

Gia Nghĩa xoa tay lên gò má, xuýt xoa:

- Ờ, tao nghe hơi đau đau.

Nó chợt đập bốp một cái vô lưng Tiểu Long:

- Chà, mày đánh nhau hay ghê! Cứ như trong phim ấy!

Gia Nghĩa năm ngoái học lớp 9A2 trường Thống Nhất. Nó đâu có biết Tiểu Long là con nhà võ. Nếu thấy Tiểu Long dùng đầu chọi bể gạch, chắc mắt nó còn lé xẹ hơn nữa.

Tiểu Long nãy giờ vẫn dắt xe đi bên cạnh bạn. Nghe Gia Nghĩa bốc mình lên mây, nó mỉm cười leo lên yên:

- Tao đi nhé!

Gia Nghĩa lật đật chụp tay bạn:

- Từ từ đã!

Tiểu Long trấn an:

- Mày yên tâm đi! Tao nghĩ tụi thằng Xường không dám đụng tới mày nữa đâu!

Biết bạn hiểu lầm, Gia Nghĩa rối rít thanh minh:

- Tao đâu có sợ tụi thằng Xường! Tao chỉ sợ em gái tao!

- Mày sợ em gái mày? – Tiểu Long dựng mắt lên – Là sao?

Mặt Gia Nghĩa xịu xuống:

- Em tao mà nhìn thấy tao như thế này, chắc chắn nó sẽ méc ba mẹ tao.

Gia Nghĩa càng giải thích, Tiểu Long càng thấy đầu mình kêu ong ong. Mặt nó nghệt ra:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến tao?

Gia Nghĩa toét miệng cười:

- Bây giờ mày về nhà tao chơi, em tao có hỏi, mày nói là khi nãy mày chở tao đi chơi chẳng may va phải gốc cây hay cột điện gì đó nên mặt mày tao mới "đẹp ra" như thế này.

Tiểu Long gật gù:

- Ờ, mẹo này hay đấy!

Đang xiêu xiêu, Tiểu Long bỗng lắc đầu quầy quậy:

- Không xong rồi! Va phải gốc cây sao chỉ có mỗi mình mày bầm mặt?

- Ối trời, sao mày thật thà thế! – Gia Nghĩa kêu lên, lại vỗ lưng bạn một cái nữa – Này nhé! Xe đâm vào gốc cây nhưng đâm nhè nhẹ thôi. Mày chống chân được, xe chỉ loạng quạng chứ không ngã. Chỉ có tao ngồi sau là văng xuống đường …

- Tao hiểu rồi. – Tiểu Long chớp mắt – Mày thông minh ghê. Hóa ra mày bịa chuyện giỏi không thua gì Quý ròm.

Gia Nghĩa sung sướng:

- Thế bây giờ mày về nhà tao nhé?

- Về ngay bây giờ ấy à? – Tiểu Long ngập ngừng hỏi lại, chợt nhớ đến cái hẹn với Quý ròm.

Thấy bạn có vẻ do dự, Gia Nghĩa hấp tấp nói thêm:

- Ừ. Mày giúp tao đi, rồi mai mốt đến giờ tin học tao nhường máy cho mày suốt hai tiết luôn, tao chỉ ngồi bên cạnh xem mày học thôi.

Tiểu Long liếm môi:

- Nhưng chắc gì tuần tới cô Bé Ba sẽ xếp tao với mày vào chung một nhóm?

- Chuyện đó mày để tao lo! – Gia Nghĩa nhún vai – Tao sẽ xin cô. Nghe tao mếu máo một hồi thế nào cô cũng xiêu lòng. Năn nỉ là nghề của tao mà!

Tưởng nó khoe nghề gì, lại khoe nghề năn nỉ! Ý nghĩ trong đầu khiến Tiểu Long bất giác phì cười.

Gia Nghĩa nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Long, không biết thằng này cười chuyện gì, lại sốt sắng bổ sung:

- À, tao quên nói với mày. Nhà tao bán bánh kẹo. Mày về nhà tao, tao lấy kẹo cho mày ăn!

Chương 2

Cửa hàng bánh kẹo nhà thằng Gia Nghĩa không lớn như cửa hiệu Kinh Đô hoặc Hỷ Lâm Môn, chỉ có hai nhân viên bán hàng.

Đằng trước là chiếc tủ kính bày các loại bánh hấp dẫn như bánh quy, bánh xốp, bánh chocolate, bánh kem kẹp … Bên trong là một cái giá gỗ chạy sát tường chưng các hộp bánh đủ hình dáng, màu sắc và nhãn hiệu từ Bibica, Vinabico, Hancofood, đến Kinh Đô, Hữu Nghị, Hải Hà … Ngay bên dưới là kệ gỗ nhiều nấc xếp thành hình bậc thang, được lấp đầy bởi những chiếc hũ thủy tinh to có nắp đậy màu đỏ, bên trong bánh quế, kẹo đậu phộng, kẹo dừa … đang nhìn ra như mời mọc.

Gia Nghĩa chỉ tay vào con nhỏ mặc áo xanh, cài băng-đô trắng ngang mái tóc, khoe:

- Em gái tao đó. Nó tên là Gia Nhân.

Tiểu Long giật mình:

- Em mày tên gì kỳ vậy? Nghe giống như … như … người giúp việc nhà.

Gia Nghĩa khoe hiểu biết:

- "Nhân" này không có nghĩa là "người". "Nhân" là nhân đức, nhân hậu. Là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Đạo Nho gọi là "ngũ thường". Nhà tao có ba anh em. Anh tao là Gia Trí, tao là Gia Nghĩa, em tao là Gia Nhân.

Tiểu Long nghe thằng Gia Nghĩa thao thao, bụng phục lăn. Tiểu Long không biết con nhà Gia Nghĩa chỉ lặp lại những gì ba nó nói.

Khoe hiểu biết xong, Gia Nghĩa ra oai:

- Gia Nhân!

Con em ngước lên nhìn thằng anh. Tiểu Long để ý thấy em gái thằng Gia Nghĩa có khuôn mặt trắng trẻo, vầng trán rất thông minh. Đôi lông mày của Gia Nhân dài và thẳng, toát ra vẻ tự tin. Nó đeo kính cận, nom hao hao nhỏ Hạnh. Nhưng đôi mắt đang đong đưa sau tròng kính lại trông láu lỉnh giống Quý ròm.

Gia Nghĩa lại nói, ngực ưỡn ra:

- Lại đây, tao giới thiệu bạn tao nè.

Khi Gia Nhân lại gần, Gia Nghĩa hào hứng khoe:

- Đây là Tiểu Long, bạn cùng lớp với tao. Tiểu Long là đệ nhất cao thủ trong giới học trò đó. Mày mà thấy Tiểu Long bay người song phi như Lý Liên Kiệt chắc mày phục lăn.

Vừa nói nó vừa cầm tay Tiểu Long giơ lên cao như trọng tài quyền Anh tuyên bố võ sĩ thắng trận khiến thằng này ngượng đỏ cả mặt, quýnh quíu rụt tay lại.

Gia Nhân nhìn "đệ nhất cao thủ", khẽ gật đầu:

- Dạ, em chào anh!

Tiểu Long chưa kịp nói gì, Gia Nhân đã quay sang ông anh, cặp lông mày nhăn tít:

- Mặt anh bị sao vậy?

- Mặt tao ấy hả? – Gia Nghĩa ấp úng đáp và đá khẽ vào chân Tiểu Long.

Cử chỉ của thằng Gia Nghĩa không lọt khỏi mắt em gái nó. Gia Nhân vùng kêu:

- A, em biết rồi! Anh và anh Tiểu Long vừa đi đánh nhau về phải không? Chà, hèn gì mà anh khen tài đánh nhau của anh Tiểu Long rối rít.

- Bậy nào! – Gia Nghĩa hừ mũi, và lại đá Tiểu Long một cái nữa.

- Không phải đâu em! – Bị đá tới hai cái, Tiểu Long đành đưa tay quẹt mũi, bối rối nói.

Nó không hiểu tại sao cái chuyện dễ nói như thế đột ngột đâm ra khó nói quá chừng. Chắc tại đôi mắt nhỏ Gia Nhân trong suốt như hai viên bi ve ngâm trong nước. Nhìn vào đôi mắt sáng ngời đó, Tiểu Long có cảm giác như nhìn vào cỗ máy phát hiện nói dối. Nên nó cứ lưỡng lự mãi. Nó sợ Gia Nhân nghĩ nó là "đệ nhất cao thủ" về bịa chuyện trong giới học trò.

- Không phải là sao hở anh? – "Cỗ máy phát hiện nói dối" rọi thẳng vào mặt Tiểu Long.

Không biết "cỗ máy" đó có phát ra nhiệt lượng không mà Tiểu Long nghe mặt nóng bừng. Nó lại quẹt mũi, lắp bắp:

- Là sao hả? Là … là … không có đánh nhau chứ sao!

Thấy Gia Nhân không tỏ vẻ gì lay động trước lời khẳng định của mình, Tiểu Long lật đật nói tiếp, cố quên đi cảm giác đang đút đầu vô lò nướng:

- Khi nãy anh chở anh Gia Nghĩa đi ngoài phố, mải nói chuyện thế là đâm xe vô gốc cây hồi nào không hay.

Gia Nhân không nói gì, nhưng trông mặt biết nó chả tin tí ti ông cụ nào. Tiểu Long liếc Gia Nhân một cái, lo lắng hít vào một hơi, gân cổ mô tả:

- Ghê lắm nhé, đâm một cái "đùng" …

Gia Nghĩa đá vào chân bạn lần thứ ba, mặt nhăn hí:

- Mày nhớ lộn rồi. "Đùng" đâu mà "đùng"! Đâm nhè nhẹ thôi!

- Ờ, anh quên! – Tiểu Long đưa tay gãi đầu, lỏn lẻn – Đâm nhẹ hều à. Chỉ có người ngồi phía sau văng xuống đất thôi. Anh ngồi đằng trước cố giữ cho xe đừng ngã, may mà chống được chân xuống đất.

Nói xong, sợ con em không tin, Tiểu Long quay sang thằng anh:

- Đúng thế không mày?

Gia Nghĩa nhìn lên trần nhà, bụng rủa thầm thằng mập tơi bời:

- Đúng hay không thì mày tự biết chứ. Đây là chuyện thật chứ có phải chuyện bịa đâu mà phải hỏi tao.

Tiểu Long quay sang Gia Nhân, cố ép mình nặn ra một nụ cười, theo cái cách một đứa học trò không thuộc bài vẫn cười nịnh như thế để mong cô giáo thương tình đừng hỏi han gì nó nữa.

Nhưng đối diện với Tiểu Long hôm nay là một đứa con gái lòng gang dạ sắt. Nhìn nụ cười gượng gạo vừa vẽ ra trên mặt Tiểu Long, Gia Nhân chẳng xúc động mảy may. Nó nói, giọng tỉnh khô:

- Muốn biết thật hay bịa, em không cần hỏi anh Gia Nghĩa, cũng không cần hỏi anh Tiểu Long.

Gia Nghĩa thấp thỏm:

- Chứ mày định hỏi ai? Lúc tụi tao đâm xe vô gốc cây, hổng có ai nhìn thấy hết á. Lúc đó không hiểu sao đường sá vắng tanh.

Gia Nhân xoay mình bước ra cửa. Nó vừa đi vừa nói:

- Em hỏi chiếc xe. Đâm vô gốc cây chắc chắn chiếc xe không móp cũng méo.

- Thôi, mày khỏi cần hỏi chiếc xe làm chi. – Gia Nghĩa thở dài – Nó chẳng móp méo gì hết á. Tụi tao có đâm xe vô gốc cây thật đâu!

Chỉ đợi có vậy, Gia Nhân quay phắt lại. Mắt nó nheo nheo sau tròng kính, mặt mày tí tởn như thể vừa bắt được trộm:

- Vậy là anh và anh Tiểu Long vừa đi đánh nhau về thật phải không?

- Tao chả đánh ai hết. Chỉ có tụi thằng Xường vây đánh anh mày te tua thôi.

Gia Nghĩa tròng vào mặt vẻ rầu rầu, cố nhấn mạnh hai tiếng "te tua".

Bộ tịch của thằng anh khiến con em động lòng:

- Tại sao tụi thằng Xường đánh anh?

- Thì chuyện hôm trước đó. – Gia Nghĩa ấm ức – Nó phịa là nó đi học thêm với tao để "khoắng" tiền ba mẹ nó. Em gái nó qua mua kẹo, thấy tao ở nhà liền thắc mắc. Thế là mọi chuyện vỡ lở.

Gia Nhân là con nhỏ thông minh. Nó không cần hỏi thêm, chỉ gật đầu:

- Em hiểu rồi. Tối nay em sẽ méc ba mẹ.

- Mày độc ác vừa vừa thôi chứ! – Gia Nghĩa la hoảng – Mày muốn tao bị ăn đòn nữa hả?

Gia Nhân mỉm cười, nó nói với anh nó mà như thể con chị đang trấn an thằng em:

- Ba mẹ không phạt anh đâu. Em méc ba mẹ để ba mẹ qua méc với ba mẹ nó. Thế nào nó cũng bị đánh bét đít.

- Thôi khỏi! – Gia Nghĩa khoát tay lia lịa – Khi nãy tụi nó bị Tiểu Long trừng phạt là đủ rồi. Mày đừng có làm cho nó thù tao hơn nữa.

- Anh không muốn ba mẹ biết thì thôi. Để em đi lấy dầu xức cho anh.

Nói xong, Gia Nhân chạy lại chân cầu thang đằng sau kệ gỗ, hối hả vọt lên lầu.

Gia Nghĩa quay sang Tiểu Long, mặt tí tởn:

- Mày thấy em gái tao dễ thương không?

Bữa đó Tiểu Long ở chơi nhà thằng Gia Nghĩa đến tối mịt, gần tới giờ cơm mới đạp xe về. Suốt buổi, nó trò chuyện với thằng Gia Nghĩa thì ít mà trò chuyện với con nhỏ Gia Nhân thì nhiều. Hai anh em thằng Gia Nghĩa đều liến thoắng, nhưng không hiểu sao nó thích nói chuyện với nhỏ em hơn,

mặc dù thằng anh rất nhiệt tình, cứ chốc chốc lại bốc trộm một nắm kẹo trong hũ, hào phóng nhét vào tay nó.

Tiểu Long không mê kẹo, nhưng mải nói chuyện với nhỏ em, thằng anh ngồi bên cạnh nhét vô tay cây nào nó đưa lên miệng cây đó.

Ăn kẹo nhiều quá, tối đó nó phải thức dậy chạy đi uống nước cả chục lần.

Chưa hết, sáng ra vừa lò dò tới cửa lớp, nó còn bị Quý ròm "tạt nguyên một thùng nước lạnh" vô mặt.

- Mày biết hứa lèo từ bao giờ thế hả, mập? – Quý ròm hầm hầm, có cảm giác nó sắp sửa phun khói qua lỗ mũi – Mày có biết chiều hôm qua tao đợi mày đến đỏ cả mắt, không dám đi đâu nửa bước không?

- Xin lỗi mày nha. – Tiểu Long khụt khịt mũi – Tại hôm qua tao kẹt thình lình.

- Hôm qua mày đi đâu thế?

- Tao đâu có đi đâu. – Tiểu Long ngó lơ chỗ khác.

- Xạo đi mày! – Quý ròm nhìn bạn lom lom – Hôm qua tao đợi mày dài cổ, gọi điện thoại đến nhà mày, nghe nhỏ Oanh bảo mày ra khỏi nhà từ lúc năm giờ.

Túng thế, Tiểu Long đành khai thật:

- Thì lúc đó tao đang định chạy đến mày. Nhưng dọc đường thấy thằng Gia Nghĩa ở tổ 1 bị một đám vây đánh, thế là tao nhào vô.

Thoạt đầu Quý ròm không tin lắm. Tại nó thấy thằng mập hôm nay khang khác thế nào. Nhưng lát sau, nghe thằng Gia Nghĩa bô bô kể chuyện Tiểu Long tung người lên không trổ tài song phi đánh bại một lúc ba đứa ra làm sao thì Quý ròm mới hết nghi ngờ.

Nhưng Quý ròm chỉ hết nghi lúc đó thôi. Mấy ngày sau nó bắt đầu nghi trở lại.

Tại mấy ngày sau, Tiểu Long bỗng dưng biệt tăm biệt tích, chẳng thấy qua chơi hoặc gọi điện thoại tán phét với nó như mọi lần. Nó gọi qua nhà Tiểu Long, bao giờ cũng nghe người nhà bảo Tiểu Long đi vắng. Quý ròm hỏi nhỏ Hạnh hổm rày có thấy Tiểu Long đâu không, nhỏ Hạnh lắc đầu: Không thấy!

Quý ròm ngạc nhiên quá. Gặp Tiểu Long trên lớp, nó vội vàng tóm lấy, nheo mắt hỏi:

- Mấy bữa nay chiều nào mày cũng đi ngoài đường hết hả?

- Ờ … ờ … – Tiểu Long nhìn bạn bằng ánh mắt cảnh giác.

- Và chiều nào mày cũng thấy thằng Gia Nghĩa bị một đám vây đánh hết hả?

- Đâu có! Ai bảo mày vậy? – Tiểu Long giương mắt ếch, không biết Quý ròm đang xỏ xiên.

- Không có à. – Quý ròm gãi đầu, vờ vịt – Thế mà tao cứ ngỡ chiều nào mày cũng bận tung người lên không trổ tài song phi để cứu thằng Gia Nghĩa hết chứ.

Tiểu Long bắt đầu ngờ ngợ. Nó nhìn Quý ròm, thấy mặt mày thằng này vẫn nghiêm nghị, chẳng có vẻ gì đang trêu nó. Nhưng câu nói của Quý ròm vẫn khiến nó nghe lành lạnh sống lưng.

- Nhìn gì mà nhìn! – Quý ròm nhếch môi – Không đánh nhau thì mày tiêu tốn mấy buổi chiều vừa rồi vào chuyện gì?

Biết không thể giấu thằng bạn tinh quái này được, Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, rụt rè:

- Thì tao qua chơi nhà thằng Gia Nghĩa …

- Chà, tự nhiên mày lại thân nhau với nó! Chuyện lạ à nha!

Đang lúng túng, Tiểu Long sực nhớ ra một chuyện, mắt liền sáng lên:

- Nhà thằng Gia Nghĩa bán bánh kẹo.

- Ra vậy! – Quý ròm gục gặc đầu – Hóa ra mày qua chơi nhà nó là để được tha hồ ăn bánh kẹo?

Tiểu Long hí hửng:

- Ờ. Tao muốn ăn bao nhiêu cũng được. Nó trả ơn tao chuyện tao đánh đuổi tụi thằng Xường giùm nó.

Quý ròm lại gật gù:

- Tuyệt quá!

Và Tiểu Long lại hí hửng hùa theo:

- Tuyệt quá đi chứ!

Nhưng Tiểu Long chỉ hí hửng được chút xíu thôi. Quý ròm bất thần gầm lên khiến niềm vui trong lòng Tiểu Long lập tức tắt ngóm:

- Mày tưởng tao là con nít hả, mập? Từ khi chơi với mày chưa bao giờ tao thấy mày mê bánh kẹo, thế mà bây giờ chỉ vì mấy hũ kẹo mà mày dọn tới ở nhà thằng Gia Nghĩa hết ngày này đến ngày khác là sao?

Quý ròm làm Tiểu Long rét run. Thằng bạn nó người thì ròm mà cái miệng rộng quá mang tai. Nghe nó gầm gừ, Tiểu Long đã hoảng. Cái giọng điều tra như công an truy vấn tội phạm của nó càng làm Tiểu Long toát mồ hôi.

Tiểu Long bối rối quá, lại đưa tay quẹt mũi, làm như nó nhất định không chịu để cho cái mũi ở yên:

- Thực ra … thực ra …

- Thực ra sao? Khai thật đi! – Quý ròm khoái chí ghim mắt vào bộ mặt đang thuỗn ra của Tiểu Long, cất tiếng giục.

Tiểu Long liếm môi:

- Thực ra thì thằng Gia Nghĩa năn nỉ tao qua chơi với nó.

Quý ròm chớp mắt:

- Chắc là nó muốn mày dạy võ cho nó?

- Không phải. Nó muốn tao qua nhà nó để nó dắt đi chơi.

Quý ròm nhìn sững bạn:

- Năm nay mày bao nhiêu tuổi rồi Tiểu Long?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày cũng biết tao bằng tuổi mày mà.

- Mày bằng tuổi tao? Tức là mười lăm, sắp mười sáu tuổi?

- Ờ.

- Thế mà phải có người dắt mày đi chơi? – Giọng Quý ròm đột nhiên vang vang như phát ra từ một chiếc kèn trompette – Mày có vừa bị chó dại cắn không vậy?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Nhưng sự thực là như thế mà.

- Sự thực cái đầu mày! – Quý ròm phát khùng – Mày muốn tao đập mày hả, mập?

Quý ròm mà đập Tiểu Long có lẽ không khác mấy sợi lông đập vào bao gạo, chẳng hề hấn gì. Nhưng Tiểu Long vẫn sợ. Nó không sợ thằng ròm đập. Mà sợ thằng ròm giận. Cho nên nó nuốt nước bọt:

- Tao nói thật đó. Thằng Gia Nghĩa muốn qua chơi nhà con nhỏ kia nhưng không dám đi một mình nên rủ tao đi theo.

Mắt Quý ròm sáng trưng như đèn pha:

- Con nhỏ nào vậy?

- Tao nói ra mày cũng không biết đâu. Nhỏ này tên Liên, học bên trường Thái Bình.

Quý ròm đảo mắt nhìn quanh:

- Thằng Gia Nghĩa đâu rồi há? Tao phải ghẹo nó mới được!

- Đừng, đừng! – Tiểu Long hốt hoảng kêu lên – Tao đã hứa với nó là không nói chuyện này với ai. Tại mày không tin tao, tao mới kể cho mày nghe.

- Thôi, được rồi. – Quý ròm láu lỉnh – Tao sẽ giữ kín chuyện này, nhưng với một điều kiện.

Tiểu Long hồi hộp:

- Điều kiện gì?

- Mỗi khi đi chơi với thằng Gia Nghĩa về, có chuyện gì hay hay mày kể tao nghe với!

- Chuyện hay hay là chuyện gì?

Quý ròm hấp háy mắt:

- Chuyện nó qua nhà nhỏ Liên đó.

Tiểu Long ngẩn ra:

- Tao thấy có gì hay đâu?

Quý ròm ngạc nhiên:

- Thế nó không tán tỉnh nhỏ Liên à?

- Không.

Mắt Quý ròm càng lúc càng trố lên:

- Chứ nó qua đó làm gì?

- Thì nó ngồi trên ghế chứ làm gì.

- Chỉ ngồi trên ghế thôi à? – Quý ròm cố nén một tiếng la.

- Ừ.

- Thế nhỏ Liên đâu?

Tiểu Long chép miệng:

- Nhỏ Liên ngồi trên chiếc ghế khác.

- Còn mày ngồi chính giữa hai đứa nó? – Quý ròm nhếch mép, có vẻ đã bắt đầu điên tiết.

- Bậy. – Tiểu Long thật thà – Tao ngồi sau lưng thằng Gia Nghĩa.

- Rồi sao nữa?

- Ngồi chán rồi hai thằng lếch thếch kéo nhau ra về chứ sao.

- Trời ơi là trời!

Quý ròm miệng la trời, mặt ngửa lên trời, hai tay cũng giơ lên trời luôn, mắt nhắm tịt, như đang diễn lại cảnh bố của chú gấu Po bất ngờ phát hiện con trai mình không mê nghề nấu mì gia truyền mà mê tít võ thuật trong bộ phim hoạt hình Kungfu Panda.

Đến khi Quý ròm mở mắt ra, nhìn xuống đất, chú gấu Po, à quên, Tiểu Long đã chạy mất.

Chương 3

Tiểu Long không hề bịa chuyện.

Hôm đầu tiên, nó ghé nhà thằng Gia Nghĩa là do thằng này năn nỉ. Thằng này muốn Tiểu Long làm chứng chuyện bầm mày bầm mặt của nó là do ngã xe.

Tưởng vậy là xong, không ngờ chiều hôm sau Gia Nghĩa lại gọi điện thoại rủ Tiểu Long đến nhà chơi khiến thằng này chưng hửng:

- Mày lại vừa đánh nhau bầm mặt với tụi thằng Xường nữa hả?

- Làm gì có!

Tiểu Long nhíu mày:

- Thế mày rủ tao qua nhà mày làm gì?

- Qua ăn kẹo. Tao đãi mày. Như hôm qua đó.

- Tao hết thích ăn kẹo rồi. – Tiểu Long một tay áp ống nghe vào tai, tay kia vuốt vuốt nơi cổ họng – Tối hôm qua tao lục đục uống nước suốt đêm, sợ lắm rồi.

- Thì bữa nay mày ăn ít thôi.

Tiểu Long ngập ngừng:

- Để tao suy nghĩ đã.

Nghe vậy, ở đầu dây bên kia thằng Gia Nghĩa nín thở chờ đợi. Nhưng chờ một hồi, thấy Tiểu Long chẳng ọ ẹ gì, như thể đang thi nhau xem đứa nào làm thinh lâu hơn đứa nào, nó sốt ruột hỏi:

- Mày suy nghĩ xong chưa?

- Chưa.

- Suy nghĩ lẹ đi! – Gia Nghĩa giục, rồi nói thêm – Em gái tao mới hỏi thăm mày đó.

- Gia Nhân có hỏi thăm tao hở? – Tiểu Long liếm môi hỏi lại, mặc dù nó biết chắc là nó nghe rất rõ.

- Ờ. Nó bảo anh Tiểu Long nói chuyện vui ghê!

Tiểu Long không biết thằng Gia Nghĩa đang dóc tổ, lại hồi hộp:

- Nó có bảo vậy thật hở?

- Tao xạo mày làm gì!

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay, Tiểu Long chưa nghe ai khen mình "nói chuyện vui ghê". Mỗi lần nó mở miệng, Quý ròm toàn mắng nó "đồ ngốc tử". Cho nên con nhà Tiểu Long sướng rơn. Nó lim dim mắt:

- Em gái mày có nói gì tao nữa không?

- Có. Nói nhiều lắm. Nó bảo mày giỏi võ, lại sẵn sàng xả thân vì bạn. Nó bảo nó rất tự hào vì tao chơi thân với mày.

Trong lớp, Tiểu Long thuộc tổ 4, ngồi ở dãy bàn bên tay mặt, gần cuối lớp. Gia Nghĩa thuộc tổ 1, ngồi ở dãy bàn đầu bên tay trái, ngay chỗ thằng Quang sứt ngồi năm ngoái. Năm lớp chín, Tiểu Long và Gia Nghĩa lại học hai trường khác nhau. Do vậy, lên lớp mười hai đứa hằng ngày vẫn chạm mặt nhau nhưng chẳng trò chuyện hay qua lại gì. Mỗi khi học tin học, có xếp chung một nhóm cũng chỉ toàn vặc nhau để giành máy. Nghĩa là chẳng thân thiết tí ti ông cụ nào. Chiều hôm qua, Tiểu Long có giải vây cho Gia Nghĩa cũng chỉ là tình cờ. Thế nhưng con nhà Tiểu Long chẳng quan tâm đến thực tế đó. Cảm xúc của nó đang chạy đua với những lời khen tới tấp của con nhỏ Gia Nhân. Tất cả những gì nó nghĩ được trong lúc này là trên thế giới chắc chắn không có cặp anh em nào dễ thương bằng anh em thằng Gia Nghĩa. Cho nên thằng bạn nó vừa nói xong là nó gật đầu ngay:

- Ờ, lát tao ghé!

Nửa tiếng sau Tiểu Long hớn hở đạp xe tới nhà bạn, vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo, trông mặt có cảm giác hôm nay nó vừa đón sinh nhật vừa đón trung thu cùng một ngày.

Nhưng đến nhà thằng Gia Nghĩa rồi thì lòng nó lập tức xẹp xuống. Khách hàng quá đông nên nhỏ Gia Nhân chẳng có thì giờ nói chuyện với người "nói chuyện vui ghê". Nó chỉ kịp gật đầu chào Tiểu Long một cái rồi lật đật chúi mũi vô tủ kính và các kệ bánh kẹo, tay loay hoay cột cột gói gói.

Tiểu Long đứng bên cạnh, khuỷu tay chống lên đầu tủ kính, lặng lẽ thảy cho nhỏ Gia Nhân hai cái nhìn thất vọng, ba cái nhìn buồn bã và bốn cái nhìn giận dỗi nhưng con nhỏ này không thèm nhìn.

Đến khi Gia Nhân quay lại thì nó lại không buồn nhìn vô mặt Tiểu Long mà nhìn vô tay thằng này.

- Ơ. – Gia Nhân hớt hải kêu lên – Anh đừng chống tay lên đó. Coi chừng bể kính!

Tiểu Long tẽn tò nhấc cùi tay lên, định ném về phía nhỏ Gia Nhân một cái nhìn tức tối thì thằng Gia Nghĩa đã kéo tay nó:

- Đứng đây làm gì. Để cho nó bán. Mày đi chơi với tao đi!

Thoạt đầu Tiểu Long đã định vùng vằng "Tao không đi đâu hết" nhưng nó kịp nghĩ lại nếu tiếp tục đứng đây thì nó giống như vật thừa ra, trông chẳng giống ai hết, thế là nó đành âu sầu đi theo thằng Gia Nghĩa.

Tiểu Long ngồi đằng trước è cổ đạp, thằng Gia Nghĩa ngồi phía sau luôn miệng chỉ trỏ "Quẹo phải! Quẹo trái!". Một lát lại "Quẹo trái! Quẹo phải!".

Quẹo một hồi, xe luồn vào một con hẻm mát rượi. Khu đất này chưa xây cất nhiều nên nhà nào cũng có một khoảnh vườn nho nhỏ. Chuối, mãng cầu, vú sữa và các loại rau mọc lan ra cả bờ rào.

Tiểu Long tò mò:

- Đi đâu đây mày?

- Tới nhà bạn tao.

- Bạn trai hả?

- Không. Bạn gái.

- Ẹc!

- Ẹc gì mà ẹc!

- Đứa nào vậy?

- Mày không biết đâu.

Tiểu Long cắm cúi đạp một lúc, lại hỏi:

- Con nhỏ đó tên gì?

- Liên.

- Nó học lớp mấy?

- Cũng lớp mười như tụi mình. Nhưng nó học bên trường Thái Bình.

- Sao mày quen nó?

- Mẹ nó là bạn hàng của mẹ tao. Mẹ nó có sạp bánh kẹo ngoài chợ Bàu Sen. Mẹ tao sai tao chở hàng qua nhà nó hoài. Riết rồi quen.

Gia Nghĩa nói, Tiểu Long tin ngay. Nhưng đến khi thằng Gia Nghĩa kêu nó đâm đầu xe vô căn nhà có trồng mấy cây cau trước ngõ thì nó bắt đầu ngờ ngợ.

Chỉ có mẹ nhỏ Liên là vồn vã với thằng bạn nó. Còn đứa con gái thấy khách vô chỉ gật đầu một cái rồi cắm cúi học bài.

Nhỏ Liên cũng chẳng buồn rót nước mời khách, nhường tất tần tật việc đón tiếp cho mẹ nó. Cả khi mẹ nó la "Con ra ngồi nói chuyện với bạn đi con!", nó cũng lí nhí "Con đang học bài" rồi tiếp tục cắm mặt xuống bàn. Cho đến khi mẹ nó chạy ra chợ, nhỏ Liên cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Bắt gặp Tiểu Long nhìn mình, Gia Nghĩa có vẻ ngượng. Nó rón rén ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, hỏi:

- Bạn đang học bài gì vậy, Liên?

- Hình học.

- Chắc là bài Hệ thức lượng trong tam giác phải không?

- Đúng rồi. Sao bạn biết? – Nhỏ Liên ngẩng mặt lên khỏi trang sách, nhìn sang Gia Nghĩa làm thằng này mừng húm.

- Biết chứ. – Gia Nghĩa sung sướng đáp – Lớp mình cũng đang học bài này.

Tiểu Long sè sẹ ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh Gia Nghĩa, giương mắt quan sát. Nó thấy nhỏ Liên nhan sắc trông cũng bình thường, không hiểu sao thằng Gia Nghĩa khoái con nhỏ này đến mức được con nhỏ này nhìn một cái, hỏi một câu, mặt mày đã nở ra như cây khô gặp nước.

Đề tài học tập giúp không khí bớt nặng nề được một chút. Nhưng chỉ một chút đó thôi, rồi câu chuyện lại tắc tị. Tiểu Long ngạc nhiên thấy thằng Gia Nghĩa ngồi ngậm tăm, không chịu tiếp tục khai thác đề tài "hệ thức lượng" béo bở này.

Gia Nghĩa ngồi hoài, ngồi hoài, hết gãi đầu tới gãi cổ, vẻ như nó không biết làm gì với hai bàn tay của mình.

Mãi một lúc nó mới chợt nghĩ ra đề tài mới. Nó thò tay vỗ vai Tiểu Long:

- À, quên giới thiệu với Liên. Bạn mình nè.

Lẽ ra Gia Nghĩa phải giới thiệu Tiểu Long từ lúc mới vào nhà, bây giờ sắp ra về nó mới bô bô lên làm Tiểu Long nhột nhạt như có kiến chui vào cổ áo.

Nhỏ Liên dĩ nhiên đã trông thấy Tiểu Long ngay từ đầu. Nhưng nó vẫn lịch sự:

- Bạn cùng lớp với Gia Nghĩa hả?

- Ừ. – Mặt Gia Nghĩa lại rạng ra – Bạn cùng lớp. Bạn mình tên là Tiểu Long.

Rồi không biết nói gì thêm, nó toét miệng khoe:

- Tiểu Long đá song phi hay lắm đó. Bay lên là "bịch, bịch".

- Eo ôi, Liên sợ đánh nhau lắm! – Nhỏ Liên nhăn mặt, như thể nó không hiểu tại sao thằng Gia Nghĩa lại kết bạn với một đứa du côn du kề như vậy.

Nghe Gia Nghĩa hăng tiết ba hoa, Tiểu Long đã khóc thầm trong bụng, nghe nhỏ Liên nói vậy nó bỗng muốn khóc ra miệng quá sức.

Không khóc được, Tiểu Long chích vào mông bạn làm thằng Gia Nghĩa giật nảy người, quay phắt lại:

- Gì?

- Về thôi!

Vừa đạp xe lóc cóc Tiểu Long vừa vặc bạn:

- Bộ mày hết chuyện nói rồi sao mà đem chuyện đánh đấm của tao ra khoe với nó?

- Thì tao hết chuyện thật chứ bộ! – Gia Nghĩa thở đánh thượt – Có chuyện gì đâu mà nói.

Thú nhận của Gia Nghĩa khiến Tiểu Long méo xệch miệng. Nó đã khờ, không ngờ có đứa còn khờ hơn. À, mà thằng Gia Nghĩa thực ra đâu có khờ. Gia Nghĩa mồm miệng liến láu quá đi chớ! Chỉ khi đối diện nhỏ Liên mặt nó mới đực ra như ngỗng ỉa thôi.

- Thế sao mày bảo mày quen nó? – Tiểu Long tò mò.

- Quen chứ sao! Đi tới đi lui riết rồi quen. Nhưng hổng có trò chuyện bao lăm hết á.

Ra vậy! Tiểu Long nhủ bụng. Chắc thằng Gia Nghĩa quen với nhỏ Liên cũng giống như mẹ nó quen với bà bán cá ngoài chợ. Cách nói chuyện chắc cũng vậy: "Rổ cá này bao nhiêu?" – "Năm chục ngàn" – "Bớt bớt chút đi. Bốn chục ngàn thôi" – "Ừa, bán mở hàng luôn". Chả tình cảm tí ti nào!

Nhớ lại cuộc đối thoại chán phèo khi nãy giữa Gia Nghĩa và nhỏ Liên, Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Tao thấy nhỏ Liên có vẻ thích nói về chuyện học tập.

- Ờ. – Gia Nghĩa hờ hững đáp.

- Thế sao khi nãy mày không hỏi tiếp nó về bài Hệ thức lượng trong tam giác?

- Hỏi sao?

- Thì hỏi nó học bài có chỗ nào không hiểu không. Có bài tập nào giải không được không. Nếu nó bảo có, mày nhào vô giúp nó. Thế là thân nhau ngay tút xuỵt!

Tiểu Long tập tành làm quân sư quạt mo. Gia Nghĩa không biết thằng bạn mình không hề có kinh nghiệm gì trong chuyện này, giọng thán phục:

- Mày thông minh ghê!

Tiểu Long được khen thông minh chẳng khác nào Quý ròm được khen giỏi võ. Nhưng nó chưa kịp sướng, thằng Gia Nghĩa đã nói tiếp:

- Mày nghĩ giống y như tao!

Tiểu Long cụt hứng, nhăn mặt:

- Thế sao mày không hỏi nó?

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Mày cũng biết tao học toán như thế nào rồi mà. Có bao giờ tao mon men được tới điểm 7, điểm 8 đâu. Tao hỏi nó, rủi nó nhờ tao chỉ giùm, hổng lẽ lúc đó tao ngồi trơ thổ địa?

Gia Nghĩa đau khổ tuôn một tràng vừa giơ hai tay lên trời khiến chiếc xe chao đi, suýt nữa tông vô hàng rào ven đường.

Tiểu Long ghìm tay lái, ngoảnh đầu lại hiến kế:

- Chuyện nhỏ! Quý ròm là "thần đồng toán", mày nhờ nó giúp cho.

- Nhờ thằng Quý tới kèm học cho nhỏ Liên á? Mày xúi tao "giao trứng cho ác" hả Tiểu Long?

- Tao đâu có nói vậy. – Tiểu Long toét miệng cười – Ý tao là mày nhờ Quý ròm kèm cho mày.

Gia Nghĩa lộ vẻ ngần ngừ:

- Tao đâu có thân với thằng Quý. Tự nhiên tới nhờ nó kèm toán, kỳ kỳ thế nào!

- Để tao nói giùm cho. – Tiểu Long nhiệt tình – Tao sẽ bịa ra lý do là … là …

Tiểu Long muốn giúp bạn nhưng lắp bắp cả buổi chẳng nghĩ ra được lý do nào chính đáng. Nó cố thu thập các ý nghĩ nhưng làm như có một con đê đang chắn ngang óc nó.

- Mày nói với thằng Quý như thế này này. – Tới phiên thằng Gia Nghĩa mách nước – Là ba tao thấy tao học toán ẹ quá nên treo thưởng cho tao. Cứ một bài tập 8 điểm là tao được thưởng mười ngàn đồng, 9 điểm thì được hai chục ngàn, 10 điểm là năm chục.

Tiểu Long reo lên:

- Ờ, hay đấy! Nói thế là thằng ròm tin ngay!

Chương 4

Tiểu Long nói với Gia Nghĩa thì hăng hái như vậy nhưng khi gặp Quý ròm nó chẳng biết phải mở miệng như thế nào. Nhờ Quý ròm kèm toán cho nó hoặc cho nhỏ Oanh em gái nó thì còn được. Tự nhiên lại nhờ kèm cho thằng Gia Nghĩa, đúng là "ăn cơm nhà thổi tù và hàng tổng", hở ra có khi thằng ròm lại mắng cho. Nghĩ vậy, Tiểu Long cứ lưỡng lự mãi.

Chỉ đến hôm qua, thấy Quý ròm có vẻ háo hức muốn nghe "chuyện hay hay" của thằng Gia Nghĩa, Tiểu Long mới tin là mình có cơ hội. Nó thao thức suốt một đêm, sáng nay vừa thấy Quý ròm lò dò tới cửa lớp, nó lật đật kéo tay thằng này chạy như bay về phía chiếc ghế đá ở góc sân.

- Gì thế hở mày? – Quý ròm đặt mông xuống băng ghế, hổn hển.

- Mấy bữa nay tao định nói với mày chuyện này. – Tiểu Long lấp lửng thăm dò.

- Chuyện gì nói đại đi! – Quý ròm đưa tay vuốt ngực, nhăn nhó – Mày học cái thói vòng vèo này của ai vậy?

Thế là Tiểu Long "nói đại". Nó nói về nỗi khổ tâm của thằng Gia Nghĩa khi học toán, về mức thưởng ba thằng này treo cho mỗi điểm 8, điểm 9, điểm 10, về chuyện Gia Nghĩa muốn thọ giáo Quý ròm nhưng ngần ngại … Tiểu Long nói bằng giọng thống thiết, đinh ninh "nói thế là thằng ròm tin ngay" và trong khi rầu rĩ ngân nga nó kín đáo liếc Quý ròm qua khóe mắt, chờ thằng này mủi lòng.

Nhưng nó thất vọng thấy Quý ròm vẫn tỉnh như sáo. Tại thằng ròm đâu có tin.

Nghe Tiểu Long đưa ra lý do "treo thưởng" để năn nỉ nó kèm toán cho thằng Gia Nghĩa, Quý ròm nheo mắt, giọng lạnh tanh:

- Sao nghe giống mấy ông bầu bóng đá treo thưởng cho đội bóng quá vậy mày!

Nhìn ánh mắt tinh quái của thằng ròm xoáy vào mặt mình, Tiểu Long có cảm giác nó đang làm chuyện gì đó rất ngớ ngẩn. Mặt nó bất giác ngây ra:

- Ờ … ờ … giống thật …

- "Giống, giống" cái đầu mày! – Quý ròm gầm lên – Mày bịa ra vụ "treo thưởng" này phải không?

Tiếng gầm của thằng ròm làm Tiểu Long giật bắn. Nó lính quýnh nói, trán toát mồ hôi:

- Ơ … ơ … thằng Gia Nghĩa bịa chứ tao đâu có bịa.

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm cười hê hê:

- Tao biết ngay mà!

Nó đập tay lên vai bạn:

- Mày nói thật đi! Tại sao thằng Gia Nghĩa đòi tao chỉ toán cho nó?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tao nói thật thì mày chỉ cho nó nha.

- Ờ. Tao hứa.

Quý ròm gật đầu ngay, không thèm suy nghĩ. Tại nó cũng đang nóng lòng muốn biết nguyên nhân nào đằng sau chuyện "tầm sư học đạo" bất thường này đó mà.

Nó ngồi chăm chú nghe Tiểu Long huyên thuyên một hồi rồi đập tay lên đùi một cái "bốp", giận dữ:

- Toán học là môn khoa học thiêng liêng, đâu phải dùng để "cưa cẩm" mấy em! Ông Pythagore mà sống dậy chắc ổng vặn cổ hết tụi mày! Hừ hừ!

Quý ròm làm Tiểu Long run bắn:

- Ơ …

Trong khi Tiểu Long cảm thấy nó và thằng Gia Nghĩa tội lỗi đầy mình thì Quý ròm đột ngột xuống giọng:

- Tao chỉ nói thế thôi. Tao sẽ chỉ cho nó.

- Mày chỉ cho nó thật hả? – Tiểu Long ngẩn ngơ hỏi lại, chả hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

- Ờ, tao sẽ chỉ.

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Mày vờ làm như không biết chuyện nó và nhỏ Liên hả?

- Ờ, tao sẽ vờ. Nhưng …

- Tao biết rồi. – Tiểu Long thông minh đột xuất – Nhưng với điều kiện có chuyện gì hay hay thì về kể lại với mày.

- Thì vậy. Nếu không thì tao đâu có đồng lõa với tụi mày để hạ thấp giá trị của môn toán làm chi. Tội lỗi! Tội lỗi quá!

Quý ròm nói tội lỗi mà miệng thì cười toe toét.

Gia Nghĩa mới ôm tập theo Quý sư phụ học hỏi có ba ngày mà chân bước vào nhà nhỏ Liên đã hiên ngang gớm. Nhìn nó cứ tưởng Thạch Sanh đang hăm hở đi bắt chằn tinh.

Như một vở kịch diễn đi diễn lại với những cảnh không đổi, nhỏ Liên vẫn ngồi đúng cái ghế nó vẫn ngồi, khuỷu tay nó vẫn chống ngay cạnh cuốn tập mở ra trên bàn.

Thằng Gia Nghĩa cũng ngồi đúng chiếc ghế cạnh cửa sổ, chỉ khác là dáng điệu của nó bữa nay nom tự tin hơn hẳn những lần trước. Cũng dễ hiểu thôi, ba ngày qua Quý ròm không những giảng cho nó cặn kẽ bài Hệ thức lượng trong tam giác, còn giúp nó giải tất tần tật mấy chục bài tập ở cuối chương. Rồi để phòng xa, Quý ròm giảng luôn cho nó bài Phương trình đường thẳng là bài thầy Khoa chưa dạy tới.

Tiểu Long ngồi cạnh Gia Nghĩa, tim dộng binh binh, thấp thỏm chờ sân khấu tới đoạn cao trào. Nó ngạc nhiên về sự hồi hộp của mình quá, sân khấu đang diễn vở tình cảm mà nó tưởng như đang xem kịch hình sự hay kịch ma.

Sau vài câu hỏi thăm sức khỏe nhạt nhẽo, Gia Nghĩa hắng giọng, dõng dạc:

- Bạn đang học bài gì vậy, Liên?

Gia Nghĩa tí tởn hỏi đúng theo kịch bản hôm trước, nào ngờ nhỏ Liên đáp trật lất:

- Vật lý.

Nhỏ Liên trả lời nhẹ hều mà Gia Nghĩa có cảm giác con nhỏ này vừa nhét vô miệng nó một quả bưởi to đùng. Nó lắp bắp "Ờ, ờ … vật lý hả?" rồi đông cứng người lại. Nó chuẩn bị làm tiến sĩ toán chứ đâu có sẵn sàng làm tiến sĩ môn vật lý. Bây giờ mà bắt nó đo các đại lượng vật lý hay xác định gia tốc rơi tự do chẳng khác nào bắt nó trèo lên mặt trăng hay chui vào ruột quả đất.

Trong khi Gia Nghĩa ngồi ngây ra trên ghế, Tiểu Long ở bên cạnh cũng chẳng khá hơn. Mặt nó nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn, bụng không ngớt kêu khổ thầm. Nó biết thừa thằng Gia Nghĩa học vật lý ì ạch như trâu kéo cày, và vẻ thiểu não của thằng này chứng tỏ nó đang rầu rĩ tự hỏi không biết ở đâu chui ra cái môn vật lý chết tiệt này.

Nhưng số thằng Gia Nghĩa là số hên. Nhỏ Liên chắc không biết tại sao nó bảo nó đang học môn vật lý mà hai đứa bạn nó trông như hai con gà rù làm vậy, thản nhiên nói tiếp:

- Liên không ngán môn vật lý. Liên chỉ sợ nhất môn toán.

Câu nói vô tình của nhỏ Liên lập tức thổi sinh khí vô bộ dạng của hai kẻ chết rồi. Y như được vớt từ dưới sông lên, thằng Gia Nghĩa ngọ ngoạy vai và hông, mắt chớp lia:

- Liên nói bài Hệ thức lượng trong tam giác hả Liên?

- Ờ. Bài đó khó nhớ ghê. Nhất là cái định lý côsin, Liên cứ lộn hoài. Rồi bài toán gì bắt mình đo chiều cao của tháp Chàm Por Klong Garai nữa …

Chỉ đợi có vậy, Gia Nghĩa thò tay xuống dưới mông kéo chiếc ghế nhích lại phía nhỏ Liên, mặt mày như nở hoa:

- Bài đó mình làm rồi. Để mình chỉ cho.

Nhỏ Liên không nói gì, nhưng cái cách nó vội vã lùa cuốn tập vật lý qua một bên rồi thò tay rút cuốn hình học trong chồng tập trước mặt cho thấy nó sốt sắng trước đề nghị của thằng Gia Nghĩa như thế nào.

Thậm chí nó còn quay sang thằng này, giục:

- Bạn xích gần lại đây đi!

Thằng Gia Nghĩa khi nãy lén lút nhích ghế gần thêm một chút, bây giờ không thèm rón rén nữa. Nó ngoái cổ nhìn Tiểu Long, khoe bộ mặt nhơn nhơn đắc ý rồi nhổm người kéo ghế một cái "rột", động tác hiên ngang lẫm liệt như hiệp sĩ tuốt kiếm chuẩn bị che chở cho người đẹp.

Tiểu Long há hốc miệng nhìn hai cái đầu mới năm phút trước làm như không quen biết bây giờ đang chúi vào nhau, bâng khuâng nghĩ "Con gái cũng dễ dụ quá chứ hả? Hổng biết con nhỏ Gia Nhân có dốt toán không ta?"

Bữa đó, Tiểu Long ngồi lâu thiệt lâu, chứng kiến cảnh thằng Gia Nghĩa hí hửng đóng vai thần đồng Quý ròm. Không biết Gia Nghĩa giảng bài chu

đáo cẩn thận hay cố tình kéo dài thời gian mà Tiểu Long ngồi ê cả mông hai "thầy trò" vẫn ríu rít không dứt.

Chỉ đến khi nhỏ Liên hoảng hốt kêu lên "Chết! Tới giờ Liên phải nấu cơm rồi!" thì thằng Gia Nghĩa mới tiếc nuối đứng dậy. Nó nhìn nhỏ Liên như nhìn cô học trò bé bỏng:

- Bữa nay học thế được rồi. Chiều mai mình lại qua …

- Chiều mai Gia Nghĩa qua sơm sớm chút nha! – Nhỏ Liên nói giọng vui vẻ, chẳng giống nhỏ Liên lạnh lùng mọi bữa chút xíu nào khiến thằng Gia Nghĩa phải kềm chế lắm mới không nhảy cẫng lên.

Lúc ra về, Gia Nghĩa giành chở. Tại bữa nay nó cao hứng quá.

Ngồi đằng trước, nó cứ luôn mồm:

- Mày thấy chưa, Tiểu Long?

- Thấy gì?

- Nhỏ Liên mê tít tao rồi đó.

- Mê tít đâu mà mê tít!

- Bộ mày đui hả? – Gia Nghĩa huênh hoang – Nó kêu tao xích ghế sát rạt vô người nó, mày không thấy sao?

Tiểu Long "xì" một tiếng:

- Vậy mà kêu sát rạt!

- So với mấy lần trước thì lần này kể như sát rạt rồi.

Gia Nghĩa so sánh kiểu đó, Tiểu Long hết đường cãi.

Thấy thằng mập ngồi im, Gia Nghĩa lại ba hoa:

- Lúc ra về nó còn hẹn hò với tao nữa.

Tiểu Long bĩu môi:

- Nó kêu mày qua chỉ bài cho nó chứ hẹn hò gì.

- Nếu kêu qua chỉ bài việc gì nó phải giục tao qua sớm. – Gia Nghĩa ngoái đầu lại gầm gừ, suýt chút nữa ủi xe vô bụi hoa giấy đầu hẻm.

Nó kềm tay lái, phổng mũi hít hà:

- Chẳng qua do nó quá nhớ tao thôi.

Tiểu Long biết thừa nhỏ Liên muốn thằng bạn nó qua sớm chỉ để tránh giờ nấu cơm. Nhưng lần này nó làm thinh. Nó không muốn làm thằng Gia

Nghĩa cụt hứng. Thằng này mà cụt hứng, nó lủi xe vô cột điện chứ không chơi!

Chương 5

Quý ròm, Tiểu Long và Gia Nghĩa ngồi quây quần quanh chiếc bàn nhỏ trong căn tin nhà trường, húp chè xì xụp.

Quý ròm đặt ly chè xuống, quẹt mép khen:

- Chè ngon ghê!

- Mày ăn nữa đi! – Gia Nghĩa hào phóng – Bữa nay tao đãi tụi mày. Hôm qua tao được 9 điểm bài tập toán, ba tao thưởng tao hai chục ngàn.

- Vậy thì tao ăn ly nữa! – Quý ròm vừa nói vừa đá chân Tiểu Long dưới gầm bàn.

Gia Nghĩa không biết Quý ròm biết tỏng trò bốc phét của mình, lại hào hứng:

- Mày ráng bày cho tao học giỏi thiệt giỏi đi, tao được điểm 10 sẽ có tiền dẫn tụi mày đi ăn hủ tiếu Nam Vang.

- Tuyệt quá! – Quý ròm tiếp tục vờ vịt – Đã lâu rồi tao chưa được ăn hủ tiếu Nam Vang.

Tung qua hứng lại một hồi, đợi thằng Gia Nghĩa bỏ đi, Quý ròm quay sang Tiểu Long:

- Sao mày?

- Sao cái gì?

Quý ròm nheo mắt:

- Thằng Gia Nghĩa mặt mày hớn hở như lượm được vàng thế kia, chắc nó "cưa đổ" em Liên rồi hả?

- Đâu có.

- Thế sao trông nó tươi hơn hớn thế?

Tiểu Long khịt mũi:

- Hôm qua nhỏ Liên đã chịu nói chuyện vui vẻ với nó.

- Hai đứa nó vẫn ngồi trên hai cái ghế chứ?

- Mày hỏi lạ! Hổng lẽ hai đứa ngồi chung một ghế?

Quý ròm phì cười:

- Ý tao muốn hỏi là hai đứa nó ngồi gần nhau hơn hôm trước phải không?

- Ờ. Hôm trước hai đứa ngồi cách nhau cả thước. Bây giờ ngồi sát rạt.

- Tiểu Long nhanh nhẩu gật đầu, khẽ nhăn mặt vì không nghĩ ra cái từ nào khác hơn từ "sát rạt".

Quý ròm hồi hộp:

- Thế sau khi ngồi sát rạt rồi, tụi nó làm gì nữa?

- Thì đứa này chỉ bài cho đứa kia học.

Trước câu trả lời chán ngắt của thằng mập, Quý ròm không giấu được thất vọng:

- Chỉ vậy thôi hả?

- Vậy thôi! – Tiểu Long giương mắt ếch – Chứ mày nghĩ tụi nó làm gì nữa?

- Tao cũng chả biết! – Quý ròm gãi đầu sồn sột, rồi nó thở đánh thượt – Thôi được rồi, tao vẫn kèm học cho nó, còn mày cứ đi chơi với nó, hễ thấy gì là lạ lập tức kể tao nghe.

- Ờ, có gì là lạ hay hay là tao chạy tới nhà mày liền!

Khi nói như vậy, Tiểu Long không ngờ thằng Gia Nghĩa chỉ cho nó đi theo thêm một bữa.

Bữa sau nữa, nó lò dò đun đầu xe tới trước cửa hàng bánh kẹo, chưa kịp chống chân xuống đất, con nhà Gia Nghĩa đã lật đật chạy ra:

- Lát nữa mày ở nhà chơi với em tao nghe.

- Sao vậy? – Đôi môi Tiểu Long lập tức vẽ thành hình chữ O.

Gia Nghĩa hấp háy mắt:

- Chiều nay tao qua nhà nhỏ Liên một mình được rồi.

- Mày không cần tao đi chung nữa à? – Tiểu Long giận dỗi.

Gia Nghĩa đập tay lên vai bạn, cười hề hề:

- Lúc trước, mặt mày nhỏ Liên lạnh tanh như ướp đá, tao rét quá nên cần có "trợ thủ". Còn bữa nay ổn rồi, mày đi theo chỉ tổ làm kỳ đà cản mũi. Ở nhà đi!

Trước vẻ mặt ngớ ra của Tiểu Long, Gia Nghĩa đập tay thêm cái nữa:

- Mày ở nhà phụ bán hàng với nhỏ Gia Nhân. Mấy bữa nay nó trách tao quá trời. Nó bảo sao tao lôi mày đi suốt, không để mày ở nhà chơi với nó.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Nó bảo tao "nói chuyện vui ghê" hở?

- Ờ. Ngày nào nó chả nói vậy. Tao nghe nó khen mày mà nhức cả đầu.

- Thế sao gặp tao, nó làm lơ? – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ngờ vực – Nó toàn lo tiếp khách không hà.

- Mày khờ quá. – Gia Nghĩa nhún vai – Hôm nào khách đông, nó phải bán hàng luôn tay, làm sao trò chuyện với mày được. Mày phải xáp vô bán phụ với nó. Vừa bỏ bánh vô túi xốp vừa nói chuyện.

Thao thao một tràng, không để Tiểu Long kịp mở miệng, Gia Nghĩa thò tay giành lấy ghi-đông xe, nói:

- Mày vô nhà đi. Đưa xe tao chạy qua nhà nhỏ Liên chút.

Tiểu Long xịu mặt bước vô cửa hàng, bụng chửi thầm thằng bạn "vắt chanh bỏ vỏ" tơi tả. Nhưng khi con em kêu lên "A, anh Tiểu Long!" thì nó quên phắt thằng anh. Sự niềm nở của nhỏ Gia Nhân lập tức chùi sạch nỗi hờn giận trên mặt nó. Nó toét miệng cười:

- Chào em.

Đảo mắt một vòng không thấy một mống khách nào, Tiểu Long mở cờ trong bụng, suýt chút nữa nó đã mừng rỡ reo lên "A, hôm nay bán ế quá há!". May mà đến phút chót nó kịp thay đổi mẫu câu:

- Em đang làm gì đó?

Tiệm vắng khách, chỉ mỗi cô nhân viên bán hàng đứng chỗ tủ kính, còn Gia Nhân ngồi trước chiếc bàn nhỏ cạnh chân cầu thang dẫn lên lầu, đang loay hoay với đống tập cao nghễu.

- Em đang ôn bài. – Gia Nhân nhìn Tiểu Long, chớp mắt hỏi – Bữa nay anh không đi chơi với anh Gia Nghĩa hả?

- Không. Anh Gia Nghĩa kêu anh ở nhà chơi với em.

Gia Nhân mỉm cười:

- Vậy anh lại ngồi chơi với em đi.

Hình ảnh thằng Gia Nghĩa và nhỏ Liên tíu tít bên nhau bất chợt hiện ra trong đầu khiến Tiểu Long nghe mặt mày nóng ran.

Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Gia Nhân, nhướn mắt nhìn vào cuốn tập trên bàn, nuốt nước bọt:

- Em đang học … toán hả?

Năm lớp tám, Tiểu Long sợ nhất ba môn: toán, vật lý và hóa học. Trong ba môn đó, toán là môn nó sợ đến chết khiếp. Sợ đến mức nó hay gọi trại đi là môn "oán", cứ mỗi lần ngồi trước bài tập toán là muốn nấc lên "Trời đã sinh ta sao còn sinh thêm môn toán chi vậy nè!". Nhưng từ ngày ôm tập đến học thêm với nhỏ Hạnh, Tiểu Long đã hóa thành một con người khác. Dĩ nhiên, với đầu óc chậm chạp, Tiểu Long không thể học toán xuất sắc như Quý ròm hay nhỏ Hạnh nhưng nó đã khá lên nhiều, không còn coi toán là kẻ thù không đội trời chung nữa. Năm nay Tiểu Long học lớp mười, càng không coi môn toán lớp chín của Gia Nhân ra cái củ cà rốt gì. Cho nên nó bắt chước thằng Gia Nghĩa, định áp dụng môn toán thiêng liêng của Quý ròm vào chuyện tình cảm đời thường.

- Đúng rồi. Sao anh biết?

Gia Nhân trả lời y hệt nhỏ Liên khiến Tiểu Long run lên trong bụng:

- Ờ … ờ … anh chỉ đoán vậy thôi.

Nó phồng ngực hít vào một hơi dài thật dài rồi từ từ thở ra:

- Em có bí chỗ nào không, anh chỉ cho!

Và nó mừng rơn khi thấy Gia Nhân gật đầu, mau mắn:

- Hay quá! Có bài này em nghĩ hoài không ra, anh giải giùm em đi!

Gia Nhân lúi húi lật tập, lôi ra một tờ giấy chìa cho Tiểu Long.

Tiểu Long cầm lấy tờ giấy, giọng kẻ cả:

- Môn toán ngó vậy chứ không khó lắm đâu. Điều quan trọng là mình phải nắm được phương pháp.

Vừa nói Tiểu Long vừa chúi đầu nhẩm đọc đề toán, bụng nhủ phải giải thiệt lẹ để Gia Nhân lé mắt chơi.

Nhưng càng đọc, trán Tiểu Long càng nhăn tít. Trong một lúc, nó cảm thấy đầu óc quay cuồng như có ai chơi ác thả một cái chong chóng trong đó. Gì thế nhỉ? Nó tự hỏi, lại nhìn trân trân vào tờ giấy, thấy những con chữ thi nhau nhảy múa đến hoa cả mắt: "Trong ngôi đền nọ ở xứ Ấn Độ có ba vị thần: thần nói thật, thần nói dối và thần chập cheng lúc nói thật lúc nói dối. Có vị khách phương xa đến thăm ngôi đền. Ông ta hỏi vị thần bên trái 'Ai

ngồi cạnh ngài?' Thần bên trái trả lời 'Đó là thần nói thật.' Tiếp theo ông ta hỏi vị thần ở giữa 'Ngài là thần gì?' Vị thần ở giữa đáp 'Ta là thần chập cheng'. Cuối cùng, ông ta hỏi vị thần bên phải 'Ai ngồi cạnh ngài?' Vị thần bên phải trả lời 'Đó là thần nói dối'. Căn cứ vào các mẩu đối thoại trên, bạn hãy cho biết ai là thần nói thật, ai là thần nói dối, ai là thần chập cheng?"

Tiểu Long chưa gặp đề toán lắt léo này bao giờ, đọc một lúc mồ hôi đã lấm tấm trên trán. Nó cảm giác nó đang lạc giữa một khu rừng rậm rạp, tối om om, chẳng biết đường vô chỗ nào lối ra ở đâu.

Đã vậy, con nhỏ Gia Nhân ngồi bên cạnh cứ hỏi chằm chặp:

- Đề toán này không khó lắm hở anh? Anh đã nắm được phương pháp chưa?

Tiểu Long như người ngậm hột thị. Nó ngồi ngây ra, cảm thấy dạ dày co bóp dữ dội, mặc dù nó không hề đói.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Tiểu Long, nhỏ Gia Nhân đinh ninh ông bạn của anh mình đang động não ghê lắm nên mặt mày mới nhàu nhò như vậy, đâu có biết lúc này Tiểu Long chẳng còn tâm trí nào để nghĩ đến mấy ông thần rắc rối kia. Tiểu Long đang rủa sả mình. Nó đang giận thói ba hoa một tấc đến trời nó nhiễm phải của Quý ròm. Nó tự chửi nó là "đồ ngốc tử", đã dốt đặc cán mai mà còn bày đặt bắt chước thằng Gia Nghĩa lơn tơn đòi làm thầy thiên hạ, thiệt đáng đời!

Bộ dạng khó coi của Tiểu Long khiến nhỏ Gia Nhân bất giác động lòng. Nó nghiêng ngó Tiểu Long thêm một lúc rồi chép miệng nói, giọng thương tình:

- Nếu anh chưa giải được ngay thì thôi. Khi nào giải xong, anh cho em biết nhé.

Tiểu Long không hề chờ một câu nói ngọt ngào như thế. Nó thở phào, nhét tờ giấy vô túi áo:

- Ờ, để tối nay anh suy nghĩ xem.

Nó nhìn Gia Nhân, ngờ ngợ:

- Hình như đây đâu phải là toán lớp chín?

Gia Nhân gật đầu:

- Em đọc thấy bài toán này trên báo.

- Sao em không nhờ anh Gia Nghĩa giải giùm?

- Em chả dại gì nhờ anh Gia Nghĩa. – Gia Nhân chun mũi – Lần nào cũng vậy, hễ giải không ra là ảnh phồng mang trợn mắt lên với em "Cái con này! Toàn lượm lặt ba bài toán vớ vẩn ở đâu về làm khổ anh mày! Mày tự giải lấy đi, tao không rảnh!".

"Thằng Gia Nghĩa quát vậy là đúng quá rồi còn gì! Không những làm khổ anh mình mà còn làm khổ lây bạn của anh mình!", Tiểu Long nghĩ thầm trong bụng nhưng không dám nói ra. Ngoài mặt, nó nói ngược lại, hết sức hào phóng:

- Thôi được rồi. Mai mốt gặp bài toán nào kho khó, em cứ đưa anh.

Sực nhớ mình vừa ngồi trơ thổ địa trước đề toán vừa rồi, Tiểu Long lỏn lẻn nói thêm:

- Anh có cái tật … tính toán hơi chậm. Làm ngay tại chỗ thì không được nhưng đem về nhà nghĩ ngợi một lát thế nào cũng ra.

Gia Nhân nhoẻn miệng cười:

- Không phải anh chậm đâu. Giải những bài toán như thế này ai cũng cần phải có thời gian hết chứ.

Câu nói của Gia Nhân làm Tiểu Long mát lòng mát dạ quá chừng. Nó nhìn nụ cười tươi rói nở trên môi con nhỏ, lòng bất giác bâng khuâng: Gia Nhân cười như vậy là cười nhạo hay cười vì thấy mình "nói chuyện vui ghê" nhỉ?

Chương 6

Bữa đó, Gia Nghĩa vừa về tới, Tiểu Long hấp tấp phóng ra khỏi cửa hàng, chộp lấy ghi-đông xe, chỉ kịp nói "Về nhé" rồi tót lên yên phóng thẳng một mạch.

Nhưng Tiểu Long không về nhà ngay.

Nó vọt thẳng tới nhà Quý ròm.

Thấy thằng mập thò đầu vào, Quý ròm mắt sáng trưng:

- Có chuyện là lạ hay hay rồi hả mày?

- Chưa.

Quý ròm sầm mặt xuống:

- Chưa có gì hay hay mày chạy tới đây làm gì?

- À, à, có. – Đang có chuyện nhờ vả thằng ròm, Tiểu Long không muốn bạn giận, bèn gật đầu đại. Rồi nó ấp úng nói thêm – Nhưng chỉ có … chút chút …

Quý ròm nắm tay bạn lôi xềnh xệch vào nhà, ấn thằng này ngồi xuống ghế, giọng háo hức:

- Chút chút cũng được. Sao? Mày thấy gì, nói tao nghe đi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Khi nãy tao đi với thằng Gia Nghĩa tới nhà nhỏ Liên.

Quý ròm nhăn mặt:

- Tao biết rồi. Mày khỏi kể khúc đó. Chỉ kể lúc vào trong nhà trở đi thôi.

- Vào trong nhà hả? – Tiểu Long liếm đôi môi khô rang – Để tao nhớ coi. Vào trong nhà thì hai đứa nó lại ngồi cạnh nhau như hôm trước.

- Sao nữa?

- Rồi thằng Gia Nghĩa giảng bài, nhỏ Liên chăm chú nghe.

Cái kiểu ăn nói dông dài của Tiểu Long làm Quý ròm sốt ruột quá:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Tao dài cổ đợi mày đâu phải để nghe mày kể những chuyện vớ vẩn này hả?

Tiểu Long gãi đầu:

- Từ từ …

Quý ròm chong mắt vào mặt bạn, nóng nảy giục:

- Lẹ lên! Tao đang nôn nóng mà mày lại từ từ.

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác để tránh ánh mắt dò hỏi của Quý ròm. Con nhà Tiểu Long không giỏi bịa chuyện. Đứa không giỏi bịa chuyện mà ham bịa chuyện thế nào vẻ mặt cũng khác lạ. Vẻ mặt đó như muốn nói "Bà con ơi, tôi đang nói dóc đây nè!". Tiểu Long biết vậy nên nó nhìn đi đâu đó trên trần nhà, cố lấy giọng thản nhiên:

- Lúc đó tao đang ngồi phía sau thằng Gia Nghĩa …

Tiểu Long nuốt nước bọt, cố đoán xem thằng ròm muốn nghe chuyện gì. Nó chưa nghĩ ra nên cứ nói lòng vòng:

- Tao nhìn ra cửa sổ. Rồi tao nhìn ra … cửa chính.

- Đủ rồi, mập! – Quý ròm điên tiết – Mày muốn tao đập mày hả? Sao mày không nhìn vô chuồng heo nhà nó luôn đi!

Tiểu Long lại hoãn binh:

- Từ từ …

- Không từ từ gì hết! – Quý ròm hét ầm – Rốt cuộc hai đứa nó có làm gì nhau không?

- Làm gì nhau là sao? – Mặt Tiểu Long đực ra.

Quý ròm gãi cằm, bối rối:

- Đại khái là … đứa này có … đụng vào người đứa kia không?

Té ra thằng ròm muốn nghe chuyện này! Tiểu Long mừng rỡ nhủ bụng, đầu gật lia:

- Có, có! Tụi nó đụng nhau hoài! Cùi chỏ đứa này đụng vào cùi chỏ đứa kia! Tại tụi nó ngồi sát rạt nhau mà.

Quý ròm cười khổ, mặt méo đi như quả bóng bị gai đâm:

- Đụng thế thì nói làm gì! Ngồi học kế bên nhỏ Hạnh, cùi tay tao cũng đụng nó hoài vậy. Có gì đâu mà lạ!

- Nhưng với thằng Gia Nghĩa và nhỏ Liên là chuyện lạ! – Tiểu Long chống chế – Mấy hôm trước tụi nó có đụng nhau đâu!

- Thôi được rồi. – Quý ròm xuôi xị. Nó thở một hơi dài – Mày tiếp tục theo dõi hai đứa nó nghe chưa. Lần tới mày phải luôn tập trung, không được nhìn ra cửa chính cửa sổ gì hết!

Tiểu Long "Ừ", bụng lo lắng: Thằng Gia Nghĩa có cho mình đi theo nữa đâu mà tập trung với chẳng tập trung! Sắp tới chẳng biết phải bịa ra chuyện gì nữa đây! Khổ ghê!

Quý ròm vỗ vai Tiểu Long:

- Mai gặp lại nha.

- Gượm đã! – Tiểu Long hốt hoảng níu tay bạn – Còn chuyện này nữa!

Nó lật đật lôi tờ giấy trong túi áo ra:

- Mày giải giùm tao bài toán này đi!

Quý ròm cầm lấy tờ giấy, liếc xuống đề toán:

- Toán của ai vậy?

- Em tao nhờ tao giải giùm nhưng tao làm không ra. – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, khụt khịt đáp.

- Nhỏ Oanh á? – Quý ròm trố mắt.

- Ờ.

Quý ròm lại nhìn xuống tờ giấy:

- Nhưng đây đâu phải là toán trong sách giáo khoa lớp bảy?

- Tao chả biết nó kiếm ở đâu ra. Dạo này tự nhiên nó đâm ra mê toán, cứ lượm lặt ba bài toán vớ vẩn ở đâu về làm khổ tao!

Tiểu Long vờ nhăn nhó, lặp lại hết sức trơn tru câu nói thằng Gia Nghĩa hay quát nhỏ Gia Nhân.

- Nhà mày lạ thật đấy! – Quý ròm tặc lưỡi – Trong khi ông anh sợ toán như sợ cọp, nhỏ em lại mê toán.

Tiểu Long không muốn Quý ròm tiếp tục bình luận về đề tài lắm sơ hở này, lật đật cắt ngang:

- Thế mày có giải được đề toán này không?

- Gì mà không được. – Quý ròm nhún vai – Loại toán trẻ con này tao chả cần nghĩ ngợi cũng giải được!

Trước vẻ mặt ngớ ra của thằng mập, Quý ròm thao thao:

- Vị thần bên phải là thần nói thật. Vị thần ở giữa là thần nói dối. Còn vị thần bên trái là thần chập cheng.

Quý ròm đáp không cần nghĩ thật. Nó nói lẹ quá khiến Tiểu Long bán tín bán nghi:

- Thật không đó mày?

- Cái thằng này! – Quý ròm đập tay lên bộ ngực lép kẹp – Hổng lẽ tao nói bừa để mất uy tín của tao!

Tiểu Long gãi cổ:

- Sao mày giải thấy đơn giản quá vậy?

- Đơn giản hay không là do cái đầu mình thôi! – Quý ròm tít mắt ra oai, rồi nó khoát tay – Mày nghe tao hỏi nè. Người khách hỏi ông thần bên trái "Ai ngồi cạnh ngài?", thần bên trái trả lời "Đó là thần nói thật". Vậy ông thần bên trái có phải là thần nói thật không?

Tiểu Long xụi lơ:

- Làm sao tao biết được?

Quý ròm lườm bạn:

- Nếu ổng là thần nói thật thì hổng lẽ ông thần ngồi bên cạnh ổng là ông thần nói thật thứ hai? Ở đâu mọc ra thêm một ông nói thật nữa vậy?

Tiểu Long gật gù:

- Vậy ổng là ông thần nói dối?

Quý ròm thở hắt ra:

- Ổng là thần gì chưa biết, nhưng chắc chắn không phải là thần nói thật.

Tiểu Long "à" lên, thấy mình bớt ngu được một chút:

- Tao hiểu rồi. Bởi vì nếu ổng là thần nói thật thì ổng sẽ bảo ông ngồi bên cạnh ổng là thần nói dối hoặc thần chập cheng.

- Đúng rồi. Mày thông minh lắm.

Được Quý ròm khen thông minh mà Tiểu Long chẳng khoái tẹo nào, chỉ thấy nhột nhạt. Nó vờ như không nghe, lại giương mắt chờ thằng ròm hỏi tiếp.

- Bây giờ tới ông thần ngồi ở giữa. – Quý ròm hắng giọng – Người khách hỏi ổng "Ngài là thần gì?", ổng bảo ổng là thần chập cheng, đúng không?

- Đúng.

Quý ròm xoáy mắt vào mặt bạn:

- Vậy ổng có phải là thần nói thật không?

- Ông này hả? – Tiểu Long bứt tai – Ông này … ông này …

Tiểu Long ấp úng cho qua chứ nó không mong gì trả lời được câu hỏi của Quý ròm. Đụng đến loại toán rối rắm này bao giờ óc nó cũng đông cứng y như đang đút đầu vô tủ lạnh. Nhưng bữa nay Tiểu Long gặp hên. Đang lắp bắp "ông này, ông này", óc nó vụt lóe lên như thể có một ánh đèn pin vừa rọi vào:

- A, tao biết rồi! Ông này cũng không phải là thần nói thật. Nếu là thần nói thật thì ổng sẽ bảo mình là thần nói thật chứ đâu có nhận mình là thần chập cheng làm chi.

- Trời đất ơi! – Quý ròm reo lên khoái chí – Bữa nay mày ăn trúng thứ gì mà thông minh quá vậy, mập? Mày thông minh hơn tao rồi đó!

Tiểu Long lỏn lẻn một cách sung sướng:

- Mày nói quá!

Quý ròm mỉm cười:

- Thế bây giờ mày đã biết ông thần nói thật là ông thần nào chưa?

- Ông thần bên phải. – Tiểu Long mau mắn.

- Thế ông thần ngồi giữa?

- Ờ, ờ … đó là … thần nói dối.

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Sao mày biết?

Nghe thằng ròm hỏi vặn, Tiểu Long thốt nhiên ngập ngừng:

- Thì … thì chính ông thần nói thật bảo như vậy mà. Không phải sao?

- Phải rồi! – Quý ròm vỗ vai bạn – Tao đã bảo bữa nay mày thông minh hơn tao mà! Còn ông thần bên trái là thần gì mày tự suy ra được rồi phải không?

- Ờ. Đó là thần chập cheng.

Quý ròm trả tờ giấy lại cho Tiểu Long, giọng tử tế:

- Mày ghi lại cách giải vào mặt sau tờ giấy đi, kẻo về nhà lại quên.

- Mày tốt ghê! – Tiểu Long trải tờ giấy lên mặt bàn, cảm động – Mày không nhắc tao đã quên béng rồi.

Quý ròm cười khì khì:

- Tao lúc nào mà chả tốt với mày. Mày ngồi ghi đi, tao đi toilet chút. Nãy giờ mải giảng cho mày, tao nín tè đến són ra quần rồi đây nè.

Quý ròm đi vào nhà trong một chốc lại đi ra:

- Xong chưa mày?

- Xong rồi! – Tiểu Long hớn hở đáp, tay gấp tờ giấy nhét vào túi áo. Rồi nó vội vàng đứng lên – Tao về đây! Nhỏ Oanh đợi tao chắc sốt cả ruột rồi!

- Nó không sốt ruột đâu! – Quý ròm tỉnh bơ nói – Tao mới gọi điện thoại nói chuyện với nó đây mà. Mày cứ "ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh" đi rồi từ từ về cũng được.

Quý ròm cố tình nhại câu nói ưa thích của Tiểu Long để trêu bạn, nhưng thằng mập chả còn tâm trí đâu mà để ý. Nó đang đầu váng mắt hoa. Cái tin Quý ròm vừa gọi điện thoại cho nhỏ Oanh khiến nó muốn lăn ra xỉu, y như có ai đó vừa bất thần liệng ra một quả bom. Nó trố mắt lên nhìn Quý ròm và mặc dù không ngứa nó vẫn thò tay gãi gáy sồn sột, miệng cà lăm không ngớt:

- Ơ … ơ …

- "Ơ" gì mà "ơ"?

- Chứ hổng phải … mày vừa đi … đi toilet hả? – Giọng Tiểu Long vẫn đứt khúc, ánh mắt rọi quanh gương mặt gian ác của thằng ròm.

- Toilet đâu mà toilet! – Quý ròm cười toe – Tao vừa đi gọi điện thoại. Hừm, ngay từ đầu tao đã nghi mày là "ông thần nói dối" rồi.

- Tao á?

- Chứ còn ai! – Quý ròm bĩu môi – Mày tưởng tao tin cái đề toán kia là của nhỏ Oanh hả? Tao đâu phải là "đồ ngốc tử".

Trông Tiểu Long lúc này rất giống thằng bù nhìn giữ dưa. Nó chôn chân trên nền nhà, mặt đỏ nhừ, không biết nên bước đi, ngồi xuống hay cứ đứng trơ ra đó.

- Làm gì mày giương mắt ếch lên thế! – Quý ròm đá vào chân bạn – Bây giờ mày khai thật đi! Mày làm toán giùm cho ai vậy?

Tiểu Long méo xệch miệng, biết không thể dóc tổ được nữa:

- Tao làm giùm cho con nhỏ Gia Nhân …

- Trời đất! – Quý ròm sửng sốt – Nhà mày mướn người giúp việc từ khi nào thế? Lại mướn "trí thức" nữa mới oách chứ!

Tiểu Long lầu bầu:

- Gia Nhân là tên riêng, không phải là người giúp việc nhà.

Nhớ lời giải thích hôm nọ của thằng Gia Nghĩa, Tiểu Long xả một tràng:

- Chữ "nhân" này không có nghĩa là "người". "Nhân" là nhân đức, nhân hậu. Là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Đạo Nho gọi là "ngũ thường" …

Quý ròm nghe tai mình ù đi. Nó lúc lắc đầu để biết là mình vẫn đang tỉnh táo:

- Mày nói hay ai nói vậy, mập? Tao có đang nằm mơ không vậy?

- Cái này là thằng Gia Nghĩa nói tao nghe. Con nhỏ Gia Nhân là em gái nó. Nó còn một ông anh tên là Gia Trí nữa.

- Ra là vậy! – Quý ròm thở phào – Tưởng gì ghê gớm, có vậy mà mày cũng giấu giấu giếm giếm!

Nó đá chân Tiểu Long một cái nữa:

- Lần sau nếu nhỏ Gia Nhân nhờ mày bài nào kho khó nữa, mày cứ đem đến đây tao giải cho.

Quý ròm làm Tiểu Long xúc động quá. Xúc động không phải vì Quý ròm hứa làm toán giùm nó, xưa nay bao giờ Quý ròm chẳng làm thế, mà vì thằng ròm chẳng buồn thắc mắc tại sao nó phải è cổ ra giải toán cho em gái thằng Gia Nghĩa. Nếu Quý ròm dò hỏi, thế nào Tiểu Long cũng lóng nga lóng ngóng và nếu nó không thú nhận thì mặt trời đỏ tía trên mặt nó cũng tự tố cáo nó mất rồi.

Tiểu Long mừng lắm, vừa ra khỏi cửa là nó phóng xe như gió, không biết Quý ròm đứng đực chỗ ngách cửa ngó theo, tặc tặc lưỡi:

- Hết thằng Gia Nghĩa đến thằng Tiểu Long! Hổng lẽ dùng toán để chinh phục con gái là "mốt" mới của con trai thế kỷ 21?

Chương 7

Bây giờ thì Tiểu Long lại sợ thằng Gia Nghĩa rủ nó qua nhà nhỏ Liên.

Nó biết từ ngày được nhỏ Liên cho ngồi cạnh chỉ bài, thằng Gia Nghĩa không cần nó đi theo nữa, nhưng Tiểu Long vẫn cứ lo lo: Nhỡ thằng Gia Nghĩa nổi hứng bất tử thì sao há!

Năm giờ chiều, nó lọc cọc đạp xe tới cửa hàng, chân rà rà xuống đất, mắt láo liên dòm vào trong nhà, chỉ mong thằng Gia Nghĩa theo ba mẹ đi ăn đám cưới hay đám giỗ quách cho rồi.

- Ê, Tiểu Long! – Đang dáo dác, Tiểu Long giật thót khi thằng Gia Nghĩa từ trong nhà lật đật chạy ra – Bữa nay mày đến sớm thế?

- Ờ. – Tiểu Long mới nói một tiếng, đã đưa tay ôm bụng nhăn nhó.

- Mày làm sao thế?

- Tự dưng tao đau bụng quá. Hừ … hừ …

Gia Nghĩa đúng là thằng bạn ác nhơn. Thấy Tiểu Long rên rỉ, nó không an ủi thì chớ, lại cười khoái chí:

- Vậy mày vào trong nhà ngồi chơi với em tao đi, kêu nó lấy thuốc cho mày uống. Đưa xe đây cho tao!

Gia Nghĩa không biết Tiểu Long còn khoái chí hơn nó gấp bội.

Gia Nghĩa vừa khuất sau đầu đường, Tiểu Long đã đứng thẳng người lên, mặt tỉnh như sáo, làm như đứa vừa đau bụng là thằng Gia Nghĩa chứ không phải nó.

Gia Nhân đang lúi húi lấy hàng cho khách chỗ tủ kính, thấy Tiểu Long vào, mắt nó vụt sáng lên:

- A, anh Tiểu Long!

Tiểu Long nhẩm đếm, bụng vui như mở hội khi thấy trong cửa hàng chỉ có năm người khách. Năm người mua mà có tới hai người bán, chắc vèo một cái là xong! Nó lại đằng bàn ngồi đợi, biết thế nào nhỏ Gia Nhân cũng quay lại.

Quả nhiên, khi người khách cuối cùng rời cửa hàng, Gia Nhân lơn tơn đi lại chỗ Tiểu Long, tay cầm theo một gói bánh kẹp.

Nó ngồi xuống ghế đối diện, mở gói bánh ra, đẩy tới trước mặt Tiểu Long:

- Anh ăn đi!

- Trời, em làm anh như con nít!

Tiểu Long nói, nhưng vẫn thò tay nhón một cái bánh.

Nó vừa nhai bánh vừa chờ Gia Nhân hỏi về bài toán hôm qua nhưng con nhỏ chẳng nói gì về chuyện đó. Chắc Gia Nhân không tin mình đã giải xong! Tiểu Long sốt ruột nghĩ. Nó tế nhị, không muốn đẩy mình vào thế bí đó thôi!

Tiểu Long đợi thêm lát nữa, thấy Gia Nhân vẫn xuất sắc trong vai "người không thích hỏi", đành chép miệng:

- Bài toán hôm qua ấy mà.

Gia Nhân long lanh mắt:

- Bài toán hôm qua sao hở anh?

- Anh giải xong rồi!

- Ôi, anh giỏi quá! – Gia Nhân reo lên – Toán khó như thế mà anh vẫn giải được!

Gia Nhân lập tức sửa lại thế ngồi, hai tay khoanh trước mặt, mắt chằm chằm nhìn ông anh:

- Anh giảng cho em nghe đi!

Nếu Gia Nhân sửa lại thế ngồi cho giống học trò ngoan thì Tiểu Long cũng sửa lại thế ngồi cho giống ông thầy giỏi. Rồi nó "e hèm", cả bộ tịch lẫn giọng điệu cố làm sao cho thật giống Quý ròm:

- Em nghe anh hỏi nè. Người khách hỏi ông thần bên trái "Ai ngồi cạnh ngài?", thần bên trái trả lời "Đó là thần nói thật". Vậy ông thần bên trái có phải là thần nói thật không?

Tiểu Long vừa hỏi dán mắt vào mặt Gia Nhân, mong nó cũng trả lời xụi lơ như mình "Làm sao em biết được!" để có dịp ra oai.

Nào ngờ Gia Nhân lắc đầu:

- Ông này không phải là thần nói thật rồi.

Thấy con nhỏ này không chịu dốt như mình, Tiểu Long nổi quạu:

- Sao em biết?

Gia Nhân thản nhiên:

- Nếu ổng là thần nói thật thì ổng sẽ bảo ông ngồi bên cạnh ổng là thần nói dối hoặc thần chập cheng mới đúng chứ.

- Em thông minh ghê. – Tiểu Long xuýt xoa, lần này nó khen thật lòng. Rồi nó tặc lưỡi tiếp – Bây giờ tới ông thần ngồi ở giữa. Người khách hỏi ổng "Ngài là thần gì?", ổng bảo ổng là thần chập cheng, vậy ổng có phải là thần nói thật không?

Gia Nhân lại mau mắn:

- Ông này cũng không phải là thần nói thật. Nếu là thần nói thật thì ổng đã bảo mình là thần nói thật rồi.

Đột ngột, nó reo lên:

- A, em biết rồi. Như vậy ông thần bên phải là thần nói thật. Ông thần ở giữa là thần nói dối. Còn ông thần bên trái là thần chập cheng.

Lần này Tiểu Long không vặn vẹo "Sao em biết?" nữa. Tiểu Long nhìn vào gương mặt sáng sủa của Gia Nhân, thấy đôi mắt trong veo của nó lăn qua lăn lại như hai giọt nước sau tròng kính, đau khổ nhận ra con nhỏ này thông minh hơn mình nhiều.

Tiểu Long nhìn sững Gia Nhân một hồi rồi ngập ngừng hỏi:

- Em thông minh như vậy sao không giải được bài toán này mà phải nhờ anh?

- Em mà thông minh á?

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Thông minh quá đi chứ! Hồi Quý ròm hỏi anh, anh đâu có …

- Quý ròm là ai vậy anh? – Gia Nhân chớp mắt.

Tiểu Long giật thót, nhận ra mình vừa lỡ lời, nếu không có Gia Nhân ngồi trước mặt nó đã đưa tay lên cốc đầu mình rồi.

- Quý ròm hả? – Nó ấp úng – Ờ, ờ, Quý ròm là bạn cùng lớp với anh.

- Thế anh Quý hỏi anh chuyện gì?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Ôi, chuyện gì nó cũng hỏi. Thằng đó nó hay hỏi lắm. Tụi anh gọi nó là "người hay hỏi" mà.

Thực ra "người hay hỏi" là biệt danh Quý ròm gán cho Tiểu Long. Bí quá, Tiểu Long nói bừa, rồi nó lật đật lái câu chuyện ra xa đề tài nguy hiểm này:

- Em còn bài toán nào kho khó nữa không?

- Còn đây, anh.

Vừa đáp Gia Nhân vừa lật tập soàn soạt.

Bài toán lần này khó không thua gì bài toán lần trước. Tiểu Long vừa liếc mắt vô tờ giấy đã muốn xỉu. Nhưng so với hôm qua, bữa nay tâm trạng của nó có phần khá hơn. Nó đã có lời tự bạch "làm ngay tại chỗ thì không được nhưng đem về nhà nghĩ ngợi một lát thế nào cũng ra" làm bùa hộ mệnh rồi. Nghĩa là nó thông minh nhưng chậm chạp. Hay nói cách khác, nó tuy chậm chạp nhưng lại rất thông minh.

Nhỏ Gia Nhân hình như cũng hiểu điều đó nên vui vẻ nói:

- Anh đem về nhà làm đi!

Bữa đó, Tiểu Long ngồi tán dóc với Gia Nhân lâu ơi là lâu, khi có khách lại chạy ra chỗ tủ kính phụ Gia Nhân bán hàng, chốc chốc lại liếc mắt ra cửa xem thằng Gia Nghĩa về chưa.

Tiểu Long sợ lát nữa Quý ròm hỏi nó về những chuyện là lạ hay hay giữa Gia Nghĩa và nhỏ Liên, nó không biết phải bịa thêm những gì. Cũng may, về đề tài hóc búa này thằng ròm chỉ giỏi tò mò chứ chẳng rành bao nhiêu, nhờ vậy Tiểu Long mới chơi trò dóc tổ được. Nhưng mình có lừa nó cũng chỉ lừa được một lần thôi. Bịa nữa thế nào cũng lòi đuôi. Tốt nhất là hỏi thằng Gia Nghĩa.

Tiểu Long kiên trì chong mắt ra đường.

Thoáng thấy thằng Gia Nghĩa tấp xe vô lề, nó chỉ kịp nói với nhỏ Gia Nhân "chào em nha" rồi phóng vù ra cửa.

- Mày về à? – Gia Nghĩa lật đật leo xuống khỏi xe.

- Ờ. – Tiểu Long cầm lấy ghi-đông, nhưng nó vẫn đứng ì ra đó.

Thái độ của thằng mập làm Gia Nghĩa ngạc nhiên:

- Có chuyện gì hả mày?

Tiểu Long nheo mắt:

- Chuyện mày với nhỏ Liên tới đâu rồi?

- À, à, tuyệt lắm!

- Tuyệt lắm là sao?

Gia Nghĩa vung tay:

- Tuyệt lắm là tuyệt lắm chứ là sao! Nghĩa là bây giờ hai đứa tao đã coi nhau như người một nhà.

Tiểu Long trề môi:

- Nhưng khi mày về nhà mày thì hai đứa bay coi như là … người hai nhà?

- Bậy! – Gia Nghĩa đỏ mặt – Thế thì nói làm gì!

Nó nhìn lên trời:

- Người một nhà có nghĩa là dạo này tình cảm của hai đứa tao đã khắng khít lắm rồi.

Tiểu Long dòm lom lom vào mặt bạn:

- Tụi bay vẫn ngồi sát rạt bên nhau chứ?

- Tất nhiên rồi. Sát đến mức nhỏ Liên cứ đụng vô người tao hoài. Đụng đến nỗi tao phát ngượng luôn!

Tiểu Long nhún vai:

- Chỉ có thế thôi hả?

- Sao lại chỉ có thế! – Giọng điệu coi thường của thằng mập khiến Gia Nghĩa gân cổ – Thỉnh thoảng nó còn nắm lấy tay tao nữa.

- Thật không đó?

- Sao lại không thật. – Gia Nghĩa lim dim mắt – Mỗi lần nó nắm tay tao, tao vừa thinh thích lại vừa sờ sợ. Đã mấy lần tao định rút tay ra nhưng sợ nó buồn, bèn thôi.

- Thế mẹ nó đâu?

- Mẹ nó suốt ngày ở ngoài chợ. Lần nào cắp nón ra đi, mẹ nó cũng nhờ tao "Cháu ở nhà học bài với em nha cháu!".

Đang nói, Gia Nghĩa chợt thở dài:

- Mai mốt tao có về trễ, mày đừng sốt ruột nha. Nhỏ Liên mê tao quá, cứ níu kéo tao suốt. Mỗi lần tao xô ghế dợm đứng dậy, nó lại nằn nì "Năm phút nữa đi!". Mấy chục lần cái "năm phút" như vậy. Phù! Mệt ơi là mệt!

Tiểu Long buột miệng:

- Thích quá chứ mệt gì!

- Bây giờ mày tin tao chưa? – Mắt Gia Nghĩa sáng trưng.

- Tin rồi.

Tiểu Long gật đầu và leo lên xe:

- Thôi, tao về đây!

- Ừ, mày về đi! Hôm nào có chuyện gì mơi mới tao kể cho mày nghe.

Tiểu Long hoan hỉ nhấn mạnh pê-đan, hôm nay nó chỉ cần nghe chừng đó thôi. Nó không biết con nhà Gia Nghĩa có bịa với nó như nó bịa với Quý ròm không, nhưng nhớ lại thái độ thân thiện của nhỏ Liên đối với thằng bạn nó, nó lại chép miệng: Ờ, biết đâu nhỏ Liên xao xuyến trước sự kèm cặp tận tình của thằng Gia Nghĩa mà cảm động nắm lấy tay thằng này cũng nên! Ai chứ bọn con gái là chúa ủy mị, tụi nó dễ động lòng đến phát sợ! Vừa nghĩ ngợi Tiểu Long vừa đưa tay sờ soạng tờ giấy trong túi áo, lẩm bẩm: Mình giải giùm con nhỏ Gia Nhân đến bài toán thứ mấy nó mới ủy mị như nhỏ Liên há?

Chương 8

Quý ròm ngồi tròn mắt nghe Tiểu Long kể chuyện "là lạ hay hay" của thằng Gia Nghĩa, chốc chốc lại vỗ bàn đánh "cốp":

- Thật không hở mày?

- Thật chứ! Chính mắt tao trông thấy mà.

- Có mày ngồi đó mà tụi nó dám nắm tay nhau hả?

- Ờ, ờ … – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Lúc đó tao ra ngoài sân. Tụi nó không biết tao đứng ngoài cửa sổ ngó vô.

Quý ròm liếm môi:

- Mày thấy nhỏ Liên nắm tay thằng Gia Nghĩa trước thật hả?

- Ừ.

Quý ròm vỗ đùi đánh "bép", nó không dám vỗ bàn nữa vì cú vỗ vừa rồi làm nó nhói cả tay:

- Tụi con gái bạo thật hở mày?

- Chắc lúc đó nhỏ Liên đang làm toán gặp chỗ bí, thằng Gia Nghĩa gỡ cho nó thế là nó xúc động quá.

- Thằng Gia Nghĩa này tệ thật! – Quý ròm hừ mũi – Nó mải nắm tay em, chẳng nhớ gì đến chuyện dẫn tụi mình đi ăn chè. Hừ, không có tao còn lâu nhỏ Liên mới thèm nắm tay nó.

Tiểu Long bênh Gia Nghĩa:

- Nó đãi tụi mình hai lần rồi.

- Hai lần thì nói làm gì. – Quý ròm nghiến răng ken két – Phải đãi hai chục lần mới đúng!

Thấy thằng ròm gầm gừ ghê quá, Tiểu Long cứ rờ rẫm mãi chỗ mép túi, không dám rút tờ giấy ra.

- Rờ rờ cái gì! – Quý ròm nhác thấy, chìa tay ra – Đưa đề toán đây!

Giật lấy tờ giấy, Quý ròm chúi mắt đọc: "Một người cha trước khi qua đời để lại di chúc cho ba người con "Cha có 17 con ngựa quý. Đứa lớn nhất được phân nửa số ngựa. Đứa thứ hai được một phần ba số ngựa. Đứa út được một phần chín số ngựa. Sau khi cha mất, các con cứ thế mà thực hiện trong sự hòa thuận và yêu thương lẫn nhau". Sau khi người cha qua đời, ba

anh em họp lại để chia gia tài, nhưng họ không biết chia như thế nào. Vì con số 17 không thể chia chẵn cho 2, cho 3 và cho 9 được. Bạn hãy chia giùm cho họ".

Quý ròm đọc xong đề toán, ngẩng phắt đầu lên, nói một lèo:

- Đứa lớn nhất được 9 con ngựa, đứa thứ hai được 6 con, đứa út được 2 con.

Tiểu Long há hốc miệng như thể thấy ma:

- Làm sao mày chia được? Trên đường tới đây tao đã thử chia trong đầu rồi. Không thể nào chia được hết á.

Quý ròm nheo mắt:

- Chia không được thì ráng nghĩ cách chia cho được!

Trong khi Tiểu Long nghệt mặt ra thì Quý ròm đưa tay sờ cằm. Nó đủng đỉnh nói, tiếc hùi hụi không có râu để vuốt:

- Sống ở đời, nếu không có cơ hội thì mình phải tự tạo ra cơ hội.

Tuy không vuốt được râu nhưng giọng điệu Quý ròm đã rất giống triết gia. Tiểu Long nhìn sững bạn, làm như nó mới trông thấy thằng này lần đầu:

- Phải mày đó không ròm?

- Tao đây.

- Mày vừa lảm nhảm gì vậy? – Tiểu Long ngơ ngác – Tao đang nói chuyện giải toán mà!

- Thì tao cũng đang nói chuyện giải toán.

- Giải toán gì mà cơ hội với không cơ hội, sao nghe cao xa quá vậy? – Tiểu Long đưa tay gãi cổ, như thể tại cái cổ mà nó không hiểu được ý nghĩa trong câu nói của thằng ròm.

- Mày nghe đây nè. – Quý ròm gật gù – Với 17 con ngựa, mày không có cơ hội nào chia hết cho 2, cho 3 và cho 9 được, hoàn toàn không có cơ hội, đúng không?

- Đúng.

Quý ròm huơ tay:

- Thế thì mày phải tự tạo ra cơ hội.

- Tạo ra bằng cách nào? – Tiểu Long nuốt nước bọt, cảm thấy óc nó đang căng ra.

- Bằng cách nào hả? – Quý ròm lia mắt ra ngoài hiên – Mày đang có một chiếc xe đạp dựng trước nhà tao, đúng không?

- Đúng.

Quý ròm nói giọng ráo hoảnh:

- Chiếc xe đạp chính là cơ hội của mày đó.

Tiểu Long liếc chiếc xe đạp rồi lại ngước nhìn Quý ròm, đã bắt đầu mất bình tĩnh:

- Tao ngồi dỏng tai cả buổi không phải để nghe mày trêu tao nghe ròm. Mày mà không nói rõ ra là tao đập mày à.

- Ai mà thèm trêu mày! – Quý ròm bĩu môi, nó hất đầu về phía chiếc xe – Bây giờ mày thử tưởng tượng chiếc xe đạp của mày là một con ngựa. Rồi mày nhập con ngựa của mày vào 17 con ngựa kia. Nhập vào đi!

- Rồi.

- Tất cả là bao nhiêu con?

- Mười tám con.

- Bây giờ mày lấy 18 chia cho 2, cho 3 và cho 9, sẽ được số ngựa của từng người con. Chia đi!

Tiểu Long nhẩm một lúc, mặt mày hân hoan:

- Xong rồi. Đúng như mày nói khi nãy. Đứa lớn nhất được 9 con, đứa thứ hai được 6 con, đứa út được 2 con.

Quý ròm toét miệng cười:

- Thấy chưa! Tao đâu có trêu mày!

Đang hơn hớn, Tiểu Long bỗng ngớ ra:

- Ủa, hổng lẽ để chia được bài toán này, tao phải mất một con ngựa?

- Mất đâu mà mất! 9 cộng 6 cộng 2 là 17 con. Con ngựa của mày vẫn còn nguyên.

- Lạ quá ha! – Hết gãi cổ Tiểu Long lại gãi cằm – Tao chưa thấy ai giải toán kiểu lấy ngựa của mình ghép vào, giải xong lại lấy ra.

- Bây giờ mày thấy chưa?

- Thấy rồi.

Quý ròm vỗ vai bạn:

- Thấy rồi thì mày tiếp tục lấy "con ngựa" của mày chiều chiều chở thằng Gia Nghĩa phi tới nhà nhỏ Liên đi, rồi thấy chuyện gì hay hay nữa về kể tao nghe!

Nhà thằng Gia Nghĩa có ba tầng. Tầng trệt là cửa hàng bánh kẹo. Hai tầng trên là chỗ sinh hoạt của gia đình. Nhà nó hai mặt tiền. Nói hai mặt tiền là nói cho oai, thực ra mặt sau nhà nó quay ra một con hẻm nhỏ. Xe cộ xưa nay đều ra vào bằng ngả sau. Thằng Gia Nghĩa làm biếng đi ngả sau nên cứ gần tới năm giờ chiều là ngóc cổ đợi Tiểu Long, hễ thằng mập trờ tới là nó chộp xe thằng này vọt đi luôn.

Thoạt đầu Tiểu Long coi chuyện Gia Nghĩa mượn xe của nó là chuyện bình thường. Thậm chí nó còn khoái tợn. Mấy bữa đầu, nó hơi lo lo khi con nhà Gia Nghĩa không cho nó đi theo. Nó sợ không có chuyện hay hay để kể cho Quý ròm. Nhưng từ hôm thằng Gia Nghĩa hào hứng khoe nhặng chuyện nhỏ Liên cầm tay nó, Tiểu Long đã cảm thấy yên tâm. Hôm qua, thằng Gia Nghĩa khoe lần này chính nó cầm tay nhỏ Liên, nó bảo tay con gái mát lắm, sờ vào y như sờ lên miếng dưa hấu vừa lấy ra khỏi tủ lạnh. Tiểu Long kể với Quý ròm, Quý ròm chửi thằng Gia Nghĩa ngu. Quý ròm bảo chắc là nhỏ Liên vừa thò tay vô tủ lạnh lấy đồ ăn thức uống gì đó thật chứ "y như" cái con khỉ gì.

Không đi theo Gia Nghĩa, Tiểu Long có được khối thời gian ngồi tán dóc với Gia Nhân. Con nhỏ dạo này hình như đã nhìn bạn của anh mình bằng con mắt khác, nhất là từ hôm Tiểu Long sờ tay lên cằm (nó bắt chước Quý ròm đó mà), gật gù y như ông cụ non và phát biểu y như ông cụ già khiến cặp mắt nhỏ Gia Nhân lé xẹ:

- Sống ở đời, nếu không có cơ hội thì mình phải tự tạo ra cơ hội, em à.

Bữa đó Tiểu Long ngoái cổ nhìn quanh, đang lo lắng khi chẳng thấy chiếc xe nào để làm ví dụ, đột nhiên ánh mắt nó bắt gặp cây chổi dựng ở góc nhà, liền mừng rỡ chỉ tay:

- Em đang dựng cây chổi ở góc nhà, đúng không?

Gia Nhân xua tay lia lịa:

- Thôi, nhà này em mới quét. Anh ngồi chơi đi, quét làm gì!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Anh đâu có nói chuyện quét nhà. Anh muốn em tưởng tượng cây chổi là con ngựa mà.

- Chi vậy hở anh?

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long bắt đầu tỏ thông thái.

Nó ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, bắt nhỏ Gia Nhân trả lời.

Y chang Quý ròm, Tiểu Long cũng nheo mắt, hươ tay, bĩu môi. Chỉ động tác vỗ vai là nó không dám.

Cứ thế, đứa hỏi đứa đáp. Cho đến khi nhỏ Gia Nhân trầm trồ "Công nhận anh hay ghê!" thì buổi học đã ngập trong không khí ngọt ngào y như thể tất cả các hũ kẹo trong cửa hàng đều đồng loạt mở nắp.

Tiểu Long khoái chí nhủ bụng: Hôm trước thằng Gia Nghĩa bảo em gái nó khen mình "nói chuyện vui ghê", bữa nay chính tai mình nghe Gia Nhân khen mình "hay ghê", chắc con nhỏ này sắp "uỷ mị" tới nơi rồi! Ý nghĩ đó bay lượn trong đầu Tiểu Long suốt từ lúc đó cho đến khi nó tới nhà Quý ròm rồi từ nhà Quý ròm về nhà nó, kéo dài đến cả mấy hôm sau.

Nếu có điều gì làm Tiểu Long không vui là dạo này thằng Gia Nghĩa về trễ quá, càng ngày càng trễ.

Lúc đầu, mải chuyện với Gia Nhân, Tiểu Long chẳng chú ý gì đến giờ giấc của thằng Gia Nghĩa. Nhưng từ hôm Quý ròm đón nó ở cửa bằng bộ mặt nhăn nhó "Sao dạo này mày tới trễ quá vậy? Nhà tao sắp ăn cơm rồi!" thì Tiểu Long mới liếc xuống đồng hồ trên tay, ngớ ra "Ờ há".

Ở nhà, nhỏ Oanh cũng đã bắt đầu thắc mắc:

- Anh đi đâu mà ngày nào cũng về trễ thế?

- Tao tới nhà bạn kèm cho nó học.

- Chuyện lạ à nha! – Nhỏ Oanh chun mũi – Anh biến thành anh Quý từ hồi nào thế?

- Mày đừng có coi thường anh mày. Tao học dốt, nhưng có đứa còn học dốt hơn!

Tiểu Long vờ giận dỗi, nó buông thõng một câu rồi bỏ đi chỗ khác, sợ nhỏ em hỏi tới hỏi lui.

Hôm sau lúc giao xe cho Gia Nghĩa, nó thấp thỏm dặn:

- Bữa nay ráng về sớm nha mày!

Gia Nghĩa "ừ" và lại tiếp tục về trễ hoắc.

Tiểu Long đợi đến tối mịt mới thấy thằng này đun đầu xe vô, gắt om:

- Tao dặn mày những gì hở Gia Nghĩa? Mày "ừ, ừ" rồi bây giờ mới dẫn xác về là sao?

- Thông cảm đi mày! – Gia Nghĩa tót xuống khỏi xe, phân trần – Tao tính về sớm mà nhỏ Liên đâu có cho!

Tiểu Long nổi điên:

- Nó không cho thì kệ nó chứ.

Gia Nghĩa nhún vai, khổ sở:

- Kệ sao được. Cứ mỗi lần tao dợm chia tay là nó rơm rớm nước mắt.

Con nhà Gia Nghĩa thở một hơi dài, vẻ phiền não, vai trĩu xuống như đang gánh một mối tình lớn lắm:

- Trái tim con người ta đâu phải là sắt đá hở mày!

Trái tim của Tiểu Long cũng không phải là sắt đá. Cho nên nó động lòng ngay tút xuỵt. Nó nhìn bạn, chớp mắt hỏi:

- Mày nói thiệt không đó?

- Tao nói dóc làm chi. – Gia Nghĩa chép miệng – Bữa trước nhìn thái độ nhỏ Liên, mày cũng biết rồi mà.

Mặt nó trở nên mơ màng:

- Đến bữa nay thì nó không thể nào dứt tao ra được nữa. Bây giờ nó giống như người nghiện xì ke vậy đó.

- Mày so sánh thấy ghê! Tao về đây. Trễ rồi!

Tiểu Long rụt cổ buông gọn, rồi phóc lên xe, chạy biến. Nó liếc đồng hồ, biết Quý ròm thế nào cũng chửi nó, nhưng nó đang nôn nóng kể cho thằng ròm biết bọn con gái yêu là như thế nào: Hay ho gì đâu! Cũng y chang mấy đứa chích xì ke vậy thôi!

Chương 9

Tiểu Long công nhận bữa nay thằng Gia Nghĩa về trễ thật.

Khi Tiểu Long tới, Quý ròm vừa ăn cơm xong. Nó đón thằng mập ở cửa bằng nụ cười méo xẹo:

- Sao càng ngày càng về trễ vậy mày?

Tiểu Long bước vào nhà, vừa đi vừa nói, mặt nó cũng méo không kém:

- Tại nhỏ Liên không cho thằng Gia Nghĩa về sớm.

Nó ngồi xuống ghế, tặc tặc lưỡi:

- Nhỏ Liên nghiện xì ke nặng rồi!

- Là sao? – Quý ròm giật mình.

- Ý tao muốn nói là dạo này nó mê tít thằng Gia Nghĩa. – Tiểu Long nhìn lên trần nhà – Cứ mỗi lần thằng Gia Nghĩa đứng lên là mắt nó ngân ngấn nước. Thế là thằng này lại ngồi xuống. Cả chục lần như vậy. Tao giục thế nào cũng không được.

Quý ròm "xì" một tiếng:

- Chuyện này mày đọc ở đâu vậy?

- Đọc đâu mà đọc! Chính mắt tao nhìn thấy mà. – Tiểu Long nhăn nhó đáp, cảm thấy ruột gan như vừa bị ai vặn một cái.

- Thế mà tao tưởng mày đọc trên trần nhà chứ. – Quý ròm nhún vai – Xưa nay có bao giờ mày nói chuyện với tao mà mắt nhìn lên trời đâu.

Tiểu Long bối rối nói, cố để giọng đừng run:

- Ờ, không hiểu sao dạo này nói chuyện với ai tao cũng nhìn lên trời. Hổng biết tao lây tật này của ai?

- Lây của tao chứ của ai!

Tưởng Quý ròm tìm cách dồn mình vào ngõ cụt, không ngờ thằng ròm lại mở cho nó một con đường thoát thênh thang như vậy, Tiểu Long mừng húm:

- Ờ, chắc là tao lây của mày.

Nó vung tay, hào hứng:

- Tao nhớ rồi. Mẹ tao từng bảo bạn bè chơi với nhau là chúa hay lây.

- Dĩ nhiên rồi. – Quý ròm tán thành. Đang tươi cười, nó bất thần nghiêm mặt – Nhưng mày biết tao hay nhìn lên trời lúc nào không?

- Lúc nào hả? – Tiểu Long chột dạ – Ờ, ờ, cái đó thì tao không biết.

Quý ròm nhếch mép, mặt nó như bầu trời đột ngột kéo mây đen:

- Tao chỉ nhìn lên trời lúc tao bịa chuyện thôi.

Quý ròm đá chân bạn:

- Bộ mày tưởng trước giờ tao vẫn tin mày hả? Hừ, ngay từ lúc mày bảo nhỏ Liên nắm tay thằng Gia Nghĩa tao đã biết tỏng là mày bịa rồi. Làm gì có đứa con gái nào sỗ sàng như vậy!

- Thật … thật mà … – Tiểu Long cà lăm – Chính mắt tao …

- Thật cái con khỉ! – Quý ròm cười khảy – Con gái chủ động nắm tay con trai đã là vô duyên rồi, lại nắm tay đứa con trai này trước mặt một đứa con trai khác lại càng vô duyên thấy ớn!

Mồ hôi nhỏ thành giọt trên trán Tiểu Long. Nó nhìn sững Quý ròm, quai hàm tê dại, muốn phản bác nhưng trong đầu lại không nảy ra được một ý tưởng nào. Xưa nay Tiểu Long vẫn mù tịt về tâm lý của bọn con gái nên khi Quý ròm bắt bẻ, dù biết thằng ròm chả hơn gì mình trong lãnh vực này nó không biết phải bắt đầu phản công từ chỗ nào.

- Sao? Thú thật đi! Mày toàn bịa phải không? – Ánh mắt Quý ròm rọi thẳng vào mặt Tiểu Long như muốn dùng tia nhìn ngăn không cho thằng này bịa chuyện thêm lần nữa.

- Thực ra thì tao không bịa. – Tiểu Long lúng búng nói, óc nó như vón cục lại – Tao chỉ … tưởng tượng thôi.

- Mày nói tiếng nước nào thế hả, mập? – Quý ròm gầm gừ – Tưởng tượng thì có khác gì bịa?

- Ờ thì bịa! – Tiểu Long xụi lơ – Nhưng tao chỉ bịa có mỗi lần đầu. Những lần sau tao nghe thằng Gia Nghĩa kể lại.

Quý ròm chưng hửng:

- Ủa, thế hằng ngày mày không đi chung với nó sao?

- Tao chỉ đi với nó mấy ngày đầu. – Mặt Tiểu Long chảy dài – Từ hôm nó được nhỏ Liên cho ngồi cạnh để chỉ bài, nó không cho tao đi theo nữa.

- Nó dám đối xử với mày như vậy hả? – Quý ròm đập tay xuống bàn, giọng bất bình – Nó không đếm xỉa gì đến chuyện mày cứu nó khỏi tay bọn thằng Xường sao?

- Kệ nó đi! – Tiểu Long quẹt mũi – Tao thấy nó nói cũng đúng. Hai đứa nó đang tình tứ, có mặt tao tụi nó làm sao tự nhiên được.

Tiểu Long thở dài:

- Gần đây nó còn đe tao. Nó bảo nếu nó bắt gặp tao lén lút theo xem nó "cưa cẩm" nhỏ Liên nó sẽ không cho tao chơi với …

Chợt nhận ra mình nói hớ, Tiểu Long lập tức im bặt. Nhìn bộ mặt thoạt xanh thoạt đỏ của bạn, Quý ròm cười khì khì:

- Nó không cho mày chơi với em gái nó chứ gì!

Nó vỗ vai Tiểu Long:

- Mày đừng lo! Nó đe mày chứ đâu có đe tao. Mày chỉ đường tới nhà nhỏ Liên đi, tao sẽ tới xem nó làm gì.

Tiểu Long giãy nảy:

- Không được! Nhìn thấy mày nó sẽ biết ngay là tao vẽ đường cho mày.

- Nhìn thấy sao được mà nhìn thấy! – Quý ròm trấn an bạn – Tao có xộc vào nhà nhỏ Liên đâu. Tao chỉ nấp ngoài bờ rào dòm vô thôi.

Chiều hôm sau, quá năm giờ một chút Quý ròm đã có mặt ở gần cửa hàng bánh kẹo.

Nó dựng xe đạp sát bờ tường, nấp sau một xe nước mía, băn khoăn không biết thằng Gia Nghĩa đã ra khỏi nhà chưa. Nó liếc đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa hàng rồi lại liếc đồng hồ rồi lại nhìn về phía cửa hàng.

Quý ròm lơ láo như vậy một lúc đã thấy Tiểu Long bước ra vỉa hè dòm dáo dác.

Quý ròm vội vã thò đầu khỏi xe nước mía, giơ tay ngoắt ngoắt.

Nhìn thấy bạn, Tiểu Long toét miệng cười, ba chân bốn cẳng vù lại.

- Nó đi chưa? – Quý ròm hất đầu về phía sau lưng Tiểu Long, nhíu mày hỏi.

- Đi khoảng mười phút rồi.

Quý ròm đẩy chiếc xe đạp ngã giúi vô người bạn:

- Vậy mình khởi hành được rồi. Mày chở đi, tao ngồi sau.

Dọc đường Tiểu Long cứ chạy rề rề khiến Quý ròm sốt ruột:

- Hồi trưa mày ăn trúng thứ chi mà đạp xe ì ạch vậy hả mập?

- Tao đang quan sát xem nó có dừng lại ở đâu không.

Quý ròm nhiệt tình:

- Vậy mày nhìn bên trái đi, tao nhìn bên phải cho!

Nhưng cho tới khi xe rẽ vào con hẻm nhà nhỏ Liên, chẳng đứa nào thấy thằng Gia Nghĩa đâu cả. Một đứa con trai nóng lòng đến nhà một đứa con gái thì họa may có động đất nó mới chịu dừng dọc đường! Quý ròm nhủ bụng, hỏi:

- Sắp tới chưa?

- Sắp rồi.

Tiểu Long đáp, cảnh giác quét mắt dọc con hẻm.

Chạy thêm một quãng, nó chống chân xuống đất, thì thầm như sợ ai nghe trộm:

- Nhà nhỏ Liên là căn nhà có cây vú sữa mọc sát hàng rào đó.

Quý ròm leo xuống khỏi xe, dặn:

- Tao đi trước, mày theo sau nha.

Tiểu Long lo lắng:

- Rủi thằng Gia Nghĩa chạy ra thì sao?

- Nó chạy ra trước nhà làm gì! – Quý ròm hừ mũi – Hổng lẽ ở nhà nhỏ Liên mà nó dám tè bậy vô hàng rào!

Tiểu Long không nghĩ thằng Gia Nghĩa chạy ra trước nhà để tè bậy, nó chỉ sợ vu vơ vậy thôi. Nhưng không biết diễn giải nỗi sợ của mình như thế nào cho dễ hiểu, nó đành lẳng lặng dắt xe theo sau Quý ròm, tim nhảy lô tô trong ngực.

Quý ròm chân quỳ chân ngồi trước bờ dậu, vén lá nhìn vào nhà.

Tiểu Long đang lóng ngóng với chiếc xe trong tay, không biết đun vào đâu, đã thấy Quý ròm quay phắt lại, trợn mắt kêu khẽ:

- Trong nhà đông người lắm!

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Đám giỗ hả?

- Hổng biết đám giỗ hay đám cưới nữa! Để tao nhìn kỹ xem!

Nói xong, Quý ròm lại hối hả húc đầu vào hàng rào, căng mắt quan sát.

Lần này thì nó biết không phải đám cưới hay đám giỗ. Đám cưới hay đám giỗ thì phải có người lớn. Đằng này trong nhà lúc nhúc toàn những đứa trạc tuổi nó hoặc nhỏ hơn.

Nghiêng ngó một lát, Quý ròm nhìn thấy Gia Nghĩa. Nó không nhận ra con nhà Gia Nghĩa ngay giữa một đống đầu cổ đang ngọ nguậy, nhưng khi thằng này đứng lên hí hoáy viết cái gì đó lên tấm bảng nhỏ sau lưng thì Quý ròm khẽ "a" lên một tiếng.

Tiểu Long đút đầu vào kế đầu Quý ròm, cố vạch một khe hở giữa bụi dâm bụt được cắt tỉa cẩn thận, tò mò hỏi:

- Gì vậy mày?

- Thằng Gia Nghĩa đang dạy kèm.

Tiểu Long dùng đầu gối thúc vào lưng bạn, nói như rên lên:

- Thì nó vẫn dạy kèm nhỏ Liên lâu nay mà.

- Dạy cho nhỏ Liên thì nói làm gì! Nó đang dạy cho cả đống đứa.

Tiểu Long đã vẹt được đám lá trước mắt, đã nhìn thấy điều Quý ròm vừa mô tả. Miệng nó lập tức há hốc:

- Ối, sao tự nhiên lại ra thế này? Bữa trước đâu có cảnh này. Tấm bảng treo trên vách kia nữa, bữa trước cũng không có.

Quý ròm nhỏm dậy, hai tay phủi ống quần, nói:

- Mình về đi!

- Về? – Mệnh lệnh bất ngờ của Quý ròm khiến Tiểu Long chưng hửng – Không xem nữa hả?

- Xem vậy đủ rồi! – Quý ròm cười khảy – Có gì đâu mà xem!

Tiểu Long lùi xe ra giữa hẻm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy những gì thằng Gia Nghĩa kể với tao về nhỏ Liên là xạo hết hả mày?

- Thì xạo chứ sao! – Quý ròm cười he he – Cả đống đứa chen chúc như đang ở trong rạp hát mà cầm tay với cầm chân con khỉ gì!

Quý ròm đập tay lên lưng bạn, ra oai:

- Bữa nay tao đến xem chỉ là để kiểm tra những gì tao nghĩ trong đầu thôi. Chứ tao là tao biết tỏng cái trò ba hoa của thằng Gia Nghĩa ngay từ đầu.

Tiểu Long dấn bàn đạp, giọng ngẩn ngơ:

- Nhưng nếu nhỏ Liên không hề cầm tay nó và nó cũng không hề cầm tay nhỏ Liên, tại sao nó lại không cho tao đi theo?

- Mày ráng ép cái đầu mày động đậy chút đi, Tiểu Long! – Quý ròm méo xệch miệng – Chính vì nhỏ Liên không hề "nghiện xì ke", không hề cầm tay nó, cũng không hề rơm rớm nước mắt khi nó ra về cho nên nó không muốn mày đi theo, hiểu chưa?

- Chưa hiểu. – Tiểu Long thật thà đáp, mặt vẫn lơ ngơ như bò đội nón.

- Mệt mày ghê! – Quý ròm thở hắt ra – Giảng cho mày hiểu về tình yêu chẳng khác nào cố giảng cho một cục đá hiểu về các nguyên tố hóa học.

Mày cũng có hiểu gì về chuyện này hơn tao đâu! Tiểu Long tức tối nhủ bụng nhưng không nói ra, chỉ giục:

- Thì mày nói rõ ra đi! Tại sao vì vậy mà nó không cho tao đi theo?

- Vì nếu như mày đi theo thì nó đâu có huênh hoang với mày về chuyện "là lạ hay hay" của nó được. Mày sẽ biết là hai đứa nó chả có "đụng chạm" nhau gì sất, tóm lại mày sẽ biết nhỏ Liên không hề mê tít nó. Chỉ có nó khoái nhỏ Liên thôi.

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó "Ờ há" và cong lưng đạp thật mạnh. Nó muốn về cửa hàng ngồi đợi thằng Gia Nghĩa quá. Bây giờ thì nó đã biết tại sao thằng này về trễ rồi. Về trễ vì bận kèm cho một đống lủ khủ học trò dù sao cũng thông cảm được. Nhưng về trễ để bịa chuyện đánh lừa nó như đánh lừa một đứa con nít thì nó dứt khoát không chịu bỏ qua. Hừ, hừ!

Chương 10

Gia Nhân tròn mắt khi thấy Tiểu Long xuất hiện:

- Ủa, nãy giờ anh đi đâu vậy?

- À, anh lại đằng kia … uống nước. – Tiểu Long ấp úng đáp, mắt liếc về phía sau xem thằng ròm đã ra về chưa.

Gia Nhân xịu mặt:

- Sao anh không nói em lấy nước cho anh uống?

- Ờ … tại lúc nãy anh thấy em đang có khách …

Tiểu Long lấp liếm đáp, rồi nó ngồi xuống ghế, lảng sang đề tài khác:

- Em có bài toán nào kho khó nữa không?

Tiểu Long thò tay cầm tờ giấy Gia Nhân đưa, nhưng mắt lại nóng nảy quét ra đường.

- Bài toán này khó lắm đó. – Gia Nhân nói – Anh đã bao giờ nghe bài toán Hàn Tín điểm binh chưa?

- Chưa. – Tiểu Long quay lại – Toán gì mà nghe giống phim Tàu vậy hở em?

- Thì ông Hàn Tín này ở bên Tàu mà. Ổng là nguyên soái của Lưu Bang.

- À, anh nhớ rồi.

Tiểu Long reo lên. Nhưng không phải nó nhớ ra Hàn Tín là ai mà nhớ tới thằng Dế Lửa ở quê nó. Thằng này chúa mê truyện Tàu. Lần trước nó khen Tiểu Long là Đơn Hùng Tín. Nếu nó đã biết Đơn Hùng Tín thì chắc nó cũng biết Hàn Tín, nhất là hai ông này lại cùng tên Tín. Tiểu Long nghĩ bụng và nhanh nhẹn đút tờ giấy vô túi áo, vui vẻ:

- Nhưng Tây hay Tàu gì thì đằng nào tối nay anh cũng giải ra.

Sợ nhỏ Gia Nhân tiếp tục tán chuyện Hàn Tín, Tiểu Long vội vã đứng dậy:

- Em ngồi đây, anh ra trước cửa đợi anh Gia Nghĩa!

Gia Nhân không hiểu tại sao Tiểu Long không ngồi đợi ở trong nhà như mọi ngày. Nhưng nó chưa kịp hỏi thì hai người khách bước vô khiến nó quên ngay thắc mắc trong đầu.

Gia Nghĩa không biết Tiểu Long đang hầm hầm muốn hỏi tội nó. Từ xa, nó đã trông thấy Tiểu Long đứng ngóng nó ngoài vỉa hè. Gia Nghĩa hơi chột dạ nhưng không nghĩ thằng mập đã biết tỏng những gì xảy ra trong nhà nhỏ Liên.

Gia Nghĩa tấp xe vô lề, láu táu nói trước:

- Xin lỗi mày nha. Hôm nay tao cũng cố lắm nhưng rốt cuộc vẫn không sao về sớm được.

Tiểu Long nheo mắt:

- Nhỏ Liên lại khóc à?

- Ờ. – Gia Nghĩa chép miệng, cố tròng lên mặt vẻ thiểu não – Lần này nó không rơm rớm nước mắt như những lần trước. Nó khóc ồ ồ đến nỗi tao sợ hàng xóm nghe thấy, phải lấy tay bụm miệng nó lại.

Tiểu Long nín cười:

- Thế có ai nghe thấy không?

- Không! Nhưng chó nhà bên cạnh sủa quá trời!

Tiểu Long tặc lưỡi, giọng thông cảm:

- Ờ, nếu nó khóc bù lu bù loa như vậy mày khó mà ra về được.

- Chứ gì nữa! – Được thằng mập hùa theo, Gia Nghĩa khoái quá. Nó lại sung sướng nói như rên – Tao thật phát khổ với con nhỏ này. Lúc đầu tao định tán tỉnh nó sơ sơ thôi, nào ngờ nó mê mẩn tao quá mức!

Tiểu Long cười mát:

- Chắc tại mày đẹp trai!

Gia Nghĩa đưa tay vuốt mặt:

- Tao không biết tao có đẹp trai hay không nhưng chắc là tao có sức hút!

Tiểu Long săm soi khuôn mặt thằng bạn mình một hồi rồi gật gù kết luận:

- Mày nói đúng! Sức hút của mày rất mạnh!

- Dĩ nhiên rồi. – Gia Nghĩa tít mắt nói.

- Mạnh đến mức không chỉ hút mỗi nhỏ Liên mà hút cả mớ đứa tới ngồi học với mày!

Tiểu Long nói tiếp, mặt nó nghiêm trang đến nỗi con nhà Gia Nghĩa chưa kịp nhận ra ý nghĩa trong câu nói đã lại hào hứng gật đầu:

- Đúng! Đúng!

Nhưng thốt xong hai tiếng, thằng Gia Nghĩa thoáng có cảm giác bất an. Nó từ từ nhớ lại câu nói của thằng mập và ngay tức khắc tay chân nó đột ngột lạnh đi. Người nó đờ ra mất mấy giây, mắt trợn lên, quai hàm cứng như gỗ và khi nó mở miệng lại được, giọng nói của nó đã rời rạc hẳn:

- Mày … mày … nói gì vậy?

Tiểu Long xoáy mắt vào mặt bạn:

- Tao muốn nói tới cái lớp học ở nhà nhỏ Liên ấy.

- Mày … mày tới đó rồi hả? Mày … mày cãi lời tao hả? Mày … mày không muốn chơi với em gái tao nữa hả? – Gia Nghĩa gân cổ nói, lắp bắp một cách giận dữ, và càng giận dữ càng lắp bắp, mắt nó nhìn trân trân vào mặt Tiểu Long như thể định dùng ánh mắt đấu nhau với thằng mập như người ta đấu gươm.

Nghe thằng anh nhắc đến con em, Tiểu Long giật thót. Nó đưa tay quẹt mũi, bối rối nói:

- Tao chỉ không muốn mày gạt tao thôi!

- Tao đâu có định gạt mày. – Thằng Gia Nghĩa thở hắt một cái, đang cáu kỉnh giọng nó đột ngột chùng xuống – Bất đắc dĩ lắm tao mới phải bịa chuyện …

Tiểu Long đặt tay lên vai bạn:

- Thế không có chuyện nhỏ Liên cầm tay mày à?

- Không. – Gia Nghĩa quay mặt đi chỗ khác.

- Mày cũng không hề cầm tay nó?

- Ờ.

- Tóm lại là hổng có gì giữa mày và nó hết?

- Ờ, hổng có gì hết.

Tiểu Long gãi cổ, ngẩn ngơ nói:

- Lạ quá há! Tao tưởng từ ngày mày chỉ cho nó làm toán, nó phải "ngưỡng mộ" mày ghê lắm chứ?

Gia Nghĩa quay lại:

- Cái đó thì có.

- "Ngưỡng mộ" sao không cầm tay? – Tiểu Long giương mắt ếch.

- Ờ, không cầm tay. – Gia Nghĩa nhăn nhó, trông nó giống như đang bị ai véo tai – Nó chỉ bày tỏ sự "ngưỡng mộ" bằng cách … rủ cả lô cả lốc bạn bè, anh họ, em họ, cháu họ của nó tới cho tao kèm toán thôi.

Tiểu Long giơ hai tay lên trời:

- Trời ơi là trời!

Nó nhìn sững bạn, liếm môi hỏi:

- Thế là từ bữa đó mày cấm tao đi theo?

Gương mặt thằng Gia Nghĩa ửng lên:

- Ờ.

Tiểu Long hấp háy mắt, trêu già:

- Chứ hổng phải mày sợ tao làm kỳ đà cản mũi hở?

- Biết rồi mà hỏi hoài!

Vừa gắt Gia Nghĩa vừa đẩy tay lái về phía Tiểu Long:

- Tao vào nhà đây.

- "Kỳ đà" cũng về đây!

Tiểu Long hét to đến mức thằng Gia Nghĩa đã quay lưng rồi còn quay lại giơ nắm đấm lên dứ dứ về phía nó.

Quý ròm ngồi nghe Tiểu Long kể lại cuộc trò chuyện vừa rồi giữa nó với thằng Gia Nghĩa bằng vẻ mặt thản nhiên như thể đó là chuyện cả thế giới đã biết rồi.

- Tao nói đâu có sai! – Quý ròm nhún vai khi thằng mập kết thúc – Thằng Gia Nghĩa chỉ khoác lác để lòe mày thôi.

Quý ròm đưa tay sờ cằm, lim dim mắt:

- Tao đã nói rồi mà tụi mày không nghe. Toán học là môn khoa học thiêng liêng, là đền đài của tri thức, đâu phải chỗ để tụi mày gieo trồng ba thứ tình cảm vớ vẩn. Cố gieo cho lắm cũng chẳng có cây gì mọc lên hết á!

Tiểu Long nhăn mặt khi nhớ đến bài toán của Gia Nhân trong túi áo. Quý ròm làm nó chột dạ quá. Hổng biết thằng ròm nói thật hay nói chơi nhưng

rõ ràng là nó muốn chế giễu cả thằng Gia Nghĩa lẫn mình! Tiểu Long nơm nớp nghĩ bụng khi nhớ đến từ "tụi mày" trong câu nói của Quý ròm.

- Tao có định trồng cây gì đâu! – Tiểu Long khụt khịt mũi, ngượng ngập nói.

- Chứ không phải mày định trồng cây si hả?

- Làm gì có!

Quý ròm hất hàm:

- Vậy chiều nào mày cũng mò đến nhà thằng Gia Nghĩa chi vậy? Gần đây nó có nhờ mày đi cùng nó qua nhà nhỏ Liên nữa đâu.

- Mày cũng biết rồi mà. Em thằng Gia Nghĩa mê toán, nhưng thằng Gia Nghĩa lại không có khả năng chỉ cho nó …

Quý ròm nhếch môi:

- Vậy là mày xung phong làm thầy con nhỏ đó?

Tiểu Long lỏn lẻn:

- Tao dốt dặc mà làm thầy ai. Tao nhờ mày giải giùm rồi nói lại cho nó thôi.

Quý ròm không trêu Tiểu Long nữa. Nó cúi xuống rút một xấp báo dưới gầm bàn, thảy tới trước mặt bạn:

- Mày xem cái này chưa?

Tiểu Long căng mắt dòm, nhận ra đó là tuần báo Toán học và giải trí.

- Mày lật tới trang 20 ấy. – Quý ròm nói.

Tiểu Long làm theo chỉ dẫn của bạn. Ở trang 20, nó nhìn thấy mục "Đố vui có thưởng". Đề bài chính là cái đề nhỏ Gia Nhân đưa cho nó hôm đầu tiên: "Trong ngôi đền nọ ở xứ Ấn Độ có ba vị thần: thần nói thật, thần nói dối và thần chập cheng lúc nói thật lúc nói dối. Có vị khách phương xa đến thăm ngôi đền …"

- Thì ra nhỏ Gia Nhân lấy cái đề từ trong tờ báo này. – Tiểu Long reo lên.

Quý ròm chồm người rút tờ báo phía dưới đưa cho Tiểu Long:

- Mày xem tờ này đi. Đây là số báo tiếp theo.

- Cũng trang 20 hở?

- Ờ.

Trong mục "Đố vui có thưởng" của tờ báo thứ hai, lại một đề toán quen thuộc đập vào mắt Tiểu Long: "Một người cha trước khi qua đời để lại di chúc cho ba người con: Cha có 17 con ngựa quý. Đứa lớn nhất được phân nửa số ngựa. Đứa thứ hai được một phần ba số ngựa. Đứa út được một phần chín số ngựa …"

Tiểu Long chưa kịp reo lên lần nữa, Quý ròm đã nói:

- Mày xem ô "Kết quả kỳ trước" ở cuối trang đi!

Ánh mắt Tiểu Long lần theo từng con chữ: "Sau đây là 10 bạn giải đúng nhất và sớm nhất đề toán về ba vị thần trong số báo tuần trước. Mỗi bạn sẽ nhận được một máy nghe nhạc iPod do hãng Apple tài trợ".

Dò tiếp xuống dưới, Tiểu Long há hốc miệng khi thấy tên Trần Gia Nhân nằm chễm chệ trong danh sách mười bạn đọc trúng thưởng.

- Phải nó không hở mày? – Tiểu Long nghệt mặt hỏi.

- Nó chứ ai! – Quý ròm so vai – Mày có cần coi số báo tiếp theo số báo này không?

- Khỏi! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, giọng hân hoan – Chắc nó lại trúng thưởng nữa chứ gì?

Quý ròm gật đầu:

- Ờ, lần này nó được thưởng cái USB.

Tiểu Long ngả người ra lưng ghế, giọng hoan hỉ:

- Thì ra nó nhờ tao giải mấy bài này để nó ẵm giải thưởng! Tao giúp nó như thế chắc thế nào nó cũng …

Sực nhớ Quý ròm đang ngồi trước mặt, Tiểu Long lập tức im bặt. Hai chữ "ủy mị" chưa kịp phun ra, nó đã lật đật nuốt ngay xuống bụng. Nhưng Quý ròm đã kịp lườm bạn:

- Nó cũng sao?

Tiểu Long lại lúng túng chà tay lên mũi, làm như cái mũi có thể giúp nó xoay xở trước sự dò hỏi của thằng ròm:

- Ý tao nói là thế nào nó cũng … tiếp tục nhờ tao giải toán ấy mà.

- Mày nghĩ vậy thật à? – Giọng Quý ròm ỡm ờ, nó đang nhìn thằng mập qua khóe mắt.

Tiểu Long ve vẩy tờ báo trên tay:

- Thì chứng cớ rành rành đây nè!

Quý ròm nói giọng ráo hoảnh:

- Thế mày đã thử coi những số báo đó ra ngày nào chưa?

Câu hỏi lạ lùng của Quý ròm làm Tiểu Long cảm thấy ngờ ngợ. Nó liếc xuống tờ báo trên tay, mặt mày lộ vẻ hoang mang.

Quả như Tiểu Long lo lắng, sau khi dò kỹ nó phát hiện tờ Toán học và giải trí nó đang cầm ra vào hai mươi ba tháng bảy. Như vậy số báo trước đó ra ngày mười sáu, số tiếp theo ra ngày ba mươi, đều trong tháng bảy, nghĩa là những số báo này đã cũ xì, phát hành cách đây đã mấy tháng rồi.

Khó khăn lắm Tiểu Long mới nhấc mắt được khỏi tờ báo, chìa vẻ ngơ ngác vào mặt Quý ròm, giọng thảng thốt:

- Thế nhỏ Gia Nhân nhờ tao giải toán không phải để dự thi hở mày?

- Chả cần mày, chả cần tao nó đã thừa sức trúng giải rồi! – Quý ròm "xì" một tiếng, giọng nhấm nhẳng như thể đang nói về điều gì thật tồi tệ.

Tiểu Long ngó lên trần nhà:

- Thế nó nhờ tao giải mấy bài toán đó để làm gì vậy kìa?

- Sao mày ngốc thế hở mập! Đó là nó trêu mày, hiểu chưa?

- Trêu tao?

- Tức là nó muốn thử tài mày! Và chắc chắn nó đã biết tỏng mày có tài … đem đề toán về nhà nhờ người khác làm giùm!

Tiểu Long thừa nhận Quý ròm nói đúng, vì vậy nó nghe trái tim nó đang rơi xuống, rơi xuống mãi và mắc kẹt đâu đó chỗ dạ dày. Hèn gì nó thấy dạ dày nó co bóp dữ dội. Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Nó nghe mình kêu thầm trong đầu. Hóa ra nhỏ Gia Nhân nó học giỏi hơn mày, nó thông minh hơn mày, nó giăng bẫy để mày lớ ngớ té dập mặt chơi mà mày hổng biết con khỉ gì hết. Chính mày "ủy mị" mà mày tưởng nó "ủy mị", sao mày ngốc thế hở? Tiểu Long ca bài ca trách phận và chưa bao giờ nó thấy cụm từ "sao mày ngốc thế" Quý ròm hay dùng lại chính xác đến thế.

Tiểu Long như người bị đóng đinh xuống ghế, trơ ra có đến mấy phút.

Đến khi nó nhổ được cặp mông lên, Quý ròm đã bỏ đi đâu mất. Chắc thằng ròm không nỡ nhìn thấy mình xuất sắc trong vai người chết rồi! Tiểu

Long đỏ mặt nghĩ, nó sè sẹ đứng dậy, nhón gót bước ra cửa, len lén dắt xe vù thẳng một mạch.

Sau khi Tiểu Long bỏ chạy khỏi nhà Quý ròm, câu chuyện hổng biết vui nhộn hay buồn bã này coi như kết thúc. Tại chuyện giữa Gia Nghĩa và nhỏ Liên, giữa Tiểu Long và nhỏ Gia Nhân có ra cái củ khoai lang gì đâu mà kể tiếp.

Nếu tác giả có viết thêm vài dòng cũng chỉ để thuật lại cuộc đối thoại qua điện thoại tối đó giữa Tiểu Long và Gia Nghĩa thôi.

Đại khái là Tiểu Long gầm gừ:

- Mày nói thật đi! Em gái mày hổng có khen tao "nói chuyện vui ghê", đúng không?

- Ờ … ờ … đúng! À, mà nó không khen nhưng … ánh mắt nó khen.

- Ánh mắt cái đầu mày! Nó cũng không hề bảo nó tự hào vì mày chơi thân với tao, đúng không?

- Ờ … ờ … nó không bảo.

- Vậy là xong!

- Xong là sao? Mày không định nói là mày không qua nhà tao nữa đó chứ?

- Qua làm gì! Có mày ở nhà đâu mà qua!

- Mày yên tâm đi! Từ ngày mai trở đi, chiều nào tao cũng ở nhà. Tao giải tán lớp học ở nhà nhỏ Liên rồi.

- Sao vậy?

- Tao mà tiếp tục cái lớp đó, chắc có ngày tao tức chết.

- Tao không hiểu.

- Mày có mặt ở đó đâu mà hiểu. Cái con nhỏ Liên bội bạc đó, tao giảng bài cho nó đến khô cả nước bọt thế mà ngoảnh lại thấy nó chả thèm nghe, cứ ngồi liếc qua liếc lại với thằng bạn nó.

- Thằng bạn nào?

- Thằng bạn mà nó rủ tới học chung đó.

- Ha ha ha.

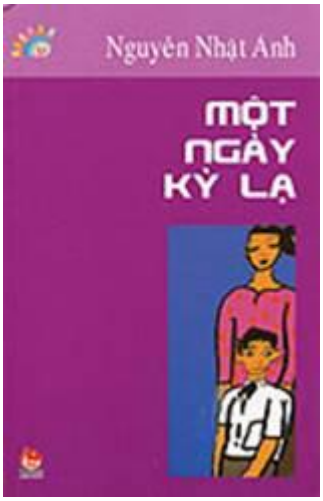
- Tao đau khổ mà mày lại cười!

- Tại mày cả thôi! Bọn con gái nó không dễ dụ như mày tưởng đâu! Hơn nữa, toán học là môn khoa học thiêng liêng, là đền đài của tri thức, đâu phải chỗ để mày gieo trồng ba thứ tình cảm vớ vẩn. Cố gieo cho lắm cũng chẳng có cây gì mọc lên hết á! Híc híc!

Khi Tiểu Long "thuổng" nguyên câu nói của Quý ròm để làm oai với Gia Nghĩa thì cuốn truyện này coi như chính thức khép lại, vì ngay sau đó Tiểu Long đột ngột dập máy luôn, không còn gì để thuật lại nữa. Chỉ không rõ hai tiếng "híc, híc" Tiểu Long vừa nấc lên là tiếng cười hay tiếng khóc, ngay cả tác giả truyện này cũng hổng biết luôn, nhưng chắc đó là tiếng cười. Chứ chẳng lẽ "võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công" mà lại nhăn răng ra khóc?

HẾT.

Tập 51: Một ngày kỳ lạ

Đánh máy: ẩn danh (www.quandodo.com)
Chính tả: teszine

Tóm tắt nội dung

Khi làm đề văn "Bạn hãy kể lại một ngày kỳ lạ trong đời", thằng Mười bảo ngày kỳ lạ nhất trong đời nó là có một đêm nó ra sau hè khấn vái, hôm sau lập tức có một người bí mật gửi tiền cho nó, vài tháng lại gửi một lần. Nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long cãi nhau ỏm tòi về chuyện này: đứa bảo thằng Mười nói thật, đứa khăng khăng là chuyện bịa ...

Chương 1

Thầy Phú làm cả lớp há hốc miệng khi ra đề tập làm văn "Bạn hãy kể lại một ngày kỳ lạ trong đời bạn".

Học văn tự sự, dĩ nhiên học sinh lớp mười phải biết sử dụng những yếu tố miêu tả và biểu cảm trong bài làm. Nhưng những đề văn tụi nó từng gặp như "Cảm xúc của bạn về ngày đầu tiên bước chân vào trường trung học phổ thông", "Ghi lại những cảm nghĩ chân thực của bạn về người thân yêu nhất" hay "Nêu cảm nghĩ sâu sắc về một cuốn sách mà bạn không thể nào quên" thì đứa nào cũng làm được. Dù gì thì những cảm xúc đó tụi nó cũng từng trải qua. Nay ghi lại, có thể hay hoặc không hay, nhưng dẫn sao thì đứa kém nhất vẫn có thể nặn ra được mươi, mười lăm dòng để nộp cho thầy.

Đằng này, thầy lại bắt học trò kể lại "một ngày kỳ lạ". Đâu phải đứa nào cũng có điều kỳ lạ để kể.

Thằng Đặng Đạo bóp muốn móp cả trán, rồi quay sang nhỏ Vành Khuyên, thở hắt ra.

- Chịu. Tôi chẳng nghĩ ra chuyện gì kỳ lạ hết.

Vành Khuyên rầu rĩ:

- Mình cũng vậy.

Nãy giờ con nhỏ vẫn chống tay lên cằm, thừ ra như người mất của. Cái dáng ngồi đó, Vành Khuyên không phải là đứa sở hữu độc quyền. Có cả đống đứa ngồi giống hệt như nó.

Ở bàn bên cạnh, nhỏ Hiền Hoà thậm chí không chỉ chống cằm. Nó nhai nhai cán bút, liếc thằng Dưỡng:

- Bạn nghĩ ra ý gì chưa?

- Ý gì là ý gì?

- Một ngày kỳ lạ đó?

Dưỡng nháy mắt:

- Nghĩ ra rồi.

- Hay quá vậy! – Hiền Hoà reo khẽ, mắt nó sáng trưng – Bạn nghĩ ra ý gì vậy, kể cho mình nghe đi!

- Kể sao được mà kể! – Dưỡng nhún vai – Kể ra, bạn "cóp" ý của tôi sao?

- Mình không "cóp" đâu – Hiền Hoà liếm môi, có vẻ như nó rất muốn giơ tay thề – Mình chỉ nghe cho biết thôi. Nghe xong, biết đâu mình nghĩ ra được cái ý của mình.

- Vậy tôi nói nha.

- Ừ, bạn nói đi! – Hiền Hoà dòm lom khom vào mặt bạn. – Ngày kỳ lạ của bạn là gì?

Dưỡng lim dim mắt:

- Ngày kỳ lạ nhất của tôi chính là ngày thầy Phú ra cái đề "một ngày kỳ lạ" này. Quá sức kỳ lạ luôn! Hổng biết cách sao làm bài hết á!

Câu pha trò của Dưỡng khiến Hiền Hoà dở cười dở mếu. Nó chồm tới thụi bình bịch vô lưng thằng này:

- Giỡn nè!

- Giỡn gì mà giỡn! – Dưỡng co mình để né đòn, miệng rối rít – Tôi nói thiệt chứ bộ!

- Thiệt nè!

Hiền Hoà "xì" một tiếng, lại nghiến răng thụi tiếp.

Nó chỉ dừng tay khi tiếng thầy Phú đột ngột cất lên:

- Dưỡng, Hiền Hoà, hai em làm gì vậy?

Hiền Hoà giật bắn người, lật đật sửa lại thế ngồi, mặt tái xanh. Thằng Dưỡng cũng gằn mặt xuống bàn, như thể cái đầu đột nhiên quá nặng đối với nó.

Thầy Phú nghiêm mặt, đi xuống chỗ hai đứa học trò trong ánh nhìn hồi hộp của cả lớp. Thầy nghiên đầu nhìn tờ giấy trước mặt Dưỡng và Hiền Hoà, ngoài đề bài và hai chữ "Bài làm" vẫn chưa có một chữ nào.

- Thế đấy! – Thầy nhún vai. Làm bài không lo làm, chỉ ngồi đùa giỡn!

Cả lớp vẫn lặng yên quan sát diễn biến.

Hiển Hoà và Dưỡng không dám ngước lên, thầy Phú chỉ nhìn thấy hai chỏm tóc của tụi nó. Tự nhiên thầy phát bực:

- Sao bây giờ em "hiền hoà" quá vậy, Hiền Hoà?

Hiền Hoà vẫn im ru, mặc dù nó nghe rõ tiếng khúc khích vang lên ở đâu đó.

- Con gái mà ngồi đánh nhau trong lớp! – Thầy tiếp tục gầm gừ – Em đứng lên đi! Và giải thích cho thầy biết chuyện gì xảy ra vậy?

Hiền Hoà rụt rè đứng lên. Ở bên cạnh, thằng Dưỡng len lén nhìn nhỏ bạn, ánh mắt như cầu cứu. Nhưng khổ nỗi, Hiền Hoà không trông thấy vẻ mặt sắp lăn ra xỉu của bạn mình. Nó đang lo lắng nhìn thầy Phú, miệng lắp bắp:

- Thưa thầy … thưa thầy …

- Sao?

- Thưa thầy … em chỉ đùa thôi ạ.

- Đùa? – Thầy Phú quắc mắt – Tự nhiên đùa?

Tia nhìn nghiêm khắc của thầy khiến Hiền Hoà bủn rủn tay chân. Nó đã định bịa ra một lý do nào đó nhưng cái cách thầy ghim mắt vào nó như đe nẹt "Em chớ dại mà nói dối đấy" khiến nó chẳng còn tâm tư đâu tìm cách gỡ tội cho Dưỡng.

- Thưa thầy … không phải tự nhiên ạ.

- Thế thì tại sao?

- Tại vì em hỏi bạn Dưỡng ngày kỳ lạ của bạn ấy là gì …

Trong khi thằng Dưỡng rúm người lại, bụng chửi thầm con nhỏ Hiền Hoà "không chút hiền hoà" này tơi tả thì tụi bạn hồi hộp nín thở chờ xem phần tiếp theo của vụ án", một phần vì hiếu kỳ, phần khác tụi nó cũng đang bí nên muốn nghe xem cái ngày kỳ lạ của thằng Dưỡng là ngày gì.

- Em nói tiếp đi! – Thầy Phú hất đầu – Thầy vẫn chưa thấy lý do gì để em đấm bạn túi bụi như thế.

Hiền Hoà liếc Dưỡng, thấy mặt mày thằng này xám xịt như vừa đút đầu vào đống tro, bất giác áy náy quá chừng. Nó lấm lét nhìn thầy Phú, cắn môi đáp:

- Em hỏi thật nhưng bạn Dưỡng trả lời đùa nên em … đánh bạn ấy ạ.

Dưỡng sè sẹ thở ra, bụng cảm kích nhỏ bạn không để đâu cho hết. Nhưng vừa thở ra Dưỡng đã phải vội vàng hít vô. Nó đau khổ khi thấy thầy Phú quyết không để cho cuộc điều tra kết thúc ở chỗ mù mờ như vậy:

- Bạn Dưỡng trả lời đùa là trả lời như thế nào?

Hiền Hoà bất giác thấy vai mình trĩu xuống. Đột nhiên nó nhận ra mình cà lăm:

- Thưa thầy … thưa thầy …

Nó ngưng một lát rồi lại "thưa thầy … thưa thầy …"

- Thầy nghe rồi, em khỏi cần thưa nữa! – Thầy Phú nhăn mặt.

- Bạn Hiền Hoà ơi, thầy đang cần bạn trả lời chứ đâu cần bạn thưa! – Thằng Lâm ngứa miệng "đế" một câu khiến thầy Phú phải quay xuống, trừng mắt.

Hiền Hoà cắn môi muốn rớm máu. Nó nhìn xuống mười ngón tay đang ngọ nguậy trên bàn, lí nhí:

- Thưa thầy, bạn Dưỡng nói … ngày kỳ lạ của bạn ấy là … là …

Tới đây, Hiền Hoà lại ngắc ngứ.

Bây giờ không chỉ thầy Phú mmà cả lớp cũng sốt cả ruột.

Từ trong góc lớp, thằng Đỗ Lể chép miệng nói trổng:

- Băng cátxét nhà ai bị nhão vậy bà con?

Hiền Hoà nghe rõ mồn một câu trêu chọc của Đỗ Lễ, lo lắng ngước mặt lên. Bắt gặp ánh mắt chờ đợi của thầy Phú, nó giật thót một cái, lúng túng đưa tay gãi gáy và mở miệng một cách khó khăn:

- Bạn Dưỡng bảo ngày kỳ lạ nhất của bạn ấy chính là ngày … là ngày … là ngày …

- Là ngày gì? – Thầy Phú chịu hết nổi, gần như quát lên.

Hiền Hoà quýnh quáng:

- Dạ … là ngày thầy ra cái đề "một ngày kỳ lạ" này ạ.

Nói xong, nó sợ sệt cúi đầu xuống, như thể trót làm chuyện gì hết sức bậy bạ.

Trong khi thằng Dưỡng chết điếng trên chỗ ngồi, thầy Phú chết điếng trên chỗ đứng thì ở chung quanh những tiếng "hí hí, há há" rúc rích vang lên như có một bầy chuột đang liên hoan dưới gầm bàn khiến mấy đứa trong ban cán sự lớp như Xuyến Chi, Minh Trung, nhỏ Hạnh hấp tấp quay mặt ra bốn phía, trợn mắt hăm doạ.

Lớp trưởng Xuyến Chi tim nhảy tưng tưng. Nó liếc mắt một vòng rồi len lét liếc về phía thầy Phú, thắc thỏm chờ một trận lôi đình nổ ra.

Thầy Phú có vẻ muốn nổ ra một cơn bão giận dữ thật. Mặt thầy tím lại, rất giống một đám mây nguyên tử. Nhưng hên cho cả lớp, và cả cho thằng Dưỡng, là thầy vẫn đứng yên, chờ cho màu tím nhạt đi.

Rồi thầy nhìn Dưỡng, giọng bình tĩnh:

- Tại sao em nói thế, Dưỡng?

Dưỡng lập cập đứng lên khỏi chỗ. Nó gãi tai, ấp úng:

- Tại em thấy cái đề "kỳ lạ" này khó quá, thưa thầy.

Thầy Phú chưa kịp nói,thằng Lâm đã bô bô:

- Thưa thầy, thằng Dưỡng nói đúng đó, thầy. Em nặn óc cả buổi mà chẳng nảy ra được cái ý nào hết, thầy ơi.

- Em cũng vậy, thưa thầy. – Thằng Quang sốt sắng hùa theo – Hình như trong đời em hổng có ngày nào là ngày kỳ lạ hết á.

Chỉ chờ có vậy, cả đống cái miệng nhao nhao:

- Mấy bạn nói đúng đó, thầy.

- Em cũng vậy, thầy ơi.

Thằng Hải quắn còn bạo dạn rấn tới:

- Hay thầy đổi cái đề khác đi, thầy!

Thầy Phú thoáng cau mày, có vẻ bất ngờ trước phản ứng của học trò. Thầy vẫy tay ra hiệu cho Dưỡng và Hiền Hoà ngồi xuống rồi quay đầu nhìn cả lớp, hắng giọng:

- Các em nghe thầy nói nè. Nếu các em không nhớ được một ngày kỳ lạ trong đời mình thì các em có thể tưởng tượng ra. Thầy đâu có bắt buộc đó phải là câu chuyện thật.

Lớp học lại nhốn nháo:

- Ủa, vậy hả thầy?

- Được phép tưởng tượng hả thầy?

- Hay quá, thầy ơi! Vậy thì em làm được!

- Em tưởng tượng em gặp ông Bụt giống như cô Tấm được không thầy?

Thầy Phú dễ dãi:

- Các em tha hồ tưởng tượng, miễn là câu chuyện của các em phải có ý nghĩa.

Câu nói của thầy Phú giống như một hiệu lệnh. Thầy vừa dứt lời, cả lớp cắm đầu vào tập hí hoáy viết.

Tiểu Long huých khuỷu tay vô hông Quý ròm:

- Mày có khối chuyện kỳ lạ, khỏi cần tưởng tượng, sướng há?

- Xiên xỏ gì đó, mày?

Tiểu Long cười hì hì:

- Tao nói thiệt chứ xiên xỏ gì. Mày từng khoe với nhỏ Hạnh nửa đêm mày đang ngủ bỗng có một con rắn hổ mang bò ngang bụng mà. Rồi chuyện mày đi bè bị sóng đánh lật úp, mày phải bơi gần hai cây số để vào bờ nữa. Toàn chuyện kỳ lạ, hiếm có!

- Tao đập mày nghe, mập!

Quý ròm nghiến răng, thu nắm đấm nhưng chưa kịp thụi Tiểu Long phát nào đã hấp tấp rụt tay lại.

Trên bảng thầy Phú đang quét mắt về phía nó.

Chương 2

Quý ròm ngồi ở bàn thứ tư, đếm từ trên xuống, dãy bàn gần cửa ra vào.

Ngồi bên phải nó là Tiểu Long, ngồi bên trái nó là nhỏ Hạnh.

Lúc làm bài, nó cựa quậy không yên, lúc nghiêng sang trái lúc chồm sang phải, cố xem thử hai đứa bạn nó viết những gì.

Nhưng Quý ròm chả nhìn thấy gì cả. Cứ mỗi lần nó nhướn cổ nhòm vào tập, hai đứa bạn nó đều lấy tay che kín.

- Coi chút đi! – Quý ròm năn nỉ nhỏ Hạnh.

- Coi gì mà coi. Quý lo làm bài đi kìa!

- Tôi làm gần xong rồi.

- Vậy ngồi yên cho người khác làm.

Quý ròm cáu lắm, không thèm ỉ ôi nữa. Nó quay sang Tiểu Long:

- Coi chút đi!

- Coi làm gì! Tao có đòi coi bài của mày đâu!

Quý ròm kéo cánh tay Tiểu Long đang che bài làm.

- Bỏ tay ra đi! Tao coi chút xíu thôi.

Tiểu Long vờ nhìn lên bảng:

- Thầy Phú đang "chiếu tướng" mày kìa!

Thế là Quý ròm lật đật buông tay ra, bụng tức anh ách.

Tuần sau, khi thầy Phú phát bài làm ra Quý ròm mới biết tại sao hai đứa bạn thân thiết nhất của mình kiên quyết không cho mình xem bài làm của tụi nó.

Hoá ra "một ngày kỳ lạ" của Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều có nhân vật chính là … Quý ròm.

Theo Tiểu Long, ngày kỳ lạ nhất trong đời nó là ngày nó phát hiện ra Quý ròm đi … ở đợ cho người ta. Nó kể trong bài làm rằng nó suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự khi phát hiện thằng bạn ròm của nó lui cui quét nhà quét sân cho anh em thằng Thời ra làm sao, lom khom xách nước đổ vô lu cho anh em thằng Thời như thế nào. Ngay cả chuyện thằng Quý rò xắt chuối nấu cám cho heo nó cũng lôi ra kể tuốt tuồn tuột …

Thầy Phú đọc tới đâu, tụi bạn trong lớp cười lăn bò càng đến đó.

Nhưng đến khi Tiểu Long cắt nghĩa tại sao Quý Ròm lại è lưng ra làm việc cho anh em thằng Thời quần quật như thế thì tụi bạn không cười nữa, thay vào đó những tiếng khụt khịt cảm động vang lên không ngớt, cứ như thể cả lớp bất thần bị cúm.

Cho đến lúc đó Quý ròm vẫn ngồi chết trân trên ghế, bụng rủa thầm thằng mập về cái tội vạch áo … bạn cho người xem lưng. Chỉ khi thầy Phú đọc đoạn kết bằng giọng điệu ngân nga đầy biểu cảm khiến đứa nào đứa nấy rưng rưng, Quý ròm mới thở phào và bắt đầu vênh váo ngoảnh mặt nhìn quanh.

Nhưng Quý ròm chỉ vênh váo được chút xíu thôi. Rồi lập tức xìu mặt xuống khi tụi bạn thi nhau khen Tiểu Long tới tấp:

- Bạn Tiểu Long tưởng tượng hay ghê!

- Tưởng tượng thế mới là tưởng tượng chứ!

Gia Nghĩa xuýt xoa:

- Ờ, nghe cứ y như thật!

Thằng Lâm oang oang:

- Hừm, còn khuya bạn Quý mới sử xự được như vậy ở ngoài đời!

Tiểu Long liếc bạn, thấy Quý ròm ngồi xụi lơ như con mèo ướt, liền quay sang chỗ thằng Lâm ngồi, quắc mắt:

- Tao viết chuyện thật đó, không phải bịa đâu!

Lâm bĩu môi:

- Xì! Có ma mới tin mày!

Quý ròm đúng là xui tận mạng. Những gì Tiểu Long và nhỏ Hạnh viết về nó đều là chuyện có thật. Nhưng chuyện "kỳ lạ" thằng Long kể thì không đứa nào thèm tin còn chuyện "kỳ lạ" nhỏ Hạnh kể thì tụi nó đều tin răm rắp. Mà chuyện nhỏ Hạnh kể thì đâu có hay ho gì đâu.

Đối với nhỏ Hạnh, ngày kỳ lạ nhất trong đời nó là ngày nó phát hiện Quý ròm, một đứa được sinh ra không phải để đánh nhau, được nhỏ Quỳnh Dao nhờ đi đánh nhau giúp và kết quả là một bên mắt của thằng ròm bầm tím như quả cà dái dê.

Quý ròm bấm bụng nghe thầy Phú đọc bài làm của nhỏ Hạnh, chỉ mong thầy đọc xong, tụi bạn tiếp tục trầm trồ:

- Bạn Hạnh tưởng tượng hay ghê!

Hoặc nức nở:

- Hay quá! Nghe cứ y như thật!

Nhưng những điều xảy ra sau đó có gì giống như thế.

Thầy Phú vừa dứt lời, Lan Kiều quay sang Quỳnh Như:

- Quỳnh Dao là em của bạn phải không?

- Ờ.

- Chuyện Quỳnh Dao nhờ bạn Quý đi đánh nhau có thật không vậy?

Con nhỏ Quỳnh Như vô tâm, không biết nỗi khổ của thằng ròm, nhanh nhẩu đáp:

- Thật chứ sao không!

Ngồi ngay sau lưng Quỳnh Dao là Hải quắn. Hải quắn cười hê hê:

- Cần gì phải hỏi! Năm ngoái bạn Quý uýnh lộn bầm mắt, đóng vai "độc nhãn long" suốt một tuần, ai mà chẳng thấy!

Lần này tới lượt nhỏ Hạnh cảm thấy áy náy với Quý ròm. Nó nguýt Hải quắn, phân bua:

- Chuyện này Hạnh tưởng tượng ra đấy, không phải thật đâu!

Hải quắn bắt chước thằng Lâm, cong môi "xì" một tiếng:

- Chối gì mà chối! "Nhân chứng", "vật chứng" sờ sờ ra đó mà kêu là tưởng tượng.

- Kệ nó! Quý ròm níu tay nhỏ Hạnh, kêu khẽ. Nó sợ nhỏ Hạnh đôi co, thằng Lâm và thằng Quới Lương sẽ nổi hứng nhảy vô nói lung tung.

Nhỏ Hạnh nghe lời bạn, không thèm ọ ẹ với tụi "tứ quậy" nữa. Nó quay sang Quý ròm, chép miệng:

- Hạnh xin lỗi Quý nhé.

- Hạnh có lỗi gì đâu! – Quý ròm cười gượng- Cái ngày con quỷ con Quỳnh Dao xúi tôi đánh lộn đúng là ngày kỳ lạ thật mà.

Ở trên bảng, thầy Phú bắt đầu đọc đến bài làm của nhỏ Ngọc Thời. Ngọc Thời ngồi bàn trên cùng, ngay cạnh lớp phó kỷ luật Minh Trung, đối diện

với bàn giáo viên. Cũng như Minh Trung, nó là học sinh trường Thống Nhất chuyển lên.

Tụi bạn lập tức quên ngay chuyện "kỳ lạ" của Quý ròm, vểnh tai nghe từng lời của thầy Phú.

Theo Ngọc Thời thì ngày kỳ lạ nhất trong đời nó là ngày nó không nhận ra … ba nó. Năm đó nó học lớp bảy. Có một hôm mẹ nó kẹt công chuyện, nhờ ba nó đi đón con. Xưa nay ba nó chưa bao giờ đặt chân tời trường nó học. Sáng đi chiều về, chỉ toàn mẹ nó đưa đón. Cho nên nó không nghĩ người đàn ông đang đứng đằng kia là ba nó. Tan học mười lăm phút, nó cùng tụi bạn chơi đá cầu ở sân trước, chốc chốc lại ngước nhìn ra cổng xem mẹ nó tới chưa. Trong một lần liếc mắt như vậy, giữa đám đông phụ huynh lố nhố tới đón con, nó thấy một người đàn ông quen quen, liền gật đầu chào rồi quay lại chơi tiếp, không nghĩ đó là ba nó. Lát sau mẹ nó tới, thấy ba nó ngồi lơ ngơ trên xe, ngạc nhiên hỏi "Sao anh còn ngồi đây? Con đâu?" Ba nó chỉ tay về phía nó "Nó chơi đá cầu đằng kia". "Anh gọi nó chưa?" "Chưa gọi. Nhưng nó thấy anh rồi. Chắc nó còn ham chơi. Kệ, cho nó chơi thêm một chút". Mẹ nó dựng xe, hằm hằm bước lại phía nó, mắng "Sao con thấy ba tới đón mà để ba đợi cả buổi vậy? Ham chơi vừa vừa thôi chứ!". Nó ngạc nhiên "Ủa, con có thấy ba đâu?" "Sao ba bảo con nhìn thấy ba rồi". Mẹ nó chỉ tay về phía ba nó "Ba con kìa". Lúc đó nó tá hoả "Trời, khi nãy con thấy ai quen quen, tưởng ba của bạn nào liền gật đầu chào. Con đâu nghĩ là ba đi đón con". Từ bữa đó, mẹ nó cứ kể đi kể lại chuyện "kỳ lạ" đó hoài khiến lần nào ba nó cũng nhăn như bị "Biết rồi! Khổ lắm! Anh đã hứa là sắp tới anh sẽ đi đón con thường xuyên rồi mà!" …

Chuyện "kỳ lạ" của Ngọc Thời làm tụi bạn cười ngặt nghẽo.

Quỳnh Như nghiêng đầu về phía Lan Kiều, tủm tỉm:

- Làm gì có chuyện đó, Lan Kiều há!

Thằng Tần hét tướng:

- Chuyện này bịa là cái chắc rồi!

- Chuyện thiệt đó! – Thằng Lâm ngoác miệng – Tôi từng gặp một chuyện giống y như vậy. Lần đó tôi đang đi ngoài đường, gặp ba tôi đi ngược chiều, tôi thấy quen quen, gật đầu chào. Hình như ba tôi cũng thấy tôi quen quen nên gật đầu chào lại. Hai bên chào nhau lịch sự hết biết luôn!

- Xạo đi mày! – Thằng Tần quay xuống, nheo nheo mắt.

- Lại thằng ghẻ ngứa này! – Lâm gầm lên – căn cứ vào đâu mà mày nói tao xạo.

- He he, căn cứ vào cái tật hay xạo của mày chứ căn cứ vào đâu!

Lớp học mỗi lúc một bát nháo, đến mức thầy Phú phải đập tay xuống bàn:

- Các em im lặng nào. Thầy đã nói với các em rồi. Quan trọng là câu chuyện các em kể nêu lên được ý nghĩa gì, có giúp chúng ta rút ra được bài học nào không. Còn đó là chuyện thật hay chuyện tưởng tượng không phải là điều cốt yếu, các em không nên tranh cãi.

Bài văn tiếp theo của thằng Cung, quả nhiên cả lớp không làm ầm ĩ nữa. Ngay cả những cái miệng lách chách của tụi "tứ quậy" (à quên, bây giờ gọi là "tam quậy" mới đúng) cũng im thít. Tụi học trò sở dĩ đột ngột trở nên ngoan ngoãn như vậy không phải vì lời giáo huấn của thầy Phú đã kịp ngấm vào óc tụi nó mà vì "một ngày kỳ lạ" của thằng Cung không có gì để cãi nhau. Đứa nào cũng biết thừa Cung bịa ra chuyện nó vớt được một cái lọ cổ trong con mương sau hè nhà nó. Và dĩ nhiên khi nó mở nắp thì có một ông thần lót tót chui ra. Để tạ ơn kẻ đã giải thoát mình, ông thần ban cho nó một điều ước. Thế là Cung ước được trở thành người vẽ đẹp nhất thế gian. Từ đó, tờ báo tường do "hoạ sĩ" Cung trang trí luôn luôn được giải nhất toàn trường. Đặc biệt, từ lúc được ban phép lạ, các chi tiết trong tranh của Cung vô cùng sinh động, mắt biết liếc, môi biết cười, chim biết vỗ cánh, càng biết đong đưa.

Câu chuyện của Cung được thầy Phú cho 8 điểm khiến tụi bạn phản đối ầm ầm:

- Chuyện của bạn Cung kỳ lạ thật, nhưng có ý nghĩa gì đâu thầy?

- Ờ, câu chuyện chẳng chứa bài học nào hết mà được tới 8 điểm!

Thầy Phú mỉm cười:

- Bài học qua câu chuyện này là con người sống ở đời phải biết ước mơ, các em à.

Tiếp theo bài văn của Cung, thầy Phú lần lượt đọc thêm bài của Xuyến Chi, Vành Khuyên, Đặng Đạo và thằng Mười.

Cùng với bài làm của Hạnh, Tiểu Long và Ngọc Thời, đó là những bài có điểm cao nhất.

Chương 3

Bài làm của Quý ròm không lọt vô tám bài được khen trước lớp. Không biết có phải vì vậy mà nó không nói tiếng nào trên đường về? Tiểu Long vừa đạp xe vừa liếc bạn, bụng băn khoăn.

Nghĩa ngợi một lát, không nhịn được, Tiểu Long tấp xe sát vào xe Quý ròm, khịt mũi:

- Gì buồn vậy mày?

- Ờ. – Giọng Quý ròm hờ hững.

Tiểu Long tò mò:

- Mày kể chuyện gì trong bài làm của mày vậy?

Chắc thằng mập tưởng mình buồn vì chuyện này! Quý ròm hiểu ra, vờ tếp tục dàu dàu:

- Có chuyện gì đâu mà kể! Những chuyện kỳ lạ nhất của tao, mày và Hạnh đã tranh nhau kể hết rồi, thế là tao bí!

Quý ròm làm Tiểu Long áy náy quá. Như một chiếc xe sắp hết xăng, nó cứ khụt khịt liên tục, quai hàm bạnh ra vì phải suy nghĩ quá sức, cuối cùng vẫn không biết nên nói câu gì để an ủi bạn.

- Quý chỉ xạo là giỏi! – nhỏ Hạnh thình lình lên tiếng – Trước khi thầy phát bài, Quý có biết Hạnh và Long viết gì đâu!

- Ờ há! – Tiểu Long vỡ lẽ, quay nhìn Quý ròm – Mày đừng có đổ thừa nha mày.

Quý ròm toét miệng cười:

- Ai biểu mày cứ hỏi hoài chuyện này chi!

- Tại tao thấy mày buồn.

- Buồn đâu mà buồn!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế sao nãy giờ mày im thin thít vậy?

- Tại tao đang suy nghĩ.

Nhỏ Hạnh lại vọt miệng:

- Quý đang suy nghĩ xem có nên nhận lời con nhỏ Quỳnh Dao làm thêm "một chuyện kỳ lạ" nữa không chứ gì?

Nhỏ Hạnh trêu, nhưng Quý ròm phớt tỉnh. Nó nói, giọng nghiêm trang:

- Tôi đang suy nghĩ về bài làm của thằng Mười.

- Bài của bạn Mười? – Nhỏ Hạnh ngạc nhiên.

- Ờ, tôi thật sự không biết câu chuyện của nó là chuyện thật hay chuyện bịa?

- Dĩ nhiên là chuyện bịa rồi. – Tiểu Long kêu lên – Mày quên chính thằng Mười đã viết như thế trong bài làm sao: Nhà nó nghèo và nó đã ra hè đốt nhang khấn vái, thế là hôm sau có người gửi tiền cho nó …

Thằng Mười đã viết như thế thật. Nó bảo từ ngày ba mẹ nó chia tay, nhà nó lâm vào cảnh túng bấn. Đã mấy lần nó định bỏ học đi kiếm việc làm nhưng mẹ nó kiên quyết bắt nó đi học. Nhưng nó đã chán học đến tận cổ. Một ngày, nó ra sau hè đốt nhang khấn vái trời phật, xin ơn trên rủ lòng thương giúp gia đình nó thoát cảnh khó khăn. Chán nản quá thằng Mười khấn vái thế thôi chứ bụng chẳng tin tưởng gì. Nào ngờ hôm sau nó dến lớp, bác bảo vệ trường ngoắt nó ra một chỗ, giúi vào tay nó một gói tiền, bảo có một người đàn ông nhờ chuyển cho nó. Nó hỏi nhưng bác bảo vệ bảo không biết người đàn ông đó là ai. Thời gian đầu, mẹ con nó vô cùng thắc mắc về nghĩa cử của người đàn ông bí mật kia. Nhưng dò hỏi mãi mà không có kết qả, mẹ con nó đành làm quen với ý nghĩ chắc có người tốt bụng nào đó muốn giúp đỡ gia đình nó. Và vị ân nhân bí mật này không muốn mẹ con nó trả ơn nên không chịu tiết lộ tung tích. Kể từ bữa đó cứ vài ba tháng Mười lại nhận được một gói tiền để đóng các khoản học phí và mua sắn quần áo sách vở. Chuyện kỳ lạ của Mười xảy ra vào năm lớp tám.

Dĩ nhiên Quý ròm nhớ như in câu chuyện này. Cho nên nó phát khùng lên với Tiểu Long:

- Quên sao được mà quên! Mày có muốn tao kể lại vanh vách câu chuyện của thằng Mười không?

- Nếu không quên sao mày còn thắc mắc thật hay bịa? – Tiểu Long tặc lưỡi – Thế mày tin vào chuyện khấn vái à?

- Quý không tin chuyện khấn vái đâu. – Nhỏ Hạnh chen vô – Nhưng những chi tiết khác, Quý nghĩ là chuyện thật, đúng không Quý?

- Ờ, tôi thấy nghi nghi.

Tiểu Long trề môi:

- Tao thì tao chẳng thấy gì đáng nghi cả.

Quý ròm sầm mặt:

- Kệ mày! Còn tao, tao cứ nghi!

Hôm sau, Quý ròm lân la lại gần thằng Mười.

- Mười nè. – Nó đập tay lên vai thằng này.

Mười quay lại, sững sốt khi nhận ra Quý ròm. Mười thuộc tổ 3, ngồi cạnh nhỏ Thuỷ Tiên trong lớp. Cả hai đều là học sinh lớp 9A2 trường Thống Nhất chuyển lên (tụi nó ngồi đúng vào vị trí của thằng Phước và nhỏ Tú Anh năm ngoái)

Nhưng với Thuỷ Tiên, bọn Quý ròm có qua có lại. Sau vụ giúp đỡ thằng Lâm – "Kẻ Thần Bí", tụi nó thậm chí còn chơi thân với nhau. Thằng Mười lại khác, Quý ròm chưa từng trò chuyện với nó bao giờ. Hai bên xa cách như mặt trời mặt trăng, mặc dù thằng này chỉ ngồi cách Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh có một dãy bàn.

Cho nên Quý ròm không hề ngạc nhiên trước ánh mắt trố lên của Mười. Nó đập tay lên vai bạn một cái nữa, cười hề hề:

- Mày hay ghê?

- Tao á?

- Ừ.

Mười tiếp tục thô lố mắt:

- Tao làm gì mà hay?

- Bài văn hôm qua của mày đó! – Quý ròm xuýt xoa – Điểm cao ơi là cao! Cao hơn cả tao nữa!

Mười biết Quý ròm là "thần đồng toán" của trướng Tự Do năm ngoái. Năm nay, trường Đức Trí cũng không có ai là đối thủ của Quý ròm, kể cả tụi học sinh lớp mười một, mười hai. Được một siêu học sinh như Quý ròm khen ngợi, Mười sướng lắm. Mặt nó lập tức đỏ lên:

- Tao chỉ gặp may thôi.

- Mày đừng có vờ khiêm tốn. – Quý ròm hấp háy mắt, không ngừng rót mật vào tai bạn. – Mày làm văn tuyệt cú mèo! Mày bịa chuyện mà cứ y như thật ấy.

Mười đã hết sửng sốt trước sự xuất hiện của Quý ròm. Bây giờ màu đỏ lan tới tận hai vành tai nó. Nó ấp úng, người lân lân:

- Tao nghĩ gì viết nấy thôi.

Câu trả lời của thằng Mười chẳng có chút giá trị gì với Quý ròm. Nó nhìn chằm chặp vào mặt thằng này, định hỏi thẳng có thật là mày bịa ra không đấy, nhưng cuối cùng nó khôn khéo đánh một đường vòng:

- Mày được điểm cao thế này chắc ba mày mừng lắm?

- Ba tao không ở chung với mẹ con tao từ lâu rồi.

Mười buồn bã đáp, nhưng buột miệng xong nó đột ngột ngó lơ chỗ khác, như thể nhận ra mình vừa nói hớ.

Như vậy chi tiết ba mẹ nó chia tay là có thật! Quý ròm nghĩ, loay hoay không biết phải hỏi câu gì tiếp theo. Nó liếc trộm thằng Mười mấy làn, thấy thằng này cũng đang liếc trộm nó. Chắc nó đang đề phòng mình! Quý ròm lại nhủ bụng, nhưng nó chưa kịp dò hỏi tiếp thì tiếng chuông vào học đã reo lên.

Như chỉ đợi có vậy, thằng Mười reo lên theo:

- Tao xếp hàng vô lớp đây!

Nói xong, nó co giò phi một mạch.

Trưa, Quý ròm kể lại cuộc trò chuyện giữa nó và Mười cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh nghe, rồi chép miệng:

- Thằng Mười này khả nghi lắm!

- Mày nhiễm "máu thám tử" của thằng nhóc Mạnh từ hồi nào vậy hả ròm? – Tiểu Long chà tay lên mũi, ngoẹo đầu nói – Sao dạo này mày nhìn thứ gì cũng thấy khả nghi hết vậy?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Ờ, gần đây trông Quý lạ ghê!

Câu nói trêu của Tiểu Long và nhỏ Hạnh khiến Quý ròm nổi điên. Nó gầm gừ:

- Hôm trước hai bạn lội chuyện “đời tư” của tôi ra làm trò cười cho cả lớp, tôi chưa “tính sổ” đó nha! Ở đó mà chọc quê! Hừ hừ!

Chương 4

Quý ròm nằm ngả lưng trên ghế xếp, mắt dán vào màn hình tivi mà đầu óc để tận đâu đâu. Nó đang nghĩ đến thằng Mười. Nếu chuyện thằng Mười kể trong bài làm là thật thì mẹ con Mười nhận được sự giúp đỡ của con người bí ẩn kia đã hơn hai năm rồi. Có lẽ thằng Mười đã giấu kỹ chuyện này suốt hai năm qua. Quý ròm đoán vậy, vì nó thấy tụi bạn trường Thống Nhất chẳng đứa nào có phản ứng gì đặc biệt trước bài làm của Mười. Chắc tụi nó nghĩ chắc đó là câu chuyện tưởng tượng. Nhưng nếu thằng Mười muốn giấu bạn bè chuyện này tại sao nó lại kể vanh vách trong bài làm của mình? Quý ròm thắc mắc quá. Nó đứng lên khỏi ghế xếp, thò tay tắt tivi rồi đi tới đi lui trong nhà, bao nhiên dấu hỏi cứ lăn tăn trong óc.

- Anh làm gì mà đi lòng vòng hoài vậy?

Tiếng nhỏ Diệp thình lình vang lên bên tai khiến Quý ròm giật thót.

Nó dừng bước, quay đầu nhìn nhỏ em, ấp úng:

- Làm gì hả? Ờ, anh đang … tập thể dục.

- Tập thể dục? – Nhỏ Diệp vẫn tròn xoe mắt – Anh siêng lên từ bao giờ thế?

- Này! – Quý ròm ưỡn ngực – Mày đừng quên anh mày năm nay đã là học sinh cấp ba rồi đấy nhé. Đã là người lớn rồi.

- Nhưng chẳng người lớn nào tập thể dục ở trong nhà hết. – Nhỏ Diệp nheo mắt nhìn bộ ngực lép kẹp của ông anh, "xì" một tiếng. – Em thấy người lớn toàn đi bộ ngoài trời không hà.

- Mày ngốc quá! Trước khi đi bộ ngài trời người ta phải tập đi bộ trong nhà trước.

Thấy nhỏ em có vẻ không tin, Quý ròm nhìn lên trần nhà, tặc lưỡi:

- Cũng giống như hồi mày tập chạy xe đạp vậy. Mày phải chạy lòng vòng trong sân cho quen rồi mới dám chạy ra đường đúng không?

Nhỏ Diệp bất giác thộn mặt ra:

- Ờ … ờ …

- Còn "ờ, ờ" gì nữa. – Quý ròm nạt – Bao giờ tao chả nói đúng. Chỉ có mày là hay cãi bướng thôi.

Sợ nhỏ em phát hiện ra chuyện đi bộ và chuyện tập chay xe đạp khác nhau xa lắc như mặt đất với sao Hoả, Quý ròm vội bước lại xa-lông, ngồi phịch xuống:

- Diệp nè.

- Gì hở anh?

- Em ngồi xuống đây đi. Anh có chuyện này muốn hỏi em.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, Quý ròm hắng giọng:

- Ví dụ như có ai đó cho em tiền, cứ vài ba tháng một lần, suốt mấy năm trời như vậy, em có thấy khó chịu không?

- Sao lại khó chịu? – Nhỏ Diệp liếm môi – Có người cho mình tiền, mình thấy dễ chịu quá đi chứ!

Rồi nó toét miệng ra cười:

- Không ai cho em tiền, em mới thấy khó chịu!

Đang cười, nó bỗng dựng mắt lên:

- Ủa, bộ anh tính cho em tiền hả?

- Bậy. Tao có tiền đâu mà cho. Nhưng mà tao chưa nói hết …

Quý ròm gãi cổ:

- Người ta cho em tiền nhưng em không biết người đó là ai …

- Làm sao mà không biết được?

- Nếu người đó gửi theo đường bưu điện hoặc bí mật nhờ … bác bảo vệ trường đưa cho em thì em đâu có biết.

- Người có cố tình giấu mặt hở anh?

- Người đó giấu mặt kỹ lắm, tìm thế nào cũng không ra.

Nhỏ Diệp băn khoăn:

- Ờ, nếu thế thì khó chịu thật.

- Khó chịu thì em làm gì cho hết khó chịu? – Quý ròm liếm môi – Em có đem chuyện này nói cho bạn biết không?

- Nói làm gì? – Nhỏ Diệp giãy nảy, làm như nó vừa nhận được một cọc tiền thật – Mình chưa biết người đó là ai, cho tiền mình với ý đó gì, tốt hay xấu, làm sao dám kể cho người khác biết.

- Ờ há!

Quý ròm gục gặc đầu. Nó không ngờ mọi chuyện lại đơn giản đến thế. Quý ròm thuộc loại người thông minh, nhưng cũng vì thông minh quá mà nó hay nghĩ ngợi sâu xa. Nhỏ Diệp chả thèm vắt óc làm gì cho mất công, nó nghĩ sao nói vậy. Nhờ vậy mà Quý ròm mới hiểu được tâm trạng của thằng Mười.

Quý ròm phấn khởi quá. Nó tiếp tục "khai thác" nhỏ em:

- Em nói là em không dám kể cho người khác biết, thế sao khi thầy giáo ra đề văn "Hãy kể lại một chuyện kỳ lạ trong đời", em lại lôi chuyện này ra kể.

Nhỏ Diệp chun mũi:

- Năm nay em học cô giáo văn chứ không phải thầy giáo văn.

- Ờ thì cô giáo.

- Nhưng cô giáo em không hề ra đề văn nào như anh nói.

- Anh chỉ ví dụ thôi mà. Ví dụ cô em ra một cái đề như vậy, và em đem câu chuyện bí mật của em vào bài làm. Tại sao em không tưởng tượng ra một câu chuyện khác?

- Tại sao à? – Nhỏ Diệp nhíu mày – Tại vì … tại vì em không giỏi tưởng tượng chứ sao.

- Em không sợ bạn bè biết à?

Nhỏ Diệp hất mặt:

- Đây chỉ là bài làm văn thôi mà. Lam sao người khác biết đó là chuyện thật.

Lần thứ hai Quý ròm buột miệng "ờ há". Lần này "ờ há" xong, nó co giò chạy ra cửa, rối rít:

- Cảm ơn em nhé. Anh phải đi đây!

- Ê! – Nhỏ Diệp nhảy tưng tưng – Anh nói chiều nay anh dạy em làm toán mà.

Nghe đến chuyện nhờ vả, Quý ròm chả buồn "anh anh, em em" nữa:

- Tao bận rồi! Lát mày nhờ anh Vũ đi!

Buông thõng một câu, Quý ròm dắt xe vọt mất.

Nó đang nôn nóng gặp nhỏ Hạnh.

Trái với sự chờ đợi của Quý ròm, nhỏ Hạnh chẳng có vẻ gì hào hứng trước câu chuyện của nó.

- Tất cả chỉ là suy luận thôi. – Nhỏ Hạnh tưới nước lên mấy chậu cây, thong thả nói.

- Nhưng suy luận đúng sẽ dẫn đến hành động đúng. – Quý ròm hừ mũi – Hơn nữa, thực tế là ba mẹ thằng Mười đã không còn sống chung với nhau. Chuyện đó không còn là suy luận nữa.

Nhỏ Hạnh buông thùng tưới xuống, nghiêng mặt hỏi:

- Thế Quý định sẽ hành động như thế nào?

Quý ròm thở hắt ra:

- Tôi cũng chưa biết nữa.

Nhỏ Hạnh cười:

- Vậy mà mới rồi còn oang oang "suy luận đúng sẽ dẫn đến hành động đúng"!

- Hạnh đừng có trêu! – Quý ròm nổi quạu – Tôi nghĩ đến nát óc rồi nè.

- Ai biểu Quý nghĩ đến nát óc làm gì – Nhỏ Hạnh nhìn bạn qua khoé mắt, giọng tinh nghịch – Thông minh như Quý chỉ cần suy nghĩ theo cách bình thường thôi.

- Suy nghĩ theo cách bình thường ư? – Quý ròm lẩm bẩm – Suy nghĩ theo cách bình thường …

Nó nhắm tịt mắt lại:

- Suy nghĩ bình thường … suy nghĩ bình thường …

Trông nó giống như pháp sư đang đọc thần chú.

Tiểu Long bước vào trong lúc Quý ròm đang "suy nghĩ bình thường", suýt chút nữa đã hét lên nếu nhỏ Hạnh không kịp ra hiệu cho nó im lặng.

Tiểu Long nhón gót đi vòng qua người Quý ròm, sè sẹ đến bên nhỏ Hạnh, thì thào:

- Thằng ròm bị làm sao vậy?

- Quý đang "suy nghĩ bình thường" – Nhỏ Hạnh thì thào đáp trả, cố nén cười.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- “Suy nghĩ bình thường” mà sao trông nó “khác thường” quá vậy? Tôi cứ tưởng nó bị chạm dây thần kinh chứ!

Tiểu Long nói vo ve như muỗi kêu nhưng Quý ròm vẫn nghe thấy. Nó mở bừng mắt ra:

- Thần kinh cái đầu mày!

Quý ròm làm Tiểu Long giật bắn người. Nó bước lui một bước, há hốc miệng:

- Mày suy nghĩ kiểu gì mà tai thính như tai mèo vậy hả ròm?

- Tại tao suy nghĩ xong rồi. – Quý ròm toét miệng cười, nó liếc nhỏ Hạnh. – Trước tiên tụi mình cần phải gặp Minh Trung hoặc Thuỷ Tiên, đúng không Hạnh?

Nhỏ Hạnh chưa kịp mở miệng, Tiểu Long đã láu táu:

- Mày định gặp tụi học trò trường Thống Nhất để dò hỏi về thằng Mười chứ gì!

- Đúng rồi! – Quý ròm nheo mắt nhìn bạn – Mày thông minh lắm. Phải chi mày thông minh trước khi tao kịp nghĩ ra chuyện đó thì đỡ cho tao biết mấy.

Tiểu Long biết thằng ròm trêu mình nhưng chả phật ý tí ti ông cụ nào, còn nhe răng cười hì hì:

- Nếu tao thông minh như mày nói thì mày đâu có thường xuyên “khen” tao là “đồ ngốc tử”!

Chương 5

Cả Minh Trung lẫn Thuỷ Tiên đều xác nhật giống nhau: Đầu năm lớp 8 thằng Mười học rất bết, suýt chút nữa bị ở lại lớp, nhưng đến giữa năm nó đột ngột học khá hẳn lên. Nếu không thế năm nay nó đã không vô nổi lớp mười trường Đức Trí.

Thuỷ Tiên nói một hồi, rồi ngờ ngợ nhìn Quý ròm:

- Ủa, bạn hỏi chuyện này chi vậy?

- Hỏi cho biết vậy thôi. – Quý ròm nói dối – Mình đang định tổ chức một nhóm học toán …

- Hay quá! – Thuỷ Tiên sáng mắt – Quý cho mình tham gia với nha!

Quý ròm nhìn lên trời:

- Để từ từ tôi tính …

- Có gì đâu mà tính. Quý cứ "ừ" đại đi!

- Không được. – Quý ròm ra vẻ khó nghĩ – Phải tính toán cẩn thận. Con trai con gái học chung phức tạp lắm!

- Xì!

- "Xì" gì mà "xì"! – Quý ròm tủm tỉm – Trai gái học chung lỡ có đứa nào độc mồm độc miệng đồn ầm lên thằng Mười nhảy vô ôm đại lấy bạn khiến bạn thét lên be be thì tai tiếng chết!

Biết Quý ròm nhắc lại chuyện xảy ra trong vườn nhà thằng Tần hôm trước để trêu mình, Thuỷ Tiên thò tay ra nhưng nó chưa kịp véo thì thằng ròm đã bỏ chạy mất.

So với Thuỷ Tiên, nhỏ Minh Trung biết nhiều về gia cảnh thằng Mười hơn. Tại nó là lớp phó kỷ luật của thằng này mấy năm liền mà. Theo như Minh Trung kể với nhỏ Hạnh thì ba mẹ thằng Mười ly hôn năm Mười học lớp bảy. Sau đó mấy tháng thì ba nó có vợ khác, nhỏ Minh Trung bảo vậy. Nó nói hồi đó thằng Mười không có biểu hiện gì suy sụp, nhưng đến khi lên lớp tám tự dưng Mười đâm ra chán đời, chẳng thèm ngó ngàng gì đến bài vở, tưởng nghỉ học luôn rồi. Phải mất máy tháng trời Mười mới gượng lại được.

Cũng như Thuỷ Tiên, kể xong Minh Trung ngạc nhiên hỏi:

- Sao tự nhiên bạn lại hỏi về chuyện này?

Đã bàn bạc từ trước, nhỏ Hạnh đáp giống y Quý ròm:

- Bạn Quý có ý định tổ chức một nhóm học toán, tính rủ bạn Mười tham gia.

Thông tin Thuỷ Tiên và Minh Trung cung cấp hoàn toàn khớp với suy luận của Quý ròm.

- Như vậy câu chuyện về người đàn ông bí mật thằng Mười viết trong bài làm là có thật rồi. – Nó liếc nhỏ Hạnh, hào hứng nói, chân vẫn nhấn mạnh bàn đạp.

- Sao Quý biết?

- Chuyện rõ như ban ngày mà Hạnh cũng hỏi. – Quý ròm hừ mũi – Ba mẹ nó chia tay, nhà nó lâm vào cảnh túng bấn thiếu trước hụt sau. Chỉ đến khi vị ân nhân kia ra tay giúp đỡ thì nó mới có điều kiện tập trung cho việc học hành được.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thiếu gì bạn có hoàn cảnh khó khăn mà vẫn học giỏi!

Lý lẽ của nhỏ Hạnh vừng chắc đến mức Quý ròm đâm ngập ngừng:

- Thế theo Hạnh …

- Biết đâu năm lớp tám Mười bỗng nhiên học khá lên là do bạn ấy đã vượt qua được chấn thương tình cảm.

- Hạnh nghĩ vậy à? – Quý ròm liếm môi hỏi, trán cau lại.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Chẳng lẽ Quý cho nghĩ như vậy là không đúng sao?

Tiểu Long nãy giờ không nói tiếng nào, bây giờ bất thần chen ngang:

- Như vậy tiền bạc chẳng đóng vai trò gì trong chuyện này rồi.

Quý ròm sầm mặt:

- Ai bảo mày vậy?

Thấy thằng ròm gừ gừ phát ớn, Tiểu Long nhích xe ra sao, khụt khịt mũi ấp úng:

- Thì … thì Hạnh bảo chứ ai!

Tiểu Long làm Quý ròm tự ái quá. Nó đưa tay quẹt mồ hôi trên trán:

- Mày vả Hạnh cứ đợi đi!

Nó đập tay lên ghi-đông xe, quả quyết:

- Tao sẽ có cách chứng minh!

Nhỏ Hạnh liếc bạn, chúm chím:

- Hạnh biết Quý định làm gì rồi. Quý định đi gặp "bác ấy", đúng không?

Chậm chạp như Tiểu Long dĩ nhiên không hiểu từ "bác ấy" trong câu nói úp mở của nhỏ Hạnh ám chỉ người nào. Nhưng Quý ròm thì hiểu ngay, vì ngay lúc đó nó cũng đang nghĩ đến "bác ấy". Nó thoáng nghĩ đến chuyện trực tiếp gặp thằng Mười hoặc mẹ nó để dò hỏi, nhưng sau khi suy đi tính lại Quý ròm chọn cách đi gặp bác bảo vệ trường Thống Nhất, tức là trường cũ của thằng Mười. Chỉ có "bác ấy" mới giúp nó chứng minh cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh thấy nó không phải là đứa mắc chứng hoang tưởng.

Quý ròm lại nghĩ đến nhỏ Diệp. Trong kế hoạch đi tìm chứng cứ của Quý ròm, nhỏ Diệp đóng một vai trò quan trọng. Cái vai trò quan trọng đó thật ra rất dễ đóng: nhỏ Diệp chỉ cần ngồi thu lu trên xe cho Quý ròm chở đi, tới nơi nó chỉ cần đứng giữ xe cho Quý ròm vào gặp bác bảo vệ. Nhỏ Diệp không cần nói một câu gì hết, giống như diễn viên kịch câm vậy. Còn dễ hơn diễn viên kịch câm nữa, vì nó thậm chí chẳng phải làm bất cứ động tác gì. Nhỏ Diệp đi theo chỉ để Quý ròm chứng minh với bác bảo vệ mình là một đứa trẻ tử tế. Chỉ những đứa trẻ ngoan mới đi đâu cũng chở em gái kè kè sau lưng. Những đứa hoang đàng thì đừng hòng.

Nhỏ Diệp không biết tính toán của ông anh nên chiều đó nghe Quý ròm rủ rê, nó trợn ngược mắt lên:

- Trời đất ơi! Bộ trời sắp mưa hay sao mà bỗng nhiên anh rủ em đi chơi!

Quý ròm nhìn ra ngoài trời, cười gượng:

- Chắc trời sắp mưa thiệt rồi đó mày.

- Anh rủ em đi đâu vậy? – Như không nghe thấy Quý ròm, nhỏ Diệp hấp háy nói. – Đi chơi bowling hay đi ăn buffet vậy hả anh?

- Sao mày ưa mơ mộng quá vậy! – Mặt Quý ròm thiểu não – Tao đâu có nhiều tiền mà dẫn mày tới mấy chỗ đó.

- Vậy chắc anh rủ em đi câu cá

- Không.

- Vậy là đi coi phim?

- Cũng không luôn.

Nhỏ Diệp gãi cổ, đã bắt đầu sốt ruột:

- Chứ đi đâu, anh nói ra luôn đi!

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Tao định rủ mày tới trường Thống Nhất chơi.

- Trường Thống Nhất? – Nhỏ Diệp há hốc miệng – Chơi gì ở đó vậy? Hay chiều nay trường Thống Nhất có hội thi văn nghệ?

Quý ròm hít vô một hơi:

- Chiều nay ở đó chẳng có gì hết à.

Nhỏ Diệp có cảm giác vừa rơi vô một đám sương mù. Nó lắc đầu, mở to mắt nhìn ông anh:

- Chứ anh rủ em tới đó làm gì?

Quý ròm nhìn lên trần nhà:

- Giữ xe giùm tao.

- Trời ơi! – Nhỏ Diệp kêu lên thảng thốt – Lâu lâu mới được ông anh quý hoá rủ đi đâu chơi một lần, tưởng sao hoá ra đi theo để giữ xe!

- Đừng la to như thế! Chuyện này rất hệ trọng nên anh mới phải nhờ đến em! – Vẻ mặt Quý ròm đột nhiên nghiêm nghị và cầu khẩn, đang "mày tao" lập tức chuyển sang "anh em" ngọt xớt.

- Chuyện gì mà ghê thế, anh kể em nghe đi! – Nhỏ Diệp đột nhiên tò mò, nó tự động xích sát về phía Quý ròm, cảm thấy vai trò của mình quan trọng hẳn.

- Bây giờ anh chưa kể được đâu! Đã bảo là chuyện hệ trọng mà! – Quý ròm nhìn nhỏ em qua khoé mắt, tặc lưỡi – Em đi với anh đi, lát về anh kể cho nghe.

Thấy ông anh bộ tịch có vẻ nghiêm trọng, nhỏ Diệp thắc mắc quá. Nhưng nó không hỏi nữa, lặng lẽ theo Quý ròm bước ra cửa.

Quý ròm đèo nhỏ Diệp chạy vòng vèo ngoài phố, đầu loay hoay hình dung cuộc đối thoại với bác bảo vệ trường Thống Nhất.

Trường Thống Nhất nằm trên đường Nguyễn Tri Phương, Quý ròm chưa đến trường này bao giờ nhưng nó từng chạy ngang đó nhiều lần.

Phòng bảo vệ nằm ngay cổng, bên trái lối vào. Vừa tới nơi, Quý ròm dừng xe trước cổng, dòm dáo dác. Thấy có người thấp thoáng bên trong, nó kêu nhỏ Diệp đứng ngoài coi xe rồi đi thẳng vô.

- Đi đâu đó cháu?

Một giọng nói khàn khàn phát ra từ phòng bảo vệ khi Quý ròm thò tay đẩy cánh cổng sắt khép hờ.

Quý ròm quay nhìn cái đầu của người đàn ông trung niên có mái tóc xoăn tít hiện ra chỗ ô cửa, cố nhoẻn một nụ cười thân thiện, ngoan ngoãn đáp:

- Dạ thưa bác, cháu là bạn của Mười.

Người đàn ông thoáng giật mình:

- Mười nào?

- Dạ, Mười học sinh 9A2 năm ngoái.

- Cậu ấy đâu còn học ở đây nữa. – Người đàn ông nheo mắt nhìn Quý ròm, giọng nghi hoặc – Cháu là bạn của Mười mà không biết chuyện đó à?

- Dạ, biết chứ ạ. – Quý ròm trưng vẻ mặt ngây thơ không chê vào đâu được – Bạn Mười bây giờ học lớp 10A9 bên trường Đức Trí, chung lớp với cháu. Chính bạn Mười nhờ cháu đến gặp bác.

Người đàn ông cau mày nhìn thằng bé liến thoắng trước mặt:

- Cậu ấy nhờ cháu đến đây à?

- Vâng ạ.

- Có chuyện gì sao cậu ấy không đến gặp tôi nhỉ. – Người đàn ông lẩm bẩm, rồi đánh mắt về phía nhỏ Diệp đang đứng cạnh chiếc xe dựng bên kia cổng rào, ông hất đầu hỏi – Ai đi cùng cháu thế? Em cháu à?

- Vâng, đó là em gái cháu – Quý ròm mặt dài dài, giọng thật như đếm – Bạn Mười hôm nay bị ốm, hai anh em cháu đi mua thuốc giùm bạn ấy. Thế là bạn ấy nhờ cháu ghé trường Thống Nhất …

Người đàn ông có vẻ bị lay động, đối với ông vẻ mặt thằng ròm thậm chí trông còn đáng tin hơn những gì nó nói. Ờ, thằng bé quý bạn là thế! Ông hài lòng nghĩ và lại nhìn thằng nhóc còm nhom trước mặt, giọng đã bắt đầu cởi mở:

- Cháu nói đi. Cậu Mười nhờ cháu tới gặp tôi có chuyện gì vậy?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Dạ, bạn ấy muốn hỏi bác lâu nay … lâu nay có ai gửi gì cho bạn ấy không?

Quý ròm vừa nói vừa chăm chú theo dõi nét mặt của người đàn ông. Nó thoáng chột dạ khi thấy gò má ông ta hơi giật giật, liền đưa tay gãi đầu, ấp úng nói thêm:

- Dạ, mấy hôm nay bạn Mười đang … gặp khó khăn …

Cho đến lúc đó, Quý ròm vẫn không biết chắc suy đoán của mình có đúng không. Nếu người bảo vệ không biết gì về chuyện này, có nghĩa là nó đã để cho trí tưởng tượng của mình đi quá xa. Có nghĩa là câu chuyện thằng Mười viết trong bài văn hoàn toàn là câu chuyện bịa. Và cũng có nghĩa là nhỏ Hạnh và Tiểu Long sẽ cười vào mũi đó ba ngày ba đêm chưa dứt.

Hồi hộp và lo lắng, Quý ròm dán chặt mắt vào người bảo vệ, rùng mình khi bắt gặp cảm giác ông cũng đang lặng lẽ dò xét nó. Và trái tim Quý ròm như rơi xuống đâu đó chỗ dạ dày khi người đàn ông lắc đầu ngơ ngác nói:

- Cháu nói gì tôi không hiểu!

"Vậy là mình đoán sai rồi!", Quý ròm thất vọng thì thầm với chính mình, trong một thoáng nó cảm giác như mình đang bước hụt chân. Nó nhìn người bảo vệ, cố cất cao giọng, vai trĩu xuống như khung xương trong người thình lình lệch qua một bên:

- Cảm ơn bác, cháu về đây!

Người đàn ông nói với theo khi Quý ròm bước ra cổng, ông gần như chồm cả người qua ô cửa:

- Này cháu! Thế cháu không thể nói rõ hơn …

Quý ròm quay mặt lại, cười gượng:

- Dạ thôi. Cháu nghĩ không cần đâu ạ.

Híc, có chuyện gì đâu mà "nói rõ"! Toàn là do mình nghĩ ngợi lung tung thôi! Quý ròm nghĩ bụng nhưng vừa dợm chân, có cảm thấy có một luồng điện chạy qua người khi nghe người đàn ông lẩm bẩm sau lưng:

- Từ khi nó chuyển sang trường khác, có ai gởi tiền cho nó nữa đâu!

Quy ròm quay hắt lại, tia nhìn của nó như đóng đinh vào mặt người bảo vệ:

- Bác vừa nói gì thế?

- Tôi có nói gì đâu. – Người đàn ông giật mình – Thôi, cháu về đi cháu! Trời bắt đầu nóng rồi đó.

Chộp được câu nói của người bảo vệ như bắt được vàng. Quý ròm dễ gì chịu bỏ đi. Nó đứng lì tại chỗ, liếm đôi môi khô khan:

- Như vậy là bác từng chuyển tiền cho bạn Mười phải không bác?

- Cháu nói gì tôi không hiểu – Người đàn ông lộ vẻ bối rối, không biết mình đang lặp lại câu nói khi nãy.

Quý ròm vẫn lì lợm:

- Thế bác có biết người hay nhờ bác giữ tiền cho bạn Mười là ai, hình dáng như thế nào …

- Ôi, tôi không biết gì về chuyện đó đâu, cháu ơi!

Người bảo vệ nói như rên. Nói xong người đàn ông đột ngột thấp xuống. Quý ròm biết ông ta đã ngồi xuống ghế, một động tác cho biết câu chuyện đã kết thúc.

Chương 6

Nhỏ Diệp xịu mặt khi thấy Quý ròm lò dò đi ra:

- Anh làm gì trong đó mà lâu thế?

Quý ròm hơn hớn nói, vẫn chưa hết sung sướng với kết quả của cuộc điều tra:

- Làm chuyện hệ trọng! Chẳng có chuyện hệ trọng nào trên đời có thể làm nhanh cả.

Nhỏ Diệp giương mắt nhìn ông anh, liếm môi hỏi:

- Thế bây giờ anh kể em nghe "chuyện hệ trọng" của anh được chưa?

Quý ròm cầm lấy ghi-đông xe:

- Dĩ nhiên là được.

Quý rom bắt đầu kể. Nó vừa đạp xe vừa hắng giọng:

- Lớp anh có một học sinh mới tên là Mười …

Lúc nãy Quý ròm không dám cho nhỏ Diệp biết nó tới trường Thống Nhất để làm gì. Nó sợ sự thật không giống như những gì nó phỏng đoán, nhỏ Diệp sẽ trêu nó như Tiểu Long từng trêu nó "Anh nhiễm "máu thám tử" của thằng nhóc Mạnh từ hồi nào vậy hả?" Nhưng bây giờ thì khác. Bây giờ thì nó tha hồ bốc phét:

- Em biết không, ngay khi nghe bài văn của thằng Mười, anh đã biết tỏng đây là chuyện đời của nó. Thế mà anh nói đến khản cả cổ, Tiểu Long và nhỏ Hạnh vẫn một mực không tin, tức ơi là tức! Cho nên anh mới đến trường cũ của thằng Mười để hỏi cho ra lẽ.

Nhỏ Diệp reo lên:

- Thế ra đề văn "một ngày kỳ lạ" anh nói với em hôm trước là chuyện của anh Mười này đó hả?

- Chứ gì nữa! Anh thăm dò ý kiến của em mà. Giống như thủ tướng thăm dò ý kiến của dân chúng vậy đó.

Không để ý đến giọng điệu huênh hoang của ông anh, nhỏ Diệp nhíu mày:

- Nếu chỉ có vậy thì một mình anh tới trường Thống Nhất cũng được mà. Trường nào chẳng có bãi giữ xe.

- Em không hiểu! – Quý ròm chép miệng – Muốn moi tin tức từ bác bảo vệ không phải là chuyện đơn giản. Quan trọng là phải làm cho bác ấy tin. Nếu không tin bác ấy sẽ nghĩ anh là kẻ xấu, gặp bác ấy định gạt gẫm gì đây.

Nhỏ Diệp ngẩn ra:

- Nhưng chuyện đó thì liên quan gì tới em?

- Sao lại không liên quan! – Quý ròm hùng hồn – Tại em là cô bé có gương mặt hồn nhiên, trong sáng, thánh thiện, nói tóm lại là một … gương mặt thiên thần!

Nghe Quý ròm hăm hở tuôn một tràng, nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Anh trêu em phải không? Em giống con ma lem thì có!

- Bậy nào! Em đừng đánh giá mình thấp như thế chứ! – Quý ròm nói giọng phật ý – Em biết không, khi nãy lúc anh gặp bác bảo vệ để hỏi chuyện thằng Mười, bác ấy chẳng tin anh tẹo nào hết á. Cặp mắt bác ấy lúc nào cũng lộ vẻ ngờ vực, bác ấy nhìn anh cứ như thằng ăn cắp ấy. Nhưng đến lúc trông thấy … gương mặt thiên thần của em ở bên ngoài cổng rào, bác ấy liền hào hứng khai tuốt tuồn tuột mọi chuyện …

- Tuốt tuột đâu mà tuốt tuột! – Nhỏ Diệp đấm tay lên lưng Quý ròm – Vừa rồi anh bảo bác ấy chẳng chịu nói gì hết, khi anh quay lưng đi mới nghe bác ấy lẩm bẩm mà. Bộ anh quên rồi sao?

- Ờ, tao quên! – Quý ròm cười giả lả, chống chế – Lúc này tao hay quên ghê! Chắc tao … già rồi!

Nó hít vô một hơi, phớt lờ tiếng cười hí hí của nhỏ em sau lưng:

- Nhưng dù là lẩm bẩm bác ấy cũng lẩm bẩm tuốt tuột, mày hiểu không?

- Tức là bác ấy cố tình lẩm bẩm hả?

- Ờ. Nác ấy đã lờ làm ra vẻ không biết gì về chuyện thằng Mười nên không thể quay ngoắt 1800 được. Thế là bác ấy vờ buột miệng lẩm bẩm, cố ý để tao nghe thấy …

Nhỏ Diệp không thắc mắc nữa. Quý ròm mừng rơn khi thấy nhỏ em đột nhiên ngoan ngoãn hẳn. Chỉ khi gần về đến nhà, nhỏ Diệp mới chép miệng cảm khái:

- Chắc anh già thật rồi.

Quý ròm giật thót:

- Mày nói sao?

- Anh chẳng nói dạo này anh hay quên là gì?

- Ở … ờ …

Nhỏ Diệp nhắc:

- Vụ anh chỉ em làm toán đó.

- Con nhóc này! – Quý ròm hừ mũi – Sao mày không nhờ anh Vũ chỉ cho?

- Em nhờ rồi.

- Thế anh Vũ nói sao?

- Ảnh nói "Con nhóc này! Sao mày không nhờ anh Quý chỉ cho!"

Nhỏ Hạnh và TIểu Long tròn xoe mắt khi nghe Quý ròm kể lại chuyến đi điều tra của mình.

Tiểu Long quẹt mũi lịa lịa:

- Thế những gì thằng Mười viết trong bài làm đều là chuyện thật hả mày?

Quý ròm lừ mắt:

- Bộ mày không nghĩ ra câu hỏi nào có ý nghĩa hơn hả mập?

Tiểu Long không giận, chỉ tặc lưỡi:

- Lạ quá há!

- Chẳng có gì lạ hết! – Quý ròm triết lý – Cuộc đời là vậy, luôn dành cho ta những bất ngờ!

Quý ròm đưa tay sờ cằm, tiếc hùi hụi là cằm nó chẳng có sợi râu nào hết.

- Ờ, bất ngờ thật đấy! – Nhỏ Hạnh cắm môi – Hạnh không nghĩ bạn Mười lại đem chuyện bí mặt của mình viết vô bài làm.

- Tôi đã nói rồi mà! – Quý ròm vênh váo nhìn nhỏ bạn – Thằng Mười là đứa có trí tưởng tượng nghèo nàn nên nó đành phải lấy chuyện thật ra viết. Đơn giản vậy thôi!

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Ờ, bây giờ thì Hạnh tin rồi.

Tiểu Long đột ngột hỏi:

- Tin rồi thì làm gì nữa hả ròm?

Quý ròm ngớ ra trước thắc mắc của bạn:

- Làm gì nữa hả? Ờ … ờ … tao cũng chẳng biết nữa.

Nó đưa tay vò đầu:

- Thực ra tao mò đến trường Thống Nhất hỏi han chẳng qua vì muốn chứng minh cho mày và nhỏ Hạnh thấy tao không phải là đứa suy luận vớ vẩn thôi.

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thế Quý không muốn tìm hiểu xem vị ân nhân bí mật của mẹ con bạn Mười là ai à?

- Có gì đâu mà tìm với hiểu! – Quý ròm nhún vai – Ai chẳng biết người đó là ba nó!

- Sao mày biết đó là ba thằng Mười? – Tiểu Long ngạc nhiên lên. Nó nhíu mày, đập tay lên trán rồi đập thêm cái nữa, cuối cùng gục gặc đầu lẩm bẩm – Ờ, mà người đó là ba nó chứ ai!

Quý ròm vỗ vai Tiểu Long, khoái chí:

- Bữa nay tao thấy mày thông minh đó, mập!

- Thông minh gì đâu … – Đang lỏn lẻn, Tiểu Long thình lình giương mắt ếch – Ủa, nếu người đó là ba thằng Mười tại sao nó viết trong bài làm là mẹ con nó không biết người đó là ai?

- Khổ mày ghê! – Câu vặn vẹo của Tiểu Long làm Quý ròm nhăn hí, nó nhìn thằng này bằng ánh mắt nó vẫn nhìn con Tai To nhà nhỏ Hạnh mỗi khi con cún này ị bậy – Tao mới khen mày thông minh, mày đã chứng minh ngược lại liền là sao hả?

Tiểu Long ngơ ngác:

- Tao hỏi vậy không đúng sao?

- Đúng sao được mà đúng! – Quý ròm vung tay, hùng hổ – Mày nghe tao hỏi nè! Nếu thằng Mười nói huỵch toẹt người đàn ông bí mật kia chính là ba nó thì câu chuyện của nó có đáng gọi là "kỳ lạ" không hả?

- Ờ … ờ …

Tiểu Long lúng túng chà tay lên mũi, chưa kịp nghĩ ra như thế là "kỳ lạ" hay "không kỳ lạ", Quý ròm đã gắt:

- "Ờ, ờ" cái gì! Ba cho con tiền ăn học thì "kỳ lạ" gì chứ!

- Ờ, không kỳ lạ! – Tiểu Long lật đật gật đầu, không rõ vì câu nói của thằng ròm hay vì giọng điệu cáu kỉnh của thằng này.

- Thầy Phú bảo viết về "một ngày kỳ lạ" mà thằng Mười viết truyện "không kỳ lạ" thì nó có bị dê-rô không hả?

- Ờ … ờ … dê-rô! – Tiểu Long lại gật đầu như máy, bụng nghĩ thầm: Dê-rô sao được mà dê-rô! Bét lắm nó cũng được điểm hai, điểm ba! Xưa nay chỉ có đứa nào bỏ giấy trắng thầy Phú mới cho dê-rô thôi!

Quý ròm đâu có khả năng đi guốc trong bụng Tiểu Long. Thấy thằng này nói đâu gật đó, nó toét miệng cười sung sướng:

- Như vậy là mày hiểu rồi đó. Vị ân nhân kia chính là ba nó, nhưng nó vờ ra vẻ không biết là ai để cho bài làm của nó được điểm cao thôi!

Tiểu Long chỉ không đồng ý với Quý ròm vụ "dê-rô", chứ chuyện Quý ròm bảo người đàn ông kia chính là ba thằng Mười thì nó tin ngay. Cứ vài tháng lại gửi tiền cho thằng Mười đóng học phí và mua sắm quần áo sách vở, chỉ có cha con mới quan tâm lo lắng như vậy thôi.

- Thế nhỡ người đó là chú nó, bác nó hay cậu nó thì sao? – Nhỏ Hạnh thình lình hỏi.

Sự vặn vẹo của nhỏ Hạnh làm Quý ròm bực mình:

- Chú nó, bác nó, cậu nó đâu có điên! Muốn giúp đỡ mẹ con thằng Mười thì họ đem tiền đến tận nhà trao tận tay chứ việc gì phải úp úp mở mở như thế.

- Đúng là ba nó rồi, Hạnh ơi! – Tiểu Long hùa theo Quý ròm.

Nhỏ Hạnh nguýt thằng mập qua khóe mắt:

- Long hay quá há! Nếu là ba bạn Mười thì bác ấy càng không cần phải lén lút …

- Nhức đầu thiệt à nha! – Tiểu Long chỉ hai tay lên thái dương – Hết thằng ròm lại đến nhỏ Hạnh nổi máu thám tử. Chác tôi phải xuống Vũng Tàu triệu tập thằng nhóc Mạnh lên đây để nhập bọn quá à.

Quý ròm cao giọng:

- Ba thằng Mười đi lấy vợ khác, vì vậy bác ấy không dám giáp mặt mẹ con thằng Mười. Lý do quá đơn giản mà!

Nó nhìn nhỏ Hạnh, cười hì hì:

- Tại Hạnh còn nhỏ nên Hạnh chưa hiểu thôi!

- Xì. – Nhỏ Hạnh cong môi – Quý làm như Quý lớn lắm ấy!

Cho tới lúc đó nhỏ Hạnh vẫn nghi ngờ điều mà Quý ròm và Tiểu Long cho là đương nhiên. Nó cảm thấy nếu muốn giúp đỡ con trai, ba thằng Mười đâu có nhất thiết phải hành động bí mật như vậy. Nhưng đến ngày hôm sau, nhỏ Hạnh buộc phải thừa nhận Quý ròm và Tiểu Long nói đúng.

Hôm đó, cô Bé Ba phân nhỏ Hạnh và thằng Mười vào chung một nhóm trong giờ tin học. Người đông, máy ít, bao giờ đến tiết thực hành, phòng máy của nhà trường bao giờ cũng vang lên những tiếng giành nhau chí chóe. Hai đứa một máy và đứa nào cũng muốn mình là người đầu iên ngồi vô máy nên khung cảnh trông bát nháo như một cái chợ và lần nào cô Bé Ba cũng hò hét đến khô cả cổ mới dẹp yên được đám tiểu quỷ.

Trước đây, nhỏ Hạnh chưa bao giờ học chung máy với Mười. Nên nó ngạc nhiên quá. Tại thằng Mười không thèm giành máy với nó như những đứa khác. Thằng Mười thờ ơ nói:

- Hạnh cứ dùng máy trước đi!

Mười ngồi ngoan ngoãn bên cạnh, không những không giục bạn mà còn chỉ tay vô màn hình, leo lẻo mách nước cho nhỏ Hạnh:

- Đây là font chữ Unicode. Muốn đổi sang font VNI, Hạnh phải nhấn tổ hợp phím Ctrl+Shift+F6.

- Muốn dấu thanh ở đầu dòng không bị rơi xuống, Hạnh phải vô AutoCorrect bỏ dòng tùy chọn thứ hai.

Nhỏ Hạnh tròn mắt nhìn Mười, không hiểu thằng này làm sao biết được những thủ thuật đó khi mà hôm nay lớp tụi nó mới bắt đầu học bài Làm quen với Word.

Thằng Mười cảm thấy nhột nhạt khi nhỏ Hạnh nhìn mình chằm chằm. Nó giải thích với vẻ bãn lẽn:

- Tôi học qua bài này rồi.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, mỉm cười:

- Chắc Mười đi học thêm ở các lớp tin học?

- Ờ. Tôi vọc máy suốt ngày mà. – Thằng Mười gật đầu, vẻ thân thiện của nhỏ bạn khiến nó quên ngay ngượng ngập, thậm chí nó còn cao hứng khoe – Hồi đầu năm học ba tôi mua cho tôi một cái computer xịn lắm.

- Ba Mười rành máy tính quá há?

- Ba tôi chỉ cho tiền thôi. – Mười vui vẻ – Tôi nhờ thằng bạn thân hồi cấp hai dẫn đi mua.

Thằng Mười thao thao, quên bẵng nó đang xì ra những gì nó giấu giếm bấy lâu nay. Nó chỉ giật mình khi nhỏ Hạnh ngó sững nó:

- Ủa, ba Mười không còn ở chung với mẹ con Mười nữa mà.

- Sao Hạnh biết?

Tới lượt thằng Mười nhìn sững nhỏ Hạnh. Thấy vẻ cảnh giác ánh lên trong mắt thằng này, nhỏ Hạnh không dám nói nó vừa dò hỏi nơi nhỏ Minh Trung.

- À, chuyện này thì Hạnh nghe bạn Quý nói.

Hôm trước thằng Mười có hớ hênh để lộ chuyện gia đình nó cho Quý ròm nghe thật.

- Ra vậy! – Mười gục gặc đầu, trán từ từ dãn ra.

Nhưng mới dãn ra sơ sơ, trán nó đã nhăn tít trở lại. Tại nhỏ Hạnh quyết không bỏ lỡ thời cơ, vội vàng hỏi tiếp:

- Thế ra ba của Mười vẫn hay cho tiền Mười?

- Ờ … ờ …

Thằng Mười đang ấp úng, nhỏ Hạnh hỏi "dộp" luôn:

- Vậy người đàn ông vẫn nhờ bác bảo vệ chuyển tiền cho Mười là ba Mười, đúng không?

- Ờ … ờ …

Thằng Mười lại "ờ, ờ", cái cách "chất vấn" dồn dập của nhỏ bạn làm nó đột ngột mất tập trung.

Đến khi nó choàng tỉnh, đang loay hoay chưa biết phản ứng thế nào, nhỏ Hạnh đã nhoẻn miệng cười:

- Ba Mười thương Mười ghê há!

Nhận xét của nhỏ bạn vô tình chạm vào nỗi buồn sâu kín trong trái tim thằng Mười. Lòng chùng xuống, trong một thoáng Mười không muốn gân cổ phủ nhận chuyện ba nó gửi tiền cho nó nữa.

- Ờ. – Nó thở dài – Ba tôi rất thương tôi.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi cảm khái:

- Cha mẹ nào mà chẳng thương con!

Tự nhiên Mười nói:

- Ba tôi thương tôi hơn mẹ tôi.

Như chưa hết bức xúc, nó lại khụt khịt:

- Chuyện ăn học, mua sắm của tôi, toàn ba tôi lo hết.

Nhỏ Hạnh có vẻ ngỡ ngàng trước thú nhận đột ngột của Mười, nhưng nó không nói gì. Nó chỉ không hiểu tại sao thằng này lại tâm sự chuyện đó với nó. Có lẽ Mười ít bạn, chuyện riêng tư lại không thể chia sẻ với ai, hôm nay mình vô tình gợi đến đề tài này nên nó ấm ức cởi lòng ra đó thôi! Nhỏ Hạnh thầm nhủ và đưa mắt liếc Mười, thấy thằng này dường như đang nhận ra vừa rồi nó không làm chủ được bản thân. Mặt nó ửng đó và hai tay nó lóng ngóng chà lên mép bàn, như thể làm vậy thì sẽ chùi sạch những gì nó vừa thốt ra trong cơn kích động.

Chương 7

Thằng Mười vô cùng hãnh diện khi nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long kéo nhau đến nhà nó chơi, nhất là kéo đến với mục đích chiêm ngưỡng cái computer của nó.

Hôm trước, thấy Mười lộ vẻ bối rối khi lỡ lời tâm sự chuyện gia đình, nhỏ Hạnh khéo léo lái câu chuyện ra xa đề tài tế nhị này bằng cách hỏi thăm về cái computer của Mười. Thế là thằng Mười bỗng chốc hóa thành con người khác. Mặt rạng ra, nó toét miệng khoe không ngớt cái máy của nó, nào là bộ nhớ bao nhiêu "mê", ổ cứng bao nhiêu "ghi", cặp loa bao nhiêu "oát" …

Nhỏ Hạnh sợ thằng Mười cụt hứng, cứ luôn miệng "ối chà" làm thằng Mười nở từng khúc ruột. Cuối cùng, thấy quảng cáo bằng miệng không đủ, nó sốt sắng rủ nhỏ Hạnh đến nhà nó chơi để tận mắt xem cái máy.

- Hạnh rủ Quý và Long nữa nha! – Nhỏ Hạnh mỉm cười đề nghị.

Thằng Mười biết thừa ba đứa này vốn chơi thân với nhau, gật đầu ngay tút xuỵt:

- Ờ. Cả ba luôn!

Lúc ba đứa vừa đặt chân vào nhà, Mười đã tíu tít khoe với mẹ nó:

- Bạn học của con đó, mẹ.

Tụi nhỏ Hạnh cúi đầu, lễ phép:

- Chào bác ạ.

Mẹ thằng Mười là một phụ nữ nom hiền hậu. Bà nhìn đám bạn của con, niềm nở:

- Vào nhà chơi đi, các cháu.

Mười tiếp tục khoe bạn:

- Bạn Hạnh là lớp phó học tập đó, mẹ. Còn bạn Quý là "thần đồng toán" trường con.

Nó chỉ Tiểu Long, ấp úng:

- Còn bạn Tiểu Long là …

Tiểu Long học tập chẳng có gì xuất sắc nên thằng Mười cứ "là, là" cả buổi. Tiểu Long đành nhe răng cười, đỡ lời:

- Dạ, con là bạn của lớp phó học tập và "thần đồng toán" ạ.

Không biết có nghe rõ câu pha trò của Tiểu Long không mà mẹ thằng Mười long lanh mắt, vui vẻ:

- Các cháu giỏi quá! Mười chơi với các cháu thế nào cũng học được nhiều điều hay!

Vẻ mừng rỡ trên nét mặt mẹ thằng Mười và cái cách bà nhìn thằng con âu yếm khiến nhỏ Hạnh ngạc nhiên khi nhớ lời thằng Mười bữa trước. Mười bảo mẹ nó không thương nó bằng ba nó. Nhưng theo sự cảm nhận của nhỏ Hạnh thì có lẽ bà thương con không kém gì các bà mẹ khác trên đời.

Mười kéo ba đứa bạn vào phòng riêng của nó:

- Vô đây chơi!

Phòng học của Mười khá rộng, sáng sủa nhưng hơi bề bộn. Một chiếc giường ngủ kê sát cửa sổ. Kế giường ngủ là bàn học ngổn ngang tập vở, cạnh đó là bàn đặt computer cũng bừa bãi không kém với bút thước, giấy vở, mấy cọng dây thun, kim kẹp, kẹo cao su bày vương vãi.

Mười gạt các thứ linh tinh sang một bên, thò tay khởi động máy, mở các thông số ra khoe.

Khoe một hồi, nó mở nhạc cho mấy đứa bạn nghe.

- Mày tải nhạc trên mạng xuống à? – Quý ròm hỏi.

- Không. – Mười lắc đầu – Tao chép từ đĩa.

- Sao mày không vô các trang web âm nhạc tải xuống? Trong đó có đủ loại nhạc hết.

- Máy tao chưa nối mạng. – Mười chép miệng – Tao chơi game hay "chát chít" toàn phải ta tiệm nét gần nhà.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Sao Mười không nói với ba Mười? Ba Mười thương Mười lắm mà.

Mười chưa kịp đáp, mẹ nó đã bước vô phòng.

- Chào bác ạ. – Tụi Quý ròm rập ràng.

- Cứ tự nhiên đi, các cháu! – Mẹ thằng Mười nói, rồi bà quay sang thằng con – Con định xin tiền ba con làm gì hả con?

- Bạn Mười định gắn internet đó, bác. – Tiểu Long hớt lẻo.

- Gắn internet là sao hả mấy cháu?

Thế là tụi Quý ròm xúm vào quảng cáo giùm cho thằng Mười về công dụng và lợi ích của internet. Tụi nó phớt lờ vụ game ghiếc, chỉ khoe nhặng về các tiện ích mà bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào cũng phải xuýt xoa "hay quá há tụi con!". Mẹ thằng Mười cũng thế. Nghe nói gắn internet có thể ngồi nhà học ngoại ngữ, mua đồ qua mạng, trò chuyện với người thân ở xa, bà cứ tấm tắc mãi.

Bà nhìn nhỏ Hạnh:

- Gắn cái này có tốn nhiều tiền không hả tụi cháu?

- Chừng một triệu à, thưa bác. – Quý ròm nhanh nhẩu – Có khi bữa nay còn rẻ hơn. Tại người ta đang đua nhau khuyến mãi mà.

Mẹ thằng Mười quay sang con trai:

- Vậy con viết thư xin ba đi con!

Thằng Mười cũng muốn gắn internet từ lâu rồi nhưng nó ngại. Nó sợ mẹ nó la xin tiền ba gì mà xin hoài. Bây giờ nghe mẹ nó nói vậy, Mười nôn nao quá:

- Dạ, thôi khỏi thư từ. Để tối nay con qua thăm ba.

Mười sướng quá. Nó không ngờ rủ tụi nhỏ Hạnh về nhà chơi lại "thu hoạch" được cái lợi lớn đến thế. Từ lúc đó cho đến khi tụi ban nó ra về, Mười cứ luôn miệng rối rít "Tụi mày tốt quá!", "Tụi mày hay ghê!" đến mức Quý ròm bực mình:

- Bạn tốt có gì lạ đâu mà mày nói hoài thế? Bộ trước giờ mày chơi toàn bạn xấu không hả Mười?

- Quý và Long thấy gì lạ không? – Nhỏ Hạnh hỏi, trên đường về.

- Thấy. – Quý ròm đáp.

- Chuyện gì lạ?

- Câu hỏi của Hạnh đó. – Quý ròm nhăn mặt – Hỏi mà không ai biết Hạnh hỏi gì!

- Hạnh không giỡm với Quý nha.

- Tôi cũng đâu có giỡn. Hạnh hỏi vậy ai biết đường đâu mà trả lời.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Hạnh muốn hỏi về những chuyện xảy ra trong nhà thằng Mười phải không?

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Không ngờ Long lại thông minh hơn Quý. Thế mà trước nay Hạnh cứ nghị ngược lại. Thật là sai lầm!

- Vậy bây giờ Hạnh sửa chữa sai lầm đi! – Quý ròm hừ giọng, ra vẻ giận dỗi.

- Được thôi! – Hạnh quay sang Tiểu Long – Thế Long có phát giác ra điều gì lạ lùng không?

- Chuyện lạ lùng hả? – Tiểu Long nhíu mày – Có gì lạ lùng đâu ta!

Nhỏ Hạnh nhìn bạn, khuyến khích:

- Long cố nghĩ thử xem!

Tiểu Long suy nghĩ thêm một lát, rồi nhè nhẹ thở ra:

- Chịu, Tôi thấy nhà thằng Mười có gì khác lạ so với nhà người ta đâu!

Nhỏ Hạnh chớp mắt hỏi:

- Theo Long, nhà bạn Mười có nghèo không?

- Nghèo gì mà nghèo! – Tiểu Long nhảy nhổm trên yên xe – Tivi, tủ lạnh, máy giặt, nhà nó có thiếu thứ gì đâu. Phòng riêng của nó còn lớn hơn và đẹp hơn phòng học của Hạnh nữa.

- Thế sao trong bài văn hôm nọ, Mười nói là nhà nó lâm vào cảnh túng bấn đến mức nó định bỏ học?

Tiểu Long ngẩn ra:

- Ờ há! Nếu thế thì lạ thật!

- Lạ gì mà lạ! – Quý ròm hắng giọng – Hồi trước nhà nó nghèo, gần đây nhà nó khá lên không được sao!

- Ờ há! – Tiểu Long ngẩn ra lần thứ hai – Nếu thế thì không lạ.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Nếu như Quý nói đúng thì sự lạ nằm ở chỗ này: Tại sao nhà Mười đã khá giả rồi mà khi cần mua sắm thứ gì Mười toàn phải xin tiền ba nó?

Tiểu Long đầu quay như chong chóng. Hai đứa bạn nó mỗi đứa mỗi phách, khổ nỗi đứa nào nói nó cũng thấy đúng. Nó đang định "ờ há" lần thứ ba thì Quý ròm đã cướp lời:

- Vậy mà cũng hỏi. Tại ba nó rộng rãi hơn mẹ nó chứ có gì đâu!

Nó tặc lưỡi:

- Nhà ai mà chẳng vậy. Giữa ba và mẹ nó, bao giờ cũng có một người dễ dãi và một người khó tính. Tụi mình cũng vậy thôi, mỗi khi cần tiền tụi mình cũng lựa người mà xin, đúng không nào?

- Ờ … ờ … đúng.

Bị hỏi thình lình, Tiểu Long bối rối hùa theo. Hiển nhiên là nó thấy thằng ròm nói đúng, mặc dù từ xưa đến nay so với Quý ròm và nhỏ Hạnh nó là đứa ít khi xin tiền ba mẹ.

Tới đây thì nhỏ Hạnh không cật vấn nữa. Cũng như Tiểu Long, nó thấy những lý do Quý ròm nêu ra hoàn toàn xác đáng. Nhưng không hiểu sao, trong thâm tâm nhỏ Hạnh cứ cảm thấy ngờ ngợ. Lý lẽ của Quý ròm đúng là khó bắt bẻ, nhưng dù sao đó cũng chỉ là những giả định. Thực tế có diễn ra như Quý ròm suy luận hay không là chuyện khác.

Nhỏ Hạnh lặng lẽ đạp xe, đầu nghĩ ngợi miên man: Ba thằng Mười bây giờ đã có gia đình khác, cho nên rất khó hiểu cái chuyện mẹ nó việc gì cũng nhất nhất bảo nó viết thư xin tiền ba nó trong khi bà thừa sức lo liệu. Tại sao bà làm vậy? Bà là con người keo kiệt hay bà muốn người chồng phải chia sẻ trách nhiệm nuôi con? Những người vợ trong hoàn cảnh của bà có phải ai cũng làm như thế không?

Quý ròm chạy một quãng, thấy nhỏ Hạnh mặt mày đăm chiêu không nói không rằng, liền ngoác miệng trêu:

- Thôi đi, Hạnh ơi! Làm thám tử làm gì cho mau già, tôi thấy Hạnh tiếp tục muôi ý định trở thành chủ tiệm hủ tiếu bò viên là hay nhất đó!

Lần đầu bị Quý ròm chọc ghẹo mà nhỏ Hạnh không cười. Cũng không phản ứng tẹo nào. Tâm trí nó vẫn đang cột chặt vào câu hỏi: Mình có đẩy trí tưởng tượng đi quá xa không?

Đó là câu hỏi cách đây mấy ngày Quý ròm đã tự hỏi mình khi đối diện với bác bảo vệ trường Thống Nhất.

Chương 8

Nhỏ Hạnh phải khó khăn lắm mới dỗ được giấc ngủ. Rất nhiều lần nó muốn gạt ra khỏi đầu óc những thắc mắc vẩn vơ để thanh thản chợp mắt nhưng ngay lập tức nó nhận ra càng muốn quên điều gì thì con người ta càng nghĩ mãi về điều đó.

Hồi chiều nghe Mười bảo lát tối nó sẽ đi gặp ba nó để xin tiền, nhỏ Hạnh đã định rủ Quý ròm tới nấp trước nhà Mười, chờ thằng này dắt xe ra hai đứa sẽ bí mật bám theo. Nhưng thấy thằng ròm chẳng hào hứng gì chuyện này, lại luôn miệng trêu mình, nhỏ Hạnh nín thinh luôn. Hơn nữa, chính nó cũng nghi ngờ những nghi ngờ của mình. Nó thấy mọi thứ sao mà mơ hồ quá. Có thể cuộc đời đơn giản hơn nó tưởng và câu chuyện trong thực tế không hề vô lý như nó tưởng.

Sáng hôm sau, nhỏ Hạnh đến trường sớm hơn thường lệ.

Nhỏ Hạnh nôn nóng muốn gặp Mười để hỏi xem ba nó có cho tiền nó không.

Thằng Mười chưa đến. Nhưng Quý ròm và Tiểu Long đã ngồi đợi sẵn trên băng ghế ở góc sân.

Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt khi thấy tụi bạn. Tiểu Long và Quý ròm có mặt ở trường vào giờ này cũng kỳ lạ chẳng kém gì mặt trời mọc lúc nửa đêm.

- Quý và Long tính giở trò gì mà giờ này đã có mặt ở trường rồi? – Nhỏ Hạnh ôm cặp tiến lại, ngạc nhiên hỏi.

Quý ròm cười khì khì:

- Tụi này ngồi đợi Hạnh chứ giở trò gì!

- Ngồi đợi Hạnh? – Nhỏ Hạnh nheo mắt ngờ vực hỏi – Đợi chi vậy?

Quý ròm vuốt tóc:

- Kể Hạnh nghe chuyện này.

Nhỏ Hạnh ngồi xuống mép ghế, nôn nao:

- Chuyện gì bí ẩn quá vậy?

Quý ròm hắng giọng, chậm rãi:

- Chiều hôm qua, tôi đạp xe qua nhà Tiểu Long.

Nhỏ Hạnh trề môi:

- Kệ Quý!

Quý ròm vẫn tỉnh bơ, tiếp:

- Sau đó Tiểu Long chở tôi tới nhà thằng Mười.

- Long và Quý quay lại đó làm gì? – Nhỏ Hạnh ngơ ngác – Bộ chiều hôm qua mấy bạn bỏ quên thứ gì hả?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Tụi này quay lại nhưng không vô nhà.

- Hạnh biết rồi. – Nhỏ Hạnh sáng sắt lên – Ra là vậy!

Tiểu Long cau mày:

- Hạnh biết gì?

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Long và Quý bám theo Mười tới nhà ba nó chứ gì?

Cả mắt lẫn miệng Tiểu Long lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Sao Hạnh biết được?

- Thì chiều hôm qua Hạnh đã nghĩ đến chuyện đó rồi. – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tủm tỉm – Nhưng thấy Long và Quý không tin Hạnh nên Hạnh làm thinh luôn.

Quý ròm xộc tay lên tóc:

- Nhưng khi về đến nhà thì tôi cảm thấy những thắc mắc của Hạnh không phải là không có lý. Thế là tôi chạy qua rủ thằng mập …

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Sao Quý không rủ Hạnh?

Quý ròm cười:

- Hạnh là tiểu thư. Để cho Hạnh ngủ.

Quý ròm trả lời bông phèn. Nhưng nhỏ Hạnh không buồn hỏi nữa. Nó hiểu tâm trạng của bạn nó. Chiều hôm qua Quý ròm không những không tin các suy luận của nhỏ Hạnh, còn ngoác mồm chế giễu. Cho nên nó không muốn nhỏ Hạnh thấy nó xoay chuyển ý nghĩ nhanh như vậy.

Chỉ sau khi thám thính có kết quả, Quý ròm mới ngượng ngập thú nhận.

- Kết quả ra sao hở Quý? – Nhỏ Hạnh ý tứ hỏi, cố tình để Quý ròm khoe công trạng.

- Ối trời! – Như chỉ đợi có vậy, Quý ròm ngửa mặt lên trời – Gian khổ cực kỳ!

- Gì mà gian khổ?

- Nhà ba thằng Mười nuôi bốn, năm con chó béc giê. Con nào con nấy to như con voi. Tụi này mới lấp ló ngoài hàng rào, chúng đã xồ ra sủa váng cả óc!

Quý ròm vừa kể vừa đưa tay bịt tai để minh họa cho nhỏ bạn thấy tụi nó đã trải qua những giây phút căng thẳng như thế nào. Nhưng thằng Tiểu Long thật thà bất ngờ làm Quý ròm cụt hứng:

- Bốn, năm con đâu mà bốn, năm con! Có hai con à!

- Ờ thì hai con! Nhưng hai con hay bốn, năm con cũng đâu có gì khác nhau! – Quý ròm nói bừa – Cũng là số nhiều thôi mà!

Tiểu Long lại nói:

- Nhưng hai con chó đó không phải là chó béc giê. Chỉ là hai con chó phốc nhỏ xíu à.

Lần này Quý ròm chưa kịp chống chế, nhỏ Hạnh đã vọt miệng nạt Tiểu Long:

- Sao Long lại nói vậy! Chó phốc nhỏ như con chuột hay chó béc giê to như con voi cũng đâu có gì khác nhau! Cũng là chó thôi mà!

Trong khi Tiểu Long cười hí hí thì Quý ròm trợn mắt nhìn nhỏ Hạnh:

- Hạnh có muốn nghe tiếp không vậy? Cứ kê tủ đứng vô miệng tôi hoài làm sao tôi kể!

- Ờ, Quý kể tiếp đi! – Nhỏ Hạnh cố nín cười – Nhưng đừng kể chuyện chó nữa.

Quý ròm chép miệng:

- Thực ra thì hai con chó đó có chạy ra, nhưng chạy ra để vẫy đuôi chứ không sủa. Tụi này đứng bên ngoài quan sát, chỉ nhìn thấy ba thằng Mười lúc ông đi ra mở cửa cho nó, còn sau đó hổng thấy gì rõ rệt hết vì thằng Mười và ba nó ngồi khuất sau bức vách. Nhưng tiếng ba nó than thở thì tụi này nghe rất rõ.

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Ba nó than thở sao?

- Ba nó than ghê lắm! – Tiểu Long hăng hái đáp thay Quý ròm – Tôi nghe tiếng ba thằng Mười nói như rên rỉ "Ba dạo này làm gì có tiền mà con xin hoài vậy hả con?"

Lòng nhỏ Hạnh tự nhiên chùng xuống. Nó nhìn hai bạn, giọng buồn bã:

- Vậy là Mười thất bại rồi.

Nó ngoái đầu nhìn ra cổng trường, tặc lưỡi:

- Sao Mười nói với Hạnh là ba nó rất thương nó. Thương nó còn hơn mẹ nó nữa.

Tiểu Long gãi gáy:

- Hổng lẽ nó nói xạo?

Quý ròm bỗng xuỵt khẽ:

- Nó tới kìa!

Thằng Mười dắt xe qua cổng, đun đầu xe vô bãi gửi rồi lơn tơn ôm cặp đi ra, không biết tụi Quý ròm đang quan sát nó.

- Ê, ròm! – Tiểu Long khịt mũi – Tao thấy nó chẳng buồn chút nào hết. Lạ quá hén mày?

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Ờ, lạ thật đó, Quý! Trông bộ tịch tưởng như ba nó vừa cho nó cả đống vàng.

Quý ròm xoa tay:

- Để tôi kêu nó lại xem.

Nói xong, nó đứng bật lên khỏi chỗ, gân cổ hét tướng:

- Mười!

Mười quay mặt về phía tiếng kêu, toét miệng ra cười khi thấy tụi Quý ròm ngồi dồn cục trên băng ghế và đang thô lố mắt ra nhìn nó.

Đợi Mười lại gần, Quý ròm ngoẹo đầu hỏi:

- Tối hôm qua mày có đến nhà ba mày không vậy?

- Có.

- Có à. – Quý ròm nặn ra vẻ mặt tòm mò – Thế ba mày có nhà không?

- Có.

Trong khi Quý ròm gạn hỏi, Tiểu Long và nhỏ Hạnh dán mắt vào mặt thằng Mười dò xét, ngạc nhiên thấy thằng này chẳng lộ vẻ gì rầu rĩ. Mọi bộ phận trên cơ thể nó, từ mắt, miệng, đôi môi, mái tóc đến bàn tay, cánh tay đều tương tắn, chẳng có vẻ gì của một đứa bị ba từ chối cho tiền cả.

Quý ròm chắc cũng đang nhận thấy thế nên nó bắt đầu thận trọng hơn trong lúc đặt câu hỏi:

- Ừm … ừm … thế mày có hỏi xin tiền ba mày chứ?

- Dĩ nhiên rồi. – Mười liếm môi – Tụi mày cũng biết tao ghé ba tao là để xin tiền gắn internet mà.

Quý ròm chậm rãi xoáy mắt quanh gương mặt thằng Mười, như muốn dùng tia nhìn để quét sạch khả năng nói dối của thằng này trước khi hỏi câu quyết định:

- Thế ba mày có cho tiền mày không?

Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đột ngột bất động trên băng ghế, nín thở rình nghe câu trả lời của Mười.

Và cả ba đứa đều không kềm được sửng sốt khi nghe thằng Mười hí hửng đáp:

- Có chứ.

Nó còn vui vẻ khoe:

- Lần nào tao xin tiền ba tao xũng cho tao hết á.

Trong một lúc, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn nhau và đứa này đều đọc thấy trong mắt đứa kia câu hỏi giống hệt mình: “Tại sao thằng Mười nói dối tụi mình?”

Thằng Mười không những nói dối, mà còn nói dối siêu đẳng. Quý ròm là bậc thầy nói dối, nhưng mỗi khi phịa chuyện con nhà Quý ròm đều ngước mặt lên trời. Còn thằng Mười nói dối mà không thèm ngó đi đâu, tia nhìn vẫn tỉnh queo rọi thẳng vào mặt người đối diện thì nó đúng là sư phụ của Quý ròm. “Thằng này mà viết sách dạy nói dối chắc bán chạy như tôm tươi!”, Quý ròm nhủ bụng, óc xoay tít để nghĩ cách “lật tẩy” Mười. Nó gục gặc đầu, thận trọng giăng bẫy:

- Thế lúc mày tới dì mày có nhà không?

Mười vẫn bình thản:

- Có.

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm hớn hở thắt nút thòng lọng:

- Có dì mày ở đó mà ba mày vẫn móc tiền ra cho mày à? Xì, tao cóc tin!

Mười đá vào chân Quý ròm, cười hì hì:

- Mày không biết rồi! Ba tao đâu có đưa tiền cho tao ngay lúc đó!

Nó hấp háy mắt:

- Ba tao có mẹo của ba tao. Không bao giờ tao xin tiền mà ba tao đưa ngay. Ba tao lúc nào cũng than nghèo hết á.

- Ờ. – Nhỏ Hạnh ra vẻ hiểu biết – Ba Mười không muốn làm dì Mười buồn.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế ba mày đưa tiền cho mày vào lúc nào?

- Xưa nay hễ tao viết thư xin ba tao vào hôm trước là thế nào sáng hôm sau tao cũng nhận được tiền. – Mười khịt mũi nói thêm. – Nói chung là mẹ tao không muốn tao đến gặp ba tao. Cần tiền thì tao viết thư, rồi mẹ tao đem ra bưu điện gửi. Chỉ hôm nào nôn nóng quá, tao mới đạp xe qua nhà ba tao.

Tiểu Long nghếch mắt:

- Thế vụ tiền bạc thì sao?

- Sao là sao?

Tiểu Long chép miệng:

- Ba mày tới trường đưa tiền cho mày à?

Câu hỏi của Tiểu Long khiến Mười lúng túng. May cho nó, trong khi có đang lưỡng lự không biết có nên trả lời thắc mắc của thằng mập hay không thì tiếng chuông inh ỏi vang lên.

Lần thức hai, tiếng chuông vào học đã giải thoát Mười khỏi tình huống khó xử.

- Tao xếp hàng vô lớp đây!

Như lần trò chuyện với Quý ròm trước đây, Mười buông gọn một câu rồi hối hả phi thẳng, không để đứa nào kịp níu kéo.

Nhỏ Hạnh đâu có cần níu kéo. Nó chỉ thò tay kéo Tiểu Long và Quý ròm khi hai đứa này dợm bước:

- Gợm đã! Sáng nay ba Mười sẽ đến gặp bác bảo vệ trường để đưa tiền nhờ chuyển cho Mười.

Quý róm gật đầu:

- Tôi biết rồi.

Nhỏ Hạnh nói nhanh:

- Tụi mình cần theo dõi.

- Theo dõi làm gì? – Tiểu Long nhăn nhó – Ba nó sợ dì nó nên chạy tới trường đưa tiền cho nó. Không cần theo dõi mình cũng biết rồi kia mà.

- Long không thấy lạ à? Nếu là ba nó sao ông không trực tiếp đưa tiền cho nó mà phải nhờ bác bảo vệ?

- Nó ngồi trong lớp, làm sao nhận tiền?

- Nếu ba nó muốn đưa tiền tận tay nó thì thiếu gì cách. Ba nó có thể đến trường vào đầu giờ hoặc cuối giờ.

- Ba nó không làm vậy có lẽ vì sợ dì nó bắt gặp – Quý ròm sờ cằm – Sau những lần thằng Mười viết thư hoặc đến nhà xin tiền, biết đâu dì nó không âm thầm theo dõi ba nó. Nhờ bác bảo vệ làm trung gian là hay nhất.

Nhỏ Hạnh khăng khăng:

- Vẫn có điều gì đó hơi khác thường trong chuyện này.

- Thế Hạnh muốn là gì? – Quý ròm hừ giọng – Hạnh nên nhớ tôi chỉ xác nhận bảo vệ trường Thống Nhất từng chuyển tiền cho thằng Mười. Còn bảo vệ trường Đức Trì thì tôi không biết à.

- Cũng thế thôi. – Nhỏ Hạnh quả quyết, cái cách nó lắc mái tóc trông còn quả quyết hơn. – Bác bảo vệ trường mình chắc chắn cũng được nhờ làm chuyện đó.

Quý ròm mặt mũi méo xẹo:

- Còn Hạnh thì nhờ mình … nghỉ học sáng nay để theo dõi vụ chuyền tiền?

- Nghỉ học thì không tốt rồi. Nhưng tụi mình không còn cách nào khác.

Nhỏ Hạnh liếc về phía cửa lớp 10A9, sốt ruột:

- Quyết định lẹ lên Quý. Tụi bạn vô lớp hết rồi.

- Được thôi! – Quý ròm thở hắt ra – Tôi và Tiểu Long sẽ chiều theo ý Hạnh.

Nhỏ Hạnh đứng lên:

- Mình sẽ chép bài giùm Quý và Long.

Tiểu Long gãi cổ:

- Cả tôi cũng đi theo thằng ròm hả?

- Thật tôi chưa thấy lớp phó học tập nào lại xúi bạn bè nghỉ học như Hạnh. Chắc vụ này phải dưa vô sách kỷ lục Guiness quá!

Nhìn Quý ròm vừa than vừa dang hai tay, nhỏ Hạnh cười khổ:

- Chuyện bắt đắt dĩ mà. Đâu phải khi nào tụi mình cũng biết được chính xác ngày ba Mười tới trường. Đây là cơ hội tốt nhất để tụi mình tìm hiểu chuyện này.

Tiểu Long ngần ngừ:

- Nhỡ ba nó tới gặp bác bảo vệ vào buổi chiều thì sao? Chắc gì sáng nay bác ấy đã đến trường?

- Tiểu Long! – Quý ròm tằng hắng – Theo như ý Hạnh thì ba thằng Mười không muốn giáp mặt nó. Do đó ông sẽ đến vào buổi sáng, lúc thằng Mười còn kẹt trong lớp học.

Nó kéo tay Tiểu Long, nhưng mắt lại nguýt nhỏ Hạnh:

- Đi thôi! Lớp phó học tập nhớ nghĩ ra lý do vắng mặt cho hai học sinh siêng học này nhé.

- Long và Quý yên tâm đi! Hạnh sẽ nói hai bạn tối hôm qua rủ nhau đi ăn thứ bậy bạ gì đó, sáng nay vừa đến trường đã đau bụng đến ngất xỉu nên đi khám bác sĩ rồi.

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa cười. Nhưng Quý ròm không cười, thậm chí mặt nó như bị ai kéo lệch đi:

- Quý nhờ Hạnh nghĩ ra lý do chứ đâu phải nhờ Hạnh trù ẻo tụi này!

Chương 9

Lớp trưởng Xuyến Chi không hề nghi ngờ chút nào về lý do vắng mặt bất ngờ của Quý ròm và Tiểu Long. Gì chứ nhức đầu, đau bụng ai mà chả bị. Thỉnh thoảng nó vẫn gặp trường hợp bất khả kháng này. Hơn nữa, Quý ròm và Tiểu Long xưa nay vẫn là học sinh gương mẫu. Lớp phó học tập Hạnh, "nhân chứng" của vụ này, càng gương mẫu hơn.

Xuyến Chi tin như sấm. Chỉ có lớp phó kỷ luật Minh Trung là ngờ ngợ. Giờ ra chơi, nó lại gần nhỏ Hạnh:

- Bạn Quý và bạn Long bị sao thế?

- Đau bụng.

- Đau gì ghê vậy? Đau đến mức nghỉ học cơ à?

- Ờ, đau lắm.

- Hồi sáng mình thấy Quý và Long tươi tỉnh lắm kia mà. – Nhỏ Minh Trung tiếp tục truy vấn, trông nó giống như người say mê đánh lưới, chưa bắt được mẻ cá nào chưa thôi.

Nhỏ Hạnh nhìn bạn, dè dặt:

- Minh Trung nhìn thấy hai bạn đó ở đâu?

- Chẳng phải Quý, Long và Hạnh ngồi đùa giỡn chỗ băng ghế đằng góc sân sao? Tới khi chuông reo vào lớp, mình vẫn thấy ba bạn ngồi ở chỗ đó mà.

- Ờ.

- "Ờ" là sao? Như vậy thì Quý và Long đâu có đau? – Cặp mắt Minh Trung phát ra thứ ánh sáng không thể nhầm của người đang ngờ vực cả thế giới.

- Lúc đó thì không đau. Nhưng ngay sau đó thì đau. Đau đến ngất xỉu luôn! – Nhỏ Hạnh bình tĩnh đáp, hết sức ngạc nhiên về sự nói dối trơn tru của mình.

Nhỏ Hạnh nói kiểu đó, Minh Trung hết đường bắt bẻ. Vì cái thời điểm "ngay sau đó" mà nhỏ Hạnh nói, Minh Trung đã ngồi trong lớp rồi. Nó không nhìn thấy cái cảnh "đau đến ngất xỉu" của Tiểu Long và Quý ròm nếu quả thực cái cảnh đó có xảy ra.

Minh Trung đi, thằng Mười đến.

Mười mở đầu đúng cái câu Minh Trung vừa mở đầu, như thể hai đứa nó học chung một kiểu nhập đề:

- Bạn Quý và bạn Long bị sao thế?

- Đau bụng.

- Đau dữ lắm hả?

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Ờ, đau dữ lắm.

Sợ thằng Mười không tin, nó lật đật nói thêm, nố nén cười khi bắt gặp cảm giác nó đang nói bằng cái miệng dóc tổ của Quý ròm:

- Khi nãy Long và Quý mặt mày tái mét, mồ hôi túa ra khắp người.

Mặt thằng Mười ngẩn ra:

- Lúc nói chuyện với tôi, hai đứa nó còn tươi hơn hớn mà.

- Ờ. Nhưng Mười vừa vô lớp là Quý và Long liền ngã vật xuống ghế.

Thằng Mười không phải là lớp phó kỷ luật. Ngạc nhiên thì nó hỏi thế thôi, chứ không nhiễm thói quen "điều tra" như nhỏ Minh Trung. Thậm chí nó không buồn tự hỏi tại sao những người "mặt mày tái mét", "mồ hôi túa ra khắp người" rồi sau đó "ngã vật xuống ghế" lại có đủ sức đạp xe về nhà trong khi phòng y tế nhà trường gần xịt lại không chịu lết vô. Mười chỉ chép miệng:

- Ngộ quá há.

Lúc thằng Mười nói "ngộ quá há" thì cách chỗ nó đứng chừng một trăm mét Tiểu Long cũng đang nói "ngộ quá há".

Tiểu Long đang cùng Quý ròm ngồi trong quán giải khát cách cổng trường chừng ba mươi mét, tay múc từng muỗng xi rô dâu cho vào miệng và khi Quý ròm cằn nhằn "Tao không hiểu nhỏ Hạnh nghĩ ngợi thế nào mà kêu tao và mày ra đây ngồi" thì Tiểu Long dừng cái muỗng trên không để cái miệng có thì giờ phát biểu cảm tưởng bằng ba tiếng "ngộ quá há".

- "Ngộ" cái đầu mày! – Quý ròm xẳng giọng, nó đang bực mình vì dòm đến mờ cả mắt suốt hai tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy kẻ khả nghi nào mò tới chỗ phòng bảo vệ.

Tiểu Long đưa tay gãi đầu, giọng tỉnh khô:

- Cái đầu tao có gì đâu mà ngộ!

- Dạo này mày đối đáp giỏi quá ha. – Quý ròm lườm bạn – Đối đáp giỏi như thế sao lúc nãy mày không phản đối ý kiến của Hạnh mà lót tót theo tao ra ngồi trơ thổ địa ngoài này?

Tiểu Long rụt cổ:

- Thông thái như mày còn nghe lời Hạnh răm rắp, nói gì tao!

Chẳng thèm dùng ống hút hay dùng muỗng, Quý ròm bưng ly xi rô húp một cái rột, như thể mượn thứ nước dâu ngọt lịm kia nhấn chìm nỗi chán chường trong lòng. Nó đặt ly xuống, khua chân đá Tiểu Long một cái dưới gầm bàn:

- Theo mày, sáng nay ba thằng Mười có sẽ xuất hiện không?

Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Làm sao tao biết được?

- Làm sao để biết được, đó là chuyện của mày. Tao chỉ cần mày trả lời câu hỏi của tao thôi.

Tiểu Long gãi cằm, ngạc nhiên thấy lúc nó chưa gãi cằm thì cằm nó không ngứa nhưng khi nó cào móng tay lên thì cằm lại ngứa quá chừng.

Nó gãi và nghĩ, nghĩ và gãi, cảm thấy mình thích hợp với chuyện gãi hơn là chuyện nghĩ. Nhưng nó biết thế nào nó cũng phải trả lời Quý ròm. Làm thinh là không xong với thằng này.

- Theo tao thì … thì … – Cuối cùng thì Tiểu Long ép mình phải mở miệng, mặc dù ngay cả nó cũng không biết "theo ý nó" thì ba thằng Mười có sẽ đến trường Đức Trí sáng nay không …

- Thì sao? – Tiểu Long quắc mắt.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Thì … thì …

Tiểu Long tìm cách kéo dài thời gian và trong khi nó thấp thỏm chờ ở miệng Quý ròm một câu nói kháy thì thằng này cả người lẫn ghế đột ngột lạng qua một bên, miệng la hoảng:

- Coi chừng thằng Mười nhìn thấy tụi mình!

Cũng như Quý ròm, Tiểu Long hấp tấp thụt người ra đằng sau chiếc tủ trái cây và lật đật lia mắt về phía cổng trường. Quả nhiên, thằng Mười lúc

này đang lượn lờ trước phòng bảo vệ. Nó đang lúi cúi tìm tìm dưới đất, bộ tịch giống như kẻ vừa làm rớt thứ gì đó.

- Nó làm rớt tiền hả mày? – Tiểu Long thắc mắc.

Quý ròm nhún vai:

- Theo tao, nó chẳng làm rớt thứ gì hết.

- Thế nó đang kiếm gì vậy?

Giọng Quý ròm vẫn ráo hoảnh:

- Nó cũng chẳng kiếm cái gì sất.

Câu trả lời của Quý ròm làm Tiểu Long giương mắt ếch:

- Thế …

- Nó chỉ làm bộ thế thôi. – Quý ròm vịn tay lên vai bạn, gật gù giải thích – Nó muốn dò xem ba nó đã gửi tiền ở phòng bảo vệ cho nó chưa đó mà.

- A, tao hiểu rồi. – Tiểu Long reo lên, trông nó sung sướng như thể chính nó phát hiện được nguyên nhân – Nếu ba nó đã gửi tiền, thế nào khi trông thấy nó lảng vảng ở gần đó bác bảo vệ cũng gọi nó lại để đưa tiền.

- Thì vậy. – Quý ròm vuốt tóc.

- Điều đó chứng tỏ nhỏ Hạnh đã suy đoán chính xác. Rõ ràng xưa nay ba nó đều gửi tiền vào buổi sáng.

Thằng Mười vẫn loanh quanh vô vọng trước phòng bảo vệ cho đế khi tiếng chuông vào học vang lên cho biết ba nó vẫn chưa đến trường. Và nếu ba nó chỉ đến vào buổi sáng như nhỏ Hạnh nói thì lát nữa đây chắn chắn ba nó sẽ xuất hiện. Quý ròm nghĩ vậy nên nó chăm chú dán mắt về phía phòng bảo vệ, mặt mày trông còn căng thẳng hơn lúc nãy.

Lần này Quý ròm và Tiểu Long không phải đợi lâu.

Học trò kéo nhau vào lớp chừng hai mươi phút, tụi nó đã thấy một người đàn ông mặc áo phông xanh, cỡi chiếc max đỏ, rề rề chạy tới gọc đường và dừng xe ngay trước cổng.

Quý ròm bấm tay bạn:

- Tới rồi.

Tiểu Long căng mắt nhìn qua bên kia đường, liếm môi hỏi:

- Ba thằng Mười hả?

- Ba nó chứ ai?

Ba thằng Mười không dẫn xe vào trong sân trường. Ông tắt máy, dựng xe bên lề đường, bật khóa cổ, rồi vội vã đẩy cổng bước về phía phòng bảo vệ.

Có vẻ như ba thằng Mười và bác bảo vệ đã quen nhau từ trước. Ba thằng Mười tới bên cửa sổ, đưa thứ gì đó cho bác bảo vệ, nói vài câu, gật đầu chào rồi quay trở ra. Hết sức nhanh chóng.

Ở khoảng cách quá xa, Quý ròm và Tiểu Long không trông rõ cái mà ba thằng Mười đưa cho bác bảo vệ là vật gì nhưng tụi nó cũng đoán được đó là tiền.

Tiểu Long nhìn Quý ròm:

- Đuổi theo chứ?

- Ờ.

Quý ròm đáp, nó rút tờ hai chục đặt lên bàn, quay về phía chủ quán, kêu lớn:

- Tiền đây nha!

- Nhưng đuổi theo làm gì hở mày? – Tiểu Long chùi tay lên trán, nó đứng dậy theo Quý ròm bước ra cửa vừa thắc mắc – Bây giờ chắc ba thằng Mười sẽ về nhà hoặc tới chỗ làm …

- Tao cũng chẳng hiểu … – Quý ròm tặc lưỡi. Nhưng vừa cầm lấy ghi-đông xe, nhác thấy ba thằng Mười chạy ngang trước mặt, nó đã tái mặt kêu – Đuổi theo mau!

- Gì thế?

Tiểu Long phóc lên yên, ngạc nhiên nhìn bạn.

- Người đàn ông đó không phải là ba thằng Mười!

Buông thõng một câu, Quý ròm nhấn bàn đạp phóng vụt đi. Phát hiện bất ngờ của thằng ròm làm Tiểu Long cuống quýt. Nó luýnh quýnh đến suýt làm ngã xe.

Cũng may, người đàn ông trước mặt chạy không nhanh lắm.

Lúc bình thường, Quý ròm yếu như sên, đi đâu cũng nhờ Tiểu Long chở. Mỗi đứa một chiếc, bao giờ cũng thấy nó chạy tuốt phía sau. Vậy mà lúc này nó phóng như tên bắn khiến Tiểu Long phải la oai oái:

- Đợi tao với!

Quý ròm vẫn không giảm tốc độ:

- Lẹ lên! Coi chừng mất dấu!

Tiểu Long cắm cúi nhấn bàn đạp. Nó hổn hển nói, khi đuổi kịp thằng ròm:

- Chạy gần quá coi chừng ông biết à.

- Chắc ổng không để ý. Ổng có biết tụi mình là ai đâu!

Người đàn ông áo xanh không để ý hai thằng nhóc phía sau thật. Ông không ngoái đầu lại lấy một lần, chiếc Max đỏ vẫn chạy với tốc độ đều đều không đổi.

Chạy một lát, Tiểu Long đâm ngứa ngáy:

- Ông đó là ai vậy hả mày?

Quý ròm nguýt bạn:

- Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai?

Rồi nó tặc lưỡi:

- Chắc ổng là bạn của ba thằng Mười.

- Ba thằng Mười không đến trường được nên nhờ ổng đi giùm hả?

- Ờ, tao đoán vậy. Chắc sáng nay ba thằng Mười kẹt chuyện gì.

Buột miệng xong, Quý ròm biết ngay là mình đoán sai. Trông thái độ của bác bảo vệ hồi nãy thì rõ ràng người đàn ông áo xanh không phải là kẻ xa lạ. Chắc chắn ông ta đã đến đây không chỉ một lần! Quý ròm nhíu mày, tự giải thích. Có lẽ xưa nay ba thằng Mười toàn nhờ người bạn này đi gửi tiền. Ông không dám đặt chân đến trường vì sợ người vợ sau bắt gặp. Chắc vậy!

Người đàn ông trước mặt bất thần rẽ phải rồi rẽ trái, rồi lại rẽ phải khiến Quý ròm vội ngưng ngay suy nghĩ. Nó và Tiểu Long cố mở to mắt, bụng nơm nớp lo sợ bị cắt đuôi.

Loanh quanh khoảng nửa tiếng đồng hồ, người đàn ông dừng lại trước cổng chợ An Tây, dẫn xe vào gửi.

Tiểu Long chống chân xuống đất, liếc bạn:

- Giờ sao mày? Đứng ngoài này hay vào theo?

Quý ròm hất đầu:

- Tụi mình gửi xe rồi bám theo!

- Bám theo làm gì? – Tiểu Long trố mắt – Tụi mình đứng đây đợi cũng được vậy.

Tiểu Long hừ mũi:

- Mày cứ nghe tao đi!

Tiểu Long phân vân quá, nhưng nó không quen cãi lời bạn. Nó leo xuống xe, lẽo đẽo theo Quý ròm vào bãi gửi.

Lúc tụi nó dắt xe vào thì người đàn ông áo xanh đi ra, tay đang nhét chiếc vé vào túi áo. Ông bước vội vã, lướt mắt qua hai đứa nhóc nhưng không biểu lộ thái độ gì. Tiểu Long thở phào: Thằng ròm nói đúng! Ông này không biết mình và thằng ròm là ai!

Khi hai đứa nó quay ra, chạy lên bậc thềm thì người đàn ông áo xanh vừa ngoặt quanh dãy ki-ốt bên trái.

- May quá! Ông ta kia kìa.

Quý ròm kêu khẽ và co giò chạy theo.

Nhưng vừa rẽ khỏi dãy ki-ốt, nó thình lình khựng lại khiến thằng Tiểu Long bám sát phía sau đập mặt vào ót nó một cái "cộp" khiến cả hai cái miệng đều bật kêu lớn "ui da".

Tiểu Long bụm mặt, cự nự:

- Mày làm trò gì thế hả ròm?

Quý ròm hấp tấp quát:

- Lùi lại mau! Coi chừng mẹ thằng Mười trông thấy tụi mình.

Quý ròm nói nhanh, nhưng đôi chân của tụi nó không nhanh bằng ánh mắt của mẹ thằng Mười.

Mẹ thằng Mười đang ngồi trong sạp vải, chưa kịp gật đầu với người đàn ông áo xanh đang tiến lại, đã vội quét mắt về phía phát ra hai tiếng "ui da".

Bắt gặp hai gương mặt trông quen quen, bà thoáng ngạc nhiên nhưng rồi bà nhớ ngay ra là hai đứa bạn học của thằng Mười tối hôm qua vừa đến chơi với con trai bà.

Bà mỉm cười với Tiểu Long và Quý ròm lúc này đang ngượng ngịu ngó nhau, mặt đứa nào đứa nấy đỏ đến mang tai:

- Tụi cháu đi đâu đây?

Người đàn ông không quan tâm đến hai đứa nhóc, giọng vui vẻ:

- Tôi làm xong việc chị giao rồi đó, chị Sáu.

Mẹ thằng Mười quay nhìn người đàn ông:

- Cảm ơn cậu Tám nhiều nghe.

Ánh mắt của hai đứa nhóc đi qua đi lại giữa mẹ thằng Mười và người đàn ông một cách sửng sốt, đầu óc vón cục lại, cảm thấy trí tưởng tượng của tụi nó không thấm tháp gì với những gì tụi nó đang nhìn thấy.

Chương 10

Thằng Mười đang học lớp bảy thì ba mẹ nó ra tòa ly hôn.

Lúc đó ba nó đang phải lòng một người phụ nữ khác, người bây giờ là vợ sau của ba nó.

Năm đó, thằng Mười mười hai tuổi.

Mười hai tuổi, Mười còn quá nhỏ để cảm nhận được sự mất mát. Mẹ nó bảo vì ba mẹ giận nhau nên ba nó không ở nhà thường xuyên như trước, chỉ thỉnh thoảng về nhà thăm nó thôi. Thằng Mười đón nhận chuyện đó một cách hồn nhiên, thậm chí nó còn khoái chí vì nếu ba nó đi vắng dài ngày thì nó tha hồ được lêu lổng.

Đến đầu năm học lớp tám, Mười mới biết chuyện gì đã thực sự xảy ra giữa ba mẹ nó. Từ đó, Mười đâm ra mặc cảm. Càng ngày nó càng nhận ra nó đang trải qua một cuộc sống không bình thường. Nó cảm thấy nó thua kém bạn bè. Trong lớp nó cũng có những đứa mồ côi cha. Như thằng Oánh chẳng hạn. Nhưng ba thằng Oánh qua đời khi thằng này còn bé. Còn ba nó thì vẫn sống sờ sờ ra đó nhưng lại không ở với mẹ con nó. Trong khi mẹ con nó ra vào lặng lẽ trong ngôi nhà thiếu vắng đàn ông thì ba nó đang sống hạnh phúc với một người phụ nữ khác, trong một gia đình khác.

Mười ba tuổi, Mười bắt đầu căm ghét ba nó.

Mẹ thằng Mười dần dần nhận ra sự thay đổi tâm tính của con trai.

Bà nhỏ nhẹ nói, không muốn chứng kiến cảnh đứa con thù ghét người sinh ra mình:

- Ba con không có lỗi gì trong chuyện này hết, Mười à. Ba mẹ tính tình không hợp nhau thì không sống với nhau nữa thôi.

Thằng Mười sầm mặt xuống khi nghe mẹ nó bào chữa cho ba nó:

- Mẹ lại bênh ba. Tại "bà ta" nên ba không sống với mẹ con mình.

Mười không chịu gọi người vợ sau của ba nó là "dì" hay "má Hai" như người ta vẫn gọi. Nó lúc nào cũng "cô ta", nổi cáu lên thì "bà ta"

Mẹ thằng Mười lại nhẹ nhàng khuyên giải:

- Con nghĩ về dì con không đúng rồi. Dì con không liên quan gì đến chuyện này. Sau khi chia tay mẹ, ba con mới gặp dì con.

Mười không nghĩ là mẹ nói dối. Nhưng nó vẫn tức tối:

- Ba con không thương con. Nếu ba thương con thì đã không lập gia đình với "bà ta".

- Mỗi người một hoàn cảnh con à. Mai này lớn lên con sẽ tha thứ cho ba con.

Mẹ thằng Mười lại bùi ngùi nói. Nỗi giận của một người vợ trong lòng bà gần đây đã bị nhấn chìm dưới nỗi lo của một người mẹ khi thấy đứa con vì buồn bực mà bắt đầu xao nhãng chuyên học hành. Bà nhìn thằng Mười, hy vọng đầu óc nó sẽ lấy lại được thăng bằng nếu nó biết nghe lời bà.

Nhưng Mười có vẻ sẵn sàng làm mọi chuyện, trừ chuyện tha thứ cho ba nó.

- Từ lâu ba không còn quan tâm đến con nữa! – Nó nói, giọng giận dỗi.

- Sao con lại nói thế! – Mẹ thằng Mười giật mình, vội nói – Ba con lúc nào cũng quan tâm đến con. Chỉ tại con không biết đó thôi.

- Mẹ dựa vào đâu mà nói vậy? – Thằng Mười ngạc nhiên nhìn mẹ nó, căn cứ vào ánh mắt thì nó có vẻ như đang nghĩ là mình vừa nghe nhầm.

Mẹ thằng Mười đành tiếp tục nói dối con trai. Bà bảo ba nó vẫn thường tạt qua sạp vải của bà ở chợ An Tây để hỏi thăm sức khỏe và chuyện học hành của nó. Có những hôm ba nó ghé về nhà, thấy phòng học của nó ngổn ngang, ba nó xoay trần ra lui cui dọn dẹp cả buổi …

Thằng Mười thuỗn mặt nghe mẹ nó nói, lòng rưng rưng từng phút một. Nó bắt gặp nó đang hối hận vì đã trách oan ba nó.

Thấy con trai có vẻ xiêu xiêu, mẹ thằng Mười chép miệng:

- Ba con nói con cần gì thì nói với ba, ba sẽ mua cho con! Miễn là con cố học cho giỏi, thế là ba mẹ vui lòng rồi.

Kể từ hôm đó, Mười đã thôi chán nản. Nó đã chú tâm đến bài vở hơn. Nó cảm thấy cuộc sống không tồi tệ như nó nghĩ, và cảm giác nặng nề không còn xâm chiếm nó như những ngày trước đây.

Lần đầu tiên Mười xin tiền ba nó là để mua một chiếc xe đạp. Lúc đó, Mười vừa thi xong học kỳ một năm lớp tám, đang thèm một chiếc xe để đi chơi với tụi bạn trong những ngày hè.

Mẹ thằng Mười dĩ nhiên thừa sức mua xe cho con nhưng khi Mười vòi tiền, bà thở dài:

- Dạo này mẹ đang làm ăn khó khăn. Con viết thư hỏi ba con xem?

Mười không ngờ nó mới viết thư hôm trước, sáng hôm sau nó đã lập tức nhận được tiền của ba nó.

Giờ ra chơi, không biết bác bảo vệ hỏi ai mà biết nó tên Mười.

Lúc bác ngoắt nó lại, thiệt tình là nó run lắm. Ở trường tụi nó ngán nhất là thầy giám thị, hai là bác bảo vệ. Bị một trong hai nhân vật này điểm danh thê nào cũng có chuyện rắc rối.

Nhưng hôm đó bác bảo vệ kêu nó lại chỉ để hỏi:

- Cháu là Phan Đình Mười học sinh lớp 8A2 phải không?

- Dạ phải. – Lúc đó nó lí nhí đáp, bụng giật thon thót, không biết mình phạm phải tội gì.

Mười trân trân nhìn bác bảo vệ, lo lắng khi thấy ông cúi xuống ngăn bàn tìm cái gì đó. Và nó hết sức ngạc nhiên khi thấy ông lấy ra một bao thư đẩy về phía nó:

- Có người gửi cho cháu cái này nè.

- Thư gì vậy bác? – Nó liếm môi hỏi, chưa dám cầm lấy bao thư.

- Thì cháu cứ mở ra xem đi!

Mười đón lấy bao thư, hí hoáy mở ra. Mắt nó tròn xoe khi thấy một xấp tiền nằm bên trong.

- Ai gửi tiền cho cháu vậy bác? – Nó sửng sốt nhìn bác bảo vệ, không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

- Bác cũng không biết. – Bác bảo vệ khẽ lắc đầu – Bác hỏi, nhưng người đó không chịu nói tên.

Mười nhìn xuống bao thư trên tay rồi ngước mắt lên, bần thần hỏi:

- Người đó là nam hay nữ vậy hả bác?

- Nam

Bác bảo vệ gọn lỏn, rồi ông nheo mắt:

- Chắc có "mạnh thường quân" nào muốn giúp đỡ cháu nhưng không muốn cháu trả ơn. Từng có nhiều chuyện như vậy mà.

Mười nghĩ ngay đến ba nó. Đúng là ba nó rồi. Chắc ba nó không muốn cho tiền người con riêng trước mặt dì nó nên ông đã nghĩ ra cách này. Suốt

buổi sáng nó ngồi học mà bụng cứ xốn xang. Nó vừa thấy buồn cười vừa thương ba nó.

Trưa, Mười đem tiền về khoe với mẹ nó:

- Ba gửi tiền cho con mua xe đạp nè. Mẹ.

Mẹ nó vờ vĩnh:

- Ba con đến trường gặp con à?

- Ba không gặp con. – Mười lắc đầu. – Ba đưa tiền cho bác bảo vệ nhờ bác ấy đưa lại.

Mẹ nó nheo mắt:

- Sao bác bảo vệ biết người đó là ba con?

- Bác bảo vệ đâu có biết. – Mười thấp thỏm nói, cảm thấy mẹ nó hình như không tin nó. – Bác ấy có hỏi nhưng ba con không nói mình là ai.

Mẹ thằng Mười tiếp tục làm bộ dò hỏi:

- Vậy sao con nghĩ đó là ba con?

Các cách hỏi của mẹ làm thằng Mười thấy tổn thương quá. Nó kêu lên, như thể kêu oan giùm ba nó:

- Là ba chứ ai nữa hả mẹ?

Mẹ thằng Mười chỉ chờ có vậy, cuối cùng bà gật đầu khi nhận ra niềm tin vững chắc của đứa con vào tình cảm của ba nó:

- Ờ, chắc là ba con rồi.

Sau xe đạp đến máy nghe nhạc, đồng hồ đeo tay, rồi quần áo mũ nón … suốt từ năm lớp tám đến nay hễ thích thứ gì thằng Mười đều thoải mái xin tiền ba nó, bên cạnh các khoản tiền định kỳ cứ vài ba tháng ông lại gửi cho nó qua phòng bảo vệ nhà trường. Gần đây nhất ông cho nó tiền sắm computer và sáng nay là tiền gắn internet …

Mười hoàn toàn không biết số tiền đó là của mẹ nó.

Tiểu Long và Quý ròm nghe mẹ thằng Mười kể chuyện mà tưởng như đang nghe chuyện cổ tích, miệng há hốc, mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ. Chuyện thằng Mười kể trong bài làm văn đã kỳ lạ rồi, hóa ra sự thật đằng sau câu chuyện kỳ lạ đó còn kỳ lạ gấp trăm lần. Hai đứa thô lố mắt ngắm người phụ nữ nhỏ thó dịu dàng đang ngồi thu mình trong sạp hàng trước mặt bằng ánh mắt xúc động và ngưỡng mộ như đang ngắm một kỳ quan.

Chỉ vì thương con, mẹ thằng Mười không những không lên án chồng mà còn tìm mọi cách bảo vệ ông bằng cách tô vẽ ông thành một con người đẹp đẽ để hình ảnh người cha không sụp đổ trong mắt đưa con. Thậm chí, để nuôi nấng thành công hình ảnh đó qua thời gian, bà không những phải cắn răng chịu đựng nỗi đau của một người vợ bị phụ rẫy mà còn cam tâm gánh chịu nỗi thiệt thòi của một người mẹ khi đóng vai một phụ huynh không có khả năng lo cho các con ăn học chu toàn.

- Các cháu đã khám phá ra bí mật này nên bác đành phải nói sự thật cho các cháu biết. – Mẹ thằng Mười chép miệng nói, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của bà Quý ròm ngạc nhiên không biết là bà làm cách nào để chịu đựng được tất cả những chuyện đó.

Nó nhìn bà, ngập ngừng:

- Thế chú áo xanh khi nãy …

- Đó là em trai bác. Là cậu Tám của thằng Mười. Bác phải thuyết phục mất mấy ngày chú ấy mới thông cảm và nhận lời giúp bác.

Mẹ thằng Mười cười nhẹ:

- Cậu ấy vẫn còn giận ba thằng Mười mà.

Tiểu Long khịt mũi:

- Thế còn bác bảo vệ trường Thống Nhất và trường Đức Trí …

- Lúc đầu bác và cậu Tám định giấu các bác ấy. Chuyện trong nhà có hay ho gì mà nói ra hả các cháu. – Đôi mắt mẹ thằng Mười thoáng xa xăm. – Nhưng các bác ấy cứ gặng hỏi. Cũng đúng thôi, nếu không biết nguồn gốc và lý do của số tiền đó, ai đời nào dám nhận. Cuối cùng cậu Tám đành phải nói rõ cho các bác ấy biết …

Lúc Tiểu Long và Quý ròm chào về, mẹ thằng Mười cẩn thận nói thêm, nửa như dặn dò nửa như năn nỉ:

- Nếu các cháu thương bác, thương thằng Mười thì các cháu không được để cho Mười biết chuyện nghe các cháu!

Hai cái miệng cùng “dạ”, vẫn chưa hết bàng hoàng, nhưng thực sự thì cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều cùng chung một ý nghĩ: Dứt khoát phải cho thằng Mười biết được tình thương mênh mông mẹ nó dành cho nó!

Tiểu Long dắt xe ra khỏi bãi, nôn nóng:

- Tụi mình phải quay về trường tìm Hạnh.

- Kể cho Hạnh nghe chuyện này á?

- Ờ. Nghe xong, chắc Hạnh xỉu ra giữa lớp quá à.

Quý ròm nhún vai:

- Tao nghĩ khi xúi tụi mình … trốn học để theo dõi người gửi tiền có lẽ Hạnh cũng lờ mờ đoán ra sự lắt léo trong chuyện này rồi.

Tiểu Long dựng mắt lên nhìn bạn:

- Hạnh biết chuyện này do mẹ thằng Mười bày ra sao?

- Hạnh chỉ không tin người gửi tiền là ba thằng Mười thôi. Nhưng Hạnh không biết người đó là ai. Có lẽ Hạnh không hình dung ra đó là mẹ thằng Mười.

- Ở, ngay cả tụi mình cũng không tưởng tượng nổi. – Giọng Tiểu Long trở nên bâng khuâng. – Đến giờ, đã nghe mẹ thằng Mười kể rõ đầu đuôi rồi mà tao vẫn chưa quen được với câu chuyện này.

Quý ròm gục gặc đầu, nó muốn nói một nhận xét thật sâu sắc và cảm động về mẹ thằng Mười không nghĩ ra được câu nào vừa ý, đánh chép miệng:

- Một người mẹ hiếm có!

Lúc hai đứa về tới trường thì lớp học đã tan.

Quý ròm nhìn tụi bạn chen nhau ùa ra sân, định bụng lát nữa sẽ nói với nhỏ Hạnh rằng hôm nay mới đúng là "một ngày kỳ lạ" trong đời nó. Ờ, chưa bao giờ nó chứng kiến một câu chuyện lạ lùng như vậy. Rồi nó và Tiểu Long còn phải bàn bạc với nhỏ Hạnh nữa, bà đứa nó sẽ nghĩ cách làm sao cho thằng Mười biết được sự thật về vị ân nhân bí mật kia mà hình ảnh của ba nó vẫn nguyên vẹn trong tâm trí nó như mẹ nó hằng muốn. Ôi, khó quá! Khó ơi là khó!

Nhưng cái khó đó có thể từ từ tính toán. Còn cái khó mà Quý ròm và Tiểu Long phải đối diện ngay lúc này mới thiệt là gay go: nhỏ Hạnh chưa thấy mặt mũi đâu, tụi nó đã chạm mặt nhỏ Minh Trung và thằng Mười ngay trước cổng trường rồi.

Vừa nhác thấy lớp phó kỷ luật dắt xe ra, Quý ròm và Tiểu Long chưa kịp tránh, Minh Trung đã kêu lớn:

- Ê! Long, Quý!

Quý ròm đành bước lại, cười giả lả:

- Lớp mình tan học rồi hở?

Minh Trung không thèm trả lời Quý ròm. Nó quét mắt nhìn hai đứa từ đầu đến chân rồi từ chân lên đầu, theo cái cách công an dò xét tội phạm, giọng nghi ngờ:

- Long và Quý đi khám bệnh về đó à?

- Ờ.

- Thế bác sĩ bảo sao?

Quý ròm nhìn lên trời:

- Bác sĩ bảo tụi này bị ngộ độc thức ăn.

Minh Trung nhìn lom khom vào mặt Quý ròm, gục gặc đầu:

- Ngộ độc thức ăn là đau lắm đó. Đau vật vã luôn.

- Bạn nói đúng ghê! – Quý ròm gần như reo lên – Suốt buổi sáng tụi này đau lăn lộn luôn. Suýt rơi xuống khỏi giường mấy lần. Ba, bốn bác sĩ phải xúm vô giữ chặt tay chân tụi này lại.

- Thế sao bây giờ mặt mày Long và Quý trông tươi tỉnh vậy? Trông còn khỏe mạnh hơn cả mình nữa!

Minh Trung đột ngột hỏi "độp" một câu khiến Quý ròm và Tiểu Long chết đứng.

Đã thế, thằng Mười vừa trờ tới, nghía miệng xía vô:

- Hề hề! Nghe nói hồi sáng tụi mày đau đến "ngã vật xuống ghế" cơ mà! Sao tụi mày hết bệnh nhanh thế?

- Tại mấy bạn không biết đó thôi! – Quý róm tặc lưỡi, đầu óc xoay tít – Ở bệnh viện có loại nước biển … hay lắm! Người sắp chết mà truyền vô một chai này là có thể ngồi bật dậy ngay.

Tiểu Long phục miệng lưỡi thằng ròm quá. Nó thấy Minh Trung và thằng Mười hỏi ngặt, tưởng sắp òa ra khóc đến nơi, nào ngờ thằng bạn nó chỉ bịa một câu là thoát hiểm nhẹ như bỡn. Nó sướng quá, hứng chí a dua:

- Còn chạy ra sân đá bóng được nữa ấy chứ!

- Thôi đi, mày! – Quý ròm nạt – Đá bóng sao nổi mà đá bóng! Chỉ đạp xe chạy về trường như tụi mình là giỏi rồi!

Thấy hai đứa này nói qua nói lại, Minh Trung bán tín bán nghi. Nhưng nó không buồn hạnh họe nữa. Nó liếc đồng hồ trên tay rồi leo lên xe, dọa:

- Mình mà biết hai bạn bịa chuyện để trốn học là lớn chuyện đấy!

Thằng Mười dòm theo Minh Trung một lát rồi quay lại nhìn Tiểu Long và Quý ròm, nhe răng cười:

- Chết tụi mày rồi!

- Tụi tao đau bụng thiệt chứ bộ!

Quý ròm nhăn nhó nói, đầu không ngớt băn khoăn: Không rõ nhỏ Hạnh có nghĩ ra cách gì hay để tiết lộ cho thằng Mười biết bí mật của mẹ nó không há? Hay mình lại phải về nhà hỏi ý kiến nhỏ Diệp giống như … thủ tướng thăm dò ý kiến dân chúng? Quý ròm là một đứa siêu thông minh nhưng chưa bao giờ nó bắt gặp mình bối rối đến thế. "Thần đồng toán" khi đối diện với "bài toán" rắc rối của cuộc đời chợt nhận ra còn lâu lắm mình mới trở thành người lớn nổi.

Mười không biết Quý ròm đang nhức đầu vì nó, toét miệng rủ:

- Tối nay tụi mày và nhỏ Hạnh đến nhà tao chơi nữa nhé! Chiều nay tao kêu người đến gắn internet!

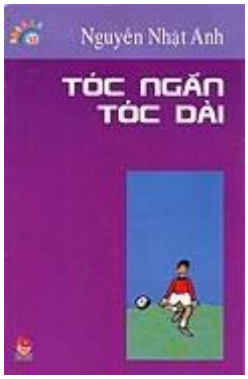
Nó vỗ vỗ tay vô cặp sách, mặt hơn hớn:

- Sáng nay ba tao mới gửi tiền cho tao nè!

Thành phố Hồ Chí Minh 2009.
Nguyễn Nhật Ánh

HẾT.

Tập 52: Tóc ngắn tóc dài

Nguồn: www.quandodo.com

Tóm tắt nội dung

Một hôm thằng Tần bỗng phát hiện ra "chân lý": Một đứa con trai nếu ngồi sau lưng một đứa con gái suốt từ ngày này sang ngày khác thì thế nào cũng có lúc đứa con trai đó thích đứa con gái đó. Tại trong lớp nó ngồi sau lưng nhỏ Minh Trung mà. Kẹt nỗi, con nhỏ này là lớp phó kỷ luật, khét tiếng là "bàn tay sắt" ...

Chương 1

Thằng Tần ngồi bệt trước hành lang, hai khuỷu tay chống lên đầu gối, hai bàn tay bưng lấy cằm.

Trên cằm một chút là đôi mắt.

Đôi mắt đó lúc này đang nhìn xa xăm.

Đó là tư thế của một nhà thơ.

Cuộc đời thằng Tần rồi sẽ liên quan đến chuyện thơ phú, nhưng chuyện đó sau này mới xảy ra. Còn bây giờ thì nó chỉ trông giống nhà thơ thôi.

Trong lớp, Tần, Dưỡng và Hiền Hòa là một "bộ ba", đi đâu cũng dính nhau như sam, giờ ra chơi nào tụi bạn cũng bắt gặp ba đứa nó cặp kè đấu hót ở căng-tin.

Nhưng hôm nay, Tần không thích tán gẫu nữa. Nó không thích chỗ đông người. Nó thích ngồi một mình hơn.

Ngồi một mình thì được yên tĩnh, được tha hồ nghĩ đến … nhỏ Minh Trung.

Tần chẳng rõ mình thích Minh Trung tự lúc nào. Nếu xét theo lý, nó không thể nào thích nhỏ Minh Trung được. Mà không chỉ riêng nó, bất cứ đứa con trai nào cũng vậy thôi. Chẳng thà thích một đứa con gái không có gì đặc biệt, ai lại đi thích một "bà chằn" hét ra lửa. Tại Minh Trung là lớp phó kỷ luật mà.

Thế mà một ngày Tần phát hiện ra mình rất thích nhìn Minh Trung.

Minh Trung và Tần cùng tổ 1. Tần ngồi ngay sau lưng Minh Trung, nên thực ra nó chỉ nhìn thấy lưng con nhỏ này thôi.

Trong cơ thể người ta, cái lưng không thể biểu cảm bằng gương mặt. Nhưng Tần lại không nghĩ thế. Nhất là trên lưng Minh Trung chảy dài một suối tóc óng ả, đen mượt và Tần tin chắc là nó rất mềm.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung quản lý lớp bằng "bàn tay sắt". Nó rất giống ông Bao Công "thiết diện phán quan" trong phim Bao Thanh Thiên, đứa nào gây ồn ào trong lớp là mặt nó hầm hầm, thoắt cái đã đen sì như … Bao hắc tử.

Minh Trung còn hơn ông Bao Công ở chỗ nó luôn luôn thủ sẵn một cuốn sổ tay trong cặp sách. Đứa nào ương bướng, thấy nó rút phắt cuốn sổ ra ghi

ghi chép chép (hoặc làm bộ ghi ghi chép chép) là lập tức xanh mặt riu ríu một bề.

Một đứa con gái hách xì xằng như vậy lẽ ra ngoại hình phải hao hao một võ sĩ quyền Anh mới phải. Đằng này lớp phó kỷ luật Minh Trung chẳng hề giống con trai chút nào. Chính vì nó yểu điệu thướt tha mới chết … thằng Tần.

Tần cứ ngồi chống cằm nghĩ ngợi vẩn vơ. Nó ngạc nhiên phát hiện ra rằng một đứa con trai nếu ngồi sau lưng một đứa con gái suốt từ ngày này sang ngày khác thì thế nào cũng có lúc đứa con trai đó thích đứa con gái đó.

Rồi ngay sau đó nó lại đau đớn phát hiện thêm: từ chỗ thích một đứa con gái đến chỗ làm cho đứa con gái đó cũng thích lại mình là một quãng đường xa xôi diệu vợi, thậm chí chẳng ai biết con đường đó nằm ở chỗ nào để mà dọ dẫm đặt chân lên.

Tần nghĩ và nghĩ, đầu ong ong, một lúc nó cũng chẳng biết nó đang nghĩ gì nữa. Óc nó lúc này giống như miếng bọt biển đã vắt hết nước, sắp sửa vón lại thành cục.

- Làm gì ngồi đó vậy Tần? Ra ngoài này chơi đi!

Tần giật mình ngoảnh lại phía có tiếng gọi, thấy Hiền Hòa đang đưa tay ngoắt nó.

Thằng Dưỡng đứng chống nạnh bên cạnh Hiền Hòa, oang oang:

- Bữa nay mày làm sao vậy hả Tần?

Dĩ nhiên Tần biết mình đang "làm sao" rồi. Nhưng nó lại không thể nói cho hai đứa bạn nó biết nó đang "làm sao".

- Tao có làm sao đâu! – Tần liếm môi, uể oải đáp.

Dưỡng nhìn Tần lom lom:

- Mày ngồi như con gà rù thế kia mà bảo không làm sao à?

Tần lại nhát gừng:

- Ờ.

- "Ờ" là sao? – Thằng Dưỡng đá chân vào không khí, hừ mũi – Mọi ngày mày có như thế đâu!

Hên cho Tần, ngoài thằng Dưỡng phổi bò nó còn có một đứa bạn thân nữa là nhỏ Hiền Hòa. Nhỏ Hiền Hòa hỏi êm như ru:

- Chắc Tần ốm hả Tần?

Tần mừng rơn, nó sờ tay lên trán, nhanh nhẩu đáp:

- Ờ, bữa nay tôi thấy trong người sao sao ấy.

Con nhỏ Hiền Hòa hiền hòa tới đó là đẹp rồi. Nó lại muốn hiền hòa hơn nữa làm Tần phát khổ:

- Để mình và Dưỡng dìu bạn lên phòng y tế nha?

Tần lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, thôi, khỏi!

- Hay Hiền Hòa chạy lên phòng y tế xin thuốc nhức đầu cho Tần?

Nhỏ Hiền Hòa vẫn chưa chịu buông tha khiến thằng Tần nghe con nhỏ này nhiệt tình xin thuốc nhức đầu cho mình mà từ chỗ không nhức đầu tí ti ông cụ nào nó đâm ra muốn nhức đầu thiệt luôn.

- Tôi đã nói khỏi cần mà!

Tần sầm mặt xẳng giọng khiến nhỏ Hiền Hòa ngẩn ra một lúc rồi lếch thếch bỏ đi, bụng ngơ ngác không hiểu tại sao nó tốt với thằng Tần đến thế mà thằng này lại nổi cáu lên với nó.

Dưỡng lật đật khua chân đuổi theo nhỏ bạn, an ủi:

- Đừng thèm để ý đến nó, Hiền Hòa! Chắc bữa nay nó bị làm sao rồi!

Thằng Dưỡng nói vậy là để an ủi nhỏ Hiền Hòa thôi. Nó sợ con nhỏ này buồn.

Không ngờ ra chơi vô thằng Tần chứng minh là nó có "bị làm sao" thật.

Cô Mừng dạy môn vật lý mới chép đề bài Quy tắc hợp lực song song cùng chiều lên bảng, chưa kịp quay mặt xuống đã nghe một tiếng "Úi da" vang lên chói tai như súng nổ.

Cùng với cô, cả lớp đều quay phắt về hướng phát ra âm thanh khủng khiếp đó. Đã không nhìn thấy thì thôi, khi đã nhận ra đứa nào dám "làm loạn" trong giờ học như vậy, mọi cái miệng đều há hốc, và dĩ nhiên mọi con mắt đều trợn ngược. Vì thủ phạm gây ra vụ ầm ĩ đó là đứa không ai ngờ tới: lớp phó kỷ luật Minh Trung.

Lớp phó Minh Trung vừa sợ vừa giận, cả vừa ngượng, mặt nó thoạt xanh thoạt đỏ y như bảng đèn điện tử đang liên tục đổi màu.

- Gì thế Minh Trung? – Cô Mừng gấp cuốn sách trên tay lại, ngơ ngác hỏi, cái giọng ngỡ ngàng của cô cho biết đến lúc này cô vẫn không tin những gì mình vừa nhìn thấy.

Minh Trung rụt rè đứng lên, cắn môi:

- Thưa cô, bạn nào chọc em ạ?

Cô Mừng đảo mắt một vòng khắp lớp rồi lại nhìn Minh Trung, mày nhíu lại:

- Em nói rõ hơn chút đi!

Minh Trung liếc ra phía sau một cái rồi ngước nhìn cô giáo, méc:

- Em đang tựa lưng ra đằng sau, không biết bạn nào chơi nghịch giật mạnh cái bàn làm em giật bắn cả người ạ.

Ngồi bàn phía sau có Tần, Hiền Hòa và Dưỡng. Người khờ khạo nhất cũng biết thủ phạm là một trong ba đứa đó chứ không ai vô đây.

- Em nào vừa kéo bàn thế? – Cô Mừng quét mắt qua ba gương mặt lúc này trông ngây thơ trong sáng như ba thiên thần.

Không đứa nào trong ba đứa trả lời.

Cô Mừng gằn giọng:

- Phải em không, Dưỡng?

Dưỡng đứng lên:

- Thưa cô, không phải em ạ.

- Phải em không, Hiền Hòa?

Hiền Hòa nhỏm người khỏi ghế:

- Thưa cô, nãy giờ em bận chép đề bài ạ.

Ánh mắt cô Mừng cuối cùng dừng lại trên bộ mặt thật như đếm của thằng Tần:

- Thế thì là em Tần rồi!

- Oan cho em lắm, cô ơi! – Tần gần như rên lên – Em mà kéo bàn lát nữa em ra đường thế nào …

Nó chưa kịp nói hết bốn chữ "xe cũng cán em", cô Mừng đã nạt:

- Em đừng có thề thốt lung tung!

Cô nhún vai:

- Cả ba em không em nào kéo bàn, chẳng lẽ cái bàn tự chuyển động?

- Dám lắm cô ơi! – Thằng Lâm bô bô – Thưa cô, biết đâu cái lưng của bạn Minh Trung đã tạo một lực ma sát lên mặt phẳng của cạnh bàn và khi lực ma sát đó đạt đến giá trị cực đại thì cái bàn hết chịu nổi …

- Em phát biểu linh tinh gì đó, Lâm! – Cô Mừng trừng mắt về phía cuối lớp – Em có muốn đứng lên như ba bạn này không?

Thằng Lâm bị dọa, rụt cổ nín thinh.

Cô lại rọi mắt lên gương mặt đang cố làm ra vẻ oan ức của thằng Tần:

- Em là tổ trưởng tổ này phải không?

- Dạ.

Tần gật đầu, nó mừng rỡ nói thêm:

- Cô cũng biết rồi đó. Là tổ trưởng, em phải làm gương chứ đâu có chơi nghịch như … mấy bạn ngồi cùng bàn.

Tần nhơn nhơn khi tìm ra lý do chạy tội, bất chấp ánh mắt Hiền Hòa và thằng Dưỡng đang nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

Cô Mừng khoan thai:

- Hay lắm! Vậy bây giờ em tiếp tục làm gương cho các bạn đi nhé.

- Là sao ạ? – Tần thao láo mắt.

- Là em đứng tại chỗ cho đến hết tiết học của cô.

Nếu không phải đang đứng trước mặt cô giáo, Tần đã nhảy vọt lên. Không nhảy được, nó chắp hai tay trước ngực, giọng gần như tru tréo:

- Ôi, thế thì oan cho em quá, cô ơi!

Cô Mừng nghiêm mặt:

- Em là tổ trưởng, trong tổ xảy ra chuyện lộn xộn mà em không biết thì phải đứng ra chịu trách nhiệm chứ. Oan gì mà oan!

Cô vẫy tay:

- Dưỡng và Hiền Hòa ngồi xuống đi!

Lần này, không để cho Tần kịp nài nỉ, cô Mừng lướt mắt qua các dãy bàn, cao giọng:

- Các em lật tập ra.

Thằng Tần biết như vậy là "án" đã tuyên, không mong gì xoay chuyển được nữa. Nó liếc qua bên cạnh, thấy thằng Dưỡng và Hiền Hòa đang chúi vào nhau thì thầm gì đó rồi bật cười rúc ra rúc rích, người nó đâm ra nhột nhạt như có kiến bò.

Thực sự thì Tần thấy mình chả oan tí nào: chính nó là thủ phạm vụ lùm xùm vừa rồi. Nó cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Nó thích nhỏ Minh Trung nhưng không biết phải làm gì hay nói gì. Thấy con nhỏ này tựa lưng vào cạnh bàn, nó bỗng nảy ra ước muốn làm cho con nhỏ này giật mình chơi. Đó là cách "bày tỏ tình cảm" của nó. Mà trên trái đất này chắc cũng chỉ có nó là đứa con trai duy nhất nghĩ ra cách bày tỏ tình cảm theo kiểu "bạo lực" như vậy.

Khi thò tay kéo bàn quả thực thằng Tần hổng nghĩ ngợi sâu xa gì hết. Đó chỉ là phản ứng có tính bột phát. Chỉ đến khi bị cô Mừng phạt đứng suốt tiết vật lý nó mới đau khổ nhận ra nó sẽ bị mất điểm thê thảm trong mắt nhỏ Minh Trung. Con nhỏ này là lớp phó kỷ luật, rất ghét những trò nhố nhăng như vừa rồi. Ủa, mà nó có biết mình là thủ phạm không nhỉ? Chắc là không! Nó đâu có mắt đằng sau lưng! Ý nghĩ đó giúp Tần nhẹ nhõm cho đến tận giờ ra về.

Sở dĩ tác giả viết "cho đến tận giờ ra về" mà không viết "cho đến tận cuối đời" vì tiếng chuông tan học vừa vang lên, nhỏ Minh Trung đã lập tức quay phắt lại phía sau, xoáy mắt vào mặt thằng Tần:

- Khi nãy ông chơi trò gì du côn vậy?

Lớp phó kỷ luật Minh Trung xưa nay vẫn kịch liệt lên án kiểu xưng hô "ông", "bà" trong lớp học. Bữa nay nó kêu thằng Tần bằng "ông", lại mắng thằng này là "du côn", chứng tỏ nó đang giận lắm.

Tần nhận ra ngay điều đó, miệng rối rít:

- Tôi có làm gì đâu!

Mặt Minh Trung vẫn hầm hầm:

- Ông tưởng tôi không biết ông kéo bàn hả?

Tần vẫn chối bai bải:

- Không phải tôi mà.

- Xì! Con trai gì mà dám làm không dám nhận!

Buông một câu đầy khinh miệt, Minh Trung xách cặp đi thẳng một mạch ra cửa, bỏ mặc thằng Tần đứng thộn mặt như ngỗng ỉa phía sau.

Chương 2

Thằng Tần muốn khóc quá.

Nó không ngờ sự tình lại ra nông nỗi như vậy.

Từ nay chắc nhỏ Minh Trung ghét mình rồi! Tần buồn bã nghĩ. Không những ghét, nó còn coi thường mình nữa. Ôi, một đứa con trai mà bị con gái coi thường thì chỉ có nước đâm đầu xuống sông ở với Hà Bá cho rồi.

Trong khi thằng Tần đang loay hoay … điểm danh mấy con sông trong thành phố, tiếng một đứa con gái bất chợt vang lên bên tai:

- Về đi, Tần! Cả lớp về hết rồi kìa!

Tần giật nảy một cái, nhưng không ngoảnh mặt lại. Nó nhận ra đó là giọng của Lan Kiều, nhỏ bạn ngồi ngay sau lưng nó.

Tần chưa kịp nói gì, Lan Kiều lại thỏ thẻ:

- Mình thấy hết rồi.

- Thấy gì?

- Thấy Tần giật bàn làm Minh Trung ngã bổ chứ thấy gì.

Giọng Lan Kiều vẫn nhỏ nhẹ, êm ái như làn gió mát nhưng thằng Tần thấy nóng nực quá. Nó quạu quọ:

- Vậy bạn méc thầy chủ nhiệm đi!

Lan Kiều cười khúc khích:

- Làm người ai lại làm vậy!

Tần lập tức xìu như bún. Nó chẳng có cớ gì để gây gổ với nhỏ bạn, đành gượng gạo hỏi:

- Sao bạn chưa về?

- Tại mình muốn khuyên Tần.

- Bạn khuyên tôi? – Tần quay hẳn người lại – Bạn nghĩ sao vậy Lan Kiều? Bạn định làm cô giáo môn đạo đức từ bao giờ vậy?

Mắt long sòng sọc, Tần tuôn một tràng, vừa chu mỏ như muốn mổ vào mặt "con nhỏ trịch thượng" này.

Lan Kiều không thèm tránh ánh mắt của Tần. Nó thản nhiên:

- Mình không nói chuyện đạo đức ở đây.

- Chứ bạn muốn nói chuyện gì? – Giọng Tần vẫn nóng bỏng.

- Nếu bạn thích Minh Trung thì bạn phải xử sự theo kiểu khác. Không thể hành động kiểu trẻ con như vừa rồi.

Câu nói của nhỏ bạn làm thằng Tần chết điếng có đến mấy giây. Nó nghe tai mình ù đi, gai ốc nổi khắp người, cứ như thể Lan Kiều vừa kích nổ một quả mìn.

Trong một lúc, mắt nó mờ đi, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Lan Kiều vẫn đối diện với nó nhưng lúc này trông chập chờn mờ ảo như đang ở sau một bức màn sương.

Từ sau bức màn sương đó, giọng Lan Kiều vẫn chậm rãi vẳng ra:

- Mình biết Tần thích Minh Trung từ lâu rồi. Từ trong lớp ra đến ngoài sân, lúc nào Tần cũng nhìn về phía Minh Trung, nhất là cách Tần nhìn bạn ấy đã tự tố cáo Tần rồi.

Lúc nãy nghe Lan Kiều bảo mình thích nhỏ Minh Trung, Tần phát hoảng, đã định chối bay chối biến nhưng quai hàm nó đột ngột cứng như gỗ. Đến khi quai hàm nó nhúc nhích được, đã có thể phát âm trôi chảy thì Lan Kiều đã nói tiếp câu thứ hai.

Tới câu này thì Tần biết có chối cũng vô ích.

Nó ngượng ngập quay mặt đi chỗ khác, mấp máy môi, lo lắng:

- Ngoài bạn ra, còn ai biết nữa không?

- Tần yên tâm đi, chẳng bạn nào biết nữa đâu! – Lan Kiều chúm chím – Tại mình ngồi ngay sau lưng Tần nên mình để ý thôi.

Không cần phải thính tai bạn cũng có thể nghe Tần sung sướng thở đánh phì một tiếng, dù lúc đó bạn ngồi cách nó ba mươi mét. Giống như Tôn Ngộ Không vừa được Nam Hải Quan Âm gỡ lá bùa yểm trên núi Ngũ Hành, Tần nghe ngực mình bỗng nhiên nhẹ hẫng.

"Tôn Ngộ Không" lóp ngóp chui ra khỏi đống đá, vươn vai hít thở khí trời một hồi rồi dè dặt hỏi "Phật Bà":

- Thế theo bạn, bây giờ tôi phải xử sự theo cách gì?

Khi "kính cẩn" hỏi như vậy, Tần đã chấp nhận Lan Kiều là "cô giáo" của nó rồi. Dĩ nhiên là "cô giáo tình cảm" chứ không phải "cô giáo đạo đức".

- Tần nghe mình hỏi nè. – Lan Kiều gật gù hắng giọng – Minh Trung là lớp phó kỷ luật, đúng không?

Vẻ mặt Lan Kiều thoắt nghiêm trang, y như thể nó là cô giáo thật, và cách đặt câu hỏi cũng đúng là cách cô giáo đặt câu hỏi cho học trò … dốt.

Nhưng Tần chẳng hề tự ái tí ti. Nó gật đầu, hồi hộp:

- Đúng.

- Thế nhiệm vụ của lớp phó kỷ luật là gì?

Lan Kiều lại hỏi Tần y như cô giáo hỏi học trò mẫu giáo. Câu hỏi dễ ợt, kiểu hỏi mớm, đại khái như "Khi đi tè xong thì em phải làm gì?" để lũ nhóc đồng thanh hớn hở "Thưa cô, phải dội nước thật sạch ạ!".

"Học trò mẫu giáo" Tần cũng hớn hở không kém:

- Là giữ trật tự trong lớp.

Chỉ đợi có vậy, Lan Kiều hùng hồn thuyết giảng:

- Thế mà vừa rồi Tần lại gây mất trật tự. Như vậy là sai bét bè be. Muốn Minh Trung có cảm tình, Tần phải làm ngược lại. Tức là Tần phải giúp Minh Trung giữ gìn trật tự lớp mình.

Tần nhìn Lan Kiều như nhìn vị thánh sống.

Lan Kiều nói tới đâu đầu óc nó sáng ra tới đó.

Tần há hốc miệng như nuốt từng lời vàng ngọc của nhỏ bạn.

Nếu không mắc cỡ, nó đã thò tay cốc đầu mình mấy cái để phạt cái tội ngu rồi.

Từ bữa đó, không nói thì ai cũng biết con nhà Tần đã thay đổi khủng khiếp như thế nào.

Nó quên phắt nó chỉ là tổ trưởng quèn. Nó tưởng nó là lớp phó kỷ luật thứ thiệt.

Trong lớp đứa nào làm ồn, ban cán sự lớp chưa kịp nhắc nhở nó đã oang oang:

- Mười! Quay lên đi!

- Cung! Mày có chịu tốp cái miệng lách chách của mày lại không hả?

Mười và Cung dĩ nhiên tức thằng Tần anh ách, nhưng tụi nó vẫn phải ấm ức nghe theo, không dám hó hé tiếng nào.

Tần sướng lắm, không biết tụi bạn nhũn như con chi chi chỉ vì ngán cặp mắt lạnh lẽo của "bà chằn" Minh Trung. Thằng Tần hét tên đứa nào, tia nhìn của Minh Trung lừ lừ quay theo hướng đó, y như nòng cao xạ quay theo sự điều khiển của máy rađa.

Nhưng điều làm thằng Tần phấn khởi nhất khi ra tay giữ gìn trật tự chính là thái độ của Minh Trung. Thỉnh thoảng liếc trộm con nhỏ này, Tần thấy nó đang tủm tỉm nhìn mình bằng ánh mắt tán thưởng.

Tần phấn khởi đến mức quát tháo dãy bàn bên kia chưa đã, nó quay mặt ra sau nạt nộ:

- Lâm! Ngồi đàng hoàng lại coi!

Lâm đang tựa hẳn người vào thằng Quới Lương bên cạnh. Nghe Tần quát, nó không thèm nhúc nhích, còn bĩu môi chế nhạo:

- Mày tưởng mày là ai vậy hả, thằng ghẻ ngứa?

- Tao hả? – Như thình lình bị nhét giẻ vào miệng, Tần đột nhiên cà lăm – Tao là … tao là …

Trong khi Tần lúng túng chưa biết làm sao đáp trả câu hỏi cắc cớ của thằng Lâm, Minh Trung đã lên tiếng. Nó nghiêm mặt nhìn thủ lĩnh băng "tứ quậy":

- Bạn Lâm ngồi thẳng người lên coi!

Nhác thấy Minh Trung dợm rút cuốn sổ kỷ luật trong ngăn bàn ra, thằng Lâm lật đật sửa lại thế ngồi:

- Thẳng thì thẳng! Làm gì dữ vậy!

Giọng Minh Trung tiếp tục vang lên rành rọt:

- Góp phần ổn định trật tự lớp học là bổn phận của tất cả chúng ta chứ không phải của riêng ban cán sự lớp! Hành động của bạn Tần theo tôi là rất đáng biểu dương.

Phải nói từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay chưa bao giờ thằng Tần nghe một lời khen mà người nó lâng lâng như đang ngồi trên mây như thế. Thầy hiệu trưởng có khen ngợi nó trước sân cờ chưa chắc nó đã hạnh phúc bằng.

Lúc này mặt nó như được một nhát cọ màu đỏ quét lên, thứ màu đỏ pha trộn giữa cảm giác sung sướng và sự ngượng ngùng. Khẽ liếc Lan Kiều, thấy con nhỏ này đang nhìn mình chúm chím, mặt thằng Tần càng rực lên, trong một thoáng đã rất giống một quả cà chua chín.

Sự sung sướng của Tần chưa dừng lại ở đó. Lớp trưởng Xuyến Chi cất giọng dõng dạc:

- Minh Trung nói rất đúng. Thái độ của bạn Tần đáng để tất cả chúng ta học tập.

Tần đang bay bổng tít mù thì thằng Lâm bất thần vọt miệng phá ngang:

- Vụ bạn Tần bị ghẻ ngứa có học tập luôn không há?

Minh Trung trừng mắt về phía Lâm:

- Đề nghị bạn Lâm phát biểu đàng hoàng nha! Bạn Tần bị ghẻ ngứa hồi nào mà bạn leo lẻo thế?

Chỉ đợi có vậy, thằng Lâm lập tức giơ hai tay lên trời, tru tréo:

- Minh Trung ơi là Minh Trung! Bạn làm lớp phó kỷ luật kiểu gì mà chẳng nắm được "tiểu sử" của bạn nào trong lớp hết vậy. Năm lớp tám, bạn Tần mang con ghẻ vô lớp thả chạy rong hết bàn này đến bàn khác khiến không đứa nào dám ngồi chung …

- Mình thấy Lâm nhăng nhít như vậy đủ rồi đó!

Nhỏ Hạnh hừ mũi cắt ngang khiến thằng Lâm khựng luôn. Gặp đứa khác, Lâm đã ngoác miệng đến mang tai, chí chóe cãi lại cho bằng được. Nhưng nhỏ Hạnh từng là "cô giáo" của nó, "nhất tự vi sư bán tự vi sư", nó không thể "phản bội sư môn" được.

Lâm "tắt đài". Nhưng Tần không thấy nhẹ nhõm chút nào. Ngược lại, lòng nó thêm nặng trĩu. Xưa nay, thằng Lâm vẫn hay trêu chọc Tần. Chuyện Tần bị ghẻ năm lớp tám, thằng Lâm lôi ra bêu riếu không biết bao nhiêu là lần nhưng chưa lần nào khiến Tần lo lắng khổ sở như lần này.

Nghe thằng Lâm oang oang mà bụng Tần cứ giật thon thót: Nếu biết mình từng bị ghẻ, Minh Trung có thích mình không há? Tần tự hỏi, rồi rầu rĩ tự trả lời: Chắc là không! Bọn con gái là chúa sạch sẽ, gặp vi trùng ghẻ là tụi nó chạy xa cả mười cây số, cho dù lũ vi trùng ghẻ đó đã ngủm cách đây hai năm rồi!

Chính ý nghĩ u ám đó làm mặt Tần héo đi một chút trong cái ngày mà lẽ ra tâm hồn nó lèn chặt những hoa tươi.

Chương 3

Bất chấp "sự kiện ghẻ", Tần vẫn tiếp tục đóng vai "trợ lý kỷ luật" cho Minh Trung, hăng hái không thua gì đội quân gìn giữ hòa bình của Liên hiệp quốc ở những vùng chiến sự.

Éo le một nỗi, Tần ngồi im thì thôi, mỗi lần nó đứng lên "gìn giữ hòa bình", "chiến sự" càng nổ ra ác liệt hơn. Nhất là khi Tần đụng độ với ba tên tiểu quỷ Lâm, Quới Lương và Hải quắn.

Cho nên kể từ ngày Tần được cả lớp trưởng lẫn lớp phó kỷ luật biểu dương, chẳng đứa nào trong lớp "học tập" theo nó thì chớ, ngày nào giữa các dãy bàn cũng nổ ra những cuộc đấu khẩu điếc tai.

Thoạt tiên bao giờ cũng là giọng của thằng Tần:

- Ai cho mày ngồi gác chân lên ghế hả, Hải quắn? Bỏ chân xuống!

- Bỏ cái đầu mày! – Hải quắn gầm gừ – Chân tao, tao muốn gác đâu tao gác!

Tần đụng thằng Quới Lương cũng vậy. Kịch bản y hệt:

- Mày nói chuyện trong lớp nhiều quá đó, Quới Lương!

- Tao có miệng, tao muốn nói gì tao nói! Mày đâu phải cha tao!

Tần tức sùi bọt mép:

- Không phải cha mày tao đập mày không được hả?

Quới Lương nhảy dựng:

- A, thằng này ngon!

Nó xăn tay áo:

- Mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả? Ngon nhào vô đi em!

Lớp học thoáng mắt biến thành cái gì đó vừa giống chợ vịt vừa giống võ đài, hỗn loạn không thể tả.

Đến nước đó Minh Trung không thể không can thiệp. Nó rút cuốn sổ trong ngăn bàn ra, tay kia múa múa cây viết:

- Bạn Hải quắn có bỏ chân xuống không?

Hải quắn bỏ chân xuống liền.

- Bạn Quới Lương có giữ im lặng không?

Quới Lương nín thinh ngay tắp lự.

Thằng Lâm cười hê hê:

- Lớp phó kỷ luật thứ thiệt có khác! Còn thứ dỏm mà cứ nhơn nhơn "ra vẻ ta đây" chỉ tổ khiến lớp học loạn thêm.

Tần biết thằng Lâm chọc ngoáy mình nhưng nó chỉ biết mím môi ngồi im. Vì nó thấy những lời thằng Lâm nói không sai trật là mấy.

Mặt mày sượng ngắt, nó lấm lét liếc lớp phó Minh Trung, bắt gặp con nhỏ này đang nhìn lại mình, ánh mắt long lanh như hai giọt nước, Tần thở phào nhẹ nhõm: Như vậy Minh Trung không trách móc gì mình!

Tần nhẹ nhõm chút xíu thôi. Rồi ngực nó lại nặng như chèn đá: Nhưng nó có biết mình làm vậy là vì mình thích nó không há?

Chắc Minh Trung không biết. Và nhiều đứa khác, trừ Lan Kiều, chắc cũng không biết.

Cho nên một bữa, chuông ra chơi vừa vang lên, hai đứa bạn thân nhất của Tần là Dưỡng và Hiền Hòa hè nhau chặn đường nó ngay trước cửa lớp.

- Tụi mày làm gì vậy? – Tần đẩy tay vô ngực thằng Dưỡng, nhăn nhó – Tránh đường cho tao đi!

- Không đi đâu hết! – Dưỡng tóm tay Tần, giữ chặt – Mày đứng yên đó, giải thích cho tụi tao biết tại sao lúc này mày thay đổi quá vậy?

Tần ngó lơ chỗ khác:

- Thay đổi gì đâu!

Dưỡng hừ mũi:

- Sao mấy hôm nay mày không ra căng-tin ngồi chơi với tụi tao nữa?

- Tại tao không thích. – Tần nhún vai, cái kiểu hỏi như quan tòa tra hỏi tội phạm của thằng Dưỡng khiến nó bực mình.

- Sao mày đột nhiên không thích? Trước đây mày vẫn thích kia mà?

- Ờ, trước đây thì thích. – Tần khụt khịt mũi, giọng ngang phè – Nhưng bây giờ tao hết thích rồi.

Này giờ Hiền Hòa để mặc cho Dưỡng vặn vẹo thằng Tần. Tới đây, nó không kềm chế nổi nữa. Nó mở miệng hỏi mà mắt rơm rớm:

- Tần hết thích chơi với tụi mình rồi phải không?

Tần không chờ đợi một câu hỏi cắc cớ như thế, mặt ngẩn ra. Nó đâu có "hết thích chơi" với Dưỡng và Hiền Hòa. Tại nó đang bận thích một đứa khác đó thôi.

- Đâu có. – Nó nuốt nước bọt – Hiền Hòa đừng nghĩ oan cho tôi!

- Mình không tin! Nếu không thì tại sao dạo này Dưỡng và mình vừa mở miệng nói chuyện một chút là bạn nạt nộ thấy ghê! – Hiền Hòa vừa nói vừa dán mắt vào mặt Tần, vẻ như nó đang rình xem có dấu hiệu nào cho thấy thằng này đang nói dối hay không.

Tấn lẩn tránh ánh mắt của nhỏ bạn:

- Tại tôi là tổ trưởng học tập của hai bạn mà.

- Tổ trưởng cái con khỉ! – Dưỡng gầm gừ – Mày làm tổ trưởng của tụi tao mấy năm nay chứ đâu phải mới đây. Nhưng hồi trước mày có ra oai như thế đâu!

Tần đang loay hoay chưa nghĩ ra cách trả lời, nhỏ Hiền Hòa đã bồi thêm:

- Ờ, mấy ngày gần đây Tần làm phách tợn. Còn phách lối hơn bạn Minh Trung nữa!

Nó chớp mắt, tò mò:

- Hay bạn muốn mai mốt được bầu vô ban cán sự lớp?

Cái lối vô tình "đổ dầu vô lửa" của nhỏ Hiền Hòa làm thằng Dưỡng nghe đầu óc phừng phừng. Nó nghiến răng ken két:

- Nếu mày ham cái chức lớp phó mà coi thường bạn bè, tụi tao chẳng thèm coi mày là bạn nữa!

Nói xong, không để cho Tần phân trần, cũng không để nhỏ Hiền Hòa kịp giảng hòa, nó cầm tay con nhỏ này kéo đi phăng phăng:

- Đi thôi! Nói chuyện với nó làm gì cho tốn nước bọt!

Tần đứng đực chỗ cửa lớp nhìn theo hai bạn, cảm thấy lòng chùng xuống. Nó nhìn cho tới khi Dưỡng và Hiền Hòa khuất sau chỗ ngoặt dẫn vô căng-tin ở cuối hành lang, và rầu rĩ nói thầm: Mình có phải như hai bạn nghĩ đâu!

Thằng Tần nói thầm thì chỉ có thánh mới nghe thấy. Vì vậy mà từ giây phút đó, thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa không thèm nói chuyện với Tần nữa, dù ba đứa vẫn ngồi chung một bàn.

Thậm chí chẳng may Tần vô tình để khuỷu tay đụng vô khuỷu tay Hiền Hòa, con nhỏ này cự nự ngay:

- Tần ngồi xê ra đi! Cứ đụng mình hoài làm sao mình chép bài!

Tần buồn lắm. Chán nữa. Thích Minh Trung thì chưa tới đâu, chỉ mới được con nhỏ biểu dương trước lớp về … thành tích "giữ gìn trật tự", trong khi tình bạn lâu nay giữa nó với Hiền Hòa và thằng Dưỡng đang có nguy cơ đổ bể tan tành.

Hoang mang quá, nó đành cầu cứu "quân sư" Lan Kiều.

Lan Kiều nghe thằng Tần ngượng ngập bày tỏ nỗi khổ tâm bằng cả giọng nói lẫn vẻ mặt, chỉ ngồi cười tủm tỉm.

Tần phật ý:

- Tôi đang rối lên đây mà bạn lại cười.

- Mình cười vì thấy Tần hấp tấp quá.

Tần tròn mắt:

- Hấp tấp?

- Chứ gì nữa.Việc gì cũng phải tuần tự, đâu có đốt giai đoạn được.

Lan Kiều từ tốn đáp, nó nói bằng cái giọng của người biết quá nhiều về tình yêu – một điều rất khó tin nhưng con nhà Tần đầu óc đang mụ mẫm nên tin lấy tin để:

- Vậy tôi đang ở giai đoạn nào rồi?

Lan Kiều không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Theo mình, nỗ lực những ngày vừa qua của Tần đã chiếm được cảm tình của Minh Trung, đúng không?

Tần đỏ mặt:

- Ờ, ờ … hình như vậy.

- Đó là giai đoạn một. – Lan Kiều lắc mái tóc, vẫn nghiêm trang – Giai đoạn hai là Tần phải làm sao cho Minh Trung biết Tần làm vậy là vì Tần đang thích bạn ấy.

- Đúng rồi! – Tần reo lên, sung sướng khi nghe Lan Kiều xoáy đúng vào băn khoăn của nó – Phải cho bạn ấy biết chứ! Nếu không, Minh Trung tưởng tôi làm vậy là vì muốn … giành cái chức lớp phó kỷ luật của bạn ấy thì chết!

Đang phấn chấn, Tần bỗng thộn mặt ra:

- Nhưng làm sao là … làm sao?

- Thì Tần tìm cơ hội mon men lại gần Minh Trung …

- Í, không được đâu! Ai mà dám! – Tần giật nảy, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán. Trông vẻ mặt nhớn nhác của nó, có cảm giác Lan Kiều vừa xúi nó mon men lại gần một bãi mìn.

Lan Kiều nhún vai:

- Thế thì Tần phải nghĩ ra cách nào đó.

- Cách gì bây giờ? – Tần tặc tặc lưỡi, xộc cả mười ngón tay vào tóc, bươi bươi như gà bươi rác. Nó bươi một lát, tóc nó xù lên trông giống một đống rác thiệt.

Lan Kiều nhíu mày:

- Hay Tần viết thư bỏ vào ngăn bàn bạn ấy?

Tần lắc đầu quầy quậy:

- Thôi, thôi, bạn đừng có xúi dại!

Nó cắn môi:

- Minh Trung thích tôi thì không nói làm gì. Nhỡ bạn ấy không thích, đem lá thư lên nộp cho thầy chủ nhiệm chắc tôi nghỉ học luôn quá!

Bị thằng Tần lên án mình "xúi dại", Lan Kiều méo xệch miệng. Nó nhấc cặp đùng đùng đứng lên khỏi ghế, tự ái:

- Cái này cũng sợ, cái kia cũng sợ, người ta bày cách cho lại bảo người ta "xúi dại". Vậy Tần ngồi đó nghĩ cách đi. Mình về đây!

Thái độ giận dỗi của Lan Kiều làm Tần xanh mặt.

- Gượm đã! – Nó hốt hoảng chồm tới níu chặt cặp sách của nhỏ bạn – Thôi, cho tôi xin lỗi! Bạn đừng giận nữa mà!

Nếu con nhà Tần mếu máo thêm một chút thì lúc này trông nó chẳng khác một đứa trẻ sắp bị mẹ bỏ rơi.

Liếc thằng Tần, thấy nó có vẻ sắp òa ra khóc thật, Lan Kiều thở hắt ra và từ từ ngồi xuống.

Tần mừng húm, sốt sắng xoa dịu "cô giáo tình cảm", giọng nịnh nọt thấy rõ:

- Vậy tối nay tôi viết thư, sáng mai lén bỏ vô ngăn bàn Minh Trung hén?

- Thôi, khỏi!

Tần nghe bụng mình giật thót một cái, lại nơm nớp nhìn nhỏ bạn:

- Bạn còn giận tôi hả?

- Không đâu! – Lan Kiều nhoẻn miệng cười – Tại mình vừa nghĩ ra cách khác hay hơn.

- Cách gì vậy? – Tần nín thở, mắt nhìn chăm chăm vô đôi môi đang chúm chím của nhỏ bạn, hồi hộp như thể một kẻ nghèo kiết xác đang rình một thỏi vàng bất thần văng ra từ chỗ đó.

Lan Kiều thu nụ cười lại, gõ gõ ngón tay lên trán, nghiêm nghị hỏi:

- Sắp Tết rồi, đúng không?

- Ờ.

- Tết năm nào trường mình cũng tổ chức thi báo tường giữa các lớp, đúng không?

- Ờ. – Tần lại gật đầu, không hiểu chuyện làm báo Tết có liên quan gì đến chuyện nó thích Minh Trung.

Như đọc được thắc mắc trong đầu bạn, Lan Kiều giải đáp ngay:

- Tần làm một bài thơ đăng lên tờ báo tường của lớp. Viết sao cho Minh Trung đọc vô là hiểu ngay Tần đang thích bạn ấy.

- Nhưng tôi có làm thơ hồi nào đâu! – Tần gãi gáy, mặt nhăn như khỉ ăn ớt.

- Tần yên tâm đi! Mình sẽ làm giùm bạn.

- Ôi, bạn tốt quá, Lan Kiều ơi! – Tần bật reo hớn hở, mặt như nở ra từng phân vuông, suýt chút nữa nó đã bắn người lên như nút chai sâm banh.

Sung sướng quá, nó bắt đầu ba hoa:

- Từ bé đến giờ mình chơi với bao nhiêu là bạn mà chưa thấy ai tốt như bạn Lan Kiều! Phải công nhận bạn tốt ơi là tốt! Tốt nhất thế giới! Tốt nhất …

Đang say sưa, Tần như chiếc xe bị sụp ổ gà khi Lan Kiều thình lình cười mát:

- Vậy mai mốt Tần đừng chê người bạn tốt nhất thế giới này "xúi dại" Tần nữa nha!

Chương 4

Lan Kiều nổi tiếng về tài làm thơ lúc nó còn học lớp tám.

Hồi đó, khi đọc được bài thơ Trường em của Lan Kiều đăng trên tờ báo tường treo trong thư viện trường, phóng viên báo Khăn Quàng Đỏ hào hứng nhờ thầy Khải tổng phụ trách đội dẫn vô tận lớp để phỏng vấn và chụp hình Lan Kiều.

Mấy hôm sau báo Khăn Quàng Đỏ in lại bài thơ đó trong mục Mái trường thân yêu, có hình Lan Kiều cười toe toét bên cạnh lời giới thiệu trân trọng "Em Ngô Ngọc Lan Kiều, học sinh lớp 8A4 trường Tự Do, là một cây bút đầy triển vọng …" khiến bạn bè lác mắt.

Tần phải công nhận Lan Kiều làm thơ hay thật. Bài Trường em có những câu nó nhớ mãi "Anh gạch/ Đo đỏ/ Nho nhỏ/ Dễ thương/ Sắp hàng/ Trên tường/ Dựng nên/ Trường mới". Nhưng bài thơ viết về đôi dép của Lan Kiều mới thật là tuyệt vời "Dép là/ Làn da/ Bên ngoài/ Cơ thể/ Dép là/ Chiếc ghế/ Của năm/ Ngón chân …" Hình ảnh vừa gần gũi vừa độc đáo.

Tần mỉm cười nhớ lại việc báo Khăn Quàng Đỏ ca ngợi Lan Kiều lúc đó đã khiến "thần đồng toán" Quý ròm tức khí, ti toe làm thơ với bút danh Bình Minh. Những bài thơ ngớ ngẩn của "thi sĩ Bình Minh" Quý ròm sau đó bị "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm trêu chọc đến tối tăm mặt mũi, dẫn đến cuộc thách đấu xem ai "phổ thơ" các bài học dễ nhớ hơn …

Bất chấp chuyện băng "tứ quậy" (sau khi thằng Quốc Ân chuyển qua trường Thanh Niên chỉ còn là "tam quậy") không ngừng khích bác lẫn chuyện hai đứa bạn thân là Dưỡng và Hiền Hòa tiếp tục"tẩy chay" mình, Tần vẫn sốt sắng đóng vai người giúp việc không công cho lớp phó kỷ luật, sáng nào cũng gân cổ hò hét giữ gìn trật tự vừa thấp thỏm chờ Lan Kiều làm xong bài thơ.

Chủ bút tờ báo tường của lớp năm nay vẫn là nhỏ Vành Khuyên, mặc dù nó đã thôi làm lớp phó phụ trách văn thể mỹ do lớp 10 trường Đức Trí không có chức danh này.

Giờ ra chơi nào nhỏ Vành Khuyên cũng đứng lên khỏi ghế, quay đầu ra sau, ong óng "điệp khúc":

- Các bạn nộp bài lẹ lẹ giùm nha! Còn một tuần nữa là hết hạn rồi đó.

Ngày hôm sau:

- Các bạn nộp bài gấp gấp giùm nha! Còn sáu ngày nữa là hết hạn rồi đó.

Hôm sau nữa:

- Các bạn nhớ nộp bài nhanh nhanh giùm nha! Còn năm ngày nữa là hết hạn rồi đó.

Đứa sốt ruột nhất khi nghe thời hạn ngắn đi từng ngày dĩ nhiên là thằng Tần.

- Sao rồi, Lan Kiều? Bạn làm tới đâu rồi?

Tần hồi hộp giục, bực mình khi thấy Lan Kiều cứ tỉnh bơ:

- Gần xong rồi.

Cho đến khi chỉ còn hai ngày nữa là hết hạn, tức là vào lúc ruột gan thằng Tần nóng như hơ lửa, Lan Kiều mới chìa bài thơ ra:

- Xong rồi nè!

Tần chụp lấy tờ giấy, vội vã nhét giấm giúi vào túi áo để không đứa nào nhìn thấy, rồi phi một mạch ra nhà vệ sinh.

Lẽ ra không nên thưởng thức thơ tình trong bầu không khí kém thơm tho như vậy nhưng con nhà Tần nôn nao quá. Nó không thể đợi đến lúc ra về. Nó đã đợi cả chục ngày nay rồi còn gì.

Để nguyên quần áo, Tần ngồi xuống bàn cầu đóng nắp, trịnh trọng như người ta ngồi vào ghế VIP trong một buổi đại tiệc, hấp tấp moi tờ giấy trong túi ra, chúi mắt đọc.

ĐÔI KHI

Muốn làm cho bạn ấy

Vui thêm được một ngày

Lại làm cho bạn ấy

Buồn thêm cả tuần nay

Tần lẩm nhẩm bài thơ trong miệng, trán nhăn tít, trông nó giống như đang đọc mật mã. Nó nhìn trân trân vô từng dòng chữ, nửa hiểu nửa không. Nó lờ mờ đoán hai từ "bạn ấy" trong bài thơ ám chỉ nhỏ Minh Trung, nhưng đăng bài thơ này lên để làm cho "bạn ấy" rung động thì nó chẳng tin tưởng tẹo nào.

Giờ ra về, Tần lại gần Lan Kiều. Nó chưa kịp mở miệng, Lan Kiều đã hỏi trước:

- Tần đọc bài thơ chưa?

- Rồi.

Lan Kiều chớp mắt:

- Hay không?

- Hay. – Tần gãi đầu, ngập ngừng – Nhưng tôi không hiểu gì hết.

- Có gì đâu mà không hiểu?

Tần nhăn nhó:

- Thơ gì mà giống bản kiểm điểm nộp cho thầy giám thị quá!

- Thì "kiểm điểm" chứ gì nữa! – Lan Kiều tủm tỉm – Đây là bản tự kiểm điểm của người đang "rung động đầu đời" mà.

Không đợi Tần thắc mắc, Lan Kiều hất mái tóc:

- Bạn xung phong giữ trật tự trong lớp là để cho Minh Trung vui, đúng không?

- Ờ.

- Nhưng bạn càng giữ trật tự thì lớp mình càng … mất trật tự, đúng không?

Tần đỏ mặt:

- Ờ, ờ …

Lan Kiều gật gù, kết luận:

- Bài thơ này nhằm nói lên cái ý đó.

Tần loay hoay cố nhớ lại bài thơ. Bài thơ ngắn ngủn, chỉ đọc qua vài lần là thuộc. Tần lần theo từng con chữ trong đầu, cảm thấy sau khi Lan Kiều giải thích bài thơ trở nên dễ hiểu hẳn.

Lan Kiều dòm lom lom vào mặt bạn, chăm chú như nhà thiên văn học đang dò những chỗ lồi lõm trên mặt trăng:

- Bây giờ Tần hiểu chưa?

Tần nhanh nhẩu:

- Hiểu rồi.

Nó đưa tay quẹt chóp mũi, phân vân:

- Nhưng đăng bài thơ này lên thì có tác dụng gì đâu!

Sự nghi ngờ của thằng Tần làm Lan Kiều nổi giận đùng đùng. Nó vung mạnh chiếc cặp:

- Trời đất! Bộ Tần không tin mình hả?

- Tôi tin bạn mà. – Tần nuốt nước bọt – Nhưng …

- Không có nhưng nhị gì hết. – Lan Kiều hừ mũi – Mình hỏi Tần nè. Nếu Tần là Minh Trung thì khi đọc bài thơ này, Tần có biết được tình cảm của tác giả bài thơ dành cho mình hay không?

- Dĩ nhiên là biết. – Tần sáng mắt lên, cảm thấy đầu óc bớt ngu đi một chút.

- Vậy Tần còn lo gì nữa!

Tần gãi gáy (từ khi thích Minh Trung nó đâm ra mắc cái tật hay … gãi!), lỏn lẻn:

- Ờ há!

Từ "ờ há" vốn là độc quyền của "ngốc tử" Tiểu Long. Tần là đứa lanh lợi, mồm mép, trong tự điển của nó xưa nay không có từ "ờ há". Nhưng kể từ hôm nó bắt đầu nghĩ về nhỏ lớp phó kỷ luật, nó biến thành kẻ ngu ngơ hồi nào không hay.

Chủ bút Vành Khuyên nhận bài thơ của Tần, khẽ lướt mắt đọc, không nhận xét thơ hay hay dở, chỉ gọn lỏn:

- Ông này ghê quá há!

- Ghê gì đâu! – Tần ấp úng, cảm thấy mặt trời đang mọc trên mặt mình.

- Vậy mà không ghê! – Vành Khuyên mỉm cười, tay nhét bài thơ vô cặp – Ông làm bài thơ này tặng ai vậy?

Hoặc ánh mắt nghi ngờ của Vành Khuyên đóng đinh Tần vô tường, hoặc câu hỏi của con nhỏ khiến Tần mắc cỡ đến mức nó phải tựa lưng vào tường cho khỏi xỉu. Từ tư thế rất giống bị tra tấn đó, nó lí nhí như tiếng dế, mặt mày nóng bừng:

- Tôi làm chơi vậy thôi. Đâu có tặng ai!

Sợ chủ bút Vành Khuyên tiếp tục khai thác đề tài khó nói này, Tần liếm môi hỏi:

- Bài thơ này đăng được không?

- Được chứ! – Vành Khuyên gật đầu – Tần làm thơ hay như vậy mà trước nay giấu tài không cho bạn bè biết há!

Một lần nữa Tần lại có cảm giác đang đút đầu vô lò nướng, lần này vì tội "mạo danh" thi sĩ. Bài thơ này do Lan Kiều sáng tác, mình chỉ đứng tên thôi chứ có biết thơ thẩn gì đâu! Tội lỗi! Tội lỗi quá! Tần nhủ bụng, phân vân không biết nên cười hay nên khóc.

Đó là nói lúc bài thơ chưa được đăng lên báo. Khi tờ báo tường được treo lên, Tần biết rõ là mình nên khóc. Hoàn toàn nên khóc.

Chương 5

Khóc, trước hết là do thằng Cung.

Cung vẽ đẹp nhất lớp nên xưa nay luôn được giao phụ trách trang trí báo.

Chả hiểu nó nghĩ sao mà bên cạnh bài thơ Đôi khi của "thi sĩ" Lê Thanh Tần, "họa sĩ" Cung vẽ một trái tim đầy máu me, nhìn phát ớn. Máu rỏ tong tong xuống cái xô đặt bên dưới, y như cảnh đồ tể thọc huyết heo.

Dĩ nhiên thằng Cung chỉ bí mật vẽ thêm bức minh họa bạo lực này vào phút chót, trước khi tờ báo được treo lên.

Và cũng dĩ nhiên là khi thấy tụi bạn chen chúc trước tờ báo, giành nhau chúi đầu vào bài thơ của thằng Tần và cười ré lên từng chặp, chủ bút Vành Khuyên đã phát hiện ra ngay trò bỡn cợt của "họa sĩ" Cung.

Vành Khuyên giận xanh mặt, quát thằng Cung xóa ngay bức tranh nhí nhố đó.

Nhưng đối với "thi sĩ" Tần, bức tranh có không còn nữa thì "hậu quả" mà nó để lại vẫn vô cùng khủng khiếp. Tờ báo tường cả chục bài, nhưng tụi bạn chỉ bàn tán mỗi bài thơ của Tần.

Thằng Đỗ Lễ ngồi tít đằng góc lớp, khoái trá bô bô:

- Thằng Tần đang lăng xê mốt "tình yêu và xương máu", tụi mày ơi!

Thằng Dưỡng, bạn thân của Tần, cũng thừa dịp xả nỗi ấm ức lâu nay:

- Nó đang chết mê chết mệt con nhỏ nào hèn gì nó chẳng coi tình bạn ra cái củ khoai lang gì!

Quới Lương khều Hải quắn:

- Hải quắn nè!

- Gì hở mày?

Quới Lương nghiêm nghị:

- Nói thật là tao "muốn làm cho Hải quắn/ vui thêm được một ngày".

Hải quắn cười hềnh hệch:

- Vậy mày làm đi!

Quới Lương thoắt rầu rĩ:

- Nhưng tao vụng về quá. Tao "lại làm cho Hải quắn/ buồn thêm cả tuần nay". Tao xin lỗi mày nha!

"Hoạt cảnh" ngẫu hứng giữa Quới Lương và Hải quắn khiến cả lớp cười ngặt nghẽo.

Tần xạm mặt nhìn quanh, thấy Minh Trung cũng cười, Lan Kiều cũng cười. Chỉ có mình nó là khuôn mặt như bị ai kéo lệch đi.

Đã vậy ra chơi vô, Tần bị cô Bích Dậu kêu lên kiểm tra môn tiếng Anh.

Mấy hôm nay đầu óc nó mải nghĩ đến bài thơ Lan Kiều sẽ làm giùm nó, lòng thấp tha thấp thỏm như lửa đốt, có nhét vô đầu được chữ nào đâu.

Thế là Tần xơi ngay một con 2.

Lúc lủi thủi xách tập đi về chỗ ngồi, Tần cúi gằm đầu, không dám nhìn ai. Minh Trung nó càng không dám nhìn.

"Thế là "tiêu"! Vừa bị ghẻ vừa bị điểm kém, còn lâu Minh Trung mới thích mình!".

Bỗng dưng Tần thấy mình cô đơn quá. Xấu hổ nữa. Nó thèm có phép tàng hình biết bao.

Không tàng hình được, nó đành ngồi trơ thổ địa để nghe "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm oang oang trêu nó:

- Muốn làm cho cô giáo

Cho thêm một điểm mười

Lại làm cho cô giáo

Phang thêm một điểm hai!

Lớp học đang yên tĩnh, thình lình bị thằng Lâm làm cho nổ tung. Cứ như có một cơn bão tràn qua lớp học, các dãy bàn rung bần bật vì cả đống đứa đang bò ra bàn cười lăn lộn.

Minh Trung cũng buồn cười quá. Nhưng nó cố nén, quay mặt ra sau:

- Lâm! Đang giờ học mà bạn quấy rối hả?

Vừa nói nó vừa rút sổ tay, hí hoáy ghi tội thằng này.

Ở trên kia, cô Bích Dậu gõ thước xuống mặt bàn, nghiêm mặt:

- Các em im lặng!

Mọi cái miệng lập tức vờ ngậm chặt, mọi cánh tay lập tức vờ khoanh tròn trên bàn.

Cô xoáy mắt vào mặt thủ phạm:

- Lâm! Em đứng lên!

Lâm đứng lên, nhìn mặt thấy nó chẳng lo lắng tí ti.

- Khi nãy em đọc thơ nhăng nhít gì thế?

Cô gõ thước thêm cái nữa:

- Tại sao em gây mất trật tự trong giờ học như vậy hả?

Cô Bích Dậu hiền khô, thằng Lâm đâu có ngán. Nó tròng vô mặt vẻ hối hận vờ vịt, ngoan ngoãn đáp:

- Thưa cô, em biết tội rồi ạ. Em biết làm thế là không nên ạ.

Cô Bích Dậu khẽ nhăn mặt:

- Biết không nên mà em vẫn làm?

Lâm lại nặn ra vẻ khổ tâm:

- Thưa cô, tại vì em không kềm chế được ạ.

- Là sao? – Cô Bích Dậu tròn xoe mắt – Em nói gì cô không hiểu!

Thằng Lâm thực ra cố ý đối đáp dằng dai để tìm cớ chọc ghẹo thằng Tần – là đứa vốn không ưa nó và nó vốn cũng không ưa.

Thấy cô Bích Dậu gặng hỏi lần tới, Lâm mừng rơn. Nó tinh quái liếc mắt về phía tờ báo tường treo cạnh bảng đen, chép miệng nói:

- Cô không hiểu tại vì cô chưa đọc bài thơ của bạn Tần trên tờ báo tường đấy ạ.

Nó gãi đầu:

- Bài thơ của bạn Tần hay quá nên tự nhiên em mắc cái tật ứng khẩu đọc thơ từ hồi nào không hay. Em xin lỗi cô!

Thằng Lâm diễn kịch tới chỗ này, từ dưới lớp đã nghe vang lên những tiếng "hí, hí" như chuột rúc.

Tần giận thằng Lâm tím mặt nhưng chẳng biết phải phản ứng như thế nào. Nó càng run hơn khi thấy cô Bích Dậu thong thả rời bàn bước lại đứng trước tờ báo tường, tò mò dán mắt vô bài thơ của nó.

Cô đọc một hồi lâu rồi quay xuống nhìn Tần, giọng chuyển sang vui vẻ:

- Thơ của em hả Tần?

- Dạ.

Tần cúi đầu lí nhí đáp, nghe mặt mình chín nhừ.

- Em làm thơ hay lắm!

Cô gật gù khen, rồi tươi cười vẫy tay:

- Hai em ngồi xuống đi!

Cô ra hiệu cho Lâm và Tần ngồi xuống, nhưng chỉ có thằng Lâm là thoát nạn. Còn thằng Tần, cô Bích Dậu đã ngồi vào bàn rồi lại ngước lên mỉm cười nhìn nó:

- Em có làm cho bạn nào trong lớp buồn hay không thì cô không biết. Nhưng lần sau em không được làm cho thầy cô buồn lòng như hôm nay nữa nghe chưa, Tần!

- Dạ.

Tần vo ve đáp, miệng nhè nhẹ thở ra: cô Bích Dậu không truy cứu "nhân vật nguyên mẫu" trong bài thơ của nó. Cô chỉ nhắc nó chuyện học bài. Sực nhớ tới điểm 2 vừa rồi, lòng nó lại dậy lên lo lắng. Nó thắc thỏm nhìn Minh Trung, chỉ thấy mái tóc chảy dài sau lưng, và bần thần tự hỏi: Có khi nào bọn con gái thích một đứa con trai bị điểm 2 không há? Chắc tụi nó thà thích một con cóc còn hơn!

Trong khi Tần đang hoang mang về điểm kém vừa rồi, lũ tiểu quỷ không bỏ qua cơ hội trêu chọc nó. Cả đống cái miệng nhao nhao:

- Sao cô dễ dãi vậy, cô? Cô phải "tra khảo" sao cho bạn Tần "khai" ra người đó đi chứ cô!

- Làm cho người ta buồn thì phải nói rõ tên người ta ra, người ta mới biết là mình hối hận chứ!

- Cô không cần biết nhưng tụi em cần biết lắm, cô! Nếu bạn Tần mà không nói ra, tụi em sẽ tưởng bạn Tần làm buồn lòng hết cả lớp đó cô!

Thằng Lâm như quên mất nó vừa được cô giáo tha tội, ngoác miệng rống thiệt to:

- Yêu mà không dám nói thẳng khổ lắm, cô ơi! Cô giúp bạn Tần nói ra cho bớt khổ đi, cô!

Chỗ này tác giả không nói thì ai cũng biết là con nhà Tần tội nghiệp lập tức chết đứng như Từ Hải lúc sa cơ. Những lời chọc ghẹo của bạn bè như những mũi tên ghim thẳng vào tim nó.

Nó không dám ngước mặt lên, vẫn tì cằm vào xương ức, môi giần giật, phân bua bằng giọng sắp khóc:

- Cô đừng nghe lời mấy bạn, cô! Em có làm cho bạn nào trong lớp buồn đâu! Em chỉ viết theo … trí tưởng tượng thôi!

Thằng Lâm lại bô bô phản đối:

- Tưởng tượng sao được mà tưởng tượng! Chắc chắn là …

Nhưng lần này Lâm không có cơ hội nói hết câu. Cô Bích Dậu giơ cây thước lên, hắng giọng:

- Thôi, giữ yên lặng đi các em!

Cô nhìn thằng Tần, lúc này đã giống như người vừa chui ra khỏi một đống tro xám xịt, nói giọng che chở:

- Thơ ca và cuộc đời không phải lúc nào cũng là một, các em không nên suy diễn lung tung. Thôi, bây giờ các em lật tập ra!

Tuy được cô Bích Dậu giải cứu, thằng Tần vẫn nghe tay chân xụi lơ như người chết rồi. Đầu ong ong, suýt chút nữa nó lãnh thêm một điểm 2 ở môn sinh học ngay sau đó.

Chương 6

Thằng Tần không chỉ bối rối một lần trong buổi sáng xui xẻo đó.

Hết tiết tiếng Anh, đến tiết sinh học.

Hết tiết sinh học đến … tiết "quậy" của thằng Lâm.

Cô Luông dạy sinh học vừa ra khỏi lớp là "thi sĩ Hoàng Hôn" phát pháo liền. Nó ông ổng không ngừng các "phiên bản" nó chợt nghĩ ra:

- Muốn làm cho bạn ấy

No thêm được một ngày

Lại làm cho bạn ấy

Đói meo cả tuần nay

Ngâm ngợi và chọc cười chán, nó lại đổi giọng:

- Muốn làm cho cả lớp

Yên vui được một ngày

Lại làm cho cả lớp

Náo loạn cả tuần nay

Tần biết thằng Lâm xiên xỏ chuyện nó tích cực giữ gìn trật tự trong lớp thời gian qua, nhưng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Bây giờ nó mới hối hận về chuyện nghe lời xúi dại của con nhỏ Lan Kiều. Bài thơ đăng lên, chuyện tình cảm chưa tiến triển được mi-li mét nào đã bị tụi bạn ranh mãnh xúm vào trêu tối mày tối mặt.

Thằng Lâm trêu nó dai nhách, đến mức lớp trưởng Xuyến Chi phải trừng mắt:

- Đủ rồi nghe Lâm!

- Thiên vị! Thiên vị bà con ơi! – Thằng Lâm lập tức lu loa – Thằng Tần làm thơ thì không ai nói gì, còn được đăng lên báo tường, còn tôi làm thơ thì bị o ép, cấm cản!

Lâm nhìn quanh:

- Bà con lên tiếng bênh vực "thi sĩ Hoàng Hôn" này chút coi!

Lâm chắc mẩm sẽ có khối đứa hùa theo nó, dẫu sao nó cũng đem lại cho bạn bè những trận cười ngặt nghẽo.

Nhưng ngoài Hải quắn và Quới Lương, những thành viên trong băng "tứ quậy", chẳng đứa nào trong lớp hưởng ứng lời kêu gọi của nó hết. Đứa nào đứa nấy cố tình giả điếc, lo hí hoáy nhét tập vở bút thước vô cặp.

Tụi nó đã bắt đầu chán "thi sĩ Hoàng Hôn". Và bắt đầu thương hại "thi sĩ" Lê Thanh Tần, mặc dù cách đây hai tiếng đồng hồ không ít đứa trong số đó hùa theo Lâm để chòng ghẹo thằng này.

Từ khi tờ báo tường được treo lên, tụi bạn hầu như chẳng thấy mặt tác giả bài thơ Đôi khi đâu. Thằng Tần cứ gằm mặt xuống bàn, kể cả lúc bị thầy cô kêu đứng lên, như thể nó tin rằng chọn tư thế đó thì chẳng ai trông thấy gương mặt thoạt xanh thoạt đỏ thoạt trắng thoạt xám của nó.

Cả lớp làm thinh khiến con nhà Lâm thẹn quá. Nó giơ hai tay lên trời:

- Trời đất! Sao lớp này sợ uy lớp trưởng quá vậy nè?

- Sợ, sợ cái gì! – Tiểu Long dộng cặp sách lên bàn đánh "rầm", gầm gừ – Mày chuyên chọc phá người khác, tụi tao chưa phê bình mày là còn may!

Nhỏ Kim Em nguýt thằng Lâm một cái dài cả cây số:

- Bộ Lâm không chọc ghẹo bạn bè thì Lâm ăn cơm không ngon hả Lâm?

- Kỳ này "thi sĩ Hoàng Hôn" bị "hố" to rồi! – Quý ròm cười hê hê – Cái này kêu bằng: "Muốn làm cho cả lớp/ Tung hô được một ngày/ Lại làm cho cả lớp/ Đả đảo cả tuần nay".

Tần nghe bạn bè bênh vực mình mà ruột nở từng khúc. Sắc hồng từ sáng đến giờ bỏ đi đâu mất bây giờ bắt đầu quay trở lại trên gò má nó.

Tần cảm động hơn nữa khi Dưỡng và Hiền Hòa, những đứa bạn đã tuyên bố "tẩy chay" nó, cũng hăng hái nhảy vô công kích thằng Lâm tơi tả.

Nhỏ Hiền Hòa nói trống không, nhưng thằng Tần nghe như có dòng suối mát chảy qua lòng nó:

- Ai giỏi thì làm thơ đăng lên báo tường như bạn Tần đi! Như vậy mới là đóng góp cho lớp chứ!

Thằng Dưỡng chuẩn bị ra về, cũng quay hẳn đầu ra sau, vẻ khó chịu:

- Tao thấy mày đùa dai nhách đó, Lâm!

Thủ lĩnh băng "tứ quậy" là chúa mồm mép, nhưng bị bạn bè xúm vô phản công tới tấp nó đâm nhụt chí.

Nó chữa thẹn bằng cách kéo áo Quới Lương và Hải quắn:

- Về thôi, tụi mày! Nói chuyện với bọn đần độn này chán bỏ xừ!

- Tao đập mày nghe, Lâm! Mày nói ai là bọn đần độn hả?

Tiểu Long hét tướng nhưng tụi thằng Lâm cười he he, phi thẳng ra cửa, chạy mất.

Bữa đó, Tần lại ra về với Dưỡng và Hiền Hòa như cũ.

Hai đứa nó đã hết giận Tần.

Sau cơn giông trời lại sáng.

Nhưng trời sáng sơ sơ còn được, trời sáng quá làm thằng Tần đâm khổ.

Dưỡng vỗ vai Tần:

- Tao xin lỗi mày nghe!

Nhỏ Hiền Hòa rủ rỉ, giọng quan tâm:

- Tần để ý bạn nào trong lớp vậy hả Tần?

- Tôi đâu có để ý ai! – Tần chối, lại nghe hai vành tai nóng rực.

- Có nè! – Hiền Hòa chun mũi – Không có sao Tần làm bài thơ Bạn ấy?

Thằng Dưỡng phụ họa:

- Ờ, đọc bài thơ Bạn ấy là biết ngay mày có gì với "bạn ấy" rồi?

Bài thơ trên báo tường có tên là Đôi khi, nhưng không hiểu sao đứa nào trong lớp cũng kêu là bài Bạn ấy. Chắc hai từ "bạn ấy" nghe nó ấn tượng hơn!

Hôm sau Quý ròm lại gần Tần, toét miệng:

- Mày làm bài thơ Bạn ấy hay ghê!

Nó đá chân Tần:

- Mà "bạn ấy" là bạn nào vậy hả mày? Nói thiệt đi!

Tần khụt khịt mũi:

- Tao nói rồi. Tao chỉ tưởng tượng thôi mà!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Tần có khiếu văn thơ vậy mà trước giờ Hạnh không biết!

Nó chớp mắt hỏi:

- Sao Tần không gửi bài Bạn ấy cho báo Mực Tím hay báo Hoa Học Trò?

Có phải thơ của mình đâu mà gửi! Tần xấu hổ nhủ bụng, chưa biết đáp trả như thế nào thì nhỏ Hạnh đã tủm tỉm nói thêm khiến nó dở cười dở mếu:

- Nếu Tần in thơ lên mấy tờ báo đó, rồi mua một tờ tặng cho "bạn ấy" chắc "bạn ấy" cảm động lắm!

- Có "bạn ấy" nào đâu mà! – Tần cười khổ – Mấy bạn cứ trêu hoài!

Đến ngay cả Minh Trung cũng "trêu" Tần.

Có lần con nhỏ ngoắt Tần ngay giữa sân trường, nói nhỏ:

- Mình hỏi Tần cái này nha!

Thằng Tần được "người trong mộng" ngoắt lại nói chuyện thì sướng lắm, trong mơ nó cũng không dám nghĩ tới cảnh này.

Nó hấp tấp lao tới, suýt vấp té mấy lần.

Nhưng khi nghe giọng điệu nghiêm trọng của Minh Trung, nó đâm ngán. Nó dè dặt hỏi lại, bắt gặp mình đang ngừng thở:

- Bạn định hỏi gì vậy?

Minh Trung không đáp, lại nói:

- Tần phải nói thiệt nha!

Con nhỏ làm Tần chột dạ quá. Nó nhìn sững nhỏ bạn, mặt mày hoang mang:

- Ờ … ờ …

Minh Trung nheo mắt:

- Tần nói cho mình biết đi! Bài thơ Bạn ấy là Tần viết cho ai vậy?

Tần không ngờ Minh Trung lại hỏi chuyện này, lại hỏi thẳng tuột, người nó bất giác ngây ra. Trông nó giống như con thú bị ánh đèn chói lòa của người thợ săn quét trúng, sững sờ, choáng váng, bất động.

Tần nghe mồ hôi đang chảy ướt cả cổ nhưng không dám đưa tay chùi. Nó đứng thộn mặt lâu đến mức Minh Trung phải hỏi lại:

- Tần viết cho bạn nào vậy hở Tần?

Trong một lúc, Tần nghe đầu óc lùng bùng. Nó cảm nhận rõ rệt hai lá phổi nó đang thiếu ôxy trầm trọng, cứ như thể nhỏ Minh Trung đang chôn sống nó dưới từng câu hỏi ngặt nghèo.

Phải vất vả lắm nó mới lắp bắp được, vẫn hai tiếng "Ờ … ờ …", cái kiểu nói năng ngọng nghịu của người quên sạch hết vốn từ sau một cơn bệnh nặng.

- Hay là Tần không muốn nói cho mình biết?

Minh Trung giận dỗi hỏi, vừa xoáy mắt vào mặt Tần, cách nhìn đau đáu đó càng khiến cái lưỡi thằng này thụt đi đâu mất, mặc dù nó vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra chưa bao giờ nhỏ Minh Trung nói chuyện với đứa nào trong lớp bằng giọng điệu thân thiện như vậy.

Minh Trung sốt ruột quá, lại gạ:

- Tần nói cho mình biết đi! Mình hứa sẽ không nói lại cho ai biết đâu!

Minh Trung "vừa đấm vừa xoa", thằng Tần càng như người mộng du. Nó lừng khừng đáp, mặt khờ câm:

- Đâu có … bạn nào …

Minh Trung nãy giờ căng cả người để rình một lời thú nhận của Tần, thấy thằng này lần khần đến phát mệt, liền "hứ" một tiếng:

- Tần không nói thì thôi!

Trước khi quay mình bỏ đi, nó còn buông một câu giận lẫy:

- Chắc Tần không coi mình là bạn rồi!

Đầu óc thằng Tần đang váng vất, câu nói của Minh Trung ném ra khiến nó cảm thấy mặt đất dưới chân như nghiêng đi. Còn trái tim trong ngực nó thì đang không ngừng rơi xuống và không có vẻ gì sắp ngừng lại …

Chương 7

Nhỏ Minh Trung đã bỏ đi từ lâu rồi mà con nhà Tần vẫn đứng bần thần giữa sân nắng.

Nó đang sàng lọc các cảm giác, ngán ngẩm thấy các cảm giác cứ trộn lẫn vào nhau – ngổn ngang, chồng chéo, lộn tùng phèo, nói chung là vô cùng phức tạp.

Nó đang thu thập và chắp nối các ý nghĩ để đau khổ nhận ra chẳng có ý nghĩ nào mạch lạc, sáng sủa. Những ý nghĩ cứ đứt khúc và trôi lềnh bềnh trong đầu nó.

Một lát, Tần thấy mình ngồi trên băng ghế dưới gốc phượng, đang cố rà soát lại bản thân.

Nó không rõ cách xử sự của nó vừa rồi trước sự dò hỏi của Minh Trung là đúng hay sai và điều đó làm nó dằn vặt ghê gớm.

Nó đã làm tất cả những gì "cô giáo" Lan Kiều mách bảo (những chuyện mà nó không nghĩ có ngày nó sẽ làm) chỉ để Minh Trung quan tâm đến nó.

Nhưng khi mọi thứ đã có kết quả, Minh Trung đã tỏ thân thiện với nó, đã ướm hỏi về "bạn ấy" của nó thì nó lại lúng túng và ngớ ngẩn để vuột mất cơ hội.

Có lẽ mình đã không chuẩn bị tinh thần từ trước! Mình không bao giờ nghĩ có lúc Minh Trung sẽ gặp mình để hỏi thăm về "bạn ấy" của mình! Tần loay hoay tự bào chữa, nhưng rồi nó biết đó không phải là lý do thực sự. Chẳng qua nó sợ nếu nó tiết lộ "bạn ấy" là Minh Trung, nó không biết Minh Trung sẽ phản ứng như thế nào.

Minh Trung gần đây có cảm tình với nó thật, nhưng thiện cảm đó xuất phát từ việc nó đã tình nguyện giúp đỡ Minh Trung ổn định trật tự lớp. Nếu biết Tần làm vậy chỉ vì thích mình, chắc Minh Trung chửi Tần tắt bếp quá. Có khi nó nổi khùng vác guốc rượt Tần chạy lòng vòng quanh sân trường cũng nên. Nghĩ vậy nên Tần hãi, chối bay chối biến.

Nhưng nếu chỉ với lý do đó thì ý nghĩ và cảm giác trong lòng thằng Tần cũng chưa đến nỗi gọi là phức tạp. Đằng này, Tần không dám thú nhận mình thích Minh Trung một phần cũng vì nó sợ điều ngược lại: nhỡ Minh

Trung không chửi như tát nước vào mặt nó hoặc rượt đánh nó, nhỡ Minh Trung cũng thú nhận là thích nó thì Tần không biết phải làm gì tiếp theo.

Tần chưa bao giờ để trí tưởng tượng của mình đi xa hơn những gì "cô giáo" Lan Kiều đã bày vẽ, cho nên khi đã làm mọi cách để người ta thích lại mình và người ta có vẻ sắp sửa thích mình rồi thì nó lại đâm hoảng. Tự dưng nó chột dạ thối lui.

Bây giờ thì nó đang vò đầu bứt tai và tự nguyền rủa mình tơi bời về cái sự nhát cáy đó.

Nó thò tay lên cốc đầu: Ngu ơi!

Chưa hả, nó cốc đầu cái nữa: Đồ thỏ đế!

Vẫn chưa đã nư, nhưng lần này Tần chưa kịp cốc thêm cái thứ ba thì chuông vào học đã vang lên, nếu không có lẽ đầu nó chẳng mấy chốc đã mọc lên mấy cái bướu rồi.

Thằng Dưỡng và Hiền Hòa thấy Tần lếch thếch vào lớp, mặt mày buồn xo thì lạ lắm.

Hiền Hòa ngồi ngay cạnh Tần, cứ chốc chốc lại quay sang:

- Bữa nay Tần làm sao thế?

- Có chuyện gì vậy hở Tần?

Tần chỉ biết ậm ừ cho qua. Nhưng con nhỏ Hiền Hòa cứ lẵng nhẵng hỏi hoài. Nó hỏi dai nhách, đến nỗi Tần biết mình không thể giả điếc với con nhỏ này được.

Cuối cùng nó nhún vai:

- Tại mình lo cho trận đấu chiều nay đó mà.

Chiều nay, đội bóng lớp 10A9 của tụi nó gặp đội bóng lớp 11A5 trong trận bán kết giải bóng đá toàn trường thật.

Gần Tết, nhà trường tổ chức hội thao, hội diễn: các lớp thi tài ca hát, diễn kịch, làm báo tường, bóng đá, bóng chuyền, bóng ném …

Đội bóng đá lớp 9A4 vốn là đội bóng sừng sỏ của trường Tự Do năm ngoái. Lên cấp ba, chuyển qua trường Đức Trí, đội hình chủ lực đi theo đầy đủ: đội trưởng Tiểu Long, Minh Vương, Quý ròm, Hải quắn, Dưỡng, Tần và Lâm. Mấy đứa trường Thống Nhất năm ngoái như Gia Nghĩa, Mười, Oánh ở trong thành phần dự bị.

Trong đội, Tần bắt gôn, dự bị cho nó vẫn là thủ môn Đỗ Lễ – tụi bạn gọi đùa là "thủ môn để lỗ" vì thằng này tâm lý không vững, khi bị đối phương gây sức ép mạnh thế nào cũng lụp chụp để lọt vài quả lãng xẹt. Ngay từ năm lớp 8, Đỗ Lễ đã bị thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" đặt vè trêu chọc "Vì Đỗ Lễ chuyên môn … để lỗ/ Mình tốn tiền mua rổ đựng banh". Từ đó con nhà Đỗ Lễ chết tên luôn. Tụi bạn toàn gọi nó là "thủ môn để lỗ".

Vì vậy mà ở những trận đấu quan trọng, trách nhiệm bảo vệ khung thành đè nặng lên vai Tần. Hiền Hòa cũng hiểu điều đó. Nghe Tần nói vậy, nó chẳng nghi ngờ gì hết. Chỉ động viên:

- Tần là thủ môn xuất sắc nhất trường Tự Do năm ngoái mà sợ gì!

Tần chép miệng:

- Sợ chứ! Tụi 11A5 chơi bóng có nghề lắm!

- Sợ gì mà sợ! – Thằng Dưỡng ngồi đầu bàn bên kia nói vói qua, giọng hậm hực – Chiều nay tao phang tụi nó gãy giò cho mày coi!

- Thôi đi! – Hiền Hòa nhăn mặt – Dưỡng nói gì thấy ghê!

Tần nhún vai, dọa:

- Mày đá gấu, bị trọng tài đuổi ra sân, đội mình đá thua vì thiếu người là cả lớp xúm vào làm thịt mày đó!

Nhỏ Hiền Hòa chớp mắt:

- Chiều nay Tần và Dưỡng cố lên nha!

Dưỡng toét miệng cười:

- Dĩ nhiên rồi!

Thằng Tần cũng nói:

- Dĩ nhiên rồi!

Hai đứa đều trả lời giống nhau, chỉ khác là thằng Tần không tin tưởng vào câu nói của mình lắm. Thực ra Tần đâu có ngán tụi 11A5. Nó đã xem tụi này chơi mấy trận ở vòng ngoài rồi. Đội 11A5 là một đội bóng mạnh, nhưng không mạnh đến mức tụi thằng Tần không vượt qua được.

Con nhà Tần chỉ sợ mình không vượt qua được sự vướng víu trong lòng thôi. Mỗi lần nghĩ đến Minh Trung, nghĩ đến sự lóng nga lóng ngóng của nó trước con nhỏ này là tay chân Tần như không còn hơi sức, lúc đó chắc nó còn "để lỗ" gấp mấy lần thằng Đỗ Lễ.

Cũng may cho Tần, từ lúc tụi bạn phản ứng trò đùa dai của thằng Lâm, "thi sĩ Hoàng Hôn" không còn trêu nó nữa. Lâm đá vai tiền vệ trong đội bóng, có lẽ cũng không muốn thủ môn của mình tinh thần hoảng loạn trước khi đá trận bán kết sinh tử với tụi 11A5. Ờ, nếu thằng Lâm vẫn tiếp tục lải nhải mấy vần thơ ứng tác của nó, chiều nay thủ môn Tần chắc phải "lấy rổ đựng banh" thiệt chứ chẳng chơi!

Bữa đó, một lần nữa Tần và Lan Kiều lại là hai đứa cuối cùng rời khỏi lớp. Giống hệt như lần trước.

Có vẻ như "học trò" Tần muốn nói chuyện với "cô giáo" Lan Kiều và "cô giáo" cũng đang có chuyện muốn nói với "học trò".

Tần đã nguôi ngoai chuyện nó bị bạn bè chọc ghẹo về bài thơ Bạn ấy, à quên, bài thơ Đôi khi. Nó đã thôi trách Lan Kiều "xúi dại". Lòng nó bây giờ chỉ canh cánh một điều: nếu mai mốt lớp phó Minh Trung lại cắc cớ hỏi nó về "lý lịch" của "bạn ấy" trong bài thơ thì nó phải đối phó ra sao.

Trong khi Tần chưa biết phải mở miệng như thế nào thì may cho nó, Lan Kiều đã lên tiếng trước:

- Khi nãy mình thấy Tần đứng nói chuyện với Minh Trung nè.

Tần chớp mắt:

- Vậy hả? Bạn đứng ở đâu mà thấy?

- Mình đứng chỗ hành lang ngó ra. – Lan Kiều đáp, rồi nó hạ giọng tò mò hỏi – Hai bạn nói gì với nhau vậy?

Tần liếm môi:

- Minh Trung hỏi tôi về bài thơ Bạn ấy …

- Bài thơ Đôi khi. – Lan Kiều nhăn mặt.

- À quên, bài thơ Đôi khi. – Tần lỏn lẻn – Minh Trung hỏi bài thơ đó tôi viết cho bạn nào vậy?

- Hay quá! – Lan Kiều long lanh mắt, reo lên – Như vậy là "cá đã cắn câu". Thế Tần đáp như thế nào?

Tần nuốt nước bọt:

- Tôi … tôi …

- Tôi sao?

Thấy "cô giáo" nhìn mình chằm chằm, tự nhiên "học trò" nghe cổ họng khô rang. Thế là nó lại tiếp tục lắp bắp:

- Tôi … tôi …

Dòm bộ tịch thằng Tần, Lan Kiều biết mình còn phải chờ đến Tết Ma Rốc. Nó sốt ruột quá, bèn hỏi thẳng:

- Tần nói là Tần viết tặng Minh Trung chứ?

- Không. – Tần lắc đầu, hai gò má nóng ran.

- Ủa. – Lan Kiều dựng mắt lên – Chứ Tần nói sao?

Tần khó nhọc đáp, trông nó rặn từng tiếng mà Lan Kiều muốn khóc quá chừng:

- Tôi nói bài thơ đó … tôi không tặng … cho bạn nào hết.

- Trời đất! Sao Tần lại nói vậy? – Lan Kiều kêu lên thất vọng, nó nhìn thằng Tần bằng ánh mắt như thể thằng này vừa làm một điều gì đó hết sức ngu ngốc.

Tần ngó lơ chỗ khác để không phải nhìn vào mặt nhỏ bạn, nhưng ngay cả như vậy nó vẫn không cảm thấy nó ít tội lỗi hơn. Nó lúng búng nói, không quay mặt lại, giọng bỗng dưng nghèn nghẹt như phát ra từ lỗ mũi:

- Tại lúc đó tự nhiên tôi sợ …

Đôi mày Lan Kiều cau lại:

- Tần sợ gì?

Tần buồn bã:

- Tôi sợ tôi nói ra, Minh Trung sẽ giận tôi, sẽ chế nhạo tôi, sẽ xách guốc rượt tôi chạy quanh sân trường …

- Tần khờ quá. – Lan Kiều khẽ lắc mái tóc – Minh Trung sẽ không giận Tần, cũng không chế nhạo Tần.

Nó cười khúc khích:

- Càng không xách guốc rượt Tần.

Tần quay mặt lại, nhìn sững nhỏ bạn:

- Sao bạn biết?

- Sao lại không biết. – Lan Kiều lắc mái tóc lần nữa, mặc dù tóc nó lúc này đã nằm qua một bên – Chắc chắn Minh Trung đã đoán ra bài thơ đó Tần

viết cho bạn ấy.

- Minh Trung đã đoán ra?

- Ờ.

Mặt thằng Tần thuỗn ra:

- Thế sao bạn ấy còn hỏi tôi?

- Tần khờ quá!

Lần thứ hai trong vòng chưa tới năm phút, "học trò" Tần bị "cô giáo" Lan Kiều chê "khờ". Nhưng con nhà Tần chẳng lấy đó làm buồn, vì tự nó cũng thấy nó khờ thiệt. Nó thấy nó đang ngu đi từng phút một. Cho nên nó ngoan ngoãn dỏng tai nghe Lan Kiều giải thích:

- Minh Trung hỏi là vì bạn ấy muốn nghe chính miệng Tần xác nhận điều đó.

Tần há hốc miệng:

- Để chi vậy?

Thấy thằng Tần muốn chứng minh nó thuộc loại "khờ hết thuốc chữa", Lan Kiều muốn nấc lên một tiếng quá. Không nấc được, nó nói mà miệng méo xệch:

- Thì con gái nào mà chẳng thích nghe con trai nói thế.

- Thế à. – Tần buột miệng, nghe chán phèo, trông nó ngây ngô như đang mắc kẹt giữa mớ cảm giác lộn xộn của mình.

Lan Kiều hít vô một hơi để yên tâm rằng mình chưa bị vẻ mặt ngu ngơ của thằng Tần làm cho buồn ngủ:

- Điều này còn quan trọng hơn nè.

- Điều gì?

- Minh Trung chờ Tần xác nhận để bạn ấy có dịp nói cho Tần biết là bạn ấy cũng thích Tần!

Lan Kiều nói bằng giọng quả quyết đến mức thằng Tần rơi luôn ra ngoài rìa cơn mê. Nó cựa quậy người, chớp chớp mắt, tỉnh như sáo:

- Bạn nói thiệt không?

- Sao lại không thiệt! Mình là con gái, mình biết mà!

Thực ra thằng Tần cũng từng nghĩ đến điều Lan Kiều nói, và nó vừa mong vừa không mong điều đó xảy ra. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua óc nó mơ hồ như một bóng chim bay. Nó không chắc Minh Trung thích nó. Ờ, chẳng có gì rõ ràng hết. Bây giờ nghe Lan Kiều nói chắc như đinh đóng cột, lòng nó bất chợt xao xuyến lạ.

Tần lại bắt gặp mình vừa hân hoan vừa sợ hãi, và thiệt sự thì nó không rõ cảm giác nào mạnh hơn cảm giác nào.

Lan Kiều không hiểu được tâm trạng Tần, thấy mặt mày thằng này lúc đỏ tía lúc trắng bệch nó tưởng Tần đang lên cơn sốt rét do phấn khởi quá mức, liền sốt sắng "phán":

- Lần sau Minh Trung còn hỏi như vậy nữa, Tần phải nói rõ là bài thơ đó Tần viết cho bạn ấy nha!

Tần nuốt nước bọt:

- Thế nhỡ Minh Trung thích lại tôi thật thì sao?

- Ủa, chứ chẳng phải Tần đang mong điều đó sao?

Lan Kiều tròn xoe mắt, nó sửng sốt đến mức không biết mình đang trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi, và trông cái cách nó nhìn thằng Tần lúc này có cảm giác nếu như nó tin vào tai mình thì nó đang không tin thằng Tần vẫn còn lý trí.

Thằng Tần có vẻ như không còn lý trí thật. Nó nắm tay lại, rồi duỗi các ngón ra, rồi nắm chặt lại, như phân vân không biết chọn động tác nào cho phù hợp với các ý nghĩ rối bời trong đầu nó. Đôi lúc nó cũng không biết nó muốn gì nữa.

Tần cảm thấy nó có lỗi với Lan Kiều quá. "Cô giáo" của nó đã tận tình dạy bảo nó, đã thức suốt đêm (chắc vậy!) làm thơ giùm nó để nó giãi bày tình cảm với "người ta" (giống như làm giùm bài thi tốt nghiệp vậy!), thế mà bây giờ kết quả đã như ý rồi, "người ta" đã kêu tên nó lên để "phát bằng tốt nghiệp" thì nó lại trốn biệt.

Lan Kiều dán mắt vào bộ mặt khó coi của thằng Tần một hồi lâu, và sau khi đi từ sửng sốt đến ngỡ ngàng, từ thắc mắc đến ngờ ngợ, nó bắt đầu hiểu ra:

- Hổng lẽ Tần thích Minh Trung nhưng lại sợ Minh Trung thích lại mình?

Tần sè sẹ thở ra khi nghe Lan Kiều nói trúng phóc tâm trạng của mình.

“Học trò” Tần quay mặt đi và rón rén gật đầu, cứ như thể nó là “học trò mẫu giáo” thật và cậu học trò khốn khổ đó vừa xấu hổ thừa nhận với cô giáo là mình vừa trót “bĩnh” ra quần.

“Cô giáo” Lan Kiều ngắm nghía cậu “học trò” thêm một hồi nữa rồi khẽ nhắm mắt lại như để cho bớt sốc. Trong tư thế không muốn nhìn thẳng vô sự thật trước mắt đó, Lan Kiều lắc đầu, ngán ngẩm:

- Mình không hiểu nổi Tần!

Tần chép miệng, ỉu xìu:

- Tôi cũng có hiểu tôi đâu.

- Biết vậy mình đã không chỉ cách cho Tần.

Lan Kiều nói giọng chán chường, vừa nói nó vừa xách cặp đứng lên như muốn kết thúc câu chuyện.

Tần chộp cứng cặp sách của nhỏ bạn, giọng hoảng hốt:

- Bạn khoan về đã! Thực ra tôi chỉ sợ nhỡ Minh Trung thích tôi thì tôi không biết phải làm gì tiếp theo thôi!

Chương 8

Lan Kiều không ngờ trên đời lại có một đứa "tồ" như thằng Tần. Con trai thành phố gì mà ngờ nghệch quá sức. Nó chán quá, không biết phải nói gì với thằng này nữa. Đúng là để dạy một đứa học trò thông minh chỉ cần một cô giáo không thông minh lắm nhưng để dạy một đứa học trò khờ khạo như thằng Tần thì cô giáo đó phải thông minh siêu đẳng mới được.

Lan Kiều thấy mình không thuộc loại thông minh siêu đẳng. Nó đã chán "dạy" thằng Tần rồi. Chẳng lẽ một đứa con gái lại đi bày cách cho một đứa con trai trong những chuyện khó nói như thế này.

Thích người ta và được người ta thích lại mình, sau đó thì sao mà cũng không biết! Ờ, mà sau đó thì sao há? Đang bực bội tên "học trò" đần độn, "cô giáo" Lan Kiều chợt giật mình khi nhận ra ngay cả mình cũng không biết làm sao nếu ở trong trường hợp đó.

- Tần chờ một lát để mình suy nghĩ đã!

"Cô giáo" liền hạ giọng bảo "học trò" rồi đặt cặp sách trở lại lên bàn, thong thả ngồi xuống ghế.

Bụng mừng rơn, Tần ngồi xuống bên cạnh, cố không gây ra một tiếng động nhỏ để Lan Kiều "suy nghĩ".

Lan Kiều suy nghĩ nom rất là khổ sở, nó cau mày, nhăn trán, véo môi, chốc chốc lại thở ra làm thằng Tần rình xem cứ thấy tim đập loạn. Xem nhỏ bạn nó "suy nghĩ" mà tim nó còn mệt hơn là xem phim trinh thám.

Tại Lan Kiều nghĩ tới nghĩ lui hoài mà đầu óc vẫn chưa sáng ra chút nào đó mà.

Lúc đầu, Lan Kiều cứ tưởng dễ. Đọc trong sách báo, xem trong phim ảnh, thấy con trai con gái thích nhau thì rủ nhau đi chơi, đi xem phim, xem hát, dễ dàng nhất là rủ đi ăn chè hoặc đi uống nước. Xem các hình ảnh về tuổi trẻ bây giờ trên internet, Lan Kiều thấy tụi nó còn "bạo" hơn nữa.

Nhưng đó chuyện của người ta. Đọc hoài, xem hoài, thấy thường, thấy "có gì đâu mà không biết".

Hóa ra không phải vậy. Năm ngoái Lan Kiều học trường Tự Do, năm nay học trường Đức Trí, toàn trường nề nếp, nó nhìn chung quanh đâu có thấy những cảnh như nó xem trên phim, trên internet.

Bây giờ nếu có đứa bạn trai nào trong lớp lại gần thủ thỉ rủ nó đi uống nước chắc chắn nó sẽ đỏ mặt từ chối. Còn không nó sẽ hét lên "Ông điên hả?" Đi nguyên một nhóm bạn thì được. Chỉ có một đứa con trai và một đứa con gái chui vô quán, nó thấy kỳ cục thế nào. Chui vô rạp chiếu phim tối thui còn "kinh dị" hơn nữa.

Vậy nếu mình thích đứa con trai đó và đứa con trai đó cũng thích mình thì sao nữa há? Lan Kiều đưa tay bóp muốn móp cả trán, tưởng như cái trán là quả chanh, nếu kiên trì sẽ vắt được vài giọt sáng kiến. Nhưng hổng có giọt sáng kiến nào chảy ra hết.

Bây giờ thì Lan Kiều đã thông cảm cho thằng Tần rồi. Nó nhận ra nó cũng đâu có hơn gì thằng bạn nó về cái khoản này. Thực ra từ trước đến giờ, nó đã thích ai đâu! Thấy thằng Tần "để ý" nhỏ Minh Trung thì nó nhảy vô làm "sư phụ" chơi cho vui vậy thôi. Học trò nhờ sư phụ giảng về lý thuyết thì được, còn bắt sư phụ dạy về thực hành thì sư phụ chỉ có khóc.

Sư phụ không khóc. Nhưng sư phụ trầm ngâm lâu ơi là lâu, đến mức thằng Tần nghe bụng đói meo vì đã sắp đến giờ ăn trưa. Nhưng Tần cố nén, chuyện quan trọng như vậy nó không thể làm sư phụ nó phân tâm được.

Nó đè tay lên bụng, cố chặn những tiếng sôi óc ách, mím môi nhìn sư phụ, quyết không để câu chuyện của bao tử làm hại câu chuyện của trái tim.

May cho nó là sư phụ nó chắc cũng đói bụng như nó. Nên rốt cuộc Lan Kiều buộc phải mấp máy môi:

- Mình nghĩ ra rồi.

Giọng con nhỏ yếu nhớt, không rõ do đói hay do thiếu tự tin. Nhưng với thằng Tần, bốn từ "mình nghĩ ra rồi" còn vang hơn cả tiếng chuông.

Mắt nó sáng trưng:

- Bạn nghĩ ra rồi hả? Hay quá! Thế bây giờ tôi phải làm sao?

Lan Kiều nhắm mắt lại, như không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của "học trò":

- Tần phải làm cho Minh Trung thích Tần hơn nữa!

Tần hóp bụng lại:

- Làm sao để Minh Trung thích tôi hơn nữa?

- Chiều nay Tần phải bắt bóng cho thật hay.

Tần liếm môi:

- Tôi sẽ bắt thật hay!

- Tần phải giúp lớp mình thắng lớp 11A5.

- Lớp mình sẽ thắng!

Tần thu nắm đấm, giọng quả quyết. Đang hùng hồn, nó bỗng ngẩn ra:

- Ủa, chuyện đá bóng thì liên quan gì đến …

- Sao lại không liên quan! – Lan Kiều cắt ngang – Nếu Tần trổ tài giúp lớp mình giành chiến thắng, Tần sẽ trở thành người hùng trong mắt bạn bè. Minh Trung lúc đó sẽ ngưỡng mộ, sẽ thích mê Tần!

Tần "à" lên một tiếng, đầu gục gà gục gặc. Nhớ đến thủ môn Dương Hồng Sơn của đội tuyển quốc gia được hâm mộ như thế nào sau khi đưa đội nhà đoạt chức vô địch Đông Nam Á, Tần cảm thấy máu nóng chảy rần rật trong người. Nó xách cặp đứng lên, tay kia đấm vào không khí:

- Bạn nói đúng! Chiều nay tôi sẽ cố chơi thật hay!

Ờ, đúng rồi, nếu mình bắt bóng thật hay, đưa đội bóng lớp mình vượt qua trận bán kết rồi sau đó thắng nốt trận chung kết để giành Cúp vô địch, chắc chắn Minh Trung sẽ ngưỡng mộ mình. Nó đã hài lòng về chuyện mình tích cực giữ gìn trật tự trong lớp, bây giờ thêm ngưỡng mộ tài năng bắt bóng của mình nữa, chắc chắn nó sẽ thích mình. Còn nếu đã thích mình rồi, nó sẽ thích mình gấp bội.

Dọc đường về, Tần như bay trên đôi cánh mộng mơ. Lần đầu tiên đạp xe giữa trưa nắng mà Tần chẳng thấy mệt tí ti ông cụ nào.

Lòng nó đang rộn rã. Như có Tết về.

Nó nghe cây lá đang ra hoa trong hồn nó.

Hồn nó đang mở hội mà.

Ngày hội đó chỉ bế mạc khi gần về tới nhà, Tần mới sực nhớ ra: Ủa, nếu mình bắt bóng thiệt hay để Minh Trung thích mình, thậm chí thích mình gấp bội thì mình phải làm gì tiếp theo há?

Tần hoang mang tự hỏi. Nó bỗng mếu xệch miệng khi nhận ra "cô giáo" Lan Kiều thực ra chẳng giải đáp cái con khỉ gì cho thắc mắc của nó hết.

Tần bần thần nhớ lại, nó đang cần biết "Nhỡ Minh Trung thích tôi thì tôi phải làm gì?" "Cô giáo" nó lại trả lời "Tần phải bắt bóng cho thật hay".

Giống như nó đang bí bài tập vật lý mà cô giáo nó lại lẩm cẩm đưa cho nó bài giải môn hình học.

"Cô giáo" nó bắt nó ngồi lại lớp đến trưa trờ trưa trật, nhịn đói nhịn khát để nghe "cô" giảng bài trật lất. "Bài toán" cuộc đời ra cho nó cuối cùng vẫn còn nguyên đó, chưa nhúc nhích được chút nào, mai mốt đi thi, nó lãnh zero là cái chắc.

Tần vừa đạp xe vừa nghĩ lan man, bắt đầu ngờ rằng "cô giáo" nó chả có kinh nghiệm gì trong chuyện này. Ờ, Lan Kiều chỉ có tài làm thơ thôi. Con nhỏ đã thích ai đâu mà biết "phải làm gì". Tần học chung với Lan Kiều từ năm lớp sáu, con nhỏ này mà có bạn trai là nó đi đầu xuống đất liền. Hèn gì lúc nãy Lan Kiều suy nghĩ trông đến khổ! Cứ như nhỏ bạn nó đang bị chứng nhức đầu hành hạ chứ không phải là đang nghĩ ngợi! Tần nhớ lại, và nó thở ra đầy phiền não: Như vậy chuyện Lan Kiều khăng khăng "Minh Trung chờ Tần xác nhận để bạn ấy có dịp nói cho Tần biết là bạn ấy cũng thích Tần" chắc là do Lan Kiều tưởng tượng ra. Nó nói vống lên như thế để mình vui đó thôi. Nó "muốn làm cho bạn ấy/ vui thêm được một ngày" đó mà.

Ngày hội trong lòng Tần khép lại cũng có điều hay. Nó như người nằm mơ choàng tỉnh. Nó không cưỡi trên mây nữa mà bay là là ngọn cỏ, để nhỡ có té cũng không đến nỗi gãy cổ. Bây giờ nó mới thấy nó giống anh chàng bộp chộp trong câu tục ngữ "chưa đỗ ông Nghè đã đe hàng Tổng". Chưa biết Minh Trung có thích lại mình hay không đã nghĩ cách "đối phó" rồi. Tưởng bở ơi là tưởng bở!

Bây giờ thì Tần đã biết mình "phải làm gì" rồi. Đúng như "cô giáo" lẩm cẩm của nó đã phán "Phải bắt bóng cho thật hay". Trong đội bóng của nó hồi cấp hai, tiền đạo Quý ròm được xưng tụng là "Mũi tên vàng", còn nó được bạn bè tặng biệt danh là "Đôi tay nhựa", lừng lẫy lắm chứ đâu phải đùa!

Tìm ra chân lý, con nhà Tần khoái quá. Nó cao hứng lái xe bằng một tay. Tay kia nó búng "tróc, tróc", hạ quyết tâm: Chiều nay "đôi tay nhựa" phải "trét thêm keo". Để vồ đâu dính đó. Thắng tụi 11A5 rồi còn phải thắng tiếp đối thủ trong trận chung kết nữa để đưa đội bóng 10A9 lên ngôi vô địch, lúc đó họa may con nhỏ Minh Trung mới thích mình, ngốc ơi!

Sân bóng bên hông trường Đức Trí tưng bừng ngay từ hai giờ rưỡi chiều, mặc dù trận đấu bán kết thứ nhất giữa hai đội bóng 10A9 và 11A5 đúng ba giờ mới bắt đầu.

Trên sân bóng rổ được thiết kế lại cho môn bóng đá bảy người, cổ động viên hai đội ngồi chen chúc trên hai khán đài đối diện. Trong khi bọn con trai hai phe thi nhau đấu võ mồm thì bọn con gái vừa cắn hạt hướng dương vừa cười đùa rúc rích.

Đó là nói lúc trận đấu chưa khai diễn. Đến khi trọng tài dẫn hai đội ra sân thì bọn con gái chả thèm nhằn hạt nữa. Cả bọn thi nhau gào lên, mồm miệng hóa ra còn lớn hơn đám con trai.

"Hợp xướng giọng nữ" bên khán đài 11A5 phát ra eo éo:

- 11A5, cố lên!

- 10A9, cố lên! – Bên này, nhỏ Kim Em cũng oang oang, nó to con nhất lớp nên giọng nó vang vang như phát ra từ một chiếc kèn đồng, một mình nó thừa sức át giọng cả phe đối phương.

Thủ môn Tần đi ngay sau đội trưởng Tiểu Long, hồi hộp tiến ra sân. Nghe bạn bè cổ vũ, nó ngước mặt lên khán đài, mặt ửng lên sung sướng.

Bắt gặp cử chỉ của "học trò", "cô giáo" Lan Kiều vỗ tay bôm bốp, miệng hét ầm:

- Tần ơi! Chụp cho hay nha!

Thấy thằng này nhìn dáo dác như tìm kiếm, Lan Kiều đứng hẳn người lên, hai tay đưa lên đầu vẫy vẫy:

- Tần ơi, Tần!

Thấy "học trò" nhìn mình toét miệng cười, Lan Kiều tranh thủ nhắc ngay, sợ "học trò" quên "nhiệm vụ":

- "Người hùng, người hùng"! "Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ"! "Thích, thích, thích"! Nhớ nha Tần!

Lan Kiều nhiệt tình quá, làm một tràng khiến thằng Tần đang toe toét bỗng giật thót, lật đật quay đầu ngó đi chỗ khác.

Quả như Tần lo lắng, Lan Kiều vừa hô dứt tràng "mật mã", chưa kịp ngồi xuống, nhỏ Quỳnh Như đã quay sang, chúm chím:

- À, bây giờ thì mình biết "bạn ấy" trong bài thơ của Tần là ai rồi!

- Là ai? – Lan Kiều ngạc nhiên.

Quỳnh Như đập tay lên vai bạn:

- Là Lan Kiều chứ là ai!

- Bậy nào!

- Chối gì nữa! – Quỳnh Như chu miệng – Đội bóng cả mớ người, sao bạn không cổ vũ ai mà chỉ cổ vũ mỗi mình bạn Tần?

Thằng Cung ngồi bên cạnh nhăn nhở hùa theo:

- Đúng rồi! Chỉ có "bạn ấy" của thằng Tần mới âu yếm gọi nó là "người hùng", còn khai huỵch toẹt mình "ngưỡng mộ" và "thích" nó giữa chốn đông người như thế thôi!

Quỳnh Như liếc Cung, nháy mắt:

- Cái đó kêu là gì hả Cung?

Như chỉ đợi có vậy, Cung đặt tay lên ngực, nghiêm trang đáp:

- Theo "từ điển yêu Titanic", cái đó kêu là "tỏ tình công khai và trực diện".

Lan Kiều đỏ mặt, vung tay lên:

- Mình đập hai bạn bây giờ! Toàn nói gì đâu không hà!

Nếu hôm đó Lan Kiều bị Quỳnh Như và thằng Cung nghi oan vụ "bạn ấy" thì nỗi oan đó xét cho cùng cũng xứng đáng. Vì nhờ "câu thần chú" chỉ có nó và "cô giáo" nó hiểu mà bữa đó con nhà Tần bắt bóng như lên đồng.

Xét về tương quan lực lượng, đội 10A9 và đội 11A5 có thể nói là cân tài cân sức, bên tám lạng bên nửa cân. Nhưng hôm đó sở dĩ bên "tám lạng" thắng bên "nửa cân" 2-0 chính là do bên "tám lạng" có một thủ môn đang "rung động đầu đời" đứng trong khung gỗ.

Tần bổ bên trái, nhào bên phải, đẩy bật và tóm gọn những quả bóng bắn tới như mưa từ các chân sút 11A5 trước những tràng pháo tay như sấm dậy từ hai bên khán đài.

Được cổ vũ, con nhà Tần càng chơi bóng như trong mơ. Những cú bay lượn và những pha phá bóng không tưởng của nó làm dậy lên vô số những tiếng la hét phấn khích. Tần chơi xuất thần đến nỗi không chỉ cổ động viên 10A9 mà ngay cả cổ động viên 11A5 cũng đứng bật dậy hò reo sau mỗi pha bay người bắt bóng của nó.

Thằng Cung dụi mắt lia lịa, văng bậy một cách sung sướng:

- Mẹ nó! Bữa nay thằng Tần nó "lên cơn điên" hay sao ấy!

Giọng Lan Kiều trên khán đài khản đặc:

- Giỏi lắm … Tần … ơi!

Lớp phó kỷ luật Minh Trung rưng rưng:

- Tuyệt quá …

Không nói thì ai cũng biết khi trọng tài thổi hồi còi chấm dứt trận đấu, thằng Tần đã bị đồng đội xúm lại đè bẹp gí và thụi vào người "binh, binh" để chúc mừng như thế nào.

Các cổ động viên 10A9 trên khán đài cũng tràn cả xuống sân. Khi thằng Tần lóp ngóp bò dậy cố thoát ra khỏi vòng tay đồng đội thì ngay lập tức nó lại bị chôn sống dưới trận mưa những lời tán tụng mà các cổ động viên thi nhau dội tới tấp lên đầu nó.

Tần vừa mệt vừa cảm động. Và mắt nó chợt hoa lên khi lớp phó kỷ luật Minh Trung tiến lại gần nó với chiếc khăn trên tay.

Minh Trung giúi chiếc khăn vào tay nó, mỉm cười:

- Tần lau mồ hôi đi nè!

Tần run run cầm lấy chiếc khăn, ngỡ như đang cầm … tấm thiệp Valentine, miệng lúng búng:

- Cảm ơn …

Lắp bắp xong, nó đứng đực ra đó, tim đập binh binh. Đến khi Minh Trung giục, nó mới cẩn thận chấm chiếc khăn lên trán, chấm nhè nhẹ thôi. Nó sợ mồ hôi làm ướt "tấm thiệp" trên tay.

Tần vừa chấm mồ hôi vừa lấm lét nhìn quanh, sợ tụi bạn nghe thấy điệu nhạc rock đang phát ra rộn rã từ trong lồng ngực nó.

Nhưng đang ngây ngất trong niềm vui thắng trận, chẳng đứa nào để ý đến bộ tịch ngượng nghịu của Tần.

À quên, nói chính xác thì có ba đứa.

Đứa thứ nhất là nhỏ Lan Kiều.

Bắt gặp thằng này vừa lau mồ hôi vừa nhớn nhác nhìn sang, ánh mắt Lan Kiều sáng bừng lên như muốn nói "Thấy chưa!" khiến "học trò" vừa trông thấy "cô giáo" đã xấu hổ ngoảnh vội sang phía khác.

Hai đứa kia là thằng Cung và nhỏ Quỳnh Như.

Cung và Quỳnh Như đứng xa xa, hết nhìn Minh Trung lại nhìn Lan Kiều, rồi lại nhìn nhau, và dù không thốt ra tiếng nào đứa này vẫn đọc được trên vẻ mặt ngơ ngác của đứa kia một câu hỏi to tướng: “Vậy giữa Minh Trung và Lan Kiều rốt cuộc thì đứa nào mới là “bạn ấy” của thằng Tần há?”

Chương 9

Thằng Tần sống trên thiên đường suốt một tuần lễ liền.

Mặc dù trận bán kết đã lùi lại phía sau, tụi bạn trong lớp vẫn nói không ngớt về chiến thắng của đội nhà, và dĩ nhiên những pha cứu bóng ngoạn mục của thằng Tần được đem ra bàn tán nhiều nhất.

Bài thơ Đôi khi của "thi sĩ" Lê Thanh Tần lại được nhắc tới, cũng do thằng Lâm đem ra giễu nhại, nhưng lần này tính chất đã khác hẳn.

Giờ ra chơi, "thi sĩ Hoàng Hôn" leo lên ghế, oang oang:

- Muốn làm cho cả lớp

Vui thêm được một ngày

Lại làm cho cả lớp

Ngây ngất cả tuần nay!

Đọc dứt, Lâm giơ cao tay:

- Đề nghị bà con cho thủ môn lớp ta một tràng pháo tay!

Khác với lần chọc ghẹo trước đây, lần này lời kêu gọi của "thi sĩ Hoàng Hôn" được bạn bè hưởng ứng nhiệt liệt, đứa nào đứa nấy vỗ tay rầm rầm. Ngay cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng toét miệng cười, chả buồn quát thằng Lâm leo xuống khỏi ghế như mọi lần.

Trong những ngày sống trên mây đó, Tần càng hạnh phúc hơn nữa khi Minh Trung bất ngờ mang tới lớp tặng cho nó một cái đĩa VCD "Những pha cứu bóng xuất sắc nhất thế giới".

Minh Trung chìa cái đĩa, chỉ nói vỏn vẹn ba tiếng "Tặng Tần nè!" mà con nhà Tần nghe như cả một thùng mật ngọt rót vào tai khiến nó ngầy ngật suốt cả buổi sáng.

Như vậy là con nhỏ Minh Trung thích mình rồi. Tần bần thần nghĩ. Hôm nọ nó đã hy sinh chiếc khăn tay thơm tho, sạch sẽ của nó cho mình lau mồ hôi. Hôm nay nó còn đem đĩa VCD tặng mình. Xưa nay mình chỉ nghe con trai tặng quà cho con gái. Con gái mà chủ động tặng quà cho con trai là "có chuyện" rồi.

Tần sướng quá, lại rủ thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa ra căng-tin ngồi ăn chè và đấu hót.

Dĩ nhiên hai đứa bạn thân của thằng Tần thỉnh thoảng vẫn dò hỏi nó về "bạn ấy" trong bài thơ Đôi khi nhưng nghe thằng này chối biến lại thôi, không buồn thắc mắc nữa. Dạo này tụi nó quan tâm đến trận chung kết sắp tới với đội bóng lớp 12A3 hơn.

Thằng Dưỡng trước hôm đá trận bán kết tự tin là thế, còn đòi đốn đối phương gãy giò, bây giờ nghĩ đến đội bóng tụi nó sắp phải chạm trán tới đây, mặt mày nó căng thẳng thấy ớn.

Sáng hôm đá trận chung kết, nó ăn chè gần như không vô. Giờ ra chơi, nó cứ ngồi ngoáy hoài chiếc muỗng vô ly chè, hết than vắn tới thở dài:

- Tụi nó ghê quá, Tần ơi!

- Thằng nào thằng nấy to như ông hộ pháp trong chùa! Tụi nó ủi mình một phát chắc mình té lăn cu quay quá!

Nhỏ Hiền Hòa trấn an:

- Đá bóng chứ có phải đấu vật đâu! To con chắc gì đã thắng!

Tần gật đầu:

- Ờ, to con chắc gì đã thắng!

Tần hùa theo Hiền Hòa nhưng mặt không giấu được vẻ trầm ngâm. Tại trong thâm tâm nó thấy thằng Dưỡng nói đúng. Trận bán kết tụi nó đã vượt qua đội 11A5, nhưng vóc dáng học trò lớp mười và lớp mười một không xê xích nhau là mấy. So với tụi lớp mười hai thì khác hẳn. Tụi này xấp xỉ mười tám tuổi, sắp thành người lớn cả rồi, khối đứa mép đã lún phún ria. Đội bóng 10A9 của tụi nó đứng cạnh đội bóng 12A3 trông chênh lệch như đội thiếu niên đứng cạnh đội thanh niên, húc nhau chắc tụi nó văng xa cả mười mét.

Tần nghĩ vậy nhưng nó không quá lo lắng như thằng Dưỡng. Dưỡng đá hậu vệ cùng Tiểu Long, vào trận thế nào cũng va chạm với mấy tiền đạo to con của đối phương nên nó ngán. Nghĩ đến cảnh giò cẳng quật nhau côm cốp là mặt nó xanh lè xanh lét.

Tần thì khác. Nó đứng trong khung thành, chỉ cần tập trung vào quả bóng. Nếu nó giữ được phong độ như đã thể hiện trong trận bán kết, chắc chắn đội nó sẽ thắng.

Tần múc muỗng chè cho vào miệng, tự tin mình sẽ bắt bóng nếu không hơn thì cũng không kém gì trận vừa rồi.

Lời tán dương của bạn bè mấy hôm nay đã chắp cánh cho nó.

Ánh mắt khuyến khích của "cô giáo" Lan Kiều khiến nó lâng lâng.

Rồi thái độ của Minh Trung đối với nó những ngày gần đây nữa, thiệt là êm đềm ấm áp. Mỗi lần nghĩ đến chiếc khăn tay và chiếc đĩa VCD của con nhỏ này, Tần lại cảm thấy lòng mình bồi hồi khó tả.

Nó đập tay lên vai thằng Dưỡng đang ngồi xẹp như đống giẻ ướt bên cạnh, giọng chắc nụi:

- Mày yên tâm đi! Chiều nay tao dứt khoát không để lọt lưới quả nào!

Tần nói, Dưỡng tin ngay. Nó mới chứng kiến tài nghệ của thằng này tuần trước đó thôi.

Mặt Dưỡng lập tức tươi lên:

- Nói được phải làm được nghe, mày!

Tần gõ chiếc muỗng vào thành ly thay cho lời hứa:

- Tao sẽ cố hết sức!

Tới phiên thằng Dưỡng đập tay lên vai Tần, nó đập mạnh quá làm thằng này nhăn hí:

- Tao tin mày mà!

- Mình cũng tin Tần. – Nhỏ Hiền Hòa nheo mắt – Chắc chắn Tần sẽ "lại làm cho cả lớp/ ngây ngất cả tuần sau" nữa cho coi!

Tần ưỡn ngực, hùng hồn:

- Chắc chắn rồi!

Trong căng-tin lúc này có ba đứa nhìn nhau.

Có thể thấy rõ sáu con mắt đang long lanh.

Dưới sáu con mắt là ba cái miệng.

Ba cái miệng đang cười toe toét.

Cứ như thể chiếc cúp vô địch bóng đá toàn trường đã nằm trong túi áo của tụi nó rồi. Mơ mộng ghê!

Bọn nhóc mơ mộng cũng đúng thôi.

Cuộc sống luôn luôn cần mơ mộng.

Một đứa con trai đang thích một đứa con gái càng cần mơ mộng hơn bao giờ hết. Dù rằng không phải giấc mơ nào cũng trọn vẹn. Và đôi khi nó bị tan vỡ bởi những nguyên nhân lãng òm.

Ví dụ như nguyên nhân này đây.

Ra chơi vô, con nhỏ Ngọc Thời không hiểu mắc chứng gì lại thò tay vô cặp sách mò mẫm. Nó lục lục tìm tìm một lúc rồi mặt mày bỗng nhiên tái nhợt, rú lên:

- Ối, cái máy MP3 của mình …

Thằng Gia Nghĩa ngồi kế Ngọc Thời quay sang:

- Gì thế?

- Bạn có lấy cái máy nghe nhạc của mình không? – Con nhỏ Ngọc Thời quýnh quíu hỏi, trông nó đã không còn tỉnh táo.

- Tôi đập bạn nha! – Thằng Gia Nghĩa nổi khùng – Bạn nói tôi là đồ ăn cắp hả?

Ngọc Thời mếu máo:

- Chứ ai lấy của mình? Mình cất trong cặp, vừa ra chơi vô đã mất rồi …

Nó gục đầu xuống bàn khóc hu hu làm cả lớp xôn xao.

- Chuyện gì thế? – Cả đống cái miệng nhao nhao hỏi.

Lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung đứng bật lên khỏi chỗ ngồi gần như cùng lúc, và lên tiếng gần như đồng thời:

- Đề nghị các bạn giữ trật tự!

Lúc này thầy Khoa dạy toán chưa xuống tới nên lớp học nom bát nháo không thể tả: đứa khóc cứ khóc, đứa cười cứ cười, đứa la hét cứ la hét.

Lớp phó Minh Trung mặt hầm hầm, thò tay vô cặp định rút cuốn sổ ra. Nhưng nó vội bỏ ngay ý định đó. Từ ngoài cửa, thầy Quắc giám thị đã nhướn cổ nhìn vô, giọng sang sảng:

- Gì mà ồn thế các em?

Chỉ nghe cái giọng đe dọa của thầy Quắc thôi, chưa cần nhìn thấy gương mặt khó đăm đăm của thầy, tất cả cái miệng của tụi học trò 10A9 đều nín bặt y như có ai thình lình giật mất âm thanh khỏi đôi môi tụi nó.

Trường Đức Trí có ba tầng dành cho ba khối lớp, mỗi tầng có một giám thị hành lang riêng. Trong ba giám thị, tụi học trò sợ thầy Quắc nhất. Đối

với thầy, không có chuyện cảm thông hay tha thứ. Ngay cả con nhỏ Ngọc Thời, nếu không bận … khóc, chắc chắn nó đã lật đật nín ngay khi nghe tiếng của thầy Quắc rồi.

Xui là lúc này nó đang vùi đầu vào hai cánh tay khóc rưng rức, tóc tai rũ rượi. Nó chẳng nghe thấy gì hết ngoài tiếng khóc lẫn tiếng lòng của nó. Và khi cả lớp đồng loạt dán miệng mình lại thì tiếng khóc ngon lành của nhỏ Ngọc Thời nổi lên mồn một.

Chỉ khi nín khóc để lấy hơi chuẩn bị khóc tiếp, Ngọc Thời mới ngạc nhiên nhận ra khung cảnh im ắng kỳ lạ đang vây quanh nó. Nó chột dạ ngẩng mặt nhìn ra cửa, thấy thầy Quắc đứng ngoài cửa đang nheo nheo mắt nhìn vô. Ngọc Thời giật bắn người, tiếng khóc đột ngột tắt ngấm. Nhưng đã muộn.

- Nói tôi nghe! Làm gì mà em khóc lóc om sòm thế? – Thầy Quắc lừ lừ đi vô, hất đầu về phía nhỏ Ngọc Thời, nghiêm giọng hỏi.

Ngọc Thời lập cập đứng dậy, cũng chẳng phải nó tự đứng dậy nữa, làm như có một cái lò xo vô hình dưới mông nó đẩy bắn nó lên. Nó run rẩy trên hai chân, mặt biến sắc:

- Thưa thầy …

Thầy Quắc nhún vai:

- Em vuốt tóc lại đi đã. Đầu cổ bờm xơm thế kia. Lau nước mắt đi, rồi nói tôi nghe!

Ngọc Thời vuốt tóc, lấy cườm tay chùi nước mắt, “híc, híc” thêm vài cái rồi ngập ngừng bày tỏ nỗi lòng của mình.

Bấy giờ cả lớp mới sửng sốt hay ra tại sao con nhỏ này bù lu bù loa lên như vậy.

Trán thầy Quắc nhăn tít trước lời tố cáo của đứa học trò. Thầy hắng giọng một cái rồi lướt mắt qua các dãy bàn, giọng lạnh tanh:

- Em nào lỡ “cầm nhầm” chiếc máy nghe nhạc của bạn này thì trả lại đi!

Cả lớp lặng thinh, chỉ có những cái đầu ngọ ngoạy nhìn nhau, lo lắng và ngờ vực.

Lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Minh Trung cũng đứng như trời trồng, hoàn toàn bất ngờ trước chuyện đang xảy ra.

Thầy Quắc gầm gừ:

- Em nào?

Vẫn không một lời đáp lại, cứ như thể cả lớp đang á khẩu.

Thầy Quắc đợi thêm một lát, rồi nói tiếp, mặt đanh lại:

- Tôi nhắc lại. Em nào trót lấy chiếc máy của bạn này thì trả lại đi. Tôi sẽ coi như không biết.

Thầy gằn giọng:

- Còn nếu để tôi lục soát và bắt quả tang thì to chuyện đấy!

Thầy Quắc đã mở ra cho thủ phạm một lối thoát nhưng vẫn không đứa nào lên tiếng nhận tội.

Sự ngoan cố của thủ phạm khiến mặt thầy Quắc sa sầm. Có thể thấy rõ ngực thầy đang phồng lên xẹp xuống sau lớp áo, cứ như thể thầy đang thở bằng bốn lá phổi.

Thầy hầm hầm quay sang Ngọc Thời:

- Em thuộc tổ mấy?

- Thưa thầy, tổ 1 ạ.

- Tôi sẽ bắt đầu từ tổ 1 trước.

Thầy cao giọng:

- Cả tổ 1 đứng hết dậy.

Lớp phó Minh Trung và "nạn nhân" Ngọc Thời đã đứng sẵn từ trước. Bốn đứa Tần, Dưỡng, Hiền Hòa và Gia Nghĩa lục tục đứng lên, mặt đứa nào đứa nấy xám như chì.

Nhưng thầy Quắc chưa bắt đầu ngay. Thầy đảo mắt quanh lớp, hừ mũi:

- Em nào là lớp trưởng lớp này?

Xuyến Chi đứng tại chỗ nãy giờ, vội vàng lên tiếng:

- Thưa thầy, em ạ.

- Tôi cảnh báo trước! – Giọng thầy Quắc phát rin rít qua kẽ răng – Nếu em nào đó không tự giác trả lại chiếc máy, tôi mà tìm ra, lớp này sẽ bị trừ điểm thi đua trong tháng và đầu tuần tới chuyện này sẽ bị nêu lên trước sân cờ để toàn trường lấy đó làm gương!

- Dạ. – Lớp trưởng Xuyến Chi lí nhí, giọng như sắp khóc.

Bên này, thằng Tần đổi chân hai, ba lần, bụng thon thót. Nó không biết thầy Quắc sẽ làm thật hay hù dọa, nhưng nghĩ đến cảnh "chuyện xấu" của lớp 10A9 sẽ bị phơi bày ra trước toàn trường, nó nghe mình mẩy lạnh ngắt.

Tần liếc Minh Trung, thấy đôi vai nhỏ bạn cũng đang run lên từng chặp, lòng nó bất giác nao nao.

Tần lúc lắc đầu, cố vét hết can đảm, lắp bắp:

- Thưa thầy …

Thầy Quắc lia mắt về phía Tần, cặp lông mày nhướn lên:

- Em có ý kiến gì?

Tần cúi đầu xuống, cắn chặt môi:

- Thưa thầy … em … em …

Trước vẻ mặt sửng sốt của thầy Quắc và của cả lớp, Tần khom mình lôi cặp sách trong ngăn bàn ra, lục lọi một hồi rồi ngượng ngập lấy ra chiếc máy MP3 màu kim loại.

- A, thì ra là em à. – Thầy Quắc thở hắt ra, không rõ vui mừng hay giận dữ.

Trong khi nhiều cái miệng ở các dãy bàn "ồ" lên, thầy Quắc đưa mắt nhìn Ngọc Thời:

- Phải đây là chiếc máy của em không?

Ngọc Thời tròn mắt nhìn chiếc máy iPod Classic trên tay thằng Tần, gật đầu:

- Thưa thầy, đúng là nó ạ.

Thầy Quắc hất đầu về phía thằng Tần, hừ giọng:

- Trả lại cho bạn đi!

Câu chuyện diễn ra hoàn toàn bất ngờ. Bất ngờ nhất là không ai tin thủ phạm vụ đánh cắp là thủ môn Tần, đứa trước đây mười phút còn là người hùng của lớp 10A9. Tần còn là tổ trưởng tổ 1 nữa, thời gian gần đây lại được ban cán sự lớp nhiệt liệt biểu dương về thành tích tham gia giữ gìn trật tự trong lớp.

Thật oái ăm khi một đứa như thế lại là kẻ cắp. Nhưng dù không tin thì cả lớp vẫn buộc phải tin khi chứng kiến con nhỏ Ngọc Thời mừng rỡ nhận lại chiếc máy MP3 từ bàn tay run rẩy của thằng Tần. Tần đưa chiếc máy cho

nhỏ bạn mà đầu cứ chúi xuống bàn, không dám nhìn ai, chỉ phơi ra hai gò má đỏ như tôm luộc.

Nhưng không hiểu sao không đứa nào trong lớp mở miệng trêu Tần, kể cả mấy đứa mồm mép trong băng "tứ quậy".

Ngay cả khi thầy Quắc thông báo hôm nay thầy Khoa nghỉ dạy vì ốm, tụi nó cũng lặng lẽ xách cặp chen nhau ra cửa, không một tiếng cười đùa.

Bốn giờ chiều nay trận chung kết bóng đá giữa đội 10A9 và đội 12A3 sẽ diễn ra. Chắc vì vậy mà không đứa nào muốn thủ môn của đội nhà xấu hổ đến trốn biệt khỏi trái đất chăng?

Chương 10

Tần ngồi chết gí trên ghế.

Nhỏ Hiền Hòa quay sang Tần, tính nói một câu gì đó để an ủi thằng này, nhưng nó nghĩ hoài, nghĩ hoài vẫn không biết nên nói câu gì, đành tặc lưỡi xách cặp rời khỏi bàn.

Lan Kiều ở lại sau cùng, nhưng nó cũng chỉ biết đưa cặp mắt buồn bã nhìn thằng Tần đang gục đầu xuống bàn. Nó ngồi nhìn đứa "học trò hư", miệng thở dài thườn thượt. Cũng như Hiền Hòa, Lan Kiều không biết phải nói gì trong hoàn cảnh này.

Mãi một lúc, thấy tụi bạn đã ra về từ lâu mà thằng Tần chẳng có vẻ gì muốn nhúc nhích, nó đành phải cất tiếng:

- Về thôi, Tần ơi!

Tần ngẩng đầu lên, chậm chạp quay lại. Nó hỏi "cô giáo" nó bằng giọng buồn xo:

- Chắc là Minh Trung không còn thích tôi nữa phải không?

Lan Kiều nhìn sững Tần, không ngờ lúc này mà đứa "học trò hư" của mình còn nghĩ đến chuyện đó.

Nó xoáy mắt vào mặt thằng Tần, tính nói một câu gì đó thật nặng nề cho hả tức. Công sức của nó bỏ ra để giúp "học trò" mấy ngày nay coi như đổ sông đổ biển hết. Đang từ vai trò "người hùng" thằng này đột ngột rơi bịch một phát, biến thành tên cắp vặt, thật chẳng ra làm sao. Sau vụ này, con nhỏ Minh Trung sẽ coi khinh thằng Tần, sẽ nhìn thằng Tần bằng nửa con mắt là cái chắc, làm gì có chuyện "thích" với "ngưỡng mộ" ở đây nữa!

Lan Kiều giận Tần quá, càng nghĩ càng giận, giận hết sức là giận, nhưng nó vẫn đủ tỉnh táo để không xả tung tóe cơn giận lên đầu "học trò" trong lúc này. Nó đang rất muốn hỏi "Tại sao Tần lại đánh cắp chiếc máy nghe nhạc của con nhỏ Ngọc Thời?" nhưng cuối cùng nó đưa mắt nhìn ra cửa, nói dối bằng giọng buồn xo không kém gì "học trò" nó:

- Mình cũng không biết Minh Trung có còn thích Tần không nữa!

Thằng Tần hễ không nghĩ đến Minh Trung thì thôi, mỗi lần nghĩ đến con nhỏ này đầu óc nó đặc lại như đất sét. Dù vậy, nó vẫn chưa ngu đến mức tin

lời "cô giáo" nó. Chắc chắn Lan Kiều không muốn làm cho nó buồn nên nói thế. Chứ làm gì mà không biết được thái độ của Minh Trung!

Lúc nãy, khi Tần lôi chiếc máy Ipod Classic trong cặp ra đưa cho Ngọc Thời, tuy chẳng đứa nào chế nhạo nó nhưng Tần vẫn nhận ra bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào mình. Và cặp mắt khiến nó khổ tâm nhất là cặp mắt của Minh Trung. Tuy chỉ liếc thoáng qua Tần vẫn cảm nhận được tia nhìn của nhỏ bạn chất chứa bao nhiêu là ngạc nhiên, thất vọng, có nét gì đó giống như là tội nghiệp nữa. Hổng biết lúc nhìn mình, Minh Trung có hối hận đã đưa khăn cho mình lau mồ hôi, đã tặng đĩa VCD cho mình trau dồi tài nghệ bắt bóng không há?

Tần gục đầu xuống bàn chỉ để loay hoay nghĩ mãi về điều đó thôi, cho đến khi "cô giáo" Lan Kiều đánh thức nó khỏi những ý nghĩ u sầu tăm tối.

Lan Kiều có lẽ cũng hiểu là không nên nhiều lời với Tần trong buổi sáng tồi tệ đó. Trước khi ra về, nó chỉ nói thêm một câu:

- Chiều nay cố tập trung vào trận đấu nha Tần!

- Tôi sẽ cố!

Tần liếm môi đáp, thừa biết "cô giáo" của mình muốn nhắn nhủ điều gì qua ba từ "cố tập trung". Lan Kiều muốn nó gạt khỏi đầu óc "vụ án MP3" để chú ý vào quả bóng đó thôi.

Các cầu thủ trong đội 10A9 cũng cùng ý nghĩ với Lan Kiều.

Trước khi ra sân, đội trưởng Tiểu Long vỗ vai Tần:

- Tinh thần mày vẫn tốt đó chứ?

Tần gọn lỏn:

- Tao bắt được!

Mấy đứa còn lại tuy không nói gì nhưng nhìn ánh mắt tụi thằng Dưỡng, thằng Lâm vẫn thỉnh thoảng liếc trộm mình, Tần đoán tụi nó đang lo lắng ghê lắm. Mình sẽ cố! Tần thu nắm tay, nghiến răng tự nhủ. Cố bắt bóng cho thật hay và cố đừng nghĩ đến lớp phó Minh Trung. Tần biết câu chuyện giữa nó và Minh Trung coi như đã kết thúc. Lát nữa đây, dù nó cản phá thành công mọi cú sút của đội 12A3 để giúp đội bóng lớp nó lên ngôi vô địch, thiện cảm mà Minh Trung dành cho nó mấy hôm nay cũng đã tan thành mây khói, không có cách gì cứu vãn được.

Tiếng hò reo cổ vũ ầm ĩ dội lên chung quanh khiến tâm trí Tần chợt lãng đi. Nhưng nó không dám ngước nhìn lên khán đài. Nó lầm lũi đi sau lưng Tiểu Long, liên tục lấy cườm tay quẹt mồ hôi trán để che giấu sự xúc động.

- Ráng lên nha, Tiểu Long!

- Sút tung lưới tụi nó mười trái nghe, Quý ròm!

- Cố lên, Dưỡng ơi!

Cổ động viên 10A9 hét tên từng cầu thủ.

Nhưng không đứa nào hô tên Tần.

"Cô giáo" Lan Kiều cũng không buồn động viên "học trò" bằng câu thần chú "Người hùng, người hùng! Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ! Thích, thích, thích!" như hôm nào. Lan Kiều ngồi im ru, đưa mắt buồn phiền nhìn xuống sân nắng, chả rõ trong lòng đang nghĩ ngợi gì.

Nhưng Tần không có thời gian để buồn tủi. Tụi 12A3 vừa vào trận đã áp đảo ngay. Sức vóc nhỉnh hơn, tụi nó chơi trò lấy thịt đè người, húc các cầu thủ 10A9 té chúi nhủi. Trong bọn, chỉ có Tiểu Long là không ngán đối phương. Tụi nó "cộp" giò là con nhà Tiểu Long sẵn sàng "cộp" lại.

Thằng Dưỡng đá hậu vệ với Tiểu Long, mỗi lần thấy tụi 12A3 nhào tới, mặt mày xanh lè xanh lét, vội vàng nhảy tránh khiến tụi bạn ngồi trên khán đài la chói lói:

- Xông vô đi, Dưỡng ơi!

- Mày mọc đuôi thỏ từ lúc nào thế Dưỡng?

Bị bạn bè chế giễu, thằng Dưỡng xấu hổ chín người. Đã vậy, dù liên tục tránh né, nó vẫn bị đối phương "cộp" vào giò đau điếng, thế là con nhà Dưỡng nổi khùng "phang" lại tưng bừng.

Minh Vương và Hải quắn tuy thấp bé hơn tụi lớp mười hai, nhưng to xác, đối phương lấn qua tụi nó bặm môi lấn lại. Chỉ có Quý ròm và thằng Lâm – một thằng là "thi sĩ Bình Minh" một thằng là "thi sĩ Hoàng Hôn" và cũng giống như mọi thi sĩ trên cõi đời, hai thằng đều ốm nhom ốm nhách nên bị tụi 12A3 ủi văng cả thước.

Còi trọng tài ré không ngừng. Tại tụi lớp mười hai chơi rắn quá mà. Gần hết hiệp một vẫn chưa ghi được bàn thắng, tụi nó càng cáu, phạm lỗi liên tục.

Thực ra thì diễn biến trên sân cho thấy tụi 12A3 chơi áp đảo hơn. Cho đến khi hết hiệp, tụi nó sút được mười quả trong khi bên Quý ròm chỉ sút được bốn quả. Tụi 12A3 sút bóng nhiều như thế nhưng vẫn chưa ghi được bàn chỉ vì "Đôi tay nhựa" Lê Thanh Tần đã quyết thực hiện lời hứa với Lan Kiều và Tiểu Long.

Cũng như trong trận bán kết trước đó, hôm nay Tần tiếp tục bắt bóng như làm xiếc. Nó bay qua trái, lượn qua phải, rướn lên cao, nhoài xuống thấp, vô hiệu hóa mọi cú sút mạnh như búa bổ của đối phương.

Cổ động viên 10A9 thoáng chốc quên bẵng Tần là "tên cắp vặt" sáng nay vừa làm xấu mặt cả lớp trước thầy giám thị.

Nhiều cái miệng hô vang, lúc đầu còn rụt rè nhưng về sau nghe lồng lộng:

- Tần! Tần! Tần!

- Tuyệt lắm, Tần!

- Cố lên, Tần ơi!

Được bạn bè cổ cũ, con nhà Tần càng trổ tài bay lượn.

Qua hiệp hai, nó chơi càng xuất thần hơn. Vì trên khán đài những tiếng hô vang tên nó càng lúc càng nhịp nhàng, rộn rã.

Tụi 12A3 bắt đầu đâm nản.

"Mũi tên vàng" Quý ròm nhân cơ hội tụi này lơi chân, dắt bóng luồn lách xuống gần sát đường biên ngang và tung một cú sút chéo cánh sẻ, bắn tung nóc lưới đối phương khiến khán đài như nổ tung.

Cổ động viên 10A9 đồng loạt bật dậy khỏi chỗ ngồi, cả đống mũ nón giày dép bay tung lên trời:

- 1-0!

- Quý ròm số dzách!

- 10A9 thắng rồi!

Con nhà Tần sung sướng quá. Nhưng nó không dám bộc lộ niềm vui quá trớn. Nó chỉ thu nắm đấm giơ lên khỏi đầu, cố ép mình không được chạy loăng quăng. Trận đấu chưa kết thúc, nó cần phải tập trung đến phút chót. Bị thủng lưới, thế nào tụi 12A3 cũng xông lên gỡ hòa.

Đúng như Tần nghĩ, vừa giao bóng xong các cầu thủ 12A3 tràn hết sang phần sân của đội 10A9 như một bầy bò điên. Ngay cả Tiểu Long cũng bị tụi nó xúm vô lấn té lăn quay.

Tụi 12A3 sút bóng như phát rồ. Thua đội 10A9 đối với tụi nó không chỉ là thua một trận đấu, mà còn là "đàn anh" thua "đàn em", cho nên tụi nó tự ái đùng đùng, mặt mày đứa nào đứa nấy đỏ gay như sắp sửa giết người.

Trong vòng mười phút, tụi 12A3 đã tung ra gần chục cú sút khiến con nhà Tần đón đỡ bở cả hơi tai.

Cổ động viên 10A9 sau khi ăn mừng bàn thắng và tung hô Quý ròm, bắt đầu quay lại tung hô thủ môn Tần.

- Tần! Tần! Tần!

- Hay quá, Tần ơi!

- Cố giữ sạch lưới nghe Tần!

Bắt bóng đến mờ mắt nhưng thằng Tần vẫn nghe rõ mồn một tiếng hô của từng đứa: Xuyến Chi, Đặng Đạo, Quới Lương, Vành Khuyên, Quỳnh Như, Kim Em, Hiền Hòa, thằng Cung, thằng Bá, kể cả "cô giáo" Lan Kiều. Thốt nhiên, nó sực nhớ ra từ đầu trận đến giờ nó không nghe tiếng lớp phó kỷ luật Minh Trung. "Người trong mộng" của nó đã chán nó thật rồi sao?

Mới trận bán kết vừa rồi, Minh Trung còn lo lắng quan tâm đến nó, thế mà hôm nay trong khi nó phải tả xung hữu đột đến toát mồ hôi để bảo vệ khung thành đội nhà, con nhỏ này chẳng thèm hó hé một tiếng nào để động viên nó.

Bất giác, Tần quét mắt lên khán đài tìm kiếm, hoàn toàn không tự chủ. Nó nhận ra Minh Trung đang ngồi giữa Lan Kiều và Hiền Hòa. Minh Trung cũng đang nhìn lại Tần, nhưng không phải bằng ánh mắt hân hoan trìu mến như hôm nào. Ánh mắt đó, lẫn vẻ mặt đó, cũng giống như hồi sáng, đượm buồn phiền, thất vọng, dường như cả khinh miệt, rẻ rúng.

Trước khi bước vào trận chung kết, Tần đã tự dặn mình không được nghĩ đến Minh Trung. Thế mà nó quên béng đi mất. Trong chốc lát, trông nó ngu ngơ như người vừa té giếng.

- Tần! Coi chừng!

Tiếng Tiểu Long ré lên khiến Tần giật mình ngó lại. Quả bóng từ phía tụi 12A3 đang lao xé gió vào sát cột dọc.

Nếu cảnh giác, Tần đã kịp phóng người từ sớm. Nhưng lúc này, nếu Tần quyết bay người phá bóng, khả năng nó lao đầu vào cột dọc là rất cao.

Nhưng Tần không có thì giờ để cân nhắc.

Theo phản xạ, nó bắn người đi như một hòn đạn.

Tần tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường trải drap trắng của bệnh viện.

Nghe nhói nửa người, nó nhìn xuống thấy vai phải của mình đang quấn băng trắng toát. Nó khẽ nhúc nhích, thấy đau đau.

Tần lo lắng đưa tay sờ đầu, mừng rỡ khi chẳng thấy cảm giác gì khác lạ.

Như vậy là mình không lao đầu vô cột dọc, may quá! Nó nhủ bụng, từ từ hình dung lại pha bay người cứu bóng của mình. Nhưng Tần chẳng nhớ gì nhiều. Nó chỉ bắt gặp trong đầu nó cảm giác của những đầu ngón tay khi chạm vào quả bóng, sau đó là một tiếng va chạm đánh "sầm" rồi những tiếng thét bài hãi từ bốn phía dội vô tai nó, sau đó nó không biết gì nữa. Cú tông mạnh đến mức nó chưa kịp nghe đau đã lập tức ngất đi.

Nhưng bây giờ thì Tần thấy đau. Nó khẽ xoay người để có thể ở vào tư thế dễ chịu hơn, vừa đưa mắt nhìn quanh. Nhiều người khác nằm trên những chiếc giường khác với thân nhân xúm xít chung quanh, nhưng Tần không nhận ra ai quen.

Trong khi Tần đang định bắt chuyện với bệnh nhân nằm giường bên cạnh để hỏi xem bây giờ là mấy giờ, buổi sáng hay buổi chiều thì mẹ nó từ ngoài hành lang bước vô.

Thấy mắt nó đang mở thao láo, mẹ nó hấp tấp chạy lại, quýnh quíu:

- Con tỉnh lại rồi à?

Không để nó kịp đáp, mẹ nó kích động tuôn một tràng:

- May quá! May thiệt là may! Mà con chơi bóng kiểu gì vậy hả con? Nếu va phải đầu có phải bây giờ …

Mẹ nó không dám nói tiếp ý nghĩ trong đầu. Bà thay câu nói gở bằng một cái rùng mình, rồi rưng rưng mắt nhìn thằng con.

- Không hề gì đâu mẹ à. – Tần thò tay nắm tay mẹ nó, cố đừng nhăn nhó vì cử động đột ngột của mình, nói giọng trấn an – Vai con chỉ đau sơ sơ thôi! Ít hôm là hết thôi mà.

Rồi sợ mẹ nó tiếp tục trách cứ, Tần lật đật hỏi:

- Mẹ ơi, con nằm đây bao lâu rồi?

- Từ chiều hôm qua đến nay. Từ sân bóng con được đưa thẳng vào đây. – Mẹ nó vừa đáp vừa lắc đầu.

Tần nhìn đồng hồ trên tay mẹ nó:

- Bây giờ là sáng hay chiều hở mẹ?

- Gần trưa rồi, con.

Như sực nhớ ra, mẹ nó đứng lên:

- Con nằm đây, mẹ ra căng-tin mua thức ăn.

Mẹ nó vừa khuất sau cánh cửa, một cái đầu khác thò vào phòng nhìn dáo dác.

Nhác thấy cái đầu đó, Tần như không tin vào mắt mình.

Tần đưa cánh tay lành lặn lên dụi mắt lia lịa, và khi biết chắc đó là nhỏ Minh Trung, lòng nó dậy lên bao cảm giác trái ngược: vui mừng, hờn giận, tủi thân – cùng một lúc.

Nó đang định quay mặt đi chỗ khác thì Minh Trung đã kịp nhìn thấy nó.

- Tần!

Con nhỏ reo lên và lật đật tiến lại, trên tay lủng lẳng túi trái cây. Nó đặt cái túi lên chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường rồi ngồi xuống chiếc ghế sắt kế bên, mắt dán vào vai Tần, giọng lo âu:

- Tần có đau lắm không?

- Hơi hơi.

Tần mấp máy môi, cố thở ra giọng thều thào. Gương mặt nhăn nhó của nó như muốn nói cho Minh Trung biết tuy nó nói "hơi hơi" nhưng thực ra nó đau ghê lắm, đau muốn chết luôn.

Minh Trung rơi vào bẫy của con nhà Tần dễ dàng. Trái tim sắt của nó bị vẻ đau đớn của thằng Tần làm cho tan chảy ra như thể vừa gặp một cơn mưa acid.

Mặt nó bất chợt méo đi:

- Tần nói dối. Mình biết Tần đau lắm nè.

Nó càng nói giọng càng nghe nghèn nghẹt:

- Tần cố lên nha. Chắc vài hôm nữa Tần sẽ bớt đau.

Thằng Tần đau thì có đau thiệt. Nhưng đâu có đau đến mức như nó đang "trình diễn". Nó tính hù con nhỏ Minh Trung cho bõ ghét. Nhưng khi thấy con nhỏ này muốn sa nước mắt vì nó, Tần lại cảm thấy áy náy quá thể.

Nó chép miệng, lảng sang chuyện khác, chuyện nó quan tâm từ lúc tỉnh lại đến giờ nhưng hổng biết hỏi ai:

- Hôm qua đội bóng lớp mình thắng không?

- Thắng chứ! – Mặt Minh Trung tươi lên – Xe cấp cứu vừa chở Tần đi là trọng tài thổi còi dứt trận luôn. Lúc Tần va phải khung thành trận đấu đã sắp hết giờ rồi mà.

- Tuyệt quá!

Thằng Tần reo lên, nó hứng chí đấm tay lên trời, tất nhiên là cánh tay không quấn băng, nhưng nó cử động mạnh quá khiến bả vai bên kia nhói một cái làm nó đau muốn nổ đom đóm mắt, cánh tay rớt bịch xuống nệm như một khúc cây gãy.

Nhỏ Minh Trung hớt hải:

- Trời, Tần nằm yên đi! Đã bị như thế mà còn …

Tần ngoan ngoãn:

- Tôi quên.

Vừa nói Tần vừa ngạc nhiên nhìn Minh Trung, băn khoăn không hiểu con nhỏ này đang nghĩ gì về mình. Hôm qua nó lạnh nhạt với Tần là thế, bữa nay tự nhiên lại tỏ ra quan tâm như thể Tần vẫn là "người hùng" và người hùng đó chưa bao giờ ăn cắp vặt khiến Tần thắc mắc quá. Hay là thấy Tần bị tai nạn, nó "muốn làm cho bạn ấy/vui thêm được một ngày" để Tần có đủ nghị lực vượt qua những ngày nằm viện.

Như đọc được ý nghĩ trong đầu Tần, nhỏ Minh Trung đột ngột hạ giọng:

- Mình xin lỗi Tần nha!

- Xin lỗi chuyện gì? – Tần ngơ ngác.

- Chuyện nghi ngờ Tần lấy chiếc máy MP3 của bạn Ngọc Thời đó.

Con nhà Tần không hề chờ đợi một câu nói như vậy. Nó nhìn sững Minh Trung, ngạc nhiên một cách sung sướng:

- Ủa, bạn biết rồi hở?

- Ờ, mình biết hết rồi. – Minh Trung gật đầu – Cả lớp cũng biết.

- Thế đứa nào lấy chiếc máy nghe nhạc của bạn Ngọc Thời?

- Chiếc máy đó đâu có mất. – Minh Trung mỉm cười – Nó vẫn nằm ở dưới đáy cặp. Tối hôm qua lúc soạn tập vở, Ngọc Thời phát hiện trong cặp sách có tới hai chiếc máy.

- Thiệt tình! – Tần thở hắt ra – Con nhỏ này bộp chộp ghê!

- Sao Tần lại làm vậy hở Tần? – Minh Trung cắn môi hỏi, nó nhìn Tần bằng ánh mắt long lanh đến mức thằng này nghe mặt mày nóng ran.

- Tôi không muốn cả lớp bị khám cặp. – Tần quay nhìn phía khác, thở dài – Tôi cũng sợ nếu khám xong rủi không tìm ra chiếc máy, chuyện không hay của lớp mình sẽ bị nêu ra trước sân cờ.

Còn một lý do nữa mà Tần không nói: Lúc thầy Quắc dọa, nó thấy đôi vai Minh Trung run lên. Lúc đó, tự nhiên nó thấy "thương" lớp phó kỷ luật của nó quá.

- Cũng may, ông anh họ vừa mua chiếc máy MP3 mới nên cho tôi chiếc iPod Classic. – Tần khụt khịt mũi – Mới đem theo bữa đầu tiên, chưa kịp xài đã gặp chuyện này.

- Ờ, hai chiếc máy giống y hệt. – Minh Trung chớp chớp mắt, cảm động – Nhưng Tần liều quá. Nhỡ Ngọc Thời mất chiếc máy thật, Tần nhận tội như vậy có phải mang tiếng suốt đời không!

Thực ra lúc đó thằng Tần đâu có nghĩ ngợi sâu xa. Chiếc máy iPod Classic của con nhỏ Ngọc Thời thì nó nhìn thấy hoài. Giờ ra chơi nào mà con nhỏ này chẳng đeo dây vào tai ngồi nghe nhạc cả buổi. Bỗng dưng nghe Ngọc Thời hô hoán mất chiếc máy, mà nó thì có chiếc máy giống hệt, thế là nó lôi ra để thầy Quắc khỏi làm to chuyện và để … nhỏ Minh Trung khỏi bồn chồn lo lắng. "Bạn ấy" của nó là lớp phó kỷ luật, những chuyện này đâu có thể vô can.

Không biết nhỏ Minh Trung có hiểu được tâm sự của thằng Tần không mà mặt nó có vẻ bâng khuâng lắm. Tự nhiên, thằng Tần im ru mà con nhỏ Minh Trung cũng im ru.

Tần không nói gì nhưng tim nó đánh lô tô trong ngực: May quá! Vậy là Minh Trung hết ghét mình rồi!

Minh Trung hết ghét thằng Tần thật. Chắc vậy! Nếu không, nó đâu có thình lình đứng lên khỏi ghế, sốt sắng nói:

- Tần đói bụng chưa? Để mình gọt táo cho Tần ăn nha.

- Ờ … – Tần ấp úng, nó định nói mẹ nó đang mua thức ăn ngoài căng-tin nhưng phút chót không hiểu sao nó lảng sang chuyện khác – Minh Trung tới đây một mình hả?

- Tiết thứ năm trống, các bạn ở lại tập văn nghệ. Lát nữa, các bạn tới sau.

Như vậy Minh Trung lẻn tới đây một mình. Như vậy nó quan tâm đến mình quá sức rồi. Như vậy là nó thích mình còn hơn cả mình thích nó. Lát nữa nếu nó hỏi "bạn ấy" trong bài thơ Đôi khi là ai, mình có nên nói thật không há? Chắc là phải khai thật thôi. Chẳng còn dịp nào tốt hơn nữa. Mình nói mình thích nó để nghe nó nói nó cũng thích mình, chỉ riêng điều đó thôi đã sung sướng rồi. Còn tiếp theo phải làm gì nữa thì từ từ "nghiên cứu" sau. Bao nhiêu ý nghĩ đẹp đẽ bay lượn trong đầu làm mặt Tần như nở ra. Nó nhìn Minh Trung, thấp thỏm chờ câu hỏi Minh Trung từng tha thiết hỏi nó giữa sân trường hôm nào "Tần nói cho mình biết đi! Bài thơ Bạn ấy là Tần viết cho ai vậy?"

Minh Trung mở miệng thật, nhưng trái với sự chờ đợi của Tần, con nhỏ mở miệng chỉ để nói tiếp câu nói dang dở:

- Còn Lan Kiều, Ngọc Thời và mình đi trước.

Tiết lộ của Minh Trung làm đôi cánh mộng mơ trong hồn thằng Tần rũ xuống ngay tút xuyt. Hóa ra nó đi ba đứa. Thế mà mình cứ tưởng bở. Từ khi quan tâm đến Minh Trung, mình cứ tưởng bở hoài hoài, chán ghê!

Tần liếc mắt ra cửa, cố không để lộ vẻ thất vọng ra ngoài mặt:

- Lan Kiều và Ngọc Thời đâu?

- Đi tới cửa phòng, Lan Kiều kêu mình vô trước. Bạn ấy than khát nước, rủ Ngọc Thời ra căng-tin rồi.

Như vậy "cô giáo" nó muốn "học trò" được gặp Minh Trung một mình, chứ làm gì có chuyện chưa gặp bệnh nhân đã bỏ đi uống nước! Nhưng ở một chốn người ra kẻ vào liên tục như bệnh viện, trong đầu nó (chắc trong đầu Minh Trung cũng vậy) có một cái chuông báo động sẵn sàng reo lên bất cứ lúc nào thì ý định của Lan Kiều coi như hỏng bét bè be. "Cô giáo" nó tốt

thì tốt thật nhưng đúng là chẳng có chút xíu kinh nghiệm nào trong chuyện này.

Ngay cả cách chọn thời điểm để xuất hiện, Lan Kiều cũng thiếu kinh nghiệm trầm trọng. Chẳng ai lại thình lình chường mặt ra trong lúc người khác đang tắm mình trong những phút giây lãng mạn.

Khi Minh Trung gọt xong quả táo, cắt ra từng miếng rồi cầm lấy một miếng đưa cho Tần, con nhà Tần vừa cảm động thò tay ra chưa kịp đụng vào miếng táo thì cả hai bỗng rụt phắt tay lại khi tiếng "cô giáo" nó và con nhỏ Ngọc Thời đồng loạt reo ầm ngoài cửa:

- Ê, Tần kìa!

Minh Trung giật bắn người đến nỗi miếng táo trên tay rơi luôn xuống đất.

Miếng ăn sắp tới miệng bỗng rớt mất, ai mà chẳng tiếc đứt ruột. Nhưng thằng Tần thì khác. Nó đang "rung động đầu đời" mà. Nó liếc miếng táo lăn lóc trên nền nhà, bụng hân hoan nghĩ: Nếu nhỏ Minh Trung không có ý gì với mình thì nó đâu có run bắn lên như vậy!

Cho nên câu chuyện này mới kết thúc trong cái cảnh hết sức là ngược đời: trong khi ba đứa lành lặn mặt mày sượng ngắt (một đứa ngượng ngập vì bị bắt quả tang đang ân cần quá mức với bệnh nhân, hai đứa ấy náy vì vô duyên phá đám cái đứa ân cần) thì cái đứa bệnh nhân mặt mày lại tươi hơn hớn nhưng thể sống ở đời không có gì sung sướng hơn là quanh năm nằm trong bệnh viện để chờ ai đó gọt táo cho mình …

Thành phố Hồ Chí Minh 2009.

HẾT.

Tập 53: Má lúm đồng tiền

Đánh máy: khuyết danh!
Sưu tầm: lytieuthu
Chính tả: annsuri

Tóm tắt nội dung

Con nhỏ Vòng Ngọc Thạch tên đã hay mà má lại có lúm đồng tiền. Nghe cái tên nó, rồi nhìn hai lúm đồng tiền trên má nó, thằng Quới Lương nghĩ con nhỏ này chắc giàu lắm. Mà Quới Lương lại đang kẹt tiền. Dạo này nó hay la cà ngoài tiệm net với thằng Quốc Ân để chơi game và "chát chit", tiền bao nhiêu cũng không đủ. Thế là nó liếc nhỏ Thạch Anh, đầu loay hoay nghĩ kế ...

Chương 1

Lớp 9A4 trường Tự Do năm ngoái có hai cái tên "độc": Hiển Hoa và Hiền Hòa.

"Hiển hoa" là từ chuyên ngành thực vật học, tụi trong lớp suy đoán ba mẹ con nhỏ Hiển Hoa chắc rất khoái môn học này nên đặt tên con như thế. Còn ba mẹ con nhỏ Hiền Hòa đặt tên nó là Hiền Hòa có lẽ hy vọng khi lớn lên nó sẽ thùy mị dịu dàng và nếu quả thực ba mẹ nó có ý đó thì họ hoàn toàn có thể yên tâm về tính nết của đứa con.

Sau này thì quen tai, chứ lúc đầu hễ thầy cô giáo kêu tên Hiển Hoa là con nhỏ Hiền Hòa dạ ran, kêu tên Hiền Hòa thì con nhỏ Hiển Hoa lật đật đứng dậy khiến cả lớp cười bò. Riêng cô Nhạn dạy hóa học năm lớp chín thì cho đến tận giờ học cuối năm, mỗi khi kêu tên Hiển Hoa hay Hiền Hòa cô vẫn phải vừa kêu vừa chỉ tay vào đứa mà cô muốn kêu để khỏi lộn: cô Nhạn là người Huế, hai con nhỏ Hiển Hoa Hiền Hòa đầu óc hơi lơ đễnh một tí thế nào cũng nghe nhầm giọng Huế của cô.

Nhưng đó là nói chuyện năm lớp tám, lớp chín. Lên lớp mười, hai cái tên Hiển Hoa Hiền Hòa lập tức bị cái tên của con nhỏ Thạch Anh làm cho lu mờ.

Thạch anh là một loại đá quý. So với những cái tên có nguồn gốc từ các loại đá quý như Hồng Ngọc, Kim Cương, Cẩm Thạch, Ngọc Bích … tên Thạch Anh nghe mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu chỉ có vậy thì tên Thạch Anh chưa đủ sức để "lật đổ" cặp bài trùng Hiền Hòa Hiển Hoa.

Cái họ của con nhỏ Thạch Anh mới hiếm. Nó họ Vòng. Nhưng nếu tên nó là Vòng Thị Thạch Anh thì chẳng nói làm gì. Tên nó không lót chữ Thị, mà lót chữ Ngọc.

Hôm đầu tiên nghe thầy Phú xướng tên Vòng Ngọc Thạch Anh, tụi học trò trường Tự Do trợn mắt cả lên.

Cả đống cái miệng xuýt xoa:

- Tên con nhỏ này hay quá!

- Đúng là tên "không đụng hàng"!

Con nhỏ Vòng Ngọc Thạch Anh tên đã hay mà má lại có lúm đồng tiền. Nghe cái tên nó, rồi nhìn hai lúm đồng tiền trên má nó, thằng Quới Lương

nghĩ con nhỏ này chắc giàu lắm.

Mà con nhỏ Thạch Anh chắc giàu thiệt. Nó xài máy iPod loại xịn, có cả điện thoại di động nhét trong cặp. Nếu trẻ em dưới mười tám tuổi được phép cưỡi xe máy, dám con nhỏ này vi vu tới trường trên chiếc SH đời mới nhất cũng nên! Quới Lương tò mò nghĩ.

Đọc tới đây, hẳn bạn đọc sẽ thắc mắc: tại sao có thằng Quới Lương chen vô chỗ này?

Có gì đâu! Chẳng qua con nhỏ Thạch Anh ngồi ngay chỗ con nhỏ Bội Linh năm ngoái, tức là ngồi cạnh thằng Quới Lương. Bên phải Quới Lương là thằng Lâm, bên trái Quới Lương là nhỏ Thạch Anh.

Nhỏ Thạch Anh học không giỏi không dở, có thể liệt vào hạng trung bình hoặc hạng khá. Ở lớp, nó ít bạn, nhưng nó chẳng lấy đó làm buồn.

Nó ít bạn, tức là vẫn có bạn. Bạn nó là thằng Quới Lương. Hai đứa ngồi cạnh nhau, gặp lúc khó khăn vẫn quay qua quay lại mượn thước, compa, cục gôm, cây bút vẽ.

Thỉnh thoảng nó cho thằng Quới Lương thỏi chocolate, thằng này vẫn vui vẻ nhận.

Tình bạn giữa Thạch Anh và Quới Lương chỉ diễn ra loanh quanh những chuyện vụn vặt vậy thôi. Giờ ra chơi, Quới Lương tót ra sân chạy nhảy với thằng Lâm và Hải quắn. Nhỏ Thạch Anh thì ngồi tại chỗ lôi cái iPod ra nghe nhạc hoặc lôi truyện tranh trong cặp sách ra mải mê đọc.

Nếu cuộc đời cứ diễn ra êm đềm như vậy hoài, có nghĩa thằng Quới Lương và nhỏ Thạch Anh cứ lạnh lùng quay theo hai quỹ đạo khác nhau, mạnh đứa nào đứa nấy quay, thì tác giả chẳng có gì để kể, và bạn đọc dĩ nhiên cũng chẳng có cuốn sách này trên tay.

May là một hôm thằng Quới Lương không biết tha ở đâu về cuốn sách Bài tập lịch sử lớp 10. Cuốn này thì đứa nào chẳng có, mua ở đâu chẳng được. Đối với tụi học trò lớp mười thì cuốn sách này chẳng có giá trị gì, vì trong cuốn sách chỉ toàn câu hỏi để giúp học trò ôn tập. Phần trả lời bên dưới bỏ trống, để học trò tự điền vào.

Nhưng cuốn của thằng Quới Lương thì khác, đặc biệt giá trị. Tất cả những câu hỏi trong sách đều được trả lời đầy đủ. Cuốn sách dày đặc chữ, chẳng biết chủ nhân của nó là ai mà siêng thế. Đứa nào làm biếng học bài

vớ được cuốn này hí hửng chẳng khác nào Trương Phi vớ được "cẩm nang" của Gia Cát Lượng.

Con nhỏ Vòng Ngọc Thạch Anh thuộc loại này, tức là loại làm biếng, mặc dù không thể bảo nó kém thông minh. Nhưng ở đời những đứa thông minh thường biếng nhác, có lẽ đó là luật bù trừ, bởi thông minh mà còn siêng năng nữa thì ai mà học cho lại. Chỉ những đứa đầu óc chậm chạp mới siêng năng, cũng là luật bù trừ luôn, bởi chậm chạp mà biếng nhác thì khỏi ôm cặp tới trường làm gì cho mất công.

Hôm đó, con nhỏ làm biếng Thạch Anh ngạc nhiên thấy thằng Quới Lương làm như không nghe chuông ra chơi réo inh ỏi, cứ ngồi lì tại chỗ. Kể cả khi thằng Lâm và Hải quấn đập đập khều khều, nó cũng ngước lên khoát tay mấy cái ra vẻ bữa nay tao bận lắm, rồi tiếp tục chúi đầu vào cuốn sách đang mở trước mặt.

Thạch Anh nhướn mắt nhìn vô cuốn sách. Nếu đó là cuốn truyện tranh thì nó cũng chẳng lấy gì làm lạ lắm. Đằng này có vẻ như thằng Quới Lương đang mê mẩn "nghiên cứu" một cuốn sách giáo khoa, thế nên nó không làm sao bắt mình đừng trợn mắt lên.

Dòm dỏ một hồi, vẫn không biết Quới Lương đang đọc cuốn gì vì nó chẳng thấy được cái bìa sách, Thạch Anh ấm ức quá.

- Bạn đang đọc cuốn gì vậy, Quới Lương? – Cuối cùng, nó tò mò hỏi.

- Bài tập lịch sử. – Quới Lương đáp, rất chi là thờ ơ.

Đôi môi Thạch Anh lập tức vẽ thành hình chữ O:

- Cuốn đó có gì hay đâu?

Như chỉ đợi có vậy, thằng Quới Lương đẩy cuốn sách sang:

- Bạn xem đi!

Thạch Anh đón lấy cuốn sách, vừa nhìn vô nó đã "a" lên một tiếng. Lật lật vài trang, nó "a" lên tiếng nữa. Đến khi xem xét cẩn thận từ trang đầu đến trang cuối, nó "a" thêm mấy chục lần. Bây giờ nó mới thấy cuốn sách này "hay" quá! Hay quá sức là hay!

Bụng phục lăn, nó ngước nhìn thằng Quới Lương bằng ánh mắt người ta vẫn nhìn một ngài tiến sĩ sử học, miệng trầm trồ:

- Cuốn bài tập này bạn trả lời hết đó hả?

- Đâu có. – Quới Lương toét miệng cười – Tôi mượn của thằng bạn bên trường Thanh Niên. Vài hôm nữa phải trả lại rồi.

Thạch Anh lại nhìn cuốn sách trên tay, liếm môi gạ:

- Bạn cho mình mượn cuốn này một bữa nha. Mình đem đi photocopy rồi trả lại liền.

- Photocopy chẳng ăn thua gì đâu. – Quới Lương nhún vai – Tôi thử rồi, chữ rất mờ, không đọc được. Chẳng biết thằng kia nó viết bằng loại mực gì mà nhạt thếch à.

Thạch Anh nhướn mắt:

- Thế bạn định chép lại nguyên cả cuốn à?

Quới Lương thản nhiên:

- Thì vậy chứ sao! Hơn nữa, chép lại vô sách bài tập của mình rủi cô giáo có kiểm tra, mình còn có bài để nộp. Nộp bản photocopy có mà ăn dê-rô!

Thạch Anh mân mê cuốn sách, vừa háo hức lại vừa ngán ngẩm:

- Chậc, không biết mình có chép nổi không! Dày quá!

Cái tật làm biếng của con nhỏ lồ lộ ngoài mặt. Quới Lương mở cờ trong bụng, vờ bày kế:

- Không chép nổi thì thuê người ta chép giùm cho.

- Hay quá! – Thạch Anh sáng mắt lên, nhưng nó liền cụp ngay mắt xuống – Nhưng mình đâu có biết chỗ nào nhận chép thuê.

Quới Lương thao thao:

- Thiếu gì chỗ. Tôi thấy tụi nó rao đầy trên internet. Nào là nhận chép thuê các loại giấy tờ, văn bản, bài dịch, bài giảng, bài thu hoạch, bảo đảm rõ ràng, chính xác, đầy đủ và nhanh chóng. Giá cả: 3000 đồng một trang A4, tính cả tiền giấy bút. Cả dịch vụ đi học thuê cũng có luôn, bất kể sáng chiều tối, từ đại học, cao đẳng, trung cấp đến tại chức, học thêm đủ thứ hết, bảo đảm người đi học thuê sẽ là những học sinh ngoan, không gây ấn tượng với giáo viên, nhiệt tình, chăm chỉ, có thể tin cậy được. Giá cả ban ngày 35.000 đồng/buổi, ban đêm …

Thằng Quới Lương làm một tràng như phát thanh viên chương trình quảng cáo khiến Thạch Anh nghe lùng bùng cả hai lỗ tai. Nó đưa tay ôm đầu:

- Thôi, thôi, bạn đừng kể nữa. Nghe nhức đầu quá!

Quới Lương nhe răng cười:

- Thôi thì thôi!

Thạch Anh buông tay ra, bây giờ nó mới kịp ngạc nhiên:

- Ủa, sao bạn rành mấy dịch vụ này quá vậy?

- Tôi tình cờ đọc trên mạng, thấy hay hay nên nhớ luôn.

- Vậy hở?

Thạch Anh hờ hững buột miệng, đôi mắt nó chợt trở nên mơ màng. Nó nhìn ra cửa sổ, chẳng biết nghĩ ngợi gì mà trông có vẻ đăm chiêu tợn.

Ở bên cạnh, thằng Quới Lương cũng ngồi im ru. Nó đang hồi hộp rình nhỏ bạn.

Nó mừng rơn khi thấy Thạch Anh chớp mắt hai, ba cái rồi quay nhìn nó.

- Hay là thế này … – Thạch Anh ngập ngừng mở lời.

Con nhà Quới Lương ranh mãnh biết tỏng nhỏ bạn định nói gì nhưng vẫn giả bộ ngây ngô:

- Hay là sao hở bạn?

Thạch Anh tặc lưỡi:

- Mình thấy cái dịch vụ gì gì đó phức tạp quá.

- Có gì đâu mà phức tạp! – Quới Lương vờ vịt.

- Hay là …

- "Hay là" hoài!

Thạch Anh cắn môi:

- Mình nghĩ nếu bạn rảnh … bạn chép giùm mình là tiện nhất.

- Tôi chép giùm bạn á? – Quới Lương cố uốn miệng cho thật tròn để nhỏ bạn thấy nó đang sửng sốt ghê lắm.

- Ờ.

- Chép nguyên cuốn bài tập này á?

- Ờ. – Thạch Anh chép miệng – Nhưng không phải mình nhờ suông. Mình … mình trả tiền công cho bạn đàng hoàng.

Quới Lương chờ đợi giây phút này ngay từ lúc nó cố tình trưng ra cuốn Bài tập lịch sử cho nhỏ Thạch Anh thấy. Chả là mấy hôm nay nó đang kẹt

tiền. Dạo này trưa nào nó cũng la cà ngoài tiệm net với thằng Quốc Ân để chơi game và "chát chít", tiền bao nhiêu cũng không đủ. Mẹ nó bán xôi chè, thu nhập chỉ đủ nuôi nó và thằng Hưng Vinh ăn học. Mỗi buổi sáng hai anh em nó ngốn ngấu mỗi đứa một vốc xôi rồi ôm tập ra khỏi nhà, chẳng được phát tiền quà sáng như tụi bạn. Thỉnh thoảng mẹ nó mới cho nó vài chục ngàn.

Lận trong túi vài chục ngàn, đi theo thằng Quốc Ân loáng cái đã hết sạch. Chả bõ bèn gì!

Đang túng, đọc thấy dịch vụ chép thuê đang quảng cáo trên net, Quới Lương mừng húm. Thế là nó nhờ thằng Quốc Ân kiếm cho nó cuốn Bài tập lịch sử đã chép lời giải sẵn. Sáng kiến này không phải tự nhiên mà có. Ngay từ đầu năm nó đã biết Thạch Anh là con nhà giàu, tiền bạc rủng rỉnh. Nhưng biết là biết thế thôi, biết chỉ để ao ước một ngày nào mình cũng giàu như nó, chứ chẳng có "ý nghĩ đen tối" gì. Nhưng từ lúc phát hiện được cái dịch vụ chép thuê thì nó nghĩ ngay đến con nhỏ này. Tất nhiên là nó không biết con nhỏ này lười, nhưng nó nghĩ đã là học trò ai mà chẳng lười. Nếu nó không lười chẳng qua vì nó đang kẹt tiền, chứ thực ra nó đâu có hứng thú gì cái trò ngồi è lưng chép hết trang chữ này đến trang chữ khác.

Thấy Thạch Anh rơi vào bẫy của mình một cách dễ dàng, Quới Lương khoái lắm. Nhưng nó vẫn làm bộ làm tịch:

- Bạn bè ai lại nhận tiền. Kỳ lắm!

- Có gì đâu mà kỳ. Người bỏ công người bỏ của mà. Nếu đến chỗ dịch vụ chép thuê mình cũng phải trả tiền vậy.

Quới Lương gãi cằm, ra vẻ ta đây đang phân vân ghê lắm, nhà ngươi chờ ta một chút. Nó gãi cằm lâu lắc làm Thạch Anh sốt ruột quá nhưng không dám giục. Nó dán mắt vào mặt thằng này, kiên trì chờ đợi.

- Thôi được. – Cuối cùng Quới Lương cũng bỏ tay ra khỏi cằm, gật gù, giọng rất chi là bất đắc dĩ. Nó liếc cuốn sách trên tay nhỏ bạn, chép miệng – Cuốn này đem ra chỗ chép thuê chắc tốn vài trăm. Chỗ bạn bè, tôi chỉ lấy năm chục ngàn thôi.

- Thỏa thuận vậy nha!

Thạch Anh hớn hở nói, tay đưa trả cuốn Bài tập lịch sử lại cho bạn. Nó không biết thằng Quới Lương còn hớn hở hơn nó gấp bội.

Chương 2

Từ bữa đó, hễ đi học hay tót đi chơi thì thôi, còn ở nhà là thằng Quới Lương úp mặt xuống bàn, cặm cụi hành nghề "chép thuê".

Mẹ nó thấy vậy mừng lắm, tưởng thằng con năm nay lên cấp ba, đã ra người lớn, biết tự giác học hành.

Chỉ có thằng nhóc Hưng Vinh là nghi ngờ. Nó cứ xán lại chỗ anh nó ngồi, tò mò luôn miệng:

- Anh đang chép gì vậy?

- Anh chép bài học thật đấy hở?

Thằng nhóc hỏi hoài làm Quới Lương đâm cáu. Nó cầm cuốn sách gõ "bốp" lên đầu đứa em, gầm gừ:

- Bộ mày tưởng tao chép nhạc hay chép truyện nhố nhăng gì hả?

Nó chìa cuốn Bài tập lịch sử ra trước mặt thằng nhóc, hừ mũi:

- Mày xem tao đang chép gì đây!

Hưng Vinh trố mắt nhìn cuốn sách, bao nhiêu nghi ngờ tan biến ngay tút xuyt. Nó chép miệng:

- Lạ thật đấy!

- Gì mà lạ?

- Xưa nay em có thấy anh siêng như vậy bao giờ đâu!

- Mày ngốc quá! – Quới Lương đập tay lên ngực – Mày quên anh mày năm nay đã là sinh viên rồi sao?

- Sinh viên đâu mà sinh viên! – Hưng Vinh bụm miệng cười hí hí – Mới cấp ba à.

- Ờ, thì cấp ba. – Quới Lương gãi chóp mũi – Nhưng cấp ba thì phải khác cấp hai của mày chứ!

- Cấp hai của em sao?

- Làm biếng thấy mồ chứ sao!

- Xì. – Thằng Hưng Vinh cong môi.

Một ý nghĩ vụt lóe ra trong đầu khiến Quới Lương lập tức thay đổi thái độ. Nó đặt tay lên vai em, cười hì hì:

- Tao nói đùa thôi. Lâu nay tao vẫn âm thầm quan sát chuyện học hành của mày, công nhận mày siêng thật!

Lời khen của ông anh làm Hưng Vinh nở mũi. Nó bối rối một cách sung sướng:

- Thật hở anh?

- Thật mà.

Vừa nói Quới Lương vừa lật lật cuốn sách trên tay. Hai hôm nay nó cong lưng chép đến rã tay, chỉ được có nửa cuốn, đã bắt đầu thối chí.

- Nhưng tao cần kiểm tra xem mày có siêng như tao nghĩ không. – Quới Lương tặc lưỡi, kín đáo nhìn thằng Hưng Vinh qua khoé mắt.

Con nhà Hưng Vinh không biết ông anh sắp dụ dỗ mình, thao láo mắt hỏi:

- Kiểm tra cách sao hở anh?

- Bây giờ thế này nhé! – Quới Lương đập tay lên cuốn Bài tập lịch sử, vừa nói vừa nhìn thằng em với vẻ thăm dò – Cuốn này tao đã chép được một nửa rồi …

Quới Lương mới "nhập đề" tới đó, thằng Hưng Vinh hiểu ngay anh mình muốn gì. Nó đâu có ngu. Cho nên nó xịu mặt:

- Bây giờ em chép giùm anh phần còn lại?

- Ờ. – Quới Lương cười toe, trước khi em nó vùng vằng, nó đã kịp xoa đầu thằng nhóc – Nhưng mày yên tâm đi. Tao không "bóc lột" mày đâu.

- Vậy mà không "bóc lột"?

- Tao chỉ thuê mày chép giùm thôi. Mày chép giùm tao, tao trả công mày đàng hoàng.

Nghe tới hai chữ "trả công", mắt thằng Hưng Vinh sáng trưng. Nó liếm môi:

- Anh trả em bao nhiêu?

- Mười ngàn được không?

Thằng nhóc Hưng Vinh dễ gì lận được mười ngàn trong túi. Nó cầm lấy cuốn sách từ tay anh nó, lật loạt soạt vô mấy trang trong, ngoẹo đầu nghiêng ngó. Anh nó mới chép hơn nửa cuốn chút xíu. Phần bỏ trống vẫn còn nhiều lắm. Hưng Vinh nhẩm đếm số trang phải chép, bụng đâm ngán.

Mẹ nó vẫn khen nó siêng năng, nhưng thằng Hưng Vinh chỉ siêng việc nhà thôi. Như mọi đứa học trò khác, nó đâu có siêng chép bài. Nhưng mười ngàn là món tiền quá hấp dẫn với nó.

Thấy thằng nhóc lộ vẻ ngần ngừ, Quới Lương hạ đòn quyết định:

- Sao, mày nhận lời không? Nếu không, để tao nhờ đứa khác.

- Nhận lời chứ. – Hưng Vinh giật thót, mau mắn đáp.

Quới Lương cười khì khì:

- Mười ngàn là tao trả cao lắm đó. Tại mày là chỗ anh em. Tao chỉ cần ra giá năm ngàn là khối đứa nhào vô giành chép.

Thằng Hưng Vinh không biết anh nó được con nhỏ Thạch Anh trả tới năm chục ngàn. Nó chép giùm anh nó nửa cuốn, lẽ ra phải được hai mươi lăm ngàn. Cho nên nó cảm động lắm, còn nói:

- Mai mốt anh có thứ gì cần chép, cứ kêu em.

Tất nhiên không cần thằng Hưng Vinh "đặt hàng", con nhà Quới Lương cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Nó tin chắc con nhỏ Thạch Anh đã một lần thuê nó chép thứ này sớm muộn gì cũng thuê nó chép những thứ khác. Cái đó kêu là "ăn quen". Thế là nó có khối "hàng" giao cho thằng Hưng Vinh. Lúc đó, nó chỉ ngồi ở giữa kiếm lời, hổng cần động tay động chân gì hết, khoẻ re!

Quới Lương càng tơ tưởng đến tương lai "đại phú", càng thấy người lâng lâng. Nó hứng chí vỗ vai thằng em, rộng rãi:

- Mày ráng chép cho lẹ, tao thưởng thêm năm ngàn nữa!

Hưng Vinh sướng quá, nhanh nhẩu:

- Tối nay là em chép xong!

Lúc đó, quá cao hứng, Quới Lương đâu có biết nó vừa nói một câu đại ngu.

Con nhà Hưng Vinh hám tiền, ráng chép cho lẹ để kiếm thêm năm ngàn nên chữ nào chữ nấy giống như gà bới, nhìn vô tập y như nhìn vô toa thuốc của bác sĩ.

Sáng hôm sau, nhận cuốn Bài tập lịch sử từ tay thằng em, Quới Lương chỉ lật trang cuối để kiểm tra rồi vội vàng nhét vô cặp, ba chân bốn cẳng tót ra khỏi nhà.

Nó đến lớp thật sớm, mừng rơn thấy nhỏ Thạch Anh còn đến sớm hơn nó. Con nhỏ đang ngồi với dáng ngồi quen thuộc nơi góc bàn, tóc xõa hai bên thái dương che khuất cái headphone nhưng nhìn sợi dây lòng thòng trên vai nó, Quới Lương biết nhỏ bạn đang thả hồn theo lời ca điệu nhạc.

Đang mơ màng, Thạch Anh không nhìn thấy Quới Lương mặc dù thằng này đến thật gần.

Đến khi Quới Lương cố tình ném chiếc cặp lên mặt bàn đánh "bộp" một tiếng, Thạch Anh mới giật mình, lật đật gỡ headphone ra khỏi tai. Nó xoáy mắt vào mặt Quới Lương, tay xòe ra:

- Cuốn bài tập đâu? Xong chưa?

Quới Lương lui cui mở cặp lôi cuốn Bài tập lịch sử đẩy qua cho bạn:

- Xong rồi nè.

Thạch Anh cầm lấy cuốn sách, giở ra xem, càng xem mặt nó càng nở ra. Nó nhoẻn miệng cười, khoe lúm đồng tiền:

- Bạn chép nhanh ghê!

Quới Lương chưa kịp phồng mũi trước lời khen, mặt đột ngột tái đi. Vì nhỏ Thạch Anh vừa khen xong đã vội thu ngay nụ cười lại.

Không những không thèm cười, nó còn nhăn mặt rên lên:

- Trời đất! Sao nửa cuốn sau bạn chép kiểu gì cẩu thả thế?

Bấy giờ Quới Lương mới nhướn cổ nhìn vào cuốn tập, dò kỹ từng dòng, giật mình phát hiện những con chữ của thằng Hưng Vinh dòng nào cũng lên bờ xuống ruộng, lôi thôi lếch thếch chả ra làm sao. Quới Lương giận điếng người, biết tỏng thằng nhóc chỉ quều quào cho xong để lấy tiền. Nhưng nó không thể phanh phui sự thật phũ phàng đó trước mặt Thạch Anh. Giữa hai cái tệ, nó đành chọn cái ít tệ hơn. Nó lấm lét nhìn nhỏ bạn, gãi đầu sồn sột:

- À … ờ … tại tối hôm qua tôi chép đến khuya lơ khuya lắc … lúc đó buồn ngủ quá …

Thạch Anh tính trách móc thêm vài câu, nghe thằng này nói vậy, tự dưng thấy mềm lòng.

- Thôi được. – Nó nhìn vào trang sách trên tay, tặc tặc lưỡi – Dù sao thì cũng lỡ rồi. Chẳng lẽ bắt bạn chép lại …

Quới Lương thở phào, láu táu hùa theo:

- Ờ. Bạn bè ai lại làm thế.

Thằng Hưng Vinh không biết bữa đó anh nó đang bầm gan tím ruột, chỉ mong chóng tan học để về nhà "nhai xương" nó.

Vừa thấy Quới Lương đun đầu xe qua cổng, thằng nhóc hí hửng chạy ra, toét miệng hỏi:

- Bữa nay anh có gì nhờ em chép nữa không?

Quới Lương bật chống xe đánh tách, chồm tới chộp lấy vành tai thằng em xoắn một cái thật mạnh:

- Có cái này nè!

Thằng Hưng Vinh ôm tai, tru tréo:

- Ối, sao anh lại bẹo tai em?

- Tao bẹo tai mày là còn nhẹ! – Quới Lương mặt hầm hầm – Tao trả tiền cho mày đâu phải để mày chép chữ như cua bò vậy hử?

- Cua bò đâu mà cua bò! – Hưng Vinh ấp úng nói, chân bước thụt lui một bước.

Quới Lương vung tay:

- Còn cãi nữa hả?

Hưng Vinh biết mình sai, chỉ cãi cố một câu rồi im thít, sợ nói lẫng nhẫng anh nó nổi sùng đòi tiền lại thì khốn.

- Hừ, biết vậy tao thuê đứa khác chép cho rồi! – Quới Lương vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục gầm gừ.

Thằng Hưng Vinh xịu mặt:

- Tại anh bảo chép gấp chứ bộ!

- Gấp, gấp cái gì! – Quới Lương nổi nóng – Chỉ có mày ham tiền thì có!

Nghe tới chữ "tiền", thằng nhóc hoảng hốt đưa tay túm chặt túi áo, chân lùi ra xa hơn nữa:

- Anh không được đòi tiền lại đó nha!

- Tiền thì tao không đòi. "Quân tử nhất ngôn" mà. – Quới Lương vung tay – Nhưng mày phải chép lại cho tao quyển khác.

Như bị ai liệng đá vào giữa mặt, thằng Hưng Vinh muốn khuỵu chân xuống quá sức. Nó đau khổ giương mắt ếch:

- Chứ cuốn em vừa chép đâu?

- Tao liệng thùng rác rồi. Viết tháu như mày có ma mới đọc được.

Thằng Hưng Vinh không biết cuốn Bài tập lịch sử vừa rồi là cuốn của nhỏ Thạch Anh. Anh nó nhận chép thuê cho người ta. Còn cuốn của mình, anh nó vẫn chưa chép. Thằng nhóc tưởng anh nó liệng cuốn sách vô thùng rác thật, mặt lộ vẻ hối hận.

- Thôi được. – Nó thở dài, rầu rĩ – Để em chép lại cho anh quyển khác.

Vẻ cam chịu của thằng Hưng Vinh làm trái tim đá của Quới Lương mẻ một miếng lớn. Nó vỗ vai em, chép miệng:

- Mày ráng chép đi. Lần này ráng chép cho đẹp, tao sẽ trả thêm cho mày mười ngàn.

Quới Lương khiến thằng Hưng Vinh khìn khịt mũi liên tục vì cảm động. Nó đinh ninh lần này nó chẳng được xu nào, không ngờ anh nó hào phóng quá. Dĩ nhiên, có tài thánh nó mới biết thằng Quới Lương đang "bóc lột" nó. Nó cầm lấy cuốn sách từ tay anh nó, mắt rưng rưng:

- Anh tốt ghê!

- Còn phải nói! – Quới Lương lim dim mắt – Tao tốt với mày lâu rồi chứ bộ. Tại mày khờ quá nên không nhận ra đó thôi!

Chương 3

Quới Lương nhận lời chép thuê cho nhỏ Thạch Anh, "thu nhập" được năm chục ngàn.

Nó chi cho thằng Hưng Vinh hai lần tổng cộng là hai mươi lăm ngàn.

Còn lại hai mươi lăm ngàn, nó đi chơi với thằng Quốc Ân một bữa là hết veo.

Tóm lại, nghèo vẫn hoàn nghèo!

Cho nên hổng có gì khó hiểu nếu những ngày gần đây, ngồi học mà nó cứ lấm la lấm lét liếc sang chỗ con nhỏ Thạch Anh hoài.

Nhỏ Thạch Anh bắt gặp nó nhìn trộm, nhoẻn miệng cười:

- Bộ mặt mình dính lọ nồi hả?

- Đâu có!

- Hổng có sao bạn nhìn mình hoài vậy?

- Nhìn đâu mà nhìn!

Quới Lương bối rối đáp và quay mặt đi chỗ khác. Con gái cười có lúm đồng tiền trông xinh tệ! Quới Lương nhủ bụng, nhưng nó chỉ nghĩ thoáng qua thế thôi. Lúc này nó đang nghĩ đến những đồng tiền trong bóp của Thạch Anh nhiều hơn. Đồng tiền trên má, nó đâu có cần.

Quới Lương nhớ đến cái hẹn với Quốc Ân chiều nay, bụng mỗi lúc một bồn chồn. Vì thế nó cứ liếc trộm Thạch Anh hoài hoài. Nó đang rình cơ hội.

Thằng Quới Lương chắc ở hiền (nếu không tính chuyện nó "bóc lột" thằng Hưng Vinh) nên nó gặp lành.

Nó rình nhỏ Thạch Anh đến tiết sinh vật thì cơ hội hiện ra trước mắt nó. Khi cô Luông bắt đầu đọc bài cho học sinh chép, Quới Lương mừng rơn khi thấy nhỏ Thạch Anh chả buồn động tay động chân, cứ ngồi ngáp ngáp.

- Buồn ngủ hả, Thạch Anh? – Quới Lương hồi hộp hỏi.

Thạch Anh chép miệng:

- Ờ, hồi hôm mình thức khuya học bài, bây giờ mắt cứ díp lại.

Quới Lương không biết nhỏ bạn có thức khuya học bài thiệt không. Nó không tin con nhỏ tiểu thư này lại siêng học đến thế. Nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là nhỏ Thạch Anh đang làm biếng chép bài.

- Bạn đưa tập đây tôi chép giùm cho! – Quới Lương khịt mũi đề nghị.

Thạch Anh dựng mắt lên:

- Thế còn bài của bạn?

- Tối về tôi chép lại sau. – Quới Lương nhún vai – Chép nhoáng một cái thôi mà.

Nhỏ Thạch Anh không nghĩ Quới Lương tự dưng lại tốt với mình đến thế. Nó rọi mắt quanh gương mặt thằng này, ngập ngừng hỏi:

- Bạn đang kẹt tiền hả?

Mặt thằng Quới Lương ửng lên như đột ngột tráng men. Tại nhỏ Thạch Anh hỏi thẳng quá mà.

Nhưng Thạch Anh đã thẳng thắn, không có lý gì Quới Lương làm bộ làm tịch. Đằng nào nó cũng đã từng chép thuê cho con nhỏ này rồi.

- Ờ. – Quới Lương tặc lưỡi.

Thạch Anh mỉm cười:

- Năm ngàn một bài, chịu không?

Năm ngàn một bài không phải là quá bèo, nhưng không đủ để la cà với thằng Quốc Ân chiều nay.

Quới Lương gãi đầu:

- Ừ. Tôi sẽ chép cho bạn mười bài …

Quới Lương nói lòng vòng, ý tứ xa xôi nhưng nhỏ Thạch Anh hiểu ngay. Nó gật đầu, dễ dãi:

- Mình sẽ đưa trước cho bạn năm chục ngàn.

Kể từ bữa đó, coi như thằng Quới Lương đi học giùm cho nhỏ Thạch Anh, còn con nhỏ này ỷ mình ngồi bàn chót, lại ngay trong góc kẹt chẳng ai để ý nên tới lớp tha hồ ngồi cắn móng tay, đọc truyện dưới ngăn bàn hay chống tay lên cằm ngáp lên ngáp xuống.

Vụ "làm ăn" giữa hai đứa nó diễn ra hoàn toàn bí mật, ngay đứa ngồi cạnh là thằng Lâm cũng không hề hay biết. Tổ trưởng Minh Vương ngồi tuốt đầu bàn dãy bên kia càng mù tịt.

Mọi việc chỉ vỡ lở hôm thầy Huấn dạy sử kêu thằng Quới Lương lên dò bài, lật tập tìm cả buổi chẳng thấy bài mới của nó đâu. Lật lui lại tìm những bài trước cũng không thấy nốt.

Thầy ngước lên nhìn đứa học trò đang đưa cặp mắt lo lắng nhìn lại mình, mặt sa sầm:

- Em học hành cái kiểu gì vậy hả, Quới Lương?

- Dạ … dạ …

- "Dạ, dạ" cái gì! – Thầy Huấn nổi quạu – Sao em đi học mà không chép bài?

Quới Lương nói dối:

- Dạ thưa thầy, cả tháng nay em bị … đau tay ạ.

Thấy thầy Huấn nhìn mình bằng ánh mắt bán tín bán nghi, Quới Lương lật đật nói thêm, vừa nói nó vừa nặn ra vẻ mặt thật sầu não:

- Em bị té xe thưa thầy.

Thầy Huấn không biết đứa học học trò của mình có bị té xe thật không, nhưng thầy nhủ bụng chẳng may nó bị té xe thật thì cũng nên châm chước cho nó. Vì vậy, thay vì phết cho thằng Quới Lương một con zêrô, thầy uể oải đưa cuốn tập lại cho nó:

- Em về chỗ đi! Khi nào hết đau tay em nhớ chép lại bài học cho đầy đủ nghe chưa!

- Dạ.

Quới Lương ngoan ngoãn đáp.

Nhưng nỗi mừng thoát nạn của nó lập tức bị nhỏ Thạch Anh làm cho tắt ngóm. Nó ôm tập về chỗ, vừa đặt mông ngồi xuống, Thạch Anh đã quay sang, hoạnh họe ngay:

- Hóa ra về nhà bạn không chép lại bài à?

- Tôi quên. – Quới Lương tặc lưỡi.

- Hứ, quên! – Thạch Anh "xì" một tiếng – Bạn cứ quên như vậy, có ngày chuyện "làm ăn" giữa mình và bạn sẽ bị lộ cho coi!

- Lộ sao được mà lộ! – Quới Lương hừ mũi – Nhỡ tụi bạn phát giác tôi thường xuyên chép bài cho bạn, tôi sẽ nói là tôi giúp đỡ bạn bè. Ngu gì khai ra chuyện tôi nhận thù lao.

Thạch Anh cảm thấy lý lẽ của bạn mình có điều gì đó không ổn, nhưng không biết nói thế nào. Nhỏ Thạch Anh ngồi im nhưng trông mặt thì thấy

nó hoang mang lắm. Nó lo nghĩ cũng đúng thôi, vì nếu chuyện chép thuê vỡ lở, không chỉ thằng Quới Lương mà ngay cả nó cũng mang họa.

- Bạn yên tâm đi! – Như đọc được nỗi lo lắng trong lòng nhỏ bạn, Quới Lương thì thào trấn an – Tối nay tôi sẽ chép lại không thiếu bài nào.

Thạch Anh cau mày:

- Chép tất cả các môn chứ?

- Tất cả các môn!

Quới Lương khẳng khái đáp, thực ra nó đang lo lắng không kém gì nhỏ Thạch Anh. Thạch Anh sợ vụ "làm ăn" đổ bể, sẽ bị thầy Phú và ban cán sự lớp phê bình. Quới Lương ngoài nỗi sợ đó, còn thêm một nỗi sợ khác, lớn hơn: nó sợ mất "công ăn việc làm". Ờ, nếu lần nào bị kêu lên bảng, mình cũng bị thầy cô mắng về tội không chép bài, chắc con nhỏ này sẽ chột dạ! Nó sẽ không thuê mình nữa! Quới Lương liếc trộm Thạch Anh, thấp thỏm nghĩ.

Nhưng Thạch Anh không phải là đứa duy nhất cằn nhằn Quới Lương trong ngày hôm đó. Từ bên phải, thằng Lâm thúc khuỷu tay vô hông nó:

- Mày làm sao thế hở, Quới Lương?

- Sao gì mà sao! Ban ngày làm gì có "trăng" với "sao"! – Quới Lương bông phèng, cốt để thằng bạn nó đừng hỏi nữa.

Thằng Lâm không bị Quới Lương đánh lừa. Nó tiếp tục tra khảo:

- Sao mày không chép bài?

Quới Lương lằm bằm:

- Tao bị đau tay. Mày cũng biết rồi mà.

- Biết cái con khỉ! – Lâm bĩu môi – Mày lừa thầy Huấn thì được, còn lâu mày mới lừa được tao!

Quới Lương lí nhí:

- Hôm trước tao bị té xe thật mà.

- Mày té xe hồi nào? Đừng có dóc! – Thằng Lâm gầm gừ trong cổ họng, đã muốn gây gổ lắm rồi.

- Lúc tao té xe, mày có mặt ở đó đâu mà thấy.

Thấy bạn mình quyết chống chế đến cùng, Lâm làm bộ thở dài:

- Thế khi té xe, mày chống tay xuống đất à?

Con nhà Quới Lương không biết thằng Lâm đang giăng bẫy. Nghe thằng này đổi giọng, nó mừng rơn:

- Ờ. Tao chống tay xuống đất. Thế là nghe "rốp" một phát …

Lâm nheo mắt:

- Gãy xương cơ à?

- À, không. – Quới Lương giật thót – Không nghe tiếng "rốp" nào hết. Tao nhớ lộn. Xương không gãy, chỉ bị trặc gân thôi.

Lâm gật gù, làm như không nghe thấy lối diễn tả lộn xộn, đầy mâu thuẫn của bạn:

- Ờ, trặc gân là đau lắm. Lâu lành nữa!

Quới Lương sung sướng:

- Sao mày biết hay vậy?

- Sao không biết! – Lâm lim dim mắt – Hồi bé tao từng bị giống như mày một lần. Chậc, gì chứ trặc gân là ghê lắm! Nhúc nhích cũng chả được, đừng nói là chép bài!

Quới Lương long lanh mắt nhìn bạn, nó chơi thân với thằng Lâm đã lâu nhưng chưa bao giờ nó thấy thằng này đáng yêu như hôm nay. Mặt rạng ra, nó hào phóng khen, giọng cảm động:

- Mày giỏi thật đấy! Cái gì mày cũng biết!

- Ờ, tao biết nhiều chuyện lắm. – Lâm liếm môi – Tao còn biết cả chuyện mấy hôm nay mày vẫn chép bài bình thường nữa.

Quới Lương ngơ ngác, thằng Lâm xoay chuyển thái độ lẹ quá nên nó chưa kịp hiểu ý tứ của thằng này:

- Nghĩa là sao?

Lâm nhếch mép, vẻ tươi cười hòa nhã biến mất:

- Nghĩa là thực ra mày chẳng hề té xe, cũng chẳng hề trặc tay tẹo nào.

Lâm nhún vai:

- Chỉ có điều tao chả hiểu mày chép bài cho ai mà trong tập mày lại chả có chữ nào.

Mặt Quới Lương bỗng chốc tái nhợt. Bây giờ nó mới sực nhớ ra một điều hết sức đơn giản là thằng Lâm ngồi sát rạt bên cạnh nó, hằng ngày nó

có chép bài hay không dĩ nhiên Lâm biết tỏng. Vậy mà mình lại dóc tổ với nó, ngu ơi là ngu!

Quới Lương tính giơ tay lên cốc đầu mình mấy cái, nghĩ sao lại bỏ tay xuống, thở ra:

- Tao đâu có chép bài cho ai. Tao buồn tay vẽ vời loăng quăng vậy thôi.

Lâm "độp" ngay:

- Chứ không phải mày chép bài giùm cho con nhỏ …

Lâm nói chưa dứt câu, miệng bỗng kêu "hự" một tiếng. Tại nó bị thằng Quới Lương giật cùi chỏ một cú quá mạng.

- Nhỏ giọng chút mày! – Quới Lương giọng vo ve như muỗi kêu, mắt lấm lét liếc ra phía sau.

- Vậy là mày thừa nhận có chép bài giùm cho "nó"? – Lâm xoa xoa tay nơi hông, nhăn nhó hỏi.

Sợ thằng Lâm làm om sòm, Quới Lương đành riu ríu thú nhận:

- Ờ …

- Sao mày điên quá vậy, Quới Lương? – Lâm thô lố mắt, nếu Quới Lương không kịp vung nắm đấm lên, nó đã la toáng lên thật rồi – Bài mình không chép lại đi chép bài cho con nhỏ đó?

- Ờ …

- "Ờ" là sao? – Cái kiểu ậm ừ của bạn làm thằng Lâm nổi khùng, nó hỏi mà mặt đỏ gay – Thành viên băng "tứ quậy" tự dưng đi làm "tôi mọi" cho bọn con gái là sao hả?

Quới Lương lại "ờ", tại không "ờ" thì nó cũng chẳng nghĩ ra từ nào khác, mặc dù nó biết thằng Lâm đang bị những tiếng "ờ" của nó chọc giận.

Lần này, trái với lo lắng của Quới Lương, Lâm không có vẻ gì sắp phun khói qua lỗ mũi. Lúc đầu thì nó có gân cổ lên thật, Quới Lương hoảng vía khi thấy quai hàm bạn mình bạnh ra, nhưng chưa kịp gầm lên, thằng Lâm đột ngột xụi lơ như dây mồi bị ướt.

Đang nhướn cổ, tự nhiên thằng Lâm thụp xuống, gây cảm giác người nó thình lình ngắn đi một khúc. Ở tư thế đó, mặt nó gần mặt thằng Quới Lương hơn.

Hai gương mặt sát nhau, Quới Lương nhìn rõ vẻ tò mò đã thay thế vẻ giận dữ trên mặt bạn.

- Ê! – Lâm hạ giọng, tinh quái – Vậy là mày thích con nhỏ Thạch Anh rồi, đúng không?

Câu hỏi của thằng Lâm làm Quới Lương ngớ người ra. Tại nó không hề chờ đợi một câu hỏi như thế. Và cũng tại vì chưa bao giờ nó nghĩ nó thích nhỏ Thạch Anh, mặc dù nó công nhận lúm đồng tiền trên má con nhỏ này trông xinh thật.

Thấy Quới Lương ngồi nghệt mặt như ngỗng ỉa, thằng Lâm nheo mắt, giọng đắc chí:

- Vậy là tao đoán trúng chóc rồi phải không?

Quới Lương muốn khóc thét khi nghe thằng Lâm hỏi dồn. Lúc bình thường, chắc chắn nó đã cực lực phủ nhận rồi. Nó muốn ngoác miệng phun ra câu "Trúng chóc cái đầu mày!" kinh khủng. Nhưng một tia chớp xẹt ngang qua óc khiến nó phân vân: Chép bài giùm vì thích một đứa con gái và chép bài thuê để … "kiếm cơm", giữa hai "tội trạng" đó "tội" nào nhẹ hơn nhỉ? Câu hỏi trong đầu kéo cặp lông mày Quới Lương xích sát lại với nhau, trông nó đăm chiêu như người lớn đang cân đong đo đếm giữa "tình" và "tiền". Mặc dù còn lâu mới trở thành người lớn, con nhà Quới Lương vẫn mơ hồ hiểu rằng è lưng ra làm một việc gì đó vì "tình" dẫu sao cũng đáng được tha thứ hơn là hành động vì "tiền".

Quới Lương đang nghĩ lơ mơ tới đó, thằng Lâm lại đập "bốp" lên tay nó:

- Làm gì im như thóc vậy mày? Sao, tao nói có đúng không?

Quới Lương giật thót một cái, ấp úng:

- Ờ, ờ … đúng!

Lâm cười he he:

- Thấy chưa! Tao biết ngay mà!

Thằng Lâm nói "biết ngay" nhưng thực ra nó chẳng biết tí ti ông cụ nào cả. Vì một đứa con trai đang thích một đứa con gái thì mặt mày phải tươi hơn hớn chứ đâu có mếu xệch như mặt thằng Quới Lương lúc này.

Chương 4

Những đứa muốn "làm khổ" Quới Lương không chỉ có nhỏ Thạch Anh và thằng Lâm.

Giờ ra chơi, tổ trưởng Minh Vương chặn Quới Lương ngay chỗ đầu bàn, không cho thằng này bước ra giữa lối đi.

- Đứng đó! Trả lời tao rồi mới được đi! – Minh Vương long mắt nhìn tên tổ viên lôm côm, mặt hầm hầm.

Thái độ của Minh Vương khiến Quới Lương nổi xung. Khi bị thầy Huấn "đuổi" về chỗ ngồi, Quới Lương biết thế nào nó cũng bị thằng Minh Vương phê bình. Nhưng nó không nghĩ thằng này lại dùng giọng điệu của cảnh sát chặn ăn trộm đối với nó.

- Trả lời cái đầu mày! – Quới Lương gầm lên – Mày đâu phải là cha tao!

Phản ứng của Quới Lương khiến tổ trưởng của nó há hốc miệng:

- Ơ … ơ …

- "Ơ, ơ" cái gì! – Quới Lương đẩy tay vào ngực Minh Vương – Xê ra cho tao đi!

Như sực tỉnh, Minh Vương tóm lấy cổ tay tên tổ viên ngang ngạnh, cương quyết:

- Mày không được đi đâu hết! Mày phải nói cho rõ ràng đã. Tại sao mày không chép bài?

Thằng Lâm nãy giờ đứng sau lưng thằng Minh Vương căng mắt theo dõi cuộc giằng co, thình lình lên tiếng:

- Đừng hỏi nó! Hỏi tao đây nè!

Quới Lương nghe rõ trái tim nó rơi xuống đâu đó chỗ dạ dày. Nó không nghĩ thằng bạn thân thiết của nó nỡ hại nó. Nếu thằng Lâm nói vung lên sở dĩ nó không chép bài chỉ vì ngày nào nó cũng è lưng ra chép bài cho nhỏ Thạch Anh chắc nó chui xuống đất ở với giun quá.

- Mày biết lý do à? – Minh Vương ngoảnh nhìn Lâm, giọng nghi hoặc.

- Biết chứ sao không! Tao ngồi ngay cạnh nó mà!

Lâm tỉnh bơ đáp, không thèm nhìn mặt thằng Quới Lương lúc này đang tái đi từng phút một.

- Thế tại sao? – Minh Vương liếm môi hỏi tiếp.

- Tại sao hả? – Lâm cười hê hê – Thì tại vì nó té xe nên bị đau tay chứ sao! Khi nãy nó đã "khai báo" với thầy Huấn rồi, tai mày để ở đâu mà không nghe hử?

Trong khi Quới Lương thở phào thì Minh Vương chồm tới tóm áo Lâm, rít qua kẽ răng:

- Tao không giỡn với mày nghe Lâm!

Lâm nhăn nhở:

- Tao cũng chưa bao giờ thích giỡn với một đứa không biết giỡn như mày!

Quới Lương mừng húm khi thấy tổ trưởng Minh Vương quên phắt nó, mải sa đà đấu khẩu với Lâm. Thừa dịp hai đứa này đang nhùng nhằng, nó lẳng lặng đi thụt lùi về phía sau, len lén thoát ra lối đi sát tường. Trong nháy mắt, Quới Lương đã ở ngoài hành lang, thò đầu qua cửa sổ, khoái chí hét tướng:

- Tao ở ngoài này nè, Minh Vương! Mày ngon ra đây bắt tao đi!

Minh Vương hậm hực đảo mắt ngó ra, càng hậm hực hơn khi thấy thằng tổ viên láu cá đang thè lưỡi nháy mắt chọc tức nó.

Minh Vương buông ngay thằng Lâm, phóng ra cửa. Nhưng thằng Quới Lương đã biến nhanh như khói.

oOo

Quới Lương chẳng biến đi đâu xa. Nó chui vô căng-tin, ngồi ăn chè. Tiền chép bài thuê, nó xài đã hết đâu.

Quới Lương ăn được nửa ly chè, đã thấy thằng Lâm thò đầu vô:

- Tao "hy sinh tính mạng" ở lại để cứu mày, mày lại ngồi rung đùi ở đây!

Câu nói có ý trách móc của bạn khiến Quới Lương nhột nhạt quá. Nó hỏi:

- Mày ăn chè gì?

Lâm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cười hì hì:

- Giống như mày!

Lâm được bạn mời ăn chè, lẽ ra phải cắm cúi ăn trong thinh lặng, ra vẻ ta đây rất biết điều mới phải. Đằng này, nó vừa ăn vừa bô bô "Nè, mày thích

nhỏ Thạch Anh thiệt hả?" làm thằng Quới Lương một lần nữa xạm mặt ngó quanh:

- Nhỏ nhỏ chút mày!

Lâm nhỏ nhỏ, nhưng câu hỏi lại "khó nghe" hơn câu vừa rồi:

- Hổng lẽ thích đứa con gái nào mình phải làm "đầy tớ" cho nó?

Quới Lương đỏ mặt:

- "Đầy tớ" đâu mà "đầy tớ"!

- Chép bài cho nó là "đầy tớ" rồi chứ còn gì nữa!

Lâm khăng khăng khiến Quới Lương nổi khùng:

- "Đầy tớ" kệ tao!

Lâm nhìn sững bạn, ngạc nhiên thấy một đứa chúa ham chơi bây giờ lại khoái làm "đầy tớ" cho con gái. Trong một thoáng, Lâm bâng khuâng nhớ đến Thủy Tiên. Nó nhớ nó cũng thích con nhỏ này nhưng nó đâu có gò lưng tôm chép bài cho Thủy Tiên như thằng bạn nó đang làm với nhỏ Thạch Anh. Hay là Thủy Tiên không thích mình? Nếu thích mình chắc nó đã "sai vặt" mình đủ thứ rồi! Lâm bần thần nghĩ, chợt phát ghen với Quới Lương. Ờ, chắc đứa con gái phải thích đứa con trai ghê lắm mới kêu đứa con trai đó chép bài cho mình! Hèn gì thằng Quới Lương mặt mày cứ phởn ra như thể lẽ sống của đời nó không có gì lớn lao hơn là cặm cụi chép bài cho con nhỏ Thạch Anh ngày này qua ngày khác!

Quới Lương không biết thằng Lâm đang ghen tị với mình. Thấy thằng này ngồi ngẩn ra trước ly chè, nó giục:

- Làm gì ngồi trơ thổ địa thế hả? Ăn đi!

Lâm không muốn ăn nữa. Nhớ đến Thủy Tiên, tự dưng nó thấy no ngang. Nếu nó vẫn phải múc từng muỗng chè cho vào miệng chẳng qua nó muốn tâm trạng nó được lấp đầy trong lúc này.

Vì nếu không bận ăn chè, Lâm biết chắc mình sẽ bùi ngùi thổ lộ:

- Tao cũng muốn làm "đầy tớ" quá, mày ơi!

Mà nói một câu ủy mị như vậy ngay khi vừa lên án hành vi của bạn thì mắc cỡ quá đi mất!

oOo

"Đầy tớ" là cách nói của thằng Lâm.

Không ngờ qua ngày hôm sau cả đống đứa xác nhận thằng Lâm nói chẳng sai tẹo nào.

Đầu đuôi là do con nhỏ Thạch Anh.

Lúc Quới Lương đi ăn chè với thằng Lâm về, Thạch Anh tò mò hỏi:

- Nãy giờ bạn đi đâu vậy?

- Tôi ngồi trong căng-tin.

Thạch Anh cười khúc khích:

- Bạn đi trốn Minh Vương hở?

Câu hỏi trêu của nhỏ bạn làm Quới Lương nóng mặt:

- Tôi sợ gì thằng đó mà phải trốn! Tôi đi ăn chè!

Thạch Anh nheo mắt, nụ cười vẫn vẽ ra trên môi:

- Bạn xấu quá! Đi ăn chè mà không chịu mua giùm mình một bịch!

Thạch Anh đang cười nên hai lúm đồng tiền trên má nó trông rõ mồn một. Quới Lương ngẩn người nhìn khuôn mặt xinh xắn của nhỏ bạn, ấp úng:

- Tại … tại … bạn đâu có nói trước …

Thạch Anh dịu dàng:

- Vậy ngày mai bạn mua chè giùm mình nha!

Quới Lương đã định gật đầu, sực nhớ đến lời chế nhạo của thằng Lâm, liền bừng tỉnh. Giống như Trư Bát Giới đang đắm say nữ sắc chợt nhận ra mỹ nhân trước mặt là do yêu quái hóa ra, Quới Lương đột nhiên hùng hổ:

- Làm gì có chuyện đó! Tôi đâu có phải là … là …

Quới Lương "là, là" cả buổi vẫn không thốt được bốn tiếng "đầy tớ của bạn". Tại nó thấy nói như vậy nặng nề quá. Nó lắp bắp đến mức nhỏ Thạch Anh đâm sốt ruột:

- Là sao?

- Ờ … à … – Quới Lương bối rối nói trớ – Ý tôi muốn nói là … là đâu phải ngày nào tôi cũng có tiền …

- Thì mình đưa tiền cho bạn. – Thạch Anh nhanh nhẩu.

- Tiền gì vậy? – Quới Lương ngơ ngác.

- Tiền trả công cho bạn mua chè giùm mình. – Thạch Anh tỉnh bơ đáp – Như vậy mình có chè ăn mà bạn cũng có chè ăn.

Lời đề nghị trắng trợn của nhỏ bạn làm Quới Lương ngẩn tò te. Dù đang rất cần tiền, đang mong đến chết được nhỏ Thạch Anh giàu có này thuê mình làm chuyện gì đó, nhưng Quới Lương không bao giờ nghĩ nhỏ bạn lại thuê mình … đi mua chè.

Nhưng Quới Lương chỉ sững người một chút thôi, rồi nó nhanh chóng nhớ ra "thân phận" của mình. Thạch Anh có "của", nó có "công", trước nay nó vẫn "làm thuê" cho con nhỏ này đó thôi. Chép bài thuê hay đi mua chè thuê thực ra đâu có khác gì nhau!

Quới Lương gãi đầu sồn sột, phân vân quá. Nó đắn đo mãi, không biết có nên chấp nhận vụ "làm ăn" này hay không. Nó cảm thấy giữa chép bài thuê và đi mua chè thuê vẫn có điều gì đó không giống nhau, nhưng không giống nhau ở điểm nào thì nó lại không nghĩ ra.

- Làm gì bạn suy nghĩ lâu thế? – Nhỏ Thạch Anh dán mắt vào mặt Quới Lương, tò mò.

- Ờ, ờ …

Quới Lương lắp bắp, không ra đồng ý cũng không ra từ chối.

- Nếu bạn không thích thì thôi. – Thạch Anh quay mặt đi chỗ khác, nói giọng hờn dỗi.

Vẻ phụng phịu của nhỏ bạn khiến Quới Lương bất giác thấy lòng chùng xuống.

- Được rồi! – Nó luống cuống – Tôi sẽ mua chè cho bạn …

Nó định nói tiếp "Nhưng tôi sẽ không lấy tiền đâu", nhưng đúng vào lúc nó mấp máy môi, khuôn mặt nhăn nhó của thằng Quốc Ân chợt hiện ra trong óc nó. Thế là con nhà Quới Lương ngậm tăm luôn. Nó hằm hè nhủ bụng: "Ngu gì không lấy!".

Lúc đó không rõ thằng Quới Lương nghĩ như thế thật hay là nó cố lên giọng để bào chữa cho hành động của mình. Nhưng qua mấy ngày sau thì nó mới biết nhận lời đi mua chè (và nước ngọt, bánh mì, chewingum, chocolate …) cho nhỏ Thạch Anh là một quyết định dại dột.

Mua bánh kẹo thì không nói làm gì: Quới Lương nhét vô túi áo đem về cho Thạch Anh chẳng ma nào thấy. Nhưng ổ bánh mì, bịch Coca Cola hay

bịch chè thì nó không thể giấu vào đâu được. Lúc đầu nó có nghĩ tới chuyện lận ổ bánh mì hay bịch chè vô trong áo nhưng lại sợ nhỏ Thạch Anh chê … mất vệ sinh. Thế là nó đành phải cầm lồ lộ trên tay, trên đường từ căng-tin về lớp lỡ gặp bạn bè thì nó lật đật giấu tay ra sau lưng.

Một, hai lần đầu không đứa nào để ý. Nhưng tới lần thứ ba thì cả đống cặp mắt phát hiện ra hành động lén lút của thằng Quới Lương.

Hàng chục cái miệng lập tức nhao nhao:

- Ha ha, lớp mình hôm nay có hiện tượng lạ, tụi mày ơi!

- Sơn Tinh bị Mỵ Nương sai vặt!

- Chắc gì thằng Quới Lương là Sơn Tinh. Nhỡ nó là Thủy Tinh xôi hỏng bỏng không thì sao!

- Kiểu này thì loạn rồi!

Trong những "vụ án" hấp dẫn như thế này, bao giờ thằng Lâm cũng là đứa to mồm nhất. Hên cho Quới Lương, "thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm là bạn thân của nó, nếu không thế nào thằng này cũng đặt vè trêu nó tối tăm mày mặt.

Nhưng dù không có sự phụ họa của thằng Lâm, mặt mày Quới Lương cũng đã chín nhừ trước sự chọc ghẹo của lũ bạn tinh quái.

Thằng Cung bô bô:

- Nếu vụ này xảy ra sớm một chút, tao đã có đề tài cho bài văn "Một ngày kỳ lạ" của thầy Phú rồi. Tiếc quá!

Kim Em cười khúc khích:

- Ờ, tiếc thật! Nếu không, bài của Cung sẽ được điểm cao nhất!

Ngồi tuốt trong góc lớp, Đỗ Lễ nhăn nhở "xổ" ca dao:

- Công anh "mua nước" nuôi cò

Cò ăn cò béo cò dò lên cây …

Mặt thằng Quới Lương càng lúc càng giống như đang nhuộm ráng chiều. Nó vờ cắm mắt ôn bài, không dám nhìn ai. À quên, nó có lấm lét nhìn trộm một người. Đó là nhỏ Thạch Anh.

Khi liếc mắt qua bên cạnh, Quới Lương đinh ninh con nhỏ này chắc đang gục đầu xuống bàn thổn thức. Mình là con trai mà còn xấu hổ chết đi được,

huống gì nó là con gái! Quới Lương lo lắng nhủ bụng, nhưng rồi ngay lập tức nó trợn tròn mắt lên như thể thấy ma.

Nhỏ Thạch Anh chẳng hề ngượng ngập hay bối rối mảy may. Mặc cho tụi bạn lao xao, nó cầm bịch Coca Cola đưa lên miệng, ngậm ống hút hút tỉnh bơ.

Thậm chí nó còn toét miệng ra cười khi bắt gặp Quới Lương nhìn nó.

Con nhà Quới Lương chả tin vào con mắt nào trong hai con mắt của mình, đầu cứ kêu ong ong.

Thấy mặt thằng Quới Lương thoạt trắng thoạt đỏ, có vẻ như sắp lăn ra xỉu tới nơi,

Thạch Anh thì thào trấn an:

- Kệ tụi nó!

Quới Lương há hốc miệng:

- Kệ á?

- Ừ, kệ! – Nhỏ Thạch Anh nheo mắt – Chẳng thà để tụi nó nghĩ như vậy còn hơn để tụi nó biết chuyện kia!

Thạch Anh không nói rõ "chuyện kia" là chuyện gì nhưng Quới Lương hiểu ngay. Tự nhiên nó đâm ra phục con nhỏ này quá xá. Ờ, như vậy lại hay! Hôm nọ, vụ nó chép bài cho nhỏ Thạch Anh, thằng Lâm đã định vặn vẹo tới nơi, nhưng khi nó thừa nhận nó làm vậy là vì nó "thích" Thạch Anh, sát khí trên mặt thằng Lâm lập tức tiêu tan ngay.

Lần này cũng vậy, Quới Lương hồi hộp nghĩ, tụi bạn có trêu nó cũng chỉ trêu vài bữa là chán. Nhưng nếu biết nó "làm việc ăn lương" cho nhỏ Thạch Anh, chắc chắn chuyện này không dừng lại ở chỗ trêu chọc. Mấy đứa trong ban cán sự lớp mà biết rõ nội tình, thế nào chuyện cũng tới tai thầy Phú chủ nhiệm. Rồi cả ban giám hiệu cũng biết luôn. Thế là tiêu!

Nghĩ đến viễn ảnh u ám đó, Quới Lương khẽ rùng mình. Nó gật đầu nói với nhỏ Thạch Anh, không biết mình đang lặp lại ý kiến của nhỏ bạn:

- Ờ, chẳng thà để tụi nó nghĩ vậy còn hơn là để tụi nó biết chuyện kia!

Chương 5

Chuyện Quới Lương, một thành viên nổi cộm trong băng "tứ quậy" mê tít nhỏ Thạch Anh, đến mức ngày nào cũng để con nhỏ này "sai vặt" trở thành đề tài bàn tán và chọc ghẹo của lớp 10A9 suốt một tuần lễ liền.

Dĩ nhiên con nhỏ Thạch Anh chẳng coi chuyện đó ra cái củ khoai tây gì. Riêng Quới Lương mặc dù đã xác định "chẳng thà để tụi nó nghĩ vậy" nhưng mỗi lần tụi thằng Cung ngoác miệng ông ổng là mặt mày nó lập tức đỏ bừng như tôm luộc.

Nhờ vậy tụi bạn mới có dịp chứng kiến thằng Lâm làm chuyện lạ.

Nó không những không trêu Quới Lương, còn gân cổ bênh vực.

Nó leo lên ghế, mặt nghiêm trang:

- Đề nghị các bạn không được xâm phạm đời tư người khác!

- Trời! – Thằng Bá dựng cả hai mắt lên – Phải mày nói đó không, Lâm?

Lớp phó kỷ luật Minh Trung hừ mũi:

- Trước khi kêu gọi bạn bè không được xâm phạm đời tư người khác thì bạn không được quyền xâm phạm nội quy trong lớp!

Lâm thao láo:

- Tôi có làm gì đâu!

Minh Trung quắc mắt:

- Ai cho bạn đứng trên ghế hả?

Lâm đánh phóc một cái, đã ở dưới đất. Nó đâu có dám giỡn mặt nhỏ Minh Trung. Năm ngoái nó chẳng coi lớp phó kỷ luật Minh Vương ra cái đinh gì. Nhưng con nhỏ Minh Trung "chằn tinh" này thì nó hơi ngán.

Nó ngán, nghĩa là không dám nấn ná trên ghế. Nhưng miệng vẫn bai bải:

- "Bà" này! Tôi đứng có chút xíu, làm gì ghê vậy!

- Chút xíu cũng không được đứng!

Lâm hừ mũi:

- Không đứng thì không đứng! Xì!

Thủ lĩnh băng "tứ quậy" xử vậy là nhũn lắm rồi. Nào ngờ lớp phó Minh Trung vẫn chưa buông tha:

- Bạn lấy giẻ lau ghế đi!

- Cái gì? – Lâm đỏ mặt tía tai – Bắt thằng này lau ghế á?

Minh Trung tỉnh bơ, vừa nói nó vừa lôi cuốn sổ trong cặp ra:

- Bạn làm dơ ghế thì bạn phải lau!

Lâm đã định ngoác miệng vặc lại, nhác thấy cuốn sổ kỷ luật trên tay Minh Trung, giọng nó bỗng xìu như bún:

- Lau thì lau!

Nó quàu quạu tiến đến chỗ miếng giẻ treo đằng góc bảng, miệng làu bàu:

- Tôi lau vì tôi làm dơ ghế của lớp chứ không phải tôi sợ "bà" đâu đấy! Đừng có tưởng bở!

Lâm chỉ chờ Minh Trung phản kích, nó sẽ xổ tung tóe cơn ấm ức đang kìm nén nãy giờ. Nhưng Minh Trung không nói gì, chỉ im lặng nhìn Lâm đi tới chỗ góc bảng bằng ánh mắt hài lòng.

Không tìm ra cớ gây sự, con nhà Lâm càng tức thêm. Nhưng không gây không được. Người nó đang sôi sùng sục như nồi súp-de. Không gây thì người nó nổ tung ra mất. Thế là vừa chà miếng giẻ lên mặt ghế nó vừa đay nghiến thằng Quới Lương:

- Tại mày đó!

- Tại tao cái gì? – Quới Lương ngơ ngác.

- Còn hỏi nữa! – Mặt Lâm sa sầm – Nếu không vì mày, tao đâu có bị con nhỏ Minh Trung làm nhục như thế này!

- Ơ …

- "Ơ, ơ" cái con khỉ! Nếu mày không "mê gái" thì tao đâu có … leo lên ghế hô hào bảo vệ mày!

Quới Lương biết thừa "leo lên ghế" và "bảo vệ bạn" là hai chuyện không dính dáng gì với nhau. Đứng dưới đất bảo vệ bạn như người ta thì có sao đâu! Nhưng nó không muốn cãi cọ với Lâm lúc này. Dù sao cũng vì bênh nó mà thằng Lâm mới rơi vô tình cảnh này. Quới Lương chỉ sợ nhỏ Thạch Anh nghe thấy những lời thằng Lâm chì chiết mình.

Bảo nó vì "thích" Thạch Anh nên vâng lời con nhỏ này răm rắp dẫu sao nghe cũng nhẹ nhàng chút đỉnh, còn bảo nó "mê gái", cái từ kinh dị đó sao nghe lùng bùng lỗ tai quá. Nhưng nhỏ Thạch Anh dường như chẳng nghe

thằng Lâm nói gì, hoặc giả nó nghe thấy nhưng chả buồn để vào tai. Quới Lương liếc sang nhỏ bạn, thấy nó tỉnh bơ ngồi nhai chewingum như thể nãy giờ hổng có chuyện gì xảy ra trong lớp.

Thái độ thản nhiên của nhỏ Thạch Anh giúp Quới Lương yên tâm, mặt khác lại khiến nó thấy tưng tức. Chuyện tày đình như vậy mà mấy bữa nay con nhỏ này làm như chuyện của ai.

Chỉ đến hôm học môn địa lý, chiếc mặt nạ phớt đời trên mặt Thạch Anh mới bị rơi xuống, nhưng khi điều đó xảy ra Quới Lương lại chẳng thấy hả hê chút nào.

Thạch Anh bị thầy Xuân kêu lên bảng đầu tiên, lãnh điểm 10 ngon ơ. Nó thuộc bài vanh vách (chắc nhờ hên!), nhưng điều khiến thầy Xuân hết sức hài lòng là các biểu đồ trong tập Thạch Anh được vẽ đầy đủ, nắn nót, tô màu đẹp đẽ đâu ra đó.

Sau Thạch Anh, tới thằng Đặng Đạo.

Sau Đặng Đạo, thầy kêu tới Quới Lương.

Xui làm sao, hôm đó Quới Lương chưa chép bài mới vô tập. Từ bữa bị nhỏ Thạch Anh cằn nhằn, Quới Lương không dám lơ là chuyện bài vở. Tan học, nó cầm luôn mấy cuốn tập của nhỏ Thạch Anh về nhà, tối gò lưng chép qua mấy cuốn tập của nó, sáng hôm sau lại đem tập đến lớp trả cho nhỏ bạn.

Tuần trước, nó cũng cầm cuốn tập địa lý về, nhưng sau khi chép bài học tiếng Anh, tiếp theo là bài văn dài lê thê, con nhà Quới Lương buồn ngủ díp cả mắt, thế là nó chui vô giường, chả thèm chép bài địa, coi như không có môn địa lý trên cõi đời này.

Cũng như thầy Huấn hôm trước, thầy Xuân nhìn vô cuốn tập, tay loay hoay lật tới lật lui, rồi ngước nhìn đứa học trò đang đứng khép nép trước mặt bằng ánh mắt sửng sốt:

- Bài học hôm trước đâu, Quới Lương?

- Dạ … dạ …

Trong khi mấy đứa trong ban cán sự lớp ngoảnh đầu nhìn Minh Vương, tổ trưởng của thằng Quới Lương, thì ở trên bảng ánh mắt thầy Xuân vẫn bám cứng gương mặt trắng bệch của đứa học trò.

- "Dạ, dạ" là sao? – Thầy Xuân hất hàm, cằm bạnh ra – Thầy nhớ tuần trước em vẫn đi học bình thường mà.

Quới Lương túng quá, lại giở mửng cũ:

- Dạ thưa thầy, tháng trước em bị ngã xe nên tay em bị trặc ạ.

Những tiếng "hí hí" phát ra từ dưới lớp khiến Quới Lương nhột nhạt như có kiến chui vô cổ áo nhưng nó cố trân mình chịu trận, chỉ mong thầy Xuân đuổi nó về chỗ quách cho rồi.

- Em nói thật không đó? – Thầy Xuân chớp mắt.

- Dạ thật ạ. – Quới Lương nhanh nhẩu – Chuyện em bị trặc tay không chép bài được, thầy Huấn cũng biết, thưa thầy.

Thấy Quới Lương đem thầy Huấn dạy sử ra làm "bằng chứng", trán thầy Xuân dãn ra. Thầy không biết đồng nghiệp của thầy cũng giống y như thầy, nghĩa là cũng chỉ nghe thằng Quới Lương khai báo, còn nó có té xe thật không thì ngoài nó ra chỉ có trời mới biết.

- Thôi được rồi. – Thầy Xuân thở hắt ra, tay đẩy cuốn tập về phía đứa học trò – Em nhớ chép bài đàng hoàng, tuần sau thầy sẽ kêu em lên kiểm tra đó.

Quới Lương không ngờ thoát nạn dễ dàng thế, nó chộp lấy cuốn tập, mặt tươi roi rói như vừa được điểm mười.

Nhưng nó mới đi vài ba bước, thầy Xuân bỗng gọi giật:

- Khoan đã!

Quới Lương quay lại, ngơ ngác:

- Dạ …

Thầy Xuân ngoắt:

- Em lại đây!

Quới Lương rụt rè bước lại, mặt lộ vẻ hoang mang. Lúc này không chỉ nó, mấy chục đứa đang ngồi bên dưới cũng tròn xoe mắt không rõ thầy Xuân kêu thằng Quới Lương lại để làm gì.

Trước vẻ mặt hồi hộp của Quới Lương (và của cả lớp), thầy Xuân hắng giọng:

- Em đưa cuốn tập cho thầy xem lại một chút!

Thầy cầm lấy cuốn tập Quới Lương dè dặt chìa ra, lật nhanh vài trang rồi chúi mắt cẩn thận săm soi. Quới Lương thấy rõ càng xem trán thầy càng cau

lại, trông như thầy đang dò tìm một cái gì đó trong cuốn tập của nó chứ không phải là đang đọc.

Bất thần thầy ngước mắt lên, giọng sang sảng:

- Thạch Anh!

Thầy gọi nhỏ Thạch Anh mà thằng Quới Lương giật bắn. Bụng quặn lại, trong một thoáng nó cảm thấy một nỗi bất an mơ hồ đang xâm chiếm toàn bộ tâm trí nó.

- Dạ. – Thạch Anh đứng lên khỏi ghế, lấm lét nhìn thầy Xuân.

- Em đem cuốn tập của em lên đây!

Thầy Xuân lừ mắt nhìn cô bé. Bọn học trò ngạc nhiên khi nhận thấy vẻ mặt nghiêm nghị bất thường của thầy. Trừ thằng Lâm, không đứa nào đoán ra được thái độ kỳ lạ của thầy Xuân. Cũng như Quới Lương, thằng Lâm đang thắc thỏm dõi mắt theo từng bước chân của con nhỏ Thạch Anh, lòng tràn ngập lo lắng.

Thạch Anh sè sẹ đặt cuốn tập địa lý lên bàn thầy. Tiếng chạm giữa cuốn tập và mặt bàn vang lên rất khẽ nhưng trong không khí lặng phắt như tờ lúc này, Quới Lương có cảm giác nhỏ Thạch Anh vừa đặt một tảng đá bự chảng lên ngực mình.

Đã vậy, cái cách thầy Xuân xếp cuốn tập của nó và cuốn tập của nhỏ Thạch Anh bên cạnh nhau, rồi ánh mắt thầy đi qua đi lại giữa hai cuốn tập, chắc chắn là để so sánh hai tuồng chữ, khiến Quới Lương đột ngột hết muốn thở. Nó phải đưa tay nắm cổ áo giật giật mấy cái, làm như tại cái áo chật quá nên không khí không chui vô phổi nó được.

Gương mặt bình thản của nhỏ Thạch Anh lúc này cũng đã rất giống một tàu lá. Qua khóe mắt, nó nơm nớp quan sát những biểu hiện trên mặt thầy Xuân, cố đoán xem chừng nào tai họa sẽ xảy ra và xảy ra theo kiểu gì.

Không chỉ hai đứa nó nín thở. Mấy chục cái miệng bên dưới hình như cũng chỉ thở ra mà hổng thấy hít vô, nhất là khi thầy Xuân từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt đọng lại một lúc trên mặt hai đứa học trò, rồi từ đâu đó trong cổ họng thầy bay ra một giọng nói trầm trầm:

- Ra thế!

Tất nhiên chẳng đứa nào hiểu "ra thế" là "ra như thế nào" nhưng nhìn cảnh Quới Lương và nhỏ Thạch Anh đứng gằm đầu trước mặt thầy, đứa nào

cũng có cảm giác "ra thế" là một cái gì đó ghê gớm lắm, từa tựa như trời sập.

- Vậy là em đâu có ngã xe? – Thầy Xuân nhìn Quới Lương, giọng gằn gằn như thể thầy đang nhai từng từ.

- Dạ. – Quới Lương lí nhí đáp, vẫn không dám ngẩng đầu lên.

- Tức là em cũng không hề bị trặc tay?

Quới Lương lại "dạ", mặt nóng tới mang tai.

Cả lớp chong mắt theo dõi cuộc đối đáp bí ẩn giữa hai thầy trò, hồi hộp như thể đang coi phim trinh thám, đứa nào đứa nấy mặt căng ra, tiếc hùi hụi không mọc thêm vài cái tai nữa để nghe cho rõ.

Tới khi thầy Xuân cao giọng hỏi:

- Tại sao em không chép bài vô tập của em mà lại chép vô tập của bạn Thạch Anh?

Dưới các dãy bàn lập tức vang lên những tiếng "ô", "a" "ồ", "à" … làm Quới Lương càng quíu. Nó khẽ ngước mặt lên, ấp úng:

- Thưa thầy … tại vì … tại vì …

Nhỏ Thạch Anh nãy giờ đứng im, ngay ngáy đợi thầy "tra hỏi". Bây giờ thấy thằng Quới Lương có vẻ muốn khai huỵch toẹt chuyện "làm ăn" giữa hai đứa, liền láu táu vọt miệng:

- Thưa thầy, tại vì bạn Quới Lương … thích em ạ.

Chương 6

Cứ như thể Thạch Anh vừa kích nổ một quả mìn. Không còn là những âm thanh ngạc nhiên đầy kèm chế nữa, tụi bạn bên dưới cười nghiêng ngả, cười lăn bò càng, có đứa còn thấy thước gõ lên bàn "lốc cốc", cứ như thể cả đám đang rơi thẳng vào một cơn bão phấn khích và cơn bão đó không có dấu hiệu gì là sắp tan.

Ở trên bảng, thằng Quới Lương cảm thấy trái tim mình đang rơi xuống chỗ nào đó. Câu nói bất ngờ của nhỏ Thạch Anh làm nó chóng mặt kinh khủng. Nó không bao giờ tưởng tượng sẽ có ngày nhỏ bạn lại nói oang oang điều đó trước lớp, trước mặt thầy Xuân nữa chứ. Nó gằm mặt mình xuống nền nhà, mặt thoạt xanh thoạt trắng, chỉ mong mặt đất nứt ra làm đôi để nó chui xuống cho đỡ ngượng.

Nhỏ Thạch Anh nói một câu tỉnh queo rồi đứng ì ra đó, chẳng biết nó có mắc cỡ hay không nhưng trông mặt thì có vẻ như nó coi chuyện thằng Quới Lương thích mình là chuyện quá sức bình thường, đại khái cũng giống như nó thích nghe nhạc hay thích ăn kem vậy.

Chỉ có con nhỏ Thạch Anh hồn nhiên thế thôi. Chứ ngay cả thầy Xuân cũng bị sốc. Thầy nhịp tay xuống bàn ra hiệu cho cả lớp giữ trật tự rồi cau mày nhìn Thạch Anh, chắc lúc đầu thầy định la nó con gái gì mà hổng ý tứ gì hết nhưng rốt cuộc thầy không biết phải mở lời thế nào, liền càu nhàu chuyện khác:

- Sao em đi học mà không tự mình chép bài hả, Thạch Anh?

Thạch Anh mừng rơn khi thấy thầy Xuân không nghi ngờ gì về "chuyện tình cảm" giữa Quới Lương và mình. Nó ra vẻ ngoan ngoãn:

- Thưa thầy, em biết lỗi rồi ạ. Tại hôm đó em bị nhức đầu nên bạn Quới Lương giành chép giùm em ạ.

- Bạn Quới Lương muốn "lấy điểm" với bạn Thạch Anh đó thưa thầy. – Thằng Đỗ Lễ ngứa ngáy vọt miệng.

Thằng Cung méc:

- Bạn Quới Lương còn è lưng đi mua chè, mua bánh mì, mua …

- Thôi, đủ rồi các em!

Thầy Xuân vội vã cắt ngang, không muốn đám học trò nghịch ngợm nhân cơ hội này xúm vô làm khổ thằng Quới Lương. Nhìn bộ tịch rúm ró của thằng nhóc, thầy biết chẳng cần ai trêu thì nó cũng đã khổ lắm rồi.

Trong một lúc, đầu óc thầy chợt lãng đi. Thầy bâng khuâng cố nhớ xem hồi học lớp mười, thầy có thích nhỏ bạn nào không. Nhưng thầy chưa kịp ôn lại dĩ vãng thì tiếng khịt mũi nghèn nghẹt của thằng Quới Lương đã kéo thầy trở về với thực tại.

Khi nãy thầy giận lắm. Lúc kêu nhỏ Thạch Anh đem tập lên bảng, thầy đã định trừ điểm nó rồi. Vì thực ra bài học kia, cả những biểu đồ được vẽ cẩn thân trong tập là do thằng Quới Lương giành làm hết, chứ con nhỏ này có động tay động chân gì đâu.

Thằng nhóc Quới Lương đi học mà không chép vô tập, lại còn nói dối là ngã xe, lãnh dê-rô là đúng rồi. Nhưng con nhỏ Thạch Anh cũng không thể vô can.

Thầy đã định đánh tụt nó từ 10 điểm xuống còn 5 điểm, nhưng rồi khi biết tại "thích nhau" tụi nó mới làm vậy thì thầy lại không nỡ. Từ giận, thầy chuyển qua buồn cười.

Thầy đẩy hai cuốn tập ra sát mép bàn:

- Hai em về chỗ đi!

Nhìn bốn bàn tay rụt rè thò ra cầm lấy hai cuốn tập, thầy tặc lưỡi nói thêm:

- Lần sau bài ai nấy chép đấy nhé!

- Dạ.

Một lần nữa, Quới Lương lại thoát nạn.

Thoát nạn dễ dàng quá nên nó đâm phởn. Vừa về tới chỗ ngồi là nó lập tức quay sang cự nự "ân nhân" của mình:

- Khi nãy bạn nói cái gì "thích", "không thích" làm tôi muốn chui đầu xuống đất quá!

Thạch Anh nổi khùng, vặc lại liền:

- Bạn tưởng tôi muốn nói chuyện đó trước lớp lắm hả?

Chưa hết giận, Thạch Anh vung tay:

- Từ rày về sau, bài ai nấy chép!

Thạch Anh làm Quới Lương phát hoảng:

- Tôi … tôi …

- "Tôi, tôi" cái gì! – Nhỏ Thạch Anh mím môi – Hôm trước bạn hứa với tôi thế nào, bạn còn nhớ không?

- Tôi xin lỗi mà. – Quới Lương lại ấp úng, tại nó biết nó sai đứt đuôi đi rồi – Tại hôm nọ tôi … tôi …

Nhỏ Thạch Anh "hứ" một tiếng:

- Hôm nọ bạn bị té xe trặc tay không chép bài được chứ gì?

Con nhà Quới Lương ngồi xẹp như miếng giẻ ướt. Chưa bao giờ nó thấy nhỏ bạn giận dữ như vậy. Trăm sự cũng tại mình thôi. Mình hứa với Thạch Anh là sẽ về nhà chép bài đầy đủ. thế mà mình lại không giữ lời, khiến nó bị thầy Xuân làm cho quê mặt trước cả lớp. Rồi để cứu mình, nó phải bấm bụng nói ra cái câu mà hổng đứa con gái nào dám nói. Vậy mà mình nỡ trách móc nó. Tội nó ghê!

Càng nghĩ ngợi Quới Lương càng bứt rứt, càng thấy mình tội lỗi ngập đầu. Nó lén lút nhìn sang phía Thạch Anh, thấy nhỏ bạn mặt mũi vẫn còn hầm hầm, ruột gan nó như bị ai xoắn lấy.

Giờ ra chơi, Quới Lương càng "thương" Thạch Anh hơn nữa.

Lớp trưởng Xuyến Chi đứng quay mặt xuống lớp, giọng nghiêm trang:

- Tôi đề nghị các bạn có thái độ học tập nghiêm túc. Tới lớp phải chép bài, về nhà phải học bài. Không có chuyện người này chép dùm cho người kia …

Hải quắn bô bô:

- Nếu do tình yêu sai khiến thì sao ạ?

Hải quắn tìm cách "cứu bồ" nhưng nó nói kiểu đó giống như muốn làm hại Quới Lương. Quới Lương nhìn bạn, tự hỏi làm thế nào để có thể biến thằng này thành con cóc quách cho rồi.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung hừ mũi:

- Không có yêu iếc gì hết …

Đang nói, nó đột ngột ngưng bặt, chắc nó sực nhớ nó cũng hơi hơi cũng cảm tình với thằng Tần tổ trưởng tổ 1. Quả thật, lúc nó hét lên như thế, thằng Tần có giật bắn một cái, tưởng "người trong mộng" đang quát mình.

Thằng Cung cười he he:

- Không được chép bài giùm, chứ còn chạy xuống căng-tin tha về giùm các thứ đồ ăn thức uống thì vẫn được chứ hả?

- Tao đập mày nghe, Cung! – Thằng Lâm nóng mặt giùm Quới Lương, ngoác miệng gầm gừ.

Nhỏ Hạnh đứng lên khỏi chỗ, nhẹ nhàng phân giải:

- Ban cán sự lớp chỉ nhắc nhở các bạn về thái độ học tập, còn những chuyện khác bạn bè giúp đỡ nhau là bình thường.

Nhỏ Hạnh nhìn xéo lên chỗ thằng Cung, cao giọng:

- Bạn Cung không được đem chuyện đó ra trêu chọc nữa!

Cung làu bàu:

- Cái đó đâu phải là trêu chọc.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung nhìn xuống tổ 5:

- Đề nghị bạn Minh Vương làm việc lại với hai tổ viên của mình.

Rốt cuộc giờ ra chơi mà chỉ ra chơi được có chút xíu. Hết đứa này nói đến đứa khác nói, không khí xuống như một buổi họp lớp. "Họp" xong, tụi bạn vừa nhảy ra sân loắng ngoắng ngoắng mấy vòng đã nghe chuông reo vô lớp.

Riêng Quới Lương và Thạch Anh chẳng được ra chơi tẹo nào. "Họp lớp" xong, hai đứa nó còn phải "họp tổ".

Tổ trưởng Minh Vương bước qua, ngồi ngay chỗ thằng Oánh, xoay mặt lại đối diện với Quới Lương.

- Hôm trước một lần, hôm nay một lần! – Mặt nó hầm hầm – Mày muốn tổ mình tháng này xếp hạng bét hả?

Quới Lương biết mình sai, lại sợ làm liên luỵ đến nhỏ Thạch Anh nên gằm đầu làm thinh.

Minh Vương quàu quạu nhìn thằng tổ viên, cáu tiết muốn đá nó một đá. Không đá được, cũng không mắng mỏ được (tại thằng Quới Lương có nhìn nó đâu), Minh Vương quay sang sừng sộ nhỏ Thạch Anh:

- Còn "bà" này nữa! Chép bài không chép, bắt người ta làm "đầy tớ" cho mình là sao hả?

Tổ trưởng bao giờ cũng gương mẫu, không được gọi bạn bè bằng "ông" hay "bà". Nhưng con nhà Minh Vương đang cáu, quên béng mình là ai, "văng" tùm lum.

- Bạn gọi ai là "bà"? – Nhỏ Thạch Anh trừng mắt vặn lại ngay – Tổ trưởng mà ăn nói vậy đó hả?

Minh Vương thót bụng một cái, mặt ửng lên:

- Tôi xin lỗi. Lỡ lời chút mà.

Nhỏ Thạch Anh "xì" một tiếng:

- Còn tôi, tôi không bắt ai chép bài hết á. Bạn đừng có nói oan.

- Thằng Quới Lương …

- Cái đó là tao tự nguyện! – Quới Lương ngẩng phắt lên, hùng dũng đáp, ruột nở từng khúc khi chộp được cơ hội chuộc lỗi với Thạch Anh.

Quả nhiên, mặt Thạch Anh nở ra. Nó nguýt Minh Vương:

- Bạn nghe bạn Quới Lương nói gì chưa?

Bị hai đứa tổ viên kẻ tung người hứng, Minh Vương tức mà chẳng làm gì được. Nghĩ mãi, nó mới đe doạ được một câu trước khi quay về chỗ ngồi:

- Mấy người muốn làm gì kệ mấy người! Nhưng lần sau tôi mà bắt gặp ai không chép bài trong giờ học là không yên với tôi đâu!

Nhỏ Thạch Anh lúc nãy bực mình thằng Quới Lương không để đâu cho hết, đã tính "đuổi việc" thằng này rồi. Nhưng từ khi Quới Lương phụ hoạ với nó để chống lại sự hoạnh hoẹ của tổ trưởng Minh Vương thì nó lại nhìn thằng này bằng con mắt khác.

Nó quay sang Quới Lương, nhoẻn miệng cười:

- Lát ra về tụi mình mua chè ăn nhé.

- Tôi mua giùm bạn á?

Thạch Anh long lanh mắt:

- Mình và bạn cùng xuống căng-tin ngồi ăn.

Quới Lương khụt khịt mũi:

- Kỳ kỳ thế nào?

- Kỳ kỳ chuyện gì?

Quới Lương gãi cằm, bối rối:

- Cả lớp đều tin là tôi … thích bạn. Vậy mà bây giờ lại kéo nhau vô căng-tin.

Nhỏ Thạch Anh có vẻ không coi đó là chuyện gì ghê gớm. Nó tỉnh bơ:

- Thì mình cố ý làm cho tụi nó tin như thế mà.

Lý lẽ của nhỏ bạn xác đáng đến mức Quới Lương không biết phản bác như thế nào. Nó chép miệng, xuôi xị:

- Ờ.

- Vậy là bạn đồng ý rồi há? – Nhỏ Thạch Anh nheo mắt.

Quới Lương lại "ờ", rồi nó nhanh chóng lảng sang chuyện khác:

- Còn vụ chép bài thì sao?

- Vẫn như cũ.

- Thằng Minh Vương sẽ biết đó. – Quới Lương thấp thỏm.

- Minh Vương không biết đâu. Mình sẽ không ngồi chơi. Mình sẽ vờ hí hoáy gì đó trong tập.

Quới Lương ngạc nhiên quá: Nếu bỏ thì giờ ngồi vẽ lăng nhăng trong tập, sao nhỏ Thạch Anh không tự chép bài luôn cho rồi?

Nhưng Quới Lương không nói gì.

Thạch Anh không giận nó, không bảo "bài ai nấy chép" là người nó lâng lâng rồi.

Chương 7

Tự nhiên Thạch Anh và Quới Lương trở thành một "cặp" công khai.

Trường cấp ba, chẳng thiếu gì con trai con gái để ý nhau. Ngay trong lớp 10A9 này, thằng Lâm thích nhỏ Thuỷ Tiên, thằng Tần để ý nhỏ Minh Trung, nhưng có đứa nào dám bô bô chuyện đó trước lớp, trước cả thầy cô, như cặp Thạch Anh – Quới Lương đâu.

Mấy hôm trước, bắt gặp thằng Quới Lương chạy đi mua chè, mua bánh mì cho nhỏ Thạch Anh, tụi bạn đã la tướng lên rồi, đã nghi hai đứa này "có gì" với nhau rồi. Nhưng hôm đó cả Quới Lương lẫn Thạch Anh đều im re, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhưng hôm nay thì khác. Khác xa. Hai đứa này oang oang thừa nhận chuyện tình cảm của mình trước cả đống người. À, không phải hai đứa. Chỉ có con nhỏ Thạch Anh bảo Quới Lương thích mình thôi. Nhưng thằng Quới Lương đứng ngay bên cạnh mà không phản ứng gì chứng tỏ nó thích con nhỏ Thạch Anh thật. Thành ra, một đứa nói mà kể như cả hai cùng nói.

Thằng Minh Vương còn kể chuyện Quới Lương khoe là nó "tự nguyện chép bài" cho nhỏ Thạch Anh, chừng đó chứng cớ đã quá đủ để kết luận về mối quan hệ thắm thiết giữa hai đứa này rồi.

Đó là chưa kể, chuông reo tan học vừa vang lên, Quới Lương và Thạch Anh chưa chịu về ngay mà làm cái chuyện không ai nghĩ tụi nó dám làm là kéo nhau xuống căng-tin vừa ăn chè vừa … tâm sự. "Nếu không thích thật, làm sao tụi nó dám "bất chấp dư luận" mà cặp kè giữa thanh thiên bạch nhật như vậy được!". Đó là kết luận của Quý ròm khi Tiểu Long rụt cổ "Tụi nó gan quá mày!", còn nhỏ Hạnh thì đẩy gọng kính trên sống mũi, đăm chiêu "Sao Hạnh thấy Thạch Anh hổng có biểu hiện gì là thích Quới Lương hết á".

Chắc chắn thằng Quới Lương và con nhỏ Thạch Anh không nghe được câu nói đầy hoài nghi của nhỏ Hạnh. Nhưng những ngày tiếp theo, hành động của tụi nó giống như để chứng minh nhỏ Hạnh nghĩ sai bét bè be: hai đứa thường xuyên cặp kè ở căng-tin; hôm nào Thạch Anh làm biếng không đi thì thằng Quới Lương chạy xuống căng-tin mua đồ ăn thức uống đem về "dâng tận miệng" con nhỏ này. Bây giờ Quới Lương cũng chẳng sợ bạn bè trông thấy nữa: nó cầm ổ bánh mì hay bịch chè, bịch Coca Cola đi lơn tơn

dọc hành lang, gặp ai đi ngược lại nó cũng chẳng buồn giấu tay ra sau như lúc trước.

Từ ngày thằng Quới Lương học được thói phớt đời của con nhỏ Thạch Anh, đứa nào trêu cứ trêu, nó cứ lì ra, còn nhe răng cười hề hề khiến tụi thằng Cung, thằng Đỗ Lễ cụt hứng luôn.

"Thi sĩ Hoàng Hôn" Lâm, vua đặt vè trêu ghẹo thiên hạ, kỳ này đứng về phe Quới Lương nên "phong trào quậy phá" dần dần xẹp lép.

Rốt cuộc, tụi bạn mặc kệ hai đứa nó, coi cái chuyện thằng Quới Lương ngày ngày sốt sắng quay quanh con nhỏ Thạch Anh để "hầu hạ" cũng tự nhiên như Trái Đất ngày ngày cặm cụi quay quanh mặt trời vậy thôi.

Khi nói như vậy, có nghĩa con nhỏ Thạch Anh là mặt trời, còn thằng Quới Lương là trái đất.

Nhưng khác với mặt trời thật và trái đất thật, "trái đất" Quới Lương quay quanh "mặt trời" Thạch Anh chỉ là một "thương vụ", nói thẳng ra là "mặt trời" Thạch Anh bỏ tiền ra để thuê "trái đất" Quới Lương quay xung quanh mình.

Dạo này, phải nói "trái đất" Quới Lương rất ngoan ngoãn. Sau hai lần bị "tai nạn", nó hết dám bỏ bê bài vở nữa. Ban ngày nó chép bài chỏ Thạch Anh, tối về nhà dẫu buồn ngủ đến mấy nó vẫn hí hoáy chép bài vô tập của nó đầy đủ.

Quới Lương không dám thuê thằng Hưng Vinh chép, một phần sợ thằng nhóc viết tháu đọc không ra, đến kỳ thi hết ôn bài luôn. Phần khác, tiền bạc của nó gần đây chẳng nhiều nhặn gì.

Sở dĩ Quới Lương chép bài cho nhỏ Thạch Anh đều đều mà nghèo vẫn hoàn nghèo là do một nguyên nhân nếu nói ra chẳng mấy ai tin: kể từ ngày Thạch Anh tuyên bố công khai "chuyện tình cảm" của hai đứa nó giữa lớp, vì vậy mà bạn bè trêu chọc, bị ban cán sự lớp phê bình, nó đâm ra tội tội con nhỏ này.

Nó thấy Thạch Anh "hy sinh" cho nó nhiều quá, mặc dù nhỏ bạn nó không coi đó là chuyện gì quan trọng.

Rồi nó lại thấy sau tất cả những gì Thạch Anh đã làm, nếu nó còn tiếp tục lấy tiền của nhỏ bạn mỗi khi chép bài giùm thì nó quả là đứa chẳng ra gì.

Nhỏ Thạch Anh không biết ý nghĩ trong đầu thằng Quới Lương đã xoay chuyển. Khi Quới Lương chép bài giùm nó tới bài thứ mười, nghĩa là đã làm tròn nghĩa vụ với nó khi nhận năm chục ngàn tiền tạm ứng bữa trước, Thạch Anh chìa ra cho Quới Lương tờ năm chục ngàn khác, vui vẻ nói:

- Mười bài nữa nè!

Và nó hết sức ngạc nhiên khi thấy thằng Quới Lương lắc đầu quầy quậy:

- Bạn cất đi! Tôi không lấy đâu!

Nhỏ Thạch Anh nhìn sững bạn:

- Bạn không chép bài giùm mình nữa à?

Quới Lương xộc mười ngón tay vào mái tóc, tặc lưỡi đáp:

- Chép thì vẫn chép. Nhưng tôi không lấy tiền của bạn nữa.

- Là sao? – Đôi mắt Thạch Anh càng trố lên, làm như nó chưa nghe thấy thằng Quới Lương, hoặc nghe mà không hiểu thằng này nói gì.

Quới Lương liếm môi, giải thích:

- Là tôi vẫn chép bài cho bạn, nhưng là chép giùm thôi. Như bạn bè giúp đỡ nhau ấy mà.

Lần này thì nhỏ Thạch Anh hiểu (tại thằng Quới Lương nói rõ ràng quá mà), nhưng hiểu rồi thì nó lại càng ngạc nhiên hơn:

- Nghĩa là bạn chép bài giùm mình … vô tư?

Quới Lương chép miệng:

- Ờ, vô tư.

- Nghĩa là không kèm theo điều kiện gì?

- Ờ, không kèm theo điều kiện gì. – Quới Lương nhắc lại như cái máy.

- Sao tự nhiên bạn tốt với mình vậy? – Thạch Anh nheo mắt hỏi.

Ánh mắt nhỏ Thạch Anh bám cứng gương mặt Quới Lương khiến thằng này nghe hai vành tai nóng ran. Nó ấp úng:

- Tại … bạn tốt với tôi.

- Mình tốt với bạn hồi nào?

Con nhà Quới Lương tự dưng thấy khó nói quá. Nó tằng hắng hai ba cái, rồi lòng vòng:

- Trong tiết địa hôm nọ đó.

Nhỏ Thạch Anh nhíu mày, ngẫm nghĩ một hồi vẫn chẳng rõ nó "tốt" với thằng Quới Lương ở chỗ nào.

- Mình không hiểu. – Cuối cùng, nó nhún vai.

- Lúc bạn nói câu … "thưa thầy, tại Quới Lương thích em" để "cứu" tôi đó. – Quới Lương vừa nói vừa nhắm mắt, nó không đủ can đảm nhìn vào mặt nhỏ bạn khi nhắc lại câu nói "tình tứ" đó.

- À, mình nhớ rồi. – Thạch Anh gật gù – Nhưng mình nói vậy là để "cứu" cả hai chứ đâu phải "cứu" một mình bạn.

Quới Lương nói giọng áy náy:

- Nhưng lẽ ra tôi phải là người nói câu đó. Ai lại để bạn nói. Bạn là con gái.

- Con gái con trai gì nói chẳng được. – Nhỏ Thạch Anh cười tươi như hoa – Vờ thôi mà. Có phải tụi mình thích nhau thật đâu.

Không hiểu sao câu nói của nhỏ Thạch Anh làm thằng Quới Lương nghe nhói một cái. Nó biết là nhỏ bạn nó nói đúng. Hai đứa nó từng thoả thuận vờ làm ra vẻ thích nhau để đánh lừa tụi bạn.

Nhưng nói trắng phớ ra như Thạch Anh "có phải tụi mình thích nhau thật đâu" thì Quới Lương lại thấy ngực mình nghèn nghẹn, một cảm giác gì đó như là sự tủi thân khe khẽ len vào hồn nó.

Con nhà Quới Lương lúc đó không bộc lộ thái độ gì, cũng không nói gì, chỉ nhe răng cười theo. Nhưng từ lúc đó trở đi, nó cứ nghĩ ngợi hoài. Ngay cả trên đường về nhà, nó cũng vừa đạp xe vừa trầm ngâm sàng lọc những ý nghĩ trong đầu như người ta sàng gạo để xem có rơi ra một lý do nào có thể cắt nghĩa nỗi buồn trong lòng nó hay không.

Chắc hẳn có một lý do nào đó. Nhưng cái lý do đó cứ chạy trốn nó.

Mãi đến tối, lúc đã leo lên giường chuẩn bị đi ngủ thì Quới Lương mới chộ được: À, chắc tại mình thích nhỏ Thạch Anh thật rồi!

Nếu mình không thích nó thật, Quới Lương miên man nghĩ, thì nó bảo "vờ thôi mà" hay "có phải tụi mình thích nhau thật đâu" hay bất cứ câu gì có nội dung tương tự, chắc chắn mình sẽ tỉnh queo, giống như hàng ngày vẫn nghe nó hỏi "bạn làm bài chưa" hay "cho mình mượn cây thước" vậy. Nhưng đằng này, mình buồn quá đỗi khi nghe nó nói thẳng tuột như vậy,

chứng tỏ là mình có cảm tình với nó thật. Mình thích nó nhưng tại mình không biết đó thôi! Quới Lương thở dài kết luận.

À quên, nó chưa kết luận ngay. Kết luận ngay thì nó đã ngủ rồi. Nó còn tiếp tục mổ xẻ bản thân thêm một lúc nữa. Ờ, ngay cả việc mình sẵn lòng chép bài không công cho nó đã chứng tỏ điều đó rồi. Dĩ nhiên là kể từ hôm Thạch Anh gặp "tai nạn" trong tiếp địa lý của thầy Xuân, mình đã thấy tồi tội nó. Nhưng từ "tồi tội" chuyển qua "thích thích" chắc cũng gần xịt như từ lớp 10A9 bước qua lớp 10A8 thôi. Ờ, dám mình đã bước qua lớp bên cạnh rồi mà mình không biết, cứ tưởng đang còn ở lớp mình!

Suốt một lúc lâu, con nhà Quới Lương đoán và đoán, nghĩ và nghĩ, cuối cùng mệt quá ngủ và ngủ lúc nào không hay.

Chương 8

Quới Lương chắc thích nhỏ Thạch anh thật.

Cho nên không những nó chép bài không công cho con nhỏ này mà còn nghĩ cách đánh lừa tổ trưởng Minh Vương.

Nó đánh lừa bằng phương pháp cực kỳ đơn giản: tới lớp chép bài thay vì chép bài vô tập Thạch Anh như lâu nay, nó chép bài vô tập nó đàng hoàng. Tới giờ ra về, nó lấy tập của nhỏ Thạch Anh nhét vô cặp, tối về nhà chép lại sau.

Từ hôm Minh Vương bị lớp phó kỉ luật Minh Trung nhắc nhở, ngày nào nó cũng rình thằng Quới Lương. Vì vậy Quới Lương mới nghĩ ra mẹo này để đối phó, vì nó biết sớm muộn gì Minh Vương cũng kiểm tra tập của nó.

Ba bữa đầu Minh Vương ngồi tại chỗ nhìn lom khom qua bàn thằng Quới Lương và nhỏ Thạch Anh, yên tâm thấy đứa nào đứa nấy chép bài nghiêm chỉnh (thực ra từ hôm Quới Lương tuyên bố chỉ chép giùm chứ không lấy tiền, nhỏ Thạch Anh có siêng lên chút xíu: nó cũng tự chép bài vô tập, nhưng hôm nào làm biếng thì nó giao tập cho thằng Quới Lương đem về nhà chép giùm).

Tổ trưởng Minh Vương ngồi canh hai đứa tổ viên tới ngày thứ tư thì có cảm giác ngờ ngợ. Tại nó thấy Quới Lương và Thạch Anh cứ chốc chốc lại chúi đầu vào nhau thì thầm gì đó rồi bật cười rúc rích. Khả nghi quá!

Chuông ra chơi vừa reo lên, Minh Vương tót ngay qua dãy bên kia.

- Bạn đưa tập cho mình coi qua chút! – Nó chìa tay ra trước mặt nhỏ Thạch Anh.

Con nhỏ này cự liền:

- Nè, nè, đây không phải là quyền hạn của tổ trưởng à nha!

Nó chu môi như muốn mổ vô mặt đối phương:

- Học sinh cấp ba chứ đâu phải là học trò cấp một mà bạn đòi kiểm tra tập vở!

Biết không nên chọc giận con nhỏ này, Minh Vương quay sang Quới Lương, cười nịnh nọt:

- Mày đưa tao mượn tập chút coi!

Sợ thằng này bắt chước phản ứng của nhỏ Thạch Anh, Minh Vương tặc lưỡi "khích tướng":

- Vàng thật đâu sợ lửa! Nếu mày chép bài vô tập mày, không chép bài vô tập người khác, việc gì mày phải giấu!

Quới Lương mừng rơn khi thấy Minh Vương sập bẫy. Nhưng ngoài mặt nó vẫn vờ vịt:

- Ai mà thèm giấu! Nhưng tao không muốn mày làm cha tao!

- "Làm cha" gì đâu! Chỉ là … tao muốn xem tụi mày có … chép bài đàng hoàng không thôi!

Minh Vương mà năn nỉ thằng Quới Lương cũng chẳng khác gì cảnh sát hạ mình năn nỉ tội phạm, thấy vừa éo le vừa tội nghiệp làm sao!

Quới Lương cười thầm trong bụng khi thấy tổ trưởng của mình mặt mày như sắp khóc. Nó rút cuốn tập trong ngăn bàn, chìa ra, giọng ban ơn:

- Thôi, thông cảm cho mày. Nè, xem đi!

Giọng thằng Quới Lương mới đúng là giọng "làm cha người ta". Nhưng tổ trưởng Minh Vương không giận, cũng không buồn để ý. Mối bận tâm lớn nhất của nó trong lúc nào là kiểm tra xem thằng tổ viên lôm côm này có chép bài đầy đủ không thôi.

Trong khi Minh Vương cắm cúi "thi hành nhiệm vụ tổ trưởng", tổ viên Quới Lương và tổ viên Thạch anh đưa mắt láu lỉnh nhìn nhau, có vẻ như tụi nó đang nhất trí qua ánh mắt rằng đây quả là cú lừa ngoạn mục nhất trong đời tụi nó.

- Xem lâu thế! Trả tập đây! – Quới Lương ra oai.

- Nè. – Minh Vương đặt cuốn tập lên bàn, cười toét miệng – Công nhận mày tiến bộ thiệt!

Quới Lương "xì" một tiếng".

- Tiến bộ lâu rồi mày!

Chỉ với mẹo nhỏ này thôi, Quới Lương và Thạch Anh qua mắt tổ trưởng học tập Minh Vương dễ như bỡn. Cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng bị lừa: sau một thời gian không thấy Quới Lương bị thầy cô trách phạt về tội đi học mà không chép bài, tụi nó đinh ninh "vụ án chép bài giùm" đã được khép lại.

Còn chuyện thằng Quới Lương ngày ngày vẫn xun xoe bên cạnh Thạch Anh để được con nhỏ này sai vặt, tụi nó không xếp vào diện vi phạm kỷ luật, vì trong nội quy của nhà trường lẫn nội quy của lớp không có điều khoản nào cấm một nam sinh tình nguyện làm "đầy tớ" cho một nữ sinh chỉ vì thích nữ sinh đó.

Trong quãng thời gian này, con nhà Quới Lương cảm thấy cuộc sống sao mà ngọt ngào, vui vẻ quá. Bây giờ, xuống căng-tin mua đồ ăn thức uống cho Thạch Anh bị bạn bè trêu chọc, nó không những không ngượng ngập, ngược lại còn có cảm giác lâng lâng.

Quới Lương chỉ có mấy điều không vui thôi.

Một là cho đến lúc này nó vẫn không biết Thạch anh có thích nó như nó thích Thạch Anh hay không. Nó loay hoay nghĩ ngợi, trầm tư, tự đánh vật mệt nhoài với câu hỏi nhưng hổng rút ra được kết luận nào hết. Tức nhất là nó không dám chia sẻ chuyện này với ai, kể cả Hải quắn và thằng Lâm là bạn thân của nó. Với thằng Quốc Ân nó càng không dám thổ lộ. Nó trót khoe với Quốc Ân nhờ chép bài thuê cho nhỏ Thạch Anh nó mới rủng rỉnh tiền đi chơi hằng ngày, bây giờ tự nhiên lòi ra chuyện đi "làm thuê" cho người ta chưa được mấy ngày đã đâm ra thích "bà chủ" chắc thằng Quốc Ân chửi nó tắt bếp quá.

Đang bối rối, một hôm tình cờ đọc tờ báo dành cho tuổi mới lớn, thấy có mục "tư vấn tình cảm", thế là nó sốt sắng viết thư gửi đến anh phụ trách. Dĩ nhiên Quới Lương không dại gì ký tên mình. Nó hỏi ngắn ngủn "Một đứa con gái suốt ngày sai vặt một đứa con trai, vậy có phải đứa con gái đó thích đứa con trai đó không hở anh?"

Một tuần sau, nó hồi hộp giở báo ra, đã thấy anh phụ trách trả lời. Câu trả lời cũng ngắn ngủn "Chắc chắn là thích. Vì thích mới suốt ngày sai vặt. Còn không, sai vặt suốt ngày thì sớm muộn gì cũng thích".

"Ngắn nhưng mà đầy đủ, chính xác, sâu sắc", Quới Lương gật gù khen, ruột nở từng khúc, nếu anh phụ trách là học trò còn nó là thầy giáo thì nó đã không ngại ngần gì thưởng một điểm 10 cho câu trả lời "thông minh" này rồi.

Quới Lương khoái quá, liệng xoạch tờ báo rồi tót ra khỏi ghế xếp, nhảy tưng tưng quanh nhà làm mẹ nó phát hoảng:

- Mày làm sao thế hả con?

- Dạ, không có gì ạ.

Quới Lương giật mình chối biến, rồi lật đật leo trở lại lên ghế, nằm ngẫn nghĩ tiếp.

Mẹ nó ngó theo, chép miệng:

- Tao thấy dạo này tối nào mày cũng học bài làm bài khuya lơ khuya lắc. Học quá coi chừng bị "tưng tưng" đó nghe con.

Xưa nay, Quới Lương chỉ toàn bị mẹ rầy vì tội lười học. Lần đầu tiên nó mới nghe mẹ nó la nó về "tội" siêng học. Mẹ đâu có biết tối nào mình cũng thức đến khờ người để chép bài cho con nhỏ Thạch Anh. Mẹ mà biết chắc mình bét đít! Quới Lương mỉm cười nhủ bụng, rồi lim dim mắt thả hồn bay xa …

Trong chuyện này, Quới Lương có điểm kém vui nữa là nó không thể nhờ thằng nhóc Hưng Vinh chép bài giùm.

Hưng Vinh dạo này không cần anh nó trả công. Thấy Quới Lương tối nào cũng cặm cụi ghi ghi chép chép, thoạt đầu thằng nhóc xán lại, gạ:

- Anh chép bài gì mà nhiều thế? Có cần em chép phụ không?

Biết tỏng thằng nhóc muốn gì, Quới Lương xẳng giọng:

- Tao hết tiền thuê mày rồi.

Bị ông anh đi guốc trong bụng, Hưng Vinh đỏ mặt:

- Anh hết tiền thì em vẫn chép.

Quới Lương hừ mũi:

- Rồi chừng nào có tiền thì trả cho mày chứ gì.

Nó nhún vai, nói luôn:

- Mai mốt tao cũng chẳng có tiền đâu!

- Em đâu có định vòi anh tiền anh – Thằng nhóc gãi đầu – Anh có tiền thì cho em, không có thì em chép miễn phí.

Thằng nhóc toét miệng cười:

- Anh em mà!

Thằng Hưng Vinh làm Quới Lương cảm động quá. Gần đây nó cũng chép "miễn phí" cho nhỏ Thạch Anh, tiền bạc đâu mà thuê thằng em.

- Vậy mày chép giùm tao bài này đi!

Vừa nói Quới Lương vừa hí hửng đẩy cả hai cuốn tập về phía Hưng Vinh. Nhưng khi thằng nhóc sắp sửa cầm lấy thì Quới Lương thình lình giật phắt lại. Nó sực nhớ ra nó đang chép bài từ tập nó qua tập Thạch Anh, chứ không phải là ngược lại.

Đang hào hứng trước thiện chí bất ngờ của thằng em, nó quên bẵng nó đã dùng mẹo này để đánh lừa Minh Vương, may mà phút chót nó kịp nhớ ra. Nếu không, thế nào thằng em cũng thắc mắc. Và thằng anh chắc chắn sẽ ú a ú ớ như bị ai nhét giẻ vào miệng.

Hưng Vinh không hiểu nỗi khổ tâm của anh nó, mắt trố lên:

- Sao vậy? Đưa em chép giùm cho!

- Thôi, mày lo học bài của mày đi! – Quới Lương khoát tay – Để tao tự chép được rồi!

Quới Lương không giải thích thì thôi, nó nói xong cặp mắt thằng Hưng Vinh càng mở to hơn nữa:

- Chuyện lạ à nha! Em có nghe nhầm không đó. Tự nhiên anh lại lo cho chuyện học của em!

Quới Lương nghiêm mặt:

- Năm nay tao là người lớn rồi. Người lớn có bổn phận phải lo cho trẻ con.

Thằng anh làm thằng em đứng chết sững có đến mấy giây. Nó không biết anh nó nói thật hay nói đùa, tất nhiên nó nghĩ là nói đùa nhưng vẻ mặt con nhà Quới Lương nghiêm trang quá làm nó ngợ ngợ: Hổng lẽ ông anh mình thay đổi dữ vậy?

- Thôi, mày lấy tập ra ngồi học đi!

Quới Lương lại lên giọng “người lớn”.

Lần này thì thằng nhóc Hưng Vinh tin là anh nó thay đổi thật, liền sung sướng quay mình bỏ đi. Nó không biết đằng sau lưng nó, anh nó đang nhìn theo, bụng tiếc hùi tiếc hụi: Lâu lắm mới thấy thằng nhóc tử tế với mình, vậy mà mình không “bóc lột” nó được, tiếc ghê!

Chương 9

Thực ra đối với Quới Lương, chuyện nó phải ép mình úp mặt lên bàn mỗi tối để chép bài cho nhỏ Thạch Anh chỉ là chuyện nhỏ. Thậm chí nó còn tìm thấy niềm vui trong công việc "khổ sai" đó. Nó tưởng tượng lúc nó đang ngồi hí hoáy từng chữ, nhỏ Thạch Anh như đang nhìn thấy nó và lòng nhỏ bạn nó lúc đó chắc cảm động không để đâu cho hết.

Quới Lương còn nhỏ, chưa có khái niệm gì về cái gọi là tình yêu đôi lứa, nhưng nó vẫn mơ hồ cảm nhận được khi một đứa con trai thích một đứa con gái và được đứa con gái đó "hành hạ" thì đứa con trai đó chẳng có chi là khổ sở. Thì nó lấy chính nó ra làm bằng chứng đó thôi: chép bài muốn rã tay mà chốc chốc nó lại mơ màng rồi tủm tỉm cười một mình, cứ như thể bọn con trai sống trên đời không có việc gì hứng thú và vinh quang hơn là chép bài liên miên cho bọn con gái.

Nếu có chuyện gì đó làm cho nó thực sự bối rối là chuyện thằng Quốc Ân.

Thằng Quốc Ân dạo này cằn nhằn nó liên tục, tại hai thằng chơi game cùng một phe mà gần đây toàn thằng Quốc Ân chi tiền:

- Lúc này tiền bạc sao "hẻo" quá vậy mày?

- Ờ.

- "Ờ" là sao? – Quốc Ân nheo mắt nhìn bạn – Con nhỏ Thạch Anh dạo này không thuê mày chép bài nữa à?

Quới Lương lại "ờ", hối hận là đã kể cho thằng Quốc Ân nghe tuốt tuột chuyện "đi làm thuê" trước đây của mình.

- Sao vậy? – Quốc Ân lại gặng.

Có cho vàng con nhà Quới Lương cũng không dám thú thật với bạn là dạo này chép bài cho nhỏ Thạch Anh thì nó vẫn chép nhưng chép suông thôi, chép miễn phí chứ không lấy tiền như trước. Mặt mũi thằng Quốc Ân đang hầm hầm thế kia, kể cho nó nghe thế nào nó cũng nhảy tưng tưng và chửi mình là thằng ngu cho mà xem! Quới Lương thấp thỏm nhủ bụng, đầu xoay như chong chóng để nghĩ cách nói dối:

- Thuê thì nó vẫn thuê. Nhưng nó không chịu tạm ứng tiền cả chục bài như trước nữa.

- Kỳ vậy? – Quốc Ân nhíu mày.

Quới Lương nuốt nước bọt:

- Tao cũng chẳng hiểu.

Quốc Ân gõ gõ ngón tay lên trán:

- Hay những lần trước mày không chép đủ cho nó?

- Làm gì có! – Quới Lương nhăn mặt khi bị bạn nghi ngờ – Tao chép đâu ra đó đàng hoàng.

Quốc Ân gãi đầu, véo môi một cái, rồi lại gãi đầu sồn sột:

- Thế mày đã năn nỉ nó chưa?

Quới Lương ngơ ngác:

- Năn nỉ chuyện gì?

- Chuyện tạm ứng tiền chứ chuyện gì nữa!

- Năn nỉ cách sao? – Quới Lương liếm môi hỏi lại, cảm thấy đầu kêu ong ong.

- Thì mày bảo mày đang cần tiền để mua bài giải sách giáo khoa, để mua thuốc nhỏ mắt hay để trả nợ cho … tao chẳng hạn. Thiếu gì lý do!

Quốc Ân vừa nói vừa khoa tay một vòng rộng, như thể nó muốn nhấn mạnh với bạn là còn ti tỉ lý do nữa, nếu thằng bạn nó chịu động não thế nào cũng tìm ra cả mớ.

Quốc Ân không biết mối quan hệ giữa "cô chủ" Thạch Anh và "kẻ làm thuê" Quới Lương giờ đã khác. Cho nên nó nổi cáu khi thấy thằng Quới Lương lắc đầu quầy quậy:

- Thôi đi, ai lại nói thế. Cứ như xin tiền cứu trợ ấy! Mắc cỡ chết!

- Mày có ngửa tay xin đâu mà bảo "cứu trợ"! – Quốc Ân gầm gừ, nó co chân đá tung lon bia rỗng ven đường – Mày phải làm hùng hục để trả nợ kia mà.

Quới Lương nhìn theo lon bia lăn lông lốc trên mặt đường trước khi rơi tõm vào miệng cống, giọng ỉu xìu:

- Thì vậy.

- Tức là sáng mai lên lớp mày sẽ năn nỉ con nhỏ Thạch Anh phải không?

Vừa hỏi Quốc Ân vừa nhìn trân trân vào mặt bạn, như thể chờ thằng Quới Lương lắc đầu là lập tức nhảy vô cắn cổ.

Quới Lương biết Quốc Ân không dám cắn cổ mình nhưng nó không muốn thằng này đá tung thêm một lon bia rỗng nữa, đành thở dài:

- Ờ, tao sẽ năn nỉ.

Quới Lương nói cho qua thế thôi. Nói cho thằng Quốc Ân đừng làm ầm lên. Chứ nó có chép thuê cho nhỏ Thạch Anh nữa đâu mà mở miệng vòi tiền.

Hôm sau đến lớp, nếu nó phải năn nỉ ai thì người đó là thằng Lâm.

Lâm bực mình Quới Lương cả tuần này rồi.

Từ ngày phát hiện ra mình thích nghĩ ngợi vẩn vơ đến lúm đồng tiền trên má nhỏ Thạch Anh hơn là mơ màng đến cái ví tiền của nó, Quới Lương chả ham chạy nhảy chơi đùa cùng Lâm và Hải quắn nữa. Giờ ra chơi nó cứ ngồi lì trong lớp, mặc cho hai đứa bạn gào tên nó khản cả giọng. Có lần thằng Quới Lương còn sửng cồ lên với Hải quắn chỉ vì Hải quắn kéo tay cố lôi nó ra khỏi bàn.

Tóm lại, dưới mắt Lâm, thằng Quới Lương đã hoàn toàn thay đổi. Thay đổi đến mức Lâm không còn nhận ra được đó là thằng bạn thân thiết của mình.

Lúc đầu, thấy Quới Lương bị bạn bè trong lớp trêu chọc, Lâm ra sức bảo vệ bạn. Nhưng dần dần thấy thằng này lúc nào cũng luẩn quẩn bên Thạch Anh, sung sướng chờ con nhỏ này sai vặt, chả còn tha thiết gì đến nó và Hải quắn nữa, thằng Lâm khó chịu lắm.

Lầm vừa khó chịu vừa ghen tị. Cảnh ríu rít giữa Quới Lương và Thạch Anh như gai đâm vào mắt nó, nhất là khi Lâm bất chợt so sánh với mối quan hệ nhạt nhẽo giữa nó và Thuỷ Tiên. Từ ngày Thuỷ Tiên nghỉ chơi game Giang Hồ Thánh Chiến, Lâm gần như không còn cơ hội trò chuyện với Thuỷ Tiên nữa. Dạo trước, lúc Lâm còn là Kẻ Thần Bí và Thuỷ Tiên còn là Mai Giáng Tuyết, Lâm vẫn có dịp "đàm đạo" với Thuỷ Tiên trong game. Bây giờ thì vô phương. (Dĩ nhiên cho đến giờ phút này, con nhà Lâm vẫn chưa biết Mai Giáng Tuyết trò chuyện thân mật với nó trong game là Quý ròm chứ không phải là Thuỷ Tiên như nó tưởng).

Chính vì tất cả những lẽ đó mà sáng nay, tiếp tục chứng kiến cảnh Quới Lương xoắn xuýt quanh nhỏ Thạch Anh, không chịu tót ra khỏi lớp với nó và Hải quắn, thằng Lâm bỗng nổi giận đùng đùng.

Nó tóm lấy vành tai Quới Lương, một hành động mà nó không nghĩ có ngày nó sẽ làm, miệng hét ầm:

- Mày có chịu bước ra khỏi bàn không hử?

Bất thần bị bạn xoắn tai đau điếng, Quới Lương gạt phắt tay Lâm, đứng bật dậy khỏi ghế. Nó quay phắt sang thằng này, mắt long sòng sọc:

- Mày làm trò gì vậy hả?

Thằng Lâm cũng đang điên. Nó nghiến răng ken két, chẳng thèm nể nang:

- Tao nghĩ mày làm "đầy tớ" cho bạn con gái vậy đủ rồi!

- Kệ tao! – Quới Lương đỏ mặt tía tai, vừa giận vừa ngượng – Đấy là chuyện của tao!

- Chính vì chuyện của mày nên tao phải có ý kiến!

Quới Lương gầm lên:

- Tao không cần ý kiến của mày!

Lâm còn gầm to hơn:

- Thằng ngu!

- Ngu kệ tao! – Quới Lương giận run, ngực áo nó phồng lên xẹp xuống như thể người nó sắp nổ tung thành tám mảnh.

Thằng Lâm khẽ đánh mắt sang con nhỏ Thạch Anh đang ngồi thản nhiên bên canh, rồi quay lại nhìn Quới Lương, gằn mạnh từng tiếng, cố ý cho nhỏ Thạch Anh nghe thấy:

- Hừ, cả lớp đều biết mày thích nó chứ có ai nghe nó nói nó thích mày đâu!

Bị thằng Lâm "xỏ" câu này, con nhà Quới Lương đang nóng phừng phừng bỗng nhiên nguội ngắt. Ờ, chưa bao giờ mình nghe Thạch Anh nói thích mình. Hôm học tiết địa, nó có oang oang lên giữa lớp cũng chỉ để khoa với thiên hạ là mình thích nó thôi. Quới Lương bần thần nghĩ, đột ngột rơi ra khỏi cuộc gây gổ lúc nào không hay.

Thấy Quới Lương bỗng nhiên đờ mặt ra như người mất của, Lâm nhếch mép bồi thêm:

- Bây giờ mày thấy mày ngu chưa hả?

Quới Lương nghe thấy thằng Lâm rất rõ, nhưng bây giờ thằng Lâm có tưới cả thùng dầu, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Quới Lương cũng không cháy nổi. Lòng nó lúc này đang chùng xuống và tâm trạng nó đang rối bời như bị ai vò.

- Ai nói bạn là mình không thích bạn Quới Lương?

Thạch Anh thình lình cất giọng khiến cả thằng Lâm lẫn Quới Lương đều sửng sốt. Sửng sốt không phải vì nhỏ Thạch Anh nãy giờ vẫn ngồi im như không đếm xỉa gì đến cuộc xung đột giữa hai đứa bạn nó thế mà bây giờ bỗng dưng chen ngang mà vì ý nghĩa trong câu nói của con nhỏ này.

Hai đứa tròn mắt nhìn nhau, rõ ràng là không đứa nào tin vào tai mình. Trong một lúc, đứa này gần như đọc được sự ngơ ngác trong mắt đứa kia: Sao con nhỏ này bạo dạn thế nhỉ?

- Bạn không biết gì thì đứng lên giọng! – Nhỏ Thạch Anh vẫn nhìn chằm chằm vào mặt thằng Lâm, nói tiếp bằng giọng thách thức – Nói thiệt, bạn Quới Lương thích mình sao thì mình cũng thích bạn Quới Lương y như vậy!

Thằng Lâm là chúa mồm mép, gặp trường hợp này bỗng ú ứ như thằng ngọng xem chuông. Nó thuỗn mặt ra, vai thõng xuống, muốn phản công lại đối thủ nhưng đầu óc trống rỗng như căn nhà kho sau cơn hoả hoạn. Những ý nghĩ trong đầu như bị ai dọn sạch, Lâm lúng túng đưa tay quẹt qua quẹt lại chóp mũi sạch như muốn làm rớt cái mũi ra luôn, miệng ngu ngơ đáp:

- Bạn đã nói vậy thì thôi!

Con nhà Lâm đã thua trắng tay rồi, đã sắp sửa tiu nghỉu bỏ đi rồi, đến phút cót nó sực nhớ ra một chuyện. Thế là mắt nó sáng trưng như đèn pha:

- Nhưng mấy bạn lừa ai thì được, không qua mắt được thằng này đâu nhé!

Quới Lương hừ mũi:

- Lừa chuyện gì?

Thằng Lâm nhún vai "xì" một tiếng:

- Bộ mày từng tao là con nít hả Quới Lương?

- Tụi tôi chẳng thèm lừa bạn! – Nhỏ Thạch Anh vọt miệng – Chuyện tôi nói khi nãy là chuyện thiệt!

- Tôi không nói chuyện đó. – Lâm nhếch môi, giọng đắt thắng – Tôi nói chuyện thằng Quới Lương hằng đêm vẫn lén lút chép bài cho bạn kìa. Mấy bạn tưởng tôi mù hả?

Lâm chuyển bại thằng thắng một cách ngoạn mục. Nhỏ Thạch Anh ngang ngạnh là thế mà cũng giật bắn. Quới Lương còn tệ hơn, có cảm giác thằng Lâm vừa quất roi vào lưng mình. Nó đưa mắt nhìn thằng này, chột da hỏi:

- Mày định làm gì?

Lâm đưa tay gãi đầu, nó gãi lâu lắc để cho hai đứa bạn trước mặt lo lắng chơi.

Quới Lương lo sốt vó thật. Thằng Lâm mà méc với ban cán sự lớp chuyện nó vẫn tiếp tục chép bài dùm nhỏ Thạch Anh, chắc hai đứa nó gặp rầy rà to. Hôm trước, lúc mọi chuyện vỡ lở trong tiết địa lý của thầy Xuân, lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó Minh Trung đã phê bình chuyện này một lần rồi. Nếu biết nó vẫn còn ngoan cố, có khi Xuyên Chi và Minh Trung nêu chuyện này lên trong lớp sinh hoạt chủ nhiệm không chừng!

Bụng thon thót, Quới Lương hồi hộp rình từng động tác của bạn, cố đoán xem đầu thằng Lâm có chí thật hay nó cố tình làm mình đứng tim cho bõ ghét.

Nhưng Quới Lương không dám giục, dù lòng nó như đang có ai cời than. Nó nhấp nha nhấp nhổm chờ thằng Lâm "tuyên án".

Mãi một lúc thằng Lâm mới tinh quái mở miệng:

- Làm gì hả? Để tao suy nghĩ đã!

Cái thái độ lơ lửng như "án treo" đó làm Quới Lương méo xệch miệng:

- Nghĩ tới nghĩ lui gì nữa! Hổng lẽ mày cố tình hại bạn?

Lâm dựng mắt, khoái trá:

- Ủa, mày cũng biết sợ sao? Lúc nãy mày bảo mày không cần ý kiến của tao mà.

- Thôi mà, Lâm! – Giọng Quới Lương chuyển qua năn nỉ.

Thằng Lâm muốn làm căng cho hả tức thế thôi. Chứ nó đâu nỡ làm hại Quới Lương. Lâm liếc Thạch Anh qua khoé mắt thấy con nhỏ này ngồi im thin thỉ, đã hả dạ lắm rồi:

- Thôi được! Tao tha cho tụi mày lần này đấy!

Phán một câu như ban ơn, Lâm khệnh khạng bỏ đi, tổng bộ tịch như Quan Vân Trường vừa tha chết cho Tào Tháo ở Hoa Dung đạo.

Nhỏ Thạch Anh quay đầu nhìn theo Lâm, bĩu môi:

- Thấy ghét!

Quới Lương cười hì hì:

- Ghét gì! Nó cũng đáng yêu đó chứ!

Quới Lương khen thằng Lâm đáng yêu là khen thật. Đáng yêu không chỉ vì Lâm hứa không tố cáo chuyện nó vẫn bí mật chép bài giùm cho Thạch Anh. Chuyện đó chỉ đáng yêu sơ sơ. Đáng yêu nhất, Quới Lương hân hoan nhủ bụng là nhờ thằng Lâm cao hứng gây gổ mà nó được tận tai nghe Thạch Anh tuyên bố thích mình.

Dĩ nhiên, Thạch Anh có thích thằng Quới Lương thật hay không, hay nó bô bô lên như vậy để thằng Lâm đừng mắng mỏ Quới Lương về cái tội "ngu" thì không ai rõ. Con nhà Quới Lương cũng không quan tâm đến chuyện đó (chắc nó nghĩ Thạch Anh thích nó thật), nó chỉ biết sự xác nhận hùng hồn của Thạch Anh, trước sự chứng kiến của thằng Lâm, làm lòng nó vô cùng ấm áp.

Nó ấm áp suốt cả buổi chiều, suốt cả buổi tối.

Sáng hôm sau rồi trưa hôm sau, trái tim nó tiếp tục được câu nói của nhỏ Thạch Anh sưởi ấm, hệt như hoa hướng dương ngâm trong ánh mặt trời.

Chỉ đến chiều hôm sau, khi gặp thằng Quốc Ân, trái tim nó mới bắt đầu … băng giá.

Chương 10

Vừa thấy mặt Quới Lương, Quốc Ân hỏi "độp" ngay:

- Nó nói thế nào?

- Nó là ai? – Quới Lương gãi đầu, câu hỏi không đầu không đuôi của bạn làm nó ngẩn tò te.

Quốc Ân nhăn mặt:

- Nhỏ Thạch Anh chứ còn ai nữa!

Quới Lương gãi đầu lần thứ hai:

- Nó nói thế nào là thế nào?

Quốc Ân đá chân bạn:

- Nó có đồng ý không?

Quới Lương không muốn gãi đầu lần thứ ba. Nên nó gãi cằm, đôi môi tiếp tục vẽ hình tròn:

- Đồng ý chuyện gì?

- Mày làm sao vậy hả Quới Lương? – Quốc Ân rên lên – Mày năn nỉ nó để nó tạm ứng tiền thì nó phải trả lời là nó đồng ý hay không chứ!

Tới đây thì Quới Lương hiểu ra. Nó thót bụng lại như tránh một lưỡi gươm vô hình:

- Tao chưa nói gì với nó hết.

- Trời ơi là trời! – Quốc Ân kêu lên bằng giọng của người bị bóp cổ, nghe thảm thiết khôn tả. Nó dang rộng hai tay, vẻ như muốn nói "Tao hết nói mày nổi rồi, Quới Lương!"

Quới Lương cụp mặt xuống, giọng xụi lơ:

- Từ từ tao nói.

- "Từ từ" là chừng nào? – Giọng Quốc Ân kèm theo cả khói.

Quới Lương không biết trả lời sao trước những câu hỏi dồn của bạn. Chẳng lẽ nói thẳng "từ từ" là không bao giờ". Nói như vậy, con nhà Quốc Ân chắc chắn sẽ nóng nảy hỏi tiếp "Tại sao?" Nó hoạnh hoẹ một hồi, chuyện Quới Lương và Thạch Anh "thích qua thích lại" thế nào cũng lộ ra.

Quốc Ân khác thằng Lâm. Đối với nó, tình cảm là chuyện lăng nhăng, không đáng để vào mắt. Tiền bạc mới quan trọng. Nhất là trong thời gian gần đây, nó toàn móc tiền bao Quới Lương chơi game, đã oải lắm rồi. Bây giờ nếu biết Quới Lương dạo này nghèo xác nghèo xơ chỉ vì tình nguyện chép bài miễn phí cho nhỏ Thạch Anh, chắc nó chửi Quới Lương tắt bếp.

Chỉ mới hình dung ra cảnh đó, Quới Lương đã run lên trong đầu. Nên nó cứ ấp a ấp úng:

- Chừng nào hả?

- Ờ, chừng nào? – Quốc Ân nhìn lom lom vào mặt bạn, như thể dùng ánh mắt ngăn không cho thằng này lảng chuyện.

- Để tao suy nghĩ đã! – Quýnh quá, Quới Lương không biết mình đang xài lại mẫu câu lấp lửng của thằng Lâm hôm qua.

- Suy nghĩ cái đầu mày! – Quốc Ân gầm ừ – Sáng mai nói với nó đi nha!

Nhìn bộ mặt đằng đằng sát khí của bạn, Quới Lương cuống quít gật đầu:

- Ờ.

Nó "ờ" ỉu xìu. Và dĩ nhiên sáng hôm sau gặp Thạch Anh nó đã không nói gì.

Tất nhiên rồi, ngay từ khi nhỏ Thạch Anh chưa nói câu chấn động "bạn Quới Lương thích mình sao thì mình cũng thích bạn Quới Lương y như vậy", Quới Lương đã dứt khoát không để chuyện tiền bạc xen vô giữa nó và Thạch Anh rồi. Bây giờ thì Vòng Ngọc Thạch Anh hay Vòng Vàng Thạch Anh, Quới Lương không để ý nữa. Nó chỉ để ý đến lúm đồng tiền trên má nhỏ bạn nó thôi.

Chưa kể, sáng hôm sau Thạch Anh cao hứng làm một chuyện mà Quới Lương có nằm mơ cũng không thấy nổi. Giờ ra chơi, Thạch Anh một mình lẳng lặng xuống căng-tin ăn chè, ăn xong còn mua về cho Quới Lương một bịch.

Quới Lương chạy nhảy chán với Lâm và Hải quắn ngoài sân trường (nó đang lấy lòng thằng Lâm để thằng này không khui ra chuyện chép bài giùm của nó ra đó mà), vừa men vô bữa ngồi đã sửng sốt thấy nhỏ Thạch Anh chìa bịch chè ra trước mặt nó:

- Của Quới Lương nè!

Bữa đó, Quới Lương cầm lấy bịch chè mà tâm đập binh binh, sém chút nữa rơm rớm nước mắt: "Chắc nó thích mình thật rồi!"

Nếu Quới Lương không khóc được chỉ vì vừa thấy hành động đó của Thạch Anh, tụi bạn đã lập tức "ồ" lên.

Thằng Cung reo ầm:

- Ha ha, tình thế đảo ngược rồi, tụi mày ơi. Thằng Quới Lương thích nhỏ Thạch Anh in ít thôi, chính Thạch Anh mới mê tít thằng Quới Lương!

Đỗ Lễ giở giọng "phá đám":

- Tiếc thay cây quế giữa rừng …

Quới Lương bây giờ đã lì rồi. Mặc tụi bạn ra rả, nó nhoẻn miệng cười vu vơ, lòng bâng khuâng nhớ đến cuộc hỏi đáp với tờ báo hôm nọ "Một đứa con gái suốt ngày sai vặt một đứa con trai, vậy có phải người con gái đó thích người con trai đó không hở anh?" – "Chắc chắn là thích. Vì thích mới suốt ngày sai vặt. Còn không, sai vặt suốt ngày thì sớm muộn gì cũng thích". Quới Lương đoán mình thuộc trường hợp thứ hai,

Trường hợp thứ nhất thì "oách" hơn, nhưng trường hợp thứ hai cũng không đến nỗi tệ! Quới Lương hớn hở nghĩ và chiều hôm sau nó không đến chỗ hẹn với thằng Quốc Ân.

Chiều hôm sau nữa nó cũng không đến.

Chiều hôm sau nữa cũng vậy.

Nó cố tình trốn thằng bạn nó. Nó sợ thằng Quốc Ân lại hỏi "Thạch Anh nói thế nào?", nó sẽ á khẩu.

Trong thời gian này tránh mặt thằng Quốc Ân là hay nhất! Khi nghĩ như vậy, con nhà Quới Lương không ngờ quyết định của nó vô tình đưa đến một hậu quả cực kỳ tai hại.

Thằng Quốc Ân mỏi mòn chờ bạn đến ngày thứ ba, đã không còn kiên nhẫn nữa. Nó đoán thằng Quới Lương nhát cáy này có lẽ không dám mở miệng vòi tiền con nhỏ Thạch Anh.

Thế là Quốc Ân lóc cóc đạp xe đến trường Đức Trí.

Nó đứng lấp ló sau trụ cổng, chờ tụi bạn ra chơi.

Đặng Đạo nhìn thấy thằng Quốc Ân trước tiên. Nó tròn xoe mắt:

- Mày đi đâu đây?

- Đi chơi.

- Mày không đi học sao?

- Lớp tao bữa nay nghỉ hai tiết sau.

Quốc Ân năm ngoái học chung với Đặng Đạo bên trường Tự Do, lên lớp mười nó chuyển sang trường Thanh Niên. Cho nên nó có nói phét, con nhà Đặng Đạo cũng đâu có biết.

Đặng Đạo kéo tay bạn:

- Vô chơi đi! Về thăm trường cũ ai lại thập thò ngoài này!

- Thôi, tao thích đứng đây! – Quốc Ân níu lại, tay kia ôm cứng trụ cổng.

- Thằng này lạ! – Đặng Đạo đành buông tay bạn, nheo mắt nói – Thích gì không thích lại thích đứng ngoài cổng!

- Ờ.

Đặng Đạo ngoảnh cổ nhìn ra sao:

- Hay mày đi tìm tụi thằng Quới Lương? Vậy để tao vào trong kêu tụi nó ra!

- Không, không! – Quốc Ân xua tay rối rít, nó biết nếu Quới Lương trông thấy nó, kế hoạch của nó sẽ hỏng bét.

Đặng Đạo khụt khịt mũi:

- Mày kỳ cục thật đấy!

Như để chứng minh mình không kỳ cục, Quốc Ân liếm môi hỏi:

- Lớp mày có con nhỏ nào tên Thạch Anh không?

Đặng Đạo giật bắn một cái như bị rắn mổ.

- Mày … mày … – Nó ngạc nhiên đến mức không biết mình đang cà lăm – Mày … thích con nhỏ đó hả?

- Làm gì có!

Đặng Đạo khoa tay:

- Cho mày biết, nó là bạn gái của thằng Quới Lương đó! Thằng Quới Lương toàn chép bài giùm cho con nhỏ này, suốt ngày bị con nhỏ này sai vặt tối tăm mặt mũi.

Giọng điệu của Đặng Đạo đúng là giọng cảnh cáo, nhưng Quốc Ân nghe như mật rót vào tai. Như vậy là đúng rồi! Nó sung sướng nghĩ và toét miệng

cười:

- Tao đã gặp con nhỏ này hồi nào đâu mà thích với không thích.

- Thế mày hỏi nó làm gì?

Chỉ đợi có vậy, Quốc Ân rút tờ giấy gấp tư trong túi áo ra:

- Mày đưa cho nó tờ giấy này giùm tao.

Đặng Đạo nhìn trân trối mẩu giấu trên tay bạn, tò mò:

- Thư tình hả?

- Bậy! – Quốc Ân giúi tờ giấy vào tay Đặng Đạo – Mày đưa cho nhỏ Thạch Anh, tự khắc nó sẽ biết là cái gì!

Đặng Đạo nắm khư khư tờ giấy trong tay, nuốt nước bọt:

- Tao đọc được không?

- Không! – Quốc Ân trừng mắt – Mày không được đọc, cũng không được để cho đứa nào biết về chuyện này hết.

- Được rồi.

Quốc Ân chưa yên tâm:

- Mày thề đi!

- Thề cái đầu mày! – Đặng Đạo nổi sùng – Mày nhờ tao chứ tao có năn nỉ để được đưa thư giùm mày đâu!

- Thôi được.

Quốc Ân nhe răng cười. Nó cũng biết là không nên ép thằng Đặng Đạo quá. Lúc đầu, Quốc Ân định nhét tờ giấy vào phong bì rồi dán kín lại. Nhưng rồi nó nghĩ, niêm phong kỹ quá dễ gợi tính hiếu kỳ của mấy đứa bạn (lúc đó nó chưa biết nó sẽ nhờ đứa nào đưa giùm). Phút chót, nó quyết định cứ gấp tờ giấy hờ hững như vậy, ra vẻ lá thư này chả có gì quan trọng. Chỉ cần dặn dò kỹ lưỡng là được.

Tất nhiên là thằng Quốc Ân tính đúng. Mặc dù mười ngón tay vô cùng ngứa ngáy, Đặng Đạo vẫn không có ý định xem trộm lá thư. Nó nghĩ thằng Quốc Ân chắc tin tưởng nó ghê lắm mới nhờ nó làm chuyện này. Nó không muốn phản bối lại lòng tin của bạn. Hơn nữa, nó không tin đây là thư tình. Thư tình mà đưa khơi khơi bất lịch sự như vậy, bọn con gái nó chửi cho vuốt mặt không kịp. Chả đứa con trai nào chơi dại như vậy!

Nhưng con nhà Quốc Ân chỉ tính đúng chín mươi chín phần trăm thôi. Một phần trăm còn lại nó quên nghĩ tới. Là thằng Đặng Đạo không chỉ có một mình trong sân trường.

Thấy thằng này cầm mẩy giấy đi lơn tơn, thằng Bá chạy lại:

- Gì vậy mày?

- Gì đâu!

- Mày cầm cái gì trên tay đó?

Đến lúc này Đặng Đạo mới nhận ra sự hớ hênh của mình. Nó nhanh tay nhét mẩu giấy vào túi áo.

Nhưng thằng Bá còn nhanh tay hơn. Nó chộp cứng tay bạn:

- Gì mà giấu giấu giếm giếm vậy? Đưa đây coi!

Đặng Đạo hoảng hồn, hét ầm:

- Ê, mày làm gì vậy? Có bỏ tay ra không?

- Không bỏ! – Thằng Bá nhăn nhở – Mày đưa tờ giấy kia đây rồi tao bỏ tay ra!

- Không được!

- Được!

Thằng Bá vẫn dai nhách, tay vẫn nắm chặt tay Đặng Đạo.

Hai đứa giằng co một hồi, ôm cổ vật nhau lúc nào không hay. Cả hai dính vào nhau, vừa hò hét vừa quay vòng vòng như đèn cù.

"Uỵch" một tiếng, Đặng Đạo và Bá ngã lăn ra đất.

Tờ giấy trên tay Đặng Đạo văng ra, rớt ngay chân đám bạn đang đi tới: Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Minh Trung và Thuỷ Tiên.

Xui cho Đặng Đạo, mẩu giấy rớt đâu không rớt, lại rớt ngay trước mũi giày của lớp phó kỷ luật Minh Trung.

Minh Trung vừa hét "Hai bạn làm gì vậy? Có buông ra ngay đi không?" đã thấy mẩu giấy liệng tới trước mặt, liền cúi xuống nhặt lên.

Đặng Đạo buông tay trước tiên. Nó ngán Minh Trung một phần, phần khác nó phát hiện lá thư của thằng Quốc Ân không còn trong tay nó.

- Bạn trả tờ giấy lại cho tôi!

Vừa phủi bụi bám trên người, Đặng Đạo vừa chìa tay về phía Minh Trung, ngoác miệng đòi.

- Từ từ đã! – Minh Trung nghiêm mặt, giấu tờ giấy ra sau lưng – Nói cho tôi nghe xem tại sao hai bạn lại vật nhau giữa sân trường. Mấy bạn có còn là học sinh cấp hai nữa đâu!

Giọng con nhỏ Minh Trung rõ là giọng của thầy hiệu trưởng, hoặc của thầy giám thị, chứ hổng phải giọng của lớp phó kỷ luật.

Nhưng lúc này Đặng Đạo chẳng còn tâm trí đâu mà cãi nhau với Minh Trung. Nó đánh mắt sang phía thằng Bá, hậm hực:

- Tại thằng khỉ này nè! Tờ giấy của người ta mà nhảy vô giật.

Minh Trung lắc mái tóc:

- Giấy gì vậy?

Đặng Đạo sầm mặt:

- Giấy gì bạn hỏi làm chi!

- Sao lại hỏi làm chi! – Minh Trung quắc mắt – Bạn và bạn Bá vật nhau vì tờ giấy này! Tờ giấy này là nguyên nhân, tôi phải tịch thu để làm bằng chứng nộp cho thầy chủ nhiệm.

Cho đến lúc này, Đặng Đạo vẫn chưa biết thằng Quốc Ân viết gì trong tờ giấy. Nó không rõ nội dung trong đó có gì quan trọng hay không. Nghe Minh Trung nói vậy, nó nghệt mặt ra, không biết phải đối đáp làm sao.

Mải loay hoay nghĩ ngợi, Đặng Đạo không thấy Quý ròm đứng sau lưng Minh Trung sè sẹ rút mấy giấy trong tay con nhỏ này và mở ra cho cả đám phía sau chụm mắt đọc.

Đám phía sau có tất cả bốn đứa: Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Thuỷ Tiên.

Bốn đứa tất nhiên có bốn cái miệng và tám con mắt.

Lúc này tờ giấy của thằng Quốc Ân đang nắn bốn cái miệng thằng hình chữ A và tám con mắt thành hình chữ O.

Đang hạch sách thằng Đặng Đạo, nghe tiếng xuýt xoa phía sau, Minh Trung quay lại nhìn.

Trông nét mặt thì có vẻ như tụi nhỏ Hạnh không muốn Minh Trung đọc tờ giấy này nhưng Quý ròm chưa kịp nhúc nhích, Minh Trung đã nhanh tay

giật phắt:

- Đưa mình xem cái gì vậy!

Minh Trung dán mắt vô tờ giấy, và tới lượt chữ A và chữ O xuất hiện trên mặt nó: "*Gửi bạn Thạch Anh. Tui là bạn thân của Quới Lương. Quới Lương cho tui biết nó đang chép bài thuê cho bạn. Hiện nay nó đang cần tiền để mua bài giải sách giáo khoa và nhiều thứ khác. Do xấu hổ, nó không dám hỏi tiền bạn. Nó rất muốn bạn tạm ứng cho nó như lần trước, nhưng lần này là 100.000 đồng, tiền công chép 20 bài sắp tới. Nếu bạn ứng tiền cho Quới Lương, bạn làm như tự nhiên, đừng nói gì về lá thư này kẻo nó giận tui. Quốc Ân*."

Tiết thứ năm trống.

Nhưng hôm đó, lớp 10A9 không ra về như thường lệ.

Chuông đổi tiết vừa vang lên, lớp trưởng Xuyến Chi lật đật bước ra giữa lối đi, quay mặt xuống cả lớp".

- Đề nghị các bạn ở lại họp.

Lũ bạn đang lao xao thu dọn tập vở, ngừng tay ngơ ngác ngước lên.

- Họp gì vậy? – Từ trong góc lớp, thằng Đỗ Lễ nhăn nhó vọt miệng – Bữa nay đâu phải tiếp sinh hoạt đầu tuần!

Xuyến Chi giơ tay lên trời, cao giọng:

- Hôm nay có chuyện họp đột xuất. Đề nghị các bạn giữ trật tự.

Quới Lương và Thạch Anh không biết trời sắp sập xuống đầu tụi nó. Sau khi nhét cuốn tập của nhỏ Thạch Anh vô cặp, Quới Lương nhỏm mông lớn tiếng hùng hồn (tại nó ghét thằng Đỗ Lễ ưa châm chọc quá sức):

- Lớp trưởng kêu họp đương nhiên là có lý do. Đề nghị các bạn không được bép xép!

Lớp phó kỷ luật lia mắt về phía Quới Lương, mặt lạnh tanh:

- Bạn Quới Lương phát biểu hay lắm.

Quới Lương không hiểu tại sao con nhỏ Minh Trung khen mình mà mặt mày lại băng giá như vừa đút đầu vô tủ lạnh vậy. Lúc này lớp phó kỷ luật Minh Trung và lớp phó học tập Hạnh đã tiến ra giữa lớp, đứng cạnh lớp trưởng Xuyến Chi.

Như đọc được thắc mắc trong đầu Quới Lương, Minh Trung nói luôn:

- Hôm nay chúng ta sẽ bàn về trường hợp hai bạn Quới Lương và Thạch Anh!

Vừa yên lặng được chút xíu, cả lớp lập tức rần rần trở lại ngay sau lời phát biểu của lớp phó kỷ luật:

- Ha ha ha … – Đỗ Lễ cười sung sướng – Tưởng sao! Thằng Quới Lương sắp lên "bàn mổ" mà còn "làm phách" bà con ơi!

Thằng Lâm liếc mắt về phía nhỏ Thuỷ Tiên, rồi ngước nhìn Minh Trung, lo lắng hỏi:

- Gì kì vậy? Lên cấp ba rồi mà hổng cho con trai con gái kết bạn hả?

Hoạ sĩ Cung đập bàn, cười hê hê:

- Có lệnh mới: Cấm yêu! Cấm yêu!

Đỗ Lễ lại nhăn nhở phụ họa:

- Đúng rồi đó! Yêu thì về già yêu cũng được. Còn trẻ thì phải lo học hành cho tử tế!

Bên cạnh thằng Lâm, Quới Lương và Thạch Anh mặt mày đỏ gay như củ cải phơi nắng. Nhỏ Thạch Anh bản lĩnh là thế, nhưng lần này nghe ban cán sự lớp sắp đem chuyện "tình cảm" giữa nó và Quới Lương ra "mổ xẻ" tim nó bất giác đập thình thịch. Thằng Quới Lương còn thảm hơn, bụng quặn lại như có một bầy thằn lằn đang đuổi bắt nhau trong đó.

Hai đứa không ngờ "phiên toà" sắp diễn ra còn đi xa hơn những gì tụi nó hình dung.

Xuyến Chi hắng giọng:

- Các bạn đừng nói lung tung!

- Không có yêu iếc gì ở đây hết á! – Lớp phó Minh Trung hừ mũi. Nó quét mắt về phía Quới Lương và Thạch Anh. – Chuyện này …

Minh Trung mới nói được hai tiếng đã phải khựng lại vì nhỏ Hạnh đột ngột giật tay áo nó.

- Gì vậy, Hạnh? – Lớp phó kỷ luật nghiêng tai về phía lớp phó học tập.

Cả lớp không ai nghe nhỏ Hạnh nói gì, chỉ thấy nó thì thầm gì đó vào tai Minh Trung và Xuyến Chi, rồi Minh Trung và Xuyến Chi thì thầm lại vào tai nó, rồi ba đứa chụm đầu thì thầm vào tai nhau.

Lát sau, trước ánh mắt tò mò của tụi bạn, ba cái đầu từ từ tách ra. Rồi lớp trưởng Xuyến Chi nghiêm nghị tuyên bố:

- Bây giờ các bạn ra về được rồi. Riêng Quới Lương, Thạch Anh và Minh Vương ở lại.

Thằng Cung vung cặp sách lên trời, hét tướng:

- Gì kì vậy? Lúc kêu người ta ở lại, lúc đuổi về!

Xuyến Chi trừng mắt:

- Tôi đuổi mấy bạn hồi nào?

- Đuổi càng tốt! – Thằng Dưỡng nhanh nhẹn tót ra khỏi bàn – Tao đói bụng rồi. Về thôi!

Quới Lương và Thạch Anh đưa mắt nhìn tụi bạn ồn ào kéo nhau ra cửa, bụng hoang mang vô kể. Trong nháy mắt, lớp học đang nhộn nhịp là thế chỉ còn lại ban cán sự lớp, tổ trưởng Minh Vương và hai "bị can", và đến khi Minh Trung cất giọng thì Quới Lương và Thạch Anh chết điếng y như người bị điểm huyệt:

- Lâu nay bạn Thạch Anh vẫn thuê bạn Quới Lương chép bài giùm mình, đúng không?

Tổ trưởng Minh Vương giật bắn, tưởng như có một cú sét giáng xuống giữa lớp học. Thời gian qua, nó vẫn biết thằng Quới Lương chép bài giùm nhỏ Thạch Anh, cả chuyện lặn lội xuống căng-tin mua chè cho con nhỏ này nữa, nhưng chỉ nghĩ thằng khờ Quới Lương làm vậy là do nó thích Thạch Anh thôi. Bây giờ tiết lộ động trời của Minh Trung bất giác kéo mồm nó lệch qua một bên.

Nó liếc Quới Lương, bụng sôi lên đủ thứ cảm xúc khác nhau, quá sửng sốt nên miệng lắp ba lắp bắp:

- Ra là mày … chép bài giùm cho Thạch Anh là để lấy … lấy tiền công hả?

Giọng thằng Minh Vương giống như mũi dùi xuyên qua tai Quới lương nhưng nó không có cách gì bắt mình đừng nghe. Mặt nó rúm lại như quả nho khô.

- Cả tuần nay, bạn Quới Lương không chép bài giùm mình nữa! – Nhỏ Thạch Anh thình lình lên tiếng, nét mặt khổ sở của thằng Quới Lương khiến nó động lòng.

Minh Trung hừ mắt:

- Chắc không đó?

Thạch Anh tính nói "Chắc!" nhưng sực nhớ cuốn tập của mình giờ này đang nằm trong cặp sách của Quới Lương, nhỡ ban cán sự lớp đòi xét cặp thì khốn, bèn đẩy một cánh cửa thoát hiểm khác:

- Nhưng bạn Quới Lương chép bài giùm mình không phải vì tiền.

Lần này lớp phó kỷ luật Minh Trung không hỏi "chắc không đó?" nữa. Nó mở tờ giấy cầm sẵn trong tay ra, tằng hắng:

- Vậy đây là cái gì?

Nghe Minh Trung ngân nga lá thư trước tiếng chép miệng nhạc nhiên của thằng Minh Vương, cả Thạch Anh lẫn Quới Lương đều tái xạm mặt. Bây giờ hai đứa nó mới vỡ lẽ tại sao mấy đứa trong ban cán sự biết được chuyện bí mật của tụi nó.

Trong khi Quới Lương chửi thầm "thằng phản bạn" Quốc Ân tơi tả thì nhỏ Thạch Anh thầm trách thằng Quới Lương không để đâu cho hết. Nó giận thằng Quới Lương phổi bò này quá sức: chuyện vậy mà đi kể với bạn làm chi cho bây giờ tung toé ra. Đúng là đại ngu!

Nhưng đau nhất cho cả hai là chuyện "chép bài thuê" thực sự đã chấm dứt từ lâu. Dĩ nhiên lúc đầu thì thằng Quới Lương cần tiền và con nhỏ Thạch Anh sẵn sàng bỏ tiền ra thuê thằng này chép bài và đi mua đồ cho mình thiệt. Nhưng "chuyện làm ăn" đó đã thuộc về … quá khứ xa xưa. Bây giờ con nhà Quới Lương đã tự nguyện chép bài cho nhỏ Thạch Anh và nhỏ Thạch Anh cũng tự nguyện để thằng này chép bài giùm mình. Còn chuyện đi xuống căng-tin mua đồ ăn thức uống thì đứa nào rảnh đứa đó đi chứ đâu còn chuyện nhỏ Thạch Anh "xuỳ" tiền ra sai Quới Lương nữa.

Nhưng lúc này dù có tới mười cái miệng tụi nó cũng không thể thanh minh được. Lá thư của thằng Quốc Ân đã đầu độc tất cả. Tụi học trò 9A4 trường Tự Do năm ngoái như Xuyến Chi, Minh Vương, nhỏ Hạnh đứa nào mà chẳng biết Quới Lương và Quốc Ân chơi thân với nhau, và dĩ nhiên chẳng đứa nào tin thằng Quốc Ân dựng chuyện này lên để hại bạn.

Lớp trưởng Xuyên Chi phê bình:

- Bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau, chứ không được "thuê mướn" như vậy. Tình bạn là tình cảm lớn lao, quý giá …

Lớp phó kỷ luật Minh Trung gầm gừ:

- Giúp đỡ nhau chuyện gì thì được, chứ giúp đỡ chuyện chép bài là dứt khoát không được. Bạn Thạch Anh có đau ốm gì đâu mà bạn Quới Lương phải giúp đỡ …

Lớp phó học tập Hạnh nhỏ nhẹ:

- Mình nghĩ bạn Quới Lương và bạn Thạch Anh nên quan tâm đến những ý kiến của bạn bè ngày hôm nay.

Minh Vương sè sẹ thở ra:

- Ban cán sự lớp rộng rãi với tụi mày lắm rồi đó, Quới Lương. Chuyện này mà tới tai thầy chủ nhiệm, tụi mày ra Hội đồng kỷ luật là cái chắc!

Tụi bạn thay phiên nhau nói, Quới Lương nghe không sót một câu. Nhưng đầu óc nó đang váng vất. Nó đang mải tự hỏi: Tại sao lúc nó chép bài cho nhỏ Thạch Anh vì tiền bạc thì tụi bạn cứ nghi nó làm chuyện đó vì tình cảm, còn khi nó làm chuyện đó vì tình cảm thì tụi bạn lại khăng khăng nó chép bài vì tiền bạc, cuộc đời quả là lắm chuyện éo le!

Tâm trí lãng đi đâu, Quới Lương không nhớ mình nói gì trong buổi sáng hôm đó. Nó nhớ mang mang nó có lí nhí ngọng nghịu vài tiếng gì đó, chắc là hứa hẹn sẽ không tái phạm lỗi lầm này nữa. Rồi sau đó thì nó có cảm giác nó đang rơi vô một chỗ nào đó bùng nhùng, đầu óc vón cục lại, từ lúc đó tiếng góp ý của bạn bè dội vào tai nó như dội vào một bức tường vô tri.

Đến khi Quới Lương choàng tỉnh, nó ngơ ngác nhận ra tụi bạn đã ra về không còn một đứa.

Chỉ còn mình nó ngồi trơ giữa lớp học và giữa nỗi buồn mênh mông.

Chắc nhỏ Thạch Anh nghỉ chơi với mình luôn rồi. Quới Lương bần thần nhủ bụng. Chỉ tại mình bép xép với thằng Quốc Ân mà nó bị bẽ mặt trước bạn bè. Ờ, nó ghét mình cũng đúng thôi. Nếu mình là nó, mình cũng ghét mình nữa là!

Quới Lương không thể ngồi mãi một chỗ để nghĩ mãi về một người. Nó chậm chạp đứng dậy và xách cặp uể oải lê bước ra cửa, có cảm tưởng nó không tự bước mà đang bị nỗi buồn lôi đi. Trông nó nặng nề như con rùa đang mệt mỏi kéo lê cái mai của mình.

Đón nó trước hành lang là Thạch Anh.

Suýt chút nữa con nhà Quới Lương đã đánh rơi cặp sách. Nó đưa tay dụi mắt, không tin nhỏ bạn nó còn đứng đây.

Chưa kịp mừng, Quới Lương đã méo xệch miệng khi Thạch Anh chìa tay ra:

- Bạn trả cuốn tập lại cho mình đi!

- Bạn … bạn …

Quới Lương ú ớ hai, ba tiếng, rồi không biết phải nói gì nó gằm đầu loay hoay mở cặp, lấy cuốn tập ra đưa cho nhỏ bạn.

- Bạn không nhờ mình chép nữa à? – Quới Lương nghèn nghẹn hỏi, tự nhiên thấy cay cay nơi mắt.

Thạch Anh gật đầu:

- Ờ, từ nay trở đi mình sẽ tự chép. Bạn Minh Trung nói đúng, đã đi học thì phải chéo bài. Mình có đau ốm gì đâu.

Thạch Anh đưa tay véo môi, ngập ngừng một lát rồi thở hắt ra:

- Mình cũng không muốn bị lôi ra kiểm điểm một lần nữa.

Trong một thoáng, Quới Lương nghe có cảm giác đất đang sụt dưới chân nó.

Quới Lương thừa hiểu Thạch Anh là nhỏ bạn lười biếng, nếu nó đã thay đổi thái độ một cách dứt khoát như vậy hẳn lòng nó đã kiên quyết lắm. Nó quyết định nghỉ chơi với mình thật rồi.

Quới Lương buồn rầu nghĩ và quay mình bỏ đi, mặc kệ nhỏ bạn gọi ơi ới sau lưng.

Nó chỉ dừng lại khi nghe Thạch Anh cất giọng giận dỗi:

- Thích nhau thì giúp nhau học bài, làm bài chứ đâu phải chép bài giùm mới gọi là thích, hở Quới Lương?

Lần này thì Quới Lương thấy đất sụt dưới chân nó thật. Khó khăn lắm nó mới giữ cho người khỏi lảo đảo và từ từ quay mặt ra phía sau.

Dưới ánh nắng chói chang giữa sân trường, hai lúm đồng tiền xinh xắn trên má nhỏ bạn đang đập vào mắt nó. Tại Thạch Anh đang cười với nó đó mà!

Thành phố Hồ Chí Minh 2009.

HẾT.

Tập 54: Cà phê áo tím

Tóm tắt nội dung

Nếu mở cuộc bầu chọn xem học sinh nào ở lớp 10A9 trường Đức Trí mê môn công nghệ nhất, đứa xếp hàng đầu chắc chắn phải là nhỏ Quỳnh Như. Quỳnh Như có thể không giỏi toán bằng Quý ròm hay giỏi văn như nhỏ Hạnh, nhưng riêng về môn công nghệ, Quý ròm và nhỏ Hạnh buộc phải đồng ý rằng con nhỏ này là một "hiện tượng". Muốn biết tại sao có "hiện tượng" đó, mời các bạn theo dõi ...

Chương 1

Nếu mở cuộc bầu chọn xem học sinh nào ở lớp 10A9 trường Đức Trí mê môn công nghệ nhất, đứa xếp hàng đầu chắc chắn phải là nhỏ Quỳnh Như.

Quỳnh Như có thể không giỏi toán bằng Quý ròm hay giỏi văn như nhỏ Hạnh, nhưng riêng về môn công nghệ, Quý ròm và nhỏ Hạnh buộc phải đồng ý rằng con nhỏ này là một "hiện tượng".

Quỳnh Như tính tình hiền lành, bao năm nay nó ngồi giữa Lan Kiều và Duy Dương vẫn không hề gây ra một xích mích nhỏ. Nó lại là đứa không có thói quen bộc lộ tình cảm ra ngoài, nhìn mặt nó khó mà biết nó đang vui hay đang buồn. Nhưng đó là nói lúc thầy Khuê dạy môn công nghệ chưa bước chân vô lớp kia. Cứ tới tiết công nghệ là mặt nó hơn hớn như trẻ được quà. Má nó ửng lên, mắt nó long lanh, đặc biệt là thầy Khuê hỏi bất cứ câu gì nó cũng đáp ro ro.

Đó cũng có thể kể là một điều lạ, vì công nghệ là môn học mà hầu hết học trò chẳng thấy hứng thú gì. Đầu năm nghe thầy Khuê giới thiệu về môn học, tụi học trò đã thấy buồn ngủ "Công nghệ là môn khoa học ứng dụng, nghiên cứu việc vận dụng những quy luật tự nhiên và các nguyên lý khoa học nhằm đáp ứng các nhu cầu vật chất và tinh thần của con người". Đã thế, chương trình công nghệ lớp mười lại nghiên cứu những chuyện mà tụi học trò cho là xa vời như "ứng dụng của công nghệ sinh học, hóa học, kinh tế học trong các lãnh vực sản xuất nông nghiệp, lâm nghiệp, ngư nghiệp, bảo quản và chế biến sản phẩm sau thu hoạch và trong tạo lập doanh nghiệp".

Hôm đầu năm, trong khi thầy Khuê đứng trên bảng hăng hái quảng cáo môn công nghệ của thầy thì ở dưới lớp đám học trò ì xèo như cái chợ.

- Ba mươi tuổi tao mới lập công ty, học làm gì sớm thế! – Thằng Tần eo éo nói.

Nhỏ Hiền Hòa lập tức phụ họa:

- Ờ, học bây giờ, mai mốt quên sạch trơn.

Thằng Dưỡng đập tay lên ngực:

- Lớn lên tao chẳng thèm lập doanh nghiệp, cũng chẳng khai thác nông, lâm, ngư nghiệp làm gì cho mệt. Tao chỉ thích làm ca sĩ thôi!

Giọng ca "khủng bố" của thằng Dưỡng xưa nay đã là một "thương hiệu". Nghe nó trình bày nguyện vọng, mặt thằng Tần xanh lè:

- Mày định "ám sát" nền âm nhạc nước nhà hả Dưỡng?

Không chỉ mấy đứa tổ 1, bọn học trò tổ 2 cũng chê môn công nghệ tơi bời. Thằng Oánh vốn hiền như cục đất cũng nhún vai, giọng bai bải:

- Mình chẳng thấy môn này có tí gì hấp dẫn.

Hải quắn hùa theo ngay:

- Tao nói trước. Mai mốt cứ tới giờ thầy Khuê là tao ngủ. Tụi mày nhớ quạt cho tao ngủ nha!

Lan Kiều là tổ trưởng tổ 2, nghe Hải quắn nói năng ngang phè như vậy lẽ ra phải phê bình mới phải, đằng này nó bụm miệng cười khúc khích khiến Quỳnh Như tức điên.

Tần, Hiền Hòa, Dưỡng ngồi trước mặt, nhỏ Lan Kiều ngồi bên trái, Hải quắn và thằng Oánh ngồi ngay sau lưng, Quỳnh Như có cảm tưởng mình lọt thỏm giữa vòng vây của những lời nhạo báng mà thực tâm nó chẳng muốn nghe chút nào.

Tự nhiên nó thấy tội nghiệp thầy Khuê quá. Thầy nho nhã thư sinh, giọng nói dịu dàng, đôi kính trắng trên sống mũi khiến thầy nom thông thái và lịch lãm. Một giáo viên như thế chọn dạy môn công nghệ hẳn môn học này phải có chỗ khác thường. Thế mà tụi bạn chưa học thầy lấy một buổi đã bày đặt chê ỏng chê eo.

Tự nhiên Quỳnh Như thấy bất bình giùm cho thầy.

Cho nên khi Hải quắn lại cất giọng léo nhéo sau lưng:

- Có ai cho tao cả đống vàng bảo tao học thuộc một bài công nghệ, chắc tao cũng vái cả nón.

Quỳnh Như không kềm nổi, quay phắt lại:

- Đó là do bạn học dốt thôi!

Phản ứng bất ngờ của Quỳnh Như khiến tụi bạn ngơ ngác nhìn nhau. Hải quắn giận tím mặt:

- Bạn nói gì thế hả?

Quỳnh Như chưa hết bực:

- Nói gì bạn biết rồi đó.

- Bạn nói gì nói lại lần nữa coi! – Hải quắn gầm gừ, người chồm tới trước, quai hàm bạnh ra, trông bộ tịch thì có vẻ nó sắp sửa nuốt sống đối phương.

Nhưng Quỳnh Như chẳng coi vẻ đe dọa của thằng này ra củ khoai tây gì. Nó cong môi "xì" một tiếng:

- Tôi không rảnh. Nói một lần đủ rồi!

Hải quắn ấm ức lắm. Nhưng nó không làm gì được. Quỳnh Như là con gái, đường đường một "hảo hán" trong băng "tứ quậy" thì không thể đánh nhau với con gái. Quỳnh Như lại không thèm nhắc lại hai từ "học dốt", nó chẳng có cớ để gây sự.

Trong ba mươi sáu cách, Hải quắn chọn cách tốt nhất là ngồi xuống. Ngồi xuống nhưng không ngồi im. Ngồi im thì tức lắm. Nhục nữa. Cho nên nó bắt chước Quỳnh Như cong môi "xì" một tiếng vào lưng đối phương (tại lúc này Quỳnh Như đã quay lên rồi mà):

- Không biết ai học dốt à.

Hải quắn nói trống không nên Quỳnh Như chả buồn nhúc nhích. Con nhà Hải quắn càng tức, lại lằm bằm:

- Được rồi! Sắp tới tôi cố chống mắt lên coi bạn trả bài môn công nghệ ra làm sao!

Giọng Hải quắn rõ là giọng thách thức. Từ hôm đó, nó chỉ mong chóng đến ngày con nhỏ Quỳnh Như bị thầy Khuê kêu lên trả bài. Nó đợi dịp trả thù. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Nó không cần tới mười năm, chỉ cần tối đa một tháng thôi. Hằng tháng học trò phải trả bài hoặc làm bài để thầy cô ghi vô sổ điểm. Con nhỏ Quỳnh Như đừng hòng thoát. Nó làm bài bị điểm kém hoặc lên bảng trả bài mà ấp a ấp úng là chết với Hải quắn.

Hải quắn chờ và chờ.

Có công mài sắt có ngày nên kim, khoảnh khắc tươi đẹp nhất trong đời Hải quắn rốt cuộc cũng đã tới: Quỳnh Như bị thầy Khuê kêu lên bảng.

Trước khi Quỳnh Như bị gọi tên, khối đứa trong lớp đã bị môn công nghệ "làm khổ" rồi. Chẳng đứa nào được điểm 10. Siêu học sinh như Quý ròm cũng chỉ được điểm 8. Còn hầu hết đều điểm 5, điểm 6. Học hành làng nhàng cỡ con nhỏ Quỳnh Như chắc điểm 3, điểm 4 là cùng! Hải quắn sung sướng nghĩ bụng.

Như muốn làm cho Hải quắn sung sướng hơn nữa, thầy Khuê kêu Quỳnh Như vẽ biểu đồ về cơ cấu tổng sản phẩm quốc gia trong các ngũ niên gần đây. Thầy Khuê "ác" thật! Hải quắn reo thầm trong đầu. Gì chứ môn công nghệ, chỉ trả lời bằng miệng thôi tụi học trò đã muốn khóc thét, đằng này thầy bắt vẽ biểu đồ, chi chít toàn số liệu, có tài thánh mới hòng nhớ nổi!

Nhưng Hải quắn chỉ reo thầm một chút thôi. Rồi đột nhiên nó thấy mình không sung sướng nữa. Tự dưng nó đâm lo cho Quỳnh Như. Hải quắn ngạc nhiên về mình quá. Ấm ức suốt mấy ngày, đến khi sắp trả được thù, nó bỗng đâm ra tồi tội "kẻ thù". Hình dung cảnh Quỳnh Như đứng thộn mặt trước bảng đen, tay chân lóng ngóng, lòng nó bất chợt chùng xuống. Ờ, con trai học dốt không sao, con gái mà học dốt thì đáng thương thật! Hải quắn nhìn lên chỗ Quỳnh Như đứng bằng ánh mắt lo lắng, hết chép miệng lại thở dài, không biết mình đang đột ngột "từ bi Phật Tổ".

Nhưng Hải quắn đã bé cái nhầm. Chỉ cần ba mươi giây, nó đã kịp nhận ra nó quá lo xa cho "kẻ thù" của nó. Và không chỉ Hải quắn, cả lớp đều trợn mắt lên khi Quỳnh Như ung dung bước tới trước bảng đen, tay cầm viên phấn vẽ nhoáng một cái đã xong ba hình tròn, động tác hết sức tự tin và dứt khoát.

Xong, nó nhanh nhẹn chia mỗi hình tròn thành 3 ô rồi thản nhiên điền vào các con số mà không đứa nào biết làm sao nó nhớ nổi: 28,7% – 27,25% – 44,1% – 36,7% – 24,5% …

Trước những cái miệng há hốc của tụi bạn, Quỳnh Như tiếp tục dùng phấn màu tô vào các ô. Công nghiệp và xây dựng thì tô màu vàng, Dịch vụ tô màu xanh, Nông – lâm – ngư nghiệp tô màu đỏ.

- Thưa thầy, xong rồi ạ.

Quỳnh Như quay lại nhìn thầy Khuê, lễ phép nói, hai tay đập khẽ vào nhau để làm bay đi bụi phấn, không biết nó có cố tình làm điệu hay không mà động tác của nó trông thật duyên dáng.

Thầy Khuê, cũng giống như lũ học trò đang ngồi nghệt mặt bên dưới, hoàn toàn không chờ đợi những biểu đồ hoàn hảo đến thế nơi cô học trò nhỏ. Từ nãy đến giờ, thầy sung sướng theo dõi những hình vẽ của Quỳnh Như với vẻ ngạc nhiên không giấu giếm. Đến mức khi Quỳnh Như vẽ xong rồi thầy vẫn chưa thoát khỏi những cảm xúc lâng lâng trong đầu.

Thầy ngẩn ngơ mất một lúc rồi gục gặc đầu và nhìn Quỳnh Như bằng ánh mắt long lanh sau tròng kính, cất giọng xúc động:

- Giỏi lắm em! Thầy không ngờ em học bài kỹ lưỡng đến thế!

Thầy Khuê xúc động cũng dễ hiểu thôi. Trước khi Quỳnh Như lên bảng, đám học trò của thầy trả bài cứ ngắc nga ngắc ngứ như xe lọt ổ gà làm thầy buồn quá.

Đang lúc thất vọng, sự xuất hiện của Quỳnh Như chẳng khác gì mặt trời đột ngột mọc lên giữa mùa đông khiến thầy thấy lòng mình ấm áp hẳn.

Thầy nhìn cô học trò cưng, vui vẻ hỏi:

- Nhìn vào biểu đồ trên bảng, em có nhận xét gì về đóng góp của ngành nông, lâm, ngư nghiệp trong cơ cấu tổng sản phẩm cả nước không?

- Thưa thầy, mặc dù đứng sau các ngành dịch vụ, công nghiệp và xây dựng, nhưng với tỉ lệ trên 20%, ngành nông, lâm, ngư nghiệp đã có đóng góp không nhỏ vào cơ cấu tổng sản phẩm của cả nước ạ.

- Em có nhận xét gì nữa không?

- Thưa thầy, trong mười lăm năm qua, tỉ lệ đóng góp vào cơ cấu tổng sản phẩm cả nước của ngành nông, lâm, ngư nghiệp giảm 7% trong khi tỉ lệ đóng góp của ngành công nghiệp và xây dựng tăng khoảng 12%, điều đó cho thấy nền kinh tế nước ta đang trên đà công nghiệp hóa ạ.

- Giỏi lắm, em! – Một lần nữa, giọng thầy Khuê lại rưng rưng, nếu không đang đứng ở giữa lớp chắc thầy rút khăn tay ra chậm lên mắt rồi.

Thầy nhìn Quỳnh Như, giọng âu yếm:

- Em về chỗ đi! Thầy cho em mười điểm.

Khỏi phải nói ai cũng biết nhỏ Quỳnh Như hân hoan như thế nào trước ánh mắt thán phục của tụi bạn. Nó càng bay bổng hơn nữa khi trên đường về chỗ ngồi, nó nghe rõ giọng nói phấn khích của thầy Khuê sang sảng sau lưng:

- Tôi tiếc là thang điểm của ngành giáo dục cao nhất là 10, nếu không tôi sẽ cho em điểm cao hơn nữa!

Khi nói như vậy thầy Khuê tin rằng nếu thầy cho nhỏ Quỳnh Như 15 điểm hay 20 điểm cũng không có gì quá đáng, vì nó trả bài xuất sắc là một chuyện, còn chuyện khác quan trọng hơn: Nhờ sự tỏa sáng của Quỳnh Như, thầy mới có dịp quay xuống cả lớp, lướt mắt qua từng dãy bàn, hồ hởi nói:

- Các em thấy chưa! Công nghệ không phải là môn khó học. Điều quan trọng là các em phải đặt tâm trí vào nó. Các em phải xem môn công nghệ như một công cụ hữu ích để khám phá về đất nước, về cuộc sống chung quanh …

Thầy lại nhìn về phía Quỳnh Như lúc này đã ngồi vào chỗ, mặt chưa hết ửng lên vì sung sướng:

- Thầy nghĩ Quỳnh Như xứng đáng là một tấm gương cho các em noi theo …

Sau khi nhiệt liệt biểu dương "người tốt việc tốt", thầy cất cao giọng:

- Các em lật tập ra. Hôm nay chúng ta học bài "Khảo nghiệm giống cây trồng" …

Chương 2

Hải quắn phục Quỳnh Như sát đất.

Tới giờ ra chơi, nó mon men lại gần con nhỏ này, nịnh nọt:

- Bạn "siêu" thật đó!

- Siêu gì đâu! – Quỳnh Như bẽn lẽn, ngạc nhiên thấy Hải quắn dường như quên bẵng chuyện hôm trước nó bảo thằng này "học dốt".

Nhưng Hải quắn đâu có quên. Nó cười hề hề:

- Siêu quá đi chứ! Bạn chê tôi học dốt là đúng. Cỡ như tôi có tụng bài đến rã họng cũng không thể nhớ nổi các con số thống kê trong biểu đồ.

Thái độ thật thà của Hải quắn làm Quỳnh Như cảm động. Nó vội vàng thanh minh:

- Hôm đó mình nói đùa thôi.

- Đùa gì mà đùa! – Hải quắn ngoác miệng cãi, làm như "học dốt" là một vinh dự cao quý lắm – Tôi nói thiệt đó. Trong lớp mình, họa may chỉ có bạn với nhỏ Hạnh là học giỏi môn công nghệ thôi.

Quỳnh Như phồng mũi khi được so sánh với "nhà thông thái" Hạnh. Nó nhìn Hải quắn, chớp chớp mắt:

- Mình nghĩ bạn thừa sức học giỏi môn này. Vấn đề là bạn đừng coi nó là một môn học bắt buộc …

- Nhưng nó thực sự là một môn học bắt buộc kia mà. – Hải quắn gãi đầu, nó nhìn cô bạn gái trước mặt bằng ánh mắt bối rối như đang đối diện với một người thích đùa.

Vẻ nhăn nhó của Hải quắn khiến Quỳnh Như lúng túng mất mấy giây. Ờ nhỉ, công nghệ là một môn học mà mình bảo đừng coi là môn học thì đúng là khó hiểu!

- Như thế này này! – Quỳnh Như tặc lưỡi giải thích, nó cố nói thật chậm để hy vọng nhờ vậy một điều khó hiểu cũng có thể trở thành dễ hiểu – Ý mình muốn nói là khi học môn này, bạn đừng nghĩ là mình học để trả bài …

Hải quắn lại cắt ngang:

- Ủa, nếu không phải trả bài thì tôi đâu có è cổ ra học làm chi!

Làm như không nghe thấy Hải quắn, Quỳnh Như tiếp tục "thuyết trình":

- Bạn phải tưởng tượng mình là một … nhà nghiên cứu. Nếu bạn nghĩ bạn đang nghiên cứu một công trình cấp quốc gia, bạn sẽ cảm thấy hứng thú …

- Nhà nghiên cứu á? – Hải quắn trố mắt.

- Ờ, nhà nghiên cứu. – Quỳnh Như gật đầu, rồi cảm thấy chưa thuyết phục lắm nó lật đật nói thêm – Nhà nghiên cứu cũng giống như nhà bác học vậy đó. Bạn tưởng tượng bạn là Archimède, Newton hay Pavlov …

Quỳnh Như vừa ca ngợi "nhà nghiên cứu" lên mây vừa thăm dò Hải quắn qua khóe mắt, mừng rơn khi thấy mặt thằng này rạng ra.

- Ờ, hay đấy! – Hải quắn gục gặc đầu – Tôi sẽ là nhà bác học.

- Mình sẽ học chung với bạn.

Đột nhiên Quỳnh Như nói.

Nó không hiểu tại sao nó bạo dạn như vậy. Có lẽ nó sợ Hải quắn chỉ hào hứng lúc trò chuyện với nó thôi, về tới nhà là thằng này lại lập tức liệng cuốn công nghệ vô xó tủ.

- Bạn học chung với mình? – Hải quắn sửng sốt hỏi lại, trông nó dựng cả mắt lẫn tai có thể tin nó hoàn toàn không chờ đợi một đề nghị bất ngờ như thế.

- Ờ. – Quỳnh Như mỉm cười.

Kể từ giây phút lịch sử đó, Quỳnh Như và Hải quắn trở thành một cặp, tất nhiên không phải "một cặp" kiểu như thằng Tần và Minh Trung hay Quới Lương và Thạch Anh. Đây là một cặp đến với nhau vì mục đích hết sức cao cả là quảng bá cho môn công nghệ và tập tễnh dìu nhau trên con đường … nghiên cứu khoa học. Những cặp như vậy, hồi cấp một, cấp hai đầy rẫy và vẫn được biết dưới tên gọi vô cùng mỹ miều là "đôi bạn cùng tiến".

Cùng tiến tại đâu? Thoạt đầu Hải quắn định "cùng tiến" tại nhà mình. Nó quảng cáo bằng giọng du dương:

- Bạn tới nhà tôi học chung đi! Nhà tôi rộng rãi, mát mẻ lắm!

Lại còn thêm chiêu "khuyến mãi":

- Tủ lạnh nhà tôi lúc nào cũng có xi- rô và trái cây. Mẹ tôi chất cả tủ, tụi mình muốn lấy ra ăn uống lúc nào cũng được.

Chưa gì mà Hải quắn đã nhanh nhẩu gọi gộp hai đứa là "tụi mình". Còn nữa: không biết có ý đồ gì không mà nó sốt sắng đem chuyện ăn uống ra dụ dỗ nhỏ Quỳnh Như. Hải quắn còn nhỏ, chắc chưa biết câu "danh ngôn" của người lớn: "Con đường ngắn nhất đi tới trái tim một phụ nữ là con đường đi ngang qua … dạ dày". Nhưng bằng trực giác của một đứa con trai mười lăm tuổi, nó đã biết đánh đúng vào "nhược điểm" của bọn con gái.

Nhưng Quỳnh Như cương quyết không để mình bị cái tủ lạnh nhà Hải quắn mê hoặc. Chẳng phải nó có bản lĩnh gì, chỉ vì hoàn cảnh của nó không cho phép:

- Không được đâu! Mình phải ở nhà để trông em. Bạn qua nhà mình học đi!

Em của Quỳnh Như tức là Quỳnh Dao, con bé lém lỉnh từng làm "gia sư" Quý ròm khổ lên khổ xuống. Và nếu tác giả truyện này đoán không lầm, Hải quắn rất có thể là nạn nhân tiếp theo của nó.

Thế là từ bữa đó, tuần ba buổi Hải quắn lọc cọc đạp xe tới nhà Quỳnh Như để cùng con nhỏ này "nghiên cứu" về … nông, lâm, ngư nghiệp.

Xưa nay, bọn học trò vẫn ôm tập đi học thêm hoặc lập tổ, nhóm để "nghiên cứu" về các môn quan trọng như văn, Anh văn, toán, vật lý, hóa học … chứ chưa từng có trường hợp nào một "đôi bạn cùng tiến" được lập ra chỉ vì môn công nghệ.

Chưa kể, môn này mỗi tuần chỉ có một tiết trên lớp, đại khái không phải là môn học chính yếu, thế nên Quỳnh Như và Hải quắn sẵn sàng dành ra ba buổi mỗi tuần để học thêm ở nhà thì đúng là kỳ tích, nếu biết được có khi thầy Khuê sẽ rưng rưng đề nghị Bộ Công nghệ phát bằng khen cho hai đứa nó không chừng.

Công bằng mà nói, "nghiên cứu" nghiêm chỉnh như Quỳnh Như và Hải quắn thì việc tụi nó tiêu tốn thì giờ cho môn công nghệ cũng có chỗ hiểu được. Học hành lớt phớt như tụi bạn trên lớp thì môn học này chẳng choán chỗ bao nhiêu trong tâm trí, nhưng với Quỳnh Như và Hải quắn thì khác.

Khi học bài "Xác định sức sống của hạt", hai đứa phải đi lòng vòng ba, bốn ngôi chợ mới mua được 100 hạt giống đậu đỏ vừa ý. Riêng chuyện đó đã mất béng hai buổi. Rồi thêm một buổi nữa đi lùng mua dao cắt hạt, giấy thấm, kẹp, hộp petri và thuốc thử.

Đến bài "Xác định độ chua của đất", tụi nó lại lang thang đi kiếm các mẩu đất khô, đi mua dung dịch KC1 1N và nước cất, toát mồ hôi chạy vạy khắp nơi để mượn cho bằng được máy đo pH và cân kỹ thuật để về làm thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm nhà trường dĩ nhiên có đầy đủ thiết bị nhưng hai đứa nó lại không muốn chui vô đó để chen chúc giành giật với tụi bạn. Đã là "nhà nghiên cứu" thì phải có phòng thí nghiệm riêng. May mà cuối cùng Hải quắn nhớ ra thằng em con dì của nó đang học lớp chuyên hóa, "đồ nghề" không thiếu thứ gì.

Từ ngày hai "nhà nghiên cứu" tụ lại với nhau, say sưa ngâm phơi pha chế, phòng học của chị em Quỳnh Như ngó giống hệt phòng thí nghiệm của nhà nông học lừng danh Jethro Tull.

Hải quắn thực ra không thích được ví von với nhà nông học. Trong ý nghĩ của nó, nhà nông học cũng tựa tựa … nhà nông, nghe không oai. Nó thích được so sánh với nhà nghiên cứu hơn. Nhà nghiên cứu tức là nhà bác học, nghe sang trọng hẳn.

Quỳnh Như thấy Hải quắn chê bai nhà nông học Jethro Tull, liền hừ giọng:

- Bạn biết Jethro Tull là ai không?

- Là ai?

- Là người cách tân các phương pháp canh tác bằng cách phát minh các dụng cụ sản xuất, trong đó nổi bật nhất là máy gieo hạt do ông sáng chế vào năm 1701. Từ khi máy gieo hạt ra đời, năng suất tăng gấp mười lần. Ghê không?

Hải quắn không bảo "ghê" hay không, chỉ nói:

- Giỏi quá há.

Thấy Hải quắn khen không có vẻ hào hứng lắm, Quỳnh Như chớp mắt tiếp:

- Nhà nông học thực ra cũng là … nhà bác học đấy, toàn những bậc tài giỏi. Sau này mình sẽ học tới công nghệ sinh học, sẽ tạo ra những loại ngũ cốc năng suất cao, những gia súc cho nhiều thịt và sữa, sẽ tạo ra những trái dưa hấu không có hạt …

Hải quắn là chúa thích dưa hấu. Nghe tới chỗ này, mắt nó sáng trưng:

- Tạo ra dưa hấu không có hạt á?

- Ờ, không có hạt. – Quỳnh Như gật đầu – Không chỉ dưa hấu mà cả mãng cầu, mít, thanh long …

Quỳnh Như say sưa quảng cáo, quên béng trái thanh long mà không có những hạt li ti chạm vào đầu lưỡi thì cắn vào miệng trông chẳng ra làm sao, chẳng còn gì là thú vị nữa.

Nhưng con nhà Hải quắn đang mê tít vụ dưa hấu, không phát hiện ra sơ suất của nhỏ bạn.

- Tuyệt thật! – Nó nhấp nhổm trên ghế – Thế mai mốt tụi mình cũng sẽ tạo ra được nhiều loại giống mới phải không, Quỳnh Như?

- Chứ gì nữa! – Quỳnh Như mau mắn đáp, giọng điệu của nó cứ như thể đó là chuyện đương nhiên.

Hải quắn sướng quá. Nó nhìn lên trần nhà, bắt đầu mơ mộng:

- Mình sẽ tạo ra thứ gì há? À, phải rồi, tôi sẽ tạo ra một giống gà mái đẻ trứng hằng ngày, mỗi ngày đẻ khoảng 50 trứng.

- Hay quá! – Quỳnh Như khuyến khích – Và ngày nào mình cũng ăn bánh mì ốp- la.

- Tôi sẽ tạo một giống nho ra trái bốn mùa, trái nào trái nấy to bằng … trái cà chua.

Hải quắn tiếp tục thả trí tưởng tượng bay xa.

Và Quỳnh Như lại xuýt xoa:

- Nho ăn không hết mình sẽ đem phơi khô và làm mứt.

Hải quắn lim dim mắt:

- Rồi tôi sẽ nghiên cứu …

Lần này Quỳnh Như không cho Hải quắn đi hết cuộc phiêu lưu của mình. Nó sốt ruột cắt ngang:

- Thôi, nghiên cứu gì gì đó để mai mốt tính tiếp. Bây giờ bạn cùng mình "nghiên cứu" mấy mẩu đất khô này đã! Ngày mai phải nộp kết quả thực hành cho thầy Khuê rồi.

Hải quắn mở mắt ra:

- Ờ há.

Và nó lật đật lấy muỗng múc vài muỗng đất khô đã nghiền nhỏ đựng trong chiếc hộp nhựa trước mặt đổ lên bàn cân.

Sau khi cân đúng 20 gam mỗi mẩu, nó thận trọng đổ đất vào hai chiếc bình nhỏ bên cạnh.

Trong khi đó, Quỳnh Như dùng ống đong, cẩn thận đong dung dịch KC1 1N đổ vào bình bên trái rồi đong nước cất đổ vào bình bên phải.

Trông hai đứa đang loay hoay "nghiên cứu" các trị số pH của đất thật khó tin đó là con nhỏ Quỳnh Như học hành làng nhàng và thằng Hải quắn quanh năm quậy phá.

Cứ theo đà này, không khéo cả hai thành nhà bác học tới nơi chứ chẳng đùa!

Chương 3

Chuyện Hải quắn và nhỏ Quỳnh Như sắp trở thành nhà bác học trong nay mai là tác giả nói phóng lên cho vui. Nào ngờ hôm sau chính miệng thầy Khuê xác nhận điều đó.

Sau khi xem xét các mẫu thí nghiệm của học trò và hỏi han cẩn thận về quy trình thực hiện, chủ yếu là hỏi Quỳnh Như và Hải quắn vì những đứa khác do chính thầy hướng dẫn tụi nó thực hành trong phòng thí nghiệm nhà trường hôm trước, và khi biết chắc hai đứa này tự mình tiến hành thí nghiệm chứ không chép kết quả của bạn bè, thầy Khuê không ngớt tấm tắc khen ngợi. Hôm đó thầy chỉ phát ra có bốn điểm 10. Bốn đứa được nhận vinh dự đó là Quý ròm, nhỏ Hạnh, Hải quắn và Quỳnh Như.

Quý ròm và nhỏ Hạnh là "siêu học sinh" từ hồi còn học cấp hai ở trường Tự Do (một đứa là "thần đồng", một đứa là "bộ từ điển biết đi"), thầy Khuê dạy chừng vài buổi đã điều tra ra "lý lịch" của hai đứa này nên thầy chẳng lấy làm lạ về sức học của hai đứa nó. Thầy chỉ ngạc nhiên về Quỳnh Như và bây giờ là Hải quắn.

Thầy đứng trước bảng đen, tay giơ lên cao như đang diễn thuyết, rồi hắng giọng:

- Điểm 10 của hai em Quý và Hạnh là đương nhiên, thầy không cần bình luận. Nhưng thái độ học tập nghiêm túc của Quỳnh Như và sự tiến bộ của em Hải trong vài tuần trở lại đây khiến thầy ngạc nhiên vô cùng.

Thầy bỏ tay xuống (có lẽ do mỏi) trong khi vẫn tiếp tục:

- Em Quỳnh Như và em Hải không chỉ tự mình làm thí nghiệm tại nhà, không chỉ học thuộc những gì được ghi chép trong sách giáo khoa mà còn tự giác đọc thêm sách báo tài liệu về môn công nghệ. Vừa rồi thầy rất ngạc nhiên khi nghe em Hải nhắc tới Jethro Tull, kỹ sư và là nhà nông học lỗi lạc người Anh …

Giọng thầy càng lúc càng hùng hồn, lúc này thầy lại giơ tay lên (chắc hết mỏi):

- Thầy sung sướng tin rằng nếu vẫn say mê môn công nghệ với nhiệt tâm như thế, hai em có nhiều khả năng trở thành những nhà bác học trong tương lai …

Xúc động trước thái độ học tập của học trò trước môn học khô khan của mình, thầy Khuê không kềm được sự phấn khích. Thầy nói có hơi quá, dùng từ "nhà khoa học" thì nghe chừng mực hơn là "nhà bác học", nhưng vẻ mặt của thầy, cử chỉ của thầy và ngữ điệu của thầy biến lớp học thành khung cảnh trang nghiêm như trong một buổi lễ tôn vinh nhân tài đất nước, cho nên nếu thầy có cao hứng phóng đại lên nhiều lần nữa thì cả lớp vẫn thấy thuận tai, thậm chí còn khoái trá nữa.

Cho nên thầy vừa chấm dứt bài diễn văn đầy tính tiên tri của mình, đứa nào đứa nấy thi nhau vỗ tay rào rào.

- Hay quá thầy! – Thằng Đỗ Lễ bô bô – Mai mốt hai nhà bác học Quỳnh Như và Hải quắn sau khi đoạt giải Nobel có thể nói "Trước đây tôi từng học ở trường Đức Trí" được chứ hả thầy?

Thầy Khuê mỉm cười, vui vẻ:

- Dĩ nhiên là hai bạn đó nói thế rồi.

Thằng Lâm vọt miệng:

- Bạn Hải quắn nói thêm "Hồi đi học tôi phục nhất là bạn Lâm" có được không, thầy?

Lâm pha trò làm tụi bạn cười bò. Lớp học thoáng mắt ồn như cái chợ.

Nhưng hôm nay thầy Khuê đang vui. Thầy nheo nheo mắt ngắm các gương mặt nghịch ngợm của lũ học trò, bất giác nhớ lại tuổi thơ của mình, lòng chợt bâng khuâng quá đỗi.

Tiết công nghệ hôm đó diễn ra ngọt ngào như ướp mật, mặc dù bài "Biện pháp cải tạo và sử dụng đất bạc màu, đất xói mòn mạnh trơ sỏi đá" khô không khốc.

Quỳnh Như chắc chắn là đứa hạnh phúc nhất ngày hôm đó. Nhìn vẻ rạng rỡ của thầy Khuê, nghe những lời khen hào phóng của thầy, nó cảm thấy mình đã không uổng công trong những ngày qua.

Thực ra, cũng khó mà nói đứa hạnh phúc nhất là Quỳnh Như hay Hải quắn. Hải quắn hạnh phúc vì từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay, chưa bao giờ nó được thầy cô biểu dương trước lớp theo cái cách thầy Khuê đã làm sáng nay. Cái cảm giác đó đối với nó lạ lẫm quá. Nó nghe mặt mày nóng ran nên đáng lẽ nghênh nghênh quay tới quay lui để khoe thành tích, nó lại chúi đầu

xuống cuốn tập để giấu gương mặt mà nó biết là đang rất giống một quả cà chua chín.

Trong khi gằm đầu như thế, Hải quắn thầm biết ơn con nhỏ Quỳnh Như quá sức. Như vậy là Quỳnh Như nói đúng. Quỳnh Như không lừa nó. Hôm trước Quỳnh Như bảo nhà nông học tức là nhà bác học. Hôm nay thầy Khuê cũng nói tương tự, thậm chí thầy còn đi xa hơn khi quả quyết nó rất có tiềm năng trở thành một nhà bác học thứ thiệt. Ôi, mình mà thành nhà bác học chắc ba mẹ mình xỉu mất!

Nhưng trong khi chờ đợi tương lai huy hoàng đó xảy ra, trước mắt Hải quắn phải lo đối phó với những lời trêu ghẹo của tụi bạn trong lớp.

Trước tiên là thằng Quới Lương cùng băng "tứ quậy" với nó xưa nay.

Giờ ra chơi, Quới Lương bá vai nó, cười hề hề:

- Dạo này mày ăn thứ gì vậy hả, Hải quắn?

- Thì tao cũng ăn như bình thường thôi. Buổi sáng ăn bánh mì, buổi trưa …

- Tao không hỏi chuyện đó. – Quới Lương cắt ngang – Tao muốn biết ngoài những món ăn hằng ngày, mày có ăn trúng thứ gì đặc biệt không kìa!

- Tao có ăn thứ gì đâu. – Hải quắn ngập ngừng đáp, giọng cảnh giác.

- Thế sao đột nhiên mày giỏi môn công nghệ quá vậy?

Hải quắn khụt khịt mũi:

- Ờ, không hiểu sao năm nay tự nhiên tao thích môn này.

Quới Lương liếc xéo bạn:

- Ở đời làm gì có chuyện tự nhiên hở mày!

- Tự nhiên thiệt mà.

- Tự nhiên cái khỉ mốc! – Quới Lương buông tay khỏi vai bạn và nhìn lom lom vô mặt thằng này – Chứ không phải mày thích con nhỏ Quỳnh Như nên mày thích luôn môn công nghệ hả?

Hải quắn thót bụng lại:

- Làm gì có!

- Chối đi! – Quới Lương bĩu môi, trông bộ tịch giống như nó vừa bắt gặp Hải quắn tặng cho Quỳnh Như cả chục bó hoa hồng.

Hải quắn cười khổ:

- Thiệt mà. Tao đâu có chối.

- Thế sao nhiều đứa trong lớp bảo dạo này tụi nó nhìn thấy mày với nhỏ Quỳnh Như cặp kè nhau như hình với bóng ngoài phố?

- Đứa nào nói? – Hải quắn giật bắn trước thông tin của Quới Lương, mặt nó lập tức đỏ phừng phừng – Tao mà biết đứa nào bịa chuyện, tao đập nó cho coi!

Đang đằng đằng sát khí, sực nhớ tới một chuyện, Hải quắn chợt xụi lơ:

- À, tao nhớ rồi. Có, có.

Quới Lương cười he he:

- Thấy chưa!

- Thấy gì mà thấy! – Hải quắn "xì" một tiếng – Chắc tụi nó nhìn thấy tao và Quỳnh Như đi mua các vật liệu về làm thí nghiệm.

Quới Lương nheo mắt:

- Thế ra lúc này hai đứa mày học chung với nhau à?

- Chỉ học chung thôi! – Hải quắn nói như phân bua.

Quới Lương tính trêu bạn thêm vài câu nhưng lần này nó chưa kịp mở miệng đã vội vàng bỏ đi như chạy. Tại Hải quắn sau khi bị Quới Lương quần cho tối tăm mặt mũi, chợt nhớ ra "điểm yếu" của đối phương, liền toét miệng hỏi:

- Ủa, còn chuyện mày với con nhỏ Thạch Anh tới đâu rồi?

□□

Với thằng Lâm, Hải quắn cũng giở "chiêu" đó.

Lâm xán lại, mới hó hé:

- Chà, dạo này mày ngon quá há, Hải quắn?

- Ngon gì đâu! Cũng giống như mày với Thủy Tiên thôi!

Quả nhiên, bị Hải quắn chơi "đòn phủ đầu", mặt thằng Lâm méo xẹo. Những câu chọc ghẹo nó chuẩn bị sẵn trong đầu bay biến đâu mất.

Đòn của Hải quắn quả là lợi hại, nghĩa là bên cạnh cái lợi có cả cái hại. Lợi là những đứa "có tật giật mình" không dám chọc ngoáy nó. Còn cái hại là nó nói kiểu đó khác nào nó thừa nhận với thằng Lâm rằng nó thích Quỳnh Như.

Nhưng Hải quắn chẳng băn khoăn chuyện đó lắm. Vì thực ra nó cũng mơ hồ nhận ra hình như nó có cảm tình với Quỳnh Như thật. Trong những buổi học chung với nhau, nó thấy nhỏ bạn nó thật dịu dàng, dễ mến. Nó không biết các "siêu học sinh" như Quý ròm hay nhỏ Hạnh học hành thế nào, còn trong mắt nó Quỳnh Như đúng là một học sinh gương mẫu đáng để nó noi theo. Nó chưa thấy đứa nào chỉ học một bài học trên lớp thôi mà về nhà tìm đọc đủ thứ sách báo tài liệu có liên quan rồi chui vô internet lùng sục tra cứu đến mờ con mắt. Ngay cả chuyện Quỳnh Như thích làm thí nghiệm tại nhà hơn là chui vô phòng thí nghiệm nhà trường cũng cho thấy "tính độc lập" của một "nhà bác học" tương lai rồi.

Hải quắn càng cảm mến Quỳnh Như hơn nữa khi nhờ con nhỏ này nó đã có thể hiên ngang khoe với ba mẹ điểm 10 đầu tiên trong cuộc đời học trò dài dằng dặc của nó. Nó thấy rõ mí mắt ba mẹ nó ửng lên vì sung sướng nhưng do đóng vai phụ huynh của một đứa lười biếng quá lâu năm, ba mẹ nó vẫn bán tín bán nghi:

- Thiệt không đó, con?

- Dạ thiệt mà.

Đến khi nó chìa ra bài thực hành công nghệ với điểm 10 đỏ chói bên cạnh thì ba mẹ nó mới tin. Ba nó che miệng hắng giọng thiệt to để không tỏ ra quá cảm động trước "kỳ tích" của đứa con:

- Giỏi lắm, con trai!

Mẹ nó cụ thể hơn, bà nhìn nó âu yếm:

- Tối nay con thích ăn món gì hở con?

Vì những lẽ đó mà con nhà Hải quắn cảm thấy tất cả những gì gắn với Quỳnh Như đều trở nên đáng yêu: dao, kẹp, giấy thấm, kể cả những hạt giống và những mẩu đất khô. Thậm chí ngay cả em gái của Quỳnh Như, con nhỏ Quỳnh Dao tinh nghịch lém lỉnh, cũng là một phần không thể thiếu trong những giấc mơ êm đềm của Hải quắn.

Mà ai chứ con quỷ con này thì lắm trò.

Năm ngoái, có một thời nó "thọ giáo" Quý ròm.

Năm nay, lên lớp năm, nó có thể tự mình đứng nhất lớp mà không cần gia sư kèm cặp.

Ba nó lái tàu, mẹ nó suốt ngày ở xưởng dệt. Ngoài thời gian ôm tập đến lớp, ở nhà chỉ có hai chị em quanh quẩn với nhau. Cho nên từ hôm Hải quắn lò dò đến học chung với chị nó, con nhỏ Quỳnh Dao mừng lắm.

Nó cứ bám tò tò theo thằng này hỏi chuyện khiến Quỳnh Như phải gắt:

- Em đi chỗ khác chơi để anh Hải làm thí nghiệm.

Quỳnh Dao "đi chỗ khác" một lúc, đợi khi chị nó chạy xe ra ngoài mua thứ gì đó, nó lại mon men lại gần Hải quắn:

- Anh Hải nè.

- Gì hở em?

- Anh học giỏi không vậy?

Trong hằng trăm câu hỏi trên cõi đời, con nhỏ Quỳnh Dao không hỏi câu nào khác, lại hỏi đúng câu Hải quắn sợ nhất. Với một đứa học hành lẹt đẹt như Hải quắn, hỏi câu đó chẳng khác gì chọc dao vô be sườn nó. Nếu đứa nào trong lớp hỏi nó câu đó, Hải quắn tin chắc đứa đó đang chửi cha mình. Chắc chắn nó sẽ đỏ bừng mặt và lập tức xắn tay áo quyết ăn thua đủ. Nhưng với Quỳnh Dao, Hải quắn biết đó là câu hỏi vô tâm.

Quỳnh Dao vô tâm chứ Hải quắn đâu có vô tâm. Nó hóp bụng lại, ấp úng đáp, mồ hôi túa ra sau gáy:

- Anh hở? Ờ, ờ … anh học không giỏi lắm …

Rồi sợ con nhóc này nghĩ mình học dốt (mặc dù chẳng có gì oan), Hải quắn lại lật đật bổ sung:

- Nhưng cũng … không dở …

Con nhỏ Quỳnh Dao làm như không để ý đến sự lúng túng của Hải quắn. Nó tuyên bố tỉnh bơ, giọng rất độ lượng, y như nó là giáo viên chủ nhiệm đang đánh giá trình độ của học trò:

- Không dở là được rồi!

Hải quắn thở phào, cảm giác mình vừa được quan tòa tha bổng. Nhưng đến khi Quỳnh Dao hỏi tiếp câu thứ hai thì nó mới biết đó là câu "kết án":

- Em hỏi anh cái này nha?

- Ờ.

Hải quắn "ờ" mà bụng nơm nớp.

- Anh biết Nguyễn Trường Tộ không?

- Nguyễn Trường Tộ hả? – Hải quắn rùng mình – Anh không biết!

Nó lấm lét nhìn con nhỏ:

- Nguyễn Trường Tộ là ai vậy em?

Quỳnh Dao như không nghe thấy Hải quắn. Nó trả lời câu hỏi của thằng này bằng một câu hỏi khác:

- Thế anh biết Võ Duy Dương không?

- Không!

- Còn Nguyễn Hữu Huân?

- Không luôn! – Hải quắn đưa tay ra sau gáy chùi mồ hôi – Anh đâu có quen với mấy người này!

Quỳnh Dao tròn xoe mắt:

- Anh nói thiệt đó hả?

Cách nhìn như nhìn một sinh vật lạ đến từ sao Hỏa của con nhỏ này làm Hải quắn tự ái quá xá. Nó sầm mặt:

- Thiệt chứ sao không thiệt!

Rồi nó vung tay:

- Thế em có biết Quang sứt không?

- Không.

- Thế Tần ghẻ, em có biết không?

- Không. – Quỳnh Dao tò mò – Mấy người đó là ai vậy anh?

Hải quắn toét miệng:

- Thấy chưa! Anh không biết Nguyễn Trường Tộ, Võ Duy Dương, Nguyễn Hữu Huân, em cũng đâu có biết Tần ghẻ với Quang sứt! Mấy người đó hả? Đó là mấy đứa bạn cùng lớp với anh.

Nó sung sướng kết luận, không để ý con nhỏ Quỳnh Dao đang nhìn nó bằng cặp mắt lé xẹ:

- Bạn người nào người nấy biết thôi chớ! Làm sao biết hết được!

Chương 4

Hải quắn bị cái "vố" đó đau quá sức là đau.

Dĩ nhiên con nhỏ Quỳnh Dao không vạch trần cái tội dốt của Hải quắn ngay lúc đó. Nó cũng giấu biệt cả Quỳnh Như. Có lẽ nó sợ thằng này xấu hổ không tới học chung với chị nó nữa.

Chỉ do tình cờ mà Hải quắn biết được.

Hôm đó không biết thằng Lâm và Thủy Tiên cãi nhau chuyện gì mà giờ ra chơi, con nhà Lâm không buồn chạy nhảy như mọi hôm mà lết lại chỗ ghế đá ở góc sân ngồi một đống.

Hải quắn chạy lại, chưa kịp rủ rê đã ngạc nhiên thấy mặt thằng này chầm dầm:

- Có chuyện gì thế hở, Lâm?

Như chỉ đợi có người hỏi để mình xổ ấm ức, thằng Lâm gầm lên:

- Tao chán nó lắm rồi.

Hải quắn đoán ra ngay:

- Thủy Tiên hở?

- Nó chứ ai.

- Tụi mày lại giận nhau chuyện gì à?

- Lúc nào nó cũng phịa chuyện làm tao tức muốn chết. Lần trước nó phịa với tao là nó học trường Nguyễn Hữu Huân, lần này nó bảo …

Lâm nói thao thao một tràng dài nhưng Hải quắn không nghe thấy đoạn sau. Ba từ "Nguyễn Hữu Huân" đập vô màng nhĩ nó làm nó choáng váng, tai ù đi.

- Trường Nguyễn … Nguyễn Hữu Huân ở … ở đâu … hở mày? – Hải quắn lắp bắp hỏi, mắt dại đi từng phút một.

Lâm thô lố mắt nhìn bạn:

- Trường Nguyễn Hữu Huân ở Thủ Đức. Mày hỏi trường này chi vậy?

Hải quắn không nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của Lâm, tiếp tục thốt lên thành tiếng những lo lắng trong đầu:

- Thế ông này là nhân vật lịch sử à?

- Chắc vậy. Nếu không thế ai đặt tên đường làm gì!

- Thế ổng sống ở thời nào mày biết không?

- Chuyện này thì tao không nhớ. Mày đi hỏi nhỏ Hạnh ấy. – Lâm nhăn nhó đáp, trong một thoáng thái độ khác lạ của Hải quắn làm nó quên bẵng sự bực dọc của mình đối với nhỏ Thủy Tiên.

Lâm ngoẹo đầu châm chọc:

- Sau khi chinh phục môn công nghệ của thầy Khuê, mày muốn chinh phục tiếp môn sử của thầy Huấn à?

Lâm trêu, nhưng không biết Hải quắn có nghe thấy câu hỏi của mình không. Vì ngay khi nghe nó bảo "mày đi hỏi nhỏ Hạnh ấy", con nhà Hải quắn đã vội vàng quay người đi tuốt.

□□

Chưa bao giờ Hải quắn thấy sống lưng mình lạnh đến thế. "Nhà thông thái" Hạnh càng nói người nó càng giống như gây gây sốt:

- Nguyễn Hữu Huân là một chí sĩ, quê ở Định Tường, nay là Tiền Giang. Năm 1852, ông đỗ thủ khoa kỳ thi hương, nên còn gọi là Thủ Khoa Huân. Lúc giặc Pháp xâm chiếm miền Nam, ông đứng vào hàng ngũ kháng chiến cùng với Âu Dương Lân và Võ Duy Dương …

Thủ Khoa Huân thì Hải quắn biết. Con đường có tên Thủ Khoa Huân nằm ở quận 1, sau lưng chợ Bến Thành. Nhà dì nó ở đường này, nó đã từng đến đó nhiều lần. À, tuần trước nó vừa mò đến mượn cái cân kỹ thuật và máy đo PH của thằng em họ chứ đâu. Nó chỉ không biết Thủ Khoa Huân và Nguyễn Hữu Huân là một người thôi. Còn ông Võ Duy Dương nữa, theo như nhỏ Hạnh nói thì ông này cũng là một anh hùng chống Pháp. Chắc mình có học qua rồi nhưng sao đầu mình chẳng nhớ chút xíu nào hết! Hải quắn rầu rĩ nhủ bụng, người đang lạnh chuyển sang nóng, y như đang lên cơn sốt rét.

- Còn Nguyễn Trường Tộ là một danh sĩ thời Tự Đức, người Nghệ An. Ông là người đi nhiều biết rộng, trí tuệ lỗi lạc, giàu lòng yêu nước, từng viết nhiều bản điều trần gửi cho triều đình, đề nghị cải cách chính trị, kinh tế, văn hóa, khoa học, giáo dục để biến Việt Nam thành một nước hùng cường …

Nhỏ Hạnh nói một hồi, rồi chớp chớp mắt nhìn Hải quắn:

- Ủa, sao bữa nay bạn thắc mắc về mấy nhân vật này?

- À, ờ, tại tôi đang … kèm học cho thằng em. – Hải quắn bịa, cố tránh ánh mắt thăm dò của nhỏ bạn – Nó hỏi tôi về mấy nhân vật này, nhưng học lâu quá tôi quên khuấy đi mất.

Chiều hôm sau, trên đường đến nhà Quỳnh Như, bụng Hải quắn nóng ran như có ai đang cời than quạt lửa. Nó lo lắng không biết Quỳnh Dao đã rêu rao cái dốt của nó cho Quỳnh Như biết chưa. Nếu con quỷ con ton hót với chị nó, chắc Quỳnh Như sẽ nhìn mình bằng một cặp mắt khác. Quỳnh Như sẽ coi thường mình. Quỳnh Như sẽ xấu hổ khi làm bạn với một đứa dốt đặc cán mai. Nó sẽ không thèm rủ mình học chung nữa.

Lòng quặn lại, Hải quắn run run dắt xe vào trong sân. Bông hải đường đỏ lập lòe ngay sau cổng rào như con mắt đang nhìn nó châm chọc càng khiến nó hoang mang tợn.

Nhưng Hải quắn không thấy Quỳnh Như đâu. Chỉ có con nhóc Quỳnh Dao đang ngồi cặm cụi xoay khối rubic trên ghế.

Đang tập trung vô trò chơi, con nhóc không thấy Hải quắn vào nhà. Hải quắn càng không dám gọi, chỉ vừa nhìn thấy con nhỏ này, tim nó đã đập như trống lân rồi.

Nhưng xui làm sao, trong khi đang rón rén, Hải quắn va phải cạnh bàn đánh "kịch".

- A, anh Hải! – Quỳnh Dao giật mình ngước lên, mặt mày hớn hở.

Hải quắn thoáng đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt của Quỳnh Dao, nhưng rồi nó dần bình tĩnh trở lại khi thấy con nhóc này chẳng có vẻ gì muốn chế giễu mình. Rõ ràng Quỳnh Dao mừng rỡ một cách thành thật khi thấy nó xuất hiện.

Hải quắn chùi mồ hôi trán, nhè nhẹ thở ra:

- Chị Quỳnh Như đâu em?

- Chị Quỳnh Như hở? – Quỳnh Dao ngoái đầu nhìn quanh – Em không biết!

Rồi quay sang Hải quắn, nó nói giọng tỉnh queo:

- Bạn người nào người nấy biết thôi chớ!

Y như có một phát đạn sượt qua tai, suýt chút nữa Hải quắn đã rụng người xuống đất. Nó không ngờ Quỳnh Dao lại lặp lại câu nói của nó bữa

trước để trêu nó.

Mặt Hải quắn lập tức ửng lên. Nhưng nó biết nó không làm gì con quỷ con này được. Trong ba mươi sáu cách, nó tin cách tốt nhất là cách … năn nỉ.

- Thôi mà em! – Giọng Hải quắn xụi lơ – Anh biết anh sai rồi.

Quỳnh Dao trưng ra bộ mặt ngây thơ:

- Anh sai gì cơ?

Mặc dù biết con nhóc "giả nai", Hải quắn vẫn phải bấm bụng "khai báo":

- Thì chuyện về Nguyễn Trường Tộ, Võ Duy Dương và Nguyễn Hữu Huân đó. Họ là danh nhân trong lịch sử mà anh đâu có biết.

- Thế bây giờ anh biết rồi hở?

- Ờ, biết rồi. – Hải quắn xuôi xị, bụng chỉ mong đề tài này trôi qua lẹ lẹ.

Nhưng con nhóc Quỳnh Dao dai như đỉa:

- Thế anh có biết Phan Ngọc Bích không?

- Không. – Hải quắn thấp thỏm hỏi – Vị anh hùng này sống dưới thời nào vậy em?

- Sống dưới thời này. – Quỳnh Dao cười toe – Nhưng Phan Ngọc Bích không phải là anh hùng. Thằng đó nó học cùng lớp với em.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Hải quắn muốn lăn đùng ra đất. Nó đang thần hồn nát thần tính, rơi vào bẫy của con quỷ con một cách dễ dàng.

Thấy mặt này Hải quắn mếu xệch, Quỳnh Dao bất giác cảm thấy tội tội. Nó không muốn trêu ông anh nó nữa.

Nó chép miệng nói:

- Em chỉ giỏi nhớ lịch sử thôi, còn các môn khác em dốt lắm.

Hải quắn nhìn gương mặt sáng sủa của con nhóc, không tin "các môn khác em dốt lắm" là lời thú nhận thật thà, nhưng dù sao nó cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

Nó càng thấy ấm lòng hơn nữa khi Quỳnh Dao nói tiếp:

- Các môn khác chắc em dốt hơn anh nhiều.

Hải quắn ấm lòng không phải vì được con nhóc ca lên mây xanh, nó biết nó "dốt đều các môn" (tất nhiên trừ môn công nghệ) và nó cũng biết con

nhóc này "giỏi đều các môn" (nó từng nghe Quỳnh Như khoe nhỏ em mình tháng nào cũng đứng nhất lớp). Nhưng thấy con nhóc cố tình đánh giá trật lất trình độ học tập của hai bên để nó đỡ buồn, Hải quắn cảm động lắm.

Hải quắn còn cảm động hơn nữa khi nó ấp úng hỏi:

- Thế em đã kể chuyện "bạn người nào người nấy biết" cho chị Quỳnh Như nghe chưa?

Và nghe con nhóc khẳng khái đáp:

- Ngu sao nói! Đó là "bí mật" giữa hai anh em mình mà.

Rồi sợ Hải quắn không tin, nó thình lình giơ tay lên trời:

- Nếu em nói láo ra đường …

Quỳnh Dao chưa kịp thốt hai chữ "xe cán", Hải quắn đã rối rít xua tay:

- Thôi, thôi, khỏi cần thề! Anh tin em mà!

Chính vì Quỳnh Dao là một đứa dễ thương như vậy nên mặc dù không ít lần nó đẩy Hải quắn vô cảnh dở cười dở mếu, thằng này vẫn rất mến con nhóc và trong thâm tâm nó tự coi Quỳnh Dao như … em gái mình.

Dĩ nhiên đó là con nhà Hải quắn tự coi thôi. Còn Quỳnh Như có coi Hải quắn như "anh của em gái mình" hay không thì Hải quắn không biết.

Quỳnh Như có coi như vậy không ta? Thỉnh thoảng Hải quắn bắt gặp câu hỏi đó lởn vởn trong đầu. Nhưng tiếc là nó chỉ bắt gặp câu hỏi thôi. Còn câu trả lời thì nó tìm hoài không thấy.

Cũng có lúc nó thấy câu trả lời thấp thoáng hiện ra ở chỗ nào đó trong tâm trí nó, khi nó tự hỏi "Tại sao bao nhiêu bạn bè nó không rủ học chung mà lại rủ mình?" rồi hân hoan tự giải thích "Chắc nó có ý gì đó với mình!".

Hải quăn hân hoan chút xíu lúc tự mình chơi trò hỏi- đáp thôi, rồi ngay sau đó nó buồn bã nhận ra thực tế không hề giống với những gì diễn ra trong đầu óc mơ mộng của nó.

Quỳnh Như rất hào hứng khi nó đến học chung, rất hào hứng khi cả hai đạp xe chạy lòng vòng khắp phố để mua vật dụng thí nghiệm, rất hào hứng khi cùng nó chúi mũi vào mớ hạt giống, mớ đất khô … và tất nhiên là rất hào hứng khi cả hai được thầy Khuê khen nức nở trước lớp.

Nhưng tất cả chỉ có vậy thôi. Như một người bạn với một người bạn. Hổng giống chút gì với câu chuyện nên thơ (mặc dù thường xuyên cãi cọ và

giận hờn) giữa thằng Lâm và Thủy Tiên, thằng Tần và Minh Trung hay Quới Lương và Thạch Anh. Ờ, chẳng giống chút xíu gì hết!

Hải quắn, Lâm, Quới Lương và Quốc Ân là bốn đứa trong băng "tứ quậy" hồi còn học cấp hai trường Tự Do. Lên lớp mười, Quốc Ân chuyển qua trường Thanh Niên, ba đứa còn lại vô trường Đức Trí, băng "tứ quậy" coi như rã đám. Nhưng dù "vật đổi sao dời" thì tình thân giữa bốn thành viên vẫn không hề sút giảm. Thực sự, nếu bây giờ bốn đứa cùng dồn chung một lớp thì cái băng tai tiếng này chắc cũng không còn quậy phá như cũ.

Lên cấp ba đã là người lớn rồi, dĩ nhiên tụi nó phải ít "quậy" hơn trước. Mà muốn "quậy" cũng chẳng đứa nào dám. Thủy Tiên ho một tiếng là thằng Lâm nín khe, nhỏ Thạch Anh nguýt một cái Quới Lương nhũn như con chi chi là cái chắc. Bây giờ đến lượt con nhà Hải quắn bị Quỳnh Như "xỏ mũi", băng "tứ quậy" coi như cáo chung không kèn không trống.

Rất nhiều lần Hải quắn muốn thổ lộ tâm sự của mình với Lâm và Quới Lương để nhờ hai thằng này làm "quân sư". Trong lãnh vực tình cảm, hai đứa bạn nó bây giờ kinh nghiệm đầy mình, hoàn toàn đáng mặt làm "sư phụ" nó. Nhưng Hải quắn lại ngần ngại.

Hải quắn đã trót huênh hoang rồi. Hôm trước nó lỡ cười vô mũi thằng Lâm "Cũng giống như mày với Thủy Tiên thôi" khi thằng này nói xa nói gần về mối quan hệ giữa nó và Quỳnh Như, bây giờ thú thật chuyện của mình và chuyện của thằng Lâm chẳng giống nhau cái củ khoai tây gì hết thì nhục quá!

Cho nên rốt cuộc con nhà Hải quắn vẫn phải tự bươn chải trên con đường tình cảm mờ mịt của mình. Chẳng ai giải đáp cho nó rằng nhỏ Quỳnh Như có tình cảm gì đặc biệt với nó hay không.

Rốt cuộc, nếu có ai sẵn sàng trả lời cho nó thắc mắc âm ỉ này thì người đó chính là Quỳnh Như.

Chương 5

Quỳnh Như "trả lời thắc mắc" của Hải quắn bằng câu:

- Từ ngày mai trở đi bạn khỏi đến học chung với mình nữa!

Hải quắn chưa bị trời sập trúng đầu bao giờ. Nhưng nếu trời từng sập trúng đầu nó thì chắc cũng không làm đầu óc nó kêu ong ong đến thế.

Nó hoang mang hỏi lại, hoàn toàn không tin cái tai nào trong hai cái tai của mình:

- Bạn nói gì vậy?

Quỳnh Như tỉnh khô, thậm chí lần này nó cố tình nói thật chậm để ý nghĩa của câu nói có thể ngấm vô đầu Hải quắn:

- Mình nói là bạn không cần đến học chung với mình nữa.

- Sao vậy? – Môi Hải quắn run run – Bạn giận tôi chuyện gì hở?

- Làm gì có!

- Chứ tại sao? – Hải quắn nuốt nước bọt, miệng nó tự dưng khô khốc – Hay mẹ bạn …

- Bạn đừng có suy diễn lung tung. – Quỳnh Như nhún vai – Mẹ mình hổng có cấm cản gì hết á.

Thế thì tại sao? Lần này câu hỏi bật ra trong óc Hải quắn. Nó tự đưa ra hàng loạt cách giải thích, chán nản chẳng thấy cách nào hợp lý.

Hay là con nhóc Quỳnh Dao đã khai huỵch toẹt cái tội "dốt" của mình khiến Quỳnh Như không muốn làm bạn với một đứa mít đặc? Có lẽ không phải. Quỳnh Dao đã thề thốt long trọng với nó rồi (mặc dù mới thề có … nửa câu), chắc con nhóc không nuốt lời thề dễ dàng như vậy. Nhưng thế thì tại sao?

Hải quắn cứ "tại sao" hoài. Nó "tại sao" suốt trên đường về, chân cẳng nặng như đeo chì, lần đầu tiên nó thấy mình đạp xe mà mồ hôi ướt đẫm như đang leo núi.

Quãng đường từ nhà Quỳnh Như đến nhà Hải quắn khá xa, đủ cho nó nghĩ ra mười lăm lý do khác nhau trước khi về đến nhà. Chỉ tiếc là chẳng lý do nào có thể cắt nghĩa thái độ của Quỳnh Như một cách thuyết phục.

Sở dĩ như vậy là vì Hải quắn không tính tới lý do thứ mười sáu: một tuần nay môn công nghệ đột nhiên thay đổi giáo viên phụ trách.

Thầy Quýnh về thế chỗ thầy Khuê, thế là con nhỏ Quỳnh Như mất hứng với môn học này luôn.

Nếu tinh ý con nhà Hải quắn phải biết nhỏ bạn nó tự dưng say mê một môn học khô khan như môn công nghệ dứt khoát phải có nguyên nhân lắt léo bên trong. Chính vì con nhỏ thích ông thầy cho nên nó mới thích luôn môn ông thầy dạy chứ suốt ngày nghiên cứu đất đai, phân bón có gì đâu mà thích.

Trong mắt Quỳnh Như, thầy Khuê thông thái nhất trường, ăn mặc lịch sự nhất trường, giọng nói ấm áp nhất trường và dĩ nhiên là … đẹp trai nhất trường. Ngay từ đầu năm học, nó đã "để ý" thầy rồi và nó tự nhủ nó sẽ cố làm vui lòng thầy. Một mình nó làm vui lòng thầy chưa đủ, nó gạ thêm Hải quắn để ít ra thầy cũng có được hai "đệ tử ruột". Quỳnh Như tự giao nhiệm vụ cho mình như thế, vì nó thấy lũ bạn trong lớp có vẻ thờ ơ với môn công nghệ của thầy quá.

Nếu có óc quan sát nhạy bén như tác giả, con nhà Hải quắn sẽ thấy mỗi khi được thầy Khuê khen ngợi trước lớp, đôi má nhỏ Quỳnh Như ửng lên như cánh hoa đào còn đôi mắt thì long lanh như có hai giọt nước vừa rơi vào trong đó. Được điểm cao ai chẳng thích, được thầy cô khen ai chẳng hân hoan, nhưng chỉ được điểm cao môn công nghệ và được thầy dạy môn công nghệ khen thì mặt mày nhỏ Quỳnh Như mới rạng rỡ đến thế thôi.

Hải quắn không hiểu được điều đó, cho nên sau khi thắc mắc về chuyện Quỳnh Như không cho nó tới nhà học chung, nó lại tiếp tục ngạc nhiên thấy điểm kiểm tra môn công nghệ của nhỏ bạn nó ngày càng tụt luốt.

Hồi thầy Khuê còn dạy môn này, kiểm tra miệng, kiểm tra viết hay kiểm tra thực hành, Quỳnh Như bao giờ cũng đạt điểm 10. Thầy Khuê đi, thầy Quýnh về, điểm số của Quỳnh Như tụt xuống 8, rồi từ từ còn 7, còn 6, gần đây nhất nó làm bài chỉ được có 4 điểm, y như xe đang leo dốc mà bị tuột xích vậy.

Tổ trưởng Lan Kiều sốt ruột quá:

- Có chuyện gì thế, Quỳnh Như?

- Có chuyện gì đâu!

- Bạn đang là tấm gương về môn công nghệ …

- Gương cũng có lúc mờ chứ!

Quỳnh Như đáp ngang phè, không để tổ trưởng của nó nói hết câu khiến con nhỏ Lan Kiều há hốc miệng.

Nếu trước đây chuyện Quỳnh Như được thầy Khuê biểu dương được cả lớp coi là một hiện tượng thì bây giờ chuyện nó bị thầy Quýnh trách mắng lại khiến tụi bạn xôn xao, đặc biệt là mấy đứa trong ban cán sự lớp.

Lớp phó kỷ luật Minh Trung bứt tóc:

- Chuyện gì vậy ta?

Lớp trưởng Xuyến Chi tặc lưỡi:

- Ờ, lạ thật đấy! Mình hỏi Lan Kiều, Lan Kiều cũng chẳng biết đầu cua tai nheo ra làm sao.

Minh Trung hiến kế:

- Hay mình gặp Hải quắn điều tra thử xem!

- Bạn Hải chẳng biết gì đâu! – Nhỏ Hạnh lắc đầu.

Lớp phó kỷ luật quay sang lớp phó học tập:

- Thế Hạnh biết nguyên nhân à?

- Mình nghĩ là mình biết. Nhưng chuyện chẳng có gì nghiêm trọng hết á.

Đôi lông mày của Minh Trung xếp thành một đường thẳng:

- Quỳnh Như học hành tụt luốt thế mà không nghiêm trọng à?

- Chỉ môn công nghệ thôi. – Nhỏ Hạnh nhỏ nhẹ – Nhưng mình tin chẳng bao lâu nữa, thái độ học tập của Quỳnh Như sẽ khác. Dĩ nhiên không xuất sắc được như cũ, nhưng sẽ khá lên.

Nhỏ Xuyến Chi tò mò:

- Nhưng nguyên nhân là gì thế, Hạnh?

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Mình không nói đâu. Mình chỉ phỏng đoán thế thôi, không biết có chính xác không.

Nhỏ Hạnh nói vậy để thoái thác mấy đứa trong ban cán sự.

Khi Quý ròm và Tiểu Long hỏi, nó chẳng buồn giấu giếm:

- Tại thầy Quýnh thay thầy Khuê nên Quỳnh Như chán học môn công nghệ thôi!

- Ai bảo Hạnh vậy? – Quý ròm sửng sốt.

Còn Tiểu Long thì quẹt mũi lia lịa:

- Có chuyện đó thật sao?

- Quỳnh Như xưa nay vẫn như vậy mà. – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Chỉ tại các bạn không để ý.

Trước vẻ mặt nghệt ra của hai bạn, nhỏ Hạnh thong thả đặt câu hỏi:

- Long và Quý nhớ lại đi, hồi lớp tám bạn Quỳnh Như học chăm nhất môn gì?

- Trời đất! – Cả hai cái miệng cùng kêu lên – Làm sao tụi này nhớ nổi.

- Đó là môn thể dục của thầy Đoàn.

Sau một thoáng nhíu mày, Tiểu Long gục gặc đầu:

- Ờ, ờ, đúng rồi.

Quý ròm cười he he:

- Chỉ vì thầy Đoàn đẹp trai.

Nhỏ Hạnh tiếp tục:

- Năm lớp chín …

Lần này, nhỏ Hạnh chưa nói hết câu, Quý ròm đã đáp ngay:

- Quỳnh Như học chăm nhất môn sinh vật.

Tiểu Long ngó bạn:

- Tại thầy Chiến đẹp trai hở mày?

- Mày thông minh lắm, mập. – Quý ròm khen bạn – Thú thật tao cũng chẳng nhớ năm ngoái Quỳnh Như chăm nhất môn gì, chỉ nhớ thầy Chiến trông bảnh trai nhất trong các giáo viên dạy lớp mình, nên đoán mò thế thôi.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Tôi đoán vậy đúng không, Hạnh?

- Ờ. – Nhỏ Hạnh gật đầu.

- Hạnh hay ghê! – Tiểu Long nhìn nhỏ bạn, thán phục – Chuyện thầm kín như vậy làm sao Hạnh biết được nhỉ?

- Thầm kín gì đâu! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Tại ở lớp Quỳnh Như gần như không chơi thân với ai nên chẳng bạn nào biết thôi.

- Thế Hạnh thân với Quỳnh Như từ hồi nào vậy? – Quý ròm trêu, thực sự thì nó đâu có nhìn thấy nhỏ Hạnh và Quỳnh Như thân thiết với nhau bao giờ.

- Thân thì không đến mức thân. Nhưng kể từ hồi Hạnh và Long phát hiện Quý đến nhà Quỳnh Như để dạy kèm cho Quỳnh Dao thì Hạnh và Quỳnh Như qua lại nhiều hơn. Hai đứa bọn Hạnh có đi chơi với nhau mấy lần.

- Và Quỳnh Như tâm sự với Hạnh về thầy Chiến? – Tiểu Long giương mắt ếch.

- Không.

Nhỏ Hạnh lắc đầu, rồi nó chép miệng kể:

- Sở dĩ Hạnh biết vì có lần Hạnh và Quỳnh Như đang chạy xe ngoài phố, Quỳnh Như bỗng reo lên "Hạnh nhìn ngôi trường đằng kia kìa". Gần đó có một ngôi trường cấp một thật. Hạnh nhìn, nhưng chẳng thấy điều gì khác lạ. Hạnh ngơ ngác "Ờ, mình thấy rồi. Nhưng có gì đặc biệt đâu!". "Thế mà không đặc biệt à? Hạnh nhìn cái tên trường ấy!". Hạnh nhìn tên trường, vẫn ù ù cạc cạc: "Đặc biệt gì đâu!". "Trường này tên là Minh Chiến". Hạnh nhìn bảng tên trường, thấy đúng là trường cấp một Minh Chiến thật, nhưng vẫn không hiểu tại sao Quỳnh Như lại hào hứng đến thế. Mãi đến khi Quỳnh Như nói "Tên của thầy Chiến dạy sinh vật đó. Tên thầy là Lê Minh Chiến mà, Hạnh quên rồi hở?" Hạnh mới vỡ lẽ: "Ủa, bạn thích thầy Chiến lắm sao?" Quỳnh Như đáp rất hồn nhiên "Ờ, thầy Chiến đẹp trai nhất trường" …

Tiểu Long giơ hai tay lên trời:

- Trời đất cha mẹ ơi! Cái con nhỏ này!

- Bó tay nó luôn! – Quý ròm trợn mắt – Lớn tồng ngồng rồi mà y như học trò cấp một!

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Từ đó Hạnh suy ra tại sao hồi lớp tám, Quỳnh Như học môn thể dục của thầy Đoàn siêng đến thế. Năm nay, lại bất ngờ học giỏi môn công nghệ …

Quý ròm láu lỉnh:

- Còn Hạnh học giỏi đều các môn, chứng tỏ trong mắt Hạnh thầy nào cũng đẹp trai.

- Hạnh đập Quý bây giờ!

Tiểu Long lo lắng:

- Thế bây giờ Quỳnh Như nhất định bỏ bê môn công nghệ à?

- Không có đâu! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Việc thay đổi giáo viên chỉ làm Quỳnh Như chán học một thời gian thôi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ngập ngừng:

- Thế chẳng lẽ Quỳnh Như "rung động đầu đời" …

- Không phải đâu! – Nhỏ Hạnh nhíu mày – Hạnh nghĩ Quỳnh Như thích các thầy đẹp trai cũng như các cô gái hâm mộ David Beckham hay Kaka vậy thôi. Người ta chọn các ca sĩ, diễn viên điện ảnh hay cầu thủ bóng đá làm thần tượng. Còn thần tượng của Quỳnh Như là các thầy cô.

Quý ròm trề môi:

- Cô đâu mà cô! Chỉ toàn thầy thôi à.

Câu bắt bẻ của thằng ròm làm nhỏ Hạnh tắt đài ngay tút xuỵt. Nó biết mình nói hớ khi dùng chữ "các thầy cô". Nó cũng biết thằng ròm biết nó lỡ lời nhưng vẫn cố trêu nó để nó tức chơi.

Nhưng nhỏ Hạnh đâu có thèm tức.

Nó chỉ khựng lại một chút thôi, rồi nguýt Quý ròm một cái, nó thong thả nói:

- Mấy bạn yên tâm đi! Chẳng có gì lớn chuyện đâu!

Chương 6

Nhỏ Hạnh nói như thánh.

Sau một thời gian lơ là môn công nghệ, Quỳnh Như bắt đầu học hành đàng hoàng trở lại. Thầy Quýnh đã hết la rầy nó, thậm chí còn khen "tốt, tốt".

Tất nhiên thầy Quýnh chỉ khen "tốt, tốt" thôi, vì từ điểm 4 gần đây nó đã ngoi lên được điểm 6, điểm 7. Thầy không bảo nó "có khả năng trở thành nhà bác học tương lai" như thầy Khuê lúc trước, vì rõ ràng nó chỉ mới ở mức "tốt, tốt" chứ chưa trở lại tư thế một hiện tượng như hồi đầu năm học.

Nhưng chỉ như vậy, tổ trưởng Lan Kiều đã có thể thở phào rồi.

Lớp trưởng Xuyến Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung nhìn lớp phó học tập Hạnh bằng ánh mắt ngưỡng mộ như nhìn một nhà tiên tri cỡ bự:

- Hạnh đoán giỏi ghê!

Nhỏ Hạnh cười:

- Có gì đâu!

Xuyến Chi chớp mắt:

- Bây giờ Hạnh có thể nói cho bọn mình biết nguyên nhân học hành trồi sụt của Quỳnh Như được chưa?

Nhỏ Hạnh lại cười:

- Chưa.

Sở dĩ từ nãy tới giờ tác giả chỉ nhắc tới Quỳnh Như mà không nhắc tới Hải quắn, vì điểm số môn công nghệ của thằng này không tụt đột ngột như nhỏ bạn của nó.

Hải quắn bị Quỳnh Như "cấm cửa"không cho tới học chung thì ấm ức lắm. Ấm ức có cái hại nhưng cũng có cái lợi. Rất may là Hải quắn rơi vào trường hợp thứ hai.

Nó tức Quỳnh Như nên quyết chứng tỏ cho con nhỏ bội bạc này thấy là dù không có Quỳnh Như nó vẫn thừa sức học giỏi môn công nghệ. Nó nghe người ta nói đằng sau sự thành công của đàn ông bao giờ cũng có bóng dáng một người phụ nữ, trước đây nó tin câu nói này lắm nhưng bây giờ thì

nó quyết chứng minh đây là câu nói cực kỳ vớ vẩn. Phụ nữ là cái củ cà rốt gì chứ!

Khi một đứa quyết chí học giỏi để "trả thù" thì nó học giỏi thật.

Đó là lý do tại sao tổ trưởng học tập Lan Kiều lẫn mấy đứa trong ban cán sự lớp không đem thằng này ra "mổ xẻ" và tác giả cũng không có cơ hội để nhắc nhiều về Hải quắn.

Nhưng đó là nói "từ nãy đến giờ", còn "từ giờ trở đi" thì bắt buộc phải nhắc tới nó. Không nhắc không được.

Vì sau một thời gian lơ là thằng này, một hôm Quỳnh Như đột ngột quay mặt ra bàn sau, mỉm cười với Hải quắn:

- Bạn Hải nè.

Hải quắn hoàn toàn bất ngờ trước tình huống này. Nó không nghĩ sau khi hất hủi mình, nhỏ bạn nó lại đủ can đảm trò chuyện vui vẻ với nó.

- Gì? – Hải quắn sầm mặt, cụt ngủn. Nó định không thèm mở miệng, nhưng rốt cuộc nó vẫn ép mình hé môi, vì nó thấy không ừ hử gì với phụ nữ thì bất lịch sự quá.

- Lát ra chơi mình gặp bạn một chút nha?

Lại thế nữa! Hải quắn ngạc nhiên nhủ bụng. Con nhỏ này nó định giở trò gì với mình nữa đây?

- Ừm.

Hải quắn ậm ừ trong cổ họng, ra vẻ ta đây bất dắc dĩ lắm mới nhận lời, nhà ngươi đừng có tưởng bở.

Không biết con nhỏ Quỳnh Như có "tưởng bở" hay không mà lúc ngồi đối diện với Hải quắn trên băng ghế góc sân trong giờ chơi, nó đưa ra một đề nghị mà con nhà Hải quắn có nằm mơ cũng không thấy nổi.

- Ngày mai bạn và mình lại học chung nhé?

Hải quắn có cảm giác vừa bị một tảng đá bự thiệt bự rớt trúng đầu. Nó nhìn sững vào mặt nhỏ bạn, không biết nó bị đá rớt trúng đầu thật hay con nhỏ này vừa tông xe vô gốc cây.

- Bạn … nói … nói gì? – Hải quắn lắp bắp, mặt nó lúc này giống như vừa vớt ra từ một hũ giấm.

- Mình muốn rủ bạn tiếp tục học chung. – Quỳnh Như bình tĩnh nhắc lại lời mời.

Lần này thì Hải quắn biết chắc là mình nghe rõ. Nhưng nó vẫn ngồi đực ra như thằng bù nhìn giữ dưa. Tại nó không biết phải trả lời như thế nào. Trước đề nghị quá sức đột ngột của Quỳnh Như, lòng nó dậy lên bao nhiêu là cảm xúc, vừa mừng vừa giận vừa tủi thân. Hải quắn không biết cảm xúc nào mạnh hơn, có lẽ là mạnh ngang nhau cho nên nó không biết phải khoác một vẻ mặt như thế nào để phù hợp với tâm trạng rối rắm của nó.

Quỳnh Như nhìn chăm chăm vào mặt thằng này, giọng thăm dò:

- Bạn có đồng ý không vậy?

- Học chung … nữa hở? – Hải quắn vẫn chưa hết cà lăm, nó hỏi lại như người ngủ mơ.

- Ờ, học chung.

- Cũng học tại nhà bạn hở?

- Ờ, tại nhà mình.

- Cũng học môn công nghệ hở?

- Không. – Quỳnh Như lắc đầu – Lần này mình học môn sử!

- Môn sử? – Hải quắn ngớ ra, người đột nhiên tỉnh hẳn.

Quỳnh Như chớp mắt:

- Sao?

Hải quắn liếm môi:

- Môn sử thì mạnh ai nấy tụng bài được rồi, cần gì phải học chung?

- Nếu học chung, tụi mình mới có cơ hội nghiên cứu về lịch sử một cách thấu đáo được.

Hải quắn không rõ nghiên cứu về lịch sử một cách thấu đáo để làm gì trong khi chỉ nghiên cứu môn công nghệ không thôi nó đã hết béng mất thì giờ nhưng hai chữ "tụi mình" thốt ra từ miệng Quỳnh Như đã đánh gục nó.

- Ờ. – Hải quắn bối rối gật đầu, mối thù từng bị Quỳnh Như xua đuổi biến khỏi đầu nó nhanh như khói.

- Trong tương lai tụi mình sẽ thành … những nhà sử học. – Quỳnh Như nói thêm, như để động viên Hải quắn.

Đối với Hải quắn "nhà sử học" nghe không oai bằng "nhà bác học", nhưng nó chẳng nói gì. Được học chung với Quỳnh Như là nó khoái rồi, thành "nhà" gì từ từ tính sau.

Không nói thì ai cũng biết kể từ hôm đó cứ mỗi lần đến tiết sử của thầy Huấn, Quỳnh Như và Hải quắn đã khiến tụi bạn ngạc nhiên đến cỡ nào.

Dĩ nhiên sử không phải là môn khó nhằn. Đứa nào chăm học bài ắt sẽ được điểm cao. Nhưng điều khiến cả lớp há hốc miệng là những gì Quỳnh Như và Hải quắn thao thao không hề có trong sách giáo khoa.

Thầy Huấn hỏi:

- Em nào có thể giới thiệu đôi nét về văn hóa Lào?

Thằng Bá giơ tay:

- Thưa thầy, người Lào sáng tạo ra chữ viết riêng của mình trên cơ sở chữ Phạn của Ấn Độ ạ.

- Giỏi lắm. – Thầy Huấn gật gù vẻ hài lòng – Còn gì nữa không các em?

Nhỏ Ngọc Thời đứng dậy:

- Thưa thầy, người Lào sống hồn nhiên, thích ca nhạc và ưa múa hát ạ.

Thằng Đỗ Lễ hét lên từ góc lớp:

- Người Lào còn sáng tạo ra những chum đá khổng lồ, hiện nay còn rải rác ở cánh đồng Chum, thưa thầy.

Thấy tụi bạn nhao nhao, Hiền Hòa không chịu kém:

- Người Lào còn theo Phật giáo tiểu thừa nữa, thầy ơi!

Nhìn lũ học trò tranh nhau đáp, thầy Huấn vui vẻ:

- Các em nhớ bài tốt lắm! Thế em nào biết Phật giáo tiểu thừa là gì không?

Cả lớp đang hào hứng, nghe thầy đưa ra một câu hỏi hóc búa, lập tức xụi lơ. Những tiếng ồn ào đột ngột tắt ngấm như chiếc tivi đang mở hết công suất thình lình bị ai vặn tắt volume.

Giữa cảnh lặng phắt đó, có ba cánh tay giơ lên. Cánh tay thứ nhất của "nhà thông thái" Hạnh không làm ai ngạc nhiên. Hai cánh tay còn lại của Quỳnh Như và Hải quắn mới khiến tụi bạn mắt tròn mắt dẹt.

Ngay cả thầy Huấn cũng đưa tay lên dụi mắt. Thầy chẳng lạ gì kiến thức của nhỏ Hạnh. Nhưng hai đứa còn lại làm thầy thấy lạ quá. Thậm chí Hải

quắn là cái đứa mới đây suýt nữa bị thầy cho dê- rô vì tội về nhà không thèm học bài. Thế mà bây giờ nó lại là một trong ba đứa xung phong trả lời. Nhưng thầy không gọi Hải quắn ngay.

- Em trả lời đi! – Thầy chỉ tay vào Quỳnh Như, giọng có vẻ nghi ngờ.

Quỳnh Như đứng lên khỏi chỗ:

- Thưa thầy, tiểu thừa có nghĩa là "giáo lý của các trưởng lão". Phật giáo tiểu thừa được các tín đồ cho là tinh thuần hơn Phật giáo đại thừa. Họ cho rằng Phật giáo của họ tuân thủ nghiêm ngặt những giáo huấn của Đức Phật trong Tam tạng kinh hơn phái Đại thừa …

Nhỏ Quỳnh Như làm một tràng liến thoắng khiến tụi bạn nghe đầu ong ong u u trong khi gương mặt thầy Huấn trông thật là rạng rỡ. Thầy hoàn toàn bất ngờ với câu trả lời của Quỳnh Như.

- Em làm thầy ngạc nhiên quá!

Thầy Huấn không khen "giỏi lắm" hay "tốt lắm". Thầy chỉ nói thế thôi, nhưng ý nghĩa của lời nhận xét đó đủ khiến Quỳnh Như nghe người lâng lâng.

Thầy Huấn lướt mắt qua Hải quắn:

- Em có bổ sung gì thêm không, Hải?

Hải quắn liếm môi:

- Thưa thầy, ngoài các bổn phận tôn giáo và đạo đức, các nhà sư Phật giáo tiểu thừa ở Lào còn được dân chúng xin lời khuyên về chuyện rắc rối trong gia đình và những vấn đề phúc lợi chung …

Cũng như thầy Khuê trước đây, thầy Huấn thấy lòng mình rưng rưng xúc động và thầy tin là thầy đang trải qua một trong những buổi sáng đẹp nhất trong đời dạy học của thầy.

Khác với thầy Khuê, thầy Huấn biết kềm chế cảm xúc hơn. Thầy không đưa ra những tuyên bố hào phóng kiểu như "Tôi tiếc là thang điểm của ngành giáo dục cao nhất là 10, nếu không tôi sẽ cho em điểm cao hơn nữa", mặc dù trong thâm tâm thầy tin điểm số 20 nếu có cũng rất xứng đáng với những gì Quỳnh Như và Hải quắn đã làm được với môn lịch sử của thầy. Thầy cũng không bảo tụi nó là những nhà sử học tương lai nhuốm màu sắc tiên tri. Nhưng vẻ mặt của thầy cho biết thầy rất tự hào về học trò của mình, và cái cách ánh mắt thầy đọng trên mặt tụi nó một cách nâng niu gây cho

người ta cái cảm giác tất cả những gì liên quan đến Hải quắn và Quỳnh Như đều làm bằng vàng.

Bữa đó, thầy hào hứng đến mức không buồn kêu nhỏ Hạnh trả lời nữa mà vẫy tay ra hiệu cho ba đứa ngồi xuống rồi sốt sắng bắt đầu bài học mới, quên cả bảo học trò lật sách ra như thông lệ.

□□

Một đứa đang học rất siêu môn công nghệ, tự dưng chuyển qua học siêu môn lịch sử trong khi cái môn trước đó nhanh chóng rơi vào chỗ tầm thường dĩ nhiên khiến khối đứa trong lớp thắc mắc. Thắc mắc thứ hai là tại sao hễ con nhỏ Quỳnh Như học giỏi môn nào là thằng Hải quắn đột ngột học giỏi môn đó. Lạ lùng quá!

Thắc mắc thứ hai hấp dẫn hơn thắc mắc thứ nhất nên lần này không chỉ mấy đứa trong băng "tứ quậy" chòng ghẹo Hải quắn.

Chuông ra chơi vừa vang lên, thằng Tần quay phắt ra sau, nhăn nhở:

- Quỳnh Như với mày dạo này sao trông giống chiếc xe kéo theo rờ-moóc quá vậy, Hải quắn?

Hải quắn biết thừa ý nghĩa trong câu châm chọc của thằng Tần nhưng nó làm lơ. Nếu là trước đây, thế nào nó cũng ngoác miệng vặc lại hoặc nhảy ra giữa lối đi xắn tay áo hét tướng "Mày ngon ra đây chơi tay đôi" rồi. Nhưng bữa nay thậm chí cái biệt danh "Tần ghẻ" nó cũng chẳng buồn lôi ra để phản kích. Tại vì nó thấy thằng Tần nói đúng quá. Nó giống như cái rờ-moóc của Quỳnh Như thật. Quỳnh Như bảo làm gì nó làm nấy, lôi đi đâu nó đi đấy. Nó là cái rờ- moóc chứ gì nữa. Nhưng mà nó tình nguyện làm cái rờ-moóc của Quỳnh Như chứ đâu có ai ép buộc.

Thằng Tần đem chuyện đó ra để chế giễu Hải quắn, không ngờ thằng này khoái làm cái đuôi của Quỳnh Như. Thấy Hải quắn không xù lông nhím lên như mọi lần, con nhà Tần ngạc nhiên quá.

Nó không biết Hải quắn đã tính rồi. Hải quắn sợ mình gân cổ cãi lại "Tao mà thèm làm cái rờ- moóc của bọn con gái", Quỳnh Như sẽ giận nó, sẽ "đuổi học" nó như lúc trước. Cho nên trong hàng vạn câu tục ngữ của ông bà, Hải quắn chọn câu "im lặng là vàng" để áp dụng.

Nhân cơ hội Hải quắn đang chí thú đóng vai "người không biết nói", thằng Dưỡng ông ổng hát:

- Một người đi với một người/ Một người lặng lẽ nụ cười hắt hiu/ Hai người vui biết bao nhiêu …

- Đó là bản Chuyện ba người, không đúng trong trường hợp này. – Đỗ Lễ vọt miệng cắt ngang – Phải hát bản Chuyện hai người kìa!

Nói xong, nó hắng giọng hát luôn, giọng vô cùng sướt mướt:

- Một người sầu vơi sầu vơi phố mưa buồn nhớ một người/ Một người thầm mong thầm mong dáng một người bước qua thềm/ Người tình em ơi có hay …

Hết thằng Dưỡng đến Đỗ Lễ làm trò, tụi bạn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Bạn Đỗ Lễ có thôi đi không! – Lớp phó học tập Hạnh bất thần cất giọng – Quỳnh Như và bạn Hải tự giác học chung với nhau là chuyện tốt, sao các bạn lại đem ra trêu chọc?

Đỗ Lễ hấp háy mắt:

- Tôi đâu có trêu chọc. Tôi dùng âm nhạc để ca tụng tình yêu đôi lứa …

- Bạn vừa nói gì, nói lại lần nữa coi!

Lần này, người lên tiếng là lớp phó kỷ luật Minh Trung. Đỗ Lễ liếc ngang thấy nhỏ Minh Trung cầm lăm lăm cây viết và cuốn sổ trên tay, liền rụt cổ nín thinh.

Thằng Cung đột nhiên lẩm bẩm như nói với chính mình, gọi là lẩm bẩm vì nó đang cúi mặt vào tập không nhìn ai chứ thực ra âm lượng của nó rất lớn:

- Lạ thật à nha. Xưa nay mình chỉ thấy bạn bè lập tổ, lập nhóm học chung các môn toán, lý hóa, Anh văn … chứ cặp kè nhau học môn công nghệ và lịch sử thì lần đầu tiên mình mới thấy à.

Thằng Cung cố ý chọc ngoáy Quỳnh Như và Hải quắn, nhưng nhận xét của nó không phải là không có lý nên nhỏ Minh Trung chỉ biết xoay xoay cây viết trên tay chứ không bắt bẻ hay hoạnh họe gì được.

Thắc mắc của thằng Cung cũng là thắc mắc của khối đứa.

Cả đống cái miệng lập tức xuýt xoa:

- Ờ, lạ quá ha.

- Chắc có chuyện gì đây!

- Khó hiểu thật!

- Rất đáng nghi!

Quỳnh Như thình lình lên tiếng:

- Tụi này thích học môn công nghệ vì muốn sau này trở thành nhà nông học, bây giờ hết thích làm nhà nông học mà muốn làm nhà sử học nên chuyển qua môn sử, chẳng có gì là khó hiểu hay đáng nghi hết!

Bạn bè không biết có nên tin lời Quỳnh Như hay không, nhưng trước lý lẽ vững chắc của nó, những tiếng ì xèo tắt ngay tắp lự.

Chương 7

Hải quắn không được thầy Huấn ca lên tận mây xanh như thầy Khuê, cũng không cho nó điểm 10 nào để nó đem về nhà khoe ba mẹ, nhưng cái cách thầy nhìn nó như nhìn một "thiên tài" đủ khiến nó hạnh phúc đến nóng ran mặt mày.

Nhưng đó không phải là điều hạnh phúc nhất của con nhà Hải quắn trong ngày hôm đó. Hạnh phúc nhất với nó là thái độ của nhỏ Quỳnh Như. Chuyện nó cặp kè học chung với Quỳnh Như bị tụi bạn lôi ra trêu tối tăm mày mặt, nó không dám phản công đã đành, trong bụng lại nơm nớp sợ nhỏ bạn thẹn quá hoá khùng sẽ nghỉ chơi với nó.

Nhưng Quỳnh Như không thẹn, cũng không khùng. Nó đối đáp tỉnh bơ, lý lẽ đâu ra đó khiến đám "giặc mồm" im thin thít.

Mà sao Quỳnh Như không thẹn nhỉ? Suốt ngày hôm đó, Hải quắn nghĩ mãi, nghĩ mãi. Cho đến khuya lơ khuya lắc, đã kéo chăn ngang cằm chuẩn bị chợp mắt rồi nó mới nghĩ ra câu trả lời "Chắc tại Quỳnh Như thích mình". Chỉ rất thích một người nào đó, một người con gái mới chấp nhận để bạn bè trêu chọc mình vì người đó thôi. Hải quắn sung sướng với suy luận trong đầu, cảm thấy mình vừa chộp được cái đuôi của chân lý.

Chộp được cái đuôi của chân lý, giả dụ như chân lý có đuôi, thì cũng không hẳn là nắm được chân lý trong tay. Hải quắn biết điều đó, vì nó từng chộp được đuôi lươn, đuôi chạch, toàn thứ trơn tuột, thoáng mắt đã vuột mất.

Đó là lý do trong buổi học chung tiếp theo, Hải quắn quyết định tìm kiếm chân lý ở chính "người trong cuộc".

Nó cảm thấy nó có cái quyền đó. Những ngày vừa qua, sở dĩ nó è cổ đọc đến mờ cả mắt cuốn Lào – đối thoại với các nền văn hoá do Quỳnh Như đưa cho là vì nó muốn trở thành "anh của Quỳnh Dao" chứ đâu phải là vì nó muốn trở thành nhà sử học.

"Anh của Quỳnh Dao" ngồi học một hồi rồi len lén liếc chị của Quỳnh Dao:

- Quỳnh Như nè.

- Gì hở Hải? – Quỳnh Như hờ hững hỏi lại, tay vẫn lật giở xấp tài liệu về Tây Âu – liên quan đến bài sử mới nhất.

Hải quắn nhìn mấy ngón tay đang nhúc nhích của nhỏ bạn, liếm môi:

- Tôi hỏi bạn chuyện này nha.

- Ờ.

Quỳnh Như vẫn đáp một cách thờ ơ, chắc nó nghĩ Hải quắn hỏi những chuyện "tầm thường" như trước nay, nghĩa là chỉ hỏi loanh quanh về kiến thức trong bài học.

Thực ra, tại Quỳnh Như không chú ý. Nếu nghe rõ câu hỏi của Hải quắn, nó sẽ nhận ra mẫu câu "Tôi hỏi bạn chuyện này nha" có một ý nghĩa báo động rất lớn.

Chỉ đến khi Hải quắn ngập ngừng hỏi tiếp:

- Tôi không biết tại sao bạn rủ tôi học chung mà không rủ những bạn khác?

Quỳnh Như mới giật mình ngước lên:

- Tại sao hả? – Nó ấp úng – Thì tại … tại …

Nếu bình tĩnh, Quỳnh Như hoàn toàn có thể nhớ lại một lý do có thực: Mọi chuyện bắt nguồn từ việc Hải quắn chê bai môn công nghệ của thầy Khuê, Quỳnh Như tức mình bảo Hải quắn "học dốt, Hải quắn cũng tức mình chuyện Quỳnh Như nhiếc móc mình, liền giở giọng thách thức. Đến khi Hải quắn phục lăn Quỳnh Như khi thấy con nhỏ này vẽ biểu đồ quá siêu, mon men lại gần "bày tỏ lòng ngưỡng mộ" như các fan ca nhạc lại gần ca sĩ ngôi sao thì Quỳnh Như mới nảy ra ý định rủ Hải quắn học chung.

Sở dĩ Quỳnh Như không nhớ những chi tiết mà tác giả truyện này nhớ như in bởi vì đối với Quỳnh Như, đó không phải là lý do chủ yếu.

Lý do quan trọng dẫn dắt nó đến với môn lịch sử là sau khi chán môn công nghệ vì thầy Khuê không còn dạy lớp 10A9 nữa, nó dần dần nhận ra thầy Huấn dạy sử trông cũng hay hay. Thầy Huấn không nho nhã như thầy Khuê, giọng giảng bài cũng không ấm áp, du dương bằng nhưng thầy có nụ cười răng khểnh trông duyên tệ. Thế là nó quyết tâm làm vui lòng thầy, và cũng như với thầy Khuê trước đây, nó nảy ra ý định lôi "người bạn cùng tiến" Hải quắn vào cuộc vì nó cho rằng một mình nó làm vui lòng thầy thì ít quá, nó muốn thầy vui lòng gấp đôi cơ.

Dĩ nhiên Quỳnh Như không thể thổ lộ với Hải quắn nguyên nhân thầm kín đó. Vì vậy nghe Hải quắn gặng hỏi, nó "tại … tại …" cả buổi vẫn chưa nói được hết câu.

Con nhà Hải quắn nhìn lom lom vào mặt bạn, hồi hộp:

- Tại sao hở Quỳnh Như?

- Thì tại … tại … – Quỳnh Như vẫn chưa nghĩ ra được lý do nào hợp lý, nó cứ lắp ba lắp bắp như đang vương hạt táo trong miệng.

Chắc nó thích mình rồi! Hải quắn sung sướng nghĩ, tim đập binh binh trong ngực. Chỉ có lý do đó mới nó bối rối đến thế thôi! Trong một thoáng "anh của Quỳnh Dao" thấy tội chị của Quỳnh Dao quá. Nó không muốn kéo dài tâm trạng xấu hổ của người con gái đang "rung động" vì mình, liền hân hoan cất tiếng:

- Thôi, Quỳnh Như không cần trả lời cũng được.

Như phạm nhân được toà tuyên bố tha bổng, Quỳnh Như thở đánh phào một tiếng. Nó nhìn Hải quắn, mắt sáng rỡ:

- Mình không cần trả lời à?

- Ờ, không cần. – Hải quắn dễ dãi, giọng đầy chở che.

- Sao thế?

- Chẳng sao hết.

Quỳnh Như không nén được tò mò:

- Thế bạn biết lý do tại sao mình rủ bạn học chung rồi à?

Hải quắn lim dim mắt:

- Biết rồi.

Tới phiên Quỳnh Như nghe trái tim trong lồng ngực mình nhảy điệu hiphop:

- Bạn nói mình nghe đi! Bạn biết gì?

- Tôi không nói đâu! – Hải quắn tiếp tục làm khó.

- Bạn nói đi mà! – Vừa năn nỉ, Quỳnh Như vừa cầm Hải quắn lay lay – Để mình xem bạn nói có đúng không!

Tới nước này thì Hải quắn không thể không nói. Tay Quỳnh Như đang nắm tay nó, cử chỉ đó có sức nặng gấp ngàn lần những lời hối thúc hay những câu mệnh lệnh.

Hải quắn mở bừng mắt ra:

- Nói nha!

- Ờ, nói đi! – Quỳnh Như gật đầu, tay vẫn nắm chặt tay Hải quắn, như sợ buông ra thằng này sẽ thình lình đổi ý.

Hải quắn tặc tặc lưỡi, ỡm ờ:

- Sở dĩ bạn rủ tôi học chung là vì bạn đang … đang thích một người, đúng không?

Quỳnh Như giật thót, mặt ửng lên:

- Sao bạn biết được hay vậy?

- Có gì đâu mà không biết! – Hải quắn lại khép mắt, và khi nhắm mắt như vậy nó đang nhìn thấy cả triệu đoá hoá hồng đang nở trong hồn nó.

Và nó bắt đầu ba hoa:

- Chuyện tình cảm khó giấu lắm, chỉ cần tinh ý chút thôi là nhận ra ngay!

Như vậy là Hải quắn biết rồi! Quỳnh Như bồn chồn nghĩ, và nó quyết định không hỏi nữa. Nó chỉ buông thõng một câu:

- Bạn Hải tinh ý thật!

Rồi đẩy cuốn sách lịch sử tới trước mặt bạn, chép miệng:

- Thôi, tụi mình học đi!

Không biết đã bao nhiêu lần Hải quắn nghe Quỳnh Như dùng hai tiếng "tụi mình" để chỉ hai đứa nó, nhưng lần này nó nghe hai chữ này toát ra một hương vị khác hẳn, ngọt ngào như mật ong nguyên chất.

Mật ong nguyên chất ngọt đến mức nếu uống nhiều quá, con người ta sẽ cảm thấy say say. Hải quắn kéo cuốn sách lịch sử sát vào người, đầu óc vẫn đang ngây ngất:

- Lịch sử ái tình của nhân loại đã chỉ ra rằng …

- Hôm nay tụi mình học lịch sử Tây Âu chứ không phải lịch sử ái tình!

Quỳnh Như hừ mũi cắt ngang làm con nhà Hải quắn đang ở trên mây rớt bịch xuống đất:

- Ờ, ờ … lịch sử Tây Âu …

Hải quắn mở to mắt nhìn vào trang sách, bụng giận dỗi một cách sung sướng:

- Bọn con gái lạ thật! Chuyện tình cảm để trong lòng thì không sao, còn khi đã thổ lộ công khai rồi đứa nào cũng muốn làm "sếp" bọn con trai hết á!

□□

Dĩ nhiên cả Quỳnh Như lẫn Hải quắn đứa này đều hiểu sai ý đứa kia.

Chỉ có nhỏ Hạnh là hiểu đúng.

Nhưng cũng như lần trước, nó giấu nhẹm.

Nhỏ Minh Trung hỏi nó:

- Vụ này cũng cùng một nguyên nhân như vụ hôm trước hở, Hạnh?

- Vụ Quỳnh Như hở?

- Thì vụ đó chứ vụ nào!

- Mình tưởng bạn hỏi chuyện của bạn Hải.

- Chuyện Hải quắn thì quá rõ rồi.

Nhỏ Minh Trung huơ tay:

- Chắc chắn Hải quắn bị Quỳnh Như lôi kéo. Quỳnh Như thích môn nào là nó thích theo môn đó thôi. Mình chỉ thắc mắc về Quỳnh Như. Hết môn công nghệ tới môn lịch sử, nó làm mình chóng mặt quá!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kích trên sống mũi, mỉm cười:

- Mình nghĩ trong trường hợp của Quỳnh Như hai vụ đều có nguyên nhân giống nhau.

Lớp trưởng Xuyến Chi nhíu mày xen ngang:

- Nguyên nhân gì vậy, bữa nay Hạnh nói ra được chưa?

- Chưa.

Minh Trung ấm ức:

- Vẫn chưa à? Nguyên nhân gì mà bí mật thế?

Xuyến Chi chớp chớp mắt:

- Nếu bí mật đến thế chỉ có thể là nguyên nhân tình cảm thôi.

Nó dán mắt vào mặt nhỏ Hạnh:

- Mình đoán có đúng không?

- Ờ, ờ … đúng.

- Thấy chưa! – Xuyến Chi reo lên – Vậy mà Hạnh cứ úp úp mở mở!

Minh Trung tròn xoe mắt:

- Bộ Quỳnh Như và Hải quắn hai đứa nó thích qua thích lại thiệt hả?

Chương 8

Tiểu Long ngơ ngác:

- Hổng lẽ mấy hôm nay Quỳnh Như chuyển qua thích thầy Huấn hở Hạnh?

Quý ròm nhanh nhẩu cướp lời:

- Chứ gì nữa!

Nó đưa tay sờ cằm, cố tạo ra phong cách của một triết gia:

- Nếu đúng theo quy luật tình cảm từ năm lớp tám đến nay thì khi nhỏ Quỳnh Như đột ngột chăm học một môn nào đó, dứt khoát thầy giáo dạy môn đó "có vấn đề" về ngoại hình …

Tiểu Long thở hắt ra:

- Nhưng thầy Huấn đâu có đẹp trai.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích:

- Nhưng thầy có răng khểnh.

Con nhà Tiểu Long vẫn như kẻ đi trong sương mù cho đến khi nhỏ Hạnh chìa ra một tờ giấy trước mặt nó. Tờ giấy khổ A4, được in ra từ computer.

Tiểu Long và Quý ròm lập tức châu đầu vào xem:

- Bạn tên gì?

- Quỳnh Như.

Có thích tên của mình không?

- Chắc là có.

Bạn có anh chị không?

- Có, một em gái.

Có sợ ba mẹ không?

- Có.

Trốn nhà đi đêm bao giờ chưa?

- Đêm ngày gì cũng chưa.

Nếu được ba mẹ cho phép, bạn muốn …?

- Có một phòng học riêng.

Thích loại điện thoại di động kiểu nào?

- Màn hình cảm ứng.

Màu sắc bạn ưa thích?

- Tím than!

Thích diễn viên nào? Vì sao?

- Brad Pitt, Kim Thành Vũ. Vì đẹp trai.

Đã bao giờ cảm thấy căm ghét cả thế giới chưa? Khi nào?

- Thỉnh thoảng.

Biết nấu ăn?

- Biết.

Tiểu long đọc một hồi, mặt ngẩn tò te:

- Cái này là cái gì vậy nè trời?

Quý ròm gật gù, vẻ hiểu biết:

- Đây là một dạng tự bạch. Các blogger gọi là Tag.

Nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Bạn in ra từ blog của Quỳnh NHư hả?

- Ờ, blog này hình như Quỳnh Như mới lập, danh sách bạn bè chưa có người nào hết.

- Thế sao Hạnh biết blog này.

- Tình cờ thôi.

Quý ròm không thắc mắc nữa. Nó cùng Tiểu Long căng mắt đọc tiếp:

- Thói quen đầu tiên của bạn sau khi ngủ dậy?

- Hỏi vớ vẩn! Mở mắt chứ làm gì?

Trong tủ bạn có bao nhiêu bộ quần áo?

- Lại vớ vẩn tập 2 …!

Có nợ ai một ơn cứu mạng không? Ai? Chi tiết?

- Có. Mẹ tớ, lúc tớ chơi ngu bỏ phấn may đồ vô miệng nhai nuốt.

Khóc trong lớp bao giờ chưa?

- Vài lần.

Thấy ai chết chưa? Chết kiểu gì?

- Chưa! Chỉ một lần thấy chuột chết. Chết kiểu … chuột!

Vượt đèn đỏ bao giờ chưa? Trong trường hợp nào?

- Rồi. Bị trễ học.

Bị đẩy xuống hồ bơi khi mặc nguyên quần áo trên người chưa?

- Rất may là chưa.

Khi tức giận, bạn làm gì?

- Tuỳ xem tức ai.

Kiểu nằm ngủ của bạn?

- Nghe đồn là ngủ ngồi rồi gập người lại.

Quý ròm ngước nhìn nhỏ Hạnh:

- Quỳnh Như thường ngày ít nói, hoá ra con nhỏ này cũng lém lỉnh ghê!

Tiểu Long sốt ruột:

- Nhưng Hạnh kêu tụi mình đọc cái này để làm gì? Tôi đang hỏi chuyện thầy Huấn kia mà?

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Thì Long cứ đọc tiếp đi!

Tiểu Long lại dán mắt vào tờ giấy, lần này nó không đọc trong im lặng nữa. Miệng nó liên tục xuýt xoa, hết "à" tới "ồ". Bây giờ nó mới tin con nhỏ Quỳnh Như bỗng nhiên thích môn lịch sử chính là vì thầy Huấn.

Thành quả "vượt lên chính mình" mà bạn tự hào nhất?

- Suýt trở thành nhà nông học.

Món quà sinh nhật thích nhất?

- Được thầy Huấn khen!

Dùng số tiền đầu tiên bạn tự kiếm được vào việc gì?

- Mua sách báo và tài liệu môn lịch sử.

Mẫu đàn ông bạn thích nhất?

- Có răng khểnh.

Từng ước mình là …?

- Đủ thứ. Bây giờ ước là nhà sử học.

Chữ cái bạn thích nhất?

- Trước đây thích chữ K, bây giờ đang thích chữ H.

Quý ròm cười khì khì:

- Bó tay con nhỏ này!

Nó nháy mặt:

- Để tôi chọc Hải quắn chơi.

- Chọc cách sao? – Tiểu Long gãi má.

Quý ròm vỗ vai thằng mập, láu lỉnh:

- Tao sẽ thuật lại cho Hải quắn nghe bản tự bạch của Quỳnh Như. Chỉ thuật nó nghe hai câu cuối thôi.

- Hai câu cuối.

- Ờ. Chữ cái bạn thích nhất? Trước đây thích chữ K, bây giờ đang thích chữ H.

Tiểu Long phì cười:

- Hải quắn sẽ tưởng Quỳnh Như đang thích nó hở?

- Quý đừng có chơi ác. – Nhỏ Hạnh ngăn.

- Tôi đùa thôi. – Quý ròm nhún vai. – Nhưng dù tôi không trêu nó, chắc chắn Hải quắn cũng đang đinh ninh như thế.

□□

Quý ròm nói đúng.

Con nhà Hải quắn càng ngày càng tin là nhỏ Quỳnh Như có tình ý gì đó với mình. Vì sau lần Quỳnh Như bối rối thú nhận sở dĩ nó rủ Hải quắn học chung là vì nó đang "thích một người", con nhỏ lập tức chứng minh điều đó bằng cách thường xuyên rủ nó đi chơi hơn trước.

- Chiều nay tụi mình đi chơi đi! – Quỳnh Như rủ tỉnh bơ.

- Đi chơi á? – Hải quắn hồi hộp hỏi lại.

- Ờ.

- Đi đâu?

- Tới nhà thầy Huấn chơi. Mình mới dò ra địa chỉ nhà thầy.

Hải quắn cứ ngỡ Quỳnh Như rủ nó đi ăn kem, đi xem phim hoặc la cà ở các siêu thị ngắm hàng hoá như những đứa khác. Ai ngờ Quỳnh Như rủ tới nhà thầy.

- Ờ, đi.

Hải quắn gật đầu mà bụng ỉu xìu. Nhưng nó chỉ buồn có năm phút thôi. Tới phút thứ sáu thì nó hết buồn.

Đến khi hai đứa dắt xe ra cổng thì nó đã kịp suy nghĩ về chuyện này theo một cách khác: Ờ nhỉ, con gái khác con trai. Con gái bao giờ cũng e lệ, ý tứ. Đùng một cái, rủ bạn trai đi ăn kem hay chui vô rạp coi phim, chẳng có đứa con gái nào làm thế. Nó muốn đi chơi với mình, nhưng nó xấu hổ, do đó nó nghĩ ra cớ … "đến nhà thầy". Nó khôn ghê!

Thầy Huấn tiếp đón Quỳnh Như và Hải quắn rất vui vẻ. Đó là hai "học trò cưng" của thầy mà.

Hải quắn nói năng còn ngượng nghịu chứ Quỳnh Như thì liến thoắng như con chích choè, khác hoàn toàn với hình ảnh của nó ở trên lớp.

- Ba thầy đâu, thầy?

- Mẹ thầy đâu, thầy?

- Vợ thầy đâu, thầy?

- Thầy sinh ngày mấy háng mấy năm mấy vậy, thầy?

- Thầy có hay đi ăn kem không, thầy?

- Thầy thích nhất ca sĩ nào, thầy?

- Thầy thích coi phim gì, thầy?

- Thầy có thích coi bóng đá không, thầy?

Nhỏ Quỳnh Như hỏi lung tung đến mức Hải quắn ngồi bên cạnh cứ giật mình thon thót. Nó sợ thầy Huấn bực mình đó mà.

Nhưng hình nhưu thầy chẳng bực mình tí ti ông cụ nào. Thậm chí thầy còn có vẻ khoái chí trước sự liến láu của cô học trò nhỏ.

Mặc cho Quỳnh Như hỏi vung vít, thầy đều từ tốn trả lời.

Ngay cả khi "điều tra" cả buổi về thầy xong, nó hạ một câu xanh rờn:

- Thầy có số điện thoại không, cho em xin đi!

Thầy cũng mỉm cười đọc số điện thoại cho nó ghi.

Trên đường về, Hải quắn trách:

- Khi nãy bạn hỏi gì lắm thế, không sợ thầy buồn à?

- Buồn á? – Quỳnh Như tròn mắt – Mình quan tâm đến thầy như thế, thầy vui mới đúng chứ, sao lại buồn?

Hải quắn lúng túng:

- Nhưng mình mới tới nhà thầy lần đầu …

- Tới lần đầu thì sao? – Quỳnh Như hào hứng – Mai mốt mình sẽ còn tới nữa mà.

Hải quắn lo ngay ngáy khi nghe nhỏ bạn "doạ" sẽ còn tới thăm thầy nhiều lần nữa. Nó sợ những lần sau nhỏ bạn lại tiếp tục "chất vấn" thầy liên tu bất tận như thế, có khi thầy nổi cáu đuổi hai đứa nó ra khỏi nhà không chừng!

Quỳnh Như không để ý đến nét mặt lo lắng của bạn. Nó tíu tít khoe:

- Bữa nay mình biết bao nhiêu là chuyện về thầy. Biết tuổi của thầy nè. Biết ngày sinh nhật của thầy nè. Biết thầy chưa có vợ nè. Biết cả số điện thoại của thầy nè.

Hải quắn nhìn sững Quỳnh Như, không rõ con nhỏ này rủ mình tới thăm thầy là vì kiếm cớ để đi chơi nhong nhong với mình hay là để "điều tra lý lịch" của thầy thật. Nhưng tại sao nó phải tìm hiểu về thầy kỹ lưỡng thế nhỉ?

Tự dưng Hải quắn băn khoăn quá. Đầu óc nó nghĩ ngợi lung tung suốt dọc đường về.

Chỉ đến khi gặp thằng Tiểu Long vào sáng hôm sau hồn nó mới ra hoa trở lại.

Ôi, mỗi lần như vậy, hồn nó nở tới triệu đoá hoa hồng chứ ít đâu!

Chương 9

Tiểu long không có ý định chơi khăm Hải quắn.

Hôm trước khi nghe Quý ròm bảo sẽ thuật lại cho Hải quắn nghe hai câu cuối trong bản tự bạch của Quỳnh Như để trêu thằng này chơi, nhỏ Hạnh đã vội vàng ngăn cản. Nó bảo như thế là chơi ác.

Nhưng thằng ròm khăng khăng nếu nó không trêu Hải quắn, thằng này cũng đinh ninh nhỏ Quỳnh Như thích nó.

Hôm đóm, Tiểu Long không nói gì, nhưng trong bụng không tin lời Quý ròm cho lắm. Nó chả biết thằng ròm dựa vào đâu mà quả quyết như thế.

Cho nên sáng nay, nhác thấy Hải quắn lò dò ôm cặp đi vô, nó chợt nảy ra ý định kiểm tra những gì Quý ròm nói có đúng không.

Hải quắn lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy Tiểu Long đưa tay ngoắt mình.

- Gì vậy mày? – Hải quắn lại gần, mắt nhướn lên.

- À, ờ …

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, cố nghĩ xem nên bắt đầu câu chuyện như thế nào cho tự nhiên nhất. Ở lớp, nó chẳng chơi thân với Hải quắn, chỉ khi nào đội bóng 10A9 tranh tài nó với thằng này mới có dịp trao đổi bàn bạc về chiến thuật. Trong đội, nó là đội trưởng kiêm hậu vệ còn Hải quắn đá ở khu vực giữa sân.

- Tuần tới ấy mà. – Tiểu Long khụt khịt mũi.

- Tuần tới sao?

- Tụi 11A4 rủ mình đá giao hữu. – Tiểu Long bịa, sung sướng thấy mình học được rất nhanh tật nói dóc của Quý ròm.

- Thế mày trả lời sao?

- Chắc tao từ chối. – Tiểu Long nhún vai – Tuần tới tụi mình còn bao nhiêu bài tập phải làm.

- Ờ.

- Hơn nữa, mày và Quỳnh Như còn phải tập trung cho … môn sử nữa. – TIểu Long liếm môi tiếp, hồi hộp dò xét Hải quắn qua khoé mắt.

Hải quắn không biết thằng mập đang giăng bẫy, thản nhiên:

- Ờ, Quỳnh Như bắt tao đọc cả mớ tài liệu.

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Nó bảo gì mày làm nấy à?

- Ờ – Con nhà Hải quắn vẫn vô tâm.

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long hớn hở thắt nút thòng lọng quanh con mồi ngây thơ.

- Thế mày hết vùi đầu vào môn công nghệ đến è cổ học môn lịch sử là vì mày thích nó?

- Ờ. – Vừa buột miệng xong, Hải quắn biết mình hớ, liền rối rít – À … à … không …

Tiểu Long cười hi hi:

- Chối gì nữa! Tao biết mày thích Quỳnh Như mà.

Hải quắn chưa kịp giãy nảy, Tiểu Long đã tiếp luôn:

- Và tao cũng biết Quỳnh Như thích mày.

- Sao mày biết? – Hải quắn nôn nao hỏi lại, mặt đực ra, quên béng ý định phản đối ban đầu.

- Tao cố chứng cớ.

Hải quắn hấp tấp chìa tay ra:

- Chứng cớ gì, đưa tao coi!

- Khoan đã! – Tiểu Long hấp háy mắt – Bây giờ mày phải thành thật trả lời tao trước.

Nó nhìn thẳng vào khuôn mặt đang thấp thỏm của Hải quắn, tặc lưỡi:

- Mày thích Quỳnh Như thì rõ rồi. Nhưng mày có nghĩ là nó thích mày không?

Tiểu Long chờ Hải quắn lắc đầu để lát nữa chế nhạo Quý ròm chơi. Nào ngờ Hải quắn gật đầu:

- Dĩ nhiên là có.

- Có à. – Tiểu Long chớp mắt – Sao mày biết?

- Chính miệng Quỳnh Như nói mà. – Hải quắn khoe, mặc dù nó không tự tin lắm sau khi cùng Quỳnh Như từ nhà thầy Huấn trở về, nhưng nhớ đến câu nói của Tiểu Long vừa rồi "Thế mày hết vùi đầu vào môn công nghệ đến è cổ môn lịch sử là vì mày thích nó?", Hải quắn cảm thấy tự ái quá. Nó

muốn chứng tỏ cho thằng mập biết sở dĩ nó thích Quỳnh Như bởi vì con nhỏ này … thích nó trước.

Quả nhiên Tiểu Long không kềm được tò mò:

- Quỳnh Như nói sao?

Hải quắn hết mặt lên trời:

- Nó bảo nó rủ tao học chung bởi vì nó … thích tao!

- Nó có nói vậy thật à?

Giọng điệu nghi ngờ của Tiểu Long làm Hải quắn điên tiết:

- Tao nói láo tao làm con mày!

Hải quắn đúng là chúa thề ẩu. Đúng là Quỳnh Như có nói, nhưng con nhỏ này chỉ nói nó "đang thích một người", chứ không hề nói người đó là Hải quắn. Nhưng Hải quắn tin chắc như đinh đóng cột "người đó" là mình chứ còn ai vô đây! Nếu nó biết người đó và nó chẳng có bà con gì với nhau chắc nó không dám tuyên bố vung vít như vậy.

Tiểu Long đâu có biết chuyện lắt léo đó. Sự hùng hồn của Hải quắn khiến nó bất giác ngớ người ra. Trong một phút, nó nghĩ hay là chữ H trong bản tự bạch của Quỳnh Như là chỉ Hải quắn thật.

- Ờ, nếu Quỳnh Như có nói với mày như vậy thì những gì tao đọc thấy là đúng là sự thật. – Tiểu Long hạ giọng.

- Mày nói gì vậy? – Hải quắn ngạc nhiên, rồi sực nhớ lời hứa vừa rồi của bạn, nó lại chìa tay ra – Tao trả lời rồi, mày đưa chứng cớ ray!

- Tao không đem theo đây, nhưng tao đã đọc qua rồi! – Tiểu Long đập tay lên vai bạn, toét miệng cười – Đó là bản tự bạch của Quỳnh Như, trong đó nó bảo chữ cái mà nó thích nhất là chữ H.

- Nó có viết vậy à? – Hải quắn sướng đến lặng người, có cảm giác tay chân mình mẩy đột ngột tê đi.

- Ờ.

Phải vất vả lắm Hải quắn mới kềm được một tiếng reo. Nhưng nó không tin nó có thể giấu niềm hân hoan lâu hơn được. Cho nên Tiểu Long vừa gật đầu xác nhận, nó đã buông gọn hai tiếng "chào nhé" rồi co giò chạy mất.

Tiểu Long ngó theo, không hiểu thằng này chạy tuốt ra sau hè làm chi. Nó đâu có biết bất cứ đứa con trai nào trong trường hợp đó cũng làm như

Hải quắn. Tức là kiếm một chỗ nào không ai nhìn thấy để mặc sức reo hò và nhẩy cẫng lên như một thằng điên.

□□

Không chỉ Tiểu Long, ngay cả con nhóc Quỳnh Dao cũng khiến Hải quắn lơ lửng trên mây suốt mấy ngày liền.

Hôm đầu tiên Hải quắn quay lại nhà Quỳnh Như, Quỳnh Dao đã reo ầm:

- À, anh Hải. Lâu nay anh đi đâu vậy, sao không đến học chung với chị Quỳnh Như nữa?

Hải quắn dè dặt liếc con nhóc, xem thử nó vờ vịt hay là nó không biết chuyện mình bị Quỳnh Như "đuổi học" thật, miệng ậm ừ:

- Ờ … ờ …

- "Ờ, ờ" là sao? – Quỳnh Dao nheo mắt, láu lỉnh – Anh nói tiếng Việt đi. Anh nói tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, em không hiểu.

Cái con quỷ con này! Hải quắn rủa thầm trong bụng cố nặn ra một nụ cười méo xẹo:

- Lâu nay ấy hả? Ờ … ờ …

Chợt nhận ra mình lại vừa lắp bắp "tiếng Thổ Nhĩ Kỳ", Hải quắn vội nói nhanh:

- Lâu nay anh bận.

- Bận gì mà bận lâu vậy, anh?

- Ờ, anh bận lắm. – Hải quắn cười gượng- Nhưng bữa nay anh hết bận rồi.

Quỳnh Dao giương cặp mắt đen láy:

- Anh tới học chung với chị Quỳnh Như, em vui lắm!

Nó chép miệng nói thêm:

- Vui như hồi thầy Quý tới dạy kèm em vậy.

- Thầy Quý nào vậy? – Hải quắn tò mò hỏi, bụng nghĩ ông thầy nào xui xẻo vậy ta!

Quỳnh Dao vui vẻ:

- Thầy Quý học chung với anh và chị Quỳnh Như đó.

Hải quắn phải nghĩ ngợi mất một lúc mới biết thầy Quý mà con nhóc đang nhắc tới là ai:

- À, Quý ròm!

Hải quắn nhìn sững con nhóc:

- Sao em lại gọi anh Quý là thầy?

- Thầy Quý dạy em thì em gọi là thầy chứ sao! "Tôn sư trọng đạo" mà, anh.

Biết không nói lại cái miệng của con nhóc này, Hải quắn lảng sang chuyện khác:

- Lâu nay em khoẻ không?

- Em lúc nào cũng khoẻ. – Quỳnh Dao sốt sắng – Mai mốt cần mua hạt giống hay lượm đất khô, anh và chị Quỳnh Như khỏi cần đi, để em đi giùm cho.

- Cảm ơn em. Nhưng lần này anh tới đây không phải để học môn công nghệ. Anh học môn lịch sử.

- À, em hiểu rồi!

Thấy con nhóc reo lên một cách bất thường. Hải quắn đâm chột dạ:

- Em hiểu gì?

- Sở dĩ anh không học môn công nghệ nữa mà chuyển qua học môn lịch sử là vì anh thù thằng Bích phải không?

- Thằng Bích nào?

- Thằng Phan Ngọc Bích học chung lớp với em đó.

Thoạt đầu mặt Hải quắn đực ra như ngỗng ỉa. Mãi một lúc nó mới nhớ ra Phan Ngọc Bích là ai và khi nhớ ra rồi thì nó nghe mồ hôi tươm đầy chân tóc, mặt dài ra như quả dưa leo.

Dù tức Quỳnh Dao không để đâu cho hết, Hải quắn vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra muốn đối phó với mồm mép của con nhóc này, cách hay nhất là xuống nước chịu thua:

- Thôi mà, em.

Nhưng Quỳnh Dao chỉ trêu Hải quắn ngày đầu tiên thôi (con nhỏ này không trêu ai chắc nó ăn cơm không ngon!). Những ngày sau, nó làm Hải quắn mát lòng mát dạ quá xá.

- Em nói anh nghe nè. – Nó lại gần Hải quắn, thủ thỉ – Từ trước đến nay, ngoài anh ra chị Quỳnh Như không rủ ai về nhà học chung hết á.

Hải quắn nín thở:

- Thiệt hở em?

- Thiệt mà. Em nói láo ra đường …

- Thôi, khỏi cần thề! Sao em hay thề quá vậy!

Hải quắn nhăn mặt trách, rồi thò tay vào túi, nó moi ra một bịch chocolate M&M dúi vào tay con nhóc:

- Anh cho em nè.

Thực ra, bịch chocolate đó Hải quắn định đem cho Quỳnh Như. Nhưng con nhóc Quỳnh Dao khiến nó cảm động quá, nó không thể không chìa ra món quà gì để "đền ơn".

Quỳnh Dao hí hửng cầm bịch chocolate, tặc tặc lưỡi:

- Sao bữa nay anh tốt với em quá vậy? Xưa nay anh có cho em món gì đâu!

Câu hỏi ngặt nghèo của Quỳnh Dao làm Hải quắn chẳng biết làm sao đáp trả. Nó cứ "ặc, ặc" trong cổ họng nghe giống như tiếng chuột bị mắc bẫy. Nhưng nó chẳng giận Quỳnh Dao, nó biết con nhỏ này là chua hỏi khó. Nhưng Quỳnh Dao chỉ nghịch ngợm hồn nhiên theo kiểu trẻ con thế thôi, chứ chẳng có ác ý gì.

Tác giả truyện này cũng xác nhận Quỳnh Dao là một cô bé hồn nhiên. Nhưng hồn nhiên không có nghĩa là khù khờ. Ngược lại, Quỳnh Dao là cô bé rất lanh lợi. Nó làm bộ thắc mắc cho con nhà Hải quắn bối rối chơi. một đứa sáng dạ như nó dĩ nhiên biết thừa tại sao Hải quắn đột nhiên moi bịch chocolate ra tặng nó.

Cho nên ngày hôm sau nhân lúc Quỳnh Như chạy ra phố mua đồ, nó đưa tay khều Hải quắn:

- Anh biết chuyện này chưa?

- Chuyện gì?

- Chị Quỳnh Như ấy mà!

Hải quắn nghe bụng giật thót một cái:

- Chị Quỳnh Như sao?

Quỳnh Dao chúm chím:

- Chị Quỳnh Như khen anh thông minh.

- Anh mà thông minh?

Hải quắn đưa tay xoa trán, hoang mang hỏi lại. Nó nghĩ nếu Quỳnh Như chê nó "học dốt" như lần trước nó sẽ cảm thấy đáng tin hơn.

- Ờ, chị Quỳnh Như bảo nếu nhìn vào điểm học tập ở lớp thì chẳng ai tin anh thông minh.

Hải quắn thành khẩn:

- Ờ, không tin là đúng!

Nó thở dài:

- Anh còn không tin anh nữa mà.

Quỳnh Dạo lấy vẻ nghiêm trang:

- Chị Quỳnh Như bảo đó là do anh mê chơi nên không cố gắng. Nếu anh siêng năng như lúc học môn công nghệ hay môn lịch sử thì với trí thông minh của mình, anh sẽ trở thành học sinh xuất sắc ngay tắp lự.

Bộ tịch Quỳnh Dao khi thốt ra những lời đó trông giống như thầy hiệu trưởng đang nghiêm khắc nhận xét một đứa học trò hư, mặc dù nó chỉ đang lặc lại những lời của chị nó. Nhưng Hải quắn chẳng quan tâm đến vẻ mặt của con nhóc bằng ý nghĩa trong câu nói của nó.

Con nhóc nói tới đâu, đầu óc Hải quắn sáng ra tới đó. Lúc đầu nó không tin. Nó tưởng con quỷ con bịa chuyện để làm cho mình vui lòng mà … tặng kẹo cho nó như bữa trước. Nhưng lý lẽ trong câu nói xác đáng đến mức Hải quắn phải gật gù: Ờ nhỉ, nếu mình là đứa đầu óc chậm chạp làm sao mình có thể học tốt môn công nghệ và môn sử được! Chẳng qua mình không chịu tập trung vô bài vở!

Trong một phút, Hải quắn rưng rưng hiểu ra đó chính là lời khen của Quỳnh Như. Quỳnh Dao dù tinh quái đến mấy cũng không thể biết được chuyện học hành của Hải quắn trên lớp. Ôi, hoá ra Quỳnh Như quan tâm đến mình từng li từng tí! Nó thích mình đến mức sẵn sàng là người đầu tiên cũng là ngươi duy nhất, phát hiện ra sự thông minh nơi một đứa dốt đặc. Tình cảm nó dành cho mình lớn đến mức nó cứ bô bô ca ngợi mình trước mặt em gái nó, chẳng hề mắc cỡ tí ti! Ôi, vậy mà có lúc mình nghi ngờ nó, ngu ơi là ngu!

Hải quắn sung sướng chửi mình ngu. Hải quắn sung sướng nhận ra mình là người sung sướng nhất thế giới. Nó chỉ bớt sung sướng một chút khi đưa đôi mắt biết ơn nhìn Quỳnh Dao, chưa kịp thốt vài lời cảm động, đã méo xệch miệng khi thấy cặp mắt con quỷ đang nhìn lom lom vô túi áo mình.

Hải quắn thở hắt một cái và thò tay vô túi áo lôi ra hộp chewingum:

- Tặng em nè.

Chương 10

Bây giờ thì Quỳnh Như rủ đi đâu Hải quắn cũng xăng xái đi theo.

Dĩ nhiên Quỳnh Như chỉ đi tới một nơi thôi: nhà thầy Huấn.

Bây giờ thì hai đứa nó đã thân với thầy lắm rồi.

Tụi nó còn được mẹ thầy đãi ăn chè, ăn bánh nữa.

Thầy Huấn tất nhiên rất cưng hai đứa học trò của mình. Cũng đúng thôi, Quỳnh Như và Hải quắn luôn luôn đạt điểm cao nhất về môn lịch sử của thầy mà.

Có lần thầy hứng chí nói:

- Hai em sẽ là truyền nhân của thầy.

- Truyền nhân là sao hở thầy? – Hải quắn giương mắt ếch.

- Truyền nhân là người nối gót, là người kế thừa. Nếu say mê môn sử, sau này hai em sẽ thành nhà sử học. Nếu đi dạy học, hai em sẽ là những giáo viên xuất sắc về môn lịch sử.

Hải quắn chẳng khoái làm giáo viên dạy sử tẹo nào. Làm nhà sử học thì nó hơi thinh thích. Nghĩa là chỉ thích một chút xiu thôi. Lúc này nỡ vẫn thích nhất được làm "anh của Quỳnh Dao". Nó ngồi nghe thầy Huấn nói, mắt mở to nhưng tai nghe tiếng được tiếng mất.

Chỉ đến khi thầy chuyển qua rầy Quỳnh Như thì nó mới tập trung lắng nghe:

- Quỳnh Như này! Thầy cho em số điện thoại là để khi nào có thắc mắc về môn lịch sử thì em hỏi thầy …

- Dạ, em biết lỗi rồi ạ. – Quỳnh Như không để thầy nói hết, vội vàng nhận lỗi.

Thầy Huấn mỉm cười:

- Lỗi gì mà biết?

- Dạ, biết chứ ạ. Hôm trước mẹ em đi họp phụ huynh có gặp thầy. Thầy có méc với mẹ em mà. Thầy bảo em gọi điện cho thầy nhiều quá, lại nói toàn chuyện vu vơ, làm mất thì giờ cả em lẫn thầy, đúng không ạ?

- Ờ, ờ đúng. – Thầy Huấn gật đầu, cố nên cười khi nghe cô học trò dùng chữ "méc" để nói về thầy – Thầy muốn em dành thời gian vào chuyện bài

vở. Em gọi điện thoại suốt như thế, thời giân đâu mà học bài, làm bài hả em?

- Dạ, mẹ em cũng la em rồi ạ. Nhưng mai mốt em vẫn gọi điện thoại cho thầy được chứ ạ?

Thấy thầy Huấn nhìn mình chăm chăm, Quỳnh Như lật đật nói thêm:

- Nhưng em chỉ gọi in ít thôi ạ.

Thầy Huấn thở phào:

- Gọi in ít thì được.

Hải quắn chẳng biết nhỏ bạn nó gọi điện thoại cho thầy để nói chuyện gì. Dạo này nó cũng đâm ra khoái học môn sử. Trước đây, nó học vì Quỳnh Như. Nhưng bây giờ thì nó khoái thật. Dù vậy, nó chẳng thấy mình có như cầu gọi điện thoại cho thầy Huấn. Gọi nhiều đến mức thầy phải méc với ba mẹ thì đúng là quá đáng.

Hải quắn ấm ức quá, mặc dù nó không biết vì sao mình ấm ức.

Nó nín nhịn được ba ngày. Tới ngày thứ tư, nó không thể tiếp tục tự dán miệng mình lại:

- Mấy hôm nay bạn có gọi cho thầy Huấn nữa không?

- Có. Ngày nào mà mình chẳng gọi.

Hải quắn hừ mũi:

- Bạn gọi làm gì vậy? Thầy đã không thích rồi mà.

- Nhưng mình thích. – Quỳnh Như đáp tỉnh bơ.

Hải quắn có cảm giác một quả chanh vừa rơi vô cổ họg nó. Nó nghẹn giọng mất một lúc mới mở miệng được:

- Bạn nói với thầy những chuyện gì vậy?

- Mình hỏi thầy đủ thứ.

- Đủ thứ là những chuyện gì?

- Chuyện gì cũng hỏi.

Cái kiểu trả lời của Quỳnh Như giống như đấm vào miệng người nghe.

Hải quắn thần mặt một hồi, rồi khẽ hỏi:

- Thế bạn hỏi chuyện gì thầy cũng trả lời à?

- Ờ, chuyện gì thầy cũng trả lời.

Đang nói, Quỳnh Như bỗng "a" lên:

- Chỉ có một chuyện, thầy cố tình lờ đi.

- Chuyện gì vậy?

- Đó là khi mình hỏi "Chừng nào thầy lấy vợ hả thầy?"

- Thế thầy không bảo là khi nào à?

- Không. Thầy chỉ cười.

Trong khi Hải quắn đang hoang mang không hiểu nhỏ bạn mình hỏi chuyện đó để làm gì, Quỳnh Như bỗng bật cười khúc khích:

- Nhưng thầy đâu có giấu mình được. Có lần mình gọi tới, thầy không có ở nhà, mẹ thầy nhấc máy. Thế là mọi chuyện lộ hết.

- Là sao? – Hải quắn thở gấp – Mẹ thầy bảo thầy sắp lấy vợ à?

- Ờ. Tháng sau thầy cưới vợ.

Tự dưng Hải quắn thấy lòng mình nhẹ bỗng, chẳng rõ vì sao. Mặt nó tươi lên:

- Vợ thầy là ai vậy?

- Mình đâu có biết. Nhưng mình sẽ điều tra.

Chẳng biết Quỳnh Như điều tra bằng cách nào mà hai ngày sau, nó kéo áo Hải quắn:

- Bạn đi với mình đi!

- Đi đâu? Tới nhà thầy Huấn hả?

- Không. Bí mật.

Hải quắn hiếu kỳ đạp xe theo Quỳnh Như, không hiểu nhỏ bạn định dẫn mình đi đâu. Nó biết nếu nó gặng hỏ, Quỳnh Như cũng không nói nên cứ lầm lũi đạp.

Đi khoảng nửa tiếng đồng hồ, ngoặt qua không biết bao nhiêu ngả phố, Quỳnh Như dừng xe trước nhà bưu điện thành phố.

Hải quắn thắc mắc, khi hai đứa loay hoay gửi xe:

- Bạn gửi thư à?

- Không.

Quỳnh Như mỉm cười, rồi nhanh nhẹn băng qua khoảng sân lát sỏi.

Khi vào bên trong, nó chậm bước lại và đi rảo qua các quầy dịch vụ nằm san sát nhau dọc tường trong toà nhà rộng mênh mông. Hải quắn tò tò phía sau, vẫn chưa hiểu nhỏ bạn mình định làm gì.

Cho đến khi Quỳnh Như dừng bước ở ô cửa kính của quầy chuyển phát nhanh, nhìn lom lom vào bên trong rồi quay sang kề tai Hải quắn nói nhỏ:

- Vợ sắp cưới của thầy đó.

Hải quắn mới biết ý định của Quỳnh Như khi rủ mình đi theo.

- Là ai đâu? – Hải quắn liếc mắt vào bên trong, tò mò hỏi.

Quỳnh Như thì thào:

- Cô gái ngồi bên trái, đeo bảng tên là Ngọc Minh đó.

Hải quắn trố mắt quan sát, bây giờ thì nó đã nhìn rõ vợ sắp cưới của thầy Huấn. Đó là một cô gái xinh xắn, tóc ngắn, mắt một mí. Cô đang vui vẻ giải quyết yêu cầu của khác, nụ cười thường trực trên môi. Hải quắn chưa thấy người nào có nụ cười tươi tắn, rạng rỡ như vậy.

- Cô đẹp quá há?

Hải quắn nghe tiếng Quỳnh Như vo ve bên tai. Nó cũng vo ve lại:

- Ờ, cô đẹp ghê!

Hai đứa đang thì thầm, bỗng giật nảy khi nghe tiếng cô Ngọc Minh từ sau ô cửa kính ôn tồn vọng ra:

- Các em có cần gì không, các em?

Quỳnh Như quay phắt lại, lúng túng khi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của vợ sắp cưới của thầy nó. Nó ao ước giá như nó có thể nói "Dạ, tụi em đứng đây chỉ để ngắm cô thôi ạ". Nhưng ý nghĩa đó, khi thốt ra miệng lại thành:

- Dạ, không có gì, thưa chị.

Cô Ngọc Minh không hỏi thêm, Nhưng Quỳnh Như thấy rõ là cô đang cười với nó.

Nó ngượng ngập kéo tay Hải quắn:

- Tụi mình về thôi.

Buổi sáng đầy ngạc nhiên của con nhà Hải quắn chưa kết thúc ở đó.

Tới chỗ chia tay ai về nhà nấy, tự nhiên Quỳnh Như nói:

- Hôm nào tụi mình đến nhà cô chơi.

- Đến nhà cô? – Hải quắn suýt chút nữa đã bắn cả người lẫn xe lên không – Tụi mình đâu có biết nhà cô?

Quỳnh Như nhún vai:

- Đã biết chỗ làm của cô tìm ra nhà cô đâu có khó.

- Nhưng tụi mình đến nhà cô làm gì? – Hải quắn vẫn tròng lên mặt vẻ ngơ ngác, bắt đầu nghĩ nhỏ bạn mình có vẻ điên điên.

- Đến chơi chứ làm gì!

Quỳnh Như đáp như thế đó là chuyện đương nhiên, cả thế giới đều biết chỉ có Hải quắn vì quá ngốc nghếch nên không biết thôi.

Đã thế, trước khi dấn bàn đạp quẹo sang ngả khác, nó còn buông một câu nhẹ tênh:

- Bạn không đi thì mình đi một mình!

Tất nhiên câu đó chỉ nhẹ tênh với Quỳnh Như.

Với Hải quắn, câu đó nặng chình chịch. Nặng ơi là nặng!

□□

Tin thầy Huấn sắp cưới vợ chẳng mấy chốc lan truyền cả lớp 10A9.

Hải quắn là đứa đầu tiên phao tin này. Biết một bí mật trọng đại như thế mà không "xì" ra thì nó ngứa ngáy quá.

Cho nên nó mới cụng đầu nó vào đầu Quới Lương:

- Tao nói mày nghe chuyện này, mày không được nói với bất cứ ai nha!

Dĩ nhiên là con nhà Quới Lương gật đầu lia lịa và sau khi nghe được tin hấp dẫn từ miệng Hải quắn, nó lập tức kề miệng nó và tai thằng Lâm:

- Tao nói mày nghe chuyện này, mày không được nói với bất cứ ai nha!

Thằng Lâm nhanh chóng đồng ý và sau đó nó rù rì với Thủy Tiên:

- Tôi nói bạn nghe chuyện này, bạn không được nói với bất cứ ai nha!

Quới Lương và thằng Lâm là con trai mà còn ngứa miệng đến thế, huống hồ gì bọn con gái. Cho nên chúng ta không nên lên án nhỏ Thủy Tiên nếu sau khi nó hứa sẽ không nói với ai về bí mật thằng Lâm vừa tiết lộ thì ngay tức khắc mấy đứa trong tổ 3 của nó như tụi thằng Bá, thằng Mười, Đặng Đạo và đám con gái Vành Khuyên, Xuyến Chi đều biết tỏng tòng tong.

Thực ra, mấy đứa trong tổ 3 có biết cũng chỉ xì xào bàn tán thôi. Thằng Lâm mồm mép – thủ lĩnh của băng "tứ quậy" – mới làm cả lớp náo động.

Thầy Huấn vừa bước vô, chưa kịp đặt cặp xuống bàn, nó đã bô bô, nhanh đến mức thằng Quới Lương không kịp giật tay nó:

- Thầy ơi, nghe đồn là thầy sắp cưới vợ hả thầy?

Thầy Huấn có lẽ không chờ đợi một câu hỏi như thế. Mặt thầy ngẩn ra:

- Ơ … ơ … ai nói với em thế?

Thằng Lâm toét miệng cười:

- Cả thành phố đều đồn ầm lên, thầy ơi!

Thằng Lâm đúng là lếu láo. Nhưng thầy Huấn không rầy nó. Trong khi mấy đứa ngồi bên dưới cười hí hí trước sự pha trò của Lâm, thầy cất giọng vui vẻ sau khi đã ngồi xuống ghế:

- Làm gì có chuyện đồn ầm.

Thằng Lâm vẫn dai như đỉa:

- Chuyện đồn ầm không có nhưng chuyện thầy sắp cưới vợ thì có phải không thầy?

Thầy Huấn mỉm cười:

- Ờ … ờ, có.

Tức thì cả lớp nhao nhao:

- Thầy cưới vợ thiệt hả, thầy?

- Chừng nào tổ chức đám cưới, thầy?

- Cô dâu đẹp không, thầy?

- Cô làm nghề gì, thầy?

- Hôm nào thầy dẫn cô vô lớp cho tụi em biết mặt nha, thầy?

Trên cái nền âm thanh náo nhiệt đó, nhỏ Hạnh vẫn nghe được giọng nói thì thầm của Quý ròm bên tai:

- Chết rồi, Hạnh.

- Gì mà chết?

Quý ròm lo lắng:

- Kiểu này chắc nhỏ Quỳnh Như xếp bét lớp môn Sử cho coi!

- Chắc không có đâu! – Nhỏ Hạnh trấn an, nhưng Quý ròm nhận ra ngay vẻ thiếu tự tin trong lời khẳng định của nhỏ bạn.

Đã thế, Tiểu Long còn hùa vô:

- Tao sợ con nhỏ Quỳnh Như còn làm gì bá láp nữa đó chứ. Cõi lòng tan nát mà!

- Long đừng nói bậy! – Nhỏ Hạnh trừng mắt.

- Tiểu Long nói đứng chứ bậy gì! – Quý ròm bênh thằng mập – Muốn biết Tiểu Long có nói bậy hay không, Hạnh vô blog của Quỳnh Như xem thử nó viết gì!

Bị Quý ròm hù dọa, nhỏ Hạnh đâm chột dạ. Nó đánh mắt sang chỗ Quỳnh Như ngồi, hơi yên tâm khi thấy nhỏ bạn ôm mặt cười khúc khích trước cảnh thầy Huấn đang bối rối trước sự tấn công dồn dập của học trò. Có thật là Quỳnh Như không bị tác động gì trước tin thầy Huấn sắp lấy vợ? Hay là nó chỉ làm bộ thế thôi? Ủa, mà nó đang cười hay đang khóc vậy ta? Nhỏ Hạnh nhớ đến câu tự bạch của Quỳnh Như "Trước đây thích chữ K, bây giờ đang thích chữ H", lòng bất giác dậy lên mối băn khoăn.

Chính vì vậy mà khi tan học, nó lại gần Hải quắn, cảm thấy đợi đến lúc về nhà mở máy vô blog của Quỳnh Như thì lâu quá, mà chưa chắc con nhỏ này đã chịu bộc lộ "nỗi đau" thầm kín của mình trong blog:

- Hải ơi!

- Gì thế, Hạnh? – Hải quắn ngạc nhiên khi nghe lớp phó học tập gọi mình.

Nhỏ Hạnh lại gần, nhập đề theo kiểu vòng vo:

- Dạo này bạn có còn học chung với Quỳnh Như không vậy?

- Còn.

- Chiều nào cũng học à?

- Không. Mỗi tuần ba buổi thôi.

- Thế học xong hai bạn làm gì?

- Làm gì là làm gì? – Hải quắn hỏi lại, giọng cảnh giác.

- À, ý mình muốn hỏi là sau đó hai bạn có ra phố chơi không đó mà.

Hải quắn nhíu mày:

- Ờ … ờ … đi ra phố thì có.

Hải quắn ngập ngừng đáp, rồi sợ nhỏ Hạnh suy diễn lung tung, nó lật đật nói thêm:

- Nhưng tụi này chỉ đi đến nhà thầy Huấn thăm thầy thôi.

Nhỏ Hạnh cố nén một tiếng "a". Nó chép miệng hỏi tiếp, cố giữ vẻ mặt tỉnh rụi, ra cái điều học trò đi thăm thầy là chuyện xưa như trái đất, học trò nào mà chẳng làm vậy, ta đây chẳng ngạc nhiên gì hết:

- Lúc nào hai bạn cũng đi chung à?

- Ờ. À không, gần đây thì Quỳnh Như đi một mình.

- Sao thế?

Hải quắn nhún vai đáp:

- Chả sao hết.

Thấy nhỏ Hạnh nhìn mình vẻ ngờ vực, nó nhột nhạt quá liền buột miệng điều nó không định nói:

- Gần đây Quỳnh Như hay đến chơi nhà vợ sắp cưới của thầy Huấn nên tôi không đi theo. Lạ hoắc lạ huơ ai lại xông vô nhà người ta! Kỳ lắm!

Tai nhỏ Hạnh như kêu o o trước tiết lộ của Hải quắn. Chết rồi! Con nhỏ này nó mò tới nhà vợ sắp cưới của thầy Huấn làm chi vậy trời? Hổng lẽ Tiểu Long nghĩ đúng?

- Nhà cô ở đâu, bạn biết không? – Nhỏ Hạnh nơm nớp hỏi.

- Làm sao tôi biết được!

- Quỳnh Như không nói cho bạn biết à?

- Không.

Nhỏ Hạnh tính hỏi nữa nhưng Hải quắn đã nhăn nhó:

- Trễ rồi! Tôi về đây!

Hải quắn là thành viên trong băng "tứ quậy", có bao giờ quan tâm đến chuyện về sớm hay về trễ. Chẳng quua bữa nay thấy nhỏ Hạnh giở giọng "điều tra", nó chột dạ bèn lấy cớ trễ giờ để chuồn lẹ đó thôi.

□□

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh "phục kích" chỗ ngã ba rẽ vào nhà Quỳnh Như đến ngày thứ ba thì bắt gặp con nhỏ này chạy xe ra.

Chiều nay Quỳnh Như mặc áo tím than, tóc thắt thành hai cái bím, đã thế còn buộc nơ vàng – ngồi trên chiếc xe đạp mini trông nó nhí nhảnh tợn.

- Nó đi đâu thế nhỉ? Chắc gì nó tới nhà vợ sắp cưới của thầy Huấn? – Quý ròm tặc lưỡi nghi ngờ, khi cùng thằng mập và nhỏ Hạnh bí mật bám theo "đối phương".

Tiểu Long khịt mũi:

- Ờ, chắc gì nó biết nhà của cô.

Quý ròm tiếp:

- Nếu nó biết, chắc gì chiều nay nó đã tới đó.

Xưa nay, Tiểu Long thốt ra câu gì cũng bị Quý ròm bắt bẻ, thậm chí còn bị mắng là "đồ ngốc tử". Bây giờ được thằng ròm hùa theo, Tiểu Long sướng quá. Thế là nó đâm phởn chí:

- Nếu nó tới chắc gì nó đã không làm bậy.

- Long có im đi không! – Nhỏ Hạnh nạt – Chỉ có Long nói bậy thì có!

Nhỏ Hạnh hừ giọng:

- Nhiệm vụ của mình là theo dõi xem Quỳnh Như có đến nhà cô hay không, chứ Hạnh đâu có khẳng định 100% là chiều nay Quỳnh Như sẽ đến nhà cô.

Quỳnh Như không hay biết ba đứa bạn đang cãi nhau ỏm tỏi sau lưng nó. Nó vẫn tung tăng đạp xe, hai bím tóc cứ chốc chốc lại đánh qua đánh lại một cách nghịch ngợm, tạo cảm giác nó vừa bước ra từ một bộ phim truyền hình Hàn Quốc.

Và cũng như các nhân vật nữ chính trong phim Hàn, nó khờ ơi là khờ. Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đi theo nó cả buổi mà nó chẳng hề ngoái đầu ra phía sau lấy một lần.

Quỳnh Như dắt đi loanh quanh một hồi, Quý ròm giật mình nhận ra tụi nó đang ở bên hông trường đua ngựa Phú Thọ. Nó đi đâu mà chạy tuốt đến quận 11 vậy nè? Như để trả lời thắc mắc trong đầu Quý ròm, Quỳnh Như từ từ chạy chậm lại và dừng xe trước một quán cà phê trên đường Lê Đại Hành.

Tiểu Long la khẽ:

- Trời, nó đi uống cà phê?

Nhỏ Hạnh nhíu mày:

- Uống cà phê sao Quỳnh Như phải đi xa vậy? Chẳng lẽ cà phê ở đây có gì đặc biệt?

Quý ròm chép miệng:

- Hay là nó có hẹn với ai ở đây?

Ba đứa cùng mở miệng, chỉ để hỏi và hỏi, chẳng đứa nào trả lời.

Câu trả lời chỉ xuất hiện sau đó một phút: khi Quỳnh Như vừa bật chống xe, từ bên trong một cô gái xinh xắn hớn hở chạy ra đón nó. Lạ lùng là cô gái này cũng mặc áo màu tím than. Hai cô gái nói cười tíu tít vừa kéo nhau vào bên trong trước những cặp mắt ngạc nhiên của bọn Quý ròm.

Quý ròm liếc nhỏ Hạnh:

- Vậy là bữa nay công cốc rồi. Quỳnh Như đâu có đến nhà cô!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Nếu Hạnh đoán không lầm, cô gái khi nãy là vợ sắp cưới của thầy Huấn đó.

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long xanh mặt:

- Hai người bọn họ hẹn gặp nhau ở quán cà phê để "giải quyết" chuyện riêng tư sao?

- Long lại nói bậy nữa rồi! – Nhỏ Hạnh nhăn nhó cắt ngang – Long không thấy hai người ríu rít thân mật với nhau ư?

Nhỏ Hạnh đoán đúng đến chín mươi chín phần trăm. Chỉ một phần trăm nó không nghĩ tới: quán cà phê đó cũng là nhà cô Ngọc Minh. Mỗi ngày đi làm về, cô vẫn thường bán cà phê phụ mẹ.

Lần đầu tiên đến chỗ này Quỳnh Như cũng bé cái nhầm. Hôm đó, nó bí mật bám theo cô Ngọc Minh từ bưu điện về tận đây, y như cảnh bọn Quý ròm vừa bám theo nó. Chỉ khác là hôm đó nó vất vả hơn các bạn nó nhiều, vì cô Ngọc Minh cưỡi xe gắn máy. Nó chạy xe đạp đuổi theo cô, dọc đường mồ hôi đẫm áo, miệng hổn hển như vận động viên marathon đang băng về đích. Nếu hôm đó cô chạy nhanh, nó đã lạc đường rồi.

Nó chỉ thở phào khi cô dừng xe tấp vô quán cà phê.

Cô dựng xe, nó cũng dựng xe. Cô đẩy cửa kính, nó cũng đẩy cửa kính. Nhưng khi cô đi tuốt ra phía sau thì nó không dám đi theo, kéo ghế ngồi

đợi.

Một lát cô đi ra, đã không còn chiếc áo đồng phục trên người. Thay vào đó là chiếc áo tím màu than – là màu nó đặc biệt yêu thích. Ở nhà, nó có tới hai chiếc áo y như vậy. Nó trố mắt nhìn cô, ngơ ngác: Cô đi làm thêm ở quán cà phê này?

Đang thắc mắc, nó bỗng giật mình khi cô tiến tới trước mặt nó:

- Em uống gì hở em gái?

- Dạ … dạ … chị cho em một ly mãng cầu …

Thấy cô Ngọc Minh nhìn mình chằm chằm, nó bối rối lặp lại:

- Dạ, em uống nước mãng cầu ạ …

- Em … – Cô Ngọc Minh vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nó – Hình như chị gặp em ở đâu rồi?

Nó chưa kịp đáp, cô đã reo lên:

- À, phải rồi. Hôm trước chị gặp em ở bưu điện. Hôm đó em đi với một bạn nữa, đúng không?

- Dạ, đúng rồi ạ.

Vẻ mặt rạng rỡ của cô Ngọc Minh khi nhận ra nó khiến Quỳnh Như cảm thấy tự tin hơn. Sự liến thoắng nhanh chóng trở lại trên môi nó. Cho nên khi cô nhoẻn miệng cười:

- Đúng là trái đất tròn phải không em? Chị không ngờ …

Nó láu lỉnh nói ngay:

- Thưa, không phải tại trái đất tròn đâu ạ.

- Em nói vậy là sao? – Cô Ngọc Minh tròn xoe mắt.

- Dạ, bữa nay chị gặp em là do em đi theo chị từ bưu điện về đây đấy ạ.

- Em đi theo chị từ bưu điện về đây? – Lần này cô Ngọc Minh tròn cả mắt lẫn miệng, lúc đó nếu có một con khỉ chui ra từ dưới gầm bàn, cô cũng không thể ngạc nhiên hơn – Ơ … ơ … để làm gì vậy em?

- Để cho biết nhà ạ.

Cô Ngọc Minh càng lúc càng giống như người bị mắc kẹt giữa mớ bòng bong. Cô lẩm bẩm:

- Để biết nhà?

Không muốn kéo dài sự hoang mang của cô hơn nữa, Quỳnh Như toét miệng cười:

- Em là học trò thầy Huấn ạ. Nghe nói thầy sắp lấy vợ nên em tò mò.

- Trời đất! – Cô Ngọc Minh thở hắt ra – Em đúng là một con khỉ con! Vậy ra hôm trước em đến bưu điện là để biết mặt chị phải không?

- Dạ.

Lần này thì cô thấy con nhóc trước mặt giống như một con khỉ con thật – một con khỉ con tinh quái.

- Con khỉ con có một sở thích rất giống chị. – Quỳnh Như hào hứng khoe – Nó cũng thích màu tím than lắm.

- Chết rồi. – Cô Ngọc Minh sực nhớ ra – Để chị đi lấy sinh tố mãng cầu cho em.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Quỳnh Như và cô Ngọc Minh đã diễn ra như vậy.

Từ đó cứ hai, ba ngày nó lại đến nhà cô chơi, lần nào nó cũng mặc áo tím than. Nó phụ cô bưng cà phê cho khách, lúc quán vắng thì hai chị em lại thủ thỉ trò chuyện với nhau, rất chi là tâm đầu ý hợp.

Tụi Quý ròm có tài thánh mới biết được chuyện đó.

Đứng bên ngoài nhìn qua cửa kính, thấy nhỏ Quỳnh Như bưng cà phê đi hết bàn này đến bàn khác, Quý ròm nhìn nhỏ Hạnh, giọng rầu rĩ:

- Hạnh đoán sai rồi. Quỳnh Như đến đây là để đi làm thêm.

Tiểu Long gật gù:

- Thằng ròm nói đúng. Hèn gì khi nãy mình thấy cô kia cũng mặc áo tím. Hóa ra đó là đồng phục của tiếp viên.

Nhỏ Hạnh lắc ghi-đông xe:

- Vậy tụi mình vào uống nước ủng hộ Quỳnh Như đi!

Câu chuyện này đến đây kể như là kết thúc. Có không muốn kết thúc cũng không được.

Bởi không ai nói ra thì ai cũng biết Quỳnh Như đã suýt lăn ra xỉu như thế nào khi thấy tụi Quý ròm lục tục bước vào quán.

Không nói thì ai cũng biết tụi Quý ròm đã dựng mắt lên như thế nào khi biết được quán cà phê này chính là nhà của cô Ngọc Minh, vợ sắp cưới của

thầy Huấn và con nhỏ Quỳnh Như đang bưng bê cà phê kia không phải đến đây để đi làm thêm kiếm tiền.

À, có một chuyện nếu không nói thì không ai biết (cho nên tác giả phải viết thêm đoạn này) là khi năm cô cháu, í quên, năm chị em (tại con nhỏ Quỳnh Như nhất quyết bắt tụi Quý ròm phải kêu cô Ngọc Minh bằng chị cho … gần gũi) đang ngồi quanh chiếc bàn tròn uống nước và cười nói vui vẻ thì có một cái đầu thò vô.

Chỗ này không nói chắc cũng không ai biết luôn (hoặc là biết … trật lất): cái đầu ló vô chỗ cửa kính đó là cái đầu của … con nhỏ Quỳnh Dao.

Nó thò đầu vô dòm dáo dác, chưa kịp trông thấy Quỳnh Như và đám bạn, Quý ròm đã phát hiện:

- Ê, Quỳnh Dao!

Quỳnh Dao giật mình ngoảnh về phía phát ra tiếng gọi:

- Ơ … ơ … em chào thầy Quý ạ. Chào các anh chị ạ.

Quỳnh Như ngạc nhiên:

- Sao em tới đây được?

- Sao không được ạ?

- Em đâu có biết chạy xe đạp.

- Anh Hải chở em đi.

Tiểu Long bật kêu:

- Hải quắn?

Như để minh họa cho câu nói của con nhóc, lại thêm một cái đầu thứ hai thò vô. Cái đầu này tóc tai xoăn tít.

Quý ròm nheo mắt nhìn Hải quắn:

- Sao mày biết chỗ này mà tới?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Nếu Quỳnh Như biết bám theo chị Ngọc Minh, tụi mình biết bám theo Quỳnh Như thì Hải quắn cũng biết bám theo tụi mình chứ!

Quý ròm gầm gừ:

- Mày dám theo dõi bọn tao hả Hải quắn?

- Tao đâu có cố ý. – Hải quắn gãi đầu, lúng túng – Hồi chiều tao chở Quỳnh Dao đi mua … đồ – (chỗ này nó không dám nói thẳng là đi mua bánh kẹo để "trả ơn" cho các "tin tức tình báo" hấp dẫn của con nhóc) – thấy tụi mày ngoài phố, tao định kêu nhưng Quỳnh Dao không cho. Nó phát hiện tụi mày đang bí mật theo dõi Quỳnh Như nên bảo tao lặng lẽ chạy theo …

Quỳnh Như quay qua cô Ngọc Minh:

- Đây là em gái em. Còn đây là bạn Hải, cũng là học trò thầy Huấn đấy ạ.

- Ồ. – Cô Ngọc Minh nhìn hai nhân vật mới đến, niềm nở – Lại đây ngồi uống nước đi các em!

Quý ròm chỉ làm bộ làm tịch để hù dọa Hải quắn thôi. Vợ sắp cưới của thầy nó đã vui vẻ, không có lý do gì nó không vui vẻ theo.

Nhưng nó vui theo kiểu rất … Quý ròm: câu bông phèng của nó khiến ai nấy đều phì cười, chỉ riêng Quỳnh Như là cười méo xẹo, tại con nhỏ này đang bán tín bán nghi, không hiểu thằng ròm có chui vô blog của mình xem trộm không mà nói năng trùng hợp đến thế:

- Tên bạn ấy và tên của thầy Huấn cũng đều bắt đầu bằng chữ H đó, chị Ngọc Minh. Đàn ông con trai có tên bắt đầu bằng chữ H sao thấy ai cũng đẹp trai hết chị há?

HẾT.

Phụ lục

1) “Kính vạn hoa” và những kỷ lục

- Có nhiều tập nhất (tính đến 13/12/2010 là 54 tập!)
- Xuất hiện nhiều nhiều nhân vật nhất (200 nhân vật).
- Có số lượng phát hành cao nhất (trên 2 triệu bản tính tới trung tuần tháng 9/2007 – theo tin *www.vnmedia.vn*). Ấn phẩm này đang được Nhà xuất bản Kim đồng cho tái bản lại từng tập lẻ.
- Tác giả trở thành nhà văn nhận được nhiều thư của độc giả nhỏ tuổi nhất (khoảng hơn 10.000 thư từ mọi miền đất nước).

2) Nguồn gốc ra đời "Kính vạn hoa"

Vào năm 1994, một số bộ truyện nước ngoài như "TKKG" chiếm lĩnh hầu hết thị trường sách thiếu nhi trong nước. Điều đó gây nên sự thách thức ngầm đối với những nhà văn viết cho thiếu nhi. Năm 1995 tôi viết tập đầu của bộ truyện có nhan đề "Nhà ảo thuật" được bạn đọc trẻ tuổi hoan nghênh - Nhà xuất bản in 20.000 bản. Tôi dự định viết từng cuốn có cốt truyện riêng nhưng nhân vật thì xuyên suốt và liên hoàn với nhau. Từng truyện có tên riêng nên phải nghĩ tên chung cho cả truyện. Tôi đã đặt "*Kính vạn hoa*" là tên cho bộ sách này. *Kính vạn hoa* là đồ chơi cho trẻ em mà bản thân tôi từ bé đã thích cho đến bây giờ. Sau 1 cái lắc nhẹ, hằng hà sa số các bông hoa lần lượt xuất hiện. Tôi thầm mong mỗi cuốn sách của mình cũng như vậy. Sau mỗi cuốn, một câu chuyện mới cho các em lại hiện ra, hấp dẫn và đầy màu sắc.

Theo lời tâm sự của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh.

3) Những lời nhận xét đặc biệt về sách

"*Kính vạn hoa* là tác phẩm công phu của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, trước hết là tình yêu của tác giả, trách nhiệm của tác giả, tâm huyết của tác giả đối với sự nghiệp đào tạo giáo dục thế hệ trẻ. Phải nói tâm hồn của tác giả phải trẻ hóa đến mức nào, phải có vốn sống và tình yêu trẻ em đến mức nào, thâm nhập vào thế giới trẻ em đến mức nào mới có thể viết được một bộ sách dày hơn 40 tập như vậy. Hôm nay có biết bao nhiêu vấn đề về đời sống học đường, đời sống gia đình của các em nhưng có thể nói một số tác giả chỉ mới phản ánh một số khía cạnh, còn *Kính vạn hoa* phản ánh tương đối toàn diện hơn, đề cập đến tất cả các khía cạnh trong đời sống tâm hồn của trẻ em và đặc biệt là trách nhiệm xã hội của nhà văn đối với việc hoàn thiện nhân cách của các em."

Nhà thơ Hữu Thỉnh, Chủ tịch Hội nhà văn Việt Nam.

"Đọc *Kính vạn hoa*, tôi cảm ơn Nguyễn Nhật Ánh đã dày công phản ánh những sinh hoạt muôn mặt của lứa tuổi học trò. Từ cách học với các thủ thuật 'phổ thơ' để ghi nhớ thuộc lòng các công thức Toán, Lý, Hoá, Anh văn … đến lối làm thơ, kể vè, dựng hoạt cảnh để học tập các môn Văn, Sử. Từ trò chơi bóng đá, thi giải câu đố … ở sân trường đến những chuyến đi nghỉ hè khám phá các vùng xa. Từ việc tìm hiểu (và yêu mến) những người thân trong gia đình, thày cô giáo, đến việc làm quen với những bà con lao động đủ các nghề nghiệp: bán hàng rong, hốt rác, diễn thế thân (cascadeur), đạo diễn điện ảnh, nghệ sĩ ngôi sao, cầu thủ siêu hạng …"

Nhà văn Văn Hồng, nguyên Tổng biên tập NXB Kim Đồng.

4) Link coi phim (tham khảo)

- http://phimonline-free.blogspot.com/2010/08/phim-viet-nam-kinh-van-hoa-tron-bo.html
- http://www.youphim.com/forum/showthread.php?t=55023
- http://www.youtube.com/results?search_query=k%C3%ADnh+v%E1%BA%A1n+hoa&aq=f